

Cận Chiến Bảo Tiêu

Contents

Cận Chiến Bảo Tiêu	8
1. Chương 1: Tục Gia Đệ Tử Làm Bảo Tiêu.	9
2. Chương 2: Đi Tới Bắc Kinh Làm Bảo Tiêu.	13
3. Chương 3: Tao Ngộ Trên Xe Lửa	15
4. Chương 4: Cướp Bóc Thành Trò Khôi Hài	18
5. Chương 5: Không Thể Xét Người Qua Tướng Mạo	21
6. Chương 6: Gã Bảo Tiêu Này Có Chút Vấn Đề	24
7. Chương 7: Con Trai Của Cục Trưởng	27
8. Chương 8: Cái Gọi Là Đồng Tử Công	29
9. Chương 9: Công Phu Thiếu Lâm.	33
10. Chương 10: Giả Làm Bạn Trai Của Đại Tiểu Thư (1)	36
11. Chương 11: Giả Làm Bạn Trai Của Đại Tiểu Thư (2)	40
12. Chương 12: Theo Đại Tiểu Thư Đi Dự Dạ Hội.	43
13. Chương 13: Mạo Bài Nam Hữu Bất Hảo Đường!	46
14. Chương 15: Hành Động Kinh Người Của Sở Phàm.	50
15. Chương 16: Hành Động Của Sở Phàm!	54
16. Chương 17: ác Ma Địa Ngục	57
17. Chương 18: Không Phải Là Xem Trộm.	61
18. Chương 19: Tôi Giới Sắc Nhưng Tôi Không Phải Là Hòa Thượng.	63
19. Chương 20: Bikini Hấp Dẫn.	67
20. Chương 21: Quy Tắc Công Cũng Có Thể Chiếm Tiện Nghi	70
21. Chương 22: Nhị Tiểu Thư Nói Muốn Tắm Rửa.	75
22. Chương 23: Sắc Dụ? Ta Thích!	78
23. Chương 24: Đại Tiểu Thư Ưu Sầu.	82
24. Chương 25: Đại Tiểu Thư Buồn Khổ.	85
25. Chương 26: Cùng Nhị Tiểu Thư Đến Trường.	87
26. Chương 27: Bảo Vệ Nhị Tiểu Thư.	91
27. Chương 28: Tái Ngộ Trần Tuấn Sinh.	95
28. Chương 29: Lâm Phi Dật Xuất Tròng.	99
29. Chương 30: Lâm Phi Dật Tức Giận.	101
30. Chương 31: Xuân Quang Tiết Lộ.	105
31. Chương 32: Cóp Mẹ Mỹ Lệ.	107
32. Chương 33: Tae Kwon Do Kiêu Ngạo.	111
33. Chương 34: Đánh Bại Tae Kwon Do	113
34. Chương 35: Cao Thủ Đại Đen	115
35. Chương 36: Đùng Ép Tao Ra Tay	119
36. Chương 37: Võ Thuật Trung Quốc Vs Tae Kwon Do.	122
37. Chương 38: Lại Có Trò Hay	125
38. Chương 39: Nạo Chủng	129
39. Chương 40: Trần Tuấn Sinh Vs Lâm Phi Dật	131
40. Chương 41: Trở Về Làm Lưu Manh.	135
41. Chương 42: Chớ Chọc Nhị Tiểu Thư.	137

42. Chương 43: Con Mồi.	139
43. Chương 44: Dự Mưu Bắt Cóc.	142
44. Chương 45: Thăm Dò Định Ý.	145
45. Chương 46: Bắt Đầu Phản Kích.	147
46. Chương 47: Vòng Phản Kích Thứ Nhất!	149
47. Chương 48: Ôm Cây Đợi Thỏ	152
48. Chương 49: Một Kích Tất Trúng	156
49. Chương 50: Đề Ra Nghi Vấn.	159
50. Chương 51: Cực Kỳ Sợ Hải.	161
51. Chương 52: Ông Chủ Phía Sau.	163
52. Chương 53: Tát Vồng (tung Lưới).	166
53. Chương 54: Điện Thoại Của Ông Chủ Thần Bí.	169
54. Chương 55: Nghi Phạm (1).	171
55. Chương 56: Nghi Phạm (2).	174
56. Chương 57: Theo Dõi	176
57. Chương 58: Thân Phận Của Người Đàn Ông Áo Đen	179
58. Chương 59: Cường Giả Đối Chiến	181
59. Chương 60: Thân Phận Của Ông Chủ Thần Bí	184
60. Chương 61: Gây Sốc Cho Đại Tiểu Thư (1)	187
61. Chương 62: Gây Sốc Cho Đại Tiểu Thư (2)	190
62. Chương 63: Án Nổ Trung Hoàn	192
63. Chương 64: Cục Trưởng Trần	194
64. Chương 65: Răn Dạy Trần Tuấn Sinh	197
65. Chương 66: Hy Vọng Con Trưởng Thành	199
66. Chương 67: Bị Người Đẹp Bao Vây	202
67. Chương 68: Năn Nỉ Đại Tiểu Thư.	204
68. Chương 69: Hát Karaoke Ở Hào Thành.	207
69. Chương 70: Trình Diễn Giọng Ca Vàng.	210
70. Chương 71: Áp Đảo Cả Ba Mỹ Nữ.	214
71. Chương 72: Đừng Có Động Vào Cô Ấy.	217
72. Chương 73: Mỹ Nữ Mang Họa.	219
73. Chương 74: Lấy Một Định Nhiều.	222
74. Chương 75: Tôi Mới Là Người Che Chở Cô Ấy! (phần Một).	224
75. Chương 76: Tôi Mới Là Người Che Chở Cô Ấy! (phần Hai).	226
76. Chương 77: Đồ Không Nổi Dòn Quyển Rũ.	230
77. Chương 78: Tiểu Mỹ Nhân Gọi Cẩm!.	233
78. Chương 79: Cao Thủ So Chiêu.	236
79. Chương 80: Bốn Cột Tàn Khái.	239
80. Chương 81: Theo Dõi Triệu Thanh	242
81. Chương 82: Lại Đóng Vai Bạn Trai.	245
82. Chương 83: Anh Có Thể Đi Với Tôi Một Lúc Được Không?.	248
83. Chương 84: Người Phụ Nữ Dễ Bị Tổn Thương.	250
84. Chương 85: Cẩm Ôn Bờ Vai Của Anh!.	253
85. Chương 86: Thái Độ Của Đại Tiểu Thư.	255
86. Chương 87: Thịnh Cầu Của Lâm Hiểu Tình.	258
87. Chương 88: Không Phải Là Tình Nhân.	260
88. Chương 89: Hoàng Tử Bóng Rổ.	262
89. Chương 90: Thay Người.	264
90. Chương 91: Gà Mờ Hay Cao Thủ???	267
91. Chương 92: Bóng Rổ Cấp Cao.	270
92. Chương 93: Gà Mờ Và Cú Slamdunk Truyền Thuyết.	273
93. Chương 94: Ôm Trăm Mộng Lâm.	276
94. Chương 95: Đại Tiểu Thư Gọi Điện.	280

95. Chương 96: Bạn Trai Của Đại Tiểu Thư..	284
96. Chương 97: Đại Tiểu Thư, Để Tôi Nắm Tay Cô.	287
97. Chương 98: Đóng Giả Mà Như Thật!.	289
98. Chương 99: Bản Chất Gian Thương.	293
99. Chương 100: Lâm Phi Dật Trả Thù.	295
100. Chương 101: Cảnh Cáo Đắm Máu (phần 1).	297
101. Chương 102: Cảnh Cáo Đắm Máu (phần 2).	300
102. Chương 103: Các Vị Khách Thần Bí Ở Nam Thiếu Lâm.	303
103. Chương 104: Bí Ẩn Thân Thể Của Sở Phàm.	305
104. Chương 105: Dã Tâm Của Sở Phàm.	308
105. Chương 106: Chia Sẻ Sự Lo Lắng Với Đại Tiểu Thư.	311
106. Chương 107: Thảo Luận Về Ngực.	314
107. Chương 108: Cái Chết Của Triệu Thanh.	317
108. Chương 109: Điều Tra Nghi Án.	318
109. Chương 110: Nguyên Nhân Cái Chết Của Triệu Thanh.	321
110. Chương 111: Cùng Chung Một Chiến Hào.	323
111. Chương 112: Khu Thương Mại Lam Cảnh.	325
112. Chương 113: Lâm Hiểu Tình Cầu Cứu.	327
113. Chương 114: Tao Là Người Đàn Ông Của Cô Ấy.	331
114. Chương 115: Che Chở Lâm Hiểu Tình	334
115. Chương 116: Mảnh Khóe Của Lâm Phong	338
116. Chương 117: Cuộc Chiến Vì Phụ Nữ	342
117. Chương 118: Ngân Hồ Xuất Hiện	344
118. Chương 119: Mùi Nhộn Trí Mạng Của Ngân Hồ. (1)	347
119. Chương 119: Mùi Nhộn Trí Mạng Của Ngân Hồ. (2)	349
120. Chương 120: Lại Cảnh Cáo Lâm Phong.	351
121. Chương 121: Cháu Là Người Chú Tin Tưởng Nhất.	353
122. Chương 122: Thân Thể Của Di Mi.	359
123. Chương 123: Cái Liếc Mắt Quyến Rũ.	361
124. Chương 124: Câu Chuyện Riêng Tư.	364
125. Chương 125: Đến Thăm Thị Trưởng Đường.	368
126. Chương 126: Tâm Tư Của Phụ Nữ.	371
127. Chương 127: Tâm Ý Của Lâm Hiểu Tình.	375
128. Chương 128: Cái Gì Mềm Mại Thế Nih?.	379
129. Chương 129: Luận Tình Với Di Mi.	382
130. Chương 129: Luận Tình Với Di Mi (Tiếp)	387
131. Chương 130: Đi Đạo Phổ Với Mỹ Nữ	389
132. Chương 131: Âm Mưu Của Lâm Phong	395
133. Chương 132: Di Mi Rủ Đi Chơi Đêm	398
134. Chương 133: Mỹ Nữ Và Thục Nữ Vây Quanh.	402
135. Chương 134: Di Mi Say.	405
136. Chương 135: Gõ Cửa Phòng Đại Tiểu Thư.	410
137. Chương 136: Đại Tiểu Thư Mỉm Cười.	414
138. Chương 137: Di Mi Mặc Áo Ngủ.	417
139. Chương 138: Sự Bỏ Nhiệm Của Đại Tiểu Thư.	421
140. Chương 139: Chiến Lược Của Sở Phàm.	423
141. Chương 140: Dạ Tiệc Của Lâm Phi Dật.	426
142. Chương 141: Tôi Làm Như Vậy, Là Vì Cô Đây!	430
143. Chương 142: Tiến Thẳng Đến Núi Có Hồ	433
144. Chương 143: Trầm Mộng Lâm Ý Loạn Tình Mê (1)	437
145. Chương 143: Trầm Mộng Lâm Ý Loạn Tình Mê (2)	439
146. Chương 144: Sở Phàm Nổi Giận	441
147. Lâm Phong Vừa Quay Đầu Lại Thì Đã Thấy Ngay Một Khuôn Mặt Lạnh Như Băng. Bởi . . .	441

148. Chương 145:	Kề Vai Chiến Đấu	444
149. Chương 146:	Kim Cương Rống Giận!	447
150. Chương 147:	Sở Phàm Chiến Thanh Long	450
151. Chương 148:	Thanh Long Thất Bại Thảm Hại	453
152. Chương 149:	Tao Chỉ Cần Hai Cái Chân Của Mày Thôi	456
153. Chương 150:	Bể Gãy Hai Cái Chân Chó Của Lâm Phong	459
154. Chương 151:	Cô Cảnh Sát Xinh Đẹp	462
155. Chương 152:	Cuộc Thảm Ván Của Cô Cảnh Sát Xinh Đẹp	466
156. Chương 153:	Mạch Nước Ngầm Mạnh Liệt.	470
157. Chương 154:	Cảnh Sát Cũng Dám Đùa	473
158. Chương 155:	Vô Tội Được Tha	477
159. Chương 156:	Sự Quyến Rũ Của Trần Mộng Lâm.	482
160. Chương 157:	Hấp Dẫn Vô Cùng.	484
161. Chương 158:	Trần Mộng Lâm Tĩnh Lại.	487
162. Chương 159:	Hiếu Tình Say.	490
163. Chương 160:	Ôm Hôn Say Đắm!.	492
164. Chương 161:	Ôm Ấp Hiếu Tình.	495
165. Chương 162:	Người Đẹp Đua Xe.	498
166. Chương 163:	Sở Phàm Tôi Biết Anh.	501
167. Chương 164:	Thao Thức Suốt Đêm.	503
168. Chương 165:	Lần Đầu Đã Thành Công.	507
169. Chương 166:	Rất Thích Làm Việc Cùng Đại Tiểu Thư.	509
170. Chương 167:	Đại Tiểu Thư Khích Lệ.	513
171. Chương 168:	Sự Tín Nhiệm Của Đại Tiểu Thư.	516
172. Chương 169:	Đêm Trước Phiên Giao Dịch.	520
173. Chương 170:	Sáng Tạo Kỳ Tích.	523
174. Chương 171:	Tạo Thành Chấn Động.	525
175. Chương 172 +173:	Dạ Tiệc Mừng Công.	531
176. Chương 174:	Dì Mi Chủ Động Quyến Rũ.	537
177. Chương 175:	Tôi Muốn Cậu Trở Thành Một Người Đàn Ông Chân Chính.	541
178. Chương 176:	Nhận Lễ Rửa Tội Của Dì Mi	544
179. Chương 177:	Đêm Dài Nhiều Lãng Mạn.	547
180. Chương 178:	Sự Nhờ Cây Của Dì Mi.	551
181. Chương 179:	Quyết Định Của Dì Mi.	555
182. Chương 180:	Hóa Ra Cô Là Đại Minh Tinh!	558
183. Chương 181:	Nhận Nhiệm Vụ Của Lâm Mộng Kỳ.	562
184. Chương 182:	Đêm Trước Khi Ly Biệt.	566
185. Chương 183:	Hôm Nay Có Rượu Hôm Nay Say.	569
186. Chương 184:	Các Cô Say Tôi Mới Có Cơ Hội.	572
187. Chương 185:	Đây Không Phải Là Lần Kích Tình Cuối Cùng.	574
188. Chương 186:	Chúng Tôi Chờ Cô Trở Về.	578
189. Chương 187:	Điện Thoại Của Đại Minh Tinh	581
190. Chương 188:	Sinh Nhật Lâm Hiếu Tình	584
191. Chương 189:	Hiếu Tình Quyến Rũ	588
192. Chương 190:	Khẽ Hôn Lên Mặt Em.	591
193. Chương 191:	Xin Phép Đại Tiểu Thư.	594
194. Chương 192:	Tổ Trưởng Tổ Vệ Sĩ.	597
195. Chương 193:	Người Đẹp U Uẩn.	601
196. Chương 194:	Họp Mặt Fan Hâm Mộ Lâm Mộng Kỳ.	604
197. Chương 195:	Lâm Mộng Kỳ Lộ Nội Y.	607
198. Chương 196:	Đi Dự Tiệc.	611
199. Chương 197:	Tôi Là Vệ Sĩ Của Cô Ấy.	614
200. Chương 198:	Hạ Gục Nakamura.	617
201. Chương 199:	Sống Không Thấy Xác, Chết Không Thấy Người.	621

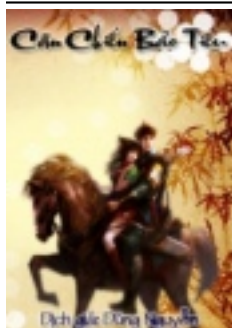
202. Chương 200:	Ngân Hồ Cứu Chủ.	624
203. Chương 201:	Cậu Là Chủ Nhân Của Tôi.	627
204. Chương 202:	Bức Cung Kiểu Ma Quỷ.	629
205. Chương 203:	Ra Tay!	632
206. Chương 204:	Giết “ Gấu Hôi”.	635
207. Chương 205:	Ngày Tận Thế Của Nakamura.	638
208. Chương 206:	Ôm Cây Đợi Thỏ - Gậy Ông Đập Lưng Ông.	641
209. Chương 207:	Quyết Đấu Shirakawa. (1)	644
210. Chương 207:	Quyết Đấu Shirakawa. (2)	646
211. Chương 208:	Không Để Lại Dấu Vết Gì.	648
212. Chương 210:	Lam Tuyết- Nàng Tiên Của Tuyết.	651
213. Chương 211:	Giải Vây Cho Trần Mộng Lâm.	655
214. Chương 212:	Sở Ca Ca, Em Có Còn Trinh Không.	659
215. Chương 213:	Trương Thiếu Gia Thần Bí.	663
216. Chương 214:	Âm Mưu Giết Người Của Trương Thiếu Gia.	667
217. Chương 215:	Hộ Tống Trần Mộng Lâm Về Nhà.	671
218. Chương 216:	Lời Mời Của Trần Mộng Lâm	675
219. Chương 217:	Tình Yêu Ôn Nhu. (1)	678
220. Chương 217:	Tình Yêu Ôn Nhu. (2)	680
221. Chương 218:	Em Đã Trở Thành Phụ Nữ.	682
222. Chương 219:	sự Ủy Nhiệm Của Đại Tiểu Thư	684
223. Chương 220:	Tập Đoàn Lam Thị	688
224. Chương 221:	Trần Tuấn Sinh Sa Lầy	692
225. Chương 222:	Thoả Hiệp Của Nhị Tiểu Thư	696
226. Chương 223:	Lam Tuyết Gọi Điện	699
227. Chương 224:	Nỗi Buồn Của Lam Tuyết	704
228. Chương 225:	Đại Tiểu Thư Say	706
229. Chương 226:	Nỗi Lòng Của Đại Tiểu Thư	710
230. Chương 227:	Đại Tiểu Thư Bị Bệnh	713
231. Chương 228:	Chủ Tịch Tập Đoàn Lam Thị	717
232. Chương 229:	Tình Hình Khắp Nơi (1)	720
233. Chương 229:	Tình Hình Khắp Nơi (2)	723
234. Chương 230:	Nhục Như Con Chó (1)	727
235. Chương 230:	Nhục Như Con Chó (2)	731
236. Chương 231:	Ý Tứ Trong Ánh Mắt Trần Mộng Lâm	734
237. Chương 232:	Yêu Đường Vụng Trộm Là Kích Thích Nhất! (1)	738
238. Chương 233:	Yêu Đường Vụng Trộm Là Kích Thích Nhất! (2)	742
239. Chương 234:	Đồng Thời Ứng Phó Hai Người Đẹp.	746
240. Chương 235:	Yêu Cầu Của Tô Phi!	749
241. Chương 236:	Sự Rung Động Của Cơ Thể.	753
242. Chương 237:	Ham Muốn Của Tô Phi.	757
243. Chương 238:	Trương Thiếu Xuất Hiện.	761
244. Chương 239:	Mưu Đồ Âm Sát Bí Mật.	764
245. Chương 240:	Một Đêm Triền Miên.	768
246. Chương 241:	Mộng Lâm Nghi Ngờ.(1)	771
247. Chương 241:	Mộng Lâm Nghi Ngờ.(2)	774
248. Chương 242:	Cha Của Lam Tuyết.	778
249. Chương 243:	Người Bạn Thân Của Lam Tuyết.	782
250. Chương 244:	Cùng Xem Phim Ban Đêm.	786
251. Chương 245:	Đại Tiểu Thư Vẫn Chưa Ngủ.	790
252. Chương 246:	Cuộc Tập Kích Sở Phàm.	794
253. Chương 247:	Cuộc Đấu Thầu...	797
254. Chương 248:	Nhị Tiểu Thư Bị Bắt Cóc.	801
255. Chương 249:	Sát Khí Lạnh Lạnh.	805

256. Chương 250: Giết Sạch, Không Chừa Một Ai.	809
257. Chương 251 : Trần Tuấn Sinh Sợ Hãi Và Thỏa Hiệp.	812
258. Chương 252 : Mày Vẫn Phải Chết.	816
259. .Chương 253: Vụ Thảm Sát Ở Khu Nhà Xưởng Bỏ Hoang.	820
260. Chương 254 A Thiến Run Rẩy.	824
261. Chương 255: Thân Thề Mềm Mại Run Rẩy Dưới Ngọn Dao.	830
262. Chương 256 Tôi Không Phải Đàn Ông Ú?	835
263. Chương 257 : Nhị Tiểu Thư Hóa Ra Cũng Rất Đầy Đặn!	837
264. Chương 258: Nhị Tiểu Thư, Bộ Ngực Của Cô Rất Đẹp.	842
265. Chương 259: Sức Hấp Dẫn Của A Thiến	846
266. Chương 260: Ngô Bá Hẹn Gặp Sở Phàm	850
267. Chương 261: Sự Thật Về Thân Thề Của Sở Phàm (1)	854
268. Chương 261: Sự Thật Về Thân Thề Của Sở Phàm (2)	858
269. Chương 262: Nguyên Vọng Của A Thiến	862
270. Chương 263: Lâm Hiểu Tình Trở Về	866
271. Chương 264: Xin Phép Trầm Mộng Lâm	870
272. Chương 265: Hẹn Ước Với Lâm Hiểu Tình	873
273. Chương 266: Hiểu Tình, Đêm Nay Em Phải Nghe Anh Hết	877
274. Chương 267: Dịu Dàng Đưa Đẩy	881
275. Chương 268: Chúng Ta Sẽ Làm Cả Đêm Ú?	884
276. Chương 269: Trương Thiếu Bí Mật Gặp Gỡ Cục Trưởng Trần (phần I)	887
277. Chương 269: Trương Thiếu Bí Mật Gặp Gỡ Cục Trưởng Trần (phần II)	890
278. Chương 270: Mở Cửa Nội Tâm Của Trầm Mộng Lâm	892
279. Chương 271: Chăm Sóc Đoá Bách Hợp Nhỏ (phần I)	895
280. Chương 271: Chăm Sóc Đoá Bách Hợp Nhỏ (phần II)	898
281. Chương 272: Bị Tô Phỉ Bắt Gặp	900
282. Chương 273: Kéo Tô Phỉ Xuống Nước	903
283. Chương 274: Chơi Song Phi (phần I)	907
284. Chương 274: Chơi Song Phi (phần II)	910
285. Chương 275: Dụ Dỗ Cả Nhị Tiểu Thư Ú?	913
286. Chương 276: Ban Đêm Đến Thăm Cục Trưởng Trần (thượng)	916
287. Chương 277: Ban Đêm Đến Thăm Cục Trưởng Trần (hạ)	920
288. Chương 278: Thành Thật Với Nhau	924
289. Chương 279: Cùng Chung Mục Đích	927
290. Chương 280: Đại Tiểu Thư Cần Giúp Đỡ	931
291. Chương 281: Anh Ấy Là Bạn Trai Của Tôi	935
292. Chương 282: Đại Tiểu Thư, Nụ Hôn Của Tôi Là Thật	938
293. Chương 283: Đại Tiểu Thư, Anh Cũng Yêu Em	941
294. Chương 284: A Thiến Hấp Hối (phần I)	945
295. Chương 284: A Thiến Hấp Hối (phần II)	948
296. Chương 285: Thấy Cảnh Lại Thương Tâm	951
297. Chương 286: Sự Sấn Sốc Dịu Dàng Của Đại Tiểu Thư	955
298. Chương 287: Thỗ Lộ Tâm Sự Với Đại Tiểu Thư (phần I)	959
299. Chương 287: Thỗ Lộ Tâm Sự Với Đại Tiểu Thư (phần II)	962
300. Chương 288: Tiếng Nói Từ Tận Đáy Lòng Của Đại Tiểu Thư	964
301. Chương 289: Ngày Tàn Của Từ Lăng (phần I)	966
302. Chương 289: Ngày Tàn Của Từ Lăng (phần II)	969
303. Chương 290: Lam Chính Quốc Hẹn Gặp Tần Khải	971
304. Chương 291: Lang Và Sói Kết Bạn Với Nhau (phần I)	974
305. Chương 291: Lang Và Sói Kết Bạn Với Nhau (phần II)	976
306. Chương 292: Lam Tuyết Lo Âu	979
307. Chương 293: Sở Phàm, Có Thể Đến Gặp Tôi Không? (phần I)	981
308. Chương 293: Sở Phàm, Có Thể Đến Gặp Tôi Không? (phần II)	983
309. Chương 294: Điệu Nhảy Này Là Vì Anh.	986

310. Chương 295:	Tôi Không Đáng Để Anh Đối Xử Tốt Như Vậy.	988
311. Chương 296:	Thằng Thẩn Với Đại Tiểu Thư	992
312. Chương 297:	Bức Cung Từ Lãng	996
313. Chương 298:	Quyết Định Của Lam Tuyết	1000
314. Chương 299:	Triệu Hoa Khẩn Cấp Hẹn Gặp Sở Phàm (phần I)	1003
315. Chương 299:	Triệu Hoa Khẩn Cấp Hẹn Gặp Sở Phàm (phần II)	1007
316. Chương 300:	Giữa Đường Gặp Yêu Tinh	1011
317. Chương 301:	Yêu Tinh Quán Thân	1015
318. Chương 302:	Trương Thiếu Luồng Cuồng (phần I)	1019
319. Chương 302:	Trương Thiếu Luồng Cuồng (phần II)	1022
320. Chương 303:	Một Trận Phóng Túng	1025
321. Chương 304:	Scandal Của Lâm Mộng Kỳ	1028
322. Chương 305:	Tâm Tư Của Lâm Mộng Kỳ	1031
323. Chương 306:	Các Người Đẹp Hẹp Mắt	1035
324. Chương 307:	Hành Động Bất Ngờ	1039
325. Chương 308:	Xuất Kịch	1043
326. Chương 309:	Cứng Chạm Mặt Cứng	1046
327. Chương 310:	Tiêu Diện Hồ Thành Khóc Diện Hồ (hồ Mặt Cười Thành Hồ Mặt)	1049
328. Chương 311:	Tình Yêu Dịu Dàng Của Lâm Hiểu Tình	1052
329. Chương 312:	Cùng Lâm Hiểu Tình Du Ngoạn	1056
330. Chương 313:	Đại Tiểu Thư Lo Âu	1060
331. Chương 314:	Tập Đoàn Quốc Cảnh Xảy Ra Chuyện	1063
332. Chương 315:	Lam Tuyết Chúc Phúc (phần I)	1066
333. Chương 315:	Lam Tuyết Chúc Phúc (phần II)	1069
334. Chương 316:	Mỹ Nhân Say Rượu Càng Thêm Đẹp	1071
335. Chương 317:	Trần Thiên Minh Và Trương Thiếu Đoạn Tuyệt Nhau (phần I)	1073
336. Chương 317:	Trần Thiên Minh Và Trương Thiếu Đoạn Tuyệt Nhau (phần II)	1075
337. Chương 318:	Sở Phàm Tra Hỏi Thiếu Phụ Xinh Đẹp (phần I)	1078
338. Chương 318:	Sở Phàm Tra Hỏi Thiếu Phụ Xinh Đẹp (phần II)	1081
339. Chương 319:	Điểm Yếu Của Trương Bằng	1085
340. Chương 320:	Trương Bằng Run Rẩy	1089
341. Chương 321:	Điều Kiện Của Sở Phàm	1092
342. Chương 322:	Kế Hoạch Của Sở Phàm	1096
343. Chương 323:	Thủ Đoạn Cấp Bách Của Kỷ Thiên Vũ	1099
344. Chương 334:	Gió Thổi Báo Giông Tổ Sắp Đến	1103
345. Chương 335:	Nỗi Đau Không Thể Chịu Đựng	1105
346. Chương 336:	Theo Dõi Lam Tuyết	1108
347. Chương 337:	Cô Là Con Gái Của Lam Chính Quốc Ư?	1111
348. Chương 338:	Rượu Có Thể Giải Toả Ngàn Sầu	1115
349. Chương 339:	Nước Mắt Của Lâm Mộng Kỳ	1117
350. Chương 340:	Máu Hồng Rơi Không Phải Thứ Vô Tình	1120
351. Chương 341:	Đã Làm Thì Đừng Nói Lời Xin Lỗi	1123
352. Chương 342:	Tôi Chưa Từng Oán Trách Anh	1126
353. Chương 343:	Quốc Cảnh Gặp Khủng Hoảng	1128
354. Chương 344:	Khoảnh Khắc Ôn Nhu Cùng Đại Tiểu Thư	1132
355. Chương 345:	Trần Mộng Lâm Oán Hận	1135
356. Chương 346:	Chiến Lược Dự Trữ Của Sở Phàm	1139
357. Chương 347:	Mưu Đồ Bí Mật Giữa Tần Khải Và Lam Chính Quốc	1143
358. Chương 348:	Lam Tuyết Gặng Hỏi Ba Minh	1146
359. Chương 349:	Lam Chính Quốc Bí Mật Gặp Trương Bằng	1149
360. Chương 350:	Trương Thiếu Sợ Hãi	1152
361. Chương 351:	Trương Thiếu Tuyệt Vọng (phần I)	1156
362. Chương 352:	Trương Thiếu Tuyệt Vọng (phần II)	1158
363. Chương 353:	Sát Khí Của Trần Thiên Minh	1161

364. Chương 354:	Ngày Tận Thế Của Trương Thiếu	1163
365. Chương 355:	Tô Phi Lưu Luyến Không Rời	1167
366. Chương 356:	Anh Phải Ôm Em Cả Đêm	1171
367. Chương 357:	Ôn Tồn Trước Lúc Chia Tay	1174
368. Chương 358:	Tiểu Vô Túc Giận	1177
369. Chương 359:	Đến Thăm Lam Tuyết	1179
370. Chương 360:	Lam Chính Quốc Kinh Hoàng	1181
371. Chương 361:	Lam Tuyết Tiết Lộ Bí Mật Trọng Đại	1183
372. Chương 362:	Nội Gian Của Quốc Cảnh	1186
373. Chương 363:	Tần Khải Mất Tích	1190
374. Chương 364:	Kỷ Thiên Vũ Nói Chuyện Với Sở Phàm	1192
375. Chương 365:	Liên Minh Với Kỷ Thiên Vũ	1194
376. Chương 366:	Tiến Biệt Tô Phi	1197
377. Chương 367:	Điện Thoại Khẩn Cấp Của Triệu Hoa	1200
378. Chương 368:	Lời Mời Của Hà Trường Thanh	1202
379. Chương 369:	Âm Mưu Của Hà Trường Thanh	1206
380. Chương 370:	Triệu Hoa Đến Chỗ Hẹn	1210
381. Chương 371:	Kế Kim Thiên Thoát Xác Của Sở Phàm	1213
382. Chương 372:	Triệu Hoa Đã “chết”	1217
383. Chương 373:	Lấy Chết Làm Sống	1220
384. Chương 374:	Đại Tiểu Thư Chủ Động Quấn Quít	1223
385. Chương 375:	Bi Kịch Của Tần Khải	1227
386. Chương 376:	Hộp Báo Của Quốc Cảnh	1231
387. Chương 377:	Nỗi Khiếp Sợ Của Trương Bằng	1235
388. Chương 378:	Xác Định Trương Thiếu Đã Chết	1239
389. Chương 379:	Lam Chính Quốc Đến Thăm Chùa Nam Thiếu Lâm	1242
390. Chương 380:	Sự Chuyển Biến Của Quốc Cảnh	1247
391. Chương 381:	Tạm Biệt Lâm Mộng Kỳ	1249
392. Chương 382:	Một Đêm Ôn Nhu	1253
393. Chương 383:	Sát Khí Của Trương Bằng	1256
394. Chương 384:	Bức Cung (1)	1259
395. Chương 385:	Bức Cung (2)	1263
396. Chương 386:	Bắt Được	1267
397. Chương 387:	Mật Mưu	1271
398. Chương 388:	Hà Trường Thanh Bị Bắt	1275
399. Chương 389:	Uy Hiếp Và Thoả Hiệp	1278
400. Chương 390:	Hẹn Lam Tuyết	1281
401. Chương 391:	Định Tội Hà Trường Thanh	1285
402. Chương 392:	Lam Tuyết Tới Đưa Quà Tặng (phần I)	1288
403. Chương 392:	Lam Tuyết Tới Đưa Quà Tặng (phần II)	1290
404. Chương 393:	Tập Đoàn Lam Thị Khủng Hoảng Nợ Bùng Nổ	1292
405. Chương 394:	Tái Cơ Cấu Lại Tập Đoàn Lam Thị	1295
406. Chương 395:	Tập Đoàn Sở Thị Mới	1298
407. Chương 396:	Đến Thăm Lam Chính Quốc	1301
408. Chương 397:	Thắng Thần Nói Chuyện Với Đại Tiểu Thư	1304
409. Chương 398:	Hôn Lễ Của Đại Tiểu Thư Và Sở Phàm	1308
410. Chương 399:	Tần Khải Xuất Hiện	1310
411. Chương 400:	Mãi Mãi Ở Bên Nhau, Một Người Cũng Không Thiếu Được (phần I)	1313
412. Chương 400:	Mãi Mãi Ở Bên Nhau, Một Người Cũng Không Thiếu Được (phần II)	1317

Cận Chiến Bảo Tiêu

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euThể loại: Đô thị, Sắc hiệpTục gia đệ tử duy nhất của phương trượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-chien-bao-tieu>

1. Chương 1: Tục Gia Đệ Tử Làm Bảo Tiêu.

Tuy nói nóng bức của mùa hè khó chịu, bắt quá tại khu rừng trúc thánh địa của Nam Thiếu Lâm kia lại là một nơi tiêu tan mọi muộn phiền, đặt mình trong đó, thỉnh thoảng cảm thụ được những luồng gió mát lạnh thổi tới, làm cho người ta nhận không được sinh ra một loại cảm giác rời xa hồng trần siêu phàm thoát tục.

Nam Thiếu Lâm, Phật gia thánh địa tựa hồ có thể tinh lọc tâm linh con người, người sau khi đi vào nơi này, nhân thể ưu sâu, phiền não của thế gian, toàn bộ theo đó tiêu tán!

Trong rừng trúc rộng lớn có ghế đá cùng thạch bàn, giờ phút này có thể thấy được hai người đang ngồi đối diện nhau đánh cờ vây.

Trong đó một vị lão tăng tuổi đã ngoài hoa giáp(1), diện mạo hiền lành, chòm râu hoa râm dài tới nửa ngực, trên thân mặc áo màu vàng, bên ngoài khoác áo cà sa hai màu hồng vàng đan xen, lão tăng thường thường lấy tay vuốt vuốt chòm râu hoa râm, trầm ngâm không thôi, đôi tuệ nhãn như đang nhìn vào thế sự xoay vần lộ ra hào quang trí tuệ khám phá thế gian vạn vật.

Ngồi đối diện vị lão tăng là một trung niên nam tử khoảng ngoài bốn mươi, thân thể hơi mập mạp, trong lúc giờ tay nhắc chân mang theo một cỗ uy nghiêm khí thế, đôi tinh quang lộ ra, gắt gao nhìn chăm chăm bàn cờ, hần cên nhắc thật lâu sau mới hạ xuống một con, cười nói:

“Kì đạo của phương trượng đại sư quả thật siêu nhiên, tính ra ta đã cường công liên tục mà vẫn không hề có kết quả, bội phục, bội phục!”

“Kỷ thí chủ quá khen, Kỷ thí chủ thiện về tấn công, lão nạp chỉ có lui bước thủ phòng, kì thực là đã lâm vào thế hạ phong!”

Vị kia lão tăng đạm mạc nói.

Hai người đang chơi cờ trong rừng trúc này hoàn toàn không phải là nhân vật đơn giản, vị lão tăng kia chính là vị phương trượng chủ trì Nam Thiếu Lâm, tuổi đã ngoài hoa giáp, đức cao vọng trọng, ở toàn bộ Thiếu Lâm tự thậm chí là cả toàn Hoa Hạ quốc cũng có được uy vọng cực kỳ lớn!

Mà từ trong lời nói của phương trượng đại sư. Vị “Kỷ thí chủ” kia. Cũng là người đứng đầu của công ty bất động sản lớn nhất Hoa Hạ quốc – Chủ tịch công ty bất động sản King Co.Ltd–Kỉ Thiên Vũ!

Kỉ Thiên Vũ cùng Nam Thiếu Lâm phương trượng đại sư là anh em kết nghĩa, Kỉ Thiên Vũ mấy ngày này bởi vì vấn đề kinh doanh đi công tác đến tỉnh D. Tranh thủ chút thời gian gạt bỏ công việc đặc biệt tới Nam Thiếu Lâm thăm lão bằng hữu, cũng muốn nhân lúc tại Phật môn thánh địa tạm thời quên đi rườm rà tục sự của trần thế, trọng yếu nhất là, hần còn có việc muốn được sự trợ giúp của Nam Thiếu Lâm phương trượng.

Lúc này, phương trượng đại sư nhấc tay đặt một quân cờ trắng lên bàn cờ, trong chốc lát làm cho tình thế trên bàn cờ nháy mắt đại biến, quân cờ trắng của phương trượng đại sư vừa đặt xuống có vẻ như có tác dụng thêm mắt cho rồng, thế cờ của phương trượng đại sư nháy mắt hình thành “Long thế”, tựa hồ biến ảo thành một con bạch long phi không bay múa, ăn hết toàn bộ quân cờ đen của Kỉ Thiên Vũ !

Kỉ Thiên Vũ ngơ ngác nhìn bàn cờ, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, lớn tiếng khen:

“Cao, cao, lấy thủ làm công, chính kì giao nhau, cờ quân chớp nhoáng, thắng bại phân rõ rệt, ta thua tâm phục khẩu phục a! Tổng thể từ đầu đến giờ, ta liên tiếp ba lần thua phương trượng đại sư, xem ra kì đạo của phương trượng đại sư đã đạt tới tuyệt hảo!”

Phương trượng đại sư nghe vậy mỉm cười, lập tức nâng ấm trà, từ từ rót đầy chén của Kỉ Thiên Vũ, điềm điềm nói: “Kỷ thí chủ hôm nay trong lòng không yên, tinh thần thể lực cũng không chú tâm vào chơi cờ, bởi vậy mới có thể nhiều lần bị quân cờ của lão nạp đánh lén thủ thắng.

” Phương trượng đại sư nói xong dừng một chút, tiếp tục nói: “Lão nạp cùng Kỷ thí chủ kết giao nhiều năm, Kỷ thí chủ có chuyện gì cứ nói rõ ra, không cần che giấu như vậy”.

Kỉ Thiên Vũ vừa nghe xong liền sửng sốt, lập tức không khỏi tán thưởng đôi mắt tinh tường của phương trượng đại sư, vì thế cũng liền đem chuyện kể ra, nói:

“Phương trượng, ta cũng là có một chút việc mà đến. Tiểu nữ tùy hứng nghịch ngợm, thích ham chơi, bởi vì không có ta luôn ở bên cạnh ước thúc, bởi vậy nó thường xuyên thường lui tới một vài chỗ ăn chơi hỗn loạn, ta đối với sự an toàn của nó rất là lo lắng, hơn nữa, gần đây đã có vài sự cố xảy ra, ta thật sự không yên lòng, nửa tháng sắp tới ta phải xuất ngoại đi khảo sát một cái hạng mục, không ở trong nước, bởi vậy một vài người có tâm tư khó lường sẽ càng đối với tiểu nữ như hổ rình mồi, cho nên.....”.

Hắn dừng một chút, rành rọt từng chữ nói:

“Khẩn cầu phương trượng đại sư phái Sở Phàm bảo hộ tiểu nữ, đợi đến khi ta điều tra rõ mọi chuyện xảy ra, tiêu trừ những mối họa ngầm ẩn bên người tiểu nữ, sẽ đem Sở Phàm trả lại đại sư, như thế nào?”.

“A di đà phật, Kỷ thí chủ nếu đã cố ý chỉ danh Tuệ Giác, như vậy lão nạp cũng vui vẻ, huống hồ Tuệ Giác cũng nên đi ra ngoài cho thành thực.”

Phương trượng đại sư chấp tay hành lễ, nói.

–Tuệ Giác chính là pháp danh mà phương trượng đại sư đặt cho Sở Phàm!

Kỉ Thiên Vũ nghe vậy liền mừng rỡ trong lòng, vội vàng cất tiếng tạ ơn nói:

“Đa tạ phương trượng đại sư, đa tạ phương trượng đại sư, có hài tử Sở Phàm này thủ hộ bên cạnh tiểu nữ ta hoàn toàn yên tâm !A a, đúng rồi, Sở Phàm hiện tại ở nơi nào? Có còn trong chùa không? Ta làm sao gặp được nó?”.

“Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh hiếu học, nhưng đối với kinh thư ở Tàng Kinh Các trong chùa không có hứng thú, cho nên thường xuyên không có ở trong chùa, lúc này nó lại chạy tới đại học Nam Sơn ghi danh tham gia đào tạo.”

Phương trượng đại sư trong khi nói chuyện đề cập đến tên đệ tử mà mình yêu thương như con, trong ánh mắt không tự giác, toát ra một tia yêu thương hài lòng.

“Tham gia đào tạo?”

Kỉ Thiên Vũ tựa hồ không lý giải nổi lời nói của phương trượng đại sư, vì thế lạ lùng lăm lăm nói.

“Mấy ngày trước đây đứa nhỏ này gửi thư có nói, nó nhận lời mời làm bảo vệ cho một công ty nhỏ, ban ngày nó tham gia học tập ở đại học Nam Sơn, buổi tối làm bảo vệ, nó nói thích cuộc sống phong phú như thế, bảo lão nạp không cần lo lắng.”

Phương trượng đại sư rành mạch nói.

Kỉ Thiên Vũ sau khi nghe xong cơ hồ sặc cười, đường đường là tục gia đệ tử được phương trượng đại sư của Nam Thiếu Lâm thu dưỡng từ nhỏ cư nhiên cam nguyện chạy tới làm một chân bảo vệ nho nhỏ, như thế làm cho hắn có điểm ngoài ý liệu. Hồi lâu sau nhìn đồng hồ, nói:

“Phương trượng đại sư, ta còn có việc, đi trước một bước, đại sư cứ nói với Sở Phàm, bảo hắn đi Bắc Kinh, tới Lam Hải biệt thự đại lộ Tân Hải là được, bên kia ta sẽ an bài thỏa đáng.”

Kỉ Thiên Vũ nói xong liền đứng dậy rời đi, phương trượng đại sư sau khi “A di đà phật” một tiếng liền đứng dậy đưa tiễn!

Thành phố Nam Sơn.

Màn đêm đã buông xuống, ánh đèn rực rỡ bắt đầu tỏa sáng, dưới ánh đèn huy hoàng, toàn bộ thành phố như được bao phủ bên trong những tia sáng lóe ra từ ánh đèn Neon.

Quán bar Allen đã dần dần bắt đầu náo nhiệt đông người, các loại xe con, xe máy từ bốn phương tám hướng hướng bar Allen hội tụ, mà tại bãi đỗ xe của bar Allen, vài gã bảo vệ đang có mặt đứng chỉ huy cho những chiếc xe lui tới, đỗ đúng vị trí.

Sở Phàm đúng là một trong đám bảo vệ đang đứng đó, ánh mắt lần đầu tiên gặp hắn làm cho người ta ấn tượng là bộ dáng hơi cao gầy, có chút ngăm đen, khuôn mặt xương xương, gặp người liền cười, biểu hiện sự thân thiện gần gũi. Từ trên người hắn, bạn rất khó tìm ra điểm gì đó nổi bật, thoáng nhìn qua có thể giống như tên Vương Nhị Hắc hàng xóm cách vách nhà bạn, bộ dáng của một người trung thực.

Nếu để cho người khác biết chủ tịch của công ty bất động sản King Co.Ltd một trong mười công ty lớn nhất của cả nước đích thân đến Nam Thiếu Lâm, hướng phương trượng đại sư của Nam Thiếu Lâm điểm danh một gã như thế đi làm bảo tiêu cho con gái mình, nhất định sẽ có người cười đến rụng răng – Hắn cũng xứng đi làm bảo tiêu cho thiên kim của lão tổng công ty King Co.Ltd sao? Ta xem bộ dáng yếu đuối của hắn, ngay cả bao gạo một trăm cân cũng gánh không nổi! Xem ra kẻ có tiền đúng là ki bo, đường đường là lão tổng với tài sản hơn trăm triệu lại keo kiệt với con gái mình, đi mời một gã bảo tiêu như vậy!

Tại bar Allen bạn có hỏi ai đó về người có cái tên “Sở Phàm”. Nhất định sẽ không ai biết, cho dù nếu bạn có được chỉ điểm rõ ràng, người kia vừa là sinh viên của trường đại học tổng hợp vừa đi làm bảo an, cho dù có hỏi thế nhất định cũng sẽ không ai biết, tại đây cũng giải thích luôn, ghi danh vào đại học cũng không cùng cấp với đỗ đại học, Sở Phàm không ăn ngủ tại trường, ở Nam Sơn đại học hắn chỉ là tham gia khóa học tự do.

Lúc này Sở Phàm đang tự hỏi chính mình, hắn vừa mới nhận được điện thoại của đại sư huynh gọi tới, đại sư huynh nói sư phụ muốn tìm hắn, hắn lập tức phải trở về chùa.

Hắn liền hỏi đại sư huynh là sư phụ tìm hắn có chuyện gì, nghe ý tứ trong lời nói của đại sư huynh, sư phụ tựa hồ muốn phái hắn đi làm bảo tiêu cho người ta.

Làm bảo tiêu? Đây không phải là chuyện chết người đó sao? Hắn thường xem TV thấy người chết trước tiên chính là bảo tiêu! Bây giờ không ngờ sư phụ phải hắn đi làm bảo tiêu cho người ta, thật sự là không còn lời nào mà nói, đám sư huynh không phải thường nói, sư phụ thương yêu nhất chính là mình sao? Như thế nào sai mình đi chịu chết cơ chứ?

Lúc nhỏ hắn chủ động chạy xuống Đào Hoa thôn dưới chân Nam sơn giúp Vương quả phụ trong thôn nấu nước, sư phụ sau khi biết được cũng không cho, hắn đến bây giờ vẫn không rõ, hắn giúp Vương quả phụ nấu nước so với đi chịu đạn thì khỏe hơn nhiều, hơn nữa Vương quả phụ đối với hắn cũng rất tốt, nhiều lần đều vụng trộm gọi hắn vào trong phòng bóc vỏ chuối cho hắn ăn!

Từ khi xem trên TV, tổng kết ra người chết trước tiên chính là bảo tiêu, hắn liền có nhận định, làm bảo tiêu là chuyện ngu ngốc nhất trên đời này, mà bảo an cũng bởi vì dính lú đến cái chữ “bảo”, cho nên bị hắn quy định là chuyện ngu ngốc đứng thứ nhì trên đời. Hiện tại hắn đúng là đang làm cái chuyện đứng ở vị trí ngu ngốc thứ hai trên đời!

Nếu đã phạm phải cái chuyện ngu ngốc đứng thứ hai trên đời vì cái gì không có khả năng phạm nốt cái thứ nhất? Trong lịch sử không phải từng có gã vương bát đần nào đó đã nói, một người không thể lưu danh muôn kiếp cũng nên lưu tiếng xấu muôn đời sao? Cho nên làm việc cũng giống nhau, nếu đã làm việc ngốc cũng nên làm cái việc ngốc nhất, tuyệt đối không thể là việc tầm thường, có lẽ sư phụ lão nhân gia có dụng ý a! Dù sao ai biết được, sư phụ lão nhân gia, dụng ý của ông ta ai mà thấu hiểu? Cứ mượn chuyện Vương quả phụ mà nói, cái gì không nên.. cái gì theo ta quả phụ trước cửa lăm thị phi, nhìn xem người ta Lý Đại Cầu, vô luận là ban ngày hay đêm tối đều ra vào nhà Vương quả phụ, cũng không có thấy hắn làm sao! Sở Phàm âm thầm nghĩ, nghĩ đã thông suốt, quyết định đêm nay sẽ lập tức xin nghỉ việc, mặc kệ cái gì bảo an, suốt đêm chạy về Nam Thiếu Lâm!

Kỳ thật hắn từ chức còn có một nguyên nhân, chính là vị Lưu tiểu thư của quán bar luôn tìm cách “hấp dẫn” hắn, ý tứ tựa hồ là không làm cho hắn phạm vào phạt gia tối kỵ – Sắc giới thì không cam tâm!

Như vậy sao được chứ? Minh tuy nói là tục gia đệ tử, nhưng sư phụ luôn dựa theo kỷ luật của những xuất gia đệ tử giáo dục mình, cho nên ngũ đại giới luật của đám xuất gia đệ tử cũng đồng dạng áp dụng cho hắn, đặc biệt sắc giới là khắc khe nhất!

Hắn còn nhớ rất rõ, mới đây hắn từng xem qua một bộ phim tên “Sắc. Giới”, trong quá trình xem tư tưởng hắn liền phạm vào sắc giới, sau đó, hắn đối với loại phim này chắc chắn khen ngợi, cho rằng có thâm ý sâu sắc!

“Ai da, đây không phải là tiểu Sở sao? Còn chưa có hết ca?”

Một thanh âm quyến rũ truyền tới, trực tiếp làm tan biến sạch những suy nghĩ đang ở tận chân trời của Sở Phàm.

Sở Phàm giương mắt liền thấy, ba cô gái ăn mặc mốt mát đang từ trong quán bar đi ra, trong đó một cô mặc váy ngắn, lộ ra cặp đùi thon dài, chính là vừa cười nói với hắn. Vừa thấy, sắc mặt Sở Phàm không khỏi nóng lên, may là mặt hắn hơi ngăm đen, cho nên cũng không lộ rõ đang bùng bùng đỏ, cô gái đang nói với hắn chính là vị Lưu tiểu thư mà hắn cho rằng đã có ý muốn “hấp dẫn” hắn.

“Lưu, Lưu tiểu thư a, tôi còn chưa có hết ca!”

Sở Phàm thoáng nhìn đồng hồ trên tay, chất phác nói.

“Tôi dẫn anh sang đối diện ăn KFC(2) nhé!”

Lưu tiểu thư nói xong liền đưa cánh tay về phía Sở Phàm, điều này làm Sở Phàm lại liên tưởng đến sắc giới, quả thật hắn không nghĩ ra vị Lưu tiểu thư này vì cái gì ái mộ đến như vậy. “Hấp dẫn” hắn sao? Không phải đưa cánh tay đang sờ sờ khuôn mặt của hắn sao, hắn đã không còn là tiểu hài tử, cho nên hắn đem hành động như thế này của Lưu tiểu thư liệt vào loại “hấp dẫn”!

“KFC? Chính là quốc gia ta có động đất cái KFC kia cũng không quỳen tiền? Còn ăn thứ đó làm chi?”

Cho nên hắn bật người nói:

“Không ăn, không ăn, tôi ăn cơm, ăn cơm!”.

“A a! Vậy như vậy đi..”

Lưu tiểu thư nghĩ nghĩ, nói:

“Anh hết ca tôi sẽ tới đón anh, chúng ta đi nhảy disco, được rồi chứ?”.

“Disco? Chính là mở nhạc ra, một đám người ở đó vui vẻ rung đùi lắc ý chơi bời? Không nhảy, lần trước vùng trộm đi một lần, sư phụ đã biết phạt ta diện bích ba tháng, còn cảnh cáo nói là nếu có lần sau liên diện bích ba năm, không thể đi!”

Sở Phàm trong lòng âm thầm nghĩ, sau khi quyết định chủ ý liền nói:

“Đi chỗ đó cùng với nhảy dây có gì khác nhau, lúc còn bảy tuổi ta đã không chơi nhảy dây nữa, không đi!”.

Vị Lưu tiểu thư cuối cùng tựa hồ cũng thấy không có cách lôi kéo Sở Phàm, liền cong môi, biểu tình trên mặt tràn đầy một loại mất mát, sau đó cũng cùng hai người bạn rời đi.

“Hết ca nhanh chóng xin nghỉ việc, sau đó chạy về chùa, ở đây lâu sẽ trở nên hư thân mất!”

Sở Phàm trong lòng vừa âm thầm so sánh ba cái môn lớn nhỏ của ba người bạn Lưu tiểu thư, trong lòng vừa âm thầm thầm nghĩ ngợi.

Đi ở xa xa, một cô bạn đi cạnh Lưu tiểu thư nói:

“Tiểu Lưu, ta đã nói a, gã tiểu Sở kia chính là một tên đầu gỗ không có hứng thú với nữ nhân, người liên tục một tuần ném mùi thất bại, hắn cũng không có đi cùng người!”

“Hắn thoát nhìn có vẻ si ngốc, nhưng có khi ta cảm thấy được, ánh mắt của hắn có điểm không thích hợp cho lắm, lúc thấy một vài chỗ nữ tính trên người chúng ta đôi lúc đột nhiên sáng lên!”

Một người bạn gái nói.

“Hừ, ánh mắt của hắn có thể có cái gì thích hợp chứ? Nếu thích hợp sao hắn nhìn không ra mỹ nữ như ta? Nhìn không ra, ta còn chủ động mời hắn rồi đó? Ta xem ra, hắn chính là một kẻ ngu ngốc!”

Lưu tiểu thư lớn tiếng nói!

May mắn lời này Sở Phàm không có nghe được, nếu không hắn nhất định hô to “oan khuất”, ta, ta đây là có sư mệnh trong người, là bị bắt đắc dĩ a, Đồng Tử thân bảo trì mười tám năm cũng không thể để cuối cùng lại thất bại trong gang tấc a?

.....

(1).Một hoa giáp: 60 năm

(2).KFC = Kentucky Fried Chicken(nhãn hiệu gà rán đứng thứ 2 thế giới chỉ sau nhãn hiệu nổi tiếng McDonalds).(KFC ủng hộ và đứng ra quyên tiền để tài trợ cho các nạn nhân trong các vụ động đất.)

2. Chương 2: Đi Tới Bắc Kinh Làm Bảo Tiêu.

Vị bảo vệ đội trưởng đối với việc này hiển nhiên cũng thấy chẳng có gì lạ lắm, mỗi tháng nhân viên trong đội bảo vệ đều ra ra vào vào, tính ra cũng đếm không hết, lúc này Sở Phàm tự động xin nghỉ việc cũng đúng hợp ý hắn, cái danh ngạch trống kia vừa lúc để cho đứa cháu ruột của mình.

Bảo vệ đội trưởng lộ vẻ biểu hiện “quan tâm cấp dưới”, cho nên không chút để ý hỏi: “À, tiểu..... tiểu Sở, cháu xin nghỉ việc hắn là đã tìm được việc làm tốt hơn rồi hả?”

Sở Phàm nghe vậy liền “hắc hắc” cười cười, nói: “Cũng không có tốt hơn, so với làm bảo vệ không sai biệt lắm, chính là đi bảo vệ gia sản cho người ta!” Nói xong liền đi!

Vị bảo vệ đội trưởng nghe vậy, ngụm nước trà vừa uống vào miệng thiếu chút nữa phun ra, nhìn thân hình gầy gò của Sở Phàm, lạnh lạnh cười, thì thảo lắm bầm: “Làm bảo tiêu? Ta khinh, người như ngươi mà có thể làm bảo tiêu, như vậy lão tử ta chẳng phải là Trung Nam Hải bảo tiêu sao?”

Sở Phàm trở lại Nam Thiếu Lâm thời điểm đã là gần giữa trưa, dọc theo đường đi hắn không ngồi xe, mà là chạy trở về, hắn coi việc như vậy là luyện thể lực luyện nghị lực, gần 60 km đường chạy bộ, người ngoài nhìn vào có điểm bất khả tư nghị, thậm chí là cảm thấy hắn có chút ngốc nghếch, bất quá hắn lại cảm thấy không sao cả. Nhớ trước đây sư phụ luôn bắt hắn đeo hai bao cát vào chân, sau đó bắt hắn chạy từ trên Thiếu Lâm tự xuống chân núi, hắn cũng không ngại mệt.

Trở về chùa, đại sư huynh Tuệ Phương trực tiếp đón hắn, Tuệ Phương so với Sở Phàm tương đối mà nói có vẻ khô ngô hơn, nhìn diện mạo của hắn thế nào cũng không giống như một vị hòa thượng mà như một người vừa mới cạo đầu vẫn còn nham nhở.

Tuệ Phương kéo Sở Phàm đến sát cạnh, nhìn chung quanh một chút, thấy ngoài hắt ra các sư đệ khác đều đang lo công chuyện của mình không chú ý tới hắt bên này, hắt mới hạ giọng nói: “Sư đệ, người lần này đi ra ngoài có đi tìm Hoa cô nương không?”

” Hoa cô nương?” Sở Phàm lạ lùng vừa hỏi.

” Hừ, hừ, nói nhỏ chút, nói nhỏ chút!” Tuệ Phương nhìn chung quanh một vòng, vội vàng thấp giọng nói.

” Hiện tại các cô nương hầu như không mặc y phục như bình thường, đều mặc ngắn đến sát người như này, còn có người, nhìn qua trắng như tuyết, không có Hoa cô nương!” Sở Phàm đo đo ở đùi cùng trên ngực, nói.

Tuệ Phương nghe xong nuốt một ngụm nước miếng, lập tức nghiêm mặt lộ ra sắc diện của tăng nhân, tuyên phạt hiệu, nói: “Sư đệ, nhớ lấy giới luật nhớ lấy giới luật!”

Sở Phàm cười cười, không hề để ý tới hắt, chạy nhanh thẳng tới thiện phòng của sư phụ.

Đi tới trước cửa thiện phòng hắt gõ cửa, nói: “Đệ tử Tuệ Giác bái kiến sư phụ.”

” Là Tuệ Giác sao? Vào đi.” Một thanh âm cứng cáp trầm ổn truyền tới.

Sở Phàm đẩy cửa vào, trong thiện phòng có một pho tượng phật lớn màu vàng kim, ngồi trên bồ đoàn trước pho tượng phật là một lão tăng đang nhắm mắt, đợi Sở Phàm bước hắt vào nhà mới chậm rãi mở rộng mắt, vị lão tăng chính là Nam Thiếu Lâm phương trượng đại sư.

” Tuệ Giác, qua ngồi xuống đây.” Phương trượng đại sư nói tiếp: “Con cũng đã biết lần này vì sư vì sao gọi con trở về chùa phải không?”

” Biết, phải đi làm bảo tiêu cho con gái của Kỷ thúc thúc.” Sở Phàm nói rõ ràng, lúc này bạn sẽ phát giác tình quang trong đôi mắt Sở Phàm lóe ra, ánh mắt lúc này mang theo một cỗ khí thế bất phàm, so với lúc trước khi Sở Phàm tiến vào thiện phòng đúng là khác hắt một trời một vực.

” Vậy con cũng đã biết làm bảo tiêu là như thế nào?” Phương trượng đại sư hỏi tiếp.

” Cho dù có phải chết cũng phải đảm bảo an toàn cho con gái của Kỷ thúc thúc.” Sở Phàm nói.

” Chỉ là thứ nhất, còn thiếu thứ hai!” Phương trượng đại sư trầm ngâm nói.

” Còn thiếu thứ hai? Xin sư phụ chỉ điểm.” Sở Phàm nói.

” Bảo hộ an toàn là thứ nhất, loại bỏ nguy hiểm tiềm ẩn là thứ hai, thứ hai mới là cái căn bản, thứ hai nếu trừ bỏ làm sao còn thứ nhất?” Phương trượng đại sư nói.

Sở Phàm nghĩ nghĩ, hướng phương trượng đại sư chấp tay hành lễ cúi đầu, nói: “Đệ tử hiểu được.”

” Trong thế tục hàng vạn hàng ngàn việc, cũng giống như nói tiếng ‘hiểu được’. Nói dễ hơn làm sao? Tuệ Giác, con đưa tay ra đây.” Phương trượng đại sư bỗng nhiên nói.

Sở Phàm theo lời chìa lòng bàn tay phải ra trước mặt, phương trượng đại sư cầm một viên đá cuội đặt vào lòng bàn tay hắt, nói: “Dùng sức nắm!”

Sở Phàm dùng sức nắm chặt, viên đá cuội vẫn nguyên hình như trước, phương trượng đại sư lại nhỏ thêm một ít nước vào lòng bàn tay Sở Phàm, bảo hắt dùng sức nắm chặt. Sở Phàm nắm chặt, trong lòng bàn tay nước vẫn theo những khe hở ở giữa các ngón tay chảy xuống.

“Đá vốn cứng rắn, nước lại mềm mại, nhưng nước lại có thể thấm xuyên qua đá. Đối với việc đối với người cũng như vậy, thiếu cương bổ cương, thiếu nhu bổ nhu, nhu có thể trị cương, cương lại chế nhu, cương nhu tương trợ lẫn nhau, như thế mới là thông hiểu đạo lý thế gian vạn vật!” Phương trượng đại sư chậm rãi nói.

” Dạ, đệ tử ghi nhớ dạy bảo của sư phụ.” Sở Phàm cung kính nói.

Phương trượng đại sư nói xong sau đó thật sâu nhìn Sở Phàm, trong mắt tràn đầy từ ái, nói: “Tuệ giác, con năm nay vừa đủ mười tám tuổi, nói cách khác vì sư thu dưỡng con cũng được mười tám năm, đối với con vì sư rất hiểu. Bất quá vì sư biết con mấy năm qua xuôi ngược, phiêu bạt quanh quẩn, chính là muốn

tìm kiếm tin tức cha mẹ ruột của mình, tấm lòng hiếu thảo của con vì sự cực kỳ tán thưởng, nhưng mọi sự không thể cưỡng cầu, có lẽ lúc cơ duyên đến là lúc con sẽ gặp lại được cha mẹ của mình.”

Sở Phàm trong lòng bốc nóng, hốc mắt tựa hồ ứa nước, những năm gần đây hắn luôn luôn tìm kiếm tin tức của các đấng thân sinh ra mình, đáng tiếc cho đến nay vẫn không có nửa điểm tin tức, hắn nói:” Sư phụ đối với đệ tử ân trọng như núi, đệ tử ghi nhớ dạy bảo của sư phụ, sẽ không cô phụ sự phó thác của sư phụ!”

” Hảo, hảo, đối với năng lực của con vì sư cũng không lo lắng, nhưng vì sư còn muốn tặng con bốn chữ-Tiền long thận dụng!” Phương trưởng đại sư ngữ khí nghiêm nghị, trầm giọng nói.

” Tiền long thận dụng, tiền long thận dụng, tiền long thận dụng.....” Sở Phàm trong lòng yên lặng ghi nhớ bốn chữ này, nghiền ngẫm suy nghĩ ý nghĩa trong đó, sau một lúc lâu như hiểu được, gật gật đầu.

” Nếu không có chuyện gì khác vậy con có thể tức khắc khởi hành tới Bắc Kinh, địa chỉ cụ thể ta đã viết trên giấy để trong bọc quần áo, con thu thập thêm một vài thứ đồ dùng hàng ngày con yêu thích là được.” Phương trưởng đại sư nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy trong lòng ngẩn ra, hắn vốn tưởng rằng có thể trở về chùa gần gũi phương trưởng đại sư, mấy ngày nữa mới khởi hành, bất quá nếu phương trưởng đại sư đã bảo hắn tức khắc khởi hành, hắn cũng chỉ có thể tức khắc khởi hành, nhìn nhìn phương trưởng đại sư, đột nhiên thỉnh linh hỏi:” Sư phụ, người nói Đồng Tử công của đồ nhi có thể đỡ đạn được không?”

Phương trưởng đại sư nghe vậy liền sững sốt, lập tức ” ha ha” nở nụ cười, nói:” Người, thằng nhỏ này, vẫn là còn cố chấp.”

Sở Phàm cũng cười, nhân cơ hội nói:” Sư phụ, đồ nhi đi xa, có thể chúc đồ nhi vài lời hay không?”

Phương trưởng đại sư nghe vậy nghĩ một hồi, nói:” Đưa tay qua đây.”

Sở Phàm lại lần nữa xòe lòng bàn tay đưa ra, chỉ thấy phương trưởng đại sư dùng ngón trỏ vẽ một cái vòng tròn trên lòng bàn tay hắn, sau đó phương trưởng đại sư liền tuyên phạt hiệu:” Adi đà phạt”. Lại nhắm mắt bắt đầu tĩnh tọa.

Sở Phàm thấy phương trưởng đại sư chỉ vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay mình, suy tư thật lâu, thấy phương trưởng đại sư đã nhắm mắt ngồi, hắn liền chấp tay lễ bái, rồi lui thân ra ngoài.

Người đời thường nói, trời cao mặc sức chim bay, biển rộng tha hồ cá nhảy, điều này cũng phải có điều kiện, chính là trời phải đủ cao biển phải đủ rộng. Đồng dạng, cũng như một người có tài muốn thi triển khát vọng, cũng phải có được sân khấu để thi triển, mà kinh đô chính là cái sân khấu tốt nhất, cho nên ở Bắc Kinh loại người nào cũng có, tam giáo cửu lưu tất cả đều hội tụ, có thiên tài, toàn tài, nhân tài, cũng có phế vật, có ngu ngốc. Chỉ là phương thức sống của mỗi dạng người không giống nhau mà thôi!

Mà Sở Phàm chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có một ngày cứ nhiên đi tới nơi được gọi là kinh đô trong truyền thuyết kia. Tới nơi đó để làm một công việc chỉ có trong TV mới nghe qua, cái gọi là làm bảo tiêu cho thiên kim tiểu thư, lời này nói ra cũng không có người tin tưởng!

Sở Phàm vốn tưởng rằng hắn cả đời này cứ như vậy mà sống. Không có việc gì thì vụng trộm xuống gánh nước cho Vương quả phụ, trèo tường nhìn xem cỡ chiếc áo hai cô gái mặc yếm hồng có phải hay không lại lớn hơn. Đến ngoài sơn thôn chở cô cháu gái mới mười bốn tuổi của Trương lão hán tới trường học, trên đường đi có thể pha diễn phát sinh lăm trờ.....

Sở Phàm sau khi thu thập xong hành lý, trong lòng lặng lẽ hô một tiếng: ” Ta muốn tới kinh đô đi đỡ đạn!”

3. Chương 3: Tao Ngộ Trên Xe Lửa

Sở Phàm đến nay chưa từng đi phi cơ, thật ra đi bằng phi cơ, đối với hắn mà nói, quá xa xỉ, kinh phí không đáp ứng nổi, cho nên đành phải đi bằng xe lửa, hơn nữa còn là ngồi ghế cứng(1).

Trước ánh mắt hâm mộ của đại sư huynh, Sở Phàm lên xe lửa ra Bắc Kinh, trên người hắn vền vẹn vác theo hai cái bao trên vai, một thân quần áo màu xám, nhìn vào không khỏi biểu hiện đáng vẻ quê mùa lại trông có vẻ cổ hủ, bất quá trên mặt hắn thần sắc vẫn như trước chẳng hề để ý, trong ánh mắt cũng không có tia sắc bén tinh nhuệ như lúc ở thiện phòng cùng phương trượng đại sư đối thoại, bởi vậy nhìn qua như một gã ngây ngô, trung thực, mọi người đi qua bên cạnh hắn cũng không có quá nhiều chú ý nhìn hắn đến một cái.

Sở Phàm nhìn số ghế cứng của mình trên tấm vé xe lửa, dọc theo hàng số chỗ ngồi trên xe lửa hắn rất nhanh tìm được chỗ ngồi của mình, sau khi ngồi xuống hắn mới chú ý, ngồi đối diện hắn là một đôi vợ chồng già đã qua tuổi hoa giáp, bên cạnh hắn còn lại là một cô gái quần áo giản dị, nhưng vô cùng xinh đẹp thanh tú.

Sở Phàm sau khi ngồi xuống liền cười cười lên tiếng chào hỏi đôi vợ chồng già ngồi trước mặt và cô gái bên cạnh hắn, trong lúc cùng cô gái bên cạnh chào hỏi, hắn cười cười tự nhiên đầy đặn toát mồ hôi, đành ngượng ngùng nói: “Thực, nóng quá a, trên xe này so với bên ngoài còn nóng hơn.”

“Trên xe mở điều hòa, à, à.” Bên cạnh hắn cô gái cười cười, nói.

“A? Mở, mở điều hòa? Vậy sao tôi còn toát mồ hôi?” Sở Phàm ngẩn người, khó hiểu hỏi.

“Tôi làm sao biết?” Cô gái liếc mắt nhìn hắn một cái, nói.

“Cậu nhỏ!” Lão già ngồi đối diện nói: “Cậu nếu cảm thấy nóng thì nên đi toilet rửa mặt.”

“Không cần không cần, cháu ngồi cũng tốt rồi, lòng yên tĩnh tự nhiên cũng sẽ mát thôi, ngài đi Bắc Kinh sao?” Sở Phàm hỏi.

“Đúng vậy, chuẩn bị cùng bạn già tới kinh đô dạo chơi, sống cả đời người rồi, không tới kinh đô dạo chơi, lòng không có cam, cho nên riêng lần này đi tới kinh đô du ngoạn.” Lão già cười nói.

“Cháu cũng đi Bắc Kinh, có điều không phải đi chơi.” Sở Phàm cười cười, sau tiếp tục nói: “Các ngài đều từng này tuổi còn ngồi xe lửa, cũng đủ gây sức ép.”

“Vốn muốn đi bằng phi cơ, nhưng bạn già tìm không được tốt, cho nên chuyển sang ngồi xe lửa, thuận tiện ven đường nhìn ngắm phong cảnh cũng hay.” Lão già cười nói.

Cô gái ngồi bên cạnh đánh giá Sở Phàm, tựa hồ đối với hắn có hứng thú, bởi vậy trực tiếp hỏi: “Anh tên gì? Phải chăng lên kinh thành nhập học?”

“Cô, cô đang nói chuyện với tôi hả?” Sở Phàm liếc mắt nhìn cô gái một cái, không dám nhìn thêm một giây, vội vàng quay đầu, hỏi.

“Đương nhiên, không với anh thì cùng gã đầu gỗ nói chuyện sao?” Cô gái cười nói.

“Tôi gọi là Sở Phàm, tôi không lên đi học, không đúng, tôi đến trường, nếu ở đó có trường học tôi cũng có thể ghi danh, miễn phí.” Sở Phàm sau khi nói xong tiếp theo lại giải thích chuyện hắn đều là ở trong đại học miễn phí ghi danh.

Cô gái sau khi nghe vậy cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, nói: “Anh! Người này...thật là có ý tứ, đúng rồi, tôi gọi là Phương Thi Vận.”

“Ta có ý tứ?” Sở Phàm cân nhắc “ý tứ” trong lời nói của Phương Thi Vận, không lý giải nổi.

Lúc này trên xe lửa đám phục vụ viên dùng xe đẩy chứa hoa quả, nước, đồ uống, đồ ăn vặt, mì ăn liền đi tới chào bán, lúc đi sát qua đám người Sở Phàm, lão già ngồi đối diện nói: “Cho ta hộp chuối, thêm hai chai nước nữa.” Nói xong từ túi quần lấy ra chiếc ví, lật qua lật lại sau đó trực tiếp rút ra một tờ một trăm.

Sở Phàm thấy lão nhân trong khi rút tiền ra, trong chiếc ví còn có một xấp thật dày tờ tiền mệnh giá lớn một trăm nguyên(2), ước chừng có hơn hai ngàn ba nghìn nguyên.

Phục vụ viên đem tiền dư trả lại cho lão già sau đó cố ý dặn dò: “Ngài cất tiền cẩn thận!”

“À, qua cho ta chai trà xanh!” Một thanh niên mặc áo sơ mi trắng, mái tóc chuốt sáng bóng đi nhanh tới, mua bình trà xanh, liền tay mở nắp chai nói: “Thời tiết nóng quá, ở trên xe chỉ nghĩ muốn uống nước.”

Sở Phàm không chút để ý chỉ liếc mắt nhìn gã thanh niên một cái, lập tức cúi đầu, trong lòng âm thầm nghĩ: “Rất cục vãn hấp dẫn người tới, mong rằng người không xuống tay bậy bạ thì tốt!”.

Thanh niên kia quét mắt một vòng nhìn mấy người Sở Phàm, nói: “Mọi người đều đi Bắc Kinh sao? Bắc Kinh tuy nói cũng là chỗ tốt, có điều khí hậu chẳng có gì biến chuyển, vào tầm trời chiều, chỉ có thích hợp để đi du ngoạn.”.

“Phải không? Lão cùng bạn già của lão đang muốn tới Bắc Kinh chơi vài ngày đây.” Lão già tiếp lời nói.

“Ngài là người Nam Châu?” Thanh niên hỏi.

“Đúng vậy, anh nghe ra được sao?” Lão già thanh âm lạ lùng hỏi.

“Đương nhiên, cháu cũng là người Nam châu mà, thật sự là hạnh ngộ a, ở trên xe gặp được đồng hương, không ngại cứ gọi cháu là Tiểu Lưu a!” Thanh niên cười nói.

.....

Từ khi gã thanh niên gọi là Tiểu Lưu tới, Sở Phàm không hề nói nửa lời, đầu hơi cúi gục xuống, bắt quá đôi mắt không biết hữu ý hay vô ý liếc về phía Tiểu Lưu, hơn phân nửa thời gian đều dừng lại trên đôi tay thon dài trắng nõn nhìn của Tiểu Lưu, trong đầu Sở Phàm âm thầm phân tích: “Một đôi tay thon dài linh hoạt, tay phải chõ giữa ngón trỏ cùng ngón cái có một đường vết giao nhau, điều này rõ ràng cho thấy đã nhiều lần kẹp nhíp mà lưu lại, theo tri thức học về quan sát suy đoán các mối liên hệ có thể suy luận ra, hẳn chính là một tên móc túi, hơn nữa còn là tên móc túi cao cấp, xem ra mục tiêu của hắn là lão nhân đang ngồi đối diện này!”.

Lúc này Tiểu Lưu lấy ra bao thuốc lá, đưa sang một điều mời vị lão nhân, nói: “Bác kéo(3) một điều nhé?!”.

“Không kéo, cai từ mấy năm trước rồi.” Lão già nói.

“Người anh em này, kéo thuốc a, xưng hô như thế nào?” Tiểu Lưu chuyển giọng, cười nhìn Sở Phàm nói.

“Ta không hút thuốc lá, không hút thuốc lá.” Sở Phàm ngẩn người, có chút chất phác nói.

Tiểu Lưu nhìn hắn, trong đầu cười lạnh nghĩ: “Xem ra là một gã làm công từ nông thôn đi ra, nhìn cái bộ dáng ngây ngô của hắn đã biết là một tên ngu xuẩn!”.

“Uy, nếu hút thuốc thì đi tới chỗ dành riêng cho hút thuốc đi, chỗ này không thể hút thuốc!” Phương Thi Vận đột nhiên lớn tiếng nói.

Tiểu Lưu nghe vậy nhìn sang Phương Thi Vận, cười làm lành nói: “A đúng đúng, quên mất, quên mất, tôi đi sang bên kia hút thuốc, ha ha!”.

Sở Phàm nhìn theo dáng Tiểu Lưu rời đi, trong đôi mắt hiện lên một tia sắc bén cực khó phát hiện.

Tiểu Lưu đi đến cuối toa xe vào phòng dành riêng cho hút thuốc cũng không có hút thuốc, mà là cùng một tên tóc vàng to cao nhỏ giọng nói chuyện.

“Tiểu Lưu, có hàng?” Gã tóc vàng nhỏ giọng hỏi.

“Phía trước có một lão đầu, trên người nước lợc rất nhiều, chỉ là trong bao tiền còn có một tấm vé mời, là hàng tốt.” Tiểu Lưu nhỏ giọng nói.

“Tốt, như vậy mầy phụ trách thu phục lão, phải nhanh, hơn nữa tuyệt đối không thể để bị người bên cạnh lão phát hiện!” Gã tóc vàng trầm thấp nói.

“Đại ca yên tâm đi, lão nhân kia ở bên cạnh là cô bạn già, đối diện là một tên làm công ngây ngô ngu ngốc từ nông thôn ra, còn có một cô bé vẫn còn non. Lão đại yên tâm, bảo đảm có thể nắm chắc!” Tiểu Lưu kiên định nói.

Xe lửa một đường ra Bắc chạy thẳng hướng kinh đô, ban đêm bắt đầu từ mười một giờ màn cửa được đóng lại để lữ khách nghỉ ngơi, đại bộ phận người trên xe lửa cũng nhắm mắt nghỉ ngơi, ngay cả ở thùng xe những lối đi nhỏ cũng ngồi đầy những lữ khách buồn ngủ, đôi vợ chồng lão nhân ngồi đối diện Sở Phàm kia cũng đã gấn bó mơ màng đi vào giấc ngủ, chỗ bên cạnh hắn Phương Thi Vận cũng đã nghỉ ngơi gối đầu lên cửa kính xe.

Đúng lúc này chợt thấy thanh niên mặc áo sơ mi trắng Tiểu Lưu đang thông thả không một tiếng động tiến lại gần, cặp mắt chớp động tham lam của hắn gắt gao nhìn chăm chăm lưng hàng ghế trước mặt Sở Phàm, khi tới gần thấy đôi vợ chồng già đã chìm vào giấc ngủ, mà Sở Phàm gục đầu xuống nghỉ ngơi, trong lòng hắn một trận kích động. Ngay sau hắn lặng lẽ đi lướt sát qua người lão nhân, trong lúc sát qua thấy được thân thể hắn hơi hơi run xuống thấp, tiếp đó như không có việc gì, tiếp tục tiến về phía trước, bất quá túi quần hắn lúc này đã phồng lên!

Lúc này nguyên đang cúi đầu nghỉ ngơi, Sở Phàm đột nhiên đứng lên, vừa vặn chặn mất lối đi của Tiểu Lưu, đồng thời Sở Phàm lảng xảng nói: “Tôi, tôi đi nhà cầu.”

“A a! Tôi phải xuống ở trạm sắp tới, cho nên muốn đi chuẩn bị một chút!” Tiểu Lưu nói.

Vì thế Sở Phàm liền cùng Tiểu Lưu lướt sát qua người nhau, bất quá ngay tại chớp mắt sát qua, tay trái của Sở Phàm thoáng duỗi ra rồi co rút lại nhanh như điện xẹt, lặng yên không một tiếng động!

Sở Phàm đi đến phòng toilet khi mở bàn tay ra liền thấy, nằm gọn trong lòng bàn tay hắn là cái ví dày cộp màu đen, rõ ràng đúng là chiếc ví của lão đầu kia!!

.....

(1).Ghế cứng: vị trí ghế chỉ dành cho ngồi

(Trên tàu hỏa có hai loại ghế.Ghế cứng và ghế mềm.Ghế cứng chỉ dành cho hành khách ngồi,ghế mềm có thể tùy ý nằm hoặc ngồi).

(2).Nguyên: (đơn vị tiền tệ)

(3).Kéo thuốc lá=hút thuốc lá

(Từ địa phương của một số nơi)

4. Chương 4: Cướp Bóc Thành Trò Khôi Hài

“Rồi, thực thuận lợi. Tiểu Lưu cao hứng thấp giọng nói.

Gã tóc vàng nghe vậy thần sắc trên mặt cũng lộ ra kích động, thăm dò nhìn trước sau toa xe rồi nói:“Lại đây nghiệm hàng!”.

Tiểu Lưu nghe vậy liền đưa tay thọc vào túi quần, nhất thời trái tim hắn lạnh ngắt, cả người như rớt xuống vực sâu không đáy, sắc mặt cũng biến thành trắng bệch, lại sờ sờ hai bên túi quần rồi các túi quần áo trên người, sau mỗi lần đều đối lấy thất vọng cực độ, biểu tình trên mặt cũng càng ngày càng khó coi!

Gã tóc vàng nhìn bộ dáng vẻ mặt của Tiểu Lưu nhú nhú mày, trầm thấp hỏi:“Làm sao vậy? Hàng đâu?”.

“Lão..... Lão đại...” Khuôn mặt Tiểu Lưu như phát khóc, nói: “Vừa rồi rõ ràng hàng đã tới tay, nhưng, nhưng vừa tìm mãi lại...lại không thấy!”.

“Không thấy ? Vịt nấu chín rồi còn bay được hả? Mày ý muốn độc chiếm?” Giọng nói của gã tóc vàng trở nên sắc bén nặng nề.

“Lão đại, thật sự, em nói là thật sự, vừa rồi em rõ ràng đã đắc thủ, sau đó liền một mạch đi tới đây gặp lão đại, ai ngờ...không thấy!” Tiểu Lưu vẻ mặt ảo não, cuống quýt nói.

“Chẳng lẽ trên xe này còn có người cướp tay trên?” Con mắt gã tóc vàng híp lại, lóe ra một tia sắc bén như đao.

“Đúng rồi!” Tiểu Lưu hít thật sâu một hơi, nói: “Lúc em vừa lấy được đi qua, cái tên làm công ngồi đối diện lão già kia cũng vừa vịn đứng lên muốn đi nhà cầu.”

“Á! Nói như vậy chẳng lẽ chính nó thuận tay hót mất hàng của mày?” Gã tóc vàng hỏi dồn.

“Thằng đó bộ đáng trung thực, em cảm thấy hẳn khả năng không lớn.” Tiểu Lưu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói.

“Vậy mày nói hàng tới tay rồi còn đi đâu mất? Đến bây giờ ngay cả nửa giọt nước luộc cũng không có, mày muốn tay không mà về hả?” Gã tóc vàng giận dữ hạ giọng gầm lên.

“Lão, lão đại, em thấy lão già kia nước luộc rất nhiều, ngoài cái ví kia, trên người lão hẳn là có thể còn mang rất nhiều tiền mặt, hiện tại trên xe mọi người đang ngủ, chúng ta sao không nhân cơ hội kiểm soát? Chúng ta chỉ cần tiền, không sát hại tính mệnh, tin tưởng hẳn sẽ thức thời.” Tiểu Lưu vội vàng nói.

Gã tóc vàng nghe vậy hơi suy nghĩ, nhìn chằm chằm Tiểu Lưu, nói: “Mẹ nó, nếu mất công mà không có nước luộc, trở về xem ông như thế nào thu thập mày!” Nói xong liền quay sang phía ba tên vạm vỡ thét to, theo Tiểu Lưu đi về phía mục tiêu!

Sở Phàm trở lại chỗ ngồi liền sau đó lay tỉnh lão già đang say ngủ đối diện, nói: “Bác ơi, ví tiền của bác bị rơi, mau thu lại này.”

Lão già tiếp nhận ví tiền của mình liền mở ra, phát giác bên trong vẫn y nguyên, liền cảm kích nói: “Cám ơn, cảm ơn cậu!”

Sở Phàm cười cười, vừa ngẩng đầu liền thấy Tiểu Lưu mang theo bốn tên mặt mày dữ tợn đang tiến lại gần, khề thở dài, trong lòng biết phiền toái đã tìm tới cửa.

Quả nhiên, Tiểu Lưu cùng kia bốn gã kia vừa đi đến liền quây kín chỗ ngồi chần hết lối đi, quây tròn chặt chẽ Sở Phàm cùng vợ chồng lão già đang ngồi trước mặt, bốn gã quây quanh thân hình cao to vạm vỡ, bởi vậy che lấp hết tầm mắt của những người ngoài, giả sử có người nhìn đến cũng không thấy được tình huống ở bên trong, hơn nữa hiện tại trên xe người nào cũng đều buồn ngủ, có ai chú ý tới bên này một hồi cướp bóc đang diễn ra.

Gã tóc vàng trước tiên rút ra thanh đao găm sắc nhọn sáng loáng, âm hiểm cười trầm giọng nói: “Chúng ta chỉ cầu tài, không muốn đổ máu, thức thời lấy hết tiền ra đây, hơn nữa, ai cũng không được kêu, tốt nhất ngoan ngoãn hợp tác, đao của ta không có mắt đâu!”

Lúc này lão già cũng nhận ra gã Tiểu Lưu, cũng nhìn ra Tiểu Lưu cùng tên tóc vàng là đồng bọn, không khỏi lập cập nói: “Tiểu Lưu, cậu, cậu.....”

“Ta khuyên lão tốt nhất là ngoan ngoãn đưa hết tiền trên người ra, nếu không đừng trách con dao trắng của lão đại ta lại biến thành màu đỏ!” Tiểu Lưu âm lãnh nói.

Gã tóc vàng có vẻ có chút không kiên nhẫn, dí thẳng mũi đao găm sắc bén lên cổ người bạn của lão già, nói: “Ta đếm tới ba, nếu không lấy tiền ra đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

“Một”.

Người bạn của lão già bị mũi đao găm sắc bén lạnh như băng của gã tóc vàng kề lên cổ, sắc mặt nhất thời tái nhợt, thân thể cũng không ngớt run rẩy, túm chặt lấy cánh tay của lão già, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi!

“Chờ chờ, chờ chờ, tôi đưa, tôi đưa!” Lão già nói xong liền móc túi lấy ra chiếc ví đưa cho gã tóc vàng.

Tiểu Lưu vừa nhìn thấy cái ví lão già đưa ra liền ngây ngẩn cả người – đây chẳng phải là cái ví vừa vào tay mình sao? Tại sao lại trở lại tay lão già? Thật sự là gặp quỷ!

“Trên người còn nhiều ít? Toàn bộ lấy hết ra, chỉ cần là những thứ có thể đổi được thành tiền, đều lấy hết ra, ta lập tức bỏ qua cho các người!” Gã tóc vàng nhếch miệng nói.

Chút động tĩnh cũng làm Phương Thi Vận đang say sưa bừng tỉnh, vừa tỉnh lại liền nhìn thấy bốn gã nam nhân như hung thần ác sát cầm trong tay dao nhọn, khoa tay múa chân hé ra khuôn mặt cười cười, tức thì sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bất quá nàng cũng không có kêu lên, vẻ mặt dường như vẫn không biết làm sao!

Lúc này ở một bên yên lặng không nói gì Sở Phàm đột nhiên nở nụ cười, nói: “Mấy người diễn đúng là rất đạt, khó trách đạo diễn cứ muốn tìm mấy người quay phim, đúng rồi, con dao nhỏ của vị đại ca này là đạo cụ dùng để diễn trong phim đó hả? Đạo cụ này nhìn giống y như thật nha, ha ha, có thể đưa cho ta sờ xem qua chút không?” Nói xong liền vươn tay quơ về hướng con dao găm trong tay gã tóc vàng!

Gã tóc vàng bỗng nhiên nghe được Sở Phàm nói vậy, sắc mặt ngẩn ra, thầm nghĩ: “Quay phim? Đạo diễn? Đạo cụ? Con mẹ nó, thằng nhãi này coi lão tử cướp bóc trở thành diễn phim sao? Chẳng lẽ hần nhìn không ra lão tử là đang cướp thật sao? Quả thực là vũ nhục tinh thần chuyên nghiệp của lão tử! Phải cho thằng nhãi này một chút giáo huấn mới được!

Gã tóc vàng lúc này chuyển hướng sang Sở Phàm, nhìn bộ dáng yếu đuối của Sở Phàm không khỏi tức giận nói: “Mẹ mày.....” lời còn chưa dứt, hần đã phát giác bàn tay vừa vươn ra của Sở Phàm không biết từ khi nào đã gắt gao kiềm chặt cánh tay phải đang cầm dao của hần – thằng nhãi này túm được tay của ta từ khi nào chứ? Con mẹ nó, thực quỷ dị!

“Các người là đang diễn, đúng không?” Sở Phàm nheo mắt lại, cười hi hi hỏi gã tóc vàng.

Bởi vì tay phải đang bị Sở Phàm kiềm chặt, gã tóc vàng liền hết sức dồn vào tay phải gồng lên, nghĩ muốn hất cánh tay của Sở Phàm ra, đầu gối, bàn tay của Sở Phàm như kim sắt kiềm chặt tay phải của hần, hần ngay cả muốn động cũng không thể động, điều này cũng quá quỷ dị ..Không tin việc trước mắt, hần cố dồn hết khí lực muốn văng người ra..... Kết quả vẫn giống nhau, toàn bộ sức lực của hần giống như trâu đất xuống biển, biến mất vô tung, cùng lúc đó hần cảm giác được Sở Phàm thoáng ra sức, nhất thời một cổ đau nhói truyền khắp toàn thân, trên khuôn mặt mồ hôi lạnh ngất chảy xuống như mưa!

Bàn tay phải đang nắm con dao đau đớn kịch liệt đến tê dại, năm ngón tay phải buông lỏng, nhất thời con dao trong tay liền rớt xuống, Sở Phàm tay trái vươn nhẹ nắm lấy chuôi dao, giơ lên nhìn, cười hi hi nói: “Ta đã nói rồi mà, con dao này là đạo cụ, bề ngoài cùng dao thật thì giống nhau, nhưng lưỡi dao lại cùn, là dao găm giả. Mấy người quả nhiên là đang diễn!”

Sở Phàm nói xong liền cầm con dao găm dắt vào lưng quần của gã tóc vàng, híп mắt nói: “Hiện tại diễn cũng diễn xong rồi, không phải cũng nên trả lại ví tiền cho người ta đi chứ?” Nói xong âm thầm thoáng nhún thêm một chút kinh lực, gã tóc vàng nhất thời đau đến nhe răng, hai mắt chớp giật lia lịa, hần biết hần đêm nay đã gặp cao thủ, kinh lực trên cánh tay kia khiến cho hần không thể chịu nổi!

Sở Phàm cùng gã tóc vàng cười cười nói nói, hơn nữa hai người còn bắt lấy tay nhau, mấy người ngoài nhìn vào không hiểu, đặc biệt Tiểu Lưu cùng ba gã kia, bọn họ không hiểu như thế nào mà thân thể của lão đại cứ rung lên bần bật, đầu đầy mồ hôi, ách, mà ngay cả đến con dao găm cũng cầm không chặt.....

Vợ chồng lão già cùng Phương Thi Vận cũng choáng váng nghĩ thầm–bọn người này đến tột cùng là cướp bóc hay là đang đùa giỡn làm trò cười?

“Lão đại, chúng ta là tới cướp” Tiểu Lưu nghĩ muốn nhắc nhở gã tóc vàng là bọn chúng đang cướp bóc, phải tốc chiến tốc thắng.

Ai ngờ gã tóc vàng quay đầu lại trừng mắt liếc hần một cái, Tiểu Lưu sợ tới mức không dám nói ra hết câu, tiếp đó gã tóc vàng lập cập nói: “Là diễn trò, là diễn trò, ví đương nhiên phải trả lại, phải trả lại!” Nói xong dùng tay trái móc chiếc ví đưa cho lão già.

“Còn ví của ta đâu? Anh bạn chẳng lẽ muốn độc chiếm?” Sở Phàm lạnh nhạt nói.

“Ví..tiền của người? Ta, ta.....” Gã tóc vàng kinh ngạc, ta từ lúc nào lấy ví của hần chứ?

Sở Phàm ngắt lời hần, nói: “Đúng vậy, vừa rồi phối hợp để diễn, tôi rõ ràng là đã đưa ví tiền của mình cho anh mà!” Nói xong bàn tay lại tăng thêm chút lực, nhất thời khuôn mặt gã tóc vàng tái mét, run giọng nói: “Đưa, đưa, ví tiền của đại ca, ví tiền của đại ca, xin đại ca vui lòng nhận cho.” Nói xong liền móc chiếc ví căng phồng của chính mình đưa cho Sở Phàm.

Ở bên cạnh Tiểu Lưu cùng ba gã cao to vạm vỡ càng thêm kinh ngạc, lão đại của mình chẳng những đem trả lại chiếc ví vừa mới tới tay, lại còn chấp tay đưa luôn ra cả cái ví của hắn, cái này thật không giống phong cách hành sự của lão đại chút nào, bất quá bọn hắn cũng nhìn thấu trong đó chắc chắn có điều kỳ quái, cho nên cũng không dám nhiều lời.

“Diễn xong rồi? Diễn xong rồi thì đi đi thôi, mấy vị lần sau có diễn thì hãy nói trước cho chúng ta một tiếng, làm hại chúng ta không có chuẩn bị tốt!” Sở Phàm nói xong cầm lấy chiếc ví, buông lỏng tay, ngữ khí hơi trách cứ nói.

Gã tóc vàng nhìn lên cánh tay phải của mình, trên làn da rõ ràng còn lưu lại năm đường máu tụ tím bầm, toàn bộ cánh tay, không, nửa thân mình đều tê dại!

Nghe Sở Phàm nói xong, tóc vàng giống như được đại xá, vội vàng ra hiệu cho bọn Tiểu Lưu ly khai!

Sở Phàm nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của gã tóc vàng, cười cười, thầm nghĩ: “May mắn sư phụ bắt ta khổ luyện Đại Lực Kim Cương thủ, hôm nay vừa lúc thấy được công dụng của nó, thủ kinh của Đại Lực Kim Cương thủ này cũng không phải người bình thường có thể tiêu thụ nổi!”

Vợ chồng lão già ngồi đối diện đến giờ này vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, ví tiền hồ đồ bị người đoạt đi, lại hồ hồ đồ đồ trở về, hết thảy nhìn qua giống như đùa giỡn như lời vừa rồi mấy người đối đáp, có lẽ đúng như lời thanh niên ngồi đối diện đã nói, bọn họ là đang diễn trò!

Phương Thi Vận cũng lâm vào hồ đồ, rõ ràng là một hồi cướp bóc cuối cùng lại trở thành diễn trò khôi hài, nếu thật sự là diễn tại sao không có máy quay? Đạo diễn? Quay đầu nhìn khuôn mặt vẫn ngây ngốc của Sở Phàm, nghĩ như thế nào cũng không thông!

“Lão đại, vừa rồi rõ ràng đã tới tay, anh như thế nào.....” Tiểu Lưu lạ lùng cất tiếng hỏi.

“Ba!” một tiếng, gã tóc vàng tay trái bập một cái lên đầu Tiểu Lưu, tức giận nói: “Mẹ mày, mày nói thẳng nhãi kia là người làm từ nông thôn ra, còn nói cái gì yếu đuối. Ông hất xì vào, thẳng nhãi kia là một cao thủ, con mẹ nó, vừa rồi thẳng nhãi kia dùng một bàn tay liền chế trụ ta, nếu không, ta khờ đến mức móc cả ví của mình đưa cho hắn? Mày.. con mẹ nó, nhắm người nào không nhắm, toàn bộ toa xe mấy trăm người mày lại nhắm vào người bên cạnh thẳng nhãi kia xuống tay, mày...mày con mẹ nó, làm hại lão tử bị đè đầu!” Gã tóc vàng càng nghĩ càng giận, “ba ba” hai tiếng, liên tiếp bập vào đầu Tiểu Lưu!

“Thẳng nhãi kia là một cao thủ? Nhìn bộ dạng của hắn giống một cao thủ sao?” Tiểu Lưu thầm thì.

“Mày biết cái gì, mày còn chưa đạt tới cái cảnh giới nhìn ra hắn, mày biết cái rắc rối, con mẹ nó, trong ví tiền của ta còn có chi phiếu, thẻ căn cước cộng thêm hơn một ngàn đồng đại dương (1) nữa chứ!” Tóc vàng ảo não nói.

“Lão đại, vậy bây giờ làm sao? Dù sao cũng phải lấy lại ví của anh, cùng lắm thì trực tiếp mời thêm vài anh em nữa, sau khi xuống bến trực tiếp làm thịt hắn!” Tiểu Lưu nói.

Gã tóc vàng nghe vậy con mắt vòng vo đảo qua đảo lại, nói: “Trước mắt cứ quan sát, xuống xe nói sau!”

.....

(1).Đồng đại dương: (đại dương : ở đây là đơn vị tiền tệ)

5. Chương 5: Không Thể Xét Người Qua Tướng Mạo

Từ sau chuyện xảy ra bọn tóc vàng cùng Tiểu Lưu cũng không hề có một chút động tĩnh, bất quá ánh mắt của bọn chúng vẫn luôn âm thầm quan sát Sở Phàm, thỉnh thoảng lạng lẽ thì thầm, cũng không biết đang âm thầm bàn tính cái gì!

Khoảng mười hai giờ giữa trưa ngày thứ hai đoàn tàu rốt cục tới Bắc Kinh chuẩn bị tiến vào ga. Trên tàu, thanh âm ngọt ngào của nữ phát thanh vang lên :“Các vị hành khách tôn kính, chúc các vị vui vẻ, bây giờ đã là mười hai giờ, khoảng mười phút nữa đoàn tàu sẽ dừng tại ga cuối cùng, cảm tạ các ngài đã đi chuyến tàu này, xin chúc chuyến đi của mọi người bình an vui vẻ!”.

“Oa, đây là Bắc Kinh! Nhà cao chưa kìa, một hai ba tầng..... bảy tầng cao chưa, oa, đầy đường đều ô tô, nhìn hoa mắt.....” Sở Phàm nhìn qua cửa sổ, liên tục thì thào lẩm bẩm.

Ở bên cạnh Phương Thi Vận nhìn Sở Phàm giống như đang nhìn một con quái vật – Tầng bảy đã nói cao, trên đường có vài cái Santana, Alto, Taxi cũng nói xem hoa mắt, thật là không có gì để mà nói.....

“Cuối cùng đã đến Bắc Kinh !” Lão già ngồi đối diện Sở Phàm cảm khái nói.

“Bác à, nghe người ta nói là trong thành phố lớn đặc biệt không an toàn cho lắm, cho nên tiền tài để trên người cũng không nên tùy tiện lộ ra ngoài, miễn cho người có dụng tâm không tốt chú ý!” Sở Phàm nói.

Lão già nghe vậy liền cười gật gật đầu!

Đoàn tàu chậm rãi dừng ở sân ga, Sở Phàm theo dòng người từ từ đi xuống, theo sát phía sau hắn là đám người bện tóc vàng cùng Tiểu Lưu, sau khi xuống xe Sở Phàm chậm rãi đi về hướng trạm khẩu, phía sau hắn khoảng bảy tám mét đám người bện tóc vàng cũng gắt gao bám theo.

“Đại ca, xem tình hình này thằng nhãi kia chỉ có một mình, chúng ta mời thêm vài anh em nữa tới đây là có thể xử lý hắn !”.

“Làm cái gì? Nhà ga nhiều người như thế này mà làm bằng cách nào? Đồ ngu, mà không có óc hả?”.

“Nhưng mà ..đại ca, chúng ta cũng không thể để cho hắn cứ như thế mà đi mất!”.

“Ba!” một tiếng, đỉnh đầu Tiểu Lưu lại bị gã tóc vàng táng cho một cái, “Thế cho nên ông nội mà mới bắt mày dán mắt vào nó!”.

Gã tóc vàng nói xong liền quay đầu nhìn lại..... Ách, thằng nhãi kia đâu mất tiêu rồi ? Con mẹ nó, vừa rồi rõ ràng còn đi ở phía trước cơ mà!

“Thằng nhãi kia đâu rồi ?” Tóc vàng gấp giọng hỏi.

“Không phải ở phía trước sao? Phía trước.....” Tiểu Lưu trở mắt nhìn, cũng không thấy bóng dáng Sở Phàm, cả người nhất thời ngẩn ngẩn ra.

“Chẳng lẽ chạy? Nhưng cũng không thể chỉ nháy mắt chạy mất được chứ!” Gã tóc vàng thì thào tự nói, lúc này hắn cảm giác được ở phía sau có người vỗ lên bờ vai của hắn, đúng là lửa cháy đổ thêm dầu, vẻ mặt tức giận liền quay đầu nhìn lại, đột nhiên ngơ ngẩn há hốc mồm – Sở Phàm rõ ràng đang cười hì hì đứng sau lưng hắn!

“Anh bạn tìm tôi hả?” Sở Phàm cười nói.

“Gặp quỷ , hắn như thế nào nháy mắt đã ở sau lưng chúng ta?” Cả bọn gã tóc vàng đều tự hỏi trong lòng.

“Đâu có, đâu có, chúng ta đang đi ra cửa ga!” Tóc vàng vội vàng cười cười nói.

“Nhưng mà tôi lại có chuyện tìm anh bạn. Ai da! Ví tiền này tôi xem qua rồi, không phải của tôi, khi ở trên xe là tôi nhớ lắm , chót lấy nhầm ví tiền của anh bạn, thật sự thật có lỗi! Anh bạn cứ xem qua đi, đây là ví của anh bạn mà?” Sở Phàm cầm chiếc ví đưa cho gã tóc vàng.

“À..... á, không phải, không phải, một chút tâm ý, một chút tâm ý, đại ca xin vui lòng nhận cho, xin vui lòng nhận cho!” Gã tóc vàng khiêm tốn nói.

“Hắc, anh bạn này thật là, ý muốn hối lộ hả? Ta không có thói quen lấy ví của người khác, trả cho anh đó, mau cầm!” Sở Phàm nói xong nhét ví tiền vào tay gã tóc vàng rồi quay đầu bước đi, được ba bốn bước hắn đột nhiên quay đầu, cười nói:“Mấy người về sau cũng không nên đóng kịch loạn như vậy nữa, trình diễn nhiều có ngày thành thật sự đó!”.

Gã tóc vàng nghe vậy liền sững sốt, sau đó mở ví ra xem xét, đồ vật bên trong vẫn y nguyên không thiếu thứ nào!

“Con mẹ nó, thằng nhãi này rõ ràng là một cao thủ lại giả bộ ngu ngốc, giả gì mà giả? Ra về!” Tiểu Lưu nhìn theo bóng dáng Sở Phàm xa xa nhỏ một bãi nước miếng, mắng.

“Ba” một tiếng, tóc vàng táng một cái, nói: “Mày biết cái gì, mày cho là ai cũng có thể ra về hả? Con mẹ nó mày thử ra về cho tao xem nào? Người thực sự lợi hại mới có tư cách ra về, mày mà cũng đòi hả? Mày cả đời này cũng đừng mong được như hần!”.

Sở Phàm cầm tờ giấy ghi địa chỉ mà sư phụ đã đưa cho liên tục hỏi mấy người qua đường, đổi đến ba lượt xe cuối cùng mới tới được địa chỉ ghi trên giấy – Tân Hải đại lộ Lam Hải biệt thự!

Lúc này đứng trước cổng Lam Hải biệt thự, ánh mắt hần có điểm ngây ngẩn ra, đã nhiều lần xem đi xét lại biển số nhà trước căn biệt thự như tám chữ ghi trên tờ giấy “Tân Hải đại lộ Lam Hải biệt thự”. Trước kia hần đối với cái từ “biệt thự” khái niệm cũng không rõ ràng lắm, đến giờ mới nhận thức ra, biệt thự chiếm diện tích quá lớn, phía trước là một hoa viên rộng rãi, có giả sơn có cỏ mọc, xa hơn sau mới là ngôi biệt thự ba tầng hai màu hồng lam nổi bật, phía sau ngôi biệt thự tựa hồ còn có một khoảng sân rộng lớn!

“Không biết bây giờ có ai ở trong biệt thự không?” Sở Phàm quan sát phía sau cánh cổng lớn trước cửa biệt thự, âm thầm tự hỏi.

“Mặc kệ có người hay không có người cứ hô lên thử xem, thuận tiện luyện tập luôn một chút phật môn Sư Tử hồng!” Sở Phàm nói xong liền hô hô yết hầu, đang muốn thi triển phật môn Sư Tử hồng hô lên, đúng lúc này một lão già đã qua cái tuổi năm-sáu mươi đột nhiên xuất hiện trước mặt của hần. Đang lấy sức chuẩn bị hô lên, đột nhiên thấy lão già xuất hiện trước, hần liền quên mất luôn cả phật môn Sư Tử hồng!

“Cậu là ai? Lén lút ở đây muốn làm gì?” Lão già đứng ở bên trong cánh cửa sắt lạnh lùng hỏi.

“Cháu, cháu tới làm bảo tiêu!” Sở Phàm mạch lạc nói.

“Cậu?”

Lão bá không thể tin nhìn Sở Phàm từ trên xuống dưới, đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước ông chủ đã từng căn dặn là vài ngày nữa sẽ có một thiếu niên đến làm bảo tiêu cho nhị tiểu thư, sáng hôm nay ông chủ còn đích thân từ nước ngoài gọi điện thoại về phá lệ dặn dò, nhưng chẳng lẽ người đến làm bảo tiêu mà lão gia dặn dò chính là thanh niên ánh mắt lão liên trước mặt này?

Lão già trong cuộc đời đã gặp qua vô số người, cũng biết cái đạo lý là nhìn người không thể xét nhìn qua tướng mạo, cho nên lão đẩy cánh cửa sắt, đi ra, nói: “Cậu thật sự là tới làm bảo tiêu cho nhị tiểu thư? Có gì làm bằng chứng?”.

“Bằng chứng? À..à, mấy ngày trước Kỷ thúc thúc đã tới nói với sư phụ, sư phụ phái cháu tới đây làm bảo tiêu cho nhị tiểu thư mà!” Sở Phàm nói.

“Ta muốn bằng chứng xác thực, rốt cuộc có hay không?” Lão già lạnh lùng nói.

Sở Phàm nghe vậy liền gãi gãi đầu, sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Không, không có!”.

“Không có? Như vậy chính là giả mạo? Người giả mạo làm bảo tiêu giống người mỗi ngày đều có đến hơn chục!” Lão già cười lạnh, nói.

Sắc mặt Sở Phàm tựa hồ đỏ rực, lạnh nhạt nói: “Ngài nếu cho rằng tôi là giả mạo vậy tốt nhất tôi đi, phiền ngài hồi báo cho Kỷ thúc thúc một tiếng, nói là tôi đã tới!”.

Sở Phàm nói xong liền quay ngoắt bước đi, lão già nghe vậy cũng nóng nảy, liền quát: “Thanh niên kia, muốn đi hả, chờ đã!”.

Lão già nói xong nắm ngón tay phải cong lại thành trảo chụp vào bả vai Sở Phàm, Sở Phàm đang tiêu sái bước đi vẫn không có ý quay đầu, cũng không né tránh, tựa hồ hoàn toàn không biết Ứng trảo thủ của lão già sắp chụp tới bả vai hần!

Ngay khi trảo thủ cánh tay phải của lão già sắp chộp tới bả vai phía sau Sở Phàm, trong nháy mắt đó, trong lòng lão già nổi lên một tia cảm giác thất vọng, nếu Sở Phàm thật sự là cái người đến làm bảo tiêu như trong lời ông chủ đã nói, vậy một trảo này của lão hắc Sở Phàm phải có thể né tránh được, nhưng.....

Đột nhiên, trong lòng lão già dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, Ung trảo thủ của lão rõ ràng đã chộp trúng xương bả vai của Sở Phàm, có điều cảm giác mang đến cho lão lại chỉ là vền vền nắm phải một khối thịt ở phía sau lưng, điều này có gì đó không đúng, lão tự tin Ung trảo thủ của bản thân đã có mấy chục năm tu vi, chưa từng có một lần thất thủ, nhưng lần này..... Hơn nữa người bị Ung trảo thủ chộp vào xương bả vai phải thống khổ mới đúng.....

Lúc này Sở Phàm mới chậm rãi nghiêng đầu, cười hì hì nhìn lão, nói:“Như thế nào? Ngài đổi ý chứ ?”.

Lão già trong lòng chợt động, lập tức bình tĩnh ngộ, liền buông tay cũng cười ha hả nói:“Ha hả, đổi ý, đổi ý rồi. A, xem ra ta thật sự là lão hồ đồ , lão hồ đồ ! Cậu bạn nhỏ, chờ một chút, ta lập tức đi vào thông báo cho nhị tiểu thư!”.

“Được, vậy phiền toái ngài !” Sở Phàm cười nói.

6. Chương 6: Gã Bảo Tiêu Đây Có Chút Vấn Đề

Lúc này trong đại sảnh chỉ có hai cô gái trẻ, trong đó một cô gái đang chăm chú nhìn vào màn hình hát Karaoke, có thể bởi vì là thời tiết ngày hè, bởi vậy cô bé này nửa người dưới chỉ mặc có chiếc quần short ngắn cùn cộn, không hề che dấu để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, mà nửa người trên cũng chỉ vền vền mặc một mẫu áo ngắn có dây đeo, chiếc lưng trắng bóng lộ ra hơn phân nửa, chỉ cần thoáng nhìn qua đã có thể biết được cô bé này rất ưa nhìn!

Cô gái còn lại đang ngồi trên chiếc salon mềm mại bùng ly cafe, vừa nhìn mục lục bài hát trên màn hình, vừa cười nói:“Tiểu Vân, muốn hát bài nào đây!” Thanh âm thực ôn nhu, cùng với một thân hình vô cùng tuyệt diệu, khuôn mặt như khắc từ ngọc quý toát ra khí chất thanh thanh tao lịch sự, mày liễu như bức tranh, chiếc mũi thẳng tinh xảo lộ lộ như đang đắc ý điều gì, đôi mắt long lanh như mộng ảo xinh đẹp động lòng người!

Lão già bước vào đại sảnh đi về phía cô gái đang chăm chú ngồi hát, bước đến gần định lên tiếng nhưng chợt dừng lại, tựa hồ muốn chờ cô bé kia hát xong mới nói.

“Trương Bá, có chuyện gì không?” Cô gái ngồi bên lên tiếng hỏi.

“Đại tiểu thư, người ông chủ mời đến làm bảo tiêu cho nhị tiểu thư đã đến, đang chờ ở ngoài cửa!” Trương Bá nói.

“A? Ba ba mời bảo tiêu cho Tiểu Vân?” Đại tiểu thư lạ lùng hỏi.

Nhị tiểu thư đang hát nghe vậy cũng hứng thú, xoay người lại nói:“Thật sự? Hắc đã đến ?” Lúc này mới thấy dung mạo của nhị tiểu thư không kém đại tiểu thư chút nào, hai hàng lông mày giống như núi xa, đôi mắt to xinh đẹp óng ánh làn thu thủy, chiếc mũi nhỏ lộ rõ đường nét tinh xảo như khắc từ ngọc quýnh, phía dưới là đôi môi đỏ mọng như đoá hoa hồng!

“Vâng, nhị tiểu thư, người ông chủ mời đến làm bảo tiêu đang đứng ngoài cửa chờ nhị tiểu thư tiếp kiến.” Trương Bá nói.

“Mau gọi hắc vào đi, chờ chờ, để ta đoán bộ dáng hắc như thế nào nha. Ách, hắc nhất định là vừa cao vừa to, đẹp trai, khuôn mặt hắc khô khốc lạnh lùng, mặc đồ tây đen này, đeo kính râm, nhìn giống như James Bond trong phim 007 đúng không?” Nhị tiểu thư trên mặt tươi cười thuần khiết tỏa sáng như ánh mặt trời, trong đôi mắt to đen không dấu nổi vẻ mong đợi háo hức!

“Ách, này, này thôi.....” Trương Bá nghe vậy liền ngượng nghịu, trong lúc nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

Đại tiểu thư nhìn bộ dáng nhẵn nhụi của Trương Bá, cười nói: “Tiểu Vân, đừng ba hoa nữa, không phải cứ gọi người ta vào là biết ngay sao? Trương Bá, bác ra gọi hắn vào đi.”

“Ai.., tốt!” Trương Bá như trút được gánh nặng gật đầu nói.

Không đến một phút sau, Sở Phàm đã đứng trước mặt vị đại tiểu thư diễm lệ động lòng người, nhị tiểu thư nguyên bản tâm trí còn đang bay bổng trên mây đắm chìm trong hình ảnh tên cận vệ cao to đẹp trai bước chân dũng mãnh sắp tới của nàng, đột nhiên Sở Phàm xuất hiện làm cho nàng, không, chính cả đại tiểu thư cũng bị xóc đến vọt tim!

–Này, từ trên xuống dưới một bộ quần áo nhẵn nhụi, trên lưng đeo cái ba lô vải cũng dùm đó, hắn là ai? Hắn từ nơi nào mà xông được vào đến tận đây? Trương Bá đi đâu, như thế nào để một người như thế này tùy tiện ra vào?

“Anh, anh là ai? Như thế nào tùy tiện xông vào gia đình người khác?” Nhị tiểu thư đôi mắt đẹp tròn lớn, hỏi.

Có lẽ là bởi vì hai vị tiểu thư quá mức xinh đẹp, cũng có thể là nhị tiểu thư lúc này đang ăn mặc khá hở hang, bởi vậy Sở Phàm vẫn đang ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời đã quên cả trả lời.

“Ừ, đang hỏi anh đó!” Nhị tiểu thư nhìn cặp mắt đang đại ra của Sở Phàm, nhin không được lớn tiếng quát.

Sở Phàm lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nghĩ: “Sư phụ.., đệ tử bất hiếu, lại tái phạm sắc giới”. Vừa nghĩ vừa vội vàng ứng tiếng nói: “Tôi, tôi là tới làm bảo tiêu cho nhị tiểu thư!”

“Hả???!!” Nhị tiểu thư nhin không được kinh hoảng hô, “Có làm hay không, anh chính là tới làm bảo tiêu cho ta? Chẳng lẽ anh chính là như ba ba ta đã nói cái gì gì Thiếu Lâm tục gia đệ tử? Nhưng ba ba ta rõ ràng có nói rất tuần tú cơ mà !!!”.

Đại tiểu thư sắc mặt cũng có điểm kinh ngạc, hiển nhiên gã bảo tiêu này cũng khác quá xa những gì nàng nghĩ tới, bất quá nàng so với cô em gái chín chắn hơn, cho nên lạnh nhạt hỏi: “Anh nói anh là bảo tiêu của em gái tôi, vậy anh nói anh có năng lực gì có thể bảo hộ được em gái tôi?”.

Sở Phàm nghe vậy gãi gãi đầu, cười hắc hắc, nói: “Tôi đã luyện Đồng Tử công, hắc hắc!”.

“Đồng Tử công?” Nhị tiểu thư nhin không được hất xì một cái cười, “Đồng Tử công là cái gì?”.

“Làm bảo tiêu chính là đi chặn đạn chờ người khác, luyện Đồng Tử công có thể đỡ được đạn, hắc hắc!” Sở Phàm cười nói.

Đại tiểu thư ngơ ngác nhìn Sở Phàm, nghĩ thầm: “Người như thế này mà để hắn làm bảo tiêu cho Tiểu Vân sao? Ba ba có phải làm hay không nữa? Hay hắn là kẻ giả mạo?”

Lúc này Trương Bá cũng đã tới, đại tiểu thư liền vội vàng hỏi: “Trương Bá, ba ba thỉnh người đến làm bảo tiêu, chính là hắn sao?”.

“Ông chủ có nói người đến làm bảo tiêu tên gọi Sở Phàm, vị thanh niên này tên đúng là Sở Phàm, trong tay anh ta còn có thư của Nam Thiếu Lâm phương trượng, vì vậy... chính là hắn.” Trương Bá nói.

“A? Ta không cần, ta không cần, ta muốn cao to đẹp trai” Nhị tiểu thư cong cái miệng nhỏ nhắn, ồn ào nói.

Đại tiểu thư nghe vậy liền vội vàng kéo nhị tiểu thư không cho nàng làm ồn, cười cười nói: “Anh ngồi xuống đi, uống trà nhé!”. Nói xong đại tiểu thư lập tức kéo nhị tiểu thư sang một bên.

“Tỷ tỷ, em không cần bảo tiêu như vậy, hắn đen như cục đất, ánh mắt còn không chút thành thật, em không cần! Em muốn cao lớn uy vũ, đẹp trai anh tuấn, em nhìn bộ dáng của hắn căn bản không giống bảo tiêu!”.

“Được rồi Tiểu Vân, người đừng vội, chờ ba ba trở về nói sau cũng không muộn!”.

“Không, em muốn hắn đi ngay bây giờ, nhìn xem cái bộ dạng bẩn thỉu của hắn, chắc chắn lâu lắm rồi không tắm rửa, còn thoang thoang có mùi nữa chứ.”.

“Được rồi, được rồi, nói như thế nào người ta cũng là khách, chúng ta cũng không thể quá thất lễ, được không?”.

“Chờ ba ba trở về, em sẽ nói với ba ba tổng cổ hủ đi!”.

Hai chị em thì thầm nói chuyện xong quay đầu nhìn lại, thấy Sở Phàm điềm nhiên đang mở catalogue bài hát Karaoke.

“Anh cũng biết hát?” Nhị tiểu thư hỏi.

Sở Phàm vừa nghe, trong lòng có vẻ không vui, thầm nghĩ: “Cô nhóc này quả xem thường người, dám hỏi ta biết hát hay không, phải hát vài bài cho cả hai chị em mở rộng tầm mắt mới được!”

“Đương nhiên biết hát, tất cả sư huynh đệ của tôi đều nói là giọng hát của tôi rất dễ nghe!” Sở Phàm nói.

“Như vậy, anh hát thử một bài cho chúng tôi nghe được không?” Đại tiểu thư cười nói.

Sở Phàm tìm kiếm một hồi, trong catalogue đều là những bài hát đang rộng rãi lưu hành của những ngôi sao ca nhạc, tựa hồ không có bài nào hủ nhân muốn tìm, trên mặt hủ nhân không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

“Làm sao vậy? Không tìm được bài nào sao?” Đại tiểu thư hỏi.

“Sao trong đây không có bài “Dưới chân núi nữ nhân là lão hổ” nhỉ?” Sở Phàm có vẻ không vui hỏi.

“Dưới chân núi nữ nhân là lão hổ? Lần đầu tiên nghe nói!” Nhị tiểu thư tựa hồ hứng thú với tiêu đề bài hát, nói: “Vậy anh hát thử xem, không cần nhạc đệm cũng được.”.

Sở Phàm vừa nghe cảm thấy đề nghị này không tồi, vì thế liền cầm lấy microphone, nuốt nuốt yết hầu, nhìn đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư, nói: “Nghe, tôi hát đây!”.

Nói xong lập tức Sở Phàm cất tiếng hát lớn, không, phải nói là tiếng rống to mới đúng:

“Tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, lão hòa thượng có dặn dò.

Dưới chân núi nữ nhân là lão hổ.

Gặp được ngàn vạn lần phải né tránh.

Đi qua một thôn lại một trại, tiểu hòa thượng thầm nghĩ.

Vì sao lão hổ không ăn thịt người, trông bộ dáng kia còn rất đáng yêu?

Lão hòa thượng lặng lẽ mắng đồ đệ.

Hàm răng của lão hổ kia mới là lợi hại nhất.

Tiểu hòa thượng sợ quá chạy vội.

Sư phó nha! Nha nha nha nha, xấu xa phá hư.

Lão hổ kia đã lặng lẽ đi vào trong lòng ta, qua ~~~ qua ~ qua ~~~”.

Hát xong một khúc, Sở Phàm quay đầu đặc ý nhìn xem phản ứng của đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư, thấy các nàng cả hai đều ngây cả người, hai cái miệng khêu gợi đều há hốc thở hổn hển, tựa hồ vừa trải qua một cơn biến động kinh hoàng!

Sở Phàm cho rằng biểu tình như thế là do giọng hát tuyệt vời của mình mang lại, càng làm cho hủ nhân thêm phần tin tưởng, vì thế ho khan hai tiếng, lại ho ho yết hầu, ra sức rống lên:

“Hai lão hổ, hai lão hổ, chạy trốn mau, chạy trốn mau, một con không có ánh mắt, một con không có cái đuôi, a thật là kỳ quái, a thật là kỳ quái!”

Hai lão hổ, hai lão hổ, chạy trốn mau, chạy trốn mau, một con không có ánh mắt, một con không có cái đuôi, a rất kỳ quái, a rất kỳ quái.....”.

“Không hát nữa ~~~~~” Nhị tiểu thư hai tay bịt chặt lỗ tai, lớn tiếng rống lên!

Hiển nhiên quá mức đột ngột, Sở Phàm đang hát đến đoạn cao trào lại bị nhị tiểu thư làm mất hứng, trong lòng uể oải ảm ức, tỏ vẻ không hiểu nhìn nhị tiểu thư nghĩ không ra mình đã hát sai ở chỗ nào, nhìn dáng vẻ của nhị tiểu thư hình như vừa rồi do âm thanh quá lớn ? Nếu vậy không dùng microphone nữa, hát bình thường thôi, nghĩ xong liền bỏ microphone xuống, chuẩn bị hát tiếp!

“Ta nghe không nổi nữa, ta muốn đi ra ngoài!” Nhị tiểu thư trừng mắt nhìn Sở Phàm một cái, liền chạy lên tầng trên.

Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm, trong đầu hơi hơi thở dài: “Thật sự là làm mất hết cả giá trị bộ dàn AdamAudioOSS hàng đầu của Đức!”.

Trương Bá cũng đã sớm rời khỏi phòng khách, lão cảm thấy gã bảo tiêu mà ông chủ mời đến này hình như có chút vấn đề, có điểm khác người!

.....

(1).Balsam: Cây bóng nước

7. Chương 7: Con Trai Của Cục Trưởng

Sở Phàm lúc này đã biết người mình phải bảo vệ chính là cô nàng nhị tiểu thư, bởi vậy khi hắn thấy nhị tiểu thư thay đổi y phục đi xuống, không khỏi hỏi: “Nhị tiểu thư, cô muốn đi đâu?”.

“Tôi muốn đi nơi nào cần anh quản sao? Còn ở trong để anh làm tức chết hử! Hừ!” Nhị tiểu thư thở phì nói.

Sở Phàm nghe vậy liền ngẩn ra, thầm nghĩ chính mình vừa rồi có lúc nào khi dễ nàng cơ chứ? Cô ả nhị tiểu thư này tính tình thật đúng cổ quái, ách, nếu làm bảo tiêu cho đại tiểu thư không phải tốt hơn sao, đại tiểu thư nhìn ôn nhu hơn nhiều!

“Tôi phải đi cùng cô!” Sở Phàm ngữ khí kiên quyết nói.

“Ha, Anh? Mơ tưởng!” Nhị tiểu thư cười lạnh nói!

“Tôi đã đáp ứng Kỷ thúc thúc phải bảo vệ tốt cho cô những ngày sắp tới, cho nên cô đi ra ngoài tôi cũng phải đi theo!” Ngữ khí kiên quyết của Sở Phàm lập tức nằm ngoài ý liệu của nhị tiểu thư !

“Thật có lỗi, sự an toàn của bản thân tôi không cần anh bảo hộ, chỉ sợ ngay cả anh cũng không bảo hộ được chính mình đó? Còn nói bảo hộ cho ai, hừ, chờ ba ba trở về anh có thể tức khắc rời khỏi đây!” Nhị tiểu thư bĩu môi nói.

“Cô có thể gọi điện cho Kỷ thúc thúc ngay bây giờ, nếu Kỷ thúc thúc đồng ý, tôi sẽ lập tức đi ngay.” Sở Phàm cầm lấy chiếc ba lô trên ghế, lạnh nhạt nói.

“Anh nghĩ rằng tôi không dám? Tôi lập tức.....” Nhị tiểu thư nói xong đột nhiên nhớ tới ba ba nàng trước khi đi đã từng dẫn dò nàng trong khoảng thời gian này không thể đi ra ngoài, nếu giờ phút này gọi điện cho ba ba như vậy chẳng phải là tự tố cáo mình đi ra ngoài chơi sao? Hậu quả chắc chắn là sẽ bị hủy bỏ chuyến đi nghỉ mát bảy ngày ở Âu Châu, tựa hồ không có lời!

Cân nhắc một chút lợi và hại, lúc sau nhị tiểu thư cũng đành phải tự thỏa hiệp, không cam lòng thở hổn hển, cuối cùng nói: “Được rồi, anh muốn đi theo tôi thì đi, thật là!”.

Sau khi chào tỷ tỷ của nàng nhị tiểu thư liền đi thẳng tới chiếc Porche thể thao màu đỏ, vừa lên xe liền lái chạy vọt ra ngoài, Sở Phàm tự nhiên là ngồi ở cạnh tay lái bên cạnh nhị tiểu thư.

“Nhị tiểu thư, chúng ta đi đâu?”.

“Chúng ta?” Nhị tiểu thư hàm hạp tức giận nghĩ, cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn dám dùng cái từ “chúng ta” cơ chứ!

“Đi quán bar!”.

“A, đi quán bar!”.

“Nghe giọng anh thì hình như đã từng tới đó rồi?”.

“Rồi, mới vừa đây còn làm bảo vệ ở quán bar!”.

“Trời ạ, ba ba, ngài làm sao lại tìm một tên bảo vệ tới làm bảo tiêu cho con gái của ngài chứ? Cho dù con gái thường xuyên làm ngài phiền toái, nhưng ba ba ngài cũng không thể trêu đùa con gái ngài đến mức này!!” Nhị tiểu thư nghe vậy trong lòng bi ai than vãn.

Nhị tiểu thư âm thầm hạ quyết định, chờ ba ba nàng trở về vô luận như thế nào cũng phải tổng cổ Sở Phàm ngay lập tức, hừ, không ngờ tìm một gã bảo vệ tới làm bảo tiêu cho ta, ta không cần!!

Nhị tiểu thư lái xe đi thẳng vào bãi đỗ phân biệt riêng của bar Sway quán bar nổi tiếng nhất trong khu vực, bar Sway này là quán bar cao cấp nhất trong khu vực về mức độ tiêu phí cũng như sự xa hoa, bất kể ngày đêm ở đây đều có mặt những lão bản, cự phú, quan to quý tộc, nhà giàu thiếu gia, nữ nhân nổi tiếng tại bar Sway sống cuộc sống mơ màng, ngập lặn trong vàng son xa hoa trụy lạc.

Sở Phàm theo sát phía sau nhị tiểu thư đi vào trong Sway bar, nhị tiểu thư hiển nhiên là khách quen của quán này, chỉ thấy nàng vừa bước vào lập tức bước thẳng đến hàng ghế sang trọng chỉ dành riêng cho khách vip.

Trên hàng ghế đã ngồi từ trước gần chục nam nữ thanh niên, trong đó có bốn cô gái ở khoảng tuổi xấp xỉ Kỉ Tiêm Vân, hầu hết tất cả đều ăn mặc theo những mốt thời trang mới nhất, hoàn toàn hiển lộ rõ ra các bộ vị quyến rũ với ưu điểm thân hình nữ tính mỗi người, năm thanh niên còn lại cũng khoảng tuổi mười tám mười chín, vừa thấy có thể dễ dàng nhìn ra đều là những thiên kim tiểu thư công tử nhà giàu, thần thái toát ra một loại kiêu căng cùng ngang ngược kiêu ngạo!

Nhị tiểu thư Kỉ Tiêm Vân xuất hiện tự nhiên là khiến cho cả đám tập trung nhìn lại, bất quá khi bọn họ thấy Sở Phàm đi bên cạnh Kỉ Tiêm Vân trên mặt liền không dấu nổi vẻ kinh ngạc, không nghĩ ra tại sao một gã thanh niên quê mùa lại đi cùng Kỉ Tiêm Vân!

Lúc này một cô khá xinh trong bọn mặc váy ngắn, áo dây thun bó sát ngực đứng dậy đi về phía Kỉ Tiêm Vân, cười nói:“Vân Vân, mi tới rồi, vị này là?” Nói xong liền nhìn sang Sở Phàm đang đứng ở bên cạnh!

“Mọi người có thể cứ cho rằng hắn không tồn tại!” Kỉ Tiêm Vân nói xong liền đi về phía hàng ghế, Sở Phàm cũng đi theo, làm như thật, đứng ở phía sau Kỉ Tiêm Vân.

“Anh đẹp trai ời, làm một ly nhé?” Cô gái xinh đẹp tên Trầm Mộng Lâm rót ly rượu vang đỏ, đưa cho Sở Phàm, cười nói.

Sở Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười diễm lệ của Trầm Mộng Lâm, lại quay sang nhìn nhị tiểu thư Kỉ Tiêm Vân, không hề trả lời, hiện tại chức trách của hắn là phải bảo vệ cho nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chưa lên tiếng hắn tự nhiên không thể có hành động gì khác.

“Trầm mỹ nhân, người quê mùa như hắn làm sao biết thưởng thức loại vang đỏ Bordeaux của Pháp từ những năm 97 cơ chứ, em cứ rót cho hắn chén trà là xong, ha ha!” Thanh niên ngồi đối diện nói xong liền cười ha ha, mấy gã thiếu gia công tử còn lại cũng ha hả cười theo, trong tiếng cười tràn đầy ý tứ châm biếm!

“Mã Lượng, anh nói thế là có ý gì đấy? Anh ta là do Kỉ Tiêm Vân tôi dẫn đến, chính là bạn của tôi, anh vũ nhục anh ta chính là vũ nhục tôi, đừng tưởng rằng nhà anh có vài đồng tiền dơ bẩn là đã lên mặt, hãy soi gương nhìn lại cho kỹ đi, quả thực là làm cho người ta phát ghê tởm!!” Nhị tiểu thư Kỉ Tiêm Vân đột nhiên tức giận lớn tiếng.

Mã Lượng nghe vậy liền sững sốt, hắn không nghĩ tới Kỉ Tiêm Vân lại phát hỏa lớn tiếng nặng nề như vậy, còn Sở Phàm cũng cả người, hắn thật không ngờ nhị tiểu thư lại đứng ra bênh vực cho hắn!

“Ai da..... đến tột cùng là ai làm cho nhị tiểu thư yêu kiều xinh đẹp của chúng ta tức giận như vậy? Lại còn lớn tiếng như vậy nữa chứ?” Thanh âm cuồng vọng mang theo hàm ý khiêu khích từ ngoài cửa vang lại.

Mọi người quay đầu liền thấy, một thanh niên cao lớn mặc vest trắng khuôn mặt anh tuấn đang đứng ngoài cửa, phía sau lưng hắn đứng thẳng tắp bốn gã cận vệ mặc comple đen, hơn nữa tất cả đều đeo kính râm, thân hình to cao vạm vỡ, tuyệt đối đều là những tay võ nghệ!

Lại nói gã thanh niên công tử mặc vest trắng vừa thấy Kỉ Tiêm Vân quay đầu nhìn lại, khóe miệng liền lộ ra nụ cười giấu cợt, cổ ý lớn tiếng nói: “Ôi, nhị tiểu thư yêu kiều mà ta ngày đêm mong nhớ, nàng có nhớ đến ta không, đến đây, hôn ta một cái!”

“Trần Tuấn Sinh, người nói năng không ngờ ghê tởm đến như vậy, hừ, coi thử lại bản tính chính mình đi!” Kỉ Tiêm Vân nói xong quay sang Trầm Mộng Lâm, hỏi: “Mi như thế nào ngay cả loại người như hắn cũng rủ đến ? Sao không nói sớm cho ta biết?”

“Ta, ta không có gọi hắn.” Trầm Mộng Lâm thấp giọng nói.

“Nhị tiểu thư, ở đây đều là anh em của ta, bản công tử ta biết trước nàng sẽ đến đây mà, đúng không các anh em?” Trần Tuấn Sinh nói xong liền cười ha hả.

“Đúng đúng, Trần ca!” Mấy tên công tử nhà giàu vừa nói vừa hướng về phía Trần Tuấn Sinh tỏ vẻ nịnh bợ, đặc biệt là Mã Lượng!

Đứng ở một bên Sở Phàm liếc liếc mắt nhìn Trần Tuấn Sinh, trong lòng lập tức kết luận: Cuồng vọng kiêu ngạo, miệt mài quá độ!

“Qua đây, qua đây nhị tiểu thư, để anh kính em một ly nào!” Trần Tuấn Sinh nói xong liền cầm một ly vang đỏ đưa tới trước mặt Kỉ Tiêm Vân, cười nói.

“Cút đi! Muốn uống thì người tự mà uống!” Kỉ Tiêm Vân nói xong vung tay, trực tiếp gạt ly rượu vang trên tay Trần Tuấn Sinh, liền đó cầm lấy chiếc bóp, quay nhìn Sở Phàm nói: “Chúng ta đi!”

“Đứng lại!” Sắc mặt Trần Tuấn Sinh đột nhiên trở nên tái nhợt dữ tợn, “Người ở đây ai cũng có thể đi, nhưng riêng chỉ mình người thì không thể đi!”

Kỉ Tiêm Vân nghe vậy cũng chậm rãi xoay người, nhìn Trần Tuấn Sinh, cười lạnh nói: “Hừ, lại dùng cái danh hiệu con trai cục trưởng đe dọa người khác chẳng? Cho dù người có là con trai tổng thống đi nữa ta cũng không để tâm, hừ!!”

“Nguyên lai hắn chính là con trai của cục trưởng, khó trách ngang tàng đến như vậy, xem ra hôm nay nếu muốn đi ra khỏi cái cánh cửa này, e phải thi hành trách nhiệm của một gã bảo tiêu rồi đây !” Sở Phàm nhìn Trần Tuấn Sinh, lại nhìn bốn gã cao to đeo kính râm đứng ngoài cửa, thâm suy tính.

“Chẳng lẽ mình cứ như thế này ra tay giáo huấn bọn chúng? Dùng bộ mặt này sao được? Đối phương là con trai cục trưởng, nếu cứ dùng bộ mặt này giáo huấn hắn, ngày sau hắn khẳng định sẽ không ngừng phả người tới tìm ta gây sự, bản thân ta thì chẳng sao, nhưng cần phải tính toán cho nhị tiểu thư, đáng giá cùng loại công tử ngang ngược kiêu ngạo như hắn phân cao tranh thấp sao? Có lẽ chỉ có cách cải trang giả một thân phận khác để giáo huấn bọn chúng, cho bọn chúng vĩnh viễn sẽ không biết được, đến tột cùng là ai!!” Sở Phàm trong lòng quyết định xong liền hơi nhếch miệng cười!

8. Chương 8: Cái Gọi Là Đồng Tử Công

Trần Tuấn Sinh lúc này sắc mặt không khỏi đành lại, mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Kỉ nhị tiểu thư, Trần Tuấn Sinh ta hôm nay muốn người tại đây bởi ta uống rượu, người có thể đi, nhưng trước hết phải bồi tiếp ta vài ly!”

Ngay sau đó Trần Tuấn Sinh quay đầu nhìn Trầm Mộng Lâm cùng với năm gã công tử nhà giàu, lạnh như băng nói: “Ta muốn một mình ở đây bồi tiếp Kỉ nhị tiểu thư, ta nghĩ, các vị chắc cũng không có ý tiếp tục ở lại đây quấy rầy nhã hứng của ta cùng nhị tiểu thư? Nếu các vị trong mắt còn có Trần Tuấn Sinh ta, như vậy xin mời rời đi, ngày mai Trần Tuấn Sinh ta sẽ thiết tiệc mời các vị, như thế nào?”

Trần Tuấn Sinh nói vậy là đã có ý ra lệnh bắt những người khác rời đi, với địa vị gia thế của Trần Tuấn Sinh hiện giờ, mấy tên công tử bột kia cũng chỉ đành cười cười ra mặt cùng nhau rời đi, mấy cô gái trong nhóm thấy vậy cũng liền đi theo, cuối cùng chỉ còn lại Trầm Mộng Lâm, Kỉ Tiêm Vân còn có Sở Phàm!

Trần Tuấn Sinh nheo mắt, nhìn Trầm Mộng Lâm thần nhiên nói: “Trầm mỹ nữ, chẳng lẽ nàng muốn ở lại xem cuộc vui? Nàng cũng muốn bồi tiếp bản công tử ta? Như vậy cũng tốt, ta một lần tiếp thu cả hai vậy, ha ha!”

Trầm Mộng Lâm nghe vậy sắc mặt nhất thời đỏ bừng, trong ánh mắt thoáng hiện tia phẫn hận, nổi giận ùng ùng nói: “Trần Tuấn Sinh, tên vương bát đần nhà ngươi, ngươi không chết tử tế đâu!” Nói xong Trầm Mộng Lâm liền nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn ngọc vung lên đánh tới ngực Trần Tuấn Sinh!

Trần Tuấn Sinh cười lạnh một tiếng, bắt gọn bàn tay của Trầm Mộng Lâm, cười ha ha, đồng thời hất cằm ra hiệu cho gã mặt sẹo đeo kính râm đứng bên cạnh, sau đó trực tiếp hất văng Trầm Mộng Lâm về phía gã mặt sẹo, tên mặt sẹo thuận thế tiếp lấy, đồng thời bàn tay phải khẽ chém nhẹ lên gáy Trầm Mộng Lâm, nhất thời Trầm Mộng Lâm liền gục xuống hôn mê bất tỉnh!

“Ngươi, ngươi đã làm gì Mộng Lâm?” Kỉ Tiêm Vân mặt mày thất sắc, run run hỏi.

“Không sao cả, nàng ta ở đây rất vương bận, ta để nàng ta ngủ một lát, miễn cho gây trở ngại chúng ta thân mật!” Trần Tuấn Sinh cười nói.

“Thúi lắm, ai với người thân mật? Cho dù nam nhân trên đời chết sạch ta cũng sẽ không thèm nhìn người dù chỉ một lần!” Kỉ Tiêm Vân oán giận nói.

Trần Tuấn Sinh cười lạnh, ánh mắt thích ý nhìn Kỉ Tiêm Vân mơ hồ mang theo một tia ý nghĩ bay bổng, đương nhiên, hắn cũng chú ý tới Sở Phàm đang đứng bên cạnh Kỉ Tiêm Vân, nhìn Sở Phàm từ đầu đến chân ăn mặc như một tên quê mùa, nhìn đi nhìn lại thân hình gầy còm của Sở Phàm không khỏi cười nhẹ một tiếng, nói: “Ái chà chà, tên nhãi bên cạnh nhị tiểu thư kia là bảo tiêu của nàng đó sao? Ha ha ha..... Ai, con người của ta từ trước đến nay vô cùng chán ghét bạo lực, cho nên nếu nhị tiểu thư không phản kháng, cứ ngoan ngoãn nghe lời, như vậy ta bảo đảm sẽ không động thủ không sử dụng bạo lực, hơn nữa nhị tiểu thư còn có thể sẽ có được vô vàn thoải mái, ha ha!”

“Đồ khốn nạn!” Kỉ Tiêm Vân nghe Trần Tuấn Sinh khinh bạc không khỏi tức giận mắng, bất quá lúc này ba tên mặc comple đen đang đứng chắn lối ra vào, bởi vậy cho dù Kỉ Tiêm Vân muốn chạy, cũng không có đường ra!

“Uy, anh không phải hộ vệ của tôi sao? Hiện tại anh hãy phát huy năng lực bảo tiêu của anh đi!” Kỉ Tiêm Vân nhìn Sở Phàm nhỏ giọng nói.

“Bọn chúng, bọn chúng thiệt nhiều người!” Sở Phàm kinh ngạc nói.

Kỉ Tiêm Vân nghe vậy tức khắc trái tim nguội lạnh hơn phân nửa, hai con mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Sở Phàm, nói: “Chẳng lẽ một mình anh không thể chống lại bọn chúng? Vậy, vậy anh như thế nào làm bảo tiêu? Đồng Tử công của anh đâu? Đồng Tử công của anh không phải đao thương không làm gì nổi sao?”

“Cô không biết rồi, Đồng Tử công không có tác dụng đối với bọn họ!” Sở Phàm nói xong liền ghé sát tai Kỉ Tiêm Vân nói nhỏ: “Bọn họ đều là người lớn rồi!”

“Cái gì?” Nhị tiểu thư nhin không được bật hô, đôi mắt tròn tròn nhìn Sở Phàm giống như đang nhìn một con quái vật, ầm ức hỏi: “Chẳng lẽ Đồng Tử công của người chỉ có tác dụng với bọn trẻ con?”

“Hắc hắc, nhị tiểu thư thật thông minh, lúc ở Nam Thiếu Lâm, ta đã từng một mình đối phó với năm sáu đứa trẻ trong Đào Hoa thôn, khi đó ta đã dùng Đồng Tử công, bọn nó đều đánh không lại ta!” Sở Phàm đắc ý vênh vảo nói.

Kỉ Tiêm Vân nghe vậy cả người giống như rớt xuống thung lũng, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững, trên mặt nàng che dấu không nổi biểu tình thất vọng, đến lúc này nàng cuối cùng đã hiểu được hàm nghĩa chân chính của cái gọi là “Đồng Tử công” trong miệng Sở Phàm – Đồng Tử công, Đồng Tử công, chính là môn công phu chuyên dùng để đối phó với bọn đồng tử(1)!!

“Hai người các người đang to nhỏ cái gì? Tại trước mặt ta chớ nên giơ tay múa chân đùa giỡn!” Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nói.

“Nhị tiểu thư bảo ta một mình đánh nhau với các người!” Sở Phàm điềm nhiên trung thực nói.

“A?” Trần Tuấn Sinh nghe vậy thần sắc liền sững sốt, đưa mắt ngó Sở Phàm khinh thường cười nói: “Bằng mày hả? Muốn một mình đối phó chúng ta? Ha ha ha, ngu si!”

“Nhị tiểu thư nói, nàng muốn đi về trang điểm lại, cho nên mời các người tránh ra, đừng có cản!” Sở Phàm nói.

“Thằng nhãi này rất thú vị, bắt quá, bản công tử không thích mày!” Trần Tuấn Sinh nói xong phát phát tay, lập tức gã mặt sẹo thân hình vạm vỡ liền đi tới trước mặt Sở Phàm, hai nắm tay bóp lại phát ra tiếng kêu “răng rắc”, ánh mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Sở Phàm!

“Nhị, nhị tiểu thư.....”.

“Gì, gì thế?”.

“Tôi, tôi choáng đầu.....”.

Liền đó nhị tiểu thư Kỉ Tiêm Vân thấy Sở Phàm tự nhiên nằm gục xuống mặt sàn ngất lịm !!

Nhị tiểu thư quả thực vừa tức vừa hận, đôi chân dậm dậm trên mặt sàn, nghiêng răng nghiêng lợi thì thào nói: “Hừ, còn nói cái gì đao thương bất nhập, quả thực chính là đồ vô dụng..... Ba ba, ngài như thế nào tìm một gã vô dụng như thế này làm bảo tiêu cho con gái của ngài chứ!”.

“Thiếu gia, thằng nhóc bị dọa đến hôn mê rồi!” Gã mặt sẹo cười lạnh nói.

“Quăng ra chỗ khác, nhìn hấn bản thủ không khác gì đồng rác , rồi đứng ở cửa trông chừng cho ta!” Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nói.

Gã mặt sẹo nghe vậy liền kéo Sở Phàm ra một góc phía hàng ghế bên ngoài!

Lúc này ở khu vực hàng ghế vip chỉ còn lại Trần Tuấn Sinh và bốn gã cận vệ của hắn, Trần Tuấn Sinh cười lạnh đi tới trước mặt Kỉ Tiêm Vân, đột nhiên túm cánh tay nàng lôi vào bên trong hàng ghế quay tròn, Kỉ Tiêm Vân mạnh mẽ giãy dụa, chiếc bóp trong tay liên tục đập vào người Trần Tuấn Sinh, miệng lớn tiếng nói: “Đồ đểu, đồ khốn nạn, mau thả ta ra, bằng không người sẽ hối hận ! Thằng khốn nạn, mau buông ta ra!”.

Trần Tuấn Sinh ánh mắt lạnh ngắt chớp chớp, xô Kỉ Tiêm Vân ngã dúi lên hàng ghế sofa, sau đó thông thả rót hai ly rượu vang đỏ, nói: “Trần Tuấn Sinh ta từ trước đến giờ chưa từng gặp người nào dám cự tuyệt rượu mà ta mời cả, nàng không biết tốt xấu, dám không nể mặt ta, dám làm cho ta mất mặt trước nhiều người, hừ, nếu nàng hôm nay không làm theo ý ta, đừng mơ tưởng đi ra khỏi cánh cửa này!”.

Kỉ Tiêm Vân nghe vậy đột nhiên cầm lấy ly rượu trên bàn hất mạnh vào mặt Trần Tuấn Sinh, lạnh lùng nói: “Kỉ Tiêm Vân ta không muốn uống rượu cùng với người, còn hất rượu vào mặt người đó, người có thể làm gì ta?”.

Dòng rượu lạnh ngắt từ má chảy xuống tới mép Trần Tuấn Sinh, đưa đầu lưỡi liếm những giọt rượu bên mép, Trần Tuấn Sinh không giận ngược lại cười ha ha, nói: “Toàn bộ trường đại học Yến Hoa đều biết Trần Tuấn Sinh ta thích Kỉ Tiêm Vân nàng, ta đã theo đuổi nàng từ lâu nhưng nàng, thậm chí còn không hề ngó ngang gì đến ta, tốt nhất, hôm nay ta xem nàng chạy đi đâu!” Vừa nói trong mắt Trần Tuấn Sinh hiện lộ rõ một tia cay độc!

Kỉ Tiêm Vân nhìn ra ánh mắt không có một tia hảo ý của Trần Tuấn Sinh cũng sợ hãi, hai tay liền ôm lấy trước ngực, đôi chân đạp mạnh đẩy người về phía sau, lạnh lùng nói: “Người, người muốn làm gì?”

“Ha ha, muốn làm gì? Nàng cứ từ từ chẳng phải sẽ biết sao, ha ha.....” Trần Tuấn Sinh không kiêng nể gì cười, “Kỳ thật bình thường ta cũng không dám động tới nàng? Cha nàng là chủ tịch, ở Bắc Kinh này quan

hệ rất rộng, nhưng nàng đã quá khinh thường ta, ngay cả uống với ta một ly rượu cũng cự tuyệt! Hôm nay ta cũng không quản nhiều, chính là muốn nhĩ tiểu thư nàng kính ta một ly!”.

Lại nói Sở Phàm bị gã mặt sẹo quăng ở hàng ghế bên ngoài, lúc này đôi mắt đang nhắm chặt của Sở Phàm đột nhiên mở lớn, trong mắt hàn quang thoáng hiện, nhẹ rơi xuống đất, nháy mắt dựa đà lăn một vòng tới sát cánh cửa phòng toilet, nhìn gã mặt sẹo đang xoay lưng ngồi trên ghế, liền đột nhiên đứng lên, động tác nhanh nhẹn, dáng vẻ không giống như một người vừa bị hôn mê ?

Sở Phàm đi vào trong toilet, mở chiếc ba lô sau lưng lấy ra một bộ quần áo màu đen thay đổi cho bộ màu xám đang mặc trên người, sau đó chạy tới phòng hóa trang của quán bar, từ nhân viên đang trực phòng cầm lấy chiếc mặt nạ, trong quán bar tầm cỡ như thế này, mỗi tuần đều có tổ chức vũ hội hóa trang, cho nên không thiếu các loại mặt nạ hình dạng kì quái để chuẩn bị cho vũ hội. Sở Phàm cầm chiếc mặt nạ đeo lên mặt, lúc này chiếc mặt nạ đeo trên khuôn mặt của hắn toát ra một loại cảm giác khiến người ta lạnh như băng!

Giờ phút này Sở Phàm cùng với Sở Phàm lúc trước quả thực như hai người khác biệt, tuyệt đối không ai có thể cho rằng hắn cùng với gã Sở Phàm lúc trước có gì đó quan hệ, cho dù là nhĩ tiểu thư Kỉ Tiềm Vân gặp được cũng tuyệt đối nhận không ra chứ đừng nói đến bọn Trần Tuấn Sinh, bởi vì bọn họ cho rằng Sở Phàm đã bị dọa đến phát lịm!

Ngay từ lúc đầu Sở Phàm đã không quen nhìn thái độ ngang ngược bá đạo của Trần Tuấn Sinh, chỉ là hắn nhẫn nhịn không để hiện ra mặt, bởi vì hắn không muốn bị phiền toái, ở trên đời này, hắn hiểu được như thế nào để bảo vệ mình, hắn cũng không phải cái loại thanh niên ngu ngốc hung hăng làm việc không để ý đến hậu quả, cho nên hắn mới cố ý để thủ hạ của Trần Tuấn Sinh ném ra một góc, lúc sau mới thay đổi diện mạo giáo huấn Trần Tuấn Sinh cứu Kỉ Tiềm Vân!

Đối phó với loại người như Trần Tuấn Sinh, phương pháp hữu hiệu nhất chính là lấy một cái thân phận thần bí giáo huấn mạnh mẽ hắn một phen, cho hắn vĩnh viễn không thể đoán ra người thần bí này là ai, để cho hắn cả đời sống ở dưới cái bóng ma thần bí này, huống hồ, Sở Phàm căn bản cũng không muốn bộc lộ ra thân thủ của hắn trước mặt người khác, đạo lý rất đơn giản, bởi vì hắn là một bảo tiêu, địch nhân càng coi thường hắn, hắn sẽ càng có thể bảo hộ cố chủ an toàn!

Hơn nữa Sở Phàm từ đầu cũng đã nhìn được, Trần Tuấn Sinh cũng không dám hành động gì quá thể đáng với nhĩ tiểu thư, từ thái độ của nhĩ tiểu thư đối với hắn là nhìn ra được, ngày thường Trần Tuấn Sinh tuyệt không có dám lộn xộn với nhĩ tiểu thư một cọng tóc gáy, cũng vì thế Sở Phàm mới yên tâm giả bộ bất tỉnh, cố ý dùng thân phận khác xuất hiện, ra tay giáo huấn cả đám Trần Tuấn Sinh! Đó là hành động nhất cử lưỡng tiện!

Sở Phàm đeo chiếc mặt nạ đi vòng ra ngoài cửa phụ, tới trước cửa chính ra sức gõ. Trần Tuấn Sinh lúc này đã dồn ép Kỉ Tiềm Vân vào tận góc của ghế sofa, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa kịch liệt trong lòng liền giận dữ, quát: “Tổng cổ ngay thẳng nào đang gõ loạn ở bên ngoài đi cho ta!”.

Một tên mặc comple đen đang đứng gần cửa nhất liền chạy tới mở ra, nhất thời “Phanh” một tiếng, cùng với tiếng kêu thảm thiết, tên vừa mở cửa bất thành linh bị đánh văng ra một góc, Sở Phàm bình thần lạnh lùng, hai tay chấp sau lưng chậm rãi bước vào!

Trần Tuấn Sinh không nghĩ tới thủ hạ của hắn chưa kịp chớp mắt đã bị đánh bay, trong lòng ngăn ra, quay đầu nhìn lại liền rõ ràng thấy, một hắc y nhân đeo chiếc mặt nạ quỷ đang đứng trước mặt hắn!

.....
(1).Đồng tử: trẻ con, người chưa đến tuổi thiếu niên.

9. Chương 9: Công Phu Thiếu Lâm.

- Mày là thằng nào? Muốn chết phải không hả?

- Muốn biết tao là ai à? Vậy thì lấy cái đầu của mày ra đổi đi!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh nghe xong mà trong lòng giận dữ hét lên:

- Đi! Đánh chết nó cho ta. Mẹ kiếp thằng chó này, dám kêu gào với cha mày hả!

Đám hán tử mặt sẹo nghe vậy liền vây Sở Phàm lại, rồi ngay cả tên đô con mặc áo đen vừa bị Sở Phàm đánh bay kia cũng phần nộ mà nắm chặt hai tay. Nhìn điệu bộ của hắn thì có vẻ rất muốn rửa sạch sự sỉ nhục khi trước, rất muốn đánh cho Sở Phàm một trận tơi bời mới thôi!

Ánh mắt Sở Phàm đảo qua người những tên này mà trong lòng lại trầm nghĩ:

” Cũng được, cũng được đó. Tạm thời làm giãn gân giãn cốt đi đã, thuận tiện ôn lại một lần công phu mà sư phụ đã truyền thụ đi! Ách! Lần này thì ta luyện chưởng pháp hay quyền pháp nhỉ?”

Trong lúc Sở Phàm còn đang tự hỏi, một tên to con mặc áo đen đã lao tới. Quyền phải của hắn súc thế, một chiêu ” Hắc hổ đào tâm” đâm thẳng vào lồng ngực Sở Phàm, một quyền nhanh chóng sắc bén. Sở Phàm lấy lại tinh thần. Hắn cũng không hoảng hốt cũng không chậm chạp, chân bước chéo qua, lắc mình tránh khỏi thoi quyền nhưng quyền trái của tên này lại đuổi tới, đâm thẳng vào mặt Sở Phàm, xem ra hắn muốn đánh tung đầu Sở Phàm ra đây!

Trong mắt Sở Phàm bỗng trở nên lạnh giá, tay phải hắn nắm lại rồi đánh qua, tựa như là muốn cùng tên đại án kia lấy cứng đối cứng. Trong khoảnh khắc hai quyền sắp tiếp xúc với nhau, thủ thế của Sở Phàm chợt biến đổi, tay phải như du long chớp lên cánh tay của tên đại hán rồi sau đó Sở Phàm đột nhiên kéo hắn về phía trước khiến hắn do chịu lực quán tính mà bị lão đảo chúi về trước. Lúc này Sở Phàm thân như gió táp, nghiêng đón tên đại hán kia. Tay phải súc thế rồi hét lớn một tiếng, một đòn đâm móc kiểu quyền anh đánh thẳng vào hàm dưới của tên đại hán. Ngay lập tức, tên đại hán kia rên lên một tiếng, mặt ngửa lên trời. Sở Phàm ngay sau đó lại tiếp tục hoành quyền đâm lên mặt tên đại hán kia, tức khắc tên này ”Phụt!” Một tiếng, trong miệng phun ra một màn mưa máu, vài cái răng cửa cũng theo đó mà bay cả ra ngoài.

Thân thể tên đại hán kia lão đảo, ý thức thì đã không còn được tỉnh táo nhưng vẫn chưa gục xuống. Sở Phàm duỗi tay nhẹ nhàng đẩy một cái, thế là tên này liền ”Bùm” một tiếng mà ngửa mặt rồi đổ xuống.

Xương cốt hàm dưới của con người là nơi yếu ớt nhất nên khi bị một lực rất lớn công kích thì người đó sẽ mất thần trí, mà nghiêm trọng hơn là người đó có thể bị tử vong.

” Nếu sư phụ ở đây thì người nhất định sẽ khen ngợi một chiêu ”Tả Hữu Xuyên Hoa thủ” này của ta, tu luyện cũng không tệ lắm!”

Sở Phàm trầm nghĩ.

Trong nháy mắt, Sở Phàm dễ dàng hạ gục một tên huynh đệ của tên mặt sẹo kia. Tên mặt sẹo cùng hai gã mặc áo đen còn lại trong lòng cũng kinh ngạc không thôi. Sau đó, tên mặt sẹo phát tay một cái, ngay lập tức hai tên mặc áo đen kia chia ra hai bên trái phải, bọc lấy Sở Phàm vào giữa, nắm quyền lại rồi như cuồng phong bão táp đâm tới Sở Phàm. Thế quyền cực nhanh, quyền kinh cũng rất mạnh mẽ!

Sở Phàm thấy vậy cũng chỉ cười lạnh, đột nhiên thân thể hắn bước lên trước, cước bộ chớp nhoáng, tránh khỏi thoi quyền của một tên hắc y đứng bên phải, đồng thời tay phải giơ ra nghênh tiếp quyền đầu của tên hắc y bên trái. Thế là thoi quyền của tên áo đen đứng bên trái nhìn như nó tự động chui vào hũu trảo của Sở Phàm. Một trảo của Sở Phàm bóp chặt một quyền của tên kia, đồng thời xuất ra một chiêu ”Đại Suất Bi thủ”. Lập tức, tên áo đen đô con kia kêu thảm một tiếng rồi tê liệt mềm đổ xuống mặt đất. Trên người hắn ít nhất có bảy tám cái xương sườn bị đánh gãy!

Gã áo đen to con còn lại đang ở sau lưng Sở Phàm cũng bay người vung chân đá tới. Sở Phàm nghiêng người né được rồi dùng chiêu ”Khai Bi Liệt Thạch” trong ”Đại Suất Bi thủ”. Ngay lập tức, mấy tiếng ”Răng

rắc” vang lên, đùi phải của tên đo con mặc áo đen kia đã bị gãy. Cả người hắn từ giữa không trung rơi bịch xuống đất, tay ôm chặt chỗ gãy, đau tới mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Đột nhiên, Sở Phàm cảm giác có một cổ kinh phong sắc nhọn chọt tập kích hắn. Hắn biết bên trái có một vũ khí sắc bén đánh tới. Tức thì, Sở Phàm quyết định rất nhanh, rồi mau chóng lui về phía sau. Một cây đao sắc bén chớp qua. Vừa nhìn về phía trước hắn liền thấy, gã mặt sẹo hưng dữ kia trong tay đang cầm một thanh đao nhỏ sắc bén. Trong mắt tên này lóe lên quang mang hung ác rồi bỗng chốc hắn nhảy lên, thanh đao nhỏ sắc bén trong tay hắn liên tiếp bổ ra, đâm xuống, hướng vào Sở Phàm thì triển những chiêu thức tàn nhẫn không chút lưu tình. Hắn là muốn đưa Sở Phàm vào chỗ chết!

Sở Phàm thấy tên mặt sẹo này ra tay ngoan độc như vậy thì trong lòng không khỏi giận dữ rồi lập tức sử dụng “Long Trảo Cầm Nã thủ” trong cầm nã thủ của Thiếu Lâm. Lập tức, tay hắn như trảo rồng, thân lại như du long, lao tới gần thân thể tên mặt sẹo này.

Tên mặt sẹo vùng đao đâm tới, đao xuất ra vô cùng hung mãnh. Lúc này Sở Phàm bỗng nhiên lao tới, tay nhanh như điện, một chiêu Long Trảo Cầm Nã thủ trực tiếp bắt được cánh tay cầm đao đang đâm tới của tên mặt sẹo này. Tên mặt sẹo trong lòng cả kinh, quyền trái đánh về phía Sở Phàm nhưng tay trái của hắn còn chưa tới nơi thì tay trái Sở Phàm cong trảo thành câu, móc chặt lấy xương bả vai của tên mặt sẹo. Ngay lập tức tên mặt sẹo này kêu thảm một tiếng và đã không thể động đậy. Sở Phàm đã bắt được tên mặt sẹo!

Tiếp theo đó, Sở Phàm kéo tên mặt sẹo này tới trước cái bàn, sau khi tới gần cái bàn, hắn mở lòng bàn tay phải, bàn tay cầm đao của tên này ra rồi ấn lên mặt bàn. Sau đó Sở Phàm xách một chai bia lên đập “Phanh!” một tiếng. Sở Phàm cầm nửa chai bia đầy những mũi nhọn sắc bén chọc mạnh vào lòng bàn tay đã xòe ra của tên mặt sẹo.

- A!!!!

Mặt sẹo tru lên một tiếng tê thanh liệt phế. Sau đó hắn liền rơi vào hôn mê. Nhìn lại cái bàn tay phải của hắn, nửa cái chai bia kia rõ ràng là đã xuyên qua cả mu bàn tay. Máu tươi đặc sệt như nước chảy ra. Nếu bây giờ mà rút nửa chai bia kia ra thì bàn tay của tên mặt sẹo này sẽ xuất hiện một cái lỗ rất lớn!

Tất cả những người đang ở hiện trường nhìn thấy một cảnh này mà trong lòng sợ hãi đến phát lạnh. Nhất là Kỷ Tiêm Vân, nàng tới nhìn cũng không dám phải lấy tay che mắt lại. Trần Tuấn Sinh thì ngậy cả người rồi bỗng nhiên lại có cảm giác muốn nôn mửa. Một cổ hàn khí không thể khống chế nổi từ đáy lòng hắn dâng lên, toàn thân hắn dường như trở nên run rẩy.

- Tiểu thư, hắn ức hiếp cô có phải không?

Sở Phàm lạnh nhạt hỏi.

Kỷ Tiêm Vân lúc này mới chậm chậm bỏ tay che mắt xuống, rồi nhìn Trần Tuấn Sinh, giận dữ nói:

- Hắn muốn vô lễ với tôi, còn bức tôi mời rượu hắn nữa!

Sở Phàm nhìn chằm chằm vào Trần Tuấn Sinh, lạnh lùng nói:

- Mày hình như rất thích bắt nạt con gái thì phải? Điều này là cái mà ta ghét nhất! Muốn nàng mời rượu người sao? Được vậy để anh tới mời chứ!

- Mày, mày đừng có làm vậy. Đừng, đừng có lại gần tao. Mày có biết tao là ai không? Ba tao là, là cục trưởng Cục Công An. Tao mà mất một sợi lông nào, tao....

Lời của Trần Tuấn Sinh còn chưa hết thì hắn đã bị tay phải Sở Phàm bóp cổ mà nhấc lên. Ngay lập tức, Trần Tuấn Sinh bị nghẹn khí tới mức sắc mặt hắn bỗng đỏ hết cả lên. Hiển nhiên là do hô hấp không được thông suốt gây lên!

- Mày nói xong rồi chứ? Sở Phàm lạnh nhạt hỏi.

Trần Tuấn Sinh bị nghẹn khí nhưng vẫn cố gắng gật đầu. Sở Phàm thấy thế mới quăng hắn lên cái ghế sofa. Tức thì, Trần Tuấn Sinh liền ôm cổ họng mà thở hổn hển, còn trong mắt thì đầy vẻ sợ hãi!

Lúc này Sở Phàm cầm một chai rượu màu đỏ, một chai bia, một chai Whiskey rồi nói với tên Trần Tuấn Sinh đang nằm thẳng cẳng trên ghế sofa:

- Nằm! Mở miệng ra! Không được nhúc nhích!

Trần Tuấn Sinh nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Sở Phàm kia thì đành phải làm theo lời hắn nói.

Sở Phàm sau đó nói với Kỷ Tiêm Vân:

- Tiểu thư, hắn không phải muốn cô mời rượu hắn sao? Cô cầm cái chai rượu đỏ này cứ thẳng mồm hắn mà đổ vào. Còn hai cái lỗ mũi kia của hắn dễ do tôi phụ trách rót!

Sở Phàm nói xong liền trực tiếp cầm lấy hai chai rượu kia bịt vào hai lỗ mũi của Trần Tuấn Sinh, đồng thời mồm lạnh lùng nói: - Mày tốt nhất đừng nhúc nhích rồi mở miệng ra. Dám động đây một lần tao sẽ lấy một tay của mày, còn nếu động đây lần thứ hai thì tao sẽ lấy hai cái chân của mày đó!

Chất cồn gay mũi, nóng nóng kia từ lỗ mũi Trần Tuấn Sinh chảy vào trong khiến hắn vô cùng khó chịu vì bị sặc. Song hắn lại chẳng dám lộn xộn, miệng cũng há rất lớn. Sở Phàm lại ra hiệu với Kỷ Tiêm Vân một lần nữa. Kỷ Tiêm Vân chần chờ một chốc rồi cuối cùng cũng cầm lấy chai rượu màu đỏ kia đổ vào miệng Trần Tuấn Sinh.

Cho tới khi cả ba chai rượu đều đã đổ hết thì cũng là lúc Trần Tuấn Sinh đang nằm thoi thóp. Mũi hắn chỉ cần hơi hít thở một cái là đau đớn cùng cực tựa như là đang có vô số kiến ở trong mũi hắn mà đốt không ngừng. Đầu hắn cũng đau đớn tới mức choáng váng. Cả đầu như muốn vỡ ra vậy, mà nguyên do là vì đầu của hắn bị rượu vào. Cái này còn có thể nghiêm trọng hơn cả việc não bị nước vào nữa kia, vì trong rượu có chứa cồn mà!

Sở Phàm vỗ mặt Trần Tuấn Sinh, nói:

- Giờ thì mày đã biết mùi vị của việc được người ta mời rượu chưa hả? Tao biết thằng cha mày làm cục trưởng nhưng thế thì sao hả? Mày ỷ vào uy phong của thằng cha mày là có thể tùy tiện ức hiếp người khác ư?

Sở Phàm duỗi tay bóp cổ Trần Tuấn Sinh, lạnh lùng nói:

- Mày có tin là tao chỉ hơi dùng lực một chút là mày sẽ tắc thở không hả? Đối với một nữ nhân, mày ngay cả lòng tôn trọng tối thiểu cũng chẳng có. Mày thì tính cái rắm gì hả? Nói trắng ra là nếu không có thằng cha của mày thì mày ngay cả động vật cũng không bằng!

- Con người của tao thích nhất thích nhất đánh cho mấy tên tiểu bá vương trên đường hoặc là trong trường học phải tàn phế. Nhưng lần này thì tao bỏ qua, tạm tha. Nếu không có mấy thằng tay chân này của mày thay mày chịu đau đớn thì chỉ sợ mày hôm nay sẽ phải bò ra ngoài đó! Nhưng mà nếu lần sau mày còn có kiểu này mà lại rơi vào tay tao thì có muốn bò cũng không ra khỏi đâu!

Sở Phàm nói xong bèn vung cánh tay đang bóp Trần Tuấn Sinh rồi đột nhiên đứng dậy, nói với Kỷ Tiêm Vân:

- Vị tiểu thư này, cô có lẽ nên rời khỏi đây đi!

- A! Cảm.. Cảm ơn anh!

Kỷ Tiêm Vân rõ ràng là vẫn chưa nhận ra Sở Phàm. Điều này cũng khó trách được nàng. Ai mà có thể liên hệ được giữa một tên Sở Phàm bị dọa ngất lúc trước với một người bây giờ dám thung tạo thành một cái lỗ lớn trên lòng bàn tay người ta mà không ngáy mất được cơ chứ?

- Nàng, nàng là bạn của tôi!

Kỷ Tiêm Vân chỉ vào Trần Mộng Lâm vẫn đang ngất, nói.

Sở Phàm nghe vậy liền công Trần Mộng Lâm lên lưng rồi cùng Kỷ Tiêm Vân một đường đi ra khỏi chỗ đó. Sau khi ra khỏi, Kỷ Tiêm Vân nhìn chung quanh, sắc mặt đầy vẻ lo lắng nói:

- Sở Phàm đâu? Sở Phàm bị bọn họ ném ra phía sau giờ ở đâu rồi?

Sở Phàm ở một bên nghe vậy mà trong lòng cảm động:

”Rất cuộc nàng vẫn còn nhớ tới mình!”

Sở Phàm buông Trầm Mộng Lâm, chạy tới cái phòng toilet kia, cầm cái ba lô cũ kỹ của mình rồi quay lại mà quơ quơ nó trước mắt Kỷ Tiêm Vân. Sau đó hắn lại ôm lấy Trầm Mộng Lâm đồng thời giục Kỷ Tiêm Vân đi nhanh!

Ở một khắc kia, Kỷ Tiêm Vân đã hiểu được tất cả mọi chuyện!

10. Chương 10: Giả Làm Bạn Trai Của Đại Tiểu Thư (1)

Đôi mắt đẹp của nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân nhìn chăm chăm vào Sở Phàm. Ánh mắt ấy dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra lửa giận khủng khiếp. Mà Sở Phàm hình như cũng cảm ứng được ánh mắt không mấy thân thiện kia của nhị tiểu thư. Khi hắn quay đầu lại thì thấy, quả đúng là nhị tiểu thư đang nhìn chăm chăm hắn. Lập tức hắn ngập ngừng nói:

- Nhị.. nhị tiểu thư, chẳng lẽ trong thành này, những nữ hài tử xinh đẹp như cô đều nhìn người ta như vậy sao?

Nhị tiểu thư sau khi nghe được câu hỏi của hắn nhưng nàng không giận mà cười, nói:

- Đúng vậy, tôi là muốn nhìn anh thật kỹ đó! Hừ! Giả dối, anh đóng kịch cũng xuất sắc lắm đó. Rõ ràng là có một thân công phu mà lại còn giả bộ ngây ngô, trơ mắt nhìn tôi bị tên hỗn đản kia ăn hiếp. Anh chẳng những thờ ơ mà lại còn cố ý hờn mê, sau đó đợi cho tôi bị người ta bắt nạt đủ rồi mới giả bộ ra mặt cứu giúp. Được, anh được lắm! Anh nhất định là sắp tâm trả thù tôi..\$#%#\$

Nhị Tiểu thư nói nói được câu cuối thì nước mắt, đôi mắt to của nàng bỗng đỏ hồng lên, nhìn thật khiến người ta lòng đau như cắt!

- Cái gì, ý gì vậy? Ta biết vô thì sao? Còn, còn việc đi cứu cô ư?

Sở Phàm thì thào tự nói rồi đột nhiên kêu to:

- A! Máu, máu. Tay... tay của tôi sao lại có màu thế này?

Nhị tiểu thư lại nhìn thấy Sở Phàm vẫn tiếp tục giả ngu thì trong lòng càng thêm tức giận, đôi bàn tay trắng như phấn nắm lại rồi dồn sức đâm tới Sở Phàm, nói:

- Đồ chết tiệt! Đồ chết tiệt nhà người. Cho người giả ngu này, cho người giả ngu này...

- Đừng đánh nữa!

Sở Phàm quát to một tiếng, nói:

- Tôi vừa rồi chính là phải ăn Thần đan của Thiếu Lâm, là ăn Thần đan Thiếu Lâm của sư phụ cho tôi đó!

- Thần đan Thiếu Lâm? Thần đan Thiếu Lâm là cái quái gì?

Kỷ Tiêm Vân lau khô nước mắt trên mặt, rồi hứng thú hỏi.

- Tôi trước khi tới làm vệ sĩ thì sư phụ có cho một lọ Thần đan Thiếu Lâm để nếu có một ngày gặp phải tình huống nguy hiểm như hôm nay thì dùng một viên Thần đan Thiếu Lâm. Thần đan Thiếu Lâm này sẽ kích phát tiềm lực trong cơ thể tôi để biến tôi trong khoảnh khắc thành một cao thủ Thiếu Lâm!

Sở Phàm vừa nói vừa cười rất đắc ý rồi hỏi Kỷ Tiêm Vân đang ở bên cạnh:

- Tôi vừa rồi có phải là rất lợi hại phải không hả? Chỉ có điều tôi lại chẳng thể nào nhớ nổi đến cùng là đã xảy ra chuyện gì. Đây là chỗ thiếu sót duy nhất của Thần đan.

Kỷ Tiêm Vân nghe xong cũng bán tín bán nghi, trầm nghĩ:

“Trên đời này thực sự tồn tại loại đan dược thần kỳ như vậy ư? Điều này rất khó có khả năng! Nhưng mà làm sao để giải thích cái biểu hiện dừng mảnh tới phi thường khi mà Sở Phàm đánh ngã Trần Tuấn Sinh

đây? Chẳng lẽ là hẩn lại giả ngọc? Cái này cũng không có khả năng. Nhìn dáng vẻ của hẩn như vậy thật không giống! Như vậy cứ tạm thời tin rằng đó là do tác dụng của Thần đan đi. Đúng rồi, mình cũng như hẩn dùng một viên Thần đan để thử thì chẳng phải là sẽ biết sao chứ?”

- Ài, sư phụ anh đưa cho anh Thần đan thần kỳ như vậy. Vậy nếu không anh cho tôi một viên để tôi thử, có được không hả?

Kỷ Tiêm Vân chớp mắt, nói.

- Tôi.... Tôi... Cái này thì nên thôi đi..

Sở Phàm mặt lộ vẻ khó xử, do dự nói.

- Sao lại thôi đi? Tiếc rẻ hả? Không phải chỉ một viên Thần đan sao chứ. Thật đúng là một tên keo kiệt! Hừ!

Kỷ Tiêm Vân tức giận đến mức đập mạnh chân ga một cái. Chiếc xe Porsche cứ vậy băng băng lao đi.

- Nhị tiểu thư, cô.... cô hiểu lắm rồi. Tôi nhìn da dẻ của cô rất trắng, rất đẹp nên sợ nếu cho cô ăn Thần đan thì lông trên người cô sẽ dài ra mất.

Sở Phàm vội vàng giải thích.

- Lông trên người sẽ dài ra? Cái gì mà lông dài ra hả?

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nhị tiểu thư hình như hơi ửng đỏ.

- Khi tôi còn nhỏ từng trộm một viên Sơn đan để cho hai bé gái trong thôn Đào Hoa ăn. Ai biết rằng hai người này ngay ngày hôm sau, lông lá ở chỗ này, chỗ này và cả chỗ này nữa đều mọc ra trông vừa dài lại vừa đen, so với lông trên người tôi còn dài hơn!

Sở Phàm vừa nói vừa chỉ vào dưới nách, cánh tay rồi cả cẳng chân mình.

Nhị tiểu thư nghe vậy liền ” A!” một tiếng, nói:

- Không phải chứ? Chẳng lẽ Thần đan này còn thúc đẩy hormone bài tiết nữa sao?

- Đúng! Đây là Thần đan. Nhị tiểu thư nếu còn muốn ăn thì cứ lấy mà ăn đi!

Sở Phàm nói xong quả nhiên lấy một lọ thuốc màu trắng từ trong ba-lô trên lưng ra rồi từ cái lọ thuốc ấy dốc một viên thuốc màu đen nồng nặc mùi thuốc đông y, sau đó đưa nó tới trước mặt Kỷ Tiêm Vân.

- Thôi, quên đi! Anh cứ giữ lấy mà dùng!

Nhị tiểu thư liên tưởng đến việc sau khi ăn viên Thần đan này thì lông nách, lông tay, lông chân đều sẽ điên cuồng mọc dài, mọc dài, mọc rất dài ra. Nghĩ vậy mà tâm hồn người thiếu nữ như nàng không khỏi “Bang bang” nhảy loạn cả lên. May mà mình chưa ăn cái viên gì mà gọi là Thần đan kia.

Sở Phàm trông thấy nét mặt của Kỷ Tiêm Vân mà trong lòng không khỏi cười nở cả hoa.

- Giờ chúng ta phải đưa Trầm Mộng Lâm về nhà cô ấy đã. Nhưng cô ấy vẫn còn đang mê man, vậy làm sao bây giờ?

Kỷ Tiêm Vân nói.

- Không sao? Để tôi tới cứu tỉnh cô ta!

Sở Phàm nói xong liền xoa bóp huyết Nhân Trung của Trầm Mộng Lâm, chừng bốn phút sau, Trầm Mộng Lâm đã dần dần tỉnh lại. Nhưng sau khi tỉnh lại, nàng thấy hai tay Sở Phàm đang xoa xoa bóp bóp trên đầu mình thì không khỏi kinh hãi mà kêu lên một tiếng rồi ngồi bật dậy.

- Hi hi, Trầm tiểu thư, cô yên tâm, tôi chỉ xoa bóp huyết đạo trên người cô chứ không hề chạm vào chỗ nào khác trên người cô cả!

Sở Phàm cười nói.

- Mộng Lâm, bồ tỉnh lại rồi à. Thật tốt quá!

Kỷ Tiêm Vân cũng cao hứng nói.

Trầm Mộng Lâm nghĩ nghĩ rồi nói:

- À, Tiểu Vân, chúng ta không phải đang ở trong phòng vip sao? Trần Tuấn Sinh đâu? Hắn sao lại để cho chúng ta đi vậy?

- Ách, toàn bộ là do hắn...

Kỷ Tiêm Vân còn chưa dứt lời thì đã bị Sở Phàm tranh lên trước nói:

- Lúc ấy đột nhiên có một người thần bí đeo mặt nạ xông tới rồi người đó thi triển một hồi sấm vang chớp giạt đánh ngã tên Trần Tuấn Sinh kia cùng với cả mấy thủ hạ của hắn, sau đó vị ấy đã cứu chúng ta ra!

- Oa.. Cái người thần bí kia là ai nhỉ? Thật lợi hại!

Trong mắt Trầm Mộng Lâm biểu lộ một sự hâm mộ.

Kỷ Tiêm Vân lúc này cũng hiểu được ý tứ của Sở Phàm khi hắn cắt ngang lời mình, bởi vậy nàng cũng chỉ cười cười mà chẳng nói câu nào nữa.

.....

Kỷ Tiêm Vân lái xe đưa Trầm Mộng Lâm về nhà rồi sau đó mới trở về biệt thự Lam Hải. Và dọc đường đi, Sở Phàm rất có hứng thú nhìn ra bên ngoài cửa xe!

- Nhìn cái gì vậy?

Kỷ Tiêm Vân không khỏi tò mò hỏi.

- Vừa rồi tôi nhìn thấy trên đường có một nam cùng một nữ ôm nhau rồi lại còn miệng nói miệng nữa chứ! Sở Phàm nói.

Kỷ Tiêm Vân nghe vậy thì cảm thấy chẳng biết nói gì hơn, nghĩ thầm:

” Cái tên ngốc này đang ở trên xe mà lại nói với mình vấn đề con trai con gái này là có ý gì vậy?”

Nhưng nàng cũng ngay sau đó lạnh nhạt nói:

- Cái này thì có gì mà kỳ quái chứ!

- A? Vì sao con trai ở thôn Đào Hoa kia cứ tới tới là lại trốn ở trong chăn ôm vợ nhỉ? Àiii, tôi còn chưa từng được ôm con gái đó!

Sở Phàm hỏi.

- Ta, ta sao mà biết được? Thật là, anh nếu muốn ôm thì phải đi trên đường rồi tùy tiện tìm một người mà ôm là được chứ sao!

Kỷ Tiêm Vân mặt cười ửng đỏ, giận dữ nói.

- Không thể được! Sư phụ người không cho tôi ôm con gái!

Sở Phàm vội vàng nói.

- Hả? Anh không phải là đệ tử tục gia sao?

Kỷ Tiêm Vân kinh ngạc hỏi.

- Nhưng sư phụ người lại cứ đối xử với tôi như là một người đã xuất gia. ”

Sở Phàm ngượng ngùng nói.

“__”

Kỷ Tiêm Vân giờ đúng là hết chỗ nói rồi.

.....

Sau khi về tới Biệt thự Lam Hải, Kỷ Tiêm Vân bất ngờ khi thấy cái miệng đang cong tớn lên của tỷ tỷ nàng, Kỷ Tiêm Tiêm. Trên khuôn mặt của Kỷ Tiêm Tiêm rất âm u chưa thể bình tĩnh lại được. Mà khuôn mặt xinh đẹp không nhiễm bụi trần ấy còn đang đầy vẻ giận dữ, tựa như là nàng đang hờn dỗi ai đó vậy!

- Tỷ tỷ sao thế? Là ai chọc tỷ thành ra thế này hả?

Kỷ Tiêm Vân kéo cánh tay Kỷ Tiêm Tiêm, nũng nịu nói.

- Tôi, tôi tức giận sao? Có cái gì đáng để cho tôi tức giận chứ? Rõ thật là!

Kỷ Tiêm Tiêm lớn tiếng nói.

Sau khi nghe vậy, hai mắt Kỷ Tiêm Vân đảo mấy vòng như là đã hiểu được chuyện gì xảy ra, rồi nàng lập tức cười nói:

- Tỷ tỷ sao có thể tức giận chứ. Là Tiểu Vân nói sai. Nhưng mà khuôn mặt của tỷ tỷ sao lại phồng lên như cái trống vậy chứ? Có phải là ăn vụng cái gì không hả?

Kỷ Tiêm Tiêm bị muội muội nàng chọc cười đành đưa ngọc thủ chỉ vào đầu Kỷ Tiêm Vân nói:

- Muội nha, chỉ biết có ăn thôi. Cẩn thận ăn tới mức phát phì ra đó!

Sở Phàm ngồi ở một bên, tinh tế đánh giá Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư thì càng nghĩ càng nhìn càng thấy hai người càng hấp dẫn. Hắn so đi so lại nhưng vẫn chẳng có kết quả gì, lại nghĩ Đại tiểu thư Đại tiểu thư nhị tiểu thư đều xinh đẹp giống nhau, đều có những nét riêng. Nhưng mà dáng người Đại tiểu thư có vẻ thành thực đầy đặn hơn đôi chút. Ít nhất là bộ ngực kia, trông nó có vẻ lớn hơn mà nhị tiểu thư có so ra thì chưa thể bằng được. Cái của nàng giờ vẫn còn rất “LCD”, chắc là do tuổi vẫn còn nhỏ nên chưa phát dục hoàn toàn. Chỉ có điều nhìn bên ngoài thì có vẻ rất có tiềm lực phát triển đó!

- Đúng rồi, Tiểu Vân. Vệ sĩ kia của muội tối nay muội có dùng luôn không?

Đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đột nhiên hỏi.

- Tỷ tỷ, muội, muội dùng hẳn để làm gì?

Kỷ Tiêm Vân nói xong quét mắt nhìn Sở Phàm, nói.

Kỷ Tiêm Tiêm cũng ý thức được mình vừa rồi nói câu kia còn có nghĩa “lớn lao” khác nên cười nói:

- Ý của tỷ không phải là ý đó. Đêm nay cho tỷ mượn vệ sĩ của muội dùng đi nha.

Kỷ Tiêm Vân nghe vậy thì trong lòng rất cao hứng, đúng lúc đêm nay nàng còn có một tụ tập nên nếu tỷ mượn cái tên ngốc kia đi thì nàng sẽ vô câu vô thúc, ngay sau đó, nàng vui vẻ nói:

- Được! Tỷ tỷ, lúc nào tỉ muốn dùng đều được!

- Xứ nha đầu, ngươi dám trêu đùa tỷ tỷ. Xem tỷ tỷ hàng phục ngươi như thế nào!

Kỷ Tiêm Tiêm nói xong liền nhào về phía Kỷ Tiêm Vân!

- Tha mạng! Tỷ tỷ tha mạng..

.....

Sở Phàm một mặt xem TV, mặt khác nghe Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư nói chuyện. Nhưng khi lời của Đại tiểu thư nói ra lại khiến hắn cảm thấy buồn bực:

” Mượn đi dùng? Đại tiểu thư đêm nay muốn mượn ta đi dùng? Có ý tứ gì vậy? Dùng ở đây là dùng ở đâu?”

11. Chương 11: Giả Làm Bạn Trai Của Đại Tiểu Thư (2)

Sau khi xuống lầu, Kỷ Tiêm Vân liền nói:

- Tỷ, muội ra ngoài đây. Hần thì giao cho tỷ nhé!

Sở Phàm thấy dáng vẻ của Kỷ Tiêm Vân thì biết ngay là nàng lại muốn ra ngoài, do vậy hần vội vàng bật dậy, nói:

- Nhị tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy?

- Tôi muốn đi tham gia buổi tụ họp của những người bạn cùng học. Anh cũng không nhất thiết phải đi theo đâu.

Nhị tiểu thư nói.

- Như vậy sao được, Kỷ thúc thúc dặn tôi phải như hình với bóng với cô mà.

Sở Phàm vội vàng nói.

- Sở Phàm, anh đêm nay không cần đi theo Tiểu Vân. Tôi còn có việc tìm anh.

Kỷ Tiêm Tiêm đang ngồi trên ghế sofa đọc quyển tạp chí phụ nữ, nói.

- Nhưng, nhưng tôi là vệ sĩ của nhị tiểu thư.

Sở Phàm nói.

- Cũng là vệ sĩ của tôi. Cho nên anh cũng phải nghe lời của tôi.

Kỷ Tiêm Tiêm đứng lên, nói.

- A? Nhưng Kỷ thúc thúc nói tôi chỉ là vệ sĩ của nhị tiểu thư mà.

Sở Phàm ngạc nhiên nói.

- Tiểu Vân là muội muội của tôi. Còn tôi là tỷ tỷ của Tiểu Vân. Cho nên, anh một khi đã là vệ sĩ của Tiểu Vân thì cũng chính là vệ sĩ của tôi. Cái này gọi là quy luật logic suy lý. Anh có hiểu không?

Kỷ Tiêm Tiêm cười hì hì nói.

Sở Phàm nghe vậy thì hần chỉ biết xoắn ngón tay lại mà suy nghĩ:

”Mình là vệ sĩ của nhị tiểu thư. Đại tiểu thư là tỷ tỷ của nhị tiểu thư, cho nên mình cũng là vệ sĩ của Đại tiểu thư. Cái này là logic ư? Sao lại không nghĩ thông chút nào vậy à? Ách, nhị tiểu thư..”

Sở Phàm đảo mắt thì thấy trong phòng đã chẳng còn bóng dáng nhị tiểu thư đâu. Hần không khỏi kinh ngạc lên tiếng hỏi:

- Nhị tiểu thư đâu rồi?

- Tiểu Vân đi ra ngoài rồi. Vì vậy, đêm nay anh phải ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Kỷ Tiêm Tiêm nói.

- Cái này, đại... đại tiểu thư dùng...dùng tôi là có ý gì? Sư phụ nói, cấm tôi không được gần nữ sắc.

Sở Phàm lúng ta lúng túng nói.

Kỷ Tiêm Tiêm nghe vậy thì khuôn mặt nàng bỗng đỏ bừng lên, phì một tiếng nói:

- Đi đi đi. Anh nghĩ đi đâu vậy hả? Đêm nay tôi muốn anh đóng giả làm bạn trai của tôi để cùng tôi đi dự dạ hội.

- Bạn trai?

Sở Phàm không nhận được bèn la lên hoảng sợ.

Kỷ Tiêm Tiêm nhìn bộ dáng giật mình kia của Sở Phàm thì không nhận được cười nói:

- Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa. Anh đi tắm rửa đi, nhớ tắm cho sạch vào. Sau đó tôi sẽ kêu người mang đến cho anh một bộ lễ phục màu đen để anh mặc.

- Vương mụ!

Tiếp đó, Kỷ Tiêm Tiêm gọi lớn, một người phụ nữ làm thuê trên dưới bốn mươi tuổi chạy tới, hỏi:

- Tiểu thư, có chuyện gì vậy?

- Dẫn anh ta lên cái phòng đã thu dọn từ trước ở trên lầu. Sau đó chuẩn bị các thứ cho anh ta tắm rửa.

Kỷ Tiêm Tiêm dặn dò.

- Dạ, tiểu thư! Sở công tử, mời đi theo tôi.

Vương mụ nói.

- A, được được! Ách, về sau cứ gọi cháu là Tiểu Sở, Thế là được rồi. Hi hi!

Sở Phàm cười nói.

Sở Phàm đi theo Vương mụ lên căn phòng ở lầu hai đã được chuẩn bị cho hắn từ trước. Sau khi cất hành lý, hắn đi tắm rửa luôn. Nhìn cái nhà tắm mà hắn buồn bực:

” Chỗ tắm sao lại lớn bằng cả một gian phòng to thế này chứ?”

Trong đó sửa tắm rồi đầu gội đầu được đặt trên một cái giá ở phía trên cái bồn tắm lớn hình gợn sóng, lại còn có thể một bên vừa ngâm nước, một bên vừa nghe những bản nhạc nhẹ nhàng. Quả đúng là một loại hưởng thụ.

Nhưng Sở Phàm có thể khẳng định cả đại tiểu thư lẫn nhị tiểu thư chắc chắn không tắm ở gian phòng tắm này. Bởi vì cái mũi của hắn rất mẫn cảm nhưng cũng không hề ngửi được mùi hương thanh thuần chỉ có ở những người phụ nữ. Huống hồ những cái chai lọ ở đây cũng không phải là loại mà những thiên kim tiểu thư dùng để tắm rửa.

Sở Phàm dùng sức kì cọ thân thể, chà tới mức ghét ra đầy cả tay. Nhưng đang lúc kỳ cọ thì đột nhiên cửa phòng tắm vang lên tiếng gõ. Hắn bỗng nhớ tới rằng mình vào đây vẫn chưa khóa cửa phòng tắm, mà cái biệt thự to như thế này thì ngoài hắn cùng Trương bá là nam ra còn toàn là nữ cả. Nghĩ vậy, hắn không nén nổi bèn dùng khăn che nửa người dưới lại, nói:

- Ai hả?

- Là ta Vương mụ. Đại tiểu thư chuẩn bị cho cháu một bộ lễ phục bảo ta mang lên. Để ta mang vào cho cháu nha?

Vương mụ ở bên ngoài nói.

Sở Phàm nghe vậy thì cả kinh, trầm nghĩ:

” Mình quần áo còn chưa mặc. Nếu Vương mụ đi vào thì chẳng phải là phạm vào sắc giới rồi sao? Má ơi, sự phụ mà biết thì còn gì là người nữa?”

Nghĩ vậy hắn vội vàng nói:

- Vương mụ, không cần đâu. Phiền mụ để bộ lễ phục đó ở phòng cháu đi. Cháu tắm xong thì sẽ về phòng mặc.

- A! Được rồi. Ta sẽ để nó trên đầu giường phòng cháu.

Vương mụ nói xong liền bỏ đi.

Sở Phàm thở nhẹ một hơi rồi sau đó vội vàng vàng tắm cho xong. Sau khi lau khô người hắn chạy về phòng mình. Trên đầu giường quả nhiên có đặt một bộ âu phục màu đen dùng trong những buổi lễ. Sau khi mặc vào, hắn cảm thấy, he he, thật là vừa người đó, nhưng chỉ có điều mặc nó vào thì có hơi không được tự nhiên. Có thể là do lần đầu tiên mặc loại chính trang lễ phục này ha!

Sở Phàm ở dưới lầu đợi hơn mười phút gần hai mươi phút mà vẫn chưa thấy bóng dáng Đại tiểu thư đâu cả, trong lòng nghĩ thầm:

” Đại tiểu thư tắm rửa tắm sao lại lâu vậy nhỉ? Đại tiểu thư không phải cũng chỉ có gội đầu, kỳ cọ thân thể, rửa...A, thân thể? Thân...thân thể của đại...đại tiểu thư?”

Trong mắt Sở Phàm tựa như hiện ra cảnh xuân tuyệt vời khi Đại tiểu thư không mảnh vải che thân đang tắm trong phòng tắm.

- A Mễ Đà Phật, A Di Đà Phật, không thể nghĩ, không thể nghĩ...

Trong lòng Sở Phàm lăm bầm niệm.

- Anh đang lăm bầm cái gì đó?

Giọng nói chậm rãi ngọt ngào của Đại tiểu thư truyền đến.

Sở Phàm nghe vậy liền cả kinh rồi quay đầu nhìn lại. Ngay tức khắc, hai mắt hắn bỗng dờ dẩn, miệng khẽ nhếch lên, thần sắc đầy vẻ kinh ngạc.

Nguyên nhân là vì Đại tiểu thư đang mặc một bộ lễ phục cổ chữ V sâu tới ngực có màu trắng đang từ cầu thanh đi xuống. Bộ lễ phục cổ chữ V kia đã hoàn toàn phô bày dáng người lả lướt thướt tha của Đại tiểu thư và cái chữ V ở trước ngực kia cũng hơi để lộ một phần bộ ngực tinh oánh tuyết bạch của nàng. Còn trên cái cổ trắng tới tình khiết kia lại đeo chiếc một vòng bằng ngọc trai tuyệt đẹp khiến nàng trở nên lộng lẫy cao nhã. Và cả khuôn mặt vui vẻ tuyệt mỹ kia nữa, khuôn mặt nàng được trang điểm một cách đơn giản nên nhìn nàng lại càng thêm xinh đẹp, càng thêm mê người. Giờ phút này, chỉ cần một cái nhú má, một nụ cười của nàng thôi cũng đủ để điên đảo chúng sinh rồi!

- Đại tiểu thư, cô thật xinh đẹp!

Sở Phàm không nhận được mà tán thưởng nói.

Đại tiểu thư nghe vậy cũng chỉ thản nhiên cười, liếc mắt nhìn Sở Phàm, nghĩ:

“Hắn mặc bộ âu phục màu đen kia vào trông cũng có vẻ đỉnh đạc đó chứ. Đẹp trai hơn hẳn so với khi hắn mặc cái bộ quần áo bụi bặm kia. Mà nhìn kỹ trông Sở Phàm hắn còn hơi anh tuấn nữa chứ!”

Nghĩ vậy, Đại tiểu thư lập tức cười nói:

- Anh trông cũng không tệ lắm nhỉ! Mặc bộ âu phục này vào thì anh trông đẹp trai hơn hẳn đó.

Sở Phàm nghe xong thì trong lòng vô cùng đắc ý, đột nhiên hắn nhớ tới cái gì đó liền nói:

- Đúng rồi, Đại tiểu thư. Cô nói là đêm nay bảo tôi làm bạn trai của cô sao?

- Ân, A! Không đúng không đúng. Chỉ là bạn trai giả thôi.

Đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm nói.

- Vậy tôi có cần phải thực hiện trách nhiệm của một người bạn trai không? Nói ví dụ như là lúc cần thiết thì phải cùng Đại tiểu thư làm cái đó đó... ..

Sở Phàm cười cười.

- Không được, anh nghĩ đi đâu đó hả? Hừ! Đã nói là bạn trai giả thì tôi bảo làm gì thì anh phải làm cái đó, nên nói cái gì thì nói cái đó, còn không có lời của tôi thì anh cũng đừng có đi chuyển và cũng đừng có nói chuyện!

Đại tiểu thư nói.

- Nói như vậy thì làm bạn trai của Đại tiểu thư cũng chẳng có gì tốt cả. Cái đó có lẽ tôi không làm tốt được đâu, cứ quay về làm vệ sĩ của tôi thôi!

Sở Phàm với giọng điệu thất vọng nói.

- Này, Sở Phàm! Anh có ý gì hả? Anh không phải nói là anh không gần nữ sắc sao chứ?

Đại tiểu thư tức giận nói.

- Đó là sư phụ nói!

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nghe vậy thì cười lạnh nói:

- Như vậy là anh không nghe lời sư phụ anh sao?

- Sư phụ lão nhân gia người không có ở chỗ này. Huống hồ một khi đã làm bạn trai của cô thì sẽ phải đóng cho giống một chút chứ. Đây là nguyên tắc trước sau như một của tôi. Nguyên tắc này cùng chính là nguyên tắc làm vệ sĩ của tôi! Cho nên, một khi đã làm bạn trai của cô mà lại giống như khi tôi làm vệ sĩ cho cô, hai người cách nhau ba thước thì còn là bạn trai cái quái gì chứ?

Sở Phàm lão đại không tình nguyện nói.

- Vậy được phép dắt tay của ta thì anh có làm hay không hả?

Trên khuôn mặt ngọc ngà xinh đẹp của đại tiểu thư có hơi chút đỏ đỏ, nàng nhẹ giọng nói.

- Có thể sờ... dắt tay đại tiểu thư hả!

Sở Phàm nhìn chằm chằm vào cánh tay mịn màng bóng loáng lộ ra ngoài của Đại tiểu thư rồi nuốt nước miếng nhưng hấn lại lạnh nhạt nói:

- Tuy nói là sư phụ thường dạy bảo ta rằng nam nữ thụ thụ bất thân nhưng vào thời kỳ phi thường cũng sẽ phải dùng tới thủ đoạn phi thường. Vì vậy để hoàn thành nhiệm vụ đại tiểu thư giao cho, tôi cũng sẽ trả bằng bất cứ giá nào. Chỉ có điều tôi phải thanh minh trước, dắt tay thì có thể nhưng cái trò miệng nói miệng thì miễn!

- Anh...

Đại tiểu thư nghe được những lời ấy thì một cơn thịnh nộ không tên trong lòng bỗng dâng lên, thầm nghĩ:

"Mình cho hấn dắt tay đã là tổn thất rất lớn rồi, vậy mà còn muốn ta với người miệng nói miệng sao? Nghe ý của hấn cứ như thể hấn dắt tay mình là ủy khuất cho hấn lắm đó! Vậy mà hấn còn đưa ra điều kiện nói không thể hôn... hôn môi. Phi! Ai muốn hôn hấn. Vậy mà không nhìn lại xem thân phận của mình! Nếu không phải đêm nay cần tới hấn thì cũng chẳng cần hạ mình tìm hấn giả làm bạn trai. Rõ thật là!"

Đại tiểu thư cảm phần bất bình nghĩ mà nàng càng nghĩ lại càng giận nên quyết định không nói với Sở Phàm một câu nào nữa để tránh việc làm hỏng cả tâm tình đi tham dự buổi dạ tiệc đêm nay.

12. Chương 12: Theo Đại Tiểu Thư Đi Dự Dạ Hội.

- Tiểu Sở, anh lái xe đi!

Sở Phàm nghe vậy thì chỉ gãi gãi đầu, cười hì hì nói:

- Tôi từng lái xe đạp, lái cả xe máy nhưng cái loại bốn bánh này thì đúng là chưa từng được lái bao giờ. Lần này Đại tiểu thư cho tôi cơ hội được lái thử khiến tôi vô cùng cảm kích. Ách, mà đi đâu vậy?

- Khoan khoan...

Đại tiểu thư vội vàng ngăn Sở Phàm đang muốn ngồi vào chỗ lái lại rồi kinh hãi hỏi:

- Anh... anh chưa bao giờ lái ô tô?

- Chưa! Nhưng việc gì cũng có lần đầu tiên. Nhớ ngày đó tôi chỉ có dùng một tiếng đồng hồ là đã có thể đi được xe đạp đó.

Sở Phàm nói.

- Nhưng lần này là lái ô tô. Anh.. anh không biết lái xe mà còn muốn chở tôi sao? Thật sự là quá ngu xuẩn mà!

Khuôn mặt ngọc ngà tuyệt mỹ của đại tiểu thư đỏ bừng cả lên.

- Là...là cô bảo tôi lái mà!

Sở Phàm như là bị ủy khuất, lẩm bẩm nói.

- Đúng là anh không biết lái xe? Thật không hiểu anh nghĩ thế nào nữa. Anh cho rằng lái ô tô giống như đi xe đạp hả? Tôi không muốn chết cùng anh đâu!

Đại tiểu thư nói xong thì thầm nghĩ:

” Thật không hiểu ba ba nghĩ thế nào nữa? Không ngờ lại tìm một vệ sĩ mà ngay cả xe cũng không biết lái. Hừ! Người ta mặc lễ phục mà còn phải lái xe cho người. Rốt cuộc người là vệ sĩ của ta hay ta là vệ sĩ của người đây chứ!”

Dọc đường đi, khuôn mặt ngọc ngà của Đại tiểu thư sầm xuống, chỉ lo lái xe mà hoàn toàn không hề để ý tới Sở Phàm. Nàng không thể nào nghĩ được vì sao người khác mời vệ sĩ đều là những người cao to anh tuấn, thân thủ phi phàm, mọi thứ đều thông thạo nhưng mà ba ba sao người lại mời tới cho Tiểu Vân một tên vệ sĩ hoàn toàn không có tác dụng gì như tên này là sao vậy?

Sở Phàm thấy Đại tiểu thư một chữ cũng không nói thì biết rằng nàng đang khó chịu, vì thế nói:

- Đại... đại tiểu thư. Trong sách nói con gái xinh đẹp mà tức giận thì rất không tốt.

Đại tiểu thư nghe vậy liền tức giận nói:

- Con mắt nào của anh thấy tôi tức giận hả? Có cái gì đáng để tôi tức giận chứ? Rõ thật là!

- Nhưng mà, nhưng mà cô không cười!

Sở Phàm nghiêm trang nói:

- Những bậc tiền bối đi trước nói con gái xinh đẹp khi vui vẻ đều cười rất tươi. Cô không cười là vì cô đang tức giận.

“.....”

Đại tiểu thư chẳng thèm nói câu nào nhưng cũng cười cười một cách bất đắc dĩ, thầm nghĩ:

” Chẳng lẽ ta nhất định phải cả ngày cười một cách ngây ngô với người thì người mới cho rằng ta đang vui vẻ sao hả? Song nói đi cũng phải nói lại, tên vệ sĩ này tuy rằng có chút ngây ngô nhưng mà ngây ngô một cách đáng yêu ha!”

Sở Phàm thấy Đại tiểu thư đã cười mặc dù đó chỉ là nụ cười bất đắc dĩ nhưng mà hắn vẫn vui mừng nói:

- Đại tiểu thư, cô cười rồi! Thật xinh đẹp!

Đại tiểu thư nghe vậy thì cũng chỉ biết lắc đầu, trong lòng thầm mắng một tiếng:

” Đồ ngốc!”

.....

Đại tiểu thư lái chiếc BMW tới khách sạn Hoa Viên tham gia buổi tiệc chúc mừng việc hợp tác thành công giữa tập đoàn bất động sản Quốc Cảnh cùng tập đoàn sắt thép Kiến An.

Khách sạn Hoa Viên là thuộc loại khách sạn năm sao lộng lẫy xa xỉ. Người có thể ra vào nơi này thì không ai không phải là những ông chủ, lão tổng có tiền trong nước hoặc là những quan lớn có quyền có thế, với cả đây cũng là nơi tiếp đãi thương nhân nước ngoài.

Đêm nay, tập đoàn Quốc Cảnh bao toàn bộ tầng mười tám của khách sạn Hoa Viên này làm nơi tổ chức dạ hội. Do vậy có thể tưởng tượng buổi tiệc đêm nay xa hoa tới mức nào!

Sau khi chiếc BMW 750Li đời 7 hào hoa đi vào khách sạn Hoa Viên thì tại đó đã bảo vệ dẫn xe tới bãi đỗ xe cao cấp. Sau khi xuống xe, đại tiểu thư nhẹ giọng nói:

- Dắt tôi đi!

- A? Đại tiểu thư nói bây giờ khoác tay luôn sao? Thật nhiều người!

Sở Phàm líu lưỡi, nói.

- Thật ngu ngốc! Bảo anh dắt thì anh cứ dắt. Tôi thực hối hận đến chết mất. Sớm biết thế này thì đã không tìm anh tới giả làm bạn trai tôi rồi!

Đại tiểu thư oán hận nói.

Sở Phàm nghe xong vội vàng khoác cánh tay trắng mịn của đại tiểu thư. Ngay thời khắc đó, hắn còn nghe được cả tiếng trái tim mình đang đập "Thình thịch, thình thịch" nữa kia.

Tiếp theo đó, bồi bàn của khách sạn dẫn Sở Phàm cùng Kỷ Tiêm Tiêm tới thang máy để đi lên tầng mười tám. Sau khi thang máy dừng lại, hai người liền đi đến hội trường của buổi dạ tiệc!

Cả cái hội trường của buổi dạ hội này được trang trí rất nguy nga lộng lẫy, cao quý thanh lịch. Bây giờ, bên trong hội trường đã bắt đầu đông người. Nam đều mặc lễ phục màu đen, trong là áo sơ mi màu trắng, phối hợp với giày da đen. Nữ thì mặc đủ loại lễ phục xinh đẹp. Bồi bàn ở bên trong đó bưng khay rượu đi tới đi lui. Trong hội trường, nam nữ tùm nập ba lại mà nói chuyện trên trời dưới đất.

Nhưng mà khi Sở Phàm đi cùng với Kỷ Tiêm Tiêm bước vào hội trường thì sự chú ý của tất cả mọi người trong đó đều bị thu hút. Bọn họ trông thấy Sở Phàm dắt tay Kỷ Tiêm Tiêm đi vào hội trường thì trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhìn hai người bọn họ đều nghĩ rằng Sở Phàm cùng Kỷ Tiêm Tiêm đứng cùng một chỗ thật rất không xứng đôi, tựa như một con cóc đang đứng bên cạnh một con thiên nga màu trắng vậy. Hơn nữa con cóc này một chút gọi là tự biết mình cũng chẳng có, trên mặt hắn không ngờ lại vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường, coi đó như là chuyện đương nhiên vậy.

Lúc này bên trong hội trường, một công tử trẻ tuổi mặc lễ phục mỉm cười đi đến tới chỗ Kỷ Tiêm Tiêm. Người trẻ tuổi này trông cao lớn, anh tuấn, mặt lại trắng như ngọc, dáng vẻ hiên ngang, trên người mang theo khí thế bất phàm.

Người thanh niên này sau khi tới trước mặt Kỷ Tiêm Tiêm, tao nhã mà cũng rất lễ độ nói:

- Tiêm Tiêm, em tới rồi! Thật không phải! Bởi vì anh còn phải tiếp đãi khách mời ở bên kia nên không thể tự mình đi nghênh đón. Mong thứ lỗi!

Người thanh niên này nói xong đang muốn kéo cánh tay Kỷ Tiêm Tiêm đi vào bên trong hội trường thì cánh tay của Kỷ Tiêm Tiêm lại tránh một cái không để cho tên công tử trẻ tuổi kia dắt rồi sau đó Kỷ Tiêm Tiêm không ngờ lại khoác lên cánh tay Sở Phàm, đôi mắt không thèm nhìn tới tên công tử trẻ tuổi kia nữa!

Hành động này của nàng khiến Sở Phàm kinh ngạc. Hắn thật không ngờ Kỷ Tiêm Tiêm lại kéo cánh tay hắn. Mà trong mắt tên công tử trẻ tuổi kia cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng rồi sau đó đã dễ dàng bình tĩnh lại được. Hắn mỉm cười nhìn Sở Phàm, dáng vẻ nho nhã lịch sự.

Tên công tử trẻ tuổi này hình như có chút khó xử mà Sở Phàm ở một bên nhìn cũng cảm giác được có chút không được tự nhiên. Hắn phát hiện ánh mắt tên công tử trẻ tuổi kia có chút hoài nghi... hoài nghi quan hệ giữa hắn và Đại tiểu thư! Cho nên, hắn nghĩ cần phải giải thích một chút rồi tiện thể chứng minh mình "Không gần nữ sắc". Vì vậy hắn nói:

- Chào anh, chào anh! Tôi là Sở Phàm. Anh biết đại tiểu thư hả? Tôi là....

- Anh hôm nay làm sao vậy? Tự nhiên lại nói nhiều thế? Rõ thật là!

Sắc mặt Đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đột nhiên lạnh như băng sương, nói.

Sở Phàm nghe vậy thì sửng sốt rồi hắn bỗng nhớ tới khi còn ở nhà, đại tiểu thư từng dẫn dò hắn không được nói lung tung, bảo hắn nói thì hắn mới được nói. Vì thế hắn bèn ngậm miệng lại, không thêm nói thêm câu chi nữa.

Sắc mặt tên công tử trẻ tuổi kia vẫn bình tĩnh như thường. Hắn lạnh nhạt cười, nói:

- Chào anh, tôi tên Tần Khải. Anh là bạn của Tiêm Tiêm sao. Mời vào, mời vào!

- Nhảm rồi! Anh ấy là bạn trai của tôi! Đi, chúng ta đi vào!

Đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm nói xong bèn kéo Sở Phàm đi vào bên trong.

Mà khi Kỷ Tiêm Tiêm kéo Sở Phàm vào bên trong thì khuôn mặt của tên thanh niên Tần Khải kia đã không còn cái nụ cười tao nhã lịch sự nữa rồi. Sắc mặt hắn trầm xuống, nhú mày trầm tư nhưng cũng không thể lý giải được việc này:

” Tên gốc đi bên cạnh Tiêm Tiêm tên Sở Phàm kia là ai vậy nhỉ?”

13. Chương 13: Mạo Bài Nam Hữu Bất Hảo Đường!

Trong lòng những người này cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bởi vì Kỷ Tiêm Tiêm là tổng tài vùng Hoa Nam của tập đoàn bất động sản Quốc Cảnh. Mà Tần Khải chính là tổng giám đốc của vùng Hoa Nam ấy. Theo lý thuyết thì hai người bọn họ mới là một đôi do trời đất tạo nên. Hơn nữa, ngày thường, quan hệ giữa hai người Kỷ Tiêm Tiêm và Tần Khải cũng rất mật thiết mà mọi người từ những cử chỉ lời nói của Tần Khải đối với Kỷ Tiêm Tiêm thì đều biết rằng hắn thích Kỷ Tiêm Tiêm, với lại Kỷ Tiêm Tiêm hình như cũng có ý với Tần Khải. Bởi vậy tất cả mọi người ở đây đều cho rằng Kỷ Tiêm Tiêm cùng Tần Khải nhất định sẽ tới cùng nhau!

Dẫu sao đứng trên góc độ của bất cứ người nào mà suy xét thì Kỷ Tiêm Tiêm cùng Tần Khải đều rất xứng đôi. Kỷ Tiêm Tiêm xuất thân gia đình giàu có, huệ chất lan tâm, thông minh tài giỏi và nàng chính là bằng vào sự xuất chúng của mình mới có thể được cha nàng đẩy lên cái ghế tổng tài khu vực Hoa Nam của tập đoàn bất động sản Quốc Cảnh. Mà Tần Khải tuy rằng không phải xuất thân từ những nhà thế gia giàu có nhưng cũng là người đi du học, khi về còn mang theo học vị tiến sĩ chuyên ngành kinh tế học của đại học Harvard. Sau khi về nước liền không chút do dự nhận lời mới tới công ty bất động sản Quốc Cảnh, rồi lại dựa vào tài hoa cùng năng lực siêu phàm của mình mà chưa tới ba năm hắn ta đã dễ dàng ngồi lên cái ghế tổng giám đốc khu vực Hoa Nam của công ty Quốc Cảnh. Tốc độ thăng chức của hắn thật đúng là nhanh hiếm thấy!

Cho nên trong tiềm thức của mọi người ở đây, Kỷ Tiêm Tiêm với Tần Khải mới là một đôi trời sinh nên cái tên Sở Phàm trước mắt này thì tình lắm cái quái gì? Tướng mạo không, đáng người gây yêu, ánh mắt đờ đẫn và nhìn điệu thì biết ngay hắn chưa bao giờ tới một nơi hoành tráng như thế này cả. Nhưng mà Đại tiểu thư sao lại đi cùng với hắn nhỉ? Tất cả mọi người trong hội trường của buổi tiệc đều vô đầu bứt tóc suy nghĩ mà chẳng thể nào lý giải nổi.

Đối mặt với một cảnh long trọng mà lại lộng lẫy như thế này thì quả đây là lần đầu tiên của Sở Phàm. Nhưng hắn cũng đã kịp học được hành động của người khác, tiện tay lấy một ly champagne trong cái khay của tên bồi bàn đang bê bên người rồi liền tục nâng chén tỏ ý với những người xung quanh, mỉm cười đáp lễ.

Đồng thời hắn cũng ghi nhớ lời dặn dò của Đại tiểu thư với hắn trước ra ngoài:

” Sau khi tới hội trường thì không cho anh nói chuyện. Tôi bảo anh nói thì anh mới được nói”.

Điều này cũng coi như là một phen nhọc lòng của Đại tiểu thư. Nàng quả rất lo lắng nếu không gia tăng hạn chế thì chẳng biết cái tên gia hỏa đầu óc ngây ngô như Sở Phàm này sẽ phun ra những lời gì nữa!

Kỷ Tiêm Tiêm đã đến nên những nhân vật cao tầng của cả công ty sắt thép Kiến An và công ty bất động sản Quốc Cảnh đều hướng về phía nàng nâng chén. Sau khi Tần Khải giới thiệu Kỷ Tiêm Tiêm với tổng giám đốc công ty tập đoàn sắt thép Kiến An xong, hắn đi tới cái bàn chủ trì, cầm micro lên nói:

- Đêm nay thật vui mừng vì có thể tổ chức được buổi tiệc long trọng này. Mà buổi tiệc này cũng là tượng trưng cho sự khởi đầu của tình hữu nghị giữa tập đoàn Quốc Cảnh và tập đoàn thép Kiến An, là bảo hiệu cho bước đầu tiên về sự hợp tác giữa hai công ty lớn. Tôi tin tưởng rằng sự hợp tác của Quốc Cảnh cùng Kiến An nhất định sẽ có được những thành công rực rỡ trên mọi phương diện, mọi lĩnh vực về kinh tế. Chúng ta hãy cùng chân thành chúc mừng cho sự hợp tác thành công của hai công ty! Sau đây xin mời tổng tài khu vực Hoa Nam của công ty chúng ta, cô Kỷ Tiêm Tiêm lên phát biểu. Mọi người vỗ tay hoan nghênh!

Cùng với tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt, Kỷ Tiêm Tiêm nhẹ nhàng kéo váy đi lên phía trên bàn chủ trì, sau đó đôi môi anh đào của nàng khẽ mở ra nói:

- Lần này Quốc Cảnh có thể cùng Kiến An cùng nhau hợp tác khiến tôi cảm thấy vô cùng vui mừng mà cha tôi cũng rất tán thành. Tôi tin tưởng rằng hai công ty chúng ta sau khi hợp tác sẽ thực hiện được những đột phá về kinh tế lớn hơn nữa, có được những thắng lợi cho cả hai bên! Có được sự hợp tác này cũng phải rất cảm tạ Tần Khải tiên sinh, chính ông đã phải cố gắng tìm mọi cách mới có thể xúc tiến cục diện hợp tác giữa Quốc Cảnh cùng Kiến An. Ngoài ra nhiệt liệt hoan nghênh giám đốc Hà của Kiến An đã có thể bớt chút thời gian tới tham gia buổi tiệc này. Cảm ơn!

- Bây giờ xin mời giám đốc Hà, Hà Hoa của tập đoàn thép Kiến An lên đây phát biểu!

Tần Khải đón cái micro từ tay Kỷ Tiêm Tiêm rồi nói.

Dưới tiếng vỗ tay tới điếc cả tai, Hà Hoa đi lên. Hấn dáng người nhỏ gầy nhưng tháo vát. Một đôi mắt sắc bén lộ rõ vẻ khôn khéo. Hấn cầm lấy micro, trầm giọng nói:

- Tập đoàn Quốc Cảnh là một công ty lớn nổi tiếng trong nước. Mà công ty chúng tôi có thể cùng công ty Quốc Cảnh triển khai hợp tác khiến chúng tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Bây giờ tôi xin đại biểu cho tập đoàn sắt thép Kiến An, chúc sự hợp tác giữa hai công ty chúng ta thành công. Xin cảm ơn!

Sau khi Hà Hoa phát biểu xong cũng là lúc buổi dạ hội long trọng này chính thức bắt đầu. Trong hội trường, những nhân vật cáo cấp của cả hai công ty đều nâng chén trao đổi để gia tăng sự hiểu biết về nhau.

Sở Phàm kéo tay Kỷ Tiêm Tiêm, nhìn quanh sau đó nhẹ giọng nói bên tai Kỷ Tiêm Tiêm:

- Đại tiểu thư, tôi...tôi sợ!

- Sợ? Anh sợ cái gì?

Đại tiểu thư tức giận hỏi.

- Cái tên gia hỏa gọi là Tần Khải kia cứ ở phía sau nhìn chằm chằm vào tôi.

Sở Phàm nhỏ giọng nói.

Kỷ Tiêm Tiêm nghe vậy thì tâm hồn có hơi chút gợn sóng, trầm nghĩ:

” Cho hắn nhìn. Cho hắn nhìn tới tức chết mới tốt!”

Chỉ có điều, nàng vẫn nói với vẻ chẳng hề để ý:

- Hắn thích nhìn ai thì cứ để cho hắn nhìn. Anh sợ cái gì?

- Nhưng đại tiểu thư, cô cũng biết, tôi không gần nữ sắc, lại càng không gần nam sắc. Hắn nhìn tôi như vậy là có ý gì? Có phải xem tôi là đồng tính luyến ái không? Với lại, tôi cảm giác ánh mắt của hắn rất bất thường, âm u lạnh lẽo!

Sở Phàm tiếp tục nói:

- Đại tiểu thư, hay là chúng ta về sớm một chút!

- Đi cái gì mà đi! Buổi tiệc vừa mới bắt đầu, vả lại anh sợ cái gì? Hắn không ăn anh đâu mà lo!

Đại tiểu thư tức giận nói.

- Vậy..vậy hắn có thể âm thầm lấy dao chọc tôi một nhát hay không? Hôm qua tôi đọc báo có chuyện như vậy đó.

Sở Phàm làm như có thật nói.

- Anh không phải có Đồng Tử công sao? Có thì sợ cái gì chứ? Rõ thật là! Với lại anh là vệ sĩ mà. Làm vệ sĩ mà sao lại nhát gan như vậy chứ?

Đại tiểu thư bắt mãi nói.

- Đúng đúng, mình có Đồng Tử công nên không phải sợ hấn!

Sở Phàm ưỡn ngực, nói.

Đang lúc Sở Phàm cùng Kỷ Tiêm Tiêm nói chuyện, Tần Khải chậm rãi đi tới gần rồi cười nói:

- Tiêm Tiêm, hôm nay em thật xinh đẹp!

Kỷ Tiêm Tiêm nhìn Tần Khải xong không thèm để ý đến mà quay đầu đi cùng một cô gái trông cũng rất thanh lịch nói chuyện. Tần Khải thấy vậy thì trong mắt thoáng hiện lên thần sắc phức tạp nhưng hấn cũng lập tức cùng Sở Phàm bên cạnh nói chuyện:

- Anh Sở là bạn của Tiêm Tiêm à? Sao trước kia chưa từng nghe cô ấy nhắc qua nhỉ?

Sở Phàm nhìn Tần Khải mà trong mắt đầy vẻ đề phòng, hai tay nắm chặt thành hai quyền đặt ở trước ngực và cũng không trả lời, lời đại tiểu thư dặn hấn vẫn còn nhớ rõ.

Tần Khải thấy tư thế như vậy của Sở Phàm thì không khỏi nhũn mảy, thầm nghĩ:

” Xem ra tiểu tử này thật sự là một tên nhà quê từ nông thôn lên. Mới nói với hấn một câu mà hấn đã khấn trương tới mức như vậy rồi!

- Anh Sở không cần khấn trương, cứ thả lỏng đi nào. Anh đã là bạn của Tiêm Tiêm thì như vậy cũng là bạn của tôi. Lại đây, để tôi mời anh một ly nào!

Tần Khải nói xong liền nâng chén tới trước mặt Sở Phàm.

Sở Phàm vẫn như trước, vẫn cái điệu bộ như gặp cường địch kia, không thèm nói tới một câu, mắt trừng lên nhìn Tần Khải.

Tần Khải thấy thế thì nhướng mày, trong lòng có chút tức giận nhưng lại ngại nơi đông người nên hấn cũng không tiện phát tác, bởi vậy hấn cười cười, nói:

- Hay là anh Sở bị cảm? Hay không biết nói thế nào?

Kỷ Tiêm Tiêm đang ở một bên rót cuộc đã chẳng nghe nổi nữa, quay đầu nói với Sở Phàm:

- Người ta hỏi anh thì anh cứ trả lời đi!

- A, đại tiểu thư cho phép tôi nói chuyện rồi!

Sở Phàm nói xong liền nhìn Tần Khải, nói:

- Trên người người có mang đao hay không vậy?

Tần Khải nghe vậy liền rung mình, nghĩ thầm:

” Người này không phải là có bệnh chứ? Không mở miệng thì thôi nhưng vừa mở miệng đã hỏi ta trên người có mang đao hay không. Đúng là một tên điên!”

Nhưng mục đích chủ yếu của Tần Khải là Kỷ Tiêm Tiêm nên khi hấn thấy Kỷ Tiêm Tiêm xoay người lại, liền bước ngang lên trước một bước, chắn hơn nửa thân thể của Sở Phàm, cười nói:

- Tiêm Tiêm, chúng ta nhảy một bản đi!

Kỷ Tiêm Tiêm nghe vậy liền trừng mắt nhìn Tần Khải rồi nói:

- Ai muốn nhảy cùng anh!

Nói xong nàng kéo Sở Phàm, bảo:

- Đi, chúng ta đi nhảy!

- Hả?

Sở Phàm còn chưa kịp phản ứng đã bị Kỷ Tiêm Tiêm cưỡng ép lôi đi.

Tần Khải nhìn bóng lưng của Sở Phàm, nhíu mày rồi sau đó vẫy một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu đen, thấp giọng nói mấy câu!

.....

- Đại tiểu thư, tôi...tôi không biết nhảy đâu.

Sở Phàm vừa đi vừa nói.

- Không biết nhảy thì tôi sẽ dạy anh. Lại đây! Tay trái ôm thắt lưng của tôi, tay phải nắm tay phải của tôi. Đúng! Cứ như thế. Sau đó chân cứ theo lời của tôi mà bước!

Kỷ Tiêm Tiêm nói.

Sở Phàm cứ y theo lời của đại tiểu thư mà làm theo. Khi ôm eo đại tiểu thư thì cảm giác đầu tiên của hắn chính là:

" Eo đại tiểu thư thật nhỏ! Ách, lại còn rất mềm nữa. Có phải eo người con gái nào cũng như vậy không nhỉ?"

- Anh đang nghĩ cái gì thế hả? Chân phải của anh tiến lên một bước, đứng rồi, tiếp theo chân trái theo chân phải bước lên một bước, sau đó chuyển bước, xoay người. Ừ, Đúng rồi đó!

Đại tiểu thư vừa nhảy vừa dạy Sở Phàm nhưng đột nhiên nàng nói:

- Ngốc! Chân bước sai rồi. Chân trái bước thì chân phải thu về. Đừng.. đừng có giẫm lên. Chân phải anh nhanh thu về. Đừng giẫm lên..

Đáng tiếc là đã chậm một bước. Chân phải của Sở Phàm đã "Rất chuẩn xác" giẫm lên chân nàng, nơi có cái váy lễ phục gợi cảm kia của đại tiểu thư, ngay lập tức chỉ nghe "Xoạt!" một tiếng rất nhỏ rồi tiếp theo đó là một tiếng "A!" rất lớn của đại tiểu thư!

Sở Phàm quả thực bị dọa cho hoảng sợ. Mà tiếng kêu thất thanh của đại tiểu thư cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người xung quanh. Lúc này, lưng đại tiểu thư đã dính sát vào nhau trước ngực Sở Phàm, thần sắc nàng bình tĩnh, cười nói:

- Không có gì, không có gì!

Sau đó sắc mặt đại tiểu thư trầm xuống, lạnh tựa như gió bắc trong tháng chạp, nàng cắn răng, từng chữ, từng chữ nói:

- Sở Phàm, anh... anh xem chỗ áo sau lưng tôi có phải rách rồi không?

Sở Phàm nghe vậy liền hoảng sợ, cúi đầu nhìn thì quả thực, chỗ khóa kéo sau lưng bộ lễ phục của đại tiểu thư đã bị rách một mảng nhỏ, da thịt trắng nõn của nàng lộ cả ra ngoài. Lập tức, Sở Phàm ặc một tiếng, nói:

- Đại... đại tiểu thư. Không.. không tốt rồi. Chỗ áo phía sau cô rách rồi. Lộ.. lộ ra...

- Lộ lộ cái đầu anh ý! Đều tại anh làm hại. Bảo anh không được giẫm, không được giẫm lên mà anh vẫn cố giẫm!

Đại tiểu thư càng nói càng tức rồi đột ngột đưa cái gót của đôi giày cao gót lên, giẫm mạnh lên chân Sở Phàm một cái, tức giận nói:

- Trong hội trường có nhiều người như vậy mà vạn nhất bị phát hiện thì tôi còn mặt mũi nào nhìn ai nữa hả? Anh.. anh quả đúng là một tên hỗn đản!

Sở Phàm có nhìn đau đớn vì bị đại tiểu thư giẫm một phát lên chân, nói:

- Vậy.. vậy phải làm sao bây giờ?

Đại tiểu thư hít thật sâu mấy hơi, đợi cho cơn giận lắng xuống một nửa rồi nói:

- Hiện giờ không có cách nào khác cả. Tay phải anh ôm eo tôi, dùng thân trước dán vào phía sau lưng tôi. Nhớ kỹ, bất cứ lúc nào cũng không được rời khỏi tôi. Không được cho người thứ hai nhìn thấy phía sau lưng của tôi. Nếu không tôi tuyệt đối không tha cho anh!

- A! Tôi biết rồi!

Sở Phàm nói xong liền tiến thẳng lên ôm vòng eo thon thả của Kỷ Tiêm Tiêm, đồng thời thân thể hơi nghiêng về trước, dính sát vào nhau tám lưng trơn nhẵn, mềm mại của đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm.

Bây giờ nhìn Kỷ Tiêm Tiêm cùng Sở Phàm thật vô cùng thân mật, vô cùng gắn bó, ngay cả nói chuyện cũng dính sát vào nhau, như hình với bóng khiến kẻ khác nhìn mà không khỏi sinh lòng đổ kị!

Mà tất cả mọi người ở đây chỉ biết rằng đã tiện nghi cho tên Sở Phàm này, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn lại có vẻ không được sung sướng mà giống như đang chịu giày vò vậy. Miệng không ngừng niệm “A Di Đà Phật!”, song khi nhìn sang vẻ mặt Kỷ Tiêm Tiêm thì lại thản nhiên như thường, không hề có chút nào gọi là bị ép buộc cả. Điều này khiến mọi người đều nảy sinh lòng nghi vấn:

” Chẳng lẽ tiểu tử này cùng đại tiểu thư thật sự có quan hệ tình nhân ư? Như vậy tên tiểu tử này đến cùng là lai lịch gì đây?”

Trong đó, kẻ cảm tức đổ kị nhất phải kể tới Tần Khải. Tuy rằng bên ngoài hắn vẫn như xưa, vẫn một nụ cười ôn hòa, dễ gần ấy nhưng nào ai biết được trong đáy lòng hắn lại ghen ghét dữ dội tới mức nào!

Kỷ Tiêm Tiêm là một nhân vật cực kỳ quan trọng trong buổi tiệc này nhưng sau khi nói chuyện xong nàng liền mượn cớ về trước. Nàng nghĩ không thể cứ tiếp tục như vậy được, nếu không thì quan hệ của nàng với Sở Phàm trong mắt người khác sẽ từ giả chuyển thành thật mất. Huống hồ cũng không thể để cho tên tiểu tử Sở Phàm này cứ chiếm tiện nghi như vậy được, sau khi trở về còn phải tìm hắn tính sổ nữa!

Khi Kỷ Tiêm Tiêm rời khỏi, Tần Khải muốn ra tiễn nàng thì bị nàng cự tuyệt thẳng thừng. Thấy sắc mặt Tần Khải không được tự nhiên, nàng biết rằng, ngay lúc này đây, nàng cuối cùng cũng đã khiến hắn tức chết. Hừ, ai biểu ngươi từ trước tới giờ không để bốn tiểu thư vào mắt chứ!

14. Chương 15: Hành Động Kinh Người Của Sở Phàm.

Trên đường Sở Phàm liên tục an ủi Kỷ Tiêm Tiêm nên vẻ mặt lo lắng sầu thảm kia của cô cũng đã bình lặng hơn. Dưới sự cố gắng của Sở Phàm, tâm tình Kỷ Tiêm Tiêm cũng không hoảng loạn như trước nữa, đồng thời cô đột nhiên phát hiện Sở Phàm này bình thường không phải là rất ngốc nghếch ư? Nhưng sao khoản dễ dàng dành người khác hẳn rành thế nhỉ? Song cô cũng không suy nghĩ nhiều, vì trong lòng cô vẫn ẩn giấu một chút lo lắng mà nguyên nhân cũng là do Kỷ Tiêm Tiêm biết khu giải trí Vạn Khải là một nơi như thế nào. Mà cô cũng không thể hiểu được vì sao Tiểu Vân cùng Tiểu Phi, hai người lại tới những nơi như thế để chơi chứ!

Khu giải trí Vạn Khải nằm trên đại lộ trung tâm. Nó là khu giải trí lớn nhất trong thành phố, đồng thời cũng là nơi hỗn loạn nhất. Ở trong đó có thể ngang nhiên mua thuốc lắc và cũng là nơi thường lén lút giao dịch hàng trắng. Đương nhiên nó cũng là để cung cấp, để phục vụ cho các con dòi. Và bởi vậy ở đây cũng là nơi rất dễ xảy ra đánh nhau. Mà trong khu giải trí Vạn Khải này đã từng có vài vụ gây rối, đánh nhau gây chết người, nhưng việc làm ăn của cái khu giải trí này vẫn rất phồn thịnh mà không hề thấy một chút dấu hiệu gọi là đóng cửa nào. Theo điều tra, nguyên nhân cũng là vì khu giải trí Vạn Khải này có người chống lưng làm to trong chính phủ. Bởi vậy tuy ở đó phát sinh rất nhiều đại sự nhưng nó vẫn yên ổn, vô sự như xưa.

Khu giải trí Vạn Khải tuy nói là hỗn loạn nhưng đối với những người không tiền không thế hay cả những người có tiền có thế thì khu giải trí Vạn Khải không thể nghĩ ngờ, nó chính là một thiên đường chốn nhân gian, ở đây có mọi loại hưởng thụ tới mức tối cao của trần thế này!

Nhưng mà điều khiến Kỷ Tiêm Tiêm nghĩ mãi không ra đó là Kỷ Tiêm Vân sao lại tới nói như vậy để chơi chứ?

Sở Phàm không ngừng thúc giục Kỷ Tiêm Tiêm tăng tốc, tiếp tục tăng tốc. 120km/h đã là tốc độ cực hạn của Kỷ Tiêm Tiêm rồi nhưng không ngờ cái tên Sở Phàm này vẫn còn ngại chưa thấy đủ mà tiếp tục ra sức thôi thúc, nói:

- Đại tiểu thư, nhanh nữa, nhanh hơn chút nữa. Phi nhanh hơn nữa nào! Thế này còn chưa đủ kích thích, nhanh hơn chút nữa!

- Kích thích? Anh nghĩ rằng tôi với anh đi hóng gió hả? Chúng ta còn phải đi cứu bọn Tiểu Vân đó. Mà đây đã là tốc độ cao nhất tôi có thể lái rồi!

Đại tiểu thư có chút bất mãn nói.

- Nếu tôi lái thì chắc chắn tốc độ sẽ lên tới mức lớn nhất!

Sở Phàm nói.

- Xin hờn! Vậy anh trước xin đi học lái đi đã, có bằng rồi nói sau.

Đại tiểu thư nói.

- Tôi biết lái rồi! Tôi nhìn những thao tác của đại tiểu thư một lần thì đã biết toàn bộ rồi!

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nghe vậy thì hừ một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ hoài nghi, đồng thời chiếc xe cũng đã phóng tới khu giải trí Vạn Khải.

Đại tiểu thư cho xe dừng lại rồi móc điện thoại ta gọi cho Tô Phi.

- A lô! Tiểu Phi, Kỷ tỷ đây. Bọn chị tới Vạn Khải rồi. Các em đang ở đâu?

- Kỷ tỷ, bọn em đang ở bàn số mười sáu tầng một Vạn Khải.

Giọng nói của Tô Phi thấp thoáng truyền đến.

Sau khi tắt điện thoại, đại tiểu thư nói:

- Bọn Tiểu Vân ở bàn số mười sáu!

Đại tiểu thư cùng Sở Phàm đi vào Vạn Khải, vừa vào trong hai người đã nghe được tiếng nhạc sôi động tới điên cuồng khiến người ta đình tai nhức óc. Phía trước là một sân khấu rất lớn, trên đó có rất nhiều những cô gái trẻ tuổi đứng đang lắc lư, đong đưa, gật gù, gật gù. Cùng với tiếng nhạc điếc tai cùng những người đang lắc lư kia là ánh đèn âm đậm, chập chờn, chớp qua chớp lại. Mà không khí bên trong cũng rất tối tệ, tràn ngập một mùi thuốc lá rồi cả rượu xông thẳng vào mũi.

Được tên nhân viên dẫn đường, đại tiểu thư cùng Sở Phàm đi tới bàn số mười sáu. Sau khi tới gần, Kỷ Tiêm Tiêm đã thấy được muội muội Kỷ Tiêm Vân của mình, Tô Phi và cả mấy người có nam có nữ. Bọn họ đang bị hơn chục thằng cao to vây lại, ngồi nhũn trên sofa muốn thoát cũng không thể thoát được. Mà Kỷ Tiêm Vân bây giờ đang bị một tên đầu trọc ẩn xuống ghế sofa, tay trái hấn cầm một ly rượu màu đỏ, quát:

- Em uống hay không uống đây? Con mẹ nó, đầu trọc anh mời rượu thì chưa có người nào mà không nể mặt đâu!

- Các người, dừng tay lại!

Đại tiểu thư không nhịn được bèn lớn tiếng quát.

Bọn tên đầu trọc nghe vậy thì tất cả đều xoay người lại nhìn, thấy dung mạo tuyệt mỹ của Kỷ Tiêm Tiêm cùng dáng người gợi cảm được tôn lên bởi bộ lễ phục màu trắng kia khiến tất cả đều không nhìn được mà “Oa!” một tiếng. Kỷ Tiêm Vân cũng thấy được tỷ tỷ của nàng, giọng nói tràn ngập nỗi ủy khuất:

- Chị, chị, bọn chúng muốn ức hiếp em!

Đầu trọc lúc này cũng buông Kỷ Tiêm Vân ra, hẩn đảo mắt nhìn Kỷ Tiêm Tiêm mà phát ra cả ảnh sánh, sau đó cười lạnh nói:

- Ai dà, ngay cả chị gái cũng đến à. Có em lại có cả chị. Xinh đẹp, xinh đẹp, quả thực là con mẹ nó xinh đẹp!

Kỷ Tiêm Tiêm lúc này đã đi qua ôm Kỷ Tiêm Vân nói:

- Tiểu Vân, em không sao chứ!

- Không sao! Tên đầu trọc chết tiệt kia muốn em tiếp rượu hẩn nhưng em không chịu thể là bọn chúng vậy chúng em lại không cho chúng em đi.

Kỷ Tiêm Vân nói.

- Không sao là tốt rồi. Không sao là tốt rồi. Đúng rồi, Tô Phi đâu? Nếu không có Tô Phi thì bọn chị còn không biết em đang ở đây.

Kỷ Tiêm Tiêm hỏi.

- Phi Phi trốn ở đó lên gọi điện cho tỷ tỷ rồi. Hi hi

Kỷ Tiêm Vân cười đắc ý nói.

Kỷ Tiêm Tiêm nghe vậy liền nhìn lại. Thì ra Tô Phi đang co lại giữa đám nam sinh với nữ sinh kia rồi lợi dụng khi tên đầu trọc không chú ý tới bên này mà lên gọi điện thoại báo tin cho nàng. Tô Phi thấy Kỷ Tiêm Tiêm đã tới, trên khuôn mặt mang đậm vẻ đẹp của người phụ nữ phương Tây kia lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Kỷ Tiêm Vân cũng đã thấy Sở Phàm, trong lòng nàng rất vui vẻ tựa như là đã tìm được núi vàng, kéo tay Sở Phàm nói:

- Oa, Sở Phàm, Tiểu Ngốc Ngốc, anh cuối cùng đã tới rồi!

- Tiểu Ngốc Ngốc? Nhị tiểu thư, cô đang gọi ta sao?

Sở Phàm lấu làm lạ lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy, Tiểu Ngốc Ngốc!

Nhị tiểu thư nhất thời cao hứng, giọng nói rất dịu dàng nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nàng ngoảnh lại, lạnh lùng nói với tên đầu trọc:

- Bọn ngươi chờ chết đi. Vệ sĩ của ta tới đây rồi!

- Ha ha, mỹ nữ. Em nói hẩn là vệ sĩ của em sao?

Đầu trọc chỉ vào Sở Phàm, không nhìn được lớn tiếng cười nói.

- Đúng vậy, anh ta chính là cao thủ của Thiếu Lâm tự đó!

Nhị tiểu thư tự hào nói, đồng thời nàng nhẹ giọng hỏi Sở Phàm:

- Đây, Tiểu Ngốc Ngốc, anh đã ăn Thần đan Thiếu Lâm chưa? Mau mau thay tôi giáo huấn bọn chúng một trận đi!

- Ai nha!

Sở Phàm nghe vậy liền vỗ đùi, đôi mắt ngơ ngác nhìn nhị tiểu thư, ngập ngừng nói:

- Quên, quên mất tiêu rồi. Đi vội quá thể là quên mất không mang theo rồi!

- Cái... cái gì!

Nhị tiểu thư không nhịn được liền kêu lên sợ hãi, sau đó lại nhìn mười mấy tên cao to trước mặt, run giọng nói:

- Anh anh thật sự là quên sao? Anh sao có thể quên chứ? Anh... đồ hỗn đản nhà anh, xú đản.... anh... Vậy thì anh tới hay không tới thì có cái gì khác nhau chứ!

Đầu trọc lấy tay chỉ vào đầu Sở Phàm nói:

- Này, tiểu tử. Mày là cao thủ Thiếu Lâm tự hả? Ha ha, còn làm vệ sĩ của vị mỹ nữ này nữa chứ? Ha ha, tao không nghe nhầm đó chứ?

Sau đó đầu trọc nói Kỷ Tiêm Vân:

- Tiểu mỹ nữ, em tìm hắc làm vệ sĩ thì chẳng bằng tìm anh cho xong. Em cho rằng trên đời này thực sự có cái chó má gọi là công phu Thiếu Lâm hả? Con mẹ nó chứ, tất cả chỉ có trên TV thôi! Em tìm mấy thằng đặc công làm vệ sĩ thì còn được nhưng không ngờ em lại kiếm một hòa thượng Thiếu Lâm! Ha ha, Thiếu Lâm tự chó má gì chứ. Trong mắt đầu trọc tao chỉ là một cục phân mà thôi.

Sở Phàm nghe vậy liền cười nói:

- Vị đại ca này, đêm đã khuya, nên trở về đi ngủ thôi. Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư cũng đã buồn ngủ rồi. Nếu không ngày hôm sau sẽ không ngủ đủ giấc. Xin các ngài thương xót, nhường đường cho chúng tôi!

- Ai da, còn muốn chạy hả? Muốn đi thì cũng được thôi. Có hai con đường. Thứ nhất mày không phải là cao thủ Thiếu Lâm sao? Chỉ cần một mình mày đánh ngã mười hai huynh đệ chúng ta là có thể đi. Còn thứ hai chính là để mấy mỹ nữ này đi theo, bởi chúng ta uống chút rượu, chơi đùa thật vui vẻ. Chúng ta sáng khoái sẽ cho các người đi. Thế nào hả?

Trong mắt tên đầu trọc đầy vẻ bồn chồn, cười nói.

- Nhị tiểu thư không biết uống rượu. Vậy để tôi thay đi!

Sở Phàm nói.

- Mày? Đệ tử Thiếu Lâm tự không phải là không được uống rượu sao?

Đầu trọc nói xong, hai mắt đảo một cái rồi nói:

- Được, được thôi, mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì ông đây thành toàn cho, nhưng cũng phải xem mày có bản lĩnh không đã!

Đầu trọc nói xong liền vung tay. nói:

- Tiểu Hắc, mày đi mang một chai Hồng Tinh Nhị Oa Đầu đem tới đây.

Rất nhanh, Tiểu Hắc đã mang một chai Hồng Tinh Nhị Oa Đầu 56 độ tới, tên đầu trọc lạnh lùng nói:

- Chỉ cần mày một hơi uống hết chai rượu này thì tao sẽ để các nàng đi.

- Không được, Sở Phàm. Anh không biết uống rượu nên không thể uống cái loại rượu nặng như Nhị Oa Đầu này được!

Đại tiểu thư lên tiếng ngăn lại.

Sở Phàm thấy trong ánh mắt đại tiểu thư hiện lên vẻ lo lắng thì trong lòng cảm thấy thật ấm áp, nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân cũng lớn tiếng nói:

- Các người ức hiếp người quá lắm. Nếu các người không nhường đường thì ta sẽ báo cảnh sát đấy!

- Tôi uống!

Ngoài dự liệu của mọi người, Sở Phàm nói, sau đó cầm chai Nhị Oa Đầu kia lên uống. Chỉ nghe thấy vài tiếng “Ừng ực, ừng ực!”, chai rượu kia đã thấy đáy. Sở Phàm uống xong, sở mệnh, thì thảo nói:

- Ài, rượu gì mà sao lại chả có chút nào đã khát nhỉ? Sao lại chẳng giống với rượu trước kia mình uống vậy à! Còn tưởng rằng có thể đỡ khát, nào ngờ càng uống lại càng khát!

Bọn đầu trọc nghe vậy mà trong lòng vừa sợ hãi vừa giận dữ:

” Con mẹ nó, uống rượu mà cứ như uống nước lã vậy? Lại còn bảo uống để giải khát nữa chứ. Mịe! Không nhìn ra tửu lượng của tên tiểu tử này lại cao đến vậy!”

- Sao hả? Chúng tôi có thể đi rồi chứ!

Sở Phàm cười hì hì nói.

Đầu trọc cắn chặt răng, âm trầm nói:

- Tao đã nói thì tao sẽ thả các nàng đó ra. Nhưng không nói là sẽ thả bọn chúng!

Tên đầu trọc chỉ vào mấy tên nam sinh nói.

- Vậy mày muốn sao mới thả hết tất cả đây?

Sở Phàm hỏi.

- Mày nếu lại tiếp tục uống hết chai rượu này thì tao sẽ thả hết tất cả!

Đầu trọc không tin là có ma liền chỉ vào chai Ngũ Tinh Kim Lục Phúc 52 độ ở trên bàn, lạnh lùng nói.

- Được! Đây là mày nói đó!

Sở Phàm nói xong bèn cầm lấy chai Kim Lục Phúc, ” Ừng ực, ừng ực“, chai rượu đã uống hết. Sở Phàm đặt chai xuống ”cách” một cái, nói toàn mùi rượu:

- Giờ mới là rượu chứ. Uống thật đã khát!

Sở Phàm nói xong liền nói với đám nam sinh với nữ sinh này:

- Đi thôi! Mau mau trở về đi ngủ đi!

Thế là đám nam sinh, nữ sinh bị bọn đầu trọc vây khốn vội vàng thoát ra ngoài. Đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng Tô Phi ngay sau đó cũng đi theo, còn Sở Phàm đi cuối cùng. Khi đi ngang qua tên đầu trọc, hắn nói một câu chẳng hiểu mô tê chi cả:

- Sau này còn gặp lại, tới lúc đó tao sẽ lại kính mày!

Những tên bên cạnh đầu trọc thấy bọn Sở Phàm đã khuất bóng, không cam lòng nói:

- Đại ca, cứ như vậy để cho bọn chúng đi sao?

- Nếu không thì thế nào? Chỉ trách chúng ta gặp phải một tên điên không muốn sống!

Tên đầu trọc phẫn nộ nói.

15. Chương 16: Hành Động Của Sở Phàm!

- Tiểu Ngốc Ngốc, không ngờ rằng tửu lượng của anh lại lợi hại như vậy. Liên tục uống một chai Nhị Oa Đầu cùng một chai Kim Lục Phúc mà chẳng làm sao cả. Thật khỏe nha! À, đúng rồi, không phải sư phụ của anh nói muốn anh tuân thủ giới luật Thiếu Lâm sao? Vậy thế này là anh đã phá tửu giới rồi nha!

- Đầu sao lại có chút choáng váng vậy nhỉ? Ách, thật nhiều sao!

Sở Phàm thì thào tự nói.

- Sao?

Nhị tiểu thư kinh ngạc mà ngẩng đầu lên nhìn trời thì thấy, đêm nay làm gì có sao đâu!

- Đầu choáng quá! Oa! Xoay nào...xoay tiếp nào!

Thần chí Sở Phàm có vẻ không còn được tỉnh táo. Đột nhiên, hấn há mồm “Oa!” một tiếng, bao nhiêu rượu điếc các thứ phỏng chừng đều bị nôn ra hết.

Đại tiểu thư vội vàng đỡ lấy Sở Phàm rồi lôi một chiếc khăn tay ra lau những thứ dơ bẩn còn vương trên miệng hắn, nói:

- Tiểu Vân, anh ta say rồi. Nhanh nhanh dìu anh ta lên xe, nhanh!

- A!

Kỷ Tiêm Vân nghe vậy liền cùng Tô Phi đỡ Sở Phàm lên chiếc BMW kia của Kỷ Tiêm Tiêm, sau đó Kỷ Tiêm Vân nói:

- Phi Phi, bồ lái xe của mình đi nha, mình sẽ ngồi với anh ta trên xe của tỷ tỷ. Anh ta say nên cần mình chiếu cố!

- Ủ! Được rồi!

Tô Phi nói xong liền cầm chiếc chìa khóa chiếc Porsche bóng loáng màu đỏ của Kỷ Tiêm Vân rồi lái đi.

- Tỷ, tỷ xem anh ta này, đã không biết uống rượu vậy mà còn cố uống, giờ thì đã say tới bất tỉnh nhân sự rồi!

Kỷ Tiêm Vân nhìn Sở Phàm đã say tới mức hôn mê rồi nói.

- Anh ấy cũng là vì giúp chúng ta giải vây nên mới phải làm như vậy. Chúng ta cũng nên cảm ơn anh ấy!

Đại tiểu thư nói.

- Hừ, chỉ có những tên gốc gác như anh ta mới phải làm những việc gốc gác như vậy!

Nhị tiểu thư thương xót nhìn Sở Phàm, hừ một tiếng rồi nói.

- Ai yêu, Tiểu Vân nhìn anh ta như vậy nên không đành lòng ư?

Đại tiểu thư trêu chọc, nói.

- Tỷ, tỷ đùa giỡn cái gì vậy!

Kỷ Tiêm Vân hờn dỗi rồi tiếp tục nói:

- Vốn có thể không cần phải làm như vậy nhưng chỉ có kẻ gốc gác, quái gở như hắn mới quên mang Thần đan Thiếu Lâm theo!

- Thần đan Thiếu Lâm? Thần đan Thiếu Lâm là cái gì vậy?

Đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi.

- Tỷ, tỷ còn chưa biết. Anh ta có một lọ Thần đan Thiếu Lâm rất thần kỳ. Anh ta chỉ cần ăn nó vào là sẽ trở nên vô cùng lợi hại, là vô cùng lợi hại đó. Khi đó anh ta một người có thể đối phó với cả vài người đấy!

Kỷ Tiêm Vân chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nói.

- Thật sao? Trên đời lại có thứ thần kỳ như vậy ư? Mọi người làm sao mà biết được?

Kỷ Tiêm Tiêm bán tín bán nghi hỏi.

- Mọi người...

Kỷ Tiêm Vân không dám kể chuyện phát sinh quán bar Sway ra nên đành phải ngập ngừng nói:

- Tại sao mọi người biết chuyện đó thì chờ tên gốc tử này tỉnh lại, tỷ hỏi hắn thì tốt hơn.

Kỷ Tiêm Tiêm nghe vậy cũng chỉ cười cười, nghĩ Tiểu Vân chắc lại tùy hứng quây rồi nên mới không dám kể ra.

.....

Sau khi trở về biệt thự Lam Hải, đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm gọi Trương bá tới hỗ trợ mới đỡ được Sở Phàm lên tới phòng ngủ. Đại tiểu thư sau khi an trí mọi thứ cho Sở Phàm, đắp lại chăn cho hắn thì nàng mới đi ra ngoài, đóng cửa lại để Sở Phàm nghỉ ngơi.

Bởi vì đã quá muộn cho nên Kỷ Tiêm Vân bắt Tô Phi phải ngủ đêm ở đây. Tô Phi sau khi gọi điện về nhà thông báo liền ở lại ngủ cùng Kỷ Tiêm Vân, đúng lúc nàng cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với Kỷ Tiêm Vân.

Trong sát na khi đại tiểu thư đóng cửa phòng lại, Sở Phàm vốn đang ngủ mê mệt bỗng nhiên mở mắt. Lúc này, hai mắt hắn đã không còn vẻ đờ đẫn vẫn đục như thường ngày nữa mà trở nên sắc bén, lấp lánh. Hắn đi xuống giường rồi đi tới cửa phòng khóa trái lại. Sau đó hắn lấy từ túi quần ra một cái tai nghe vô tuyến rồi đeo nó vào tai. Hắn bấm một cái nút trên cái tai nghe vô tuyến đó, ngay lập tức, từ cái tai nghe này truyền đến những âm thanh ồn ào, hỗn loạn.

- Anh đầu trọc, hai chị em kia thực là DKM xinh đẹp, xinh như tiên nữ hạ phàm. Nhưng cứ như vậy mà thả các nàng đi thật sự là quá đáng tiếc!
- Mà thì biết cái gì. Đối với những mỹ nữ như vậy thì mày không thể nóng vội. Muốn thì cần phải từ từ. Sau này mấy anh em chúng ta cứ ở đây ôm cây đợi thỏ. Tao không tin tiểu mỹ nữ kia sẽ không xuất hiện nữa!
- Ha ha, anh đầu trọc, cao kiêu, cao kiêu. Lại đây, chúng ta tiếp tục uống rượu!

.....

Sau khi nghe xong, ánh mắt Sở Phàm trở nên lạnh lẽo, cười nhạt, thì thào nói:

- Thì ra các người vẫn còn ngồi ở khu giải trí Vạn Khải. Đầu trọc, mày chờ nha! Tao còn muốn qua đó kính mày mấy chén nữa và cũng là để xem Thiếu Lâm tự trong mắt của mày có phải là một đồng phân hay không!

Lúc này, Sở Phàm cảm thấy đầu mình bỗng choáng váng, đau như muốn nứt ra. Hắn day day huyết Thái Dương, thầm nghĩ:

” Mẹ nó, Nhị Oa Đầu và Kim Lục Phúc này trộn vào nhau uống thực xung quá đi!”

Tiếp theo đó, hắn từ cái ba lô cũ nát của mình lấy ra một cuộn dây thừng rất dài rồi lặng lẽ không một tiếng động đi ra ngoài ban công, xem xét động tĩnh trong phòng đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư.

Bây giờ, trời đã tối đen, mọi người cũng đã đi nghỉ, cả biệt thự đã không còn tiếng động. Phòng của cả đại tiểu thư lẫn nhị tiểu thư đều đã tắt đèn. Kỳ thật dù là đại tiểu thư và nhị tiểu thư đã ngủ hay là chưa ngủ thì Sở Phàm cũng không lo, hắn rất tự tin vào thân thủ của mình, tuyệt đối sẽ không phát ra tiếng động nào kinh động đến đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư dù chỉ là một chút. Lúc này, hắn tựa như một con báo đi săn đêm, động tác nhanh nhẹn, lặng lẽ không một tiếng động!

Sở Phàm cầm trong tay cuộn dây thừng kia tới một cái cột bên ban công rồi buộc một đầu dây vào đó, Sở Phàm cầm đầu dây còn lại, tiếp theo hắn đột nhiên nhảy lên rơi từ ban công lầu hai xuống. Trong khoảnh khắc khi chạm đất, mũi chân Sở Phàm điểm xuống mặt đất, cơ thể cúi xuống, tay phải chống đất để giảm xung lực khi nhảy từ trên lầu hai xuống. Và cũng trong khoảnh khắc khi chạm đất, Sở Phàm không hề phát ra một tiếng động nào cả. Quả thật là không thể tưởng tượng!

Sở Phàm để cái dây thừng buông xuống mặt đất để sau khi làm xong mọi việc trở về, hắn có thể bám lấy cái dây này leo lên, trở về phòng mình.

Sở Phàm sau khi nhảy xuống cũng không hề nóng lòng hành động ngay mà hắn trước cúi người lắng nghe một hồi. Sau khi xác định là không kinh động tới những người khác, hắn mới nhẹ nhàng như một con mèo, đi tới bức tường bao phía sau biệt thự. Phía sau biệt thự Lam Hải là một cái bể bơi lớn, vòng qua cái bể bơi chính là bức tường bao và Sở Phàm chính là định từ cái tường bao này leo ra ngoài.

Còn như vì sao hắn không đi cửa chính thì nguyên nhân rất đơn giản. Cửa chính có lão Trương bá bí hiểm kia cùng với một con chó săn rất to cao tới nửa người trông coi. Mà lần hành động này của hắn không muốn kinh động tới bất cứ ai nên hắn mới dự định từ tường bao nhảy ra ngoài.

Sở Phàm đi tới bên cạnh bức tường bao kia, nhìn nó mà không khỏi nhíu mày. Bức tường cao tới gần ba thước nhưng trên đỉnh còn có một tầng hàng rào điện cao tới nửa thước nên chỉ cần chạm vào hàng rào điện kia chẳng những bị điện giật mà còn động tới hệ thống báo động của cả biệt thự Lam Hải.

Ánh mắt Sở Phàm ngược lên, lui về phía sau ba bước, sau đó dưới chân súc kinh rồi xông về phía trước, tiếp đó hắn đằng không liên tiếp đạp lên trên tường bao hai cước, thân thể lên được hơn hai thước, sau đó mũi chân phải Sở Phàm điểm lên bức tường, mượn lực của mũi chân, thân thể hắn lại lộn vòng bay lên vượt thêm nửa thước của hàng rào điện nữa.

Sở Phàm xoay người đáp xuống đất, sau đó nhìn trái nhìn phải. May mắn là chẳng có ai phát hiện không thì hắn đã bị nghi oan thành đạo tặc treo tường rồi. Mà nếu vậy thì hắn muốn giải thích cũng thật sự không tốt! lát sau, hắn bắt một chiếc taxi. Sau khi lên xe, hắn trầm giọng nói:

- Khu giải trí Vạn Khải. Phóng càng nhanh càng tốt!

16. Chương 17 :ác Ma Địa Ngục

Về phần cái máy nghe trộm này làm sao gắn được lên người tên đầu trọc, đây là lúc Sở Phàm giải vây cho nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân rời khỏi trung tâm giải trí Vạn Khải, lúc Sở Phàm cùng đầu trọc lướt qua nhau, trong nháy mắt, Sở Phàm đã vô thanh vô tức đem cái máy nghe trộm mini thả vào túi quần tên đầu trọc đó.

Sở Phàm đi tới tới trung tâm giải trí Vạn Khải thì nghe được âm thanh của đầu trọc:

- Các anh em, hôm nay uống đã đủ rồi. Đi thôi, còn phải hưởng thụ tiết mục khác nữa!
- Anh đầu trọc, kế tiếp chúng ta đi tắm hơi đi!
- Ta kháo, đã muộn thế này thì còn chỗ xông hơi nào còn mở cửa?
- Quán xông hơi đang hoàng thì tất nhiên không mở cửa, nhưng lời của em còn muốn nói đến ý khác mà !
- Được, có ý tứ! Đi, các anh em cùng đi, đêm nay phải làm cho thư thái!

Sở Phàm nghe thấy bọn tên đầu trọc phải đi, liền lẳng lặng đứng ở bên cạnh cửa khu giải trí Vạn Thành chờ con mồi xuất hiện.

Một lúc sau, mười hai người nhóm tên đầu trọc đi ra. Bọn họ hiển nhiên đã uống cũng không ít, bởi vậy nên cả đám thân toàn mùi rượu, cước bộ lảo đảo, hơn nữa trên mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo, vẻ ngang ngược như là tất cả mọi người đều đang thiếu nợ chúng vậy.

Bọn tên đầu trọc đi ra khỏi khu giải trí Vạn Khải hướng về phía tây, ở phía tây này có một con phố nhỏ, nổi tiếng là phố ăn chơi. Thẳng phía trước, cứ theo những lời đã định từ trước, chúng hắn là đến khu làng chơi kia.

Sở Phàm không nhanh không chậm đi theo bọn đầu trọc. Giờ phút này thân thể hắn như là một cây cung đã kéo căng và bất cứ lúc nào cũng đều có thể bắn ra. Cước bộ hắn nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn giống như là một con báo đen. Ánh mắt linh hoạt, sắc bén mà bình tĩnh. Trên mặt hiện vẻ lạnh lùng. Hắn chăm chú nhìn về phía trước, dường như cũng không nóng lòng đi săn.

Bọn tên đầu trọc đi qua một cái ngõ nhỏ thì ồn ào nói:

- Đã uống nhiều quá rồi, giờ đi vào ngõ này “phóng thủy” đã.

Đầu trục vừa nói vậy, liền có bốn năm người đi vào ngõ nhỏ kia phóng thủy, những người còn lại thì đứng chờ ở đầu ngõ.

Sở Phàm thấy vậy cũng đi tới ngõ nhỏ kia. Khi đi qua đầu ngõ thì mấy tên vạm vỡ đứng đó nhìn hắn, tuy nhiên hình như bọn chúng đã quên hắn chính là tên đã uống một hơi hết một chai Nhị Oa Đầu lẩn một chai Kim Lục Phúc.

Sở Phàm không để ý tới ánh mắt hung ác của những tên này, hắn trực tiếp đi tới bên cạnh tên đầu trục, lạnh nhạt nói:

- Không nghĩ tới chúng ta gặp lại lại là như thế này. Thật đúng là xảo hợp.

Đầu trục nhìn Sở Phàm một cái nhưng bởi vì cái ngõ này hơi tối nên hắn không thấy rõ mặt Sở Phàm, hắn miệng đầy hơi rượu, quát:

-Tiểu tử mày là thằng bỏ mẹ nào? Nếu không cút nhanh, tao cho mày uống nước tiểu của tao đó!

- Tao nếu là mày sẽ không tiểu nữa, vì mày tiểu càng nhiều thì lát mày uống cũng càng nhiều!

Sở Phàm lạnh lùng, trầm giọng nói.

Đầu trục nghe vậy trong lòng giận dữ. Hắn tất nhiên hiểu ý của Sở Phàm, hắn sau khi tiểu xong, đưa mắt nhìn chằm chằm Sở Phàm. Khi đã thấy rõ bộ dạng Sở Phàm, hắn không kìm nổi ha ha một tiếng lớn, nói:

- Hóa ra là vị vệ sĩ Thiếu Lâm. Ha ha, các huynh đệ, tiểu tử này hình như là vì chúng ta mà tìm đến, anh em nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Bọn đại hán đứng đợi ngoài ngõ nghe vậy cùng tiến vào, bao vây quanh Sở Phàm, nhìn thân thể gầy gò của Sở Phàm, khóa miệng bọn chúng không nhin nổi phát ra tiểu ý.

Sở Phàm lạnh lùng nhìn thẳng đầu trục, không nhanh không chậm nói:

-Trước kia mày không phải nói Thiếu Lâm Tự trong mắt của mày chỉ là một đồng phân, còn Thiếu Lâm công phu cũng chỉ là chó má sao? Cho nên tao mới đến đây tỉ thí với mày một chút, thử xem Thiếu Lâm công phu có phải là chó má hay không!

Đầu trục nghe vậy liền cười vang, lạnh nhạt nói:

-Vậy mày muốn tỷ thí thế nào? Một đấu một?

- Không cần

Sở Phàm đảo mắt nhìn quanh, nói:

- Các người toàn bộ cùng lên một lúc đi!

-Người quả thật là tìm.....

Chữ “chết” trong mồm đầu trục còn chưa nói ra liền cảm thấy hoa mắt, tiếp theo bụng hắn bị một quyền đánh tới, đau tới nỗi hắn nghiêng răng nghiêng lợi!

Mà Sở Phàm đã về lại chỗ cũ, lạnh nhạt nói:

- Quyền vừa rồi gọi là La Hán Quyền!

Mà những tên đại hán kia không thể tưởng được thân pháp Sở Phàm nhanh như thế nên không khỏi bất ngờ, sau đó tất cả đều tức giận gầm lên một tiếng, tiến tới Sở Phàm!

Bên cạnh Sở Phàm, một gã đại hán giơ tay phải đánh một quyền vào mặt Sở Phàm. Sở Phàm trắm mắt, thi triển “Đại lực kim cương thủ”, quát lớn:

-Đại lực kim cương thủ đệ tam thức: Kim Cương Thân Tí!

Nghe người né thoát nắm tay của tên đại hán, tay phải đập lên trên tay tên đại hán kia, sau đó tay trái ra một quyền đánh vào nách hán, chỉ nghe thấy “ca” một tiếng, tên kia kêu thảm, lão đảo ngã xuống đất, các đốt ngón tay phải đã bị Sở Phàm chặt đứt!

Cùng lúc đó, quyền cước của ba gã khác cũng đã tới nơi, đánh lên sau lưng Sở Phàm. Sở Phàm không thèm quay đầu lại, Du Long thân pháp, xuất ra “Long trảo cầm nã thủ”, nhanh như thiểm điện bắt được ót của tên bên trái, Sở Phàm thoáng dùng “Đại ực kim cương thủ” thủ kính, gã kia liền hôn mê! Tiếp theo tay phải Sở Phàm trực tiếp đánh vào huyệt Thiên Trung của một tên khác, tên này kêu thảm một tiếng, hai tay che ngực, lão đảo lùi lại. Đại hán phía bên phải hiển nhiên là bị hành động dũng mãnh phi thường dọa tới ngây ngốc đứng một bên quên cả công kích Sở Phàm. Lúc này, hán thấy Sở Phàm lừng không nhảy tới, một cước quét về phía má trái của hán, gã đại hán trong lòng cả kinh, chờ phản ứng được thì một cước của Sở Phàm đã muốn đá vào mặt hán, trực tiếp đem hán đá bay đi.

Không đến một phút đồng hồ, Sở Phàm đem bốn gã đại hán đánh ngã, điều này làm cho mọi người kinh ngạc không thôi, ở ý thức của bọn họ đánh đập không phải kiểu này. Đánh đập ứng với việc người đánh ta một quyền, ta đánh người một quyền, người đá ta một cước, ta đá người một cước, ai có khí lực lớn hơn, ai có thân thể tốt hơn thì người đó thắng!

Nhưng mà, Sở Phàm lại trong thời gian quá ngắn đánh bốn gã đại hán, hơn nữa cả bốn gã đại hán đến cả một sợi lông của hán cũng động không tới thì tính là cái gì? Không phải là công phu Thiếu Lâm chứ!

Đầu trọc trong lòng kinh sợ, trong mắt toát ra thần sắc e ngại, hán không ngờ lại xuất hiện cảm giác sợ hãi, hán không khỏi thoái lui, lúc đó hán cảm giác dưới chân mình dường như có cái gì, hán cúi đầu thì nhìn thấy hóa ra dưới chân có một ít gạch, đầu trọc sau khi thấy hết lớn:

- Các huynh đệ, lấy gạch!

Nói xong hán trực tiếp lấy một viên gạch thành ném tới Sở Phàm.

Sở Phàm nhìn thấy viên gạch đang bay tới, không né tránh, trực tiếp xoay người đá vào phía trên viên gạch, chính vì vậy khiến viên gạch bay ngược lại phía đầu trọc, hơn nữa tốc độ lại trở nên nhanh hơn, bên kia một đại hán trốn không kịp, bị viên gạch đó nện trúng vào đầu, lập tức hán kêu thảm một tiếng, máu chảy ra!

Bọn người của đầu trọc thấy thế, hít một ngụm lương khí, đều nhặt gạch trên mặt đất, tuy nhiên bọn họ không dám ném quá nữa, mà là rống giận nhắm phía Sở Phàm lấy tay cầm gạch đánh tới.

Tính cả Đầu trọc, bảy tên đại hán trong tay cầm gạch, như cuồng phong bạo vũ hướng về phía Sở Phàm, ánh mắt Sở Phàm phát lạnh, thân thể như một con báo trong cơn giận dữ nhắm về phía bảy tên đại hán, hán búng vào thân pháp vừa nhanh vừa quỷ dị tránh né công kích của bọn người Đầu trọc, đồng thời dùng quyền pháp, chưởng pháp của Nam Thiếu Lâm đem bọn đại hán này đánh cho đầu óc choáng váng, không hề có sức chống cự, vì Sở Phàm ra quyền đều chuyên môn tấn công các đại huyệt trước ngực tựa như Thiên Trung, Cự Khuyết, Thần Khuyết, Khí Hải, Quan Nguyên, bị đánh trúng khí huyết sẽ không thuận, nội khí tán loạn, thần chí không rõ ràng, thân thể bất động, tuy nhiên lực đạo Sở Phàm tung ra là vừa khéo nếu không đám đại hán này tính mạng đã sớm ô hô ai tai.

Trong nháy mắt bốn gã đại hán lại bị Sở Phàm đánh cho nằm lăn dưới đất, mà lúc này Đầu trọc từ phía sau cầm gạch mạnh mẽ đánh tới ót của Sở Phàm, Sở Phàm nghe tiếng gió, đánh trả một quyền, trực tiếp đánh vào viên gạch của Đầu Trọc, chỉ nghe “phanh” một tiếng, viên gạch trong tay đầu trọc bị cắt thành hai đoạn!

Lúc ấy, hai gã đại hán còn lại ngây dại, tim lòng không được, hai viên gạch trong tay rơi xuống, hai chân bắt đầu run rẩy, mà trong lòng đầu trọc đã sợ hãi tới cực điểm, hán nhìn ánh mắt âm hàn của Sở Phàm, chỉ cảm thấy Sở Phàm không phải là phạm nhân mà là một ác ma đến từ địa ngục.

Tiếp theo, cánh tay phải của Sở Phàm chụp lấy cổ của Đầu trọc lôi xuống đồng thời đầu gối chân phải đá lên trên đỉnh đầu, đánh vào ngực vào bụng của đầu trọc. Lập tức đầu trọc kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó Sở Phàm kéo đầu trọc, trực tiếp đánh thẳng một quyền vào mặt, lập tức mũi của đầu trọc bị đánh đập nát, mấy cái răng theo đó mà rụng xuống, và cũng vì thế mà máu từ mũi, miệng chảy ra không ngừng. Đầu

trọc toàn thân vì chết lặng mà không có cảm giác đau đớn, hiện tại trong ý thức của hắn chỉ có sợ hãi, cầu xin được tha thứ.

Thân thể đầu trọc lắc lắc, cuối cùng hai đầu gối khụy xuống, quỳ rạp trước mặt Sở Phàm, Sở Phàm ngồi xổm, lạnh lùng nhìn đầu trọc nói:

- Hiện tại, Thiếu Lâm tự trong mắt ngươi vẫn như một cục phân sao?

- Không...không, không phải, đại.. đại ca, em đã sai rồi, em mới là cứt chó, em có... có mắt như mù, xin đại ca giơ cao đánh khẽ tha cho em một mạng.

Máu tươi từ mũi và miệng đầu trọc chảy ròng ròng, hắn ngập ngừng xin tha mạng.

- Nhớ kỹ, Thiếu Lâm tự không phải là nơi thứ rác rưởi như mày có thể nói xấu, bất luận kẻ nào cũng không thể nói xấu Thiên Lâm tự! Nếu mày nói xấu tao thì tao có thể không để ở trong lòng mà đi so đo với mày. Nhưng mày lại nói xấu Thiếu Lâm tự tương đương với việc nói xấu sư phụ tao nên mày đáng chết.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- A? Em sai rồi, em biết sai rồi. Van cầu đại ca tha cho em một con đường sống, tha em đi, em dập đầu lạy anh!

Đầu trọc nói xong liền hướng tới Sở Phàm ngẩng đầu lên.

Trên mặt Sở Phàm không chút biểu tình, hắn lạnh nhạt nói:

- Mày còn muốn sống ư?

- Muốn, rất muốn, xin đại ca giơ cao đánh khẽ!

Đầu trọc vội vàng nói.

- Có thể, tuy nhiên có một điều kiện, mày không phải nói mày là cứt chó sao ? Cứt chó với nước tiểu vốn là một nhà , mày đi đem nước tiểu của mày với cả các huynh đệ của mày nữa vừa tở ra liếm sạch sẽ!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- A? Cái.. cái gì ...

Đầu trọc không kìm nổi kinh hô, lúc này ánh mắt Sở Phàm lại phát lạnh, nắm tay phải đầu trọc chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, ngón trỏ trên tay phải đầu trọc đã bị gãy, bạch cốt ở ngón tay đều lòi cả ra. Người ngoài nhìn vào thấy ghê người!

Đầu trọc tru lên như heo bị chọc tiết, lúc này Sở Phàm lại cầm ngón giữa định bẻ tiếp, Đầu trọc thổ hồng hển, vội vàng lớn tiếng nói:

- Em liếm, em liếm !

Sở Phàm lúc này mới buông lỏng tay ra, đầu trọc tự mình đi tới chỗ lúc trước mình phóng uế, dưới đất là một bãi nước tiểu vô cùng tanh hôi, cúi đầu xuống.....

Sở Phàm lạnh lùng nhìn, trên mặt hắn không có một chút biến hóa nào, lúc sau hắn lạnh lùng nói với mọi người:

- Hôm nay, chuyện này dù là vớ vẩn chúng mày cũng không được nói ra. Nếu không, tao chắc chắn sẽ trở lại cắt cái cổ của chúng mày đi. Chúng mày tốt nhất nên tin lời tao nói!

Sở Phàm nói xong liền đi tới bên cạnh đầu trọc, cúi đầu xuống lấy ra một dụng cụ nghe trộm to bằng cái cốc áo, đồng thời lạnh lùng nói:

- Về sau đứng để rơi vào tay tao, nếu không nửa đời còn lại của mày đều nằm trên giường đó. Dận đám anh em của mày chuyện đêm nay một chữ cũng không được lộ ra ngoài, nếu tao nghe được tin gì thì mày nhất định phải chết, nhớ kỹ chưa?

- Nhớ kỹ , nhớ kỹ!

Trên mặt Đầu trọc còn dính đầy nước tiểu dùng sức gạt đầu nói.

Sở Phàm nghe vậy hừ lạnh một tiếng , lập tức rời đi.

Tinh nguyệt âm đậm, gió đêm mát lạnh, Đầu trọc cùng đám anh em của hắn nhìn bong bóng đơn bạc của Sở Phàm , trong lòng bao phủ một sự sợ hãi, ở trong mắt bọn chúng, Sở Phàm chính là một ác ma đến từ địa ngục!!!.

17. Chương 18: Không Phải Là Xem Trộm.

Lúc này Sở Phàm dùng cái mũi dùng ngửi, ách, đúng vậy, chính là mùi thịt nướng, nghe mùi này làm Sở Phàm chảy nước miếng, tính ra đã nửa tháng rồi hắn không biết tư vị của thịt, ở Nam Thiếu Lâm mỗi ngày đều là củ cải trắng, đậu hủ, không dính chút nước luộc, điều này cũng giải thích việc hắn vì sao gầy gò quá

Sở Phàm theo mùi thịt nướng đi tới ban công, phóng mắt thấy đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng vị hôn huyết mỵ nữ tên là Tô Phi đang ở cạnh bể bơi tiến hành một bữa tiệc thịt nướng lớn. Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư cầm chân gà thịt bò đặt ở trên vỉ sắt để nướng, các thiên kim đại tiểu thư này dường như không sợ ăn như vậy sẽ dễ bị mập.

Sở Phàm đang ở ban công nhìn, đột nhiên, hắn chợt ý thức được một vấn đề lớn— Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư cùng không ở phòng, hơn nữa xem ra trong khoảng thời gian ngắn tuyệt sẽ không quay về phòng !

Nghĩ vậy, Sở Phàm chỉ cảm thấy máu nóng không ngừng hướng lên não, thiếu chút nữa không giữ được mà kích động, hắn xoay người, cước bộ nhẹ nhàng chậm chạp lui thân quay về trong phòng, không cho các nàng tiểu thư phía dưới phát giác hắn đã tỉnh dậy.

Sở Phàm lui về trong phòng rồi mở ba lô, từ trong ba lô lấy ra hai cameras nhỏ như cái cúc áo, đây rõ ràng là loại cameras vô tuyến dạng cúc áo. Trời ơi, tiểu tử này xuất ra mấy cái cameras vô tuyến này là có gì ý đồ bất lương gì ?

Sở Phàm lấy đầu thu tín hiệu cameras ra nữa rồi thì thảo nói:

- Lão gia hỏa kia nói thứ này là tiên tiến nhất hiện nay, có thể xem được tới 180 độ, tiêu cự có thể điều chỉnh, còn có thiết bị nghe trộm, lão gia hỏa này nếu dám gạt ta thì để xem ta quay lại thu thập lão như thế nào!"

Sở Phàm nói xong rồi nhẹ nhàng như một chú mèo đi đến ban công, thoáng nhìn một chút, hoàn hảo, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phi, ba mỹ nữ còn đang tiến hành bữa tiệc thịt nướng lớn đó, mà dường như họ còn đang cao hứng đây..

Một nụ cười xấu xa hiện lên trên khóe miệng của Sở Phàm , hắn nhẹ nhàng lui về phòng, cầm lấy hai cái cameras vô tuyến dạng cúc áo nhẹ nhàng mở ra cửa phòng, thăm dò thì thấy trong đại sảnh lầu hai không có ai, như vậy Hầu Trương bá cùng Vương mục tuyệt không đi lên lầu hai.

- Trước tiên là tới phòng nào? Ách, ta nếu đã là vệ sĩ của nhị tiểu thư thì như vậy trước tiên là phòng của nhị tiểu thư.

Sở Phàm nói xong liền nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng nhị tiểu thư , tay nắm lấy khóa phòng vặn mở ra, hoàn hảo, nhị tiểu thư không có khóa cửa, mặc dù có khóa đi nữa Sở Phàm cũng có biện pháp mở ra, trong túi tiền của hắn có một sợi thép nhỏ nữa!

Sở Phàm đi vào phòng nhị tiểu thư sau đó lấy tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Trong phòng nhị tiểu thư thoáng thoáng có mùi thơm, ách, giống như mùi trên người nhị tiểu thư, phòng của nhị tiểu thư rất lớn, màu sắc chủ yếu là màu phấn hồng, thảm, giường, màn che đều phi thường giống nhau đều là màu phấn hồng, sự phối hợp cũng rất mỹ lệ, trên tường dán màu phấn hồng, trên giường lớn chăn màn hỗn độn, trên đầu giường có gối ôm, thú nhồi bông là gấu mèo, cái đồng cái tây, từ sự xếp đặt như vậy có thể thấy được

vị nhị tiểu thư xinh đẹp dường như có điểm lười biếng, ngay cả phòng của mình cũng không dọn dẹp gọn gàng!

Sở Phàm nhìn cái giường lớn kia, không khỏi liên tưởng đến tối hôm qua nhị tiểu thư cùng Tô Phi ở tại đây ngủ. Hắn âm thầm nuốt nước miếng, tuy nhiên hắn biết mình là tới gắn cameras, hơn nữa nơi đây tuyệt đối không thể ở lâu, đây chính là khuê phòng của nhị tiểu thư a. Hắn là một đại nam nhân không ngờ lại phải lén đi vào. Cái tội này gọi là tội xâm phạm chỗ riêng tư của con gái, một tội danh rất lớn!

Nhưng Sở Phàm dường như chẳng quan tâm, cũng đừng nói tới việc đổ mặt, bởi vì hắn có lý do rất đường hoàng. Đó chính là vì để bảo vệ tốt cho nhị tiểu thư, cho nên không thể không ngày đêm giám thị hành động của nhị tiểu thư!

Sở Phàm rất nhanh ngay tại đối diện giường lớn tìm một góc tường cực kỳ bí mật đem cái cameras gắn lên, rồi đem màn ảnh để điều chỉnh máy, hết thấy đều trang bị xong, Sở Phàm theo các góc độ quan sát một lần, rồi kết luận— cho dù nói cho Nhị Tiểu thư biết trong phòng bị gắn cameras, thì nàng tìm cả một trăm năm cũng tìm không ra!

Trong phòng nhị tiểu thư gắn cameras xong, Sở Phàm nghiêng tai lắng nghe động tĩnh đại sảnh trên lầu hai, phát giác không có động tĩnh gì thì mới mở ra cửa phòng đi ra.

Sở Phàm đi ra tìm phòng của đại tiểu thư, trong lòng nhất thời đắn đo có nên ở trong phòng đại tiểu thư gắn cameras, hắn do dự một giây, nghĩ:

” Dựa theo logic lý luận của đại tiểu thư, ta nếu là vệ sĩ của nhị tiểu thư như vậy cũng chính là vệ sĩ của nàng, dựa theo logic lý luận của ta nếu gắn cho nhị tiểu thư vì sao không gắn cho đại tiểu thư? Không nên làm người kỳ thị? Từ điểm ấy mà xem đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư là ngang hàng!”

Sở Phàm nghĩ xong liền nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đại tiểu thư ra, lách mình đi vào, trong phòng đại tiểu thư có mùi nhẹ nhàng sâu lắng, đó là một loại mùi thành thực đến mê người. Sở Phàm nghe xong lại cảm giác chính mình lại phạm một tội quan trọng—Sắc giới!

Trong phòng đại tiểu thư có một cái giá sách phía trước có một cái bàn học hình bán nguyệt, trên bàn bày rất nhiều bộ sách, chủ yếu là sách quản lý, trên bàn còn đặt một tấm ảnh chụp đại tiểu thư mặc y phục bác sĩ, ảnh chụp đại tiểu thư thanh thuần thoát tục, quả thật là hảo tiêu!

Sở Phàm nhìn sơ trên bàn rồi rất nhanh liền dừng lại ở tủ áo của đại tiểu thư trong phòng tủ áo khoác có một cánh đang rộng mở, Sở Phàm nhìn qua cánh cửa thấy được bên trong là ... nội y!

Trời ạ, Sở Phàm trong lòng kinh hoàng, hắn không nghĩ tới khi mình nhìn vào thì không ngờ trong đó là một loạt nội y với đủ loại kiểu dáng, có nội y trong suốt gợi cảm, có nội y bằng lụa tơ tằm và cũng có loại khổ chữ “T”... Các loại nội y này không thể nghĩ ngờ gì nữa, đó đúng là đều để cho đại tiểu thư mặc!

Một tủ áo rất lớn, Sở Phàm nhìn vào còn thấy trong tủ còn có rất nhiều quần áo của đại tiểu thư. Thấy vậy tim Sở Phàm đập thành thịch, hắn nghĩ thầm:

” Đại tiểu thư có nội y nhiều như vậy, ta lấy một bộ về cất kỹ thì đại tiểu thư hẳn là sẽ không phát hiện đâu ?”

Tuy nhiên Sở Phàm vẫn nhớ rõ mục đích quan trọng lần này của mình, hắn thăm dò bố trí trong phòng đại tiểu thư một chút, rồi tìm một góc tường đem cái cameras gắn lên, điều chỉnh lại màn hình cái máy, kiểm tra không có gì nhầm lẫn, hắn mới rời khỏi phòng của đại tiểu thư. Đương nhiên, trước khi đi hắn cũng đã kịp nhân cơ hội, à không, phải nói là thuận tay lấy một bộ— nội y. ((sắc lang))

Sở Phàm về tới phòng mình, trong lòng kích động vạn phần. Hắn đem thiết bị thu sóng của cameras trong phòng nhị tiểu thư mở ra, đem phích cắm nối vào nguồn điện, lấy sợi dây kết nối tới ổ kênh AV cuat TV, tiếp theo hắn bật TV chuyển tới kênh AV, lập tức trên TV hiện ra hình ảnh trong phòng nhị tiểu thư rất rõ ràng, Sở Phàm điều chỉnh một chút góc độ của cameras để có thể nhìn thấy hết từng góc ngách trong phòng nhị tiểu thư, và quan trọng nhất là hình ảnh phải rõ ràng!

Sở Phàm tiếp theo đem thiết bị thu của cameras trong phòng đại tiểu thư mở ra, nối dây truyền vào TV, đồng dạng cũng có thể nhìn thấy cảnh vật trong phòng đại tiểu thư, hơn nữa có thể thấy rõ ràng.

Sở Phàm nhìn tất cả đều đã được lắp đặt thành công mà trong lòng vô cùng kích động. Dù sao đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đều là cực phẩm mỹ nữ a. Hắn nếu không làm thì thôi nhưng đã làm thì phải làm cho đến cùng, nên trực tiếp gắn cameras mini ở trong phòng đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư. Hành động vô sỉ này đã bộc lộ dã tâm của hắn. Thế này thì từ nay về sau mọi nhất cử nhất động của đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư khi ở trong phòng, ví dụ như thay quần áo, thay nội y, ngủ nghỉ, đi vệ sinh..v..v.. chẳng phải là sẽ bị hắn nhìn rõ ràng hay sao?

Từ hành vi trên có thể kết luận hành động nhòm trộm này của Sở Phàm là cực kỳ nghiêm trọng !

Nhưng lúc này Sở Phàm cũng thì thảo niệm :

- A di đà phật, A di đà phật, sư phụ, loại hành vi này của đệ tử không phải là cố tình, mà đều là để hoàn thành sự phó thác của sư phụ, để bảo vệ nhị tiểu thư, ách, còn cả đại tiểu thư không rơi một cọng lông sợi tóc. Đệ tử làm như vậy chính là muốn mọi thời khắc đều có thể giám thị đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư, vạn nhất các nàng ở trong phòng, nhà vệ sinh khi không cẩn thận trượt chân, làm đầu bị thương dẫn tới hôn mê thì đệ tử cũng có thể nhanh chóng đi cứu người, cho nên, chuyện này không phải là nhìn trộm!

Sở Phàm nói tới đây liền nhìn bộ nội y đang để trên đầu giường mà hắn đã thuận tay lấy trong phòng đại tiểu thư, trong lòng không khỏi trầm nghĩ:

” Nếu đại tiểu thư mặc bộ nội y này trên người sẽ như thế nào nhỉ?”

Vấn đề này hắn rất nhanh sẽ biết!

18. Chương 19: Tôi Giỏi Sắc Nhưng Tôi Không Phải Là Hòa Thượng.

Rồi hắn lại nghĩ mình phải cố ý đi ra ban công để cho các tiểu thư cho rằng mình vừa mới tỉnh ngủ, làm như vậy với mục đích rõ ràng chính là muốn bị các tiểu thư phát hiện ra rằng mình đang giấu đầu hở đuôi!

Cho nên hắn cố ý ra ban công vươn mình ngáp một cái nhưng lại dung hợp cả công phu Phật môn Sư Tử hồng vào đó, bởi vậy một cái ngáp của hắn giống như một tiếng sấm, khiến đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng với Tô Phi ở phía dưới đang ở nướng thịt phải hoảng sợ. Nhị tiểu thư vỗ vỗ ngực, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Sở Phàm quát:

- Anh muốn dọa chết người sao? Không việc gì thì anh rống cái gì mà rống hả?

- Tôi.. tôi đang ngáp. Bình thường buổi sáng tôi đều phải làm như vậy.

Sở Phàm về mặt vô tội nói.

- A? Vậy anh mau mau chuyển ra ngoài ở. Nếu mỗi buổi sáng thức dậy anh đều kêu một tiếng quỷ quái như vậy thì còn cho người ta ngủ được hay sao?

Nhị tiểu thư nghe vậy biến sắc, lớn tiếng nói.

- Được rồi, Tiểu Vân, đừng náo loạn!

Đại tiểu thư nói xong nhìn về phía Sở Phàm, mỉm cười, nói:

- Anh tỉnh lại rồi ư? Sao không ngủ nhiều hơn một chút? Anh tối hôm qua uống say... ...”

Nói đến đây, sắc mặt đại tiểu thư giống như hoa sen mới nở, sắc mặt nháy mắt ửng đỏ, nàng nhìn đến quần đùi rộng thùng thình của Sở Phàm đang hướng về phía trước đỉnh trời một cái lều lớn, nàng không khỏi tức giận nói:

- Anh ... lưu manh!

Sở Phàm theo ánh mắt đại tiểu thư hướng chính mình dưới thân vừa thấy,

- A... ..

Hắn quát to một tiếng, chạy về phòng, biến cố bất thành linh khiến đại tiểu thư có điểm kinh ngạc, nghĩ không ra Sở Phàm phản ứng lại lớn như vậy, theo lý thuyết phải là nàng la to ” A!” một tiếng ngược ngừng mới đúng chứ. Mà nhị tiểu thư cùng với Tô Phỉ lại không biết gì cả, các nàng đoán không ra Kỷ Tiêm Tiêm như thế nào đột nhiên mắng Sở Phàm là lưu manh, càng kỳ quái vì sao Sở Phàm lại quát to một tiếng chạy về trong phòng, điều này dường như có điểm huyền diệu đáng giá tìm hiểu đây nha!

Sở Phàm trở lại phòng nhanh mặc quần lót rồi mặc quần áo lên quần lót. Hoá ra bởi vì hắn luyện Đồng Tử công nên mỗi ngày vào buổi sáng khi thức dậy tự nhiên sẽ nhất trụ kinh thiên. Đặc biệt lúc sáng sớm khi nhìn tới thứ động lòng người kia của đại tiểu thư lại càng kích thích cái bộ phận nào đó dùng để bài tiết trên cơ thể hắn kia, cho nên...

Hắn lại cảm thấy mình cần phải giải thích với đại tiểu thư một chút, vì sao mình ở ban công thì thân thể lại có phản ứng như vậy, không phải mình là lưu manh, mà là chính mình từ nhỏ tu luyện Đồng Tử công, cho nên buổi sáng thức dậy sẽ là nhất trụ kinh thiên, nếu đại tiểu thư còn chưa tin hắn có thể lấy tuyệt phẩm “ Ý Thiên Đồ Long Ký “ có đoạn Trương Tam Phong dạy Trương Vô Kỵ võ công có một đoạn ngắn, chính là Trương Tam Phong cùng Trương Vô Kỵ nằm ở một sườn núi, hai người một già một trẻ cứ thế mà nhất trụ kinh thiên, đây là đặc điểm tu luyện Đồng tử công.

Sở Phàm đi xuống lầu rồi lập tức đi về phía ba nàng. Hắn ngửi mùi thịt nướng mê người kia, bụng nhất thời ” Rột rột ” kêu lên, hắn đến gần mở miệng, nói:

- Tôi cũng muốn ăn chân gà nướng!

Tô Phỉ nghe vậy thì một đôi mắt to màu lam nhạt nhìn chằm chằm vào Sở Phàm với vẻ khó tin nói:

- Anh cũng ăn thịt ?

Sở Phàm nhìn về phía Tô Phỉ, hắn đây là lần đầu tiên đánh giá cẩn thận Tô Phỉ. Hắn phát giác Tô Phỉ cũng xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, cái mũi cao thẳng, đôi môi mọng rất gợi cảm, ồ, mắt của nàng sao lại là màu lam nhỉ? Sở Phàm nhìn kĩ lại, đúng vậy, đó là màu lam nhạt, hơn nữa một mái tóc là màu kim hoàng, điều này không khỏi làm hắn liên tưởng đến ở trên TV có chiếu con gái phương Tây tóc vàng mắt xanh. Không trách những người này kêu Tô Phỉ là người nước ngoài? Nhìn lại thân thể của nàng, hông to, eo nhỏ, ngực lớn, chính là dáng người tiêu chuẩn của người nước ngoài, chỉ là nàng nói tiếng phổ thông Hoa Hạ lại rất chuẩn a. Thật sự là kỳ quái!

Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư thấy Sở Phàm đang ngơ ngác nhìn chằm chằm Tô Phỉ thì trong lòng không khỏi tức giận, đặc biệt là nhị tiểu thư. Tô Phỉ là bạn tốt của nàng, mà Sở Phàm nói cho cùng cũng chỉ là vệ sĩ của nàng thôi. Mà tên tiểu tử Sở Phàm này lúc này không ngờ lại như vậy, dám nhìn chằm chằm Tô Phỉ, hơn nữa mặt một chút đỏ cũng không có. Nàng bắt đầu cảm thấy ngược thay cho Sở Phàm, vì vậy nàng không kìm nổi quát:

- Ngốc tử, anh sao lại ngây ra vậy, người khác hỏi anh sao anh không trả lời?

- A?

Sở Phàm phục hồi lại tinh thần, mờ mịt chung quanh, nói:

- Hỏi tôi cái gì?

- Hỏi anh sao lại ăn thịt!

Nhị tiểu thư tức giận nói.

- Một, hai, ba... Tôi đã mười lăm ngày chưa ăn thịt rồi, cho nên muốn ăn.

Sở Phàm đưa tay đếm, nói.

Tô Phỉ ngay từ đầu bị Sở Phàm nhìn chằm chằm còn cảm thấy ngược ngừng, tuy nhiên nàng phát giác Sở Phàm này cũng thú vị, cho nên nói:

- Vậy anh không phải là hòa thượng từ Thiếu Lâm tự tới sao? Hòa thượng phải nhớ cho kỷ năm giới của Phật môn nha!

Sở Phàm vừa nghe, trong lòng không vui, nghĩ thầm, rằng:

” Cô gái ngoại quốc này cũng không có nhân quang. Chắc là loại hung đại vô não đây? Chẳng lẽ nàng nhìn không ra mình trên đầu có tóc ư? Nếu là hòa thượng thì trên đầu có tóc sao?”

Nghĩ vậy hắn lại nói:

- Tôi tuy tuân thủ giới sắc nhưng không phải hòa thượng. Tôi là đệ tử tục gia. Cô không thấy được tóc trên đầu tôi sao? Cho nên tôi đương nhiên có thể ăn thịt.

- Không đúng, không đúng rồi. Tôi nhớ rõ anh nói với tôi rằng sư phụ anh đối đãi với anh như là người xuất gia mà. Người xuất gia chính là hòa thượng đó.

Nhị tiểu thư vỗ tay nói.

- Không phải, không phải. Trong năm giới sư phụ không hạn chế việc ăn uống, cho nên tôi vẫn có thể uống. Tuy nhiên bốn giới còn lại sư phụ lại nghiêm khắc hạn chế, đặc biệt sắc giới, cho nên tôi không được gần nữ sắc.

Sở Phàm nói.

- Không gần nữ sắc? Thật hay là giả đó? Vậy anh làm sao để nói dối tông đường đây?

Nhị tiểu thư cười hì hì nói, dường như là đang khiêu khích Sở Phàm.

Kỷ Tiêm Tiêm đứng cạnh đó cũng không như muối muối của nàng tùy tiện không chỗ nào kiêng kỵ như vậy, nàng sắc mặt hơi hơi ửng đỏ, nói:

- Tiểu Vân, muối nói cái gì vậy. Chuyện người khác muối quản nhiều như vậy để làm chi?

Sở Phàm nghe mà trong lòng quỳnh hết cả lên, lầm tưởng rằng đại tiểu thư không tin tưởng lời nói của hắn, cho nên hắn mặt đỏ, lớn tiếng giải thích nói:

- Thật, thật mà, sư phụ nói chữ Sắc trên đầu có một cây đao. Cho nên người dạn dỏ tôi không được gần nữ sắc, như vậy mới tránh được hết thảy tai vạ. Sư phụ còn nói con gái là một con hổ, sẽ ăn thịt người. Thật đáng sợ!

Sở Phàm nói xong đột nhiên nhớ tới mình muốn giải thích với đại tiểu thư chút chuyện lúc nãy ở ban công, cho nên hắn chuyển hướng đại tiểu thư, nói:

- Đại tiểu thư, vừa rồi ở ban công tôi... ..

Đại tiểu thư nghe vậy mà trong lòng chợt run lên, vội vàng lên tiếng ngăn lời Sở Phàm sắp nói:

- Được rồi, được rồi, không cần nói, tôi đã hiểu. Anh không phải muốn ăn chân gà nướng sao? Đây, tôi cho anh cá chân gà mà tôi đã nướng chín.

Nói xong đại tiểu thư không khỏi thầm nghĩ, Tiểu Sở này cũng thật là, cái loại chuyện như vậy mà cũng nói ra, hắn còn không biết là dọa người hay sao? Nếu đem cái loại sự tình này nói ra ngưỡng tới thể nào đây. Tiểu Sở này thật không biết lúc nào nên nói hay lúc nào không nên nói nữa. May mà mình ngăn hắn đúng lúc!

Nhị tiểu thư nghe Sở Phàm nói một nửa rồi ngừng nói, trong lòng quỳnh lên, thúc giục:

- Nói mau, nói mau, vừa rồi anh ở ban công làm sao vậy? Làm chi mà vô duyên vô cớ quát to một tiếng rồi chạy về trong phòng đi hả? Người ta là con gái mà lúc thẹn thùng còn chưa phản ứng mãnh liệt như anh đây đó!

Sở Phàm nghe vậy liếc mắt trộm nhìn đại tiểu thư, chỉ thấy sắc mặt đại tiểu thư hơi hơi đỏ lên, một đôi mắt to như mộng ảo đang nhìn hắn, dường như đang cảnh cáo hắn, anh nếu dám nói thì để xem anh làm thể nào mà ngẩng đầu lên được!

Sở Phàm cho dù ngốc tới cỡ nào cũng nhìn ra ánh mắt đại tiểu thư có ý gì, cho nên hắn ngập ngừng nói:

- Đại.. đại tiểu thư bảo tôi ăn chân gà nướng.

- Tôi đây còn chờ anh nói đó!

Giọng nói của nhị tiểu thư chuyển thành cực kỳ dịu dàng, nói:

- Tiểu hòa thượng, chỉ cần anh nói ra là tôi sẽ tự mình nướng chân gà, đùi gà còn có thịt bò xiên cho anh ăn nữa, có được không?

- Tôi không phải tiểu hòa thượng, tôi có tóc, tôi là đệ tử tục gia!

Sở Phàm nghe được trong lời nói của nhị tiểu thư có ý xúc phạm tới nguyên tắc của hần, cho nên không kìm nổi lớn tiếng biện giải.

- Anh nếu không nói ra thì tôi cứ gọi anh là tiểu hòa thượng đấy. Hừ, anh là vệ sĩ của tôi nên anh phải nghe lời tôi nói mới đúng!

Nhị tiểu thư bủ môi, tức giận nói.

- Tiểu Vân, anh ta làm gì ở ban công là tự do của anh ta. Muội hỏi kỹ như vậy để làm chi?

Kỷ Tiêm Tiêm nhìn muội muội của nàng tiếp tục giằng co như thế, không kìm nổi lên tiếng.

- Vậy tỷ tỷ nói cho muội biết là chuyện gì xảy ra đi. Tỷ vì sao lại nói anh ta là lưu manh vậy?

Kỷ Tiêm Vân tò mò hỏi.

- Tôi.. tôi không phải lưu manh, lúc ấy tôi ở ban công luyện Đồng Tử công, nhìn thấy các người nên ngưng ngừng, liền chạy về trong phòng.

Sở Phàm gấp đến độ tiếng nói cũng tăng lớn.

- Luyện Đồng Tử công? Cái loại công phu chỉ đối phó được với trẻ con của anh thì không luyện cũng thể!

Kỷ Tiêm Vân nói xong chuyển hướng tỷ tỷ của nàng, hỏi:

- Vậy tỷ tỷ vì sao lại bảo anh ta là lưu manh vậy?

- Tỷ có nói sao? Tỷ nếu nói thì tỷ sẽ thu hồi lại lời nói đó. Hơn nữa Tiểu Sở sao lại là lưu manh, các muội về sau cũng không phải bởi vì hần thành thật mà khi dễ người ta.

Đại tiểu thư nói.

Tiểu Sở vừa nghe vậy trong lòng cao hứng, đại tiểu thư rất cực giải trừ hiểu lầm đối với mình, không hề cho rằng mình là lưu manh, trong chốc lát hần phát giác cuộc sống thật tươi đẹp!

Lúc này nhị tiểu thư nói:

- Tiểu hòa thượng, không, tiểu Ngốc Ngốc, anh từ từ ăn đi, chúng tôi ăn no rồi. Anh ăn xong rồi tới Vương mộ nhờ thu dọn lại.

Nhị tiểu thư nói xong liền lôi kéo đại tiểu thư cùng với Tô Phỉ đi vào trong phòng.

Đi vào nhà rồi đại tiểu thư nói:

- Tiểu Vân, muội đây là làm chi vậy? Lén len lút lút.

- Tỷ tỷ, muội cảm thấy chúng ta cần phải thử tên tiểu hòa thượng kia một chút để xem hần có phải thật sự không được gần nữ sắc hay không, có phải thật sự là giữ giới sắc hay không!

Nhị tiểu thư nhìn Sở Phàm đang ăn thịt nướng ở đằng xa xa, nhỏ giọng nói.

- Muội có ý gì vậy?

Đại tiểu thư nhẹ giọng hỏi.

- Muội sợ hần là cố ý nói dối chúng ta, làm chúng ta tưởng lầm hần là thật sự không gần nữ sắc, để cho sau này hần chiếm tiện nghi của chúng ta.

Nhị tiểu thư nói.

- Tiểu Vân, muội lo lắng nhiều quá đấy. Tiểu Sở là một người rất thành thật nên sao lại nói dối chứ?

Đại tiểu thư tức giận nói.

- Tỷ tỷ, chúng ta cũng có thể thử một chút chứ sao. Chúng ta mặc áo tắm gợi cảm một chút rồi đi bơi để xem xem hần phản ứng như thế nào. Hơn nữa hôm nay thời tiết nóng như vậy thì bơi cũng tốt mà.

Nhị tiểu thư năn nỉ.

- Ân, Kỷ tỷ tỷ, nếu hần chính là tiểu hòa thượng giữ giới sắc thì như vậy chúng ta mặc áo tắm hấp dẫn hần cũng được mà. Hi hi, đến lúc đó phản ứng của hần chắc chắn rất thú vị đấy!

Hồn huyết mỹ nhân Tô Phi bên cạnh cũng nói.

Đại tiểu thư cuối cùng không lay chuyển được sự nài nỉ của Tiểu Vân cùng Tô Phi nên đành phải đáp ứng, hơn nữa thời tiết nóng như vậy mát mẻ một chút cũng tốt.

Nhị tiểu thư cao hứng chạy đến cạnh bể bơi, nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, ăn nhanh lên. Ăn xong rồi chúng ta cùng nhau đi bơi.

“Đi bơi?”

Sở Phàm vừa nghe vừa cắn một miếng thịt nhưng còn chưa nuốt xuống cổ họng, hần không khỏi liên tưởng đến đủ loại kiểu dáng áo tắm gợi cảm, liên tưởng tới cảnh xuân tuyết vời của các mỹ nữ mặc loại áo tắm hai mảnh mà mình trông thấy trên TV!

” Chẳng lẽ ý của nhị tiểu thư là các nàng mặc cái loại áo tắm làm cho người ta phạm Sắc giới ấy cùng mình đi bơi?

Nghĩ vậy, Sở Phàm cảm giác mình đã ăn no rồi, không muốn ăn nữa , muốn ngay lập tức cùng các nàng đi bơi!

19. Chương 20: Bikini Hấp Dẫn.

Sở Phàm tưởng tượng đến việc sau khi mình ăn no sẽ có thể cùng đại tiểu thư, nhị tiểu thư và cả Tô Phi, ba vị mỹ nữ mặc đồ bơi đi bơi thì trong lòng kích động không ngừng. Cũng bởi vì vậy nên hần mới vội vã nói rằng mình ăn đã no rồi.

- Anh thực sự là ăn đã no rồi sao?

Nhị tiểu thư kinh ngạc nhìn Sở Phàm rồi giả hoạt cười, nói:

- Anh có phải là nghe được chúng tôi muốn đi bơi nên mới nói mình đã ăn no có phải không?

Sở Phàm nghe vậy mà khuôn mặt không khỏi đỏ bừng. Không ngờ ý nghĩ xấu xa trong lòng mình lại bị nhị tiểu thư liếc một cái đã nhìn thấu. Hần thanh minh nói:

- Đúng.. đúng là tôi ăn no rồi. Không tin thì cô xem, tôi ăn no tới mức nấc rồi đây này!

Sở Phàm nói xong rồi cố dằn ra được một tiếng nấc để tăng tính thuyết phục cho lời nói của mình.

Nhị tiểu thư trông thấy, nói:

- Vậy anh vào phòng thay quần bơi đi!

- A!

Sở Phàm a một tiếng vô cùng hưng phấn rồi tiêu sái đi mặc quần bơi.

Nhị tiểu thư nhìn bóng dáng của Sở Phàm, giả hoạt cười, trong đầu thầm nghĩ:

“Tiểu hòa thượng, để xem lần này anh có hiện nguyên hình hay không!”

Phòng thay quần áo phân ra làm khu nam và khu nữ. Sở Phàm đi vào khu của nam để thay quần áo rồi chọn một chiếc quần bơi màu đen. Mặc xong cái quần bơi mà trong lòng hắn thầm nghĩ:

” Cái quần bơi này sao so với cái quần lót mình mặc lại chặt hơn nhỉ? Nếu mặc cái quần bơi này vào thì một khi không cẩn thận để Đồng Tử công của mình nó lại phát tác thì đại tiểu thư chẳng phải là sẽ lại nói mình lưu manh sao?”

Sở Phàm do dự một hồi nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định mặc chiếc quần đó vào để đi bơi. Hắn nghĩ thầm, nếu mình ngay cả một chiếc quần bơi còn không dám mặc thì sợ rằng sẽ bị đại tiểu thư, nhị tiểu thư các nàng cười cho thối mũi mất. Mình đường đường là một nam tử hán thì sao có thể để cho mỹ nữ coi thường được? Đồng Tử công nếu có phát tác thì cứ kệ để cho nó phát tác chứ sao. Đúng lúc có thể chứng minh cho nhị tiểu thư thấy bản thân mình tuy nói không gần nữ sắc nhưng cũng không phải là một tiểu hòa thượng!

Sau khi đi tới bên cạnh bể bơi, ngay lập tức Sở Phàm bị dọa giật bắn cả người. Hắn trông thấy đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phi, cả ba người đều đã thay một bộ áo tắm. Trong đó nhị tiểu thư cùng Tô Phi đã xuống nước bơi, còn đại tiểu thư vẫn còn đang ở bên cạnh bể bơi khởi động cho nóng người để chuẩn bị xuống nước. Đại tiểu thư thấy hắn đã đi ra liền mỉm cười, nói:

- Tiểu Sở, anh tới rồi à!

Sở Phàm nhìn nụ cười mỹ lệ động lòng người kia của đại tiểu thư rồi lại nhìn bộ Bikini gợi cảm thuần một màu trắng đang mặc trên người nàng. Bộ Bikini gợi cảm này đã hoàn toàn phô bày dáng người hình chữ S hoàn mỹ lả lướt tuyệt vời, những đường cong tinh tế của đại tiểu thư, rồi cả nước da trắng như tuyết của nàng nữa. Sở Phàm chỉ cảm thấy mắt mình bỗng tự nhiên nhòa đi, hai chân thiếu chút nữa là đứng không vững. Hắn vội vàng tuyên một câu phật hiệu: “A Di Đà Phật!” làm thần trí mình tỉnh táo trở lại để tránh cho bản thân quên mất những giới luật mà sư phụ đã nhắc nhở.

Vào lúc này, Tô Phi vốn đang lặn dưới nước bỗng nhiên trồi lên mặt nước. Vị mỹ nhân có mái tóc màu vàng kim này vừa nổi lên đã tạo thành một cột nước bắn ra cả bốn phía, sau đó nàng vịn lấy cái thang bên cạnh bể bơi rồi trèo lên bờ. Sở Phàm lại bị giật mình. Trên người Tô Phi mặc chính là một loại Bikini có kiểu dáng tam giác dạng ba mảnh. Bởi vậy khi nàng di chuyển thì bạn hoàn toàn có thể nhìn thấy đôi đào tiên to lớn đang mẩy lên mẩy xuống ở trước ngực nàng. Nàng có dáng người cao gầy đầy đặn nên khi mặc bộ Bikini gợi cảm này vào lại càng thêm nóng bỏng. Riêng nói về vóc dáng thì Tô Phi tuyệt đối không hề thua kém những cô nàng người mẫu ở trang bìa cuốn tạp chí Play Boy. Còn về dung mạo, Tô Phi vốn đã có nét duyên dáng cổ điển của người phương Đông pha trộn với vẻ đẹp rực rỡ của phương Tây. Quả đúng là một cô gái rất đẹp, rất gợi cảm.

Trong lòng Sở Phàm cũng đã thầm niệm một ngàn, một vạn lần “A Di Đà Phật”. Thực ra theo tiêu chuẩn sắc giới mà sư phụ hắn đã lập ra thì hắn hiện tại xem như là đã phạm sắc giới. Hắn thầm nghĩ:

” May mắn là sư phụ không có ở đây chứ nếu không thì thế nào người cũng phạt mình đi gõ chuông một năm mất thôi!”

Nhị tiểu thư vẫn còn đang bơi trong bể bơi. Trên người nàng mặc một bộ áo tắm liền thân. Mà nguyên nhân cũng là bởi vì vóc dáng của nàng còn xa mới đầy đặn được như tỷ tỷ với Tô Phi. Cho nên Kỷ Tiêm Vân nàng rất biết thức thời mà không có mặc Bikini. Chỉ có điều, với một bộ áo tắm liền thân kia, nhị tiểu thư có vẻ lại càng thêm thanh khiết, càng thêm thoát tục, thanh lệ đến tuyệt mỹ!

- Tiểu.. Tiểu Ngốc Ngốc, anh sao còn chưa xuống nước bơi hả?

Tô Phi cười. Nàng vốn muốn gọi Sở Phàm là tiểu hòa thượng.

- Một hai.. một hai.. Trước tiên phải khởi động làm nóng người cái đã. Các cô cứ xuống bơi trước đi.

Sở Phàm vận động thân thể, ngoài miệng lấy lệ nói.

- Tôi cũng xuống bơi đây!

Đại tiểu thư nói xong liền hóa thành một đường cong duyên dáng nhảy xuống nước.

- Kỷ tỷ tỷ, đợi em với!

Tô Phi nói xong cũng nhảy xuống bể bơi.

Lúc này, dưới bể bơi kia, ba mỹ nữ tựa như ba mỹ nhân ngư nhẹ nhàng vẫy vẫy đôi chân ngọc thon dài mà bơi qua bơi lại trên mặt nước. Hình ảnh đó, cảnh tượng đó khiến người ta nhìn mà cảm thấy rung động tới tận tâm can.

- Này, ngốc tử. Anh không xuống đây bơi mà ở trên đó mà ngây người làm gì hả? Không phải là trông thấy chúng ta, ba vị mỹ nữ nên chẳng dám xuống nước đấy chứ?

Nhị tiểu thư cười nói mà trong đó tràn ngập vẻ khiêu khích.

- Ai nói không dám. Tôi giờ nhảy xuống ngay!

Sở Phàm nghe vậy liền lớn tiếng nói, đồng thời thân thể lui về phía sau bảy tám thước. Ba mỹ nữ thấy Sở Phàm lùi về sau thì không khỏi kinh ngạc, nhảy thì cứ trực tiếp mà nhảy xuống chứ lui về sau để làm cái chi chi?

Đúng lúc này, đột nhiên cả ba nghe thấy Sở Phàm hét lớn một tiếng rồi từ khoảng cách trăm mét xông đến, tốc độ nhanh vô cùng. Ba mỹ nữ đang ở trong bể bơi thấy hành động của Sở Phàm thì không khỏi sợ tới mức mặt mày biến sắc. Căn cứ theo tốc độ hiện tại của Sở Phàm khi nhảy xuống bể bơi thì còn không làm cho nước bắn tung tóe khắp nơi sao?

Nhưng đang lúc chạy với tốc độ khủng khiếp tới sát cái bể bơi thì Sở Phàm bỗng dừng dừng lại, dùng thế Kim Kê Độc Lập đứng thẳng ở đó, rồi cúi đầu nhìn mặt nước màu xanh lam, bất thành linh hấn thốt ra một câu:

- Cái bể bơi này trông có vẻ sâu nhỉ!

Ba mỹ nữ ở trong bể bơi nghe vậy thì không biết phải nói gì hơn, nhị tiểu thư tức giận nói:

- Anh ngốc vậy. Bể bơi mà không sâu thì bơi làm sao được?

- Nhưng.. nhưng mà tôi không biết bơi. Nước sâu như vậy thì nếu tôi nhảy xuống chẳng phải là sẽ chết đuối sao? Tôi sẽ không mắc mưu của các cô đâu. Tôi không ngốc tới mức như vậy. Hắc hắc. Tôi có lẽ đi ngâm trong hồ nước nóng thôi!

Sở Phàm nói xong phải mông chạy tới cái hồ nước nóng bên cạnh bể bơi.

Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phi, ba nàng nghe vậy thì tất cả đều tròn trợn mắt. Cái.. cái gì vậy hả? Tên Sở Phàm này nói cái gì vậy hả? Chúng ta âm hiểm độc ác như vậy sao? Còn nói cái gì mà lừa hấn xuống nước khiến hấn chết đuối. Nghe câu đó làm người ta thực sự cảm thấy giận dữ. Trên đời này chẳng biết có bao nhiêu nam nhân mơ ước được bơi cùng ba mỹ nữ như chúng ta. Vậy mà tên ngốc này hình như không có hứng thú. Hấn thực sự là không gần nữ sắc sao?

- Tỷ, mắt anh ta có phải bị mù không? Chúng ta mặc áo tắm gợi cảm như vậy mời anh ta xuống bơi, nhưng anh ta lại không xúc động một chút nào. Chẳng lẽ anh ta không nhìn thấy ba mỹ nữ chúng ta mê người tới mức nào sao?

Nhị tiểu thư nhỏ giọng nói.

- Tiểu Vân, muội lại nói quá nữa rồi. Tỷ tỷ đâu nói mình là mỹ nữ chứ. Mà anh ta không phải đã nói rằng anh ta không gần nữ sắc sao. Vậy thì đó là sự thật rồi.

Đại tiểu thư cũng nhẹ giọng nói.

- Nói như vậy thì anh ta đúng là một tiểu hòa thượng rồi. Nhưng anh ta cũng rất thú vị, lại ngây ngô, ngờ ngác. Chơi với anh ta rất hay đó!

Tô Phi cao hứng nói.

Nhị tiểu thư nghe xong thì bỗng trước mắt nàng trở nên sáng ngời, giọng nói không nén nổi sự kích động nói:

- Có rồi. Anh ta không phải là không gần nữ sắc sao? Chúng ta phải đi hấp dẫn anh ta, đi trêu chọc anh ta. Hai người thử nghĩ mà xem, ba mỹ nữ trêu ghẹo một tiểu hòa thượng thì kích thích tới mức nào. Hắc hắc!

Đại tiểu thư nghe mà khóc không được, cười cũng chẳng xong, nói:

- Tiểu Vân, đừng hồ đồ nữa. Không chút quy củ gì cả!

- Tỷ, chúng ta cũng chỉ là đi đùa giỡn anh ta thôi mà, sẽ không có chuyện gì đâu!

Nhị tiểu thư bủ môi nói.

- Muội có phải là bị ám đầu không vậy? Anh ta không tới trêu chọc muội mà muội lại đi trêu chọc anh ta à?

Đại tiểu thư tức giận nói.

- Nam nhân khác muội chẳng thèm nhìn tới chứ đừng nói đến chuyện trêu chọc. Nhưng anh ta là một tiểu hòa thượng mà. Anh ta muốn giữ giới sắc cho nên anh ta sẽ không chiếm tiện nghi của chúng ta mà chỉ có chúng ta mới có thể chiếm tiện nghi của anh ta.

Nhị tiểu thư nói nói.

Tô Phi nghe vậy mà cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn, nói:

- Chúng ta qua đó thì liệu anh ta có bỏ chạy không nhỉ?

- Ai mà biết được. Anh ta không phải nói con gái dưới núi đều là hổ sao? Chúng ta sẽ làm hổ cho anh ta coi. Như vậy mới có thể bắt nạt anh ta. Còn nếu chúng ta tỏ ra hiền lành như một con mèo thì nói không chừng ngược lại sẽ bị anh ta bắt nạt đó!

Nhị tiểu thư nói xong liền vịn lấy cái thán rồi trèo lên bể bơi.

Tô Phi cũng đi theo.

Đại tiểu thư cười cười, lắc lắc đầu, trầm nghĩ:

” Tiểu Vân ham chơi tới mức hồ đồ rồi. Chẳng biết nó khi nào mới có thể thu liễm lại nữa.”

Sau đó đại tiểu thư cũng đi lên bờ. Nàng đi tới chiếc ghế dài bên cạnh bể bơi rồi nằm xuống, uống một cốc chanh lạnh rồi trông sang với đầy vẻ hứng thú nhìn xem hai người bọn Tiểu Vân làm thế nào để khi dễ Tiểu Sở.

Để xem xem như thế này thì đến cùng là hai người nhị tiểu thư khi dễ Sở Phàm hay là Sở Phàm ngược lại khi dễ hai nàng đây?

Nhưng bất kể là tình huống xảy ra thì rốt cuộc người chiếm được tiện nghi vẫn là Sở Phàm mà thôi!

20. Chương 21: Quy Tức Công Cũng Có Thể Chiếm Tiện Nghi

Tuy nhiên nhiệt độ của hồ nước nóng ở bên cạnh bể bơi lại vừa vặn thích hợp. Sở Phàm ngâm mình ở bên trong, cảm giác tế bào toàn thân mình đều được nước suối ấm áp kia thẩm thấu, sự mệt mỏi rã rời toàn thân đều được gột rửa sạch sẽ, cả người cũng trở nên sáng khoái vô cùng.

Lúc này hắn đang híp mắt, “bốn chi hướng thiên” nằm ngửa ngâm mình trong ôn tuyền. Hắn cảm thấy được ngâm như vậy thật thoải mái, thật ấm áp, sướng đến không ngờ.

Lúc này từ trong ôn tuyền hắn nghe được tiếng mặt nước chấn động, dường như là có người khác qua đây để ngâm trong ôn tuyền này. Hắn mở to mắt nhìn qua, bỗng nhiên thấy Nhị tiểu thư cùng với Tô Phi cũng đã ở trong ôn tuyền và đứng ngay trước mặt hắn.

Ánh mắt của Sở Phàm lướt nhìn từ dưới lên trên, hẩn nhìn thấy đầu tiên chính là hai đôi chân thon dài tròn trịa của Nhị tiểu thư và Tô Phỉ, sau đó lại nhìn lên, lên vùng mà theo như lời của sư phụ là cấm địa trên người nữ hài tử kia, rồi lại nhìn lên vòng eo tinh tế tuyết bạch kia, lại nhìn lên...

Cuối cùng Sở Phàm ngẩng đầu vừa nhìn, liền nhìn thấy Nhị tiểu thư và Tô Phỉ hai đại mỹ nữ đang mỉm cười nhìn chăm chăm hẩn, trong ánh mắt của các nàng dường như có ý tứ khiêu khích, Sở Phàm sau khi nhìn thấy ánh mắt như vậy trong lòng cả kinh, hẩn không khỏi nhớ tới trên TV khi một con hổ ăn thịt người cũng dùng chính ánh mắt như vậy. Trách không được sư phụ lão nhân gia người nói nữ nhân dưới núi chính là hổ. Ngày hôm nay cuối cùng mình cũng đã được lĩnh hội sâu sắc điều đó rồi.

- Nhị...nhị tiểu thư, các cô không phải bơi sao?

Sở Phàm ngập ngừng nói.

- Đúng vậy, chẳng qua bơi mệt rồi nên muốn tới đây ngâm, ngâm ôn tuyền!

Nhị tiểu thư nói xong liền ngồi xuống, không biết là cố ý hay vô tình, sau khi Nhị tiểu thư ngồi xuống liền duỗi dài chân, thoáng đụng vào cẳng chân của Sở Phàm.

Lập tức Sở Phàm cảm giác trên người giống như bị điện giật, hẩn vội vàng tuyên câu phạt hiệu, không ngồi kiểu “bốn chi hướng thiên” nữa, mà là ngồi rất quy củ, ánh mắt cũng không dám nhìn về phía Nhị tiểu thư và Tô Phỉ.

- Vừa rồi trong miệng anh nói cái gì hả?

Nhị tiểu thư cười hỏi.

- Tôi... tôi niệm A di đà phật.

Sở Phàm nói.

- A? Vì sao vậy?

Nhị tiểu thư di chuyển thân thể đến gần Sở Phàm, hỏi.

- Niệm a di đà phật có thể giới sắc!

Sở Phàm nói.

- Gì, lời này của anh có ý tứ gì, chẳng lẽ tôi cùng Phỉ Phỉ qua đây ngâm ngâm ôn tuyền thì anh sẽ phạm sắc giới sao? Anh đã không gần nữ sắc còn cần lo lắng phạm sắc giới sao?

Nhị tiểu thư lớn tiếng nói.

- Tôi, tôi...

Sở Phàm trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

- Tôi, tôi cái gì mà tôi? Tôi phải nói với anh nha, chẳng lẽ anh không nghe nói qua rằng cùng người khác nói chuyện thì phải nhìn vào mắt người ta để biểu thị tôn trọng sao? Anh xem anh kia, nói mà không hề nhìn tới tôi, có đúng là không tôn trọng tôi hay không?

Nhị tiểu thư có chút đắc ý không buông tha người.

- Không, không phải, vừa nãy mắt tôi bị nước vào, tôi đang dụi mắt mà!

Hai tay Sở Phàm dụi mắt, nói.

- Tiểu hòa thượng...

Một thanh âm đầy quyến rũ mê hoặc chậm rãi truyền đến, là Tô Phỉ nói.

- Tôi không phải tiểu... hòa thượng!

Sở Phàm nghe thấy xưng hô của Tô Phỉ đối với mình lại xúc phạm tới nguyên tắc của hẩn, bởi vậy quay đầu nhìn Tô Phỉ, làm sao biết dưới một cái nhìn cả người đã đờ đẫn, hai chữ “Hòa thượng” nói ra cuối cùng yếu ớt như muỗi kêu.

Lại thấy Tô Phỉ tùy ý để mái tóc ướn rồi tung trên vai, eo thon ưỡn một chút, đem song phong rất kiêu ngạo kia đẩy lên càng cao, lại thấy nàng chớp con mắt cực kỳ ám muội nhìn chằm chằm Sở Phàm, hơn nữa còn đưa cái lưỡi thơm tho ra khẽ liếm môi, nàng quyến rũ nói:

- Bộ bikini này bó sát người quá, làm mình thật khó chịu!

Tô Phỉ nói xong hai tay đỡ lấy “cái lồng hình chóp” ở trước ngực, vừa nâng vừa dòn vừa đẩy nó lên trên. Trước ngực nàng vốn đã bạo mãn ngạo đỉnh, sau khi vừa nâng vừa bóp như vậy làm cho hai ngọn ngọc phong của nàng được “đắp” trở nên cao hơn. Trong đầu Sở Phàm một tiếng “Ồng” vang lên, thân thể không thể kìm lại được hướng phía trước vươn ra, con mắt mở lớn hết cỡ. Trong nháy mắt đó Sở Phàm cảm thấy Đồng Tử công của mình lại một lần nữa bạo phát, hơn nữa còn có xu thế Hoàng Hà lan tràn, càng không thể cứu vãn nổi!

Hắn phục hồi lại tinh thần, trong miệng không ngừng niệm: “A di đà phật, A di đà phật...”

Đồng thời hắn cảm thấy bản thân toàn thân trên dưới phi thường phi thường nóng- khô nóng!

Hắn nóng đến mồ hôi đầm đìa, ôn tuyền lúc này không còn giống như một cái ôn nhu hương, mà giống như một lò lửa lớn nướng hắn lên, khiến hắn trở nên khô nóng đến khó chịu. Hắn đột nhiên mạnh mẽ đứng dậy, trong miệng lúng túng nói:

- Nóng, nóng quá. Nhị.. nhị tiểu thư, các cô ngâm đi, tôi ngâm đủ rồi, tôi đi hóng..hóng mát. Nóng quá! Nóng quá!

Sở Phàm nói xong ngay cả đầu cũng không quay lại nhanh chóng rời khỏi ôn tuyền, hướng vị trí của cái ghế dài bên cạnh bể bơi đi tới.

Đợi đến khi thân ảnh của Sở Phàm rời xa Nhị tiểu thư và Tô Phỉ không kìm nổi cười “Hic hic”, Tô Phỉ vừa cười vừa nói:

- Cậu vừa rồi có nhìn thấy dáng vẻ của anh ta không? Thật khôi hài! Đúng là một tiểu hòa thượng ăn chay!

- Phi Phi, cậu vừa nãy bày ra cái loại động tác kia cũng quá hấp dẫn người đi? Đừng nói là hắn, cho dù là nam nhân khác cũng phải bị hấp dẫn đến. Thực sự là không nghĩ được rằng cậu lại có thể làm ra kiểu động tác kia!

Nhị tiểu thư cũng vừa cười vừa nói.

- Ha ha, còn không phải là vì đùa giỡn anh ta sao. Thực ra anh ấy thực sự rất đáng yêu, sau này chúng ta đã có người chơi đùa rồi.

Tô Phỉ cười hì hì nói.

.....

Khi Sở Phàm nhanh chóng đi tới bên cạnh chiếc ghế dài ngồi nghỉ ngơi bỗng nhiên nhìn thấy Đại tiểu thư đang nằm ở trên một chiếc ghế khác mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhìn Đại tiểu thư phơi bày ra đại thối tính oánh tuyết bạch, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực chói mắt, Sở Phàm cảm thấy Đồng Tử công của mình bạo phát lần hai. Hắn bắt đầu thấy buồn bực, làm sao trước có sói sau có hổ? Khiến cho hắn tiến cũng không được lùi cũng chẳng xong.

Chẳng qua trong lòng hắn đã tính toán rất tốt rồi, dự định cứ nhẹ nhàng chậm rãi không kinh động Đại tiểu thư rồi lặng lẽ lui vào trong phòng, nhanh chóng thay quần áo, hắn hiện tại cuối cùng đã nhận rõ một chuyện, nữ nhân không mặc quần áo lợi hại hơn so với mặc quần áo!

Làm sao biết, khi hắn đang muốn lùi lại phía sau thì đại tiểu thư thản nhiên mở mắt, hơn nữa còn hướng về phía hắn bên này nhìn qua...

Trong đời người có rất nhiều chuyện xấu hổ, nói ví dụ trong khi bạn đang đi WC đột nhiên một người khác giới phá cửa, xông thẳng vào, không chỉ thấy bạn đang... ở phương tiện còn thấy bạn đang dùng tay... bản thân..v..v...!

Giống như là Sở Phàm lúc này, khi Đồng Tử công trên người hắn bạo phát lần hai thì đại tiểu thư quay đầu nhìn hắn, tự nhiên như thế, đem toàn bộ những gì cần nhìn đều đã nhìn thấy. Sở Phàm đang cảm thấy xấu hổ, nghĩ thầm lời nói sau đó của Đại tiểu thư nhất định là- lưu manh, anh là một tên đại lưu manh!

Làm sao biết, sắc mặt của đại tiểu thư vền vện chỉ có đỏ lên, giọng điệu thản nhiên nói:

- Tiểu Sở, anh cũng muốn qua đây nằm một lúc hả, ách, vậy qua đây đi.

- Hả? Không, không phải, trên người quá nóng, tôi chỉ đứng ở đây cho gió thổi một chút, không ngồi đâu.

Sở Phàm trong khi nói cố ý nghiêng người, không đối diện với ánh mắt của đại tiểu thư nữa, hắn thầm nghĩ:

“Để đại tiểu thư nhìn mông của mình thì dù sao vẫn tốt hơn so với nhìn cái kia!”

Đại tiểu thư thản nhiên cười, nói:

- Nhưng anh đứng dưới mặt trời à, vậy không phải càng nóng sao?

- Không nóng không nóng, trên TV thấy người thành phố vẫn thích phơi nắng tắm nắng, tôi cũng phơi nắng, phơi nắng!

Sở Phàm nói mà trong lòng không khỏi thầm mắng quần bơi này thật đúng là con mẹ nó chặt thế!

- Tôi không muốn phơi nắng. Tiểu Ngốc Ngốc, anh lại đây giúp tôi xoa kem chống nắng có được hay không?

Nhị tiểu thư không biết đã đi tới từ khi nào, vừa cười vừa nói.

“Xoa kem chống nắng? Chính là cái loại mà trong phim, tay nam diễn viên cầm lọ chất lỏng màu trắng rồi xoa đi xoa lại ở trên lưng, trên mông, trên đùi con gái à? Vậy không được, việc này không thể làm, đây không phải bảo mình phạm vào sắc giới sao!”

Sở Phàm nghĩ, vội vã nói:

- Sư phụ thường nói nam nữ thụ thụ bất thân. Nhị tiểu thư, hay là cô kêu Tiểu Phi giúp cô xoa đi.

- Cái gì, anh dám gọi tôi là Tiểu Phi sao? Chẳng lẽ tôi nhỏ so với anh à? Tiểu hòa thượng!

Sở Phàm nghe thấy thanh âm của Tô Phỉ từ phía sau hắn truyền đến, hắn xoay người vừa nhìn, lại thấy Tô Phỉ gần như là dán vào hắn mà đứng.

- Cô, cô làm gì mà đứng gần tôi như thế hả?

Sở Phàm kinh ngạc nói.

- Tôi thích, anh quần được sao?

Tô Phỉ nói xong bước một bước về phía trước, Sở Phàm thấy thế vội vã lui về phía sau một bước, Tô Phỉ lại tiến một bước, Sở Phàm lại lùi... Bất tri bất giác, Sở Phàm đã lùi lại đến sát trên mép bể bơi, lại lùi sẽ ngã xuống bể bơi, bởi vậy Sở Phàm vội vã nói:

- Cô, cô đừng qua đây nữa, bằng không tôi sẽ ngã xuống đó!

- Tôi chính là muốn anh ngã xuống!

Nhị tiểu thư nói xong vươn ngọc thủ thon dài khe khẽ đẩy Sở Phàm một cái, tức thì Sở Phàm “A!” kêu to một tiếng, thân thể mất cân bằng, sắp sửa ngã xuống bể bơi, hai tay hắn ở trong không trung liên tục khuỵu xuống, chẳng qua cũng là làm việc vô ích, cuối cùng hắn lạng lẹ cứ vậy ngã xuống bể bơi, “Ừm” một tiếng, mặt hồ yên lặng lồm xồm một khối lớn, bọt nước bắn khắp nơi!

Việc này cũng kinh động đến cả đại tiểu thư. Nàng đi tới cùng Nhị tiểu thư, Tô Phỉ các nàng nhìn xuống, lại thấy Sở Phàm ở trong hồ mà bơi cứ chìm xuống nổi lên, chìm xuống rồi lại nổi lên, mỗi lần nổi lên mặt nước hắn đều phải phun ra một ngụm nước, trong miệng hô to:

- Cứu mạng, cứu mạng...

- Ô? Chẳng lẽ tiểu ngốc ngốc thật sự không biết bơi?

- Xảy ra chuyện gì đây? Tiểu Sở cũng khá cao nên anh ta nếu đứng lên hẳn là nước trong bể không ngập được cả người anh ta mới đứng chứ!

- Có phải là do tiểu hòa thượng đã quá sợ hãi hay không, cho nên...

Tô Phi còn chưa nói hết đã thấy trên mặt hồ “Ừ, ừ” toát ra một chồi bong bóng, sau đó cả người Sở Phàm liền trập xuống bên dưới bể bơi!

- Không tốt, mau xuống cứu người!

Đại tiểu thư nói xong liền nhảy xuống bể bơi, Nhị tiểu thư cùng Tô Phi cũng nhảy xuống theo.

Ba người đại tiểu thư, nhị tiểu thư và Tô Phi lặn xuống phía dưới bể bơi, rõ ràng nhìn thấy Sở Phàm đang yên lặng nằm ở dưới bể bơi, sắc mặt tái nhợt, mắt nhắm chặt. Đại tiểu thư ở dưới nước lấy tay ra hiệu mấy tư thế đơn giản một chút rồi ngay sau đó đại tiểu thư và Tô Phi phân biệt đem hai tay trái phải của Sở Phàm khoác lên cổ, nhị tiểu thư lại kéo thắt lưng của Sở Phàm, ba mỹ nữ cùng nhau kéo Sở Phàm lên!

Sau khi nắm Sở Phàm kéo ra khỏi mặt nước đại tiểu thư các nàng hít một hơi thật sâu, tiếp đó nghĩ cách đem Sở Phàm kéo lên bờ, chẳng qua khiến các nàng cảm thấy kỳ quái chính là Sở Phàm nhìn qua gầy teo, vậy mà thân thể cũng rất trầm rất nặng, ba người các nàng ở trong nước qua lại đi qua đi lại, nắm tay kéo chân, đi qua đi lại tới đi qua đi lại.

Lúc này nếu có người khác ở bên cạnh nhìn kỹ sẽ thấy cánh tay của Sở Phàm không biết cố ý hay vô tình cọ lên ngực của ba vị mỹ nữ đại tiểu thư, nhị tiểu thư và Tô Phi các nàng!

Cuối cùng, đại tiểu thư các nàng cũng đã kéo được Sở Phàm lên bờ, chẳng qua Sở Phàm vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, hô hấp cũng rất yếu ớt.

- Tỷ, anh ta làm sao còn không tỉnh lại vậy? Có đúng là cần hô hấp nhân tạo hay không?

Đây là thanh âm của nhị tiểu thư.

Sở Phàm đang nhắm chặt hai mắt sau khi nghe xong trong lòng thầm sướng khoái, nghĩ thầm: “Mặc kệ là ai trong các nàng hô hấp nhân tạo cho mình thì mình đều rất thỏa mãn rồi. May mà lúc trước luyện qua Quy Tức công nên có thể ở trong nước bể khí bảy tám phút, không nghĩ tới hôm nay còn có thể lợi dụng Quy Tức công chiếm chiếm tiện nghi của ba người bọn đại tiểu thư. Ách, ngực của đại tiểu thư bạo mãn mướt mà, mềm mại dị thường. Ngực của nhị tiểu thư nha, tuy nói nhỏ một chút, nhưng lại cũng xinh xắn lả lướt, vừa vịn tràn đầy một nắm, hơn nữa tiềm lực phát triển ngày sau thật lớn; ngực của Tiểu Phi là lớn nhất, đồng thời cũng là đàn hồi nhất, cảm giác siêu cấp tốt!”

Lúc này hẳn cảm giác được có một đôi ngọc thủ liên tục ấn, xoa bóp một hồi trên bụng của hắn, lại nghe thấy Đại tiểu thư nói:

- Không được rồi! Anh ta không phải đã uống nước chứ? Làm sao đã xoa bóp nửa ngày anh ta cũng không phản ứng?

- Tỷ, muội thấy vẫn nên làm hô hấp nhân tạo cho anh ta.

- Vậy Tiểu Vân, muội tới làm đi.

- Không cần, muội đi tìm Trương bá!

Nhị tiểu thư nói xong liền lấy hết sức gọi:

- Trương bá, Trương bá...

Sở Phàm đang giả bộ bất tỉnh trên mặt đất sau khi nghe thấy thì cả người cứng đờ, tìm Trương bá? Trời, hắn cũng không muốn cùng một lão nhân hơn sáu mươi tuổi thân mật miệng đối miệng, cho nên Sở Phàm biết bản thân không thể tiếp tục giả bộ nữa, vì vậy hắn ho khan vài tiếng, cố ý nhíu nhíu mày, biểu hiện ra dạng vẻ rất khó chịu của hắn, sau đó chậm rãi mở mắt...

21. Chương 22: Nhị Tiểu Thư Nói Muốn Tắm Rửa.

Sau khi thấy đại tiểu thư cùng Tô Phi đang cúi xuống mà Sở Phàm từ dưới ngược nhìn lên trên, lại đứng ngay tại vị trí bộ ngực của cả hai người bọn họ. Hắn bỗng phát hiện ra hai cái rãnh, hai cái khe rất sâu, đúng vậy là rất sâu, rất rất sâu. Hắn lại nghĩ, nếu mình mà bị ngã vào trong đó, vào giữa một trong hai cái khe này thì nhất định sẽ tan xương nát thịt, đến cả hài cốt cũng không còn. Hắn lại tổng kết ra một câu nữa: Con gái xinh đẹp chẳng những là hổ mà hơn nữa còn là một cái khe rất sâu, rất rất sâu.

Những lời này của hắn nói ra ngấm lại cũng thấy đúng. Trên người con gái vốn có rất nhiều khe, và những cái khe này mới là cái khiến cho nam nhân vì đó mà điên cuồng, vì đó mà mất hồn, vì đó mà mê muội!

- Tiểu Sở, anh tỉnh rồi! Thật tốt quá!

Đại tiểu thư thấy Sở Phàm đã mở mắt nên vẻ mặt nàng có vẻ rất cao hứng nói.

- Thiên linh linh, địa linh linh. Tiểu hòa thượng, anh rốt cục cũng đã tỉnh. Vừa rồi làm chúng tôi lo lắng gần chết!

Tô Phi cũng cao hứng nói.

Sở Phàm nghe xong thì trong lòng lại cảm thấy không vui. Ánh mắt hắn đảo qua bộ ngực của Tô Phi, thầm nghĩ:

” Tiểu Phi này đúng là hung đại vô não! Rõ ràng mình đã nói với nàng ta rằng tôi trên đầu có tóc, vậy mà nàng hết lần này tới lần khác gọi mình là ‘tiểu hòa thượng’. Thật đáng giận! Nhị tiểu thư với đại tiểu thư bình thường đều bảo mình ngốc, nhưng theo mình thấy Tiểu Phi so ra còn ngốc hơn cả mình!”

Chỉ nghĩ vậy và rồi Sở Phàm cũng đã bình thường trở lại. Hắn cũng không so đo với Tô Phi, người còn ngốc hơn cả hắn. Nàng ta gọi thế nào thì cứ kệ để cho nàng gọi chứ sao.

Nhị tiểu thư đang chuẩn bị chạy gọi Trương bá nhưng thấy Sở Phàm đã tỉnh lại nên cũng cao hứng chạy tới, nói:

- Oa, Tiểu Ngốc Ngốc. Anh tỉnh lại rồi...

- Tôi.. bụng tôi trướng quá, đầu còn hơi choáng nữa!

Sở Phàm thì trào nói. Không thể không công nhận khả năng diễn xuất của Sở Phàm quả thực rất thần kỳ. Hắn đúng ra không nên đi làm vệ sĩ mà nên đi làm diễn viên là tốt nhất.

- Anh vừa rồi ngã xuống bể bơi nên có thể đã bị uống nước. Nhưng lúc ngã xuống đó sao anh không đứng lên? Nước trong bể cũng lắm chỉ tới cằm của anh thôi mà.

Đại tiểu thư khó hiểu nói.

- Tôi... tôi không biết. Nhị tiểu thư nói nước trong bể rất sâu mà tôi lại bị nàng không cẩn thận đẩy xuống nên có thể do không biết bơi dẫn tới việc quá khẩn trương.

Sở Phàm lúng túng nói.

Nhị tiểu thư nghe xong cũng có chút xấu hổ. Dù sao thì nàng chính là người đã đẩy Sở Phàm xuống bể bơi, bởi vậy nàng tỏ vẻ xin lỗi, nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, là tôi không tốt khi đẩy anh xuống. Anh không phải cảm thấy choáng vàng sao. Lại đây, để tôi day huyệt cho anh, xem như là lấy công chuộc tội..

Sở Phàm nghe vậy, vội vàng đứng lên nói:

- Không choáng, giờ thì không choáng nữa, tôi đã khá hơn nhiều rồi.

Nhị tiểu thư nghe mà trong lòng mất hứng, nàng nghiêm mặt tỏ vẻ hung dữ, hai tay chống hông, lớn tiếng nói:

- Sở Phàm, anh nói vậy là có ý gì?

Sở Phàm bỗng cảm thấy rét một cách bất bình thường khi nghe tiếng quát có đê-xi-ben cao tới vẩy của nhị tiểu thư. Hắn quay đầu nhìn nhị tiểu thư, thấy nét mặt nghiêm nghị đầy vẻ hung dữ của nàng rồi cả ánh mắt đầy lửa giận đang nhìn chăm chăm vào hắn. Sở Phàm lẩm bẩm nói:

- Tôi...tôi không có ý gì cả.

- Anh trông tôi thế nào hả? Tôi đáng sợ như vậy sao? Tôi giống một con cạp cái ư?

Nhị tiểu thư lớn tiếng nói.

- Không.. không giống!

Sở Phàm nói.

- Vậy anh gì sao lại sợ tôi như vậy?

Nhị tiểu thư hỏi dồn.

- Tôi.. tôi không phải sợ mà là...

Sở Phàm chẳng biết nói cái gì cho phải.

- Vậy hãy đứng nguyên đó để tôi day huyết Thái Dương cho anh!

Nhị tiểu thư nói xong liền đi đến trước mặt Sở Phàm rồi nhẹ nhàng day day huyết Thái Dương của Sở Phàm. Sở Phàm cao hơn nhị tiểu thư nữa cái đầu nên hắn phải cúi đầu xuống. Từ trên cao nhìn xuống, thông qua một khe hở dài ở trước ngực nhị tiểu thư, hắn trông thấy...thấy đôi nụ hoa trắng như tuyết vẫn còn đang trong thời kỳ “chúm chím sắp nở”.

Từ đôi mắt của Sở Phàm chợt lóe lên tiểu ý rất khó phát hiện. Hắn thầm nghĩ:

” Cho dù có là một con hổ thực sự tôi còn chẳng sợ nên sao có thể sợ một con gái nhỏ bé như cô được chứ? Cẩn thận đừng để tôi ăn mất là tốt lắm rồi!”

Tô Phi ở một bên nhìn thấy một cảnh như vậy đã sớm mím miệng cười. Nàng đương nhiên là cười cái vẻ mặt khôi hài không được tự nhiên kia của Sở Phàm.

Còn Đại tiểu thư ở một bên chỉ buông tiếng thở dài, thầm nghĩ, về sau chẳng biết Tiểu Sở phải ăn bao nhiêu thiệt thòi của cả Tiểu Vân lẫn Tiểu Phi đây!

Thực ra, những lời này của đại tiểu thư phải nói ngược lại mới đúng. Phải nói là nhị tiểu thư cùng Tô Phi, không, phải cả nàng nữa, sau này chẳng biết sẽ bị Sở Phàm chiếm bao nhiêu tiện nghi đây!

.....

Buổi chiều, khi Tô Phi đã về nhà và cũng bởi vì ngày mai còn phải đi học nên sau khi nhị tiểu thư tiễn Tô Phi trở về liền nói mình muốn lên lầu tắm một cái. Sở Phàm nghe được, ngay lập tức, trái tim hắn ” Thình thịch, thình thịch” đập một cách dữ dội. Nhị tiểu thư nói muốn đi tắm sao? Còn ở trong phòng nữa?

” Ách, đúng lúc có thể thử xem xem cái cameras được gắn trong phòng nhị tiểu thư có vấn đề gì về chất lượng hay không? Nhưng cũng phải thanh minh trước, mình làm điều này không phải là để rình trộm, coi lên nhị tiểu thư tắm. Mình không có xấu xa như vậy!”

Trong lòng Sở Phàm âm thầm tính toán.

Vì vậy, sau khi nhị tiểu thư lên lầu không lâu, Sở Phàm cũng viện cớ đi lên lầu. Hắn về phòng mình, khóa trái cửa rồi đi ra ban công đóng hết tất cả các cửa sổ, kéo rèm lại, sau đó mở TV. Hắn cắm cái rắc AV của thiết bị tiếp sóng chiếc cameras trong phòng nhị tiểu thư vào cửa AV của TV. Tiếp đó, hắn chuyển TV sang trạng thái AV. Ngay lập tức, trên màn hình TV hiện rõ cảnh của phòng riêng nhị tiểu thư. Hắn chỉ thấy nhị tiểu thư đang loanh quanh bên cạnh cái tủ của quần áo trong phòng nàng. Nàng đầu tiên lấy một bộ váy liền áo ra so lên người nhưng rồi lại đặt xuống. Nàng tiếp tục lôi ra một bộ váy khác ướm thử lên người. Và cuối cùng, nhị tiểu thư đã quyết định mặc bộ váy váy liền áo hai dây để lộ vai thuần một màu tím kia.

Tiếp theo, nhị tiểu thư lại lấy từ trong tủ quần áo của mình một bộ nội y gợi cảm màu tím. Nàng bĩu môi thì thào nói:

- Mình khi nào mới có thể mặc được loại cỡ C như của tỷ tỷ nhỉ? Thật không biết ngực của tỷ tỷ với Phi làm cách nào mà lớn như vậy mà trong khi đó mình lại nhỏ như thế này. Thật đáng giận!

Sở Phàm ngồi trước TV nghe nhị tiểu thư nói như vậy thì không nhịn được cười. Nhưng ngay lập tức hắt ngừng thở, rồi hít sâu, hai mắt như chớp mà chẳng phải chớp nhìn chăm chăm lên màn hình TV. Cuối cùng, hắt cũng đã chờ tới lúc nhị tiểu thư cởi quần áo trên người. Nàng cởi chiếc áo sơ mi rộng thùng thình đang mặc trên người xuống. Thế là Sở Phàm đã thấy được chiếc “quang treo” bằng lụa tơ tằm, thấy được nửa thân trên trắng mịn, nhẵn bóng của nhị tiểu thư. Tiếp theo, nhị tiểu thư cởi chiếc quần cộc ra. Ngay lập tức, Sở Phàm cảm thấy máu nóng của mình trào dâng, cặp đùi ngọc trắng nõn thon dài kia của nhị tiểu thư đã hiện lên trước mắt, không phải là hiện lên trên màn ảnh của chiếc TV.

Tiếp theo, nhị tiểu thư vòng tay để tháo cái khuy trên chiếc “quang treo” ở đằng sau lưng. Vào giờ phút hồi hộp này, Sở Phàm tim đập thình thịch, càng đập càng nhanh. Trong lòng hắt lặng lẽ niệm:

“Nhanh lên, nhanh cởi ra nào! Cởi ra đi nào! Cởi nào!”

Nhưng đúng lúc này, Sở Phàm lại nghe được tiếng bước chân đang đi trên cầu thang, đồng thời cũng nghe được một tiếng gọi vội vã:

- Tiểu Sở, Tiểu Sở, cháu có ở trong phòng không?

Là cô Vương. Đây chính là giọng nói của cô Vương. Sở Phàm nghe được tiếng của cô thì trong lòng kinh hãi. Hắt vội vàng tắt TV rồi nhanh giấu thiết bị tiếp sóng của camera đi. Và vào thời khắc khi TV tắt đi, hắt còn thoáng trông thấy nhị tiểu thư đúng lúc mở cái khuy trên chiếc “quang treo” đằng sau lưng...Àiiiiii, thất bại trong gang tấc! Thất bại trong gang tấc!

Lúc này cô Vương đã đi tới gõ cửa phòng của Sở Phàm mà gọi hắt. Sở Phàm trấn định tinh thần lặn vẻ mặt rồi đi ra mở cửa. Quả đúng là cô Vương đang đứng ở trước cửa phòng hắt. Sở Phàm cười nói:

- Cô Vương, cô tìm cháu có việc gì vậy?

- Tiểu Sở à, ta hôm nay đi thu dọn sân trước với cả sân sau nữa thu ra được cả một đồng lớn toàn đồ vứt đi. Ta cho chúng vào một cái túi để chuẩn bị mang đi vứt bỏ nhưng nó nặng quá nên một mình ta không thể mang được. Cháu có thể giúp ta được không?

Cô Vương cười nói.

- Được, được ạ. Túi rác đó ở đâu vậy cô?

Sở Phàm hỏi.

- Cháu đi theo ta!

Cô Vương nói xong quay đầu vừa đi được nửa bước thì chợt nhớ tới cái gì đó, thất thanh nói:

- Ai da, ta suýt nữa thì quên. Cháu là vệ sĩ mà lão gia mời cho nhị tiểu thư, thân phận rất quan trọng, lại cao quý nên loại chuyện như thế này sao để cho cháu làm được. Tiểu Sở, thôi để ta đi tìm Trương bá vậy.

- Cô Vương, cô nói gì vậy. Cháu cũng chỉ là một vệ sĩ mà thôi. Cháu cũng chẳng phải là con cháu nhà giàu có được nuông chiều từ nhỏ nên mấy chuyện đi đổ rác thì tính là cái gì đâu. Trước kia cháu còn thường xuyên giúp lão Trương của thôn Đào Hoa gánh phân lợn đấy.

Sở Phàm nói.

Cô Vương nghe vậy thì cười cười. Mụ cũng biết Sở Phàm trung thực, thật thà chất phác, bình dị dễ gần, là một chàng trai rất tốt, bởi vậy mụ nói:

- Vậy túi thân cho cháu rồi!

- Cô Vương, cô nói vậy làm cháu buồn đấy. Về sau. nếu có chuyện gì thì cứ bảo cháu. Cứ xem cháu như con trai của cô là được rồi.

Sở Phàm nói xong liền tới sân trước của biệt thự rồi vác cái túi rác kia lên vai rồi đi ra ngoài để vào khu đổ rác ở trước cửa biệt thự, để chờ xe chở rác chuyển chúng đi.

Cô Vương nghe vậy thì trong lòng cảm thấy ấm áp, lẩm bẩm nói:

- Chàng trai Tiểu Sở này đúng là không tệ!

Song cô cũng cảm thấy kỳ quái. Cái túi rác kia nặng như vậy nhưng Sở Phàm lại có vẻ rất dễ dàng xách nó lên rồi vác nó lên vai mà đi. Điều này hình như rất không phù hợp với dáng người gầy gò của hắn nha!

Sở Phàm quay trở lại hỏi:

- Cô Vương, còn có chuyện gì nữa không?

- Không còn nữa. Cháu chuẩn bị rồi xuống ăn cơm chiều!

Cô Vương nói.

- Vâng!

Sở Phàm vừa nghe không còn việc gì nữa liền chạy thẳng một mạch lên lầu tựa như nhất định phải xem lên nhị tiểu thư tắm tới cùng mới thôi.

Sau khi về phòng, Sở Phàm lại lúi búi tiếp sóng ra, bật lên thì thấy, trong phòng nhị tiểu thư giờ chỉ còn lại đồ đạc mà chẳng thấy người đâu nữa. Nhưng hắn lại nghe được tiếng nghịch nước ào ào, ào ào cùng với tiếng hát tuyệt vời, nhẹ nhàng êm ái của nhị tiểu thư.

Sở Phàm vỗ mạnh đầu, thầm nghĩ:

” Thiên tính vạn tính vẫn để sót phòng tắm. Sớm biết thế này mình đã trực tiếp lắp cái cameras vào cái phòng tắm của nhị tiểu thư rồi!”

22. Chương 23: Sắc Dụ? Ta Thích!

Ăn xong cơm chiều thì nhị tiểu thư ngồi khoanh chân trên chiếc sofa cao cấp pủ lều một xem TV. Trước mặt nàng là đĩa sa-lát, trên bàn có thêm cả một đồng hồ ăn vặt, tay vừa cầm một hộp bỏng vừa ăn, mắt vừa nhìn nhìn chăm chăm vào màn hình LCD siêu lớn.

Sở Phàm ăn cơm xong cũng không có việc gì làm, nên ngồi xem TV cạnh nàng, đối với vật thực sự trong lần hắn cũng vô cùng thích thú, hồi nhỏ ở tại Nam Thiếu Lâm, nhận biết thế giới bên ngoài đều qua TV, hồi đó ở Hoa đào thôn Trương lão có một chiếc TV đen trắng second-hand, mỗi lúc không có việc, hắn lại lén chạy tới đó coi, nhìn thấy mỹ nữ bạch xà nương tử ôn nhu, có khi buổi tối còn nằm mơ được biến thành thần tiên trong TV, ôm mỹ lệ nương tử mà ngủ cùng.

Đương nhiên, để có thể mỗi ngày đều chạy sang nhà Trương lão coi TV thì hắn cũng phải có điều kiện, là hôm nay lão ấy bận, hắn phải phụ trách đưa đưa cháu gái trắng nõn đến trường, còn cả đón về cũng vậy, lúc đầu hắn cũng không vừa ý, nhưng bởi vì Bạch Tố Trinh mê hoặc, mà hắn đành không tình nguyện đáp ứng, nhưng chẳng qua đưa nàng đi học rồi lại đón về được mấy ngày thì hắn liền phát hiện ra, việc đó còn mê hoặc hơn so với bạch xà nương tử, bởi vì trong quá trình đưa nàng đến trường đã phát sinh vài sự việc, ví dụ như mỗi lúc gặp kênh rạch nhỏ hắn liền phải cõng nàng trên lưng mà đi qua, trong quá trình đó, hai tay đưa nâng đỡ cái mông nhỏ nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, trong lòng hắn lại cảm xúc dâng trào, ngay cả lúc ăn chuối tiêu của Vương quả phụ cũng không có cảm giác này.

Kể từ đó, hắn rất thích miễn phí phụ trách đưa cháu gái lão đi học, không có việc gì cũng chủ động ôm thật sát vào, làm cho mỗi lần nhìn thấy hắn, không mặt nàng lại đỏ ửng không thôi.

Chuyện cũ không nói tới làm gì, cũng đã lâu lắm rồi, hiện nay cháu gái lão cũng đã trở mã thành một cô gái, không biết nàng hiện tại ra sao! Sở Phàm thầm nghĩ, khéo miệng không kìm nổi nở một nụ cười.

- Này, Tiểu Ngốc Ngốc, anh làm gì mà mặt đỏ ửng ra thế?

Nhị tiểu thư đột nhiên lên tiếng, té ra là lơ đãng thấy được nụ cười ngây dại trên khóe miệng của hắn, nên nhin không được mà hỏi.

- À

Hắn liền phục hồi lại tinh thần nói:

- Không có gì, chỉ là nghĩ về một chuyện quá khứ thôi, hắc hắc.

- Là chuyện gì? Sao anh cười dần ra thế?

Nhị tiểu thư có hứng thú hỏi.

Hôm nay cuối cùng hắn cũng đã nhìn ra, nhị tiểu thư này quả là giàu lòng hiếu kỳ, có cái gì ngạc nhiên nhất định là phải truy hỏi cho tới cùng, lại càng không thêm để ý tới việc người ta có đồng ý hay không, có riêng tư quá không.

Trời đất, chuyện này làm sao mà kể ra được chứ? Nói ra cũng không thể biện bạch được, nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy hết tội, hơn nữa nhị tiểu thư có thể mắng cho một trận - anh là người hay là cầm thú, ngay cả tiểu cô nương nhỏ như thế... cũng không buông tha!

Quả thực là oan uổng, sự tình hoàn toàn điều không phải như trong tưởng tượng, hồi bé suy nghĩ vô cùng thuần khiết! Hắn thầm nghĩ, không nên nói ra là tốt nhất, cho nên hắn tùy tiện nói ra một chuyện khi còn nhỏ:

- Là tôi nhớ ngày xưa ở thôn cùng tiểu mập mập đi câu trộm cá nhà người ta, không cẩn thận bị bắt được, tiểu mập mập sợ quá nên tè ra quần.

- Việc này thì có gì buồn cười chứ, xem ra biểu hiện của anh không thành thật như bề ngoài, mới lúc bé đã câu trộm cá, bây giờ lớn rồi không biết còn lớn mật đến nhường nào? Anh tốt lắm, che giấu giỏi thật, thiếu chút nữa tôi đã bị qua mặt rồi!

Nhị Tiểu thư liền lên mặt giảng đạo.

Vừa nghe nói thế, hắn liền bất mãn liếc nhìn nàng, hỏi:

- Nhị tiểu thư có nhớ thời tiểu học không?

- Hả!

Nghe hắn nói thế, nàng nhin không được ngạc nhiên kêu lên:

- Tôi năm nay đã tới đại học, anh lại hỏi về tiểu học? Thực là buồn cười!.

Nàng quả thật cảm thấy đôi khi hắn đúng là đầu đất, thường thường không sao nói rõ được, làm cho người ta không thể nào hiểu được, ngây ngây dại dại.

- Nhị tiểu thư nếu học tiểu học rồi, lẽ nào không biết bài ‘đứa trẻ thành thực’ sao?

Sở Phàm vẽ mặt lạ lùng hỏi.

“Đứa trẻ thành thực?”

Nàng khẽ xoa má, suy nghĩ một hồi, cảm giác có chút quen thuộc, thế nhưng thật sự không nhớ nổi nội dung, bèn nói:

- Chuyện hồi tiểu học thì ai mà nhớ được chứ, hơn nữa, anh không cảm thấy câu nói của mình rất khó hiểu sao?

- Tôi nói ‘đứa trẻ thành thực’ chính là truyện về Liệt Trữ lúc nhỏ đến nhà bác làm khách, không ngờ đánh vỡ một bình hoa, đã tự mình chủ động thừa nhận, bác hắn liền khen là một đứa nhỏ ngoan

Sở Phàm dừng một chút, rồi tiếp tục nói:

- Hồi bé tôi câu trộm cá, bị méc sư phụ, thầy liền cho tôi quyển sách này, để tôi biết sai mà sửa, từ đó trở đi tôi cũng không làm chuyện như vậy nữa! Mà tiểu thư cũng nghi oan tôi, nói rằng tôi lớn càng táo tợn, nên tôi phải lấy chuyện nào ra để chỉ cho nhị tiểu thư.

- Cái gì? Giáo dục?

Nàng trở tay vào chính mình, không thể tin được, cười nhạt nói:

- Anh mà đáng để dạy tôi sao?

- Về mặt tri thức thì mọi người đều ngang hàng, nếu nhị tiểu thư chưa học bài này, tôi sẽ chỉ cho cô, để tránh sau này có gì tiếc nuối,

Hắn làm như thật nói.

Nghe như vậy nàng quả thực tức giận đầy người mà không thể phát ra, thở phà phò nói:

- Anh mà xứng để dạy dỗ tôi sao? Tôi bây giờ đã là sinh viên đại học, anh thì sao? Bài học này tất nhiên là tôi đã học qua rồi, nhưng là từ lúc tiểu học, sao mà nhớ rõ được chứ?

- Vậy sao nhị tiểu thư lại trách oan tôi?

Sở Phàm khó hiểu hỏi.

- Oan? Tôi trách oan anh cái gì?

Nàng lạ lùng nói.

- Tuy hồi nhỏ tôi có làm sai, nhưng lớn lên thay đổi rồi, sao tiểu thư lại nói tôi thế, lẽ nào tiểu thư không tin con người có thể hối cải sao? Biết sai phải sửa chứ!

Sở Phàm nói đầy hàm nghĩa.

- Ai biết anh sửa hay không, anh cho rằng ai lớn lên cũng sửa sao? Nếu như thế thì thế giới bình yên lâu rồi!

Nhị Tiểu thư nói.

- Lẽ nào nhị tiểu thư không thể sao? Sư phụ tôi từng nói, biết sai rồi sửa chính là đứa trẻ ngoan!

Sở Phàm nhìn nói, nói đầy vẻ dạy bảo.

- Anh...anh vẫn còn dạy đời tôi?

Nàng cảm tức nói, mỗi lần ở cạnh hắn lại thực sự làm cho nàng nổi giận, nói với hắn quả thực là ông nói gà bà nói vịt, căn bản là không cùng một cấp bậc, nói thẳng ra, nàng nghĩ:

"Tiểu Ngốc Ngốc, không chỉ ngu ngốc mà còn đần độn, dường như là một đứa nhỏ không bao giờ lớn."

Sở Phàm nhìn sắc mặt của nhị tiểu thư thì không khỏi kinh ngạc, nói:

- Nhị tiểu thư không nên tức giận. Tôi.. tôi không có dạy cô. Tôi sao có thể dạy được cô. Nhị tiểu thư dạy tôi còn được chứ tôi sao có thể. Hì hì.

- Tức giận? Ai tức giận? Anh ngậm miệng lại sẽ làm cho thế giới này trở nên yên bình thì có phải tốt hơn không?

Nhị tiểu thư thở dốc nói.

- Tôi đọc sách thấy trên đó viết con người ta mà tức giận thì rất không tốt. Khi tức giận thì cơ thể sẽ tiết ra một chất có hại. Cái chất này rất không tốt đó. Nghe nói nó còn có thể ảnh hưởng tới chu kỳ sinh lý của người nữa.

Sở Phàm nói xong hỏi:

- Đúng rồi, nhị tiểu thư. Chu kỳ sinh lý trong sách nói là chỉ cái gì vậy?

""

Nhị tiểu thư trừng mắt nhìn Sở Phàm. Nàng nghĩ không ra hẳn sao có thể ngay cả vấn đề loại này cũng nói ra mồm được?

Sở Phàm thấy vẻ mặt của nhị tiểu thư thì bèn ngậm miệng lại. Chừng mười phút sau, Sở Phàm xem giờ, hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô chừng nào thì đi ngủ?

- Ai cần anh lo tới chuyện khi nào tôi ngủ chứ? Chuyện này với anh có quan hệ gì à?

Nhị tiểu thư nhìn thoáng qua Sở Phàm, tức giận nói.

Sở Phàm nghe vậy tổng lòng thầm nghĩ:

”Đương nhiên là có quan hệ. Tôi muốn nắm giữ quy luật làm việc và nghỉ ngơi của cô mà. Nói ví dụ, cô ngủ thì có tư thế gì. Buổi tối bình thường mấy giờ đi WC. Buổi tối có mộng du hay không..v..v..Mấy chuyện này tôi đều phải nắm rõ. Mà tôi làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho cô, không hề có mục đích bất lương nào trong đó cả!”

Sở Phàm đương nhiên không thể nói suy nghĩ trong lòng mình ra. Hắn nói:

- Nhị tiểu thư ngày mai không phải muốn đến trường sao? Ngủ sớm dậy sớm, nếu không sẽ tới muộn đấy.

- Tôi bảo này, anh là bảo mẫu của tôi hay là vệ sĩ của tôi vậy hả? Chuyện của tôi đương nhiên sẽ tự tôi thu xếp. Thật là!

Nhị tiểu thư nói nói.

- Tôi ngày mai cũng phải đi học cùng nhị tiểu thư.

Sở Phàm nói.

- Anh? Tôi đi học, anh đi theo làm gì?

Nhị tiểu thư khó hiểu hỏi.

- Bởi vì tôi là vệ sĩ của nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư đi tới đây, tôi đương nhiên phải theo tới đó. Đây là trách nhiệm. Là trách nhiệm cô có hiểu không. Tóm lại là rất khó giải thích. Hơn nữa trường đại học tôi đã đi nhiều nhưng trường đại học ở thủ đô tôi vẫn chưa được đi. Đúng lúc có thể đi học chùa.

Sở Phàm nói.

- Anh...

Nhị tiểu thư chẳng biết nói cái gì cho phải. Trong lòng nàng thầm nghĩ:

“Hừ! Không tin bốn tiểu thư không thoát khỏi anh. Sáng mai mình cứ đi trước thì để xem anh ta đi đâu để tìm mình!”

Sau khi hạ quyết tâm, nhị tiểu thư một tiếng, nói:

- Không nói chuyện với anh nữa. Tôi đi ngủ! ”Nói xong nàng liền hầm hừ đi lên trên lầu.

Sở Phàm tự nhiên cũng chạy lên lầu. Sau khi vào phòng của mình, chuyện thứ nhất hắn làm không cần nói mọi người cũng biết. Chính là nối thiết bị thu sóng của cameras phòng nhị tiểu thư tới TV. Tiếp theo đó hắn mở TV, lập tức, hình ảnh mỹ lệ của nhị tiểu thư hiện ra.

Lúc này, nhị tiểu thư hình như mới vừa rửa mặt xong. Nàng lấy tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt trắng hồng kiều mỹ kia rồi ngồi trước kính bàn trang điểm, bắt đầu làm mặt nạ. Một bên vừa làm mặt nạ, nàng vừa lầm bầm nói:

- Xú hòa thượng này! Mỗi lần nói chuyện với hắn đều bị hắn làm cho tức chết. Hừ, chẳng lẽ mình lại không có biện pháp đối phó hắn sao?

Nhị tiểu thư nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới chuyện phát sinh hôm nay lúc bơi. Trong đầu nàng linh quang chợt lóe, cao hứng lầm bầm:

- Có rồi. Tiểu Ngốc Ngốc không phải không gần nữ sắc, đặc biệt rất sợ mỹ nữ sắc dụ sao? Ha ha, từ nay về sau hần nếu dám không nghe lời mình thì mình sẽ liên thủ với Tô Phi sắc dụ hần khiến hần phải cầu xin tha thứ mới thôi. Hừ, Tiểu Ngốc Ngốc à Tiểu Ngốc Ngốc. Dám đấu với bốn tiểu thư sao, chờ ta làm thế nào thu thập anh nhá!

Sở Phàm ngồi trước TV hoàn toàn nghe rõ mồn một, nghe xong hần nhếch miệng cười, thầm nói:

“Sắc dụ à? Ách. Ta thích cái chiêu này!”

23. Chương 24: Đại Tiểu Thư Ưu Sầu.

Nghĩ vậy nên Sở Phàm cũng cảm thấy yên tâm thoải mái. Một khi đã tìm được lý do “chính đáng” rồi thì cho dù có giết người phóng hỏa cũng cảm thấy yên tâm thoải mái. Cho nên giờ phút này hần, Sở Phàm, xem trộm nhất cử nhất động của nhị tiểu thư trong khuê phòng qua camera chẳng những không đỏ mặt lại còn rất là vừa lòng nữa.

Lúc này vừa đắp mặt nạ nhị tiểu thư vừa cầm lấy xem quyển tạp chí mới ra đang để trên bàn. Sở Phàm điều chỉnh tiêu cự camera, nhìn qua bìa tờ tạp chí trong tay nhị tiểu thư, vừa trông thấy đã sốc nặng. Rõ ràng trên mặt trang bìa tờ tạp chí kia là hình ảnh nửa người của một đại mỹ nhân, eo uốn ra phía trước, bầu ngực no tròn, thật sinh động, thật gọi cảm. Lúc ấy, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Sở Phàm là: Dâm thư.

Nhưng không đúng a, nhị tiểu thư bằng thanh ngọc khiết như thế, làm sao có thể xem dâm thư? Sở Phàm rời mắt khỏi mỹ nữ trên bìa tạp chí, nhìn chữ trên bìa mới biết hóa ra chỉ là một quyển tạp chí người mẫu khóa thân (chỉ người UP thể nào).

“Xem ra là tư tưởng của mình phải cải thiện đi thôi, không ngờ lại nghĩ đến dâm thư. Cái này mà để sư phụ biết thì thể nào cũng uất mà chết mất. Mười tám năm giáo dục thành ra công cốc.”

Sở Phàm thầm nghĩ.

“Nghe nói các cô gái ở thành phố buổi tối đi ngủ đều mặc áo ngủ, nhưng như nhị tiểu thư thì thay áo ngủ lúc nào nhỉ? Ách, lúc nhị tiểu thư thay áo ngủ chắc là sẽ cởi quần áo trên người trước nhỉ? Còn nghe nói là các cô gái ở thành phố lúc đi ngủ đều thích bỏ áo lót ra, nói là mặc cả ngày rồi cũng phải để cho ngực nó thoáng khí, mới dễ hô hấp. Đúng là các cô gái ở thành thị thật là lắm quy củ. Tuy nhiên, như thế cũng tốt, ta còn chưa thấy qua con gái thay áo ngủ thế nào đâu.”

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư đang đắp mặt, âm thầm cười nghĩ.

Đúng lúc này, Sở Phàm đột nhiên nghe thấy tiếng cửa sắt rơi xuống “loảng xoảng” ngoài cổng lớn của biệt thự, tiếp đến là tiếng động cơ ô tô, hình như là Đại tiểu thư đã về. Nghĩ thế nên Sở Phàm vội vàng tắt TV đi, ngẩn tiếp sóng, chạy nhanh xuống lầu.

Xuống đến lầu dưới đúng là thấy Đại tiểu thư đang chạy xe BMW màu xanh bảo thạch chậm rãi dừng lại ở sân trước khu biệt thự. Mở cửa xe bước ra, đại tiểu thư mặc một chiếc váy liền áo cùng một màu sắc hoa văn, trong bóng đêm lại càng tăng thêm vẻ cao quý tao nhã. Chỉ có điều là giờ phút này, một Đại tiểu thư xinh đẹp thoát tục lại mang gương mặt có chút ủ rũ.

Sau khi đóng cửa xe đi vào trong biệt thự, Đại tiểu thư rõ ràng nhìn thấy Sở Phàm đang đứng ở ngoài cửa đại sảnh chờ mình, nàng ngạc nhiên cất giọng hỏi:

- Anh...anh làm sao lại đứng ở đây? Đã muộn thế này rồi còn không nghỉ ngơi đi?

- Đại tiểu thư còn chưa về thì tôi làm sao mà nghỉ ngơi được. Đại tiểu thư không phải đã nói rằng tôi là vệ sĩ của nhị tiểu thư thì cũng là vệ sĩ của Đại tiểu thư sao? Cho nên chỉ khi nào đại tiểu thư an toàn trở về thì tôi mới an tâm nghỉ ngơi được.

Sở Phàm ngẩn ngơ đáp lại.

Nghe xong, đại tiểu thư ngẩn mặt ra, không biết nên làm thế nào. Sự giản dị trong lời nói của tên Sở Phàm này lại làm dâng lên một tia dịu dàng trong lòng nàng. Nàng mỉm cười nói:

- Tiểu Sở, anh không cần lo lắng cho tôi. Tôi không sao. Sau này có lúc có chuyện gấp ở công ty tôi còn có khi phải hai ba giờ đêm mới trở về. Chẳng lẽ lúc ấy anh cũng muốn ngủ gật ngồi đây mà chờ cho đến lúc tôi trở về mới thôi hay sao?

- Chờ chứ, cho dù là có chờ đến hừng đông rạng sáng tôi cũng nguyện ý chờ. Chức trách của vệ sĩ chính là phải đảm bảo an toàn cho chủ. Nếu đại tiểu thư đi ra ngoài vẫn chưa trở về thì ta không thể yên tâm được.

Sở Phàm giọng điệu kiên định nói.

Đại tiểu thư nghe xong không khỏi nhìn nhận lại Sở Phàm. Nàng phát giác khi nhìn kỹ lại nhận thấy trên người Sở Phàm thật đúng là có một lực không nói ra được, ít ra là so với cái tên chết bầm Tần Khải kia thì còn thuận mắt hơn. Nhớ đến Tần Khải lại khiến đại tiểu thư bực dọc, nàng hít một hơi thật sâu, đi vào phòng khác, luôn tiện hỏi:

- Tiểu Vân đâu?

- Nhị tiểu thư lên lầu ngủ rồi, ngày mai phải đi học mà.

Sở Phàm nói.

- Ừ

Đại tiểu thư nói xong liền cởi giày cao gót ra, tiếp theo cởi đôi tất chân màu da dài tận trên đùi xuống. Sở Phàm đứng bên cạnh nhìn. Lần đầu tiên hắn phác giác quá trình một nữ nhân xinh đẹp cởi tất chân thật là mê ly. Bất quá, cũng may mà từ nhỏ Sở Phàm đã ở Thiếu Lâm tự, dù mắt có nhìn, tai có thấy cũng “thanh tâm quả dục – ngăn cản ham muốn, tâm trong sáng”, vẫn còn có sự tự chủ tự cường, bằng không...kết quả khó lường.

- Một mỗi quá. Hôm nay mệt thật, tôi lên lầu nghỉ trước đây. Tiểu Sở, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Đại tiểu thư nói xong liền đi dép lê vào, bước lên trên lầu.

- Ố, đại..đại tiểu thư...

Sở Phàm muốn nói lại thôi, không biết nên nói hay không nữa.

- Làm sao vậy?

Đại tiểu thư quay đầu lại nhìn hắn, hỏi.

- Nam Thiếu Lâm của chúng tôi có một bộ công pháp mát xa kinh mạch, có thể trong thời gian ngắn làm tiêu trừ mỗi mệt. Nếu đại tiểu thư mệt, tôi giúp cô mát xa nhé.

Sở Phàm nói với giọng điệu thành khẩn.

Đại tiểu thư nghe xong thì sửng sốt, đỏ mặt nói:

- Àh, không cần, tôi nghỉ ngơi một tí là khỏe ngay.

Có thể là đại tiểu thư cảm thấy lời nói thẳng thắn như thế có thể xúc phạm tới tâm linh trong sáng của Sở Phàm, cho nên lại nói thêm:

- Cảm ơn anh! Tiểu Sở. Nhưng mà thực sự là không cần đâu.

- Nếu vậy lúc nào đại tiểu thư cần thì gọi tôi nhé. Tôi đảm bảo chỉ cần cô gọi một tiếng là tôi đến ngay.

Sở Phàm nét mặt thật sự có chút tiếu ý.

- Haha, cảm ơn anh trước nhá!

Đại tiểu thư cười cười, trong lòng thầm nghĩ:

“Chết mất, tôi làm sao lại không biết xấu hổ mà để cho anh mát xa giúp tôi được kia chứ? Hơn nữa, chúng ta không những nam nữ hữu biệt mà thân phận cũng có tương đồng được đâu!”

Sau đó đại tiểu thư lại quay đầu tiếp tục bước lên lầu. Ngay khi nàng quay đi, Sở Phàm ánh mắt mẫn tuệ, sâu sắc đã nắm bắt được một tia ủ rũ trên gương mặt đại tiểu thư, nhưng lại ẩn chứa một tia ưu sầu. Đường như là nàng đang có tâm sự.

Sở Phàm trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái. Đại tiểu thư rốt lại là gặp việc khó gì cơ chứ?

Lúc đi lên lầu hai, nhị tiểu thư mở cửa đi ra, vẫn còn đang đắp mặt nạ trên mặt nhưng trên người đã thay một bộ áo ngủ thất đại bằng lụa tơ tằm màu tím sẫm. Bộ đồ ngủ lụa tơ mềm mại kia làm nổi bật dáng người nàng. Cổ áo rất trễ, ẩn ẩn hiện hiện xuân sắc tuyệt vời bên trong.

Sở Phàm vừa nhìn thấy đã cảm thấy khó hiểu, nhị tiểu thư thay áo ngủ lúc nào nhỉ? Lại còn để áo lót trễ xuống tận đây, thời gian ngắn ngủi thế này, nhị tiểu thư nàng làm thế nào mà thay đồ được nhỉ?

- Nhị tiểu thư, cô thay áo ngủ lúc nào thế?

Sở Phàm buột miệng hỏi.

Nghe xong, nhị tiểu thư nhướn mày, nàng mơ hồ cảm thấy những lời nói này của Sở Phàm có điểm không đúng, nhưng rốt cuộc là không đúng chỗ nào thì nhất thời đầu nàng lại nhớ không ra được. Hừ một tiếng, nàng trừng mắt nhìn Sở Phàm nói:

- Lời này của anh là có ý gì đây? Tôi thay áo ngủ thì làm sao? Đừng có nói là tôi thay áo ngủ là làm cho anh động tâm phạm, phạm sắc giới đấy nhá.

Nhị tiểu thư vừa nói vừa bước lại gần Sở Phàm, cố gắng chỉnh lại đai lưng, làm những đường cong trên cơ thể mình càng thêm mê hoặc.

Sở Phàm nhìn thấy nhị tiểu thư đang từng bước tiến lại gần, nhìn áo ngủ đang dính sát vào thân thể nàng, nhìn nàng lộ ra tới vai, rồi lại tới đùi, hắn không khỏi thất thanh nói:

- Nhị tiểu thư, cô.. cô muốn làm gì vậy?

- Cùng nói chuyện với anh mà.

- Thế..thế cô sao đi gần lại đây như thế để làm gì?

- Tôi sợ anh nghe không thấy.

- Cô..cô mà tiến lại đây nữa là tôi hét lên đấy.

Sở Phàm đã nghe thấy hương khí sâu kín phát ra trên người nhị tiểu thư.

- Thế hét lên đi, anh hét đi, anh là một đại nam nhân đó. Hét lên thì ai tin anh bây giờ?

Nhị tiểu thư không cần nói chuyện phải trái.

- Tôi..tôi đi ngủ.

Sở Phàm nói xong vội vàng xoay người về phòng, đóng cửa lại.

Nhị tiểu thư thấy thế, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhướn lên, cười đắc ý. Nàng thầm nghĩ:

“Xem ra cái chiêu sắc dụ này mới thật là thủ đoạn tuyệt sát để đối phó với cái tên Tiểu Ngốc Ngốc này.”

Sau khi trở lại phòng, Sở Phàm cười nhẹ, thầm nghĩ:

“Nhị tiểu thư, cô cứ tự sướng thế đi. Về sau cần phải không ngừng cố gắng, sắc dụ tôi phải nhiều hơn mới được.”

Lúc này, ngoài cửa vắng vắng thanh âm đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư nói chuyện:

- Chị, chị đã về rồi àh.

- Ân, tiểu nha đầu, muội không ngủ đi, lại còn đắp mặt, thật là dỏm dáng.

- Tỷ còn nói người ta. Trước giờ tỷ toàn đắp mặt làm đẹp còn gì.
- Nhưng mà muội còn nhỏ mà. Còn nhỏ thế đã trang điểm rồi, định biến thành hồ ly tinh sao hả?
- Hồ ly tinh thì đã làm sao nào? Hừ, hồ ly tinh thì có câu dẫn được tiểu hòa thượng không nhỉ?
- Lại không biết lớn nhỏ gì rồi. Thôi được rồi, đi nghỉ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi học cơ mà.
- Vâng, thế muội về phòng nghỉ ngơi đây, tỷ cũng nghỉ sớm một chút đi. Nếu không thì sẽ rất mệt mỏi đấy, sẽ làm Tiểu Vân đau lòng đấy.
- Ái chà, con tiểu nha đầu này.

Đại tiểu thư cười cười, cũng đi vào phòng.

Sở Phàm ở trong phòng, không cam tâm nghĩ:

“Đúng là thời vận chẳng ra gì, thời vận chẳng ra gì a. Nhị tiểu thư nàng lúc ấy không thay áo ngủ, cố tình đợi cho đến lúc ta chạy xuống lầu, thay áo ngủ trong một khoảng thời gian ngắn như thế thôi, thật là mất đi một cơ hội vàng. Ta cũng đen thật, cả lần này nữa là bỏ mất hai cơ hội vàng rồi.”

Sở Phàm đang nghĩ, đột nhiên trong đầu lại hiện lên khuôn mặt cao nhã xinh đẹp và thân hình đầy đặn thành thực của đại tiểu thư, khoe miệng hân không khỏi nhếch lên một tia cười xấu xa, thầm nghĩ:

“Không phải là còn có đại tiểu thư sao? Lần này thì không thể lại bỏ lỡ cơ hội được rồi.”

24. Chương 25: Đại Tiểu Thư Buồn Khổ.

Làm kẻ rình mò, không, làm người giám thị, Sở Phàm gọi việc này là giám thị chứ không phải là rình mò, làm giám thị đã trở thành thói quen. Lúc này không phải là người ta thất lễ mà là thanh cao a. Sở Phàm cảm thấy hân như là đang ở giai đoạn thanh cao trong sự thất lễ vậy.

Lúc này, nhị tiểu thư đã rửa bỏ mặt nạ trên mặt, lúc từ phòng tắm đi ra, nàng giống như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, làn da trắng mịn ửng hồng. Sở Phàm trước TV nhìn mà ngứa ngáy trong lòng, hân không thể trực tiếp phá cửa phòng nàng mà xông vào, túm lấy khuôn mặt ngọc trắng mịn kia của nhị tiểu thư mà lưu lại đó vài cái dấu răng. Song đạo hạnh mười tám năm tu ở cửa Phật nói với hân rằng phải bình tĩnh. Hân nhớ rõ sư phụ đã từng dạy dỗ rằng: trước kia từng có người vì không bình tĩnh nên vệt đã nấu chín trong nồi rồi còn bay đi mất, hậu quả là hân chết đói luôn.

Bởi thế có thể thấy được, nếu không bình tĩnh thì người ta thậm chí có khả năng phải trả giá bằng cả sinh mạng. Sở Phàm cũng không nghĩ rằng là vì sự nhất thời không bình tĩnh của mình mà làm cho công việc giám thị đang tốt đẹp lại thành tan hoang.

Lúc này, nhị tiểu thư ngáp liên tục vài cái, xem ra là mệt mỏi rồi. Cuối cùng thì hân thấy nàng sau khi bước tới cạnh đầu giường thì cả người thẳng tắp rơi xuống đám chăn đệm mềm mại rộng thùng thình trên giường. “Phác, phác, phác”, nhị tiểu thư cả thân người nằm trên cái giường mềm mại đập vài cái rồi mới dừng lại. Hai tay mở ra, nàng tiện tay kéo đầu gối lên, sau đó cặp đùi ngọc tròn trịa nhếch nhếch lên. Nàng nhếch lên thế này cũng không sao đâu, nhếch lên tí nữa, lên tí nữa, lên tí nữa là ta có thể nhìn thấy quần lót của nàng được rồi.

Té ra là nhị tiểu thư sau khi hai chân ở trên giường nhấc lên thì cái áo ngủ bằng lụa kia lại trượt theo đùi ngọc bóng loáng của nàng rơi xuống, rơi xuống vẫn dừng lại ở trên bắp đùi, cho nên tiếc nuối nhất là vẫn che khuất mất bộ phận bí ẩn nhất kia của nàng.

Nhìn lại Sở Phàm lúc này, không ngờ là hân đem màn ảnh camera nhắm ngay vào khu vực tuyệt mật của nhị tiểu thư mà điều chỉnh đến độ lớn nhất. Vì thế, móng và cặp đùi tròn của nàng choán đầy cả màn hình TV. Điều này không khỏi khiến người ta sinh nghi. Cái tên tiểu tử Sở Phàm này làm như thế là vì giám thị sự an toàn của nhị tiểu thư ư? Có mà là “giám thị” từng chút bộ vị trên người nàng thì có.

Lúc này, thân thể nhị tiểu thư ở đầu giường vẫn còn lắc qua lắc lại, còn luôn luôn vận dụng lực ở chân. Vì thế, cái áo ngủ lụa mỏng kia cứ trượt dần trượt dần tới mông rồi thẳng tới là lộ ra...

Sở Phàm mặt gần như là dán chặt vào màn hình lớn của TV. Ách, không ngờ là màu phấn hồng, chỉ có điều vẫn không ngờ tới là nhị tiểu thư mặc quần lót màu phấn hồng này thực là khêu gợi, cặp mông đầy đặn với những đường cong tuyệt mỹ!

“Ta cảm thấy là các cô gái ở thành phố cũng nên sửa lại thói quen. Lúc đi ngủ chẳng những giải phóng phía trên mà còn nên giải phóng cả phía dưới đi thôi, đều là cần hít thở không khí, hô hấp cho cho nó được thông suốt!”

Sở Phàm điều chỉnh tiêu cự, từ gần tới xa, từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên cái mông mặc quần lót màu phấn hồng của nhị tiểu thư, vừa nhìn vừa nghĩ. Hắn muốn tìm chỗ đột nhập, muốn gạt cái quần lót màu phấn hồng trên người nhị tiểu thư kia ra mà nhìn xem cái mà sư phụ gọi là cấm địa của nữ nhân hình dáng thế nào. Nhưng mà hắn điều chỉnh tiêu cự của màn hình vài lần mà vẫn không tìm thấy chỗ đột nhập ở đâu, không khỏi có sự thất vọng.

Nhị tiểu thư đưa tay lên đầu giường, chỉ thấy bàn tay của nàng xoa nắn cái chốt ở đầu giường một tí thôi, lập tức màn hình TV mà Sở Phàm đang xem rõ ràng tắt phụt đi tới thui luôn.

“Hả, làm sao lại tới thui thế này? Chẳng lẽ hỏng rồi? Hay là nhị tiểu thư tắt đèn? Không đúng, lão Tôn kia nói cái này có tia hồng ngoại, buổi tối cũng có thể xem nét như thường cơ mà, con mẹ nó, hay là cái lão Tôn rùa đen đó lừa ta?”

Sở Phàm cảm giận bất bình nghĩ. Sau đó, hắn mở cánh cửa ra ngắm nghía phòng nhị tiểu thư, quả nhiên là cũng tối thui mà.

“Quả đúng là bị cái thằng cháu của rùa đen kia chơi khăm rồi. Trở về phải tìm nó nợ cũ nợ mới tính sổ luôn một thể mới được”.

Sở Phàm thầm nghĩ. Liên đó lại nghĩ đến đại tiểu thư, hắn nở nụ cười cực kỳ thuần khiết. Vừa rồi lúc hắn mở cửa ngắm phòng nhị tiểu thư còn không quên nhìn nhìn phòng đại tiểu thư, đèn trong phòng nàng vẫn còn sáng, thật là tốt quá!

Sở Phàm lại kết nối TV với tín hiệu từ camera ở phòng đại tiểu thư, rồi đến máy chủ mở ra. Trên màn hình TV liền hiện ra cảnh trong khuê phòng của đại tiểu thư. Lúc này, đại tiểu thư vừa đi đến trước tủ quần áo, vươn tay nhẹ nhàng kéo hai cái đai nơi vai cái áo liền váy đang mặc xuống, thân thể bóng loáng non tơ của nàng cũng theo cái váy mềm mại kia hiện ra. Trong nháy mắt, Đồng Tử công của Sở Phàm lại lần nữa bạo phát, vùng lên.

- Đẹp! Thật sự là rất đẹp! Thật sự là ko thể tin được thế gian lại có một nữ nhân dáng người lại có thể đạt tới tỉ lệ hoàn mỹ như thế.

Sở Phàm nhìn chăm chăm vào thân thể mềm mại của đại tiểu thư trên TV, lẩm bẩm nói.

Cởi váy áo ra, trên người đại tiểu thư chỉ còn lại một bộ nội y màu trắng gợi cảm, một cặp đùi đẹp trắng như tuyết tròn lẳn. Nếu mà so sánh với đôi chân của mỹ nữ Đài Loan Lâm Chí Linh thì đôi chân của đại tiểu thư cũng hơi kém hơn một chút. Phía trên đùi chính là cái mông phũ phẫn no tròn co dãn đàn hồi. Mặc dù còn cách quần lót màu trắng nhưng lại còn càng tăng thêm nhiều tình thú vô cùng hấp dẫn. Vòng eo mảnh khảnh không một tí vết, lưng ong bóng loáng như ngọc làm cho người ta có cảm giác suy sụp, lại làm cho người ta sinh ra mỗi đau lòng... Cảm giác yêu thương tích tụ lại, hận không thể lập tức ôm nàng vào lòng, dịu dàng như tình mà che chở nàng.

Tuy nhiên, điều làm cho Sở Phàm cảm thấy tiếc nuối chính là đại tiểu thư quay lưng về phía camera mà đối diện với tủ quần áo, bởi thế nên hắn không thể nhìn thấy cảnh núi non mỹ miều trắng lệt trước ngực nàng. Nhưng mà nhìn qua bên sườn vẫn có thể phán đoán ra kích thước trước ngực đại tiểu thư nhỏ tới không ngờ.

“Ách, có lẽ là cỡ D, không đúng không đúng, cảm giác hơi có phần giống cỡ E. Tuy nhiên chắc chắn là không tới cỡ F đâu. Nếu mà lại to như Michael Jordan thì lại xấu, chẳng đẹp. Cứ như đại tiểu thư thế là vừa, co giãn giữa D với E.”

Sở Phàm vừa nhìn đại tiểu thư lại vừa âm thầm tính toán trong lòng. Đồng thời, tay phải của hắn gắt gao nắm chặt một bộ nội y màu đen bằng vải tơ tằm, lại còn đem bộ nội y kia đặt ở mũi hít thật sâu một cái, sau đó say mê nhắm mắt lại, nhìn cái thần sắc hần hễ kia thực là hưởng thụ.

Bộ nội y tơ tằm màu đen này rõ ràng là do hắn thuận tay lấy được trong phòng đại tiểu thư.

Lúc này, đại tiểu thư lấy từ trong tủ quần áo ra một cái áo ngủ màu trắng mặc vào người. Tiếp đó, nàng lại với lấy một cái thắt lưng, giờ giờ lên đầu như kiểu buộc cả mái tóc lại, cả người yếu điệu nhẹ nhàng, rồi sau đó đi vào trong phòng tắm rửa mặt.

Đại tiểu thư vừa biến mất trong tầm mắt Sở Phàm, hắn bèn cầm cái bộ đồ lót tơ tằm màu đen kia của nàng đưa lên mũi ngửi thật sâu rồi lẩm bẩm nói:

- Lần sau phải lấy một bộ nội y mà đại tiểu thư vừa mới thay ra thì mới có hương vị a.

Lúc này, đại tiểu thư rửa mặt xong đi ra. Nàng cũng không ngủ ngay mà đi tới bàn sách trong phòng ngồi xuống. Trên bàn sách của nàng có để một tập tư liệu, nàng mở tập tư liệu này ra xem, lật ra cả đăm, càng xem sắc mặt lại càng kém, thần sắc trên mặt nàng cũng ngày càng buồn khổ, cuối cùng kêu lên một tiếng “ba”, đập tập tư liệu xuống bàn sách, phụt nói ra:

- Cái thằng cha giám đốc tiêu thụ này thật đúng là đồ vô dụng. Hơn một tháng rồi mà cái khu thương mại Lam Cảnh ở ngoại ô phía tây mới bán được có 120 gian, còn lại hơn 700 gian thì mấy ngày này một gian cũng không bán đi được, thật là tức chết ta mà. Chẳng lẽ khủng hoảng của thị trường tài chính toàn thế giới lại có ảnh hưởng to lớn như vậy đối với ngành công nghiệp bất động sản hay sao?

- Mỗi gian này tồn đọng lại một ngày là nền kinh tế sẽ tổn thất hơn mười vạn, sẽ lại làm công ty vốn đang đi xuống lại thiệt hại càng lớn hơn. Toàn bộ mọi người trong công ty chắc lại nhìn chăm chăm vào ta đây mà, đặc biệt là cái tên chết tiệt Tần Khải kia. Nếu chừng đó gian hàng mà không bán đi được thì xem ta làm sao mà đối mặt với cả công ty được đây? Đối mặt với ba thế nào đây?

Đại tiểu thư thì thào tự nói, chau mày liễu, sầu tư không thôi.

Sở Phàm xem trên TV, trầm nghĩ, “Hóa ra nỗi ưu sầu buồn khổ của đại tiểu thư tất cả là đều vì chuyện công ty!”.

Tiếp theo, hắn vừa chuyển màn ảnh lại nhìn thấy tờ rơi quảng cáo của khu chợ trên bàn sách ở trong phòng đại tiểu thư. Cũng thấy rõ ràng địa chỉ cụ thể của khu thương mại này. Cứ như trên tờ rơi mà thấy thì khu thương mại Lam Cảnh này được thi công rất hợp mỹ quan, phong cách độc đáo, hơn nữa phong cảnh xung quanh khu thương mại lại rất tốt, vị trí địa lý lại ưu việt. Như thế thì tại sao lại không bán được ra ngoài nhỉ?

Hơn nữa, theo Sở Phàm được biết, đại tiểu thư là chủ tịch của công ty Hoa Bắc, nhưng Tần Khải kia lại là tổng giám đốc. Theo lý mà nói thì chuyện này đúng là có liên quan đến Tần Khải rồi. Nhưng mà trong lời nói của đại tiểu thư thì như thế nào lại đem trách nhiệm tự mình gánh vác không thôi đây?

Gian hàng không bán được, thân là chủ tịch, đại tiểu thư đương nhiên là có trách nhiệm, nhưng mà bản thân là tổng giám đốc thì chẳng nhẽ Tần Khải lại không có trách nhiệm?

Dường như là có gì khuất tất ở đây rồi!

25. Chương 26: Cùng Nhị Tiểu Thư Đến Trường.

Thứ nhất, nàng không muốn mình lúc vẫn còn đang ngủ lịm quay lại bị tiếng ngáp như sấm kia của tên Sở Phàm làm cho bình tĩnh. Tiếng ngáp lúc sáng dậy của Sở Phàm kia thì hôm qua xem như là nàng đã được lĩnh giáo qua rồi. Nói đúng một câu thôi: Quả thực không phải là người thường có thể chịu đựng được.

Thứ hai: hôm nay là ngày thứ hai đầu tuần, nàng phải lên lớp. Nàng cũng không muốn cho tên Sở Phàm kia đi cùng. Tuy nói rằng quản lý lớp học ở đại học rất lỏng lẻo, sinh viên bên ngoài mỗi ngày đến dự thính đều có nhưng mà nàng lại không muốn cho Sở Phàm đi theo. Nếu như Sở Phàm mà có bộ dạng anh tuấn tiêu sái một tí thì nàng còn có thể xem xét lại.

Nhị tiểu thư đứng lên, vội vàng chạy đi rửa mặt đánh răng, rồi ngồi vào bàn trang điểm, cẩn thận dặm nhẹ một lớp phấn mỏng lên mặt, vẽ lông mi một chút, rồi tô lại son môi, lại còn xịt tí nước hoa Estee Lauder nhẹ nhàng lên người. Sắp xếp xong, nhị tiểu thư nhẹ xoay người một cái, thật giống như yêu nữ mỹ lệ uyển chuyển vũ động.

Nhị tiểu thư sắp xếp xong sách giáo trình sẽ dùng trong hôm nay rồi nhẹ nhàng khoác túi xách rón ra rón rén ra chỗ lái xe trước cửa, lắng tai nghe ngóng một hồi, tuyệt, hình như là không có động tĩnh gì. Hơn nữa, nàng cũng không nghe thấy tiếng ngáp như tiếng sấm của tên Tiểu Ngốc Ngốc Sở Phàm kia, chứng tỏ là hắn còn chưa dậy. Nghĩ thế, nhị tiểu thư đắc ý cười, mở cửa phòng, chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, thoáng chốc nét mặt tươi cười đắc ý của nàng trở nên cứng ngắc, đắc ý lập tức biến thành thất ý, trước sau biến hóa ngắn ngủi không hơn một giây đồng hồ. Lần đầu tiên nàng cảm thấy cuộc sống biến đổi thất thường. Bởi vì ngay sau khi nàng mở cửa thì nhìn thấy tên Sở Phàm kia thực là thân thiện lại thực là ngây ngô, nhưng trong mắt nàng thì cũng thực là đáng chết, đang cười cười ở đó.

Nàng thấy kỳ quái, cái tên Tiểu Ngốc Ngốc này không phải đã nói là mỗi sáng thức dậy đều kêu to một tiếng hay sao? Thế nào mà hôm nay lại không nghe thấy hắn kêu? Nhưng lại dậy sớm như thế canh giữ trước cửa phòng mình à, không phải là hắn đang rình mò đấy chứ?

- Anh làm sao mà lại dậy sớm thế?

Nhị tiểu thư đã khôi phục lại tinh thần, giọng điệu có phần trách cứ nói. Bởi vì Sở Phàm như thế là đã làm xáo trộn cả kế hoạch của nàng, gián tiếp ám chỉ là nàng dậy sớm như vậy coi như là công toi rồi. Sớm biết như thế thì cứ ngủ nhiều một chút cho xong.

- Hôm nay chẳng phải là cần đến trường cùng nhị tiểu thư sao? Cho nên mới dậy sớm hơn một chút.

Sở Phàm nói.

- Nhưng mà ngày hôm qua anh còn nói là mỗi sáng thức dậy anh đều phải kêu to lên một tiếng cơ mà? Hôm nay sao tôi lại không nghe thấy nhỉ?

Nhị tiểu thư quyết định tìm hiểu cho bằng được.

- Nhị tiểu thư không phải là đã nói tiếng ngáp của tôi quá lớn hay sao? Cho nên buổi sáng ngủ dậy, tôi phải nằm ở trong chăn ngáp nho nhỏ một tiếng thôi. May là không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của nhị tiểu thư.

Sở Phàm hắc hắc cười nói.

- Anh...

Nhị tiểu thư tức điên lên không biết nói sao nữa, hừ một tiếng bảo:

- Vậy anh sáng sớm dậy đã đứng trước cửa phòng tôi làm cái gì? Định rình mò hả?

Sở Phàm nghe thế trong lòng cười phớ lớ, thâm nghĩ: “Nếu muốn rình mò cô thì tôi cứ phải đứng ở trước cửa phòng cô chắc? Cứ ở tại trong phòng có phải là càng trực tiếp thuận tiện hơn không?”

- Thế này mà gọi là dậy sớm gì, trước kia ở Đào Hoa thôn, ta đưa cháu gái của ông Trương đến trường, năm rưỡi sáng đã bắt đầu đi từ Đào Hoa thôn rồi.

Sở Phàm nói.

Nhị tiểu thư nghe xong liếc mắt đánh giá Sở Phàm từ trên xuống dưới, thấy hắn mặc quần đùi áo cộc tay, dưới chân lại đi dép lê, nàng không khỏi ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ anh định cứ như thế mà đến trường với tôi hay sao?

Sở Phàm nhìn theo ánh mắt của nhị tiểu thư, tự đánh giá lại mình, cảm thấy chả vấn đề gì. Trên che được vai, dưới che đến đùi, chỉ lộ ra có hai cánh tay với cẳng chân thôi, có đến mức thương phong bại tục đâu nhỉ?

- Làm sao chứ? Tôi mùa hè đều mặc như vậy mà.

Sở Phàm không cho là đúng, nói.

- Không được! Hoặc là anh đừng đi, hoặc là anh phải đi thay bộ quần áo khác.

Nhị tiểu thư dứt khoát quát lên.

Sở Phàm nghe thế xong chỉ có quay về phòng mặc thêm một cái quần dài, thêm một cái áo sơ mi phẳng phiu, rồi đi xuống lầu. Lúc này nhị tiểu thư đang ăn sáng ở đó, cô Vương nhìn thấy Sở Phàm đi xuống liền gọi hắn lại đó ăn sáng. Sở Phàm ứng tiếng rồi đi tới ngồi vào bàn, liền tù tì ăn năm quả trứng gà, rồi lại đến một bát cháo gà, rồi lại thêm ba cái bánh mì. Nhị tiểu thư ngồi một bên nhìn hắn mà không thể tưởng tượng nổi. Nhìn hắn xem, nếu để người ngoài nhìn vào bàn ăn thì không khỏi phì cười. Nàng phát hiện thấy Sở Phàm đôi lúc cũng có vẻ thú vị.

Đúng lúc ấy di động của nhị tiểu thư đổ chuông, nàng vừa xem liền nói

- Phi Phi đến rồi, chúng ta đi thôi.

Nhị tiểu thư nói xong thì uống nốt cốc sữa trên tay rồi đi ra ngoài luôn. Sở Phàm vội vã đuổi theo, lên xe xong nhị tiểu thư khởi động máy, lái xe đi ra khỏi biệt thự. Lúc này Trương bá đã mở sẵn cổng sắt, thấy nhị tiểu thư lái xe qua, ông cười nói:

- Nhị tiểu thư, đi thông thả. Tiểu Sở, chú ý chăm sóc nhị tiểu thư nhé.

- Vâng, cháu biết rồi, Trương bá.

Sở Phàm ngồi ở ghế ghế bên cạnh người lái, cũng cười nói.

Bên ngoài biệt thự có một chiếc Mercedes-Benz màu xám bạc đang đỗ, đợi cho xe Porsche của nhị tiểu thư chạy ra thì người trên xe kia mới chậm rãi hạ cửa kính xe xuống. Vì thế Sở Phàm mới thấy được khuôn mặt xinh đẹp kiểu mỹ nữ Tây phương của Tô Phi. Trên mặt Tô Phi đeo thêm cặp kính mắt thời trang, trông có vẻ ngang bướng. Mái tóc uốn xoăn nhẹ nhuộm vàng buông rối hai bên vai. Sở Phàm trợn mắt nhìn, vừa thấy, ngất, sau lưng Tô Phi, ngay trước mặt mình để lộ ra một mảng lớn, da thịt mịn màng lồ lộ ra, cực kỳ đáng chú ý.

Tô Phi thấy Sở Phàm như thế thì mỉm cười, gác kính mắt đang đeo lên trên trán, nói:

- Này, tiểu hòa thượng, chào buổi sáng, chẳng lẽ anh cũng muốn đến đại học Yến Hoa hay sao?

Sở Phàm thấy Tô Phi bảo mình là “tiểu hòa thượng” thì mất hứng, bữu môi nói:

- Đúng vậy, tôi là vệ sĩ của nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư đi đâu thì đương nhiên tôi cũng phải tới đó.

Tô Phi nghe xong mắt đảo như rang lạc, nói:

- Phải thế không? Thế anh nói xem đêm qua anh ngủ ở đâu a? Có phải là như hình với bóng với nhị tiểu thư, ngủ cùng nhị tiểu thư ...”

- Phi Phi, bồ mà nói nữa thì mình không thềm để ý đến bồ đâu, mà lại còn công bố tất cả các scandal của bồ ra đấy.

Nhị tiểu thư vừa nghe thấy lời nói không thích hợp của Tô Phi, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

- Tiểu Vân, bồ gấp cái gì chứ. Chả lẽ tối hôm qua bồ ... hắc hắc!

Tô Phi cười nói.

Sở Phàm đương nhiên là nghe ra thâm ý trong lời nói của Tô Phi. Hắn cảm thấy mình tất nhiên nên vì sự trong sạch của nhị tiểu thư mà giải thích, nên vội vàng lớn tiếng nói:

- Tiểu ni cô, sao cô lại có thể tùy tiện vu cáo sự trong sạch giữa tôi với nhị tiểu thư thế? Cô xem xem tôi là người như thế nào? Cho dù là nhị tiểu thư có kêu tôi đến phòng ngủ của cô ấy thì tôi cũng không đi đâu, hơn nữa, nhị tiểu thư cô ấy, cô ấy...

Sở Phàm nói nói được nửa câu thì ấp a ấp úng dừng lại, bởi vì rõ ràng hắn nhìn thấy hai đại mỹ nữ Tô Phi và nhị tiểu thư cùng nhìn chăm chăm vào mặt hắn, ánh mắt tóe lửa, làm hắn sợ chết khiếp, lời còn chưa nói dứt đã vội vàng ngưng lại.

- Anh...anh, không ngờ Ạm dám nói tôi là tiểu, tiểu ni cô?

Tô Phi bạo phát đầu tiên

Tiếp đến là nhị tiểu thư.

- Anh nói cái gì? Tôi gọi anh vào phòng của tôi á? Phi, Phi, Phi, tôi còn ước gì anh lặn cho xa ra, nhắm mắt làm ngơ luôn đi.

- Tiểu ni cô, cô gọi tôi là tiểu hòa thượng thì tôi đương nhiên phải gọi cô là tiểu ni cô chứ còn gì.

Sở Phàm nói xong quay sang phía nhị tiểu thư vội vàng giải thích:

- Nhị tiểu thư, câu cuối cùng tôi vốn định nói là nhị tiểu thư chưa từng gọi tôi vào phòng mình. Ai ngờ lại bị hai người quan trọng hóa vấn đề, làm tôi sợ đến nỗi chả dám nói tiếp nữa.

- Quan trọng hóa vấn đề cơ á? Tôi còn muốn đập cho anh một phát cơ. Cái đồ nói năng lung tung, nói năng lung tung này.

Nhị tiểu thư vừa nói vừa vung bàn tay trắng như phấn nhất thời nện như mưa xuống người Sở Phàm.

Sở Phàm vội vàng vươn hai tay ra chắn, kêu lên:

- Nhị tiểu thư, cô nói là được rồi, đừng có động tay động chân. Bằng không nếu có chú cảnh sát nào đi qua thì còn tưởng là cô phi lễ với tôi đấy.

- Tiểu Vân, đi nhanh đi, đừng đến muộn, đừng có gây sự với tên tiểu hòa thượng này, đến trường rồi sẽ tiếp tục chỉnh đốn hắn.

Tô Phi nói.

Nhị tiểu thư thấy thế mới hừ một tiếng, dừng tay lại, nhún ga cùng Tô Phi chạy như bay trên đường tới Đại học Yến Hoa.

Sở Phàm nhìn sắc mặt thở phà phà của nhị tiểu thư, biết nàng uất khí chưa tiêu, nên mới nói:

- Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư...

Kỷ Tiêm Vân mắt vẫn nhìn thẳng, tập trung lái xe, không thèm để ý đến hắn. Sở Phàm tiếp tục nói:

- Nhị tiểu thư, cô chỉ cần cẩu giậm một phút thôi là sẽ đánh mất sáu mươi giây khoái hoạt. Cô hà cớ gì phải vì chuyện tôi nói sai mà tự trừng phạt bản thân mình như thế. Thấy cô không vui làm trong lòng tôi cũng cảm thấy khó chịu.

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân nghe hắn nói xong thì trong lòng không kìm được bật “khúc khích” cười một tiếng. Nhưng mà trên mặt nàng thì lại vẫn ra vẻ tức giận như cũ. Nàng phát hiện ra rằng chỉ cần nàng nổi cáu là cái tên Tiểu Ngốc Ngốc này sẽ cuống quýt lên ngay.

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư, hắn bỗng thấy hôm nay nàng lại càng đẹp hơn. Thay đồ rồi trang điểm xong trông nàng càng thêm thanh thuần mỹ lệ. Sở Phàm lẳng lặng nhìn, trong đầu không khỏi thì thầm thâm nói:

“Nàng giờ giống như cái người mà trên TV người ta hay bảo là Thần Tiên muội muội đây.”

- Nhị tiểu thư, cô hôm nay thật là xinh đẹp Ạ. Lại còn mang hai cái hoa tai tinh xảo nữa chứ, kết hợp với cô thật là tương xứng.

Sở Phàm khen không dứt miệng.

Cái này gọi là mặc nghìn mặc vạn, mông ngựa lại không mặc. Nữ nhân, bất kể là bề ngoài ra vẻ thanh cao cỡ nào thì nghe đến nam nhân không tiếc lời khen ngợi là trong đầu cao hứng ngay. Nhị tiểu thư cũng không ngoại lệ. Trong cái đầu nhỏ nhắn của nàng, không chỉ ... mà còn là bởi vì làm cho Sở Phàm khen ngợi vẻ xinh đẹp của nàng, quan trọng hơn là ... Sở Phàm chú ý tới một chi tiết trên người nàng, chính là hôm nay nàng có mang hoa tai. Hoa tai này là nàng mới mua, còn chưa có đeo bao giờ, hôm nay mới đeo lần đầu đã làm Sở Phàm chú ý, lại còn ca ngợi nữa, nàng trong lòng tự nhiên rất cao hứng.

Phàm là nữ nhân thì đều cực kỳ cực kỳ chú trọng đến những chi tiết nhỏ nhất. Nếu như nam giới mà có thể từ các chi tiết đó tác động tới các nàng thì chuyện tóm được mỹ nhân là chuyện thực dễ dàng.

Nói ví dụ như người cùng một cô gái đi trên đường thì cần phải đi về lẽ phải tay trái của cô ấy. Nói cách khác là người phải đi ở bên ngoài lề đường, nhường cho cô gái đi phía bên trong, đây cũng là một vấn đề tiểu tiết. Lại còn cái này nữa, các cô gái thường đều thích trưng diện, các nàng có thể thường xuyên thay đổi cặp tóc, hoa tai, vòng cổ, kiểu tóc mới...v.v. Cách trưng diện đó của các cô gái đều là cho nam nhân nhìn, nếu không có nam nhân thì họ trưng diện như thế cũng chả có tác dụng gì. Cho nên nếu như người có thể phát hiện mỗi sự biến hóa nho nhỏ trong cách ăn mặc của các nàng mà ngẫu nhiên khen ngợi vài ba câu thì chắc chắn sẽ thu được không ít hiệu quả a.

Sự thật trong cuộc sống thì thường rất ít khi người ta nhìn đến vệt cổ phối hợp với Bạch mã công tử, nhưng lại thường xuyên chứng kiến cóc ghẻ đứng bên người công chúa bạch tuyết, thế là vì cái gì? Chính là bởi vì những con cóc ghẻ này chẳng những da mặt dày, lại còn có tính kiên trì bền bỉ, kiên nhẫn, mà quan trọng nhất làcon cóc ghẻ này thắng tuyệt đối ở các chi tiết nhỏ nhỏ, biết chạm vào những chi tiết mà làm cảm động mỹ nhân, cuối cùng là mãn nguyện ôm mỹ nhân say giấc.

Sở Phàm nhìn đến nhị tiểu thư sắc mặt hòa hoãn, không còn tức giận nữa, nói:

- Nhị tiểu thư làm sao có thể gọi tôi vào trong phòng được chứ. Nếu tôi nói thế làm nhị tiểu thư mất hứng, thì khi xuống xe tôi nhất định sẽ bảo tiểu ni cô kia là tôi gọi nhị tiểu thư vào trong phòng, như thế có được không?

Nhị tiểu thư vừa nghe xong, uất khí lại xông lên. Vốn dĩ nàng đã bị mấy lời ca ngợi của Sở Phàm làm cho bay bổng, ngạo mạn, nhưng mà hiện tại, trước sau không quá mười giây đồng hồ, bao nhiêu hảo cảm trước kia của nàng đều mất tăm mất tích luôn. Nàng trừng mắt liếc Sở Phàm lạnh lùng nói:

- Bắt đầu từ giờ, anh câm miệng lại được rồi.

- A, thế tôi có thể hát được chứ?

Sở Phàm hỏi.

Nhị tiểu thư không nói, Sở Phàm lại cho rằng nàng đồng ý rồi, cho nên trong miệng hừ nhẹ ngân nga:

- Đào Hoa thôn có một cô nương gọi là Nhị Nỵ tử. Bộ dạng đáng yêu lại trắng trẻo nõn nà. Một đôi tay nhỏ trắng mịn màng. Sờ đến sờ đến thật thoải mái..

Suốt dọc đường đi tới Yên Hoa đại học, nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân chỉ có nghe loại “tiếng ca” này của Sở Phàm. Thật không biết là làm thế nào mà nàng nhẫn nại được suốt trên đường đi như thế. Thật là làm khó cho nàng a

26. Chương 27: Bảo Vệ Nhị Tiểu Thư.

Mà nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân lại chính là người vừa có trí tuệ kinh người cũng vừa có thân phận kinh người. Đại học Yên Hoa chính là Kỷ Tiêm Vân thông qua kỳ thi tuyển sinh đại học mà vào.

Nhị tiểu thư cùng Tô Phi, mỗi người đều tự lái chiếc xe ô tô cao cấp của mình. Và khi hai chiếc xe dần tiến vào cái cổng chính mang vẻ trang trọng với phong cách cổ xưa có lịch sử lâu đời của đại học Yên Hoa thì trong lòng Sở Phàm không nén nổi sự kích động. Hắn tuy rằng đã từng đi nghe giảng “chùa” ở rất nhiều

trường đại học nhưng đây lại là lần đầu tiên đến một trường đại học hàng đầu của Trung Quốc như đại học Yến Hoa này, bởi vậy cũng khó tránh khỏi có chút kích động.

Hai tiết đầu tiên của Kỷ Tiêm Vân là hai tiết toán cao cấp còn Tô Phi lại phải đi học tiết tiếng Anh, bởi vậy hai nàng sau khi đỗ xe ở tòa nhà lớn nhất trong trường liền nhanh chóng xuống xe, chia tay, ai về giảng đường của người nấy. Trước khi đi, Tô Phi còn trừng đôi mắt đẹp của mình nhìn Sở Phàm với ý, khi nào có cơ hội tôi sẽ tính sổ với anh.

Sở Phàm làm bộ như nhìn không thấy. Con người sống trên đời thì cái nghệ thuật giả bộ này rất được chú trọng. Một vài chuyện không nên nhìn thì phải làm như mình không nhìn thấy, hay một vài lời không nên nghe thì chúng ta cũng phải làm như là mình không nghe được!

Nhị tiểu thư xách túi, sau khi đã khóa xe liền đi đến giảng đường 301, lầu ba của tòa nhà lớn nhất Đại học Yến Hoa. Đúng lúc này tiếng chuông vào lớp vang lên nhưng nhị tiểu thư vẫn bình tĩnh như không, đôi giày cao gót vẫn “Cộp, cộp, cộp!” mà đi, trong dáng vẻ của nàng không có một tí chút nào gọi là vội vã. Mà nhị tiểu thư đã không vội nên Sở Phàm tất nhiên cũng chẳng việc gì phải nóng nảy. Bởi vì hắn bởi vì hắn đã hiểu được một đạo lý: “Mỹ nữ tóm lại đều rất thích đi muộn, mà đặc biệt là những đại mỹ nữ!”

Nhị tiểu thư cùng Sở Phàm đi thang máy lên lầu ba rồi vào đại giảng đường 301. Nhị tiểu thư đi trước, còn Sở Phàm đi ngay phía sau nàng.

Toán cao cấp là một môn cơ bản bắt buộc trong các trường đại học, cao đẳng nên thường thường sẽ có mấy lớp trộn vào nhau để học. Đại giảng đường 301 này là một phòng có thể chứa được 200 người gồm năm lớp. Lúc này trong đại giảng đường thì mười bàn đầu tiên trên cơ bản đều đã đông người. Dù sao môn toán cao cấp này muốn vượt qua được kỳ thi thì cũng phải nghe giảng mới được.

Cả đại giảng đường giờ đang rất yên lặng, trên cơ bản không có một tiếng nói chuyện. Bởi vậy khi những tiếng “Cộp cộp” do đôi giày cao gót của nhị tiểu thư đang đi phát ra truyền tới lớp học thì tất cả các nam sinh đang ở trong giảng đường 301 đều theo một thói quen, đưa mắt nhìn ra phía cửa lớp. Trong ánh mắt của bọn họ tràn ngập sự chờ mong, xen lẫn là sự kích động cùng niềm hưng phấn!

Và khi Kỷ Tiêm Vân xuất hiện tại cửa giảng đường, tất cả nam sinh trong phòng đều cảm thấy trước mắt mình bỗng trở nên sáng ngời, ánh mắt không chút keo kiệt đều quăng ném về phía Kỷ Tiêm Vân. Ánh mắt bọn họ theo bước chân của Kỷ Tiêm Vân di chuyển, thị giác quét từ góc 0 độ cho tới góc 180 độ. Cho tận tới khi Kỷ Tiêm Vân ngồi vào chỗ của mình thì bọn họ mới thu hồi ánh mắt của mình với vẻ lưu luyến không rời.

Song khi thấy Sở Phàm thẳng một mạch đi theo Kỷ Tiêm Vân, hơn nữa còn ngồi vào chỗ bên cạnh Kỷ Tiêm Vân thì trong đầu bọn họ cảm thấy vô cùng nghi hoặc:

” Tên nam sinh trông qua có vẻ hiền lành, hơn nữa cách cái “cảnh giới” anh tuần một hạt gạo kia là ai vậy nhỉ? Hắn sao có thể đi theo rồi lại ngồi cùng một chỗ với mỹ nữ hoa hậu trong giảng đường chúng ta được chứ?

Lập tức, trong mắt mấy nam sinh này đều bắn ra tia lửa đầy phẫn nộ!

Vị lão sư dạy toán cao cấp đang đứng trên bệ giảng kia hiển nhiên đối với hiện tượng này đã sớm thành thói quen. Bởi vậy, sau khi các nam sinh trong giảng đường thu hồi ánh mắt của mình lại rồi nhìn lên trên bảng, vị lão sư ấy lại tiếp tục giảng bài.

Nhị tiểu thư ngồi ở bàn thứ sáu đếm ngược từ dưới lên còn Sở Phàm ngồi ở bên trái nhị tiểu thư, liền kề với chỗ ngồi của nhị tiểu thư. Sau khi ngồi vào chỗ, Sở Phàm đưa mắt nhìn chung quanh. Lúc này, hắn thấy bên phải có một tên nam sinh lợi dụng lúc lão sư dạy toán cao cấp quay đầu viết một vài công thức toán học mà nhanh chóng đi tới chỗ của nhị tiểu thư.

Sở Phàm liếc mắt một cái đã nhận ra ý đồ của tên nam sinh này. Vì thế hắn đứng dậy, vòng qua ngồi sang bên phải nhị tiểu thư, sát với chỗ ngồi của nàng rồi ngồi xuống. Lúc này, tên nam sinh kia cũng đã đến gần. Hắn thấy Sở Phàm đoạt chỗ ngồi của mình thì nhướng mày, có chút khó chịu. Đúng lúc này, lão sư dạy toán cao cấp ở trên bục giảng đã xoay người lại. Tên nam sinh kia không còn cách nào khác đành phải ngồi kế bên Sở Phàm.

Sau khi ngồi xuống, tên nam sinh quay đầu sang thì thấy Sở Phàm đang cười hì hì với hắn, hơn nữa còn nói:

- Hắc hắc, tôi biết anh muốn làm gì, nhưng có tôi ở đây thì anh có làm cái gì cũng không thành.

Tên nam sinh kia hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Sở Phàm. Thân thể hắn nhào ra phía trước, nghiêng người nhìn về phía Kỷ Tiêm Vân, nhẹ giọng nói:

- Kỷ Tiêm Vân, chuyện ngày đó tôi nói với bạn, bạn đã nghĩ thế nào rồi?

Sở Phàm lúc này đặt ngang thân thể một cái, che hết cả tầm nhìn của tên nam sinh kia. Tên nam sinh này dù có cố gắng đến mấy cũng không thể phá được phòng tuyến của Sở Phàm. Hắn trong lòng không khỏi giận dữ, đang định phát tác thì chợt nghe Kỷ Tiêm Vân nhỏ giọng nói:

- Hàn Phong, anh làm cái gì vậy? Tôi muốn nghe giảng.

- Thì ra là Hàn Phong đồng học. Tên của anh cũng không tệ. Quả là người cũng như tên. Chỉ nhìn diện mạo cùng cách ăn mặc của anh là biết được anh rất thối.. không là rất Hàn Phong!

Sở Phàm nhỏ giọng nói.

- Người...

Khuôn mặt vốn anh tuấn mê người của tên Hàn Phong kia trở nên trắng bệch. Nhưng hắn ngại với cô gái mà mình ngưỡng mộ trong lòng ở bên cạnh, hơn nữa lại chưa rõ thân phận thật của Sở Phàm là gì, bởi vậy chỉ có cách đánh tạm thời nín nhịn, lạnh lùng nói:

- Anh bạn là ai? Nói chuyện tốt nhất nên sạch sẽ một chút.

- Tôi là vệ sĩ bảo vệ nhị tiểu thư nên cần phải ngăn cản những người giống như anh đến gần cô ấy.

Sở Phàm nói thầm bên tai Hàn Phong.

- Vệ sĩ? Hừ!

Từ miệng Hàn Phong phát ra một tiếng cười lạnh đầy vẻ khinh thường. Hắn không tin với bối cảnh như gia đình Kỷ Tiêm Vân lại có thể chọn một tên như Sở Phàm làm vệ sĩ được. Bởi vậy hắn chuyển hướng sang Kỷ Tiêm Vân, hỏi:

- Kỷ Tiêm Vân, anh ta là vệ sĩ của bạn à?

Kỷ Tiêm Vân không hề trả lời. Nhìn thái độ của Kỷ Tiêm Vân thì hình như ấn tượng của Hàn Phong đối với nàng cũng là như vậy.

- Tôi từ trong mắt của anh thấy được anh có vẻ coi thường tôi!

Sở Phàm nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, tiếp tục nói:

- Mà tôi cũng không thể không thừa nhận rằng bề ngoài của anh trông rất tuấn tú, rất tiểu bạch kiêu. Còn tôi nhìn qua rất giống một tên hỗn tiểu tử từ vùng nông thôn sơn dã đi ra có phải không? Nói thật cho anh biết, tôi quả đúng là từ trong thâm sơn đi ra đấy!

Hàn Phong nghe vậy thì từ hai lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, làm ra vẻ cao cao tại thượng.

- Cho nên anh có phải đang nghĩ, người như tôi khi đứng trước mặt anh sẽ cảm thấy xấu hổ, cảm thấy tự ti có phải không?

Sở Phàm nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, cười lạnh một tiếng, nói:

- Nói vậy anh chắc chưa biết cái gì gọi là không biết liêm sỉ đúng không? Vậy thì hãy nhìn mình bây giờ đi. Anh giờ chính là một kiểu mẫu rất điển hình cho những kẻ gọi là không biết liêm sỉ đấy. Đối với loại người như vậy, tôi thấy đã nhiều và cũng đã nghiên cứu rất nhiều rồi!

- Mà... Tiểu tử, mày đúng là không biết tốt xấu. Tan học sẽ có người chào hỏi mày!

Hàn Phong cảm hận nói.

Sở Phàm nghe vậy thì hờ hững cười, nói:

- Mày có phải là thích nhị tiểu thư, với lại còn đang chuẩn bị theo đuổi nàng nữa, có phải không?

Hàn Phong nghe vậy, trong lòng chột động nhưng hắn cũng không có lên tiếng, mà trên thực tế hắn cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

- Tao vừa rồi hỏi mày câu kia thì lập tức khóe mắt của mày không ngừng giật giật. Chứng tỏ là lời của tao đã đâm trúng suy nghĩ sâu trong nội tâm của mày khiến mày rất kích động có phải không? Mày thích nhị tiểu thư nhưng nhị tiểu thư tuyệt đối sẽ không thích loại người như mày đâu. Thử nghĩ mà coi, ngay cả cái dũng khí để thổ lộ mà mày cũng không có. Một người nhu nhược như mày thì sao con gái thích được cơ chứ? Tao đề nghị thế này, mày không phải đi đâu xa, cứ lấy tao làm gương mà học tập. Nếu mày có thể bằng một đầu ngón tay út của tao thì, ách, lúc đó có lẽ còn có thể có chút hy vọng!

Sở Phàm nói

Khi nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân nghe được một câu cuối cùng của Sở Phàm thì không nhịn được cười " Híc híc!" một tiếng. Nàng bình thường đối với Hàn Phong không có chút cảm giác gì nhưng Hàn Phong vẫn quanh quẩn bên nàng nên Sở Phàm ra mặt hỗ trợ đuổi tên Hàn Phong này đi cũng rất hợp ý nàng. Chẳng qua nàng không nghĩ tới Sở Phàm lúc bình thường thì hiền lành chất phác nhưng hôm nay lại nói rất có bài bản, suýt nữa thì làm cho tên Hàn Phong tức chết!

Quả nhiên, Hàn Phong bị chọc tức tức nữa thì hôn mê. Đặc biệt khi nghe thấy tiếng cười khinh miệt kia của nhị tiểu thư thì hắn đối với Sở Phàm lại càng thêm tức giận, tức giận do quá xấu hổ. Hắn hình như là đã quên mình giờ đang ở trong lớp học, bởi vậy hắn vỗ một cái, tức giận hét:

- Con mẹ mày, thích ăn đòn có phải không?

- Hoa...

Tiếng hét phẫn nộ này của Hàn Phong đã kéo sự chú ý của những sinh viên vốn đang chăm chú nghe giảng ở trong giảng đường. Vị lão sư dạy toán cao cấp đang ở trên bục giảng cũng nhìn qua bên này, hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Thưa thầy, chuyện là như thế này.

Sở Phàm đứng lên, nói:

- Vị Hàn Phong đồng học này chẳng biết phân biệt chỗ nào là chỗ được nói chuyện mà lợi dụng thời gian lên lớp ngang nhiên thổ lộ tình cảm với Kỷ Tiêm Vân đồng học. Kỷ Tiêm Vân đồng học lại một lòng nghe giảng, hơn nữa tỏ rõ ý tứ cự tuyệt anh ta. Vì vậy, Hàn Phong đồng học thẹn quá hoá giận vỗ bàn trừng mắt rồi nói ra những câu uy hiếp Kỷ Tiêm Vân đồng học. Ôi! Thưa thầy, người coi, một kẻ không tuân thủ kỷ luật của lớp học, không tôn trọng thầy giáo, lại không chịu học tập rèn luyện như Hàn Phong thì nên xử trí như thế nào đây?

- Mày, mày ngậm máu phun người. Thưa.. thưa thầy...

Hàn Phong nhất thời nóng vội, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

- Hàn Phong đồng học đừng nóng vội, đừng nóng vội. Có chuyện gì thì cứ chậm rãi mà nói. Chỉ cần bạn nói rõ thì Đảng và nhân dân sẽ cho bạn một cơ hội để sửa sai. Còn nếu bạn cứ bối rối như vậy thì người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng bạn có tật giật mình!

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Ha ha... Trong giảng đường đã bắt đầu có người cười thành tiếng.

- Anh gọi là Hàn Phong phải không?

Thầy dạy toán cao cấp lạnh lùng nói:

- Trở lại chỗ ngồi của anh ngay. Sau khi hết tiết học hãy đem chuyện vừa rồi nói cho tôi biết. Còn nữa, chủ nhiệm lớp của anh là ai cũng nói cho tôi! Được rồi, mọi người im lặng, tiếp tục học!

Hàn Phong nghe vậy thì khuôn mặt xám xịt lại. Hấn hung hăng trừng mắt nhìn Sở Phàm rồi về chỗ trước kia của mình. Sở Phàm nhìn hấn nhún vai tỏ vẻ vô tội.

Nhìn nhị tiểu thư thì nàng sớm đã cười tươi như hoa!

Giờ phút này, nàng đột nhiên phát hiện miệng lưỡi của Sở Phàm cũng rất lợi hại. Chỉ cần nói ba từ hai chữ đã khiến cho con ruồi Hàn Phong chuyên bay quanh nàng phải bốc hơi. Nàng quyết định về sau tất cả mèo con, cú con chạy quay chung quanh bên người nàng sẽ để đó cho Sở Phàm xử lý. Chuyện này sẽ tiết kiệm được của nàng rất nhiều tinh lực. Sau khi nghĩ vậy, nàng phát giác ra rằng lưu Sở Phàm ở bên người quả là vô cùng tốt!

27. Chương 28: Tái Ngộ Trần Tuấn Sinh.

Sau khi hết tiết học, nhị tiểu thư đứng dậy đi ra ngoài. Sở Phàm thấy thế cũng đi theo. Nhị tiểu thư quay đầu lại, lấy ánh mắt cực kỳ mờ ám nhìn Sở Phàm, thản nhiên cười nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, tôi muốn đi WC. Anh có phải là cũng muốn đi theo không hả?

- Hả?

Sở Phàm gãi gãi đầu, nói:

- Tôi ra ngoài hít thở không khí!

- Tránh ra, tránh ra, tránh đường cho bản công tử!

Sở Phàm cùng Kỷ Tiêm Vân mới vừa đi khỏi cửa giảng đường thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền đến. Sở Phàm đưa mắt nhìn qua thì thấy, đó rõ ràng là tên bị hấn hành cho phải kêu cha gọi mẹ trong quán bar Sway, Trần Tuấn Sinh, con trai cục trưởng đây mà!

Lúc này Trần Tuấn Sinh cũng đã trông thấy Kỷ Tiêm Vân. Hấn cười nói:

- Nhị tiểu thư, vài ngày không gặp em làm anh nhớ muốn chết. Trưa hôm nay, khi hết giờ học, anh mới em đi ăn được không?

Sở Phàm nhìn Trần Tuấn Sinh vẫn bộ dạng kiêu ngạo kia thì tận đáy lòng không khỏi thầm thở dài một tiếng. Trên thế giới này quả đúng là chó không đổi được tập tính ăn “vàng”. Nhìn cái đức tính kia của Trần Tuấn Sinh thì có vẻ như trận giáo huấn lần trước tại quán bar Sway vẫn chưa làm hấn tỉnh lại.

Kỷ Tiêm Vân thấy Trần Tuấn Sinh thì nhường mày rồi lại quay đầu nhìn Sở Phàm, giọng đầy thâm ý nói:

- Ai da, Trần Tuấn Sinh chuyện lần trước tại quán bar Sway anh đã quên rồi thì phải? Có cần diễn lại một lần nữa không hả?

Trần Tuấn Sinh nghe vậy liền rung mình một cái. Chuyện lần trước bị đánh tại quán bar Sway quả thực chính là sự sỉ nhục suốt đời hấn. Sau khi sự kiện đó, hấn đã điều động tất cả mọi lực lượng, mọi phương diện để tra cho ra cái tên thần bí đội mặt nạ quý đột nhiên xuất hiện kia đến cùng là ai. Nhưng sau khi trải qua rất nhiều lần điều tra vì vẫn chẳng có kết quả gì cả. Cái tên thần bí kia tựa như xuất hiện từ không khí rồi sau đó lại như hơi nước biến mất chẳng thấy đâu nữa. Và cũng bởi vậy mà trong đầu Trần Tuấn Sinh vẫn thường xuyên hiện ra ánh mắt sắc bén tựa như lưỡi dao rồi cả thủ đoạn tàn nhẫn máu lạnh của người thần bí kia. Mỗi lần nghĩ về nó hấn đều không nhịn được mà rung mình một cái. Cái người thần bí kia đã như là một đám mây đen luonluoanr quấn bao phủ trong lòng hấn!

Nếu nói cái tên thần bí kia không đội mặt nạ quý nữa mà dùng diện mạo thật sự tấn công hấn thì hấn cũng không sợ. Cho dù là lúc ấy có bị người đó đánh toi bởi một trận hấn cũng nhịn. Bởi vì ngay sau đó hấn sẽ huy động toàn bộ lực lượng của mình, không tiếc mọi thứ, thậm chí là thuê cả người trong hắc đạo đến truy sát tên đó. Nhưng đáng tiếc là cái tên thần bí ấy trên mặt đeo mặt nạ quý, hơn nữa cũng không biết thân phận của người đó, cho nên hấn cho dù muốn báo thù cũng không chút manh mối nào cả!

Cũng chính vì vậy mà chỉ cần một ngày không tra được thân phận thực sự của người thần bí kia thì hẳn một ngày cũng không được yên lòng.

Bởi vậy sau khi Kỷ Tiêm Vân nhắc lại chuyện ngày đó tại quán bar Sway đã chạm vào vết sẹo trong lòng Trần Tuấn Sinh khiến hắn không khỏi ngẩn ngơ, sắc mặt dần trở nên âm trầm, lạnh lẽo.

Sau khi Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân thấy vẻ mặt tái mét của Trần Tuấn Sinh, nàng hừ lạnh một tiếng rồi đi tới WC của nữ.

Trần Tuấn Sinh nhìn theo bóng hình Kỷ Tiêm Vân. Hắn biết, nếu một ngày không trừ khử được bóng ma đang bao phủ tư tưởng mình thì vĩnh viễn bản thân không có ngày được ngẩng đầu lên trước mặt Kỷ Tiêm Vân.

Ánh mắt hắn đảo qua thì trông thấy Sở Phàm. Hắn quan sát Sở Phàm, lập tức nhận ra ngay Sở Phàm chính là tên vệ sĩ riêng của Kỷ Tiêm Vân tại quán bar Sway hôm ấy. Trần Tuấn Sinh vừa trông thấy Sở Phàm thì đột nhiên linh quang trong đầu chợt lóe lên, thầm nghĩ, hôm đó tại quán bar Sway thì tiểu tử này cũng ở đấy, nhưng hắn hình như bị mặt sẹo dọa ngất rồi lại bị ném ra ngoài. Rồi sau đó cái tên thần bí kia xông vào cứu Kỷ Tiêm Vân cùng Trầm Mộng Lâm đi. Liệu có phải cái tên thần bí kia chính là thằng tiểu tử này không nhỉ?

Trần Tuấn Sinh lại quan sát Sở Phàm từ trên xuống dưới. Ngay lập tức hắn cho ra kết luận. Không phải là tên tiểu tử này, tuyệt đối không phải là hắn, dù có đánh chết ta, ta cũng không tin là hắn. Hắn nếu lợi hại như vậy thì đã sớm ngay tại đó thể hiện ra rồi chứ cần gì phải cố ý giả bộ bất tỉnh rồi sau đó lại xông vào? Hơn nữa nếu tên thần bí kia thật sự là tiểu tử này thì Kỷ Tiêm Vân hẳn phải nhận ra mới đúng. Đằng này, lúc đó Kỷ Tiêm Vân căn bản không nhận ra tên thần bí kia. Bởi vậy có thể kết luận, cái tên thần bí kia không phải là thằng tiểu tử ngu ngốc này! Nhưng ngày đó cái tên thần bí kia khi cứu Kỷ Tiêm Vân cùng Trầm Mộng Lâm đi cũng có thể cứu cả tên tiểu tử ngu ngốc này đi nữa. Nói không chừng từ miệng hắn sẽ biết được chút tin tức của cái tên thần bí kia.

Nghĩ vậy, Trần Tuấn Sinh đi tới trước mặt Sở Phàm, nói:

- Tiểu tử, còn nhớ tao không?

Sở Phàm nhìn Trần Tuấn Sinh, thầm nghĩ:

“Khẩu khí thằng nhãi này vẫn ngông cuồng như vậy. Đúng là có chết cũng không biết hối cải!”

- À, nhớ, nhớ. Ngày đó tại quán bar gì gì đó tôi có gặp qua anh.

Sở Phàm ra vẻ trầm tư, nói.

- Vậy thì tốt rồi. Mà lại đây để tao hỏi một số câu.

Trần Tuấn Sinh nói xong liền gọi bốn tên tay chân bên cạnh. Bốn tên này không phải là bốn người tên mặt sẹo ngày đó tại quán bar Sway. Ngày đó trong quán bar Sway thì bốn người tên mặt sẹo đã bị Sở Phàm phết hết cả rồi!

- Hối.. hỏi cái gì?

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Tao hỏi mày chút chuyện thôi, cần gì mày phải lăm mồm mất thời gian như vậy. Biết điều thì nhanh lại đây. Tao không phải là người thích dùng sức mạnh nên mày đừng có ép tao!

Trần Tuấn Sinh lạnh lùng quát lớn. Chỉ sợ có đánh chết hắn thì hắn cũng không biết, đối tượng mà hắn đang quát mắng lúc này lại chính là người thần bí đã ngược đãi hắn khiến hắn phải quỳ xuống đất để cầu xin tha thứ tại quán bar Sway ngày hôm đó. Điều này thật đáng mỉa mai!

- A!

Sở Phàm nói xong liền đi theo Trần Tuấn Sinh tới một góc chỗ cầu thang. Sở Phàm cũng đã sớm đoán được Trần Tuấn Sinh nhất định sẽ lôi hắn tới hỏi chuyện về người thần bí tại quán bar Sway hôm đó. Đó là bởi

vì khi nhị tiểu thư nói ra chuyện tại quán bar Sway thì ngay lập tức, sắc mặt Trần Tuấn Sinh đã liền trở nên u ám, hiển nhiên là Trần Tuấn Sinh vẫn còn bị bao phủ bởi bóng ma của cái người thần bí kia!

Sở Phàm theo Trần Tuấn Sinh đi tới một góc chỗ cầu thang. Tới nơi Trần Tuấn Sinh trầm giọng hỏi:

- Ngày hôm đó, tại quán bar Sway có phải mày bị ngất đúng không?

- Ân, đúng vậy!

Sở Phàm nói.

- Vậy mày về bằng cách nào?

Trần Tuấn Sinh tiếp tục hỏi.

- À, ngày đó khi tôi tỉnh lại đã thấy mình đang ngồi trong xe của nhị tiểu thư rồi. Ách, lúc ấy trong xe ngoại trừ tôi với nhị tiểu thư ra còn có một nam một nữ.

Sở Phàm nói.

- Còn có một nam một nữ ư?

Trần Tuấn Sinh nhướng mày. Rất nhanh sau đó hắn đã nghĩ thông. Một nữ kia không thể nghi ngờ chính là Trầm Mộng Lâm. Mà một nam kia chắc chắn chính là người thần bí đó.

- Người nam kia hình dáng ra sao?

Trần Tuấn Sinh không nhận được mà kích động hỏi.

- Người nam kia có đeo mặt nạ nên tôi không thấy rõ mặt mũi của hắn.

Sở Phàm nói như thật.

Trần Tuấn Sinh nghe xong thì trong lòng kích động không ngừng. Thật đúng là trăm đắng nghìn cay, đi mòn cả gót giày cuối cùng cũng không uống phí. Tin tức của cái tên thần bí mà hắn đã tìm kiếm bấy lâu này kia cuối cùng cũng đã có. Thế là hắn lại hỏi tiếp:

- Vậy tên thần bí kia tên gọi là gì? Kỷ Tiêm Vân có biết hắn không?

- Anh nói nhị tiểu thư à. Không biết, nhị tiểu thư không biết người nam kia. Mà người nam kia cũng không biết nhị tiểu thư. Nghe người nam đó nói thì hắn được một vị công tử khác thuê đến để đối phó với anh.

Sở Phàm nói.

- Cái gì? Thăng công tử nào muốn đối phó với ông mày, lại còn thuê người tới đối phó với ông đây nữa?

Ánh mắt Trần Tuấn Sinh trở nên lạnh lẽo, trầm giọng nói.

- Tôi cũng không biết vị công tử đó là ai? Nhưng nghe người nam kia nói thì vị công tử đó do không quen nhìn anh cùng hắn tranh đoạt nhị tiểu thư, cho nên hắn mới thuê cái người đeo mặt nạ đó đến đối phó với anh.

Sở Phàm nói.

- Một vị công tử à? Không quen nhìn mình với hắn ta tranh đoạt Kỷ Tiêm Vân?

Ánh mắt Trần Tuấn Sinh trầm xuống, lăm lăm tự nói:

- Chẳng lẽ là hắn ta? Con chó này. Hay cho một Lâm Phi Dật, không ngờ mày dám âm thầm đâm lén ông mày. Con mẹ nó nữa, mày cứ chờ xem, xem ông mày đối phó với mày như thế nào!

- Anh đã biết vị công tử đó là ai rồi có phải không?

Sở Phàm ra vẻ hỏi.

Trần Tuấn Sinh trừng mắt nhìn Sở Phàm, tỏ vẻ khó chịu, vung tay nói:

- Đi đi đi, đừng ở đây làm phiền ông mày. Con mẹ nó nữa!

Sở Phàm nghe vậy liền xoay người rời đi. Sau khi xoay người, khoe miệng hắn nhếch lên nở một nụ cười đầy thâm ý. Tất cả mọi chuyện quả nhiên đều nằm trong dự liệu của hắn. Chỉ cần hắn nhẹ nhàng gây một chút là Trần Tuấn Sinh đã mắc mưu làm cho mọi hiểm nghi đều đặt trên những người nổi bật trong “công cuộc” theo đuổi Kỷ Tiêm Vân.

Nguyên nhân rất đơn giản, với cấp bậc mỹ nữ hoa hậu giảng đường như Kỷ Tiêm Vân thì nhất định người theo đuổi sẽ rất nhiều. Hơn nữa người có gan táo bạo theo đuổi Kỷ Tiêm Vân thì thân phận của hắn nhất định không thua kém Trần Tuấn Sinh và gia đình quyền thế của những người đó cũng không hề thua kém thế lực nhà Trần Tuấn Sinh. Như vậy tất sẽ có vài người giống như Trần Tuấn Sinh công khai theo đuổi Kỷ Tiêm Vân. Bởi vậy Trần Tuấn Sinh tự nhiên cùng mấy người đó là tình địch cũng là đối thủ của nhau.

Cho nên khi Sở Phàm nói dối rằng người thần bí kia là do một vị công tử theo đuổi Kỷ Tiêm Vân thuê tới đối phó Trần Tuấn Sinh thì chắc chắn Trần Tuấn Sinh sau khi nghe xong sẽ chuyển mọi sự chú ý của mình lên những tình địch của hắn. Mà Lâm Phi Dật, cái tên thốt ra từ miệng Trần Tuấn Sinh kia chắc chắn là đối thủ cường đại nhất của hắn, cho nên Trần Tuấn Sinh mới có thể vừa nghe xong đã nhận định ngay là Lâm Phi Dật làm.

Tiếp theo có thể tưởng tượng được rằng Trần Tuấn Sinh nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp để đối phó tên Lâm Phi Dật kia. Còn Sở Phàm thì chỉ cần bàng quan, ngồi xem “vở kịch” Chó cắn chó sắp diễn ra.

.....

Lúc Sở Phàm trở lại giảng đường thì đã bắt đầu vào tiết hai của môn toán cao cấp. Khi Sở Phàm vừa ngồi vào chỗ, nhị tiểu thư đã không nhịn được quay sang hỏi:

- Này, anh vừa nãy đi đâu vậy? Sao lâu như vậy mới về?
- Trần Tuấn Sinh kéo tôi đi hỏi một số chuyện?
- Hắn? Hừ, cái tên vô liêm sỉ đó lôi anh đi hỏi cái gì?
- Hỏi một vài chuyện mà hắn muốn biết!
- Anh... anh nói như thế thì bằng không à?
- Biết là vô ích mà cô còn hỏi!
- Được rồi! Tôi không hỏi cái đó nữa. Vậy Trần Tuấn Sinh hỏi anh thì anh trả lời thế nào?
- Nói một số thứ cần nói!
- Sau đó thì sao?
- Sau đó chúng ta chờ xem một màn kịch hay?
- Xem kịch hay? Anh có ý gì vậy?

Nhị tiểu thư nhìn Sở Phàm, khó hiểu hỏi.

- Nếu tôi đoán không lầm thì tiếp theo sẽ có một bộ phim tuyệt vời sắp sửa được trình chiếu!

Sở Phàm đầy vẻ sâu sắc cười nói.

Nhị tiểu thư nghe vậy liền trừng mắt nhìn Sở Phàm. Vào lúc này, trong lòng nàng đột nhiên có một cảm giác mà chính bản thân nàng cũng không thể hiểu nổi. Nàng cảm thấy giờ Sở Phàm có hơi chút bí hiểm dù nàng có làm thế nào cũng không thể nhìn thấu hắn. Tên Sở Phàm này đến cùng là ngốc nghếch hay là một kẻ thâm tàng bất lộ đây? Điều này khiến nàng đã bắt đầu trở nên hồ đồ!

Nhưng nhị tiểu thư có thể khẳng định rằng khi ở cùng Sở Phàm thì nàng lại có một cảm giác an toàn khó có thể nói thành lời. Cái này là tại sao?

28. Chương 29: Lâm Phi Dật Xuất Tràng.

Nhưng nụ cười quỷ dị đó của Hàn Phong lại không khiến cho lòng Sở Phàm có chút gợn sóng nào cả. Hết tiết toán cao cấp, Sở Phàm hỏi:

- Nhị tiểu thư, tiếp theo các cô học môn gì vậy?
- Môn thể dục. Sao vậy, chẳng lẽ anh cũng muốn đi ư?

Kỷ Tiêm Vân nở nụ cười giảo hoạt.

- Sao? Chẳng lẽ không thể tới ư? Không phải chỉ là học thể dục ở trường đại học thôi ư. Với lại, tôi khi luyện công ở Nam Thiếu Lâm còn mệt hơn cả học cái môn thể dục này. Lúc đó, lượng vận động còn gấp vài lần tập thể dục đó.

Sở Phàm nói.

- A? Vậy anh phải đi đấy nhé.

Khi Kỷ Tiêm Vân nói câu này thì ngữ khí của nàng hình như có chút gì đó vui mừng. Tiếp theo nhị tiểu thư thu dọn sách vở cho hết vào túi xách của mình rồi cầm túi đi ra ngoài cửa. Vừa ra khỏi phòng học thì thấy Tô Phi còn có một cô gái nữa đang đi về phía Kỷ Tiêm Vân. Sở Phàm nhìn kỹ lại nhận ra cô gái đi cùng với Tô Phi chính là Trầm Mộng Lâm, cô gái cũng có mặt tại quán bar Sway.

- Phi Phi, Mộng Lâm, hai bồ tan rồi à!

Kỷ Tiêm Vân đi tới nghênh đón hai người, cười nói.

- Ủ, đúng vậy. Cho nên mới qua tìm bồ để cùng đi học thể dục.

Trầm Mộng Lâm cười. Lúc này nàng cũng đã trông thấy Sở Phàm đang đứng ở bên cạnh. Nàng đương nhiên vẫn còn nhớ rõ Sở Phàm. Bởi vậy nàng lạ lùng nói:

- Là anh à? Thì ra cũng là sinh viên đại học Yến Hoa!

Sở Phàm ngắm Trầm Mộng Lâm. Hắn không thể không thừa nhận Trầm Mộng Lâm này quả là một cô gái vô cùng quyến rũ, vô cùng diễm lệ. Mày liễu vút cao, lại mang theo vẻ đẹp phong tao. Trong đôi mắt to tròn của nàng lóe lên vẻ yêu mị, xinh đẹp tựa như hồ ly tinh. Khuôn mặt tròn của nàng được trang điểm rất tinh tế nên nhìn qua càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ khiến lòng người rung động. Trước ngực, ba đào dữ dội, tựa như muốn “trào cả ra ngoài”. Đôi chân ngọc của nàng thon dài thẳng tắp nhẵn bóng. Dáng người mảnh khảnh, thon thả, thướt tha. Toàn thân nàng toát ra vẻ xinh đẹp tao mị!

Nếu nói trên đời này quả thực có hồ ly tinh thì như vậy phải kể tới Trầm Mộng Lâm. Với đôi mày liễu, với khuôn mặt tươi cười xinh đẹp, với ánh mắt đầy quyến rũ khiến người ta mê mẩn, hơn nữa lại với dáng người ma quỷ trước gò, sau vãnh kia nữa, nàng tuyệt đối là sát thủ đối với những người đàn ông thực thụ.

Những người con gái như vậy thì dù có là một người chính trực có suy nghĩ thuần khiết nhất thế gian cũng sẽ sinh ra những tư tưởng bất lương, và những tư tưởng hạ lưu bỉ ổi đó đều tự động hình thành trong đầu. Ngay cả Sở Phàm cũng cảm thấy rằng, mình đã trải qua nhiều năm tu hành Phật giáo như vậy nhưng sau khi thấy Trầm Mộng Lâm thì trong đầu cũng muốn sinh ra cái tư tưởng bất lương đó!

Sở Phàm phát giác ra rằng nhị tiểu thư, Tô Phi cùng Trầm Mộng Lâm, ba người này là điển hình của ba loại mỹ nữ khác biệt nhau. Nhị tiểu thư là loại thanh thuần ngọc nữ, là hình tượng kiểu như Thần Tiên muội muội, Cửu Thiên tiên nữ. Tô Phi là hình tượng của những người con gái phương Tây tóc vàng với vẻ gợi cảm nóng bỏng. Mà Trầm Mộng Lâm lại chính là vẻ quyến rũ xinh đẹp khiến người ta chết mê chết mệt, tượng trưng của hình tượng hồ ly tinh!

Bất cứ một người đàn ông nào nếu có thể lấy được một người trong ba cô gái này thì như vậy cuộc đời này hẳn xem như đã không có gì phải hối hận. Còn nếu có thể đồng thời lấy được cả ba mỹ nữ này thì như vậy sau khi chết đi, cho dù có phải xuống mười tám tầng địa ngục, thậm chí luân hồi đến địa ngục Tu La cũng rất rất đáng!

Sở Phàm lại nhớ lại một câu mà sư phụ đã từng dạy hắn: “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!”. Hiện giờ Sở Phàm ngẫm lại những lời này của sư phụ hắn mà càng nghĩ lại càng thấy trong đó chứa đầy những thâm ý sâu sắc. Sư phụ không hổ danh là sư phụ, mỗi câu người nói đều ẩn chứa ý nghĩ sâu xa, đậm triết lý, nhìn thấu hồng trần, hiểu rõ muôn vàn việc thế tục!

- Tiểu hòa thượng!

Tô Phi lúc này bỗng đứng nghiêm mặt, cố ý giả bộ hung ác, dáng vẻ ngông cuồng, tức giận như khi gặp kẻ thù áp bách lên Sở Phàm.

- Tiểu ni cô, cô làm gì mà nhìn tôi như vậy? Tôi.. tôi với cô không có thâm thù đại hận gì mà!

Sở Phàm lúng túng nói.

- Tiểu hòa thượng? Phi Phi, bồ là tiểu ni cô?

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe thấy Sở Phàm xưng hô với Tô Phi như vậy thì đã cười tới mức hoa bay phấp phới, còn có xu hướng đứng cũng không vững.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Phi đã có chút ửng đỏ, nàng quay đầu nhìn bốn phía rồi vội vàng nói với Sở Phàm:

- Anh.. anh không được gọi tôi là tiểu ni cô. Bằng không tôi sẽ không để yên cho anh đâu.

- Tôi trên đầu có tóc, lại không xuất gia thì sao cô lại gọi tôi là tiểu hòa thượng?

Sở Phàm có ý không vui nói.

- Anh..

Tô Phi giờ đã không có biện pháp nào để tóm cái tên Sở Phàm này lại. Và nàng đột nhiên phát hiện ra rằng, tên Sở Phàm này có da mặt rất rất dày. Chẳng hiểu có phải là người thiếu niên này do sống ở vùng núi heo lánh nên tính tình quá mức thành thật, quá mức chất phác, vì vậy khi tới đây hắn không biết cái gì gọi là xấu hổ, thật chẳng hiểu có phải hay không nữa?

Tô Phi dường như đã không còn cách nào để bắt bẻ được một người thành thật chất phác như Sở Phàm, bởi vậy nàng cuối cùng không thể không thỏa hiệp nói:

- Được rồi, được rồi. Tôi sẽ gọi anh là Tiểu Ngốc Ngốc giống như Tiểu Vân gọi. Như vậy có được không hả.

- Vậy tôi sẽ gọi cô là Tiểu Phi. Tôi lớn hơn cô đó. Nhìn này, tôi cao hơn cả cô đấy.

Sở Phàm nói xong liền đi tới đo chiều cao với Tô Phi, nói.

Tô Phi nghe vậy thì tức giận nói:

- Anh tưởng là lớn hay nhỏ có quan hệ tới chiều cao à? Tôi ngất!

- Đương nhiên là có quan hệ rồi. Tôi lúc một tuổi thì lùn như vậy này. Giờ trưởng thành thì cao như thế này, còn cao hơn cả cô nữa. Hì hì.

Sở Phàm nói xong liền nở một nụ cười “mê hồn”.

Tô Phi sau khi nghe vậy thì nàng quả không biết nói gì hơn!

Mà trong khi Tô Phi cùng Sở Phàm đang đấu khẩu thì Kỷ Tiêm Vân với Trầm Mộng Lâm cũng đang thâm thì rĩ tai nhau. Trầm Mộng Lâm vừa nghe vừa nhìn chăm chăm vào Sở Phàm, lại thấy nàng vừa nhìn hắn vừa cười trộm không ngừng.

Vào lúc này, Kỷ Tiêm Vân đi tới, nói:

- Phi Phi, đi thôi. Đi học thể dục thôi!

- Sở Phàm, anh cũng muốn đi theo sao?

Trầm Mộng Lâm đứng ở bên cạnh cười nói một cách đầy thâm ý.

- Đúng vậy, tôi là vệ sĩ bên người của nhị tiểu thư.

Sở Phàm nói.

- Vậy anh có thể đi mở rộng tầm mắt. Môn thể dục của chúng tôi là học Aerobic đó!

Trầm Mộng Lâm cười nói.

- Aerobic?

Nghe được từ Aerobic khiến con tim Sở Phàm hẳn không khỏi đập thình thịch, thình thịch.

Lúc này, ba người Kỷ Tiêm Vân đã đi ra khỏi tòa nhà, chuẩn bị đi tới sân thể dục. Nhưng vừa mới đi ra khỏi tòa nhà, Sở Phàm đã thấy có một người trẻ tuổi, anh tuấn, đẹp trai đang đứng chờ trước cửa tòa nhà. Trong rất đông sinh viên ở đây, người Sở Phàm để ý đầu tiên chính là hắn. Mà nguyên nhân cũng là vì khi người trẻ tuổi này đứng ở trong đám đông như vậy, tựa như một con hạc giữa bầy gà, vô cùng bắt mắt.

Hắn thân hình cao lớn, mày kiếm đen đậm, mũi cao thẳng, khuôn mặt trắng nõn, anh tuấn tới mê người. Trên khuôn mặt hắn lại mang theo nụ cười mê hoặc người khác, và đặc biệt là đôi mắt thâm thúy. Hắn tuyệt đối là bạch mã hoàng tử trong lòng của mỗi một cô gái, và đương nhiên cũng là một sát thủ hàng thật giá thật đối với những thiếu phụ!

Hắn ăn mặc rất đơn giản, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, hai ống tay áo xắn tới tận bắp tay. Dưới mặc một chiếc quần bò màu xanh đã bạc. Một bộ quần áo đơn giản này khi phối hợp với nhau khoác lên người hắn lại có hiệu quả đến kinh người, nó hoàn toàn hiển lộ hết khí chất tuấn dật tiêu sái, tao nhã của hắn. Bởi vậy khi hắn tùy tiện đứng trong đám đông thì tuyệt đối là hạc trong bầy gà, xuất chúng siêu nhiên!

Nhưng cái hấp dẫn ánh mắt Sở Phàm chính là hào quang yêu dị luôn hiện lên trong khóe mắt người trẻ tuổi đó. Ngay lập tức, Sở Phàm thầm nghĩ:

” Thế gian này nếu một người con gái mà gặp được người con trai như vậy thì tuyệt đối là mộng đẹp, đồng thời là bắt đầu của việc chấm dứt ác mộng!”

Người trẻ tuổi này thấy Kỷ Tiêm Vân đang đi tới liền mỉm cười ra đón. Tô Phi trông thấy vậy cười nói:

- Tiểu Vân, bạch mã hoàng tử Lâm Phi Dật của bồ tới kìa!

- Đi, đi, đi. Đừng có nói lung tung. Mình không có quan hệ gì với hắn cả!

Kỷ Tiêm Vân khi nói những lời này thì khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng cũng có chút ửng đỏ.

- Tiểu Vân, Lâm Phi Dật là anh chàng đẹp trai nhất được tất cả bọn con gái trong trường chúng ta thừa nhận đó. Nghe nói mỹ nữ theo đuổi hắn ta có thể xếp thành hàng dài đấy. Nhưng mà hắn lại chỉ có ngẩng trúnng mỗi mình bồ là sao? Bồ chẳng lẽ ngay cả một cơ hội cũng không cho người ta à?

Trầm Mộng Lâm cười duyên nói.

” À, thì ra tên mặt trắng này chính là Lâm Phi Dật mà tên căn bã Trần Tuấn Sinh kia nhắc tới. Mẹ nó, đúng thật là mặt trắng trăm phần trăm. Nhìn bộ dạng của hắn hình như tìm đến nhị tiểu thư. Ách, tất nhiên không thể người như hắn để tiếp cận nhị tiểu thư. Xem ra hôm nay mình còn có rất nhiều cơ hội để biểu diễn đây.”

Sở Phàm thầm nghĩ trong lòng, khóe miệng khẽ nhếch lên tiểu ý như có như không.

29. Chương 30: Lâm Phi Dật Tức Giận.

- Kỷ Tiêm Vân, chào em, ách, chào mọi người.

Lâm Phi Dật chào xong cũng thuận miệng lên tiếng chào hỏi Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đang đi bên cạnh Kỷ Tiêm Vân.

Sở Phàm chú ý tới ánh mắt của Lâm Phi Dật khi chuyển tới trên người Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm thì ánh mắt của hắn nhanh chóng đảo qua trước ngực của các nàng. Sở Phàm không khỏi khẽ thở dài, khó trách nữ nhân đều mắng nam nhân không phải thứ tốt, những lời này cũng không phải là không có cơ sở.

- Chào anh, đúng rồi, anh không có giờ học sao?

Kỷ Tiêm Vân nói.

- Buổi sáng hôm nay tôi có một tiết, đúng rồi, tiết sau của em là tiết thể dục phải không? Khi nào tan học thì tôi mời em cùng với Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đi uống chút đồ uống lạnh. Cho tôi một cơ hội tiêu tiền đi.

Lâm Phi Dật tao nhã nói.

Kỷ Tiêm Vân nghe vậy đang muốn đáp lời, thì Sở Phàm sớm đã hoành thân đứng ở trước mặt Kỷ Tiêm Vân, nhìn Lâm Phi Dật, cái mũi còn hướng trên người Lâm Phi Dật ngửi ngửi rồi bất thành linh hỏi:

-Anh tới từ Thái Lan à?

Lâm Phi Dật thấy đúng lúc này lại hiện ra một nam sinh cao gầy thì không khỏi chớp mắt, trong lòng hơi kinh ngạc, mà càng kinh ngạc hơn chính là nam sinh này đã hỏi hắn như vậy. Tuy nhiên vì đang ở trước mặt Kỷ Tiêm Vân nên hắn vẫn bảo trì phong thái thân sĩ của mình, bởi vậy nói:

- Không biết anh bạn hỏi điều này là có ý gì?

- Nghe nói Thái Lan có rất nhiều tên là gay, cho nên tôi mới hỏi anh có phải tới từ Thái Lan không.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

Lâm Phi Dật nghe như thế liền biến sắc, hắn tự nhiên hiểu ra Sở Phàm trong lời nói có ý gì, hắn lúc này lạnh lùng nói:

- Vị đồng học này xin anh khi nói chuyện nên có chút tôn trọng!

Kỷ Tiêm Vân nghe được lời nói Sở Phàm thì sắc mặt cũng thay đổi, nàng vội vàng âm thầm lôi kéo Sở Phàm, tuy nhiên Sở Phàm cũng như không nhận ra, tiếp tục nói:

- Chẳng lẽ tôi nói sai rồi? Không phải chỉ có trên người nữ nhân mới xịt dầu thơm sao? Anh là một đại nam nhân sao trên người sao có mùi nước hoa nồng nặc như vậy ? May mắn tôi không bị viêm mũi, nếu không thật chịu không nổi anh rồi!

Lâm Phi Dật nghe vậy thì sắc mặt liền ngẩn ra, trong lòng tức giận vạn phần, nhưng ngại các nàng ở đây bởi vậy cũng không dám phát tác, mà hắn cũng không biết nói gì cho phải, trong nhất thời khuôn mặt anh tuấn của hắn trở nên cứng ngắc.

Kỷ Tiêm Vân đột nhiên đem Sở Phàm kéo đến một bên, nàng trong lòng biết Sở Phàm tuy nói ra những lời chất phác, nhưng lại có thể khiến người ta tức đến chết đi sống lại, cho nên nàng vội vàng ra mặt hoà giải, nói:

- Lâm Phi Dật, anh ta là vệ sĩ mà ba của tôi mời cho tôi, anh cũng đừng chấp nhặt anh ấy."

Lâm Phi Dật trên mặt mỉm cười, làm ra một bộ thần sắc, giả tạo nói:

- Ha ha, tôi sao lại chấp nhặt với người như anh ta làm gì.

- Vậy là được rồi, nếu không có tôi thì anh sao có thể trở thành Lâm công tử anh tuấn khí khái hơn người ? Nếu không có tôi mới vừa rồi nói những lời kia thì sao có thể biểu hiện ra Lâm công tử lòng dạ bao dung ? Từ điểm này mà nói Lâm công tử hẳn là phải đa tạ tôi nhiều mới được.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Người ... Ha hã, vị đồng học này miệng lưỡi cũng quá lợi hại a, hôm nay xem như lĩnh giáo.

Lâm Phi Dật lạnh lùng nói.

- Quá khen quá khen, cùng nhị tiểu thư so sánh thì tôi cũng không tính là gì.

Sở Phàm cười nói.

- Sở Phàm, anh nói ít đi một câu được không à?

Kỷ Tiêm Vân không kìm nổi lên tiếng .

Rồi Kỷ Tiêm Vân nói với Lâm Phi Dật:

- Tôi phải đi học, bằng không sẽ đến muộn.

- Ân, tan học tôi ở trước cửa sân thể dục chờ em.

Lâm Phi Dật nói với Kỷ Tiêm Vân xong thì cũng mỉm cười cùng Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm, rồi lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái liền đi.

Thấy Lâm Phi Dật đi xa thì Kỷ Tiêm Vân không kìm nổi quát mắng Sở Phàm:

- Này, anh vừa rồi sao lại nói như vậy? Hắn không có mạo phạm đến anh, sao anh lại phát ngôn những lời bất kinh như vậy!

- Đúng vậy, Tiểu Ngốc Ngốc, anh khi không lại cố tình chọc giận ý trung nhân trong lòng nhị tiểu thư, nhị tiểu thư của anh không tức giận mới là lạ đó.

Tô Phỉ cười nói.

- Đúng vậy, Sở Phàm, anh lần này là đụng phải một quả núi rồi.

Trầm Mộng Lâm cũng cười nói.

- Này, mình chỉ nói có một chút mà sao các bồ lại đem mình cùng hắn cấp thành một đôi vậy.

Kỷ Tiêm Vân có chút xấu hổ.

- Ai, nữ nhân à nữ nhân, đều là tóc dài kiến thức ngắn.

Sở Phàm thở dài nói.

Kỷ Tiêm Vân, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm nghe vậy liền biến sắc, nhìn chăm chăm Sở Phàm, các nàng ba người tạo thành một vòng, đem Sở Phàm vây ở bên trong, Kỷ Tiêm Vân lại lạnh lùng nói:

- Anh vừa rồi nói cái gì?

- Tiểu hòa thượng, anh hôm nay không nói rõ ràng thì cho anh phạm Sắc giới cũng không phải không thể được!

Tô Phỉ hừ lạnh nói.

Sở Phàm vừa nghe, vậy trong lòng không kìm nổi liền cười rộ lên, hỗn huyết mỹ nữ này nói lên thật là trực tiếp, “Nhất châm kiến huyết ”!

- Anh không ngờ dám mắng chúng ta. Còn nói chúng ta tóc dài kiến thức ngắn, hừ!

Trầm Mộng Lâm cũng hừ lạnh nói.

- Này, các cô đừng tưởng rằng nhiều người là có thể khi dễ ít người a, tôi từ nhỏ đã luyện Đồng Tử công nên không sợ các cô đâu! Hơn nữa, câu nói kia vừa rồi của tôi cũng không phải ý như vậy!

Sở Phàm nói.

- Vậy anh nói như vậy là có ý gì ?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Vừa rồi tên Lâm Phi Dật, tôi nhìn hắn không giống người quân tử, bởi vì hắn không giống tôi.

Sở Phàm nói.

Ba mỹ nữ nghe vậy đều không nói gì, mặt bỗng ngẩn ra, Lâm Phi Dật có thể cùng với người giống nhau sao? Cũng không nhìn xem chính người, cùng Lâm Phi Dật so sánh còn kém cả vạn dặm !

Sở Phàm nhìn sắc mặt của ba mỹ nữ , nói:

- Sao, các cô đều không tin lời nói của tôi ư ? Chẳng lẽ các cô không ngửi thấy trên người tên Lâm Phi Dật có mùi nước hoa sao?

- Cái đó có sao đâu. Nam nhân cũng có thể xịt nước hoa mà.

Tô Phi thản nhiên nói.

- Cái này tôi đương nhiên biết, nhưng trên người Lâm Phi Dật lại có mùi của hai nữ nhân, một mùi đậm đặc hương hoa hồng a, mùi khác lại nhẹ hơn một chút, bởi vậy có thể suy đoán, Lâm Phi Dật lúc trước khẳng định là cùng hai nữ nhân ôm qua, ách, nhưng lại là ôm siết chặt, cho nên trên người hắn mới có mùi nước hoa của hai nữ nhân mà hắn đã ôm.

Sở Phàm chậm rãi phân tích một hơi.

Kỷ Tiêm Vân, Tô Phi và Trầm Mộng Lâm nghe vậy thì sắc mặt cũng chuyển biến, trong đó sắc mặt của Kỷ Tiêm Vân thay đổi có chút mất tự nhiên, Trầm Mộng Lâm hoài nghi hỏi:

- Anh, anh thật sự có thể ngửi ra được? Cái mũi của anh thính đến như vậy sao?

- Lời này của cô cũng nói được sao. Nó chẳng những làm nhục tôi mà cũng làm nhục nghề nghiệp của tôi. Nếu cái mũi không thính có thể làm vệ sĩ sao? Cô đi dò hỏi những vệ sĩ hàng đầu trên thế giới thì có ai có cái mũi không nhạy bén đây?

Sở Phàm liếc mắt nhìn Trầm Mộng Lâm một cái, nói.

- Các...các bồ nhìn mình như vậy để làm chi ?

Kỷ Tiêm Vân đưa mắt thấy Tô Phi và Trầm Mộng Lâm, lập tức nói:

- Mình cùng Lâm Phi Dật cũng không có quan hệ gì, ôm hay không ôm nữ nhân đó là việc riêng tư của hắn, cùng mình có quan hệ gì đâu? Hơn nữa, ai biết trong lời nói của ngốc tử này là thật hay là giả đâu !”

- Nhị tiểu thư nếu không tin có thể đi hỏi Lâm Phi Dật kia một chút, hắn bảo đảm sẽ thừa nhận!

Sở Phàm tự tin nói.

- Tôi, tôi sao lại đi hỏi hắn? Tôi với hắn lại chẳng có quan hệ thân thiết gì. Thật là!

Kỷ Tiêm Vân mặt cười ửng đỏ, sau khi nói xong tiến thẳng đến sân thể dục đi đến.

Tô Phi nghe vậy thì hướng Sở Phàm làm thành một cái mặt quỷ, theo Trầm Mộng Lâm cũng hướng sân thể dục đi đến.

Sở Phàm đắc ý cười cười, cũng theo ở phía sau.

Hắn không có lý do gì mà lại không đắc ý, nhớ tới vừa rồi sắc mặt Lâm Phi Dật kia rất khó coi làm hắn muốn cười, tuy nhiên hắn cũng nhìn ra, ấn tượng của nhị tiểu thư đối với Lâm Phi Dật dường như không quá xấu, đây mới là rắc rối.

Đương nhiên, ấn tượng của một cô gái đối với một nam sinh từ tốt biến thành xấu xa thường cũng chỉ trong chớp mắt, thông qua một sự tình, ấn tượng tốt của một cô gái đối với một nam sinh ngay lập tức biến mất không còn sót lại chút gì, còn chẳng chỉ là khinh miệt và coi thường!

Sở Phàm dường như cảm thấy được hắn có nghĩa vụ và trách nhiệm làm chuyện đó, để cho nhị tiểu thư thấy rõ bộ mặt thật đang che giấu của Lâm Phi Dật là như thế nào!

30. Chương 31: Xuân Quang Tiết Lộ.

Các nàng chọn môn học thể dục là Aerobic là có mục đích, bởi vì học Aerobic có thể làm gầy thân thể, có trợ giúp giữ gìn vóc dáng, cũng có thể làm thân thể trở nên dẻo dai hơn.

Chẳng bao lâu sau đã tới tầng ba của sân thể dục, nơi dạy Aerobic của đại học Yến Hoa, và là thánh địa thẩm mỹ, nơi các nam sinh bị xua như xua vệt. Mỗi khi tới giờ thể dục thì có một số nam sinh giả bộ chờ bạn gái chạy đến phòng tập Aerobic nhìn các nữ sinh tập. Đừng nói, là các nữ sinh mặc quần bó sát người, mặc áo sơ mi gợi cảm bó sát người trong thời điểm học thật là một cảnh khêu gợi, do mặc quần bó sát người nên mọi người có thể thấy cái mông tròn của các nàng, các nàng khi nhảy lên còn có thể nhìn thấy bộ ngực các nàng kia không ngừng rung động. Đối với tư tưởng đơn thuần của nam sinh mà nói, cái này quả thực là một loại hưởng thụ rất tốt!

Nhưng mà một năm trước, tất cả tình huống hoàn toàn thay đổi, tầng ba của sân thể dục, phòng học Aerobic đối với nam sinh của Yến Đại(Chú: Yến Đại ở đây là để chỉ Yến Hoa đại học, là từ viết tắt của Yến Hoa và Đại học) mà nói quả thực đây là một cấm địa. Bởi vì một năm trước đây có một giáo viên trẻ tuổi về dạy Aerobic- Lâm Hiểu Tình!

Ngay khi Lâm Hiểu Tình nhận lời mời đến đại học Yến Hoa một năm trước đó, các nam sinh của Yến Đại đã làm một cuộc điều tra và kết quả của cuộc điều tra, Lâm Hiểu Tình là một trong những nữ giáo viên trẻ tuổi, gợi cảm nhất, xinh đẹp nhất của Yến Đại !

Cho nên ngay khi Lâm Hiểu Tình cho các học sinh của nàng học Aerobic lần đầu tiên, tất cả các nam sinh của Yến Đại vì mộ danh mà đến phòng học Aerobic, bọn họ đều muốn thấy xuân quang hiển lộ của Lâm Hiểu Tình xinh đẹp khêu gợi khi nàng mặc quần bó sát người. Bởi vì nam sinh mộ danh mà tới quá đông, chiếm tới hơn nửa phòng học Aerobic, khiến các nữ sinh học Aerobic chỉ còn một nơi vừa vặn vận để tập trung!

Lâm Hiểu Tình đến nhìn thấy tình huống như thế, đã nổi trận lôi đình tại chỗ, trực tiếp Nhất Châm Kiến Huyết răn dạy các nam sinh mộ danh mà đến, đem ý tưởng xấu xa đã giấu rất sâu trong nội tâm của các nam sinh này đều nói ra. Những lời răn dạy khiến các nam sinh đều bị mắng không còn mặt mũi nào. Sau đó Lâm Hiểu Tình còn đem tên , lớp của từng nam sinh ghi lại, rồi báo cho trường. Kết quả có thể biết được các nam sinh này đều bị trường kỷ luật tương ứng!

Từ đó về sau, Lâm Hiểu Tình liền hơn có một biệt hiệu- Cọp cái!

Trong đám nam sinh của Yến Đại có truyền lưu một câu, người không có bản lĩnh Võ Tòng thì cũng không nên đi trêu chọc đầu Cọp cái xinh đẹp kia!

Tự nhiên, mỗi khi tới giờ học thể dục ngoại trừ nữ sinh cùng với nhân viên công tác của phòng tập, không có nam sinh nào dám can đảm hướng tới phòng học Aerobic mà tới.

Mà hiện tại các nàng tới giờ học Aerobic, mà không ngờ Sở Phàm do không hiểu rõ tình hình nên cũng đi theo. Hắn nào có biết đang có một đầu Cọp cái đang chờ hắn ở phía trước!

Sân thể dục có ba tầng. Bên trong, tầng thứ nhất là sân bóng rổ, có sáu cái sân bóng rổ; tầng thứ hai là sân cầu lông và sân bóng; tầng thứ ba là sân học Aerobic .

Khi các nàng đi tới sân thể dục tự nhiên là nổi lên một tràng vô tay hoan hô. Dù sao thì mỹ nữ năm đầu tiên được công nhận xinh đẹp nhất, gợi cảm nhất, yêu mị nhất cũng chính là ba cô gái này. Họ một đường cùng nhau đi tới không làm cho rối loạn, chấn động mới là lạ. Tầng một là sân bóng rổ có các nam sinh cao to đang đánh bóng rổ. Bọn họ thấy ba mỹ nữ đang đi tới bèn huyết sáo rồi có người biểu diễn kỹ xảo bóng rổ, có người lại đánh một đường bóng nhanh như điện tới phía các nàng, khi đến điểm vạch trực tiếp chạy hai bước lón tung bóng lên rổ, do dụng lực không đủ, bởi vậy quả bóng ngay cả rổ cũng không chạm tới, theo một đường pa-ra-bôn hướng ra ngoài rơi xuống, làm nổi lên một tràng cười rộ từ giữa sân.

Ba mỹ nữ Kỷ Tiêm Vân, Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm đối với hiện tượng này dường như đã quen, bởi vậy mắt cũng không thèm nhìn tới những nam sinh này, mà chỉ lo hướng tầng ba mà đi đến. Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm dọc đường đi cũng cùng Sở Phàm vừa nói vừa cười.

Sở Phàm tổng kết ra, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm thích dùng ngôn ngữ mà khiêu khích hấn, chẳng lẽ thật sự là vì mình xuất thân từ Nam Thiếu Lâm ? Hay là mình nhìn sơ qua có chút chất phác? Tuy nhiên Sở Phàm hy vọng có một ngày từ ngữ khiêu khích mà Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm có thể biến thành hành động khiêu khích, cái đó mới sáng khoái !

Nam sinh trên sân vận động lúc này cũng chú ý tới Sở Phàm, bọn họ rất buồn bực, tên này nếu đi một mình trên đường người khác cũng không thèm liếc mắt xem hấn là ai? Hấn sao có thể đi cùng tam đại mỹ nữ này? Rồi lại vừa nói vừa cười, trong mắt nhiều nam sinh đã dần hiện ra vẻ phẫn nộ và không phục .

Đi lên tầng hai của sân thể dục, Sở Phàm theo cũng các nàng tiếp tục hướng tầng ba đi đến. Lập tức nam sinh, nữ sinh đang ở đó chuẩn bị đi học đều kinh ngạc không thôi, nghĩ không ra sao còn có một nam sinh cả gan đi lên phòng tập Aerobic ? Chẳng lẽ hấn không biết lợi hại của con “Cọp mẹ” kia? Cọp mẹ tuy nói là xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng ăn thịt người đó, giống như một bông hồng có gai vậy!

Tuy những người đó nhìn Sở Phàm có vẻ bình tĩnh thì cũng liền bình thường trở lại, tất cả đều nghĩ Sở Phàm là nhân viên công tác của phòng tập, tóm lại tuyệt đối không phải là sinh viên của Yển Đại!

Trên tầng ba của phòng học Aerobic sớm đã tụ tập mấy chục nữ sinh. Các nữ sinh này chất lượng tốt xấu lẫn lộn, có cao có lùn, có béo có gầy, có đẹp có xấu, trong đó cũng có người có nhan sắc tú lệ, tuy nhiên so với Kỷ Tiêm Vân, Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm thì vẫn là không bằng.

Phòng học Aerobic còn có một khu thay quần áo để cho các nữ sinh thay quần áo bó sát người để đi học. Có lẽ là phòng học Aerobic này đã một năm qua không có nam sinh quang lâm, nên các nữ sinh trong này đều biết được trong thời điểm này tuyệt không có nam sinh đi lên, bởi vậy trong khu thay quần áo ở phòng thứ hai một cô gái cao gầy trong lúc thay quần áo không ngờ không có đóng cửa lại!

Cô gái này đầu tiên là đem bộ quần áo bó sát mặc trên người kéo xuống dưới, vì thế bộ ngực có số đo ngạo nhân liền hiển lộ ra, theo sau nàng cởi bỏ nút quần bò, chậm rãi đem quần bó sát người cũng cởi, lập tức một khối gợi cảm nội y màu lam đậm có mùi hương thân thể mềm mại liền hiện ra trước mắt Sở Phàm !

Cô gái này có da trắng bóng loáng, dáng người là tuyệt vời, mông nở ngực to, giờ phút này quần lót lại đi vào khe hở của người, nên cách quần lót ó thể ẩn ẩn nhìn thấy một cái khe sâu dị thường chết người! Cô gái này khi xoay người lại kéo quần lót, thì ngay lúc nàng xoay người trong nháy mắt nàng cảm giác được có một ánh mắt khác thường đang tham lam nhìn chằm chằm vào nàng. Nàng cảm giác được ánh mắt này tuyệt đối không phải ánh mắt của một cô gái. Một cô gái sẽ không có kiểu ánh mắt hau háu tham lam như thế!

Lúc này cô gái mới quay đầu nhìn lại một cái, liền thấy được Sở Phàm đang hưng phấn nhìn chằm chằm nàng, lập tức trong đầu của nàng liền trống rỗng- nói như vậy mình vừa rồi cởi quần áo cùng với hành động kéo quần lót đều bị hấn thấy được ???!

- A!!

Sở Phàm thành linh hét to một tiếng, hấn hiển nhiên là theo đạo lý tiên phát chế nhân, cho nên lớn tiếng hô trước!

Tiếng la của Sở Phàm làm ánh mắt của các nữ sinh trong phòng học đều nhìn lại đây, cô gái đang thay quần áo cũng kinh ngạc không thôi. Nàng đột nhiên có cảm giác muốn khóc, chính cô ta còn chưa kịp la thì tên hỗn đản này không ngờ lớn tiếng la lên, làm như thế là mình phi lễ với hấn vậy!

Kỷ Tiêm Vân, Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm cùng với các nữ sinh trong sân nhìn Sở Phàm rồi nhìn lại nữ sinh đang thay quần áo, đều cảm thấy được có điểm hoang mang, trong lúc nhất thời còn không rõ sao lại thế này, lúc này nữ sinh đang thay quần áo giận kêu một tiếng: “ Lưu manh “, nói xong liền ” Phanh” một tiếng đóng cửa lại!

- Nhị....nhị tiểu thư, chuyện này không liên quan tới tôi.

Sở Phàm kinh ngạc nói.

Kỷ Tiêm Vân quả thực là dở khóc dở cười, nàng tức giận nói:

- Anh xem thì xem, sao lại lớn tiếng hô lên như vậy?

- Tiểu Ngốc Ngốc, la to như vậy, ai cũng phải xấu hổ đó!

Tô Phỉ cũng cười nói.

- Chúng ta đi thay quần áo đi, Lâm giáo sư sắp đến rồi.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Anh ở đây mà ngây ngốc đi! Chúng tôi đi thay quần áo.

Kỷ Tiêm Vân cũng có thâm ý nói.

Sở Phàm ” Nga ” một tiếng, liền đi đến phía tây của phòng ngồi xuống, hẩn phát giác các cô gái mặc vào quần áo bó sát người rất đẹp, xem nơi nào là rõ ràng nơi ấy!

Lúc này trong phòng học các nữ sinh cũng ý thức được trong này có một nam sinh, các nàng liền buồn bực, sao lại có một nam sinh không biết trời cao đất rộng xông tới đây ?

Nhìn đi nhìn lại nam sinh này, nhìn sơ qua cũng giống một người thành thật chất phác, không giống như là cái loại sắc lang chuyên môn chạy đi lên phòng học a! Các nữ sinh đều không nghĩ ra!

Tuy nhiên cái này có thể có trò hay để nhìn, chờ Lâm giáo sư tới còn không biết có màn hay để xem, ách, nói không chừng tên nam sinh nhìn qua cũng trung thực này bị Lâm giáo sư ” ăn ”!

Các nữ sinh này đang mong chờ xem kịch vui nên thường thường hướng Sở Phàm nhìn lại, làm Sở Phàm cũng có điểm đắc chí lằng lằng đi lên- xem ra mình cũng là đẹp trai đó chứ. Nếu như Trư Bát Giới, Võ Đại Lang thì sao có thể hấp dẫn ánh mắt của nhiều cô gái như vậy?

31. Chương 32: Cọp Mẹ Mỹ Lệ.

Tô Phỉ cũng không biết là bởi vì bộ ngực mình có số đo quá lớn nên trên người nàng mặc quần áo thì nơi nịt ngực căng ra, hình thành một cái chữ V, mỗi khi Tô Phỉ ngồi chồm hổm đều ẩn ẩn đem nịt ngực cùng với bộ ngực lộ ra, thật gián tiếp hấp dẫn a!

Trầm Mộng Lâm mặc quần áo ngắn hơn, lộ ra nửa lưng, ánh mắt quyến rũ, mảy liễu hàm xuân, là một vưu vật!

Sở Phàm thường thường nhìn chằm chằm ba người các nàng, trong đầu thầm nghĩ : ” Sư phụ, đệ tử nghĩ mình nhập địa ngục rồi!”

Tiếng chuông vang, sau tiếng chuông một nữ nhân dáng cao gầy thon thả, với những đường cong gợi cảm, một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp lạnh lùng theo cửa hướng Tây đi vào, các nữ sinh thấy nữ nhân này đều kêu lên:

- Chào Lâm giáo sư! Chào Lâm giáo sư... ..

Hiển nhiên nữ nhân đi vào cao gầy gợi cảm, xinh đẹp lạnh như băng là ở Yến Đại nổi tiếng xa gần mỹ nữ giáo sư, Lâm Hiểu Tình.

Lâm Hiểu Tình đi vào phòng này thì các nữ sinh đều tự giác xếp thành đội, Lâm Hiểu Tình chỉ lo hướng học sinh của nàng đi đến, cũng không có chú ý tới sự tồn tại của Sở Phàm. Thứ nhất là vì nàng từ cửa phía Tây đi vào, mà Sở Phàm an vị nghỉ ngơi ở phía Tây. Thứ hai nàng trong lòng sớm hình thành một loại quan niệm, chính là trong phòng này ngoại trừ học sinh của nàng thì không có những người khác, đặc biệt là sự tồn tại của nam sinh.

Cho nên Lâm Hiểu Tình đi vào rồi nàng đem áo ngoài trên người cởi ra, lộ ra bên trong mặc một bộ quần áo màu xám. Dáng người Lâm Hiểu Tình là thuộc loại thành thực, toàn bộ trên người nàng giống như là một cây đào mật đã thành thực, toàn thân tỏa mát ra mùi thơm, hấp dẫn cảm quan của mỗi một nam nhân !

Lâm Hiểu Tình trên người mặc quần áo màu xám rất ngắn, ngắn đến nỗi ngay cả rốn đều lộ ra, đai buộc chặt quần áo đôi gò bồng đảo cao ngất trong mây hoàn toàn hiển lộ ra, nhìn xuyên qua hai sợi đai đeo bên sườn mơ hồ còn có thể nhìn một góc của cặp băng sơn, bởi vì Lâm Hiểu Tình không có mang nịt ngực, nhưng trước ngực hai vú ngạo đĩnh lập từ đó mà xem nàng có tự tin không mang nịt ngực cũng có thể đứng vững!

Sở Phàm nhìn chằm chằm phía sau lưng Lâm Hiểu Tình, lưng áo lộ ra hơn phân nửa, mà Lâm Hiểu Tình phía dưới mặc lại là cái loại quần bó sát người, bởi vậy ở phía trên lưng quần mơ hồ có thể nhìn thấy một đạo mê người cực kỳ!

Sở Phàm lại một lần nữa cảm khái trong con gái thành thị lớn mật hơn so với ở Hoa Đào thôn. Trong thôn thì không có một nữ nhân nào dám đem quần áo mặc thành như vậy, ngay cả Vương quả phụ cũng chỉ đem cặp đùi trắng cho hắn xem qua một lần.

Lâm Hiểu Tình vỗ vỗ tay, nói:

- Hôm nay chúng ta học tập chương trình mới, trước tiên chúng ta đem nội dung bài cũ tái ôn tập một lần. Nào, mọi người theo tiết tấu âm nhạc mà nhảy, thân người thẳng, lưng áo thẳng, đúng, nhớ kỹ, động tác nhất định phải đúng chỗ, như vậy mới có thể có được thân thể hoàn mỹ!

Lâm Hiểu Tình trong khi nói chuyện cùng với âm nhạc có tiết tấu vui, do Lâm Hiểu Tình dẫn dắt nên các nữ sinh cũng theo nàng nhảy theo, Lâm Hiểu Tình bên cạnh vừa nhảy vừa hô tiết tấu, quan sát động tác chủ yếu của từng nữ sinh, nhưng nàng cảm thấy kỳ quái chính là các nữ sinh hôm nay dường như có điểm không bình thường, ánh mắt luôn hướng một nơi nhìn lại.

Sở Phàm ngồi dài ở trên sàn, hai chân bắt chéo, rất là thích thú nhìn các nữ sinh mặc quần áo bó sát người đang theo âm nhạc mà nhảy. Hắn phát giác là các nữ sinh nhảy đến một động tác chủ yếu thì hạ thân của các nàng lại hiện ra một khối giống như bánh mì nhỏ, như thế đã khiến hắn được mở rộng tầm mắt. Nhưng đáng tiếc chính là Lâm mỹ nữ giáo sư luôn đưa lưng về phía hắn, nếu không hạ thân của Lâm giáo sư hiện ra một khối hẳn là lớn hơn nữa.

Nhảy một động tác xoay người, khi thân thể Lâm Hiểu Tình nhẹ nhàng vừa chuyển, đồng thời nàng còn cố ý theo phương hướng chăm chú nhìn của các nữ sinh mà nhìn, vì thế nàng liền thấy rõ vẻ mặt hồn nhiên tươi cười của Sở Phàm, lúc này biểu tình trên mặt hắn không khỏi kỳ quái, rồi biến thành tức giận, bởi vì nàng chú ý tới ánh mắt của Sở Phàm đang từ bộ ngực của nàng mà xem, cuối cùng không ngờ ngừng lại ở địa phương kia!

“Ách, quả nhiên là so với tiểu nữ sinh này còn muốn đại!”

Sở Phàm nhìn chằm chằm hạ thân của Lâm Hiểu Tình, hắn đang trầm nghĩ.

Lúc này Lâm Hiểu Tình mặt lạnh lùng, hướng này đi tới, hắn thấy thế vội vàng đứng lên, đây là một loại phương thức tỏ vẻ tôn trọng người khác. Hắn mỉm cười, hướng Lâm Hiểu Tình gật gật đầu, xem như kết thúc lễ phép!

Một người bình thường cho dù là đầy tức giận trong đầu nhìn thấy đối phương như thế khiêm tốn có lẽ thì tức giận trong đầu bình thường sẽ không lập tức bộc phát ra, quả nhiên, Lâm Hiểu Tình đi đến Sở Phàm trước mặt, giọng điệu lạnh như băng nói:

- Anh là học sinh của ai? Chẳng lẽ anh không biết thời điểm này nam sinh không thể tới sao?

- Tôi không phải học sinh!

Sở Phàm cười cười, nói.

- A?

Sở Phàm trả lời hiển nhiên là ngoài ý liệu của Lâm Hiểu Tình. Nàng vốn tính toán một khi Sở Phàm trả lời nói hắn là học sinh của ai rồi thì giận dữ, đem Sở Phàm hung hăng giáo huấn, mắng hắn một chút, sau đó sẽ thông báo cho trường học. Mà Sở Phàm trả lời lại làm phá hư mọi ý định nàng đã dự tính, điều này làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, trong lòng càng thêm buồn bực, tuy không biết rõ Sở Phàm thân phận nên nàng tận lực khách khí nói:

- Như vậy tiên sinh là ai? Chẳng lẽ anh không biết hiện tại là giờ dạy học sao? Anh sao có thể tùy tiện đi vào trong này?

Sở Phàm nghe xong liền nhìn Lâm Hiểu Tình khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng cùng với ánh mắt khinh thường, hẩn lại nghiêng đầu nhìn nhìn các nữ sinh đang chờ xem kịch vui một cái, nói:

- Lâm giáo sư, có thể đổi địa phương khác nói chuyện được hay không? Nơi này đều là học sinh.

Lâm Hiểu Tình khinh miệt liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, nàng cho rằng Sở Phàm trong lòng đã muốn khiếp đảm, muốn tìm cái địa phương không ai để trốn tránh, bởi vậy nàng không lưu tình chút nào nói:

- Chẳng lẽ tiên sinh có cái gì không thể nói ra cho nhiều người nghe hay sao? Nếu có chuyện không dám ở đây quang minh chính đại nói, xin mời đi ra ngoài!

- Tôi sẽ đi ra ngoài, nhưng trước khi đi ra ngoài thật đúng là có nói mấy câu cần nói với cô.

Sở Phàm nói xong ánh mắt chợt lóe, trên người hắn đột nhiên tản mát ra một cỗ khí thế kinh người, cả người hắn trong lúc đó dường như ngay lập tức thay đổi, không giống như là người nhìn qua chất phác bình thường, chất phác Sở Phàm, giờ phút này hắn nhìn qua giống như là một thanh tuyệt thế bảo kiếm đã ra khỏi vỏ để bộc lộ tài năng, nhưng mà lại là trọng kiếm không có gió, trên người hắn thành mũi nhọn tuyệt thế, khí thế phi phàm trong nháy mắt bộc phát ra, bùng nổ nhưng không lộ ra ngoài, tất cả đều ẩn chứa tụ tập ở toàn bộ trên người hắn, trong nhất cử nhất động của hắn !

Lâm Hiểu Tình ngay lập tức trong lúc đó cảm giác được khí thế trên người Sở Phàm biến hóa, cùng lúc đó nàng cũng cảm thấy một cỗ áp lực trước nay chưa phác giác ra, nàng đột nhiên phát giác mình cần phải ngưỡng mộ người thiếu niên đứng ở nơi này không chớp mắt, cái này đúng là một cỗ lực lượng không hiểu nổi ?

Tuy nhiên ngoại trừ Lâm Hiểu Tình thì cách xa hơn mười thước thì các nữ sinh cũng không cảm nhận được trên người Sở Phàm có biến hóa, bởi vì Lâm Hiểu Tình chặn Sở Phàm, càng quan trọng là Sở Phàm cũng không muốn các nữ sinh này cảm nhận được, hắn chỉ muốn cho Lâm Hiểu Tình cảm nhận được, bởi vì hắn nhìn ra Lâm Hiểu Tình là một nữ nhân khinh thường kẻ yếu, cùng nữ nhân như vậy giao tiếp thì quyết không thể yếu thế, chỉ có thể mạnh hơn, lớn hơn so với nàng thì mới có thể ngăn chặn nàng!

Sở Phàm trầm thấp nói:

- Theo lời nói của cô, thì tôi nghe ra cô đối với tôi vô cùng khinh thường. Trong lòng của cô sớm đã đem tôi biến thành một kẻ hoàn toàn vô dụng, vô sỉ hạ lưu kẻ yếu đuối cùng tiểu nhân, đúng không? Trong ánh mắt của cô tôi còn có thể nhìn thấy cô đối với nam nhân có một loại oán hận mãnh liệt, hiển nhiên trên đời này ở trong mắt của cô nam nhân đều là kẻ không đáng một đồng, đúng không?

Lâm Hiểu Tình khước mắt giật giật một cái, cái này đương nhiên là không qua khỏi cặp mắt sắc bén của Sở Phàm lúc này, hắn tiếp tục nói:

- Vì sao chứ? Một nữ nhân không có khả năng từ nhỏ lớn lên đã đối với nam nhân trên đời sinh ra oán hận mãnh liệt như thế. Việc này chỉ có thể nói rõ Lâm giáo sư lúc trước từng nếm qua lừa gạt của nam nhân hoặc nói thẳng ra là bị một nam nhân làm tổn thương. Cho nên cô đối với nam nhân cũng tuyệt vọng, hết hy vọng, cho rằng trên đời này nam nhân không có đức hạnh, không phải hạ lưu thì cũng là vô sỉ, không phải xấu xa cũng là đáng khinh, cho nên Lâm giáo sư mới có thể oán hận nam nhân như thế sao?

Sắc mặt Lâm Hiểu Tình trở nên trắng bệch, ánh mắt của nàng vẫn như trước lạnh băng vô tình, tuy nhiên lại có một tia kinh ngạc cùng bối rối, nàng dặt thanh nói:

- Anh, anh là ai ? Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy?

- Tôi là vệ sĩ riêng cho một học sinh của cô. Tôi cũng nghiên cứu qua tâm lý học!

Sở Phàm giọng điệu lạnh nhạt nói:

- Lâm giáo sư vừa rồi trong lòng bối rối, buồn chán, có loại như muốn đột phá gông cùm xiềng xích nào đó nhưng ,à tâm có thừa mà lực không đủ, đúng không?

- Anh đừng tưởng nói bậy, quả thực là nói bậy, anh cho là anh nói như vậy tôi sẽ thay đổi cách nhìn đối với anh à? Anh ở trong mắt của tôi vẫn là không đáng một đồng!

Lâm Hiểu Tình thở phì phò, tức giận nói, tuy nhiên may mắn là tại hiện trường có mở âm nhạc, bởi vậy hơn ngoài mười thước các nữ sinh này cũng không nghe rõ nội dung hai người bọn họ đang nói chuyện!

- Không, hành vi của cô đã bán đứng cô, khi tôi nói rằng trong lòng cô bối rối, buồn chán thì thì khóe mắt của cô liên tục giật lên năm lần, ngón trỏ tay phải cùng ngón út tay trái phân biệt đều động hai và ba lần. Đây là phản ứng của một người bị nói trúng tâm sự nên thân thể không tự chủ được, hơn nữa.

Sở Phàm hướng bộ ngực đang nhấp nhô mãnh liệt của Lâm Hiểu Tình nhìn, đích xác rất lớn, rất tròn, không chút để ý nói:

- Nói vậy Lâm giáo sư hôm nay không có mặc nịt ngực, đây là một biểu hiện, chứng minh Lâm giáo sư cấp dục muốn thoát khỏi thể xác và tinh thần của mình, làm cho mình phá tan gông cùm xiềng xích hiện có để theo đuổi chân chính tự do tự tại!

- Đủ rồi!

Lâm Hiểu Tình quả nhiên không ngoài Sở Phàm dự kiến kêu to lên:

- Anh...anh mau ra khỏi đây. Ra khỏi đây ngay! Anh là tên tự cho là đúng. Mau cút ra ngoài cho tôi!

Giờ phút này trong lòng của nàng kinh ngạc, khiếp sợ, phẫn nộ, còn có ẩn chứa chút gì đó sợ hãi. Nàng cảm giác, thanh niên trước mắt này có ánh mắt linh hoạt, sắc bén giống như hai thanh lợi kiếm xem thấu nội tâm của nàng, ngay cả một chút phản ứng biến hóa trên người nàng đều trốn không thoát ánh mắt như có ma lực này!

Nàng đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái mà lại sợ hãi- Ở trước mặt người thanh niên này nàng giống như là người trần trụi, không hề giữ lại gì cả, ngay cả bí mật cất giấu sâu trong nội tâm của nàng cũng vì hấn mà rộng mở, điều này quả thực rất là khủng bố!

Sở Phàm hưng phấn nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Lâm Hiểu Tình bởi vì quá độ kích động mà run rẩy không thôi, lạnh nhạt nói:

- Lâm giáo sư, mỗi người đều phải theo đuổi quyền tự do, đồng dạng, mỗi người cũng sẽ có lúc tâm phiền ý loạn, nhưng nếu để cho tâm phiền ý loạn khống chế thể xác và tinh thần của cô, ảnh hưởng lối suy nghĩ, cách nhìn của cô thì chứng minh cô vẫn chưa nhìn thấu, trong nội tâm của cô còn chưa thể buông bỏ được!

Dừng một chút, Sở Phàm nói:

- Trước khi đi tôi cho Lâm giáo sư một câu giáo lý của nhà Phật – Nếu cô không muốn mình phiền não, thì người khác cũng vĩnh viễn không có khả năng làm cho cô phiền não. Đó là do nội tâm của bản thân cô không buông bỏ được

Sở Phàm nói xong chậm rãi hướng ra ngoài mà đi, khi đi ngang qua các nữ sinh này thì Sở Phàm đã đem tất cả khí thể phong mang trên người đều thu liễm hết, và lại biến thành một Sở Phàm bình thường. Hắn nhìn nhị tiểu thư có điểm ngốc, sững sốt, nói:

- Nhị tiểu thư, tôi ở lối ra của sân thể dục chờ cô tan học!

Các nữ sinh của phòng học nhìn bóng dáng Sở Phàm chậm rãi rời đi, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Các nàng lần đầu tiên nhìn thấy một nam sinh có thể trước mặt Lâm giáo sư lạnh nhạt thong dong như thế, dường như không có việc gì đi ra ngoài. Trái lại Lâm giáo sư, nàng dường như ngây ngốc, ngẩn cả người, một mình đứng ở đó, cũng không biết đang suy nghĩ gì!

Cái này làm cho các các nữ sinh càng thêm kỳ quái, nam sinh thoát nhìn không bắt mắt này đến tột cùng đối với Lâm giáo sư nói gì, không ngờ làm Lâm giáo sư có thần sắc và hành động so với quá khứ có biến hóa vô cùng?

Kinh ngạc nhất là Kỷ Tiêm Vân, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm, nguyên vốn là ba người các nàng kết đội đem Sở Phàm tới phòng này, đợi cho Lâm giáo sư đến sẽ có trò hay, nào biết, diễn đâu không thấy chỉ thấy mình lại rơi vào mê cung, như lọt vào trong sương mù, rồi tỉnh rồi mù!

Các nàng âm thầm quyết định, tan học nhất định phải tra xét Sở Phàm, hỏi một chút xem hắn đã cùng Lâm giáo sư nói cái gì!

32. Chương 33: Tae Kwon Do Kiều Ngạo.

“Tại trước mặt Cọp mẹ mỹ lệ đó tuyệt không có thể yếu thế, nàng là loại người rất xem thường kẻ yếu, cho nên ở trước mặt nàng tự nhiên là không thể giả ngu sung lãng, nếu không nhất định sẽ bị khinh bỉ dẫn đến những việc xấu hổ vô cùng. Tuy nhiên ở trước mặt của nhị tiểu thư, Tiểu Phi, Mộng Lâm này thật ra có thể giả ngu sung lãng cùng các nàng chơi đùa, bởi vì các nàng có tâm địa thiện lương, vốn không có tâm cơ gì, ách, cũng không biết là mình có thể qua mặt Đại tiểu thư hay không, Đại tiểu thư trí tuệ đã thành thực, sớm hay muộn sẽ bị nàng phát hiện bộ mặt thật của mình!”

Sở Phàm trầm nghĩ, rồi hướng sân thể dục lớn của Yến Hoa đại học đi đến.

Sở Phàm đã đi nhưng sắc mặt Lâm Hiểu Tình vẫn còn vẻ lo âu khủng hoảng. Lúc này Lâm Hiểu Tình còn ở trạng thái khiếp sợ xen lẫn phần nộ. Nàng là một người, đặc biệt, cao cao tại thượng, cao ngạo vô cùng, xinh đẹp băng lãnh nhưng nàng lại bị người khác xem thấu nội tâm thì thật khiếp sợ, thật phần nộ. Khiếp sợ là bởi vì nội tâm của mình bị người nhìn ra, mà phần nộ là bởi vì trước đây nàng chưa từng bị một người nam nhân nào lấn áp như vậy cả!

Tuy Sở Phàm không biết tại sao Lâm Hiểu Tình lại oán hận nam nhân như thế? Nhưng hắn còn nhìn thấy trong lòng Lâm Hiểu Tình đang hoảng loạn, dường như tâm linh không có gì để nương tựa, giống như cây lục bình trong dòng nước chảy xiết trôi nổi phiêu dạt, không có rễ, hơn nữa trong lòng Lâm Hiểu Tình có khát vọng cực độ muốn đột phá gông cùm xiềng xích nào đó, nhưng lại có vẻ hữu tâm vô lực, đây là sao ?

Theo lý thuyết thì Lâm Hiểu Tình tuổi trẻ xinh đẹp như vậy, hơn nữa lại có thể ở trong một trường đại học danh tiếng nhất trong nước dạy học. Điều này cũng tính là thành phần tri thức, hơn nữa dựa vào vẻ đẹp của nàng sẽ có nhiều người theo đuổi, nhưng nội tâm của nàng sao có nhiều phiền não như vậy? Với vẻ đẹp của nàng thì có thể trong quá khứ đã có chuyện sao ?

Sở Phàm cảm thấy được quá khứ của Lâm Hiểu Tình khẳng định có chuyện xảy ra, nghĩ vậy thì trong lòng hắn mơ hồ có chút hối hận, tự trách mình vừa rồi không nên áp dụng thái độ lấn áp như vậy đối với Lâm Hiểu Tình, lại càng không nên trắng trợn vạch trần nội tâm của nàng. Hắn đột nhiên phát giác Lâm Hiểu Tình giống như một nữ nhân còn sống như đã chết, thật vất vả nhưng cũng thật yếu đuối. Nàng vì không muốn cho người khác nhìn thấy vẻ yếu đuối cùng bất lực của mình nên bên ngoài nàng mới giả bộ lạnh lùng.

Người đời thấy được nàng có vẻ ngoài xinh đẹp băng lãnh, bất cận nhân tình, nhưng có mấy người có thể biết trong lòng của nàng ra đây?

Đang trong trầm tư thì thành linh Sở Phàm bị một trận tranh cãi ầm ĩ ồn ào làm cho phục hồi tinh thần. Hắn nhìn lại thì thấy trên sân thể dục lớn của đại học Yến Hoa có đầy người, dường như đang xem náo nhiệt gì đó, trong đó thường truyền đến tiếng la

- Kiệt ca cổ lên, đánh ngã hắn, đánh ngã hắn!

Từng hồi gào thét vang lên. Sở Phàm nhìn vậy rồi cũng đi qua, hấp dẫn hắn chính là người vậy xem đại đa số là mặc võ phục Tae Kwon Do của bọn bổng tử Hàn Quốc.

Sở Phàm sau khi đi qua chen vào giữa đám người thì thấy, hiện trường vây thành một vòng tròn, trong vòng có hai người đang luận võ, tuy nhiên ở trong mắt Sở Phàm thì hai người kia là đang đánh nhau.

Trong đó một người mặc võ phục Tae Kwon Do, đai lưng là màu xanh, chỉ thấy hắn luyện Tae Kwon Do đã đạt cấp bốn đai xanh. Đối diện là một người trẻ tuổi có dáng khôi ngô cường tráng, người trẻ tuổi này nắm tay xiết chặt, nhìn chăm chăm vào đối thủ đai xanh trước mặt. Một hồi đại chiến sắp bùng nổ!

Ở iện trường từ những người mặc võ phục Tae Kwon Do đang hò hét thì Sở Phàm biết được võ phục đai xanh kia tên là Lý Kiệt. Lúc này Sở Phàm chú ý tới ba nam sinh bên người hắn, bọn họ đang cực kỳ khẩn trương nhìn chăm chú vào vị nam sinh có dáng người khôi ngô đang đứng giữa sân, dường như cùng nam sinh kia là một phe, vì thế Sở Phàm mới hỏi:

- Anh bạn, người ở giữa sân cùng tên đai xanh đối chiến kia là huynh đệ của các anh sao?

Một nam sinh quay đầu nhìn Sở Phàm một cái, nói:

- Ủ, là bạn cùng phòng kiêm huynh đệ của chúng tôi tên là Lôi Chiến, đang cùng tên Lý Kiệt tự đại này tỷ thí.

- Ô? Đây là chuyện gì vậy? Bọn họ hai người sẽ không vô duyên vô cớ liền đánh nhau chứ?

Sở Phàm hỏi.

- đương nhiên là không. Lý Kiệt thối phòng nói Tae Kwon Do lợi hại ra sao, huynh đệ của ta nghe lọt lỗ tai nên cùng hắn nói một hai câu, thế là Lý Kiệt liền hướng vào Lôi Chiến hạ chiến thư, nói muốn cho Lôi Chiến kiến thức một chút lợi hại của Tae Kwon Do. Lôi Chiến nuốt không trôi giọng điệu này liền cùng hắn đánh nhau.

Nam sinh kia nói.

Sở Phàm nghe vậy thì nhíu mày, thì thảo lắm bầm:

- Tae Kwon Do lợi hại à? Ngu ngốc! Cáp, theo ta thì cùng với võ thuật Trung Quốc so sánh thì nó nhiều lắm là môn để tập thể hình thôi!

Nam sinh kia nghe được giọng nói đầy vẻ khinh thường của Sở Phàm thì ánh mắt hơi kinh ngạc, nhìn Sở Phàm một cái, mà hắn cũng không rảnh để nghĩ nhiều lắm, bởi vì giữa sân trận tỷ thí của Lý Kiệt cùng Lôi Chiến đã bắt đầu rồi.

Thấy Lý Kiệt đột nhiên hét lớn một tiếng, mãnh mẽ hướng Lôi Chiến xông tới, rồi chạy lấy đà nhảy bay lên, một chân đá hướng vào ngực của Lôi Chiến, một cước này cần chạy lấy đà đá lên nên có sự hung mãnh linh hoạt, sắc bén, lực đạo hùng mạnh, bởi vậy Lôi Chiến vội vàng nghiêng người né tránh. Một cước của Lý Kiệt thất bại, hai chân sau khi tiếp đất liền trực tiếp xoay người, xoay chân đá hướng vào đầu của Lôi Chiến, làm Lôi Chiến bất ngờ không kịp phòng bị, vì hắn không ngờ Lý Kiệt lại biến chiêu nhanh như vậy. Do không kịp né tránh, hắn đành phải đưa tay phải hướng lên trên chặn một chiêu đá của Lý Kiệt .

Một chiêu đá bằng chân này của Lý Kiệt có lực đạo hung mãnh dữ dội. Bởi vậy cánh tay phải của Lôi Chiến bị đánh cho tê tái, do lực đạo hung mãnh tác động nên thân thể Lôi Chiến bị đẩy lui về phía sau vài bước, cũng may là hạ bàn của hắn trầm ổn, bởi vậy không bị ngã sấp xuống.

Lý Kiệt thừa thắng xông lên. Hắn phi thân, đùi phải quét ngang hướng mặt của Lôi Chiến không cho Lôi Chiến có cơ hội tức giận. Lôi Chiến vừa thấy Lý Kiệt ra chiêu hung mãnh, thì thân thể trầm xuống thấp nhất, khó khăn lắm mới tránh thoát một cước của Lý Kiệt, mà Lý Kiệt dường như biết rõ ý đồ của Lôi Chiến, ngay sau khi chân phải tiếp đất, chân trái từ phía sau đá hướng dưới của Lôi Chiến !

Điều này làm Lôi Chiến bất ngờ không kịp phòng bị cũng không kịp tránh né mà chỉ có thể giơ tay che ở phía dưới. Lập tức Lôi Chiến liền lảo đảo, bị một cước kia của Lý Kiệt đá trúng làm thân thể lay động, thân thể không chịu được hướng phía sau lui bước mà đứng cũng không vững, có thể thấy được một cước kia của Lý Kiệt có lực đạo hung mãnh tới cỡ nào!

Một đám mặc võ phục Tae Kwon Do hô to nhảy nhót, bọn họ lớn tiếng gọi:

- Kiệt ca, Kiệt ca, hay quá, đẹp quá, làm thật nó đi!

Thân thể Lôi Chiến lay động một hồi lùi về phía sau, một mực thối lui tới trước người ba vị bạn cùng phòng với hắn. Ba người bạn cùng phòng vội vàng đi lên đỡ hắn. Lôi Chiến nhìn Lý Kiệt có thần sắc cao ngạo, trong lòng giận dữ, thân thể vùng lên như muốn một lần nữa xông lên cùng Lý Kiệt đánh, tuy nhiên hắn lại cảm thấy đầu vai bị một lực mạnh đè lại, khiến cho hắn không thể động đậy, đồng thời hắn nghe được một thanh âm trầm ổn:

- Anh bạn, cách đánh này của anh vĩnh viễn đánh không thắng hần đâu!

Lôi Chiến nghe vậy thì trong lòng sững sốt, quay đầu lại thì thấy Sở Phàm với ánh mắt hết sức chân thành!

33. Chương 34: Đánh Bại Tae Kwon Do

- Anh bạn, tôi nhìn anh có dáng người khôi ngô, hạ bàn trầm ổn, đối phó Lý Kiệt kia hoàn toàn dư sức. Nhưng mà anh không nên dùng sở đoản, mà bỏ qua sở trường, cho nên có đánh tiếp anh vĩnh viễn rơi vào thế bị động, vĩnh viễn ở hạ phong. Nếu muốn chiến thắng, anh phải thay đổi cách đánh!

Lôi Chiến nghe vậy thì trong lòng đại chấn, trong lời nói của Sở Phàm đã nói đúng bản chất của trận đánh giữa hần và Lý Kiệt, hần lúc này khiêm tốn thỉnh giáo nói:

- Như vậy tôi phải đánh như thế nào?

- Cận chiến!

Sở Phàm nói xong trong mắt hàn quang chợt lóe lên, trầm giọng nói:

- Tae Kwon Do lợi hại là ở đòn chân, nó phải chạy lấy đà mới đá, xoay người đá cùng với đá song phi. Cho nên võ thuật Tae Kwon Do thích hợp chính là xa chiến, đối với cận chiến ấu đã không được. Bởi vì đánh cận chiến thì Tae Kwon Do không phát huy được đòn chân. Nói ví dụ nước ta có Thiếu Lâm ngũ quyền, các loại cầm nã thủ, Vịnh Xuân quyền cùng Hồng quyền là các loại quyền cận chiến nếu dùng để đối phó Tae Kwon Do thì tuyệt đối là dư dả. Tuy nhiên anh bạn chắc không học qua các loại quyền pháp này. Nhưng mà đừng lo, ưu thế của anh ở chỗ hạ bàn trầm ổn, từ ưu thế này vẫn có thể đá bại Lý Kiệt, tôi sẽ phân tích nhược điểm trên người Lý Kiệt cho anh!

- Lý Kiệt hai chân rất dài, giỏi về đá, hơn nữa Tae Kwon Do có lệ hay thay đổi cước pháp nổi tiếng từ xưa đến nay. Cho nên công phu trên đùi Lý Kiệt không để bỏ qua. Tuy nhiên không biết anh bạn có chú ý tới không, Lý Kiệt khi đi lòng bàn chân lõm mằm, trọng tâm không vững, điều này nói lên là hạ bàn của hần hư phù, không có vững chắc! Nước Trung Quốc chúng ta trải qua mấy ngàn năm, trong đó võ thuật lưu truyền tới nay nhiều vô số kể, nhưng có một điểm chung là muốn làm một cao thủ võ công tu vi tuyệt đỉnh đều là lấy tu luyện hạ bàn làm cơ sở, hạ bàn không vững sao cùng người đối địch được?

- Cho nên nhược điểm trí mạng trên người Lý Kiệt chính là hạ tam lộ, cái gọi là hạ tam lộ chính là chỉ vị trí nơi thắt lưng người phân nhánh ra hai chân, huynh đệ đợi khi cùng Lý Kiệt tỷ thí liền chuyển tấn công vị trí khởi hạ bàn, cũng chính là hạ tam lộ!

- đương nhiên, Lý Kiệt luyện võ đến đại xanh chứng minh hần cũng có năng lực thực chiến nhất định. Cho nên muốn tiếp cận hần thì trừ phi anh luyện qua cầm nã thủ, nếu không luyện qua cầm nã thủ thì muốn tiếp cận Lý Kiệt chỉ có một biện pháp, chính là dùng thân thể chặn một cước của Lý Kiệt, sau đó sát gần hần, tấn công vào hạ tam lộ này! Nếu một cước của Lý Kiệt là chạy lấy đà đá, xoay người đá thì lực đạo rất lớn thì nên tránh đi, đợi lúc Lý Kiệt đứng thẳng đá thì anh cứ chịu cho hần đá, rồi nhanh chóng tới gần hần, tuyệt không cho hần cơ hội lui về phía sau!

- Còn một chút, chính là Lý Kiệt ngạo mạn khinh địch, phỏng chừng hần sẽ không đem anh đặt ở trong mắt, mà anh lợi dụng điểm này của hần mà tiến hành phản kích, nhờ kỹ, không được dùng chiêu thức gì, chỉ cần đem hần đánh ngã thì anh chính là người thắng. Chiêu thức của anh có hoa lệ ra sao nhưng khi chiến bại thì anh chính là người thua!

Sở Phàm nói đến đây thì khẩu khí nhẹ xuống, nói:

- Anh bạn, anh nhớ chưa? Có tin tưởng đã bại hần hay không ?

- Có! Đa tạ người anh em!

Lôi Chiến nói xong ánh mắt trầm xuống, giọng kiên định!

- Còn dám đi lên hay không hả? Có phải sợ bị đánh hay không ?

- Nếu như sợ bị đánh thì cứ ngoan ngoãn nhận thua, Kiệt ca chúng ta sẽ cho mày một con đường, ha ha!

- Tiểu tử, nhận thua đi, đừng chống cự nữa. Tiếp tục chống cự thì mày chỉ còn đường chết thôi!

Một đám hội viên của hiệp hội Tae Kwon Do gào lên, mà Lý Kiệt đứng giữa sân lại ngạo mạn vô cùng, bề ngoài ngạo mạn nhìn Lôi Chiến, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường!

Lúc này hai vai của Lôi Chiến run lên, lại lần nữa đi lên chiến trường. Đôi mắt hắn âm trầm nhìn chằm chằm Lý Kiệt, toàn thân tản mát ra một cỗ khí thế tự tin.

Lôi Chiến cùng Lý Kiệt cách xa nhau ba thước giằng co, ánh mắt hắn lộ ra thần sắc bình tĩnh, hai nắm đấm của hắn nắm chặt, đứng trung bình tấn vững vàng, mắt nhìn Lý Kiệt. Mà Lý Kiệt từ lúc đem Lôi Chiến đánh lui ra phía sau đã bắt đầu khinh địch ngạo mạn đứng đó. Hắn cho rằng mình thăm dò tới đáy của Lôi Chiến, cho nên hắn lúc này hoàn toàn không để Lôi Chiến ở trong lòng!

Lý Kiệt nhảy di chuyển vòng vòng quanh người Lôi Chiến, cả người Lôi Chiến lù lù bất động, đột nhiên, Lý Kiệt đá cước từ trên xuống dưới, đá hướng đầu Lôi Chiến. Lôi Chiến không chút hoang mang, nghiêng người né tránh, Lý Kiệt lại lần nữa phi thân lên, một cước đá quét về phía phần eo Lôi Chiến, Lôi Chiến vừa thấy một cước của Lý Kiệt có lực đạo hung mãnh, vì thế chỉ có lui về phía sau né tránh, cái này làm trên mặt Lý Kiệt hiện ra một nụ cười khinh miệt, trong mắt hắn tràn đầy vẻ khinh thường, bởi vì Lôi Chiến chỉ lo né tránh, căn bản là không dám cùng hắn đối chiến!

Lý Kiệt lại nhảy vòng quanh người Lôi Chiến một vòng rồi đột nhiên phi thân lên, đùi hướng lên trên, đầu gối đưa về phía trước, lấy đầu gối làm trục rất nhanh đá một cước về phía trước, lực đạo hướng mũi chân, chân thẳng đá hướng ngực Lôi Chiến, đây là một chiêu đá phía trước !

Lúc này ánh mắt Lôi Chiến trầm xuống, không ngờ không lùi lại mà tiến tới, thân thể hướng đòn phía trước nghênh đón, nhìn qua giống như là Lôi Chiến chủ động giao thân lãnh một cước của Lý Kiệt. Lập tức tất cả mọi người giữa sân không kìm nổi phát ra một tiếng ” A!” hội viên bên kia nghĩ thầm, tiểu tử này có phải muốn tìm chết hay không? Không ngờ không lùi mà lại tiến tới, nếu bị một cước đá trúng thì chắc tiêu đời!

Ba huynh đệ của Lôi Chiến nhìn thấy cũng âm thầm lo lắng, bọn họ nhìn thấy Lý Kiệt ra một cước này lực đạo cũng không nhỏ, như vậy Lôi Chiến có chịu được một cước này không ?

Lý Kiệt nhìn thấy Lôi Chiến chủ động nghênh người đến chịu hắn một cước thì trong lòng hơi e dè, tuy nhiên lập tức liền nở nụ cười lạnh, thầm nghĩ:

” Hừ tiểu tử, là mày chủ động tìm chết nên đừng có trách tao hạ cước không lưu tình!”

Chân của Lý Kiệt đá trúng vào trước ngực của Lôi Chiến, nhưng ngoài dự đoán của mọi người khi bị chân của Lý Kiệt đá trúng ngực Lôi Chiến thì hắn chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể chỉ lung lay một chút, không có ngã xuống đất, hơn nữa cũng không lui về sau nửa bước !

Lý Kiệt trong lòng cả kinh, thầm nghĩ lực đạo của đôi bàn chân cũng không nhỏ a, nhưng đá trúng Lôi Chiến thì không ngờ hắn không chút sứt mẻ, lúc này Lý Kiệt đang muốn thu chân, tiến hành công kích tiếp theo, nào biết lúc này cặp cánh tay rắn chắc có lực của Lôi Chiến đã gắt gao kiềm chặt ở chân phải của Lý Kiệt. Lý Kiệt trong lòng lại cả kinh một lần nữa. Môn Tae Kwon Do dựa vào sự linh hoạt là chính. Đòn sát thương sắc bén nhất chính là dựa vào hai chân ra các loại cước pháp, mà giờ một chân của mình bị đối thủ bắt được thì giống như bị người nắm lấy mạng, uy lực của bản thân không thể phát ra được !

Lý Kiệt vội vàng dùng một quyền đánh vào mặt Lôi Chiến mong làm cho Lôi Chiến buông hai tay lui lại, nhưng mà Lôi Chiến lại không có vẻ muốn lui về phía sau, hắn cũng không tránh một quyền của Lý Kiệt đang đánh tới, ngược lại chân phải lại quét ngang hướng chân trái của Lý Kiệt, hiển nhiên hắn không quên lời Sở Phàm dạy cho hắn là phải công kích hạ tam lộ của Lý Kiệt, bởi vậy Lôi Chiến theo Lý Kiệt dùng cứng đối cứng mà đánh!

“Phanh!” một tiếng. Một quyền của Lý Kiệt đánh vào mắt trái của Lôi Chiến, cùng lúc đó Lôi Chiến cũng đá trúng chân trái của Lý Kiệt. Bởi vì chân phải của Lý Kiệt bị hai tay của Lôi Chiến gắt gao kiềm trụ,

cho nên khi chân phải của Lôi Chiến quét ngang chân trái của Lý Kiệt thì hắn không thể đứng được nữa, do đó cả người Lý Kiệt liền ngã về phía sau, Lôi Chiến thuận thế đè lên Lý Kiệt!

Lại “Phanh!” một tiếng nữa, thân hình rắn chắc của Lôi Chiến đè lên làm Lý Kiệt té ngã trên đất. Sau khi ngã xuống đất thì Lý Kiệt không kìm nổi phát ra một tiếng la đau đớn. Dù sao bị thân hình hơn trăm cân của Lôi Chiến đè xuống dưới thì không đau mới là lạ!

Sau khi ngã xuống đất thì thế cục hoàn toàn xoay về bên Lôi Chiến. Lôi Chiến sức lực lên nắm tay giữ xuống bụng, đùi, đầu gối của Lý Kiệt. Mà Lý Kiệt sau khi ngã xuống đất bị Lôi Chiến quán lấy, căn bản không thể đem cước pháp của Tae Kwon Do ra thi triển, hơn nữa hắn lại kém Lôi Chiến về sự cường tráng và thể lực, bởi vậy hai người bọn họ giằng co cùng một chỗ. Sau một lúc thì hắn căn bản là không phải là đối thủ của Lôi Chiến. Lúc này trên mặt, bụng, đùi, đầu gối của Lý Kiệt đã bị trọng quyền của Lôi Chiến đánh liên tục, mà Lý Kiệt cũng dùng khuỷu tay dùng đầu gối đánh Lôi Chiến, tuy nhiên Lôi Chiến bằng vào thân hình rắn chắc cường tráng đã đánh xuống dưới!

Lúc này hội viên Tae Kwon Do mang đai đỏ bước lên phía trước đem hai người tách ra, nói:

- Dừng, dừng lại, cái này mà gọi là tỷ thí à. Đây đúng thật là đánh loạn không có chiêu thức, đứng lên đánh lại một lần nữa, đánh lại một lần nữa!

Sở Phàm thấy thế cũng không đi ngăn cản, bởi vì nếu hắn nhìn không sai thì lúc này Lý Kiệt đã bị Lôi Chiến đánh cho tan tác, nếu đánh lại một lần nữa thì Lý Kiệt cũng vô pháp thi triển cước pháp linh hoạt, sắc bén của Tae Kwon Do kia.

Sau khi gã hội viên mang đai đỏ đem Lôi Chiến cùng Lý Kiệt tách ra thì Lôi Chiến vẫn một bộ thần sắc trầm ổn như cũ, chiến ý cuộn cuộn không giảm. Trái lại Lý Kiệt tuy đã đứng lên, nhưng mặt mũi bị bầm dập, mắt phải bị nắm tay Lôi Chiến đánh sưng lên, ngay cả đứng cũng không vững, bởi vì đùi và đầu gối của hắn bị Lôi Chiến liên tục giáng trọng quyền nên đau đớn không thôi. Trong lòng hắn nộ khí đằng đằng, hận không thể đem Lôi Chiến trước mặt giết đi mới cam tâm!

Lý Kiệt không tin mình đánh không lại Lôi Chiến, và cũng không cam lòng ở trước mặt người nhiều như vậy bị mất mặt. Hắn trông Lôi Chiến chỉ là đồ măng phụ cậy mạnh mà thôi. Bởi vậy hắn nổi giận quát một tiếng, dũng mãnh hướng Lôi Chiến xông lên, khi tới gần hoành chân quét về phía Lôi Chiến!

Lý Kiệt đá ra một cước thì ẩn ước cảm giác đùi mình đau nhói lên, lực đạo trên chân căn bản sử dụng không được, bởi vậy một cái hoành chân này uy lực suy giảm lớn!

Lôi Chiến nhìn Lý Kiệt đá tới mà lại mềm nhũn như vậy, đột nhiên đưa tay trái che trên mặt bên trái, lập tức chặn chân phải đang đá tới của Lý Kiệt rồi hữu quyền của Lôi Chiến tề tụ lực đạo toàn thân đánh một quyền lên khớp đùi phải. Lập tức Lý Kiệt phát ra ” A!!” một tiếng tru lên, rồi ngã xuống mặt đất!

Lôi Chiến đi đến trước mặt Lý Kiệt, lạnh lùng nói:

- Còn đánh không? Nhận thua chưa?

34. Chương 35: Cao Thủ Đai Đen

- Có giỏi thì hôm nào chúng ta tái đấu một lần, tao nhất định sẽ đánh cho mày răng rơi đầy đất!

- Tao lúc nào cũng có thể phụng bồi, tuy nhiên lần này. Mày thua!

Lôi Chiến lạnh lùng nói rồi hướng về phía ba người bạn cùng phòng và Sở Phàm đi đến. Trên mặt hắn lộ ra nụ cười chiến thắng, ba huynh đệ của hắn cũng không khỏi cao hứng, đều dang tay ôm lấy Lôi Chiến, trong mắt Sở Phàm cũng toát ra một thần sắc vui mừng. Dù sao Lôi Chiến đều khắc ghi lời hắn nói, xuất sắc đem Lý Kiệt đánh ngã.

Lúc này, một tiếng quát chợt trống rỗng vang lên:

- Lôi Chiến, còn muốn chạy à. Để Trương Uy tao tiếp mày!

Ngay lập tức, tên võ sinh mang đai đỏ bên hiệp hội Tae Kwon Do hét lớn một tiếng, nhằm hướng Lôi Chiến nhảy lên, thân thể bay lên, tung một cú đá vô cùng linh hoạt, sắc bén hướng về cổ của Lôi Chiến. Chiêu Đẳng không phách thói này của Trương Uy luận về lực đạo hay tốc độ đều phải hơn gấp ba lần so với Lí Kiệt, mặt khác Lôi Chiến lúc này đã hoàn toàn quay về hướng khác.

Kì thật cho dù là hấn đối mặt với Trương Uy thì cũng không nắm chắc có thể đỡ một cước này bởi vì một cước này của Trương Uy thực là tốc độ quá nhanh, bằng vào trình độ của Lôi Chiến hiện nay căn bản không thể né tránh, huống chi là giờ này hấn lại quay lưng lại!

- Lôi Chiến, cẩn thận sau lưng, Trương Uy hấn...

Ba người bạn cùng phòng của Lôi Chiến không kìm nổi hô lên một tiếng. Lôi Chiến nghe vậy liền quay lại, liền thấy được một cước của Trương Uy đang bay tới, thì không khỏi ngây ngẩn cả người quên cả phản ứng!

Kì thật ngay lúc Trương Uy hét lớn một tiếng Sở Phàm đã thấy Trương Uy lẳng không đá tới Lôi Chiến, hấn biết rằng với trình độ Lôi Chiến hiện tại căn bản không thể tiếp một cước này, huống chi giờ Lôi Chiến lại đưa lưng về phía Trương Uy. Nếu hấn không ra tay, nhất định Lôi Chiến sẽ bị đánh ngã tại đường trường.

Cho đến nay, Sở Phàm không hề muốn hiển lộ thân thủ của mình trước mặt người ngoài, bởi vì hấn cảm thấy còn chưa đến thời cơ, hơn nữa hấn trong lòng luôn ghi nhớ bốn chữ sư phụ tặng hấn trước khi đi – Tiềm Long thận dụng!

Nhưng hiện tại, nếu hấn không ra tay nhất định Lôi Chiến sẽ bị một cước của Trương Uy cho đo ván đường trường, hơn nữa một khi đá trúng cổ vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Đối với tình huống này, Sở Phàm không thể không ra tay, một nguyên nhân khác chính là hấn nổi giận bởi vì hấn không quen nhìn loại tiểu nhân tập kích sau lưng người khác thế này!!

Cho nên vừa lúc Lôi Chiến quay lại, Sở Phàm thân hình vừa động liền trực tiếp vọt tới trước mặt Lôi Chiến, mà cú đặng không phách thói của Trương Uy cũng đã mang một lực đạo hùng mạnh đánh đến, Sở Phàm ánh mắt lạnh lùng, tiến lên một cách mạnh mẽ, như du long xuất ra một trong tam đại cầm nã thủ của Nam Thiếu Lâm: Long trảo thủ, ngón tay phải cong lại thành câu, tựa như linh xà chụp vào huyệt Tam Lý trên đùi phải Trương Uy. Ngay lập tức Trương Uy liền cảm thấy đùi phải dậy lên một cơn đau chết lặng, không ngờ lại không thể xuất ra nửa điểm lực, tuy vậy Trương Uy luyện đến đai đỏ cũng không phải nói chơi, liền tiếp chân trái dựa thế hướng về Sở Phàm toàn lực đá tới. Sở Phàm cười lạnh, tay trái co lại thành long trảo, còn chưa chờ chân trái Trương Uy đá ra, tay trái Sở Phàm đã bắt được huyệt Tam Âm Giao trên chân trái, lập tức chân trái Trương Uy cũng chết lặng!

Sở Phàm liền phản một đòn, lập tức cả người Trương Uy trên không trung liền ngã “bùm” xuống đất, không ngờ khi ngã xuống đất hai chân Trương Uy lại quỳ xuống đất, quỳ gối trước mặt Sở Phàm, hấn muốn đứng lên nhưng hai chân gặp cơn đau làm cho chết lặng, muốn động dậy cũng không động dậy nổi.

Biến cố trong nháy mắt này khiến người trong sân khiếp sợ không thôi, tất cả bọn họ đều ngắc ngứ cả người. Hết thấy biến hóa quá nhanh và đột ngột, bọn họ không ai thấy được rõ ràng tại sao Trương Uy lại quỳ rạp như thế. Đương nhiên không phải Trương Uy tự mình quỳ rạp xuống đất, bọn họ không khỏi hướng mắt về phía Sở Phàm, trong lòng đầy khiếp sợ và nghi hoặc, thậm chí, chẳng lẽ là tên tiểu tử này trong chớp mắt đem Trương Uy đánh ngã xuống đất.

Tĩnh, hiện trường một mảnh yên tĩnh, không ai nói chuyện, không có một tiếng động nào vang lên, mọi người đều chìm đắm trong khiếp sợ!

Những điều này hết thảy đều rất khó tin, trong lòng bọn họ quả thực không thể tin được chuyện trước mắt là thật, bởi vì bọn họ không thể nhìn ra quá trình Trương Uy bị đánh lăn ra đất là như thế nào!

- Đây là tác phong của Tae Kwon Do bổng tử quốc sao? Cái người đánh thua lại không có dũng khí nhận thua, ngược lại áp dụng thủ đoạn dê tiện thấp hèn đánh lén sau lưng. Hành động của các người là vũ nhục hai chữ “vô đức”!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Khuôn mặt Trương Uy đỏ bừng, cảm tứ nhìn Sở Phàm hét lên:

- Mày đã làm gì tao? Tại sao hai chân của tao không có cảm giác gì cả?
- Mày yên tâm, tao đã hạ thủ lưu tình rồi. Còn nếu không hai chân của mày đã sớm bị phế rồi!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Lôi Chiến lúc này cũng đã phục hồi tinh thần, hắn biết vừa rồi nếu Sở Phàm không ra tay cứu giúp thì có lẽ giờ này hắn đã sớm nằm trên mặt đất rồi, liền không khỏi cảm kích nói:

- Người anh em, cảm ơn anh vừa rồi đã ra tay cứu giúp!

Sở Phàm nghe vậy liền lạnh nhạt cười, nói:

- Không cần khách khí, hành vi của hắn quá mức đê tiện. Tôi thật sự nhìn rất ngứa mắt!

Lúc này người bên hội Tae Kwon Do đã tiến lại đây, bọn họ đem đám người Sở Phàm và Lôi Chiến vây lại. Tiếp theo, nhóm hội viên Tae Kwon Do liền chủ động nhường ra một con đường, một người trẻ tuổi chậm rãi đi tới, người thanh niên này mang đai lưng màu đen, võ phục cũng có màu đen, trên áo viết số 2 La Mã. Nói cách khác, người này là một cao thủ đai đen nhị đẳng Tae Kwon Do

Người thanh niên này đi tới liền sử dụng tiếng phổ thông Hoa Hạ có một chút cứng nhắc hỏi:

- Trương Uy, có chuyện gì thế?

Sở Phàm nhìn ra thanh niên này là cao thủ đai đen Tae Kwon Do. Thường có thể đạt đến cấp bậc đai đen tuyệt đối là cao thủ. Đai đen và đai đỏ nói qua có vẻ là chỉ kém một giai đoạn, nhưng nếu muốn từ đai đỏ lên đai đen thì quá trình tu luyện còn cách xa vạn dặm. Tuy nhiên khiến cho Sở Phàm kinh ngạc chính là người thanh niên trước mắt này tuổi còn trẻ không ngờ đã là cao thủ đai đen nhị đẳng, xem ra cũng có thể xem là thiên tài võ học à!

- Hội trưởng, Lôi Chiến bọn họ khi dễ hiệp hội Tae Kwon Do của chúng ta, không ngờ đến đã quán khiêu chiến!

Một ít người biết chuyện trong hiệp hội Tae Kwon Do đã muốn châm ngòi xung đột.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng liền nổi giận, hắn hỏi Lôi Chiến đang đứng bên cạnh:

- Anh bạn, tên đai đen nhị đẳng này là ai?

Lôi Chiến nghe vậy trong lòng hơi kinh ngạc, sinh viên đại học Yến Hoa ai mà không biết phó hội trưởng hiệp hội Tae Kwon Do, lúc này hắn liền đáp:

- Hắn gọi là Kim Triết Nguyên, người Hàn Quốc, là lưu học sinh ở trường chúng ta, đồng thời cũng là phó hội trưởng hiệp hội Tae Kwon Do.

Kim Triết Nguyên lúc này quay đầu nhìn về phía bọn Sở Phàm, Lôi Chiến. Hắn sai người của hiệp hội Tae Kwon Do đưa Lí Kiệt cùng Trương Uy đi, tiếp theo dùng một giọng tiếng phổ thông cứng nhắc không chuẩn lắm nói:

- Là mày đánh bại Lí Kiệt và Trương Uy ư?

Kim Triết Nguyên lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lôi Chiến, ánh mắt thâm trầm, ngạo mạn, còn ẩn ẩn một tia không ai bằng. Sở Phàm đứng bên cạnh Lôi Chiến nhưng do đáng người đơn bạc, không có gì thu hút, nên hắn cho rằng chính Lôi Chiến đáng người không ngờ hẳn chắc đã đem Lí Kiệt và Trương Uy đánh bại.

Lôi Chiến đón lấy ánh mắt Kim Triết Nguyên, không hề sợ hãi nói:

- Hiệp hội Tae Kwon Do các người quá mức càn rỡ, Lí Kiệt thách đấu với tôi bị tôi đánh bại, không ngờ người hiệp hội Tae Kwon Do không phục, không dám nhận thua!
- Xem ra thân thủ của mày rất cao, vậy tao với mày luận bàn một chút.

Kim Triết Nguyên giọng trầm xuống, nói từng chữ một.

Lôi Chiến nghe hàm ý đùa bỡn dày đặc trong giọng điệu của Kim Triết Nguyên, trong lòng giận dữ, thầm nghĩ con mẹ nó bỗng từ quốc cũng dám ở quốc gia của tao khinh người quá đáng! Hắn tức giận nói:

- Đánh thì đánh, lão tử sợ gì mày!

Nói xong liền muốn động thân lao ra. Lúc này Sở Phàm liền ra tay ngăn cản, Sở Phàm nhìn ra Lôi Chiến tuyệt đối không phải là đối thủ của Kim Triết Nguyên, hơn nữa hắn cũng không muốn đem sự tình nháo lớn đến mức không thể vãn hồi.

Sở Phàm ngăn cản Lôi Chiến, chậm rãi nói:

- Anh bạn là người Hàn Quốc?

Kim Triết Nguyên nghe vậy liền liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, ánh mắt giống như là đang nhìn một tên khất cái ven đường, tràn đầy khinh miệt, lúc sau mới khinh thường đáp:

- Đúng vậy!

- Nước Trung Quốc chúng tôi với nước của anh bạn là bang giao. Anh bạn nếu là từ Hàn Quốc đến nước chúng tôi du học vậy là khách của nước chúng tôi. Đối với khách chúng tôi dùng lễ đối đãi. Chuyện hôm nay chỉ là một hồi hiểu lầm, cả hai bên đều sai cả. Vậy trời cao biển rộng tại sao hai bên không nhường một nước nhỉ?

Sở Phàm không để ý đến ánh mắt coi rẻ của Kim Triết Nguyên, tận lực tâm bình khí hòa.

- Theo lời các người, lịch sử Trung Quốc lâu đời, trong đó lưu truyền tới nay vô số loại võ thuật. Tao chỉ là dùng Tae Kwon Do của nước chúng tao tỉ thí với võ thuật Trung Quốc của các người mà thôi. Chẳng lẽ các người không dám sao?

Kim Triết Nguyên gây sự nói.

- Nước Trung Quốc chúng tôi truyền lưu võ thuật đúng là nhiều không kể xiết, hơn nữa tất cả đều ảo diệu cao thâm. Tuy vậy con cháu Hoa Hạ chúng tôi tu tập võ thuật chỉ là để cường kiện thân thể, tu tâm tính, không phải là để tranh cường hão thắng, diễu võ dương oai!

Sở Phàm dừng một chút, lạnh nhạt nói:

- Chẳng lẽ Tae Kwon Do của Hàn Quốc các người là để tranh cường hão thắng sao?

- Mày...

Kim Triết Nguyên sắc mặt trầm xuống, nói:

- Như vậy chuyện hôm nay mày định thế nào?

- Hôm nay sai là ở hiệp hội Tae Kwon Do các người mà không phải là ở chúng tôi.

Sở Phàm nói tiếp.

- Lôi Chiến và Lí Kiệt tỉ thí, Lí Kiệt bị đánh bại, không ngờ Trương Uy của hiệp hội Tae Kwon Do các người không chịu thua, thừa dịp Lôi Chiến xoay người sang chỗ khác âm thầm đánh lén, Kim hội trưởng nói xem, Trương Uy làm vậy là đúng hay sai? Có nhục hai chữ “Võ đức” hay không?.

Kim Triết Nguyên nghe vậy sắc mặt hơi giật, lập tức cười lạnh, nói:

- Trương Uy cho dù có sai thì cũng phải do hiệp hội Tae Kwon Do chúng tao trừng phạt, tại sao mày lại liên quan vào? Chúng mày làm vậy là coi thường hiệp hội Tae Kwon Do chúng tao. Cho nên chúng mày cũng phải trả giá!

Giọng điệu càn rỡ của Kim Triết Nguyên cứ như trong mắt hắn mọi người không đáng nhắc tới, chỉ cần nguyện ý, hắn có thể bắt bất cứ kẻ nào phải trả giá thảm trọng như nhau. Giọng điệu như vậy thực sự là khiếm tấu!

Sở Phàm nghe vậy trong lòng giận dữ, hai mắt lóe lên, sắc bén như dao, lạnh như băng nhìn về phía Kim Triết Nguyên!

Cùng lúc đó, giữa sân liền dần dần nổi lên một cổ lãnh ý sắc bén, mỗi người trong sân dường như đều cảm giác được một cỗ không hiểu áp lực, mà áp lực này rõ ràng phát ra từ người có vẻ không có gì thu hút Sở Phàm.

35. Chương 36: Đứng Ép Tao Ra Tay

- Ý Kim hội trưởng là vừa rồi tôi không nên ra tay ngăn cản Trương Uy tập kích sau lưng sao? Để tên tiểu nhân đánh lên Trương Uy cho hiệp hội Tae Kwon Do trừng phạt?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

- Trương Uy thuộc hiệp hội Tae Kwon Do chúng tao, tất nhiên là do chúng tao trừng phạt.

Kim Triết Nguyên nói.

- Như vậy tôi thật muốn hỏi một chút, nếu tôi không ra tay ngăn cản cú đá của Trương Uy, như vậy cổ của Lôi Chiến sẽ bị đá vào, khả năng xương sống cổ của hắn khả năng sẽ bị đá gãy, vậy thì cả đời hắn vĩnh viễn không đứng dậy nổi, Kim hội trưởng nghĩ thế nào đây?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

Kim Triết Nguyên nghe vậy vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, lạnh nhạt nói:

- Mày quá lời rồi đó! Hội viên hiệp hội Tae Kwon Do chúng tao ra chân đều biết nặng nhẹ, hơn nữa, đã có đảm lượng đến sân đấu này thì tất nhiên phải có tâm lý có thể bị đánh tàn phế.

Sở Phàm nghe vậy nhượng mày nói:

- Tập võ là bởi vì phát huy tinh thần võ thật, cường kiện thân thể, dĩ hòa vi quý mà không phải là tranh cường háo thắng, đấu đá người chết ta sống trên sân đấu. Hơn nữa, núi cao còn có núi cao hơn, chẳng lẽ đạo lý đơn giản như vậy Kim hội trưởng cũng không hiểu ư?

- Tao hiểu rồi, ý của mày là mày cao hơn so với tao đúng không? Như vậy tao muốn cùng mày luận bàn!

Kim Triết Nguyên hừ lạnh, bắt đầu khởi động tay chân đứng lên, một bộ dáng hoàn toàn không để Sở Phàm vào mắt.

Lời vừa nói ra liền ngay lập tức được hội viên hiệp hội Tae Kwon Do cao giọng phụ họa, họ hô ta khẩu hiệu, nhất nhất yêu cầu hội trưởng Kim Triết Nguyên ra tay giáo huấn Sở Phàm và Lôi Chiến một chút.

- Kim hội trưởng thân là đại diện nhậm chức, đối với động tác và kỹ thuật của Tae Kwon Do đã tương đối thành thục, tôi hoàn toàn nhận thức được thực lực của anh. Nhưng tôi sẽ không đấu với anh.

Sở Phàm lạnh nhạt nói. (cái gì mà lạnh nhạt lắm thế -DG)

- Đây không phải là sợ không dám đánh đấy chứ? Vừa kiêu ngạo như thế còn tưởng là cũng có bản lĩnh, thế mà vừa thấy hội trưởng của chúng tao liền muốn rút lui!

- Đúng vậy, hôm nay các người sỉ nhục hiệp hội Tae Kwon Do chúng ta, chẳng lẽ một câu không đánh là xong? Chúng tao không đồng ý!

- Đúng, muốn đi cũng được, nhưng trước hết phải xin lỗi hiệp hội Tae Kwon Do và hội trưởng của chúng tao đã!

.....

Đám hội viên hiệp hội Tae Kwon Do bên kia đều kêu gào đứng lên, một bộ hùng hùng hổ hổ, hơn nữa bọn họ còn đem Sở Phàm và Lôi Chiến vây lại, rất có thể khi Sở Phàm cự tuyệt tham chiến sẽ quần ẩu bọn Sở Phàm.

Lôi Chiến trời sinh nóng tính, nhìn người của hiệp hội Tae Kwon Do càn rỡ như thế liền nhẫn nại không nổi, liền động thân mà ra, tức giận nói:

- Muốn đánh thì hướng tao mà đánh. Chuyện hôm nay đều do tao mà ra, không quan hệ đến người khác, chúng mày muốn đánh thì đến đây!

- Chà, tên tiểu tử này còn nổi tính anh hùng à? Tối thôi, các huynh đệ, cùng nhau lên đánh cho tên này tàn phế đi!

Người của hiệp hội Tae Kwon Do liền lớn tiếng kêu la muốn xông tới.

Lập tức hội viên hiệp hội Tae Kwon Do đang vây quanh đều mãnh liệt tiến lên, lúc này Sở Phàm đem Lôi Chiến kéo sang một bên, hét lớn:

- Đều dừng lại cho tao! Chúng mày định làm gì hả? Muốn quần ẩu chẳng? Chúng mày đến học đại học hay là đến để đánh nhau? Chẳng lẽ chúng mày đều quên đi nguồn gốc sao? Chúng mày là con cháu Viêm Hoàng, thế mà lại vì một thứ Tae Kwon Do của bỗng tử chó má mà muốn quần ẩu một người đồng bào? Thật sự đáng chê cười! Nguyên tao rất kính nể học sinh của đại học Yến Hoa, nhưng hôm nay thấy biểu hiện của chúng mày như thế lại làm tao vô cùng thất vọng. Chúng mày ngạo mạn, càn rỡ, kiêu ngạo, không hề xứng là sinh viên đại học Yến Hoa!

Tiếng quát này của Sở Phàm liền khiến cho hội viên hiệp hội Tae Kwon Do ngớ ra. Giờ khắc này họ phát giác rằng người trẻ tuổi có vẻ bình thường đúng là có một cỗ khí thế khiến cho người ta không dám đối mặt. Bọn họ ngẩn ra, hai mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào.

Sở Phàm đưa ánh mắt sắc bén nhìn ra bốn phía, tiếp theo nói:

- Càng làm cho tao cảm thấy kinh ngạc chính là chúng mày không ngờ lại tôn trọng một môn Tae Kwon Do của Hàn Quốc, võ thuật Trung Quốc chúng ta có lịch sử lâu đời, bác đại tinh thâm, giống như biển rộng, sâu không lường được, các loại môn phái, chi phồn điệp mậu, ví dụ như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Nội Gia Quyền, Tự Nhiên Môn. Tùy tiện liệt kê vài môn phái này bàn về quyền cước chưởng pháp đều thuộc hạng nhất đẳng, hơn xa so với Tae Kwon Do. Các người vì sao không tôn sùng võ thuật truyền thống Trung Quốc mà lại đi sùng bái Tae Kwon Do của Hàn Quốc chứ?

Một bên Kim Triết Nguyên nghe vậy trong lòng lửa giận đã dâng cao vạn trượng. Vì khẩu khí nói chuyện của Sở Phàm quả thực là hạ thấp Tae Kwon Do của Hàn Quốc bọn họ không ít, hẳn không nhịn được nữa, tức giận nói:

- Nếu mày cho rằng võ thuật quốc gia chúng mày lợi hại như vậy, vậy mày dám luận bàn tỉ thí với tao một phen không?

Lúc này hội viên hiệp hội Tae Kwon Do cũng bắt đầu đứng lên:

- Dừng nghe hần thối phòng, mày cho là bây giờ vẫn còn là thời đại Lý Tiểu Long à? Hiện tại chỉ còn Tae Kwon Do, Không Thủ Đạo, Thái Cực Quyền gì đó, ở đâu nghe ra cái gì công phu Thiếu Lâm, Võ Đang!

- Đúng vậy, mày đem võ thuật quốc gia nói như vậy thì tỉ thí với hội trưởng của chúng tao đi, hiển lộ thân thủ cho chúng tao xem!

Một hội viên hiệp hội Tae Kwon Do lớn tiếng hét lên.

Kim Triết Nguyên nhìn toàn bộ người của hiệp hội Tae Kwon Do đang trợ uy cho hần, hơn nữa vì Sở Phàm đối với Tae Kwon Do toát ra vẻ khinh thường nên hần quyết tâm cũng Sở Phàm đánh một phen, cho Sở Phàm biết Tae Kwon Do của Hàn Quốc bọn họ lợi hại như thế nào!

Sở Phàm nhìn hội viên hiệp hội Tae Kwon Do lắc đầu, liền trầm giọng nói với Lôi Chiến và ba người bạn cùng phòng:

- Chúng ta đi thôi, không cần ở lại đấu khẩu với bọn chúng làm gì!

Nói xong liền muốn đi ra ngoài, tuy nhiên hội viên hiệp hội Tae Kwon Do làm sao dễ dàng để cho bọn Sở Phàm đi như thế? Toàn bộ liền đứng lại thành một khối, không nhường đường, hơn nữa lúc này Sở Phàm

cảm thấy bờ vai của mình bị một bàn tay gắt gao kiềm trụ. Hắn quay đầu lại liền thấy được ánh mắt phần nộ cùng với khinh rẻ của Kim Triết Nguyên.

- Kim hội trưởng, anh có ý gì vậy?

Sở Phàm giọng không nóng không lạnh, đậm nhạt hỏi!

Sở Phàm bình thường nói chuyện cùng chó mèo chính là loại giọng điệu không nóng không lạnh, bình tĩnh như mặt nước này.

- Hoặc là mày tỉ thí với tao một hồi, hoặc là mày phải lên mạng thanh minh, hướng Đại Hàn đế quốc của tao xin lỗi! Hơn nữa tao còn muốn mày trình trọng hướng tao cúi đầu nhận thua, như vậy tao sẽ buông tha cho mày!

Kim Triết Nguyên ánh mắt chớp động, phần nộ, đùa bỡn, coi rẻ, trào phúng, trong miệng nhả ra từng chữ một.

Một nam nhân có thể sống trên đời không nhà không cửa, không xe cộ, không có nữ nhân, thậm chí cái gì cũng có thể không có nhưng có hai dạng không thể không có – tôn nghiêm và bằng hữu!

Một người sống có tôn nghiêm, cho dù là một tên ăn mày bên đường cũng được người ta tôn trọng; một người không có tôn nghiêm thì cho dù địa vị của người có cao đến đâu vẫn bị người khác khinh bỉ.

Bằng hữu cũng giống như thế, một người sống mà không có bằng hữu thì đúng là không thể hưởng hết lạc thú sinh mệnh, bọn họ vĩnh viễn đều không thể có kiểu nâng cốc, uống hết bát lớn sáng khoáy, thoải mái!

Bằng hữu chân chính cũng không phải là từ miệng nói mà phải khắc ghi vào trong tâm; bằng hữu chân chính không quan tâm người xuất thân nghèo hèn hay cao sang, cho dù là người từ trên đám mây rơi xuống, người ngày xưa người gọi là “bằng hữu” đều bỏ người, người xung quanh người đều cười người, chế nhạo người thì bằng hữu chân chính của người vẫn sẵn sàng có một chai rượu hai cân thịt đợi người để chère chén!

Ánh mắt Kim Triết Nguyên không chỉ coi rẻ tôn nghiêm của Sở Phàm, không chỉ thế hắn còn coi rẻ võ thuật Trung Quốc. Điều này khiến Sở Phàm không thể nhịn được nữa!

Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, chậm rãi nói:

- Xin lỗi Đại Hàn đế quốc? Ngại quá, tao chỉ biết có cái gì gọi là bổng tử quốc, không biết cái gì gọi là Đại Hàn đế quốc!

Lúc này Sở Phàm đã muốn bùng nổ, Kim Triết Nguyên vô cùng ngạo mạn, vô lễ khiến cho hắn cực kì khó chịu. Chỉ là một tên bổng tử quốc lưu học sinh thể mà lại dám can rõ như thế ở Trung Quốc. Chỉ là một cái đai đen nhị đẳng mà thôi, lại dám ở Trung Quốc ta can rõ!

Trong lòng Sở Phàm yên lặng thì thầm:

“Sư phụ, người luôn bảo đệ tử phải tiềm long thận dụng, chỉ là hôm nay đệ tử không thể nhịn được nữa, vì vinh quang võ thuật Trung Quốc, đệ tử phải ra tay giáo huấn tên can rõ này một trận!”

- Không ngờ mày dám nhục mạ đế quốc Đại Hàn của tao. Nhất định tao sẽ làm mày trả giá nặng nề!

Kim Triết Nguyên sắc mặt biến đổi, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói.

- Tao chỉ khuyên mày một câu!

Sở Phàm nhìn Kim Triết Nguyên chăm chăm, giống như là nhìn một thứ rác rưởi, giọng điệu trầm thấp nói.

Kim Triết Nguyên cũng cảm tức nhìn Sở Phàm, trên mặt biểu tình phần nộ không thôi.

- Tốt nhất đừng ép tao ra tay!

Sở Phàm nói xong đầu vai rung lên, lập tức chân bay tay phải của Kim Triết Nguyên.

36. Chương 37: Võ Thuật Trung Quốc Vs Tae Kwon Do.

- Đừng bức mày ra tay à? Tao chỉ sợ mày không dám ra tay thôi. Mày nếu như có gan thì lên tràng tử thí với tao, để xem đến tột cùng là võ thuật Trung Quốc các người hay là Tae Kwon Do của đế quốc Đại Hàn chúng tao lợi hại!

- Nếu Kim hội trưởng đối với võ thuật Trung Quốc chúng tôi cảm thấy hứng thú như thế thì tôi sẽ luận bàn với hội trưởng một phen, cho các người thấy võ thuật Trung Quốc chân chính!

Sở Phàm trầm giọng nói.

Lôi Chiến lúc này liền ngăn cản Sở Phàm, hắn biết Kim Triết Nguyên chính là cao thủ đai đen nhị đẳng, hắn không khỏi lo lắng nói:

- Người anh em, chuyện này đều là do tôi gây ra, lại lôi anh liên quan vào thì thật là ngại quá. Vậy nếu như là do tôi gây ra thì nên để tôi giải quyết đi. Người anh em...

Sở Phàm liền ngắt lời Lôi Chiến, nói:

- Các người yên tâm. Tôi không sao đâu!

Nói xong liền đi ra giữa sân, đối mặt với Kim Triết Nguyên!

Kim Triết Nguyên có thể đạt đến cấp bậc đai đen nhị đẳng Tae Kwon Do cũng không phải ngẫu nhiên hay may mắn mà là phải trải qua cần cù khổ luyện cùng với vô số lần thực chiến mới đạt được!

Từ khi luyện tập Tae Kwon Do đến nay, Kim Triết Nguyên đã giao chiến với vô số người, nhưng vào thời điểm Sở Phàm đi lên giữa sân đối mặt với hắn, trong lòng hắn liền cảm thấy một cỗ áp lực trước nay chưa từng thấy áp bách hắn. Hắn nhìn tư thế của Sở Phàm, nhìn qua thì có vẻ toàn thân Sở Phàm không hề có sơ hở, nhưng khi nhìn kỹ lại cảm thấy rất nhiều chỗ sơ hở! (loạn lên chả hiểu cái gì - DG)

Tuy vậy, Kim Triết Nguyên vẫn không dám tùy tiện ra tay bởi vì hắn rất sợ một khi mình ra tay tất cả những sơ hở trên người Sở Phàm đều biến mất không thấy, rồi những sơ hở ấy sẽ biến hóa thành sát chiêu.

Kim Triết Nguyên di chuyển xung quanh Sở Phàm, nhưng thân thể Sở Phàm như một ngọn núi bất động, bình tĩnh tự nhiên!

Mà Kim Triết Nguyên dường như đã không còn nhẫn nại được nữa. Hắn

hét lớn một tiếng, cả người tiến lên trước, chân phải co gối đập lên, hai nắm tay để hai bên sườn, sau đó bàn chân trái làm trục xoay 180 độ ngược chiều kim đồng hồ, quét vào má phải của Sở Phàm. Đây là một chiêu đá nghiêng tiêu chuẩn!

Kim Triết Nguyên tu luyện Tae Kwon Do cũng đã đến đai đen nhị đẳng, bởi vậy góc độ ra chân vô cùng chính xác, hơn nữa tốc độ nhanh dị thường, trong đó mang theo lực đạo rất lớn hướng tới Sở Phàm, hung mãnh dị thường, chưa đến nơi mà đã thấy kinh phong rất cả mặt.

Sở Phàm nhìn thấy một cước này của Kim Triết Nguyên cũng không kinh ngạc, thật ra mà nói đối với đòn này của Kim Triết Nguyên hắn có không dưới mười thân pháp có thể né tránh đồng thời nhanh chóng phản kích. Tuy vậy hắn cũng không né tránh mà tay phải liên động thẳng lên chặn một cước kia của Kim Triết Nguyên!

Lập tức, Sở Phàm cảm giác được cánh tay phải có chút đau, có thể thấy một cước này của Kim Triết Nguyên mạnh như thế nào, hơn nữa dưới sức mạnh của cú đá này, Sở Phàm liền lui về sau hai bước, mượn thế hóa giải sức mạnh của đôi chân Kim Triết Nguyên.

Kim Triết Nguyên chân phải vừa đặt xuống liền lấy làm điểm tựa, chân trái liền nhanh chóng tung ra ba cú đá vào Sở Phàm. Một cước vào đùi Sở Phàm, một cước vào thắt lưng, một cước vào đầu. Một chiêu liên hoàn cước này vô cùng liền mạch lưu loát, nhanh vô cùng, quả không hổ là cao thủ đai đen nhị đẳng. Cú đá một chân liền như thế không ngờ có thể hoàn thành xuất sắc như thế!

Trong mắt Sở Phàm một lần nữa lộ ra vẻ tán thưởng, nhưng hắn không chút hoang mang, nhắc chân nghiêng người, lấy cánh tay làm trục, gạt chiêu liền đỡ, hoàn toàn ngăn chặn đòn của Kim Triết Nguyên!

Kim Triết Nguyên nhìn thấy công kích của mình đều bị Sở Phàm hóa giải trong lòng liền giận dữ, đột nhiên phi thân lên không, trên không hai chân Kim Triết Nguyên biến ảo thành vô số cước ảnh, liên tục đá về phía ngực Sở Phàm, mấy cú đá luân phiên này hung mãnh, lực đạo hung ác, hơn nữa là lẳng không mà đá, mang theo sức nặng thân thể, một khi bị đá trúng thì đúng là không thể lường được!

Tuy vậy, tốc độ ra chân của Kim Triết Nguyên dù nhanh như Sở Phàm còn nhanh hơn. Hai chân của Kim Triết Nguyên đá đến vị trí nào thì hai tay của Sở Phàm đã đợi ở đấy tiếp chiêu. Đá không trúng Sở Phàm, ngay tại lúc Kim Triết Nguyên sắp rơi xuống đất, hắn liền đem lực đạo toàn thân quán vào đùi phải, mượn thế đá mạnh về sườn Sở Phàm, song chưởng Sở Phàm liền hợp lại, chặn cú đá hung mãnh dị thường kia của Kim Triết Nguyên!

Tuy nhiên vì một cước kia của Kim Triết Nguyên lực đạo quá mạnh, Sở Phàm phải lui về sau ba bước mới hóa giải được lực của đòn này. Người bên ngoài đang xem cuộc chiến lại tưởng như là Sở Phàm không địch lại Kim Triết Nguyên nên phải lui về phía sau!

Đám hội viên hiệp hội Tae Kwon Do bên kia đã muốn hò hét lên, hô to tên Kim Triết Nguyên, hô to muốn đánh Sở Phàm ngã xuống đất không bò dậy nổi!

Kì thật ngay tại thời điểm Kim Triết Nguyên ra chân công kích, Sở Phàm ít nhất nhìn ra trên người Kim Triết Nguyên ba chỗ sơ hở, chỉ là hắn cũng không có ra tay phản kích, nguyên nhân là hắn muốn xem Kim Triết Nguyên có bao nhiêu hung mãnh, tốc độ ra chân nhanh thế nào, chuẩn xác ra sao nên hắn mới một lần nữa chống đỡ cú đá của Kim Triết Nguyên.

Trải qua mấy chiêu thử sức, Sở Phàm đối với tốc độ ra chân, lực đạo, phương vị đều đã hiểu rõ. Điều này gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Sở Phàm thăm dò công phu của Kim Triết Nguyên đã xong, kế tiếp là lúc hắn phản kích!

Qua mấy chiêu, Kim Triết Nguyên cảm thấy mình càng đánh càng thuận. Lúc này hắn liền bước chân phải lên, trọng tâm dồn về phía trước, bàn chân phải liền nhanh chóng đá về bụng Sở Phàm.

Sở Phàm lúc này đột nhiên hét lớn nói:

- Xem đây, thân pháp “Loạn bát bộ” này là một trong võ thuật Trung Quốc!

Tiếp đấy Sở Phàm chân đạp thác bộ, thân hình như du long theo một bộ pháp nhìn như hỗn loạn, thế nhưng chẳng những tránh được một cước kia của Kim Triết Nguyên mà còn lại sát bên Kim Triết Nguyên!

Tiếp theo Sở Phàm lại lớn tiếng nói:

- Một chiêu này trong võ thuật Trung Quốc gọi là “Long trảo cầm nã thủ”!

Sau đấy hai tay Sở Phàm gấp lại thành móc câu, như là long trảo, ngay lập tức bắt được huyệt Kiên Tĩnh trên đầu vai Kim Triết Nguyên, lập tức Kim Triết Nguyên cảm thấy một bên thân thể mình chết lặng. Hắn nhìn đau chân phải hướng lên đá một đá cao về phía Sở Phàm, dị thường hung mãnh!

Sở Phàm không thèm né tránh, lại lớn tiếng nói (gì mà lớn tiếng lắm thế? – DG):

- Chiêu này trong võ thuật Trung Quốc gọi là “Đại suất bi thủ”!

Nói xong, hai tay Sở Phàm đang bắt ở huyệt Kiên Tĩnh của Kim Triết Nguyên đột nhiên biến mạnh, hai tay uốn và vung một cái, cả người Kim Triết Nguyên liền bị ném bay ra ngoài!

“Phanh!”, một âm thanh vang lên, cả người Kim Triết Nguyên lăn ra mặt đất, mà ở một khác đấy tất cả các hội viên hiệp hội Tae Kwon Do đều mở to mắt nhìn, không thể tin được những gì mình đang thấy là sự thật. Mà đám người Lôi Chiến cùng ba người bạn học nguyên bản đang âm thầm lo lắng tất cả đều cao hứng nhảy nhót đứng lên, lo lắng trong lòng bọn họ cũng đồng thời tan biến!

Kim Triết Nguyên bị “Đại suất bi thủ” của Sở Phàm đánh bay đi, trong đầu hắn lúc này chỉ có một điều – đây là thủ pháp gì? Đây là công phu gì? Như thế nào ta lại bị hắn đánh bại?

Kim Triết Nguyên quả không hổ là đại diện nhị đẳng, ngay lúc thân thể vừa rơi xuống đất, hắn liền tá lực đá lực, thân thể bật mạnh lên, liền một lần nữa đứng lên. Cho dù vai còn bị một trảo của Sở Phàm làm cho

chết lặng, nhưng chiến ý dày đặc trong mắt vẫn không hề giảm, hắn không tin là mình không thể đánh bại Sở Phàm!

Kim Triết Nguyên nổi giận gầm lên một tiếng, chạy lấy đà và sau đó nhảy lên, một cước nhè cổ họng Sở Phàm đá tới. Thối pháp xảo diệu, mang theo lực đạo ngàn cân, bởi vật một cú đá này hung mãnh dị thường, Sở Phàm thân hình lóe lên, vòng ra sau Kim Triết Nguyên. Kim Triết Nguyên vừa rơi xuống liền xoay người đá tiếp về phía Sở Phàm, hai chiêu này vô cùng liên mạch lưu loát, không hề vấp vấp, hơn nữa còn nhanh ngoài dự đoán của mọi người!

Sở Phàm nhìn thấy Kim Triết Nguyên xoay người đá tới không ngờ lại không hề né tránh, đợi cho chân phải Kim Triết Nguyên đá hết sức thân hình liền song song với chân, đồng thời hai tay nắm lên chân phải Kim Triết Nguyên, sử xuất xảo kính “Tứ lạng bạt thiên cân”, cực kì xảo diệu đem lực đạo mạnh mẽ của Kim Triết Nguyên bắn ngược lại trên người hắn, lập tức Kim Triết Nguyên như là một con diều, trực tiếp ngã xuống đất (???)!

Sở Phàm thân hình như điện, đuổi theo. Kim Triết Nguyên vừa mới đứng dậy thì nắm tay Sở Phàm đã đánh vào xương sườn hắn, theo sau quyền của Sở Phàm như mưa nện xuống, phân biệt ở bụng, thắt lưng cùng các bộ vị ở trên người Kim Triết Nguyên, vừa đánh vừa nói:

- Một chiêu này gọi là Hình ý quyền, đây gọi là Trường quyền, còn có Thiếu Lâm ngũ hình quyền Long quyền, Xà quyền, Hồ quyền, Báo quyền, Hạc quyền!

Sở Phàm liên tục thi triển ra các loại quyền pháp trong võ thuật Trung Quốc, đánh cho đầu óc choáng váng, không hề có lực chống cự. Bởi vì Sở Phàm ra đòn chuyên tấn công vào các đại yếu huyệt trước ngực Kim Triết Nguyên, ví dụ như là huyệt Thiên Trung, Cự Khuyết, Thần Khuyết, Khí Hải. Đây là các yếu huyệt của con người, đánh trúng sẽ gây khí huyết không thông, nội khí tán loạn, thần chí không rõ, thân thể mất đi linh hoạt. Tuy nhiên Sở Phàm dùng lực đạo rất chuẩn xác, nếu không lúc này Kim Triết Nguyên đã sớm về châu tổ tiên!

Ngay sau đó, Sở Phàm thân như du long, sử dụng một trong tam đại cầm nã thủ của Thiếu Lâm là “Long trảo cầm nã thủ”, tay phải như long trảo, bắt được chỗ mệnh môn Kim Triết Nguyên, lạnh lùng nói:

- Mày thua!

Lúc này mọi người trong sân đã kinh ngạc đến ngây người, đặc biệt là hội viên hiệp hội Tae Kwon Do. Bọn họ quả không tin được sự thật trước mắt. Người bọn họ tôn sùng như thần, phó hội trưởng Kim Triết Nguyên không ngờ bị Sở Phàm đánh cho không có lực hoàn trả. Trong mắt bọn họ toát lên đủ thần sắc: kinh ngạc, thất vọng thậm chí là sợ hãi!

Mà Lôi Chiến và ba người huynh đệ của hắn đã sớm hoan hô nhảy nhót. Ngày thường trong trường Kim Triết Nguyên ý thể mình là phó hội trưởng hiệp hội Tae Kwon Do cùng với thân phận là cao thủ đai đen nhị đẳng vô cùng ngang ngược, hoàn toàn không đem người khác để vào trong mắt. Lần này Sở Phàm ra mặt giáo huấn Kim Triết Nguyên làm cho tự đáy lòng họ vô cùng cao hứng và kích thích!

Kim Triết Nguyên tuy là bị Sở Phàm nắm lấy mệnh môn không thể động đậy nhưng tâm trí hắn vẫn thanh tỉnh. Hắn không biết chính mình bị đánh bại thế nào, tuy nhiên hắn biết Sở Phàm hơn xa hắn, vì tốc độ, phương hướng ra tay của Sở Phàm hắn đều không thấy rõ. Tuy vậy hắn từ trước đến nay vẫn cao ngạo, nên bị đánh bại vẫn như cũ mạnh miệng nói:

- Mày khẳng định đã âm thầm động tay chân, hừ, có ngon thì hôm sau lại đến tỉ thí!

- Được, tao tùy thời có thể phụng bồi, tuy nhiên tỷ thí hôm nay mày có nhận thua hay không?

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Không thừa nhận, tao sẽ không thua, tao sẽ không thua!

Kim Triết Nguyên vẫn hét lên.

Sở Phàm nghe vậy ánh mắt phát lạnh, nói:

- Tao nhớ mày từng nói qua nếu có đảm lượng lên sân thi đấu đều phải chuẩn bị tâm lý bị người ta đánh tàn phế. Mày có biết tao đang nắm mệnh môn của mày hay không? Chỉ cần tao dùng sức một chút, như vậy cả đời mày sẽ tê liệt phải nằm trên giường!

Kim Triết Nguyên nghe vậy trong lòng cả kinh, hoảng sợ nói:

- Mày dám?

- Tao có gì không dám, dù sao lời này cũng là do mày nói ra!

Sở Phàm nói xong liền dùng sức một cái, lập tức một cổ đau đớn truyền khắp người Kim Triết Nguyên. Hắn dần cảm giác được bán thân mình như bị tê liệt, trong lòng liên kinh hoảng vạn phần, vội vàng lớn tiếng nói:

- Tôi thừa nhận, tôi thừa nhận, là tôi thua, là tôi thua!

- Tốt! Quả là trẻ nhỏ dễ dạy, vậy mày nói rốt cuộc là Tae Kwon Do của bổng tử quốc các người lợi hại hay là võ thuật Trung Quốc của chúng ta lợi hại?

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Võ thuật Trung Quốc lợi hại, võ thuật Trung Quốc lợi hại!

Kim Triết Nguyên gật đầu liên tục nói.

- Xem ra mày thật sự là đã tỉnh ngộ, cũng không ủng hộ công tao giáo huấn!

Sở Phàm nói xong liền buông tay ra, lập tức cả người Kim Triết Nguyên chống đỡ không được ngã xuống đất!

Sở Phàm liền đảo mắt qua hội viên Tae Kwon Do, nói:

- Chúng mày đều nghe kỹ cho tao. Tập võ đầu tiên phải tu đức. Tao không phản đối chúng mày luyện Tae Kwon Do chó má của bổng tử quốc, nhưng đừng giả một bộ ngưư bức hồ hét không ai bì nổi. Nếu chúng mày có bản lĩnh thì như vậy cũng không sao, nhưng chúng mày có bản lĩnh đó sao? Không bốn sự thì đừng giả bộ trang B, đừng làm mất thể diện con cháu Trung Quốc chúng ta! Nhanh đem Kim hội trưởng của chúng mày đi đi!

Đám hội viên hiệp hội Tae Kwon Do nghe vậy liền chạy tén nạng Kim Triết Nguyên lên, rồi lén lút chuẩn đi.

37. Chương 38: Lại Có Trò Hay

- Người anh em, không nghĩ đến anh lại lợi hại đến như vậy, ba đòn hai chiêu đã đem Kim Triết Nguyên đánh cho răng rụng đầy đất, ha ha, thật là thống khoái!

Lôi Chiến trong mắt toát lên vẻ khâm phục, hưng phấn nói.

- Tôi thì tính lợi hại gì chứ, võ thuật Trung Quốc chúng ta bác đại tinh thâm, điểm bản lãnh này của tôi chỉ có thể coi như là học được một chút lông mao vẻ ngoài mà thôi!

Sở Phàm ngừng lại một lát, tiếp tục nói:

- Kỳ thật tôi không muốn ra tay, chỉ là tên Hàn Quốc tiểu bổng tử kia thực sự là quá kiêu ngạo, cứ như thể là Trung Quốc chúng ta tìm không ra được một kẻ đánh cùng hắn vậy, quả thực là nhịn không được chỉ muốn ra tay giáo huấn hắn một chút!

- Tên Hàn Quốc chó má đó ngày thường ở trường chúng ta vẫn bộ dạng tự cao tự đại, kỳ thật không nói dối anh, những kẻ gia nhập hiệp hội Tae Kwon Do bọn chúng đều là mấy tên tiểu tử có tiền có thể ăn chơi lêu

lồng ở trong trường học, người bình thường muốn gia nhập cái hiệp hội Tae Kwon Do chó má đó quả thực là khó như lên trời, chỉ riêng phí nhập hội thôi anh cũng đóng không nổi.

Lôi Chiến tức giận bất bình nói, sau đó thay đổi ngữ khí lại nói:

- Người anh em, nếu anh không chê vậy chúng ta kết làm bằng hữu nhé, tôi thấy anh là một người rất sáng khoái!

Sở Phàm nghe xong mỉm cười nói:

- Anh đừng nói vậy, con người tôi ngoại trừ mỹ nữ ra cái gì cũng không ham, nhưng cũng thích được kết giao bằng hữu, tôi tên Sở Phàm, tên của anh tôi đã biết, ba vị huynh đệ này của anh xưng hô thế nào nhỉ?

Lôi Chiến nghe xong trong lòng vui vẻ, chỉ vào ba vị huynh đệ bên cạnh hắn lần lượt giới thiệu, nói:

- Cậu này tên Vương Hạo, cậu này tên Đoạn Thiên Vũ, cậu ta tên Trần Thần, ba người bọn họ đều là bạn cùng phòng với tôi đồng thời là huynh đệ!

- Sở ca, Sở ca, Sở ca!

Wang Hạo, Đoạn Thiên Vũ, Trần Thần ba người mỉm cười chào hỏi Sở Phàm, lúc này trong mắt của bọn họ đều tràn ngập thần sắc kính nể.

- Ha ha, tuổi của tôi cũng xấp xỉ với các cậu, các cậu gọi tôi là ‘Sở ca’ tôi thật là chịu không nổi, huống hồ cũng quá khách khí đi, nếu thật sự xem tôi là bằng hữu vậy cứ trực tiếp gọi tên của tôi đi.

Sở Phàm ha ha cười nói.

- Ha ha, à đúng rồi, Sở huynh, anh là người hệ nào?

Lôi Chiến rõ ràng là đem Sở Phàm thành sinh viên đại học Yến Hoa, cho nên mới hỏi như vậy.

Sở Phàm nghe xong nhún vai, thản nhiên cười nói:

- Kỳ thật tôi không phải là học sinh của trường các anh, ha ha, thân phận của tôi là vệ sĩ riêng của người ta. Người tôi phải bảo vệ là sinh viên Yến đại các anh, mà tôi cũng có dịp đến Yến đại dự khóa, đây cũng là một sở trường đặc biệt của tôi đấy.

Đám người Lôi Chiến nghe xong đều ‘a’ lên một tiếng, sau đó Lôi Chiến nói:

- Hóa ra là như vậy, chẳng trách được thân thủ của người anh em lại giỏi như vậy!

- Tôi có một cái yêu cầu, không biết các anh có thể đáp ứng hay không?

Sở Phàm giọng điệu trở nên nghiêm túc.

- Có yêu cầu gì cứ nói ra đi, chỉ cần đủ khả năng làm được chúng tôi sẽ đáp ứng!

Lôi Chiến nói.

- Đúng vậy, Sở huynh có chuyện gì cứ nói đi.

Wang Hạo, Đoạn Thiên Vũ bọn họ cũng nói.

- Sự việc của hôm nay tôi hi vọng mọi người không cần khoe khoang khắp nơi, không nên tuyên truyền ra ngoài, việc tỷ thí giữa tôi và Kim Triết Nguyên không nên nói với người khác, cũng không nên để lộ thân thủ của tôi ra với những người khác, nguyên nhân là bởi vì chức nghiệp của tôi và đối tượng được bảo hộ, điểm này hi vọng các anh có thể hiểu được.

Sở Phàm chân thành nói.

Lôi Chiến nghe xong gật đầu nói:

- Điểm này chúng tôi đương nhiên có thể làm được, chúng tôi sẽ không nói với những người khác, nhưng Tae Kwon Do hiệp hội bên kia thì sao? Sợ rằng bọn chúng sẽ truyền ra ngoài!

- Không thể nào.

Sở Phàm ánh mắt trở nên sâu sắc,

- Kim Triết Nguyên là kẻ rất trọng thể diện, sự việc của hôm nay hẳn chắc chắn sẽ nghiêm lệnh hội viên của hiệp hội Tae Kwon Do một chữ cũng không được phép nói với người khác, về điểm này tôi rất chắc chắn.

- Cũng đúng, người trong hiệp hội Tae Kwon Do đều là kẻ tự cao tự đại, rất trọng thể diện, chuyện Tae Kwon Do hôm nay thảm bại bọn chúng chắc chắn sẽ không truyền ra bên ngoài.

Đoạn Thiên Vũ nói.

- Như vậy tốt rồi, hôm nay có thể kết giao với Sở huynh quả là chuyện vui lớn trong đời, đúng rồi, hay là tối nay chúng ta đi uống một trận thống khoái đi!

Lôi Chiến đề nghị nói.

- Tình cảm của các anh em tôi đây tâm lĩnh, chỉ có điều trước mắt tôi không thể rời khỏi cổ chủ của tôi nửa bước, tôi phải đảm bảo sự an toàn của người đó, chỉ là các vị yên tâm, nhất định sẽ có thời gian chúng ta cùng nhau túy lúy một trận.

Sở Phàm cười nói.

- Chúng tôi thông cảm với anh, làm bảo tiêu chức trách lớn nhất đó là phải đảm bảo an toàn cho cổ chủ, đó là trách nhiệm của bảo tiêu!

Lôi Chiến vỗ vỗ bả vai Sở Phàm, nói tiếp:

- Tiết thể dục của chúng tôi rồi. Chúng tôi phải đi tập hợp đây. Phòng của chúng tôi ở nhà 7 phòng 514, không có việc gì cứ đến tìm chúng tôi chơi.

- Được rồi, cũng đã đến lúc tôi đi đón nhị tiểu thư.

Sở Phàm xem giờ giấc nói.

- Nhị tiểu thư?

Lôi Chiến có chút khó hiểu.

- A a, nàng ta chính là cổ chủ của tôi.

Sở Phàm giải thích nói.

Lôi Chiến nghe xong mỉm cười, sau đó bọn họ cùng Sở Phàm trao đổi số di động rồi phân biệt rời đi.

Đồng hồ đã sắp chỉ đến con số 12, khóa thể dục nhịp điệu(aerobis)của nhị tiểu thư các nàng cũng sắp kết thúc, cho nên Sở Phàm đi thẳng về phía phòng tập thể dục.

Khi đến gần phòng tập Sở Phàm liếc mắt thấy Lâm Phi Dật, trên đời này có một loại người tùy tiện đứng ở trong đám người vĩnh viễn đều như hạc đứng giữa bầy gà, bắt mắt dị thường, Lâm Phi Dật chính là một trong số đó, trên mặt hắn luôn mang theo nụ cười tao nhã mà lại mê người, không ngại mỉm cười với mỗi nữ sinh chào hỏi hắn, mặc kệ là xấu hay đẹp, hắn đúng là thông qua thái độ ôn hòa ưu nhã như vậy mà bắt được phương tâm của đại bộ phận nữ sinh Yển đại, khiến cho tất cả nữ sinh Yển đại đều nhất trí đem hắn tôn làm bạch mã vương tử trong lòng bọn họ!

Mà Lâm Phi Dật cũng đủ vốn liếng để trở thành bạch mã vương tử trong lòng của nữ sinh, Lâm Phi Dật lớn lên trong một đại gia tộc hiển hách, cha hắn là chủ tịch tập đoàn Lâm thị, bác hắn thân nắm giữ chức vị quan trọng, đảm nhiệm cục trưởng cục tài vụ, bên nhà ngoại hắn cũng là người có quyền có thế, cho nên ở kinh thành nói đến Lâm gia quả thật là nhân vật số một, người khác nói đến Lâm Phi Dật đều cực kỳ tôn trọng mà nịnh nọt thì gọi là “Lâm thiếu”, mặc dù lớn lên ở đại gia tộc hiển hách như vậy song trên người Lâm Phi Dật không có loại khí chất ngang ngược kiêu ngạo, trên mặt luôn luôn giữ nụ cười tao nhã, đó mới là chỗ khiến cho nữ nhi ái mộ và đối thủ nhìn không thấu nhất!

Trên đời này cao thủ chân chính đối phó với nữ nhân không phải là loại người nhìn thấy một vị mỹ nữ thì cửa đổ một vị, mà là loại người sau khi cửa đổ xong còn phải khiến cho mỹ nữ đó đối với người một lòng

một dạ thề sống chết đi theo, cho dù người đã chơi chán nàng, đề xuất chia tay cũng phải khiến cho nàng cảm thấy không oán không hối.

Sở Phàm nhìn Lâm Phi Dật, trong lòng nhận định Lâm Phi Dật chắc chắn có thể phát triển thành loại cao thủ này, có lẽ, Lâm Dật Phi hiện tại đã làm được rồi!

Lâm Phi Dật lúc này cũng chú ý đến Sở Phàm, nhưng lực chú ý của hắn rất nhanh liền bị bên kia hấp dẫn qua, bởi vì hắn nhìn thấy tử địch của hắn Trần Tuấn Sinh đang hò hét một đám người hùng hổ xông về phía hắn, lông mày của hắn hơi nhíu lại, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, bởi vì thông qua vài lần giao phong trước đây hắn nhìn ra được Trần Tuấn Sinh chỉ là một tên tiểu tử ngoài cứng trong mềm, hắn rất tin tưởng Trần Tuấn Sinh tuyệt không dám làm gì hắn, luận thể lực, trong nhà hắn không nhỏ hơn nhà Trần Tuấn Sinh, luận tài lực, nhà hắn mạnh hơn nhà Trần Tuấn Sinh rất nhiều!

Trần Tuấn Sinh hùng hổ đi đến sau đó vẫy tay một cái, đám tiểu đệ của hắn lập tức vây quanh Lâm Phi Dật, bốn tên tay chân cao to lực lượng bên cạnh hắn vịn vịn bàn tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Phi Dật.

Lâm Phi Dật đảo mắt nhìn bốn phía, cuối cùng mắt nhìn Trần Tuấn Sinh, thần sắc vẫn như cũ trấn định như thường, hắn thản nhiên nói:

- Trần công tử, anh đây là cái có ý tứ gì?

- Ai da, tôi có ý tứ gì mà Lâm thiếu không biết sao? Nhìn không ra Lâm thiếu ngoại trừ bộ dạng chó lột người ra thì bản lãnh giả dối cũng đã luyện đến trình độ lô hỏa thuần thanh a, tôi thật muốn nhìn xem Lâm thiếu còn muốn giả bộ đến khi nào.

Trần Tuấn Sinh cười gằn, giọng điệu lạnh lùng nói.

Sở Phàm nghe xong trong lòng cười trộm không thôi, nhìn không ra tên Trần Tuấn Sinh này ngoại trừ vẻ ngoài càn rỡ ra còn ném đá giấu tay, công phu chữ lừa người quả thực rất khá.

- Trần công tử, anh có gì cứ nói thẳng ra, tôi không có thời gian cùng anh vòng vo, ngoài ra. Anh tốt nhất là không nên quấy nhiễu không gian riêng tư của tôi.

Lâm Phi Dật lạnh lùng nói.

- Tao khinh, tên tiểu nhân âm hiểm ra vẻ đạo mạo như mày, con mẹ nó chỉ biết núp sau lưng đàn bà. Con mẹ nó, lần này ông đây không tính toán sòng phẳng với mày thì ông sẽ không mang họ Trần.

Lâm Phi Dật nhướng mày, hắn nghe không ra lời nói của Trần Tuấn Sinh là nói cái gì với cái gì, hắn hờ hững nói:

- Vô vị, tao không biết mày đang nói cái gì.

- Không biết? Hừ, lưu lại thì mày sẽ biết!

Trần Tuấn Sinh âm lãnh nói.

Sở Phàm trong lòng hiểu được ý tứ trong lời nói của Trần Tuấn Sinh, bất cứ một nam nhân nào đều muốn đem tình địch đánh bại ở trước mặt nữ nhân mà mình thích, lấy chiến thắng đó để biểu hiện uy phong của bản thân, từ đó mà thu được ấn tượng tốt với người đẹp. Hiển nhiên, Trần Tuấn Sinh cũng nghĩ như vậy, cho nên ngay sau khi tiếng chuông vang lên, khi nhị tiểu thư Kỷ Tiên Vân đi ra thì cũng là lúc màn trình diễn bắt đầu.

Chỉ là, Sở Phàm vụn vụn không nghĩ đến màn kịch này lại diễn ra nhanh đến vậy.

38. Chương 39: Nạo Chủng

Trong kịch luôn có người đóng vai phản diện cũng có người đóng vai chính diện, luôn có một người là nhân vật chính, luôn có một số nhân vật phụ, nhân vật chính trong kịch đều nghĩ rằng bản thân mới là người chiến thắng cuối cùng, nhưng hẳn lại bỏ qua một vai trọng yếu khác - Người xem kịch!

Trong cuộc sống diễn kịch đều là làm ra cho người khác xem, trong đó mình tranh ám đấu, người ngu ta trá, thế gian muôn màu muôn vẻ chẳng qua là tăng thêm một chút vui vẻ cho người xem mà thôi, cho nên có rất nhiều lúc, trong ngoài vở diễn, vai chính thật sự, kẻ chiến thắng chân chính lại là người xem kịch!

Chỉ là, trình diễn một màn kịch hay, nhất định sẽ đưa tới rất nhiều người xem, muốn ở trong rất rất đông người xem mở ra một con đường máu, trở thành kẻ chiến thắng chân chính quả thực là không dễ dàng gì, luôn phải trả những cái giá mà thường nhân không thể nào tưởng tượng ra được.

Cho nên, trí giả đều lấy tâm cảnh siêu phàm nhập thánh xem kịch, cường giả đều ôm tâm tình thiên hạ xá ngã kỳ thù(thiên hạ ai hơn ta) xem kịch, bá giả đều ôm tâm tình hoành tảo lục hợp(càn quét tứ phương) xem kịch, kẻ gian tà đều ôm tâm tình đục nước béo cò xem kịch, còn kẻ yếu, kẻ yếu ngay cả tư cách xem kịch cũng không có, bởi vì bản thân kẻ yếu chính là một nhân vật trong vở kịch.

Đó là lý do mà từ xưa đến nay, chân chính được xem là vở diễn kinh điển đặc sắc đều không phải là những vở kịch diễn trên sân khấu, mà là ở trong cuộc sống hiện thực diễn ra chân thật trước mắt, nhất tướng công thành vạn cốt khô là vở diễn, nhất nhân đắc đạo, kẻ khuyến thắng thiên cũng là vở diễn, điểm giống nhau duy nhất đó là, nhân vật kiêu hùng chân chính luôn luôn là nhân vật ở trong quá trình xem kịch bày mưu tính kế quyết định thắng lợi ngoài ngàn dặm.

Lâm Phi Dật thân người khế dựa vào con xe Lamborghini Gallardo09 LP560-4 màu trắng ở bên cạnh, đôi mắt thâm thúy bình thản ung dung nhìn Trần Tuấn Sinh, trong mắt hắn lấp láy vẻ đùa cợt, bởi vì trong ánh mắt của hắn, Trần Tuấn Sinh người này giỏi lắm có thể lái một con xe Audi phiên bản A61.8, hoặc có lẽ là một con Mercedes-Benz cấp C, giống con Lamborghini Gallardo cao cấp này của hắn Trần Tuấn Sinh cho dù nằm mộng cũng đào không ra được, cho nên, trong mắt hắn toát ra một loại ưu việt cảm giác.

Từ nhỏ lớn lên trong gia đình giàu có Lâm Phi Dật được nhồi nhét vào đầu sự ưu việt của thân phận bản thân đủ để khiến cho kẻ khác cảm thấy tự ti mặc cảm, đặc biệt là đối phó với kẻ trời sinh tính cách cuồng vọng cao ngạo như Trần Tuấn Sinh này.

Quả nhiên, Trần Tuấn Sinh sau khi thấy được cảm giác ưu việt toát ra từ trong mắt của Lâm Phi Dật trong lòng nổi giận bực bực, nhớ tới sỉ nhục đầu tiên trong đời ở quán bar Sway, trong lòng hắn càng thêm cảm hận vạn phần, khóe mắt đồng tử đột nhiên co rút lại, lý trí đã bị lửa giận thiêu đốt.

Lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, đám sinh viên ở trong phòng thể dục tất cả đều đổ xô ra ngoài, chỉ là khi bọn họ đi ra nhìn thấy tràng cảnh Trần Tuấn Sinh và Lâm Phi Dật giằng co thì cũng không lấy làm kỳ quái, cả Yến Hoa đại học này ai mà không biết hai người bọn họ chính là đang tranh đoạt hoa hậu giằng đường mỹ nữ Kỷ Tiêm Vân chứ, dường như tràng diện giằng co như thế này giữ hai người bọn họ đã phát sinh rất nhiều lần, mỗi lần đều là sấm to mà mưa nhỏ, xem nhiều cũng chỉ có vậy, cho nên đám sinh viên này sau khi hết tiết nhìn thấy tình cảnh này cũng chẳng có người nào dừng chân đứng lại, trực tiếp đi thẳng đến nhà ăn.

Theo tiếng chuông tan học vang lên, Sở Phàm biết, một màn chó cắn chó đặc sắc sắp được bắt đầu.

Chỉ chốc lát, mỹ lệ thuần khiết nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân, cao gầy nóng bỏng Tô Phi, rực rỡ quyền rũ Trầm Mộng Lâm, ba mỹ nữ này chính là những mỹ nữ được công nhận là mỹ lệ nhất, khêu gợi nhất, quyền rũ nhất trong sinh viên năm thứ nhất. Các nàng 'bước lên sân khấu' đương nhiên là hào quang tỏa bốn phía, chói mắt rực rỡ, khiến cho người xung quanh đều phải liếc mắt nhìn, có lẽ đây chính là cái được gọi là hiệu ứng mỹ nữ đi.

Kỷ Tiêm Vân sau khi đi ra nhìn thấy Trần Tuấn Sinh bộ dạng như hổ đói rình mồi nhìn chằm chằm Lâm Phi Dật, lại nhìn bộ dạng giằng co giữa người, Kỷ Tiêm Vân khẽ nhíu mày, nói thật ra, nàng ta thật sự

không thích nhìn thấy tình huống như thế này, mỗi lần nhìn thấy tràng diện này nàng đều trực tiếp bỏ đi, lần này cũng không ngoại lệ.

- A ? Lại có trò hay xem rồi đây!

Tô Phi khẽ mỉm cười, đôi môi gợi cảm vẽ nên một đường cong mỹ lệ.

Trầm Mộng Lâm sau khi nhìn thấy Trần Tuấn Sinh trong lòng nổi lên cơn tức giận vô cớ, ngày đó ở quán bar Sway Trần Tuấn Sinh vũ nhạc nàng còn rõ ràng trong mắt.

- Tiểu ngọc ngọc, tiểu ngọc ngọc, qua bên này, qua bên này.

Tô Phi mỉm cười hướng Sở Phàm vẫy vẫy tay.

- Tôi? Gọi tôi qua bên đó sao?

Sở Phàm mang theo lòng cảnh giác tới gần Tô Phi, tựa như trong mắt hấn Tô Phi giống như một con cạp lớn ăn thịt người vậy.

Sau khi Sở Phàm đi đến Tô Phi đột nhiên đem túi xách trên tay quàng vào cổ hấn, lại đem bộ quần áo thể dục bó sát người ướt đầm mồ hôi vừa mới thay ra ném vào ngực Sở Phàm, cười nói:

- Tiểu ngọc ngọc, anh giúp tôi giữ mấy cái này. Tôi đi trước xem kịch, trở lại sẽ thưởng anh kẹo ăn nha!

Sở Phàm nghe xong vẻ mặt một trận kinh ngạc, vẻ mặt này không khác gì vẻ mặt lúc người đang vui sướng vụng trộm ngoại tình thì đột nhiên bị lão bà phá cửa xông vào, một mùi thơm pha lẫn mùi mồ hôi của cơ thể nhẹ nhàng bay vào mũi Sở Phàm, nó là mùi mồ hôi từ trên bộ quần áo bó sát người của Tô Phi truyền đến, Sở Phàm trên mặt không biểu hiện gì kỳ thực âm thầm hít lấy hít để, ài, mùi hương này quả thực là loại cảm dỗ trắng trợn.

Trầm Mộng Lâm thấy thế cũng bắt chước Tô Phi, đem túi xách và bộ quần áo bó sát người vừa mới thay ra vứt lên người Sở Phàm, đôi mắt quẹo rừ liếc nhìn Sở Phàm một cái, nói:

- Tiểu suất ca, anh phải biết là suất ca vì mỹ nữ phục vụ là việc nên làm.

Sở Phàm trong lòng ủy khuất, thật giống như là bùn đất mà không tìm thấy wc, không có chỗ trút ra, hấn bất quá chỉ là cận thân bảo tiêu của nhị tiểu thư mà thôi, có tiến hóa thể nào đi nữa thì cũng không trở thành là bảo mẫu bên cạnh hai người Tô Phi và Trầm Mộng Lâm đi?

Chẳng qua làm cho hấn trong lòng cảm thấy có chút vui vẻ đó là hấn có thể thoải mái hít lấy mùi hương từ bên bộ quần áo của hai người Tô Phi và Trầm Mộng Lâm truyền tới, hơn nữa hấn còn rất dâm dăng dùng kiến thức phân tích học của hấn đưa ra một cái kết luận: Mùi hương trên quần áo của Tô Phi mặc dù đậm, nhưng ngửi ra được một loại mùi hương thơm ngát nhàn nhạt, rất mê người, khiến người ta sau khi ngửi được không khỏi liên tưởng đến thân hình nóng bỏng khêu gợi của Tô Phi, trên quần áo của Trầm Mộng Lâm lại có một loại mùi không đậm cũng không nhạt, loại mùi này bất kỳ một nam nhân tính dục bình thường nhưng tinh lực dồi dào ngửi qua đều sẽ nhịn không được trong nháy mắt trở nên hưng phấn, nếu hoán đổi thời gian khác, Trầm Mộng lâm nói không chừng còn thật sự trở thành Đát Kỷ thứ hai trong lịch sử!

Sau khi Lâm Phi Dật nhìn thấy Kỷ Tiêm Vân đi ra liền tiến lên nghênh đón, trên mặt mang theo nụ cười ưu nhã mê người, Trần Tuấn Sinh ghét nhất chính là nhìn thấy bộ mặt lúc này của Lâm Phi Dật, cho nên hấn tức giận nói:

- Lâm Phi Dật, cái thứ âm hiểm chỉ biết núp sau lưng nữ nhân, nợ cũ nợ mới lần này lão tử cùng mày thanh toán sòng phẳng.

Trần Tuấn Sinh nói xong vung tay lên, bốn tên tay chân to cao lực lượng đứng bên cạnh hấn liền đi lên trước ngăn cản Lâm Phi Dật, trong đó một tên đại hấn đẩy mạnh Lâm Phi Dật một cái, Lâm Phi Dật lão đảo, suýt nữa ngã xuống đất, bộ dạng chật vật không chịu nổi, đối với một kẻ bình thường phi thường chú trọng hình tượng như hấn mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã, sau khi ổn định thân người sắc mặt đỏ bừng, cảm tức nhìn Trần Tuấn Sinh, lạnh lùng nói:

- Trần Tuấn Sinh, mày rớt cuộc muốn thế nào? Nói cho mày biết, mày tốt nhất đừng chọc vào tao, nếu không mày sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu!

Trần Tuấn Sinh nghe xong ha ha cười lớn, nói:

- Chọc giận mày? Con mẹ nó, hôm nay tao không những chọc giận mày mà còn muốn đánh mày, để cho mày ném thử một chút tư vị bị kẻ khác đánh là như thế nào!

Trong lúc nói chuyện, bốn tên tay chân đã bắt đầu vung quyền cước hướng về phía Lâm Phi Dật, Lâm Phi Dật xuất thân gia đình quyền quý, từ nhỏ được cưng chiều, ngay cả thái đao cũng chưa từng cầm đến, làm sao có thể chịu được đòn đánh đấm của bốn tên đại hán đó?

Không đến một lát, bốn tên đại hán đã đem Lâm Phi Dật hai tay che mặt đánh ngã lăn ra đất.

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân vốn muốn trực tiếp bỏ chạy lấy người, chỉ là biến cố bất ngờ lại khiến lòng nàng cả kinh, đợi nàng phản ứng lại thì Lâm Phi Dật đã ngã trên mặt đất rồi, nàng vội vàng hét lên:

- Dừng tay, dừng tay, Trần Tuấn Sinh, tên vương bát đản nhà ngươi sao lại tùy tiện ra tay đánh người vậy chứ?

Dưới tiếng quát bất ngờ của Kỷ Tiêm Vân bốn tên đại hán kia quả nhiên dừng tay, Trần Tuấn Sinh mỉm cười nhìn Kỷ Tiêm Vân nói:

- Nhị tiểu thư, thằng nhãi này kỳ thực là một tên tiểu nhân gian trá, lần trước ở quán bar Sway chính thằng nhãi này chơi đùa tôi, tôi chỉ muốn báo thù lại thôi.

Lúc này Lâm Phi Dật loạng choạng đứng dậy, hấn sờ sờ khuôn mặt mình, hoàn hảo, không bị thương, hấn nhìn chăm chăm vào Trần Tuấn Sinh, trong mắt phun ra ngọn lửa giận, từ nhỏ đến lớn, hấn chưa từng bị mất thể diện như vậy trước mặt người ngoài, trong lòng hấn âm thầm phát thệ mỗi thù này nhất định phải báo.

- Trần Tuấn Sinh, quán bar Sway nào? Tao chơi mày chỗ nào? Lâm Phi Dật tao lại phải đi tính toán với hạng người như mày à? Mày nói xem trên người mày có điểm nào ưu tú hơn tao? Tao có thể chơi mày sao? Mày đây là vu cáo tao, sự việc hôm nay là mày động thủ trước. Chúng ta chờ xem, tao sẽ không để cho mày yên đâu.

Lâm Phi Dật lúc này đã không còn chút gì tao nhã, tức giận rống lên.

- Không cần chờ xem, bây giờ chúng ta kết thúc thôi, Lâm Phi Dật mày, con mẹ nó, nếu có gan thì đứng ra cùng tao đánh một trận, không dám đứng ra kẻ là hèn nhất!

Trần Tuấn Sinh nhìn Lâm Phi Dật khẩu khí kiêu ngạo nói.

Xem ra trò hay còn ở phía sau, nhưng không biết, kết cục cuối cùng của màn trình diễn này là như thế nào đây?

39. Chương 40: Trần Tuấn Sinh Vs Lâm Phi Dật

Kỷ Tiêm Vân nào bộ vận chuyển, đột nhiên nhớ lại trong tiết toán cao cấp Sở Phàm về mặt bí hiểm đã nói một câu - Kế tiếp chúng ta cứ đợi xem kịch!

Xem kịch? Xem kịch! Chẳng lẽ tất cả đều là do tiểu ngốc ngốc một tay bày mưu tính kế ra sao? Kỷ Tiêm Vân trong lòng thầm nhủ, quay đầu lại nhìn Sở Phàm nói:

- Tiểu ngốc ngốc, tất cả là do anh một tay tạo thành có phải không?

- Nhị tiểu thư có ý gì đây? Tôi một tay tạo thành cái gì nhỉ? Tôi bây giờ hai tay giúp Tiểu Phi và Tiểu Lâm giữ đồ không làm được gì hết.

Sở Phàm ngưng ngừng nói.

Kỷ Tiêm Vân đề thấp thanh âm, nói:

- Nhưng sự việc ở quán bar Sway ngày đó rõ ràng là do anh làm, Trần Tuấn Sinh làm sao lại đổ lên đầu Lâm Phi Dật đây chứ? Chắc chắn là do anh phía sau xúi giục! Đúng rồi, anh không phải đã nói Trần Tuấn Sinh từng kéo anh ra hỏi vài câu sao? Anh rốt cuộc đã nói gì với hắn?

- Tôi, tôi không nói gì cả, hắn hỏi tôi có biết kẻ thần bí kia là ai không, lúc đó bộ dạng của hắn rất hung hăng, tôi nói không biết, hắn chính là tự mình đoán ra!

Sở Phàm nói.

Kỷ Tiêm Vân liếc xéo Sở Phàm một cái, bĩu môi đang muốn nói điều gì đó, lúc này đột nhiên nghe được Lâm Phi Dật hét lớn:

- Đánh thì đánh, ai sợ ai!

Hiển nhiên là Lâm Phi Dật không nguyện ý ở trước mặt bao nhiêu người thế này, đặc biệt là ở trước mặt mỹ nữ Kỷ Tiêm Vân mà bản thân mình toàn lực truy cầu đội lên cái danh hiệu kẻ hèn nhất, cho nên tiếp thụ khiêu chiến của Trần Tuấn Sinh.

Sở Phàm lúc này lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, nói:

- Ài! Chung quy vẫn là người trẻ tuổi a, không hiểu chuyện, tranh cường hiếu thắng lại sĩ diện, rốt cuộc là bị lừa.

Kỷ Tiêm Vân nghe được không hiểu mô tê gì, nhin không được hỏi:

- Anh nói vậy có ý gì? Đây, tôi van anh có thể đem chuyện nó rõ ràng một lần hay không đây? Bộ dạng ngốc ngốc còn muốn bắt trước người khác giả dạng sâu sắc?

Sở Phàm “hắc hắc” cười thành tiếng, nói:

- Nhị tiểu thư quả là có ‘hỏa nhãn kim tình’, nói chuyện cũng là ‘một châm kiến huyết’, nhưng mà nhị tiểu thư chẳng lẽ nhìn không ra Lâm Phi Dật kia đã đi vào sắp đặt của tên Trần Tuấn Sinh sao?

- Sắp đặt cái gì?

Kỷ Tiêm Vân tận lực dùng một loại khẩu khí không quan tâm hỏi.

- Mình biết, mình biết! Tiểu ngốc ngốc muốn nói Lâm Phi Dật không nên đi vào sắp đặt của Trần Tuấn Sinh, nhận lời khiêu chiến của Trần Tuấn Sinh, đúng không hả?

Tô Phi giành trước nói.

Sở Phàm nghe xong hướng về phía Tô Phi truyền đến một ánh mắt tán thưởng, nhìn thấy ‘núi đôi’ của Tô Phi tựa như sắp sửa phá mảnh áo trước ngực mà chui ra, thiếu chút nữa thì thốt ra “Hóa ra tiểu Phi cô cũng không phải là loại mỹ nữ hung đại vô não a”. Song may mắn lời nói của hắn vừa đến cửa miệng bị mạnh mẽ nuốt trở vào, chữa lại nói:

- Ủ ừ, các cô xem, Lâm Phi Dật trước đó bị bốn tên tay chân của Trần Tuấn Sinh đánh cho đứng còn không vững, lúc này Trần Tuấn Sinh lại ra mặt cùng Lâm Dật Phi đơn đấu, các cô nói ai lợi hại? Khẳng định là Trần Tuấn Sinh lợi hại rồi, cho nên nói đây là một cái bẫy của Trần Tuấn Sinh, không nghĩ đến Lâm Phi Dật lại sĩ diện hão đến vậy, mở miệng đáp ứng, ài!

Kỷ Tiêm Vân trong lòng quýnh lên, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra ung dung thản nhiên, nói:

- Tên nam nhân nào có thể nhin được khẩu khí can rở như vậy của Trần Tuấn Sinh chứ? Bởi vậy phản ứng của Lâm Phi Dật cũng là bình thường! Đúng rồi, tiểu ngốc ngốc, việc này cùng anh có liên quan, cho nên anh chạy không thoát trách nhiệm!

- Nhị, nhị tiểu thư có ý gì chứ? Tôi phát hiện ra nhị tiểu thư hôm nay nói chuyện thật thâm ảo, làm cho người khác đoán cũng đoán không ra.

Sở Phàm nói.

- Chính là muốn anh giúp Lâm Phi Dật hung hăng giáo huấn tên hỗn đản Trần Tuấn Sinh kia đấy, nhưng thanh minh trước ta làm như vậy không phải chứng tỏ cùng Lâm Phi Dật có cái gì, mà là ta không quen nhìn Trần Tuấn Sinh, cho nên muốn mượn tay Lâm Phi Dật dạy dỗ hắn.

Kỷ Tiêm Vân nói.

- Ồ ~~~

Tô Phi và Trầm Mộng Lâm phát ra một tiếng ồ ý vị sâu sắc.

- Tôi, tôi làm sao giúp hắn? Nhị tiểu thư là nói tôi và Lâm Phi Dật lấy hai đánh một?

Sở Phàm hỏi.

- Ngu ngốc, anh không phải là có thần đan Thiếu Lâm rất kỳ diệu sao? Anh lấy một viên cho Lâm Phi Dật ăn không phải là được sao, đừng nói anh không nỡ đấy nhé!

Kỷ Tiêm Vân bĩu môi nói.

- Nhưng, nhưng mà....

Sở Phàm ấp úng, còn chưa nói xong đã bị Kỷ Tiêm Vân cắt ngang,

- Nhanh, nhanh, đừng nhưng nhị nữa, bọn họ sắp bắt đầu đánh rồi, anh nhanh đem một viên thần đan cho Lâm Phi Dật ăn, tôi lệnh cho anh nhanh lên đi.

Sở Phàm không nói gì nữa, từ trong một cái bình nhỏ màu trắng đổ ra một viên thuốc màu đen, xoay người đi về phía Lâm Phi Dật, một khắc sau khi xoay người đi, khóe miệng của Sở Phàm vênh lên đường cong như ẩn như hiện, từ bên cạnh nhìn sang đã gian trá lại còn tà ác.

—— Viên Thiếu Lâm Diệt Đả hoàn này ăn vào coi như là trợ giúp hắn trị liệu một chút nội thương, chỉ là có tác dụng phụ đó là tiêu chảy, ách, để Lâm thiếu gia tiêu chảy vài ngày cũng tốt!

Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ, lập tức đi đến bên cạnh Lâm Phi Dật, đúng lúc Lâm Phi Dật đang xắn quần áo lên, làm cho bản thân nhìn ra dáng nam nhân một chút, trận chiến này hẳn cho rằng là vì Kỷ Tiêm Vân mà chiến!

Sở Phàm giật giật góc áo của Lâm Phi Dật, thấp giọng nói:

- Lâm Phi Dật, đây là viên thuốc mà nhị tiểu thư nhà ta đưa cho anh, ăn nó xong sẽ có trợ giúp thần kỳ, đánh ngã tên Trần Tuấn Sinh rác rưởi kia.

Lâm Phi Dật quay đầu lại nhìn, nhìn thấy ánh mắt chân thành của Sở Phàm, lại nhớ đến mấy câu khiêu khích lúc trước của Sở Phàm đối với hắn, hắn lạnh lùng hừ một tiếng, con mắt đảo qua viên thuốc màu đen trong tay Sở Phàm, hắn trở nên bán tín bán nghi, lại nhìn về phía Kỷ Tiêm Vân, thì thấy ánh mắt thừa nhận của Kỷ Tiêm Vân, điều này làm cho hắn nhận được ủng hộ rất lớn, trực tiếp cầm lấy viên thuốc trong tay Sở Phàm, cho vào miệng nuốt xuống, cau mày, vẻ mặt thống khổ, cố gắng đem viên thuốc đắng chất khó nuốt đó nuốt xuống bụng.

Sở Phàm nhìn bộ dạng của Lâm Phi Dật, âm thầm mỉm cười, rồi đi trở lại bên cạnh nhị tiểu thư, cùng ba vị mỹ nữ ở một bên đứng xem màn kịch hay.

Trần Tuấn Sinh hơi hoạt động gân cốt một chút, nhìn Lâm Phi Dật đi vào giữa sân, hắn âm thầm cười lạnh một tiếng, hắn cũng không tin bản thân còn chơi không được Lâm Phi Dật sau khi đã bị bốn tên tay chân của hắn đánh đập một trận trước đó, nói thể nào đi nữa thì bản thân hắn cũng là một tên mét tám a.

Lâm Phi Dật miễn cưỡng đi đến giữa sân cùng Trần Tuấn Sinh đứng đối diện, hắn chỉ cảm thấy trên dưới toàn thân không chỗ nào là không đau đớn, ngực đau buốt, bắp đùi mỗi nhừ, thắt lưng sườn vặn vẹo một chút đều đau đớn muốn chết, hiển nhiên là di chứng sau khi bị bốn tên tay chân của Trần Tuấn Sinh đánh đập một trận, thể nhưng khiến cho hắn cảm thấy buồn bực đó là bản thân sau khi ăn xong viên thuốc Kỷ Tiêm Vân đưa cho không những không cảm thấy ‘trợ giúp thần kỳ’, ngược lại bụng bắt đầu chậm rãi đau, loại cảm giác này rất giống đau bụng đi ngoài, chẳng lẽ viên thuốc đó thuộc loại có tác dụng chậm?

Nhưng hắn đã không có nhiều thời gian để nghĩ nữa rồi, bởi vì Trần Tuấn Sinh kia tựa như đầu chó dữ đang xông về phía hắn, hắn cắn chặt răng, cũng xông về phía Trần Tuấn Sinh.

Trần Tuấn Sinh và Lâm Phi Dật cả hai tên đều là công tử bột ăn cơm trắng mà lớn lên, đánh nhau trước đây đều là người khác giúp bọn hắn đánh, bọn hắn chưa từng động tay lần nào, cho nên làm sao hiểu được đánh nhau là như thế nào? Hai người xông vào ôm thành một khối sau đó giằng giằng kéo kéo, người kéo ta một phen, ta đẩy người một hồi, người đá ta một cước ta đánh người một quyền, cực giống bộ dạng đánh nhau của đám trẻ con năm sáu tuổi, chẳng những không có tính thưởng thức mà ngược lại làm tăng thêm niềm vui của những người xem kịch.

Theo lý thuyết mà nói Lâm Phi Dật trước đó bị bốn tên tráng hán đánh cho tơi bời một trận, lại ăn vào viên thuốc có tác dụng phụ gây đau bụng tiêu chảy, dưới loại tình huống này Trần Tuấn Sinh đáng lẽ phải rất dễ dàng đánh ngã Lâm Phi Dật mới phải, chỉ là thằng nhãi Trần Tuấn Sinh này túng dục quá độ, tiết tưng quá độ, bởi vì tinh lực không đủ, mất rất nhiều sức lực mới đem Lâm Phi Dật vật ngã trên đất, hắn cười lên người Lâm Phi Dật, bộ mặt dữ tợn hung ác, nhắm vào mặt Lâm Phi Dật đâm loạn một trận.

Lâm Phi Dật thân hình cao lớn, tiếc rằng cũng là kẻ túng dục quá độ, buổi tối mỗi ngày mỹ nữ chờ hắn đi cởi áo rút yếm cũng không dưới mười người, hơn nữa trước đó lại bị đám tay chân của Trần Tuấn Sinh đánh cho tàn một nửa, cho nên lúc này sau khi bị Trần Tuấn Sinh vật ngã trên đất đã không còn chút sức lực chống đỡ, mặc cho Trần Tuấn Sinh lăng nhục.

Trong đôi mắt đẹp của Kỷ Tiên Vân lộ ra ánh mắt thất vọng không đành lòng, nguyên bản nàng mong đợi không phải là như vậy, mong muốn của nàng là Lâm Phi Dật sẽ giống như Sở Phàm ngày đó ở quán bar Sway giả trang thành thần bí nhân nọ, cường đại, lãnh khốc, vô tình, dứt khoát, thậm chí còn có một chút tàn nhẫn. Song sự thực ở trước mắt lại hoàn toàn không phải như vậy, Lâm Phi Dật yếu ớt, hai đám ba đá liền bị Trần Tuấn Sinh đánh ngã rồi, theo Lâm Phi Dật ngã xuống đất, kỳ vọng và gửi gắm trong mắt của Kỷ Tiên Vân cũng theo đó mà sụp đổ.

Mỗi một cô gái trong lòng đều có ảo tưởng đối với nam nhân mà bản thân mình thích, ảo tưởng bạch mã vương tử của mình không gì là không làm được, ở những lúc quan trọng khẩn cấp đều có thể đứng ra ngăn cơn sóng dữ, chỉ là, khi cái ảo tưởng đó bị sự thật lãnh khốc nghiền nát thì cái loại thần sắc thất vọng tựa như rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Kỷ Tiên Vân không đành lòng nhìn Lâm Phi Dật bị Trần Tuấn Sinh lăng nhục ức hiếp như vậy, đang muốn đi lên kéo Trần Tuấn Sinh ra, lúc này, một đôi tay ấm áp mạnh mẽ giữ lấy cánh tay nàng, nhất thời một loại cảm giác như điện giật truyền khắp toàn thân nàng, nàng nhạy cảm nhận ra được đó là một bàn tay của nam nhân, nàng khẽ xoay đầu lại, liền nhìn thấy sự bình tĩnh và trấn định khác hẳn bình thường toát ra từ trong mắt Sở Phàm.

- Nhị tiểu thư, lúc này cô không thể đi ra, việc này liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của một nam nhân, Lâm Phi Dật thà rằng bị Trần Tuấn Sinh đánh chết cũng không nguyện ý nhìn thấy cô đi đến giúp hắn giải vây, đây là tệ bệnh của loại công tử thế gia như Lâm Phi Dật, cho nên, nhị tiểu thư nếu thật sự muốn giải vây cho Lâm Phi Dật vậy thì rời đi, chỉ cần nhị tiểu thư rời khỏi màn kịch này cũng tạm thời tuyên bố chấm dứt.

Sở Phàm giọng nói trầm thấp nói.

Kỷ Tiên Vân lắng nghe lời nói của Sở Phàm, chỉ cảm thấy giọng nói trầm thấp kia của Sở Phàm tựa như tràn ngập ma lực khiến cho người ta không thể làm chủ được bản thân, nàng khẽ thở dài, xoay người rời đi.

Tô Phi, Trầm Mộng Lâm cũng bỏ đi theo, Sở Phàm nhìn lướt qua Trần Tuấn Sinh kiêu căng và Lâm Phi Dật mắt đầy lửa giận, âm thầm cười một tiếng, màn kịch này xem ra là càng diễn càng lớn rồi, Lâm Phi Dật chắc chắn sẽ không chịu hòa giải, bản thân mình thì dễ dàng làm một kẻ xem kịch thôi.

40. Chương 41: Trở Về Làm Lưu Manh.

Nhưng khi nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân đi rồi Trần Tuấn Sinh cảm thấy đánh Lâm Phi Dật một lần nữa cũng chẳng để làm gì, dù sao hắn đã ở trước mặt của Kỷ Tiêm Vân, còn có rất đông sinh viên của đại học Yến Hoa làm nhục Trần Tuấn Sinh. Như vậy là đủ rồi.

Làm người phải lưu lại ba phần, không thể làm thái quá, phải có chừng có mực. Trần Tuấn Sinh cảm thấy Lâm Phi Dật trước kia đánh mình ở quán bar so với mình đánh hắn bây giờ như muỗi so với voi. Hắn thấy buông tha cho Lâm Phi Dật là đã lưu tình rồi, nên âm trầm nói:

-Lâm Phi Dật, hôm nay tao độ lượng, tha cho mày một con đường sống, chuyện của tao với mày ở quán bar coi như xóa bỏ. Kỷ thật, như vậy đúng là tiện nghi cho mày, con mẹ nó, so với lúc mày sai người đánh tao ở quán bar Sway thì bây giờ tao phải không tha cho người mới đúng!

“Phi!”Lâm Phi Dật ối ra một ngụm mang theo tơ máu hướng về phái Trần Tuấn Sinh, nói từng chữ một:

- Trần Tuấn Sinh, hôm nay nếu mày không giết chết tao thì chỉ cần ba ngày, ba ngày sau, tao nhất định khiến mày sống không bằng chết!

Trần Tuấn Sinh nghe xong cảm thấy sống sót, lập tức tát Lâm Phi Dật vài cái, đến khi tay cảm thấy đau mới dừng lại, xót xa nói:

- Đừng tưởng rằng ông bố mày có mấy đồng tiền dơ bẩn thì là giỏi. Tao đã nhìn lâu rồi, lần này coi như là dạy bảo mày một chút, lần sau mà còn thế nữa tao sẽ trực tiếp phế mày!

Cuối cùng,Trần Tuấn Sinh vung tay, tất cả đều tản đi.

Lâm Phi Dật mặt mũi bầm dập,khóe miệng còn lưu một tia máu, lắc lắc đầu đứng lên,s ửa sang lại quần áo, lấy tay áo lau khóe miệng. Đôi mắt thâm thúy của hắn giờ trở nên âm lãnh, hắn nhìn hướng mà Trần Tuấn Sinh dời đi mà khóe miệng hiện lên một tia quỷ dị.

Sau đó, Lâm Phi Dật lái chiếc xe thể thao Guinea Gallardo, gào rú phóng đi.

- A? Tiểu Phi, quần cô sao lại có hương lạ vậy?

Sở Phàm đem cái quần lót của Tô Phi lên mũi, ngửi đúng chỗ đũng quần, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Tô Phi nhìn lại, khuôn mặt xinh đẹp trở nên đỏ bừng. Tên hòa thượng chết tiệt kia không ngờ lại đi cầm cái quần lót của mình mà ngửi, mặt lại lộ ra vẻ say mê nữa chứ. Điều này khiến cho nàng thấy có đúng khí muốn đánh người, nàng muốn đem ngàn đao ra XXOO tên Sở Phàm này, tốt nhất trong tay còn cầm theo gậy, trực tiếp đem hắn đánh chết mới thôi!

Thật hết chỗ nói rồi, tiểu hòa thượng này thật ngốc, ở đâu lại có chuyện một đại nam nhân cầm quần lót của một cô gái ngửi ở đũng quần chứ? Nhưng nàng lại một bên vừa nghe vừa phát biểu kết luận, hắn chính là một tên biến thái!

Tuy nhiên Tô Phi cảm thấy Sở Phàm ngửi đũng quần quần lót của nàng cũng giống như ngửi ở nơi riêng tư của nàng vậy, khiến nàng không khỏi ngượng đỏ mặt, cảm thấy bối rối càng thêm bối rối!

- Anh là đồ đại hỗn đản, đại lưu manh, mau trả quần áo cho tôi!

Tô Phi hô to một tiếng, mau tiến đến, hung hăng gõ “cốc” một phát lên đầu Sở Phàm, một tay đoạt lấy quần lót Sở Phàm còn đang đặt ở chóp mũi, còn đem cả quần áo nịt cùng ba lô mang về.

Kỷ Tiêm Vân cùng Trầm Mộng Lâm cùng quay đầu lại nhìn Sở Phàm, hai người cũng đồng thời há hốc mồm, rồi mặt chuyển hồng,hai người các nàng ở ngoài cuộc còn cảm thấy ngượng, còn chưa nói đến đối tượng là Tô Phi

Đáng giận chính là hỗn đản Sở Phàm vẫn còn mờ mịt, dường như là ủy khuất cho hắn, dường như cái gõ đầu kia của Tô Phi với hắn là cố tình gây sự,các nàng thật không còn gì để nói Trời ạ, Tiểu Ngốc Ngốc này

không phải thật ngốc mà là thật trong sáng. Trong sáng đến nỗi cảm quần lót của con gái mà lại nghĩ ở đúng chỗ đúng quần. Hắn thật sự là muốn ăn đòn mà!

Sở Phàm biểu tình như vô tội, sờ sờ chỗ bị Tô Phi cốc đau, lẩm bẩm nói:

- Di, quần của Tiểu Lâm cũng có mùi hương, cũng không biết nghĩ thấy mùi hương gì đây?

Nói xong đang muốn đem quần lót của Trần Mộng Lâm đưa lên mũi ngửi.

- Dừng tay, đại lưu manh. Nếu anh không dừng lại tôi sẽ không để yên đâu!!!

Trần Mộng Lâm nghe Sở Phàm nói xong nhất thời mặt mày biến sắc. Khuôn mặt nàng ngoại trừ ra đỏ ửng ra chính là sự tức giận. Tuy nhiên may mà nàng hô đúng lúc, bởi vì tay phải Sở Phàm dừng lại giữa không trung, mắt tròn há hốc mồm nhìn Trần Mộng Lâm. Hắn nghĩ không ra cô bé này tại sao lại phát nộ như thế, không phải chỉ nghĩ quần thôi sao, còn không phải là nghĩ trên người nàng!

Trần Mộng Lâm cũng ba chân bốn cẳng chạy tới đem quần áo cùng ba lô cầm về. Nàng coi như hết chỗ nói với Sở Phàm. Tô Phi trước còn bí mật nói với nàng hảo hảo trêu đùa tiểu hòa thượng này. Ách, còn nói chiếm tiện nghi của hắn nữa. Nhưng giờ nàng xem ra ngược lại chính là bị tên Tiểu Ngốc Ngốc này chiếm tiện nghi!

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân đã sớm cười rộ lên. Nụ cười của nàng còn ẩn theo một chút ý tứ và đương nhiên Tô Phi và Trần Mộng Lâm biết vì sao Kỷ Tiêm Vân lại cười như vậy, Mộng Lâm tức giận nói:

- Tiêm Vân, nhìn bồ kia, cười gian quá! Anh ta, anh ta là vệ sĩ của bồ, sao bồ không dạy bảo hắn.

- Ha ha, đó đều là do các bồ đem quần áo đưa cho Tiểu Ngốc Ngốc cầm chứ. Anh ấy là người thâm sơn cùng cốc đến, không biết trời cao đất dày là gì. Giá như các bồ cũng tự hiểu giống như mình sẽ không phải chịu như vậy.

Kỷ Tiêm Vân cười đắc ý, nói.

- Thiết, Tiểu Vân, sau này mình cùng Mộng Lâm sẽ tìm cơ hội để chinh bồ.

Tô Phi không cam tâm nói.

Mà bên cạnh, Sở Phàm vẫn còn đứng sờ sờ vào chỗ đau, trầm nghĩ:

"Xem ra chính mình lại bị xem là lưu manh rồi, nhưng không làm như vậy thì quần áo và ba lô của hai cô nàng Tiểu Phi với Tiểu Lâm này làm sao lấy lại được? Ta cũng không phải ngốc mà giúp các nàng ôm một đống quần áo. Tuy nhiên cũng phải nói, mùi hương của hai cái quần lót kia thật tốt, thật kích thích cái mũi. Không, phải nói là kích thích hormone!"

- Tiểu Vân, buổi chiều bồ không có tiết, lại về nhà hả?

Tô Phi hỏi.

-Uhm, mình về, để cho ba ba đỡ phải gọi điện thoại dặn này dặn nọ.

Kỷ Tiêm Vân đáp.

- Oaaaa, mình với Phi Phi buổi chiều có tiết rồi. Đúng rồi, tối nay chúng ta đi Karaoke đi, lâu lắm rồi không đi.

Trần Mộng Lâm đề nghị.

-Cũng được, vậy thì buổi tối gặp lại.

Kỷ Tiêm Vân đồng ý đáp.

-Uhm, vậy mình với Mộng Lâm đi ăn trước, bồ là về nhà rồi ăn ah?

Tô Phi hỏi

-Về đã, hiện tại chưa muốn ăn uống gì.

Kỷ Tiêm Vân đáp

-Uhm, vậy chào nha. Đại lưu manh, sau này thì anh đẹp mặt, hừ!

Trầm Mộng Lâm nói xong rồi liếc mắt nhìn Sở Phàm, hừ nhẹ nói.

-Tiểu hòa thượng, buổi tối tỷ tỷ dẫn mi đi chơi nhé? Hắc hắc!

Tô Phi ngoài mặt tuy cười nhưng trong mắt lại thấy như muốn đem Sở Phàm ra làm thịt mới cam tâm tình nguyện(ND:khổ thân thẳng bé)

- A di đà phật, tiểu ni cô, người không dọa được tiểu tăng đâu.

Sở Phàm dùng lời phật đáp.

-Hừ!

Tô Phi hừ một tiếng, rồi cùng Trầm Mộng Lâm rời đi, hai mỹ nữ này đi còn làm cho cặp mông lay động, thật là tiện nghi cho cặp mắt của Sở Phàm.

-Ngốc tử, đi nào, nhìn cái gì thế? Muốn phạm sắc giới hả?

Kỷ Tiềm Vân thình lình quát một tiếng, nói.

-Nga!

Sở Phàm vội vàng thu hồi ánh mắt, đi theo Kỷ Tiềm Vân ra chỗ đậu xe.

41. Chương 42: Chớ Chọc Nhị Tiểu Thư.

Trong lòng mỗi nữ hài tử đều luôn có ảo tưởng lãng mạn. Trong đó ảnh hưởng đến tâm hồn các nàng nhất chính là bạch mã hoàng tử trong mộng sẽ xuất hiện, mà nếu bạch mã hoàng tử đó xuất hiện thật thì các nàng sẽ hy vọng hoàng tử này hoàn mỹ, không gì không làm được, cẩn thận quan tâm đến mình, khôi hài lãng mạn, thân thủ thật cao, có thể bảo vệ mình.

Đối với Kỷ Tiềm Vân, không nghi ngờ gì nữa, Lâm Phi Dật chính là bạch mã hoàng tử thật sự. Bất kể về phương diện nào Lâm Phi Dật đều phi thường ưu tú. Hắn có thân thể hiên hách, thuộc tầng lớp thượng lưu, hơn nữa trên người hắn không có vẻ gì là công tử con nhà giàu, không hề ngạo mạn khinh người mà lại tao nhã, anh tuấn đến mê người. Nam nhân như vậy đương nhiên là một bạch mã hoàng tử trong tâm hồn thiếu nữ!

Toàn bộ các nữ hài tử, đặc biệt là những người mỹ lệ xinh đẹp đến cực điểm đều có một loại hư vinh, Kỷ Tiềm Vân cũng không ngoại lệ.

Cho nên, người mà toàn bộ nữ sinh của đại học Yến Hoa đều công nhận đẹp trai nhất trường Lâm Phi Dật theo đuổi nàng đã làm thỏa mãn hư vinh của nàng. Trong tiềm thức, nàng hy vọng Lâm Phi Dật không gì không làm được, chẳng những tao nhã tuấn tú mà còn phải có năng lực bảo vệ người khác. Nhưng, hôm nay ảo tưởng của nàng đã bị phá vỡ!

Lúc tên hồn đàn Trần Tuấn Sinh nào đó đem Lâm Phi Dật ấn xuống mặt đất đã làm tan vỡ giấc mộng của nàng, nàng nghĩ tại sao Lâm Phi Dật lại đánh không lại được Trần Tuấn Sinh? Không phải là Tiểu Ngốc Ngốc đã cho hắn ăn một viên Thiếu Lâm thần đan rồi sao? Thật là!

Một cô gái khi ảo tưởng trong lòng bị đánh vỡ cũng là lúc nàng đau khổ nhất, lúc này tức giận trong bụng nàng còn chưa có chỗ phát ra. Những nam nhân thức thời đều sẽ không trêu đến nàng, và Sở Phàm đương nhiên thức thời nên sẽ không trêu nhị tiểu thư, mà cứ tự nhiên mà đi.

Hai người đi đến cao ốc Giáo Nhất thì gặp năm người, trong đó có một người mà Sở Phàm biết, đó là tên tìn cách tiếp cận nhị tiểu thư bị hắn ngăn cản, Hàn Phong.

Hàn Phong lúc này dẫn bốn tên nhìn qua trông giống lưu manh hùng hổ đi tới trước Sở Phàm, hiển nhiên là tự tìm tới. Sở Phàm thấy vậy, nhất thời vui vẻ, nghĩ thầm, sự khó chịu trong lòng nhị tiểu thư sẽ trút lên đầu tên này, thực là cảm thấy bất hạnh thay cho người à!

Quả nhiên, Hàn Phong chỉ vào Sở Phàm, nói:

- Mã ca, chính là tiểu tử này ăn nói lỗ mãng với em, anh em mau lên dạy bảo hắn một chút!

Khi Hàn Phong nói lời này vẫn còn không ngừng liếc mắt về phía nhị tiểu thư, dường như là khoe ra mình tuyệt vời như thế nào. Đúng là một kẻ tiểu nhân, không biết rằng lúc nữ nhân phiền muộn không nên chọc vào mà lại học người khác ngu ngốc, tưởng rằng mình có thể gọi được bốn năm tên trông có vẻ giống “trâu bò” đến, mà không biết rằng kẻ lợi hại thật sự đều không ra mặt, mà nhanh nhả chờ người đến bán mạng cho hắn!

Sở Phàm khẽ lắc đầu cười khổ một tiếng, tiếng cười khổ này thể hiện ý thương hại cho Hàn Phong. Hắn biết Hàn Phong làm thế này là vì ở trong tiết học toán cao cấp bị hắn chế giễu nhục nhã, hai là muốn diễn trò nam tử hán, thể hiện cho nhị tiểu thư thấy là mình thật ra rất lợi hại.

Tuổi trẻ như Hàn Phong này thường luôn có giấc mơ làm anh hùng, đặc biệt là với những cô gái mà mình ái mộ.

Đáng tiếc là Hàn Phong đã chọn sai thời điểm, còn đáng tiếc hơn là...hắn đã chọn sai đối tượng.

Thiên đường cùng địa ngục chỉ ở trong một ý niệm nên chỉ sai dù chỉ một chút cũng đủ để làm Càn Khôn điên đảo. Giống như Hàn Phong này, một giây trước là thiên đường, nhưng một giây sau lại như xuống địa ngục.

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân đang nổi nóng, đang suy nghĩ có cái gì.. mà lại không có người nào đến để cho nàng phát tiết một phen. Nhưng không ngờ ông trời có mắt, tên ngốc Hàn Phong này lại chủ động nhảy vào, hơn nữa còn hướng về Sở Phàm, cái này làm cho nhị tiểu thư có cớ để phát tiết!

- Hàn Phong, anh ấy là vệ sĩ của tôi, nên cũng là người của tôi. Anh đến như thế này là muốn đánh nhau với anh ấy? Tốt, tốt, muốn đánh anh ấy trước tiên đánh tôi đi. Nào, đánh đi, đánh đi.....

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân lớn tiếng quát.

Hàn Phong nghe xong trong lòng sửng sốt, chờ cả nửa ngày cũng chưa có phản ứng. Sở Phàm cũng cười khổ một tiếng, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Nhị tiểu thư đã nói rõ mình là vệ sĩ của nàng, thế mà lúc này nàng lại chủ động đi ra, hiện ngang lăm liết nói,

“ Anh ấy là vệ sĩ của tôi, muốn đánh anh ấy đánh tôi trước!”

Thật là khó! Điều này làm cho mọi người nghe xong như lọt vào trong sương mù. Mẹ nó, cuối cùng thì ai là vệ sĩ của ai? Người vốn được bảo vệ lại bảo vệ lại người đứng ra phải bảo vệ nàng. Quan hệ kiểu này đúng là làm cho người ta khó hiểu!

Sở Phàm biết rằng đã làm vệ sĩ thì phải chịu khổ cực, không ngờ nhị tiểu thư trái lại lại quay sang bảo vệ hắn. Khó trách Hàn Phong ngốc tử này lâu như vậy mà còn chưa có phản ứng. Có lẽ là còn chưa nghĩ ra đạo lý trong này.

- Mày khó hiểu sao? Hôm nay mày ăn gan báo sao? Dám động đến bà à. Hôm nay mày không muốn sống nữa chắc?

Nhị tiểu thư hai tay chống nạnh, hoàn toàn không để ý thân phận, bỏ qua hoàn toàn các quy tắc tiêu chuẩn dịu dàng nhã nhặn, chửi ầm cả lên.

Mấy tên lưu manh mà Hàn Phong dẫn tới đang định xông lên đánh Sở Phàm, nghe thấy tiếng quát của Kỷ Tiêm Vân làm cho bọn họ đều kinh sợ, trong mắt cũng đầy vẻ khiếp sợ. Bọn họ không thể tin được một cô nàng đẹp như tiên nữ lại hai tay chống nạnh, mở mồm chửi mắng, không còn chút nào gọi là hình tượng của thực nữ cả!

Bọn người kia tuy bình thường vô nghề thất học, nhưng đạo lý nam không đánh nữ bọn họ vẫn hiểu được. Cho nên họ cũng ngậm mồm không nói lời nào, hơn nữa, cho dù có mở miệng thì cả năm người cùng nói chưa chắc đã so được với một mình Kỷ Tiêm Vân.

- Đúng là đồ không có cốt khí!

Kỷ Tiêm Vân nhìn Hàn Phong, đột nhiên tiến lên, không ngờ đá thẳng vào Hàn Phong!

- A...

Tới khi Hàn Phong phản ứng được thì đau đớn đã truyền đến khắp người. Trông hắn giờ cực kỳ thống khổ, tay che lấy tiểu JJ, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất. Phải biết rằng Kỷ Tiêm Vân đang đi giày cao gót 7-8 phân đó!!!

Biến cố bất thành linh khiến bốn tên lưu manh sửng sốt. Ánh mắt có chút không đành. Dù sao cô ấy cũng là mỹ nữ, nhóm người này đối với nữ nhân thì có quy tắc “giai nhân không thể mạo phạm”, nói đơn giản là cứ là mỹ nhân, bọn họ hoàn toàn không đánh trả chửi không cãi lại. Dựa vào khí chất và dung mạo của Kỷ Tiêm Vân thì gọi là mỹ nhân cũng chẳng hề quá, nên bọn họ giữ theo quy tắc, mặc kệ Kỷ Tiêm Vân đánh mắng bọn hắn thế nào, bọn họ tuyệt không đánh trả hay cãi lại.

Vân đề là mỹ nữ này đá có vẻ rất đau. Cứ nhìn vẻ mặt tên Hàn Phong đang nằm xụi lơ trên đất thì biết. Nghĩ thế, bốn tên kia có chút sợ, dù sao cũng là mệnh căn đó, quan hệ đến sự sung sướng của chính mình. Hơn thế nữa, nó còn liên quan đến việc nối dõi tông đường. Nên không thể qua loa được!

Thế nên bốn tên kia nhìn Kỷ Tiêm Vân như gặp đại địch, người hơi lùi về sau.

Kỷ Tiêm Vân hai tay chống nạnh, đôi mắt xéch trừng lên, môi anh đào hơi chu ra, hung hăng nhìn Hàn Phong đang nằm rên rĩ dưới đất, lại nhìn vẻ khùng hoảng của bốn tên lưu manh kia, nàng không khỏi tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào. Nàng cảm thấy mình giống như một nữ hoàng, nàng không kìm nổi thầm nghĩ, có lẽ Võ Tắc Thiên năm đó khi lên ngôi cũng có cảm giác này!

Kỷ Tiêm Vân giống như một đứa nhỏ ham chơi. Chơi đủ rồi thì nổi buồn bực tức giận trong lòng cũng đã phát tiết hết liền cảm thấy không thú vị nữa. Nàng cũng không muốn chơi tiếp, vì vậy nên nàng hừ lạnh một tiếng, rồi đi tới chiếc Porche của mình.

Từ đầu đến cuối trên mặt Sở Phàm vẫn giữ một nụ cười thản nhiên. Hắn nhìn Hàn Phong vẫn đang nằm trên mặt đất, thầm nghĩ, nhị tiểu thư đúng là đá rất tốt.

Đi qua người Hàn Phong, Sở Phàm ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói bên tai hắn:

-Tao nói với mày câu này. Tốt nhất đừng nên đi tìm nhị tiểu thư, cô ấy đang nóng đó. Vì sao hả? Bởi vì tao không cẩn thận, đem nhẫn đính hôn của nàng làm mất!

42. Chương 43: Con Mồi.

- Tiểu Ngốc Ngốc!

Sở Phàm đang ngồi bên trong xe thích thú lắng nghe một bản nhạc nhẹ, êm tai thì bất thành linh lại nghe được nhị tiểu thư gọi hắn. Hắn liền ứng thanh

“A!” một tiếng rồi trả lời:

- Ân?

- Cái viên gọi là thần đan Thiếu Lâm kia của anh là thật hay là giả đó? Sao Lâm Phi Dật ăn mà trên người không chút phản ứng nào vậy ?

Vấn đề này thật sự trong lòng nhị tiểu thư từ lâu, nàng đã muốn hỏi hấn tuy nhiên lại ngại Tô Phi và Trần Mộng Lâm bên cạnh cho nên không dám hỏi Sở Phàm ngay, mà lúc này bên trong xe, khi chỉ có nàng cùng Sở Phàm, thì nàng mới không kìm nổi mà hỏi.

Một tia cười khó có thể phát hiện từ trong mắt Sở Phàm chợt lóe lên, hấn nói:

- Tác dụng của thần đan Thiếu Lâm đương nhiên là thật. Tôi cũng không hiểu được vì sao Lâm Phi Dật ăn mà trên người không phản ứng gì nữa!

- Chẳng lẽ chỉ có người của Thiếu Lâm tự ăn mới có hiệu quả sao?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Nhị tiểu thư thực quan tâm Lâm Phi Dật à?

Sở Phàm kinh ngạc hỏi.

- Đâu có! Tôi chỉ là không quen nhìn bộ dáng hỗn đản kiêu ngạo của Trần Tuấn Sinh đó. Thật sự là rất đáng giận, tôi còn muốn mượn tay của Lâm Phi Dật hung hăng giáo huấn Trần Tuấn Sinh một chút, hơn nữa tôi quan tâm hấn để làm chi?

Nhị tiểu thư vội vàng biện giải.

Sở Phàm âm thầm cười, nói:

- À! Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, sư phụ từng nói qua chỉ có nam nhân ăn thần đan mới có hiệu quả, tuy nhiên nếu có tâm thuật bất chính, phẩm hạnh thấp kém, phạm vào sắc giới thì nam nhân đó ăn thần đan cũng không có hiệu quả.

Nghe Sở Phàm nói như thật, nhị tiểu thư quay đầu hỏi:

- Phạm vào sắc giới? Có ý gì vậy?

- Chính là phạm vào sắc giới đó. Điều này cũng chính là nguyên nhân mà sư phụ muốn tôi không được gần nữ sắc, bảo trì Đồng Tử công, nếu không thì ăn thần đan cũng sẽ vô dụng.”

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

Giọng điệu Sở Phàm thật không chút để ý, nhưng trong đó lại vô tình ám chỉ hai điểm:

Một : Lâm Phi Dật có khả năng là loại hoa hoa công tử, bề ngoài khoáng vẽ anh tuấn nhưng kì thực là loại mặt người dạ thú!

Hai : Lâm Phi Dật đã phạm qua sắc giới, nói đơn giản là không còn thân đồng tử, từ điểm ấy có thể suy đoán ra nữ nhân bên cạnh Lâm Phi Dật rất nhiều!

Tiểu tử Sở Phàm này cũng thật là độc ác. Hấn mặt không đổi sắc, nói có vẻ không chút để ý những ở trước mặt nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân vẽ ra một cách rất rõ ràng bản chất, hình tượng bên ngoài của đại thiếu gia Lâm Phi Dật kia!

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân băng tuyết thông minh, đương nhiên có thể từ trong lời nói của Sở Phàm nghe ra được ẩn ý đó. Sắc mặt tuyết mỹ của nàng tuy không thấy có chút thay đổi, tuy nhiên đôi mắt xinh đẹp kia cũng hiện vẻ phức tạp.

Sở Phàm biết, nhị tiểu thư tuy ngoài mặt nhìn sơ qua thực bình tĩnh, nhưng nội tâm sớm đã đấu tranh mãnh liệt rồi?

“ Nhị tiểu thư, tôi làm như vậy cũng vì tốt cho cô. Một ngày nào đó cô sẽ phát hiện ra bộ mặt thật của Lâm Phi Dật là dạng công tử trắng hoa, khi đó nói không chừng cô còn có thể cảm kích tôi nữa đó!”

Sở Phàm thầm nghĩ.

Ngay lúc Kỷ Tiêm Vân lái chiếc xe thể thao Porche cao cấp bóng loáng ra khỏi đại học Yến Hoa thì có hai chiếc xe loại thông thường khác màu đen, một trước một sau theo đuôi chiếc xe thể thao Porche của nàng.

Trên chiếc xe màu đen đi trước, ngồi cạnh tài xế hắc là một người trung niên đeo kính đen. Da hắc có màu ngăm đen, trên trán gân xanh nổi rõ, huyết Thái Dương hai bên hơi nhô lên, cơ thể hắc nhìn qua như sắt thép, tùy thời có thể bộc phát ra lực lượng cực kỳ hùng mạnh. Nam nhân như vậy làm cho người ta khi lần đầu tiên nhìn thấy hắc đều không kìm nổi mà trong đầu sinh ra cảm giác run rẩy!

Chiếc kính đen trên mặt trung niên nhân đột nhiên hạ xuống, một đôi mắt híp lộ ra vẻ âm lãnh. Hai mắt hắc gắt gao nhìn chăm chăm chiếc xe thể thao Porche cao cấp màu đỏ đang chạy về phía đường hướng Tây, cầm lấy di động nhanh chóng bấm gọi một số điện thoại:

- A lô, ông chủ, mục tiêu đã xuất hiện.
- Mày xác định là nó? Có đuổi kịp hay không?

Một thanh âm âm trầm bình tĩnh chậm rãi truyền đến.

- Việc này thì ông chủ cứ yên tâm đi, vì việc này thủ hạ của tôi đã theo dõi điều tra liên tục bảy ngày, đã hoàn toàn nắm giữ thời gian, lộ tuyến của nó lái xe trở về. Mọi chuyện hiện tại đã được chuẩn bị, chỉ cần ông chủ sắp xếp người ở ngã tư trên con đường lớn phía Tây, thì lần hành động này bảo đảm không thất bại.
- Tốt! Tao tin tưởng mày! Đúng rồi, bên cạnh nó có mục tiêu khả nghi không? Lão quỷ Kỷ Thiên Vũ kia nói không chừng âm thầm phái một đồng lớn vệ sĩ bảo vệ cho nó đó !
- Tôi đã cẩn thận trình sát qua, phạm vi trong vòng ba trăm mét của nó không có nhân vật khả nghi nào đang âm thầm bảo vệ nó. Tuy nhiên hôm nay bên trong xe của nó có một tên tiểu tử nhìn qua có vẻ ngốc nghếch!
- Ồ? Đây là chuyện gì? Sao lại thêm ra một tên tiểu tử nữa?

Thanh âm đối diện có vẻ xao động bất an.

- Tôi cũng không biết lai lịch của tiểu tử này. Theo tôi phán đoán thì hắc có thể là bạn học của mục tiêu. Tuy nhiên ông chủ có thể yên tâm, tên tiểu tử này tuyệt không có uy hiếp gì, và nó cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến hành động của ta, bởi vì tiểu tử này nhìn qua giống như là một tên thư sinh tay trái gà không chặt.
- Mày tốt nhất nên xác định cho kỹ càng, bởi vì lần hành động này tao trù tính đã lâu nên không muốn có sai lầm gì. Nếu xuất hiện sai lầm gì thì hậu quả mày cũng biết, điểm ấy không cần tao nhiều lời!

Giọng điệu của đối phương trầm xuống, âm lãnh nói.

- Ở trong thế giới của chúng ta quan trọng nhất chính là chữ tín, chúng ta cũng không làm chuyện mà không nắm chắc, bởi vì việc này một khi thất thủ thì chúng ta cũng không còn mạng sống. Chỉ cần ông chủ ở ngã tư đường phía trước hết thấy an bài thỏa đáng chờ tin tốt của tôi đi.
- Mày yên tâm, ngã tư đường phía trước tao đã an bài thỏa đáng rồi. Mày cứ chiếu theo kế hoạch mà làm.
- Vâng, sau khi thành công sẽ báo cho ông chủ!

Người trung niên âm trầm nói xong liền tắt điện thoại, một người áo đen trẻ tuổi đang lái xe nói:

- Phong ca, phía trước chính là ngã tư đường lớn phía Tây rồi!

Vị trung niên nhân tên là Phong ca này nghe vậy thì ánh mắt bỗng lạnh lùng, băng lãnh, hắc trầm thấp nói:

- Nói với các huynh đệ phía trước một tiếng, hành động đi sẵn bắt đầu!

43. Chương 44: Dự Mưu Bắt Cóc.

Bình thường, con đường này nàng đã lái xe đi qua hàng trăm ngàn lần, cảm thấy so với bình thường cũng không có gì khác biệt, giờ phút này tâm tình của nàng vẫn rối bời, còn có chút rầu rĩ không vui, nên có ý muốn phóng túng giải phóng cảm giác một chút, nghĩ đến buổi tối nay cùng Phỉ Phỉ đi hát Karaoke thì tâm tình của nàng mới tốt lên một chút. Nàng thầm nghĩ, đêm nay đi Karaoke nhất định phải hảo hảo giải phóng một chút, sau đó về nhà ngủ một giấc, ngày mai mình lại là một người khoái hoạt .

Phía trước chính là ngã tư đường, Kỷ Tiêm Vân chậm rãi thả chân ga giảm tốc độ xe, lúc này một chiếc xe màu đen đột nhiên từ phía bên phải xe của nàng vượt qua, mà chiếc ô tô màu đen đó dường như là khó khăn lắm đi sát với xe của nàng mà qua, chiếc xe màu đen sau khi vượt qua liền lách sang chắn phía trước đầu xe của nàng. Tâm tình nàng vốn không tốt, mà lại nhìn thấy tình huống như vậy thì không khỏi sinh giận dữ, không kìm nổi tiếng mắng:

- Thăng hãm này! Sao lái xe như vậy chứ? Thật là!

Sở Phàm cũng thấy được chiếc xe màu đen có chút gì đó khác thường. Hắn không khỏi cau mày. Lúc này ở ngã tư phía trước đột nhiên hiện ra một chiếc xe tải lớn. Một chiếc ô tô ở phía trước thấy đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải lớn thì vội vàng dừng ngay lại, vì thế chiếc xe ở phía sau cũng đều dừng ngay lại, rất nhanh do chiếc xe tải xuất hiện làm cả bên trái và bên phải có sáu bảy chiếc xe bị loạn thành một khối, tất cả đều dừng lại. Chỉ trong giây lát, toàn bộ ngã tư trở thành một mảnh hỗn loạn.

Kỷ Tiêm Vân nhìn đường phía trước đã bị tắc thì chỉ còn cách dừng xe lại. Lúc này bên phải chiếc xe của Kỷ Tiêm Vân đột nhiên xuất hiện một chiếc xe bán bánh mì, bên trái cũng có một chiếc FAW thông dụng màu đen dừng lại. Đồng tử Sở Phàm chột co lại, trong mắt hiện lên một tia hàn ý, hắn mở miệng hỏi:

- Nhị tiểu thư, con đường phía trước này có từng xuất hiện tình huống như vậy chưa?

- Không có, tôi qua lại hơn hàng trăm lần, tình huống tắc đường như vậy vẫn là lần đầu trông thấy.

Nhị tiểu thư trả lời.

Sở Phàm nghe vậy thì liền quay đầu lại xem phía sau, quả nhiên y như hắc sở liệu phía sau cũng có một chiếc xe FAW màu đen thông dụng cũng dừng lại!

Nói cách khác thì hiện tại chiếc xe thể thao màu đỏ Porche cao cấp bị bốn chiếc xe bao quanh vào giữa. Trong đầu Sở Phàm hiện lên một tia dự cảm xấu, tình quang trong mắt hiện ra!

Lúc này, chiếc xe FAW màu đen dừng bên trái mở cửa, một người tóc đen, trên mặt mang kính đen. Cùng lúc đó, cánh cửa xe bên hông của chiếc xe bán bánh mì dừng phía bên cũng mở ra, ngay lập tức có hai đại hán cao lớn rắn chắc, ánh mắt lạnh lùng, trên đầu có mũ trùm che kín mặt. Gã kính đen bên trái cùng hai gã đại hán bên phải lập tức hướng chiếc xe thể thao của Kỷ Tiêm Vân đi đến, bọn họ sau khi lòi ra chìa khóa điện tử mở mái che và cửa sau của chiếc xe Porcher thì gã tóc đen đầu tiên chui vào trong xe.

- Này, các anh làm gì vậy ? Sao lại tùy tiện lên xe của tôi? Tất cả đều... ..

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân còn chưa nói ra ba chữ ”lăn hết ra” thì đã có một thanh dao găm kề sát cái cổ trắng nõn của nàng. Nàng không khỏi ngẩn cả người, mặt mày biến sắc.

- Đang đóng phim sao?

Trong mắt Sở Phàm đã không xem loại đao tảo hào quang này ra gì. Hắn đang muốn quay đầu thì lúc này một cái nòng súng chĩa phía sau đầu của hắn, tiếp theo một thanh âm băng lãnh phát ra:

- Mày mà động đây một chút thì lập tức đầu của mày sẽ có mấy lỗ thủng đấy!

- Súng, súng, người, các người muốn làm gì?

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân thân thể khẽ run, âm thanh lo sợ.

Trong tay gã tóc đen đang cầm súng chĩa vào đầu Sở Phàm, hắn chậm rãi bỏ chiếc kính đen đang đeo xuống, lập tức một đôi mắt âm trầm lộ ra. Hắn chính là tên cùng ông chủ thần bí gọi điện thoại - Phong ca!

- Chúng tôi không muốn làm gì cả, chỉ cần nhị tiểu thư ngoan ngoãn hợp tác thì chúng tôi sẽ rất thoải mái. Bằng không..

Hai mắt Phong ca nhú lại, rồi nhả từng chữ một:

- Nhị tiểu thư có khuôn mặt xinh đẹp như vậy hẳn là không muốn trên mặt lưu lại vài dấu dao đúng không? Hiện tại nếu nhị tiểu thư dám can đảm cãi lời ta thì ta sẽ cứa một dao trên mặt nhị tiểu thư ngay!

Không biết sao mà khi nhị tiểu thư nhìn thấy đôi mắt âm lãnh của tên Phong ca này thì trong lòng bỗng dưng lạnh cả người, đến tay chân cũng cảm thấy lạnh, nàng ngập ngừng nói:

- Người, các người muốn tiền thì ba ba của ta có thể cho các người, các người nếu dám làm hại ta, ba ba của ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!

- Nhị tiểu thư uy hiếp tôi sao?

Phong ca nói xong ánh mắt phát lạnh, đoạt con dao găm dắc bén của một gã đại hán bên trong xe đặt trên khuôn mặt của nhị tiểu thư, nhẹ nhàng nói:

- Không biết khuôn mặt của nhị tiểu thư xinh đẹp như vậy thì sau khi cứa một dao sẽ như thế nào nhỉ?

Nhị tiểu thư cảm nhận được sự sắc bén của con dao đó nàng run giọng nói:

- Không..không được, các người rốt cuộc muốn làm gì?

Nhìn phản ứng của nhị tiểu thư thì trong mắt Phong ca hiện lên một tia vừa lòng, lúc này Sở Phàm lại ” A!” một tiếng kêu to lên, rồi hai tay bên trong túi quần lục tìm, ánh mắt Phong ca liền băng lạnh, âm trầm nói:

- Tiểu tử, mày đang làm trò quỷ gì? Bỏ hai bàn tay ra!

Sở Phàm vội vàng đem hai bàn tay ra, hai trên tay có đầy một mớ tiền xu chứng một tề hai hào, Sở Phàm tội nghiệp nói:

- Các vị đại ca, chúng tôi biết các vị làm việc này cũng không dễ dàng, tôi trên người chỉ có bấy nhiêu tiền. Các vị đại ca cầm mua mấy cây kem ăn nha.

Nói xong chuyển mắt nhìn hướng nhị tiểu thư, nghiêm trang nói:

- Nhị tiểu thư, đem tiền trong ví của cô cho các vị đại ca này đi. Trời nóng quá mà bọn họ cũng không ở nhà cho mát mẻ ngược lại chạy đến đây cướp bóc để mưu sinh. Thật không dễ dàng a!

Phong ca phỉu một cái đem tiền xu trong tay Sở Phàm đang cầm rơi sạch, miệng hừ một tiếng:

- Thăng dần!

Phong ca đã nhìn ra bên trong xe này không có kẻ nào có thể tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, tuy lúc trước Sở Phàm đối với hắn còn có chút băn khoăn nhưng trong mắt hắn hiện tại xem ra lại là một cái gốc tử, hắn đưa súng vào thắt lưng, lạnh lùng nói:

- Giao di động của mày ra đây. Hai đứa mày phải nghe tao, tao gọi tụi mày làm cái gì thì tụi mày làm cái đó. Tao không thích động đao động súng!

Nhị tiểu thư nghe vậy thì đưa tay mở cửa thì nghe Sở Phàm kinh ngạc nói:

- Vị đại ca này, anh có ánh mắt cũng thật độc đáo a! Xem ra chút mách khéo của tôi vẫn là không giấu diếm được anh, ách, dưới tất của tôi còn có dấu hai mớ tiền lớn. Tôi lấy ra cho các vị đại ca phân chia nha!

Sở Phàm nói xong thì bèn cúi xuống, lúc này một gã đại hán bên cạnh hiển nhiên là chịu không nổi Sở Phàm lải nhải, trực tiếp cầm dao găm trong tay dí vào cổ Sở Phàm, quát:

- Mày còn chưa chịu yên lặng hả? Ngậm cái miệng của mày lại cho lão tử, bằng không tao đem đầu lưỡi của mày cắt bỏ!

- Nhị, nhị tiểu thư... ..

Sở Phàm sợ hãi nói.

- Làm gì ?

Nhị tiểu thư nhìn thoáng qua Sở Phàm, đồng thời nháy mắt với hắn, dường như là ám chỉ cái gì.

- Nhị tiểu thư, mắt cô không thoải mái sao?

Sở Phàm hỏi nhỏ.

- Không có, tôi xem bệnh của anh lại phát tác, mau mau uống thuốc đi.

Nhị tiểu thư tức giận nói, đồng thời lại hướng Sở Phàm nháy mắt nhìn.

Nàng là muốn ám chỉ cho Sở Phàm nhanh ăn một viên thần đan Thiếu Lâm, sau đó đem đám hỗn đản trừ đi!

Sở Phàm chỉ chỉ con dao găm sắc bén đang trên cổ, nói:

- Tôi...tôi..tồ.. tồ.. đừng!

Tên đại hán kia sau khi nghe vậy liền cười ha ha, trêu chọc nói:

- Phong ca, tên tiểu tử này là bị dọa đến tè cả ra quần, ha ha!

- Thu dao lại đi. Để ý tới tên ngốc tử này làm chi?

Phong ca nói xong chuyển hướng nhị tiểu thư, nói:

- Nhị tiểu thư, nhìn chiếc xe bán bánh mì bên phải này không? Hãy đi theo nó, nó đi đâu thì cô theo đến đó. Nếu không, tôi sẽ dùng con dao này vẽ lên khuôn mặt xinh đẹp của cô mười tám nhát đó!

- Hừ!

Nhị tiểu thư hừ lạnh một tiếng, rồi cực kỳ nén giận nhìn Sở Phàm một cái, thở dài một hơi, Tiểu Ngốc Ngốc này sẽ không là bị dọa tới vỡ mật đấy chứ? Ám chỉ cho hắn nhiều như vậy mà còn không biết, thật là! Hắn vệ sĩ cái gì vậy!

Lúc này chiếc xe tải phía trước cũng đi rồi, một lúc sau giao thông khôi phục trở lại. Chiếc xe bán bánh mì ở bên phải cũng hướng đường cao tốc mà đi. Do bị Phong ca áp chế nên Kỷ Tiêm Vân chỉ có còn cách đuổi cho kịp chiếc xe bán bánh mì kia.

- Các vị đại ca, các vị làm cướp như vậy thì một tháng cướp được bao nhiêu tiền a? Nghe nói cướp bóc là chuyện phạm pháp đó!

- Đúng rồi, đại ca, khẩu súng vừa rồi là súng thật à? Em còn chưa thấy qua súng thực bao giờ! Ồ? Vị đại ca này không phải là cảnh sát chứ? Nghe nói chỉ có cảnh sát mới có súng a!

- Anh.....anh sao lại nhìn em như vậy? Chẳng lẽ em nói sai điều gì sao?

...

Nếu không có lời của Phong ca lúc trước, hai gã đại hán kia thật muốn đánh cho Sở Phàm tơi bời hoa lá!

- Thôi, cùng lắm thì em không nói nữa!

Sở Phàm ngượng ngùng xoay người sang chỗ khác, một nét tiểu ý hiện lên trên môi hắn, rồi hắn cất tiếng ca:

- Thôn Đào Hoa có một cô nương gọi là Nhị cô nương, thân thể cô trắng nõn đáng yêu, đôi tay trắng nhỏ, sờ lên thật thoải mái!

44. Chương 45: Thăm Dò Dịch Y.

Suy nghĩ kỹ thì trong lòng nhị tiểu thư bắt đầu sợ hãi. Mấy tên hung thần ác sát này, đặc biệt cái tên kêu là Phong ca âm lãnh kia, khi mình nhìn thấy hấn thì lập tức trong đầu liền hiện ra từng trận hàn ý. Chẳng lẽ mình bị những người này bắt cóc sao? Bọn họ muốn đem mình đi đâu? Hic hic! Ba ba, mau tới cứu cứu Tiểu Vân đi!!

Trong lòng Kỷ Tiêm Vân bỗng cảm thấy thê lương, lo lắng sợ hãi. Nàng liếc mắt nhìn vào Sở Phàm, thực đáng chết, trên mặt người này không có một chút vẻ nóng vội sợ hãi, ngược lại còn rất thản nhiên. Ngốc tử này chẳng lẽ không biết ăn một viên thần đan sao?

Nguy rồi, hôm nay mình kêu hấn đem một viên thần đan cho Lâm Phi Dật ăn, chắc không chỉ có một viên thần đan chứ? Kỷ Tiêm Vân càng nghĩ càng cảm thấy có thể như vậy, nếu không Sở Phàm sao lại ngốc tới nỗi không ăn một viên thần đan hay sao? Nghĩ vậy trong lòng Kỷ Tiêm Vân liền ảm đạm, một tia hy vọng cuối cùng của mình vô tình bị phá nát, sớm biết vậy thì mình sẽ không để ý tới tên hoa hoa thiếu gia Lâm Phi Dật kia!

- Nhị tiểu thư, sắc mặt cô sao kém quá vậy, có phải trong lòng sợ hãi hay không?

Sở Phàm nhìn Kỷ Tiêm Vân, nói tiếp:

- Nhị tiểu thư, cô đừng sợ, các vị đại ca này nói, chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn nghe lời bọn họ thì họ sẽ không làm khó chúng ta, đúng không, vị đại ca?

- Đúng, chỉ cần nhị tiểu thư ngoan ngoãn nghe lời chúng ta thì thật sự sướng khoái, vị tiểu huynh đệ thật thông minh!

Phong ca nói xong trong lời cuối ngữ điệu biến đổi, tràn đầy vẻ trêu đùa.

Ở trong mắt hấn, Sở Phàm giống như là một cái ngốc tử không hiểu thế sự, đối phó với ngốc tử như vậy hấn tự tin chỉ cần dùng một ngón tay đã đủ rồi.

Nhị tiểu thư hung hăng trừng mắt với Sở Phàm một cái, tiếc rằng sắt rèn vẫn chưa thành thép nên chỉ bắt đắc dĩ và cũng rất đau lòng!

Sở Phàm làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của nhị tiểu thư tràn ngập oán niệm, ngoài mặt làm một bộ nơm nớp lo sợ, bộ dáng dường như thực sự là rất sợ hãi, nhưng kỳ thật trong lòng Sở Phàm nói không nóng nảy đó là giả. Tuy nhiên giờ phút này trong lòng hấn đã tính toán được một kế hoạch rất tốt.

Trong khoảnh khắc bị kẹt xe, trong lòng Sở Phàm liền mơ hồ cảm thấy một tia không ổn, cho đến khi xe của nhị tiểu thư bị bốn chiếc xe vây quanh thì hấn khẳng định đã có chuyện xảy ra. Quả nhiên tiếp theo khi Phong ca cùng hai gã đại hán kia đi thẳng đến chiếc Porche của nhị tiểu thư. Thực ra khi Phong ca mở cửa xe ngồi vào bên trong xe thì trong chốc lát, Sở Phàm có hơn bảy phần có thể tiên phát chế nhân nắm chắc trong nháy mắt chế trụ Phong ca, chỉ cần chế trụ được Phong ca thì hai đại hán cũng dễ đối phó, nhưng Sở Phàm lại nhịn không nhúc nhích, bởi vì lúc ấy hấn suy tính tới ba tình huống:

Thứ nhất: Sở Phàm còn không rõ có bao nhiêu địch nhân ở rình mò trong tối, rất rõ ràng rằng bốn chiếc xe bao vây xe nhị tiểu thư đều là địch nhân. Bốn xe từ bốn phương vị bao vây xe của nhị tiểu thư mà không có đường ra. Mà phía trước có tình huống kẹt xe hiển nhiên cũng là địch nhân một tay bày ra. Theo phương diện này có thể suy đoán ra, hành động bắt cóc đã được tính toán tỉ mỉ không thể có khả năng thất bại. Cho nên, ở khi chưa thăm dò địch nhân không biết địch nhân có bao nhiêu người thì Sở Phàm sẽ không tùy tiện động thủ, nếu không một kích không diệt hết thì hấn cùng với nhị tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm. An nguy của bản thân thì hấn cũng không để ý, nhưng an nguy của nhị tiểu thư không phải trò đùa, không có mười phần nắm chắc cứu thoát nhị tiểu thư thì hấn tuyệt không để lộ thân thủ!

Thứ hai: Trong lúc Phong ca lên xe, Sở Phàm nắm chắc có thể chế trụ được hấn, cũng có thể chế trụ hai đại hán kia, nhưng làm vậy thì hấn cùng với nhị tiểu thư vẫn đi không được, bởi vì chung quanh cũng chưa có đường, hơn nữa đối phương mưu tính lần hành động này khẳng định là không có sơ hở gì cả, lại không nói tới chuyện địch quân trong bốn chiếc xe kia còn có bao nhiêu người, đang giấu ở chỗ tối còn chưa hiện thân mà có thể khẳng định còn có rất nhiều nữa. Cho nên một khi ra tay sẽ kinh động đến địch nhân, như

vậy quân địch sẽ như ong vỡ tổ xông tới. Đến lúc đó nếu không thể đưa nhị tiểu thư an toàn thoát ra, thì lại thành biến khéo thành vụng mất!

Thứ ba: Điểm trọng yếu nhất, hần muốn biết rõ địch ý, hần muốn biết rõ ràng lần bắt cóc này đơn thuần vì tiền hay là có âm mưu khác. Nếu nói đơn thuần là vì tiền thì như vậy phương pháp xử lý rất đơn giản. Còn nếu nói trong lần hành động bắt cóc còn có người đứng phía sau âm thầm thao túng, vậy thì đó lại là chuyện không đơn giản. Nhất định phải đem người đứng phía sau đó lôi ra thì như vậy nhị tiểu thư mới có thể chắc chắn an toàn. Nếu không cho dù là trốn được lúc này, nhưng còn lần tiếp theo, lần sau nữa ... nhị tiểu thư vĩnh viễn đều bị nguy hiểm bao phủ, cho nên nếu muốn chân chính hoàn toàn diệt trừ nguy hiểm bên người nhị tiểu thư, thì phương pháp duy nhất là tìm ra nơi phát ra nguy hiểm, lôi bàn tay thao túng phía sau ra ngoài ánh sáng!

Đây là cách mà Phương trượng Đại Sư dạy cho hần, phải loại bỏ gốc rễ của nguy hiểm, và đây cũng là lý do mà Kỷ Thiên Vũ không ngại xa xôi ngàn dặm mời hần đến làm cận vệ cho nhị tiểu thư!

Vì vậy Sở Phàm nếu đã không làm thì thôi, một khi đã làm thì phải làm cho đến cùng. Giả ngu giả ngốc, biểu hiện ra một vẻ lo lắng lo sợ, nơm nớp lo sợ khuất phục để ẩn giấu thực lực chân chính của mình, đồng thời cũng muốn mê hoặc đối thủ. Hiển nhiên là hần thành công, từ khi Phong ca thu hồi khẩu súng đang chia trên đầu hần dắt vào thắt lưng thì hần biết đối phương đã không xem hần tồn tại!

Do đó Sở Phàm nhìn thấy người trung niên tên Phong ca. Hần có điểm không đơn giản, bình tĩnh, âm trầm ác nghiệt, nhanh nhẹn xốc vác, vừa nhìn đã biết là loại sống trên gươm dao, là loại hán tử lãnh huyết. Người như vậy rất khó đối phó. Hai đại hán còn lại nhìn dáng người khôi ngô cường tráng, tuy nhiên đối phó với loại người như vậy thì rất đơn giản.

Hiện tại quan trọng nhất chính là thăm dò địch nhân, quan sát xem địch nhân ở ngoài sáng và ở trong tối có bao nhiêu tên, sau đó nghĩ ra cách ứng phó đúng đắn. Những điều này trên dọc suốt đường đi thì Sở Phàm bắt đầu nhanh chóng tính toán.

Chiếc xe bán bánh mì phía trước đang chạy nhanh, từ giữa đường cao tốc rẽ sang quốc lộ Bàn Sơn, tiếp tục đi thì càng lúc càng rời xa nội thành, hơn nữa phía trước toàn là núi non và cánh đồng hoang vu. Nhị tiểu thư lái xe đi theo ở phía sau, càng đi thì trong lòng nàng lại càng bất an, nàng không kìm nổi hỏi:

- Các....các người muốn đi đâu ? Nơi này cách nội thành đã rất xa!

- Đi theo xe bán bánh mì phía trước. Chẳng lẽ lời nói lúc trước của tao còn chưa rõ ràng hay sao?

Phong ca lạnh lùng nói.

Nhị tiểu thư nghe vậy sau trong lòng không khỏi giận dữ, từ nhỏ đến lớn chưa có ai dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với nàng, trong lòng nàng rất ủy khuất. Nghe xong lời này của Phong ca thì với tính tình đại tiểu thư của nàng đã không nhịn được nữa liền bùng phát, lớn tiếng nói:

- Ta không phải nô lệ của các người. Các người bảo ta làm cái gì ta thì làm cái đó sao? Muốn hỏi cũng không được hỏi à? Từ nhỏ đến lớn chưa có người nào dám ra lệnh cho bốn tiểu thư đâu!

Phong ca nghe vậy sau trong mắt hàn quang lóe ra, lấy tay ngón cái ấn mạnh lên con dao găm, âm trầm nói:

- Thật sao? Như vậy hiện tại nhị tiểu thư bắt đầu sẽ thích ứng với lệnh của ta thét ra, nếu không... ..

Dừng một chút, hần nhả từng chữ một:

- Nhị tiểu thư nếu tiếp tục chống đối vô lý như vậy, ta sẽ khắc ngay trên mặt nhị tiểu thư một cái!

- Người... ..

Nhị tiểu thư mạnh mẽ quay đầu lại, một khuôn xinh đẹp đỏ bừng, trong miệng thở hổn hển, hiển nhiên là vô cùng phẫn nộ, đang muốn mở miệng nói cái gì, lúc này Sở Phàm đột nhiên một tay đè cánh tay tay nhỏ và dài của nàng đang cầm lái và nói:

- Nhị tiểu thư, cẩn thận, cẩn thận nhìn đường!

Nhị tiểu thư quay đầu lại nhìn đường, xe suýt nữa lao ra khỏi đường cao tốc, vọt lên rào chắn, nhị tiểu thư vội vàng xoay tay lái, xe trở về quỹ đạo.

Tuy nhiên tay trái của Sở Phàm vẫn như cũ đè lên tay phải của nhị tiểu thư đang cầm lái, không có ý buông ra. Nhị tiểu thư trong lòng hơi kinh ngạc nhìn về phía Sở Phàm, nào biết Sở Phàm thành linh nói một câu:

- Nhị tiểu thư, tay cô thật mềm!

Nhị tiểu thư trong lòng thầm nghĩ, ngón tử này dám nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi?

Đang nghĩ ngợi thì nhị tiểu thư đột nhiên cảm giác được từ lòng bàn tay của Sở Phàm truyền tới tay của nàng một cảm giác ấm áp. Không biết tại sao mà hàn ý cùng nỗi sợ hãi trong lòng nàng nháy mắt liền biến mất, trên tay là một cảm giác ấm áp!

Trong lòng nàng lại tràn đầy một cổ tự tin cùng cảm giác an toàn, bởi vì Sở Phàm ngay bên cạnh nàng, sự ấm áp trong lòng bàn tay Sở Phàm làm cho nàng dường như cảm ứng được những tính toán cùng tự tin trấn định trong lòng Sở Phàm. Nàng quyết định tin tưởng Sở Phàm, tin tưởng ba ba của nàng sẽ không từ tiện chọn vệ sĩ cho nàng!

Nghĩ vậy thì nhị tiểu thư an tâm lái xe, mà Sở Phàm không ngờ còn nắm bàn tay búp măng tay của nhị tiểu thư, không có ý buông ra !

45. Chương 46: Bắt Đầu Phản Kích.

Xe bánh mì sau khi chạy đến căn nhà gỗ nhỏ này thì chậm rãi dừng lại. Trên xe đi xuống bốn người giống nhau, đầu đều đội mũ trùm kín, cao lớn khỏe mạnh. Bốn người này đi xuống rồi cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, bảo đảm không người rồi một lúc sau mới vẫy vẫy tay.

Lúc này Kỷ Tiêm Vân cũng chậm rãi dừng xe lại bên cạnh xe bánh mì, Phong ca trầm giọng nói:

“Xuống xe!”

Kỷ Tiêm Vân cùng Sở Phàm liền xuống xe, bốn gã đàn ông đi xuống từ xe bánh mì liền tiến tới dùng dây ni lông cột chặt hai tay của Kỷ Tiêm Vân cùng Sở Phàm về phía sau, rồi một tên đi tới căn nhà gỗ nhỏ mở cánh cửa ra, mấy tên còn lại đẩy Kỷ Tiêm Vân và Sở Phàm vào trong căn nhà gỗ nhỏ đó.

Khi tiến vào căn nhà gỗ nhỏ kia thì Sở Phàm còn cố ý đánh giá một phen, cách thức xây dựng căn nhà gỗ nhỏ đều là dùng vật liệu là gỗ đều rất mới, hơn nữa bốn phía của căn nhà gỗ đều có dính dấu đất cát còn mới, Sở Phàm phán đoán rằng căn nhà gỗ nhỏ này chắc chắn là vừa mới làm xong trong vài ngày gần đây. Điều này chứng tỏ việc bắt cóc này là sớm có chuẩn bị, mà căn nhà gỗ nhỏ này có khả năng chính là địa điểm giao dịch sau khi bắt được.

Dọc theo đường đi Sở Phàm cũng chú ý quan sát, loại trừ Phong ca cùng sáu gã đàn ông đầu trâu mặt ngựa này thì không có người nào khác theo tới, cho nên nếu muốn chạy trốn chỉ cần chế phục bảy người này. Điều khiến cho Sở Phàm hơi cảm thấy an ủi chính là ngoại trừ Phong ca trên người có mang theo súng thì những gã còn lại này chỉ mang theo dao găm hoặc mã tấu. Tuy nhiên hiện tại điều quan trọng nhất là phải thăm dò ý đồ của bọn bắt cóc này, chúng là vì cầu tài hay là bị người ta sai khiến.

Trong căn nhà gỗ nhỏ này thật là bừa bãi, trong góc có một chiếc đũa, còn có cả cặp lồng nhựa, trên mặt đất còn có tàn thuốc , chai rượu lẩn lóc. Trên mặt đất, giường, ghế hỗn loạn, trong phòng tràn ngập mùi rượu. Sở Phàm là một đại nam nhân nhìn thấy còn chịu được, nhưng Kỷ Tiêm Vân là một thiên kim Đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, mới vừa bước vào nhà gỗ này thì trong nháy mắt ngửi thấy mùi kia nồng nặc xông vào mũi không kìm nổi nôn thốc nôn tháo.

- Thối quá, tôi không muốn vào!

Nhị tiểu thư nhú nhú mày, không tình nguyện nói.

- Giờ là lúc nào mà còn ra vẻ thiên kim tiểu thư hả? Mau đi vào!

Một gã quơ quơ mã tấu trắng sáng trong tay, nhị tiểu thư trừng mắt lườm hắn một cái, rồi ráng chịu đựng đi vào.

Mấy tên kia đi ra ngoài, quát bảo Kỷ Tiêm Vân và Sở Phàm ngồi ở hai cái ghế. Ngồi xuống xong thì mấy tên này dùng dây thừng trong phòng trói hai người lại ở ghế, khiến cho bọn họ không thể động đậy được. Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi việc mấy tên này đều đi ra ngoài, chỉ còn có hai tên ngồi lại ở một tấm ván nhỏ bên cạnh bàn, trông coi bọn họ.

Hai gã ngồi đó nhàm chán, liền cầm lấy dao nhỏ rạch một lỗ nhỏ ở miệng trên tấm trùm đầu của mình rồi gắn lên một miếng thuốc lá. Trong màn khói thuốc dày đặc, bọn họ vô tình bàn tán:

- Không nghĩ là lần này hành động lại thuận lợi như vậy, chỉ cần giao hàng là có ba trăm vạn. Chia tiền xong nhất định phải đi thống khoái tiêu sái vài ngày, con mẹ nó, lão tử cả nửa tháng nay không đụng tới đàn bà!

- Không biết con bé này là ai mà đối phương lại ra giá ba trăm vạn để chúng ta bắt cóc nó.

- Mày đúng là cái đồ ngu lâu. Không thấy con bé này có chiếc xe thể thao Porcher sao? Ít nhất cũng có giá hơn trăm vạn, cho nên chắc chắn là con bé này có thân phận không đơn giản đâu.

- Thì vậy, nếu không thì sao đối phương lại bỏ ra giá lớn như vậy để thuê chúng ta bắt cóc nó.

... ..

Sở Phàm ngoài mặt xem như không có việc gì, kì thực cũng lên giường thần lắng nghe hai tên này nói chuyện. Nghe thế Sở Phàm nhíu mày. Theo như hai tên này nói thì dường như là có một bên bỏ tiền thuê bọn họ bắt cóc Kỷ Tiêm Vân, sau khi hoàn thành giao dịch thì bọn họ nhận được ba trăm vạn nguyên, nói cách khác sự kiện bắt cóc này cũng cũng không đơn thuần là vợ vét tài sản cầu tài, mà là sau lưng còn có người ra tay khổng chế! Như vậy chủ mưu là ai đây ?

Lúc này cửa căn nhà gỗ mở ra, Phong ca chậm rãi tiến vào, Sở Phàm chú ý tới ngoài cửa căn nhà gỗ còn có hai tên đang đứng gác.

Phong ca cầm một cái ghế, ngồi ở trước mặt Kỷ Tiêm Vân, lạnh nhạt nói:

- Nhị tiểu thư, cô là thiên kim tiểu thư, tôi biết làm như vậy ủy khuất cho cô, nhưng không có cách nào khác cả. Cái gọi là bắt người thì tiền tài sẽ thay người làm việc, việc làm của chúng tôi đây chỉ cần có người ra giá thuê chúng tôi sẽ làm. Cô cũng đừng sợ, chúng tôi sẽ không làm gì có hại cho cô đâu, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, để chúng tôi thuận lợi hoàn thành giao dịch là được."

- Vị đại ca này, các anh không phải là muốn bắt cóc tổng tiền hay sao? TV thường chiều bọn cướp sau khi bắt cóc con tin lúc thì bước thứ hai chính là gọi điện thoại tổng tiền, anh sao lại không làm thế?

Sở Phàm kinh ngạc hỏi.

Phong ca nghe xong thì cặp mắt âm lãnh hiện lên một tia cười châm biếm, thẳng ranh này thật đúng là đại ngu, hắn nói:

- Chúng tôi không phải là cướp, cũng sẽ không tổng tiền người nhà của nhị tiểu thư. Tôi biết bằng vào giá trị con người nhị tiểu thư thích dù là đòi tổng tiền bố cô ấy một triệu nguyên cũng không đủ. Nhưng làm thế thì tính nguy hiểm cao, không chừng lúc cầm tiền xong thì bị bắt ngay, thật là khó chịu nổi. Chúng tôi làm thế này tuy là làm ăn nhỏ thôi, nhưng tính an toàn cao, cảnh sát có tra cũng không tra được đến đâu chúng tôi.

- Ý của vị đại ca này là sau lưng có người chi tiền cho các anh bắt cóc nhị tiểu thư, à mà, còn có tôi nữa?

Sở Phàm hỏi.

Phong ca ánh mắt đột nhiên dữ dội, lạnh lùng nói:

- Mày có cảm thấy là mày nói quá nhiều hay không ?

Sở Phàm lú lờ lại, không nói nữa. Lúc này trong lòng hắn đã xác định được lần bắt cóc này còn có kẻ chủ mưu đứng đằng sau. Kẻ này mới là chính là người muốn bắt cóc nhị tiểu thư, nói không chừng cũng chính là uy hiếp đến an toàn của nhị tiểu thư, mầm tai vạ thật sự!

Lúc này di động của Phong ca đổ chuông, hắn xem qua rồi đứng lên rồi nói:

- Hai đứa chúng mày để ý kỹ bọn nó cho tao, có sai lầm gì tao lấy đầu bọn mày đấy!

- Dạ, Phong ca!

Hai tên đồng thanh đáp.

Phong ca đi ra ngoài nhận điện thoại. Hai tên còn lại liếc mắt nhìn Kỷ Tiêm Vân cùng Sở Phàm một cái, thầm nghĩ thế này còn có thể xảy ra sai lầm sao? Bọn nó chẳng lẽ còn có thể chạy thoát sao? Thật sự là trò cười cho thiên hạ. Cái thằng ngốc kia thì chỉ cần tùy tiện đưa một cánh tay ra cũng tổng cổ được nó đi. Còn con bé kia thì thật đúng là quá xinh đẹp. Con mẹ nó, đây mới là cực phẩm mỹ nữ!

Sở Phàm đoán Phong ca vừa rồi nhận điện thoại rất có khả năng chính là người chủ sự phía sau gọi tới. Chẳng lẽ căn nhà gỗ nhỏ này chính là địa điểm mà bọn họ giao dịch? Nếu vậy thì kẻ chủ sự phía sau chắc chắn là sẽ đến ngay. Nếu nhị tiểu thư rơi vào tay người chủ sự phía sau thì khó hành động được. Điều cần làm lúc này chính là mau chóng chế cái tên Phong ca này rồi sau đó ôm cây đợi thỏ, xem xem kẻ chủ sự phía sau là ai!

Sau khi hạ quyết tâm, ánh mắt Sở Phàm chuyển hướng nhìn hai tên ngồi cạnh bàn kia, thấy trong tay bọn họ đang mở ra loại tạp chí giống kiểu Playboy. Trên bìa tạp chí có ảnh mỹ nữ gợi cảm khỏa thân, toàn chữ bình luận xung quanh, ngôn ngữ thô tục không chịu nổi, nhưng lại vừa nói vừa phát ra tiếng cười tục tĩu.

Nhìn lại nhị tiểu thư, trên mặt là vẻ chán ghét ghê tởm cực độ, đôi mắt xinh đẹp mở to rất sợ hãi, Sở Phàm không khỏi đau lòng, thầm nghĩ:

“Nhị tiểu thư, thật sự là ủy khuất cô. Tuy nhiên cô yên tâm, sẽ có cơ hội cho cô xả hết tức giận.”

- Nhị tiểu thư, cô chuẩn bị phản kích đi nhé

Sở Phàm thừa dịp hai tên kia không chú ý, hạ giọng nói nhỏ bên tai Kỷ Tiêm Vân.

- Phản kích ư?

Nhị tiểu thư nghe vậy thì tâm tình chấn động, cả người lập tức tỉnh táo, nàng quay đầu nhìn Sở Phàm, trong mắt toát ra một vẻ kích động hưng phấn. Đợi lúc hai tên kia không

chú ý nàng nhẹ giọng nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh là nói anh còn có thần đan để ăn sao?

- Nhị tiểu thư, bất cứ lúc nào, khi nào, vì sự an toàn của cô, tôi đều lưu trữ một viên thần đan cho cô

Sở Phàm thành thật nói.

Kỷ Tiêm Vân nghe vậy trong lòng ấm áp. Sâu trong nội tâm có cảm giác ấm áp, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng lặng lẽ nở một tia cười như có như không.

46. Chương 47: Vòng Phản Kích Thứ Nhất!

Kỷ Tiêm Vân tin tưởng là trên đời này căn bản không có thần đan gì thần kỳ như vậy, làm cho người ta ăn trong nháy mắt biến thành người khác. Nhưng trong tiềm thức nàng vẫn là muốn tin lời Sở Phàm nói là thật, tin là có một viên thần đan như vậy, Sở Phàm ăn xong sẽ trở nên hùng mạnh. Thật đúng là một nữ tử xinh đẹp mà lại nói dối kém, vẫn biết là nói dối mà không đành lòng bóc trần, còn muốn đi tin hắn!

Có đôi khi, Kỷ Tiêm Vân cảm thấy được mình nhìn không thấu được Sở Phàm. Nàng cảm thấy được Sở Phàm ngày thường trưng cái vẻ si ngốc ra bên ngoài, nhưng bên trong còn có một bộ mặt khác không muốn cho người biết, có lẽ Sở Phàm ở quán bar ngày ấy mới đúng là Sở Phàm thực sự.

Kỷ Tiêm Vân lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta đều bị trói lại, sao phản kích được bây giờ?
- Phải thế không? Nhị tiểu thư vì sao không thử động hai tay một chút đi?

Khóe miệng Sở Phàm nở nụ cười, nhẹ giọng nói, trong mắt có một tia bí hiểm lướt qua.

Kỷ Tiêm Vân cùng Sở Phàm hai tay đều bị trói ở phía sau lưng, Kỷ Tiêm Vân nghe vậy liền bán tín bán nghi thoáng buông tay. A, không ngờ có thể buông lỏng, hoàn toàn không bị buộc chặt như trước, thậm chí nàng không khỏi vui vẻ, lúc này thanh âm Sở Phàm ở cửa nàng bên tai nhẹ nhàng vang lên:

- Động tác dừng quá lộ liễu, cẩn thận bị phát hiện, bây giờ chúng ta phải nghĩ cách khống chế hai tên này thế nào đây.

Kỷ Tiêm Vân nhìn hai tên đang ngồi ở bên cạnh bàn đang xem quyển tạp chí kia, lại nhìn hai thanh mã tấu sáng loáng để trên bàn, nàng không khỏi rụt rè hỏi:

- Sao giờ, làm sao chế phục bọn họ được? Trong tay bọn họ có dao, nói không chừng còn có súng nữa.

Hai mắt Sở Phàm đánh giá nhị tiểu thư, áo khoác không tay màu hồng nhạt bên ngoài, bên trong là áo bó sát người màu lam, dưới chân mang giày cao gót, hai chân nhìn qua phi thường gợi cảm xinh đẹp, mắt cá chân nhỏ nhắn nhìn qua cũng rất đẹp, thực mê người.

- Nhị tiểu thư, cô xem qua bộ phim ‘Bản năng’ chưa ?

Sở Phàm thỉnh thoảng hỏi.

Nhị tiểu thư mặt cười hơi hơi đỏ ửng, nỉ non nói:

- Xem, xem qua, làm sao vậy?

- Vậy nhị tiểu thư còn nhớ rõ trong phim có một nữ diễn viên làm một động tác kinh điển mê người không?

Sở Phàm nhỏ giọng nói.

- A!

Nhị tiểu thư không kìm nổi nhẹ giọng la hoảng lên, nhẹ giọng nói:

- Anh có ý gì ? Không phải muốn tôi cũng làm như vậy sao?

Sở Phàm thản nhiên cười, ở bên tai nhị tiểu thư nhỏ giọng rỉ rả.

- Anh, anh nói là muốn tôi quyến rũ hai gã kia để bọn họ thả lại gần đây á?

Nhị tiểu thư xem như đã hiểu được ý định của Sở Phàm .

- Nếu không chúng ta làm thế nào khống chế được bọn họ? Chỉ khi bọn họ đến gần rồi chúng ta mới có cơ hội chứ.

Sở Phàm nhỏ giọng nói.

Kỷ Tiêm Vân nghe vậy thế thì đỏ hết cả mặt, cắn răng lưỡng lự, nhất thời chưa quyết định được, nàng trầm nghĩ, lúc này nếu Trầm Mộng Lâm ở đây thì tốt rồi, bỏ ý biết rõ làm sao để đem một quyển rũ một gã nam nhân lại đây. Tên gốc tử này cũng thật là, không ngờ muốn ta đi dụ dỗ hai cái tên làm người ta nhìn qua đã thấy ghê tởm này rồi, thật là ...

Kỷ Tiêm Vân cùng Sở Phàm thì thảo một hồi cuối cùng cũng làm hai tên kia chú ý, một tên trong đó quát nói:

- Hai đứa chúng mày thì thầm nói cái gì thế hả?

Trong lòng Kỷ Tiêm Vân lúc này đã hạ quyết tâm, đột nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt to nhìn chăm chăm hai gã kia, sóng mắt lưu chuyển, lại cố ý dùng một giọng điệu mỉa mai hoặc nói:

- Hai vị đại ca, tôi mang giày cao gót chật quá, các anh có thể lại đây giúp tôi cởi đem giày ra hay không? Nàng nói xong còn cố ý giơ cặp đùi trắng nõn, thon dài lên, hướng hai gã mà khiêu khích.

- Ồi chào!

Một tên nhếch miệng cười, nhìn qua không chỉ có dâm dăng mà còn thật ghê tởm, hắc cười hi hi nói:

- Anh đây rất vui vì mỹ nữ cống hiến sức lực, đừng nói giúp em cởi giày, cho dù là giúp em mát xa đám lưng anh đều vui lòng.

Gã này nói xong muốn đứng lên, thì gã kia kéo hắn lại, trầm giọng nói:

- A Trụ, Phong ca nói, con bé này không thể đụng vào.

- Ồi xời, mày chả hiểu phong tình gì cả? Giúp em ấy cởi giày cao gót thôi mà, có phải là động chạm gì em ấy đâu. Không có việc gì hết, Phong ca hỏi đến tao chịu trách nhiệm một mình, được chưa?

Đôi mắt gian tà của tên này nhìn chăm chăm vào cặp kia thon dài trắng nõn của Kỷ Tiêm Vân, trả lời đồng bọn.

Tên kia không có biện pháp gì nữa, vì an toàn đành phải đi theo tên đại hán này đi tới.

Tên này đến gần cười gian ác, nói:

- Người đẹp, anh đến cởi giày cho em đây

Nói xong liền ngồi xổm xuống, sau khi xem lại liền cau mày, Kỷ Tiêm Vân mang đôi giày cao gót nhưng căn bản là rất tự do không bó buộc gì cả, tự thả ra là được, vì sao còn muốn nhờ hắn đến tháo ra cho? Chẳng lẽ...

Tên này còn không kịp nghĩ, đã thấy đùi phải của Kỷ Tiêm Vân đá lên dùng mũi giày cao gót đột nhiên đá đúng vào cổ họng của hắn. Tên này bất ngờ không kịp đề phòng, bị Kỷ Tiêm Vân đá trúng một cước, lúc này hự lên một tiếng, hai tay ôm cổ họng, sắc mặt thống khổ té trên mặt đất!

- Mày... ...

Tên còn lại thấy thế liền tức giận kêu lên, đáng tiếc lời còn chưa dứt liền bị Sở Phàm vốn đang bị trói cột vào ghế hữu trảo biến thành chướng, trực tiếp bóp cổ họng hắn. Tiếp đó Sở Phàm tả chướng cũng biến thành chướng đao, tụ lực đánh chướng vào một chỗ, một kích đánh về phía huyết Bách Hội trên đỉnh đầu hắn, tên này cảm thấy trong nháy mắt có một luồng điện truyền khắp toàn thân, đầu hắn liền mê muội, rồi ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh!

Tiếp theo Sở Phàm đem dây trói mình trói chặt tên bị Kỷ Tiêm Vân đá một cước trúng cổ họng đang nằm té trên mặt đất. Sở Phàm dùng một tay đè trên người tên này, làm hắn nói không được. Vừa rồi hắn thành linh bị Kỷ Tiêm Vân đá một cước trúng cổ họng, trong nháy mắt cảm giác giống như là bị nghẹn thở, hô hấp đều khó khăn dồn dập, vừa phục hồi tinh thần đã thấy hai tay mình bị trói về phía sau, hơn nữa đồng bọn của mình không ngờ cũng ngã xuống!

Hắn quả thực không thể tin vào mắt mình, chỉ ngăn ngụt không đến một phút không ngờ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn còn không biết mình sao lại thế này thì đồng bọn đã bị Sở Phàm đánh ngã, lúc này hắn mới ý thức được, lúc trước bọn họ đều xem thường Sở Phàm!

- Mau, tìm miếng vải nhét vào mồm hắn.

Sở Phàm nhìn Kỷ Tiêm Vân đang ngệt mặt ra, trầm giọng giục.

Kỷ Tiêm Vân phản ứng lại, nhìn nhìn chung quanh, hỏi:

- Hic, làm gì có vải?

- Không có à? Thế cô cởi tất của tôi ra, nhét vào mồm hắn."

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Cái gì? Anh, anh muốn tôi giúp anh cởi giày, còn cởi tất nữa á?

Nhị tiểu thư nói, giọng đầy ngạc nhiên.

- Nhị tiểu thư, chúng ta không có nhiều thời gian, nếu không nhanh lên, bị người bên ngoài phát hiện thì lại bị trói lại như cũ đấy.

Sở Phàm lạnh lùng đáp.

Nhị tiểu thư nghe vậy thì không cảm tâm, trừng mắt lườm Sở Phàm. Nàng vẫn còn biết nặng nhẹ, nhưng vẫn bất mãn nói:

- Rồi tôi sẽ tính sổ với anh.

Nói xong liền khom người xuống cởi đôi giày thể thao giá rẻ của Sở Phàm ra. Sau khi cởi một mùi thối đậm đặc xông vào mũi, nàng vội vàng bưng kín cái mũi, kêu ca:

- Sao mà thối thế ?

- Nếu không thối mới là không bình thường, nhị tiểu thư cô thử đi đôi tất không nhãn mác gì mua mười đồng ở chợ đêm xem? Xem có thối hay không!

Sở Phàm dừng một chút, lại nói tiếp:

- Hơn nữa, tất này cũng không phải nhét vào miệng cô thì sợ gì ? Tên hỗn đản này vừa rồi còn mưu toan phi lễ nhị tiểu thư đó, chẳng lẽ nhị tiểu thư lại không trừng phạt hắn? Nói sao thì cũng phải cho hắn nếm thử một chút mùi vị của tất thối ?

- Đúng, anh nói đúng!

Sở Phàm vừa nói đã làm dấy lên sự chán ghét trong lòng nhị tiểu thư, nàng cởi hai cái tất thối của Sở Phàm rồi vo viên thành một cục, nhét vào trong mồm tên kia!

Thần sắc tên đại hán kia ban đầu là phần nộ chuyển sang hoảng sợ, muốn cầu xin tha thứ, muốn giảm thống khổ, hắn chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều bị mùi của tất thối bốc lên, hắn muốn phun ra, nhưng làm như thế nào cũng phun không được, hắn mỗi một lần hô hấp, đều nuốt xuống một ngụm nước bọt, đều mang theo một mùi tất thối, có thể hiểu đây thống khổ đến mức nào!

Sở Phàm cầm lấy một đoạn dây thừng, đem đại hán kia ấn ngã vào ghế, dùng dây thừng trói cả người hắn vào ghế thành một khối. Trong mắt tên kia toát ra một vẻ cầu xin tha thứ, thần sắc bị thương kia làm người ta nhìn cũng không chịu nổi, nhưng mà Sở Phàm giống như là không nhìn thấy, không chút để ý tới hắn.

Sắp xếp mọi thứ xong Sở Phàm ngồi lên một cái ghế khác, đi giày thể thao vào, cúi xuống cột dây giày, trong miệng trầm thấp nói:

- Kế tiếp tiến hành hành động đợt thứ hai!

Kỷ Tiêm Vân ở bên cạnh si ngốc nhìn Sở Phàm. Nàng nhận ra giờ khắc này Sở Phàm rất dễ nhìn, lại có điểm mê người.

47. Chương 48: Ôm Cây Đợi Thỏ

Nhị tiểu thư có chút kích động phấn khích nóng lòng muốn thử cái cảm giác đó.

Sở Phàm cười cười nói:

- Nhị tiểu thư, cô không phải là chưa xem phim Hongkong đó chứ? Xông thẳng ra ngoài à? Chỉ sợ cô còn lao ra đó đi chưa được mười bước thì đã mất đầu rồi!

Nhị tiểu thư lú lười nói:

- Anh có phải là đang dọa tôi không? Không xông ra thì chẳng lẽ chúng ta cứ ở chỗ này chờ chúng tôi à?

- Nhị tiểu thư nói đúng một nửa. Chúng ta phải để bọn chúng qua chỗ chúng ta nhưng chúng ta không phải chờ mà phải dụ dỗ, phải mê hoặc bọn chúng.

Sở Phàm nói.

- Dụ dỗ?

Đôi mắt tuyệt mỹ của Nhị tiểu thư mở to hết cỡ nhưng vẫn chưa hiểu nó là thế nào cả. Nàng mừng tượng mây từ “Dụ dỗ, mê hoặc” mà Sở Phàm nói ra hẳn không phải là ý tốt đẹp gì. Mấy từ đó luôn làm con người ta hướng tới cái dục vọng trần trụi tối nguyên thủy của nhân loại.

- Ủ! Ngoài cửa còn có hai tên đứng canh nên chúng ta phải dụ bọn chúng vào đây. Sau đó là giải quyết từng tên một.

Giọng điệu Sở Phàm có vẻ kiên quyết, nói.

- Vậy.. vậy dụ thế nào?

Nhị tiểu thư dừng một chút, khuôn mặt nàng có chút phớt hồng, nói:

- Đây, anh nhìn tôi như vậy làm gì?

Sở Phàm nhìn chằm chằm vào nhị tiểu thư. Sau nửa ngày hẳn mới nói:

- Tôi nghĩ nhị tiểu thư hẳn là hiểu ý của tôi chứ?

- Tôi không biết. Hừ!

Nhị tiểu thư hừ nói.

- Nhị tiểu thư, chúng ta nếu muốn thoát khỏi hiểm cảnh thì chỉ có cách cùng nhau cố gắng, cùng nhau hợp tác. Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể an toàn chạy khỏi đây. Nói thẳng ra tôi cần sự hỗ trợ của cô.

Giọng nói của Sở Phàm đầy vẻ chân thành, nói.

Nghe vậy, trong lòng nhị tiểu thư nàng chợt động, nói:

- Tôi hỗ trợ thế nào hả?

- À, nhị tiểu thư đã từng xem qua loại phim ấy ấy chưa?

Sở Phàm nghiêm trang hỏi.

- Loại phim gì?

Ngữ khí của nhị tiểu thư đơn thuần hỏi.

- Chính là cái loại phim có tên mở đầu bằng chữ cái đầu tiên trong bảng chữ cái tiếng Anh đó. Nó giờ rất lưu hành đấy.

Sở Phàm nói.

Sắc mặt nhị tiểu thư đỏ bừng lên, không nhịn được phì một cái nói:

- Lượn, lượn, lượn đi chỗ khác. Nói cái gì vậy hả? Lúc nào rồi mà anh còn có tâm tư nói giỡn.

- Nhị tiểu thư à, tôi đang nói chính sự đó chứ. Nếu muốn dẫn hai người bên ngoài kia vào chỗ này thì nhị tiểu thư phải kêu mấy tiếng như những cô gái trong phim đó đó, rồi sau khi hấp dẫn hai tên đó vào thì mọi việc còn lại cứ giao cho tôi.

Sở Phàm nói.

- Cái gì? Anh... anh muốn tôi phát ra những tiếng xấu hổ khó nghe đó hả? Tôi.. tôi mặc kệ Nhị tiểu thư không thể tưởng tượng nổi nói.

- Nhị tiểu thư, duy chỉ có kể này mới dụ bọn chúng tới đây được. Tôi nếu có thể kêu ra những tiếng như vậy thì đã sớm kêu rồi. Nhị tiểu thư à, kể này trên bình thư có viết đó là kể mị âm dụ địch. Phải là người xinh đẹp, tài giỏi như Nhị tiểu thư mới có thể thực hiện. Hơn nữa mùi trong này thật khó ngửi. Chẳng lẽ Nhị tiểu thư không muốn sớm ra ngoài một chút sao?

Sở Phàm khuyên.

Nhị tiểu thư tất nhiên là đã bị Sở Phàm thuyết phục. Nàng do dự hỏi:

- Nhưng.. nhưng mà tôi không biết phát ra những tiếng như vậy.

- Cái này đơn giản lắm.

Sở Phàm nói xong liền đi đến bên người Kỷ Tiêm Vân rồi nhanh chóng áp sát vào thân thể nàng, nhẹ giọng thì thầm bên tai Nhị tiểu thư:

- Nhị tiểu thư, cô cứ tưởng tượng tôi là một tên vô lại đang tiến hành giày xéo cô. Sau đó cô phản kháng, cô la hét những vần vô dụng. Tôi vẫn cứ giày xéo, xoa bóp, ầy ầy cô, dẫn đến cô phát ra từng đợt từng đợt rên rỉ tiêu hồn. Tưởng tượng đi. Nhưng âm thanh cũng không được quá lớn, chỉ cần để cho hai tên ngoài cửa nghe thấy là được.

Giọng nói Sở Phàm đầy ma lực, nhẹ nhàng mà kích thích lên dây huyền cảm trong lòng Nhị tiểu thư. Trong khoảnh khắc, Nhị tiểu thư chỉ cảm thấy thân thể bỗng nóng lên. Một cảm giác khác thường tựa như điện giật khiến thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên. Đôi môi anh đào hé mở mà không nén nổi phát ra những tiếng ưm ưm. Dần dần, âm thanh đó càng lúc càng lớn. Trong đầu nàng không ngờ lại hiện ra vẻ mặt lạnh lùng kiên nghị của Sở Phàm. Điều này khiến cho nàng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng thần trí của nàng vẫn còn rất minh mẫn nên để phối hợp cho việc diễn kịch, nàng lớn tiếng nói:

- Người... người, cái tên khốn nạn nhà ngươi cút ngay, đừng có đụng vào ta. Cút..... A. Đừng chạm vào ta, a....

Trong tay Sở Phàm cầm một sợi dây thừng rồi thút lút một đầu dây lại mà lắc lắc. Sau khi nghe được tiếng kêu như ầm như hiện kia của Nhị tiểu thư, trong lòng hắn không khỏi nghĩ; Cô gái nhỏ này đúng là thanh khiết thông minh. Nói tí là đã thông rồi. Ngày sau mình phải đào tạo nàng thật tốt mới được!

Sau đó Sở Phàm nhấc cái ghế nhỏ lên rồi nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh cánh cửa, nhìn qua kẽ hở ngó ra trông hai tên bên ngoài, tiếp đó hắn đột nhiên giơ cái ghế trong tay lên đập nó xuống đất đến "Phanh" một tiếng. Cùng lúc đó, tiếng kêu của Nhị tiểu thư cũng lại tăng lớn hơn nữa.

Hai tên canh giữ ở bên ngoài tất nhiên là nghe được động tĩnh trong phòng. Đầu tiên là tiếng kêu phản kháng của con gái, sau đó tiếng ghế rơi, đập, rồi lại tiếp tục tiếng kêu thảm thiết của con gái. Hai người đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau. Một tên nói:

- A Trạ cùng Uy Tử làm gì bên trong đó vậy?

- Chắc không phải hai tên này làm gì cô gái kia chứ?

Tên còn lại nói.

- Con mẹ nó, Phong ca rõ ràng đã dặn cô gái này không được đụng vào. Hai tên này dám để ngoài tai những lời của Phong ca chắc?

Tên kia vừa giận dữ vừa nói.

- Đi, vào xem thế nào. Nếu quả có tình huống như vậy thì chúng ta phải ngăn hai tên đó lại. Dù sao cũng từng là anh em với nhau. Không thì chờ Phong ca trở về, hai tên này hẳn không còn đường sống nữa.

Tên đứng trước nói xong liền đẩy cửa gỗ tiến vào. Tên còn lại cũng cất bước theo phía sau.

Sở Phàm đang nấu ở cạnh cánh cửa, đôi mắt hấn sắc bén như đao, nhìn chăm chăm vào cửa, tay hấn cầm một sợi dây thừng thút nút một đầu. Lúc này, Sở Phàm hấn tựa như một con báo đang lảng lạng chờ đợi con mồi xuất hiện. Và một khi con mồi xuất hiện hấn sẽ bất thành linh ra tay, phát ra một kích trí mạng.

Cánh cửa gỗ “Két!” một tiếng mở ra. Tên đầu tiên tiến vào trong. Do ánh sáng trong phòng hơi tối nên tên này trong nhất thời không thể nhìn ra được tình cảnh bên trong. Nhưng khi đã thấy rõ được trong phòng, hai tên đồng bọn của mình, một tên thì hôn mê, một tên bị trói lên ghế thì không khỏi giật mình. Lúc này, một sợi dây thừng từ trong hư không xuất hiện cuốn lấy cổ hấn. Tiếp đó một lực kéo rất mạnh xuất hiện, kéo hấn ngã rầm xuống đất!

tên thứ hai đi vào còn chưa thấy rõ được tình hình bên trong mà chỉ thấy đồng bọn của mình ngã rầm xuống đất thì không phải kinh hãi. Nhưng trong khi còn đang chìm đắm trong sự kinh hãi đó thì một thân ảnh chớp lên tấn công hấn. Đang định đưa tay rút thanh đao đeo bên hông ra nhưng đao còn chưa rút ra thì một sợi dây thừng đã quấn vào cổ hấn ta. Tiếp đó một thoi quyền rất nặng đánh trúng huyệt Thiên Trung trên người hấn. Ngay lập tức trước mắt hấn bỗng hoa lên, thần trí trở nên mơ hồ, còn thân ảnh kia dùng dây thừng quấn chặt lấy cổ họng hấn ta rồi giật một cái. Hấn cũng ngã rầm xuống đất!

Thân ảnh kia chính là Sở Phàm. Hấn chẳng biết từ khi nào đã rút thanh chủy thủ sắc bén trên người tên thứ nhất ra rồi kề vào cổ tên đó, lạnh lùng nói: - Không được lên tiếng. Nếu không thì máy sẽ vĩnh viễn ngậm miệng!

Sở Phàm nói xong liền vịn tay hai tên này ra đằng sau rồi dùng dây thừng trói chúng lại. Cái tên bị một quyền đánh vào huyệt Thiên Trung sai khi thấy rõ tình hình trong phòng bèn lớn tiếng kêu:

- Phong..!

”Phanh!” một tiếng, tên đó lời còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Sở Phàm một quyền đánh trúng quai hàm. Đầu hấn ta vật ngửa ra sau, lắc lắc lắc lắc, nửa sống nửa chết.

Tên đầu tiên thấy vậy thì trong lòng bỗng run lên rồi lặng lẽ nuốt tiếng kêu định hô lên vào bụng. Sở Phàm kéo cái tất bằng ni-lông trên đầu hai tên này xuống rồi nhét vào miệng chúng.

Sau khi giả quyết xong tất cả, Sở Phàm nắm hai tên này quăng một cái lòn vang lên hai tiếng “Bùm, bùm!”. Hai tiếng này cũng kéo nhị tiểu thư về với thực tại. Nàng vốn tưởng rằng trên chiến sẽ phải rất kịch liệt nhưng nào ngờ rằng, mình còn chưa kịp nhìn rõ thì Sở Phàm loáng cái đã thu phục hết tất cả hai tên này.

Nhị tiểu thư trộm nhìn Sở Phàm. Vẻ mặt lãnh khốc vô tình của hấn ta giống như một viên đá nhỏ ném vào biển lòng nàng tạo nên những gợn sóng nhẹ nhẹ nhẹ nhẹ. Nàng nghĩ: Sở Phàm kỳ thật trông cũng rất đẹp trai nha. Ít nhất là nhìn từ phía sau.

Tiểu Ngốc Ngốc này ngày thường thì ngây ngây ngô ngô mà tùy ý bất cứ lúc nào nàng với Phi Phi, Mộng Lâm cũng có thể khi dễ, trêu đùa. Nhưng một khi mình gặp nguy hiểm thì anh ta lại luôn đứng lên phía trước, vì an toàn của bản thân mình mà dũng cảm tiến lên, hoàn toàn không để ý tới an nguy của chính anh ta. Nàng đột nhiên có chút gì đó cảm động mà ánh mắt khi nhìn về phía Sở Phàm lại còn hơn một tia tôn kính.

- Nhị tiểu thư, giờ không phải lúc nhìn chăm chăm vào tôi đâu. Chờ khi về nhà, tôi nằm trên giường thì cô thích nhìn gì thì cứ nhìn.

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư, đứng đứng nói.

- Lượn, lượn đi. Ai nhìn anh? Anh cũng không cầm gương soi lại mình xem. Thật sự là rất xấu!

Sắc mặt nhị tiểu thư phớt đỏ.

- A, thật sao? Trước tiên không cần nói về vấn đề này nữa. Tiếp theo phải tiến hành bước thứ ba của kế hoạch.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Bước thứ ba của kế hoạch? Đó là cái gì?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Bắt tên Phong ca kia. Hắn mới là nhân vật chủ yếu. Chỉ có cách bắt hắn mới có thể tìm ra người đứng đằng sau thao túng tất cả chuyện này.

Ánh mắt Sở Phàm trở nên sâu sắc, chậm rãi nói.

- A, vậy.. vậy làm thế nào để bắt hắn ta? Có phải lại muốn tôi đi dụ dỗ hắn không?

Nhị tiểu thư chu miệng nói.

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư thật lâu rồi nói:

- Dụ dỗ? Cho dù nhị tiểu thư bằng lòng thì tôi cũng đồng ý!

Nghe vậy, đôi mắt đẹp tuyệt mỹ của nhị tiểu thư nàng lên nhìn về phía Sở Phàm, trong đầu thầm mắng:

” Tên ngốc chết tiệt này. Hắn sao mỗi lần nói lại khiến người ta cảm thấy chút cảm động, lại có một chút vui sướng nữa chứ? Đúng là một tên ngốc đáng chết. Hừ!”

48. Chương 49: Một Kịch Tắt Trúng

- Giờ tao bắt đầu hỏi mày, nếu đúng thì gật đầu, không đúng thì lắc đầu.

- Được rồi, số di động này là số của Phong Ca phải không?

Sở Phàm cầm điện thoại đưa tới trước mặt tên kia, hỏi.

Tên này tròng mắt lườm Sở Phàm, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ, ra vẻ không thèm phản ứng.

Sở Phàm liếc hắn một cái, cầm con dao lên, ngón tay cái miết miết trên lưỡi dao, lạnh nhạt nói:

- Thà chết chứ không chịu khuất phục phải không? Hay, ra đánh đàn ông đấy! Tuy nhiên tao lại ghét nhất cái loại người này, thích làm anh hùng nhưng lại còn giả thói bất lương. Xưa nay tao vốn thích tiên lễ hậu binh, vừa rồi tao lễ quá rồi nên bây giờ nên đến phiên binh thôi nhỉ. Cho mày mười giây đồng hồ nữa, nếu không muốn hợp tác thì mày sẽ càng ra đánh đàn ông hơn nữa đấy.

Sở Phàm nói xong, bóp chặt hàm tên này cho há ra, rút cái nylon tất chân đang chèn miệng gã lại. Tiếp đó cầm con dao để đầu lưỡi sắc bén kinh người vào trong miệng gã, rồi buông lỏng tay trái. Tên kia răng cắn chặt vào thân dao trong miệng, trong mắt toát ra một thần sắc vô cùng khủng hoảng. Gã không biết kế tiếp Sở Phàm muốn làm gì, đó mới làm cảm giác khiến người ta cảm thấy hoảng hốt khó chịu nhất.

- Mày có thể thử tưởng tượng xem, nếu như cái chuôi dao này trong tay tao mà lại mân mê uốn lượn trong mồm mày thì sẽ thế nào đây? Cổ họng của mày, khoang miệng, đầu lưỡi, răng của mày sẽ bị thái nhỏ ra đấy. Từ miệng đến cổ họng đều rách nát ra thì mới đáng gọi là sống không bằng chết. Bởi vì đến cả nước bọt mày cũng không dám nuốt xuống đâu. Mỗi lần nuốt xuống đến cổ họng thì sẽ đau ra phết đấy... có thể đau đến chết đi được đấy.

Sở Phàm nói xong, không thèm để ý, nắm chuôi dao có vẻ như muốn chuyển động nó.

Lúc này, gã đàn ông kia luôn miệng phát ra tiếng kêu “ô ô ô”, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng sợ hãi. Ánh mắt Sở Phàm vẫn khốc liệt, lạnh lạnh nói:

- Sao nào? Không muốn làm anh hùng nữa sao?

Gã đàn ông khốn khổ gật gù đầu. Sở Phàm cười lạnh một tiếng, rút con dao trong miệng gã ra, hỏi:

- Đây là số điện thoại của Phong ca của chúng mày phải không?

- Đúng, đúng rồi.

Gã đàn ông gật như bả củi.

- Thế Phong ca của chúng mày đi đâu rồi?

Sở Phàm âm trầm hỏi tiếp.

Gã đàn ông đảo đảo tròn mắt, hơi có vẻ chần chừ. Ánh mắt Sở Phàm phát lạnh, lườm hằm một cái, gã kia không kìm nổi, phát rùng mình, run rẩy đáp:

- Trả, trả lời điện thoại ạ.

Sở Phàm nghe thế thì lại một lần nữa cầm cái bút tắt tắt nilon nhét vào mồm gã. Tiếp đó, hắn kéo cái tên vừa rồi bị đánh trúng vào huyết Bách Hội đang nằm mê man kia đi, đến trước cửa căn nhà gỗ, qua khe hở trên cửa, hắn nhìn ra bên ngoài, rồi bấm gọi số điện thoại di động của Phong ca. Lần đầu tiên gọi không được, chắc là vì di động đang bận, hiển nhiên cũng có nghĩa là Phong ca kia đang nói chuyện điện thoại. Một lúc sau, Sở Phàm lại gọi lại, lần này có tín hiệu rồi. “Tút” một tiếng, không đợi Phong ca nhắc máy, Sở Phàm tắt luôn.

Quả nhiên, không ngoài dự tính của Sở Phàm, ngay sau đó, Phong ca gọi điện thoại lại. Sở Phàm không bắt máy, ngược lại lại còn tắt máy đi. Hắn tin chắc rằng chỉ cần thế thôi đã đủ câu dẫn khiến cho Phong ca nảy lòng hiếu kỳ. Còn bản thân hắn thì yên tâm “ôm cây đợi thỏ” lẳng lặng chờ đợi con mồi Phong ca này cắn câu.

Sở Phàm vẫn không hề nhúc nhích đứng bên cạnh cửa, ánh mắt như đao, gắt gao nhìn chăm chăm ra bên ngoài. Toàn bộ con người hắn đang ở vào một trạng thái căng thẳng phấn khích cực độ, giống như một mũi tên nhọn đang sẵn sàng trên cung, bất thành linh có thể bay vút ra ngoài, một kích đâm trúng, tiêu diệt địch nhân trong nháy mắt.

Một kích tất trúng!

Cái mà Sở Phàm muốn chính là hiệu quả như thế này. Ở đây kẻ khó giải quyết nhất trong số bọn cướp chính là cái tên Phong ca kia. Trước hết là trên người hắn có súng, tiếp đó, hắn thân thủ lại nhanh nhẹn, tinh thần cảnh giác cao, có thể nói là một nhân vật đã từng lăn lộn dày dạn.

Đối phó với người như vậy, Sở Phàm phải cố gắng làm sao một kích trúng luôn, quyết không để cho hắn có cơ hội rút súng ra. Nếu không tình thế sẽ đảo ngược trong nháy mắt. Vì thế, Sở Phàm mới khẩn trương như vậy, tập trung chú ý hết sức chăm chú.

Khí thế ngưng trọng khẩn trương phát ra từ người Sở Phàm đã cuốn hút nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân. Nàng rất là nhu thuận đứng một bên, không hề quấy rầy Sở Phàm. Sở Phàm lúc này với Sở Phàm thường ngày kia tuyệt đối tuyệt đối không giống nhau. Lúc này đây hắn bình tĩnh, lạnh lùng, thậm chí là có một phần lãnh huyết tàn nhẫn, so sánh với cái tên Sở Phàm ngốc nghếch thường ngày kia thì quả thực là hai người hoàn toàn khác nhau. Nhị tiểu thư ánh mắt nhìn về phía Sở Phàm, thấy một vầng hào quang khác thường, trong lòng dâng lên một cảm giác kích động không thể hiểu nổi.

“Có lẽ Sở Phàm lúc này mới đúng là chân thực. Nhưng mà vì cái gì mà ngày thường hắn lại cứ ngốc ngốc như thế chứ?”

Nhị tiểu thư trầm nghĩ.

Sở Phàm ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa. Lúc này, Phong ca đã hiện ra, không nhanh không chậm đi tới phòng gỗ. Trong nháy mắt, đồng tử hai mắt Sở Phàm co rụt lại, ánh mắt trở lên dày đặc, lạnh lẽo hằm.

“Một bước, hai bước, ba bước...”. Sở Phàm trong lòng thầm tính toán bước chân Phong ca đang dần dần tiến tới, toàn thân bắt đầu tiến vào trạng thái đề phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra một đòn công kích trí mạng.

Phong ca bước đến gần căn nhà gỗ, nhìn đến hai tên gác cửa bên ngoài không thấy bóng dáng đâu thì không khỏi nhíu mày, trầm nghĩ: “Hai thằng chết tiệt này chạy đi đâu rồi không biết”.

Phong ca càng đến gần lại càng cảm giác có cái gì đó không hợp lý. Một cảm giác thận trọng như dã thú nói cho gã biết không khí xung quanh rất là không bình thường. Hơn nữa, trong căn phòng gỗ nhỏ kia lại rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức đến một thanh âm cũng không có. Lại càng kỳ lạ hơn nữa chính là không

thấy hai tên đồng bọn canh gác trước cửa kia đâu. Chẳng lẽ bọn nó đi vào trong phòng? Nhưng không có lệnh của mình mà bọn nó dám tự tiện rời vị trí hay sao?

Phong ca trầm nghĩ, càng nghĩ lại càng cảm thấy không hợp lý. Bởi thế, khi cách căn nhà gỗ khoảng tám thước thì gã đột nhiên dừng bước, tay đặt trên hông, xem tình huống xem có cần thiết phải rút súng ra không.

Ẩn thân bên cạnh cửa căn nhà gỗ, Sở Phàm nhìn thấy trong nháy mắt Phong ca đã dừng bước lại, hẳn biết tên này đã sinh nghi. Hắn quyết định thật nhanh, nhắc gã đàn ông đang trong tình trạng mê man kia, mở toang cửa căn nhà gỗ ra, trong nháy mắt, ném gã về phía Phong ca đang đứng cách đó tám thước. Sau đó, cả người hắn như mũi tên bật khỏi dây cung, chạy nhanh như bay về phía Phong ca theo gã đàn ông bị tung lên kia.

Phong ca bất thành linh nhìn thấy một con quái vật lớn từ giữa không trung đang đổ về phía mình, trong nháy mắt rút súng ra. Vừa nhìn rõ đã thấy quái vật này không ngờ là tên đàn em của mình, ánh mắt gã trầm xuống, vội vàng nhìn về phía bên trái. Lúc này, Sở Phàm chạy theo tên bị ném kia đã lách mình bỏ nhào vào bên cạnh Phong ca. Phong ca trong lòng cả kinh, vội vàng giơ súng lên nhắm bắn. Không ngờ Sở Phàm nhanh chân chuyển thân vọt đến bên sườn phải của Phong ca, tay phải như cái móc câu, túm lấy cổ tay gã. Tiếp đó, tay trái túm được tay đang cầm súng của gã, súng bắn chệch hướng làm đạn rơi xuống đất. Ngay sau đó, Sở Phàm nắm lấy báng súng, hướng nòng súng về phía trước, lại nhắc nòng lên một chút, gỡ toàn bộ băng đạn ra. Một loạt động tác rất nhanh nối tiếp nhau, Sở Phàm đã tháo rời băng đạn trong khẩu súng Phong ca đang cầm, nòng súng với báng súng cũng tháo ra hết. Nói cách khác, Phong ca đang nắm trong tay một cái súng đồng nát, không có tí tác dụng uy hiếp nào cả.

Phong ca chính là một kẻ đã nhiều năm lăn lộn trên chốn giang hồ hỗn loạn, thế mà nhìn đến động tác hủy súng liên tiếp nhanh chóng của Sở Phàm cũng không khỏi kinh hãi trong lòng. Thủ pháp hủy súng nhanh như thế đúng là lần đầu tiên mà gã nhìn thấy. Khi nhìn rõ khuôn mặt thật sự của Sở Phàm thì trong lòng gã còn hãi hùng hơn, tên ngốc tử giả ngu này hóa ra là kẻ thâm tàng bất lộ, gã biết là mình đã phạm phải sai lầm trí mạng rồi – chính là đã đánh giá thấp Sở Phàm.

Phong ca tuy trong lòng hết sức kinh hãi nhưng không hề bối rối. Tay trái của gã đã lặng im không tiếng động rút ra một thanh dao găm sắc bén, hướng về phía cổ Sở Phàm hạ thủ. Tốc độ ra tay rất nhanh, thủ pháp lại tàn độc, nếu như bị cắt trúng đảm bảo sẽ máu tươi phun dài ba thước, ngã ra đất chết ngay.

Sở Phàm cảm nhận được một cổ hàn ý đang hướng về phía cổ mình, thân thể hắn vội vàng nhao xuống thành ngòi chòm hồm, chặt vật thoát khỏi dao găm trong tay Phong ca. Phong ca một kích không trúng, dao găm trong tay lại quét lên một vòng. Sở Phàm trụ chân bám chặt, thân thể vòng lên như cánh cung lui lại, nhưng lui lại chậm một chút nên cánh tay phải bị dao găm của Phong ca vạch qua, lập tức ứa máu.

Phong ca thấy thế thừa thắng xông tới, quơ dao găm trong tay áp sát Sở Phàm. Sở Phàm ánh mắt trầm xuống, không lùi mà lại tiến tới. Chỉ thấy hắn thân hình tả xung hữu đột, phiêu hốt chập chờn. Phong ca căn bản là không thể phán đoán ra được phương vị cụ thể của hắn. Đến lúc tới gần, Sở Phàm sử ra một chiêu “Tả Hữu Xuyên Hoa thủ” của Nam Thiếu Lâm, tay phải uốn nhanh như rắn, hai tay hỗ trợ lẫn nhau, Phong ca hoa cả mắt, không thể đoán biết được là dao găm trong tay mình nên đâm tới đâu.

Thừa dịp Phong ca đang hoa mây chóng mặt, tay phải của Sở Phàm đã khoát lên bắt được cổ tay đang nắm dao găm của Phong ca. Ngay sau đó, hắn sử ra thủ kinh mạnh mẽ “Kim Cương thủ”, bẻ mạnh xuống dưới. “A” một tiếng thê lương thảm thiết, cổ tay phải của Phong ca đã bị Sở Phàm bẻ gãy. Chưa ngừng lại, nắm tay ngưng tụ thủ kinh “kim cương thụ” mạnh mẽ của Sở Phàm tống vào bụng Phong ca. Rồi hắn nhảy bật lên, một cước quét ngang đá vào mặt Phong ca. “Phác” một tiếng, tên này há mồm phun ra một búng máu, cả người vô lực ngã xuống.

Trong chớp mắt đã bị đánh ngã xuống đất, Phong ca khoe miệng mấp máy, thì thào nói:

- Cả đời đi bắt chim ưng, cuối cùng lại bị chim ưng mổ cho mù mắt!

49. Chương 50: Đề Ra Nghi Vấn.

Khi Sở Phàm ném Phong ca cùng tên đại hán kia vào phòng quả thực là dọa cho nhị tiểu thư Kì Tiêm Vân nhảy dựng lên. Đầu tiên cô thấy Sở Phàm mở cửa, ném tên đại hán kia ra, sau đó hần như một con báo vọt ra ngoài. Trong khoảnh khắc đó, trái tim cô cũng trở nên căng thẳng, cô cũng vội vàng chạy ra xem cuộc chiến bên ngoài. Khi nhìn thấy Sở Phàm thân thủ dũng mãnh phi thường, trong lòng cũng mừng thầm, ba ba mình tuyển tên vệ sĩ này thật là tốt!

Nhị tiểu thư lúc này cũng để ý thấy tay phải Sở Phàm thấm toàn máu tươi, trong lòng cực kì căng thẳng, vội vàng chạy tới, lớn tiếng nói:

- A, anh, anh bị thương rồi, có nặng lắm không?
- Không sao đâu, thương ngoài da thôi, không có gì đâu.

Sở Phàm hơi hột nói.

- Nếu không thì tìm một ít gạc đến băng lại đi, nhìn thế này chướng mắt lắm, vẫn còn đang chảy máu kia kìa.

Nhị tiểu thư không đành lòng nói.

- Thật sự là không sao đâu, hơn nữa bây giờ còn có việc trọng yếu hơn phải làm.

Sở Phàm nói xong liền ném vạt áo của Phong ca rồi để cho hần ngồi dậy. Phong ca vẫn còn rất tỉnh táo, chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, còn ngực thì rất đau....., mỗi lần thở đều cảm thấy rất khó khăn, hần không ngờ rằng không làm chủ được cơ thể mình nữa, việc này toàn bộ là do cú “Đại Lực Kim Cương thủ” của Sở Phàm đã đâm vào giữa ngực hần!

Hai mắt nhìn về phía Sở Phàm, trong mắt có ẩn chứa sự chế giễu, đó là hần đang tự chế nhạo bản thân, chính mình lẫn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy rồi cuối cùng bại trận trước một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa!

Hần liếc mắt nhìn chung quanh, bốn anh em khác của hần không phải là hôn mê bất tỉnh thì cũng bị bịt mồm trói chặt trên ghế, hần không khỏi lạnh sống lưng. Thằng oắt con này còn là người sao? Bằng không làm sao có thể trong nháy mắt mà bắt được bốn người bọn họ?

Nhớ tới bản lĩnh phi thường của Sở Phàm lúc đối đầu với hần, hần không kìm được thở dài trong lòng, là do chính mình khinh địch, chính mình đã không nghĩ đến rằng, trong xe nhị thiên kim của Chủ tịch tập đoàn Quốc Cảnh làm sao lại có một tên ngốc? Thằng oắt con này chính là giấu nghề, lại còn giả dạng là một thằng ngốc, rõ ràng là giả heo ăn thịt hổ, muốn trách chỉ trách mình sơ ý, khinh địch, cuối cùng chính là lật thuyền trong cồng rãnh!!

- Mày có phải là đang rất hối hận?

Sở Phàm nhìn vào mắt của Phong ca, lãnh đạm hỏi.

Phong ca giật mình tỉnh lại, hai mắt phần nộ nhìn chằm chằm vào Sở Phàm, không thốt một lời nào.

- Tao biết mày lúc này đang rất hối hận, hối hận vì khinh địch, vì xem thường tao, đúng không? Đáng tiếc, sai lầm ngu ngốc mà trí mạng như vậy mà mày vẫn phạm phải, cho nên tình hình bây giờ mới ngược lại, tao nắm tình hình trong tay, còn mày,

Sở Phàm trầm giọng, nhấn từng từ một:

- Nếu muốn giữ mạng thì phải nghe lời tao, tao hỏi gì mày đáp nấy.

Phong ca nghe vậy cười lạnh hai tiếng, khinh thường nói:

- Hôm nay tao coi như gặp hạn, nhưng mày cũng đừng hòng moi được trong miệng tao ra tí thông tin nào!

Sở Phàm hai mắt phát lạnh, hỏi:

-Vì sao mày muốn bắt cóc nhị tiểu thư? Là vì lý do gì? Là ai thuê chúng mày đến bắt cóc nhị tiểu thư? Vừa rồi mày đi nghe điện thoại có phải là tên chủ sự phía sau gọi? Mày cùng cái thằng chủ sự kia giao dịch ở đây đúng không?

Sở Phàm hỏi một hơi năm câu, mà năm câu này cũng chính là hỏi đến tất cả, nguyên nhân hậu quả, lý do, chủ sự đều hỏi đến.

Phong ca hừ lạnh một tiếng, ngậm miệng không đáp.

- Tao hỏi như vậy thật sự là hơi nhiều. Thế này đi, tao hỏi câu quan trọng trước, vừa rồi mày đi nghe điện thoại của ai? Có phải của thằng đứng phía sau thuê mày không?

Sở Phàm kiên nhẫn hỏi.

- Chẳng lẽ mày không biết với chúng tao uy tín là lớn nhất sao? Giữ bí mật người thuê là nguyên tắc cơ bản nhất của chúng tao!

Phong ca lạnh lùng nói.

- Chữ tín? Nguyên tắc? Ha ha,đừng có xả ra những cái lời hiên ngang lẫm liệt thế, ở thế giới này quả thật có người nguyên tắc, thà chết chứ không chịu phục, nhưng mày không phải là một trong số những người đấy! Mày lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, hiểu được tính mạng là quý báu, vì lợi ích, có thể không từ thủ đoạn, nhưng vì giữ mạng, mày cũng có thể khai ra tất cả. Mày không phải là một thằng muốn chết, nếu không mày đã không xả ra cái đồng nguyên tắc chó má đấy với tao!

Sở Phàm chậm rãi nói.

Phong ca trong lòng cả kinh nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh như thường, hừ lạnh nói:

- Hừ, mày cứ hỏi trên giang hồ xem, Lãnh Phong Cứu là một người giữ chữ tín như thế nào!

- Tao tin, tao hoàn toàn tin, nhưng mà, đó vì còn chưa uy hiếp đến mạng của mày! Nó không giống như bây giờ, mạng của mày trong tay tao. Nếu không hợp tác, mày sẽ chết, hơn nữa cũng sẽ không đơn giản chỉ là một đao chém xuống. Tao không hề cường điệu, ở trong tay tao, mày sẽ hối hận vì sao lại được sinh ra ở thế giới này.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Phong ca cười lạnh, hiển nhiên là không tin Sở Phàm có thể làm gì hắn.

- Có thuốc không?

Sở Phàm đột nhiên hỏi, mà thật ra hắn hỏi cũng thừa, vì hắn đã lấy ra từ trong túi Phong ca một bao Phù Dung Vương, hắn rút ra hai điều, một đưa đến trước mặt Phong ca, nói:

-Nào, tao cho mày một điều! À, tí nữa thì quên, cổ tay phải của mày bị tao chặt đứt thì cầm làm sao được. Để tao giúp mày nối lại vậy!

Sở Phàm nói xong cầm cổ tay phải của Phong ca, duỗi ra, vừa nhấc vừa ấn, cùng lúc đó, Phong ca cắn chặt răng, đau đớn kịch liệt lan tỏa toàn thân, tuy nhiên hắn lại cảm thấy ngón tay phải khôi phục cảm giác, có thể cử động nhỏ, nói cách khác, Sở Phàm quả thực đã nối lại cổ tay cho hắn, đến tột cùng thì đây là loại phương pháp gì?

Sở Phàm đốt điều thuốc của mình, cũng đốt cho Phong ca, nhét vào miệng của hắn, rồi Sở Phàm lạnh nhạt nói:

- Cổ tay tao tạm thời để lại cho mày dùng, nhưng chỉ tạm thời thôi, vì lúc nào tao cũng có thể làm cho nó gãy ra! Được rồi, tao với mày thế là đã tốt lắm rồi, mày cũng nên trả lời tao đi chứ?

Phong ca rút điều thuốc ra, rồi phun khói thuốc về mặt Sở Phàm, Sở Phàm ánh mắt phát lạnh, hắn hít sâu một hơi, hít khói thuốc vào trong bụng, còn một ít khói thuốc lơ lửng trước mũi hắn, đột nhiên hắn quay sang nói với nhị tiểu thư:

-Nhị tiểu thư, có thể quay đầu đi được không?

-Vì sao?

Nhị tiểu thư cảm thấy khó hiểu, hỏi.

- Bởi vì tôi không muốn phá đi hình ảnh tốt đẹp đã lập nên trong lòng cô.

- Anh có ý gì?

- Bởi vì tiếp theo có chút đấm máu. Cô không nên nhìn là tốt nhất, nếu không lại cho rằng tôi là người tàn nhẫn máu lạnh

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Không sao! Tên này bắt cóc ta, dọc đường còn uy hiếp ta, ta muốn nhìn hắn chịu tội, hừ!

Nhị tiểu thư hừ lạnh, nói.

Sở Phàm cười nhẹ,nói:

- Đây là do nhị tiểu thư nói, nếu đến lúc không chịu được có thể xoay người sang chỗ khác.

Sở Phàm nói xong quay đầu nhìn Phong ca, chỉ trong chớp mắt, hắn đã biến thành một ác ma, một ác ma đến từ địa ngục!

50. Chương 51: Cực Kỳ Sợ Hãi.

Sở Phàm đột nhiên ấn tay trái của Phong ca xuống đất, rồi tách năm ngón tay ra, đè chặt xuống đất, sau đó Sở Phàm giơ lên con dao đặc biệt sắc kia, nhắm ngay vào phần dưới móng tay của ngón cái, bất ngờ đâm tới, một nỗi đau kịch liệt truyền khắp cơ thể Phong ca, mặt đỏ mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn không kêu một tiếng nào.

Sở Phàm hướng con dao lên trên, muốn làm cho móng tay cái của Phong ca bị bật ra, sau đó Sở Phàm đâm tới trước, vì thế móng tay cái liền chảy máu đầm đìa lòi hẳn ra ngoài, cái này đúng là tay đứt ruột xót, móng tay liền thịt, lưỡi dao làm bật móng tay ra, điều này là cực kì đau đớn, Phong ca cuối cùng không kìm được kêu thảm một tiếng, tuy nhiên hắn vẫn cắn chặt răng chịu đựng.

Nhị tiểu thư nhìn đến cảnh này đã không chịu được, khi móng tay của tên Phong ca kia bị bật ra cũng làm cho cô cảm thấy kinh sợ, giống như chính móng tay của mình bị bật ra vậy. Thấy vậy nàng bèn hé miệng muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Sở Phàm liền nuốt lời muốn nói xuống, che mắt, xoay người ra chỗ khác!

Sở Phàm cười nhẹ, con dao đã hướng đến móng tay trở của Phong ca.....

Khi Sở Phàm bật móng tay giữa của Phong ca cũng là lúc Phong ca không còn chịu nổi bắt đầu cầu xin tha thứ, nhưng Sở Phàm không thèm để ý, tiếp tục hạ hai dao, cạy lật móng út với áp út ra!

Lúc này, năm móng tay trái của Phong ca đã bị bật ra chảy máu đầm đìa. Năm ngón tay chảy xuống máu đỏ tươi, móng tay trắng làm lộ ra thịt bên trong, thịt bên trong còn mang theo tơ máu, nhìn qua thật thấy ghê người, làm cho người ta không dám nhìn đến lần thứ hai!

Phong ca thở hổn hển, mặt tái nhợt, mồ hôi không ngừng tuôn ra, mắt hắn tràn ngập vẻ căm thù nhìn Sở Phàm, giọng căm hận nói:

-Mày chỉ có thể thôi sao? Hừ, mày có giết tao cũng không thu được tí tin tức nào đâu!

Sở Phàm không nói lời nào, hắn đột nhiên rút điều thuốc đang ngậm trong miệng ra, đốt lên, hút một hơi, sau đó phun ra một hơi thật dài, thản nhiên nói:

- Phong ca, tay mày thế này sẽ bị nhiễm trùng mất, để tao sát trùng hộ mày!

Sở Phàm nói xong liền rút điều thuốc ra, thổi thổi tàn thuốc, tàn thuốc được thổi bùng lên, sau đó hần cầm tàn thuốc hướng vào ngón tay cái của Phong ca, “Xèo...” một tiếng, đó là tiếng khi mà tàn thuốc cực nóng chạm vào thịt của Phong ca phát ra, mà Phong ca thì đã sớm tê tâm liệt phế kêu lên thảm thiết rồi!

Mỗi một tiếng kêu thảm của Phong ca đều ảnh hưởng mạnh đến tâm hồn lương thiện của Nhị tiểu thư, không biết làm sao, trong lòng cô cũng có sự sợ hãi, không khỏi tự thì thào:

-Tiểu Ngốc Ngốc.....

- Xoay người sang chỗ khác, bịt tai lại, coi như chưa nghe, chưa thấy bất kì cái gì.

Sở Phàm nói xong liền tiếp tục, lần này là đốt ngón trỏ của Phong ca.....

Tiếng kêu thảm thiết của Phong ca cũng không cũng không khiến cho Sở Phàm cảm thấy thương hại, năm điều thuốc cực nóng vẫn đốt năm ngón tay của Phong ca, bây giờ, mà trong không khí còn mơ hồ có mùi thịt nướng, chính là mùi do tàn thuốc cực nóng đốt thịt của Phong ca bốc lên!

Và lũ đồng bọn với Phong ca, trừ một tên còn đang hôn mê thì ba người kia đều tỉnh táo, đến giờ chúng cũng không chịu được, trong mắt ngoại trừ sợ hãi cũng chỉ còn sợ hãi, dạ dày chúng co thắt, cảm thấy buồn nôn, trong mắt chúng, Sở Phàm không phải là người, mà là ác ma, một ác ma lãnh huyết!

Phong ca đã muốn hấp hối, đau đớn kịch liệt đã làm suy sụp cả thể xác và tinh thần hần, giờ phút này trong mắt hần đã không còn cái kiên quyết như trước, ngược lại là tăng thêm sự sợ hãi, hần nhìn thấy, Sở Phàm căn bản không phải là người!

Sở Phàm lại đốt một điều thuốc, thản nhiên hút, chậm rãi phun khói ra, thản nhiên cười nói:

- Hiện tại mày có khai hay không đối với tao không quan trọng nữa rồi, mấy câu hỏi tao hỏi mày giờ tao không thấy hứng thú nữa, mà ngược lại, tao lại thấy hứng thú với mày. Đúng rồi, quên nói cho mày, tao rất thích ngược đãi, thích chậm rãi rút gân lột da một người, chậm rãi nhìn máu chảy đầy đất. Đối với tao, đây là loại hưởng thụ lớn nhất, mà mày lại phi thường tốt, chọn mày, đúng là rất phù hợp với đam mê của tao!

Mắt Phong ca trợn ngược lên, toàn thân dường như hơi run rẩy, ánh mắt hoảng sợ của hần vẫn toát ra một tia cừ hận, nhưng lại không có cách nào phản kháng!

- Mày cũng là người giang hồ, có biết gần đây có một loại khổ hình rất phổ biến?

Sở Phàm nhìn chằm chằm Phong ca, hỏi.

Phong ca tuyệt không nói một lời.

-Không biết?

Sở Phàm nhú mày, nói:

-Tao nói cho mày biết, loại khổ hình này tên là:”Thuốc lá đâm vào mắt!”

-Cái gì là “Thuốc lá đâm vào mắt”? Để tao giải thích cho mày một chút, đầu tiên là dùng một điều thuốc cực nóng trực tiếp đâm vào mắt mày, ngay lập tức, mắt mày sẽ cực kì đau đớn....., rồi tiếp đến mắt mày sẽ bị mù, mắt mà mù như vậy thì cũng là vô dụng, tao sẽ lấy tay móc con mắt của mày ra, mắt tuy bị mù, nhưng hàng nghìn hàng vạn thần kinh thì không bị ảnh hưởng, tao khoét mắt mí ra thì các dây thần kinh sẽ khiến mày đau,...mỗi lần khoét sẽ khiến mày đau một lần, mày sẽ đau hàng nghìn hàng vạn lần, mà hay ở chỗ mày có hai mắt, nên mày sẽ càng thêm đau đớn, chắc là khoảng mấy vạn lần thôi!

Sở Phàm nói xong, tiếp tục:

-Nào, chúng ta bắt đầu trò chơi thôi!

Sở Phàm nói xong liền dùng tay trái căng mí mắt của Phong ca ra, sau đó tay phải cầm điều thuốc hướng mắt Phong ca đâm tới!

Trong mắt Phong ca lộ ra vẻ kinh hoàng tột cùng, mắt phải hần bị Sở Phàm dùng sức căng ra, hần trở mắt nhìn điều thuốc kia nhẹ nhàng đâm tới mắt hần, từ từ, tàn thuốc đã muốn đốt trụi lông mi hần, khi điều thuốc còn cách mắt hần mấy li, hần đột nhiên khóc vang lên nói:

-Em khai, em khai, em xin anh tha cho em ...!

Lúc này, tâm lý của Phong ca đã hỏng rồi, hắn đã hoàn toàn bị Sở Phàm khuất phục!

Trong ý thức của hắn, hắn đã rơi vào một vực sâu vô tận, trong lòng hắn không còn gì khác ngoài sự sợ hãi, bản năng muốn sống của con người đã làm cho hắn hoàn toàn khuất phục!!!!

51. Chương 52: Ông Chủ Phía Sau.

Tay trái Sở Phàm thả mí mắt Phong ca ra, đem tàn thuốc dụi tắt, sau đó lạnh nhạt nói:

- Sớm biết thế này thì mày cố chống đỡ làm gì? Mày nói sớm một chút cũng không phải chịu khổ thế này. Nào, vẫn là vấn đề kia, vừa rồi ai gọi điện thoại cho mày? Tốt nhất là nên nói thật, lời nói của mày tao có thể phân biệt được, mày cứ tin là thế đi!

- Là, là tôi đi nghe điện thoại của ông chủ.

Phong ca run giọng nói.

- Ông chủ? Ông chủ kia là thằng nào? Mau nói rõ ràng ra!

Sở Phàm lớn tiếng quát.

- Tôi, tôi không biết tên cũng như thân phận hắn, hắn chưa cùng công khai với chúng tôi, hắn đều là gọi điện thoại hoặc liên hệ qua internet, cho nên tôi không biết hắn là ai!

Phong ca quýnh lên, vội vàng nói.

Sở Phàm nghe vậy, trầm tư một lúc lâu, nói:

-Vậy ông chủ này chính là người đã thuê mày đến bắt cóc nhị tiểu thư?

- Đúng, đúng vậy, lúc trước chính là hắn liên hệ với tôi, cung cấp toàn bộ tư liệu về Nhị tiểu thư, bảo chúng tôi bắt cóc.

Phong ca nói chi tiết.

- Ông chủ kia, ngay cả tên lẫn mặt mày đều chưa biết, làm sao hắn trả tiền cho chúng mày?

Sở Phàm vẫn lạnh lùng hỏi.

- Ông chủ ấy trước đó đã đưa trước một nửa tiền, còn một nửa bao giờ thành công sẽ trả nốt.

Phong ca đáp.

- Như vậy là địa điểm giao dịch của bọn mày có phải ở căn nhà này không?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

- Đúng, đúng vậy!

Phong ca mấp máy môi, khó khăn nói.

- Nói vậy thì ông chủ kia sẽ đến đây đúng không?

Sở Phàm lớn tiếng hỏi.

- Không, không phải vậy, đã có thay đổi.

Phong ca đáp.

- Là sao?

Sở Phàm nhăn nheo hỏi.

- Vừa rồi ông chủ gọi điện cho tôi, nói hần hiện tại đang có việc gấp, không thể tới đây được, phải đổi địa điểm giao dịch, muốn tôi tự áp giải nhị tiểu thư đến chỗ hần chỉ định rồi giao dịch.

Phong ca đáp.

- Địa điểm giao dịch mới ở đâu?

Sở Phàm vội vàng hỏi.

- Ông chủ chưa nói rõ, hần chỉ nói tôi đưa nhị tiểu thư đến trước sân cao ốc Trung Hoàn thì gọi điện cho hần, rồi làm theo lời hần nói.

Phong ca đáp.

- Sân trước cao ốc Trung Hoàn?

Sở Phàm nhú mày, xem ra ông chủ này đúng là một tay cáo già, thận trọng, cẩn thận, đối thủ mà mất chú ý hần sẽ trốn mất.

Sở Phàm suy nghĩ một lát, nói:

- Ông chủ đã bảo mày đi đến cao ốc Trung Hoàn thì mày cứ đi đi, nhớ là nghe theo kế hoạch của tao, như vậy may ra mày còn có thể sống, bằng không, mày chỉ có đường chết mà thôi!

- Cậu, cậu cuối cùng muốn gì? Điều nên nói tôi đều đã nói, nếu bị lộ ta ngoài chắc chắn ông chủ sẽ phái người đến giết. Cậu....cậu là người tốt, hãy tha cho tôi đi, việc này tôi không dám làm.

Phong ca cầu xin tha thứ.

- Chỉ cần mày giúp tao bắt lấy ông chủ kia tao sẽ bỏ qua cho, hơn nữa còn nhận được thù lao rất cao, ngoài ra chúng mày sẽ rất an toàn.

Sở Phàm hồ hững nói.

- Tôi, tôi làm sao giúp cậu được? Tôi còn không biết ông chủ là ai.

Phong ca run giọng nói.

- Đừng nhiều lời thế, chỉ cần nghe theo kế hoạch của tao là được!

Sở Phàm nói xong thu tay lại, hỏi:

= Hai thằng đàn em nữa của mày đâu? Đi đâu rồi?

- Tôi tưởng rằng ông chủ đến đây để giao dịch, cho nên phái chúng ra ngoài đứng chờ xe của ông chủ, đồng thời cũng để nghe ngóng tin tức.

Phong ca đáp.

- Gọi điện cho chúng trở về, nhanh lên, tốt nhất đừng có giở trò, nếu không mày cũng biết kết quả sẽ như thế nào.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Phong ca nghe vậy liền khốn khổ tìm số điện thoại, sau đó gọi đi.

- A lô, là Phong ca sao? Sao ông chủ kia vẫn còn chưa đến hả?

- Về đây đi!

Phong ca nhìn Sở Phàm, nói.

Nhị tiểu thư vẫn đứng xem Sở Phàm tra hỏi Phong ca, không hiểu sao, cô cảm thấy được Phong ca thật đáng thương, trước kia hung hung ác ác giờ lại hoàn toàn chịu khuất phục, đồng thời cô cũng nhìn Sở Phàm với ánh mắt kinh sợ, thủ đoạn tra tấn vừa rồi của hần khiến cô cảm thấy trong lòng ngội lạnh!

- Nhị tiểu thư, cô đứng không mỏi sao? Lại đây ngồi đi.

Sở Phàm đột nhiên nói.

- Uhm!

Không biết vì sao, Sở Phàm vừa nói nàng liền ngồi xuống, rất nghe lời, nếu Đại tiểu thư thấy chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư, vừa muốn nói gì đó thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Sở Phàm biết, hai tên kia đã quay về.

Quả nhiên, cửa nhà gỗ bị đẩy ra "két" một tiếng, có hai tên đi vào, khi họ đi vào đều giật mình, bởi vì một cái nòng súng đang dí vào đầu bọn họ. Hơn nữa, bọn họ thấy rõ rằng Phong ca đang nằm ngửa trên đất, không có sức chống cự, mà bốn tên đồng bọn cũng bị trói chặt, bọn họ trong lòng khiếp sợ, mặt trông như vừa bị người ta ném mười tám quả trứng thối.

- Giơ tay lên, từ từ đi tới!

Sở Phàm giọng không cao, nhưng quả là làm kinh sợ lòng người.

Hai tên kia chỉ biết giơ tay, từ từ đi vào trong phòng.

- Vứt toàn bộ vũ khí của chúng mày xuống đất rồi đá lại đây.

Sở Phàm lại nói.

Hai tên kia liền móc dao găm trong người ném xuống sàn nhà, sau đó đá về hướng Sở Phàm.

Sở Phàm vừa lòng gật gật đầu, nói:

- Được, tốt lắm, các người đều rất nghe lời, bây giờ hai người bọn mi đứng tại góc cửa này đứng thẳng giơ tay lên, nhớ kĩ, không được lộn xộn, đầu bọn mày mà động đây tao liền lấy súng đánh chúng mày, tay mà chuyển động tao lấy súng bắn tay mày!

Hai tên kia nghe vậy liền ngoan ngoãn đi tới cửa rồi đứng thẳng không nhúc nhích, bọn họ đều thấy giống nhau đầy kinh sợ, tuy không biết Sở Phàm làm sao chế ngự được Phong ca và đồng bọn, nhưng bọn họ biết, bọn họ trước mặt Sở Phàm không thể giở thủ đoạn được, vì trước đây chúng đã coi thường Sở Phàm.

Sau đó, Sở Phàm rút ra một cái bình nhỏ, lấy ra mấy viên thuốc màu đen, hắn đưa một viên nhét vào mồm Phong ca, lạnh lùng nói:

- Nuốt vào!

- Đây, đây là cái gì?

Phong ca nhìn viên thuốc, hoảng sợ nói.

- Nuốt vào, nói nhiều thế làm gì? Hay mày muốn tao dùng dao giúp mày nuốt?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

Phong ca nghe thấy vậy liền nhắm mắt nuốt xuống, nói:

- Nuốt, tôi nuốt!

Sở Phàm nhìn hắn, mắt càng lạnh lẽo, hắn cầm dao đặt lên cổ Phong ca nhẹ nhàng kéo một đường, cổ Phong ca liền xuất ra một chút máu tươi, Sở Phàm lạnh lùng nói:

- Trước mặt tao mà mày cũng dám giở trò sao?

- Tôi, tôi nuốt, tôi nuốt!

Phong ca nói xong đầu lưỡi di động, nuốt viên thuốc ngậm trong mồm xuống, cả viên thuốc đã nằm yên trong bụng.

Sở Phàm hừ lạnh một tiếng, cầm thuốc trong tay đưa cho mấy tên còn đang tỉnh uống.

- Cậu, cậu cho tôi uống cái gì vậy? Sao bụng tôi lại đau thế này?

Phong ca hoảng sợ hỏi.

- Hả? Được hiệu phát tác? Nhanh thế sao? Ách, mày cứ coi như đây là độc dược mãn tính đi!

Sở Phàm thần nhiên nói.

-A.....

Phong ca cùng tên kia nghe được liền cả kinh, bắt đầu dùng ngón tay móc họng, mong sao nôn được viên thuốc vừa rồi ra.

- Đừng cố, nôn không ra đâu, một khi đã nuốt xuống thuốc liền phát huy tác dụng, tuy nhiên đây mới chỉ là khúc dạo đầu thôi, độc tính trí mạng còn có hai mươi bốn giờ nữa mới phát tác, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, tao sẽ không làm khó chúng mày đâu.

Sở Phàm nói.

Phong ca thở hổn hển, ánh mắt hắn nhìn Sở Phàm như đang nhìn một đại ác ma, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Vậy, vậy cuối cùng là cậu muốn làm gì?

- Tao muốn mày làm như chưa có chuyện gì xảy ra, lái xe đến sân cao ốc Trung Hoàn giao dịch với ông chủ kia, tao chỉ cần mày dụ được ông chủ kia ra, đơn giản vậy thôi.

Sở Phàm nói.

Phong ca nghe vậy, cân nhắc thật lâu, cuối cùng cắn răng nói:

- Được, tôi đồng ý giúp cậu, chỉ cần cậu nhớ thực hiện lời hứa của mình!

Sở Phàm mỉm cười, nụ cười đó, nhị tiểu thư nhìn thấy, có cảm giác sâu xa khó hiểu, như là toàn bộ đều đã nằm trong lòng bàn tay hắn!

52. Chương 53: Tát Vỡng (tung Lưới).

Những đại hán này sau khi được giải phóng tất cả đều cung kính cúi đầu đứng thẳng, thở mạnh cũng không dám thở một tiếng, cùng đợi xử lý kế tiếp của Sở Phàm, việc này cũng khó trách, ở trong mắt bọn họ Phong ca đã là một người rất cường đại, lãnh huyết, tàn nhẫn, nhưng không ngờ Sở Phàm càng cường đại, càng lãnh huyết, cũng càng tàn nhẫn hơn so với Phong ca của bọn họ, từ cực hình giày vò phía trước của Sở Phàm đối với Phong ca có thể thấy được.

Phong ca ngã xuống rồi, đám người này liền như rắn mất đầu, vâng lời Sở Phàm như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, Sở Phàm kêu bọn họ đi phía tây bọn họ tuyệt đối không dám đi phía đông nửa bước, bắt giặc trước bắt vương, giết địch trước giết tướng cũng chính là đạo lý này.

Sở Phàm dường như rất hài lòng biểu hiện của những đại hán này, hắn hồ hững nói:

- Thu hết những thứ dao găm, đao của các người lại đi.

Những đại hán này sau khi nghe vậy đối mặt nhìn nhau, trong bọn họ không ai dám cúi xuống nhặt lên chủy thủy trường đao trên mặt đất, bởi vì căn bản bọn họ căn bản đoán không ra ý đồ của Sở Phàm trong những lời này rốt cuộc là muốn thử bọn họ hay là làm gì, vạn nhất mình động thủ lấy đao hành động này bị Sở Phàm xác định là “Trong lòng không phục, muốn phạm thượng làm loạn” mà chịu khổ XXOO, vậy mới kêu oan uổng, cho nên trong bọn họ không ai dám động thủ.

- Ta kêu các người cầm thì các người cầm, chẳng lẽ các người lưu lại những thanh đao này ở đây đợi cảnh sát phát hiện? Hơn nữa, ta tin tưởng các người, người cùng người giao lưu không phải coi trọng uy tín sao, chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời ta mà nói, ta sẽ không bắt các người làm gì!

Sở Phàm dừng một chút, mạnh mẽ quát lên:

- Còn không mau thu lại đao của các người?

- A, dạ, dạ...

Những đại hán này mỗi người đều gắng sức gạt đầu, vội vàng cúi xuống nhặt chủ thủ, trường đao trên mặt đất lên.

- Đỡ Phong ca còn có đồng bọn đang hôn mê vào xe tải của các người, nhanh!

Sở Phàm quát lên.

Những đại hán này sau khi nghe thấy vội vàng nâng Phong ca và tên đại hán vẫn còn ở trạng thái hôn mê kia dậy đi từng bước một ra ngoài cửa, sau đó tất cả bọn họ đều lên chiếc xe tải kia, Sở Phàm kêu nhị tiểu thư lên, cùng đi ra ngoài cửa.

Sở Phàm kêu nhị tiểu thư trước tiên lên chiếc xe thể thao cao cấp Porche của nàng, mà hán lại đi tới trước chiếc xe tải kia, nói với Phong ca:

- Đưa điện thoại di động của người cho ta.

Phong ca biết Sở Phàm muốn làm cái gì, nhưng mặc kệ làm cái gì hán cũng chỉ có thể nghe lời lấy điện thoại di động ra đưa cho Sở Phàm, Sở Phàm tiếp nhận điện thoại di động của Phong ca, sau đó hán mở vỏ ngoài của điện thoại di động ra, rồi tháo chiếc sim nhỏ bé trong đó ra tiếp theo lại để trả lại, sau đó hán lắp lại vỏ ngoài của điện thoại di động, sau khi làm xong hán trả lại điện thoại di động cho Phong ca.

Phong ca nhận lại điện thoại di động, ngáp ngừng nhìn Sở Phàm, nhin không được hỏi:

- Anh, anh vừa rồi đã làm gì trong điện thoại di động của tôi?

- Không làm cái gì cả, chỉ là động chút chân tay cài thiết bị nghe trộm vào trong điện thoại di động của mày thôi.

Sở Phàm ánh mắt nghiêm khắc, nói:

- Cho nên mỗi hành động cử chỉ của các người tao đều nắm trong tay, đừng nghĩ làm các loại âm mưu hành động mờ ám gì, Phong ca mày đừng vọng tưởng lấy khối thiết bị đó bên trong điện thoại di động của người ra, trừ phi người không muốn sống!

- Hắc hắc, làm sao lại vậy, sẽ không sẽ không!

Phong ca trở mặt ra cười, nói:

- Như vậy người là muốn chúng ta án theo kế hoạch lái xe tới quảng trường trước cao ốc Trung Hoàn giao dịch cùng ông chủ sao?

- Không sai, tới quảng trường cao ốc Trung Hoàn thì người gọi điện cho lão bản, nói người đã tới rồi, nội dung nói chuyện của người và lão bản ta đều nghe được, đến lúc đó người phải nghe ta chỉ thị mà hành động, người nếu như tự ý hành động thì người chết đầu tiên khẳng định là người, đã hiểu chưa?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

- Hiểu được, hiểu được!

Phong ca mạnh mẽ gạt đầu một cái.

- Tốt lắm, người hiện tại nói với chủ hạ của người lái xe đến quảng trường cao ốc Trung Hoàn, ta và nhị tiểu thư đi theo phía sau các người, nhớ kỹ, đừng giở thủ đoạn với ta!

Sở Phàm lạnh lùng nói xong liền quay đầu đi về phía chiếc xe Porche của nhị tiểu thư.

Sở Phàm sau khi lên xe, nói:

- Nhị tiểu thư, đi theo chiếc xe tải phía trước kia, không cần gần quá, duy trì khoảng cách hai trăm đến ba trăm mét.

- A!

Nhị tiểu thư nói xong liền khởi động chân ga, sau khi chiếc xe tải kia chậm rãi rời đi nhị tiểu thư lái xe theo ở phía sau.

- Nhị tiểu thư, tôi tự nhận không phải một người tự luyện (yêu chính mình), nhưng mà cô còn nhìn chăm chăm như thế nữa tôi xem đã có thể cổ vũ tôi tiềm tàng bản chất tự luyện.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Tôi...tôi đúng là đang nhìn anh đó. Nhìn xem trên người anh rốt cuộc có bao nhiêu biến hóa.

Nhị tiểu thư thẳng thắn nói.

Sở Phàm nhìn toàn bộ bản thân một lần, lại ở trước gương xe cẩn thận quan sát bản thân một lần, buồn bực nói:

- Không biến hóa gì a? A, trên má trái đã xuất hiện một cái tiểu đậu đậu (mụn trứng cá), đúng là có chút biến hóa.

- Hừ, anh có biết anh của hiện tại rất không giống với anh của trước đây hay không?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Nhị tiểu thư là chỉ phương diện nào đây?

Sở Phàm có chút hiểu rõ những vấn đề.

- Tất cả các phương diện, anh của hiện tại, đặc biệt là sự lạnh lùng tàn khốc của anh khi anh đối phó Phong ca, nhìn qua đặc biệt hữu hình!

Nhị tiểu thư mặt mày hớn hở.

- Ý của nhị tiểu thư là nói thích tôi của hiện tại?

Sở Phàm hỏi.

Câu hỏi này của Sở Phàm có chút ý tứ, một lời hai ý, tràn ngập ý cười mà lại không lộ liễu.

Nhị tiểu thư liếc mắt nhìn Sở Phàm, nói:

- Tôi đúng là thích cái bộ dạng hiện tại của anh, mà không phải thích con người anh. Điểm ấy anh phải phân rõ! Ách, chẳng qua bộ dạng gốc gác kia của anh cũng rất khả ái, hắc hắc.

Sở Phàm sau khi nghe xong có chút lặng thinh, quay đầu đi chỗ khác, chăm chú nhìn chiếc xe tải ở phía trước.

Nhị tiểu thư tiếp tục hăng hái đánh giá thêm về Sở Phàm, thật không dễ dàng bắt được bộ dạng của Tiểu Ngốc Ngốc khi ăn thần đan, không cần thận nghiên cứu nghiên cứu bỏ lỡ thì lãng phí rồi.

Nàng suy nghĩ vừa chuyển, hỏi:

- Uy, Tiểu Ngốc Ngốc, được hoàn anh vừa cho Phong ca bọn họ ăn thực sự chính là độc dược?

- Nhị tiểu thư nghĩ tôi như là người luôn mang theo loại độc dược này bên người sao?

Ánh mắt của Sở Phàm có điểm thâm thúy nhìn chăm chăm nhị tiểu thư, hỏi.

- Anh có ý gì? Lẽ nào anh cho bọn hắn ăn căn bản không phải là độc dược gì?

Nhị tiểu thư kinh ngạc hỏi.

- Uhm!

Sở Phàm đáp lời.

- A, vậy... vậy anh không sợ bọn họ phát hiện sao? Đến lúc đó bọn họ cùng nhau phản kháng thì anh có thể làm gì bọn họ chứ?

Nhị tiểu thư thất kinh hỏi.

- Việc này nhị tiểu thư cứ yên tâm, bọn họ sẽ ngoan ngoãn nghe lời, lúc này cho dù là tôi chính miệng nói cho bọn họ, được hoàn bọn họ ăn căn bản không phải là độc được gì bọn họ cũng sẽ không tin tưởng, bọn họ ngược lại còn có thể quỳ xuống đến cầu xin tôi cho bọn họ giải được.

Sở Phàm tự tin nói.

- Thực sự? Anh vì sao tin tưởng như vậy?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Nhị tiểu thư không có nghe qua chuyện xưa ‘Chim sợ cành cong’ sao? Bọn Phong ca trước đây còn chưa ăn được hoàn giống như vậy một đàn chim cánh bị thương, mà tôi cuối cùng cho bọn họ ăn được hoàn nói dối là độc được lại là một ‘cành cong’ kia, trực tiếp hù dọa bọn họ, cho nên bọn họ nhất định sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn phép nghe lời.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Nhị tiểu thư sau khi nghe xong trầm mặc không nói, nàng phát giác bản thân nàng lại một lần nữa nhận thức Sở Phàm, từ một khắc kia khi Sở Phàm bắt đầu phản kích, Sở Phàm biểu hiện ra sự trầm ổn, trấn tĩnh, lãnh khốc, quyết đoán, mưu lược không ngừng gây cho nàng những nhận thức mới, nàng phải thừa nhận nàng vốn nhìn không thấu Sở Phàm, bởi vì Sở Phàm một lần lại một lần gây cho nàng ngạc nhiên mừng rỡ khiếp sợ, khiến nàng một lần lại một lần ở trong vòng tuần hoàn chân thực cảm giác “Một lần nữa nhận thức”.

Lúc này, khoảng cách giữa xe tải phía trước với Trung Hoàn building đã rất gần.

Sở Phàm lợi dụng Phong ca tung ra một tấm lưới, hòng bắt lấy lão bản thân bí ở phía sau màn kia, như vậy, cuối cùng, ai mới là người sa lưới đây?

53. Chương 54: Điện Thoại Của Ông Chủ Thần Bí.

Quảng trường Trung Hoàn cũng rất rộng, trên quảng trường người đi lại như mắc cửi, vào vào ra ra có rất nhiều người.

- Tiểu Ngốc Ngốc, phía trước chính là cao ốc Trung Hoàn rồi, này, đó chính là quảng trường Trung Hoàn.

Nhị tiểu thư lấy ngón tay chỉ, nói.

Sở Phàm nhìn theo ngón tay của nhị tiểu thư chỉ, đầu hơi ngẩng lên, liền thấy được “Cao ốc Trung Hoàn” bốn chữ lớn màu vàng chói sáng lấp lánh, hắn không khỏi trầm nghĩ:

“Lẽ nào ông chủ thần bí kia yêu cầu địa điểm giao dịch chính là ở chỗ này? Nơi này người nhiều như vậy, hắn làm sao lại lựa chọn nơi như thế này chứ? Đây khẳng định không phải là địa điểm giao dịch cuối cùng, mà địa điểm giao dịch chân chính nhất định là một trong những trạm vừa qua!”

Sở Phàm sau khi trong lòng suy nghĩ liền gọi điện thoại cho Phong ca:

- Người cứ dừng xe ở quảng trường Trung Hoàn, nhưng trước đừng gọi điện thoại cho ông chủ kia, người nghe ta chỉ thị, ta bảo người gọi thì người mới gọi.

- Dạ, em sẽ nghe kế hoạch hành động của anh.

Thanh âm mang theo một tia kính sợ của Phong ca truyền đến.

Sở Phàm tắt máy nói với nhị tiểu thư:

- Nhị tiểu thư, chúng ta trước chạy xe đến địa phương khác đổ, chiếc xe này của cô rất dễ làm người khác chú ý, chỉ sợ bị bọn hán dễ dàng nhận ra.

- A, được.

Nhị tiểu thư nói xong liền cho xe chạy đến bãi đỗ xe của một quán cà phê Starbucks ở phụ cận cao ốc Trung Hoàn, dừng xe lại.

Nhị tiểu thư khi từ trên xe đi ra trên mặt mang một cặp kính mát thời thượng, trên đầu mang một chiếc mũ lưỡi trai, trên cơ bản đã che lấp dung mạo của nàng, nhưng khi nhìn qua lại càng tăng thêm một tia cảm giác thanh nhã cao quý. Điều này không thể nghi ngờ càng hấp dẫn ánh mắt của một nam nhân bình thường!

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư, trong lòng hơi thở dài- một ngày kia, đợi cô gái nhỏ này phát dục thành thực khẳng định là phô bày sự cao quý mỹ lệ đến cực hạn!

Tiếp đó Sở Phàm và nhị tiểu thư đi về phía quảng trường của cao ốc Trung Hoàn, Sở Phàm thấy được Phong ca bọn họ và chiếc xe tải đang đứng ở mặt bên của quảng trường Trung Hoàn, chính diện bởi vì dòng người đông đúc, bảo vệ của cao ốc Trung Hoàn nhất định là không cho đỗ xe, bởi vậy Phong ca mệnh lệnh cho xe chạy đến mặt bên của quảng trường Trung Hoàn.

Sở Phàm và nhị tiểu thư đi vòng qua cao ốc Trung Hoàn vào trong quảng trường, khi cách Phong ca và xe tải của bọn họ hai mươi thước thì dừng lại, dòng người qua lại trên quảng trường bao phủ Sở Phàm và nhị tiểu thư ở trong biển người, đây cũng là yểm hộ rất lớn của hai người bọn họ, Sở Phàm hai mắt nhìn chăm chăm chiếc xe tải ở mặt bên quảng trường kia, đồng thời lấy điện thoại di động ra gọi cho Phong ca, nói:

- Hiện tại người gọi điện cho lão bản kia, nhớ kỹ, phải nói người đã dẫn nhị tiểu thư đến, đừng lộ ra chút sai sót nào!

Sở Phàm nói xong dứt tai nghe vào tai chuẩn bị nghe lén đối thoại của Phong ca và lão bản thần bí kia.

Phong ca đáp lời, liền gọi điện thoại cho lão bản thần bí kia.

Sau khi điện thoại đổ hai hồi chuông đối phương đã tiếp điện thoại, Phong ca khẩn trương nói:

- Ôn chủ, là tôi.

- Các người đến quảng trường Trung Hoàn rồi?

Một âm sắc kim chúc trầm thấp truyền đến.

Sở Phàm sau khi nghe được thanh âm này trấn không khỏi nhẩn lại, hẳn nghe ra được thanh âm của lão bản thần bí này không phải là thanh âm gốc, mà do trong miệng có cơ quan biến âm nói ra, bởi vậy có thể thấy được lão bản thần bí ẩn dấu phía sau màn làm việc vẫn thực là cẩn thận, không để lại dấu vết!

- Đúng, chúng tôi hiện tại ở sườn tây của quảng trường Trung Hoàn.

Phong ca nói.

- Người cũng đã đưa đến rồi?

Lão bản thần bí trầm thấp hỏi.

- Đưa... đưa đến rồi.

Phong ca khẩn trương nói.

Lão bản thần bí trầm mặc một hồi, lúc này Sở Phàm ánh mắt chợt lóe, mơ hồ thấy có mấy người đi qua xe tải của Phong ca bọn họ, sau đó liền biến mất trong dòng người, sau khi nhìn thấy cảnh này con người của Sở Phàm co chặt, lúc này vị lão bản thần bí kia nói:

- Người còn nhớ được ước định đã lập khi ta thuê người không?

- Nhớ... nhớ được.

Ngữ khí của Phong ca dường như có chút gấp rút bất an.

- Nếu đã nhớ được vì sao còn dám gạt ta? Không chỉ gạt ta còn muốn dẫn dụ ta hiện thân, hừ, người bất nhân đừng trách ta bất nghĩa, bản thân người làm như vậy đã vi phạm ước định, ngủ yên dưới đất đi!

Tên lão bản thần bí kia âm trầm nói.

Cùng lúc đó, trên bầu trời cao ốc Trung Hoàn “Phốc phốc” mấy tiếng, bốn năm con bồ câu hoảng sợ bay ra, Sở Phàm đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành, một loại cảm giác linh mãnh giống như của dã thú nói cho hắn, nguy hiểm tới, hơn nữa ngay bên người!

Đặc biệt khi nghe được một câu cuối cùng của lão bản thần bí kia, hắn trong lòng đột nhiên đau xót, đó là một loại bi thương lực bất tòng tâm- lực bất tòng tâm đối với Phong ca bọn họ!

- Cẩn thận!

Sở Phàm bỗng nhiên hét lớn một tiếng, cả người ôm lấy nhị tiểu thư, ôm vòng eo mềm mại tinh tế của nhị tiểu thư, ôm phần lưng nhẵn bóng kia của nhị tiểu thư, sau đó Sở Phàm ôm nhị tiểu thư ngã trên mặt đất!

Hành động đột ngột của Sở Phàm khiến nhị tiểu thư thất kinh, nhưng trong nháy mắt khi thân thể của Sở Phàm đè nàng ngã trên mặt đất, nàng bỗng nhiên nghe được “Ầm!!” một tiếng nổ lớn, sau đó một đạo hỏa quang bay lên không trung, xuyên qua kính mát, nàng thấy được một đoàn hỏa diễm đỏ rực!

Ầm...

Tiếp đó nàng nghe được tiếng thét chói tai hoảng sợ của mọi người bốn phía quảng trường, tiếng khóc của trẻ con, tiếng hét ra lệnh lo lắng của nam nhân, nữ nhân mang theo tiếng khóc nức nở...

Nàng biết, xe tải của Phong ca bọn họ đã nổ tung, ngay vừa rồi, hỏa quang kia bay rất cao, ánh đỏ hai mắt của nàng!

Sở Phàm sau khi ôm nhị tiểu thư ngã nhào trên mặt đất, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tầng thượng của cao ốc Trung Hoàn, trong ánh nắng chói mắt trên đỉnh đầu kia, Sở Phàm mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh nhanh nhẹn từ trên tầng thượng của cao ốc Trung Hoàn lóe lên rồi biến mất!

Nhị tiểu thư giống như là con mèo nhỏ ngoan ngoãn co lại ở trong lòng Sở Phàm, ngay sau khi Sở Phàm ôm nàng ngã nhào trên mặt đất nàng toàn thân trên dưới không có chỗ nào thụ thương đau đớn, bởi vì ngay khi ngã xuống tay trái của Sở Phàm che chở đầu của nàng, tay phải che chở phần eo của nàng, lúc này tay phải của Sở Phàm vẫn y nguyên gắt gao ôm chặt eo của nàng, điều này khiến trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác dị dạng nhưng ấm áp, toàn thân của nàng bị thân thể của Sở Phàm bao trùm, chính xác mà nói hắn là một tầng bảo hộ bao trùm, đối với nàng mà nói, Sở Phàm giống như là một tầng bảo hộ bảo hộ nàng, dưới tầng bảo hộ nàng nàng vĩnh viễn cũng không lo lắng nguy hiểm phủ xuống!

Trong lòng nàng bắt đầu dâng lên một cỗ noãn lưu (dòng nước ấm) cảm động, vụ nổ vừa mới phát sinh mang đến sợ hãi hoảng loạn cũng từ từ biến mất, trên quảng trường tiếng kêu khóc kinh hoàng của những người đó nàng cũng nghe không được, nàng một lòng cảm thụ cảm giác ấm áp và an toàn từ vòng tay của Sở Phàm mang đến, một khắc này, nàng rõ ràng có chút hưởng thụ sự ôm ấp của Sở Phàm!!!

54. Chương 55: Nghi Phạm (1).

Hiện trường trở nên hỗn loạn, phụ nữ trẻ con chạy trốn la hét chói tai và tiếng quát của đàn ông vô cùng hỗn loạn, mọi người đều kinh hoàng không ngớt, cho rằng đã phát sinh khủng bố tập kích, hoặc là đánh bom liều chết gì đó, mười mấy người bảo vệ của cao ốc Trung Hoàn nhanh chóng chạy tới duy trì trật tự của hiện trường, đã có người báo cảnh sát, gọi 120 gọi xe cứu thương rồi.

Trong nháy mắt, quảng trường cao ốc Trung Hoàn vốn dòng người như mắc cửi mọi người đều giải tán, chẳng qua bốn phía kéo đến rất nhiều người hiếu kỳ đến xem sự việc, bọn họ đều bàn tán sôi nổi, cũng không biết đã phát sinh việc gì.

Bảo vệ của cao ốc Trung Hoàn mang theo bình chữa cháy phun lên chiếc xe tải đang cháy hừng hực kia, những người khác vội vàng đỡ những người bị thương do những mảnh vỡ của vụ nổ sang một bên, làm một ít thao tác sơ cứu đơn giản, chờ đợi xe cứu thương đến.

Sở Phàm đỡ nhị tiểu thư dậy, nhị tiểu thư sau khi nhìn thấy chiếc xe tải bị cháy gần như chỉ còn lại khung xe ngạc nhiên hỏi:

- Trong xe những người đó...

Sở Phàm buông tiếng thở dài, trong mắt hiện lên một tia khổ sở về áy náy, dù sao việc này cũng có liên quan với hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn tầng thượng của Trung Hoàn building một chút, hai mắt trở nên sắc bén dị thường, hắn nói:

- Nhị tiểu thư, cô về nhà trước, tôi muốn đuổi theo tên hành hung kia.

- A? Chính là người làm nổ tung xe tải kia sao? Tôi không thể đi cùng với anh à?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Không thể, hắn trên người mang súng, hơn nữa là một người có huấn luyện cơ bản, cô cùng đi rất nguy hiểm, tôi hành động cũng không thuận tiện, cho nên nhị tiểu thư cô về nhà trước!

Sở Phàm trầm giọng nói.

Trong giọng nói của Sở Phàm dường như có một cỗ ma lực không cho chống cự, nhị tiểu thư đáp ứng, nói:

- Ách, tôi đây lái xe trở về trước.

- Không được, nhị tiểu thư, chiếc xe kia của cô quá nổi bật, trước tiên tạm thời dừng lái đi.

Sở Phàm nói.

- Vậy... vậy xe của tôi làm sao bây giờ? Vẫn vớt ở nơi này?

Nhị tiểu thư kinh ngạc hỏi.

- Cô đưa chìa khóa cho tôi, tóm lại, tôi sẽ giúp cô lái xe về.

Sở Phàm nói xong liền lôi kéo nhị tiểu thư đi về phía bãi đỗ xe taxi ở phía trước quảng trường Trung Hoàn.

- Anh, anh không phải không biết lái xe sao?

Nhị tiểu thư nghi ngờ hỏi.

- Ai nói hử?

Sở Phàm trả lời.

- Tỷ tỷ nói, người nói anh không biết lái xe, đi ra ngoài đều là người lái xe đưa anh đi, tôi cũng vậy.

Nhị tiểu thư nói.

- Lúc trước đúng là không biết lái, nhưng hiện tại đã nhìn nhiều rồi biết được không sai biết lắm.

Sở Phàm nói xong liền ngăn một chiếc taxi, tài xế của chiếc taxi này là một cô gái, sau khi nhị tiểu thư lên xe Sở Phàm nói với cô gái kia:

- Đi khu biệt thự Lam Hải trên đại lộ Tân Hải.

Nói xong lại quay đầu nói với nhị tiểu thư:

- Nhị tiểu thư, trên đường đi có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, sau khi về đến nhà cũng nói với tôi một tiếng, được không?

- Uhm!

Nhị tiểu thư đáp lời.

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư một chút, liền xoay người đang định đi về phía cao ốc Trung Hoàn.

- Sở... Sở Phàm...

Phía sau đã vang lên thanh âm của nhị tiểu thư, đây cũng là lần đầu tiên nhị tiểu thư gọi tên của Sở Phàm, Sở Phàm sau khi nghe thấy có chút nao nao, quay đầu lại nhìn về phía nhị tiểu thư.

- Anh phải cẩn thận chút!

Nhị tiểu thư khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ, quan tâm nói.

Sở Phàm khoe miệng khe khẽ nhếch lên, sau đó liền bước nhanh về phía cao ốc Trung Hoàn.

Khi Sở Phàm đi vào cao ốc Trung Hoàn thì liếc mắt nhìn lại chiếc xe tải đã bị tiêu hủy kia, lúc này cảnh sát còn có xe cứu thương 120 đã tới rồi, đang làm công tác giải quyết hậu quả, trong lòng Sở Phàm có chút buồn bã, chẳng qua việc này cũng đã khơi dậy lửa giận vô tận trong lòng hắn, trong lòng hắn âm thầm nhắc đến, Phong ca, lần này là ta không bảo vệ được các người, chẳng qua các người yên tâm, ta sẽ tóm hung thủ ra, lão bản phía sau màn kia ta cũng tóm ra, các người yên nghỉ đi!!

Bên trong cao ốc Trung Hoàn đã loạn thành một đám, người ở bên trong ào ào chạy ra bên ngoài, tiếng nổ thật lớn kia có thể làm tiếng cảnh báo cho cao ốc Trung Hoàn, khách hàng bên trong Trung Hoàn building sau khi thình lình nghe được tiếng nổ “Ầm ầm” thật lớn bên ngoài tòa nhà đều bị chấn động hồ đồ, sau khi phục hồi tinh thần đều ào ào chạy ra ngoài, chạy ra khỏi tòa nhà.

Bởi vậy bên trong cao ốc Trung Hoàn trong lúc nhất thời hỗn loạn không ngừng, trên mặt nam nhân cũng như nữ nhân đều là vẻ mặt hoảng loạn, đều chen chúc thang máy, thang cuốn ào ào chạy ra, trong bọn họ rất nhiều người đều cho rằng đã xảy ra loại sự tình tập kích khủng bố gì đó, dù sao nhiều năm qua việc giống như vậy vẫn là lần đầu tiên phát sinh.

Cao ốc Trung Hoàn số khách hàng của mỗi một tầng đều rất nhiều, có tầng thậm chí là hơn một nghìn khách hàng, mà mỗi một tầng lắp đặt tám thang máy thật sự là thiếu dùng, bởi vậy hiện tại trên mỗi tầng số khách hàng xếp hàng đợi đi thang máy xuống còn rất nhiều.

Sở Phàm suy đoán thân ảnh chợt lóe lên trên tầng thượng của cao ốc Trung Hoàn chính là dùng súng ngắm bắn nổ van ga của xe tải, nghi phạm có thể làm xe tải trong nháy mắt nổ tung, nghi phạm này chính là một xạ thủ có huấn luyện cơ bản, một kích là trúng, nhanh chóng lui lại, chẳng qua hắn nếu muốn từ tầng thượng lui lại sau đó thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, việc này cần một khoảng thời gian, mà Sở Phàm cần phải làm chính là trong lúc đám người hỗn loạn này chạy ra ngoài bắt lấy nghi phạm.

Nếu muốn ở giữa hơn một nghìn người bên trong Trung Hoàn building tìm ra một xạ thủ súng ngắm, việc này nói dễ vậy sao? Đối với một người bình thường mà nói, đây căn bản chính là chuyện không có khả năng, thế nhưng đối với một số ít người có năng lực đặc biệt mà nói, việc này nói khó cũng không khó.

Sở Phàm xem như là một người trong đó!

Trong lòng Sở Phàm đã phân tích qua, có thể ở trên đỉnh bốn mươi tám tầng lầu dùng súng ngắm chuẩn xác bắn nổ một chiếc xe ô tô, uy lực lớn như vậy, súng ngắm có tầm bắn xa như vậy cũng chỉ có vài loại, trong đó công ty chế tạo hỏa khí Ba Lô Đặc của nước Mỹ sản xuất ra súng ngắm “Trọng hình thư kích thương chi vương” Bối Thụy Tháp (BARRETT)M82A1 xem như là một trong số đó, chẳng qua bắn nổ một chiếc ô tô phải vận dụng súng ngắm M82A1 có loại cảm giác giết gà dùng dao mổ trâu, bởi vậy nghi phạm cũng có khả năng dùng súng trường M99, bởi vì súng trường M99 so với M82A1 mà nói kết cấu đơn giản hơn nhiều, hơn nữa rất dễ tháo rời, chỉ cần tháo ba chân đỡ rất đơn giản liền có thể hoàn thành tháo rời không hoàn toàn, sau đó đặt vào trong vali xách tay.

Hơn nữa, một tay súng bắn tỉa có huấn luyện cơ bản so với người bình thường càng thêm trầm ổn, lãnh huyết, biểu tình trên mặt của hắn khẳng định không giống với những người hoảng loạn bên trong tòa nhà, người khác sắc mặt hoảng loạn là bởi vì bọn họ không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, mà nghi phạm trong lòng biết rõ ràng vụ nổ bên ngoài chính là sự kiện một tay hắn tạo thành, bởi vậy sắc mặt của hắn đương nhiên không có chút hoảng loạn nào.

Tổng hợp lại với mấy điểm trên, chỉ cần trình sát ý thức mạnh chút, người có năng lực quan sát xuất sắc nếu muốn tìm ra nghi phạm này không khó, điều kiện trước tiên là nghi phạm này còn ở bên trong Trung Hoàn building.

Sở Phàm sau khi đi vào bên trong kéo một gã bảo vệ đang duy trì trật tự hiện trường, hỏi:

- Xin hỏi tầng thượng của tòa nhà các anh đi lên bằng cách nào? Là trực tiếp lên thang tầng thượng đó!
- Anh nói là ‘mái nhà’ của tòa nhà này? Nói đùa, còn không có ai có thể lên tới tầng thượng đâu.

Gã bảo vệ kia không kiên nhẫn nói.

- Tôi nói là, vạn nhất thực sự có người ở tầng thượng, như vậy hấn làm sao xuống?

Sở Phàm ánh mắt phát lạnh, nói.

- Đó là chuyện không có khả năng, làm sao lại có người lên tầng thượng chứ?

Gã bảo vệ liếc mắt nhìn Sở Phàm nói, trong đầu bốc lên lạnh khí, tiếp tục nói:

- Từ tòa nhà lên tầng thượng chỉ có từ thang cuốn của tầng 48 đi lên, nhưng cái thang cuốn kia không phải người bình thường có thể mở ra, đi lên muốn xuống cũng chỉ có đi thang máy.

Sở Phàm nghe xong thì trầm tư hồi lâu rồi đi về phía vị trí thang máy của tầng một.

55. Chương 56: Nghi Phạm (2).

Sở Phàm lẳng lặng chờ đợi ở chỗ thang máy tầng một. Trên bảng hiện của thang máy, những con số giảm dần, giảm dần từ trên xuống dưới rồi đột nhiên “Đỉnh” một tiếng, cửa của hai chiếc thang máy mở ra. Sở Phàm tìm một vị trí có khả năng che giấu được mình, đồng thời bao quát được toàn bộ thang máy. Khi hai cửa của hai chiếc thang máy kia mở ra thì đoàn người trong đó tựa như thủy triều nhanh chóng trào ra ngoài. Đôi mắt sắc bén của Sở Phàm đảo qua từng người từng người một, quan sát vẻ mặt của họ nhưng cuối cùng lẽ khả nghi hình như vẫn chưa xuất hiện.

Lúc này, sáu chiếc thang máy còn lại cũng lần lượt xuống tới tầng một. Sở Phàm chú ý quan sát đến từng người đàn ông từ trong thang máy đi ra. Sắc mặt bọn họ đều mang theo một chút vẻ bối rối, mở mồm và quan trọng hơn trong số đó không có ai cầm trong tay vali đặc chế đựng súng ngắm cả. Vì vậy, Sở Phàm nhận định trong số những người này cũng không có nghi phạm.

Tuy rằng bảy tám phút đã trôi qua nhưng Sở Phàm cũng không hề có chút sốt ruột, gấp gáp mà ngược lại, trong lòng hấn vẫn tĩnh lặng như nước. Bởi rằng suy nghĩ trong thời điểm này tuyệt đối không thể rối loạn cũng như không thể nóng vội, vì nếu như tư tưởng bị rối loạn thì khả năng phán đoán chắc chắn sẽ bị suy giảm, khiến mình không thể nhận định được chính xác nữa.

Lúc này Sở Phàm chú ý thấy có ba chiếc thang máy đi thẳng từ tầng bốn mươi bảy xuống. Sở Phàm chợt động tâm niệm, trong lòng lặng lẽ căn thời gian, chừng hai ba phút sau, cửa của ba chiếc thang máy kia đồng thời xuống tầng một. “Đỉnh” một tiếng, sau khi cửa thang máy mở ra, gần bốn, năm mươi từ trong đó đi ra. Sở Phàm chăm chú quan sát từng người đàn ông một, chú ý cả tới vẻ mặt của bọn họ. Đang lúc Sở Phàm cho rằng vẫn chưa có thu hoạch gì thì đột nhiên, một người mặc đồ đen xuất hiện trong tầm mắt Sở Phàm. Người đàn ông mặc quần áo màu đen này là người cuối cùng đi ra khỏi một chiếc thang máy. Sau khi đi ra, hấn nhìn trái nhìn phải, sau đó bình tĩnh lấy từ trong túi áo ra một cái kính đen đeo vào rồi hướng ra bên ngoài tòa cao ốc Trung Hoàn cất bước.

Sở Phàm sau khi thấy người đàn ông này thì trong lòng hấn lập tức khẽ chấn động. Bởi vì khuôn mặt hấn ta toát ra vẻ âm u nhưng trầm ổn. Hơn nữa hấn còn nhìn thấy trong mắt người đàn ông này ẩn chứa hàn ý dày đặc. Hấn lập tức phán đoán, người đàn ông này không phải là một người tầm thường. Hơn nữa trong tay người đàn ông này có xách một chiếc vali màu đen. Hình dáng chiếc vali đó cũng tương tự như một

chiếc vali đựng súng ngắm bình thường. Điều này càng khiến cho Sở Phàm hoài nghi, người đàn ông này chính là tên nghi phạm kia!

Lúc này, lại có ba chiếc thang máy mở ra. Từ trong thang máy, mấy chục người đi ra và những người này sau khi ra khỏi thang máy đều hướng ra bên ngoài tòa cao ốc đi tới. Thấy vậy, trong đầu Sở Phàm linh quang chợt lóe, đôi mắt sắc bén chớp ẩn. Sở Phàm lao đi chạy xông về phía trước, khuôn mặt mang theo vẻ hoang mang và mục tiêu của hắn chính là người đàn ông mặc áo khoác màu đen đang đi phía trước kia. Khi lao nhanh tới hướng đó, hắn đồng thời còn hô lên với vẻ lòng túng:

- Tránh ra, tránh ra, có việc gấp, có việc gấp.. A, dừng.. dừng đây tôi!

Sở Phàm nói xong, thân thể thoáng chút lảo đảo, tiếp theo là mắt trọng tâm rồi hướng về phía người đàn ông đó ngã xuống.

Người đàn ông kia quay đầu lại thì thấy thân thể Sở Phàm đã mất trọng tâm mà đổ về phía hắn. Hắn đang định tránh qua nhưng đã chậm mất một bước. Cả người Sở Phàm đã phủ phục lên thân thể hắn. Người đàn ông này nhướng mày, tay trái đẩy Sở Phàm ra. Mà Sở Phàm cũng thuận theo đà đang ngã xuống, thân thể hắn đụng mạnh vào chiếc vali bằng da ở tay phải của người đàn ông này. Sau đó Sở Phàm ngã lăn trên mặt đất, và chiếc vali kia đang ở trong tay người đàn ông này cũng bị rơi xuống đất.

Chiếc vali bằng da đó bị rơi xuống đất khiến sắc mặt người đàn ông mặc áo đen đó khẽ đổi. Hắn vội vàng cúi xuống cầm chiếc vali lên, sau đó lạnh lùng trừng mắt nhìn chằm chằm vào Sở Phàm. Lúc này Sở Phàm cũng đã đứng dậy, giải thích:

- Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi xin lỗi! Do có việc gấp nên chạy không cẩn thận và phải anh. Tôi xin lỗi!

Người đàn ông đó hung hăng trừng mắt nhìn Sở Phàm, nhưng Sở Phàm vẫn cứ cúi đầu xuống, tỏ vẻ hoảng sợ nhún nhường. Người đàn ông mặc áo đen đó sau khi trông thấy dáng vẻ thành thật hoảng sợ kia của Sở Phàm thì chỉ hừ lạnh một tiếng rồi không thêm để ý gì nữa tới Sở Phàm, tay xách vali xoay người bước đi.

Người đàn ông đó vừa đi thì Sở Phàm cũng chậm rãi ngẩng đầu. Đôi mắt sắc bén tựa như mũi dao. Lăn va chạm vừa rồi đương nhiên là hắn cố ý. Bởi vì hắn muốn thử người đàn ông tay xách vali đó và cuối cùng hắn đã thành công. Trong khoảnh khắc khi hắn cố ý ngã vào người đàn ông áo đen đó, khiến chiếc vali rơi xuống thì hắn đã có những phán đoán sơ bộ khi căn cứ vào vật liệu cùng trọng lượng của chiếc vali. Hơn nữa, quan trọng hơn là hắn vào lúc đó đã nhanh tay, bí mật gắn một chiếc máy nghe trộm mini vào đáy chiếc vali.

” Chiếc vali kia được làm bằng da, là loại vali đặc biệt chuyên dùng để đựng súng ngắm. Từ trọng lượng của nó thì bên trong có thể là một khẩu súng ngắm M99. Người này rất có khả năng là tên nghi phạm kia!”

Sở Phàm trầm tư.

Bởi vì chiếc máy nghe trộm mini gắn trên vali của người đàn ông áo đen kia có hệ thống định vị toàn cầu GPS nên Sở Phàm cũng không vội vã. Nếu người đó thực sự chính là tên nghi phạm kia thì hắn ta không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Sở Phàm.

Sở Phàm quyết định theo dõi người đàn ông mặc áo đen này. Nhưng trước đó, Sở Phàm đi tới khu bán quần áo của cao ốc Trung Hoàn rồi tùy tiện chọn hai bộ quần áo. Sau khi thanh toán tiền xong, Sở Phàm cầm hai bộ quần áo đó đi ra khỏi tòa cao ốc Trung Hoàn.

Lúc này, trên quảng trường của Trung Hoàn có rất nhiều người vây quanh. Lửa của cỗ xe tải cũng đã được dập tắt. Tại hiện trường cũng có không ít phóng viên nghe tin chạy tới, rồi dùng camera, máy ảnh chụp tình hình của hiện trường. Cảnh sát tại hiện trường đã dựng cảnh giới tuyến để ngăn cản đám người. Sở Phàm nhìn qua đó. Trên mặt đất có mấy thi thể được che bằng vải bố trắng đặt ngay ngắn ở đó. Chắc hẳn là thi thể của Phong ca cùng sáu thành thủ hạ của hắn!

Ánh mắt Sở Phàm lạnh lùng, thoáng hiện vẻ tức giận rồi sau đó hắn theo đoàn khách từ trong cao ốc Trung Hoàn đi ra. Bên ngoài có ba cảnh sát tiếp ứng, hướng dẫn bọn họ từ một chỗ đã được chỉ định rời khỏi hiện trường.

Sau khi rời khỏi quảng trường Trung Hoàn, Sở Phàm bước nhanh tới quán cà phê Starbucks bên cạnh cao ốc Trung Hoàn, bởi vì hắn cần dùng chiếc Porsche thể thao kia của nhị tiểu thư.

Sở Phàm đi tới bãi đỗ xe của Starbucks, sau đó hắn lấy chìa khóa mở cửa xe, rồi ngồi vào trong đó. Tiếp theo hắn lấy di động của mình ra, dùng di động vào mạng. Ngay lập tức, thiết bị định vị GPS được gắn trên vali của người đàn ông áo đen kia được kết nối. Rất nhanh, trên màn hình di động của Sở Phàm hiện lên một vòng tròn và trong cái vòng tròn đó lại xuất hiện một điểm rất nhỏ màu đỏ, hơn nữa cái điểm màu đỏ đó lại rất chậm rãi di động về phía đông!

Điểm màu đỏ xuất hiện trên màn hình di động của Sở Phàm chính là vị trí cụ thể của người đàn ông áo đen kia!

Sở Phàm đeo tai nghe lên, mở thiết bị theo dõi. Đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe được một giọng nói trầm thấp lạnh như băng:

- Ông chủ, mọi việc đã hoàn thành. Đúng như ông chủ dự liệu, hắn quả nhiên là đang gạt ông chủ.

.....

Bởi vì thiết bị nghe trộm kia được Sở Phàm gắn ở phía dưới chiếc vali nên chỉ có thể nghe được tiếng của người đàn ông mặc áo đen kia. Còn giọng trong điện thoại của ông chủ thần bí kia hắn không nghe được, mà dù có nghe được cũng rất mơ hồ.

Lúc này, người đàn ông áo đen kia lại nói tiếp:

- Ông chủ, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Vẫn theo kế hoạch mà làm sao?

56. Chương 57: Theo Dõi

- Được rồi! Tôi hiểu. Ngày mai tôi sẽ đích thân ra tay. Nhất định vào ngày mai, trước khi trời tối tôi sẽ đưa người đến cho ông chủ!

Những lời này của người đàn ông áo đen kia khiến Sở Phàm khiếp sợ đồng thời cũng làm hắn tức giận. Sở Phàm đương nhiên nghe ra được ý ẩn trong những lời nói này. Đó là người đàn ông áo đen này mai sẽ tự mình ra tay bắt cóc nhị tiểu thư!

Sở Phàm thề lần này nhất định phải bắt tên áo đen này, sau đó tra cho ra ông chủ đứng phía sau hắn đến cùng là thằng nào, vì sao lại nhiều lần muốn bắt cóc nhị tiểu thư. Bởi vậy, nếu muốn nhị tiểu thư được an toàn thì biện pháp duy nhất chính là phải làm rõ nguồn gốc ẩn đằng sau tạo thành mối nguy hiểm đối với nàng. Mà ông chủ thần bí kia chắc chắn là một ngọn nguồn của sự nguy hiểm. Nhiệm vụ của Sở Phàm chính là phải diệt trừ những ngọn nguồn nguy hiểm này.

Lúc này, trên màn hình di động cho thấy chiếc Porsche mà Sở Phàm đang lái càng ngày càng gần cái chấm đỏ kia. Suy cho cùng thì suốt dọc đường đi, tốc độ của Sở Phàm toàn trên 150km/h.

Sở Phàm thấy mình đã không ngừng tiến lại gần cái chấm đỏ đó, đột nhiên hắn nghĩ thầm. Đối phương như hổ rình mồi đối với nhị tiểu thư, như vậy thì đại tiểu thư có thể có nguy hiểm gì không? Nói về bản chất thì việc bắt cóc nhị tiểu thư cũng giống như việc bắt cóc đại tiểu thư. Nếu xuất phát từ mục đích theo như lời mà đối phương đã nói thì như vậy có thể bắt đại tiểu thư hoặc nhị tiểu thư để uy hiếp. Và thế thì đại tiểu thư cũng rất nguy hiểm sao?

Đúng lúc này, di động của hắn bỗng đổ chuông. Hắn trước tiên thoát khỏi chương trình định vị, nhìn lên màn hình thì thấy, là nhị tiểu thư đang gọi cho hắn. Hắn bấm nút nghe nói:

- A lô, nhị tiểu thư à?

- Ừ, tôi về tới nhà rồi. Anh vẫn còn truy đuổi tên nghi phạm kia sao?

Sau khi nghe được nhị tiểu thư nói nàng đã an toàn về nhà thì trong lòng Sở Phàm cũng yên tâm hơn, nói:

- Nhị tiểu thư an toàn về tới nhà thì tôi cũng an tâm. Nhị tiểu thư, thời gian này tôi không ở bên cạnh cô thì cô nhất định phải ở nhà, đừng có đi ra ngoài!

- A, lại không thể đi ra ngoài hả?

Giọng điệu nhị tiểu thư có chút không tình nguyện.

- Đúng! Bởi vì hiện giờ mối nguy hiểm bên người nhị tiểu thư cô còn chưa loại bỏ hết. Cho nên, khi tôi không ở bên cạnh nhị tiểu thư thì cô ngàn vạn lần không thể ra ngoài mà cứ đợi trong biệt thự. Có Trương bá ở đó thì cô sẽ được an toàn.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Nhị tiểu thư nghe Sở Phàm nói như vậy, rồi lại nhớ tới việc hôm nay mình bị bọn Phong ca bắt cóc. Nếu không có Sở Phàm ở đây thì nàng thật không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nghĩ vậy, nhị tiểu thư nói:

- Ủ, tôi đồng ý!

Sau khi nghe thấy nhị tiểu thư đồng ý yêu cầu của mình thì trong lòng Sở Phàm cũng trở nên nhẹ nhõm. Sau đó hắn như nhớ tới cái gì đó, vội vàng hỏi:

- Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đâu? Đại tiểu thư đã về chưa?

- Tỷ tỷ, tỷ ấy đang ở công ty chứ đâu. Nhưng anh cũng không cần lo lắng cho tỷ tỷ. Chẳng ai có gan dám xông vào trong cao ốc Quốc Cảnh bắt cóc tỷ tỷ đâu.

Nhị tiểu thư nói.

Sau khi nghe vậy, Sở Phàm "Ừ!" một tiếng rồi dặn dò nhị tiểu thư mấy câu, sau đó hắn dập máy. Tiếp theo hắn lại bật hệ thống định vị trên di động lên. Lúc này hắn thấy cái chấm đỏ đó bỗng nhiên bất động, hình như là nó đã dừng lại.

Sở Phàm thấy vị trí của chấm đỏ đó đang ở phía trước, cách mình một quãng trường. Sở Phàm bèn lái xe vượt qua một cây cầu vượt rồi chuyển qua một con đường khác. Lúc này, vị trí chiếc xe Porsche mà Sở Phàm đang lái tạo với chấm đỏ kia một được thẳng tắp. Sở Phàm ước lượng cái chấm đỏ đó cách mình khoảng ba, bốn trăm mét. Sau đó hắn tìm một bãi đỗ xe của một khách sạn nhỏ ở gần đây rồi cho xe dừng lại. Sở Phàm trước tiên ở trong xe thay một bộ quần áo rồi sau đó xuống xe. Hắn làm bộ như vào cái khách sạn kia, dạo một vòng rồi lại đi ra, sau đó bước nhanh về phía chấm đỏ kia.

Lúc này, từ tai nghe mà Sở Phàm đeo trong lỗ tai bỗng truyền tới giọng của tên áo đen kia:

- Phụng tử à? Tiểu Mai cô ấy hôm nay có rảnh không?

.....

- Ha ha, tôi đúng là đang nhớ Tiểu Mai. Gọi cô ấy bây giờ tới khách sạn Tân Hồng tìm tôi.

Người đàn ông áo đen đó nói xong liền cúp máy.

Lúc này, Sở Phàm đã ẩn nấp, cách cái chấm đỏ kia chừng hơn mười thước. Mà tên áo đen kia sau khi dập điện thoại liền xuống xe. Hắn nhìn trái nhìn phải xong rồi xách theo vali đi vào khách sạn Tân Hồng.

Sở Phàm cũng làm bộ như không có việc gì tiêu sái tiến vào khách sạn Tân Hồng. Hắn đi tới chỗ khu phục vụ chỗ tiền sảnh của khách sạn. Một nữ nhân viên mặc đồng phục của khách sạn ở tiền sảnh mỉm cười, lên tiếng tiếp đón hắn, nói:

- Tiên sinh, chào anh! Xin hỏi anh cần phục vụ gì ạ?

- Ách, cho tôi một gian phòng!

Sở Phàm lạnh nhạt nói. Hắn nói gần như vô thức, đó là bởi vì hắn đang âm thầm, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của tên áo đen kia.

Hắn ở bên cạnh tên áo đen này biết tên đó nói muốn phòng số 888, là một phòng tổng thống!

Sau khi đặt phòng, tên áo đen kia tựa cổ ý mà như vô ý nhìn Sở Phàm, nhưng hắn lại không nhận ra Sở Phàm, bởi vì ở cao ốc Trung Hoàn, lúc Sở Phàm cố ý va vào hắn thì khi giải thích với hắn ta, Sở Phàm đã cúi đầu xuống mà không hề ngẩng mặt lên nhìn hắn. Cho nên hắn tất nhiên là không thể nhận ra Sở Phàm. Hơn nữa, hiện tại trên người Sở Phàm đã đổi một bộ quần áo khác!

- Tiên sinh định ở mấy ngày?

Nữ nhân viên tiếp tân kia hỏi Sở Phàm.

Do chỉ có chăm chú âm thầm quan sát hành động của tên áo đen kia mà câu hỏi của nữ tiếp tân Sở Phàm hẳn dường như không hề nghe thấy.

- Tiên sinh, tiên sinh!

Nữ tiếp tân kia thấy đôi mắt Sở Phàm dần chặt, nhìn chăm chăm vào mình nhưng lại chẳng nói câu nào nên nàng không khỏi cao giọng gọi to.

Sở Phàm lúc này cũng đã phục hồi tinh thần. Hắn nhìn chăm chăm vào nữ tiếp tân kia cả nửa ngày sau nói gật đầu nói:

- Giống! Giống quá! Thật sự là quá giống. Tiểu thư, bộ dạng của cô rất giống với bạn gái trước kia của tôi. Thật đó! Vừa rồi tôi còn tưởng rằng cô chính là bạn gái cũ của tôi, cho nên trong chốc lát mới ngây ra vậy.

Nghe được những lời đó, nữ tiếp tân kia chỉ cảm thấy muốn học máu. Tên này lại ở đây tán tỉnh mình. Cái lời thoại cũ rích này, cái lời thoại được người ta sử dụng hàng ngàn ngàn vạn lần này, cái lời thoại không hề có chút mới mẻ khiến người khác phiền hà chán ghét này mà hắn không ngờ lại vẫn nói ra được? Đúng là một tên không biết tốt xấu. Xin anh chứ, cho dù có muốn tán bốn tiểu thư thì cũng đừng có dùng những lời cũ rích như vậy chứ?

Nữ tiếp tân kia tức giận bất bình nghĩ, nhưng do xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp mà nàng vẫn tận lực ép cho giọng nói của mình được ôn hoà, lễ phép nói:

- Tiên sinh, xin hỏi anh muốn ở mấy ngày? Xin lấy chứng minh thư của anh ra để đăng ký, được không?

Người đàn ông mặc áo đen kia nghe thấy được những câu “xưa như trái đất” của Sở Phàm liền nhếch mép, nở một nụ cười nửa miệng đầy vẻ khinh thường rồi sau đó nhận chìa khóa phòng từ tay một nữ tiếp tân khác, xoay người rời khỏi.

Tên áo đen đi rồi nên Sở Phàm không muốn tiếp tục dây dưa ở đây nữa, hắn hỏi:

- Đúng rồi, cô còn chưa nói giá phòng ở một đêm ở đây là bao nhiêu?

- Anh xem, tên bảng này không phải đã niêm yết rõ rồi sao. Một gian phòng tiêu chuẩn ở giá ba trăm sáu mươi năm đồng.

Nữ tiếp tân ở tiền sảnh không chút phiền hà nói.

- Một đêm mà những hơn ba trăm đồng? Ngần đó đủ để tôi ở trong một khách sạn bình thường sáu ngày, rồi đủ cho tôi đi xông hơi cả mười lần đó!

Sở Phàm bỏ lại một câu rồi xoay người chạy thẳng.

Nữ tiếp tân ở phía sau buồn bực tức giận thành tiếng:

- Đúng là một tên nhà quê lên tỉnh. bản thân không có tiền thì cũng đừng có vào nơi này chứ. Hừ! Lại còn nói những lời cũ rích, dung tục nữa chứ!

” Không có tiền à? He he. Một ngày nào đó ta sẽ đứng trên đỉnh của một tòa nhà cao nhất thành phố này rồi cúi xuống nhìn vương quốc thuộc về ta! ”

Sở Phàm lạnh nhạt cười, trong đầu thâm nghĩ.

Sau khi ra ngoài, Sở Phàm trở lại chỗ chiếc xe rồi chui vào đó thay một bộ âu phục màu đen, đi một đôi giày da, còn đeo thêm một chiếc kính đen rồi lấy tay sửa sang lại đầu tóc một chút cho tới khi vừa lòng mới lại xuống xe. Sau đó hắn lại đi tới khách sạn Tân Hồng. Lúc này, trên người hắn tỏa ra khí thế lạnh khốc, mỗi một bước đi đều mang theo khí thế phi phàm lạnh như băng. Luận về khí thế thì Sở Phàm này với tên Sở Phàm lúc trước đi vào khách sạn Tân Hồng tuyệt đối là hai người khác hẳn nhau!

Sau khi bước vào khách sạn Tân Hồng, Sở Phàm lập tức đi về phía thang máy, bấm một nút ở thang máy rồi chờ cho nó đi xuống.

Sự xuất hiện của Sở Phàm tất nhiên cũng khiến năm nữ tiếp tân ở tiền sảnh chú ý. Sở Phàm cũng không nhìn các nàng mà chỉ để lại một bên khuôn mặt lạnh khốc cho các nàng nhìn. Mà cảm giác lạnh lùng trên người Sở Phàm hình như đã kích thích nội tâm của những nữ tiếp tân này. Các nàng nhìn Sở Phàm mà trong đầu lại có một cảm giác lạnh lẽo như băng kỳ lạ. Nhưng điều này lại khiến các nàng nghĩ, Sở Phàm rất đẹp trai, và cũng rất lạnh khốc!

- Người này sao mình lại cảm thấy quen quen thế nhỉ?

- Thật không? Mình cảm thấy anh ta rất lạnh khốc, lại có cảm giác băng lạnh khiến người ta không dám lại gần.

- Đàn ông như vậy không phải là rất có mị lực sao?

.....

Khi mấy nữ tiếp tân kia đang nhỏ giọng thảo luận thì thang máy đã đi xuống dưới. Trong khoảnh khắc khi Sở Phàm đi vào thang máy, hắn còn mơ hồ nghe thấy được những nữ tiếp tân đó mê mẩn nói:

- Đàn ông như vậy chắc chắn là một người có chuyện xưa ẩn giấu bên trong nội tâm. Là một người đàn ông phi phàm. Người như vậy chính là hình mẫu lý tưởng trong lòng mình đó!

Cửa thang máy chậm chậm đóng lại đồng thời Sở Phàm cũng bỏ cái kính đen xuống, khoe miệng mang theo một nụ cười nhàn nhạt:

” Con gái, con gái quả nhiên là một sinh vật rất dễ thay đổi!”

Sở Phàm bấm số tám trên bàn phím thang máy. Và thang máy tahwngr một mạch đi lên tầng tám.

Sở Phàm biết phòng của tên áo đen kia là phòng số 888, là loại phòng tổng thống. Sở Phàm thông qua thiết bị nghe trộm cẩn thận lắng nghe mọi động tĩnh trong phòng 888. Lúc này, chỉ cần có cơ hội thích hợp là Sở Phàm sẽ bắt đầu hành động!

57. Chương 58: Thân Phận Của Người Đàn Ông Áo Đen

Lấy thân phận là phục vụ khách sạn để gõ cửa đi vào? Nhưng bây giờ làm thế nào để có một bộ đồ phục vụ khách sạn, còn không có cả xe chở đồ nữa?

Đúng rồi, trước đây hắn có gọi điện thoại kêu một nữ nhân tên Tiểu Mai đến khách sạn tìm hắn, có thể tự xưng là Tiểu Mai nhờ lên tìm hắn, nhưng làm vậy chắc chắn sẽ khiến hắn nghi ngờ.

Cuối cùng, chỉ có một biện pháp, đó chính là cạy cửa để đi vào, dùng chìa khóa vạn năng mở cửa phòng, chỉ có điều hắc y nhân kia không được khóa trái cửa từ bên trong..

Nếu hắc y nhân không có khóa trái cửa thì có thể lợi dụng lúc hắn không để ý mở cửa đi vào, nếu mà cửa khóa vậy thì biện pháp duy nhất là gõ cửa để đi vào.

Sở Phàm đang suy nghĩ thì đột nhiên, từ bên trong truyền đến tiếng nước chảy, hơn nữa còn kéo dài mãi chưa thôi.

“ Chẳng lẽ hắn đang tắm?”

Sở Phàm trầm nghĩ.

Khi hắn chạy đến cửa phòng 888, hắn lại nghe ngóng một hồi, xác định rằng hắc y nhân kia đúng là đang tắm. Hắn móc từ túi quần ra hai cái găng tay trắng, đeo lên, rồi lấy ra một thanh sắt có hình thù cổ quái. Lúc này cửa phòng đột nhiên bật mở ra, một cô nàng dọn phòng đi ra, liếc mắt nhìn Sở Phàm, nhưng hắn không thèm nhìn lại, mà bình tĩnh luồn thanh sắt kia qua khe cửa gạt nhẹ, chợt Sở Phàm nghe một tiếng “Ca” vang lên, hắn thu tay lại, nắm vào tay nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy, cửa mở, hóa ra cửa phòng không có khóa trái.

Nữ nhân kia sau khi chứng kiến Sở Phàm mở cửa liền đi ngay.

Sở Phàm nhẹ nhàng mở cửa, đi vào, quả không hổ là phòng tổng thống, bên trong xa hoa tráng lệ, khắp nơi chỉ có thể dùng hai chữ “Xa xỉ” để hình dung.

Trong phòng mở nhạc nhẹ, tiếng nước là từ gian phòng tắm phía bên phải truyền ra. Sở Phàm nhẹ nhàng đóng cửa lại, cánh cửa đột nhiên lại phát ra tiếng động, Sở Phàm trong lòng căng thẳng, rút ra súng ngắn giấu trong thắt lưng, nhẹ nhàng lên đạn, rồi đi tới phòng tắm.

- Ai?

Một tiếng nói trầm trầm từ phòng tắm phát ra.

Sở Phàm không trả lời, mà là lập tức đi vào trong, phòng tổng thống rất lớn, trong đó cái đập vào mắt người đầu tiên là cái giường lớn mềm mại, ở trên bàn bên cạnh giường là một cái valy xách tay, đúng là cái valy mà Sở Phàm hoài nghi bên trong có súng ngắn M99. Sở Phàm liền đi tới, nhưng valy đã bị khóa, không có mật mã không thể mở được.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, nhưng người bên trong vẫn chưa đi ra. Sở Phàm thấy có một bóng người đang ẩn thân tại cửa phòng tắm, liền lạnh lùng nói:

- Đi ra, bằng không tao sẽ đánh chết mày.

Một giây, hai giây, ba giây sau, cửa phòng tắm mở ra, một nam nhân khoác áo choàng bước ra, đúng là hắc y nhân kia.

Ánh mắt của nam nhân này nhìn chằm chằm vào Sở Phàm, trong mắt ánh lên một tia nghi hoặc, hắn không hiểu tại sao Sở Phàm lại có thể đi vào, rồi lại cầm một khẩu 54 đi vào đầu hắn, trong trí nhớ của hắn hình như chưa thấy Sở Phàm bao giờ. A, không phải, hắn đột nhiên nhớ ra mặt Sở Phàm có chút quen quen!

Sở Phàm tháo kính râm xuống, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm hắc y nhân, nói:

- Vụ nổ cao ốc Trung Hoàn là do mày một tay tạo ra phải không? Nếu tao đoán không sai, là mày dùng súng ngắn nấp ở tầng thượng, rồi dùng súng bắn vào thùng xăng của chiếc xe tải, tạo nên vụ nổ, đúng không?

Hắc y nhân sau khi nghe vậy đồng tử chợt co lại, sắc mặt khê biến, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, lạnh lùng nói:

- Nổ cái gì? Anh bạn, lời anh nói tôi một câu cũng không hiểu. Anh vô duyên vô cớ xông vào phòng của tôi rồi xúc phạm danh dự của tôi, lại còn dùng súng uy hiếp tôi nữa. Anh không coi pháp luật ra gì sao?

- Pháp luật?

Sở Phàm lạnh lùng nói:

- Mày một phát đạn là nổ cả một chiếc xe, khiến trong xe bảy người phải bỏ mạng, vậy mày nói đến cùng là ai không biết đến pháp luật hả?

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Anh bạn, anh tìm nhầm người rồi. Loại sự tình này không thể tùy tiện đổ cho người khác được. Tôi không biết anh đang nói cái gì.

- Hừ, chẳng lẽ mày đã quên khi đi ra khỏi tòa cao ốc Trung Hoàn, có người ngã sấp xuống đụng vào mày sao?

Sở Phàm cười lạnh một tiếng, nói

Hắc y nhân nghe vậy rùng mình, tức giận nói:

- Là mày? Lúc đó là mày cố tình? Còn nữa, vừa rồi người đặt phòng dưới kia cũng là mày?

Sở Phàm cười lạnh, từ đáy cái valy kia lấy ra máy nghe trộm mini, quơ quơ trước mặt hắc y nhân.

Hắc y nhân mặt biến sắc, hai tay nắm chặt, tức giận nói:

- Thì ra mày theo dõi tao, hơn nữa còn nghe lén tao nói chuyện. Thật đáng chết!

- Chỉ có thể trách mày sơ ý, nghĩ xong việc thì mọi sự đều tốt đẹp.

Sở Phàm nói xong, liền trầm giọng hỏi:

- Nói, ông chủ đứng đằng sau mày là ai?

- Ông chủ? Ha ha, tao không biết ông chủ mày nói là chỉ ai.

Hắc y nhân cuồng vọng cười, trong tiếng cười đầy sự khinh thường.

Sở Phàm trầm mặt xuống, tay phải đưa qua đưa lại, khẩu súng đặt trên đầu hắc y nhân di động, lạnh nhạt nói:

- Mày muốn phế đi chân hay đầu? Hay cây đoản côn giữa hai chân?

Hắc y nhân nghe vậy, sắc mặt giận dữ, cười nhạt nói:

- Nói vậy Lãnh Phong là do mày hàng phục sao? Sau đó bị mày bắt nó đi đến cao ốc Trung Hoàn giả giao dịch, chính là muốn dụ ông chủ xuất hiện, đúng không? Ha ha, đáng tiếc, mày vẫn còn thiếu chút may mắn. Mày muốn biết ông chủ là ai ư? Nằm mơ đi! Lãnh Phong kia như con rùa rụt đầu, dùng khổ hình với hắn có thể khiến hắn khuất phục, nhưng nếu mày dùng những trò đã đối phó với Lãnh Phong kia với tao thì không có tác dụng đâu!

- A? Phải vậy không? Một khi đã như vậy, mày nói nhiều như thế để làm gì? Chột dạ? Sợ hãi? Hay muốn kéo dài thời gian, chờ thời cơ hành động?

Sở Phàm nói xong, lạnh lùng nói tiếp:

- Hai tay của mày để phía sau làm gì? Quay người lại về phía tao!

Hắc y nhân nghe vậy liền chậm rãi quay người lại, đồng thời, một ánh mắt khác thường từ mắt hắn chợt lóe lên, trong khoảnh khắc khi mà hắc y nhân xoay người, đột nhiên thấy tay phải hắn giơ lên, áo choàng hắn vẫn đang khoác trên người liền từ không trung đánh về phía Sở Phàm, rồi ngay lập tức, hắc y nhân lặn một vòng. Ba động tác được thực hiện hết sức liền mạch lưu loát, nhìn bộ dạng nhất định là một cao thủ!

Nói về Sở Phàm, khi áo choàng trong tay hắc y nhân từ giữa không trung ném về phía hắn, nhất thời trước mắt hắn là một khoảng màu trắng, cái áo choàng kia đã che lấp tầm mắt, Sở Phàm đột nhiên có một dự cảm xấu!!

58. Chương 59: Cường Giả Đối Chiến

Sở Phàm lùi ra sau mấy bước, chiến áo choàng dưới lực cản không khí tự rơi xuống đất, thế nhưng, khi mà chiếc áo choàng rơi xuống, một đạo thân ảnh nhanh như cắt đánh về phía Sở Phàm, cùng lúc một cổ lực đạo sắc bén mang theo khí thế lôi đình quét ngang qua đầu Sở Phàm, dừng mãnh vô cùng!

Sở Phàm vội vàng cúi người để né, một đạo lực kinh hung mãnh lại tiếp tục quét ngang qua lưng áo hắn. Sở Phàm nhíu mày, hai chân lấy đà rồi đột ngột nhảy ra sau, cách xa khỏi đối phương.

Sở Phàm nhìn lại, thấy hắc y nhân cầm trong tay đoản côn, đứng trước mặt hắn. Lúc này, hắc y nhân cũng hết sức bất ngờ, hắn không ngờ rằng thân thủ Sở Phàm lại nhanh đến vậy, có thể tránh được liên hoàn công kích của hắn. Hắn vốn tưởng rằng khi một đòn đắc thủ thì lập tức cho Sở Phàm một gậy, không ngờ rằng hắn đã xem thường Sở Phàm.

Mà hiện tại, Sở Phàm có súng trong tay, hắc y nhân có hơi hận cũng không kịp rồi, bởi thế mà trong mắt hắn toát ra một tia âm đạm nhưng nhiều hơn là vẻ không cam lòng.

Sở Phàm như nhìn thấu tâm tư của hắn, lạnh nhạt nói:

- Mày không phục? Trong tay tao có súng, với mày như thế thì thật là không công bằng. Vậy đi, tao không cần súng, đấu tay đôi với mày, một khi thắng sẽ khiến mày phải tâm phục khẩu phục.

Sở Phàm nói xong liền đặt súng lên trên bàn. Hắn làm như vậy cũng có nguyên nhân, khẩu K54 của hắn không có giảm thanh, bởi thế nếu hắc y nhân thà chết không phục hắn cũng không dám nổ súng, bởi một khi nổ súng, người thuê phòng nghe được thì thật không dễ hành động. Cho nên hắn mới làm vậy, coi như cho hắc y nhân một cơ hội, đấu tay đôi với hắn, xem ai hơn ai!

Hắc y nhân thấy Sở Phàm đặt súng trên bàn, mắt hắn hiện lên một tia sung sướng, đoản côn đang cầm hắn cũng ném sang một bên, lạnh nhạt nói:

- Đây là do mày nói!

Nói xong hắc y nhân giống như một con báo lao tới Sở Phàm, một quyền đầu hung mãnh đánh vào cổ họng Sở Phàm, quyền này mặc dù không có biến hóa gì nhưng lại phi thường thực dụng, sức mạnh rất lớn, không cần biến hóa, chỉ cần giết địch!

Sở Phàm sắc mặt trở nên ngưng trọng, hắn hơi nghiêng người, đồng thời đưa tay phải ngăn quyền của hắc y nhân, lúc này khuỷu tay trái hắc y nhân đột nhiên đánh thẳng vào mặt Sở Phàm. Tay phải hắn đưa sang chặn, đòn khuỷu tay kia cũng rất mạnh, Sở Phàm cũng thấy cánh tay phải hơi đau. Hắc y nhân lại một lần nữa biến chiêu, tay phải từ trong ngực tung ra một đòn “Hắc hổ” mạnh vô cùng vào bụng Sở Phàm. Sở Phàm thấy đòn này cũng không khỏi thầm khen một câu, rồi hắn không vội vàng, tay phải như linh xà, khéo léo xuất ra một đạo kinh, nhẹ nhàng bắt lấy nắm tay hắc y nhân, đồng thời tay trái co lại, một quyền đánh vào ngực hắc y nhân!

Lúc ấy, hắc y nhân chỉ cảm thấy lực của quyền tự hồ bị một đạo kinh lực âm nhu khéo léo đẩy ra. Cùng lúc, tay trái Sở Phàm đánh vào ngực hắn, hắn không khỏi thất kinh, vội vàng ngửa ra sau, khó khăn lắm mới thoát khỏi đòn của Sở Phàm. Nào ngờ, tay trái Sở Phàm không dừng lại, tiếp tục đánh tới. Hắc y nhân né không kịp bị Sở Phàm đánh trúng ngực, tuy nhiên lực không mạnh lắm.

Hắc y nhân lùi về sau hai bước, trong mắt lại lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn xoa ngực, ánh mắt phát lạnh, hai tay co thành nắm đấm, một lần nữa hướng Sở Phàm phóng tới.

Sau khi áp sát, hai tay hắc y nhân co lại như móng vuốt, hướng cổ họng Sở Phàm bóp tới. Sở Phàm né tránh, hai tay hắc y nhân lại từ trên hướng xuống, muốn bắt lấy Sở Phàm, sau đó tóm ở cổ họng hắn, vậy nên hai tay hắc y nhân một tắc cũng không rời khỏi cổ họng Sở Phàm, mà đồng thời đùi hắn cũng hoạt động, phối hợp hai tay, đánh cho Sở Phàm liên tục phải thối lui, không ngừng chống đỡ!

Lần công kích này của hắc y nhân hiển nhiên là dùng hết trăm phần trăm khả năng, mỗi đòn đều là hướng vào chỗ chí mạng trên người, ví dụ như đỉnh đầu, mặt, hàm dưới, cổ họng, bụng, ngực. Hắc y nhân lợi dụng đánh cự ly gần mà sử dụng công phu cận chiến, áp dụng chiêu thức mạnh nhất đánh về Sở Phàm!

Nhìn thấy thế công của hắc y nhân, mọi người đều không nhận được thăm nghĩ, không có trải qua huấn luyện đặc biệt thì sao có thân thủ như vậy?

Sở Phàm bị đánh cho lùi về sau liên tục, trông như có vẻ hắn rơi vào thế hạ phong, tuy vậy, trên mặt hắc y nhân không có chút hưng phấn nào, bởi vì những đòn công liên tiếp này đã làm hắn mất rất nhiều sức, nhưng lại chưa chạm được vào người Sở Phàm, tuy nhìn từ ngoài vào có vẻ như Sở Phàm liên tục bị hắn đánh lùi.

Đột nhiên, hắc y nhân cảm thấy không tốt, quả nhiên, Sở Phàm tự nhiên nói chuyện:

-Mày từng làm trong đội đặc chủng “Liệp Báo”?

Hắc y nhân nghe xong câu nói của Sở Phàm liền cảm thấy kinh hãi, đầu tiên là hắn không ngờ Sở Phàm có thể đoán ra thân phận hắn, thứ hai, từ cách nói của Sở Phàm, Sở Phàm nói rất tự nhiên, có cảm giác tự tin, thử nghĩ xem, một người bị đánh cho phải liên tục lùi về sau, không có sức chống đỡ lại có thể nói chuyện thần nhiên thế sao? Có thể thoải mái như đi chơi thể sao?

Sự khiếp sợ trong mắt hắc y nhân không lọt được ánh mắt của Sở Phàm, Sở Phàm lại nói tiếp:

- Chiêu “Tỏa hầu cầm nã thủ” của mày là đòn mà ai trong đội đặc chủng “Liệp Báo” cũng phải học. Còn cách đánh cận chiến cùng các kỹ năng của mày cũng rất giống với cách đánh của đội “Liệp Báo”, mà đã từng ở trong đội “Liệp Báo”, đúng không?

Hắc y nhân không nói, mà là đang chờ để hồi sức, âm mưu ấy cũng không qua được mắt Sở Phàm, nhưng Sở Phàm vẫn thần nhiên nói tiếp:

- Đòn tuyệt chiêu “Tỏa hầu cầm nã thủ” của mày thật ra chỉ là một phần của một trong ba bộ cầm nã thủ nổi tiếng của Nam Thiếu Lâm, là bộ “Long Trảo Cầm Nã Thủ”, hơn thế, cầm nã thủ của mày luyện chưa được 40%. Được rồi, để tao cho mày xem, thế nào mới gọi là “Tỏa cốt cầm nã thủ”

Sở Phàm nói xong hàn quang chợt hiện, đột ngột bay lên, tay phải bóp thẳng vào bả vai của hắc y nhân, hắc y nhân chỉ thấy tay của Sở Phàm biến ảo như rồng, còn chưa kịp né tránh, đã bị Sở Phàm chế trụ, lúc ấy hắc y nhân chỉ cảm thấy tay phải tê rần, chớp mắt toàn bộ cánh tay phải không còn nghe theo lời hắn. Tiếp đến, Sở Phàm di chuyển cước bộ, vọt đến trước mặt hắc y nhân, mà tay trái Sở Phàm không biết từ lúc nào đã đặt trên cổ họng hắc y nhân!

Tay trái Sở Phàm giữ chặt cổ họng hắc y nhân, trầm giọng nói:

- Đây mới thật sự là ‘Long trảo tỏa hầu’! Mày đã tâm phục khẩu phục chưa?

Hắc y nhân lộ ra vẻ buồn bã, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, phải nửa ngày sau hắn mới khàn khàn nói:

- Phục, tao chịu thua, đã lâu như vậy rồi tao mới thua một người, điều kì quái nhất là, thân thủ xuất sắc, trình sát xuất chúng như mi, tại sao trên giang hồ lại chưa từng nghe qua?

Sở Phàm thần nhiên cười, nói:

- Bởi vì tao vốn là vô danh! Được rồi, nên nói vào vấn đề chính đi. Nói, ông chủ phía sau là ai? Vì sao hắn nhiều lần muốn bắt cóc nhị tiểu thư?

- Tôi không biết ông chủ làm thế để làm gì. Tôi cũng sẽ không bao giờ hỏi, chỉ cần ông chủ bảo tôi làm thì tôi sẽ làm. Vì vậy ông chủ là ai tôi quyết không nói, cho dù cậu có đánh chết hoặc tra tấn dã man thế nào đi nữa!

Hắc y nhân trầm giọng nói.

- Hắn bảo mày đi giết người, mày liền đi sao? Hắn bảo mày tự nhiên đi bắt cóc một cô gái, mày cũng làm sao? Ông chủ mày là một thằng điên như vậy, mày cũng vẫn nghe lời sao? Dù thế nào đi nữa, mày cũng từng ở đội đặc chủng “Liệp Báo”, người của đội “Liệp Báo” có ai mà không có khí phách nam nhi?

Sở Phàm tức giận nói.

- Ông chủ đối với tôi có ơn. Ba năm trước cha tôi bệnh nặng, tiền phẫu thuật hết ba mươi vạn, lúc ấy không có ông chủ ra tay, cha tôi đã sớm mất rồi, cho nên tôi muốn báo đáp lại ông chủ, cho dù ông chủ có bảo tôi đi giết người phóng hỏa tôi cũng quyết làm!

Hắc y nhân lạnh lùng nói

- Cái ân tình mà mày nói chẳng qua chỉ là để mày che dấu hành vi phạm tội thôi, mày làm như thế, không nghĩ đến danh vọng quân nhân sao?

Sở Phàm hỏi.

Hắc y nhân trong mắt có vẻ đau đớn, khàn khàn nói:

- Chính vì thế tôi chưa bao giờ nói với ai tôi từng ở trong đội “Liệp Báo”. Chính vì thế ta mới chưa bao giờ liên lạc với các anh em chiến hữu. Cậu nghĩ rằng sống như vậy tôi sẽ được thoải mái sao?

- Tao chỉ biết, một người sống trên đời sẽ không muốn làm hồng lương tâm của mình. Là trang nam nhi sống ở trên đời, đỉnh thiên lập địa, phân biệt rõ ràng, phải biết cái gì nên làm, cái gì không!

Sở Phàm nói.

- Ha ha, cậu còn quá thiếu cận, cậu ít lăn lộn trên đời nên mới nói thế, khi nào cậu sống trên giang hồ sẽ biết cuộc sống của cậu sẽ thay đổi như thế nào.

Hắc y nhân lạnh lùng nói.

- Tao với mày là hai loại người khác nhau! Đừng tốn thời gian nữa, ông chủ kia đến tận cùng là ai? Mày sau khi bắn nổ cái xe tải kia thì nói chuyện gì với ông chủ mày?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi quyết không nói!

Hắc y nhân khi nói lời này trong mắt lóe lên tinh quang, chợt thấy đầu của hắn bổ về phía trước, hướng về phía Sở Phàm, quyết tâm thí mạng, bởi khi đầu hắc y nhân đập được vào đầu Sở Phàm, tay trái Sở Phàm hoàn toàn có thể cắt đứt cổ họng hắn!

Nhưng Sở Phàm lại không làm vậy, hắn buông tay trái, cơ thể khẽ ngửa ra sau, mà hắc y nhân thừa dịp tay Sở Phàm buông ra, tay trái liền đánh văng tay của Sở Phàm vẫn đang giữ hờ ở cổ họng hắn, rồi đột ngột phóng thẳng về phía trước, ý đồ là muốn lấy khẩu K54 trên mặt bàn!

Đồng tử Sở Phàm co lại, thân thể bắn ra như một mũi tên, bay thẳng về phía trước, tay trái bắt lấy bả vai của hắc y nhân, tay phải lại một lần nữa bám vào cổ họng hắn, mà lúc này hắc y nhân tay phải cũng đã cầm được khẩu K54, đang muốn giơ lên bắn vào Sở Phàm thì đột nhiên, Sở Phàm dùng sức, một tiếng “Răng rắc” vang lên, hắc y nhân đầu mềm nhũn, buông xuôi xuống, mà tay phải hắn đang cầm khẩu K54 cũng rơi xuống, súng rơi ra đất!

Trong mắt Sở Phàm hiện lên cảm giác trầm trọng!

59. Chương 60: Thân Phận Của Ông Chủ Thần Bí

Chẳng lẽ hắn vốn một lòng tìm chết, cho nên mới ra cái vẻ phản kháng, tự quảng mình ra trước súng để cho Sở Phàm phải xuống tay giết hắn?

Người chết thì cũng đã chết rồi, đủ loại công danh tội lỗi của hắn khi còn sống cũng như nước cuốn trôi đi, người sống cũng không cần theo đuổi nữa mà làm gì. Sở Phàm buông tiếng thở dài, nhẹ nhàng cúi người xuống, vuốt cặp mắt đang mở to của tên áo đen kia cho hắn nhắm lại, sau đó thu lấy súng trên tay hắn.

Sở Phàm kéo cái ghế lại ngồi xuống, châm điếu thuốc rít một hơi. Khói thuốc nồng đậm trong khoang bụng chuyển một vòng thoát ra theo tiếng hắn chậm rãi thở ra, trong khói thuốc hòa lẫn khí trời, Sở Phàm dường như đang suy nghĩ cái gì.

“Hiện giờ người duy nhất có thể liên hệ với ông chủ thần bí kia đã chết, hết thấy manh mối cũng theo cái chết của tên áo đen này mà bế tắc luôn. Chẳng lẽ mình lại ko thể tìm ra được cái lão chủ thần bí đang trốn ở nơi bí mật nào đó hay sao? Không ngờ lại phải khiến cho một tên bộ đội đặc chủng từng có chiến công hiển hách “săn báo” lại phải mất mạng vì sự trung thành với lão. Hơn nữa lại ra tay rộng rãi, từng đưa 30 vạn trợ giúp tên áo đen cứu cha hắn. Từ điểm đó có thể phán đoán ra ông chủ thần bí này nhất định là một nhân vật thành công trong xã hội.

Nhưng ông chủ này vì cái gì mà phải phái người bắt cóc nhị tiểu thư? Chẳng lẽ ông ta là đối thủ cạnh tranh với Kỷ thúc thúc, mưu toan bắt cóc nhị tiểu thư để áp chế Kỷ thúc thúc?”

Trước mắt cũng chỉ có suy đoán như vậy thôi. Bởi vì đối phương bắt cóc nhị tiểu thư không phải là vì tiền bạc, tài sản. Nhưng Tập đoàn Bất động sản Quốc Cảnh là công ty bất động sản đứng nhất nhì trên phạm vi cả nước, những công ty tập đoàn ngấm ngấm gây thù hằn với Quốc Cảnh chắc chắn là có rất nhiều, công cuộc tìm kiếm cũng ko dễ dàng gì.

Sở Phàm im lặng trầm tư, trong đầu linh quang chợt động, hần đột nhiên nghĩ tới lúc tên áo đen này rời khỏi tòa nhà Trung Hoàn thì đã từng gọi điện cho ông chủ thần bí kia, giờ chỉ cần tra một chút trong mục lưu trữ cuộc gọi trên di động của tên này thì chẳng phải là sẽ biết số di động của ông kia hay sao?

Nghĩ vậy, Sở Phàm dụi nhanh tàn thuốc, đứng dậy lục trong quần áo tên áo đen, rồi lấy ra được một cái di động trong túi quần hắn. Nhưng cái di động này lại là loại điện thoại thông minh smartphone, cần phải có vân tay phân biệt mới mở khóa được. Sở Phàm cầm di động đến trước mặt tên áo đen, cúi xuống, cầm lấy ngón tay cái trên bàn tay phải của hắn bấm bấm trên màn hình cảm ứng của điện thoại, may quá, mở khóa được rồi.

Sở Phàm mở mục lưu nhật ký cuộc gọi, tìm đến phần “các cuộc gọi đi”, xem mấy cuộc gọi đi gần nhất. Sở Phàm nhớ rõ lúc bắt đầu đi theo nghe lên tên áo đen, tên này tổng cộng đã thực hiện hai cuộc gọi. Cuộc thứ nhất là cho ông chủ, và cuộc thứ hai là cho một người có tên là chị Phượng.

Sở Phàm vừa thấy số điện thoại gần nhất gọi đi, hiển thị lên tên là “Ông chủ Triệu”, gọi lúc 3h chiều, đúng lúc tên áo đen này rời khỏi Tòa nhà Trung Hoàn được một lúc.

“Chẳng lẽ ông chủ Triệu này chính là ông chủ thần bí tránh ở phía sau màn kia?”

Sở Phàm trầm nghĩ, rồi cầm điện thoại bấm gọi lại vào số điện thoại của ông chủ Triệu này, điện thoại kêu lên “tút tut” 2 tiếng rồi bên kia có người nhắc máy:

- Tiểu Lâm, chuyện gì thế?

Một thanh âm trầm thấp vang lên.

Sở Phàm vừa nghe thấy thanh âm này thì đồng tử co giập lại, âm sắc này cùng với tiếng nói qua điện thoại của ông chủ thần bí với Phong Ca thật giống nhau, Sở Phàm vừa nghe đã nhận ra.

Sở Phàm không nói gì, trầm mặc một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói:

- Ông chủ, cuối cùng cũng coi như là đã tìm được ông rồi.

Đối phương nghe thế thì im lặng, Sở Phàm dường như có thể cảm thấy được sự khiếp sợ và sát khí lạnh như băng của ông chủ thần bí bên kia đầu dây.

“Tút, tut...” mấy tiếng, đầu dây bên kia đã cúp điện thoại.

Sở Phàm cười lạnh. Hắn hiện tại xem như đã biết ông chủ thần bí kia là ai. Tuy rằng không biết tên, nhưng ít ra là biết hắn họ Triệu. Hỏi qua Kỷ thúc thúc là có thể biết được ông chủ Triệu này rút cuộc là người ở đâu. Ông chủ Triệu này chắc hẳn là đối thủ với Kỷ thúc thúc trong giới kinh doanh. Có thể là ông chủ lớn của một công ty lớn đang cạnh tranh với Tập đoàn Bất động sản Quốc Cảnh chắc cũng chỉ có vài người, hiển nhiên là ông chủ Triệu này sẽ là một trong số những người đó.

Sở Phàm lấy điện thoại của mình ra, gọi đi một cú, là một cú điện thoại gọi đi quốc tế.

- Alo, là Tiểu Sở àh?

- Vâng, là cháu, Kỷ thúc thúc.

Đương nhiên, người đang nói chuyện điện thoại với Sở Phàm chính là chủ tịch Tập đoàn Bất động sản Quốc Cảnh, Kỷ Thiên Vũ, đồng thời cũng là bố của đại tiểu thư và nhị tiểu thư.

- Có việc gì à? Có phải là Tiểu Vân rất nghịch ngợm ham chơi phải không? Hoặc là nó lại gây ra tai vạ gì rồi?

Kỷ Thiên Vũ cười ha hả nói trong điện thoại.

- Nhị tiểu thư rất tốt. Tuy bình thường có tính ham chơi, nhưng cô ấy vẫn còn nhỏ. Kỷ thúc thúc, nhị tiểu thư hôm nay bị người ta bắt cóc.

Sở Phàm nói.

- Cái gì cơ? Tiểu Vân bị bắt cóc? Thế tình hình nó bây giờ thế nào rồi? Không việc gì chứ?

Kỷ Thiên Vũ rồi cả lên, luôn mồm hỏi gấp.

- Nhị tiểu thư hiện nay đã về nhà an toàn, cháu đã khống chế được mấy tên bắt cóc này rồi. Mấy tên này bắt cóc nhị tiểu thư cũng không phải là vì tiền bạc hay tài sản đâu, mà là bị người ta sai khiến bắt cóc cô ấy. Như vậy, đây là việc có người thao túng đằng sau.

Sở Phàm nói.

Kỷ Thiên Vũ trong điện thoại nghe nói là Kỷ Tiêm Vân sao thì trong lòng đã nhẹ nhõm đi rất nhiều, ông trầm giọng nói:

- Ài, không ngờ là có chuyện này. Là ai lại nhiều lần muốn mưu đồ gây rối con gái ta như thế nhỉ?

- Cháu đã từ tên bắt cóc bị khống chế, tìm hiểu nguồn gốc, điều tra kẻ đứng đằng sau mưu toan chủ sự, nhưng đáng tiếc là cuối cùng vẫn không thể dụ dỗ hiện thân. Tuy nhiên, cháu biết họ Triệu, một tên bộ đội đặc chủng lại hết lòng trung thành với hân, gọi hân là ông chủ. Hơn nữa, cháu còn có số điện thoại di động của ông chủ Triệu này. Ông chủ Triệu chính là người chủ sự đằng sau, không biết Kỷ thúc thúc có đối thủ nào họ Triệu trên thương trường hay không?

Sở Phàm hỏi.

- Họ Triệu ư? Chẳng lẽ là cái lão Triệu Thanh?

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

Sở Phàm nghe thế thì sôi nổi hẳn lên, hỏi:

- Kỷ thúc thúc, Triệu Thanh là ai?

- Tiểu Sở, cháu nhìn xem số di động của cái ông chủ Triệu kia có phải là có đuôi là 3148 không?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

Sở Phàm nghe thế thì nhìn lại số điện thoại di động của ông chủ Triệu, đuôi đúng là 3148.

- Đúng rồi chú ạ, chính là 3148.

- Quả nhiên là lão khốn Triệu Thanh này. Hừ, không ngờ lại có ý đồ xấu với con gái ta, khốn kiếp thật.

Kỷ Thiên Vũ giọng phẫn nộ trong điện thoại.

- Kỷ thúc thúc, Triệu Thanh này là ai? Chú có muốn cháu tiên hạ thủ vi cường không?

Sở Phàm hỏi.

- Triệu Thanh là chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa, chính là đối thủ cạnh tranh trên thương trường với chú nhiều năm nay. Lần này hân bắt cóc Tiểu Vân chắc hẳn là muốn ngăn cản chú ký kết một hiệp nghị có liên quan.

Kỷ Thiên Vũ dừng một chút, nói:

- Trước hết cháu đừng va chạm gì với Triệu Thanh, chờ chú 3 ngày sau chú về nhé. Chờ chú về đi rồi nói sau. Được rồi, mấy ngày này cháu bảo Tiểu Vân ở nhà ngoan ngoãn chờ chú đi, cũng đừng đi ra ngoài. Tiểu Sở, mấy ngày nay cháu chú ý một chút nhé, Tiểu Vân so với Tiêm Tiêm thì vẫn còn ham chơi nhiều lắm, sự an toàn của nó trông cậy cả vào cháu.

- Kỷ thúc thúc yên tâm đi, cháu sẽ bảo vệ đại tiểu thư, nhị tiểu thư an toàn.

Sở Phàm kiên định nói.

- Có những lời này của cháu là chú yên tâm rồi. Vậy nhé, chú đang còn có việc bên này.

Kỷ Thiên Vũ nói xong thì cúp điện thoại.

Sở Phàm cúp điện thoại rồi liếc nhìn đến cái tên áo đen đang nằm trên mặt đất kia lại thấy tức giận, thở dài một hơi. Lại nhìn đến cái vali xách tay đang để trên bàn, hắn biết, bên trong chắc chắn là một khẩu súng ngắn bắn. Hắn thầm nghĩ: “Thôi, tất cả mấy cái này vẫn cứ nên để cảnh sát đến xử lý đi. Tòa nhà Trung Hoàn phát sinh án mạng xem như là tổ cáo một chút đi, đồng thời cũng là cảnh cáo cái lão Triệu Thanh kia.”

Sở Phàm nghĩ thế, nên nhẹ nhàng mở cửa phòng, đi ra luôn. Trước lúc đi ra, hắn còn dùng điện thoại trong phòng gọi tới số 110 báo cho cảnh sát biết.

Từ đầu chí cuối, Sở Phàm vẫn mang bao tay cho nên không cần phải lo lắng là có thể để lại dấu vết gì.

60. Chương 61: Gây Sốc Cho Đại Tiểu Thư (1)

Vừa may đại tiểu thư cũng mới hết giờ làm, lái xe trở về không lâu. Nàng trước tiên đi vào phòng khách, thấy em gái mình Kỷ Tiêm Vân mặc quần sooc rộng, khoanh chân ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem TV. Trong khi đó, Sở Phàm vừa mới ra khỏi xe Porsche của nhị tiểu thư, chậm rãi đi vào trong biệt thự.

Đại tiểu thư nhìn nhìn nhị tiểu thư, lại quay đầu nhìn xe Porsche, hỏi:

- Tiểu Vân, Phỉ Phỉ đến chơi à?

- Phỉ Phỉ á? Nó đến đây à?

Nhị tiểu thư thả chân xuống chạy ra cửa, vừa thấy đúng lúc chiếc xe thể thao Porsche dừng lại, nàng bĩu môi nói:

- Không phải là Phỉ Phỉ đâu.

- Không phải Phỉ Phỉ? Thế là ai đi xe của em? Hay là Mộng Lâm?

Đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi lại.

Nhị tiểu thư đảo mắt, ngón trỏ trên bàn tay phải gõ nhẹ trên cằm, nói một câu khiến đại tiểu thư suýt xịt máu:

- Chắc là Tiểu Ngốc Ngốc đấy. Không ngờ là hắn cũng đi được xe.

- Tiểu ... em, em nói là Tiểu Sở ư?

Đại tiểu thư kinh hãi hỏi.

- Vâng, chị nhìn xem, không phải hắn thì còn ai vào đây nữa?

Nhị tiểu thư kéo tay đại tiểu thư, nói.

Đại tiểu thư mới nhìn lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Sở Phàm mở cửa xe đi ra. Lúc này Sở Phàm trên người vẫn mặc một bộ âu phục màu đen, trên mặt còn đeo kính đen, chả cần nói cũng thấy Sở Phàm một thân phục trang thế này trông cũng có vẻ đẹp trai, ít nhất là cũng đủ lạnh lùng.

Nhị tiểu thư nhìn đến Sở Phàm với ngoại hình lãnh khốc này không khỏi chạnh lòng nhớ tới cái tên Sở Phàm trước kia từng có lần mạnh mẽ, lạnh lùng, vô tình, lãnh huyết, quyết đoán, che chở nàng một tác không rời. Tâm hồn thiếu nữ của nàng dường như có chút rung động.

“Đúng là Tiểu Sở. Nhưng mà nếu là hắn thì trước kia chẳng phải hắn đã từng nói là hắn không biết lái xe sao? Hừ không ngờ dám gạt mình, không thể tha cho tên này được.” Đại tiểu thư cảm giận bất bình nghĩ, sắc mặt đã trầm xuống, bước về phía Sở Phàm.

Sở Phàm vừa quay đầu lại đã thấy đại tiểu thư và nhị tiểu thư đứng trước mặt hắn. Hơn nữa, đại tiểu thư còn chặn đường đi, làm hắn không thể tiến lùi được, dù sao thì hắn cũng không thể tiến ngang qua đại tiểu thư mà vượt lên được.

- Đại tiểu thư, nhị tiểu thư. Đại tiểu thư, sắc mặt cô hình như là không được tốt lắm.

Sở Phàm ngơ ngác nói.

- Hừ, Tiểu Sở, anh giả vờ giống lắm. Tôi nhớ rõ là mấy hôm trước anh còn nói với tôi là sẽ không lái xe, thế nào mà hôm nay anh lại lái xe Tiểu Vân thế này? Hơn nữa, kỹ thuật cũng không tồi, ngoắt ngoéo kiểu gì cũng biết.

Đại tiểu thư lạnh lùng nói.

Sở Phàm gãi đầu, lại hơi cúi đầu xuống. Trên mặt hắn đang đeo kính râm nên người ngoài không thể phán đoán được là ánh mắt hắn đang nhìn cái gì. Kỳ thực lúc này hắn đang nhìn chăm chăm vào cặp đùi thon dài trắng nõn của nhị tiểu thư, vừa nhìn còn vừa nghĩ “cô bé này không biết là có xem mình là nam giới hay không nữa? Biết rõ là có một đại nam nhân như mình ở đây rồi lại còn ăn mặc quần ngắn như thế nữa? Ôi chỉ còn có vài centimet nữa thì lòi cả quần lót ra rồi đây này. Mình dám cá là nam nhân trên đời này ai cũng sẽ đều mơ ước được đôi chân thon đẹp thế này cuốn lấy mất thôi.”

- Đại tiểu thư, tôi, tôi có nói là tôi sẽ không lái xe đâu.

Sở Phàm một công đôi việc, vừa nhìn chăm chăm vào cặp đùi đẹp của nhị tiểu thư lại vừa trả lời chất vấn của đại tiểu thư.

- Anh còn chống chế sao? Buổi tối hôm đó tôi bảo anh đi cùng tôi đến dự tiệc, tôi bảo anh lái xe, anh nói là anh không lái còn gì, tôi lại nói sai hay sao?

Đại tiểu thư hỏi.

- Tôi nói là tôi chưa từng lái xe, chứ tôi có nói là tôi sẽ không lái xe đâu. Đây là hai khái niệm khác nhau mà. Hơn nữa, lúc đó tôi cũng định lái đấy, nhưng là đại tiểu thư cô ngăn trở tôi đấy chứ.

Sở Phàm vẻ mặt vô tội nói.

Đại tiểu thư nghe xong một thôi một hồi thật không biết nói gì, cảm thấy dở khóc dở cười. Đúng là nàng không hề phân biệt là không lái xe bao giờ với sẽ không lái xe thì khác gì nhau, một người chưa từng lái xe bao giờ thì lại biết lái xe hay sao?

- Anh không lái xe bao giờ ư? Thôi bỏ qua đi, nói chuyện với anh thật vĩnh viễn cũng nói không rõ ra được. Tóm lại, anh phải bồi thường cho tôi. Phạt anh sau này làm lái xe riêng cho tôi.

Đại tiểu thư nói xong xoay người đi liền.

- Hả? Chị, thế em thì sao bây giờ? Tiểu Ngốc Ngốc làm lái xe cho chị thì ai lái xe cho em?

Nhị tiểu thư đuổi theo đại tiểu thư hỏi.

Đại tiểu thư trên người mặc một bộ trang phục công sở. Bên dưới là một chiếc váy màu lam, bên trên mặc áo sơ mi. Chiếc váy vừa vặn với người làm tôn lên đường cong vòng quanh cái mông tròn lẳn của nàng. Đại tiểu thư đi một bước lại khiến cho đường cong trên cái mông tròn trịa kia hiển lộ ra. Sở Phàm cứ thế nhìn chăm chăm vào cái mông đại tiểu thư đang đi vào trong đại sảnh.

Đại tiểu thư quay về phòng, nhị tiểu thư lại khoanh chân như trước, ngồi trên ghế sofa, vừa ăn khoai tây chiên vừa xem kịch truyền hình.

Sở Phàm cởi giày ra xong cũng đi lên trên lầu. Hắn đang định về phòng mình dùng máy tính tra cứu ít tư liệu có liên quan đến Triệu Thanh.

Đi ngang qua phòng đại tiểu thư, Sở Phàm theo thói quen liếc mắt nhìn, đột nhiên lại nghĩ ra cái gì, tâm niệm vừa nghĩ tới đã kích động hắn lên.

Trở lại phòng xong, không ngờ việc đầu tiên mà cái tên gian giảo này làm không phải là mở máy tính ra mà là mở TV, rồi điều chỉnh tiếp sóng từ camera ở phòng đại tiểu thư, vì thế trên màn hình TV hiện ra hình ảnh bày biện trong phòng đại tiểu thư luôn.

Lúc này, đại tiểu thư đang nằm ngửa trên giường, hai chân đang đi tất màu da chân hơi hơi nhếch lên, quần áo mặc trên người co lại lộ ra cái bụng bằng phẳng, bóng loáng của nàng. Trên gương mặt tuyệt mỹ của đại tiểu thư dường như có vẻ mệt mỏi, nhìn qua thật là khiến người ta đau lòng.

- Mệt mỏi quá, thôi đi tắm cái đã.

Đại tiểu thư vận vẹo lưng, thì thầm nói.

Đại tiểu thư nói xong thì đứng dậy, cúi trán xuống, gỡ một khuy áo trên áo sơ mi nàng đang mặc. Lúc đại tiểu thư cởi áo sơ mi đang mặc trên người ra, tim Sở Phàm đập bùm bụp, nhảy nhót loạn xạ. Thân thể mềm mại trong suốt tinh khôi hoàn mỹ hiện ra tước mắt mình, cho dù có là thần tiên cũng muốn động phàm tâm chứ đừng nói đến người thường. Đại tiểu thư đang mặc một bộ đồ lót màu đỏ, loại được thiết kế theo kiểu mảnh hình tam giác. Nhìn chung mà nói chỉ có những ai bộ ngực đủ lớn lại đủ tròn trịa nữ tính thì mới có thể mặc được nội y với kiểu dáng thế này.

Với bộ nội y kiểu dáng hỗ trợ trên dè dưới ép thế này, bộ ngực của đại tiểu thư tròn căng vốn có thể làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải thiết tha mơ ước lại chừng như nửa kín nửa hở lộ ra đến hai phần ba. Ở ngay chính giữa, khe rãnh hẹp sâu như cái cảng biển, thật là khiến cho bất cứ tên đàn ông nào cũng có thể nảy sinh ao ước được ẩn thân vào cái cảng ấm áp đó.

Tiếp đó, đại tiểu thư kéo khóa trên váy xuống, động tác nhẹ nhàng, chậm rãi trút bộ váy đang mặc trên người xuống. Trong nháy mắt, Sở Phàm cảm thấy huyết khí dâng cao, máu mũi chảy ròng ròng.

Bởi vì... bởi vì trên thắt lưng đại tiểu thư chính là đang thắt một cái đai móc bít tất bằng lụa tơ tằm màu lam. Hai móc trên đai móc vào tất chân màu da trên đùi đại tiểu thư. Giờ phút này, trông đại tiểu thư đặc biệt rất gợi cảm, cái kiểu lụa chọn đai đeo móc nhí nhảnh thế kia, dáng người lại có thể nói là cực phẩm đại mỹ nữ, quả thực là loại gợi cảm hấp dẫn khiến người ta không thể chống cự nổi. Giờ phút này, những đường cong lả lướt trên người đại tiểu thư đã gần như sắp phơi bày trọn vẹn ra trước mắt Sở Phàm. Hắn nuốt nước bọt ừng ực, đồng tử công cũng bạo phát không biết bao nhiêu mà kể, nói tóm lại hắn có ngấm cái đai đeo gợi cảm kia trên người đại tiểu thư cho đến chết luôn chắc cũng mãn nguyện.

Lúc này đại tiểu thư đã ngồi lại trên giường, tháo cái móc tất chân ra, lại chậm rãi cởi cả đôi tất chân ra rồi mới cởi dần đến cái đai đeo móc quanh lưng. Cả một loạt hành động chậm rãi như một bức tranh sinh động khoe gợi tuyệt đẹp, khiến cho người ta xem đi xem lại cả trăm ngàn lần cũng không chán mắt.

Đẹp quá, gợi cảm quá, đại tiểu thư, cô đúng là một thiên sứ thật quyến rũ.

Sở Phàm thì thảo nói thầm, nhìn đại tiểu thư thân thể mềm mại, đầu óc hẳn bỗng trống rỗng, có chăng chỉ còn nhiệt huyết sôi trào. Vẫn còn may là bao nhiêu năm chăm chỉ phạt môn giới luật nên hắn mới có thể bảo trụ được một tia lý trí. Ít nhất là không có trực tiếp chạy tới phá tan cửa phòng đại tiểu thư ra xông vào mà chỉ vươn tay chạm vào màn hình TV, từ khuôn mặt ngọc, cằm cổ trắng nõn nà của đại tiểu thư, trượt dần xuống bộ ngực, vòng eo...liền một mạch

Đại tiểu thư tháo đai đeo trên lưng ra thì đi vào phòng tắm luôn. Chỉ chốc lát, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy tí tách.

Sở Phàm thở dài, lại một lần nữa buồn phiền vì lúc trước sao mình lại không trực tiếp gắn camera ở trong phòng tắm của đại tiểu thư với nhị tiểu thư cơ chứ?

Đại tiểu thư đã đi vào phòng tắm rồi, Sở Phàm mới mở máy tính ra, bắt đầu điều tra các tư liệu có liên quan đến Triệu Thanh.

61. Chương 62: Gây Sốc Cho Đại Tiểu Thư (2)

Sở Phàm mở một trang tư liệu cá nhân về Triệu Thanh, ở đó có ảnh của hắn, và còn có một đoạn giới thiệu.

Triệu Thanh, Chủ tịch Công ty Trách nhiệm Hữu hạn – Tập đoàn Bất động sản Kim Khoa.

Sinh năm 1952, tại Giang Tô, Nam Kinh. Là nhà kinh tế học của Tập đoàn Bất động sản Kim Khoa, chủ tịch Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Bất động sản Kim Khoa.

Triệu Thanh là nhân chứng và là người góp phần trong công cuộc phát triển của ngành công nghiệp bất động sản của Trung Quốc. Năm 1990, Triệu Thanh một tay gây dựng Công ty Khai thác Bất động sản Kim Khoa. Sau đó, đầu tư khai thác Vườn Kim Khoa Hồng Miên, Vườn Kim Khoa, Tòa nhà Kim Khoa Kinh Thành, Tòa nhà Kim Khoa, v.v, dần dần trở thành một chuyên gia am hiểu sâu sắc trên thị trường bất động sản.

19 năm qua, dưới sự lãnh đạo của Triệu Thanh, Công ty Bất động sản Kim Khoa có tài sản lưu động lên đến 20 vạn, tổng tài sản phát triển lên đến gần 100 triệu đồng. Trên thị trường cạnh tranh khốc liệt vẫn duy trì vị trí dẫn đầu ngành sản xuất, phát triển vững vàng, không ngừng đổi mới, trở thành một trong số mười tám công ty khai thác bất động sản trên toàn quốc có cổ phần khống chế ở mười thành phố lớn.

.....

Sở Phàm xem xét tất cả các tư liệu về Triệu Thanh, đã nắm bắt được một chút thông tin về tình trạng sức khỏe, thói quen sinh hoạt và các thông tin khác của hắn. Hắn nghĩ thầm:

“Công ty Bất động sản Quốc Cảnh của Kỹ thuật cũng là công ty đứng nhất nhì trong cả nước, công ty bất động sản Kim Khoa của Triệu Thanh thì cũng coi như đứng đầu. Cái này gọi là một núi không thể có hai hổ đây. Không nhẽ là vì chuyện sinh ý làm ăn mà Triệu Thanh phải mưu toan bắt cóc nhị tiểu thư?”

Không cần nghĩ nhiều nữa, tóm lại, làm tốt nhiệm vụ bảo vệ đại tiểu thư với nhị tiểu thư của mình là được rồi. Triệu Thanh nếu như lại âm mưu gây khó dễ cho nhị tiểu thư, tức là sẽ phạm tới lợi ích và nguyên tắc của mình. Đến lúc ấy thì mình sẽ không ngồi chờ chết đâu mà sẽ phải nắm quyền chủ động trong tay.

Bỗng nhiên có tiếng “tính tang” vang lên từ phía TV. Sở Phàm quay đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy đại tiểu thư mặc bộ đồ tắm đang từ phòng tắm đi ra. Đại tiểu thư cầm một cái khăn tắm màu đỏ lau lau tóc mới gội. Một hai giọt nước trong suốt từ tóc nàng đọng xuống bầu ngực trắng nõn nà rồi lại lăn tiếp xuống. Một khắc trôi qua, Sở Phàm cảm thấy thậm chí mình còn không thể sống hạnh phúc được như mấy giọt nước kia. Sao mà tiếc thế không biết.

Đại tiểu thư cầm cái khăn tắm ngồi trước gương tiếp tục lau khô tóc. Giờ phút này, nàng giống như một bông hoa sen nổi trên mặt nước, thẹn thùng trước làn gió thổi qua, khe khẽ lay động ưu tư, lại còn không dánh chút hồng trần tục khí. Trên người nàng có một khí chất cao quý khiến người ta không dám khinh nhờn, kể cả lúc đang ngồi thong thả bình thường thế kia thôi cũng như rạng rỡ hào quang, kiều diễm động lòng người.

Đại tiểu thư sau khi lau khô tóc, thả rồi đằng sau lưng, bước đến tủ quần áo chọn đồ. Trên màn hình, Sở Phàm nhìn thấy đại tiểu thư lấy ra một bộ nội y gợi cảm. Tiếp đó, nhẹ nhàng cởi bỏ áo choàng tắm ra, tắm áo choàng tắm rộng thùng thình chậm rãi rơi xuống khỏi thân thể mềm mại trong suốt bóng láng của nàng.

Người đẹp vừa tắm xong, lựa là cởi xuống.

Giây phút này, Sở Phàm thậm chí còn ngừng thở, hắn nhất thời không khỏi nghĩ đến một câu thơ:

” Ừng tuyết thành phong, noa hương tác lộ, uyển tượng song châu, tướng sơ đậu phương kế, từ long tiệp khởi, tần thuyền hồng miệt, tự hữu nhưng vô, thực phát nan miêu, kê đầu mạc bỉ, thu thủy vi thần bạch ngọc phu, hoàn tri phủ? Vắn thử trung tư vị, khả dĩ thể hồ.

La y giải xử kham đồ khán, lưỡng điểm phong tư tín tối đô, tự hoa nhị biên bàng vi quân đại mạo, ngọc sơn cao xử, tiểu chuế san hô. Dục bãi tiên già, quần tùng phạ thốn, bối lập ngân hồng suyền vị tô. Thù tiêu thụ, ký a hậu miên trứ, tăng bả lang hô.”

>

Sở Phàm thấy hận chính bản thân mình. Làm sao mà đi học chùa ở các trường đại học nhiều như thế mà lại không học qua ngành mỹ thuật để vẽ phác họa cơ chứ. Bằng không thì giờ phút này đã có thể họa lại dáng vẻ xinh đẹp của đại tiểu thư để vĩnh viễn bảo tồn lại rồi. Lúc này đây, hai chữ “xinh đẹp” đã không còn khả năng diễn tả được dáng vẻ của đại tiểu thư nữa rồi. Sự gợi cảm hấp dẫn bên trong, lưng ngọc lồ lộ trong suốt bóng loáng, bên dưới vòng eo mảnh khảnh nõn nà là đường cong tròn trịa của cái mông. Cái đường cong ấy quả thực là khiến cho người ta điên đảo tâm thần. Chỉ riêng cặp đùi ngọc thon dài thôi đã muốn mê hoặc cả tâm hồn người ta rồi. Tổng thể của sự phối hợp ấy, phải nói là đại tiểu thư kia thực là dung mạo tuyệt mỹ.

Tuy nhiên, vẫn có hai điểm làm Sở Phàm cảm thấy không thỏa mãn. Thứ nhất là: bản thân mình lại chỉ có thể thưởng lãm ngọc thể mềm mại của đại tiểu thư qua màn hình TV mà thôi, thật đúng là giống như câu nói: xem được nhưng không sờ vào được, thấy được mà không ăn được. Thứ hai là: mỗi lần đại tiểu thư cởi quần trút áo đều là đưa lưng về phía hắn mà lại không phải là đối diện trước mặt hắn, cho nên hắn chưa có cơ hội được thưởng thức cảnh xuân sắc vô hạn phía trước.

Chuyện này cứ nghĩ đến lại thấy thật buồn bực. Thử nghĩ coi, một đại mỹ nhân thuộc hàng cực phẩm, cứ mỗi lần đến gần là lại giở mỗi cái lưng ngọc cho người ta xem, ngay cả hình dáng kiều phong u cốc* thế nào người ta cũng không thể nhìn tới được, thật là cảm giác như muốn che đậy sự ngượng ngùng. Đúng là phi thường hấp dẫn! Thế gian này, chỉ sợ không có sự hấp dẫn nào có thể so sánh được với một tuyệt thế mỹ nữ còn đang ngượng ngùng xấu hổ. Cái kiểu e ấp thế này không phải là càng hấp dẫn lòng người hay sao chứ?

* Tự hình dung nhá ;))

Lúc này, đại tiểu thư đã cầm lấy cái quần lót gợi cảm kia, đầu tiên là hơi hơi thả lỏng đai thắt lưng, cái chân trái thon dài trắng nõn nhẹ nhàng nâng lên, xỏ vào một bên quần lót. Sau đó đùi phải nâng lên, hai tay lôi lôi kéo kéo lên trên. Cái quần lót khêu gợi kia lại càng tôn thêm đường cong hấp dẫn của cặp mông tròn trịa. Quá đẹp! Đẹp đến mức làm cho người ta không cảm lòng được.

Tiếp đó, đại tiểu thư mặc nội y vào, xoay qua xoay lại trước gương. Lúc này có thể nhìn thấy thấp thoáng trên gương mặt tuyệt mỹ của đại tiểu thư kia dường như có một tia ửng đỏ. Nội y quyến rũ kia cũng không che kín được hai bầu vú mướt mà đầy đặn của nàng, phần lớn đều căng tròn lên, phát huy cực hạn bốn chữ: gợi cảm hấp dẫn.

Trương Triều từng nói qua, cái gọi là mỹ nữ là ứng với việc lấy hoa làm dung mạo, lấy tiếng chim hót làm tiếng nói, lấy ánh trăng rằm làm thần sắc, lấy ngọc làm xương cốt, lấy băng tuyết làm da, lấy thu thủy làm dáng dấp, lấy thi từ làm tâm hồn.

Sở Phàm cảm thấy hình ảnh mỹ nữ trong mắt của Trương Triều chính là mỹ nhân giống như đại tiểu thư vậy.

Cứ tự nhiên như thế, hai tay Sở Phàm lại sờ loạn xạ trên màn hình TV. Bộ dáng hắn như vậy, phải gọi là đáng khinh theo cấp số nhân.

Đại tiểu thư tiếp đó mặc một cái áo ở nhà rộng thùng thình, bên dưới là một cái quần đùi. Bởi vì bên trên mặc áo ở nhà rộng thùng thình quá dài, dài qua cả quần đùi, thành ra nhìn qua cứ như là không mặc quần vậy. Vô duyên vô cớ lại làm người ta thấy mơ màng.

Ngay khi đó, Sở Phàm đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập trên cầu thang. Hắn sợ tỉnh, vội vàng tắt TV, cất giấu khẩn cấp thiết bị tiếp sóng trên TV.

- Đại tiểu thư, Tiểu Sở, ăn cơm tối thôi.

Sở Phàm vừa mới giấu giếm xong thì nghe thấy tiếng Vương mục ở ngoài cửa.

- Vâng, cháu biết rồi, cô Vương.

Sở Phàm nói xong thì đi ra mở cửa phòng, cũng đồng thời chứng minh là mình quang minh lỗi lạc, ở trong phòng không có làm chuyện gì vụng trộm trái lương tâm.

Lúc đó, cửa phòng đại tiểu thư cũng mở ra, Sở Phàm trực tiếp đối mặt với một đại tiểu thư vừa mới tắm gội xong. Hắn phát hiện khi nhìn trực tiếp với khi xem qua màn hình TV hiệu quả không giống nhau. Nhìn

trực tiếp mới thấy đại tiểu thư càng thêm xinh đẹp động lòng người, như giọt nước mưa trong suốt.

- Tiểu Sở, cùng đi xuống ăn cơm đi.

Đại tiểu thư tao nhã nói.

- À, vâng, được rồi, đại tiểu thư đi trước đi.

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nhìn thấy Sở Phàm có bộ dạng ngây ngốc ra đó, không kìm được khe khẽ mỉm cười rồi nhẹ nhàng cất bước đi xuống dưới lầu.

Sở Phàm đi theo sau, nhìn bóng dáng thướt tha trăm vẻ của đại tiểu thư, nhất thời cảm thấy cuộc sống của mình sao mà tươi đẹp!

62. Chương 63: Án Nổ Trung Hoàn

- Chiều hôm nay vào lúc hai giờ ba mươi đã xảy ra một vụ nổ rất lớn tại quảng trường phía tây tòa cao ốc Trung Hoàn. Theo lời khai của người chứng kiến, một chiếc xe hộp vốn đứng ở mé phía Tây của quảng trường đột nhiên phát nổ, hiện trường vụ nổ lập tức xảy ra hỗn loạn, cảnh sát và xe cứu thương đã tới ngay sau khi nghe được tin tức. Căn cứ vào hiện trường pháp y thì trong xe có bảy người tử vong tại chỗ, còn có tám thương dân bị thương tại hiện trường, may mà trong những người bị thương không có ai nguy hiểm đến tính mạng.

Đối với sự kiện có tính chất ác liệt như thế này cảnh sát nhanh chóng lập án điều tra. Qua điều tra đã phát hiện ra, nguyên nhân xảy ra vụ nổ là có người đã bắn một phát súng trúng ngay vào bình xăng của chiếc xe khiến nó nổ tung. Trong lúc cảnh sát đang gấp rút triển khai điều tra, truy xét nghi phạm đã gây ra vụ nổ này, cảnh sát nhận được một cú điện thoại thần bí, nói rằng nghi phạm đang ở phòng số 888 tại khách sạn Tân Hồng. Cảnh sát lập tức đến đó. Nhưng khi cảnh sát vào đến phòng số 888 thì phát hiện người bị hiềm nghi là tội phạm Lâm Mỗ đã đứt hơi chết. Trong phòng còn có một chiếc va li xách tay, cảnh sát mở chiếc va li đó ra thì thấy bên trong chính là một khẩu súng ngắm M99 đã được tháo ra. Qua đối chiếu vân tay thì thấy dấu tay trên khẩu M99 trùng khớp với vân tay của nghi phạm Văn Mỗ, hơn nữa viên đạn lưu lại trong vụ nổ tại Trung Hoàn đúng là đầu đạn của khẩu M99 này!

Sau bước điều tra sơ bộ, sự kiện tòa cao ốc Trung Hoàn bị nổ đúng là do kẻ đã chết Lâm Mỗ gây ra. Tuy nhiên, khiến cảnh sát nghĩ mãi không ra là Lâm Mỗ đã chết như thế nào. Xem hiện trường phòng 888 thì hiển nhiên là đã trải qua một trận đánh nhau kịch liệt, nhưng hiện trường ngoại trừ dấu tay Lâm Mỗ thì không có dấu vân tay thứ hai!

Cảnh sát cho rằng nam nhân thần bí đã gọi điện thoại báo nguy cho cảnh sát chính là người đã giết chết nghi phạm Lâm Mỗ, nhưng người thần bí kia là ai thì cảnh sát còn chưa đưa ra kết luận! Mà sau lưng vụ nổ tại tòa cao ốc Trung Hoàn đến cùng có âm mưu gì thì cảnh sát đang toàn lực phá giải, tin tưởng rằng sẽ rất nhanh phơi bày trước thiên hạ!

Theo báo cáo, Cục trưởng Cục Công an kinh thành là Trần Thiên Minh sau khi biết việc này đã cực kỳ khiếp sợ. Cục trưởng Trần cũng tự mình đến hiện trường chỉ huy cấp cứu, giải quyết tốt hậu quả công tác, sau đó ông đã tỏ vẻ với giới truyền thông, vụ nổ này là do tranh chấp lợi ích dẫn đến xung đột, mà không phải là do khủng bố tập kích hay là vụ nổ người, cho nên xin nhân dân không cần lo lắng. Cục trưởng Trần còn tỏ vẻ, sau này sẽ tăng mạnh hành động trên phương diện trị an, ngăn chặn phát sinh của các sự kiện loại này ngay từ đầu!

... ..

- A? Tòa nhà Trung Hoàn quả thực đã xảy ra vụ nổ sao? Lúc ba, bốn giờ chiều tôi hình như thoáng nghe thấy cấp dưới trong công ti đã nghị luận chuyện này, lúc ấy tôi còn cho là không phải, không ngờ tất cả đều

là thật!

Đại tiểu thư nhìn tin tức ngạc nhiên nói.

- Tỷ, giờ tỷ mới biết à, lại nói vụ nổ này muội còn tham dự nữa, lúc ấy là tận mắt chứng kiến đó!

Nhị tiểu thư nói.

- Cái gì? Tiểu Vân, muội lúc ấy cũng ở đó? Muội....muội sao lại đến Trung Hoàn? Nếu chẳng may, chẳng may... Thật sự là vạn hạnh, muội vẫn vô sự!

Đại tiểu thư biến sắc, thất thanh nói.

Sở Phàm muốn mở miệng ngăn cản nhị tiểu thư, ai biết nhị tiểu thư đã sớm:

- Tỷ, có Tiểu Ngốc Ngốc ở đó muội không việc gì đâu! Kỳ thật nói ra thì dài, lúc ấy, muội vừa mới tan học về, ai biết lúc vừa mới lái xe đến ngã tư đường phía tây, muội bị một đám bắt cóc. Những người này bắt cóc muội và Tiểu Ngốc Ngốc đến một căn phòng gỗ vùng ngoại ô, dường như có người đứng sau sai chúng làm. Lúc ấy muội sợ vô cùng, nghĩ đến... nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại tỷ tỷ, còn có ba ba nữa...

Nhị tiểu thư nói đến đây thì khóe mắt đã ướt ướt. Đại tiểu thư nghe thế mặt mày đã sớm biến sắc, thân thể nàng run nhè nhẹ, gắt gao ôm chặt nhị tiểu thư vào lòng, thất thanh hỏi:

- Cái gì? Tiểu Vân, muội... muội nói là bị người ta bắt cóc? Muội đừng... đừng hù dọa tỷ!

Nhị tiểu thư gật đầu, tiếp tục nói:

- Là thực, lúc ấy muội rất sợ hãi, cuối cùng...cuối cùng vẫn là Tiểu Ngốc Ngốc dũng cảm, chế phục những tên bắt cóc này, sau đó một đường truy tới, muốn tìm người chủ mưu đằng sau, sau đó...

Nhị tiểu thư kể lại toàn bộ câu chuyện từ lúc bắt cóc đến lúc vụ nổ phát sinh, tới khi nói xong thì thần sắc trên mặt đại tiểu thư hoảng sợ. Nàng vì lo lắng cho em gái mà hoảng sợ!

Đại tiểu thư chỉnh lại tất cả các sự kiện cho rõ chân tướng rồi ôm nhị tiểu thư vào lòng, an ủi:

- Không sao, Tiểu Vân, không sao cả, bất kể lúc nào tỷ cũng ở bên cạnh em, còn có ba ba, còn, còn có Tiểu Sở!

Đại tiểu thư nói xong cảm kích nhìn Sở Phàm, cảm tình trong mắt thực khó có thể dùng lời để tả. Sở Phàm nhận ra ý tứ câu cuối cùng của Đại tiểu thư thì cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, chạm đến ánh mắt tràn ngập cảm kích của Đại tiểu thư, tim hần không kìm được đập thành thịch. Đây không đơn giản là cảm thấy ấm áp thôi, dù gì một nam nhân mà được Đại tiểu thư nhìn chăm chú với ánh mắt ấm áp như thế, sao có thể không động tâm!

- Thật ra cũng chỉ có vài người muốn làm điều bất lợi với Nhị tiểu thư mà thôi. Hiện giờ, vụ nổ tại tòa nhà Trung Hoàn đã cho đối phương một cảnh báo rồi, tin rằng về sau hần sẽ không có âm mưu gây rối với Nhị tiểu thư nữa, cho nên Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư cũng không cần lo lắng, hơn nữa tôi có khả năng bảo vệ tốt cho Nhị tiểu thư mà, ách, còn có Đại tiểu thư nữa chứ!

Sở Phàm an ủi nói.

Kỳ thực so với sự đơn giản mà Sở Phàm đã kể thì vụ án còn phức tạp hơn xa thế. Đây là một vụ bắt cóc có mưu tính trước. Kẻ cầm đầu phía sau màn sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế. Sở Phàm nói vậy chỉ để tiêu trừ lo lắng trong lòng Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư mà thôi. Hần tình nguyện một mình gánh hết áp lực mà không để cho Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư phải hoang mang sợ hãi!

Đại tiểu thư sau khi nghe Sở Phàm nói thì cảm thấy rung động, thầm nghĩ, Tiểu Sở này bình thường hay ngây ngô nhưng cũng là một vệ sĩ có trách nhiệm, nhưng nhìn dáng vẻ của hần thật sự là không thể tin được là hần có thể chế được tên bắt cóc, cứu Tiểu Vân ra!

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh đã nói là không sao, về sau sẽ không có ai bắt cóc tôi nữa phải không?

Nhị tiểu thư vội vàng hỏi.

Sở Phàm gật đầu, nói:

- Việc này... tôi chỉ nói tôi có thể cam đoan bảo vệ Nhị tiểu thư an toàn thôi!

- Vậy đủ rồi, ý tôi là có thể ra ngoài chơi mà, phải không? Quá tốt rồi!

Nhị tiểu thư cao hứng hoan hô ầm ỹ.

- Tiểu Vân, một cô gái như muội sao lúc nào cũng muốn ra ngoài chơi, ở nhà với tỷ tỷ không tốt sao? Đồ khiến cho ba ba phải quan tâm đến muội!

Đại tiểu thư nói.

- Tỷ, không phải muội đi quậy phá đâu mà, chỉ là đi theo hai người bạn Phi Phi đi chơi du ngoạn thôi!

Nhị tiểu thư chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

- Chẳng lẽ muội đã quên chuyện ở khu giải trí Vạn Khải rồi sao?

Giọng của Đại tiểu thư nghiêm túc hẳn lên.

- Tỷ, bọn muội sẽ không tới loại địa phương như Vạn Khải nữa đâu mà!

Nhị tiểu thư vì lợi ích của bản thân mà bào chữa.

- Không được, Tiểu Vân, muội phải ở nhà, chờ ba ba về đã.

Đại tiểu thư kiên quyết nói.

- Tỷ tỷ, không phải có tiểu Ngốc Ngốc sao. Tiểu Ngốc Ngốc rất lợi hại nha, muội muốn lợi dụng tài nguyên này thật tốt...

Giọng của Nhị tiểu thư đã hơi ỷ khuất.

Đại tiểu thư nghe vậy tức giận nói:

- Tiểu Sở là vệ sĩ của muội, nhưng muội cũng không thể lúc nào cũng mang rắc rối đến cho hần chứ? Lớn như vậy còn không hiểu chuyện!

Nhị tiểu thư nghe Đại tiểu thư nói vậy, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, có phần ỷ khuất!

... ..

Sở Phàm đứng một bên nhìn, vội vàng nói:

- Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, giờ đừng nói gì nữa, trước hết hãy ăn cơm đi đã!

Cô Vương cũng thúc giục, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư lúc này mới ngừng nói, bắt đầu ăn cơm.

63. Chương 64: Cục Trưởng Trần

Một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen chạy vào trong tiểu khu Hoa Viên, những bảo vệ của Hoa Viên khi nhìn thấy chiếc xe màu đen này đều đứng dậy chào, trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

Chiếc xe Mercedes-Benz màu đen dừng lại trước căn nhà số mười tám, từ trên xe có một trung niên sắc mặt mỗi một bước xuống. Trung niên này mặc cảnh phục ngay ngắn, sắc mặt uy nghiêm không giận mà uy, tuy có phần mỗi một nhưng đôi mắt sắc bén dị thường, có một loại khí thế khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Sau khi trung niên nhân xuống xe thì đi tới ngôi nhà, trong tiểu khu có vài người tiến tới chào hỏi hần, miệng nói:

- Cục trưởng Trần, về rồi à!

Người trung niên gật đầu chào với những người đó, nhưng không nói gì mà trực tiếp đi thẳng vào trong!

Người trung niên này đúng là Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh!

Trần Thiên Minh đi lên lầu ba, lấy ra một chiếc chìa khóa mở cửa phòng, hắn còn chưa đẩy cửa vào thì chợt nghe thấy bên trong có một loạt tiếng uống rượu hò hét, hắn khẽ cau mày đẩy cửa đi vào. Bên trong có sáu bảy người trẻ tuổi đang ngồi trên bàn cơm, trong đó có một người trẻ tuổi lại đang lớn tiếng ồn ào, chơi trò sai quyền hát lệnh(*), người trẻ tuổi này đúng là con hắn Trần Tuấn Sinh!

Giờ phút này, Trần Tuấn Sinh đang đón tiếp lũ hồ bằng cẩu hữu(*) của hắn trong nhà, chúc mừng hắn giữa trưa ngày hôm nay đã hung hăng đánh toi bời Lâm Phi Dật trước mặt Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân, điều này làm cho hắn cảm thấy hãnh diện, thực là nở mày nở mặt, cho nên cao hứng liền gọi lũ bạn của hắn tới hò hét chúc mừng một hồi!

Trần Thiên Minh về đến nhà nhìn thấy cảnh này sắc liền xanh mét, âm lãnh. Bàn cơm vốn náo nhiệt trong nháy mắt trở nên lạnh ngắt, quả thực lạnh ngắt như tờ. Bạn bè của Trần Tuấn Sinh nhìn thấy sắc mặt của Trần Thiên Minh đều sợ hãi, bọn họ ngậm ngừng nói:

- Trần... Trần thúc thúc, ngài đã về rồi.

- Ba, ba về rồi, ba còn chưa ăn cơm, mẹ nấu cơm ngon lắm, đang chờ ba về ăn đó.

Trần Tuấn Sinh nhìn ra được sắc mặt của phụ thân hôm nay rất kém, nhưng vẫn kiên trì nói.

Tuy nói Trần Tuấn Sinh ngày thường ngang ngược, nhưng hắn vẫn rất sợ phụ thân hắn.

Sắc mặt Trần Thiên Minh vẫn âm lãnh như cũ, hắn lạnh lùng nói:

- Ta có lời nói với con, những bằng hữu này của con trở về trước đi.

Nhóm hồ bằng cẩu hữu này của Trần Tuấn Sinh nghe vậy liền đứng dậy, cáo biệt với Trần Tuấn Sinh, chỉ ước gì mình có thêm hai cái chân nữa để có thể chuồn ra sớm hơn một chút.

Lúc những bạn bè này của Trần Tuấn Sinh đều đã ra về, Trần Thiên Minh “Phanh” một tiếng, hung hăng đóng cửa lại!

Lúc này, một trung niên mỹ phụ gần bốn mươi tuổi từ trong phòng đi ra, nàng nhìn Trần Thiên Minh, lại nhìn Trần Tuấn Sinh, miệng nói:

- Sao lại thế này? Thiên Minh, anh về rồi à? Sao anh lại đuổi hết bạn bè của A Tuấn đi vậy?

Trung niên mỹ phụ này là vợ của Trần Thiên Minh, mẹ của Trần Tuấn Sinh, Vương Mỹ Linh.

- Hừ, Bạn bè? Em cũng không nhìn xem đứa con này, cả ngày không học hành không nghề nghiệp, chơi bời lêu lổng, kết giao bạn bè không đứng đắn, còn thường xuyên mang cả một bang phái về nhà, quả thực là đồ khốn kiếp!

Trần Thiên Minh tức giận nói xong, đặt công văn xuống ghế sofa, đặt mông ngồi xuống.

Vương Mỹ Linh mắt nhìn trượng phu, lại âm thầm liếc mắt ra hiệu với Trần Tuấn Sinh một cái, tiếp theo ngồi xuống bên cạnh Trần Thiên Minh, xoa bóp bắp vai Trần Thiên Minh, nói:

- Thiên Minh, anh hôm nay làm sao vậy? Sao lại tức giận vậy? Có phải vụ nổ Trung Hoàn làm anh phiền lòng?

Hiển nhiên Vương Mỹ Linh cũng đã xem tin tức, biết vụ án tại Trung Hoàn.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì ánh mắt trầm xuống, vụ nổ Trung Hoàn đích xác làm cho hắn không kịp đề phòng, cũng làm cho hắn thấy áp lực cực lớn trên người, dù sao mười năm qua trong kinh thành còn chưa bao giờ phát sinh một sự kiện như vậy. Bảy người chết ngay đương trường, bị thương tám người. Sau khi vụ nổ phát sinh, việc trước tiên là hắn tới hiện trường, chỉ huy cấp cứu, sơ tán, giải quyết tốt hậu quả, đồng thời lập án điều tra. Sau lưng vụ án này đến cùng còn có âm mưu gì, lại còn, nghi phạm gây ra vụ nổ này không ngờ lại chết trong quán rượu Tân Hồng, việc này càng làm cho vụ án thêm phần mù mờ!

Ngay sau đó, thị ủy đã mở một cuộc hội nghị khẩn cấp, nhằm vào tính chất ác liệt của vụ nổ mà ra quyết định, mà Trần Thiên Minh thân là Cục trưởng Cục Công an tất nhiên không thoát khỏi trách nhiệm, bởi

vậy hấn bị giao trách nhiệm phải điều tra làm rõ vụ án, đồng thời đưa ra một câu trả lời thuyết phục cho dân chúng.

Trần Thiên Minh là Cục trưởng Cục Công an, quản lý trị an một phương, loại án nổ xe này xảy ra trong thời gian hấn nhậm chức quả thực là đã khiêu chiến quyền uy của hấn, cho nên trong lòng hấn cũng rất tức giận rồi lập tức thành lập một tiểu tổ chuyên môn phá án, thề tìm ra vấn đề sau lưng vụ án này!

Vốn vụ nổ ở Trung Hoàn này đã làm cho hấn tâm phiền ý loạn, mà ngay sau đó hấn lại nhận được một tin tức, hôm nay con hấn đã dẫn theo một đám người ẩu đả với người khác tại vườn trường, hơn nữa người bị đánh không ngờ là đứa con duy nhất của Chủ tịch tập đoàn Lâm thị, Lâm Phi Dật, tình huống lúc đó là con hấn không phân tốt xấu đã đánh Lâm Phi Dật, điều này làm hấn vừa khiếp sợ lại vừa tức giận!

Cái gọi là quan thương tương hỗ, chính là chức tước và kinh thương hỗ trợ lẫn nhau, có lợi cùng hưởng, chẳng những không mạo phạm nhau mà còn phải giữ hào khí với nhau. Cái đó là hòa khí phát tài, có sao lại không làm?

Cho nên khi Trần Thiên Minh nghe thấy con hấn vô duyên vô cớ ẩu đả Lâm Phi Dật thì nổi giận như sấm. Hấn cũng biết con hấn từ nhỏ được nuông chiều mà trở nên hư hỏng, ngang ngược kiêu ngạo, nhưng hấn vạn vạn lần không ngờ được đứa con mình càng ngày càng nghiêm trọng, không hề cố kỵ, lại dám vô duyên vô cớ ẩu đả, đánh thẳng con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn Lâm thị, quả thực là vô pháp vô thiên tới mức bất chấp lý lẽ rồi!

Có câu: đi tới kinh thành mới biết mình bé nhỏ thế nào, ở loại địa phương như kinh thành này, có tiền có thế biến người đi, một Cục trưởng Cục Công an ở kinh thành vị trí thì chẳng hơn một con số, lời nói thì chẳng có giá trị, cho nên từ lúc hấn làm cục trưởng tới giờ mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, làm việc cẩn thận, vì chỉ hơi có chút sai lầm mà để đối thủ nắm được, thì không đơn giản chỉ là mất chức thôi, nói không chừng còn có thể ngồi tù như chơi!

Nhưng con hấn lại tuyệt chẳng chịu thua kém ai, cả ngày lấy cái chiêu bài con trai Cục trưởng Cục Công an của mình ra đâm đá lung tung, ngang ngược kiêu ngạo vô cùng. Trần Thiên Minh cũng từng liên tiếp giáo dục Trần Tuấn Sinh. Đáng tiếc là tính cách của Trần Tuấn Sinh đã định, cái loại thói hư tật xấu thể này muốn sửa cũng không được. Trần Thiên Minh nhìn đứa con mình ngày thường ngang ngược kiêu ngạo, nhưng nếu không làm ra chuyện đại họa gì thì cũng liếc mắt một cái rồi mắt nhắm mắt mở. Ai biết được, giờ Trần Tuấn Sinh không ngờ đánh con trai của Lâm Cường, chủ tịch tập đoàn Lâm thị, hơn nữa thương thể của Lâm Phi Dật cũng không nhẹ!

Tập đoàn Lâm thị là một tập đoàn xí nghiệp lớn, chủ tịch tập đoàn là Lâm Cường đã lăn lộn chốn thương trường nhiều năm, nắm giữ tiền tài, quyền thế, lại có quan hệ với rất nhiều thủ lĩnh có uy tín danh dự cao. Hơn nữa đệ đệ Lâm Quang Vinh còn đảm nhiệm chức bộ trưởng Bộ tài vụ tại thị ủy, có thể nói, ở chốn kinh thành này, thế lực Lâm gia cực kỳ rộng lớn, không có việc tất yếu thì Trần Thiên Minh không muốn cùng người của Lâm gia ở vào thế đối lập. Hơn nữa, ngày thường khi hấn công tác ở chính phủ, hấn cũng từng tiếp xúc và kết giao với bộ trưởng tài vụ Lâm Quang Vinh, giờ xảy ra việc này quả thực là làm khó hấn!

Mà nhất là sau khi hấn về đến nhà lại bắt gặp thẳng con mình mời một lũ con dờ tới mở tiệc, tự cao tự đại. Trong lòng hấn thiếu chút nữa thì chết vì tức. Hấn quyết định, hôm nay phải dạy dỗ lại thẳng ranh này, nếu không chung quy lại sẽ có ngày nó còn không biết mình chết như thế nào nữa!

Có đôi khi, Trần Thiên Minh thật sự hoài nghi Trần Tuấn Sinh có thật là con hấn hay không, sao mà tính cách chẳng giống hấn một chút nào cả?

(*) Sai quyền hát lệnh: trò thi uống rượu, ai thua phải nghe lệnh người thắng.

(*) Hồ bằng cầu hữu: ý nói lũ bạn không đứng đắn.

64. Chương 65: Răn Dạy Trần Tuấn Sinh

- Ba, uống chén trà đi ba.

Trần Thiên Minh trừng mắt liếc Trần Tuấn Sinh một cái, trầm giọng nói:

- Mày nhìn cái bộ dạng ăn chơi trác táng của mày xem, ngang ngược tự kiêu tự đại, tự cho mình là đúng, không coi ai ra gì, mày cho mày là ai? Mày là Thiên Hoàng lão tử sao? Cho rằng ba mày là Cục trưởng Cục Công an là thằng nhóc nhà mày có thể ngang ngược kiêu ngạo hay sao? Thằng ranh như mày cứ như vậy đi rồi một ngày nào đó sẽ không biết mình chết như thế nào đâu!

Trần Thiên Minh nói xong phẫn nộ vung tay lên, trực tiếp hất chén trà trong tay Trần Tuấn Sinh sang một bên. “Đình” một tiếng giòn tan, chén trà bị hất đổ xuống đất, nước trà nóng bỏng vẩy trúng tay phải Trần Tuấn Sinh khiến hắn đau đến nhe cả răng.

Vương Mỹ Linh xưa nay hết mực yêu thương chiều chuộng đứa con mình, cho nên khi nhìn thấy tình cảnh này liền vội vàng nắm lấy tay phải của Trần Tuấn Sinh, lớn tiếng nói:

- Thiên Minh, rốt cuộc là hôm nay anh bị làm sao vậy? Sao vừa về đến nhà đã sắc mặt đã khó chịu vậy? A Tuấn rót trà cho anh không tiếp thì thôi đi, sao lại hất tay gạt đổ chứ, anh xem, làm con bị bỏng rồi!

Vương Mỹ Linh nói xong liền dùng giọng điệu thân thiết hỏi Trần Tuấn Sinh:

- A Tuấn, không sao chứ? Đau không? Mẹ đi lấy thuốc đến cho con nhé!

Trần Tuấn Sinh cũng nhận ra được hôm nay phụ thân rất tức giận, cho nên vội vàng nói:

- Mẹ, con không sao, không có gì đáng ngại.

- Em đó, đúng là nữ nhân không có kiến thức, đã làm hư thằng nhóc này rồi. Xem nó bây giờ xem, ngang ngược tự đại, không coi ai ra gì, thường thường ỷ lại vào cái danh hiệu con trai của Cục trưởng Cục Công an rêu rao khắp nơi. Trần Thiên Minh ta cả đời này sớm muộn gì cũng bị thằng nhóc này làm cho mệt chết!

Trần Thiên Minh tức giận nói.

- Anh, anh hôm nay nói chuyện thực không nói lý. Bình thường tuy nói A Tuấn có điểm ham chơi, nhưng cũng không đến mức ngang ngược tự kiêu như anh nói chứ. Hừ, không coi là cục trưởng sao, cũng không thấy anh làm được chuyện lớn gì, ngược lại còn người trước người sau, giờ thì tốt lắm, bắt đầu ghét bỏ đứa con gây cản trở cho anh phải không? Tốt nhất là anh ghét luôn cả tôi đi, mẹ con chúng tôi sống nương tựa nhau cũng không cần anh tới khiển trách!

Vương Mỹ Linh kích động nói.

Trần Thiên Minh cố gắng nuốt cơn giận xuống bụng, trầm giọng nói:

- Em có biết thằng nhóc này ở bên ngoài làm ra những chuyện gì không? A? Em đã từng gặp một sinh viên đại học mang theo năm vệ sĩ như hung thần ác sát theo bên mình chưa? Em đã từng gặp một sinh viên không để tâm học hành, mà ngược lại còn suốt ngày bắt học võ thuật, sống phóng túng, tán gái đánh nhau chưa?

Vương Mỹ Linh nghe vậy thì ngẩn ra, lúc này Trần Thiên Minh mới quay sang Trần Tuấn Sinh, tức giận nói:

- Thằng nhóc mày, lão tử ta ra ra vào vào cũng chưa có nổi vệ sĩ. Mày thì giỏi lắm, tùy ý một cái liền có năm vệ sĩ bên người. Mày cho mày là ai? Vệ sĩ của mày đâu? Mày tiêu tiền thuê những vệ sĩ này đâu? Hả? Mau gọi toàn bộ bọn họ tới gặp ta!

Trong lòng Trần Tuấn Sinh bắt đầu cảm thấy kinh sợ, đây là lần đầu tiên hắn thấy phụ thân mình phát hỏa lớn như thế, hắn không khỏi chột dạ, nói:

- Ba, con... con...

“Bốp” một tiếng giòn tan, Trần Thiên Minh hung hăng tát Trần Thiên Minh một cái, tức giận nói:

- Sức mạnh của mây khi mây đánh người trong trường hôm nay đâu? Vệ sĩ mây mang theo đi ẩu đả đâu? Mây thực ra cũng trâu lắm hả, ngay cả cái rắn cũng không bằng. Mây có biết ở kinh thành này có không dưới mười vạn người có thể bóp chết mây như bóp con kiến không, mây cho là mây rất lợi hại có phải không?

- Thiên Minh, anh dừng tay!

Vương Mỹ Linh nói xong ôm chặt lấy Trần Thiên Minh, đồng thời thương xót nói:

- A Tuấn, hôm nay con đánh nhau với người khác trong trường sao?

Trần Tuấn Sinh tay bưng chỗ bị bong, mặt đầy ủy khuất, hấn phần hận nói:

- Không sai, con đánh người, tuy nhiên cũng là hấn đánh con trước, con mới báo thù!

- Con, con đánh nhau với ai? Con lớn như vậy rồi sao vẫn không khiến cho mẹ bớt lo đi một chút!

Vương Mỹ Linh hỏi gấp.

- Hừ, con trai em sinh ra mạnh lắm. Người hấn đánh là con trai Lâm Cường, mà lại là vô duyên vô cớ dẫn người ẩu đả đứa con của Lâm Cường, em xem đi, có bao nhiêu lợi hại!

Trần Thiên Minh hừ lạnh nói.

- Lâm Cường? Anh nói là Chủ tịch tập đoàn Lâm thị Lâm Cường?

Vương Mỹ Linh thất thanh hỏi.

- Không sai, chính là con trai của Lâm Cường, Lâm Phi Dật. Thằng nhóc này dẫn người đánh Lâm Phi Dật không nhẹ đâu. Lúc nghe được tin tức này ta còn hận không thể làm thịt thằng nhóc này ngay tại chỗ!

Trần Thiên Minh vừa thở hổn hển vừa nói.

- A Tuấn, con, con sao có thể làm ra loại chuyện này? Lâm Phi Dật không chọc giận con, con sao lại tùy tiện ẩu đả người ta? Hấn, hấn không phải người bình thường đâu?

Vương Mỹ Linh thất thanh nói.

- Hừ, lúc trước là do Lâm Phi Dật phạm con trước, lần ấy ở quán rượu Sway chính hấn đã âm thầm gọi người chỉnh con, con đánh hấn chẳng qua là vì bản thân mà xả giận thôi.

Trần Tuấn Sinh lớn tiếng nói.

- Mây dám khăng định là Lâm Phi Dật âm thầm chỉnh mây? Trong tay mây có chứng cứ gì sao?

Ánh mắt Trần Thiên Minh nhìn chằm chằm vào Trần Tuấn Sinh, hỏi.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì ngẩn ra, ngập ngừng nói:

- Không, không có, nhưng chuyện này, rõ ràng là kẻ ngốc cũng biết, đó là do Lâm Phi Dật làm!

- Thằng khốn kiếp này!

Trần Thiên Minh tức giận chỉ thẳng vào mặt Trần Tuấn Sinh, tức giận nói:

- Trên đời này chỉ sợ kẻ ngốc nhất chính là cái loại không biết sống chết là gì như mây. Không chút chứng cứ mây liền nói rằng Lâm Phi Dật đang thâm chỉnh mây, sau đó thì trả thù? Quả thực là buồn cười, cực kỳ buồn cười!

- Ba, Lâm Phi Dật chẳng qua là có ông bố là chủ tịch, trong nhà nhiều tiền thì sao. Ba cần gì phải phát hỏa như thế chứ!

Trần Tuấn Sinh không thêm để ý nói.

- Mây nhìn mây xem, giọng điệu cuồng vọng làm sao. A Tuấn à A Tuấn, mây cứ thế này, sớm muộn gì cũng có ngày, mây sẽ... ài!

Trần Thiên Minh nói đến đây thì không kìm được phải thở dài một tiếng, dù sao cũng máu mủ thâm tình, nhìn đến đứa con không biết hối cải mà lòng hấn sầu lo!

- A Tuấn, thế lực của Lâm gia rất rộng lớn, cho dù là tiền tài quyền thế thì quan thế của nhà chúng ta đều không thể so được, không phải nói nhà chúng ta sợ Lâm gia bọn họ, mà chúng ta không nhất thiết phải đối đầu với Lâm gia. Lâm gia Lâm Quang Vinh là Cục trưởng cục tài vụ ở thị ủy, là đồng sự với ba con, nếu trở mặt với Lâm gia thì phải làm sao đây chứ?

Vương Mỹ Linh nói.

- Tiểu tử này có hiểu được chỗ lợi hại trong chốn quan trường không. Thằng ba này mặc dù nói là Cục trưởng Cục Công an, nhưng ở địa phương như kinh thành này, trong tay cũng chỉ có một chút quyền lực mà thôi. Hơn nữa bốn phía như hổ rình mồi chỉ ước gì ta sớm ngày xuống ngựa, đối thủ là ai ta cũng hiềm khi mà nhớ được. Ta chỉ sợ hồn tiểu tử này gây chuyện khiến cho những kẻ dụng tâm kín đáo bắt được nhược điểm, đến lúc đó lão ba nếu không bảo vệ được mày thì chính thân ta cũng khó mà bảo toàn!

Trần Thiên Minh trầm thía nói.

Trần Tuấn Sinh thấy giọng phụ thân hạ xuống cũng biết là khí tức trong lòng đã dần dần thuyên giảm, vì thế cũng biết thời biết thế nói:

- Ba, con không hiểu chuyện, gây phiền toái cho ba. Lần này chắc chắn con sẽ tiếp thu giáo huấn, hối cải để làm người mới!

Ngoài miệng tuy hấn nói vậy, nhưng trong lòng thì nửa điểm hối cải cũng không có!

Trần Thiên Minh nhìn Trần Tuấn Sinh, nói:

- Mày phải thật tâm sửa đổi đi, từ nay về sau đừng tiếp xúc với con gái thứ hai của Kỷ Thiên Vũ, Kỷ Tiêm Vân nữa, cũng đừng mưu toan theo đuổi nàng, dùng khả năng của mày dần dần sửa chữa lệ khí trên người mày đi!

Trần Tuấn Sinh ngẩn ra, Vương Mỹ Linh thì thất thanh nói:

- Anh nói là chủ tịch tập đoàn bất động sản quốc cảnh Kỷ Thiên Vũ? Việc này sao lại liên quan tới con gái của hấn?

65. Chương 66: Hy Vọng Con Trưởng Thành

Bà lập tức hỏi tới:

- Chuyện này sao lại có liên quan đến con gái của Kỷ Thiên Vũ?

Trần Thiên Minh tức giận đáp:

- Cái thằng ôn vật này ở trường cùng với thằng con lão Lâm Cường là tình địch đấy. Hai đứa chúng nó cùng theo đuổi đứa con gái thứ hai của Kỷ Thiên Vũ. Tôi còn nghe nói, thằng ôn này ẩu đả với Lâm Phi Dật là vì thằng kia tranh đoạt con gái Kỷ Thiên Vũ với hấn. Mày nhìn lại mày xem, đúng là thằng ôn vật không biết trời cao đất dày là gì.

- A Tuấn, vì con gái Kỷ Thiên Vũ mà con ẩu đả với Lâm Phi Dật sao? Sao con lại có thể hồ đồ như thế chứ.

Vương Mỹ Linh đau lòng nói.

Thực ra, việc Trần Tuấn Sinh hôm nay dẫn người đến gây sự với Lâm Phi Dật phần lớn là vì tranh đoạt Kỷ Tiêm Vân, nhưng đương nhiên là hấn không dám thừa nhận với bố mẹ mình rồi, cho nên thanh minh thanh nga:

- Con thích Kỷ Tiêm Vân nên mới theo đuổi cô ấy, nhưng mà tên Lâm Phi Dật kia thì lại rất dễ tiện vô sỉ, lại còn âm thầm ám toán con nên con mới trả thù.

- Mày luôn mồm bảo là Lâm Phi Dật ám toán mày, nhưng mày có đủ chứng cứ không? Mày mà có đủ chứng cứ thì bố mày đây dẫn mày đến tận nhà nó nói chuyện này cho rõ ràng ra ngay. Nhưng mà mày có đủ chứng cứ hay không đây?

Trần Thiên Minh lạnh lùng hỏi.

Trần Tuấn Sinh im lặng luôn không nói được gì cả.

Trần Thiên Minh thở dài, lời nói đầy thâm ý:

- A Tuấn, con từ nhỏ không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền, chưa bao giờ giao thiệp với xã hội, cho nên con không hiểu được mối quan hệ lợi ích đầu đá lẫn nhau trong xã hội này, đó là cái mà người ta gọi là sừng bắn chim đầu đàn, thằng nào to mồm thì thằng ấy chết. Cái kiểu tính khí cuồng vọng như con phải sửa đi, nếu không, tính khí ấy sau này sẽ mang lại cho con rất nhiều phiền toái. Nếu muốn sống yên ổn trong xã hội này, đầu tiên là con phải học được chữ nhẫn, không được kích động xử sự lỗ mãng. Việc nhỏ mà không nhịn thì tất hỏng việc lớn. Con cần phải học được sự khoan dung và kiềm chế chứ không phải là sự cục cằn thô tục. Lấy ví dụ như chuyện Lâm Phi Dật lần này đi, con luôn mồm nói là hắn đang ngấm ngầm ám toán con, thế nhưng mà con có nắm chắc chứng cứ hay không? Nếu không có chứng cứ thì không nên hành động thiếu suy nghĩ, để tránh việc bị rơi vào cái bẫy do kẻ có ý đồ xấu cố tình bố trí. Còn nếu như con có đủ chứng cứ chứng minh là chính do Lâm Phi Dật làm, thì khi đó nếu con có muốn hành động gì bố cũng sẽ ủng hộ con, con hiểu ra chưa?

Trần Tuấn Sinh nghiêm túc ngồi nghe, nghe bố hắn đang lăm lăm dạy dỗ, dường như là có tí động tâm, hơi hơi hiểu ra mà gật gù.

Trần Thiên Minh liếc mắt nhìn sang Trần Tuấn Sinh, nói tiếp:

- Còn có việc này nữa là về sau này con không được tiếp xúc với Kỷ Tiêm Vân, đứa con gái thứ hai của Kỷ Thiên Vũ nữa. Lại càng không được mưu đồ theo đuổi con bé ấy, có hiểu không?

Trần Tuấn Sinh nghĩ nghĩ một tí rồi có vẻ không hiểu, hỏi:

- Bố, thế là vì sao? Chẳng lẽ con không thể thích Kỷ Tiêm Vân được à?

- A Tuấn, không phải là bố chê bai con, mà là thực tế điều kiện hiện nay của con mà theo đuổi Kỷ Tiêm Vân là không có khả năng. Kỷ Tiêm Vân sinh ra trong gia đình giàu có quyền thế, thế lực khổng lồ. Cho dù là nó có thích con đi chăng nữa thì bố nó cũng sẽ tuyệt đối không coi trọng con đâu.

Trần Thiên Minh trầm ngâm đáp.

Khi Trần Thiên Minh nhắc tới Kỷ Thiên Vũ, trong mắt Vương Mỹ Linh dường như thoáng qua một tia nhìn khác lạ, mấy lần định mở miệng chen vào, nhưng liếc nhìn đứa con một cái lại thôi không nói nữa.

- Bố nói là con không xứng với cô ấy á?

Trần Tuấn Sinh kích động nói.

Trần Thiên Minh thở dài, đáp:

- Không chỉ có vậy, bố và mẹ con cũng cho là như thế. Cái tính khí cuồng vọng tự đại, ngang ngược kiêu ngạo đến vô lý của con mà lại có thể khiến cho một cô gái thật lòng chân tình yêu thích con sao?

- Con...

Trần Tuấn Sinh sắc mặt đỏ bừng, ngực phập phồng, toàn thân đều kích động.

- Còn nữa, qua hai hôm nữa bố dẫn con đến thăm Lâm Phi Dật, giải thích chuyện này cho rõ ràng ra. Nhân cơ hội này bố cũng muốn chiêu đãi nhà họ Lâm một bữa. Dù sao oan gia nên cớ chứ không nên buộc, ân oán oán giữa con và Lâm Phi Dật không nên tiếp tục nữa.

Trần Thiên Minh nói.

- Bố, chúng ta cần gì phải hạ mình như thế? Lại còn định mời cơm chiêu đãi cả nhà Lâm Phi Dật nữa?

Trần Tuấn Sinh có vẻ mất hứng nói.

Trần Thiên Minh trừng mắt lườm hằn, nói:

- Thế mà nói xem chuyện mà ấu đả với Lâm Phi Dật thì nên giải quyết thế nào? Chuyện này rõ ràng là do mình sai, mà cũng không thêm để ý. Nếu như hôm đó mà là mình bị đánh cho tàn phế một cách không rõ ràng thì biết làm sao? Làm theo lời bố, xin lỗi Lâm Phi Dật đi, rồi sửa lại cả tính khí của mình đi.

- Phỉ phui cái mồm ông, toàn nói điều gở, cái gì mà đánh cho tàn phế, sao lại có người nói chuyện như thế với con cơ chứ?

Vương Mỹ Linh vội vàng nói.

- Hừ, đánh cho tàn phế vẫn còn là nhẹ đấy. Cái tính cách này của nó mà không sửa đi thì chỉ sợ đến lúc không biết mình chết thế nào thôi.

Trần Thiên Minh nghiêm nghị nói.

- Ông...ông hở tí là nói diêm gở. Ông thì tốt rồi, bây giờ ông lại còn ghét bỏ con cái lớn lên không tốt thế này thế khác, thế sao lúc nó còn nhỏ thì ông không dạy dỗ nó đi? Hồi trước ngày nào ông cũng ở bên ngoài, đêm ngày bảy bữa mới về nhà một lần, một tuần ông cũng ở cùng con không quá ba ngày. Dù cho bây giờ con nó có xấu thì cũng là do một tay ông tạo thành, ông có quản nổi nó không.

Vương Mỹ Linh ủ rũ nói.

Trần Thiên Minh nghe thế thì biến sắc, ảm đạm đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ thống khổ. Đúng thế, cả đời ông ta bôn ba mệt mỏi trong quan trường, đúng là không quản giáo tốt con mình. Cuối cùng lại dần dần nuôi dưỡng thành tính cách thô bạo của Trần Tuấn Sinh như thế này. Đến khi ông ta muốn giáo dục con thì lại lực bất tòng tâm.

- Ai...

Trần Thiên Minh thở dài nói.

- Tất cả là tại tôi. A Tuấn, hôm nay bố nói nhiều như thế không phải là vì ghét bỏ hay nguyên rủa gì con, mà là bố hy vọng con trở nên tốt hơn, hy vọng con có thể sửa chữa được khuyết điểm của mình.

Trần Tuấn Sinh trầm mặc không đáp, cũng không biết là đang nghĩ cái gì, Trần Thiên Minh thấy thế, phẩy tay nói:

- Thôi được rồi, con về phòng đi, chuyện Lâm Phi Dật lần này bố sẽ ra mặt giải quyết giúp con. Nhớ kỹ lời nói vừa rồi của bố, đừng có tiếp tục mâu thuẫn với Lâm Phi Dật nữa.

Trần Tuấn Sinh nghe thế thì nặng nề không đáp, quay trở về phòng mình. Vương Mỹ Linh nhìn theo bóng dáng đứa con, ai oán nói:

- Làm sao mà hôm nay ông lại nói nó gay gắt như thế? Con nó còn nhỏ, cho dù bây giờ có làm gì không đúng, đến lúc lớn lên nó hiểu ra thì là được rồi.

- A Tuấn năm nay đã gần mười tám tuổi rồi, chả trưởng thành thì còn nhỏ hay sao? Bà xem nó thường ngày tự tung tự tác, đúng là rất ngang ngược kiêu ngạo. Tôi nói như thế cũng là để động viên nó, hi vọng nó từ giờ về sau có thể sửa chữa. Nếu không kiểu tính khí này mà vẫn phát triển thì một ngày nào đó nó sẽ gặp chuyện không may mất.

Trần Thiên Minh âm trầm nói.

Vương Mỹ Linh nghe xong, lặng lẽ một lúc lâu rồi đứng lên bảo:

- Thôi đi ăn cơm đã, đồ ăn nguội hết rồi.

Trần Thiên Minh đứng dậy, ánh mắt theo thói quen lại nhìn hướng về cửa phòng Trần Tuấn Sinh. Trong mắt hiện ra một tia kỳ vọng, mong con chóng trưởng thành.

66. Chương 67: Bị Người Đẹp Bao Vây

Sở Phàm vừa nghe thấy nhị tiểu thư bảo phải tắm rửa, không khỏi động phàm tâm, cảm giác máu nóng dâng lên. Đúng là lúc nhị tiểu thư mặc nội y cảnh xuân sắc tuyệt vời thật sự rất hấp dẫn, chẳng kém gì vẻ thành thực thân thể hoàn mỹ của đại tiểu thư. Tuy nhiên, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đang ở đây, Sở Phàm không dám một mình ở trong phòng nhìn chăm chăm vào màn hình TV. Nếu không cứ như theo tính cách tò mò của Tô Phỉ thì nhất định là sẽ truy ra mất.

Huống hồ, đêm nay Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng thức mê người. Thường thức vẻ mỹ mạo và đáng người của Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng là một lựa chọn không tồi.

Mỹ nữ lai Tô Phỉ mặc một cái áo khoác trắng không tay bó sát người. Tầm áo khoác trắng bó sát kia dường như là dán dính vào cơ thể cô, làm lộ rõ cả dáng vẻ ngạo nhân của cô nàng. Bầu ngực cao vút ngạo nghễ phập phồng rung động, khiến người ta nhìn muốn xị máu mũi. Chiếc áo khoác bó sát gợi cảm cũng phơi bày vòng eo mảnh khảnh và cái bụng bằng phẳng của cô nàng. Bên dưới Tô Phỉ mặc váy ngắn bó sát, tạo thành một chỉnh thể, nhìn qua có một vẻ gợi cảm hoang dã, mê hoặc dị thường.

Đương nhiên, Tô Phỉ ngoài dáng vẻ bề ngoài hấp dẫn mê người của một mỹ nhân lai ngoại quốc, còn có mái tóc vàng uốn xoắn buông rối bên hai vai, cặp mắt to màu lam nhạt phảng phất vẻ hào quang trong sáng của tuổi thanh xuân. Đôi mắt đẹp như chứa đựng cả bầu trời xanh trong, vẻ gợi cảm của nàng giống như một quý tử nhà giàu ăn chơi. Cả hai dáng vẻ kết hợp lại cùng một chỗ thật là khiến người ta rung động cả cõi lòng.

Trầm Mộng Lâm vẫn quyến rũ xinh đẹp như thế, một thân váy ngắn mang cả dáng người lả lướt lung linh của nàng hiện ra. Trên đời này có loại nữ nhân, bất kể là đứng cũng đẹp, ngồi cũng đẹp, trên người tỏa ra một cỗ khí tức mị hoặc. Nhất cử nhất động của nàng đều trực tiếp khuấy gợi bản năng tình dục sâu xa trong mỗi người. Trầm Mộng Lâm chính là một cô gái như thế.

Nàng giỏi nhất là việc làm tôn lên thân thể hoàn mỹ mê người của mình. Ví dụ, nàng ra dáng xoay người một tí, lại lấy tay hơi che che đi góc áo, nhưng đồng thời, thắt lưng khom xuống trong nháy mắt lại đủ để người ta nhìn thấy cái khe rãnh thật sâu phía dưới bộ ngực trắng nõn mịn màng kia. Lúc nàng vặn vẹo thân hình đi như rắn nước, cái mông căng tròn, co dãn dần hồi tụt hứng lay động theo. Lúc này, lòng dạ đàn ông cũng theo cái mông đang đong đưa trái phải kia của nàng mà nhảy lên tung tưng. Tuyệt đối là một vưu vật làm người ta mê đắm cho tới chết cũng không oán thán.

Đại tiểu thư Kỳ Tiêm Tiêm cùng với các nàng ngồi bàn tán chuyện phụ nữ. Sở Phàm rất thức thời ngồi về phía đầu kia của sofa. Hắn ngồi rất đúng chỗ, có thể bí mật quan sát đại tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm, mỗi nụ cười, mỗi cái nhăn mày, đều mỹ mạo khác người.

Sở Phàm vẫn cúi đầu. Trừ lúc khê tộp một miệng nước chè ra thì hắn vẫn vốn dĩ là khiêm cung lễ phép cúi đầu đứng một bên.

Thời điểm một người đàn ông cúi đầu, ngoài lý do khiêm tốn lễ phép ra, còn có thể biểu hiện cho cái gì đây? Kỳ thật, còn có rất nhiều lý do khác nữa. Ví dụ như giờ phút này, Sở Phàm đang cúi đầu kì thực là vì âm thầm nhìn chân ba nàng đại mỹ nữ bên cạnh. Hắn cảm thấy để phán đoán một nữ nhân có đẹp hay không trước hết là phải quan sát đầu ngón chân của nàng, tiếp đó mới quan sát đến hai chân của nàng.

Một mỹ nữ tuyệt thế diễm đảo chúng sinh cũng có thể có chân to như chân trâu, nhưng mà, một nữ nhân có đầu ngón chân tinh xảo xinh đẹp thì tuyệt đối chắc chắn là một mỹ nữ.

Sở Phàm đôi mắt hơi híp lại, từ đầu ngón chân của đại tiểu thư nhìn đến đầu ngón chân của Tô Phỉ rồi lại nhìn đến đầu ngón chân của Trầm Mộng Lâm. Sau đó, lại thay đổi tiếp một vòng liên tục như thế nữa, nhìn không biết mệt. Vừa quan sát, vừa thầm phân tích kết luận trong đầu.

Tô Phỉ chú ý tới Sở Phàm đang một mình ngồi ngây ra như phỗng, cúi đầu không nói một câu, cũng không biết là về cô đơn của hắn đã tác động đến lòng trắc ẩn của nàng hay là nàng vẫn đang ôm lòng lợi dụng việc công để trả thù riêng. Tóm lại, không cần biết, nàng vẫn đứng dậy đi đến chỗ Sở Phàm.

Trong nháy mắt Sở Phàm bỗng nhìn thấy một cặp đùi đẹp dài thẳng tắp đứng lên, hơn nữa cặp đùi đẹp ấy lại quần lẩy nhau bước về phía hắn. Hắn dường như không biết chuyện gì cả, trấn định tinh thần ra vẻ tự

nhân nâng chung trà lên, nhấp môi một ngụm, rồi ngẩng đầu lên. Vừa lúc chạm phải đôi mắt to màu xanh lam như trống rỗng của Tô Phỉ, mùi nước hoa thoang thoảng mê hoặc lòng người xông vào mũi.

Tô Phỉ đặt mông ngồi xuống, nhìn qua Sở Phàm. Nàng dùng điệu bộ từ trên cao nhìn xuống để nhìn hấn, hiển nhiên là có ý lớn tiếng dọa người. Trước hết là cứ dùng khí thế dọa nạt tên Sở Phàm này trước đã. Mà chính xác ra mà nói hai bầu ngực cao vút của nàng đã đẩy nàng lên tới đỉnh núi cao rồi, nàng có tư cách đứng thẳng trên đỉnh núi mà nhìn xuống cái gã đàn ông đang ngược lên nhìn nàng đây.

Nhưng mà vấn đề ở đây lại là Sở Phàm là kẻ ngược lên nhìn nàng sao? Trái lại, có mà nàng cần phải ngược lên mà nhìn Sở Phàm thì có.

- Tiểu hòa thượng, một mình anh ngồi buồn chỗ này làm gì? Sao lại buồn bã im lặng thế?

Tô Phỉ nghịch ngợm lộn tóc, hỏi.

Xét theo dáng vẻ trầm mặc trước đó của Sở Phàm, âm trầm không nói, nếu như có một người tiến đến ép buộc hấn nói thì người đó sẽ có thể được nghe thấy một câu trả lời với giọng điệu trầm thấp bị thương:

- Tôi đang suy nghĩ về một sự tình, về nhân sinh, về lý tưởng, về quan hệ giữa tôi và cô....v.v.

Nhưng Sở Phàm lại không như thế, hấn cứ thâm trầm không cả đứng dậy, nói trắng ra luôn:

- Khoảng cách sinh ra mỹ cảm.

Sở Phàm nói ra lời này là có thâm ý, ý muốn nói với Tô Phỉ rằng: khoảng cách sinh ra khả năng thưởng thức cái đẹp, cô ngồi gần tôi như thế thì sẽ không đẹp. Chính xác là núi đồi cao vút kia của Tô Phỉ đang gây áp lực cho hấn.

Tô Phỉ nghe xong không hiểu ra sao. Bất kể là như thế nào, nàng vẫn dụng tâm kín đáo là sẽ lấy việc chung trả thù riêng nên mới tới ngồi đó. Nhớ tới lúc Sở Phàm ở vườn trường, cầm cái quần bó sát của nàng ngồi ở đũng, trong lòng nàng càng thêm trầm trọng, phải báo thù, phải cho cái tên Sở Phàm này một trận thì mới cam tâm.

- Tiểu hòa thượng, có phải là người không thể phạm sắc giới không?

- Ủ, trước mắt thì là như thế.

- Thế nếu phạm thì sao?

- Sư phụ tôi sẽ bắt diện bích.

- Hả?

Tô Phỉ trong mắt hiện lên vẻ bồn chồn.

Lúc này Trầm Mộng Lâm cũng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Sở Phàm. Mới có một Tô Phỉ đến gần thì Sở Phàm còn chịu đựng được. Lại còn thêm vào một Trầm Mộng Lâm nữa, khiến cho áp lực trong lòng hấn bỗng gia tăng mãnh liệt.

Trầm Mộng Lâm bắt chéo chân ngồi xuống. Vì nàng mặc váy quá ngắn nên phần lớn cặp đùi trắng mịn tròn trịa đều hiển lộ ra không sót tí nào. Trầm Mộng Lâm dường như cũng có ý khiêu khích Sở Phàm, không ngừng thay đổi tư thế vắt chân. Hành động này giống như đánh tín hiệu cho Sở Phàm, một tín hiệu nhiệt huyết đang sôi trào. Mà cái chết người ở đây là do ngồi quá gần nên mỗi khi nàng thay đổi tư thế vắt chân thì lại thường động chạm vào đùi Sở Phàm. Loại động chạm thế này như không mà lại như có, khoáy cảm của sự tiếp xúc giống như nước triều dâng, từng đợt từng đợt mạnh mẽ tấn công tâm linh của Sở Phàm.

Sở Phàm trong lòng không khỏi thừa nhận, Trầm Mộng Lâm quả thực là một hồ ly tinh vương vật, nhất cử nhất động của nàng đều rất hấp dẫn. Hấn cho rằng một cô gái như Trầm Mộng Lâm nếu như đã dốc sức muốn câu dẫn một người đàn ông thì đảm bảo không ai có thể chống cự lại được.

Tô Phỉ ngồi bên trái hấn. Trầm Mộng Lâm ngồi bên phải hấn. Hấn chợt nhận ra rằng mình đang bị bao vây cả hai bên.

Lúc này, đôi mắt quyến rũ nồng nàn tình ý của Trần Mộng Lâm đang nhìn Sở Phàm chăm chăm. Nàng khẽ nói:

- Anh chàng đẹp trai ơi, trong lòng anh có phải là đang căng thẳng lắm không?

Giọng điệu hấp dẫn thoang thoảng như hoa lan, mềm mại như hút hồn người đang lướt nhẹ qua tai Sở Phàm.

- Hả? À, không, không căng thẳng. Sư phụ tôi bảo uống trà sẽ tĩnh tâm. Tôi, tôi đang uống trà mà.

Sở Phàm miễn cưỡng cười trừ đáp lại.

- Thế mà tim anh đập nhanh thật đấy. Đến tôi cũng nghe rõ đây này.

Trần Mộng Lâm nói xong, nhẹ nhàng dựa vào tay vịn trên ghế sofa, ngón trỏ trên tay phải nhẹ nhàng kéo trượt qua ngực Sở Phàm. Sở Phàm tim nhảy tưng tưng.

“Bố khỉ! Nếu xung quanh mà không có ai thì thật đúng là chỉ muốn tống cổ cô nàng này lăn xuống đất mất. Anh mà không thể hiện tí uy phong thì chắc các em càng thêm coi thường đây”. Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ, đồng thời đồng tử công trong cơ thể đang muốn bùng phát. Hắn cũng không muốn đại tiểu thư các nàng lại một lần nữa chứng kiến đồng tử công của mình, cho nên nói:

- À, tí nữa thì quên mất. Hôm qua tôi thay đồ xong vẫn còn chưa giặt, tôi đi trước đây...

Tô Phi ẩn tay hắt lại, không chờ hắn nói hết lời đã cắt ngang:

- Còn muốn chạy à? Bọn tôi không đồng ý đâu nhá. Không phải là còn có cô Vương hay sao? Cô Vương có thể giặt giúp anh. Anh ngoan ngoãn ngồi ở đây cho tôi, giúp tôi với Mộng Lâm buồn chuyện cái đã.

Sở Phàm nghe thế thì vô cùng kinh ngạc, tiến không được lùi không xong, chỉ có cách đánh mắt cầu cứu đại tiểu thư giúp đỡ thôi.

Đại tiểu thư ngồi đó cười yếu ớt, vẻ tuyệt mỹ trên mặt vẫn không lẫn át vẻ mỹ lệ trần tục. Đôi lần thu thủy của nàng như là đang có thêm một tia sáng cơ trí. Nàng vẫn cho rằng Sở Phàm kia bề ngoài ngốc nghếch không phải là cố ý giả vờ, cho nên nàng chỉ có cười nhẹ, theo dõi thần sắc biến hóa trên mặt Sở Phàm.

Tuy nhiên nàng vẫn không nhìn ra được. Ít nhất là giờ phút này nàng không nhìn ra được Sở Phàm chính là người đó mà không hề hoảng loạn hay là người đó mà bề ngoài không hề hoảng loạn còn bên trong thì đã là lòng lang dạ thú rồi.

Nàng bắt đầu cảm thấy Sở Phàm thú vị rồi đấy. Trong đầu nàng vẫn có một bí mật, chính là muốn tự mình chứng kiến xem Sở Phàm hùng mạnh, lãnh huyết, vô tình, quyết tuyệt, thậm chí còn có phần tàn nhẫn giống như lời em gái mình nói rốt cuộc là như thế nào.

67. Chương 68: Năn Nỉ Đại Tiểu Thư.

Nếu nam nhân này là kẻ tài tử phong lưu thì như vậy chính là hợp với ý hắn. Trái ôm phải ấp, say cũng nằm trong lòng mỹ nhân, tỉnh lại lại tha hồ hoan lạc. Trên đời còn gì mãn nguyện bằng!

Nếu nam nhân này lại là tên học sinh còn e thẹn, nhìn thấy gái đẹp thì sắc mặt đỏ bừng lên thì tình huống sẽ khác đi. So với việc để hắn ngồi trên bàn chông thì cũng nhấp nhúm không kém gì nhau.

Thế nếu là Sở Phàm thì tình huống sẽ như thế nào? Một bên cạnh hắn là một mỹ nữ người lai cao gầy khôu gọi. Còn bên kia lại là một vưu vật quyến rũ xinh đẹp. Hơn nữa, lại còn phải chịu đựng đủ kiểu tấn công đùa bỡn từ vô mồm đến tay chân. Trong lòng hắn đang cảm thấy thế nào nhỉ?

Là lâm nguy nhưng trong lòng không loạn, tâm bình khí tĩnh chăng? Đương nhiên là không phải. Nếu mà đúng thế thì đồng tử công của hắn đã chẳng bạo phát đến vài lần. May mắn là hôm nay hắn có mặc quần lót, chứ không thì đã sớm lộ ra bản chất sắc lang rồi.

Cái làm cho hấn cảm thấy xấu hổ hơn chính là hấn căn bản là không dám lộn xộn. Nếu cánh tay trái mở ra một chút, không khéo có thể chạm ngay vào núi đồi trùng điệp của cô nàng Tô Phỉ kia. Công khai mà thế thì đúng là phi lễ rồi. Nếu tay phải buông ra một tí thì bên phải còn có cô nàng Trầm Mộng Lâm yêu mị nữa chứ.

Cũng không phải là vì ngại ngùng mà hấn không dám cử động, mà là bởi vì hấn muốn duy trì một hình tượng lương thiện trước mặt đại tiểu thư. Không thể để cho đại tiểu thư có thể nhìn thấy hình ảnh hấn là một thằng cha hơi tí là động chân động tay được. Nếu không sẽ khiến cho đại tiểu thư sau này nhượng bộ lui binh với mình thì thật là oan uổng.

Cho nên Sở Phàm bị Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm hai đại mỹ nữ giáp lá cà, vẻ mặt lại có chút xấu hổ, nếu dùng cụm từ ‘ngây ra như phỗng’ để hình dung về hấn thì cũng không đủ.

May cho hấn là lúc này nhị tiểu thư đã tắm rửa xong, đang từ trên lầu bước xuống. Sở Phàm cứ như chết đuối vớ được cọc, vội vàng đứng bật dậy nói:

- Nhị tiểu thư, cô tắm xong rồi à?

Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm thấy nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân đi xuống thì chuyển sự chú ý đến trên người nàng. Sở Phàm tranh thủ cơ hội này lượn ra khỏi “vị trí nguy hiểm”.

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân vừa mới tắm xong. Tóc vẫn còn ẩm ướt, khuôn mặt không chút phấn son trang điểm hơi ửng hồng, nhìn qua giống như một đoá hồng long lanh sương sớm, xinh đẹp dị thường.

Đại tiểu thư nhìn thấy Kỷ Tiêm Vân ăn mặc thế này dường như là định đi ra ngoài, vội vàng hỏi:

- Tiểu Vân, em định đi đâu đấy?

- Chị à, lúc ở trường em với các bạn hẹn nhau tối nay đi hát karaoke. Lâu rồi không đi hát karaoke mà. Chị, chị cũng đi cùng luôn được không? Đi đông cho vui đi chị.

Nhị tiểu thư trả lời.

- Vâng, chị Kỷ, cùng bọn em đi hát karaoke đi. Nghe Tiểu Vân nói chị hát hay lắm.

Tô Phỉ nói.

- Thế đêm nay mấy người chúng ta cùng đi chơi cho thật thoải mái đi. Không, là đi hát cho thật thoải mái đi.

Trầm Mộng Lâm tiếp lời.

Đại tiểu thư vừa nghe Tiểu Vân nói muốn ra ngoài chơi, trong lòng đã thấy căng thẳng, nàng đứng dậy nói:

- Tiểu Vân, sao mà em còn thích đi chơi thế hả? Mấy ngày nay tốt nhất là em yên ổn ngoan ngoãn ở nhà đi, đừng có đi chơi nữa.

- Chị, mình đi ra ngoài hát hò thôi mà. Đi ra mấy quán karaoke ở Hào Thành hát hò cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu mà chị lo.

Kỷ Tiêm Vân cong môi nói.

- Không được. Chẳng lẽ em quên chuyện vụ án xảy ra ở tòa nhà Trung Hoàn rồi à? Em thì cứ thích lên là cái gì cũng không để ý cả là sao?

Đại tiểu thư rất kiên quyết.

- Chị Kỷ à, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu mà. Bọn em cũng không phải là đến chỗ nào phức tạp cả. Hào Thành là khu vực giải trí công khai mà. Ở đó còn có nhân viên bảo an cơ mà, không việc gì đâu chị.

Trầm Mộng Lâm năn nỉ.

- Tiểu Phỉ, Mộng Lâm, không phải là chị không cho bọn em đi chơi. Mà là gần đây bên ngoài thực sự là không an toàn, nhất là với Tiểu Vân. Cho nên chờ qua cái khoảng thời gian này đi, rồi các em tha hồ đi chơi.

Đại tiểu thư vẫn khẳng khái.

- Nhưng bọn em đã đặt phòng hát ở Hào Thành rồi. Chị Kỷ, đi chơi một tý đi, được không?

Tô Phi lắc lắc cánh tay đại tiểu thư, nũng nịu nói.

Kỷ Tiêm Tiêm vì nghĩ đến sự an toàn của em gái, vẫn không chịu xuống nước, giọng điệu kiên quyết nói:

- Không được, mấy ngày nay Tiểu Vân không được đi chơi. Đây cũng là ý bố chị.

- Chị, chẳng lẽ em không đi học nữa hay sao? Chị, bên ngoài làm gì có ai nguy hiểm như mình nghĩ như thế chứ. Bọn em ở trong phòng hát hò, chẳng lẽ vô duyên vô cớ người ta lại xông đến gây sự với mình?

Kỷ Tiêm Vân vừa nói vừa vỗ về chị gái.

- Chị Kỷ, vất vả lắm bọn em mới có dịp ra ngoài đi hát. Thôi mà chị.....

Tô Phi và Trầm Mộng Lâm cùng năn nỉ thêm vào.

Sắc mặt đại tiểu thư lộ ra vẻ khó xử, nhưng nàng vẫn không chịu thỏa hiệp. Kỷ Tiêm Vân tiếp tục năn nỉ, nói:

- Chị, chị bảo bên ngoài không an toàn, nhưng mà Tiểu Ngốc Ngốc có đi cùng bọn em mà. Có Tiểu Ngốc Ngốc đi cùng thì bọn em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Em hoàn toàn tin tưởng anh ta.

Nhị tiểu thư quay qua phía Sở Phàm, nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, có phải không? Anh nói thêm vào xem nào.

Thực ra Sở Phàm cũng không tán thành việc nhị tiểu thư đi chơi. Rất khó nói được là cái lão Triệu Thanh ôn vật kia có lại đưa ra kế hoạch nào mới đối phó với nàng hay không, nên hắn nói:

- Nhị tiểu thư, tôi cũng đồng tình với đại tiểu thư. Mấy ngày này, cô vẫn là nên ở nhà...

- Anh nói cái gì thế hả?

Nhị tiểu thư trừng mắt, không đợi Sở Phàm nói hết câu đã nổi giận dưng dưng, đi tới thò tay nắm chặt cánh tay Sở Phàm.

Tô Phi cũng đi tới, kéo tai Sở Phàm nói:

- Tiểu hòa thượng, có phải là anh muốn biến thành Trư Bát Giới rồi hay không?

- Nhị, nhị tiểu thư, tiểu ni cô, tôi còn chưa nói xong cơ mà. Tôi muốn nói là nếu như nhị tiểu thư cô cảm thấy ở nhà buồn bã thì có thể ra ngoài giải sầu mà.

Sở Phàm vội vàng nói.

- Thế mới phải chứ. Anh đẹp trai ơi, tí nữa sẽ ưu ái anh hơn nhé.

Trầm Mộng Lâm nói xong nháy nháy mắt với Sở Phàm, ánh mắt đưa qua đưa lại, như lửa điện phóng tứ tung.

Sở Phàm bị Trầm Mộng Lâm liếc một cái, cả người run lên như bị điện giật, thiếu chút nữa không đứng vững được.

- Chị, chị thấy đấy, bây giờ bọn mình tổng cộng có năm người. Đa số thắng thiểu số rồi nhé. Chị, chị đi nhé.

Nhị tiểu thư tiếp tục cầu xin.

Đại tiểu thư đối với cô em gái tuy bướng bỉnh ngầu hừng nhưng lại rất đáng yêu quả thực là không có biện pháp. Nàng thở dài nói:

- Tiểu Vân, không phải là chị không muốn cho em đi chơi. Mà là chị lo lắng đến sự an nguy của em.

- Chị, em biết rồi. Nhưng mà rồi sẽ không có chuyện gì đâu mà. Với lại có cả Tiểu Ngốc Ngốc đi cùng mình cơ mà.

Kỷ Tiêm Vân nói.

Đại tiểu thư nghe thế thì liếc mắt nhìn Sở Phàm. Vừa đúng lúc chạm phải ánh nhìn chân thành nóng bỏng của hắn, trong lòng nàng dường như có cái gì đó kích thích nhẹ nhàng. Kỳ lạ thật. Nàng cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác này. Nghe giọng điệu Tiểu Vân thì dường như là cô bé rất tín nhiệm Sở Phàm. Nếu đã thế thì thôi đành cho bọn nó đi chơi đi vậy, con bé này, lôi lôi kéo kéo người ta thật là không thể đành lòng cứng rắn được.

Thế là đại tiểu thư xuôi xuôi, nói:

- Thôi được rồi, được rồi, chị một người nói không lại mấy đứa rồi. Chị đồng ý cho bọn em ra ngoài chơi. Nhưng mà có điều kiện, là không thể về muộn quá. Trước mười một giờ là phải có mặt ở nhà rồi. Nếu các em không đáp ứng được yêu cầu này, thì thôi, chị không cho đi chơi nữa đâu.

- Dạ, được rồi, chị xinh đẹp, chị vạn tuế của em.

Kỷ Tiêm Vân nói xong chạy lại ôm cổ chị nhảy nhót.

- Dạ ạ ạ ạ....

Tô Phi và Trầm Mộng Lâm cũng chạy đến ôm chầm lấy đại tiểu thư. Trên mặt các nàng ai cũng sung sướng vui vẻ.

Sở Phàm bên cạnh thấy thế khe khẽ cười.

Lúc này đại tiểu thư thoáng nhìn qua hắn, trong ánh mắt lại có một tia tìm kiếm, cứ như là muốn soi thấu nội tâm hắn. Sở Phàm nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, đại tiểu thư không ngờ thản nhiên cười, nụ cười ẩn chứa ý vị thâm sâu.

Sở Phàm cảm thấy hắn không trốn được cặp mắt cơ trí kia của nàng.

68. Chương 69: Hát Karaoke Ở Hào Thành.

Đại tiểu thư vốn dĩ ngày mai còn phải đến công ty, nên nàng không định đi cùng. Nhưng lại lo lắng đến vấn đề an toàn của Tiểu Vân. Hơn nữa, nhị tiểu thư, Tô Phi và Trầm Mộng Lâm ra sức khuyên rủ nên cuối cùng nàng cũng đồng ý đi cùng họ đến Hào Thành hát karaoke, chơi bởi một trận thỏa thích.

Vả lại, mấy ngày nay đại tiểu thư cũng tâm phiền ý loạn vì chuyện ở công ty, cũng có ý định đi đâu đó xả stress cho khuây khỏa. Vì thế, nàng trang điểm qua loa rồi cùng mọi người ra xe lái về phía Hào Thành.

Hiển nhiên, lúc này đây cả đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều không cần phải tự lái xe. Sở Phàm lái xe thể thao cao cấp Porsche của nhị tiểu thư, đại tiểu thư và nhị tiểu thư cùng ngồi ở băng ghế sau. Tô Phi và Trầm Mộng Lâm đều tự lái xe chạy theo.

- Tiểu Sở, tôi thấy bề ngoài anh đúng là một người thành thật. Không thể tưởng tượng được là anh gạt người ta lại có trình cao như thế đâu. Rõ ràng bản thân mình biết lái xe lại còn cứ giả vờ.

Đại tiểu thư trêu chọc nói.

Làm người mà nói dối một câu thì mười câu, thậm chí trăm câu cũng chưa hẳn là thật. Danh ngôn các cụ nói cấm có sai.

Sở Phàm tiếp tục lấp liếm đi, nói:

- Đại tiểu thư, không dám nói dối cô, sự phụ tôi từ nhỏ đã nói tôi thông minh hơn người, khả năng lĩnh ngộ rất cao, cũng đại loại ý tứ là thấy qua một lần thì sẽ không quên được. Tôi xem đại tiểu thư với nhị tiểu thư lái xe vài lần, để ý nhìn một chút thì sẽ rõ hơn. Việc tự học hỏi thế này cũng không phải là chỉ ở thời cổ đại mới có.

- Chính là anh á? Lại còn nói là thông minh nữa chứ? Trời ăh, ngốc chết đi được lại còn cứ tưởng là mình thông minh. Tôi thấy anh nên xem lại mình, đúng là “thối kèn khen lầy”.

Nhị tiểu thư hừ thanh trả lời.

- Nhị tiểu thư, cô đây là đang chỉ trích tôi đấy nhá?

“Thối kèn khen lầy” nghĩa là gì thì đương nhiên là Sở Phàm có biết.

- Đúng thế thì sao? Tôi có ăn thịt anh đâu, chỉ có bảo anh làm lái xe vài lần thôi mà cũng này nọ, hừ...

Nhị tiểu thư vừa nói, vừa vung tay lên véo tai Sở Phàm.

- Nhị tiểu thư, cô làm thế là không sáng suốt đâu.

- Có cái gì không sáng suốt nào?

- Chẳng lẽ nhị tiểu thư không biết rằng tôi đang lái xe hay sao?

- Biết chứ, biết nên mới véo anh thế thôi. Làm thế thì anh sẽ không thể trả đòn được, ha ha ha...

- Sai rồi nhá. Nhị tiểu thư mà không bỏ tay ra thì tôi có thể lựa chọn một là lái xe thật cẩn thận, hai là không cẩn thận lái xe. Hậu quả không giống nhau đâu đấy nhé.

- Thế cơ á? Tôi vẫn còn chưa nhìn ra có gì mà không giống nhau vậy ta

- Nếu cô không buông tay ra thì tôi có thể gây tai nạn đâm xe vào đâu đó đấy. Đến lúc đó có làm hỏng xe thì cô cũng đừng có trách tôi.

Sở Phàm giọng điệu thản nhiên đáp.

- Anh...

Nhị tiểu thư đang định nói gì đó lại thì bị đại tiểu thư ngăn lại, ngắt lời bảo:

- Tiểu Vân, đừng làm loạn lên nữa, để anh ta cẩn thận lái xe đi.

- Hừ.

Nhị tiểu thư bĩu môi, rút tay lại với vẻ hết sức không tình nguyện.

“Hai con hổ, hai con hổ,
mau chạy trốn mau, chạy trốn mau.

Một con không có mắt.

Một con không có đuôi.

Ôi thật là kỳ quái thật là kỳ quái!

Hai con hổ, hai con hổ,
chạy trốn mau, chạy trốn mau.

Một con không có cửa quý,

một con không có bảo bối.

Ôi rất kỳ quái, rất kỳ quái...”

Sở Phàm tắt luôn nhạc trong xe. Một người nếu như không quan tâm đến những người xung quanh vẫn say sưa hát lên một bài hát kiểu thế này cũng không đến nỗi khiến người ta buồn bực. Cái làm cho người ta buồn bực nhất chính là người này lại hát với dáng vẻ thản nhiên cứ như là một siêu sao đang xuất thân trình diễn một ca khúc kinh điển, hát đến mức lâm li bi đát, giọng điệu lại còn có vẻ ai oán bi thương. Thật là làm cho người ta nghe xong là tức muốn ói máu.

“Mình cũng phải tự biết mình là ai chứ” – câu này mà áp dụng cho Sở Phàm bây giờ thì hiển nhiên là không phù hợp. Có câu nói: làm gì thì làm cũng không cần dọa nhau. Hiển nhiên là thế rồi, hát khó nghe thì cũng không cần thiết phải gào lên tra tấn người khác nữa.

Nhị tiểu thư sớm đã bưng kín hai tai, trong mắt toát ra một cỗ hận ý, chỉ hận là làm sao mà nhét shit vào mồm tên này ngay được thì mới cam tâm. Ngay cả đại tiểu thư cũng nhăn mày nhăn mặt. Không phải là nàng khó chịu vì tiếng hát của Sở Phàm, mà là khó chịu vì cái nội dung hắc đang hát. Với người không hề kiêng dè gì mà hát rống lên mấy chữ “của quý”, “bảo bối” này thì trong lòng nàng tự hiểu đó là thể hiện cái gì. Nhưng nàng không xác định được ý tứ trong ca từ mà Sở Phàm hát ra như thế với ý tứ trong suy nghĩ của nàng có giống nhau hay không. Chỉ sợ là nàng đa tâm, suy nghĩ phiến diện mà thôi.

- Nay, không được hát nữa. Câm mồm lại.

Nhị tiểu thư không nhin được quát lên.

Sở Phàm nhảy dựng cả lên. Lần đầu tiên khi tới biệt thự Lam Hải, hắn đã từng cất tiếng hát, muốn làm cho đại tiểu thư và nhị tiểu thư có cái nhìn khác biệt hơn về hắn. Nhưng mà kết quả cuối cùng không ngờ là làm cho nhị tiểu thư phát hỏa đùng đùng. Lúc đó, hắn cứ cho rằng tất cả sai lầm là tại cái mic, là tại do chất lượng mic, lẽ ra hắn không nên cầm mic mà nên hát chạy luôn.

Chuyện này vẫn canh cánh trong lòng Sở Phàm. Hắn rất muốn tìm một cơ hội nữa để bù đắp, để cho đại tiểu thư và nhị tiểu thư thực sự được thưởng thức giọng ca oanh vàng của mình. Cho nên lần này khó khăn lắm mới có cơ hội được ở trong xe cùng với cả hai nàng, hắn mới tắt nhạc trong xe rồi say mê trình diễn một khúc nhạc. Thật không ngờ, kết quả cuối cùng vẫn là tiếng gầm rú rít của nhị tiểu thư.

Hắn không khỏi có chút thất vọng, nói:

- Nhị tiểu thư, làm sao thế?

- Có phải là anh muốn tôi nhảy từ trên xe xuống đường tự tử luôn không?

Nhị tiểu thư hỏi như đâm vào đầu hắn.

- Không, không có đâu. Tôi bảo vệ cô còn không đủ nữa là. Làm sao lại để cho cô đi tự tử cơ chứ.

Sở Phàm trả lời.

- Vậy thì tôi trân trọng kính mời anh ngừng hát có được không? Tiếng ca của anh làm cho người ta có cảm giác muốn nhảy lầu lắm đấy.

Nhị tiểu thư lườm hắn một cái, nói.

- Vì sao lại không được hát? Nhị tiểu thư không phải là muốn đi hát karaoke hay sao? Tôi chỉ là người hơi nóng ruột thôi. Mà không phải, là rèn luyện trước một tí. Hơn nữa, cũng không phải là tôi hát khó nghe cơ mà.

Sở Phàm ngượng ngừng nói.

- Trời ạ ~~~~

Nhị tiểu thư nghe xong cả người ngã vật ra ghế. Trên mặt nàng là dáng vẻ “không còn gì để nói”.

- Tiểu Sở, theo tôi thì anh cứ tập trung lái xe cẩn thận đi. Đến Hào Thành rồi thì anh muốn hát bao lâu thì hát, được không?

Đại tiểu thư dịu dàng khuyên nhủ.

- Àiiii

Sở Phàm nghe ra ý tứ trong lời nói của đại tiểu thư. Trong lòng hắn không khỏi ảo não nghĩ thầm: biết thế hát cái bài “trong thôn có một cô gái gọi là tiểu cô nương...” có phải hơn không.

Đang lúc còn ngẫm nghĩ thì đã đến khu vui chơi giải trí Hào Thành rồi.

69. Chương 70: Trình Diễn Giọng Ca Vàng.

Sở Phàm dừng xe ở bãi đỗ xe rồi theo đại tiểu thư và nhị tiểu thư đi ra bên ngoài. Vừa lúc Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng xuống xe.

Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đi trước dẫn đường. Các nàng rất thông thạo trung tâm giải trí của giới thượng lưu này. Tầng một ở đại sảnh theo phong cách quán bar pha trộn, bên trong đó nam thanh nữ tú dạng tuổi choai choai đang ngồi ở các bàn uống rượu cũng có, mà vận vẹo nhảy nhót cuồng nhiệt trên sàn nhảy theo tiếng nhạc xập xình cũng có. Tiếng nhạc ở vũ trường có tính kích động rất mạnh, làm cho người ta nghe xong cũng thấy rậm rịch trong lòng.

Lúc đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm, tứ đại mỹ nữ tới khu vui chơi giải trí của giới sành điệu này đã lôi kéo không ít sự chú ý của bọn thanh niên ở đây. Trong mắt bọn họ toát ra tham lam dục vọng không che giấu. Mấy tên choai choai trong số đó còn huyết sáo gọi đây về cột nhà. Nhưng Tô Phỉ và các nàng đều không thèm để ý đến tiếng huyết sáo mời gọi của bọn này, mà lập tức đi về căn phòng hạng sang đã đặt trước.

Phòng hát hạng sang quả thực có hiệu quả cách âm cực tốt. Đóng cửa lại xong thì không hề nghe thấy mấy thanh âm tranh cãi ồn ào bên ngoài.

Các nàng gọi người phục vụ đến, kêu bia hơi, rượu vang đỏ và whisky. Lại kêu cả một đĩa hoa quả, đồ uống, đồ ăn vặt. Xem ra là các nàng dự định ăn chơi hoành tráng một bữa đây.

Nhị tiểu thư giành hát trước bài Ninh Hạ Xuyên của Lương Tĩnh Như. Tô Phỉ cầm mic cùng hát với nàng ca khúc nhẹ nhàng ngọt ngào này. Trên màn hình karaoke hiện lên từng lời ca:

“Trên bầu trời mùa hè êm ả tràn ngập các ngôi sao.

Trong lòng tưởng nhớ, tưởng nhớ đến khuôn mặt của anh.

Em có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Cũng có thể chỉ thương thầm nhớ vụng.

Cho đến khi em bắt gặp gương mặt ấm áp của anh.

Thì mới yên tâm say ngủ.

Lòng em là cả mùa hè êm ả.

Mùa hè ấy một mùa hè êm ả.

Anh đến Ninh Hạ vào ngày đó.”

Nhị tiểu thư và Tô Phỉ đều có giọng hát hay, hát lên giai điệu nhẹ nhàng ngọt ngào này rất êm tai.

Sở Phàm sảng khoái vỗ tay đôm đốp, lớn tiếng tán thưởng. Đại tiểu thư và Trầm Mộng Lâm cũng vỗ tay khen ngợi hai nàng.

Tiếp theo đó, Trầm Mộng Lâm hát bài “Em nguyện ý” của Vương Phi. Trầm Mộng Lâm xinh đẹp yêu mị, tiếng hát cũng mang theo âm sắc mị hoặc hồn người. Trình bày hoàn mỹ một ca khúc chan chứa thâm tình, đọng đầy ai oán dưới ánh đèn mờ nhạt, khuôn mặt Trầm Mộng Lâm ẩn hiện một cảm giác mê hoặc đắm say. Trong ánh đèn nhàn nhạt phảng phất trên dáng người nàng, chút cảm giác sầu thương mơn mõi lại càng khiến cho người ta tiếc nuối, càng khiến cho người ta thương tâm.

Sở Phàm uống bia, nghe hát như si như ngốc. Bây giờ, Tô Phỉ mới tới ngồi xuống bên cạnh hắn. Bởi vì ngồi gần quá nên Sở Phàm còn ngửi thấy cả mùi nước hoa gọi cảm quyến rũ trên người nàng. Đôi lúc cánh tay Tô Phỉ lơ đãng cọ nhẹ vào hắn cũng đủ để hắn có thể cảm nhận được sự mềm mại đàn hồi của làn da của nàng. Đúng là cái kiểu câu dẫn gián tiếp kiểu như có như không thế này mới làm người ta suy tim nhất. Nhịp tim đập của Sở Phàm bắt đầu tăng lên theo cấp số nhân.

- Không được uống bia. Lại đây, tôi với anh uống rượu.

Tô Phỉ nói xong mang tới hai cái ly để cao, rót rượu vang đỏ vào, đưa một ly cho Sở Phàm, nói với giọng ra lệnh:

- Uống!

Sở Phàm nhận ly rượu, làm một hơi cạn sạch. Tô Phỉ thì lại nhâm nhi từng ngụm một, ánh mắt nhìn Sở Phàm có chút tiểu ý giảo hoạt.

- Cô, cô sao lại uống có mỗi ngụm nhỏ thế thôi?

Sở Phàm hỏi.

- Rượu vang đỏ thì phải uống thế này chứ. Ai như anh mồm to uống thả phanh, ha ha ha

Tô Phỉ cười phá lên đáp.

Sở Phàm nghe thế mà buồn bực, không ngờ là lại để ý đến Tô Phỉ làm gì, tự mình uống rượu một mình có hơn không. Nhưng Tô Phỉ giống như keo con voi bám chặt lấy hần, tiếp tục sấn đến, một tay chống cằm, hỏi:

- Hi hi, chả lẽ giận rồi sao?

- Không giận!

Sở Phàm nói rồi dịch mõng sang phía bên kia. Bên đó chính là phía đại tiểu thư.

- Thế chúng ta lại uống tiếp nào.

Tô Phỉ nói xong rót cho Sở Phàm đầy một ly.

- Tôi không uống với cô. Chẳng công bằng gì cả.

Sở Phàm nói.

- Anh nói cái gì hả? Hừ, chả có hiểu biết thương hương tiếc ngọc gì hết. Tôi là con gái, anh đường đường là một đại nam nhân, lại còn so đo cái gì?

Tô Phỉ nói xong tay trái chợt nắm lấy tay Sở Phàm, nói tiếp:

- Rốt cuộc là anh uống hay không uống đây?

Sở Phàm lúc này đúng là đã phát hoảng lên vì sự mạnh bạo của Tô Phỉ, ngực nàng rõ ràng chạm hần vào sau lưng hần. Giời đất thiên địa ơi, hần cảm thấy sau lưng mình cứ như là chạm đến một núi bông mềm mại sung mãn vậy. BỐ KHỈ, cái cảm giác này thật là kích thích đến tiêu hồn!

May mà ánh sáng trong phòng mờ mờ, cho nên đại tiểu thư còn chưa để ý đến tình hình phía bên này. Hần tuy rằng đã gần như ấn sát vào bộ ngực sung mãn ngạo nhân của Tô Phỉ kia nhưng cũng không dám lộn xộn. Sợ nhất là nếu lộn xộn gì mà đại tiểu thư chú ý đến thì khó ăn khó nói. Chẳng may nàng lại tương cho một câu xanh rờn “dụ dỗ bé gái vị thành niên” thì đúng là oan Thị Mầu!

Trên đời này làm một người đàn ông đã không dễ dàng gì. Mà làm một người đàn ông lại càng khó. Sở Phàm trong đầu rõ ràng vẫn ước ao vẫn tiếp tục cùng Tô Phỉ kích thích cọ xát thân mật tứ chi thể này, nhưng ngoài miệng lại mạnh mẽ:

- Uống thì uống, sợ gì. Nhưng trước hết cô buông tay tôi ra đã.

Tô Phỉ trong mắt hiện lên thần sắc thắng lợi, thả cánh tay Sở Phàm ra, bưng chén rượu đưa cho hần. Sở Phàm tiếp nhận chén rượu đành phải uống một hơi cạn sạch, uống đến nỗi hơi rượu cũng chẳng còn, lại còn ra vẻ rất phóng khoáng sáng khoái nữa.

Tô Phỉ nhìn thấy bộ dạng uống rượu sáng khoái của hần, trong mắt cũng không kìm nổi một tia tán thưởng.

Lúc này Trầm Mộng Lâm hát xong, mọi người trong phòng đều vỗ tay tán thưởng. Trầm Mộng Lâm cười cười e thẹn, lại càng giống một tiểu hồ ly.

- Chị ơi chị hát một bài đi.

Nhị tiểu thư kéo tay đại tiểu thư, dụ dỗ.

- Các em cứ hát đi, chị chỉ nghe thôi.

Đại tiểu thư cười thanh nhã.

- Chị Kỷ, nghe Tiểu Vân kể là chị hát rất hay mà. Hát một bài cho bọn em nghe đi nào.

Tô Phỉ cũng tán vào.

- Chị này, chị xem đi này, em đã chọn cho chị bài này hay lắm, mau hát đi nào.

Nhị tiểu thư nói xong kéo đại tiểu thư đứng dậy.

Màn hình karaoke hiện lên ca khúc tiếp theo là “Em chỉ quan tâm đến anh” của Đặng Lệ Quân.

Đại tiểu thư không cưỡng lại được nhị tiểu thư, đành phải đứng lên cầm mic nói:

- Thế để chị khoe xấu vậy.

“Nếu không gặp anh, em sẽ đang ở nơi đâu.

Em sẽ sống như thế nào.

Nhân sinh phải chăng là không có gì đáng quý

Có lẽ chỉ biết rằng mỗi người

Từng ngày từng ngày

Không biết rằng có thể hay không

cũng có tình yêu như mật ngọt

Mặc cho thời gian trôi qua, em chỉ quan tâm đến anh thôi.

Cam tâm tình nguyện bị hơi thở của anh quuyền rũ.

Đời người được có bao nhiêu

Có thể sống bên người tri kỷ

Mất đi tính mạng cũng không đáng tiếc

Cho nên em xin anh đừng để em rời xa.

Ngoài anh ra em không còn cả tâm hồn nữa

... ..”

Khi tiếng ca của đại tiểu thư đã cất lên, tất cả mọi người trong phòng đều im lặng. Âm thanh mềm mại dịu dàng cứ quần quýt bên tai, rất là hay. Tiếng ca của đại tiểu thư không ngờ lại có ma lực làm cho người ta tĩnh tâm lại, giống như một dòng suối chậm rãi tưới tắm lên tâm hồn khô héo. Quả là tuyệt diệu thanh âm!

Bài hát xong, tất cả mọi người đều bình tĩnh lớn tiếng khen hay. Quả thực đúng là đại tiểu thư hát rất hay, rất ngọt ngào.

Sau đó nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm lại hát thêm mấy bài nữa. Mà Tô Phỉ dường như cũng là cố ý, tiếp tục “chòng ghẹo” Sở Phàm.

Tô Phỉ lúc này đã dựa hẳn đầu lên vai Sở Phàm, bắt cháp hơi rượu phả vào tai hắn, thì thầm nói:

- Tiểu hòa thượng, tất cả là tại anh. Anh thật là cái đồ xấu xa, chuốc rượu người ta say rồi đây này. Rồi anh sống cũng không yên được đâu.

Sở Phàm nghe xong thì chẳng nói chẳng rằng. Nhưng sự hấp dẫn của việc mỹ nữ Tô Phỉ tựa vào vai mình thì thực là một đòn trí mạng. Thử tưởng tượng mà xem, một mỹ nhân xinh đẹp nóng bỏng gợi cảm lại đi dựa vào người anh thì anh sẽ cảm thấy thế nào???

Đại tiểu thư dường như hai mắt hướng về phía Sở Phàm. Trong đầu hần bồng thấy thấy lũng bùng, hần vội vàng nói:

- Tôi, tôi muốn hát.

Tô Phỉ nghe thấy thế thì vui vẻ, ngồi thẳng dậy vỗ tay nói:

- Hay đây hay đây, tôi phải nghe anh hát cái bài gì mà “nữ nhân là hổ” ấy nhỉ. Tiểu Vân kể là anh hát bài ấy hay lắm mà.

Sở Phàm bước tới chọn bài. Mọi người thấy hần chọn bài hát lại là “Người đàn ông cô đơn” của Trương Học Hữu, trên mặt Tô Phỉ không khỏi có nét thất vọng vì biết chắc chắn là hần không hát cái bài “nữ nhân là hổ” kia. Tuy nhiên, nàng cũng trở lại bình thường rất nhanh, nghe xem hần ta hát thế nào cũng tốt.

Nhị tiểu thư thấy Sở Phàm bảo muốn hát đã vội vàng bịt kín tai. Đại tiểu thư thì nhìn hần có vẻ hứng thú. Còn Tô Phỉ với Trầm Mộng Lâm thì lại rất tò mò.

Khi tiếng nhạc dạo trầm lắng có chút đau thương bắt đầu trên đầu karaoke, Sở Phàm dường như là cả người đắm chìm, say sưa trong tiếng nhạc trầm lắng bi ai đó. Rồi Sở Phàm cầm mic lên, bắt đầu hát:

“Bộn bề công việc lại thêm lúc giao thời”.

Một giọng kim trầm hùng đầy xúc cảm từ mic truyền ra lan tỏa khắp phòng. Tiếng hát trầm hùng lại pha lẫn chút bi thương, lại có sự vận dụng thành thạo độ rung âm ở câu hát đầu tiên vừa cất lên, tất cả mọi người đều cảm thấy như tiếng thánh ca

Nhị tiểu thư chớp chớp mắt kinh ngạc, hay tay đang bịt chặt tai buông lỏng lúc nào không biết.

Sở Phàm tiếp tục xuất thần hát:

“...Miễn cưỡng giao tiếp với mọi người chỉ để làm ra tiếng cười.

Về nhà mở máy tính ra

Cũng bắt chước kiếm tìm, bắt chước tâm sự cứ như thật

Trước giờ đều không biết ra sao lại mỗi người đi một đường.

Trước giờ đều sống cho qua ngày như thế

Đêm dài một tấm áo khoác tím

Bắt chước khiêu vũ, bắt chước ôm ấp, bắt chước được nắm giữ

Làm sao có thể có được giấc mộng trước mắt mình

Vẫn biết rằng tự tôn là rất đáng quý

Vẫn biết rằng người quay đi rồi sẽ vẫn có thể gặp lại được.

Vì sao lại cảm thấy không phải là điều tốt nhất.

Rõ ràng cũng không tin vào trời đất

Rõ ràng là sẽ không hối hận vì đã không nắm giữ được.

Rõ ràng là nếu như lại một lần nữa thì anh sẽ có thể nắm giữ được em.

Vì sao đêm nay anh không hiểu chia tay phiền muộn đến thế nào

... ..”

Giọng kim trầm hùng đầy cảm xúc lan tỏa trong khắp phòng. Tiếng ca mạnh mẽ nhưng lại êm ái kia dường như pha trộn cả nỗi niềm bi thương và cả sự bất đắc dĩ, làm cho người ta nghe xong không nén nổi nỗi thương tâm.

Nhị tiểu thư và các nàng nghe tiếng hát của Sở Phàm, không ngờ trong lòng lại thấy thốn thứt. Dưới ánh đèn mờ ảo, Sở Phàm giờ phút này lại có vẻ tang thương từng trải, giống như một người đàn ông đã trải qua trăm nỗi đau thương đang kể lại chuyện xưa trên sân khấu.

“Tại sao mình vĩnh viễn không thể hiểu được anh ta? Tại sao mỗi lần anh ta lại mang đến cho mình một cảm giác rung động khác nhau? Nghe tiếng hát của anh ta mà mình đau lòng quá. Rốt cuộc lại thì trước kia anh ta đã từng trải qua những chuyện gì cơ chứ”.

Nhị tiểu thư thì thầm tự hỏi, cứ như đang nói mê trong lúc mộng du.

“Giọng hát trầm hùng bi thương thật! Mình dám chắc là thằng cha này nhất định là đã trải qua rất nhiều chuyện. Mình tự dừng lại cảm thấy hán ta thật là sành đời!”

Tô Phi cũng thì thà thì thảo.

Trầm Mộng Lâm trầm lặng không nói, nhưng trong ánh mắt nàng lại có biểu tình sợ hãi tương tự. Nàng bắt đầu nhìn Sở Phàm với con mắt khác, nhưng cái nàng nhìn thấy gần như là chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Đại tiểu thư trên mặt vẫn bình tĩnh như thường, nhưng nội tâm nàng liệu có bình tĩnh được như vẻ bề ngoài hay không? Đôi lần thu thủy nhìn Sở Phàm lại ẩn chứa một tia ý tứ sâu xa. Nàng bỗng nhiên cúi đầu xuống, khóe mắt hình như hơi ươn ướt. Liệu có phải là tiếng hát trầm hùng bi thương của Sở Phàm đã làm dấy lên sự đồng cảm trong lòng nàng, hay chỉ là vì nàng đang nghĩ đến những chuyện cũ trong lòng?

70. Chương 71: Áp Đảo Cả Ba Mỹ Nữ.

Cái giọng kim trầm hùng tràn đầy cảm xúc lan tỏa trong phòng, lại kết hợp với âm rung thành thạo, tiếng ca sung mãn đầy kích động làm cho bốn mỹ nữ trong phòng đều si ngốc!

Dưới ánh đèn, bóng dáng Sở Phàm càng tăng thêm nỗi thâm trầm tang thương, lại có vẻ chín chắn đầy mê hoặc!

“Rốt cuộc thì đâu mới là con người thật của hán? Vì sao mà mình không thể nhìn thấu hán được!” Nhị tiểu thư si mê nhìn Sở Phàm, tiếng nói thầm thì như đang mơ.

- Mình đột nhiên có linh cảm, hán không phải là một người bình thường!

Trầm Mộng Lâm khẽ nói bên tai Nhị tiểu thư cùng Tô Phi.

- Đừng nói nữa, nói thêm gì nữa thì mắt tớ nổ đom đóm ra mất

Tô Phi nói với vẻ sùng bái.

Sở Phàm hát xong bài, thoát ra khỏi trạng thái xuất thần, bình thường trở lại. Quay sang thấy sắc mặt bốn mỹ nữ, hán giật cả mình. Trong mắt các nàng đều hiện lên ba chữ: sốc toàn tập! Sở Phàm thấy thế không khỏi lắc đầu le lưỡi, thầm nghĩ: “Biết thế thì mình đã không hát cái bài sâu sắc như vậy. Cứ tùy tiện hát mấy bài đối phó không hơn ư. Mình lại còn hát ra vẻ chuyên nghiệp như vậy, có chút khoa trương rồi!”

- Này này, Tiểu Ngốc Ngốc, điệu bộ lúc anh hát đẹp trai quá cơ!

Tô Phi sau khi phục hồi tinh thần lại ngạc nhiên vui mừng hét văng lên, nhảy lên ôm lấy cổ Sở Phàm!

Sở Phàm chết đứng tại chỗ. Đương nhiên là cô nàng Tô Phi này không ý thức được song nhũ của nàng tròn trịa đầy đặn đến cỡ nào. Lúc nàng nhảy lên lại làm bầu ngực đỏ xò vào hán như sóng thần. Sở Phàm cảm thấy như thể xác và linh hồn mình đang trôi nổi trên biển trên sóng!

“Ô hay, cái con bé này làm sao lại không biết xấu hổ vậy hả? Những chuyện thế này mà cũng dám toang toác cái mồm ra như thế hay sao? Còn có công lý nữa không đây, chẳng lẽ mỹ nữ người lai nào cũng có tính khí thế này ư?”

Sở Phàm không biết nói gì, hai tay giơ lên cao, biểu lộ thái độ đầu hàng, cũng ra vẻ chứng tỏ là hắn không chiếm tiện nghi của Tô Phỉ.

- Phỉ Phỉ, được rồi, đừng chọc anh ta nữa. Bỏ còn không buông tay ra thì Tiểu Ngốc Ngốc sẽ thẹn đến mức chạy đi tìm lỗ nẻ mà chui xuống mất đấy.

Nhị tiểu thư cười nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc, từ nay về sau mà anh ngoan ngoan nghe lời tôi nói thì tôi mới buông tay ra, nhá?

Tô Phỉ trừng mắt nhìn Sở Phàm, bắt đầu đặt điều kiện.

Sở Phàm nghe xong dở khóc dở cười, quả thực không biết nói gì. Nghe giọng điệu Tô Phỉ dường như là nàng đang chiếm tiện nghi, mà Sở Phàm lại là kẻ đang bị nàng tra tấn. Vấn đề cơ bản ở đây là rốt cuộc là ai đang chiếm tiện nghi của ai? Nói vậy thì thiên hạ bất cứ nam nhân nào cũng đều nguyện ý bị đòi núi điệp trùng sung mãn đàn hồi của Tô Phỉ chèn ép.

Sở Phàm đương nhiên là sung sướng rồi. Thâm tâm hắn còn hận không thể túm chặt lấy vòng eo của Tô Phỉ mà vờ vò đồng núi đồi kia. Cho nên hắn cũng không muốn để Tô Phỉ buông hai tay ra đâu, nhưng mà hiện nay thì tình hình có chút đặc biệt. Da mặt mình dày thì chả cần lo, nhưng cũng không thể để cho một cô gái như Tô Phỉ ôm mình mãi được?

Ánh mắt Đại tiểu thư nhìn hắn có phần khác thường!

Bởi vậy Sở Phàm vội vàng nói:

- Được được, tôi nghe lời cô, nhưng nói trước là tôi không làm chuyện gì trái với lương tâm đâu nhá.

- Hừ, ai muốn anh làm chuyện trái lương tâm chứ, đừng có nghĩ bổng mỹ nữ xấu xa như vậy!

Tô Phỉ nói xong mới buông tay ra, tiếp theo nàng chống cằm suy nghĩ, thì thảo nói:

- Đúng rồi, nên bảo anh làm tí việc tốt thôi. Nào, Tiểu Vân, Mộng Lâm, chị Kỷ, chúng ta cùng nhảy đi

- Bỏ nói là chúng ta mở nhạc disco rồi tất cả cùng nhảy hả?

Kỷ Tiêm Vân hỏi.

- Đúng thế, chúng ta hát nhiều rồi, mọi người cùng vận động lên, nhảy một chút thôi.

Tô Phỉ nói.

- Được, thế mình mở nhạc disco luôn.

Trầm Mộng Lâm nói xong liền chọn mấy bài nhạc disco sôi động, rồi tắt hết đèn đóm trong phòng, chỉ để lại ít đèn chớp.

Tiếng nhạc disco sầm sập đình tai nhức óc vang lên, Tô Phỉ, nhị tiểu thư, Trầm Mộng Lâm các nàng bắt đầu nhảy múa ngay giữa phòng. Nhị tiểu thư đi tới kéo Đại tiểu thư lên đứng với cả hội, chỉ có Sở Phàm lẳng lặng ngồi nhìn. Hắn nhìn ánh đèn loang loáng lập lòe đầy màu sắc kia một hồi thấy đầu óc ngất ngư, bèn quyết định đi tới một góc sofa nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Nhưng đúng lúc này, một cánh tay ngọc ngà nhỏ nhắn kéo cánh tay hắn lại, rồi một thanh âm quyến rũ vang lên bên tai hắn:

- Muốn đi đâu hả anh chàng đẹp trai, lại đây nhảy nào.

Là tiếng của Trầm Mộng Lâm, trong lòng hắn đột nhiên thấy kích động. Trầm Mộng Lâm kéo hắn vào giữa sân. Trong ánh đèn lúc mờ lúc tỏ, Sở Phàm thấy Tô Phỉ, nhị tiểu thư cùng Trầm Mộng Lâm các nàng đang vận vẹo vòng eo, hai tay khua khoắng, nhảy nhót say sưa, đồng thời lại hò hét rất phóng túng!

Bị lôi cuốn bởi các nàng, Đại tiểu thư cũng bắt đầu nhảy, say sưa hòa mình trong tiếng nhạc kích động.

Lúc này, Sở Phàm đột nhiên cảm thấy có một thân thể mềm mại đang dán sát phía sau lưng hắn, nhẹ nhàng vụn vụn. Đồng thời hắn nghe được bên tai:

- Tiểu Ngốc Ngốc, suy nghĩ cái gì thế? Nhảy đi, đến đây, nhảy theo tôi nào.

Thanh âm mê người của Tô Phỉ vang vọng bên tai hắn.

Hít một hơi thật sâu, tự nhủ mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Cánh tay của Tô Phỉ đã ôm lấy lưng áo hắn, thân thể ép chặt lên hắn, cố gắng lôi kéo thân thể hắn cử động theo mình. Sở Phàm muốn đi lên trước một bước, để duy trì một khoảng cách nhất định với Tô Phỉ. Nhưng mà phía trước có sỏi phía sau có hổ. Lại còn một đôi tay ngọc ngà mềm mại như không xương đang khoác lên trên đầu vai hắn, một thân thể mềm mại kêu gọi đang dán vào ngực hắn, vòng eo vụn vụn tưởng chừng như đang chà xát thân thể hắn, bên tai văng vẳng tiếng cười mỉa hoặc như chuông ngân. Hai tay Trầm Mộng Lâm đã khoác lên hai bờ vai hắn uốn éo, biến hắn thành cây cột để nàng múa vòng quanh như vũ nữ, bắt đầu điệu nhảy yêu mỹ gọi cảm của mình.

- Tiểu Ngốc Ngốc, chẳng lẽ anh thật sự giữ giới sắc sao? Chẳng lẽ anh không có một chút phản ứng nào sao? Hi hi!

Tiếng cười tình nghịch của Tô Phỉ nhẹ nhàng quán quýt bên tai hắn.

“Thì ra cô gái này đang muốn thử xem ta có đúng thực sự là không gần nữ sắc hay không. Đương nhiên không phải thế rồi, có điều bây giờ chưa đến lúc bộc lộ bản chất, hehe” Sở Phàm thầm nghĩ.

Hắn cũng bắt đầu vụn vụn theo thân thể Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm. Những sự tiếp xúc cọ sát thân thể thể này thông thường khảo nghiệm tâm lý của Sở Phàm là chính!

Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư hai người đang nhảy múa rất bốc, đột nhiên, dường như Đại tiểu thư xoay chân mắt phải cái gì. Chỉ nghe nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, cả người đã ngã lộn ra đất.

- Đại tiểu thư cẩn thận!

Sở Phàm nhanh tay lẹ mắt, hắn phản ứng kịp thời, bước qua bên trái một bước, tay trái đã ôm lấy thắt lưng của Đại tiểu thư. Không ngờ lúc đó Trầm Mộng Lâm lại đang dán vào ngực hắn, bởi vậy hắn cũng kéo theo cả Trầm Mộng Lâm luôn. Trầm Mộng Lâm bước chân lảo đảo, cũng té xuống, tay phải Sở Phàm cũng ôm luôn lấy eo cô nàng!

Lực quán tính mạnh khiến Sở Phàm thiếu chút nữa cũng đứng không vững. Thêm nữa, trong bóng tối bước chân hắn luyến quỳnh không biết đang vướng mắc với chân của ai. Cuối cùng, thân thể của Sở Phàm cũng mất thăng bằng, cả người ngã nhào xuống sofa bên cạnh. Chính xác phải nói là kéo theo cả Đại tiểu thư cùng Trầm Mộng Lâm ngã lộn ra sofa.

“Bụp!” một tiếng, Sở Phàm rõ ràng cảm giác được một thân thể phụ nữ đang bị đè dưới ngực mình, bởi vì hắn cảm nhận được bộ ngực tròn trịa đầy đặn nữ tính. Tiếp đó lại thấy, nhị tiểu thư cũng kêu lên sợ hãi, cả người ngã sấp xuống lưng Sở Phàm.

Sở Phàm cảm thấy mình đang nằm đè lên một cô, tay phải đang ôm một cô, sau lưng còn một cô đang nằm úp lên. Trời ơi, đầu óc hắn bắt đầu phát cuồng!

Sở Phàm vừa mới có ý thức một chút, bỗng phát hiện cảm giác hình như miệng mình đang hôn lên khuôn mặt ngọc của cô nàng đang nằm bên dưới. Đồng thời hắn cũng ngửi thấy một mùi hương mà mình rất quen thuộc. Hắn đoán ra được người hắn đang đè lên chính là Đại tiểu thư!

Hơn nữa hắn còn đang hôn lên mặt Đại tiểu thư. Trời đất ơi, phát rò lên mất!

Không hiểu sao sau khi ý thức được là thân thể mình đang đè lên Đại tiểu thư, trong đầu hắn lại hiện ra vốc dằm mê người khi ở trong phòng của Đại tiểu thư, lại nghĩ đến cảnh xuân sắc tuyệt vời khi Đại tiểu thư thay đồ lót. Hắn nuốt nuốt nước miếng ừng ực, lửa nhiệt cháy bùng bùng trong lòng!

- Mau, đứng lên đi

Đại tiểu thư nói.

“A”Sở Phàm cố gắng phản ứng muốn đứng lên. Nhưng hai chân hắn hình như đang mắc với hai chân của nhị tiểu thư hay của Trầm Mộng Lâm. Bởi vậy không làm sao mà đứng dậy được.

“Tách” một tiếng, đèn trong phòng được bật lên, hóa ra là Tô Phi chạy ra bật đèn.

Sau khi bật đèn lên, cảnh tượng trước mắt làm Sở Phàm nhảy dựng. Hóa ra nhị tiểu thư đang dựa lên lưng hắn, hắn đang đè lên người Đại tiểu thư, hơn nữa tay phải hắn còn đặt lên bộ ngực căng tròn của Trầm Mộng Lâm!

Giờ ạ, nhìn thấy cảnh này, cho dù là người có tâm địa thuần lương cỡ nào cũng không tránh khỏi có suy nghĩ lệch lạc!!!

71. Chương 72: Đừng Có Động Vào Cô Ấy.

Sở Phàm lén nhìn lên đúng lúc Trầm Mộng Lâm hung hăng trừng mắt lườm hắn. Trước mắt bao nhiêu người tay mình lại để trên bộ ngực mềm mại của người ta, cô ấy không giận hắn mới là lạ!

Đại tiểu thư ngồi xuống trước,sau đó sửa sang lại quần áo xộc xệch, rồi sửa sang lại đầu tóc. Trên khuôn mặt xinh đẹp không nhuốm bụi trần thấp thoáng ửng đỏ. Sở Phàm liếc mắt ngấm nhìn Đại tiểu thư, nhớ tới vừa rồi mình vô tình hôn nàng trong lúc hỗn loạn, cảm giác như ánh mặt trời ấm áp, như hương hoa thoang thoảng. Thời khắc đó trong lòng Sở Phàm không hề có chút tạp niệm.

Có lẽ Đại tiểu thư cũng biết vừa rồi Sở Phàm vô ý hôn nàng, nếu không nàng cũng không lấy tay vuốt lên má vừa bị Sở Phàm hôn qua.

- Hừ, đều tại anh. Cả đứng cũng không vững, làm hại tất cả chúng ta đều bị ngã!

Nhị tiểu thư đấm Sở Phàm một cái, nói.

- Mình nghĩ là anh ta cố ý đấy. Anh ta cố ý chiếm tiện nghi của chúng ta!

Trầm Mộng Lâm đúng là người thẳng thắn, trực tiếp nói trắng ra vấn đề.

- Không, không phải. Lúc ấy tôi thấy Đại tiểu thư sắp ngã xuống, nên mới vội tới đỡ , cho nên...

Sở Phàm liếc mắt nhìn Đại tiểu thư một cái, phát hiện Đại tiểu thư đang lườm hắn. Ánh mắt kia như đang chất vấn mà cũng như đang nén giận, làm hắn nói cũng chẳng hết câu.

- Đều do anh. Nhảy cũng không thoải mái. Hay là chúng ta ra ngoài nhảy một lát đi. Nhảy ở đây mới có cảm giác.

Tô Phi đề nghị.

Tô Phi vừa nói xong, ngay lập tức nhận được sự tán thành của Trầm Mộng Lâm cùng nhị tiểu thư. Chỉ có Đại tiểu thư không đồng ý, nàng biết bên ngoài đang cực kì hỗn loạn, cho nên nói:

- Mọi người chơi đủ rồi thì về nghỉ đi, ngày mai các em còn phải đi học mà.

Nhị tiểu thư nhìn di động, nói:

- Chị ơi, giờ mới hơn mười giờ thôi, còn chưa tới mười một giờ mà. Chị à, chúng ta nhảy một lúc đi, nhảy cho toàn thân thư giãn rồi sau đó trở về thay áo quần tắm rửa, đi ngủ, được không?

Tô Phi và Trầm Mộng Lâm không để mất thời cơ cũng dùng chiêu bài đáng thương, đau khổ cầu xin Đại tiểu thư. Kết quả cuối cùng có thể đoán được, đại tiểu thư đồng ý, tuy nhiên cũng dặn dò không được chơi quá mức, nhảy một lúc phải về nhà.

Cảnh tượng bên ngoài quả nhiên khác hẳn so với phòng bên trong. Âm nhạc ồn ào đình tai nhức óc, ngọn đèn chớp giật. Dưới sự kích động của DJ, một đám nam nữ choai choai đang điên cuồng lắc lư, miệng hò hét kêu gào như dã thú!

Đại tiểu thư nhìn cảnh tượng như vậy thì chau mày. Nói thật ra, nàng thật sự không quen cảnh tượng này. Tuy nói nàng đã biết trước loại nhảy nhót điên cuồng ở nam nữ tuổi trẻ bây giờ là quá bình thường, nhưng không hiểu tại sao, trong lòng nàng vẫn bài xích cảnh tượng như vậy. Nhìn trong sân một đám con gái mặc quần áo hở hang đang vặn vẹo thân thể, phô bày đủ kiểu dáng động tác hấp dẫn, kêu gọi, hoặc là dán sát vào thân thể mấy gã đàn ông, điên cuồng nhảy nhót, đại tiểu thư thừa nhận mình không thể làm được.

- Chị ơi, chúng ta cùng nhảy đi.

Nhị tiểu thư nói.

- Chị không đi đâu, các em đi nhảy đi, chị ngồi ở quầy bar uống chút đồ nhìn các em nhảy là được rồi.

Đại tiểu thư nói.

Nhị tiểu thư cũng biết tính cách của chị nàng điềm tĩnh hơn mình, hoàn cảnh như thế này chắc chắn không hợp với chị, cho nên cũng không ép. Nàng cùng Tô Phi và Trầm Mộng Lâm chạy xuống sân nhảy bắt đầu nhảy nhót sôi động.

Đại tiểu thư ngồi ở quầy bar uống một ly nước chanh, ngẩng đầu lên bỗng thấy gương mặt Sở Phàm sáng lên dưới ánh đèn mờ ảo.

- Tiểu Sở, anh sao không cùng xuống đó nhảy với mấy đứa Tiểu Vân?

Đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi.

- Tôi lo lắng cho Đại tiểu thư!

Sở Phàm nhìn ra xung quanh, chân thành nói.

Đại tiểu thư thấy hơi cảm động, lập tức mỉm cười, lắc lắc mái tóc, nói:

-Tôi có gì mà phải lo lắng, anh mau xuống sân nhảy xem mấy đứa ấy thế nào đi, tôi thực sự không an tâm với mấy con bé này!

Dừng một chút, Đại tiểu thư tiếp tục nói:

- Đi đi, nếu tôi có chuyện gì tôi sẽ gọi anh, được chưa?

Sở Phàm nhìn thoáng qua ánh mắt nhu tình như nước của đại tiểu thư rồi xoay người đi ra sân nhảy!

Trong lòng hần viển viễn nhớ rõ sự dịu dàng thủy mị như nước trong mắt đại tiểu thư. Đời người có rất nhiều khoảnh khắc đáng để ghi nhớ kỹ, không bao giờ quên được.

Trong sân nhảy có đủ loại người mặc đủ loại quần áo. Trong đó cũng có một số ăn mặc khá mát, cũng có mỹ nữ mặc quần áo khá kêu gọi. Nhưng khi Kỷ Tiêm Vân, Tô Phi, Trầm Mộng Lâm ba người đẹp này đi vào trong sân nhảy thì tất cả những người còn lại đều chỉ làm nền cho họ. Kỷ Tiêm Vân thanh thuần thoát tục, Tô Phi cao gầy gợi cảm, Trầm Mộng Lâm quyến rũ xinh đẹp, ba đại mỹ nữ ba dáng vẻ tiêu biểu vừa xuất hiện liền thu hút tất cả sự chú ý của đám đàn ông trên sân.

Ba cô nàng xinh đẹp sau khi đi vào trong sân nhảy thì đối mặt nhau nhảy nhót bốc lửa. Theo tiếng nhạc của DJ mà nhảy, vòng eo mảnh khảnh uốn lượn vặn vẹo, cặp mông tròn dong đưa, đôi tay nâng vẫy giữa không trung, toàn bộ thân thể dường như muốn đắm chìm trong trạng thái kích thích phấn khởi này, hoàn toàn không chú ý những chuyện lật lọng xung quanh, cũng không biết bên cạnh mình đã có vài tên đàn ông tuổi trẻ dâm dăng đang như hổ rình mồi.

Tô Phi tiếp tục lắc lư thân thể, phô diễn dáng người thập phần hoàn mỹ gợi cảm. Cặp mông căng tròn hấp dẫn hàng chục con mắt mê đắm, mỗi một lần nhảy bộ ngực lại rung lên, chiếc áo khoác nàng đang mặc có vẻ không chịu nổi bộ ngực. Trầm Mộng Lâm hai mắt khép hờ, thở dốc, trong miệng rên rỉ thanh kích thích mê hồn, thân hình như một con rắn nước đang lắc lư. Nhìn vẻ quyến rũ động lòng người, làm cho người ta có cảm giác muốn ôm chặt trong lòng! Nhị tiểu thư thì nhảy thật thoải mái, đôi mắt phượng ngồi sáng, mặt hơi ửng đỏ, càng nhìn càng thấy thật xinh đẹp động lòng người, trên chóp mũi còn điểm nhẹ mấy giọt mồ hôi, quả thật là một mỹ nhân tuyệt sắc!

Rất nhanh chóng, ba người đã trở thành nhân vật trung tâm của sàn nhảy, cả nam lẫn nữ đều tự giác tạo thành một vòng tròn, lấy ba người làm tâm. Đặc biệt là đàn ông, bọn họ đều nhảy theo các nàng, nhảy theo từng bước một.

Lúc này đã có bốn, năm gã vây quanh ba người nhị tiểu thư. Chúng liên tục nhảy với các động tác hết sức bỉ ổi, trong mắt lộ ra vẻ thèm khát, không giấu được dục vọng với mấy người Tô Phi, Trầm Mộng Lâm.

Tất cả điều này Sở Phàm đều nhìn thấy, hần nhú mày, biết là nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt, chắc chắn sẽ gặp chuyện không hay. Hắn liền đến bên cạnh mấy người nhị tiểu thư, định khuyên họ rời đi.

Năm người trẻ tuổi kia nhảy thành một vòng vây, đem mấy người nhị tiểu thư vây vào giữa. Nhị tiểu thư, Tô Phi và Trầm Mộng Lâm xinh đẹp làm cho người ta muốn học máu, đáng người làm cho chúng dục hỏa cháy rực. Trong mấy tên đó không ngờ có một tên vươn tay phải ra, muốn chụp vào cặp mông của Tô Phi, khi sắp thực hiện được hành vi này thì hầnbỗng cảm thấy tay phải mình bị cản lại, bị một cánh tay khác nắm chặt không thể động đậy!

Gã thanh niên kia trong lòng hoảng hốt, quay đầu nhìn lại, thấy Sở Phàm đang thản nhiên cười. Sở Phàm nhìn chằm chằm gã thanh niên với ánh mắt lạnh lùng, nói:

- Đừng có động vào cô ấy!

Nói xong Sở Phàm dùng thân thể che trước mấy người Tô Phi, nhị tiểu thư, lạnh lùng ngăn cản mưu toan rình rập của năm kẻ kia với các nàng, cũng dường như tuyên bố với chúng “ba cô này là người của tao, chúng mày dù muốn cũng không chạm được vào dù chỉ một cọng lông tơ”

72. Chương 73: Mỹ Nữ Mang Họa.

Cái tên bị Sở Phàm bắt được tay trong lòng run sợ, hần ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn Sở Phàm rồi lập tức ngang ngược nói:

- Buông ra!

Sở Phàm vẫn thản nhiên cười, buông lỏng tay ra, tên kia sau khi rút tay về nhìn Sở Phàm như đang nhìn muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Sau đó hắn nói nhỏ một hai câu với tên bên cạnh, tên kia liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái rồi lập tức quay người bỏ đi.

Lúc này ba người nhị tiểu thư đã lấy lại tinh thần, dường như phát hiện ra chuyện gì đó, liền nấp sau lưng Sở Phàm chờ xem kịch.

Sở Phàm biết được nơi này không nên ở lại, bởi thế nên nói nhỏ:

- Nhị tiểu thư, chúng ta đi khỏi đây thôi.

- Sao mà phải đi, vì sao mà chúng ta lại phải đi mà không phải bọn chúng? Xem bộ dạng của bọn chúng thì cũng biết chỉ là một đám vô lại, hừ, nhị tiểu thư ta đây mà thèm sợ chúng sao!

Nhị tiểu thư liếc mắt nhìn tên kia, khinh thường nói.

- Đúng vậy, mấy tên côn đồ này thì sao phải sợ! (DG: oh yeah, mấy chị này cứng quá!!!)

Tô Phi cũng chen vào.

- Loại người như thế, hung hăng vậy thôi, tuyệt đối không dám đánh nhau đâu.

Trầm Mộng Lâm làm ra vẻ hiểu biết, nói.

Sở Phàm nghe thấy thế, cảm thấy dở khóc dở cười, mấy bà cô trẻ của tôi ơi, các bà lại còn sợ thiên hạ không loạn nữa hay sao chứ!!!

Nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng phải đem mấy người bọn họ ra khỏi đây.

Ai ngờ, cái tên mới đi lúc này đã dẫn theo tám tên khác, dáng vẻ rất lưu manh, hùng hổ vây lấy bọn Sở Phàm, nhốt họ ở bên trong, không có đường thoát ra.

“Xoảng, xoảng, xoảng!” vài tiếng, mấy tên kia đập mấy chai bia đang cầm trong tay xuống đất, phát ra tiếng kêu chói tai.

Thật ra đây cũng là một tín hiệu, ý là ở đây sắp có đánh nhau. Ở mấy cái quán bar ăn chơi như thế này, đánh nhau là chuyện bình thường, vậy nên toàn bộ nam nữ trong sàn nhảy đều tự động lùi ra ngoài, để lộ một khoảng trống trên sàn nhảy, đồng thời họ cũng đứng ngoài chờ xem kịch.

DJ lúc này thấy có va chạm đã ngừng chơi nhạc, mà đèn ở sàn nhảy cũng đã được bật lên.

Đại tiểu thư từ đầu vẫn ngồi im ở quầy bar một mình uống nước chanh. Nhưng với một vẻ đẹp như thế, khí chất độc đáo hơn người như thế, một mỹ nữ thuộc hàng cực phẩm như thế sao lại ko khiến cho người khác chú ý đến nhỉ?

Đại tiểu thư cũng cảm giác được có một đôi mắt luôn nhìn chằm chằm vào mình, vậy nên nàng giả vờ lơ đãng nhìn quét qua khắp nơi. Phát hiện ra một đôi mắt đang nhìn vào mình, thâm tình nóng bỏng, lại thấy mơ hồ bóng dáng một người đàn ông, mặt nàng nóng bừng lên, vội vàng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn qua nữa.

Lúc này, cũng vừa lúc là ở giữa sàn nhảy xảy ra náo loạn, hình như mới phát sinh chuyện gì. Đại tiểu thư cảm thấy lo lắng, muốn đi tìm mấy người nhị tiểu thư, Tiểu Phỉ, Mộng Lâm, vì vậy vội vàng đứng dậy đi ra sàn nhảy.

Đại tiểu thư vừa đứng dậy, người đàn ông đang ngồi trong góc phòng chăm chú ngắm nàng cũng đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ cười cực kì thâm thúy!

Đại tiểu thư vừa đi vào giữa sàn nhảy đã thấy được mười mấy tên côn đồ đang vây lấy Sở Phàm cùng mấy người nhị tiểu thư. Nàng vô cùng lo lắng, thầm nghĩ có phải mấy người Tiểu Vân lại gặp tai bay vạ gió gì không đây?

- Tiểu Sở, có việc gì vậy? Mấy người này làm gì ở đây?

Đại tiểu thư chen vào giữa, đi đến chỗ mấy người Sở Phàm, mở miệng hỏi.

Mấy tên lưu manh kia nhìn thấy lại có một tuyệt đại mỹ nữ đi tới bên cạnh Sở Phàm, tất cả đều toát mồ hôi, thầm nghĩ thằng ngốc đối diện mình thật là may mắn quá. Ai mà ngờ được hán lại có đến bốn tuyệt đại mỹ nữ như hoa như ngọc bên người chứ. Thực là con mẹ nó may mắn!

- Đại tiểu thư, không có gì đâu, có thể là do có chút hiểu lầm, giải thích là được rồi.

Sở Phàm nói.

- Hiểu lầm? Hừ, nếu thế thì hiểu lầm thật là lớn đấy!

Tên thanh niên tóc vàng vừa bị Sở Phàm giữ tay lúc này ngạo mạn nói.

Lúc này có một tên khác đi tới, hỏi tên tóc vàng kia:

- Là thằng nhóc kia chọc chú mày?

- Cường ca, chính là thằng ôn con không biết trời cao đất dày này, hán định đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân đó.

Tên tóc vàng đối với Cường ca kia có vẻ rất tôn kính.

- Người anh em, chúng ta là không cừu không oán, chẳng qua có chút hiểu lầm nho nhỏ thôi, hi vọng mọi người chuyện nhỏ hóa thành không, cho qua đi, nhường đường cho chúng tôi đi.

Sở Phàm khách khí nói.

- Mày trêu anh em của tao còn muốn đi dễ vậy sao?

Cường ca lạnh lùng nói.

- Nếu người anh em này không định sàm sỡ cô ấy, tôi cũng sẽ không ra tay ngăn lại!

Sở Phàm cũng lạnh lùng đáp.

- Thằng ôn con thích xen vào chuyện người khác, ai biết được mấy mỹ nhân này có thích ta sàm sỡ các nàng hay không chứ, ha ha!

Thằng tóc vàng cười tục tĩu nói.

Mấy tên còn lại cũng bắt đầu cười rộ lên.

- Chà, quả nhiên mỡ quạ đen không nói được cái gì tốt đẹp. Loại côn đồ như mày bốn tiểu thư còn chưa thèm để ý đến. Mày là cóc ghẻ mà định ăn thịt thiên nga sao?

Nhị tiểu thư khinh thường nói.

Tên tóc vàng nghe thấy thế có vẻ rất xấu hổ.

Lúc đó, đại tiểu thư mới ra mặt, nói:

- Mọi chuyện tối nay chỉ là chút hiểu nhầm nho nhỏ thôi. Mọi người an toàn không vấn đề gì là tốt rồi. Mỗi bên lùi một bước chẳng phải là tốt hơn ư?

Cường ca ngắm Đại tiểu thư một cái, nuốt nước miếng nói:

- Muốn đi cũng được thôi, nhảy với mấy anh em ta một vài bài chúng ta liền cho đi, đồng ý không?

Đại tiểu thư cảm thấy kinh tởm cái ánh mắt của Cường ca, nhị tiểu thư lại không kìm nổi lớn tiếng nói:

- Đừng nghĩ rằng bọn mày nhiều người mà oai. Hừ, Tiểu Ngốc Ngốc của tao chỉ cần một mình cũng đánh bại được tất cả bọn mày. Tiểu Ngốc Ngốc, anh mau đi giáo huấn tất cả bọn chúng cho tôi!

- Chỉ nhờ có hấn? Ha ha, mỹ nữ, hấn là gì của cô em? Hộ hoa sứ giả sao?

Tên tóc vàng cười lớn nói.

- Hấn là vệ sĩ của chúng ta!

Tô Phi nói tiếp.

- Vệ sĩ? Ha ha, thật sự là hiếm thấy, vệ sĩ thế này quả là hiếm thấy!

Cường ca cũng cười ha hả nói.

Sở Phàm không thèm để ý tới bọn chúng, hấn cúi xuống nói nhỏ với đại tiểu thư:

- Chúng ta đi thôi, không cần để ý tới chúng!

Nói xong liền đi tới trước, đang muốn đi qua mấy tên này để ra ngoài, lúc này Cường ca đột nhiên liếc mắt, ngay lập tức có một tên hung hăng cầm một chai bia đánh vào đầu Sở Phàm!

Đại tiểu thư thấy thế không kìm nổi kinh hãi thốt lên một tiếng. Ánh mắt Sở Phàm lạnh lẽo, nhảy lên, sau đó nghiêng người né tránh khỏi chai bia đang đập xuống. Tay phải bắt lấy tay phải tên đánh lén, khuỷu tay trái đánh thẳng vào cổ họng tên này, một đòn chí mạng. Tên kia chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó Sở Phàm đá bay tên này về phía mấy người Cường ca, lạnh lùng nói:

- Chúng mày tốt nhất đừng để tao phải ra tay!

73. Chương 74: Lấy Một Địch Nhiều.

Năm tên thanh niên này có tên cầm chai bia, có tên cầm ghế, có tên lại giấu vũ khí trong lòng bàn tay, từ những hướng khác nhau tiến về phía Sở Phàm. Mắt tên nào cũng lộ ra hung quang, xem ra là muốn đánh cho Sở Phàm thành tàn phế luôn thì mới cam tâm.

Sở Phàm giơ hai tay che chở mấy người đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đang đứng đằng sau. Hắn hơi quay đầu, trầm giọng bảo:

- Đại tiểu thư, các cô lui lại một chút, không cần tiến đến.

Đại tiểu thư nghe được giọng Sở Phàm trầm thấp kiên quyết, nhìn sắc mặt hắn kiên nghị bằng hàn thì trong lòng giật thót. Giọng nói của hắn dường như có ma lực không thể kháng cự. Đại tiểu thư che chở cho các cô gái lui lại, tuy nhiên trong ánh mắt đại tiểu thư còn có thêm một tia sầu lo. Dù sao đối phương có mười hai mươi ba người, Sở Phàm lẻ loi một mình, hắn có thể kháng cự được sao?

Nhìn bóng dáng cao cao gầy gầy của hắn, Đại tiểu thư không khỏi nghĩ thầm- “Chẳng lẽ đây là chính là tên Sở Phàm hùng mạnh, lãnh huyết, vô tình, quyết tuyệt, thậm chí còn có một chút tàn nhẫn theo như lời tiểu Vân nói sao?”

Lúc này, năm tên thanh niên phía bên kia đã tấn công theo ba vị trí trước mặt, bên trái, bên phải. Sở Phàm vẫn bất động. Khi năm tên bắt đầu chạy xông lên thì hắn đã nhìn ra năm tên này chỉ là những tên côn đồ mà thôi, không có chút công phu nào cả, chỉ là loại côn đồ đánh đám vật vãnh đầu đường, quán rượu mà thôi.

Đối phó với những tên côn đồ như vậy, Sở Phàm tự tin một mình mà tiếp mười người cũng không có vấn đề gì. Quả thực hắn có thực lực như vậy.

Sở Phàm quyết định lấy cứng răn đối phó với cứng răn, hạ uy phong của đối phương. Hắn đem thủ kính mạnh mẽ “Kim cương thủ” tập trung về hai nắm đấm, ánh mắt lạnh lẽo, mạnh mẽ bắn về phía bên phải, tấn công như sấm vang chớp giật, khí thế như mãnh hổ vồ mồi.

Tên thanh niên gần nhất phía bên phải cầm chai bia trong chớp mắt đã thấy Sở Phàm nhao đến trước mặt gã, trong lòng cả kinh, cầm chai bia ném bay đến đầu Sở Phàm. Sở Phàm không né tránh, ngưng tụ thủ kính “kim cương thủ”, tay phải chém ra một La Hán quyền, quyền kinh hùng mạnh mang theo cả tiếng gió. Một quyền này có sức công phá khủng bố khó lường.

“Phanh” một tiếng vang lên, bọt nước văng khắp nơi, đó là chai bia bị đánh bể làm bia vang tung tóe. Sở Phàm dùng một quyền đánh bể chai bia, lực quyền không hề giảm đánh thẳng vào sống mũi của tên thanh niên kia. Bị các mảnh thủy tinh vỡ nhỏ li ti của chai bia bắn cả lên mặt, gã kia kêu lên một tiếng đau đớn, máu me bê bết, ngã vật xuống đất!

Một gã thanh niên khác phía bên phải nổi giận gầm lên một tiếng. Tay phải ra đòn như đám bốc đánh vào mặt bên trái của Sở Phàm. Chỉ tiếc là một quyền của gã còn chưa chạm tới mặt Sở Phàm thì gã đã cảm thấy ngực mình vô cùng đau đớn. Cúi đầu nhìn xuống, không biết khi nào tay trái của Sở Phàm đã đánh vào ngực gã, rồi gã cảm thấy hai mắt biến thành màu đen, đầu mê man, lại ngã lộn ra đất! Kỳ thật một quyền này của Sở Phàm là đánh vào huyệt Thiên Trung của gã. Huyệt Thiên Trung là một yếu huyệt của con người, khi bị trọng lực giã vào thì nội khí tán loạn, thần trí mơ hồ.

Tiếp theo, Sở Phàm giống như một con báo đen, gập cả người lại, nhanh chóng đánh về phía bên trái. Bên trái có hai ánh mắt âm trầm của hai gã thanh niên đang tiến về phía hắn. Nhưng mà hai gã thanh niên này còn chưa thấy tình huống trước mắt thì đã cảm giác thấy một trận kinh phong quật tới, Sở Phàm như quỷ mỵ hiện ra trước mắt bọn họ. Một gã thanh niên trong đó còn chưa phản ứng cũng đã bị một chưởng của Sở Phàm đánh vào cổ họng. Tiếp theo Sở Phàm đá gã thanh niên này, “Oanh” một tiếng gã đã ngã lộn trên mặt đất, có lẽ xương cốt toàn thân cũng bị tán loạn.

Ánh mắt gã thanh niên còn lại co rụt lại, giơ tay phải lên, một tia sắc lạnh chợt lóe lên đâm thẳng vào cổ họng Sở Phàm. Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, hắn biết đây là một con dao nhỏ sắc bén, mà lưỡi dao này đang nhắm thẳng tới cổ họng mình. Đối phương dường như muốn lấy mạng mình mới cam tâm.

Hắn trong lòng hơi giận dữ, tay phải co lại thành long trảo, xuất ra công phu “Long trảo cầm nã thủ”, duỗi ra, tìm tòi. Sau khi một trảo đã kiềm giữ con dao trên tay phải của gã thanh niên kia, tay phải của Sở Phàm bắt lấy cổ tay của gã thanh niên này hướng lên một cái. “Răng rắc” một tiếng, cổ tay phải của gã thanh niên này đã bị bẻ gãy, tiếp theo “đình đang”, một con dao nhỏ sắc bén rơi xuống đất. Tiếp đó, Sở Phàm đâm mạnh vào mặt phải gã làm cước bộ của hắn lão đảo, vòng vo mấy vòng rồi ngã âm xuống đất.

Lúc này, gã thanh niên trong tay giơ bằng ghế đã sắp phang vào mặt Sở Phàm, Sở Phàm ngẩng đầu mạnh mẽ, lạnh lùng trừng mắt nhìn gã. Trong lòng gã thanh niên liền cảm thấy lạnh lẽo, hai chân run run, gã cảm thấy một áp lực hùng mạnh từ trên người Sở Phàm đang áp bức gã. Hai tay gã run lên, bằng ghế vẫn đang giơ lên cao nhìn phải nhìn trái, tiến cũng không được lui cũng không xong, thần sắc vô cùng tội tệ. Sở Phàm hừ lạnh một tiếng, một cước đá thẳng vào bụng gã, đá gã bay ra xa, gián tiếp giúp gã thoát khỏi tình huống xấu hổ này.

Thời gian ngắn ngủi không đến hai phút, năm gã thanh niên xông lên đã bị hạ hết. Những người vây xem bốn phía quanh đó đã hét to hoan hô ủng hộ, trong đó còn có tiếng thét chói tai kích thích của các cô gái. Có mấy cô bé học sinh còn nhìn về phía Sở Phàm với ánh mắt đầy vẻ hâm mộ. Mấy cô bé học sinh vẫn còn ở tuổi vị thành niên hoặc là vừa trưởng thành sùng bái nhất chính là người anh hùng trong đám đông. Bởi vậy sau khi các nàng chứng kiến màn biểu diễn đầy kịch tính của Sở Phàm thì tất cả đều ái mộ không thôi. Có mấy cô bé nữ sinh còn giơ tay về phía Sở Phàm hô to :

- Anh chàng đẹp trai ơi, em yêu anh. Anh chàng đẹp trai ơi, em muốn anh

Xung quanh đang gào thét hoan hô ủng hộ nhưng Sở Phàm vẫn bất động, hắn lạnh lùng nhìn về phía bọn Cường ca. Gã thanh niên tóc vàng lúc trước kêu gào thì giờ thân thể đã lui lại đã không còn vẻ hùng hổ can rở nữa. Ngay cả sắc mặt của Cường ca cũng trở nên tái nhợt khó coi. Gã đã nhìn ra thân thủ của Sở Phàm, đồng thời cũng biết cho dù là Sở Phàm nhường một tay cộng thêm một chân, mười mấy người bọn họ cùng xông lên cũng đánh không lại hắn.

Cường ca nhận thức rõ điều này. Theo lý mà nói nếu mình biết rõ không phải đối thủ thì nên nhanh chóng lui lại. Nhưng đánh không lại rồi chạy trốn chết trốn tránh sẽ ảnh hưởng tới thể diện. Cường ca quay đầu nhìn nhiều người đang vây xem xung quanh, gã thật sự không có mặt mũi mà lui lại. Nếu không gã về sau sao có thể ở vùng này tiếp tục làm ăn ? Về sau gã còn có mặt mũi nào đến khu giải trí này được nữa?

Cho nên biết rõ không địch lại nhưng Cường ca vẫn cứng rắn chống lại. Kỳ thật trong lòng gã sớm đã sợ muốn chết, bởi vì gã nhìn không ra đàn em của mình vì sao vừa mới đối mặt với Sở Phàm là ngã lăn ra hết, nhưng gã thấy rõ một điều là Sở Phàm rất nguy hiểm.

Sở Phàm lạnh lùng trừng mắt nhìn gã thanh niên tóc vàng. Đột nhiên bàn chân chuyển hướng tiến về phía gã. Gã thanh niên tóc vàng sắc mặt cả kinh, run giọng nói:

- Cường ca, cứu, cứu em... ..

Lời còn chưa dứt Sở Phàm đã vọt tới, “chát chát” hai tiếng, Sở Phàm đã tát mạnh lên hai tay gã. Tiếp đó, hai tay hắn đặt trên vai phải của gã tóc vàng, lôi kéo nhẹ nhàng, gã tóc vàng rú lên “a....” một tiếng, vai phải của gã đã bị trật khớp. Hai tay Sở Phàm lại tiến qua vai trái của gã, ánh mắt gã đầy vẻ sợ hãi, cầu xin, nhưng Sở Phàm không lưu tình tiếp tục bẻ trật khớp vai trái của gã, rồi túm gã ném qua chỗ mấy nàng, nói:

- Nhị tiểu thư, giao hắn cho các cô xử lý.

Gã thanh niên tóc vàng bị ném tới trước mặt rồi thì Đại tiểu thư , Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm mới hồi phục tinh thần lại được. Trong bốn mỹ nữ này, ngoại trừ nhị tiểu thư thì ba người còn lại ngăn cả người ra, tất cả đều vì hành động của Sở Phàm.

Ba nàng đại tiểu thư, Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm không thể tưởng tượng được hắn ngày thường nhìn qua có vẻ ngốc ngốc hơn nữa thân thể (không thể nói giảm nói tránh được) thực là gầy yếu. Nhưng thật không ngờ, thật khó tin được, chỉ bằng một mình hắn đã đánh đối phương tan tác. Các nàng đều chưa thấy rõ vì sao mấy gã bên kia cứ xông lên lại ngã xuống đất. Mà hơn nữa lúc này nhìn qua Sở Phàm đúng là có vẻ rất cuốn hút mê người. Thủ đoạn không có chút lưu tình, không có chút mềm lòng nào lại càng làm sâu sắc thêm sức hấp dẫn trên người hắn.

Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm trong lúc nhất thời đều nhìn đến ngây ngốc. Các nàng vốn tưởng rằng một người đấu với một đám người chỉ có ở trong phim, không nghĩ tới, các nàng tuyệt đối không nghĩ tới người mà các nàng ngày thường đùa giỡn làm khó dễ như Sở Phàm lại vừa trình diễn một màn xuất sắc một người đấu với nhiều cho mình xem.

Đối với biểu hiện của Sở Phàm, nhị tiểu thư sớm đã không còn kinh ngạc. Nhưng Đại tiểu thư, hiển nhiên còn chưa thoát ra khỏi nỗi khiếp sợ. Giờ phút này trong đầu nàng đang dồn dập từng đợt sóng. Nàng đột nhiên phát giác cái tên Sở Phàm trở nên hùng mạnh, lãnh huyết, vô tình, quyết tuyệt, thậm chí còn có một chút tàn nhẫn này đã tác động mạnh mẽ đến tâm trí mình.

74. Chương 75: Tôi Mới Là Người Che Chở Cô Ấy! (phần Một).

Đầu tiên là nhị tiểu thư trực tiếp đá mạnh một cước vào vùng cấm của gã, gã thanh niên tóc vàng không kìm nổi đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết. Có trời đất chứng giám, nhị tiểu thư lại mang giày cao gót có mũi nhọn!!!

- Đồ rùa đen nhà mi, còn không biết bà cô mi là người như thế nào hay sao mà còn dám ăn nói vô lễ với ta thế hả. Loại như mi mà cũng dám lại đây đùa giỡn bốn tiểu thư á. Ta thêm vào, mi nhìn lại mình xem, mặt toàn mụn là mụn, mũi cũng chấm đen chấm trắng toàn những mụn. Ta mà là mi thì ta phải ở trong nhà không dám bước chân ra cửa, đồ phải làm mất thể diện của đàn ông Hoa Hạ!

Nhị tiểu thư thở phì phì nói.

Lúc này Tô Phỉ cũng qua bên này. Ánh mắt chán ghét lườm gã thanh niên tóc vàng một cái, nói:

- Bộ dạng thật đúng là không phải xấu bình thường đâu. Để ta ra quyền điều chỉnh dung nhan cho mi nhé.

Tô Phỉ nói xong tụt giày ra phang luôn vào mặt gã này, đánh gã tới mức kêu cha gọi mẹ, kêu gào khóc lóc thảm thiết.

- Ôi thật là xấu hổ ban đại diện phường! Đàn ông mà khóc lóc thế này, rốt cuộc thì mi có phải là đàn ông không đấy?

Trần Mộng Lâm cũng nhìn qua đó, quát hỏi.

- Rất đơn giản, cởi quần hần nhìn xem thì biết ngay thôi mà.

Tô Phỉ nói với vẻ rất nghiêm chỉnh.

Gã thanh niên tóc vàng nghe vậy thì biến sắc, mặt so với lúc khóc còn khó coi hơn. Gã mấp máy khóe miệng, yết hầu run rẩy, dường như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng nói không nên lời. Trong mắt gã, ba mỹ nữ xinh đẹp kêu gọi này không phải là các cô gái bình thường, mà là ba con ma nữ. Gã chưa bao giờ thấy một cô gái xinh đẹp kêu gọi trước công chúng lại dám nói thẳng tuột ra là phải cởi quần một người đàn ông. Lại càng không ngờ là chuyện này lại xảy ra với gã, gã bị kích động đến phát khóc lên được.

- Tổ đồng ý, Phỉ Phỉ. Bỏ xử lý đi.

Nhị tiểu thư giơ hai tay tán thành, vẻ mặt cười giảo hoạt .

- Hơ, tổ, tổ chỉ đề nghị thôi. Xử lý thì vẫn là Mộng Lâm thích hợp nhất.

Tô Phỉ dừng một chút, nhỏ giọng nói:

- Mộng Lâm là chuyên gia trong lĩnh vực này.

- Đi đi đi, Phỉ Phỉ chết tiệt, bỏ mà nói bậy nữa thì cẩn thận tổ đập nát cái mồm quạ đen của bỏ đấy, hừ!

Trần Mộng Lâm mặt cười hơi hơi đỏ ửng, hừ thanh nói.

Tô Phỉ nghịch ngợm thè lưỡi, không dám nói thêm nữa.

- Hay là bọn mình mỗi đứa đá một cước vào chỗ đó của hắn đi. Nhìn bộ dáng của hắn cũng không giống nam nhân, phẩy hắn đi cho bớt việc .

Nhị tiểu thư nghĩ nghĩ, nói.

- Tốt tốt, tớ trước nhé.

Tô Phỉ nhảy nhót đứng lên.

Trong mắt gã thanh niên tóc vàng bắt đầu toát ra vẻ sợ hãi đau đớn!

...

Bên này, Sở Phàm cùng Cường ca đang đứng thủ thế cách nhau hai thước.

Cường ca vốn đem đến đây mười hai tên đàn em, nhưng ngay lập tức có sáu tên đã bị Sở Phàm đánh ngã. Trừ gã ra thì còn lại sáu tên nữa. Cường ca nhìn trái nhìn phải, trên mặt sáu tên còn lại kia đều mang một thần sắc kinh hãi giống nhau.

Nói thực ra trong lòng Cường ca cũng đang rất thiếu tự tin. Hai mắt Sở Phàm lóe lên hàn quang giống như hai thanh lợi kiếm đâm vào sâu trong nội tâm của gã, gã không dám nghênh chiến với Sở Phàm đang nhìn mình đầy khiêu khích. Gã có chút khuất phục mà cúi đầu, trầm giọng nói với sáu tên đàn em ở phía sau:

- Toàn bộ tiến lên cho tao, tao không tin là tất cả chúng ta không làm thịt được hắn.

Sáu gã thanh niên lui ở phía sau Cường ca nghe vậy thì tất cả đều bất động, đưa mắt nhìn nhau. Ai cũng không muốn xông lên trước, cuối cùng tên nào cũng đều đứng bất động tại chỗ.

Cường ca tức khí phun ra đằng mũi, trong bụng lửa giận bùng bùng. Gã cũng không tức giận đàn em của mình, bởi vì làm đại ca như gã mà cũng nhát gan, cũng không dám lên, bởi vậy dựa vào cái gì mà quát mắng bọn nó đây?

Sở Phàm nhìn ra Cường ca đang trong tình cảnh xấu hổ, muốn tiến lên nhưng không có đảm lượng, muốn lui lại thì không còn mặt mũi, hắn lạnh nhạt cười cười, nói:

- Bây giờ bọn tao đi được chưa?

Hắn nói xong những lời này thì tất cả mọi người ở đó đều xôn xao hết cả lên. Tất cả mọi người đều chỉ chỗ bàn tán nhóm Cường ca, dường như đang kích thích Cường ca, châm ngòi cho cảm giác bị sỉ nhục và phần nộ trong lòng gã.

Quả nhiên, tiếng bàn tán xôn xao xung quanh khiến máu nóng của gã bốc lên. Cổ lấy dũng khí, gã tức giận nói:

- Đi con mẹ mày ý. Mày đánh bị thương đàn em của tao mà còn muốn đi sao? Tao là người đầu tiên không cho phép.

- Dừng cảm đấy! Thế ý của mày là muốn tiếp tục đánh nữa chứ gì?

Sở Phàm hỏi.

Kỳ thật nếu có cái thang thì Cường ca đã sớm lui xuống rồi. Gã không muốn đau khổ chống đỡ đến bây giờ đâu, nhưng hiện tại gã như là tên đã lên cung không thể không bắn đi!

Đang trong tình cảnh giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng, hết sức gay go, một thanh âm hùng hậu trầm ổn chậm rãi truyền đến:

- Mấy vị bằng hữu có chuyện gì mà không ngồi xuống nói chuyện hòa hảo được với nhau hay sao? Động tay động chân chẳng những không giải quyết được vấn đề mà còn tổn thương hòa khí, sao phải làm vậy chứ .

Nói xong, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi chậm rãi đi đến giữa sân, theo sau hắn là mấy nhân viên bảo an của khu giải trí Hào Thành KTV.

Người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, giọng điệu lôi cuốn, cử chỉ tao nhã, đôi mắt thâm thúy cũng không biết đã làm mê man bao nhiêu cô gái si tình, khuôn mặt luôn mang vẻ thần nhiên ôn hòa mỉm cười,

nhìn qua rất thành thực lại văn nhả. Nam nhân như vậy thì những cô gái mới ngoài hai mươi tuổi sẽ không thể kháng cự nổi. Nam nhân như vậy giống như là ánh mặt trời ấm áp có thể hòa tan băng giá trong nội tâm của bất cứ một nữ nhân thành thực nào.

- Tôi là Lý Dịch, là quản lý ở đây. Mấy vị bằng hữu có thể nể mặt Lý một chút mà bắt tay giảng hòa không đánh có được không? Kỳ thật tất cả mọi người đều đến đây vui chơi giải trí. Nhìn xem các vị làm loạn lên thế, tuy tôi không lo ngại gì cho sinh ý của chúng tôi cả, nhưng, quan trọng là các vị vui chơi cũng không tận hứng, đúng không ?

Lý Dịch nói xong nhìn Sở Phàm một cái, lại nhìn Cường ca một cái, tiếp tục nói:

- Như vậy đi, chuyện hôm nay của mọi người coi như chỉ là hiểu lầm thôi. Hai bên mỗi người lui lại một bước, mọi người cùng cười hóa giải ân cừu được không? Nếu các vị không để cho Lý một chút mặt mũi thì Lý một cũng chỉ cần báo cho cảnh sát đến giải quyết là xong.

Cường ca trong lòng cũng không muốn đánh tiếp với Sở Phàm. Giờ phút này lại có quản lý của Khu giải trí đứng ra nói giùm, gã cũng biết thời biết thế, vì thể diện của Lý Dịch, cũng là vì thể diện của mình mà hạ đài.

Lập tức Cường ca ra vẻ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hừ, hôm nay ta nể mặt ông chủ Lý, không chấp nhận thẳng ranh này.

Nói xong quay đầu về bọn đàn em của mình nói

- Còn đứng đó làm gì nữa? Đi đỡ bọn nó đứng lên, đi thôi.

Sở Phàm nhìn Lý Dịch một cái, trong lòng thầm than: lợi hại, lợi hại!

Lý Dịch lựa chọn thời cơ xuất hiện rất kịp thời. Chắc chắn là gã đã nhận ra Cường ca không dám đánh với Sở Phàm nữa nhưng vì thể diện nên không chịu chạy lấy người, cho nên mới cố ý hiện thân đi ra, ra vẻ lão luyện, giúp Cường ca có cơ để hạ đài. Lý Dịch nói khơi khơi một hồi đã giải quyết xong chuyện này, công lao toàn bộ đổ lên đầu gã. Nếu khi Sở Phàm cùng Cường ca vừa mới có mâu thuẫn đã hiện thân khuyên bảo thì chắc chắn là không có hiệu quả. Khi đó Cường ca khẳng định không nể mặt hắn. Đợi cho đám người Cường ca bị Sở Phàm đánh cho sợ hãi thì mới là lúc thích hợp để hắn xuất hiện, kết quả là làm ít mà công to.

Sở Phàm lúc trước còn thấy lạ là vì sao xảy ra chuyện đánh nhau mà trong này lại không có bóng dáng một nhân viên bảo an nào cả. Xem ra nhất định là do Lý Dịch sớm có dặn dò bọn bảo an không cần xuất hiện vội. Nhưng vì sao Lý Dịch lại làm như vậy chứ ? Lý Dịch thân là ông chủ quản lý cả khu Karaoke này, theo lý thì khi xảy ra đánh nhau ẩu đả nếu không có tai nạn chết người, gã cũng không cần có mặt, lại càng không cần phải khuyên giải. Như vậy, việc làm vừa rồi của Lý Dịch chắc chắn là có mục đích, vậy mục đích của gã là gì?

Lúc này, ánh mắt thâm thúy của Lý Dịch nhìn về phía Đại tiểu thư. Đại tiểu thư bỗng run lên. Nàng vô cùng quen thuộc với ánh mắt của tên Lý Dịch này. Rõ ràng chính là người đàn ông lúc trước ngồi ở một góc của quầy bar nhìn chăm chăm vào nàng.

75. Chương 76: Tôi Mới Là Người Che Chở Cô Ấy! (phần Hai).

- Các bạn, không có việc gì rồi, các người tiếp tục vui chơi đi.

Lý Dịch nói xong, lại quay lại Sở Phàm, giọng áy náy nói:

- Anh bạn, thật sự xin lỗi! Các vị đến đây vui chơi lại gặp chuyện thế này. Như vậy đi, phí tổn của các vị đêm nay đều do tôi mời, được không?

- Ai dà, ông chủ Lý quá lời rồi. Xin ghi nhận ý tốt của ông. Dù sao thì đây cũng là việc kinh doanh của ông. Làm thế chúng tôi cũng cảm thấy không được thoải mái.

Sở Phàm khách khí nói.

- Anh bạn nói như vậy chính là không nể mặt Lý nữa rồi. Dù có thế nào thì nói phí tổn của các vị trong đêm nay tôi sẽ free hết, không phải chỉ là bồi thường cho các vị thôi đâu.

Lý Dịch nói xong đột nhiên quay sang đại tiểu thư các nàng, thân thiện hỏi:

- Các quý cô không việc gì chứ?

- Không việc gì. Vừa rồi ông chủ Lý ra mặt khuyên bảo thật sự là vô cùng cảm kích.

Đại tiểu thư cảm kích nói.

Trong mắt Lý Dịch hiện lên một tia vui vẻ. Gã cười rất tao nhã, nói:

- Tiểu thư quá khách khí rồi. Tôi làm như vậy cũng là đương nhiên. Đều do tôi quản lý không nghiêm nên mới phát sinh chuyện như vậy. Nếu không may mà các vị xảy ra chuyện gì thì tôi đây thật sự là xấu hổ vô cùng.

Sở Phàm vẫn đang âm thầm quan sát Lý Dịch, bởi vậy khi ánh mắt gã chợt lóe ra một tia vui vẻ thì hẳn đương nhiên là chú ý tới ngay. Hắn cũng nhìn ra ánh mắt của Lý Dịch đang nhìn về phía đại tiểu thư, luôn toát ra một vẻ cuồng nhiệt không kiềm chế, giống như là một gã thợ săn nhìn thấy một con mồi ngon lành.

Sở Phàm đã đoán ra ý đồ của Lý Dịch. Khi Lý Dịch xuất hiện khuyên bảo, giải trừ mâu thuẫn giữa hắn với Cường ca thì hẳn đã nhìn ra Lý Dịch cũng không đơn giản là như vậy. Nhưng lúc ấy hắn còn không nhìn ra ý đồ của Lý Dịch. Đến lúc này hắn đã biết mục đích của Lý Dịch là đại tiểu thư, gã muốn theo đuổi đại tiểu thư, giống như là một thợ săn theo đuổi một con mồi!

Một nam nhân giống như Lý Dịch khẳng định là cao thủ sát gái. Từ thần thái của gã có thể thấy được chắc chắn là con mồi của gã là vô số kể, hơn nữa chất lượng còn rất cao. Cho tới hôm nay nữ nhân có thể được cao thủ sát gái như Lý Dịch coi trọng đã không nhiều lắm. Mà nữ nhân có thể làm cho Lý Dịch coi trọng, hơn nữa lại động tâm nữa thì lại càng ít. Không những thế, nữ nhân có thể làm Lý Dịch coi trọng, và lại còn động tâm si mê cuồng nhiệt thì lại càng hiếm.

Từ các dấu hiệu này cho thấy, không còn nghi ngờ gì, đại tiểu thư là dạng thứ ba, nghĩa là có thể làm Lý Dịch coi trọng, và còn động tâm, hơn nữa si mê cuồng nhiệt - siêu cực phẩm nữ nhân!

Đích xác người như Đại tiểu thư vốn là thể gian ít có, như là cửu thiên tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp động lòng người, khí chất xuất chúng!

- Ông chủ Lý, ông cho rằng miễn phí thôi là xong ư? Chúng tôi không cần suy tính về chút tiền này đâu. Cái chúng tôi cần chính là tâm tình. Ông cũng thấy đấy, vừa rồi những tên không đứng đắn này làm mất hết cả tâm tình đang vui vẻ của chúng tôi. Việc này ông định bồi thường như thế nào đây?

Nhị tiểu thư lớn tiếng hỏi.

Lý Dịch nhìn nhị tiểu thư, dường như hơi giật mình, rồi ôn hòa cười nói:

- Như vậy cô muốn tôi bồi thường như thế nào?

- Đây là chuyện của ông không phải là của tôi. Hơn nữa nếu muốn tôi nói mà tôi lại bảo ông đem toàn bộ khu giải trí này bồi thường cho tôi thì ông chịu sao?

Nhị tiểu thư trừng mắt nhìn Lý Dịch một cái, nói.

- Tiểu Vân, đừng làm loạn.

Đại tiểu thư nhìn em gái mình vừa làm loạn lên, vội vàng ngăn cản, nói.

- Ha hã, các cô là hai chị em à?

Lý Dịch nhìn Đại tiểu thư, hỏi.

- Đúng vậy, ông không phải mới phát hiện ra đấy chứ? Ánh mắt của ông nếu không có vấn đề thì vừa thấy đã phải biết chúng tôi là chị em rồi chứ.

Nhị tiểu thư vừa nói vừa kéo áo của Đại tiểu thư.

- Khó trách khó trách. Như vậy đi, mời các cô đến phía quầy bar, các cô muốn ăn gì, muốn uống gì cũng được. Mặt khác, tôi thêm vào cho các cô một cái thẻ vàng được không?

Lý Dịch mỉm cười nói.

- Ông nói thẻ vàng loại VIP ư?

Tô Phỉ cao hứng hỏi.

- Đúng vậy.

Lý Dịch cười nói.

- Wa, thật sự là quá tốt! Có thẻ VIP thì sau này chúng ta đến đây chơi sẽ được giảm giá đấy.

Trầm Mộng Lâm cũng hoan hô.

- Ông chủ Lý, chúng tôi miễn cưỡng chấp nhận bồi thường của ông.

Nhị Tiểu thư nói rồi đột nhiên lôi kéo Sở Phàm, hỏi:

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh đánh một trận thật vất vả. Anh có khát nước không? Chúng ta cùng đi tới quầy bar uống đồ uống đi!

- Tiểu Vân, chúng ta ko nên gây thêm phiền toái cho ông chủ Lý nữa. Cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi.

Đại Tiểu thư nói.

- Kỵ tiểu thư, nếu cô không cho tôi cơ hội bày tỏ một chút tâm ý, như vậy tôi sẽ rất ái ngại. Mời! Cho dù là tôi kính các cô một ly cũng tốt.

Đôi mắt thâm thúy của Lý Dịch trắng trợn nhìn chằm chằm vào Đại tiểu thư, nói.

Đại tiểu thư tránh ánh mắt của Lý Dịch, nhìn về phía Sở Phàm, dường như muốn hỏi.

Sở Phàm đột nhiên ha ha cười cười, nói:

- Nếu ông chủ Lý đã muốn như vậy thì chúng ta sao không nể mặt cho được? Nói thật tôi cũng khát, thật đúng là muốn cùng Lý lão bản làm một ly!

Sở Phàm đã nhìn ra Lý Dịch sở dĩ hào phóng như vậy như vậy khẳng định mục đích chính là vì Đại tiểu thư. Một khi đã như vậy thì trốn tránh không phải biện pháp tốt. Biện pháp duy nhất là cùng gã chính diện giao phong, đánh bại gã, làm gã biết khó mà lui, cho gã biết đại tiểu thư không phải là dạng mà gã có thể chạm vào!

Nghe Sở Phàm nói như vậy thì Đại tiểu thư cũng không có gì dị nghị nữa. Đi tới quầy bar rồi, Lý Dịch hỏi đại tiểu thư các nàng muốn uống gì, đại tiểu thư nói mình không khát bởi vậy sẽ không uống, còn nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm ba người đều tự gọi cho mình một ly đồ uống ưa thích. Lý Dịch quay sang Sở Phàm, cười nói:

- Anh Sở uống gì đây?

- Uống rượu, tôi kính ông chủ Lý một ly.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Được! Rất sẵn khoái!

Lý Dịch nói xong thì bên trong quầy bar bồi bàn liền lấy một chai whisky nhãn đỏ hiệu JOHNNIE WALKER. Loại whisky nhãn đỏ này là một trong những nhãn hiệu danh tiếng trên thế giới, thuộc loại có giá trị, rất xa xỉ. Sở Phàm thấy vậy mặt ngoài tuy không đổi nhưng trong lòng cũng âm thầm cả kinh, xem ra Lý Dịch

ra tay rất rộng rãi với đại tiểu thư. Biểu hiện hào phóng, cử chỉ tao nhã, khí chất thành thực, nam nhân như vậy không làm mê mẩn, điên đảo cả thần hồn của nữ nhân mới là lạ!

Tuy nhiên nữ nhân cũng phân thành nhiều dạng. Có dạng tuy rất đẹp nhưng là nữ nhân tục tằn, bảo đảm lập tức sẽ bị nam nhân như vậy mê đảo. Nhưng gặp phải đại tiểu thư cao nhã, thành thực, xuất thân là mỹ nữ giàu có như vậy thì biểu hiện của Lý Dịch còn không đủ để cho nàng động tâm!

Trong hành động Lý Dịch thì chúng ta cũng có thể suy ra một lý luận: Quá trình theo đuổi một đại mỹ nữ cũng chính là một quá trình đốt tiền. Yêu yêu đương đương một thời gian thì cái hầu bao của anh đảm bảo lập tức khô héo đi. Bởi vậy đề nghị các anh giai đa tình không có tiền thì đừng theo đuổi mỹ nữ nói chuyện yêu đương (Trong lĩnh vực này thì tác giả có đầy kinh nghiệm rồi. Cạc cạc, lặc đề, ha ha!).

Lý Dịch mang tới hai cái ly. Trong đó có một ly là mới lấy thêm, đưa một ly cho Sở Phàm, Sở Phàm nhận rồi cùng Lý Dịch cùng ly, sau đó uống một ngụm. Chất rượu độc đáo, hương thơm thuần hậu quả nhiên không hổ là rượu nổi tiếng trên thế giới.

- Ông chủ Lý, rượu này cũng uống rồi, trong lòng ông sẽ không có băn khoăn nữa chứ?

Sở Phàm nói xong quay qua Đại tiểu thư, bảo:

- Đại tiểu thư, chúng ta đi về thôi.

- Ừ, đi thôi. Tiểu Vân, Tiểu Phỉ, chúng ta phải về thôi.

Đại tiểu thư nhìn Lý Dịch một cái, nói.

- Kỷ tiểu thư, để tôi đưa cô, à, tôi tiễn mọi người đoạn.

Lý Dịch thâm ý sâu sắc nói, kỳ thật lời này của hắn là nói cho Đại tiểu thư nghe, câu nói sau kia chỉ là một câu khách sáo thôi.

Đại tiểu thư tự nhiên là nghe ra ý tứ trong lời nói của Lý Dịch. Từ ánh mắt của gã nàng đã nhìn ra gã Lý Dịch này không hề che dấu, thể hiện sự tán thưởng và ái mộ nàng. Chỉ là nàng làm ra vẻ như không thấy thôi. Nhưng đại tiểu thư là nữ nhân không giỏi khoả từ chối, bởi vậy trước yêu cầu của Lý Dịch nàng nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lúc này Sở Phàm bước dài qua một bước, đứng trước mặt Lý Dịch, nhìn đại tiểu thư một cái, rồi quay đầu nhìn Lý Dịch nói từng chữ, từng chữ một:

- Không dám làm phiền ông chủ Lý. Tôi mới là người che chở cô ấy!

Lý Dịch nghe vậy thì sững sốt. Lúc này Sở Phàm và đại tiểu thư các nàng đã đi ra khỏi khu giải trí, Lý Dịch phục hồi tinh thần lại rồi khoe miệng như có thấp thoáng một tia cười. Hắn gọi một người thanh niên có thân thủ nhanh nhẹn trẻ tuổi ở phía sau đến, ghé vào tai gã nói nhỏ phân phó, gã thanh niên đó gật gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Sở Phàm mở cửa xe thể thao cao cấp Porcher của nhị tiểu thư rồi lên xe ngồi gần đại tiểu thư. Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ cũng đi về Biệt thự Lam Hải cùng ngủ chung với nhị tiểu thư. Bởi vậy nhị tiểu thư phải đi chung xe của Tô Phỉ. Cũng không biết hành động này của nhị tiểu thư là cố ý hay vô tình, tóm lại bên trong xe thiếu nhị tiểu thư thì Sở Phàm cảm thấy không khí là lạ!

Đại tiểu thư ngồi cạnh người lái, nàng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe trôi nhanh, đôi mắt như mộng ảo, lại như làn thu thủy đang suy tư đến mức xuất thần. Khuôn mặt xinh đẹp dường như có một tia ửng đỏ, trong lòng nàng không bình lặng mà như có từng cơn sóng dập dềnh. Tất cả là bởi vì một câu nói của Sở Phàm – “Tôi mới là người che chở cô ấy!”

Không biết tại sao khi Sở Phàm nói ra những lời này thì trong lòng nàng khê run lên, trái tim bỗng như loạn nhịp, dường như có chút kích động lại có chút hưng phấn, rồi lại thêm ảm áp và cả sự lo lắng!

Đại tiểu thư không muốn nghĩ nhiều. Nàng cho rằng ý tứ trong lời nói của Sở Phàm là vì trách nhiệm của một vệ sĩ mà thôi. Mà sự thật cũng không cho phép nàng suy nghĩ nhiều lắm!

Có những lúc, con người sống đơn giản được thì tốt hơn. Suy nghĩ nhiều quá thì chỉ thêm gánh nặng, sống cũng mệt mỏi!

Sở Phàm cũng cảm thấy được bầu không khí khác lạ. Hắn đột nhiên quay sang nhìn đại tiểu thư. Đúng lúc này, đại tiểu thư cũng quay sang nhìn hắn. Ánh mắt hai người giao nhau khi đó không có bùng cháy như trong dự tính, mà lại có vẻ dịu dàng lưu động, Sở Phàm mở miệng nói:

- Đại tiểu thư... ..

- Vâng?

Đại tiểu thư nở nụ cười không nhiễm chút bụi trần, nhìn Sở Phàm.

- Đại tiểu thư, cô đẹp quá!

Giọng điệu thực chân thành.

Đại tiểu thư nghe vậy thì sắc mặt sững sốt. Nàng vốn tưởng rằng Sở Phàm sẽ nói ra cái gì đó, không nghĩ tới lại là một câu như vậy.

Đại tiểu thư mỉm cười, lúc này Sở Phàm lại khôi phục lại vẻ thành thật bình thường của hắn trước kia.

- Đại tiểu thư, cô với nhị tiểu thư đều là người tốt, đều là người mà tôi muốn bảo vệ, che chở.

Sở Phàm nhìn con đường phía trước, chân thành tha thiết nói.

Một nỗi lo lắng lại dâng tràn trong thể xác và tinh thần của Đại tiểu thư. Nàng hít một hơi thật sâu, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Sở Phàm. Đột nhiên lúc này Sở Phàm đang ngồi đó bỗng hát lên một câu ca trong bài “Người đàn ông cô đơn”.

”Vẫn đang biết rõ quay người lại sẽ có thể gặp được rất nhiều cô gái.

Vì sao lại thấy không nên nghĩ đến điều đó là tốt nhất... ..”

Trong sự hoảng hốt, Đại tiểu thư dường như lại nghe thấy được thanh âm hùng hậu trầm thấp của Sở Phàm hơi có vẻ bi thương. Tiếng ca du dương, dường như đã len lỏi vào sâu trong tâm khảm của nàng.

[/QUOTE]

76. Chương 77: Đỡ Không Nổi Đòn Quyến Rũ.

Trong xe tràn ngập mùi u hương nhàn nhạt phát ra từ trên người đại tiểu thư. Mùi u hương phảng phất như hương vị hoa sen trong gió thổi tới, thanh đậm mà lại tao nhã!

Sở Phàm thật ra rất hưởng thụ, mỗi một lần hô hấp đều hít cỡ u hương trên người đại tiểu thư vào đầy hai lá phổi sau đó trải qua một quá trình lọc khí mới lại thở ra. Đối với rất nhiều nam nhân trên thế gian mà nói, tình cảnh như thế đúng là có mơ cũng chẳng được!

Điều duy nhất khiến Sở Phàm cảm thấy xấu hổ chính là, tính đến nay hắn đã có ba ngày không tắm rồi. Đối với một đại mỹ nữ như đại tiểu thư mà nói, hai ba ngày không tắm trên người cũng không có mùi gì khác thường cả, bởi vì trên thân thể của nàng có thể tự nhiên tản mát ra một cỡ u hương. Nhưng đối với một đại nam nhân như Sở Phàm thì tình huống này thực sự là kinh khủng.

Sở Phàm còn thoáng nghĩ thấy được mùi mồ hôi đặc trưng trên nách hắn nữa. Lúc trước ở trong khu giải trí KTV, hắn động tay động chân một lúc nên đã ra khá nhiều mồ hôi. Đám mồ hôi đầy người lúc này mới bắt đầu phát huy tác dụng của bản chất- tỏa ra mùi hôi khó chịu!

May mà mùi hôi này không quá nồng, đoán chừng đại tiểu thư cũng không nghĩ thấy, nghĩ vậy Sở Phàm mới hơi yên tâm một chút.

Cuối cùng đã trở về biệt thự Lam Hải, Sở Phàm sau khi dừng xe liền đi xuống mở cửa xe cho đại tiểu thư. Lúc này nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm các nàng cũng đã sớm xuống xe đi vào trong đại sảnh.

- Tiểu Vân, các em ba người ngủ một phòng sao? Có chật không hả? Tầng hai còn rất nhiều phòng trống mà.

Đại tiểu thư sau khi tháo giày cao gót trên chân ra hỏi.

- Không chật không chật, giường kia của em lớn như vậy cho dù năm người ngủ cũng không có vấn đề gì đâu.

Tiểu Vân cười hì hì nói.

- Vậy các em đi nghỉ sớm một chút nhé, đừng ngủ muộn quá!

Đại tiểu thư nói xong quay đầu về phía Sở Phàm, nói:

- Tiểu Sở, hôm nay anh cũng rất mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt...

Đại tiểu thư còn chưa dứt lời đã không kìm được la hoảng lên:

- Tiểu Sở, tay anh chảy máu rồi!

Đại tiểu thư nói xong vội vàng đi tới cầm tay phải của Sở Phàm lên xem. Trên tay hắn có vết máu, máu đã ngừng chảy, miệng vết thương đã khép lại, tuy nhiên nhìn qua cũng thấy ghê ghê.

Chắc hẳn vết thương này là khi Sở Phàm dùng tay phải một quyền đâm vỡ chai bia không cẩn thận bị mảnh thủy tinh nhỏ cắt đứt.

- Đại tiểu thư, không việc gì đâu. Vết thương đã khép lại, qua hai ba ngày thì tốt rồi.

Sở Phàm ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong đầu toàn bộ tâm tư đều đặt trên bàn tay ngọc ngà thon thon mềm mại không xương của đại tiểu thư đang cầm tay hắn kia. Hắn tình nguyện để tay ngọc của nàng nắm mãi như vậy không buông, cho dù có bị thêm mười vết thương nữa cũng đáng giá!

- Như vậy sao được chứ. Nhỡ không may mà bị nhiễm trùng thì làm thế nào? Tiểu Vân, đứng đó làm gì, nhanh đi lấy nước sát trùng và bông băng lại đây.

Đại tiểu thư phân phó.

Nhị tiểu thư sau khi nghe xong mới phục hồi tinh thần, chạy nhanh đi tìm cô Vương mang tới một lọ nước sát trùng và bông băng.

- Tiểu Ngốc Ngốc, có đau không hả? Chắc là bị mảnh thủy tinh cửa phải rồi.

Tô Phỉ nói xong liền cùng Trầm Mộng Lâm tiến lại, nhìn vết thương trên tay Sở Phàm.

- Bị thương ngoài da thôi, không có việc gì đâu. Hồi còn nhỏ luyện công ở Nam Thiếu Lâm, không cẩn thận cánh tay cũng đã từng gãy mà.

Sở Phàm phản bác lại.

- Hả? Vậy anh hồi nhỏ trải qua rất nhiều đau khổ hả?

Trầm Mộng Lâm mở to hai mắt nhìn, hỏi.

- Không, đó không thể nói là chịu khổ, mà là một phần hồi ức tuyệt vời.

Sở Phàm nói xong cười chất phác.

Lúc này Đại tiểu thư dùng que bông chấm vào nước sát trùng nhẹ nhàng từ từ lau vết thương trên tay phải hắn. Nước sát trùng bôi trên vết thương khiến người ta cảm thấy một cảm giác đau buốt. Chỉ có điều Sở Phàm ngược lại lại mong muốn cảm giác đau đớn như vậy có thể kéo dài vài lần. Bởi vì đôi tay ngọc ngà của Đại tiểu thư đang cầm tay phải của hắn, cẩn thận mà lại nhẹ nhàng chạm rãi bôi thuốc cho hắn. Bởi vì nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm những mỹ nữ này đều quây xung quanh hắn. Đối với một nam nhân mà nói, đây không thể nghi ngờ là tình cảnh chỉ có thể xuất hiện trong mơ!

- Uhm, bơi xong rồi. Anh cầm lấy nước sát trùng và que bông này nhé. Mỗi ngày bơi ba đến bốn lần. Cố gắng tránh chạm vào nước, nếu không bị nhiễm trùng sẽ không tốt đâu.

Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm, nói.

- Uhm, cảm... cảm ơn đại tiểu thư.

Sở Phàm lúng túng nói.

Đại tiểu thư sau khi nghe được thản nhiên cười, nói:

- Cảm ơn cái gì hả. Chuyện hôm nay chúng tôi còn chưa cảm ơn anh. Nếu anh không đứng ra thì những tên lưu manh đó không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

- Uhm, Tiểu Ngốc Ngốc, tôi bây giờ mới phát hiện ra anh thật là lợi hại, thật vĩ đại nha. Có anh bên cạnh thì tôi chẳng sợ gì cả. Quá tốt rồi!

Nhị tiểu thư vẻ mặt cao hứng nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc, hôm nay ở trong phòng hát anh không phải đã nói là về sau sẽ nghe lời tôi sao? Tôi lệnh cho anh về sau cũng làm vệ sĩ của tôi, ách, còn là vệ sĩ của cả Mộ Dung Lâm nữa!

Tô Phỉ nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy trong lòng kinh ngạc không tìm được “Hả!” một tiếng. Hắn trong lòng cười khổ. Mình làm vệ sĩ cho nhị tiểu thư mà nhiều lúc còn ứng phó không lại, đầu đã rất to ra rồi. Cái con bé Tô Phỉ này lại đi bắt mình phải kiêm cả bảo vệ cho cô ta. Ách, còn có làm vệ sĩ cho Tiểu Lâm nữa. Trời ơi, còn để cho người ta sống hay không đây?

- Ách, tôi... tôi đã là vệ sĩ của nhị tiểu thư rồi, sao có thể làm cho các cô được?

Sở Phàm có chút nghĩ không ra, cho nên hỏi.

- Chuyện này cũng đơn giản. Về sau nếu như chúng tôi mà bị người xấu hoặc là lưu manh còn đồ các loại theo dõi, thì anh chỉ cần đứng ra, bảo hộ chúng tôi thôi.

Tô Phỉ tiếp tục với giọng điệu đáng thương, bĩu môi nói:

- Chẳng lẽ ngay cả cái này anh cũng không thể làm được hay sao? Chẳng lẽ anh muốn trở mặt nhìn chúng tôi- những bông hoa xinh đẹp của tổ quốc bị người xấu khi dễ cũng không ra tay sao? Anh thật lòng dạ sát đá!

- Sở ca ca, Sở ca ca, anh đáp ứng Phỉ Phỉ đi, được không? Anh xem tôi nhỏ yếu như vậy, chẳng lẽ anh trong lòng không từng nảy sinh ý niệm bảo vệ tôi sao?

Trầm Mộ Dung Lâm lại càng khoa trương, hai tay ra sức lắc lắc cánh tay của Sở Phàm, trái một tiếng “Sở ca ca”, phải một tiếng “Sở ca ca”, giọng điệu quyến rũ, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt!

Sở Phàm có chút không biết làm sao. Công phu làm nũng của hai vị mỹ nữ Tô Phỉ và Trầm Mộ Dung Lâm này không ngờ đều lợi hại như vậy, Sở Phàm cuối cùng cũng có may mắn lĩnh giáo. Hắn đưa ánh mắt cầu cứu về phía đại tiểu thư, nhưng đại tiểu thư chỉ mỉm cười không nói, nàng xỏ dép rồi đi lên tầng hai. Hiển nhiên, đại tiểu thư cũng bất lực với mấy bà cô trẻ này rồi.

- Sở ca ca, anh đáp ứng chúng tôi được không, có được hay không mà?

Trầm Mộ Dung Lâm lại bắt đầu lắc lắc cánh tay của Sở Phàm. Vì Trầm Mộ Dung Lâm cùng hắn quá gần nhau, bởi vậy mỗi lần lắc lắc, cánh tay của Sở Phàm đều vô ý nhẹ nhàng quệt vào bộ ngực sữa mềm mại no đủ đầy co dãn của Trầm Mộ Dung Lâm!

Sở Phàm chỉ cảm thấy một trận miệng khô lưỡi nóng. Tình huống này thì quả thực không phải một nam nhân bình thường có khả năng chịu được. Cánh tay mình đang nhẹ nhàng quệt vào một mảng mềm mại khiến Sở Phàm tâm thần rung động. Hơn nữa loại ngữ khí quyến rũ không biết là mê hoặc hay là cầu xin này của Trầm Mộ Dung Lâm khiến Sở Phàm thiếu chút nữa không thể tự chủ được.

Tô Phi bĩu môi, trên mặt là một bộ dáng chịu ủy khuất, một đôi mắt thật to màu xanh nhạt tràn ngập oán hận nhìn về phía Sở Phàm, phối hợp với bộ dáng động nhân kia cho dù là người có ý chí sắt đá mấy cũng phải nhũn như con chi chi.

Sở Phàm cuối cùng kháng cự không nổi sự quyến rũ này, không thể không mở miệng nói:

- Nhưng mà, nhưng mà tôi là vệ sĩ của nhị tiểu thư. Không biết nhị tiểu thư có đồng ý để tôi làm vệ sĩ cho các cô hay không.

- Tiểu Vân đương nhiên là đồng ý rồi. Ba đứa bọn tôi là chị em tốt mà, đúng không, Tiểu Vân?

Tô Phi vội vã hỏi.

- Uhm, tớ đương nhiên không phản đối rồi.

Nhị tiểu thư nói.

- Tốt quá, Sở ca ca, anh đã đáp ứng rồi nhé? A, thật tốt quá!

Trầm Mộng Lâm cao hứng kêu lên.

- A, kế hoạch thành công!

Tô Phi nói xong cùng Trầm Mộng Lâm vỗ tay vào nhau, giống kiểu bày tỏ ăn mừng.

Tiếp đó Tô Phi cười hì hì nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, nói như vậy đã quyết định rồi nhé. Từ nay về sau anh chính là vệ sĩ của chúng tôi. Vệ sĩ có nghĩa là luôn luôn đi theo và nghe lời. Sau này chúng tôi đi dạo phố hay gì đó anh phải có nghĩa vụ làm bạn đồng hành đồng thời hỗ trợ mang túi xách.

Sau khi nói xong không cho Sở Phàm có cơ hội đổi ý liền cùng nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm chạy lên trên tầng.

- Kế hoạch thành công?

Sở Phàm nhắc lại những lời này của Tô Phi, trong lòng thầm nghĩ:

“Lẽ nào việc này các nàng đã sớm lên kế hoạch, sau đó dẫn ta mắc câu?”

- Đây...

Sở Phàm vừa nhìn, trước mắt đâu còn có người, Tô Phi các nàng đã chạy lên tầng rồi.

Sở Phàm cười khổ, cũng đi lên tầng.

[/QUOTE]

77. Chương 78: Tiểu Mỹ Nhân Gọi Cầm!.

Sở Phàm tắm xong đi ra thấy phòng của đại tiểu thư đã tắt đèn, chắc nàng đã nghỉ ngơi rồi. Nhưng trong phòng của Nhị tiểu thư đèn vẫn còn sáng, hơn nữa thỉnh thoảng lại loáng thoáng có tiếng nô đùa.

Sở Phàm sau khi về phòng bật máy tính lên, tra xét chút tư liệu, lại xem chút tin tức. Một lúc sau cảm thấy ngồi rất là vô vị, bởi vì tóc ướt còn chưa khô, cho nên không thể đi ngủ luôn được. Ngay khi đang cảm thấy hết sức nhàm chán hần xoay chuyển ánh mắt, như ngừng lại trên chiếc TV ở trước mặt.

“Cũng không biết nhị tiểu thư ba cô nàng này ở trong phòng làm cái gì. Chẹp, nhìn một chút chút chắc không sao đâu.” Sở Phàm trong đầu bắt đầu tiến hành đấu tranh tư tưởng. Trong quá trình đấu tranh, tư tưởng bất lương từ từ chiếm ưu thế, lương tri trong lòng hần cũng từng bước đắm chìm phai mờ.

Hắn thầm nghĩ: “Đêm nay rất hiếm khi lại có được nhị tiểu thư, Tiểu Phỉ và Tiểu Lâm ở cùng một phòng. Cơ hội tốt như vậy nếu bỏ qua chỉ sợ sau này có đốt đuốc đi tìm cũng chẳng thấy, bởi vậy không thể bỏ qua, không thể bỏ qua!”

Hành động của Sở Phàm so với tư tưởng của hắn còn nhanh hơn. Khi hắn còn chưa quyết định được là rốt cuộc có nên lên rình coi hay không thì hành động của hắn đã nhanh hơn một bước, đã sớm tiếp nối cameras trong phòng nhị tiểu thư đến TV, rồi bật TV lên. Trên màn hình hiện ra ba thân ảnh mềm mại ướt át của các tiểu mỹ nữ.

Cũng không biết cái tên Sở Phàm tiểu tử này là nhân phẩm rất tốt hay là phúc phận đã tu từ kiếp trước nữa. Hắn mới vừa tiếp nối được, thì đúng lúc chứng kiến quá trình thoát y của Tô Phỉ.

Tô Phỉ vừa cởi áo khoác trên người vừa nói:

- Tiểu Vân, Mộng Lâm, hai cậu không tắm rửa ah? Trên người rất dính, ra mồ hôi nhiều lắm.

- Tắm hả, vội gì.

Nhị tiểu thư trừng mắt liếc nhìn Tô Phỉ, nói:

- Tớ thấy Tiểu Phỉ ý là muốn cởi quần áo, khoe cái vĩ đại của bồ ra đó.

- Tiểu Vân, bồ nói cái gì vậy hả? Tớ có ý đó đâu. Chỗ nào của tớ vĩ đại hả? Tớ thấy của Mộng Lâm mới to ấy chứ.

Tô Phỉ hờn dỗi nói.

Đoạn hội thoại này khiến Sở Phàm đang xem TV phun cả máu mũi. Trên người Tô Phỉ đang mặc một bộ nội y tơ tằm màu đen, lộ ra da thịt gợi cảm trắng mịn màng của nàng. Quả thực là nữ thần gợi cảm trong mộng của tất cả nam nhân!

- Này, Phỉ Phỉ, bồ có lắm hay không hả? Tớ mới mặc ‘cái lồng’ cỡ C, bồ đã mặc ‘cái lồng’ cỡ D, so với tớ còn lớn hơn một số ấy chứ.

Trầm Mộng Lâm hừ một tiếng nói.

- Các bồ không nên tranh cãi nữa. Hừ, thật là..., không thèm để ý gì đến cảm nhận của người ta cả. Tớ còn mới mặc ‘cái lồng’ cỡ B thôi đây này.

Nhị tiểu thư bĩu môi nói.

- Tiểu Vân, việc này có thể có liên quan tới phát dục muộn thôi. Bồ xem bộ ngực của chị Kỷ cũng rất lớn mà, chị em hai người, vóc dáng sẽ không kém nhiều lắm đâu.

Tô Phỉ lên tiếng an ủi.

- Đúng nha, tớ xem chị Kỷ ít nhất cũng có ‘cái lồng’ cỡ D mất. Cho nên Tiểu Vân chắc chắn về sau ngực bồ sẽ tròn căng ra, có khi còn to hơn cả Phỉ Phỉ nữa ý.

Trầm Mộng Lâm cười nói.

- Tớ cũng không biết vì cái gì mà của chị lại to hơn của tớ nhiều như vậy. Chẳng lẽ là bởi vì chị lớn hơn tớ sao?

Nhị tiểu thư khó hiểu nói.

- Đúng rồi, tớ nghe nói.

Tô Phỉ sắc mặt đỏ hồng, tiếp tục nói:

- Tớ nghe nói nếu mà được nam nhân sờ nắn sẽ to hơn đấy. Chị Kỷ có phải là đã có bạn trai rồi không?

- Phỉ, cái gì mà nghe nói rồi lại có thể hả? Chị tớ chưa có bạn trai đâu. Tuy là nam nhân theo đuổi chị ấy rất nhiều, rất nhiều, thế nhưng chị đều nhìn không vừa mắt. Hơn nữa, chị tớ cũng không để cho một nam nhân nào tùy tiện động chạm đến mình đâu, cho dù là bạn trai chị ấy sau này cũng vậy.

Tiểu Vân trừng mắt lườm Tô Phỉ, nói.

- Ý của Phỉ Phỉ là kêu bồ sớm tìm một người bạn trai, sau đó chăm sóc cho bộ ngực của bồ lớn lên.

Trầm Mộng Lâm cười nói.

- Đúng rồi, tớ thấy đệ nhất đẹp trai Lâm Phi Dật ở trường mình cũng không kém đâu. Dù xét theo xuất thân của gia đình hay là khí chất bên ngoài thì đều xứng đôi với bồ đấy.

Tô Phỉ nhìn nhị tiểu thư, nói.

- Xin bồ, sau này đừng có nhắc đến hần ở trước mặt mình được không? Ai chẳng biết hần là công tử con nhà giàu nhưng bản chất có ra cái gì đâu.

Nhị tiểu thư tức giận nói.

- Đúng rồi đúng rồi, các bồ có nghe nói hiện nay có một loại phương pháp làm ngực lớn hơn rất thịnh hành hay không? Hơn nữa có người nói hiệu quả còn rất tốt đấy!

Trầm Mộng Lâm giống như nhớ tới cái gì, vội vàng nói.

- Không biết!

Tô Phỉ và nhị tiểu thư hai miệng một lời nói.

- Chính là phương pháp tác động đến huyết vị để làm ngực lớn hơn. Nghe nói có thể dùng châm cứu và một số phương pháp kích thích huyết đạo xung quanh vú, là có thể có hiệu quả làm lớn ngực đấy.

Trầm Mộng Lâm nói.

- A? Có chuyện như vậy hả? Thế chắc là đau lắm, đó là kim châm vào da mình mà!

Tô Phỉ thè lưỡi, nói.

- Quên đi, làm thế tớ ngượng lắm. Với lại, tìm đâu ra những cao thủ châm cứu kia chứ.

Nhị tiểu thư nói.

- Tiểu Vân, chẳng lẽ bồ đã quên Tiểu Ngốc Ngốc?

Trầm Mộng Lâm một đôi mắt mê hoặc xoay chuyển, cười hì hì nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc? Anh ta làm sao?

Nhị tiểu thư nghe thấy Trầm Mộng Lâm nhắc tới Sở Phàm, không khỏi mở to hai mắt hỏi.

- Bồ quên rồi ư, Tiểu Ngốc Ngốc là từ Thiếu Lâm Tự ra, học qua công phu, đối với huyết đạo trên cơ thể người khẳng định rất quen thuộc. Bồ tìm hần giúp bồ mát xa hoặc là châm cứu một số huyết đạo trên ngực, nói không chừng sẽ thu được hiệu quả bất ngờ đấy.

Trầm Mộng Lâm nói.

Lời vừa nói ra, ngay cả Sở Phàm đang xem TV cũng sốc nặng, cứ “ong ong” như vừa bị ai đấm vào đầu, thậm chí việc này thật là chỉ có Tiểu Lâm mới có thể nghĩ ra được. Cái gọi là làm lớn ngực thông qua huyết đạo này không phải là tương tự như nâng ngực nhân tạo sao? Hần đảo mắt nhìn nhìn nụ hoa phong nhụy đợi nở trước ngực của nhị tiểu thư, nghĩ thầm nếu có cơ hội hần thật đúng là nguyện ý vì nàng mà cố gắng hiến sức lực!

- Phì, phì, phì, bồ mở miệng nói ra thì dễ chứ tớ không đủ mặt dày làm thế được đâu.

Nhị tiểu thư tức giận nói.

- Thực ra Mộng Lâm nói cũng đúng mà. Tiểu Ngốc Ngốc thành thật như vậy, cũng không phải lo lắng anh ta sẽ chiếm tiện nghi đâu.

Tô Phỉ cũng hòa theo nói.

- Không cần nói nữa, Phỉ Phỉ, bồ không phải nói muốn tắm rửa sao? Tớ cũng đi tắm đây.

Nhị tiểu thư nói xong liền cởi quần áo mặc trên người.

Hành động này của nàng lại khiến Sở Phàm đang xem TV chảy nước miếng.

- Tớ cũng đi tắm cùng hai bồ.

Trầm Mộng Lâm nói xong cũng cởi váy liền áo đang mặc trên người xuống.

Trong nháy mắt, máu của Sở Phàm gần như đông cứng lại!

Trầm Mộng Lâm sau khi cởi váy liền áo trên người xuống trực tiếp để lộ ra bộ nội y hình tam giác. Trên người nàng mặc nội y gợi cảm cực kỳ mê hoặc, nội y trễ xuống rất thấp, gần như lộ ra hai phần ba bộ ngực sữa. Sở Phàm lần đầu tiên nhìn thấy dáng dấp của Trầm Mộng Lâm khi chỉ mặc mỗi nội y trên người nên tâm tình kích động dị thường.

Thân thể mềm mại tinh khiết tuyệt bạch kia của Trầm Mộng Lâm, vóc người lồi lõm lả lướt, đôi chân ngọc ngà thon dài khắc họa thật sâu trong lòng hắn. Hơn nữa hấp dẫn người ta nhất chính là trên thân thể của Trầm Mộng Lâm có một loại phong vận yêu mị mê người, khiến nam nhân thấy qua đều điên cuồng si mê.

- Ồ? Tiểu Lâm trên ngực phải có nốt ruồi màu đỏ này!

Lúc này Trầm Mộng Lâm đang đối diện cameras, bởi vậy chính diện của Trầm Mộng Lâm đều bị Sở Phàm nhìn không sót chút gì, nhìn kỹ thấy trên ngực phải rất tròn tuyệt bạch kia của Trầm Mộng Lâm đúng là có một nốt ruồi màu đỏ lớn bằng hạt gạo. Nốt ruồi màu đỏ kia ở trên thân thể mềm mại tuyệt bạch mê người này có vẻ đặc biệt đáng chú ý, đồng thời cũng tăng thêm mấy phần quyến rũ diễm lệ, giống như một đóa hoa hồng đẹp để nở rộ, đặc biệt xinh đẹp!

Từng đợt từng đợt máu nóng xông lên tận đỉnh đầu hắn, Đồng Tử Công cũng bạo phát rồi lại bạo phát. Hắn phát giác, cô nàng Trầm Mộng Lâm này thật đúng là không phải mê người thôi đâu, mà là phi thường phi thường mê người, mê chết người không đền mạng.

Lúc này Tô Phỉ cũng cởi cái váy “bảy phân” đang mặc ra. Vóc dáng người lai dung hợp cả vẻ đẹp của phương Tây và phương Đông của nàng quả thực siêu phàm, không thể chê được. Chỗ nên lồi thì lồi đến mức tận cùng, chỗ nên lõm thì lõm đến hoàn mỹ. Một nữ thần gợi cảm như vậy chắc chắn bắt lượn một nam nhân nào nằm mơ cũng đều ao ước đến.

Không nói đến ai khác, Sở Phàm cũng rất ao ước, đặc biệt là làn da như bột mì gợi cảm trên người Tô Phỉ, chỉ có ở phụ nữ phương Tây lại càng kích thích từng tế bào trong cơ thể hắn. Hắn thầm nghĩ, sớm biết vậy thì lúc trước ở trong phòng karaoke đã cùng Tiểu Phỉ ôm lâu một chút rồi, nam nhân mà, dối trá như vậy để làm gì? Dối trá không chiếm được tiện nghi!

Đang nghĩ ngợi, nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm lần lượt đi vào trong phòng tắm.

Sở Phàm đứng trước TV vẫn còn ở trong trạng thái phấn khích cao độ, tim đập dồn dập, cũng còn may là không còn chảy nước miếng nữa.

[/QUOTE][[/QUOTE]

78. Chương 79: Cao Thủ So Chiêu.

Người ta thường nói xuân mộng chỉ là ảo ảnh thoáng qua, không thể thành hiện thực được. Nhưng xuân mộng của Sở Phàm lại làm hắn phải thay quần lót, có lẽ đêm qua mộng xuân rất quá khích nha!

Tỉnh lại rồi cũng không buồn ngủ nữa, hắn dứt khoát không ngủ tiếp, đánh răng rửa mặt rồi xuống lầu. Cô Vương đã chuẩn bị làm bữa sáng. Bà nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, đi ra thấy Sở Phàm, ngạc nhiên thốt lên:

- Tiểu Sở, sao mà dậy sớm vậy?

- Không ngủ nổi, đành dậy sớm một chút.

Sở Phàm trả lời.

- Được, vậy đừng có đi đâu xa, bữa sáng sắp xong rồi.

Cô Vương nói xong rồi quay lại phòng bếp.

Sở Phàm đi ra phòng khách rồi đến trước sân, nhìn Trương bá đang đi quyền tập thể dục, nhìn các đường quyền đầy uy lực của lão, khó ai có thể nghĩ được lão đã năm mươi sáu tuổi.

Trương bá lúc này cũng thấy Sở Phàm, lão dừng quyền thể, cười nói:

- Tiểu Sở, dậy sớm vậy sao?

- Oa, Trương bá, bác lớn tuổi vậy rồi lẽ ra là hàng ngày khó dậy sớm thể để luyện quyền chứ?

Sở Phàm hỏi.

- Đây đã là thói quen gần ba mươi năm của bác, có muốn cũng không sửa được nữa rồi.

Trương bá nói

- Dừng, dừng, sao lại sửa chứ. Đây là một thói quen tốt mà. Nếu bác kiên trì tập luyện đảm bảo có thể sống lâu trăm tuổi!

Sở Phàm nói.

- Ai, nghĩ những cái đó làm gì. Thất thập cổ lai hy, một người sống tới bảy tám chục tuổi là đã đủ rồi, sống dài quá cũng vô nghĩa. Bác mà sống tới trăm tuổi thì sẽ cực kì nhàm chán, cho nên cháu cũng đừng nên nguyên rủa ta thể chứ!

Trương bá độ lượng nói.

- Có lý, tuy nhiên sinh tử do trời, chúng ta chỉ cần sống tốt mỗi ngày, không thẹn lương tâm là được!

Sở Phàm nói.

- Ha ha, Tiểu Sở, cháu nói lời này thật đúng ý bác. Đúng rồi, cháu là người tới từ Nam Thiếu Lâm phải không? Được được được, nhân dịp này, bác với cháu cùng đấu một trận. Cháu đừng có trốn nhé, đã chừng bảy tám năm nay bác chưa từng cùng đánh với người khác.

Trương bá nói xong đã bày xong trận thế, chuẩn bị luận võ với Sở Phàm.

- Trương bá, cháu cũng không dám đánh với bác đâu. Nhỡ đâu bác bị cháu đánh cho tàn tật thì cháu đây nửa đời sau phải chăm sóc bác sao?

Sở Phàm cười nói.

- Thăng ranh này, đừng ba hoa nữa, xem đây!

Trương bá nói xong cũng mặc kệ Sở Phàm đã chuẩn bị hay chưa, quyền ra như bão táp tiến thẳng đến các yếu huyệt trước ngực hắn.

Sở Phàm vừa thấy Trương bá tiến tới như điện, quyền phong dày đặc, quả nhiên là một lão làng. Hơn nữa kinh nghiệm còn phong phú, ngay khi đang cường công đã thủ sẵn một chiêu đằng sau, một khi đánh không trúng cũng có thể lập tức đánh tiếp hoặc biến chiêu thành thủ.

Sở Phàm không dám lơ là, dùng ngay thủ kinh mạnh mẽ của “kim cương thủ”, xuất ra Thiếu Lâm ngũ quyền trung long quyền, lập tức quyền hóa như rồng, giống như du long trên trời cũng như tiềm long dưới đất, xuất ra long quyền quyền phong, ở giữa còn ẩn giấu một cổ quyền phong chí tôn “long ngâm cửu thiên”, khí thế kinh người!

Trương bá liên tục biến chiêu vẫn không đạt được kết quả. Đột nhiên, quyền pháp biến đổi, lấy kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ hành tương sinh tương khắc biến hóa lẫn nhau, đánh ra ngũ hành quyền. Quyền phong gào thét, kín không kẽ hở, biến hóa liên tục, theo mọi góc độ đánh tới Sở Phàm!

Sở Phàm biến sắc, mặt ngưng trọng hẳn lên, hẳn đột nhiên quát to một tiếng:

- Được lắm!

Quát xong lập tức biến chiêu, dùng đến Thiếu Lâm hổ quyền. Quyền phong kịch liệt, quyền thế dữ dội mà nhanh chóng, giống như khí thế của mãnh hổ xuống núi dọa người.

Lúc này nhìn qua một già một trẻ bay qua lượn lại. Quyền phong gào thét như gió táp, rất hùng tráng. Hai người càng đánh càng nhanh, cuối cùng chỉ thấy được quyền ảnh tiến lui đầy trời, người ngoài nghề nhìn vào chắc chắn sẽ hoa mắt.

Lúc này chợt nghe Trương bá hét lớn, tay phải co lại, giống như ưng trảo, nhanh như thiểm điện hướng tới vai phải của Sở Phàm. Biến chiêu này là dùng ngay lập tức, hơn nữa biến xong là phóng ra liền mạch, không hề có chút dây dưa không dứt khoát, quả nhiên là khó lòng phòng bị!

Sở Phàm cả kinh, bước lùi về phía sau, thật vất vả mới né được một đòn của Trương bá. Trương bá khi thân bay lên, liên tiếp chụp vào các yếu huyệt thiên trung, cự khuyết, thần khuyết, khí hải trên ngực Sở Phàm. Liên hoàn trảo này nhanh như thiểm điện, hơn nữa còn biến đổi liên tục, thật là khó mà phòng bị được!

“Ưng trảo thủ?”, Sở Phàm thầm nghĩ, liên tục lùi về sau, hóa giải thế công của Trương bá.

Kì thật Sở Phàm liên tục lùi về sau chính là muốn xem biến hóa của ưng trảo thủ, để ứng với các chiêu phản kích, lúc này chợt nghe Sở Phàm hét to:

- Trương bá, ưng trảo thủ của bác thật là danh bất hư truyền. Xem “Thiếu Lâm hổ trảo thủ” của cháu đây!

Sở Phàm nói xong hai tay biến đổi, giống như hổ trảo, bắt đầu phản kích lại Trương bá.

“Ưng trảo thủ” của Trương bá tuy xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị, nhưng “Thiếu Lâm hổ trảo thủ” của Sở Phàm vừa uy mãnh, thế công lại sắc bén, phối hợp với thủ kinh “kim cương thủ”, bộ “hổ trảo thủ” này thi triển ra mạnh mẽ dị thường. Bởi vậy nhất thời khó có thể phân thắng bại!

Tuy vậy nhìn qua thần thái Sở Phàm có vẻ thoải mái hơn so với Trương bá. Hơn nữa Sở Phàm càng đánh càng thoải mái, còn Trương bá thì càng đánh càng ngưng trọng!

Đột nhiên, “Hổ trảo thủ” của tay phải Sở Phàm biến đổi, nhanh như chớp đổi thành “Long trảo cầm nã thủ”, đánh vào cổ tay trái của Trương bá. Trương bá trong lòng cả kinh, tay trái hóa chưởng, đánh thẳng về phía Sở Phàm. Sở Phàm vội rút tay phải về, chống lại chưởng của Trương bá, chỉ nghe “ba” một tiếng, Sở Phàm lùi lại một bước, cười ha hả nói:

- Trương bá, thân thủ của bác quả nhiên lợi hại. Bái phục bái phục!

- Thăng nhóc này khá thật. Cháu đừng có nịnh bác. Cuối cùng bác cũng hiểu tại sao lão gia lại tìm cháu làm vệ sĩ cho nhị tiểu thư, thật đúng là hậu sinh khả úy!

Trương bá ha hả cười nói.

- Quá khen quá khen rồi, Trương bá quả là nhất lưu cao thủ. Nếu bác mà trẻ hơn ba mươi tuổi thì chắc cháu cũng không phải đối thủ.

Sở Phàm nói.

- Haizz, đừng nói vậy. Cháu còn trẻ mà đã học được hết tuyệt kĩ của Nam Thiếu Lâm, bác thật là xấu hổ! Tinh hoa võ học của Hoa Hạ ta đều tập trung ở Thiếu Lâm tự, người bình thường có thể học một loại đã khó có địch thủ, không ngờ thăng nhóc này lại có thể học được đến vài loại, ta thật xấu hổ.

Trương bá dừng một chút, nói tiếp:

- Lấy ví dụ như lần tỷ thí vừa rồi, cầm nã thủ của cháu bắt được cổ tay trái của ta. Nếu là đánh với kẻ địch thì cháu chỉ cần dùng sức, cổ tay bác gãy là cái chắc. Hơn nữa lúc đầu các chiêu cháu đánh đều không dùng toàn lực, nhiều nhất chỉ dùng có sáu thành. Từ đó mà nói ta không bằng được cháu.

Sở Phàm nghe thấy thế, thần nhiên cười nói:

- “Ưng trảo thủ” của Trương bá xuất quỷ nhập thần, cháu coi như cũng được mở rộng tầm mắt!

- Ha ha, thẳng ranh. Còn giả bộ khiêm tốn với bác sao.

Trương bá cười lớn, đột nhiên nghiêm giọng hỏi:

- Đúng rồi, không biết Từ Viễn đại sư của Nam Thiếu Lâm đạo này thế nào?

Sở Phàm thấy Trương bá hỏi thăm sư phụ mình, liền trả lời:

- Sư phụ thân thể tốt lắm, cả tinh thần cũng vậy. Gần đây đang miệt mài nghiên cứu Phật học.

- Uhm, ta cùng Từ Viễn đại sư cũng có một số cơ duyên. Từ Viễn đại sư lòng dạ nhân từ, từ bi hỉ xả, thấy rõ thế gian, chính là một đại sư đức cao vọng trọng.

Trương bá trầm thờ dài, nói tiếp:

- Bác vẫn nhớ rõ lần đầu cùng Từ Viễn đại sư gặp mặt, được đại sư đích thân làm phép, khiến cho tính tình cùng võ học của bác đều thay đổi. Nói không hề khoa trương,, thành tựu võ học của bác hôm nay có đến hơn nửa là do Từ Viễn đại sư ban tặng.

- Sư phụ thường dạy bọn cháu tu hành tại người. Do đó thành tựu cùng trình độ to lớn của bác chính là do tự bản thân bác. Sư phụ cũng chỉ là đến làm phép tạo kích thích tiềm năng thôi.

Sở Phàm nói

- Ha ha, Từ Viễn đại sư có đệ tử như cháu hẳn là cũng thấy vừa lòng. Cháu nói đúng, tu hành tại người!Tiểu Sở, con đường về sau của cháu còn rất dài. Bác tin sau này cháu sẽ làm nên nghiệp lớn.

Trương bá nghiêm túc nói.

Sở Phàm nghe vậy chỉ cười.

Lúc này, bên ngoài biệt thự truyền đến tiếng xe ô tô, Trương bá nghe tiếng xe liền thì thầm nói:

- Xem ra là Tiểu Tần lái xe đến đây.

Trương bá nói xong liền đi mở cổng biệt thự. Sở Phàm cũng qua giúp. Khi cửa lớn được mở ra Sở Phàm liền thấy một chiếc xe màu đen đỗ ngoài cửa. Rồi cửa xe mở, một người trẻ tuổi anh tuấn đẹp trai, áo quần bảnh bao, phong thái phi phàm bước ra.

Sở Phàm nhìn kĩ, hóa ra đó là Tần Khải!

[/CENTER][[/QUOTE]][/QUOTE]][/QUOTE]

79. Chương 80: Bôn Cột Tần Khải.

- Trương bá, chào bác. Vài ngày không gặp cháu thấy bác càng ngày càng khỏe ra đó!

- Ha ha, Tiểu Tần, vào phòng trước đi. Giờ này đại tiểu thư còn chưa dậy.

Trương bá cười ha hả đáp.

- Không sao, không sao, cứ từ từ đợi cũng được.

Tần Khải nói xong liền chuyển ánh mắt, nhìn thấy Sở Phàm đang bên cạnh cười hì hì, trong lòng kinh ngạc, không khỏi cau mày. Hắn đương nhiên là nhận ra Sở Phàm, không kìm nổi thốt lên:

- Là cậu à?

- Đương nhiên là tôi. Anh cũng không nên ngạc nhiên vậy. Nhìn anh có vẻ nho nhã, cũng không phải là cái loại người dễ bộc lộ cảm xúc mà.

Sở Phàm nói.

“Thằng ôn con này tại sao lại ở trong biệt thự Lam Hải? Thật là quái quỷ!” Tần Khải trong đầu thầm nghĩ, trên mặt cũng cười hiền, nói:

- Cậu Sở vẫn khỏe chứ? Mà đúng rồi, cậu Sở tại sao lại ở đây?

Trương bá đứng bên cạnh, nhìn hai người như là quen biết liền cười nói:

- Ai dà, hóa ra các cháu quen nhau sao? Vậy các cháu nói chuyện trước đi, bác đi xem đại tiểu thư đã dậy chưa. Nếu dậy rồi để bác bảo cô ấy một tiếng.

- Cảm ơn Trương bá!

Trần Khải vội vàng cảm ơn

- Nếu tôi đoán không sai thì mới sáng sớm anh đã lái xe tới đây là muốn đưa đại tiểu thư đi làm phải không?

Sở Phàm hỏi ngược lại.

Tần Khải cười đắc ý, nói:

- Đó là dĩ nhiên. Quan hệ của tôi với Tiêm Tiêm là rõ như ban ngày rồi còn gì.

Lời này gã nói ra ý muốn bảo gã với đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đã được coi là một đôi, quan hệ gần bó, chỉ còn chưa tiến tới cưới hỏi mà thôi.

Sở Phàm nghe thấy Tần Khải khoe khoang, cười thầm, đi tới gần thấp giọng nói:

- Tôi hỏi anh mấy vấn đề, nếu anh có thể trả lời ngay thì quả thật quan hệ của anh với đại tiểu thư là không hề kém.

- Hỏi đi!

Tần Khải tự tin nói.

- Anh có biết phòng của đại tiểu thư được bày biện thế nào không? Anh có biết buổi tối đại tiểu thư thích mặc áo ngủ nào đi ngủ không? Anh có biết đại tiểu thư thích mặc loại nội y gì không?

Tần Khải nghe xong câu hỏi mặt biến sắc, không kìm nổi phần nộ, nói:

- Đê tiện, đê tiện! Quả thật là hạ lưu bỉ ổi! Thật không tin được mà lại là loại người bỉ ổi đến thế. Hừ, tao sẽ vạch trần cái bản chất hạ lưu của mày trước mặt Tiêm Tiêm.

- Tiểu Tần, anh đừng ra vẻ đạo mạo nữa, đừng dối trá thế được không? Tôi thấy anh mới là người hạ lưu. Nếu tôi đoán không sai thì mỗi ngày anh đều mơ tưởng đến thân thể cô ấy ít nhất một lần, đúng không?

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Khốn nạn! Thằng ôn con này quả nhiên là nói quàng nói xiên. Hừ, mày còn chưa nói ra tại sao lại ở trong biệt thự Lam Hải đây. Nhìn cái mặt mày cứ lăm la lăm lét, chắc chắn không phải là một người biết thân biết phận.

Tần Khải đỏ mặt, nói cũng to lên rất nhiều.

- Anh đã quên lần trước, ở buổi tiệc tối đó, đại tiểu thư đã bảo tôi là người của nàng sao?

Sở Phàm liếc mắt nhìn Tần Khải, miệng cười cười, nói:

- Đại tiểu thư đã nói tôi là bạn trai cô ấy. Nếu không tôi làm sao biết được loại áo ngủ với nội y mà cô ấy thích mặc?

- Hừ, cái loại nhà quê như mày mà cũng xứng làm bạn trai của Tiêm Tiêm sao? Cái mồm mày toàn những câu khó nghe. Mày cứ chờ đấy, tao nhất định sẽ vạch trần bộ mặt ghê tởm của mày trước mặt Tiêm Tiêm!

Tần Khải thở mạnh, nói.

- Đáng tiếc! Đáng tiếc là anh không mang theo máy ghi âm mà ghi lại những cái câu mà anh gọi là nói bậy kia. Nếu không thì với lời nói của anh, Đại tiểu thư chắc chắn sẽ tức giận. Hậu quả cũng cực kì nghiêm trọng, không tin anh cứ thử mà xem.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Trong mắt Tần Khải thấp thoáng có vẻ phiền muộn, hần lạnh lùng nói:

- Đúng là cái loại ko biết diễn trò, thô tục không chịu nổi. Tao không có thời gian cứ đứng đây mà cãi nhau với mày.

- Haizz, anh Tần à, anh nghe tôi nói này. Anh việc gì phải tức giận nào? Anh nhìn lại anh đi, gái có chồng cãi nhau cũng chẳng ầm ĩ chưa ngoa như thế. Tôi van anh, đừng luôn mồm chửi tôi để tiện, hạ lưu. Không đối được từ khác sao? Hơn nữa, chẳng lẽ anh chửi tôi hạ lưu để thể hiện ra vẻ cao thượng của anh?

Sở Phàm nói xong nhìn qua Tần Khải, chắc lưỡi tán dương:

- Tuy vậy nói thật, nhìn qua trông anh chả khác gì chó đội lốt người. Người như anh theo đuổi một số cô bé còn chưa lớn thì được. Còn nếu muốn theo đuổi đại tiểu thư ấy à? Xin lỗi nói thẳng nhé, anh chưa đủ tuổi!

Tần Khải lạnh lùng hừ một tiếng, không để ý đến Sở Phàm, mà Sở Phàm thì lại đang có hứng nói tiếp:

- Đại tiểu thư thích nhất là nam nhân thành thực có khí chất. Không thể phủ nhận được là anh rất đẹp trai, nhưng thế thì làm được gì? Đẹp có mài ra mà ăn được không? Anh vẫn còn trẻ con lắm, còn chưa từng trải đến mức không chế được bản thân mình. Cứ lấy vừa rồi làm ví dụ, bị tôi chọc giận lên không kiềm chế được, anh cảm thấy thế có thể được đại tiểu thư để ý sao.

- Mày cảm cái mồm thối lại được không? Mày chưa đủ tư cách dạy tao!

Tần Khải bực mình quát.

Sở Phàm nghe vậy á khẩu một lúc, sau đó ra vẻ ngửi ngửi, nói:

- Thối sao? Đâu có thối, sáng nay tôi đánh răng rồi mà! Anh Tần à, có phải những người tự cho là cao cao tại thượng như anh đều thích coi người khác là thấp kém? Thật ra tôi thấy sống như anh quả là mệt mỏi, đeo một cái mặt nạ cho người ta thấy mình là người nho nhã. Chẳng lẽ chỉ vì giữ cái hình tượng đó mà một cô nàng gợi cảm xinh đẹp đến bên cạnh anh cũng giả bộ không thèm nhìn? Hay xinh đẹp thánh thiện như đại tiểu thư đứng ở trước mặt anh cũng không dám nhìn? Anh nhầm rồi, nước miếng của anh chảy ra hết rồi đó!

- Cảm mồm, mày tưởng mày có tư cách chửi bới trước mặt tao hay sao? Cảm mồm mày lại, nếu không đừng trách tao quá khích!

Tần Khải rốt cục nhịn không được, chửi um lên.

Tần Khải vừa mới phát tiết lửa giận như tháo cống xong thì đã thấy đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đứng ở cửa từ lúc nào. Gã cảm thấy rất kinh ngạc. Rõ ràng lúc Sở Phàm nói thì cô ấy còn chưa đi ra. Làm sao đúng đến lúc gã đang chửi bới um thì cô ấy lại xuất hiện? Hơn nữa nhìn sắc mặt Kỷ Tiêm Tiêm, rõ ràng là đã nghe được hết lời gã nói!

Sở Phàm đã nhìn thấy đại tiểu thư từ trước. Hần ngập ngừng nói với nàng:

- Đại tiểu thư, là do tôi sai, tôi không nên chọc giận Tần tiên sinh.

- Tiểu Sở, chuyện này không liên quan đến anh,

Đại tiểu thư nói xong, chậm rãi bước tới, rất bình tĩnh nhìn Tần Khải, lạnh lùng nói:

- Quản lý Tần, cho dù là tâm tình không tốt cũng không nên tới nhà của tôi mà trút giận lên đầu bạn trai tôi chứ? Hay anh cảm thấy khi dễ được bạn trai tôi cũng như là khi dễ được Kỷ Tiêm Tiêm tôi?

- Tiêm Tiêm, không, không phải vậy, hần.....

Tần Khải chỉ vào Sở Phàm đang đứng một bên, nói nhanh:

- Hấn, là hấn bơi nhẹ anh thái quá, nên anh, anh mới phản bác lại!
- Thật sao? Sao tôi lại không nghe thấy nhỉ? Tôi chỉ nghe thấy anh rất ngạo mạn trách mắng bạn trai tôi thôi, không phải là tôi nghe nhầm đâu chứ?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn Tần Khải, nói:

- Anh cũng không cần giải thích về việc này nữa. Tôi coi như nó chưa xảy ra. Tuy nhiên sau này xin anh tôn trọng bạn trai tôi một chút. Sớm như vậy mà quản lý Tần đã đến đây, có việc công ty cần báo gấp sao?
- Tiêm Tiêm, em hãy nghe anh nói, anh

Tần Khải bối rối nói.

- Nếu là việc công thì đến công ty rồi nói. Nếu là việc tư thì xin lỗi, tôi không có thời gian. Giờ cũng không còn sớm nữa, quản lý Tần nên đến công ty đi thôi.

Đại tiểu thư hờ hững đáp.

- Tiêm Tiêm, anh đến để đón em đi làm.

Tần Khải vội vàng nói.

- Không cần, bạn trai của tôi đã ở đây. Anh ấy sẽ đưa tôi đi. Sau này anh cũng không cần đến đây nữa.

Kỷ Tiêm Tiêm nói xong liền xoay người đi vào trong biệt thự.

Sở Phàm nhún vai, vỗ vai Tần Khải, vẻ an ủi nói:

- Không sao không sao. Cảm giác của anh lúc này tôi hiểu và thông cảm được. Có vài thứ không phải của mình thì có cố cũng không được, không bằng sớm buông tay, theo đuổi ước mơ của mình, sống cho tốt, anh bạn trẻ ạ.

Sở Phàm nói xong cũng đi vào biệt thự Lam Hải. Tần Khải tức đến nổi cả gân xanh, thở phì phò, không kìm được đá cái cửa xe một phát, sau đó lái xe như điên mà đi mất.

- Tiểu Sở, thật xin lỗi anh, lại lỗi anh ra làm bạn trai của tôi, hy vọng anh không để bụng.

Đại tiểu thư đỏ mặt, nói với Sở Phàm.

- Tất nhiên tôi sẽ không để bụng rồi. Đại tiểu thư chỉ cần gọi, tôi sẽ lập tức diễn theo ngay. Nhưng vừa rồi chúng ta diễn vẫn chưa đạt, đúng ra tôi phải nắm tay đại tiểu thư, mà không phải, đúng ra nên ôm eo cô, sau đó hôn lên mặt cô một cái, như vậy mới giống thật! Thật là sai lầm, đại tiểu thư, lúc đó thật không ngờ lại thiếu sót nhiều như vậy. Lần sau tôi sẽ nắm chắc cơ hội, diễn cho đoạn này càng giống thật càng tốt!

Sở Phàm nói đùa mà như thật.

Đại tiểu thư nghe thấy vậy càng thêm đỏ mặt. Quả thực là nàng đỏ khóc đỏ cười, không kìm nổi cười một tiếng, mắng:

- Đồ quỷ sứ nhà anh, chẳng lẽ anh muốn được voi đòi tiên sao?

Sở Phàm nhìn vẻ đẹp tuyệt mỹ của đại tiểu thư, trầm nghĩ, đúng là tôi muốn được voi đòi tiên đó! (DG: đòi cả Hai Bà Trưng ấy chứ))

80. Chương 81: Theo Dõi Triệu Thanh .

Sau khi tới Đại học Yến Hoa, Sở Phàm nói với nhị tiểu thư:

- Nhị tiểu thư, tôi có chút việc bận nên sẽ không đi học cùng cô được. Trước khi cô tan học, tôi sẽ chờ đón cô ở đây.

- Ủ, hôm nay buổi trưa tôi không về nhà đâu. Buổi chiều tôi còn phải học, tôi sẽ nghỉ ngơi ngay trong kí túc xá.

Nhị tiểu thư nói.

- Hả, thế buổi trưa tôi phải làm thế nào?

Sở Phàm kêu lên.

- Ai quản anh? Anh thích thế nào thì cứ thế mà làm.

Nhị tiểu thư mắt đảo như rang lạc, nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, không phải là anh cũng muốn vào kí túc xá nghỉ ngơi cùng tôi đấy chứ? Nhưng mà đây là KTX của nữ sinh đấy. Tuy nhiên nếu anh có gan dám vào đó thì tôi cũng không phản đối.

- Nếu tôi đi cùng nhị tiểu thư còn có thể nghỉ ngơi sao?

Sở Phàm ý vị thâm thúy nói, nhìn nhị tiểu thư một cái, lại tiếp tục:

- Hơn nữa nữ sinh ở KTX đều là mấy người tính khí như phụ nữ thời mấn kinh. Tôi cũng không muốn đi trêu chọc các nàng.

- Tôi cũng không muốn quản anh, hehe.

Nhị tiểu thư nói xong rồi xuống xe.

Lúc này Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm cũng đã đi tới. Tô Phỉ nhìn Sở Phàm nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh đi học với tôi được không? Giờ Triển học chán lắm. Tiểu Ngốc Ngốc anh đi với tôi đi.

- Không được, tôi còn có việc.

Sở Phàm liền cự tuyệt.

- Anh phải đi đâu? Anh nên sớm trở về nha, trong trường học có rất nhiều người xấu, nhỡ không may bọn họ bắt nạt chúng tôi thì làm sao đây? Chúng tôi cần anh hộ tống à!

Trần Mộng Lâm kiều mỵ nói.

Sở Phàm cười khổ, thầm nghĩ: “Chỉ cần ba bà cô trẻ các cô không đi bắt nạt người khác đã là vô cùng may mắn lắm rồi. Người khác lại còn dám bắt nạt các cô ư?”

- Nhị tiểu thư, tôi đi trước. Cô ở trong trường học đừng đi đâu cả. Có chuyện gì nhớ gọi điện cho tôi.

Sở Phàm nói xong liền liền vẫy tay với Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm, nói một câu khiến Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm nghiêng răng nghiêng lợi tức tối:

- Hai vị tiểu thí chủ, Sở ca ca ta đi đây. Nhớ ngoan ngoãn học hành cho tử tế. Nếu không anh sẽ đánh vào mông các cô đấy.

Sở Phàm nói xong liền nhấn ga chiếc Porsche mà phóng đi, còn Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm ở lại nắm chặt đôi bàn tay trắng mịn, nhỏ nhắn, thần tình tức giận, hận không thể túm cổ hất lại đập cho một trận.

-Sở Phàm chết tiệt! Sở Phàm thối tha. Dám khi dễ bốn tiểu thư. Hừ, ta nhất định sẽ báo thù!

Tô Phỉ oán hận nói.

- Hừ dám nói chúng ta là tiểu thí chủ. To gan thật. Tổ phải chăm sóc hần tốt hơn mới được.

Trần Mộng Lâm cũng phẫn nộ nói.

Nhị tiểu thư đứng ở bên cạnh chỉ biết che miệng cười trộm.

Sở Phàm vừa lái xe vừa giở bản đồ ra xem, ghi nhớ kỹ hành trình đi tới mục tiêu rồi tăng tốc độ, phóng thẳng về khu nội thành phía đông.

Dọc trên đường đi, xe cộ rất đông. Đúng vào lúc cao điểm cho nên rất nhiều xe qua lại, cũng bị kẹt xe vài lần nhưng cũng không lâu. Thế mà lúc Sở Phàm đến đường Trung Hưng trong nội thành cũng đã là chín giờ.

Sở Phàm tìm bãi đỗ xe dừng xe lại rồi từ túi da đeo qua vai lấy ra một đôi kính râm, hơi cúi đầu đi dọc theo đường Trung Hưng. Giờ phút này, Sở Phàm nhìn qua rất giống Lưu Đức Hoa hóa trang, điểm khác biệt duy nhất là không có vẻ quyến rũ như Lưu Đức Hoa.

Đường Trung Hưng cũng là một khu phố buôn bán sầm uất. Cho nên khắp nơi trên phố đều có thể thấy được những tòa cao ốc to lớn. Sở Phàm đi đến trước đại sảnh của một tòa nhà cao mười mấy tầng thì dừng lại. Hắn ngẩng đầu lên, thấy tòa nhà này có biển hiệu lóng lánh - Công ty Cổ phần Bất động sản Kim Khoa.

“Lúc này chắc thằng cha Triệu Thanh cũng chưa đến công ty!” Sở Phàm thầm nghĩ, nhìn trái phải, thấy đối diện Tòa nhà Kim Khoa có một quán cà phê, liền đi đến đó.

Quán cà phê này có lẽ vừa mới mở cửa, nên mấy nhân viên nữ thấy Sở Phàm đến sớm như vậy cũng hơi giật mình. Tuy nhiên các cô đã tiến tới mỉm cười, hỏi Sở Phàm uống cái gì. Sở Phàm gọi một cốc cà phê, sau đó đi lên tầng hai. Hắn chọn một chỗ gần cửa sổ, dựa tờ báo mới mua lúc sáng ra xem, đồng thời mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang tòa nhà Kim Khoa bên phía đối diện.

Chốc lát sau, một gã nhân viên trẻ tuổi đem một tách cà phê còn bốc hơi nóng lên, Sở Phàm cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói:

- Cảm ơn!

Gã nhân viên viên hiển nhiên là chưa gặp một vị khách nào lạ lùng như thế, không kìm nổi nhìn Sở Phàm, lễ phép nói:

- Dừng khách quý, tiên sinh. Mời ngài ạ.

Nói xong thì rời đi.

Sở Phàm uống một ngụm cà phê, một vị đắng khét tràn ngập cả cổ họng. Thật ra hắn không quen uống loại thức uống này, tuy nhiên đi tới thành phố lớn không thể không theo thời thượng, học uống cà phê, ra vẻ thanh nhã.

Sở Phàm xem xong báo sáng nay, uống gần nửa tách cà phê, một lúc đã là mười giờ. Sở Phàm nhìn đồng hồ, thì thào tự nói:

- Theo lý mà nói thì thằng cha Triệu Thanh kia cũng đã phải đến công ty rồi chứ nhỉ. Sao giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu?

Sở Phàm đang nghĩ ngợi chợt thấy ba chiếc xe màu đen đang đi tới tòa nhà Kim Khoa. Sở Phàm nhìn thấy ba chiếc xe này rồi liền bình tĩnh rút từ túi da đeo bên lưng ra một chiếc ống nhòm, điều chỉnh ống ngắm bí ẩn nhìn về phía ba chiếc xe kia. Hắn vừa nhìn đã biết ngay hai chiếc xe trước và sau đều là xe vệ sĩ hộ tống. Chính chủ ngồi trong chiếc BMW màu đen ở giữa.

Quả nhiên từ mỗi chiếc xe trước và sau đi xuống ba gã đàn ông mặc âu phục sắc sảo. Sáu gã đàn ông này sau khi xuống xe thì có bốn gã thân sắc đề phòng canh chừng chiếc BMW ở giữa. Rồi một gã mở cửa sau chiếc xe, một gã khác dùng thân thể che ở trước cửa xe. Tiếp theo, gã vệ sĩ này đón tiếp một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, nét mặt sáng sủa bước ra khỏi xe. Ngay sau đó trên chiếc BMW cũng có hai gã mặc trang phục vệ sĩ bước xuống.

Ngay khi người đàn ông hơn năm mươi tuổi kia đi ra, đồng tử Sở Phàm mạnh mẽ co rút lại. Hắn điều chỉnh tiêu cự, nhắm vào lão già kia nhìn kỹ. Lúc lão được hộ tống xuống xe, ngay trong chốc lát Sở Phàm đã nhìn thấy được một bên mặt của lão. Nhưng như vậy đã đủ rồi, vì Sở Phàm đã nhìn rõ người đàn ông trung niên này chính là Chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa – Triệu Thanh!

Ngay sau đó, Triệu Thanh được tám gã vệ sĩ vây xung quanh không một kẻ hở, hộ tống đi đến tòa nhà Kim Khoa.

Sau khi Triệu Thanh đi vào tòa nhà Kim Khoa, Sở Phàm cũng thu ống nhòm của hắn lại. Lúc này hắn phát hiện một người nhân viên của quán cà phê không biết khi nào đã lên tầng hai, hơn nữa còn nhìn hắn một cách rất khó hiểu. Hắn không để ý tới người này, thản nhiên nói:

- Tính tiền!

Mục đích của hắn lần này là điều tra hành tung, và các vấn đề an toàn phòng bị của Triệu Thanh. Cuối cùng có chút ngoài dự kiến là mức độ phòng bị của Triệu Thanh vượt quá tưởng tượng của hắn. Hắn không nghĩ tới Triệu Thanh tìm đến tám vệ sĩ để bảo vệ cho mình, hơn nữa đây mới là những người công khai, còn âm thầm hộ vệ nữa thì không biết thế nào nữa.

Nếu như Triệu Thanh không thẹn với lương tâm thì bình thường việc gì phải kinh sợ lo lắng làm như vậy làm gì, tìm đến nhiều vệ sĩ như vậy bảo vệ mình. Chẳng lẽ Triệu Thanh dự mưu bắt cóc nhị tiểu thư nhưng cuối cùng lại bị bại lộ là có liên quan đến, cho nên hắn không thể không tăng cường phòng bị an toàn của bản thân? Hay còn có nguyên nhân nào khác?

Sở Phàm không thêm nghĩ nhiều nữa. Hắn thầm nghĩ cứ thăm dò hành tung Triệu Thanh, định ra kế hoạch hành động sau đó đợi chỉ thị của Kỷ Thiên Vũ.

Sở Phàm tính tiền xong thì rời khỏi quán cà phê. Ngay khi đi ra hắn nhìn về phía góc đường đối diện thấy có một mỹ nữ cao gầy gợi cảm, thướt tha thon thả, thành thực đang đi tới. Mỹ nữ này sắc mặt có vẻ không tốt lắm, có vẻ đang bức bối. Sở Phàm nhìn kỹ thì phát hiện ra mỹ nữ khêu gợi này không phải ai khác, chính là giáo sư đại học Yến Hoa hôm qua đã đấu khẩu cùng hắn – Lâm Hiểu Tình!

81. Chương 82: Lại Đóng Vai Bạn Trai.

Lâm Hiểu Tình vẫn xinh đẹp gợi cảm như vậy, khuôn mặt trái xoan trang điểm khéo léo vẫn như cũ mang theo một chút lạnh lùng. Tuy nhiên trên mặt nàng hiện đang mang vẻ bức mình, dường như đang bốc hỏa. Trong lòng Sở Phàm thừa hiểu, nữ nhân vào lúc này tuyệt đối không thể động đến được. Một khi nàng lấy anh ra làm đối tượng để phát tiết, thường thì nàng luôn luôn đúng, cho dù anh nói gì cũng là vô lý hết. Hơn nữa anh nói một câu thì nàng liền dùng mười câu thậm chí là hàng trăm câu để bẹp dí điều phản bác của anh. Cho nên, nam nhân thông minh đều hiểu lúc này tốt nhất là nên tránh đi, không thể chính diện giao phong. (Ta quá đồng ý với tác giả, tên nào có người yêu hẳn thấy đúng – DG)

Sở Phàm cũng không ngốc, nên ánh mắt hắn thuận theo tự nhiên từ trên khuôn mặt Lâm Hiểu Tình dời xuống dáng người cao gầy, thon thả khêu gợi, tiếp theo lại dời xuống dưới, dừng lại ở cặp đùi đang đi tất dài màu da gợi cảm của Lâm Hiểu Tình. Ý đồ của Sở Phàm đương nhiên là nhìn toàn thân Lâm Hiểu Tình. Tuy nhiên trong quá trình nhìn, hắn lựa chọn theo hướng từ trên xuống dưới, như vậy có thể thưởng thức hết dáng người ngạo nhân của Lâm Hiểu Tình.

Hắn khẳng định là Lâm Hiểu Tình có chú ý tới hắn, nhưng hắn không thể xác định Lâm Hiểu Tình có còn nhớ rõ hắn hay không. Mặc kệ như thế nào, Sở Phàm quyết định làm như không thấy. Hắn nghĩ thầm rằng: “Chỉ cần mình không chủ động đi tìm phiền toái thì hẳn là phiền toái cũng sẽ không tìm đến cửa nhà mình”

Nhưng lúc này hắn sai lầm rồi, mặc kệ hắn cúi đầu như thế nào, lại giả bộ như là không thấy gì nhưng Lâm Hiểu Tình vẫn đang thẳng tiến về phía hắn!

Trên thế giới này, thời điểm hiểm phúc tới anh có không muốn nhận cũng không được. Nhưng khi phiền toái tới thì anh có muốn trốn cũng không xong. Chỉ là lúc này đây Sở Phàm không biết được là Lâm Hiểu Tình tìm đến tận cửa là diễm phúc hay là phiền toái. Đó là một vấn đề nghiêm trọng, liên quan đến việc hắn sẽ được lên thiên đường hay phải xuống địa ngục.

Lâm Hiểu Tình vẫn nhịp nhàng trên đôi giày cao gót, bước về phía Sở Phàm. Lúc này đột nhiên Sở Phàm nhìn thấy phía sau Lâm Hiểu Tình còn có một người đàn ông. Hắn nhìn Lâm Hiểu Tình lần nữa, cô nàng cũng đang nhìn hắn. Hắn, trong mắt Lâm Hiểu Tình dường như có tín hiệu cần sự giúp đỡ. Trong lòng Sở Phàm cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ giữa ban ngày mà Lâm Hiểu Tình lại gặp cái gì gọi là phi lễ hay là cướp giật?

Lúc này Lâm Hiểu Tình đã tới gần Sở Phàm, nàng đột nhiên mở miệng nói:

- A Hào, anh tới rồi à?

“A Hào à? Hóa ra không phải là tới tìm mình”. Sở Phàm trầm nghĩ

Nhưng mà không chỉ có vậy, Lâm Hiểu Tình vừa đến gần hắn, trong lúc hắn còn chưa kịp phản ứng gì đã ôm chầm lấy hắn. Một hương thơm tràn ngập mùi vị nữ tính thành thực xông vào mũi Sở Phàm. Hai ngón nhũ phong đầy đặn có phần còn hơn cả Tô Phỉ đang dán vào ngực hắn. Sở Phàm không biết làm thế nào nữa cả. “Sức hấp dẫn của mình chẳng lẽ lớn đến mức làm cho Lâm Hiểu Tình nhưng nhớ ư?”

- Giúp tôi giải quyết cái gã đàn ông đang bám theo đằng sau. Cảm ơn!

Lâm Hiểu Tình nhẹ giọng nói bên tai hắn.

Lúc này, người đàn ông đi theo sau Lâm Hiểu Tình cũng đã đến gần. Anh ta nhìn Lâm Hiểu Tình cùng Sở Phàm ôm nhau đứng một chỗ, khuôn mặt vốn anh tuấn trở nên tái mét.

Lâm Hiểu Tình buông tay ra, nhưng thân thể vẫn dựa vào người Sở Phàm. Nàng nhìn anh chàng kia, lạnh như băng nói:

- Anh ấy là bạn trai mới của tôi mà tôi đã kể với anh, A Hào. Lâm Phong, chuyện của chúng ta đã kết thúc rồi, từ nay về sau mong anh đừng quấy rầy cuộc sống riêng tư của tôi nữa.

Gã đàn ông tên là Lâm Phong kia liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, không khỏi nhú mày. Trong mắt gã, Sở Phàm quá đối bình thường, bất kể là cách ăn mặc hay vẻ bề ngoài nhìn qua không có điểm nào hấp dẫn nữ nhân. Gã không tin là Lâm Hiểu Tình mất để trên đỉnh đầu lại có thể nhìn đến một người như Sở Phàm. Bởi vậy gã lạnh lùng nói:

- Hiểu Tình, em cho anh thêm một cơ hội nữa. Em nghe anh giải thích được không? Anh không thể sống thiếu em được. Trở lại bên cạnh anh đi, anh thủy chung chỉ yêu có một mình em thôi.

- Lâm Phong, tôi đã nói rồi. Chuyện giữa chúng ta đã kết thúc. Tôi đã cho anh rất nhiều cơ hội nhưng cuối cùng tôi nhận thấy chúng ta thật sự không hợp với nhau. Anh hãy thôi đi, sau này đừng đến tìm tôi nữa vì tôi đã có bạn trai rồi.

Lâm Hiểu Tình kiên quyết nói.

Sở Phàm nghe xong nghĩ thầm, “Hóa ra Lâm Hiểu Tình và bạn trai cũ giằng co mãi, tuy nhiên đúng là tên Lâm Phong này cứ theo đuổi Lâm Hiểu Tình mãi không chịu bỏ cuộc. Nếu mình đã đóng giả làm bạn trai Lâm Hiểu Tình thì có lẽ nên chuyên nghiệp một chút, phối hợp với cô ấy để sau này đỡ phải tiếc nuối”.

Sở Phàm nghĩ xong liền vươn tay trái ôm lấy vòng eo tinh tế khêu gợi của Lâm Hiểu Tình, dùng sức kéo về phía ngực. Lúc này hắn đã mơ hồ cảm thấy từng đợt cảm giác mềm mại thoải mái.

Lâm Hiểu Tình tâm hồn chấn động. Hiên nhiên nàng không nghĩ Sở Phàm sẽ có hành động như vậy. Tuy nàng đã nói Sở Phàm là bạn trai của nàng, nhưng chỉ là để thoát khỏi Lâm Phong. Nàng không thể ngăn cản Sở Phàm ôm mình, nếu không chẳng phải là tự vạch trần chính mình sao? Lâm Hiểu Tình cố chịu hành vi phi lễ của Sở Phàm, may mà hành động của Sở Phàm vẫn nằm trong phạm vi nàng có thể chịu đựng được.

- Hiểu Tình, anh ta là ai vậy? Sao lại đi theo em?

Sở Phàm liếc nhìn Lâm Phong một cái, ra vẻ hỏi.

- Anh ta là bạn trai cũ mà em đã nói với anh, tên là Lâm Phong.

Lâm Hiểu Tình đáp

- Không phải em nói đã chia tay với anh ta rồi sao? Làm sao mà anh ta lại cứ như con cún theo đuôi em thế này?

Sở Phàm cau mày nói.

Lâm Phong nghe vậy sắc mặt trầm xuống, âm trầm nói:

- Thằng ôn con, mày nói cái gì thế hả? Mau cút đi cho khuất mắt tao.

- Lâm Phong, anh ấy là bạn trai của tôi. Người phải lặn đi cho khuất mắt phải là anh mới đúng

Lâm Hiểu Tình lớn tiếng nói.

- Hiểu Tình, em đi theo anh đi, anh muốn chứng minh cho em thấy anh thật tâm với em.

Lâm Phong nói xong liền tiến lên nắm lấy tay phải Lâm Hiểu Tình, mạnh mẽ kéo nàng đi.

- Buông tay ra Lâm Phong, đồ tồi, buông ra!

Lâm Hiểu Tình vừa mắng vừa dùng túi xách đánh vào lưng Lâm Phong, đồng thời nàng quay đầu nhìn về phía Sở Phàm, trong cặp mắt quyến rũ không phải là vẻ ngạo mạn như thường ngày mà là ánh nhìn động lòng cầu xin giúp đỡ.

Sở Phàm nhìn ánh mắt van xin của Lâm Hiểu Tình, lại nhìn đến hành vi dã man vô lý của Lâm Phong, không khỏi thở dài bước nhanh đuổi theo.

Đang mạnh mẽ kéo Lâm Hiểu Tình đi, Lâm Phong đột nhiên vai phải mình bị một bàn tay mạnh mẽ đè lại, các đốt ngón tay gắt gao kiềm trụ vai phải của mình. Nỗi đau đớn lan truyền khắp toàn thân, khiến anh chàng đột nhiên không thể động đậy được. Tiếp theo anh chàng nghe một thanh âm trầm thấp:

- Lâm tiên sinh, buông bạn gái tôi ra.

Lâm Phong trong lòng giận dữ, quay đầu lại liền thấy vẻ mặt lạnh như băng của Sở Phàm.

- Buông tay, mẹ mày có biết tao là ai không?

Lâm Phong tức giận nói.

- Tôi nói lại lần nữa, buông bạn gái của tôi ra.

Sở Phàm liền tăng thêm lực tay, đối với thủ kinh mạnh mẽ “kim cương thủ” thì hấn vẫn rất tự tin.

Lâm Phong cảm thấy nỗi đau đớn truyền lên từ tâm can đi ra khắp toàn thân. Cảm giác được vai phải của mình như bị bóp nát, đau đớn kịch liệt, hai chân gã phát run, cuối cùng đành buông cánh tay Lâm Hiểu Tình ra, trong mắt tràn đầy lửa giận nhìn về phía Sở Phàm.

- Lâm tiên sinh quả là thức thời. Nhớ kĩ, về sau còn quấy rầy bạn gái của tôi nữa thì anh sẽ không được may mắn như hôm nay đâu. Còn không mau cút đi.

Sở Phàm đẩy một cái, Lâm Phong liền lảo đảo nhao cả người về phía trước, suýt nữa thì ngã đập mặt xuống đất.

Sau khi đứng vững, Lâm Phong xoa xoa vai phải của mình, lạnh lùng nhìn về phía Sở Phàm, âm trầm nói:

- Mày cứ chờ đấy!

Nói xong lại nhìn về phía Lâm Hiểu Tình, nói từng chữ một:

- Hiểu Tình, em vĩnh viễn là người của anh. Em chạy không thoát đâu

Nói xong liền quay đầu rời đi.

Lâm Hiểu Tình trong mắt hiện lên một tia sầu lo, tiếp theo nàng quay đầu nhìn về phía Sở Phàm thì phát giác Sở Phàm cũng đang nhìn nàng chằm chằm!

82. Chương 83: Anh Có Thể Đi Với Tôi Một Lúc Được Không?.

- Cảm ơn!

Sở Phàm cảm thấy hơi khó tin. Lâm Hiểu Tình ngày hôm qua ở sân vận động của Đại học Yến Hoa còn cao ngạo lạnh lùng cãi nhau với hắn giờ phút này không ngờ lại nói lời cảm ơn với hắn. Tuy nhiên hắn cũng nhìn ra trước đây Lâm Hiểu Tình biểu hiện vẻ cao ngạo lạnh lùng, không quan tâm đến nhân tình thế thái chẳng qua là vì từ nội tâm nàng có một định kiến bài xích thôi. Nàng không muốn người khác nhìn thấu nội tâm nàng, không muốn người khác biết nội tâm nàng bất lực và bối rối cho nên vẻ ngoài lúc nào cũng là vẻ mặt lạnh như băng. Có lẽ giờ phút này Lâm Hiểu Tình mới chính thực là Lâm Hiểu Tình, mới bộc lộ ra bản chất vốn có của mình.

- Ha ha, không cần cảm tạ, trái lại, tôi phải cảm ơn cô mới đúng.

Sở Phàm thản nhiên cười, nói.

- Gì cơ?

Lâm Hiểu Tình khó hiểu nhìn Sở Phàm, đôi môi khẽ gợi hơi hình thành một hình chữ O, làm cho người ta không kìm nổi muốn hôn vào đôi môi mềm mại ấy.

- Bởi vì cô đã cho tôi một cơ hội chuộc lỗi, giảm đi cảm giác có lỗi với cô trong lòng tôi.

Sở Phàm chân thành nói.

Lâm Hiểu Tình vuốt nhẹ mái tóc, cười nhẹ nói:

- Ha ha, những lời này của anh tôi không hiểu. Vừa rồi tôi thật sự cảm kích anh đã ra tay cứu giúp, cũng cảm tạ anh đã phối hợp đóng giả làm bạn trai của tôi, đuổi hắn đi.

- Có thể làm bạn trai của một người xinh đẹp như Cô giáo Lâm, dù thật hay giả thì tôi nghĩ bất kì nam nhân nào cũng thích. Tôi cũng không ngoại lệ!

Sở Phàm dừng một chút, nói tiếp:

- Cô giáo Lâm, hôm qua ở sân vận động tôi có hơi thất lễ, mạo phạm đến cô, mong cô thứ lỗi.

Lâm Hiểu Tình nghe vậy thần sắc ngẩn ra, khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu. Không ngờ một người phụ nữ cao ngạo lạnh lùng như nàng lại cúi đầu trước một nam nhân, đúng là việc trước nay chưa từng có. Lúc Lâm Hiểu Tình ngẩng lên, hai mắt nàng đều ướt, trên mặt đậm một vẻ sầu bi, trong lòng dường như có rất nhiều tâm sự.

Sở Phàm nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Hiểu Tình thì hoảng hốt, vội vàng nói:

- Cô giáo Lâm, cô không sao chứ?

Lâm Hiểu Tình rút ra một cái khăn tay, quay đầu đi lau nước mắt đang chực trào ra, nhẹ nhàng nói:

- Không có việc gì.

Sở Phàm biết Lâm Hiểu Tình nói thế chỉ cho có thôi. Cho dù có là một tên ngu ngốc cũng nhìn ra là Lâm Hiểu Tình có chuyện, nhưng lại là tâm sự cá nhân. Sở Phàm muốn an ủi vài câu nhưng lục mãi trong óc cũng không tìm ra câu nào cho ra hồn, bởi vậy trong lúc nhất thời không khí có chút tế nhị. Sự trầm mặc có chút sầu bi làm cho tâm tình của người ta trở nên trầm trọng.

- Anh có thể đi cùng tôi một lúc được không?

Lâm Hiểu Tình ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Sở Phàm. Đôi mắt trong suốt và đôi môi tươi mọng của nàng làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt nổi.

Sở Phàm thấy thời gian còn sớm, nhị tiểu thư vẫn đang còn học. Hắn cũng đã xem qua lịch học của nhị tiểu thư, từ tám giờ sáng đến mười hai giờ trưa đều có môn học, buổi chiều từ hai đến bốn giờ cũng thế. Hơn nữa nhị tiểu thư cũng đã nói qua, nàng và Tô Phi, Trầm Mộng Lâm cùng nghỉ qua trưa ở ký túc xá, buổi

chiều tan học mới về. Bởi vậy cho đến bốn giờ chiều thì Sở Phàm rất rảnh rỗi. Bởi vậy, đối mặt với yêu cầu của Lâm Hiểu Tình, làm sao Sở Phàm có thể cự tuyệt được?

- Tất nhiên là có thể. Không biết cô giáo Lâm muốn đi đâu? Đương nhiên, nếu cô giáo Lâm vẫn muốn đứng ở đây, tôi cũng vẫn vui vẻ đứng cùng cô.

Sở Phàm cười nói.

Lâm Hiểu Tình nghe vậy không kìm nổi bật cười. Nàng cười lên bỗng như mùa xuân đến, băng tuyết tan, tan h lẫn về lãnh diễm trên mặt và ánh mắt sâu bi cũng đã biến mất.

Sở Phàm có chút ngây người, hần thì trào nói:

- Chả trách người khác luôn nói thời điểm một cô gái nở nụ cười là thời điểm ngắm nhìn tốt nhất. Lời này quả không sai, không sai.

- Nếu không thì vào quán rượu ngồi với tôi đi. Đúng rồi, anh có thời gian không?

Lâm Hiểu Tình hỏi.

- Có, hiện cổ chủ của tôi đang đi học ở trường. Tôi cũng không có việc gì làm, nếu cô giáo Lâm không ngại tôi sẵn sàng nguyện ý liều mình bồi tiếp quân tử, không, là liều mình bồi tiếp mỹ nữ.

Sở Phàm cố ý nói với giọng điệu thoải mái hơn, giảm bớt ưu sầu trong lòng Lâm Hiểu Tình.

- Thật sự cảm ơn anh. Suýt nữa thì quên, tôi nên xưng hô với anh thế nào với nhỉ?

Lâm Hiểu Tình hỏi.

- Cứ gọi tôi là Sở Phàm, hoặc gọi là Tiểu Sở cũng được.

Sở Phàm mỉm cười đáp.

- Sở Phàm, Tiểu Sở. Thôi tốt nhất gọi anh là Tiểu Sở đi. Như thế thoải mái hơn.

Lâm Hiểu Tình nói xong đột nhiên kêu lên:

- Ái dà, hôm nay tôi không lái xe đi ra ngoài rồi.

- Tôi có xe, nếu cô giáo Lâm không ngại thì có thể đi cùng xe với tôi.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Sở, chẳng lẽ anh nói chuyện với người khác đều khách khí như vậy à? Tôi nghe cũng thấy ngại, lúc đáp lại cũng phải khách khí theo.

Lâm Hiểu Tình cười nhẹ nói.

Sở Phàm gãi gãi đầu, nhún vai nói:

- Thực ra nhiều cô gái đều nhận thấy tật xấu này của tôi, đều nói tật xấu này của tôi gọi là “hội chứng người đẹp”, cứ nhìn thấy cô nào đẹp thì sẽ trở thành như vậy.

- Ha ha, không ngờ là anh lại thú vị như vậy.

Lâm Hiểu Tình cười nói, nàng nhận thấy tâm trạng của mình đã tốt hơn nhiều.

“Hiểu Tình, kì thật cô không còn không biết hết đâu”. Sở Phàm nghĩ thầm trong đầu, hơn nữa, còn xưng hô thân mật Lâm Hiểu Tình thành “Hiểu Tình”.

Khi nói chuyện, hai người đi tới nơi Sở Phàm để xe. Sở Phàm mở khóa, mở cửa xe cho Lâm Hiểu Tình rồi hần mới ngồi lên xe khởi động chạy tới đường phố có nhiều quán bar.

- Chà, chiếc xe này của anh thật là sang trọng.

Lâm Hiểu Tình kêu lên.

- Chiếc xe này không phải của tôi mà là của ông chủ.

Sở Phàm nói.

- À mà, đúng rồi, ông chủ của anh là ai? Nhớ rõ hôm qua anh còn nói cổ chủ của anh còn là học sinh của tôi đúng không?

Lâm Hiểu Tình hứng thú hỏi.

- Cô ấy tên là Kỳ Tiêm Vân. Tôi gọi cô ấy là Nhị tiểu thư.

Sở Phàm đáp.

-Ồ, hóa ra Tiểu Vân là cổ chủ của anh người à. Cô bé này rất đáng yêu, tôi cũng rất quý cô bé. Nhưng mà cô bé hơi ham chơi, chắc là người trong nhà lo lắng nên mới mời anh đến làm vệ sĩ cho cô ấy.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Hóa ra cô giáo Lâm cũng biết nhị tiểu thư. Đúng rồi, nhị tiểu thư tuy nói tính cách có hơi tự do ngẫu hứng, nhưng lại không có tính kiêu ngạo ngang ngược của mấy thiên kim tiểu thư khác, đúng là khiến người ta yêu mến.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Sở...

Lâm Hiểu Tình đột nhiên kêu lên.

- Gì cơ?

Sở Phàm quay đầu sang liền thấy được ánh mắt chân thành dịu dàng của Lâm Hiểu Tình.

- Anh về sau cứ gọi tên thẳng tên tôi thôi, đừng gọi là cô giáo Lâm nữa.

Lâm Hiểu Tình nhìn thẳng vào Sở Phàm, một gương mặt trái xoan tinh xảo xinh đẹp làm người ta không dám nhìn trực tiếp.

Lúc này Sở Phàm đã lái xe tới quán rượu rồi.

83. Chương 84: Người Phụ Nữ Dễ Bị Tổn Thương.

Hắn đương nhiên vẫn nhớ rõ lần mà hắn bị mất dạy dỗ Trần Tuấn Sinh ở cái bar này. Lần đó là do hắn che mặt, khiến cho Trần Tuấn Sinh nghi ngờ thân phận của hắn, cuối cùng lại tưởng là Lâm Phi Dật gây ra. Vậy nên Sở Phàm mới thành công xúi hai tên đàn độn Trần Tuấn Sinh và Lâm Phi Dật muốn theo đuổi nhị tiểu thư đánh nhau sút đầu mẻ trán, còn bản thân mình thì rảnh rang bắc ghế xem kịch.

Sở Phàm cùng Lâm Hiểu Tình vào bar Sway tìm một cái bàn ngồi xuống, tiếp viên trong quán đi tới, hỏi bọn hắn muốn uống cái gì.

- Lâm.... Hiểu Tình, cô muốn uống gì?

Sở Phàm hỏi

- Cho tôi một cốc Chivas, gấp đôi sô-đa, thêm trà lạnh.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Được, vậy vị tiên sinh này uống gì?

Tiếp viên kia hỏi.

Sở Phàm suy nghĩ một chút, nói:

- Cho tôi một ly Hennessy trắng, không cần sô-đa.

Một lát sau, tiếp viên đã mang rượu tới.

Lâm Hiểu Tình nhấp nhẹ một ngụm, một hương vị thơm mát thấm vào cổ họng, rượu lắng lặng thấm vào sau. Chivas vốn là rượu mạnh, thêm sô-đa, trà lạnh vào uống lên đúng là đủ mọi hương vị.

Sở Phàm vẫn đang nhìn Lâm Hiểu Tình, một cô nàng xinh đẹp kiều diễm đang uống rượu, động tác tuyệt đối mê hồn. Động tác này mang theo vẻ suy sụp cùng cuồng nhiệt, trên người phát ra vẻ gợi cảm, hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ đàn ông.

Dường như Lâm Hiểu Tình đang có tâm sự chông chất, dáng vẻ uống rượu của đúng là làm mê đắm lòng người. Mỗi cử động đều làm cho người ta không thể chống cự sự hấp dẫn, vẻ lơ đãng khi uống lại càng động lòng người. Thảo nào mà mấy cô nàng ở quán bar đều là mục tiêu của các cao thủ sẵn gái.

Lâm Hiểu Tình hình như cũng nhận ra ánh mắt nóng bỏng của Sở Phàm. Nàng nhẹ nhàng buông ly rượu, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Phàm. Lúc này Sở Phàm đã cầm chén Hennessy lên uống một ngụm, mùi rượu tinh khiết thấm vào cổ họng, động tác uống rượu của hắn cũng che lấp đi ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Hiểu Tình vừa nãy.

Đối với những cô nàng như Lâm Hiểu Tình, hành động vừa rồi chắc chắn không qua khỏi mắt nàng, nàng thân nhiên cười nói:

- Anh có biết không, hôm qua tôi khóc cả đêm, khóc đến hết hơi liền lăn ra ngủ.

Sở Phàm nghe vậy hơi bất ngờ. Hắn biết, với phụ nữ, hay thậm chí cả với đàn ông, khóc là phương thức giải tỏa đau buồn đơn giản nhất. Nhưng mà khóc suốt đêm đến thiếp đi như Lâm Hiểu Tình thì không chỉ là buồn bã bình thường, mà phải là đau lòng và bất lực, thậm chí có thể nói là luẩn quẩn trong lòng, không thể thoát ra được.

- Vì sao vậy? Rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra?

Sở Phàm lo lắng hỏi.

- Không sao, chỉ là vì những lời nói của anh hôm qua, làm tôi nghĩ cả buổi tối, nghĩ đến lúc không nghĩ được nữa thì không kìm nổi mà khóc.

Lâm Hiểu Tình nói.

Sở Phàm nghe vậy cảm thấy hồ thẹn, hắn áy náy nói:

- Thật lòng xin lỗi cô, tôi, tôi

- Không, không phải là lời nói của anh làm tổn thương tôi, mà là anh nói rất đúng, nói thẳng vào sự thật trong lòng tôi, cái sự thật mà tôi không dám đối mặt với nó. Đúng như anh nói, tôi nghĩ muốn được tự do cả về thể xác lẫn tinh thần thì phải phá tan hết tất cả sự ràng buộc, nhưng mà tôi không thể, không thể làm được

Lâm Hiểu Tình vừa nói vừa nức nở.

Sở Phàm cầm chiếc khăn tay đưa ra, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần cô quyết tâm thì có cái gì trói buộc được? Cô có thể nói với tôi tại sao cô lại đau khổ vậy không?

- Tình yêu, hôn nhân, gia đình, tất cả mọi mặt.

Lâm Hiểu Tình nức nở nói.

Sở Phàm trầm nghĩ đến tên Lâm Phong kia, hắn hỏi:

- Tất cả là đều có liên quan đến tên Lâm Phong kia phải không?

Lâm Hiểu Tình gạt đầu, cười tươi làm rung động lòng người, chậm rãi nói:

- Trước khi quen Lâm Phong, tôi cũng đã từng yêu nhiều lần, nhưng mà tất cả đều thất bại. Những người đó đều chỉ đam mê dung mạo cùng thân thể của tôi, nhưng tôi lại là một người truyền thống, kiên quyết

không quan hệ trước khi kết hôn, do đó mà tất cả những gã đó đều bỏ tôi mà đi. Càng về sau tôi càng hiểu rõ được bản chất của đàn ông các anh, vì vậy mà tôi luôn luôn ghét bỏ đàn ông.

Khi tôi đang mất hết can đảm với tình yêu thì gặp được Lâm Phong. Hắn là học trò của một cán bộ cao cấp, hắn mãnh liệt theo đuổi tôi. Lúc đầu hắn thật sự là rất tốt, anh tuấn, hào hoa phong nhã. Trước khi tôi nhận lời yêu hắn, tôi cũng nói rõ lập trường của mình là kiên quyết không quan hệ trước hôn nhân, không ngờ hắn lại đồng ý, vì thế tôi rất sung sướng!

Lâm Hiểu Tình dừng một chút, nói tiếp:

- Cứ như thế, tôi với hắn yêu nhau vài năm. Rồi tôi cũng đưa hắn về ra mắt bố mẹ tôi. Bố mẹ tôi rất thích hắn. Hơn nữa, gia đình hai bên cũng có chút quan hệ. Cho nên bố mẹ tôi rất rất tán thành cho tôi và hắn cưới nhau. Lúc ấy, tôi cũng đồng ý cưới hắn, vì hắn đối xử rất tốt với tôi, cẩn thận chăm sóc tôi từng chút một.

Nhưng càng về sau hắn càng thay đổi. Có vài lần hắn uống rượu say mà thô bạo bắt tôi phải quan hệ, vì tôi kiên quyết phản kháng nên hắn không làm gì được. Sau đó, tôi phát hiện ra hắn có bồ ở bên ngoài, mà lại không chỉ là một người. Điều này khiến tôi hết sức đau lòng, tôi liền hỏi hắn vì sao lại làm như vậy, ai ngờ hắn thản nhiên bảo tình yêu là do cả tinh thần cùng thể xác tạo thành. Hắn nói tôi với hắn là yêu nhau về tinh thần là chính thôi, hắn cũng có nhu cầu về thân thể, nên phải tìm người phụ nữ khác để được sướng khoái!

Lâm Hiểu Tình nói đến đây đã không kìm được nước mắt nữa.

- Vì vậy cô muốn bỏ hắn?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi muốn bỏ hắn, nhưng lại cảm thấy không thể bỏ được. Tôi đối với hắn cũng không biết là yêu hay hận nữa. Mà mỗi lần hắn thấy tôi giận lại chủ động nhận lỗi, cầu xin tôi tha thứ, tôi lại tha cho hắn. Nhưng chỉ được dăm ba ngày hắn lại đi theo người phụ nữ khác, ta cũng hết cách.

Lâm Hiểu Tình nói đến đây đã không kìm được nữa, khóc lớn.

Sở Phàm thở dài, đi qua ngồi cạnh Lâm Hiểu Tình, dịu dàng an ủi:

- Hiểu Tình, cô không cần phải như thế, loại đàn ông như hắn không xứng đáng được tha thứ, cũng không đáng để cô phải đau khổ chờ đợi.

- Tôi biết, tôi biết, nhưng khi tôi muốn bỏ hắn mà đi thì hắn lại không chịu, hắn quyết không chịu, hắn dùng quyền thế trong nhà để uy hiếp tôi. Hắn còn tuyên bố, không chiếm được thân thể tôi hắn sẽ không để cho tôi được thoát khỏi hắn. Giờ hắn giống như cái cùm đang xích tôi lại, tôi muốn trốn tránh hắn nhưng mà không làm gì được, tôi bất lực rồi.

Lâm Hiểu Tình nói xong liền ôm lấy Sở Phàm, khóc nức nở.

Những giọt nước mắt thương tâm bất lực của cô theo hai gò má chậm chậm chảy xuống. Sở Phàm vỗ nhẹ lên lưng Lâm Hiểu Tình. Lúc này, hắn không biết phải nói gì, chỉ có thể để Lâm Hiểu Tình thoải mái khóc trên vai hắn.

Có lẽ, lúc này không cần nói gì cả, chỉ cần cho Lâm Hiểu Tình một bờ vai để dựa vào là đủ rồi.

Lúc này, quán bar lại vang lên ca khúc của Vương Phi “người phụ nữ dễ bị tổn thương”. Lời ca cực kì buồn thảm, rất giống với tâm trạng lúc này của Lâm Hiểu Tình.

[/QUOTE]

84. Chương 85: Cảm Ơn Bờ Vai Của Anh!.

Thân thể của Lâm Hiểu Tình đã dần ổn định trở lại, nhưng cô vẫn dựa vào vai Sở Phàm. Nước mắt trên mặt đã khô, đôi mắt xinh đẹp trải qua cơn khóc lại càng thêm ướt át, thật sự là dụ người!

Sở Phàm vốn là võ nhẹ lên lưng Lâm Hiểu Tình, không ngờ lúc này tay hấn lại quàng sau lưng cô. Hấn hiểu rõ rằng hấn đang ôm một cô gái thành thực như một trái đào chín. Hấn còn biết rằng bộ ngực vĩ đại của Lâm Hiểu Tình vẫn đang dán vào ngực hấn. Nhưng lúc này trong đầu hấn không hề có một chút suy nghĩ bậy bạ nào, bọn họ giống như hai linh hồn cô đơn ôm nhau, tìm kiếm một chút ấm áp trong lòng!

Lúc này, tuy nói rằng Lâm Hiểu Tình xin đẹp vô ngần, làm cho người khác phải xấu hổ, nhưng khi biết được sự đau khổ của cô ấy, có người đàn ông nào lại nghĩ được những chuyện bậy bạ? Nếu có, thì thật sự là không bằng cảm thú!

Thật lâu sau, Lâm Hiểu Tình mới buông tay đang ôm Sở Phàm ra, ngẩng đầu lên, mặt hơi ửng đỏ, làm cho khuôn mặt tái nhợt lúc này như có thêm sức sống, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn bờ vai của anh!

- Không cần khách sáo, cô đã khá hơn chút nào chưa?

Sở Phàm hỏi.

- Uhm, giờ đã thấy tốt hơn rồi.

Lâm Hiểu Tình sửa lại quần áo một chút, nói.

- Cho đến khi nào tâm bệnh của cô chưa dứt, cô sẽ chưa thể vui vẻ được.

Sở Phàm nói.

Lâm Hiểu Tình thở dài, đáp:

- Anh nói đúng, anh từng nói với tôi: “Nếu mình không làm cho mình khổ sở thì người khác sẽ không bao giờ làm cho mình buồn phiền được. Bởi vì thật sự đó là do chính bản thân mình, do mình không dứt bỏ được nó.”. Đúng là tôi thật sự không biết làm sao dứt bỏ nó.

- Có đôi khi tự mình bỏ đi là cách tốt nhất để dứt bỏ. Cô biết hấn làm cho nhiều người phải chịu đau khổ, sao không quyết định bỏ hấn mà đi chứ?

Sở Phàm nhìn Lâm Hiểu Tình hỏi.

- Tôi vốn định cùng hấn sống với nhau cả đời, nhưng lại phát hiện hấn đã rất nhiều lần phản bội tôi, tôi đã muốn bỏ đi cái tình cảm này. Nhưng mà hấn lại không chịu, hấn quyết không buông tha, mà tôi cũng hết cách.

Lâm Hiểu Tình bất lực nói.

Sở Phàm thở dài, phụ nữ đều muốn mình là người tình duy nhất của đàn ông, mà khi phát hiện ra mình không phải thì thật sự là rất khổ sở, như Lâm Hiểu Tình vậy. Mà đàn ông đều muốn là mối tình đầu của phụ nữ, đều muốn chiếm được người phụ nữ đó, trước khi chiếm được tuyệt đối sẽ không dứt bỏ, như Lâm Phong vậy. Chính vì gã không muốn bỏ cho nên mới làm cho Lâm Hiểu Tình như bị kìm kẹp bức bách bởi xiềng xích!

- Như cô nói thì cô muốn thoát khỏi Lâm Phong là điều hoàn toàn có thể. Nhưng cô cảm thấy bất lực có phải còn vì áp lực nào khác?

Sở Phàm nhấp một ngụm rượu, hỏi.

Lâm Hiểu Tình nghe xong giật mình. Lời nói của Sở Phàm như một cây kim đâm thẳng vào trong lòng cô, đâm trúng những nỗi buồn trong lòng cô. Cô muốn nhìn thật kỹ người đàn ông này, tuy có vẻ ngoài bình thường nhưng lại có thể làm cho người khác thấy khiếp sợ, đôi khi giống như có thể đọc được ý nghĩ của người khác, cách xử sự ra bên ngoài rất bình tĩnh cùng trí tuệ lại càng làm cho người ta phải thán phục.

Lâm Hiểu Tình cảm thấy Sở Phàm không phải là một người bình thường. Trước kia hẳn chắc chắn phải trải qua rất nhiều chuyện, vậy mới có thể bình tĩnh phân tích như vậy!

- Uhm, áp lực gia đình cũng có. Cha mẹ tôi cực kì tán thành việc tôi với Lâm Phong cưới nhau. Hơn nữa, tôi có thể đi dạy ở Đại học Yến Hoa là do bố của Lâm Phong trợ giúp, cho nên tôi mới có cơ hội. Năng lực của tôi thì rất tốt, nhưng Đại học Yến Hoa cũng không thiếu giáo viên giỏi. Tôi có thể đi dạy hoàn toàn là do nhà Lâm Phong hỗ trợ. Còn do một số lý do khác nữa, tất cả cộng lại khiến tôi rất khó thoát khỏi Lâm Phong.

Lâm Hiểu Tình đáp.

Sở Phàm cuối cùng đã biết vì sao Lâm Hiểu Tình đau khổ đến vậy. Nàng muốn rời bỏ Lâm Phong, nhưng lại bị người nhà phản đối. Người thân của nàng hết sức đồng ý nàng cưới Lâm Phong. Hơn nữa công việc của nàng ở Đại học Yến Hoa lại là do nhà họ Lâm giúp đỡ. Thế cũng khó trách nàng muốn thoát khỏi Lâm Phong mà không được.

- Chuyện Lâm Phong có bồ cô có nói với người nhà không?

Sở Phàm hỏi.

- Chưa, việc này tôi chưa nói với người nhà.

Lâm Hiểu Tình đáp.

- Nếu cô đã muốn bỏ Lâm Phong, đầu tiên là phải được người thân đồng ý. Tại sao cô lại không đem chuyện của Lâm Phong nói với họ? Nếu người nhà cô biết con người thật của Lâm Phong thì sẽ ủng hộ cô đấy.

Sở Phàm thành thực nói.

Lâm Hiểu Tình nghe thấy thế, trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu.

Sở Phàm nhìn Hiểu Tình, nói tiếp:

- Việc này vốn là việc riêng của cô, tôi không tiện nói nhiều, nhưng có một câu tôi hay nói, tình yêu như con chim hai cánh vậy, một cánh là nam, một cánh là nữ. Trừ phi hai cánh cùng nhau chuyển động thì chim mới có thể bay, còn không, con chim sẽ vĩnh viễn không thể bay lên bầu trời được. Nó cũng như tình yêu là chuyện của hai người, nếu hai người cùng chung chí hướng, yêu thương hỗ trợ lẫn nhau thì tình yêu mới có thể sống mãi. Ngược lại, nếu hai người không thể đồng tâm hiệp lực với nhau, một bên phản bội, lúc đó tình yêu chắc chắn sẽ chết.

Lời nói của Sở Phàm giống như một hòn đá ném thẳng xuống mặt hồ yên ả trong lòng Lâm Hiểu Tình, gợi nên muôn vàn tầng sóng. Lâm Hiểu Tình trầm tư thật lâu, rốt cục mỉm cười nói:

- Cảm ơn anh, tôi biết phải làm sao rồi!

- Tôi tin cô sẽ làm được!

Sở Phàm cũng cười nói.

- Nào, tôi với anh uống một chén.

Lâm Hiểu Tình nâng chén rượu nói.

Sở Phàm mỉm cười cụng ly với Lâm Hiểu Tình, nhấp một ngụm rượu, tâm tình của hắn trở nên vui vẻ hẳn ra.

- Tôi thấy anh là một người đàn ông rất tốt, thành thật, có trách nhiệm. Nếu tôi gặp anh sớm hơn vài năm, không chừng đã theo đuổi anh rồi.

Lâm Hiểu Tình đang nghiêm mặt, bỗng cười gian nói.

- Hả? Xin lỗi tôi thật ngốc, nghe không hiểu được ý cô nói.

Sở Phàm trên mặt ẩn hiện ý cười, nói.

- Điều đó rất đơn giản, một người phụ nữ đã thất bại quá nhiều lần trong tình yêu như tôi đối với anh chỉ như một bà già, anh sẽ không có hứng thú, đúng không?

Lâm Hiểu Tình có vẻ hơi kích động, hỏi.

- Thật sao? Vậy thì tại sao tim tôi lại đập nhanh thế này chứ?

Sở Phàm nói tiếp:

- Tình yêu không phân biệt sớm hay muộn, có một số người còn chưa sinh ra cũng đã được nói đến chuyện yêu đương, ví dụ như hôn nhân định trước. Mà cũng có những người đến tám mươi mới có thể cưới vợ, vui vẻ lúc cuối đời. Hơn nữa, phụ nữ các cô như rượu, càng để lâu lại càng tinh khiết và thơm mê người.

Sở Phàm nói xong nhấp một ngụm rượu, vẻ mặt thích thú.

- Anh có ý gì? Lần này là đến tôi không hiểu!

Lâm Hiểu Tình tròn mắt hỏi.

- Không có ý gì, chính là

Sở Phàm nói xong ánh mắt đảo qua ngực Lâm Hiểu Tình, bộ ngực căng tròn, đúng là một bộ ngực hoàn mỹ mà!

- Chỉ là cái gì?

Lâm Hiểu Tình nhìn theo ánh mắt Sở Phàm, trong nháy mắt mặt đã ửng đỏ.

- Là tôi muốn nói, cô rất xinh đẹp, nhưng cô cười lên càng xinh đẹp hơn!

Sở Phàm thu hồi ánh mắt, nói.

- Ha ha.....

Lâm Hiểu Tình thoải mái cười, cô đã nhận ra đã lâu lắm rồi cô chưa cười thoải mái như vậy.

85. Chương 86: Thái Độ Của Đại Tiểu Thư.

Tòa nhà hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất trên phố tài chính không nghi ngờ gì chính là tòa cao ốc Quốc Cảnh. Cao ốc này cao tới 60 tầng là trụ sở chính của công ty Quốc Cảnh. Cả đất nước này có đến hàng nghìn hàng vạn người muốn được làm việc ở đây, dù gì thì đây cũng là công ty bất động sản lớn nhất cả nước.

Tầng mười tám của tòa nhà này là phòng làm việc của tổng giám đốc. Trong phòng, đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đang ngồi tại bàn làm việc chuẩn bị lại các giấy tờ của buổi họp sáng, mắt cô hơi nhắm lại, không kìm nổi phát ra tiếng thở dài.

Ở buổi họp sáng nay, quản lý tiêu thụ ở khu Hoa Bắc đã làm một bảng tổng kết. Theo bảng tổng kết này thì nửa tháng vừa rồi, công ty Quốc Cảnh chỉ bán được có năm cửa hàng ở khu thương mại Lam Cảnh mới khai thác ở phía Tây, thấp hơn nhiều so với mục tiêu của công ty. Thành tích như vậy Kỷ Tiêm Tiêm cũng không biết làm sao để báo cho cha mình.

Nguy cơ khủng hoảng tài chính quốc tế đối với công ty là một hiểm họa không thể dự đoán được, các quản lý khi tham gia dự họp đều đưa ra ý kiến, trong đó ý kiến được tán thành nhất chính là hạ giá. Thật ra hơn một tháng nay các gian hàng ở ở khu thương mại Lam Cảnh đã giảm giá rất nhiều, cái giá hiện nay đã là giá rất thấp mà công ty có thể chấp nhận được. Nếu giảm nữa công ty sẽ chịu lỗ rất lớn. Chuyện này đã làm cho nàng cảm thấy đau đầu không thôi, liên tục mở các cuộc họp. Trong các cuộc họp, quản lý các bộ phận đã dựa trên tình hình giá cả và các quy chế trên thị trường đưa ra một loạt các giải pháp, nhưng vẫn không có nhiều tác dụng. Công ty cũng đã cử người đi điều tra thị trường vài lần, kết quả điều tra cho thấy

người tiêu dùng hiện nay đều đang chờ, chờ cho tới khi các công ty địa ốc giảm giá tiếp nữa, đến mức thấp nhất có thể thì khi đó họ mới lại mua nhà.

- Hai ngày nữa cha sẽ trở về, làm sao nói chuyện với người đây?

Kỷ Tiêm Tiêm thở dài, đứng lên đi đến cửa sổ, nhìn xuống thành phố ở phía dưới, cảm xúc lẩn lộn.

Lúc này, có ai đó gõ cửa, tiếng gõ cửa làm Kỷ Tiêm Tiêm tỉnh lại, nói:

- Vào đi.

Cửa mở ra có một người trẻ tuổi khôi ngô đi vào, đó là Tần Khải. Hắn đang cầm trong tay một ly cà phê nóng, nói:

- Tiêm Tiêm, anh đem cho em một ly cà phê, đặt ở trên bàn em nhé.

Kỷ Tiêm Tiêm nhìn Tần Khải, trong lòng hơi rung động, thầm nghĩ, “mình có nên tiếp tục cùng hắn chiến tranh lạnh không nhỉ?”

- Tiêm Tiêm, có phải em đang lo lắng chuyện ở khu thương mại Lam Cảnh không?

Tần Khải hỏi.

Kỷ Tiêm Tiêm không đáp, không biết vì sao mà nàng có cảm giác, khi mình nhìn thấy Tần Khải sẽ thấy không thoải mái.

- Tiêm Tiêm, hay là việc để tiêu thụ khu thương mại Lam Cảnh cho anh làm đi. Việc hợp tác với Công ty sắt thép AN đã bước đầu thành công, anh cũng có thời gian rảnh giúp em.

Tần Khải thành thật nói.

Kỷ Tiêm Tiêm nghe vậy không khỏi tức giận, thầm nghĩ, “Việc hợp tác với Công ty sắt thép AN lần trước gã đã trực tiếp khiêu khích mình, không thèm hỏi qua mình, trực tiếp tìm cha để thương lượng. Trong mắt gã vốn không có Tổng giám đốc khu Hoa Bắc là mình đây. Hừ, bây giờ lại muốn nhận việc tiêu thụ ở khu Lam Cảnh. Hắn muốn tranh công hay khinh mình vô năng? Kỷ Tiêm Tiêm ta không tin không có Tần Khải nhà người không tiêu thụ được nhà ở khu Lam Cảnh.”

Nghĩ xong xuôi, Kỷ Tiêm Tiêm lạnh lùng nói:

- Không cần, cha tôi nếu đã đem việc tiêu thụ ở khu Lam Cảnh giao cho tôi chính là tin tưởng tôi, tôi sẽ hoàn thành công việc này, để cho cha an tâm.

Tần Khải nghe thấy giọng điệu lạnh như băng của Kỷ Tiêm Tiêm, trong lòng quặn lên, vội nói:

- Tiêm Tiêm, là anh thật tâm muốn giúp em mà, muốn làm việc vì công ty thôi. Anh, anh tuyệt không có ý gì khác.

- Tôi chưa từng nghi ngờ về năng lực cùng thái độ làm việc của quản lý Tần, tuy nhiên anh cũng có việc chưa làm xong đấy. Bao giờ anh hoàn thành được việc đàm phán với công ty Kiến Cường thì ta nói tiếp, còn về khu Lam Cảnh thì tôi sẽ hoàn thành được chỉ tiêu của khu vực này.

Kỷ Tiêm Tiêm lạnh nhạt nói.

- Tiêm Tiêm, gần đây có phải chúng ta có việc gì hiểu lầm không? Sao anh cảm thấy thái độ của em với anh khác hẳn với trước kia!

Tần Khải hỏi.

- Chúng ta trước kia chưa từng có cái gì, đương nhiên cũng sẽ không có hiểu lầm gì. Được rồi, nếu quản lý Tần không có việc gì nữa thì xin mời đi ra giùm tôi.

Kỷ Tiêm Tiêm nói.

- Tiêm Tiêm, em đừng đối xử với anh như vậy được không? Nửa tháng trước chúng ta không phải như thế này, khi đó chúng ta còn nói nói cười cười, thường xuyên đi ăn cùng nhau, giờ tính ra đã nửa tháng rồi chúng ta chưa đi ăn cùng nhau, Tiêm Tiêm, tối nay anh mời em đi ăn, được không?

Tần Khải vội vã nói.

- Không, tối nay tôi ăn cơm ở nhà, quản lý Tần còn có việc gì không?

Kỷ Tiêm Tiêm đáp.

- Tiêm Tiêm..

Tần Khải không kịp được chạy lên, kích động nói:

- Tiêm Tiêm, có phải tại cái tên Sở Phàm kia mà em như thế này không? Anh không tin hẳn là bạn trai của em, người như hẳn không xứng với em.

Kỷ Tiêm Tiêm nghe vậy trong lòng lại càng khó chịu, so ra thì Sở Phàm còn tốt hơn Tần Khải nhiều, hơn nữa lại càng có phong cách đàn ông. Cô lạnh lùng nói:

- Anh khinh thường anh ấy ư? Cũng đúng thôi, quản lý Tần tuổi còn trẻ mà đã là Tổng quản lý khu Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh, tương lai tiền đồ sáng lạn. Còn Sở Phàm không quyền không thế, không có vẻ gì xuất sắc, tất nhiên là quản lý Tần khinh thường anh ấy rồi. Nhưng tôi thích Sở Phàm, tôi cam tâm tình nguyện làm bạn gái anh ấy. Đây là việc riêng của tôi, quản lý Tần có quyền gì mà hỏi như vậy?

- Không, anh không tin, Tiêm Tiêm, chẳng lẽ, chẳng lẽ em không biết tình cảm của anh với em sao? Tiêm Tiêm, nếu anh làm sai cái gì thì hãy nói cho anh biết, để anh sửa lại, được không? Cầu xin em đừng lạnh lùng với anh như thế!

Tần Khải đau khổ cầu xin.

- Quản lý Tần, bây giờ đang là thời gian làm việc, không nên ở văn phòng của tôi bàn về việc tình cảm riêng tư nữa. Hơn nữa tôi cũng muốn nhắc anh, tôi là cấp trên của anh, anh không nên gọi thẳng tên tôi như thế.

Kỷ Tiêm Tiêm thờ ơ nói.

- Tiêm Tiêm, anh.....

Tần Khải còn chưa dứt lời đã bị Kỷ Tiêm Tiêm ngắt lời:

- Quản lý Tần, chẳng lẽ anh chưa hiểu lời tôi nói sao?

- Kỷ, Kỷ tổng,....

Tần Khải mặt biến sắc tái nhợt, khó khăn nói.

- Quản lý Tần còn có việc gì nữa không? Nếu không có thì xin anh ra ngoài, tôi còn có một ít tài liệu muốn đọc.

Kỷ Tiêm Tiêm nói.

Tần Khải ngập ngừng như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng thở dài, nói:

- Không, không có gì.

Nói xong liền chán nản quay người rời đi.

Kỷ Tiêm Tiêm nhìn Tần Khải rời đi, hừ lạnh một tiếng:

- Thật là một tên kiêu căng phách lối. Tiểu Sở có cái gì không tốt chứ, không ngờ hẳn lại dám khinh thường Tiểu Sở. Theo ta thì Tiểu Sở còn tốt hơn tên Tần Khải người đến mấy trăm lần!

Kỷ Tiêm Tiêm nói xong nhìn thấy ly cà phê mà Tần Khải đặt lên bàn, nàng liền cầm ngay nó ném vào thùng rác.

86. Chương 87: Thịnh Cầu Của Lâm Hiểu Tình.

Cho nên đàn ông mà làm cho phụ nữ khóc thì không đáng cho chúng ta tôn trọng, nhưng nếu có thể làm cho phụ nữ cười thì đáng cho chúng ta học tập!

Lâm Hiểu Tình nhận ra khi mình ở cùng một chỗ với Sở Phàm thì tâm tình thoải mái hơn rất nhiều. Nàng nhận ra dung mạo của Sở Phàm không nổi bật nhưng lại tràn đầy sức hấp dẫn của đàn ông, giống như một viên ngọc được giấu trong cát, chỉ khi đào sâu xuống mới phát hiện được ánh sáng chói lòa của nó.

-Tiểu Sở, tuổi của anh cũng không lớn nhưng sao tôi thấy anh lại hiểu biết nhiều như vậy!

Lâm Hiểu Tình cười nói.

-Không lớn, vẫn đang ở tuổi đẹp nhất của đời người. Tuy nhiên con người tôi thoát nhìn có vẻ già hơn tuổi, có thể là do khuôn mặt tôi hơi đen. Ví như cô, chẳng những xinh đẹp mà làn da trắng nõn như vậy, nhìn qua còn tưởng chỉ mới mười tám tuổi!

Sở Phàm nói.

Lâm Hiểu Tình không kìm nổi “xì” một cái cười rộ lên, nói:

-Đừng trêu tôi thế được không, haizz, tôi cũng già rồi, còn nói tôi thoát nhìn giống cô gái mười tám chẳng phải là trêu tôi sao?

Tất cả phụ nữ khi nói như vậy đều đang mừng thầm trong lòng nhưng ngoài mặt lại không thừa nhận. Lúc này một người thông minh chỉ cần khen một câu đúng lúc khẳng định sẽ có hiệu quả lớn, đảm bảo nàng ta đối với người ẩn tượng sẽ tốt hơn nhiều! (Sao mình có cảm giác cha tác giả viết truyện chỉ cách tán gái thế nhỉ? – DG)

- Có trời đất chứng giám tôi nói thật. Nếu cô không mặc bộ đồ công sở này mà mặc vào một bộ quần áo học sinh đi ở Đại học Yến Hoa đảm bảo sẽ là hoa khôi giảng đường.

Sở Phàm nhìn Lâm Hiểu Tình cười nói.

Hắn phát giác mỗi lần nhìn Lâm Hiểu Tình thì ánh mắt của mình cuối cùng đều dời xuống bộ ngực sinh động. Nó dường như có siêu cường dẫn lực, luôn hấp dẫn ánh mắt của hắn. Bất luận người có bí mật nhìn như thế nào đi nữa thì phụ nữ cũng nhanh chóng biết được khi nào mà đàn ông nhìn vào bộ ngực của họ.

Cho nên Lâm Hiểu Tình đương nhiên có thể cảm giác được ánh mắt Sở Phàm đảo qua bộ ngực của mình. Tuy nhiên nàng làm như không thấy, tình huống như vậy nàng đã trải qua rất nhiều. Mỗi người đàn ông tiếp xúc với nàng không có ai là không nhìn chằm chằm bộ ngực của nàng, nhưng là không biết vì sao mà nàng cảm thấy khi Sở Phàm làm ra vẻ lơ đãng nhìn vào bộ ngực của nàng thì nàng lại cảm thấy có một loại cảm giác khô nóng khác thường!

Điều này làm cho nàng cảm thấy thật khó tin, trước kia mỗi khi nam nhân nào ngấm loạn thân thể của nàng thì nàng đều cảm thấy tức giận, nhưng đối với Sở Phàm nàng lại không hề có cảm giác tức giận, hơn nữa trong tiềm thức nàng còn không tự chủ được ưỡn ngực, thẳng người. Làm cho bộ ngực của mình càng thêm mãnh liệt, càng kích tình!

Lâm Hiểu Tình nghĩ trong lòng nếu như Sở Phàm không nhìn chằm chằm vào ngực nàng xem ra hắn không phải là đàn ông, ít ra không phải là một người đàn ông chân chính. Đối với dáng người của mình, Lâm Hiểu Tình vẫn vô cùng tự tin!

Lâm Hiểu Tình lại uống một ngụm rượu, ly Chivas kia nàng đã uống hết hai phần ba. Lúc này hơi men bắt đầu phát huy tác dụng, nàng cảm giác được mình bắt đầu có cảm giác say, tuy nhiên nàng lại thích cảm giác này, mỗi khi như vậy nàng sẽ không phải suy nghĩ nhiều!

-Tôi nhận ra, anh cũng không thành thật như vẻ bề ngoài.

Lâm Hiểu Tình uống rượu xong, mắt lơ đãng nói.

Sở Phàm nghe vậy liền giật mình, hắn vội vàng rời mắt khỏi bộ ngực của Lâm Hiểu Tình, rồi cười nói:

-Chẳng lẽ cô muốn cả đời này tôi không lấy được vợ sao?

Lâm Hiểu Tình không hiểu lời này, không khỏi hỏi:

-Anh vậy là có ý gì? Đừng có sâu sắc như thế chứ?

- Khụ khụ

Sở Phàm ho khan hai tiếng, nói:

-Ở xã hội hiện nay, một người đàn ông thành thật làm sao có thể làm cho phụ nữ vui được, mà không làm cho họ vui thì làm sao lấy được vợ? Cho nên, để nói đôi tông đường, tôi cũng đành trở nên không thành thật!

-Ha ha

Lâm Hiểu Tình không kìm nổi cười ra tiếng, nàng nói:

-Anh thật là, miệng lưỡi trơn tru, lại còn giảo biện!

Sở Phàm cười khỏ, cúi đầu uống một ngụm rượu. Vừa cúi xuống đã nhìn thấy đôi chân tròn lẳn đang đi tắt màu da của Lâm Hiểu Tình. Lúc này hai chân Lâm Hiểu Tình đang vắt lên nhau, trên người mặc một bộ váy bó khá chặt, bởi vậy làm cho đôi chân thon dài của Lâm Hiểu Tình càng rõ ra, đập vào mắt người khác.

Sở Phàm thầm nghĩ nếu như hai tay của mình có thể đặt trên đùi Lâm Hiểu Tình vuốt ve một chút không biết sẽ có cảm giác như thế nào đây?

“Mô phật, từ khi nào mà tư tưởng của mình trở nên thô tục như vậy chứ? Không ngờ lại nảy sinh chủ ý với Lâm Hiểu Tình, chính mình phải ghi nhớ kĩ, Lâm Hiểu Tình là một giáo viên nhân dân quang vinh, sáng lạn. Chính mình phải mang lòng kính trọng mới đúng, như thế nào lại có tư tưởng này?” Sở Phàm âm thầm tự trách.

-Này, người đang nghĩ gì thế?

Lâm Hiểu Tình nghiêm mặt hỏi.

- Tôi nghĩ mẹ của cô hẳn rất đẹp.

Sở Phàm ngẩng mặt lên nói.

- Cái gì? Vì sao mà anh nói như vậy?

Lâm Hiểu Tình hứng thú hỏi.

-Nhìn cô thì biết, trừ những ai bị mù ra đều có thể nhận thấy.

Sở Phàm nói.

Lâm Hiểu Tình nhẹ nhàng cười, nói:

-Anh đúng là một người thú vị, bây giờ tôi có một thỉnh cầu, không biết anh có thể đáp ứng không?

Sở Phàm cười khỏ, trong lòng thầm nghĩ, “cô nói như thế tôi có thể không đáp ứng sao?”

-Thỉnh cầu gì? Chỉ cần không phải là mấy yêu cầu linh tinh kiểu bảo tôi bay lên trời đem ánh trăng đưa xuống cho cô, hẳn là tôi có thể đáp ứng.

Sở Phàm nói.

-Tất nhiên là không rồi,

Lâm Hiểu Tình nói xong sắc mặt trở nên hơi ửng đỏ, một lúc sau mới ngập ngừng nói:

- Tôi muốn nhờ anh làm bạn trai tôi trong một ngày, có được không?

[QUOTE=Not Back Away;460880]Cận Chiến Bảo Tiêu

87. Chương 88: Không Phải Là Tình Nhân.

Lúc đầu lão Tôn cũng không đáp ứng nhưng Sở Phàm liền mua mấy thứ trong cửa hàng của hắn ví dụ như pin camera linh tinh, lão Tôn mới đáp ứng Sở Phàm, tính xem kiếp vận của hắn lần này thế nào.

Lão Tôn rung đùi đắc ý nhìn nửa ngày, cuối cùng nói ra mười chữ:

- Mệnh phạm đào hoa, tiếc rằng nước chảy vô tình!

Kỳ thật Sở Phàm không tin vào xem tướng, chẳng qua là hắn muốn đùa với lão Tôn một chút, nhưng hiện nay ngẫm lại thấy mấy lời lão Tôn nói lúc trước cũng có vài phần đúng.

Chính mình cả ngày ở bên cạnh đại tiểu thư và nhị tiểu thư, hai cực phẩm đại mỹ nữ, nhưng chỉ có thể đứng xa nhìn mà không thể làm gì được. Hơn nữa vây quanh còn có Tô Phi và Trầm Mộng Lâm, hai cô nàng này đều là mỹ nữ khiến cho người ta chảy nước miếng! Hơn nữa đại tiểu thư xinh đẹp cao nhã còn nhờ hắn giả làm bạn trai nữa, chẳng lẽ đây là cái gọi là “mệnh phạm đào hoa, tiếc rằng nước chảy vô tình”??? Chính mình chỉ có thể đóng giả, vĩnh viễn không thể trở thành thật được hay sao?

Hơn nữa bây giờ, cô giáo mỹ miều Lâm Hiểu Tình này thành thực như một quả đào mật, khiến cho người ta xúc động tâm tình không chịu nổi chỉ muốn cắn một cái lại cũng đưa ra đề nghị nhờ hắn đóng giả làm bạn trai. Những chuyện thế này đủ chứng thực lời nói của lão Tôn hẳn dẫn kia.

“Ta không tin mấy thứ tà đạo này, một ngày nào đấy ta sẽ lái một chiếc xe xịn hơn cả Cadillac, đem đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phi, Trầm Mộng Lâm, còn có Lâm Hiểu Tình về cho lão Tôn xử nam này mở rộng tầm mắt!” Sở Phàm thầm nghĩ.

-Anh không muốn sao?

Lâm Hiểu Tình giọng điệu có một chút bi ai nói.

-Không, không có, tôi đồng ý, đồng ý. Tôi vừa rồi chỉ là đắm chìm trong hưng phấn mà thôi.

Sở Phàm nói.

Lâm Hiểu Tình nghe vậy liền cười hờn dỗi một cái, làm cho Sở Phàm lóa cả mắt, nụ cười kia tựa như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, tươi đẹp dị thường.

Những người đang yêu dù là nam hay nữ cũng đều có những chuyện muốn cùng làm với người ấy của mình. Ví dụ như nếu là nam giới thì khi là bạn trai của một cô gái đều muốn cùng cô ấy làm mấy chuyện phiêu lưu kích thích một tí, ví dụ như dặt tay, rồi thì hôn môi, rồi thì lên giường Còn nếu như cô gái, khi là bạn gái thì chỉ muốn người bạn trai có thể cùng nàng đi dạo phố, cùng thưởng thức bầu không khí lãng mạn, cùng đi xem phim, v.v. Tóm lại, người con gái ít khi đề cập đến vấn đề liên quan đến thân thể. Đây là điểm khác biệt về mặt bản chất trong quan hệ yêu đương giữa nam và nữ.

Theo ý Sở Phàm, nếu làm bạn trai tạm thời của Lâm Hiểu Tình, suy nghĩ đầu tiên trong đầu hắn là dùng bàn tay của mình đi đo thử bộ ngực của Lâm Hiểu Tình lớn thế nào, tận lực bồi tiếp cái eo nhỏ thắt tha của nàng, nếu có cơ hội còn có thể đem đôi tất chân trên đùi Lâm Hiểu Tình cởi ra cho thoáng mát...

Đáng tiếc hiện không phải do hắn làm chủ nên đành phải đi theo Lâm Hiểu Tình đi dạo phố.

Tất cả các cô gái mỗi khi mất hứng đều chọn đi dạo phố. Khi đi dạo phố sẽ mua sắm điên cuồng, mua rất nhiều đồ ăn, sau đó trốn trong nhà ăn liên tục. Điều này cũng giải thích vì sao các cô gái thất tình thường béo lên.

Tuy nhiên Sở Phàm cảm thấy Lâm Hiểu Tình không phải kiểu con gái như vậy, hắn cũng không nghĩ nhiều, Lâm Hiểu Tình bảo hắn theo nàng đi dạo phố hắn liền đáp ứng.

Sở Phàm bắt đầu cảm thấy được cùng với Lâm Hiểu Tình thành thực xinh đẹp, gọi cảm mê người như vậy ở một chỗ đúng là khảo nghiệm nghị lực của đàn ông. Trước mắt thân phận của hắn là bạn trai Lâm Hiểu Tình, như vậy hắn có nên làm đúng trách nhiệm của bạn trai không, ví dụ là cầm tay hoặc là ôm eo chẳng hạn???

Ông trời hình như cũng muốn giúp Sở Phàm. Đang lúc hắn suy nghĩ, chiếc giày cao gót dưới chân Lâm Hiểu Tình chợt bị lệch, nàng kinh hô một tiếng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đường. Sở Phàm thấy thế liền vươn tay phải ôm lấy ngang lưng Lâm Hiểu Tình, đợi nàng ổn định thân thiết hỏi:

-Cô không sao chứ?

- Không, không sao, cảm ơn anh.

Lâm Hiểu Tình gần trong gang tấc, khi nói chuyện Sở Phàm có thể cảm giác được hơi nóng thổi ra từ miệng nàng, cực kì hấp dẫn!

Sở Phàm sau khi đỡ Lâm Hiểu Tình thì tay phải ôm lấy eo Lâm Hiểu Tình cũng không có rút về, mà tiếp tục ôm lấy vòng eo thon mềm mại mảnh khảnh, tiếp tục đi tới, mà Lâm Hiểu Tình cũng không có ý bảo hắn rút tay về. Điều này cũng gián tiếp tạo điều kiện cho Sở Phàm, bàn tay đang ôm eo Lâm Hiểu Tình thoáng trượt xuống, cảm thụ cặp mông mềm mại co giãn của nàng.

Hắn đột nhiên phát giác, cho dù là làm bạn trai giả thì cũng có điểm tốt.

Cứ như vậy, Sở Phàm ôm vòng eo mềm mại của Lâm Hiểu Tình, cùng nàng dạo qua phố xá lớn nhỏ. Trong quá trình này, Lâm Hiểu Tình mua không ít đồ vật này nọ, túi lớn túi nhỏ bốn năm túi. Lúc bắt đầu Sở Phàm còn có thể tay trái xách túi, tay phải ôm eo nhưng dần dần càng nhiều túi Sở Phàm đành buông tay ra để hai tay đều xách túi, bởi vậy không thể ôm eo nàng được nữa. Tuy nhiên từ trên cao nhìn xuống vẫn có thể nhìn thấy phần hở hơi rộng của cổ áo Lâm Hiểu Tình, lộ ra phần trắng nõn cùng một khe sâu hút, làm Sở Phàm mấy lần suýt phun máu mũi, thiếu chút nữa chịu không nổi.

-Tiểu Sở, hôm nay cảm ơn anh rất nhiều, hôm nay tâm tình tôi không tốt, có anh đi cùng đã làm cho tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều, ha ha.

Lâm Hiểu Tình sau khi đi dạo phố mua hết mọi thứ, chân thành nói.

-Không cần cảm ơn, dù sao tôi làm như vậy cũng lấy thù lao.

Sở Phàm cố ý dừng một chút

-Hả? Anh muốn thù lao gì?

Lâm Hiểu Tình không kìm nổi hỏi

- Ách, về sau lúc nào tôi không vui thì tôi sẽ đi tìm cô giải sầu

Sở Phàm thâm ý cười nói.

Lâm Hiểu Tình không có ý định tìm hiểu kỹ hơn ý tứ của Sở Phàm là gì, chỉ đơn thuần hiểu biết bề ngoài thôi, cho nên nàng cười nói:

-Tốt thôi, nếu anh không vui có thể tìm tôi, tôi cũng sẽ đi cùng với anh.

Sở Phàm nghe vậy liền cười, trong nụ cười kia có 1 tia đắc ý khi gian kế được thực hiện.

Sở Phàm nhìn đồng hồ, thấy đã là hai giờ chiều, hắn liền nói:

-Nhị tiểu thư sắp tan học rồi, tôi phải về trường đón cô ấy đây.

-Chết thật, thiếu chút nữa thì quên, anh còn có việc phải làm. Vậy anh nhanh đi đi, tôi tự gọi xe về là được.

Lâm Hiểu Tình nói.

-Cô phải xách nhiều túi như thế có bất tiện không, nếu không tôi đưa cô về trước, dù sao nhị tiểu thư đến bốn giờ mới tan học, cũng không vội.

Sở Phàm nói.

-Lại làm phiền anh rồi.

Lâm Hiểu Tình ngượng ngùng cười.

Sở Phàm lái xe đưa Lâm Hiểu Tình tới khu nhà của nàng. Dọc đường đi cả hai đều không nói gì, có lẽ là do sắp phải chia tay nên hơi phiền muộn.

Đi đến khu Thiên Hồ, Sở Phàm bảo muốn giúp Lâm Hiểu Tình đem mấy món đồ lên liền bị cự tuyệt, Lâm Hiểu Tình nói:

-Không cần, anh nhanh đến trường đón Tiểu Vân đi, tôi ở nhà số 4, tầng 5, phòng 2

-Vậy tôi không đưa cô lên nữa, có chuyện gì thì liên hệ với tôi nhé.

Sở Phàm nói.

-Tiểu Sở, tôi thật sự hâm mộ Tiểu Vân, nếu tôi cũng có một vệ sĩ như anh thì tốt biết mấy!

Lâm Hiểu Tình đột nhiên nói.

Sở Phàm nghe vậy liền ngăn ra, không biết phải nói gì.

-Anh đi đi, hôm nay cảm ơn anh rất nhiều.

Lâm Hiểu Tình thản nhiên cười nói.

Sở Phàm cũng không nói gì nữa, cuối cùng vẫy tay chào Lâm Hiểu Tình rồi lái xe rời đi.

Lâm Hiểu Tình nhìn bóng chiếc Porsche đi xa dần, thì thào nói: “Không phải là bạn trai, cũng không phải tình nhân, nhưng mình ở bên cạnh hắn còn cảm thấy chân thành tha thiết, ấm áp khoái hoạt hơn cả tình nhân, cảm ơn anh, Tiểu Sở!”

[QUOTE=Not Back Away;460880]Cận Chiến Bảo Tiêu

88. Chương 89: Hoàng Tử Bóng Rổ.

- Alo, là Tiểu Ngốc Ngốc à? Anh đang ở đâu?

- Tôi đang ở ngay trong trường đây, nhị tiểu thư tan học chưa? Tôi đến đón cô đây.

Sở Phàm đáp.

- Được, vậy anh qua sân bóng rổ đi, tôi cùng với Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đang xem thi đấu bóng rổ nè.

Nhị tiểu thư nói.

- Sân bóng rổ à? Là sân thi đấu bóng rổ ở sân vận động sao?

Sở Phàm nhìn chung quanh hỏi.

- Không phải, là sân ngoài trời ấy, anh cứ hỏi mọi người là biết, thế nhé, tôi cúp máy đây.

Nhị tiểu thư nói xong liền cúp máy.

“Xem đấu bóng rổ à?” Sở Phàm lăm băm rồi tìm một sinh viên hỏi đường, biết sân bóng rổ ở chỗ nào liền đi đến.

Ở trường đại học mà nói, sân bóng rổ so với sân bóng đá còn khí thế hơn rất nhiều, nhất là vào mùa này, mấy sân bóng rổ ngoài trời thường là kín hết chỗ. Chơi bóng rổ thực có nhiều ý nghĩa sâu xa, bởi vì bóng rổ có thể hấp dẫn sự chú ý của các bạn gái, tư thế ném rổ chắc chắn có thể khiến cho các nhóm mỹ nữ hoan hô diếc cả tai, loại cảm giác này thực sự là vô cùng Yomost!

Lúc Sở Phàm đi vào sân bóng rổ thì đã không còn một chỗ trống nào, hơn nữa hai bên sân còn có hai ba người đang chờ chơi bóng.

Sở Phàm đi quanh sân bóng rổ, tìm kiếm nhị tiểu thư cùng mấy người Tô Phỉ. Đi quanh sân bóng rổ thì phát hiện nơi này đầy người, nam nữ đều có, tuy nhiên đa số là nữ. Các cô gái này này đều cao giọng hô vang chói cả tai: “Vương tử cố lên, vương tử cố lên!” Nghe tiếng hô ầm ĩ của các nàng dường như là để trợ uy cho một nam sinh.

Sở Phàm tìm kỹ một hồi mới nhìn thấy nhị tiểu thư và Tô Phỉ cùng Trầm Mộng Lâm ba cô gái đang đứng đối diện, Sở Phàm thấy thế liền đi vòng đến chỗ các nàng.

- Nhị tiểu thư, tìm được các cô rồi.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh đến rồi ah.

Nhị tiểu thư đáp.

- Nhị tiểu thư, các cô thích bóng rổ à?

Sở Phàm hỏi.

- Không, bọn tôi đến xem thử “vương tử bóng rổ” nổi danh khắp Đại học Yển Hoa rút cuộc là người như thế nào thôi.

Tô Phỉ nói.

- “Vương tử bóng rổ” à?

Sở Phàm khó hiểu nhìn về phía Tô Phỉ.

- Đúng vậy, nghe mấy nữ sinh trong trường truyền nhau rằng “vương tử bóng rổ” Vương Chấn phong chơi bóng rổ rất hay lại đẹp trai, chúng ta tan học rồi không có việc gì làm nên đến xem “vương tử bóng rổ” rút cuộc là người như thế nào, mà có thể mê hoặc nhiều nữ sinh trường chúng ta như vậy.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Thật ra tớ thấy hắn chơi cũng bình thường thôi, không phải chỉ là ném rổ ba điểm thôi sao, haizz, còn cả đi bóng cũng lợi hại nữa, nhưng so sánh với Jordan của nước Mỹ thì còn kém xa.

Nhị tiểu thư nói.

Sở Phàm nghe xong suýt học máu, Jordan là ai chứ? Là người được cả thế giới công nhận là siêu sao bóng rổ cơ mà, không ngờ lại đem ra mà so sánh, thật là quá ư hài hước!

- “Vương tử bóng rổ” là người nào thế?

Sở Phàm cũng nổi lòng hiếu kì, dời mắt lên sân bóng.

- Chính là người mặc áo số 1 trong Vương đội đấy, hắn ta chính là “vương tử bóng rổ” Vương Chấn Phong.

Tô Phỉ vừa chỉ vừa nói.

Sở Phàm thuận mắt nhìn qua, liền thấy bên Vương đội có một nam sinh mặc áo số một nhận được bóng từ đồng đội, liền đảo một cái, tăng tốc vượt qua hai người phòng thủ bên đội bạn, bước ba bước úp rổ thành công. Lúc bóng từ trên bảng rổ rơi xuống thì các nữ sinh đang đứng bên ngoài lại hét rầm lên, đều hô to tên vương tử bóng rổ.

Mà người được gọi là vương tử bóng rổ Vương Chấn Phong kia cũng đang hưởng thụ tiếng hoan hô của các nữ sinh. Hắn cao tầm một mét tám lăm, da ngăm đen khỏe mạnh, khuôn mặt anh tuấn. Giờ này đôi môi mỏng manh nhẹ nhàng cong một tia cao ngạo, đích xác, trong mắt Vương Chấn Phong, đối thủ của hắn quá yếu. Thậm chí hắn không cần nhờ vào bốn người đồng đội, chỉ bằng chính bản thân hắn có thể giải quyết đối thủ!

Sở Phàm dời mắt sang đội bóng kia, hắn liền thấy một bóng dáng rắn chắc cường tráng mà lại vô cùng quen thuộc. Lúc người này xoay lại, hắn liền cảm thấy trong lòng vui vẻ, hóa ra người này đúng là Lôi Chiến, bốn người còn lại thì Sở Phàm nhận biết ba người, phân biệt là Vương Hạo, Đoạn Thiên Vũ, Trần Thần, còn một nam sinh cao gầy thì Sở Phàm không biết, tuy nhiên phỏng chừng cũng là huynh đệ bọn Lôi Chiến. “Chẳng lẽ là kị túc xá bọn Lôi Chiến cùng Vương đội này thi đấu?” Sở Phàm nói thầm.

Lúc này Lôi Chiến đã đưa bóng lên quá nửa sân, chuẩn bị tiến hành tấn công. Giờ phút này bóng đang trong tay Trần Thần, hắn hình như là hậu vệ kiểm soát, chính hắn chỉ huy bốn người còn lại chạy vị trí.

Đột nhiên Vương Hạo chạy tới thay Trần Thần yểm hộ, Trần Thần liền tăng tốc tiến vào phần sân đối phương. Lúc này một gã cầu thủ bên đối phương chạy lại, Trần Thần nhanh chóng đem bóng chuyền cho Lôi Chiến. Vừa lúc Lôi Chiến tiếp bóng thì có 2 tên cao hơn một mét chín giáp công, Lôi Chiến liền xoay người ném bóng, bóng bay đến va vào thành rổ nảy lên vài cái, sau đó từ không trung rơi xuống.

Bên Lôi Chiến lúc này chỉ còn duy nhất một người, chính là nam sinh cao gầy kia, tiến lên ngăn cản. Nhưng đại hán của đối phương liền âm thầm thúc khuỷu tay hung hăng đánh vào trên bụng của nam sinh cao gầy này, nam sinh này liền hét lên một tiếng đau đớn, ôm bụng ngồi chồm hổm ở trên sân.

Mấy cầu thủ của Vương đội cướp được bóng sau khi rút khỏi rổ liền chuyền dài một cái vào tay Vương Chấn Phong, vương tử bóng rổ liền thoải mái áp sát, úp bóng vào rổ!

Giữa sân liền sôi trào đứng lên, có người bắt đầu hô to: “9-0, 9-0..”

Các nữ sinh lại tiếp tục hô to: “vương tử cố lên, vương tử cố lên” cổ vũ cho hoàng tử trong lòng mình.

Nhưng Sở Phàm ánh mắt bắt đầu trở nên khó chịu. Lúc nam sinh cao lớn của Vương đội thúc khuỷu tay vào nam sinh cao gầy bên Lôi Chiến, Sở Phàm nhìn thấy rất rõ. Tuy vậy bọn Lôi Chiến dường như còn không biết phát sinh chuyện gì, bởi vậy bọn họ thấy đồng đội ôm bụng ngồi chồm hổm trên sân liền tiến lên giúp đỡ, mang hẳn về phía phần sân bên mình.

Mấy thành viên bên Vương đội đều lộ ra ánh mắt coi thường, lúc này điểm số đã là 9-0, chênh lệch khá xa. Nói cách khác, đối thủ của bọn họ thực lực quá yếu, căn bản không chịu nổi một kích, đặc biệt là tên “vương tử bóng rổ” Vương Chấn Phong kia, trên mặt thần sắc ngạo mạn, cao giọng hô lớn:

- Này, các ông còn tiếp tục được không? Trực tiếp nhận thua hay là tìm người thay, còn có thể thi đấu tiếp không hả?

- “Tên vương tử bóng rổ này khẩu khí không nhỏ đâu, đúng là cái loại không coi ai ra gì.

Nhị tiểu thư lạnh lùng nói.

- Đúng vậy, lúc này giá mà có người đứng ra hạ bệ hắn thì tốt quá.

Tô Phi cũng nói.

...

Trong lòng Sở Phàm đối với cái gọi là Vương đội này đã bất mãn vô cùng, cái loại dựa vào thủ đoạn âm hiểm để thắng đối phương thật đáng xấu hổ. Hắn liền đi về phía bọn Lôi Chiến.

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh đi đâu thế?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Những người bên kia là bạn tôi, tôi sang xem bọn họ thế nào.

Sở Phàm nói.

- Hả? Bạn hắn ư? Hắn cũng có bạn ở Đại học Yến Hoa? Đi, chúng ta cũng đi qua xem đi.

Nhị tiểu thư nói xong liền cùng Tô Phi, Trầm Mộng Lâm thành một nhóm đi theo Sở Phàm, đi về phía bọn Lôi Chiến.

89. Chương 90: Thay Người.

Sở Phàm đến gần thì nghe thấy Lôi Chiến đang hỏi han tên nam sinh cao gầy kia.

Tên nam sinh gọi là Cao Tường kia cau mày nói:

- Rất đau, thang số 5 bên kia nhân lúc dưới rổ dùng cùi chỏ đánh vào ngực tao.

- Con mẹ nó, bọn nó thật là khinh người quá đáng, để tao đi tìm hấn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng!

Lôi Chiến tức giận nói, đột nhiên, hấn cảm thấy một bàn tay mạnh mẽ mà ấm áp đang nắm lấy bắp vai mình. Hấn quay đầu lại liền thấy được nụ cười ôn hòa của Sở Phàm. Lôi Chiến phục hồi tinh thần, cười nói:

- Anh Sở, là anh sao? Sao lần nào gặp mặt anh cũng giống nhau thế, đều là thần không biết quỷ không hay hiện ra sau lưng tôi, sau đó giữ lấy bắp vai của tôi, ha ha..

Vương Hạo, Đoạn Thiên Vũ, Trần Thần cũng lại chào hỏi Sở Phàm. Sở Phàm mỉm cười, thuận miệng hỏi:

- Các cậu đang đấu bóng rổ đấy à?

- Vốn chúng tôi và vài người bạn đang chơi vui ở đây, đột nhiên bọn Vương Chấn Phong lại đây bảo muốn dùng sân. Chúng tôi không chịu, bọn họ liền kêu chúng tôi thi đấu, chơi đến 10, ai thua thì đi ra. Tôi cũng biết thực lực bọn tôi so với bọn Vương Chấn Phong quá chênh lệch, nhưng là chịu không nổi cái giọng của Vương Chấn Phong nên chấp nhận đấu, ai ngờ...!

Lôi Chiến than nhỏ nói.

- Thua à?

Sở Phàm hỏi.

Lôi Chiến cười khổ nói:

- Điểm số trước mắt đã là 0-9, chúng tôi một bàn cũng chưa ghi được, gần như là thua rồi. Hơn nữa hiện Cao Tường bị đối phương đánh, không thể thi đấu được nữa, trừ việc bỏ cuộc nhận thua ra còn biết làm gì được nữa?

- Người anh em, theo như tôi hiểu về cậu, cậu không phải là loại dễ dàng nhận thua như vậy. Thế này đi, nếu Cao Tường đã không thể đấu tiếp, để tôi thay cậu ấy chơi mấy phút. Cho dù thua thì chúng ta cũng phải thua quang minh lỗi lạc đúng không? Chưa lâm trận đã bỏ chạy thế thì chúng ta sẽ bị đối phương cười cho không góc đầu dậy nổi mắt!

Sở Phàm điềm nhiên nói.

-Anh Sở, anh muốn chơi ư?

Lôi Chiến nói xong sắc mặt vui mừng, nói:

- Anh Sở, anh chơi bóng rổ có trâu bò như thân thủ của anh không đấy?

- Chắc chắn là đúng rồi, có anh Sở hỗ trợ chúng ta nhất định chuyển bại thành thắng!

Trần Thần cũng kích động nói.

Sở Phàm ngưng ngưng cười nói:

- Tôi mới chỉ xem người khác chơi bóng rổ nhưng chưa từng vào sân đấu thực bao giờ.

- Hả....!

Lôi Chiến kinh ngạc kêu lên một tiếng, lập tức cười nói:

- Không sao không sao, chỉ cần vui vẻ là được, quan gì thắng hay thua!

- Ủ, đúng vậy, dù sao chỉ cần chúng ta cố gắng là được.

Vương Hạo cũng nói.

- Được đó được đó, Tiểu Ngốc Ngốc, tôi cũng muốn xem anh chơi bóng rổ!!

Nhị tiểu thư đang đứng một bên nghe Sở Phàm xung phong lên thi đấu liền cao hứng nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc cố lên, cố lên. Chơi cho tốt vào, nhớ là ba mỹ nữ chúng ta đều cổ vũ cho anh nhé.

Tô Phỉ cũng cười nói.

- Tiểu Sở, nếu anh có thể đánh bại bọn Vương Chấn Phong, anh muốn tôi làm gì đều có thể đấy.

Trầm Mộng Lâm nói xong thì lườm Sở Phàm một cái. Những lời này của nàng liền làm cho người nghe tim đập thình thịch, đặc biệt một câu “làm gì cũng có thể”, người đàn ông nào nghe được câu này thì sức mạnh đều muốn tăng gấp ba.

Bọn Lôi Chiến lúc này cũng đã chú ý tới Kỷ Tiêm Vân, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm các nàng, lập tức đều ngậy ngấn cả người bởi vì bọn họ đều nhận ra ba mỹ nữ này chính là ba hoa hậu giăng đường. Điều làm cho bọn họ kinh ngạc là không ngờ ba hoa hậu giăng đường này lại đi theo Sở Phàm, hơn nữa nghe giọng điệu nói chuyện dường như quan hệ còn rất thân mật!

Sở Phàm cười nói:

- Cô ấy là nhị tiểu thư, là cố chủ của tôi, hai vị này là bạn của nhị tiểu thư, gọi là Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm.

- Các anh phải cố lên, đối phương trông thật là kiêu ngạo, các anh thi đấu cho tốt, chúng tôi ở ngoài sẽ cổ vũ cho các anh.

Nhị tiểu thư nói với bọn Lôi Chiến

- Ba thiếu nữ xinh đẹp chúng ta sẽ làm cổ động viên cho các anh, còn có Tiểu Ngốc Ngốc cổ lên, không được phụ lòng chúng ta đâu đấy, nếu không tôi sẽ trừng phạt anh!

Tô Phỉ dùng giọng ra lệnh nói.

Bọn Lôi Chiến, Đoạn Thiên Vũ nhìn ba hoa hậu giăng đường đều vì bọn họ mà hò hét cổ vũ, không khỏi hưng phấn và kích động. Bọn họ quyết tâm trong lòng rằng dù chỉ còn một hơi thì cũng phải thi đấu trên sân đến cùng.

Lôi Chiến nhìn qua trang phục Sở Phàm, trên người là áo sơ mi, dưới là một chiếc quần cũ, dưới chân thì liếc mắt một cái là nhận ra đang đi một đôi giày thể thao mua bên vỉa hè, hần bảo:

- Anh có cần thay đồ không?

Sở Phàm nhìn mọi người một cái:

- Vì quan tâm đến tâm lý tinh khiết trong sáng của ba cô gái vị thành niên là nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm, tôi sẽ thay đồ thi đấu.

Sở Phàm vừa mới dứt lời, nhị tiểu thư đã muốn lột luôn áo của hắn ra, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng đi lên, có cảm giác muốn tính thù mới hận cũ luôn một thể.

- Tôi muốn thay quần áo!

Sở Phàm kêu lên, tự mình thay áo sơ mi trước, nhận áo thi đấu của Lôi Chiến đưa tới, mặc vào.

- Oa, đây là thân thể của anh sao!!! Nhìn không ra anh gầy thể mà vẫn có cơ ngực và cơ bụng đó

Tô Phỉ thẳng thắn nói.

Sở Phàm nghe vậy thì ngượng đỏ cả mặt. Cô gái này thật là cởi mở, thẳng thắn thật khiến cho người ta yêu quý.

- Này, mấy ông kéo dài thể rớt cuộc có dám thi đấu nữa không? Không dám thì nhận thua đi đỡ phí thời gian của chúng ta!

Một gã bên Vương đội kêu to nói.

Rất nhanh, một số nhóm ủng hộ Vương đội cũng kêu gào lên, mà cao cao tại thượng vương tử bóng rổ Vương Chấn Phong sắc mặt cao ngạo, cười cười theo lời đồng đội nói, biểu hiện hoàn toàn không đem bọn Lôi Chiến để trong lòng.

- Tiểu Ngốc Ngốc cổ lên, Sở ca ca cổ lên, đánh bại bọn họ.

Nhị tiểu thư cùng Tô Phỉ ba đại mỹ nữ đồng loạt hô to cổ vũ.

Điều này cũng hấp dẫn dự chú ý của mọi người trong sân bóng rổ. Bọn họ nhìn qua thấy Kỷ Tiêm Vân, Tô Phi và Trầm Mộng Lâm ba đại mỹ nữ không khỏi ngẩn ra, đây không phải ba vị hoa hậu giăng đường nổi tiếng xa gần sao? Không ngờ cũng xuất hiện ở đây, hơn nữa lại ra mặt hò hét trợ uy cho một đội bóng, thật là hiếm thấy!

Dưới sự hò hét cổ vũ của Nhị tiểu thư các nàng, Sở Phàm cùng bọn Lô Chiến năm người tiến vào trong sân.

Mấy đội viên của Vương đội nhìn thấy ba đại mỹ nhân, hoa hậu giăng đường của Đại học Yến Hoa xuất hiện đều có vẻ hưng phấn, đặc biệt là Vương Chấn Phong. Vốn gã còn tưởng là ba nàng hoa hậu giăng đường đến xem mình thi đấu. Nhưng khi gã thấy ba vị đại mỹ nữ này lại cổ vũ cho đối thủ của mình thì cau mày, không nghĩ ra là có chuyện gì. Tuy nhiên gã đã thầm hạ quyết tâm, nhất định phải hạ nhục bọn Lô Chiến thật thê thảm, để cho mọi người trong sân cùng ba vị đại hoa hậu biết rằng danh hiệu Vương tử bóng rổ này của gã cũng không phải là hư danh.

Lúc đội viên của Vương đội nhìn thấy gương mặt của cầu thủ mới Sở Phàm lên thi đấu đều ngẩn ra. Bọn họ nghĩ không ra là thằng ranh này ăn mặc như thế mà cũng không biết xấu hổ, lên sân chơi bóng hay sao.

- Hắn là ai vậy? Ăn mặc như vậy mà không biết xấu hổ vẫn lên sân thi đấu?

Vương Chấn Phong nhìn thoáng qua Sở Phàm, nói với Lô Chiến.

- Hắn là anh em tốt của tao, hắn...

Lô Chiến nói chưa dứt lời thì Sở Phàm liền cướp lời nói:

- Tôi là cầu thủ dự bị, cậu kia mệt nên đến lượt tôi lên.

- Dự bị? Ha ha...

Vương Chấn Phong cùng đám đồng đội của hắn đều cười ha hả, thật là, đội hình chính còn bị bọn họ đánh cho 9:0, không ngờ lại thay một tên dự bị vào, việc này không làm bọn họ cười đến rụng răng mới là lạ.

- Này anh bạn, trận đấu sắp bắt đầu rồi, đừng cười nữa. Tuy nhiên nếu mấy ku muốn khoe mấy cái răng nanh vàng ẹch thì cứ tiếp tục! Nhớ kỹ, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng!

Sở Phàm lạnh lùng đáp trả.

Vương Chấn Phong nghe vậy trong lòng giận dữ, hắn quyết định nhất định phải dạy cho Sở Phàm một bài học, cho hắn biết thế nào là vương tử bóng rổ!

90. Chương 91: Gà Mờ Hay Cao Thủ??? .

Một gã hậu vệ của Vương đội dẫn bóng vượt qua giữa sân, Vương Chấn Phong chạy theo bên mé trái chờ bóng, gã hậu vệ đương nhiên là chuyền bóng cho Vương Chấn Phong. Sau khi Vương Chấn Phong tiếp bóng thì cả hậu trường sôi sục cả lên, các nữ sinh điên cuồng hoan hô, cực kỳ phấn khích chờ mong Vương Chấn Phong ghi điểm.

Vương Chấn Phong vừa khống chế bóng vừa nghĩ thầm, lại đến lúc biểu diễn của mình rồi, trái cuối cùng này phải thực hiện kỹ thuật cao một chút, phải khiến cho người hâm mộ càng thêm phấn khích, làm cho cả hiện trường càng thêm sôi sục lên mới được.

Sau khi Vương Chấn Phong tiếp bóng gã liền nhận ra, người phòng thủ phía trước chính là kẻ được thay vào Sở Phàm, gã cười lạnh, thầm nghĩ, “Tên gà mờ này cũng dám chặn mình sao, khinh thường mình sao? Hừ, trái bóng này tao nhất định phải dạy cho mày một bài học. Để xem tao chơi đùa với mày như thế nào.”

Vương Chấn Phong thầm nghĩ xong liền phát tay chỉ huy đồng đội của gã, gã muốn tách đội kia ra làm hai đường, tạo một con đường cho gã trực tiếp tiến vào trong. Tay phải Vương Chấn Phong đập bóng, tay trái

chỉ huy, đợi cho đồng đội của gã đều tránh ra, nhường cho gã một không gian, tay phải của gã theo quán tính vỗ xuống, đang muốn tiếp tục bước tiếp theo là đột phá trên giỏ, thế nhưng đúng lúc này gã lại cảm thấy dường như tay của hắn chụp vào không khí, không giống như mong muốn là chụp được quả bóng rổ, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, cúi đầu nhìn xuống, “Quái, bóng đâu? Sao lại không thấy bóng?”

- Tiểu Ngốc Ngốc cố lên, Tiểu Ngốc Ngốc cố lên...

Lúc này, tiếng la hét của nhị tiểu thư, Tô Phi và Trầm Mộng Lâm truyền đến

Vương Chấn Phong xoay người lại... vừa thấy, thiếu chút nữa đã tức chết đi được, tên gà mờ kia không ngờ đang vỗ bóng chạy thẳng một mạch đến rổ. Gã thậm chí mắng một tiếng, “Đáng chết, tên này lấy bóng của mình từ bao giờ?”

Hóa ra Sở Phàm thừa dịp Vương Chấn Phong phát tay chỉ huy thế trận, trực tiếp với tay ra, nhanh chóng đoạt lấy bóng trong tay Vương Chấn Phong. Tuy Sở Phàm nói chưa từng chơi bóng rổ, nhưng bàn về tốc độ phản ứng và thân thủ, thì thật đúng là ít người có thể bằng được.

Sở Phàm dẫn bóng, thẳng một đường chạy vọt tới rổ, lúc này mà dùng đến những lời như “chạy bằng cả bốn chân” cũng chưa đủ để hình dung về hắn. Tuy nhiên, đáng tiếc chính là tốc độ điều khiển bóng của Sở Phàm không theo kịp tốc độ chạy của hắn, lúc hắn đang chuẩn bị ném bóng thì phát hiện bóng đã mất rồi. Khi hắn nhìn lại thì thấy bóng đã bắn ra ngoài vạch ba điểm, mà lúc này Vương Chấn Phong đang chạy tới. Hắn vội vàng chạy tới nhặt lại bóng, trực tiếp đứng từ ngoài vạch ba điểm ném vào rổ. Trái bóng rổ làm thành một đường cong tuyệt đẹp, trực tiếp bay qua rổ ... rơi xuống ngoài sân.

Một trái này đừng nói là khung rổ, đến cả bảng rổ còn chưa dính.

Những người ở hiện trường nhìn thấy Sở Phàm nhanh chóng cướp được bóng của Vương Chấn Phong còn tưởng hắn là cao thủ giấu mặt, giờ nhìn thấy Sở Phàm tung một cú ném ba điểm không dính như vậy, cả trường đều cười rộ lên.

Vương Chấn Phong chạy tới tức giận mắng một tiếng:

- Gà mờ, vừa rồi mi đã phạm quy hai lần, còn không biết xấu hổ cầm bóng ném đi nữa, ném còn không dính, thật là đẹp mặt.

Sở Phàm không phản ứng với lời châm chọc của Vương Chấn Phong. Hắn biết một người cao ngạo như Vương Chấn Phong sau khi bị hắn đoạt bóng thì thể diện đều mất hết, cho nên mới mưu toan dùng võ mồm chửi rửa để lấy lại chút mặt mũi.

Bọn Lô Chiến cũng chạy tới, hiển nhiên là bọn họ cũng không ngờ Sở Phàm lại ra tay nhanh chóng như thế, có thể đoạt bóng của Vương Chấn Phong. Tuy nhiên, bọn họ nhìn thấy quá trình dẫn bóng của Sở Phàm liền biết được Sở Phàm thật sự không biết chơi bóng rổ, ngay cả một số quy tắc cơ bản của bóng rổ cũng không hiểu, vì thế Lô Chiến chạy tới bên Sở Phàm, nói một số quy tắc cơ bản của bóng rổ, để Sở Phàm hiểu được cái gì là ôm bóng chạy, cái gì là lần thứ hai vận bóng, mỗi thứ một ít.

Sở Phàm thỉnh linh hỏi:

- Đúng rồi, trong các cậu ai là người ném rổ chuẩn nhất?

- Trần Thần ném rổ khá chuẩn, nhưng đúng là không có cách nào cho Trần Thần cơ hội cả.

Lô Chiến nói.

- Trần Thần, bây giờ cậu không cần quan tâm đến cái gì khác cả, chỉ cần để ý ném rổ thôi. Tôi ra hiệu một tiếng, cậu liền chạy tới rổ, tôi sẽ chuyền bóng cho cậu!

Sở Phàm kiên định nói.

Trần Thần gật đầu, không biết là như thế nào, nhưng hắn quả thực rất tin tưởng vào năng lực của Sở Phàm.

Vương đội bên kia lại phát bóng tấn công lần nữa. Lần này người dẫn bóng đổi thành Vương Chấn Phong, mặt hắn xanh mét, trong mắt lóe ra hàn quang sắc bén, xem ra là muốn lấy lại thể diện mới bị gà mờ Sở Phàm này lấy mất.

Vẫn là Sở Phàm đối đầu Vương Chấn Phong, Vương Chấn Phong nở nụ cười lạnh, thầm nghĩ, “Gà mờ, lần trước là tao không cẩn thận bị mày đoạt mất bóng, lần này để tao xem mày làm thế nào”. Vương Chấn Phong dẫn bóng, chờ thời cơ vượt qua Sở Phàm. Sở Phàm nhìn động tác của Vương Chấn Phong thì phát phì cười. Hắn thấy động tác của Vương Chấn Phong quả là quá sức tưởng tượng, nhưng không phải nhanh quá sức tưởng tượng, mà là quá chậm. Hắn chắc chắn 100% có thể với tay là cướp được bóng của Vương Chấn Phong.

Lúc này, Vương Chấn Phong làm động tác giả, Sở Phàm quả nhiên bị lừa, Vương Chấn Phong trong lòng mừng thầm, trực tiếp dẫn bóng đi qua Sở Phàm. Sở Phàm tuy hơi shock một chút, nhưng phản ứng rất nhanh. Hắn lắc mình một cái, lại đứng chắn trước mặt Vương Chấn Phong. Vương Chấn Phong còn chưa tận hưởng tâm tình vui sướng, một cái bóng bỗng nhoáng lên trước mặt, tên gà mờ kia lại đứng trước mặt mình. Hơn nữa, Sở Phàm thừa dịp gã đang sững sờ, trong nháy mắt tay phải vươn ra, đồng thời Sở Phàm còn gọi lớn một tiếng:

- Trần Thần, lên!

Trần Thần bên này nghe thấy tiếng la của Sở Phàm liền phóng tới chỗ rổ, tiếp theo, tay phải Sở Phàm ném đi. Bóng vốn được khống chế trong tay Vương Chấn Phong không ngờ lại bay tới chỗ Trần Thần. Trần Thần tiếp được bóng Sở Phàm chuyển tới, trực tiếp bỏ rổ, vào!

Khoảng khắc này, cả sân đều trở nên im ắng, các nữ sinh đang hò hét “Vương tử bóng rổ” đều lặng ngắt như tờ.

Ngay sau đó, Nhị tiểu thư, Tô Phi, Trần Mộng Lâm các nàng hò hét thật lớn, các nàng đều kêu:

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh là số một, cổ lên, anh là số một...

Vương Chấn Phong nhìn hai tay trống không, biểu tình dờ dẩn. Thật sự, gã cũng không biết mình mất bóng ra làm sao, bởi vì gã không thấy được tốc độ và hướng của tay Sở Phàm.

Nếu nói Sở Phàm hạ gã lần đầu là do may mắn, nếu thế lần thứ hai cướp bóng của gã còn là vận may sao? Gã quay đầu nhìn đám người Lôi Chiến đang vỗ tay hoan nghênh Sở Phàm, thầm nghĩ, “Thằng ranh này rốt cuộc lại là gà mờ hay là cao thủ? Chẳng lẽ hắn cố ý giả ngu?”

Bọn Sở Phàm sau khi ghi được một điểm thì sĩ khí đại tăng, cổ vũ lẫn nhau, lại bàn bạc một số chiến lược. Mà ba vị mỹ nữ đứng bên ngoài lại không chút keo kiệt vỗ tay hò reo loạn cả lên. Tô Phi lại còn cầm khăn tay chạy tới lau mồ hôi trên trán Sở Phàm, cảnh này khiến đám nam sinh trên sân ghen lồng ghen lộn.

Đội của Sở Phàm sau khi ghi điểm, thì Vương đội liền phát bóng tiến công, Vương Chấn Phong dường như đối lập với Sở Phàm, vì vậy muốn một chọi một với Sở Phàm, nhất định phải ghi điểm sau khi dẫn bóng vượt qua được Sở Phàm mới cam tâm. Cũng đúng thôi, đường đường là một “Vương tử bóng rổ” lại bị một tên gà mờ vô danh liên tục đoạt bóng hai lần, có thể đoán được, trong lòng Vương Chấn Phong đang ức chế thế nào. Cho nên muốn giữ được uy danh “Vương tử bóng rổ”, gã phải được điểm trên người Sở Phàm, vượt qua Sở Phàm để chứng minh mình.

Thật ra, dựa vào thực lực của Vương đội tuyệt đối có thể đánh bại Sở Phàm, bởi vì Vương đội có nội bộ hùng mạnh, nhưng Vương Chấn Phong lại không chịu đưa bóng cho đồng đội, mà tự mình dắt bóng đến trước Sở Phàm, gã muốn rửa mối nhục Sở Phàm đã mang lại cho gã.

Vương Chấn Phong dẫn bóng đến ngoài vạch ba điểm, vẫn là Sở Phàm đang phòng ngự, lúc này, một trung phong của Vương đội chạy vội tới tạo lá chắn cho Vương Chấn Phong, Vương Chấn Phong trực tiếp lách qua Sở Phàm, chạy tới sát rổ. Lôi Chiến vội vàng đi lên bổ sung phòng ngự, Vương Chấn Phong xoay người một cái, trực tiếp vượt qua Lôi Chiến, sau đó chạy ba bước tới bên rổ, trái này hắn nắm chắc mười phần ghi điểm.

Vương Chấn Phong trực tiếp tung bóng vào rổ, trong nháy mắt bóng vừa rời tay hắn, từ phía sau lưng đột nhiên có một thân ảnh nhảy vọt lên, “ba” một tiếng giữa không trung, không phải gạt bóng của Vương Chấn Phong xuống, mà là trực tiếp ôm bóng vào ngực. Khí phách dũng mãnh nhường này khiến tất cả những người xem xung quanh phải liên tưởng đến một nhân vật huyền thoại: Michael Jordan!

Khuôn mặt Vương Chấn Phong xám xịt lại như gan lợn. Lại là Sở Phàm, lại là Sở Phàm, mà lần này so với hai lần trước, Sở Phàm lại càng làm nhục gã hơn, trực tiếp ôm bóng của gã từ không trung xuống.

Lúc này, thiên hạ đã là của bọn Lôi Chiến, bọn họ đã chạy tới rồi. Sở Phàm truyền dài tới, sau khi Lôi Chiến nhận được bóng lại chuyển sang cho Vương Hạo đang đến cạnh rồi, Vương Hạo nhận bóng ném ngay vào rồi.

- Yeee... Tiểu Ngọc Ngọc, anh thật là lợi hại... Anh là thần tượng của em đó, cố lên.

- Sở ca ca, Sở ca ca, em rất thích anh, cố lên, cố lên, cố lên...!

Nhị tiểu thư, còn có Tô Phi và Trầm Mộng Lâm đều nhảy nhót liên tục, gào thét ầm ĩ.

Quả thực, Sở Phàm khiến các nàng thật sự hưng phấn và kích động.

Cứ như thế sau nhiều lần, điểm số từ 9:1 trở thành 9:6, đội Lôi Chiến chỉ bị thua 3 điểm nữa thôi!

Bên này” Vương đội” xin hội ý, dường như đang thương lượng đối sách.

Mà những người đứng ngoài xem đều khiếp sợ không thôi. Biểu hiện của Sở Phàm khiến bọn họ kinh ngạc, vừa chặn vừa đoạt bóng. Tuy Sở Phàm không trực tiếp ghi điểm, nhưng nhìn hắn đoạt bóng ai dám nói hắn là gà mờ? Nhưng, nhìn hắn ném bóng vào rồi thì quả thực, hắn là con gà mờ không hơn không kém.

Việc này khiến các sinh viên đang theo dõi trận đấu đều ngỡ ngàng, không thể hiểu được thực lực chân chính của Sở Phàm là như thế nào.

91. Chương 92: Bóng Rổ Cấp Cao.

Hậu vệ khổng chế bóng Ngô Mỗ nói:

- Đội trưởng, tên vào thay người của bên kia thật là tà môn. Động tác của hắn cực kì nhanh, nhưng nhìn dáng vẻ lại thấy không phải là một người biết chơi bóng, nhưng năng lực phòng thủ của hắn thì cực kì lợi hại.

Đội trưởng Vương đội - Vương Chấn Phong nghe thấy thế ánh mắt phát lạnh, lạnh lùng nói:

- Thật sự là tà môn! Nhưng tôi không tin con gà mờ đó làm khó được chúng ta, tôi nhất định sẽ vượt qua được hắn.

- Đội trưởng, đối phương không có được tính liên kết, tên kia nhanh đến vậy thì sao? Chỉ cần tôi xoay người một cái, cho hắn một khuỷu tay thì hắn nhất định sẽ ra khỏi sân, thử xem hắn còn làm được gì. Cho nên, chúng ta cứ đánh thẳng vào trong, nhất định sẽ làm cho toàn bộ bọn chúng phải sụp đổ.

Một người trung phong cao lớn tự tin nói.

Vương Chấn Phong trừng mắt nhìn tên trung phong kia, nói:

- Tao đã nói rồi, tao nhất định phải vượt qua được cái thằng gà mờ kia. Thằng ôn này vừa cướp bóng của tao vừa vượt qua tao, mà nghĩ tao chịu được sao?

- Đội trưởng, chỉ cần đánh bại bọn chúng là chúng ta thắng rồi, hơn nữa chúng ta nên dựa vào đồng đội, như vậy thì mới có khả năng thắng được.

Trung phong Trương Mỗ cũng nói.

- Tao biết là nên làm thế nào để thắng. Thằng ôn kia đã nhiều lần làm nhục tao, tao muốn trả thù, cho nên, điểm cuối cùng phải do tao ghi, chẳng lẽ chúng mày không tin tao?

Vương Chấn Phong trầm giọng nói.

- Không phải, đội trưởng, chúng tôi tin anh. Hay là làm thế này đi, chúng tôi chặn trước anh, sau đó anh làm một cú ba điểm siêu xa. Dù sao đội trưởng cũng là cao thủ ném ba điểm số một của trường ta mà.

Hậu vệ khổng chế bóng Ngô Mỗ nói.

- Chiêu đẩy cũng hay, bằng không, dẫn bóng qua nửa sân rồi chuyển bóng cho hai trung phong, xem thằng ôn kia thủ kiểu gì. Nếu nó dám lên chặn chúng tôi thì cho hắn một phát cho hắn nằm sân luôn. Sau đó đội trưởng chạy vào trong, chúng tôi sẽ chuyển vào cho anh.

Trung phong Trương mỗ cũng đưa ý kiến.

Vương Chấn Phong suy nghĩ một chút, nói:

- Được rồi, chúng ta làm thế đi, tôi không tin không thắng được thằng ôn kia.

-----.

- Oa, Tiểu Ngốc Ngốc, không thể tin được anh chơi bóng rổ giỏi như vậy, vừa rồi làm sao anh lấy được bóng trong tay hắn thế? Mà anh nhảy cũng thật là cao nhaaaaaa.....

Nhị tiểu thư vừa kích động vừa cao hứng nói, nhìn vệ sĩ của mình lợi hại như vậy, nàng cực kì cao hứng.

- Đúng vậy, Tiểu Ngốc Ngốc, anh quả nhiên không làm mọi người thất vọng, cố lên cố lên, chúng tôi đều cổ vũ cho anh!!

Tô Phi dụ dằng nói.

- Tớ đã bảo rồi mà, Sở ca ca là số một!!

Trầm Mộng Lâm cười nói.

Sở Phàm gãi gãi đầu, nói:

- Tôi còn chưa ghi nổi một điểm, thế cũng được gọi là giỏi sao?

- Ha ha, anh Sở, nếu không có anh thủ trước Vương Chấn Phong, chúng tôi đã sớm thua 10-0 rồi!

Lôi Chiến cười ha hả nói.

- Đúng vậy, anh Sở phòng thủ thật sự là pro, khiến chúng tôi mở rộng tầm mắt. “Hoàng tử bóng rổ” của trường ta cũng bị anh đánh bại, bóng cũng bị cướp. Ha ha, thật là quá đã, quá đã.

Trần Thần cũng cười nói.

- Đúng, nếu không có anh Sở phòng thủ ở đây, chúng ta cũng không thể tấn công được. Điều này thật là như trong mơ đó, tôi cũng không thể tin được.

Đoạn Thiên Vũ cảm khái nói.

- Mục tiêu của chúng ta là ghi mười điểm. Đối phương xin tạm dừng hội ý sẽ điều chỉnh chiến thuật, trận đấu sẽ càng ngày càng khốc liệt, cho nên không thể sơ ý, nhất định phải dựa vào chiến thuật mà dùng, kiên quyết không bỏ cuộc.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Đúng, kiên quyết không bỏ cuộc!

Lôi Chiến nói xong giơ tay phải ra, những người còn lại cũng đập tay vào, sau đó cùng hét lớn:

- Kiên quyết không bỏ cuộc!

Nhị tiểu thư nhìn Sở Phàm, trong mắt tràn đầy ý cười, mặt ngọc hơi ngẩng lên, nhìn qua trông tuyệt mỹ vạn phần!

-----.

Lúc này, đối phương đã hội ý xong, trận đấu lại tiếp tục.

Vương đội phát bóng tấn công, hậu vệ khổng chế bóng dẫn bóng qua bên kia sân. Lần này không phải là Vương Chấn Phong nhận bóng, mà là một tên trung phong chạy lên đỡ bóng sau đó chạy vào bên trong. Sở

Phàm nhận ra tên trung phong này chính là cái gã đã húc khuỷu tay vào ngực của Cao Tường, vì thế Sở Phàm liền tiến lại, chặn tên trung phong này lại.

Tên trung phong này nhìn Sở Phàm chạy đến cảm thấy rất vui, thầm nghĩ “Đến đây nào! Đến đây! Để anh mày đây cho mày bay ra khỏi sân luôn!”

Vì thế tên trung phong cao lớn này tay phải giữ bóng, vai trái húc Sở Phàm, định dựa vào trọng lượng cùng sức khỏe của bản thân mà đẩy lùi Sở Phàm. Thế nhưng, thời gian cứ thế trôi qua, tất cả mọi người trên sân đều thấy một hiện tượng kì lạ. Ai mà ngờ được chứ, tên trung phong kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, nửa bước cũng không đi được, mồ hôi đổ đầy trên trán.

Thật ra không phải do gã không muốn đi, mà căn bản là gã không thể cử động được. Gã dùng vai trái muốn đẩy Sở Phàm, chắc hẳn là Sở Phàm sẽ bị đánh bay. Thế nhưng, Sở Phàm lại không hề di chuyển tí nào. Hơn thế, lại khiến cho gã có cảm giác đang húc vào một cái tường, dù có làm thế nào cũng đều không được. Gã bắt đầu sốt ruột, rồi dần dần, gã cảm thấy sợ hãi, vì cái tên Sở Phàm nhỏ bé này khiến cho gã có cảm giác cực kì shock, mình nặng gần 100 kg mà hần vẫn trụ được, rốt cuộc hần khỏe đến mức nào chứ.

Nhìn đến mặt Sở Phàm thì hần lại có vẻ cực kì thoải mái. Thật ra hần đang đứng tấn, hai tay dùng “đại lực kim cương thủ” để chống lại lực đẩy của tên trung phong này. Đừng nhìn Sở Phàm thoải mái mà lầm, thật ra sau lưng hần đã ướt đầm mồ hôi.

- Đại Vĩ, ông đang làm gì thế? Đi vào trong đi.

Vương Chấn Phong nhìn thấy tên trung phong này ép chặt Sở Phàm nhưng lại không di chuyển, bực bội quát lớn.

Tên trung phong Đại Vĩ này đang muốn nói gì đó, đột nhiên một bóng người thoáng qua, cướp bóng của gã, sau đó dẫn bóng chạy như bay đến rổ, hóa ra là Vương Hạo thừa lúc Đại Vĩ không chú ý đã tăng tốc cướp bóng, sau đó phản công nhanh, trực tiếp ghi điểm.

9:7

Tỷ số hiện giờ đã là 9:7, chỉ còn kém có 2 điểm, lúc này Vương đội đang cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Vương đội lại phát bóng, lại tấn công tiếp, hậu vệ khổng chế bóng cầm bóng đến giữa sân, chỉ huy đồng đội chạy vị trí. Lúc này Vương Chấn Phong rất muốn tự mình cầm bóng, nhưng Sở Phàm đang bám sát gã. Tên hậu vệ kia chưa tìm được cơ hội thì sẽ không chuyền, hần lo lắng chẳng may bị Sở Phàm cướp bóng lại lần nữa thì nhục.

Lúc này, ở bên trong, một trung phong khác là Trương Mỗ đang trông, hậu vệ khổng chế bóng liền chuyền ngay cho hần, Lôi Chiến cũng lập tức chạy lại để chặn. Trương Mỗ ỷ vào sức mạnh định đánh nhanh thắng nhanh, mà sĩ khí của Lôi Chiến đang tăng cao, hần hét lớn một tiếng, dùng sức toàn thân chặn trước mặt Trương Mỗ, bởi thế Trương Mỗ cũng không thể tiến được. Không làm gì được, chàng Trương này đành ném rổ, bóng đập vào cạnh rổ rồi rơi xuống, không vào.

Trung phong Vương đội là Đại Vĩ đang muốn nhảy lên để cướp bóng, ai ngờ có một người còn nhảy lên trước, hơn nữa còn nhảy cao hơn. “Ba” một tiếng, người này giữ chặt bóng trong tay, lúc rơi xuống mọi người mới nhận ra đó là Sở Phàm. Hóa ra lúc Trương Mỗ ném rổ Sở Phàm đã chạy tới muốn cướp bóng, mà với năng lực của hần thì đương nhiên là hần đã làm được điều đó rồi.

Sở Phàm sau khi bắt được bóng, đồng đội của hần đã chạy tới bên kia, mà người của Vương đội cũng chạy về phòng thủ. Sở Phàm không biết chuyền bóng thế nào, mình đã không biết ném rổ rồi, chuyền bóng cũng không được, làm sao giờ?

Lúc này, trên sân đột nhiên có người hét lớn:

- Ném đi, ném đi, ném đi.....!!!!

Rất nhanh, phần lớn người trên sân đã bắt đầu đứng dậy la hét. Lúc này người xem đứng vây kín cả sân, hóa ra những người chơi bóng ở bên cạnh nhìn thấy trận đấu đang phần khích đến khó tin ở bên này liền chạy sang xem, trong đó mọi người đều đã không ưa gì Vương Chấn Phong, bởi thế đều ủng hộ đội của Sở Phàm.

Mọi người trên sân đều cổ vũ cho Sở Phàm. Hắn nhìn rõ đối diện, mẹ kiếp, đành vậy, thử vận thôi, ném thử một phát siêu xa xem nào.

Vì thế, Sở Phàm cầm lấy quả bóng, ném sang rổ của đối phương (má ơi, thế này không phải ba điểm mà là ba mươi điểm mới đúng @@- DG). Cú ném này có gọi là “ném rổ cả sân” cũng chưa đủ, bởi vì Sở Phàm đã ném bóng từ rổ của sân mình ném thẳng sang rổ của đối phương. Chỉ thấy bóng bay một đường thật dài về phía rổ của đối phương. Tất cả mọi người trên sân đều ồ lên thán phục, ánh mắt đều nhìn theo quả bóng đang bay về phía bên kia.

Sở Phàm nhìn độ cong của đường bóng, cảm thấy có thể trực tiếp vào rổ, hắn tự nhiên cảm thấy kích động hẳn lên.

Tuy nhiên sau khi ném bóng xong hắn cũng rất nhanh chạy đến rổ của đối phương, biết đâu bóng không vào còn có thể cướp lại được.

Biết đâu, Sở Phàm này có thể lập được kì tích thì sao?!!!

92. Chương 93: Gà Mờ Và Cú Slam dunk Truyền Thuyết.

Những người xem thấy vậy đã chuẩn bị để đứng lên hò reo, mà nhị tiểu thư, Tô Phi cùng Trầm Mộng Lâm đang chấp tay cầu nguyện, cầu cho quả này có thể vào rổ.

Thế nhưng “keng” một tiếng, hi vọng trong lòng mọi người đều tan biến, quả bóng kia bay đến lại đập vào cạnh rổ, bay ra ngoài!

Sở Phàm cảm thấy hối hận, nghĩ thầm, biết thế vừa rồi dùng lực hơn chút nữa thì vào rồi, bố khí.

Nhìn thấy tình huống như vậy, một số người vẫn cổ vũ cho Vương đội bắt đầu la ó:

- Gà mờ, mày rốt cuộc có biết chơi bóng rổ không thế? Nếu không biết thì đừng có cố, không thì mất mặt lắm đấy.

- Ai dà, tưởng mày giỏi lắm, ai ngờ đúng loại gà.

- Ha ha, định làm màu hả ku, mày nghĩ mày là Jordan? Hay mày là Kobe? Hay James? Làm người phải biết mình là ai chứ, đã gà còn thích đú ném siêu xa.

...

Đối với mấy lời này, Sở Phàm cũng chẳng để ý, nhưng nhị tiểu thư lại cùng với Tô Phi và Trầm Mộng Lâm thì cãi lại ngay. Ba đại mỹ nữ cùng nói, ngay lập tức sân bóng lại yên tĩnh.

Ba hoa hậu giảng đường, ai dám cãi với các nàng?

Đặc biệt là với một số nam sinh, bọn họ chắc chắn không dám cãi lại những mỹ nữ trong lòng mình.

Sở Phàm ném bóng siêu xa không vào rổ, quả bóng đập vào cạnh rổ bay ra ngoài. May mà Trần Thần lại đứng đúng chỗ bóng bay ra, trong khi Lôi Chiến ở trong bị hai người phía đối phương chặn lại, cố hết sức để vượt qua nhưng hai người đó phòng thủ quá tốt. Trần Thần thấy vậy cũng không chuyển vào được, bởi vậy điểm số tạm được giữ nguyên.

Lúc này, Sở Phàm đột nhiên chạy tới, nói nhỏ với Lôi Chiến:

- Để tôi đối phó với bọn họ, anh ra ngoài đi.

Sở Phàm nói xong liền đứng đối diện với hai tên trung phong của Vương đội.

Lôi Chiến vội chạy ra ngoài hỗ trợ cho Trần Thần, Trần Thần liền cầm bóng chạy tới dưới rổ. Vương Chấn Phong đã đứng sẵn để phòng thủ, Trần Thần liền chuyển bóng lại cho Vương Hạo. Lúc này trung phong của đối phương là Trương Mỗ đang muốn chạy lên vây lấy Vương Hạo, nhưng Sở Phàm lại đang chặn trước

mặt hần, Trương Mỗ hừ một tiếng, dùng lực đẩy Sở Phàm, hần tin rằng Sở Phàm chắc chắn sẽ phải bay ra ngoài, ai ngờ, Sở Phàm lại vẫn đứng nguyên đó, mà chính hần lại loạng choạng vài bước, trong lòng hần không khỏi khiếp sợ.

Sẵn có dịp này, Vương Hạo đã chuyển bóng cho Đoàn Thiên Vũ, Đoàn Thiên Vũ đứng ngoài không bị một ai kèm, thoải mái ném rổ, “cạch” một tiếng, ăn điểm!

Tỷ số đã là 9:8!

Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, đội của Sở Phàm ăn liền 8 điểm, mà Vương đội một điểm cũng không ăn được, thật sự rất khó tin. Tất cả mọi người ngồi xem đều như nín thở, bởi vì kỳ tích mà bọn họ mong chờ đang tới.

Vương đội đã hoàn toàn rối loạn, trên mặt không còn vẻ ngạo mạn như trước, bây giờ mặt họ đang mang vẻ khiếp sợ. Sự có mặt của Sở Phàm đã làm thay đổi toàn bộ, Vương Chấn Phong trong lòng còn khiếp sợ hơn. Gã vẫn không thể hiểu được, rõ ràng là một tên gà mờ không biết gì về bóng rổ, làm sao lại có thể làm đảo lộn cục diện trận đấu như vậy được chứ? Chó ngáp phải ruồi thì chỉ có thể được một lúc, nhưng nếu dựa vào may mắn không thể nào luôn đứng ở đỉnh cao được, sẽ tụt dốc rất nhanh, rất thê thảm.

Vào lúc này, sau khi nhận bóng xong, Vương Chấn Phong liền trực tiếp chạy sang bên kia sân, gã đã quyết định tự mình độc diễn pha này, nói cách khác, gã đã không còn tin tưởng vào đồng đội nữa rồi. Gã chỉ tin vào chính bản thân gã. Hơn nữa, gã muốn ghi điểm sau khi vượt qua được Sở Phàm, nếu không gã không thể rửa được nỗi nhục nhã, không thể dập được ngọn lửa giận đang bùng bùng cháy.

Vẫn là Sở Phàm ra chặn Vương Chấn Phong. Vương Chấn Phong đã cảnh giác hơn với Sở Phàm, bởi vì tốc độ di chuyển cùng với ra tay của Sở Phàm là rất nhanh, không phải là tốc độ của người thường nữa rồi, vậy nên gã không dám đối đầu trực diện với Sở Phàm, mà thử thay đổi tốc độ, xoay người đẩy bóng. Có điều dần dần tất cả các đòn gã biết đều lòi ra dùng hết rồi mà vẫn không vượt qua được hần. Đây quả thật là một đả kích lớn đối với gã. Mà tiếng cổ vũ của khán giả cũng dần dần chuyển sang cho đội đối phương, lại càng gây thêm áp lực cho gã.

Bởi vì không thể đưa bóng qua được Sở Phàm, mà cũng không dám ném bừa. Vương Chấn Phong chỉ còn cách chuyển về, Trần Thần lập tức ra chặn tên này lại, mà tên vừa nhận bóng này cũng chuyển ngay vào trong cho Đại Vĩ, Lôi Chiến ở bên trong đã chạy ra chặn trước. Đại Vĩ sau khi nhận bóng thấy người cản lại là Lôi Chiến, vốn có thể hình kém xa mình, liền quyết định phải tấn công, ghi điểm bảo đảm chiến thắng.

Đại Vĩ dựa vào sức mạnh của bản thân dè vào Lôi Chiến, trọng lượng của Lôi Chiến chắc chắn không thể so được với của Đại Vĩ. Nhưng ngay khi Đại Vĩ vừa dùng lực, Lôi Chiến bỗng lùi về sau một bước, vì thế Đại Vĩ dùng lực nhưng không đụng vào cái gì cả, cơ thể bị mất trọng tâm, lão đảo gần ngã. Vậy nên gã vội vàng ném bóng ngay, nếu không ném bóng thì chỉ có cách ôm bóng mà ngã thôi.

Đại Vĩ vội vàng ném bóng, Lôi Chiến dường như đã biết trước, vội vàng nhảy lên, một tay chặn bóng lại, sau đó giữ chắc bóng giữa không trung, chân vừa chạm đất liền chuyển bóng cho Trần Thần, đội Sở Phàm liền lập tức chạy đi, bắt đầu phản công.

Cầu thủ của Vương đội cũng quay về phòng ngự rất nhanh. Trần Thần cầm bóng đến dưới rổ thì nhận thấy đồng đội của mình đều đã bị đối phương cản lại, trong lúc đang không biết chuyển bóng cho ai thì lúc này, Sở Phàm đột nhiên chạy đến vạch ba điểm. Trần Thần vội vàng chuyển bóng cho Sở Phàm, sau đó yểm trợ chắn trước mặt Sở Phàm. Sở Phàm nhận bóng xong đập bóng hai phát, nhìn thấy Lôi Chiến cũng vừa chạy đến dưới rổ, Sở Phàm quát to: “Lôi Chiến, đón bóng!” rồi ném bóng về phía Lôi Chiến.

Cú ném này của Sở Phàm dùng lực quá mạnh, vậy nên bóng không có đến tay Lôi Chiến mà lại lao thẳng đến rổ, “keng” một tiếng, bóng nện vào thành rổ, nhưng lại bắn thẳng lên cao, rồi lại nện vào cạnh rổ, cứ lên xuống như vậy ba bốn lần, quả bóng liền rơi thẳng vào rổ!

Oaaaaaaaaaaaaa!

Toàn bộ sân vận động huyền não hần lên. Tất cả khán giả đều cuồng nhiệt vỗ tay khen ngợi Sở Phàm. Ở bên ngoài, ba mỹ nữ nhị tiểu thư, Tô Phi cùng Trầm Mộng Lâm đang nhảy nhót như điên, cực kì kích động, các nàng ôm chặt lấy nhau, mà nhị tiểu thư vẫn đang cầm máy quay quay lại toàn bộ trận đấu.

Tỷ số lúc này đã là 9:9, tình thế lúc này quả thật khiến người ta cảm thấy vô cùng kích động.

Bởi vì, đây là pha ghi điểm đầu tiên của Sở Phàm!

Nhưng mà Sở Phàm mặt vẫn nhợt ra, ngập ngừng nói:

- Thế cũng là ghi điểm à? Đó là tôi chuyển bóng mà!

Lôi Chiến ôm chầm lấy Sở Phàm, nói:

- Người anh em, quả chuyển bóng của anh quả là tuyệt diệu, chỉ còn thiếu 1 điểm nữa thôi là chúng ta đã chuyển bại thành thắng rồi, người anh em, anh làm ơn chuyển lại một lần như vậy nữa hộ chúng tôi nhé.

Trần Thần, Đoạn Thiên Vũ, Vương Hạo cũng cực kì kích động. Bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ được rằng đang thua tới 9:0 còn gỡ được 9:9. Đây quả thật là kì tích, vì đối thủ của bọn họ là đội mạnh nhất của đại học Yến Hoa—Vương đội!

Hoàng tử bóng rổ Vương Chấn Phong lúc này cũng không còn chút nào phong cách của một vương tử. Về mặt u ám, lửa giận trong lòng bốc ngùn ngụt, hàn quang trong mắt bắn ra khắp phía, chim cú bay rào rạt. Nhóm Fans của Vương đội lúc này cũng lặng như tờ, thở mạnh cũng không dám, ngược lại, ngày càng nhiều người trên sân coi Sở Phàm là siêu sao mới nổi.

Nhưng sự thật là, Sở Phàm chơi bóng rổ đúng là gà mờ.

Vương đội lại bắt đầu tấn công, lần tấn công này bọn họ nhất định phải ghi điểm, nếu không, thanh danh lừng lẫy của họ sẽ mất sạch.

Vẫn là Vương Chấn Phong cầm bóng tấn công. Sở Phàm đang muốn lên chặn lại thì tên hậu vệ khổng chế bóng của Vương Đội đã chạy tới chắn trước. Sở Phàm vội vàng thoát khỏi người này, đuổi theo Vương Chấn Phong, ai ngờ hai tên trung phong của Vương đội cũng chạy tới, mỗi tên một bên chặn Sở Phàm lại, xem ra là muốn bắt chết Sở Phàm, lấy chỗ trống tạo cơ hội cho Vương Chấn Phong ném ba điểm.

Sở Phàm bị hai trung phong cao to của đối phương chặn lại không hề hoang mang, dùng ngay du long thân pháp vượt qua hai người này. Lúc này Vương Chấn Phong đã cầm bóng chạy đến khu ba điểm rồi, nhảy lên, quả này gã chắc chắn 100% sẽ vào, bởi vì ở vị trí này gã chưa bao giờ ném trượt!

Ai ngờ, đúng lúc Vương Chấn Phong nhảy lên, cũng có một người khác nhảy lên, mà còn nhảy cao hơn nhiều, người này chính là Sở Phàm.

Vương Chấn Phong ánh mắt lạnh lẽo ném rổ, bóng rời tay bay ra, nhưng lúc này lại có một bàn tay khác vỗ đến, khiến cho Vương Chấn Phong có cảm giác bàn tay kia đã tóm được gã, trong nháy mắt này, gã đột nhiên cảm thấy rất tuyệt vọng.

“Ba” một tiếng, cả sân lại nhốn nháo lên, lại hoan hô một lần nữa!

Bởi vì không thể tin được Sở Phàm sau khi nhảy lên có thể cản được bóng, mà lại là giữ chắc bóng trong tay, khoảng khắc này làm cho tất cả mọi người trên sân đều ngẩn người, thậm chí là cả đồng đội của Sở Phàm.

Sở Phàm giữ bóng xong cũng không thấy đồng đội chạy đến dưới rổ đối phương, hắn đành tự mình chạy đến. Lúc này hắn không chuyển bóng nữa, nhưng khi hắn cầm bóng đến được sân đối phương thì nhận ra chặn trước mặt hắn là Vương Chấn Phong, mà đồng đội của hắn đều đã bị bắt chết mất rồi.

Sở Phàm cũng không biết làm sao, chuyển cũng không được, ném cũng chẳng xong, mặt cứ ngẩn ra.

Lúc này, Trần Thần đã chạy tới chắn trước Sở Phàm, nói một câu:

- Anh Sở, layup đi!

(DG: LAYUP – một thuật ngữ chuyên môn trong bóng rổ, nghĩa là chạy ba bước ném bóng)

Sở Phàm vừa nghe thấy liền cắn răng, giữ bóng chạy thật nhanh đến dưới rổ. Hai người trung phong của đối phương đứng bên trong nhìn thấy Sở Phàm ba bước chạy tới liền đều giơ cao tay, muốn đập Sở Phàm

xuống. Bọn họ giống như hai tòa tháp sắt trước mặt hắn, hơn nữa, đằng sau hắn còn có Vương Chấn Phong đang đuổi theo.

Sở Phàm vừa thấy tình thế này liền rống lên một tiếng, hai chân lấy đà, nhảy lên, trong khoảnh khắc này hắn trông giống như là một con chim đang bay lên.

Mọi người trong sân đều thấy kinh hoàng, tư thế này của Sở Phàm chẳng lẽ lại là—— Slamdunks?

(DG: SLAMDUNKS – một thuật ngữ chuyên môn trong bóng rổ, nghĩa là úp rổ hai tay)

Vương Chấn Phong trong lòng tức giận, thầm nghĩ, thằng ôn này muốn slamdunks? Thấy khoảng cách đã vừa đủ, gã liền nhảy lên, muốn cản Sở Phàm lại.

Mà hai tên trung phong đứng bên trong cũng nhảy lên, bọn họ tuyệt đối không cho phép Sở Phàm ghi điểm trên đầu bọn họ, chứ đừng có nói đến Slamdunks.

Nhưng mà bọn họ đã xem thường năng lực của Sở Phàm. Sở Phàm nhảy cao hơn hắn so với tường tường của bọn họ. Cảm thấy đã đến gần được rổ hắn liền duỗi tay phải ra, định đưa bóng thả thẳng vào rổ. Ai ngờ, tay phải hắn lại không giữ được bóng, bởi vậy bóng rơi ra ở giữa không trung, hắn vội vàng giữ lại, đem bóng đập thẳng vào rổ.

“Bá” một tiếng, bóng đã bị Sở Phàm đập thẳng vào rổ, tuy nói rằng Sở Phàm không phải trực tiếp đưa bóng vào, nhưng mà trong mắt khán giả, quả này cùng với slamdunks chính xác là anh em sinh đôi.

Ngay khi bóng vào rổ, cả sân ồn ào hẳn lên, tất cả đều tung hô, đều điên cuồng cổ vũ!

Thậm chí có người còn hô to:

- Trời ơi, đây là slamdunks phải không?

- OMG, huyền thoại là đây sao? Siêu sao là đây sao???

Tổng tỷ số 9:10, Sở Phàm đã thành công chuyển bại thành thắng!

Bọn Lôi Chiến đã ôm chầm lấy Sở Phàm, tung lên giữa trời, bọn họ thậm chí còn vui đến mức phát khóc. Quả thực, trận đấu này cực kì gay cấn, rất có giá trị.

Sở Phàm bị tung lên trời nhìn thấy toàn bộ Vương đội cúi đầu, yên lặng ra khỏi sân, mà Vương Chấn Phong cũng phải cúi đầu mà đi.

Nhị tiểu thư, Tô Phi, Trần Mộng Lâm giống như phát điên, vừa la vừa hét, kêu gào nhảy nhót không ngừng.

Trận đấu này đã sinh ra một huyền thoại mới — Huyền thoại GÀ MỒ!

Chú thích thuật ngữ:

Layup: chạy ba bước lên rổ, một kĩ thuật trong bóng rổ.

Slamdunk: úp rổ 2 tay, một kĩ thuật cực kì khó của bóng rổ, rất ít người làm được

93. Chương 94: Ôm Trần Mộng Lâm.

Ở hiện trường còn rất nhiều sinh viên vừa theo dõi trận đấu vẫn còn phấn khích không chịu rời đi, đặc biệt là một số nữ sinh. Các nàng tận mắt chứng kiến Sở Phàm nhảy lên cao đưa bóng vào rổ (mà phải gọi là úp rổ mới đúng). Lúc ấy, những ánh mắt đều hoa hết cả lên đầy ngưỡng mộ. Các nàng tìm đủ mọi cách tìm hiểu thông tin cá nhân của Sở Phàm, ví dụ như anh ta tên là gì, học ở lớp nào trường nào, v.v. Đáng tiếc là một chút tin tức cũng chẳng có, chính vì vậy mà Sở Phàm lại càng khiến cho các nàng thêm hứng thú.

Còn một số nam sinh rất đam mê môn bóng rổ cũng ở lại hiện trường rất lâu không rời đi. Trong mắt họ, một loạt động tác của Sở Phàm: đoạt bóng, dẫn bóng, rồi slamdunk giống như Ngọc Hoàng phù hộ vậy.

Hơn nữa hâm mộ nhất là “Hoàng tử bóng rổ” Vương Chấn Phong, kỹ thuật bóng rổ điêu luyện thế mà đến lúc đến khu ba điểm rồi, đến lúc trình diễn được tuyệt kỹ kinh điển rồi, thì lại bị Sở Phàm cướp cờ rồi lại còn trình diễn một pha slumdunk ngoạn mục nữa chứ. Biểu hiện thế này thực sự khiến cho nhiều nam sinh nảy sinh tâm lý sùng kính Sở Phàm.

Tuy bọn họ vẫn không biết được tin tức gì về Sở Phàm cả, nhưng ai cũng biết rằng ba hoa hậu giảng đường nổi tiếng đều hò hét cổ vũ cho hắn. Chỉ với một điểm đó thôi, bọn họ cho rằng Sở Phàm không phải là người tầm thường.

Mấy người Lôi Chiến, Vương Hạo reo hò sung sướng, lại tiếp tục tung Sở Phàm lên và đỡ hắn xuống. Đến lúc hắn vất vả thoát được mấy người này thì lại đến nhóm mỹ nữ xông ra ôm chầm lấy.

Nhị tiểu thư, Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm chạy tới. Nhị tiểu thư vô cùng phấn khích, ôm lấy Sở Phàm, cười nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, trước kia không ai nhận ra được, anh lại còn có tài chơi bóng rổ nữa. Thật là lợi hại, thật là lợi hại!

Sở Phàm lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với nhị tiểu thư như thế. Nhưng mà lại là do nàng chủ động, thân thiết ôm hắn, làm hắn cảm thấy nhiệt huyết lại phun trào, nhất thời còn không biết là có nên nhân cơ hội ôm nàng một lúc không. Nhưng hắn còn chưa quyết định được xong thì nhị tiểu thư đã buông tay ra rồi, trên khuôn mặt tươi cười vẫn hoàn toàn hồn nhiên trong sáng.

Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng đứng bên cạnh. Hai cô nàng này không ngờ là hết xoa mặt lại đến mát xa cái tai cho hắn, khen ngợi hắn lợi hại. Hắn vốn tưởng rằng sau khi nhị tiểu thư buông hắn ra thì sẽ đến lượt hai mỹ nữ Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm tiến đến ôm tiếp. Ai dè đâu chờ mãi cũng chẳng thấy hai cô nàng này hành động gì, hắn đâm ra lại thấy thất vọng.

- Anh Sở, kỹ thuật chơi bóng của anh đã làm cho bọn tôi được mở rộng tầm mắt đó. Chính là anh đã dẫn dắt để đội chúng ta chuyển bại thành thắng. Cái sự sung sướng này thật là không thể hình dung được!

Lôi Chiến mồm năm miệng mười, vừa cười vừa nói.

- Tôi lại đang nghĩ liệu có phải là anh Sở giấu tài không đây. Nói thật là tôi cũng không thể tin được là vừa rồi anh đánh bóng cho vào rổ được.

Trần Thần bên cạnh bổ sung.

- Tôi cảm thấy năng lực phòng thủ của anh Sở quá mạnh mẽ. Đúng là không thể chèn vào đâu được. Phòng thủ là điểm mấu chốt quan trọng trong môn bóng rổ. Trận này chúng ta có thể thắng được là hoàn toàn dựa vào tài năng phòng thủ xuất sắc của anh.

Đoạn Thiên Vũ cũng xúc động nói.

Sở Phàm hụm một ngụm lớn đồ uống mà nhị tiểu thư các nàng mang tới, đáp lại:

- Trước kia tôi đã từng xem người ta đánh bóng rổ. Cũng xem qua NBA, bản thân cũng từng đánh vài lần. Nhưng chơi trong một trận đấu với mọi người trên sân thể này thì đây đúng là lần đầu tiên. Ha ha ha, các cậu xem tôi còn không biết cả chụp bóng thế nào nữa. Mỗi lần cướp bóng được là đều chuyển cho Trần Thần.

(DG: NBA – Giải thi đấu bóng rổ nhà nghề của Mỹ)

- Ôi trời. Năng lực phòng thủ của anh như thế đã khiến cho người ta choáng váng rồi. Thật sự không thể tưởng tượng được là năng lực phòng thủ của anh lại xuất sắc đến thế. Đến cả Vương Chấn Phong cũng không vượt qua được anh.

Vương Hạo chen vào.

- Có thể là do tốc độ phản ứng của thân thủ và ý thức của tôi cũng khá khá. Trong mắt tôi, cái tên Vương Chấn Phong kia có động tác rất chậm, tôi gần như là chỉ cần vẩy tay một cái là có thể cướp được bóng của hắn rồi.

Sở Phàm nói.

- Bất kể là nói thế nào thì chúng ta vẫn là người chiến thắng. Mà lại còn là thắng Vương đội của trường ta nữa chứ. Việc này chỉ tưởng tượng thôi đã thích mê đi rồi. Đáng tiếc là không quay lại được trận đấu này, kể cũng tiếc.

Lôi Chiến nói.

- Các cậu không cần phải tiếc. Bởi vì tớ đã quay được toàn bộ những thời khắc nguy cấp trong trận đấu kinh điển này rồi.

Nhị tiểu thư cười nói, tay cầm máy quay DV giơ lên.

Lôi Chiến nghe thấy thế thì mừng rỡ nói:

- Ôi tốt quá. Thế phiên cậu sao cho tớ một bản nhé.

- Ừ được rồi, tớ về nhà sao ra đĩa rồi phát cho các cậu mỗi người một cái làm kỷ niệm. Ha ha

Nhị tiểu thư cười, đồng ý ngay.

Sở Phàm lúc này bỗng trầm giọng nói:

- Vừa rồi trong trận đấu, Vương đội hoàn toàn có khả năng đánh bại chúng ta, bởi vì tuyến trong của họ rất tốt. Nếu như Vương Chấn Phong chịu khó chuyển bóng vào bên trong thì với ưu thế của khu vực ấy chắc chắn là họ ghi điểm được. Nhưng Vương Chấn Phong cao ngạo quá thể, tự tác chiến một mình, cho nên mới làm hỏng cả đội hình mạnh của đội mình.

- Chính xác. Dù sao bóng rổ là việc chung của năm người. Phải dựa vào tài năng của tập thể thì mới thắng được. Vương Chấn Phong bị anh cướp bóng liên tục, đâm ra không cam tâm, không hạ gục anh thì không chịu được. Đây chính là vấn đề trí mạng của đối phương.

Trần Thần suy tư bảo.

- Hà hà, mọi người đều hiểu được đạo lý này là tốt rồi. Mà các cậu nhá, chơi xong trận này tự dừng thôi lại thích chơi bóng rổ. Ách, sau này có điều kiện chắc chắn thường xuyên tới tìm các cậu chơi bóng cùng đấy.

- Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh. Chúng tôi mong còn chả được nữa là.

Lôi Chiến cười to đáp.

Sở Phàm xem giờ, thấy đã năm rưỡi rồi, nói với mọi người:

- Các anh em, tôi phải đưa nhị tiểu thư về đây. Các cậu chơi tiếp đi nhé. Có điều kiện tôi lại đến chơi cùng các cậu.

Lôi Chiến nhìn nhị tiểu thư ngây thơ tuyệt mỹ bên cạnh Sở Phàm, cười nói:

- Vâng, thế anh Sở về nhé. Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Mấy người Trần Thần, Đoàn Thiên Vũ cùng tạm biệt Sở Phàm.

Sở Phàm cùng với ba đại mỹ nữ nhị tiểu thư, Tô Phỉ, Trần Mộng Lâm rời khỏi sân bóng rổ. Trên đường đi, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm thì thầm bàn tán, không biết là đang bàn tính cái gì nữa.

- Tiểu Ngốc Ngốc, tôi quyết định từ giờ về sau tôi cũng muốn chơi bóng rổ. Mà anh, sẽ là huấn luyện viên của tôi.

Nhị tiểu thư vênh vênh khuôn mặt trắng mịn, giọng điệu rất kiên định.

Sở Phàm vừa nghe thấy suýt tí nữa thì chảy máu cam. Thầm nghĩ: “Bản thân mình đến bóng còn chả cầm được nên hôn nữa là lại còn muốn làm huấn luyện viên bóng rổ cho người khác nữa. Việc này mà truyền ra ngoài thì thiên hạ người ta cười cho thối mũi.”

- Nhị tiểu thư, cô cũng thấy đấy. Tôi thực sự là không biết chơi bóng rổ. Cô muốn tôi làm huấn luyện viên cho cô thì chẳng phải là nhầm lẫn hết rồi sao? Việc này tôi không làm được đâu.

Sở Phàm nói.

- Anh lừa tôi. Trước lúc anh ra sân với bọn Lôi Chiến thì họ bị đội của Vương Chấn Phong dẫn trước đến 9:0. Anh ra sân một cái thì đánh cho đội Vương Chấn Phong thất bại thảm hại, thua liên tiếp mười phát liên. Sự thật sờ sờ ra trước mắt như thế. Chắc chắn là anh rất lợi hại, vô cùng lợi hại. Lại còn giả bộ trước mặt tôi nữa à?

Nhị tiểu thư cong môi nói một tràng.

- Tôi, tôi chỉ biết mỗi cướp bóng với đập bóng linh tinh, biết dạy cô cái gì bây giờ?

Sở Phàm ngượng ngùng nói.

- Làm sao mà không biết dạy hử? Kệ anh. Tôi cứ muốn học đấy.

Nhị tiểu thư không chịu buông tha, khẳng khái nói tiếp.

Đây đúng là gian nan cho Sở Phàm rồi. Hắn sở dĩ có thể đoạt bóng được là bởi vì đã rèn luyện được một thân thủ xuất sắc ở Nam Thiếu Lâm, thân thủ linh hoạt, hành động nhanh nhẹn cho nên mới có thể trong nháy mắt đoạt được bóng của Vương Chấn Phong, thậm chí lại còn ném bóng vượt qua cả hắn mà rơi vào rổ. Nhưng nhị tiểu thư chưa luyện võ bao giờ, làm sao mà dạy nàng được chứ? Chẳng lẽ mình lại phải dạy nàng công phu Thiếu Lâm ư?

Nhị tiểu thư thấy Sở Phàm không nói gì nữa, liền lần tới.

- Cứ quyết định thế đi. Thứ bảy, chủ nhật tuần này có thời gian, anh phải đi đánh bóng rổ với tôi ở sân biệt thự.

Sở Phàm nghe xong, trong lòng thầm nghĩ: “Dạy thì dạy, cùng lắm thì lúc ra sân đưa ra vài động tác có yêu cầu cực kỳ cao, làm cho nhị tiểu thư biết khó mà lui là tốt nhất.

- Phỉ Phỉ, ở đây không có ai này.

Lúc đi qua một con đường nhỏ râm mát, Trầm Mộng Lâm nói.

- Rồi, thế chúng ta hành động luôn ở đây đi.

Tô Phỉ nói xong thì chạy lên tóm lấy tai Sở Phàm. Bị bất ngờ, không phòng bị kịp, hắn kêu toáng lên:

- Này, này, cô làm cái gì mà vụng tai tôi thế hả? Đau... đau!

- Anh mà còn biết đau sao?

Trầm Mộng Lâm lúc này đã đi tới nắm cánh tay Sở Phàm, nói tiếp:

- Lúc trước có phải là anh bảo Phỉ Phỉ với tôi là tiểu thí chú phải không? Tiểu thí chú thích nhất là vụng tai người đấy, còn thích cả véo tay người nữa đấy.

Trầm Mộng Lâm nói xong đã nắm môi mồm lợi véo tay Sở Phàm. Một cảm giác đau truyền khắp cả thể xác và tinh thần hắn, hắn vội vàng nói:

- Được rồi, tôi xin rút lại lời nói ấy, tôi xin rút lại mà. Các cô làm sao có thể là tiểu thí chủ được chứ. Các cô đều có gương mặt xinh đẹp, đáng người gọi cảm. Ai mà bảo các cô còn nhỏ thì chính hắn mới là người mù.

- Nhưng mà mắt anh thì không mù, đúng không?

Tô Phỉ nói.

- Tôi, tôi đó là nhất thời hồ đồ. Các cô thả tay tôi ra đi, không buông ra tôi sẽ cù lại các cô đó.

Sở Phàm đe dọa.

- Anh, anh dám?

Tô Phỉ nói.

Sở Phàm nghĩ thầm “Sao tôi lại không dám chứ?”, rồi vươn tay ra cù vào eo và nách Tô Phỉ. Tô Phỉ bất ngờ không kịp đề phòng đã cảm thấy toàn thân nhột nhột không kìm nổi cười phá lên. Mãi rồi nàng đành buông tay Sở Phàm ra, bản thân mình cũng đứng xa hẳn ra, tránh khỏi phạm vi ma thủ của hắn.

Tô Phỉ may mắn đã thoát ra khỏi phạm vi ma thủ của hắn đúng lúc. Còn Trầm Mộng Lâm mới gọi là thâm, bị Sở Phàm vòng tay ôm lấy, hơn nữa, hai tay hắn còn liên tục cù vào eo và nách của nàng. Trầm Mộng Lâm nũng nịu cười mị hoặc, thân thể mềm mại hết xoay trái lại xoay phải, muốn thoát ra. Nhưng mà Sở Phàm lại đang ôm nàng, cho nên càng giãy dụa hắn lại càng chiếm tiện nghi được nhiều hơn. Mỗi lần Trầm Mộng Lâm xoay thân thể mềm mại của mình thì bầu vú sung mãn mềm mại kia cũng lại cọ cọ vào ngực hắn. Cảm giác mềm mại này đã kích thích thú tính của hắn, tên này đúng là loại thú tính dã man.

- Thả ra, buông tay ra, nếu không buông ra là tôi hét lên là anh là đồ bất lịch sự đấy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Mộng Lâm đã đỏ bừng.

Sở Phàm cũng không muốn buông tay ra, được ôm nàng thể này hắn đã sớm thêm nhỏ dãi ra rồi. Trước giờ hắn chưa từng ôm ấp một vật đẹp dễ khêu gợi như Trầm Mộng Lâm thế này. Nay có cơ hội, làm sao dễ dàng buông tha như thế được.

- A... anh, anh chiếm tiện nghi của tôi.

Bởi vì Sở Phàm đang ôm nàng rất chặt, nên thân thể hai người như dính sát vào nhau, Trầm Mộng Lâm vô ý bỗng cảm thấy cái gì cứng cứng trên người Sở Phàm đang dính vào người nàng. Nàng lập tức ý thức được cái vật cứng rắn kia là cái gì. Mặt đỏ bừng như ráng chiều, không kìm nổi kêu ầm lên.

Sở Phàm nghe thế, ngớ người, vội vàng buông tay, vẻ mặt rất chi là vô tội nhìn Trầm Mộng Lâm, ngập ngừng nói:

- Tôi, tôi không ...

- Anh, anh có mà. Hừ!

Trầm Mộng Lâm hai mắt lảng tránh, vẻ mặt đỏ bừng, nói.

Sở Phàm lại có vẻ rất vô tội nhìn về phía nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư cũng đang nhìn hắn với vẻ nghi hoặc, lại như dò hỏi “Anh rốt cuộc là vừa làm gì Trầm Mộng Lâm thế hả? Làm gì mà mặt cô ấy đỏ bừng lên thế?”

94. Chương 95: Đại Tiểu Thư Gọi Điện.

Đi tới chỗ đỗ xe, nhị tiểu thư với hai nàng Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm vẫn còn buôn chuyện thêm một lúc nữa rồi ai mới lên xe người đó đi về. Sở Phàm nhìn Trầm Mộng Lâm bên cạnh, phát hiện ra khuôn mặt diễm lệ yêu mị của nàng vẫn còn thoáng hồng, trông lại càng có mị lực mê hoặc lòng người đến khó hiểu.

Đặc biệt là nhất cử nhất động đều như lơ đãng, lại càng thêm quyến rũ. Một vật ưu tú toàn thân tỏa ra sức hấp dẫn mãnh liệt như thế có thể làm cho bất kỳ một người đàn ông nào cũng nảy sinh một cảm giác mâu thuẫn, vừa ao ước được đặt nàng ở bên dưới để mặc sức thỏa thuê ân ái yêu đương, lại vừa muốn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng che chở, dịu dàng vỗ về.

Sở Phàm muốn tìm cơ hội giải thích rõ với Trầm Mộng Lâm rằng hành động vừa rồi của mình là vô tình thôi. Nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Lúc này thấy Trầm Mộng Lâm chuẩn bị lên xe, hắn vội vàng nói:

- Tiểu Lâm....

Trầm Mộng Lâm quay đầu lại nhìn hấn, đôi mắt hồ ly quyến rũ đầy ắp oán hận, có thể khiến cho người ta tê liệt được. Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư, lại nhìn xem Tô Phỉ thế nào, rồi lại nhìn nhìn Trầm Mộng Lâm, nhất thời không biết nói gì nữa.

Trầm Mộng Lâm nhìn bộ dạng quần bách của hấn, không nhịn nổi cười khúc khích bảo:

- Sở ca ca, anh không phải là muốn đưa tôi về đây chứ?
- Hả, tôi, tôi.. ý tôi muốn nói là cô đi đường cẩn thận nhé.

Sở Phàm nhìn trái nhìn phải rồi áp úng lấp liếm cho qua.

Trầm Mộng Lâm lườm hấn một cái, trong lòng thầm mắng: “Đồ ngốc!”

Lúc này, Tô Phỉ đã ngồi vào xe rồi, nhị tiểu thư ở trong xe gọi:

- Này, Tiểu Ngốc Ngốc, thôi mau lái xe đi. Thật là
- À, à ừ!

Sở Phàm lấy lại tinh thần, ngồi vào xe Porsche, khởi động máy rồi chạy theo Tô Phỉ ra khỏi trường học.

Dọc trên đường đi, nhị tiểu thư nhìn chằm chằm Sở Phàm một lúc lâu. Đôi môi anh đào gợi cảm kia cong lên làm thành một đường cong xinh đẹp. Nàng đột nhiên hỏi:

- Tiểu Ngốc Ngốc, có phải là anh bị Mộng Lâm mê hoặc rồi không?
- Hả?

Sở Phàm trong lòng cả kinh, vội vàng đính chính:

- Không, không có. Vừa rồi chỉ là tôi và Tiểu Lâm đùa nhau thôi mà.
- Cắt! Chuyện này có gì mà phải ngượng ngùng chứ. Hơn nữa, Mộng Lâm vốn rất quyến rũ, vóc người cũng rất đẹp. Ở trường tôi không biết có bao nhiêu người thích cô ấy đâu. Nếu anh thích Mộng Lâm thì tôi với Phỉ Phỉ có thể làm quân sư quật mo cho anh đấy. Gần chùa ăn lộc Phật mà, tôi với Phỉ Phỉ sẽ giúp anh.

Nhị tiểu thư nói.

- Hì hì, nhị tiểu thư đừng có trêu tôi nữa. Tôi đến đây là làm vệ sĩ của nhị tiểu thư chứ không phải là đi tìm bạn gái. Trong mắt tôi, Tiểu Lâm chỉ là một cô bé thôi.

Sở Phàm lại nói thêm một lần nữa trong thâm tâm đen tối của mình, rằng trong mắt hấn, Trầm Mộng Lâm không phải là một cô bé, mà là một vũ vật quyến rũ, tuyệt đẹp, bất cứ nam nhân nào cũng không thể đối xử với nàng như với một cô bé được.

- Nói thế thì hóa ra trong mắt anh tôi cũng là một cô bé chưa lớn hả?

Nhị tiểu thư cong môi, giọng điệu đau khổ hỏi.

- Nhị tiểu thư, cô vốn không lớn được, hi hi, hơn nữa....

Sở Phàm vốn định bảo là “Hơn nữa, cô còn chưa hoàn toàn phát dục”; nhưng lời nói vừa đến đầu lưỡi thì phải nuốt xuống, bởi vì nhị tiểu thư đang nhìn hấn chằm chằm bằng một ánh mắt đầy u oán.

- Hừ, không thèm nói chuyện với anh nữa.

Nhị tiểu thư quay ngoắt sang một bên, dẫu mở nói.

Sở Phàm trong lòng thấy sững sốt, thầm nghĩ: “Tâm tư suy nghĩ của phụ nữ thật là khó lường. Mà tâm tư một cô bé thế này lại càng lắm ngoắt ngoéo, rối rắm! Mình có đoán cả ngày cũng chả ra, thôi tốt nhất là chả cần đoán nữa”.

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư hình như là không vui lắm. Hấn phân tích một hồi tình hình từ trước đến giờ, lại phân tích tình hình hiện tại, mới đoán ra có lẽ là nhị tiểu thư không vui về gì chắc là vì hấn nói rằng nàng còn nhỏ.

Tuy nhiên hần nói đúng mà. Trừ bộ ngực ra thì toàn thân nhị tiểu thư đều giống như một cô gái trưởng thành tuổi 18. Các cô gái ở lứa tuổi này thường không vui khi bị người khác đối xử với mình như là với một đứa bé. Chẳng trách sau khi nghe thấy Sở Phàm bảo mình còn bé, nàng mất hứng như thế.

Khi đã tìm ra vấn đề, chẩn được bệnh thì sẽ bốc được thuốc, Sở Phàm nói:

- Nhị tiểu thư, thực ra ý tôi muốn nói là cô bây giờ đang ở lứa tuổi thanh xuân xinh đẹp nhất của đời người. Theo tôi, so với Tiểu Phỉ và Tiểu Lâm, cô còn xinh đẹp hơn.

Sắc mặt nhị tiểu thư thoáng lấy lại chút ấm áp. Sở Phàm thấy thế, lại tiếp tục nói ra những lời từ đáy lòng:

- Nhị tiểu thư, con người tôi toàn nói ra những lời ngốc nghếch, thật không biết nói sao để diễn tả được sự xinh đẹp của cô. Nếu nghĩ đến chuyện so sánh, thì nhị tiểu thư xinh đẹp như hoa vậy. Tôi biết là so sánh một cô gái với hoa thì quá bình thường, nhưng trình độ ngữ văn của tôi có hạn, chỉ có khả năng nghĩ ra được sự so sánh này thôi.

Dừng lại một chút, Sở Phàm nói tiếp:

- Kỳ thực, tôi thấy nhị tiểu thư còn đẹp và lời cuốn hơn cả hoa ấy chứ. Bởi vì hoa không biết cười, không biết nói, không vui đùa. Nhị tiểu thư, nụ cười của cô thực sự rất đẹp. Tôi nhớ trước kia lúc còn đi học cấp 2, cô giáo môn ngữ văn dạy chúng tôi một câu là “một đôi mắt sáng và thông minh là đôi mắt biết nói”. Câu này mãi về sau tôi vẫn không hiểu có ý nghĩa thế nào. Mãi cho đến lúc gặp nhị tiểu thư tôi mới ngộ ra được. Bởi vì mỗi lần tôi nhìn vào đôi mắt sáng và thông minh của cô thì tôi có thể cảm nhận được là nhị tiểu thư có rất nhiều điều muốn nói với tôi.

Nhị tiểu thư nghe xong không kìm nổi cười khúc khích, nàng đáp lại:

- Lại còn nói mình là ngốc nghếch, không biết ăn nói nữa chứ. Anh nhìn lại anh xem, nói một lèo tràng giang đại hải, lại còn bảo là không biết nói sao nữa. Thật là

- Nhị tiểu thư, những lời tôi nói đều là thật lòng. Thực ra tôi còn rất nhiều điều chưa nói ra đâu.

Sở Phàm nói.

- Stop, stop. Anh còn chưa nói ra những lời xấu xa trong bụng. Biết rồi. Nhưng mà thôi, đừng có nói nữa, tôi có nghe xong cũng không biết được là thật hay giả. Hơn nữa, tôi thật sự xinh đẹp thế sao?

Nhị tiểu thư vừa nói vừa soi soi vào gương xe, rồi ánh mắt nàng nhìn xuống, dừng lại ở bộ ngực mình, sắc mặt dường như lại mất hứng. Nàng thở dài đánh thượt, nghĩ thầm: “Bộ ngực của mình nhỏ như thế, so với Phỉ Phỉ và Mộng Lâm thì chẳng là gì cả. Minh lúc nào cũng chỉ mặc được áo lót cỡ C thôi”

Sở Phàm nhìn theo ánh mắt của nhị tiểu thư, liếc nhanh nhị tiểu thư đang tập trung chú ý vào bộ ngực, trong lòng biết ngay là nhị tiểu thư lại mất cơ may vì bộ ngực của mình. Tuy nhiên hần lại cảm thấy không tội. Tuy so với đại tiểu thư, Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm thì ngực của nhị tiểu thư có vẻ hơi nhỏ, nhưng cũng chưa đến mức phẳng lì như sân bay. Hơn nữa, nhỏ mà lại vừa tay nắm, thế mới thoải mái chứ. Lại hơn nữa, cứ nắm nhiều thì sẽ dần dần to lên mà.

Hầu hết các cô gái đều tính đòi hỏi cao. Nhị tiểu thư thường xuyên tiếp xúc với đại tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm những đại mỹ nữ có bộ ngực lớn vĩ đại. Lâu ngày nàng đâm ra không hài lòng với bộ ngực nhỏ của mình. Thực ra theo tiêu chuẩn phát triển của phụ nữ Hoa Hạ thì mức độ phát triển ngực của nhị tiểu thư khi 18 tuổi như vậy về mặt cơ bản là hoàn toàn bình thường.

Nhị tiểu thư còn đang âu sầu vì chuyện ngực to ngực nhỏ, đột nhiên nhớ ra hôm qua Trầm Mộng Lâm có nhắc tới chuyện “tác động đến các huyết vị làm nâng ngực”, thông qua phương pháp châm cứu kích thích các huyết đạo xung quanh vú để đạt tới hiệu quả làm ngực lớn hơn. Hơn nữa, Trầm Mộng Lâm lại còn đề cử Sở Phàm là người có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này tốt nhất.

“Phương pháp “tác động đến cá huyết vị làm nâng ngực” này liệu có được không nhỉ? Nếu như được thì chẳng lẽ Tiểu Ngốc Ngốc lại phải ở trên vú mình hay sao? Thế thì chẳng phải là tiện nghi cho hần quá rồi còn gì. Để hần nhìn thấy, lại còn sờ nắn...” Mới nghĩ đến thế thôi khuôn mặt nhị tiểu thư đã đỏ như đốt lửa rồi. Nàng lại nghĩ tiếp, “Tuy nhiên, nếu như thực sự có thể làm cho ngực mình nhỏ thế này to hơn được

chút nữa thì để Tiểu Ngốc Ngốc chiêm tiện nghi chút cũng được. Nhưng mà vấn đề là phương pháp này có hiệu quả không đây?”

- Tiểu Ngốc Ngốc.

Nhị tiểu thư bỗng gọi Sở Phàm.

- Hả? Sao thế?

Sở Phàm trả lời.

- Trước kia ở Nam Thiếu Lâm anh luyện công chắc vất vả lắm nhỉ?

- Ủ, không khổ thì làm sao mà học được công phu thực sự chứ.

- Ở trên TV có công phu gì mà có thể điểm huyết được đấy. Thế trên thân người có những huyết đạo này thật à?

- Đương nhiên là có thật rồi. Trên thân người có chừng 52 đơn huyết, 309 song huyết, 50 kinh ngoại kỳ huyết. Tổng cộng 720 huyết vị, trải khắp toàn thân.

- Vậy có phải là anh rất thông thuộc các huyết vị đó hay không?

- Ủ, có thể nói là như thế.

Sở Phàm nói xong bỗng cảm thấy nghi nghi, thăm nghi “Sao tự nhiên nhị tiểu thư lại có hứng thú nói đến chuyện huyết vị trên người thế nhỉ?”.

Lúc này bỗng có tiếng chuông điện thoại. Hắn cầm lên thấy là đại tiểu thư gọi tới, vội nhấc máy lên, nói:

- Đại tiểu thư, cô, cô tìm tôi à?

- Tiểu Sở hả? Anh bây giờ đang ở đâu?

Thanh âm ngọt ngào dịu dàng của đại tiểu thư truyền đến.

- Tôi đang trên đường đưa nhị tiểu thư về nhà đây.

Sở Phàm đáp.

- A, Tiểu Vân tan học rồi nhỉ. Thế bây giờ hai người đã về đến nhà rồi à?

Đại tiểu thư hỏi.

- Chưa, mới từ trường học đi ra thôi.

Sở Phàm nói.

- Thế luôn tiện anh lái xe đến tòa nhà Quốc Cảnh đi, đón tôi luôn.

Đại tiểu thư nói.

Sở Phàm nghe thế, trong lòng rất kích động. Lần này là đại tiểu thư chủ động gọi hắn đi đón nàng đấy. Hắn xúc động nói:

- Được, thế đại tiểu thư ở tòa nhà Quốc Cảnh chờ tôi nhé.

- Ủ, Tiểu Vân biết đường đấy. Hai người đến đây đi rồi gọi điện thoại tôi xuống.

Đại tiểu thư nói.

- Ok.

Sở Phàm cúp máy rồi kích động nói với nhị tiểu thư:

- Nhị tiểu thư, đại tiểu thư gọi điện bảo tôi luôn tiện đến tòa nhà Quốc Cảnh đón cô ấy.

- Thế àh? Hôm nay chị không lái xe đi làm à?

Nhị tiểu thư nói, rồi chỉ về đường phía trước.

- Rẽ phải, rẽ phải. Quốc Cảnh ở khu vực phố tài chính này này.

Theo sự chỉ dẫn của nhị tiểu thư, Sở Phàm lái xe chạy như bay về phía tòa nhà Quốc Cảnh. Trên đường đi hẳn vẫn có chút khó hiểu, sao tự nhiên đại tiểu thư lại gọi điện cho hắn đến đón thế nhỉ?

95. Chương 96: Bạn Trai Của Đại Tiểu Thư..

Lúc này đã là năm giờ năm mươi phút chiều, còn mười phút nữa là hết giờ làm, nhưng trong tòa nhà Quốc Cảnh nhân viên các bộ phận vẫn làm việc như bình thường, cẩn thận tỉ mỉ trong công việc, không vì sắp tan tầm mà chểnh mảng.

Tác phong nghiêm túc trong công việc như vậy có lẽ chính là một trong ba nhân tố lớn giúp Tập đoàn Quốc Cảnh có được thành công .

Trên tầng thứ mười tám là khu vực ban Tài chính Hoa Bắc của công ty, đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đang ngồi ở trên ghế bắt đầu sửa sang lại các tài liệu trong ngày hôm nay. Lúc này nàng lơ đãng nhìn đến một tấm thiệp đẹp đang đặt trên mặt bàn , trong lòng nàng bất chợt lại nhớ tới chuyện nửa giờ trước.

Nửa giờ trước, chị Lưu thư ký của nàng đi vào nói có một người đàn ông lạ mặt tặng nàng một bó hoa lớn, lúc này hoa đang ở trước phòng lễ tân.

Cho tới nay những người ái mộ theo đuổi đại tiểu thư phần lớn cũng thường tặng nàng hoa tươi, lễ vật thông qua nhiều cách khác nhau. Nhưng đại đa số đều bị giữ lại ở phòng lễ tân, mà đại tiểu thư cũng không để ý tới hoa tươi lễ vật được tặng, cứ như thế nên mỗi ngày vẫn có thêm rất nhiều lễ vật đưa đến công ty. Việc này đối với công ty cũng có chút ít ảnh hưởng, cuối cùng đại tiểu thư tức giận, trực tiếp dặn là mỗi khi có lễ vật đưa tới công ty tặng cho nàng tất cả đều bị trả lại, từ đó những người ái mộ đại tiểu thư cũng không mang lễ vật, hoa tươi đến công ty tặng cho nàng nữa.

Nhưng không ngờ hôm nay còn có một người đem một bó hoa lớn tới tặng nàng, nàng không nhận được bèn hỏi chị Lưu

- Không phải đã nói là trong thời gian tôi đang làm việc ở công ty thì tất cả những gì không liên quan đến công việc đều phải trả lại hay sao?

- Cô lễ tân cũng đã nói vậy nhưng vị tiên sinh kia vẫn cố chấp, cứ nói là muốn tặng cho đại tiểu thư bằng mọi giá. Ông ta còn nói là ông ta tình nguyện chờ ở phòng khách cho đến khi đại tiểu thư hết giờ làm thì tìm đến gặp cô.

Chị Lưu nói.

- Đã nói tôi không rảnh, nói ông ta đi về thôi.

Đại Tiểu thư nói.

- Vị tiên sinh kia rất cố chấp. Không chịu đi. À, đúng rồi ông ta còn tự báo tên, nói mình là Lý Dịch, còn nói đại tiểu thư cũng biết ông ta.

Chị Lưu nói.

- Lý Dịch ư?

Đại tiểu thư nhíu nhíu mày, nhớ tới lúc ở khu giải trí Hào Thành KTV gặp một nam nhân tao nhã, thành thực, anh tuấn. Nàng đương nhiên còn nhớ rõ nam nhân này tên là Lý Dịch, nhưng không biết tại sao Lý Dịch lại tới công ty mình.

Ngại làm mất lòng nên đại tiểu thư cũng không kêu bảo vệ mời Lý Dịch đi, nàng đành phải nói:

- Chị Lưu, chị gọi người nói với ông ấy là tôi đang làm việc không rảnh. Chị hỏi ông ấy xem có chuyện gì không. Nếu không có việc gì thì mời ông ấy đi thôi.

Chị Lưu sau khi đi liền cầm một tấm thiệp trở về, nói:

- Đại tiểu thư, Lý tiên sinh bảo tôi đem tấm thiệp này giao cho cô.

Đại tiểu thư cầm lấy tấm thiệp thì thấy mặt trên có viết:

“Xin chào Kỷ tiểu thư, tối hôm qua may mắn gặp mặt một lần, thấy Kỷ tiểu thư cao nhã hào phóng làm cho Lý mỗ rất cảm phục. Nếu như không ghét bỏ mong được kết giao bằng hữu! Lý Định kính!”

Đại tiểu thư nhìn thoáng qua liền lơ đãng đặt ở trên mặt bàn. Đêm đó ở khu giải trí Karaoke Hào Thành thì ánh mắt của Lý Định trắng trợn và cuồng nhiệt làm đại tiểu thư đến giờ nghỉ lại vẫn còn thấy đỏ mặt. Không hề nghi ngờ gì rằng Lý Định đích thực là một nam nhân thành thực tao nhã, trên người hẳn cũng đầy sức hấp dẫn mê người. Nhưng từ ánh mắt của Lý Định không hề biểu hiện vẻ cố kỵ gì, cứ cuồng nhiệt thế lại làm Đại tiểu thư cảm thấy hơi hơi phản cảm. Hơn nữa hiện tại Đại tiểu thư đang vì việc tiêu thụ Khu nhà Lam Cảnh làm cho tâm phiền ý loạn, không có thời gian rồi cùng Lý Định này kết bạn.

Bởi vậy nàng kêu chị Lưu đi gặp Lý Định nói tiếng cảm ơn. Đồng thời nhắn với Lý Định biết là gần đây công việc của cô bề bộn không thể tiếp gã, mời gã trở về.

Chuyện này đã là uyển chuyển cự tuyệt rồi. Nào biết được tên Lý Định này kiên trì vượt qua ngoài ý liệu của đại tiểu thư. Lý Định muốn chờ tới lúc đại tiểu thư tan tâm, còn nói là muốn đưa cô về.

Đại tiểu thư vừa nghe xong choáng quá. Nàng không nghĩ rằng Lý Định lại muốn đưa nàng về nhà, mà nàng cũng không phải là một người giỏi từ chối. Hơn nữa lúc ở khu giải trí Hào Thành, Lý Định cũng ra mặt giúp các nàng giải quyết sự tình, cho nên nếu Lý Định kiên trì đưa nàng trở về thì nàng cũng không biết làm sao để cự tuyệt được nữa.

Lúc này Tần Khải cũng gọi điện thoại cho nàng, hẹn nàng buổi tối cùng ăn cơm. Nàng đã từ chối nói mình về nhà ăn cơm nhưng Tần Khải cũng kiên trì, nàng liền cúp điện thoại luôn.

Sau đó nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy mình nếu như bị hai nam nhân này quần quít lấy thì không biết có thể thoát thân được hay không. Nghĩ một hồi nàng liền gọi điện thoại cho Sở Phàm, kêu Sở Phàm lại đây đón, đồng thời cũng diễn trò cho Lý Định và Tần Khải xem, công bố Sở Phàm chính là bạn trai của mình. Nếu Sở Phàm đã là bạn trai của nàng thì việc đưa nàng về nhà là chuyện đương nhiên, do đó Lý Định và Tần Khải cũng không có cơ gì có thể giằng co với nàng được nữa.

Đại tiểu thư đang sắp xếp lại một số tài liệu. Lúc này chị Lưu thư ký đi vào, nói:

- Hết giờ làm rồi, đại tiểu thư, cô nên về đi thôi. Còn lại để tôi dọn nốt cho.

- Chị Lưu, chị còn phải đi chợ mua đồ ăn về nấu cơm cho Tiểu Hồng ăn mà. Chị nhanh trở về đi.

Đại tiểu thư cười nói.

Chị Lưu nghe vậy thì trong lòng vô cùng cảm động. Đại tiểu thư thật sự là quá tốt. Là thiên kim đại tiểu thư, lại là tổng tài của công ty, nhưng rất quan tâm đến cấp dưới, chị cũng cười nói:

- Tôi cùng dọn dẹp lại với đại tiểu thư, rồi cùng về.

Đại tiểu thư cười cười.

Lúc này, Tần Khải cũng tới, gõ gõ cửa, nói:

- Tiêm Tiêm, tan tầm rồi cùng đi ăn cơm đi.

Đại tiểu thư không trả lời Tần Khải mà nói với chị Lưu

- Chị Lưu, chị về trước đi, không còn gì để dọn nữa rồi.

Chị Lưu nhìn Tần Khải, nói:

- Đại tiểu thư, quản lý Tần, tôi về trước nhé, các vị về sau vậy.

- Tiêm Tiêm, chúng ta cùng đi ăn cơm được không? Đi nhà hàng Gia Tây mà em thích ăn, được không?

Tần Khải nói.

- Tôi không phải đã nói rồi sao, tôi phải về nhà ăn cơm. Tôi còn phải đến phòng khách bây giờ. Có người đang chờ tôi, tôi phải đi gặp người ta.

Đại tiểu thư nói xong liền đi ra khỏi văn phòng. Tần Khải cũng đành phải đi ra. Đại tiểu thư khóa kỹ cửa phòng rồi mới vào thang máy đi xuống phòng khách ở tầng hai.

Tần Khải cũng đi theo nàng. Hắn không biết người Đại tiểu thư phải gặp là ai, cho nên cũng muốn qua đó để biết.

Kỷ Tiềm Tiềm đi tới phòng khách ở tầng hai thấy Lý Dịch đang ngồi chờ ở sofa trong phòng khách. Khi nhìn thấy Đại tiểu thư xuất hiện, Lý Dịch tao nhã đứng dậy đón chào, nói:

- Xin chào Kỷ tiểu thư. Có thể gặp lại cô thật sự là rất vui.

Tần Khải khi thấy Lý Dịch thì tự nhiên trong đầu sinh ra tâm lý căm thù. Tuy không biểu lộ ra, nhưng không biết vì sao khi nhìn Lý Dịch có vẻ tao nhã mà hành động lại thành thực chín chắn, thì trong đầu Tần Khải có cảm giác vô cùng ghen tị. Cảm giác này không hề xuất hiện khi gã phải đối mặt với Sở Phàm. Bởi vì khi đối mặt với Sở Phàm thì gã có cảm giác rằng mình ưu việt hơn tên nhà quê ấy, bất kể là từ địa vị cho đến tướng mạo hình thức, gã tự cho rằng mình ưu tú hơn nhiều so với Sở Phàm, cho nên khi gặp Sở Phàm gã không hề thấy ghen tị.

Nhưng Lý Dịch thì lại không giống như thế. Trên người Lý Dịch tản mát ra một vẻ tao nhã, nam tính thành thực, có sức hấp dẫn lớn. Tần Khải mặc cảm, bởi vì một người đàn ông muốn có vẻ từng trải thì phải có thời gian rèn giũa. Cho nên đây là lần đầu tiên Tần Khải cảm giác được nguy cơ, cảm thấy rất ghen tị.

- Thật sự là ngại quá, làm Lý tiên sinh phải chờ lâu. Có thể quen biết được Lý tiên sinh thì tôi cũng rất vui. Tuy nhiên tôi đang đợi bạn trai của tôi đến đón về, cho nên thật sự không cần làm phiền Lý tiên sinh.

Đại tiểu thư thanh nhã nói.

Lý Dịch mắt nhìn Tần Khải, lạnh nhạt nói:

- Có thể kết bạn với Kỷ tiểu thư thì Lý tôi đã rất vui rồi. Không biết tối nay Kỷ tiểu thư có rảnh không, tôi mời cô ăn một bữa cơm, kể cả bạn trai của Kỷ tiểu thư nữa.

Tần Khải lúc này đứng dậy, nói:

- Thật xin lỗi, tối nay tôi đã hẹn Tiềm Tiềm đi ăn rồi. Ông đây là..?

- Tôi tên là Lý Dịch, hạnh ngộ hạnh ngộ.

Lý Dịch nói xong tao nhã chìa tay phải ra.

Tần Khải hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lý tiên sinh mời về đi thôi. Tối nay Tiềm Tiềm không có rảnh. Cũng xin Lý tiên sinh đừng tới tìm Tiềm Tiềm nữa.

Kỷ Tiềm Tiềm rất ghét khẩu khí tự chủ trương của Tần Khải, nàng lạnh lùng nói:

- Chuyện của tôi còn không tới phiên quản lý Tần đến quản.

Tần Khải nghe vậy thì ngẩn ra, đại tiểu thư nói những lời này không khác gì tát thẳng vào mặt gã trước mặt Lý Dịch rồi. Mặt gã đột nhiên lúc xanh lúc trắng, nhất thời không biết nên nói gì nữa.

Lý Dịch là người không tầm thường ở trong xã hội này, cũng lăn lộn nhiều năm nên gã đã có sự quan sát sâu sắc. Nhìn cách mà Kỷ Tiềm Tiềm đối xử với Tần Khải thì gã biết ngay là Kỷ Tiềm Tiềm cùng Tần Khải chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới. Hơn nữa Tần Khải cố ý giúp Kỷ Tiềm Tiềm nhưng Kỷ Tiềm Tiềm dường như cũng không cảm kích.

Chuyện này làm Lý Dịch cũng yên tâm. Lúc đầu gã còn ngẫm đoán xem người trẻ tuổi anh tuấn trước mắt này có thể là bạn trai của Kỷ Tiềm Tiềm hay không. Nhưng từ chuyện vừa rồi đã thấy thì nói Tần Khải là bạn trai của Kỷ Tiềm Tiềm cũng không giống. Hiện tại gã đã có thể yên tâm rồi, là Tần Khải không phải là bạn trai của Kỷ Tiềm Tiềm.

Đột nhiên, di động trong túi xách của đại tiểu thư đổ chuông. Nàng lấy ra nghe, là giọng của Sở Phàm, lập tức tâm tình của nàng bỗng vui vẻ hẳn lên.

Nghe điện thoại xong thì Đại Tiểu thư nói:

- Bạn trai của tôi đang lái xe lại đây đón rồi. Tôi phải đi xuống.

Lý Dịch cùng Tần Khải nghe vậy thì trong lòng đều cả kinh, đặc biệt là Tần Khải. Gã nghĩ không ra Kỷ Tiêm Tiêm khi nào lại lòi ra một tên bạn trai? Mà tên bạn trai này là ai?

96. Chương 97: Đại Tiểu Thư, Để Tôi Nắm Tay Cô.

Nhị tiểu thư chỉ đường cho Sở Phàm lái xe đến sân trước tòa nhà Quốc Cảnh. Đến nơi rồi, cho xe dừng lại rồi Sở Phàm gọi di động cho đại tiểu thư, nói mình đã tới nơi rồi.

Đại tiểu thư bảo hẩn chờ một lát, nàng lập tức đi xuống ngay.

Sở Phàm nhìn kiến trúc phía trước của tòa nhà này rất hùng vĩ cao lớn, khí thế rộng rãi, không khỏi thán phục nói:

- Nhị tiểu thư, cha cô thật là lợi hại. Chỉ cần nhìn quy mô của tòa nhà Quốc Cảnh là có thể thấy được quy mô công ty của cha cô lớn biết bao nhiêu.

- Đương nhiên rồi, Công ty Bất động sản Quốc Cảnh của cha tôi là công ty bất động sản lớn nhất cả nước cơ mà.

Trong giọng nói của nhị tiểu thư có ý tự hào, nàng nói tiếp :

- Đây, Tiểu Ngốc Ngốc, sau này anh có nghĩ là mình cũng có được một tòa nhà lớn như vậy không? Đến lúc đó đứng ở tầng cao nhất của tòa nhà lớn này ngắm phong cảnh.

- Đứng ở trên mấy chục tầng lầu ngắm phong cảnh sao? Có gì đẹp đâu, trừ phi là dùng kính viễn vọng.

Sở Phàm nói.

- Cha tôi thường nói trên cao có thể nhìn thấy phía xa, mà muốn phán đoán một người đàn ông ngày sau có tiền đồ như thế nào thì phải xem ánh mắt của người đó có thể nhìn được xa hay không.

Nhị Tiểu thư nói xong lại hỏi:

- À mà, Tiểu Ngốc Ngốc, anh nói tôi nghe xem liệu ánh mắt của anh có nhìn xa được không? Có phải là cũng có thể giống cha tôi, gây dựng được một cơ ngơi thành công hay không?

- Tôi ư? Hic, ánh mắt của tôi không xa, hy vọng có thể vẫn nhìn thấy cô cùng đại tiểu thư, và hết thấy người bên cạnh tôi. Tôi chỉ muốn ánh mắt của tôi còn có thể nhìn đến mọi người, thấy mọi người vẫn an toàn, như vậy tôi mới an tâm.

Sở Phàm lãnh đạm nói.

Nhị tiểu thư nghe vậy thì trong lòng cũng chấn động. Nghe hẩn nói thế, trong lòng nàng bỗng có cảm giác ấm áp, nàng nhìn hẩn càng cảm thấy được nam nhân này có sức hấp dẫn độc đáo, đặc biệt khi hẩn đối xử với dịch nhân sẽ biểu hiện ra một đáng vẻ bình tĩnh, luôn mang đến cảm giác an toàn cho người bên cạnh.

Mà một người con gái không phải đơn giản là suốt đời chỉ cần có một phần cảm giác an toàn này thôi hay sao? Cảm giác an toàn này không chỉ là sự an toàn của bản thân mà còn bao gồm rất nhiều mặt khác như cảm giác an toàn trong cuộc sống, trong tình yêu, trong hôn nhân...

Có đôi khi một người con gái tìm tới một người đàn ông, không chỉ vì sự cô đơn, cũng không phải vì sự trống rỗng, lại càng không phải vì hai tình cảm tương đồng. Cái mà cô gái muốn theo đuổi chính lại là một cảm giác an toàn. Riêng điều đó cũng đã đủ cho nàng yên tâm cả đời.

Cho nên, một người đàn ông hấp dẫn một cô gái, không chỉ là phẩm chất, thành tích sự nghiệp ở vẻ bề ngoài mà còn có một đặc tính rất trọng yếu đó là cảm giác an toàn. Không có một cô gái nào lại sẵn sàng tình nguyện đi tiếp con đường cùng với một người đàn ông mang lại cảm giác thiếu an toàn được cả.

- Tiểu Ngọc Ngọc, cảm ơn anh! Kỳ thật con gái bọn tôi cần chỉ đơn giản là sự vui vẻ, hạnh phúc thôi, cũng không cần nhiều ít vật chất gì cả. Chỉ cần nam nhân có thể làm bạn bên mình như vậy là đủ rồi. Đáng tiếc có một số người đàn ông vì sự nghiệp mà xem nhẹ điều này. Giống như là cha tôi, khi mẹ tôi qua đời thì cha tôi cũng không nhìn bà được lần cuối.

Nhị Tiểu thư nói đến đó, giọng điệu trở nên trầm trọng, nàng thở dài rồi nói tiếp:

- Có đôi khi tôi nghĩ, nếu cha tôi không bận rộn như vậy, giành nhiều thời gian làm bạn ở bên mẹ, thì sự tình có lẽ sẽ không có kết cục như thế này. Tôi tình nguyện không làm thiên kim tiểu thư, chỉ muốn rúc vào vòng tay ôm ấp của cha và mẹ thôi. Đáng tiếc là mẹ đã đi rồi.

Nhớ tới mẹ mình thì cảm xúc của nhị tiểu thư không khống chế được, giọng điệu nghẹn ngào như sắp khóc.

Sở Phàm thấy vậy thì trong lòng liền chùng xuống. Nhìn đôi mắt xinh đẹp của nhị tiểu thư đang ngân ngấn đầy nước mắt thì tâm tình của hắn cũng trở nên đầy áp lực. Hắn đột nhiên đưa tay nắm lấy vai của nhị tiểu thư để nàng dựa vào người mình, đồng thời miệng dịu dàng nói:

- Nhị tiểu thư, tôi nói rồi, lúc cô cười lên là lúc xinh đẹp nhất. Được rồi, tốt lắm, cười một cái được không? Tin tôi đi, bất cứ lúc nào, chỗ nào, mẹ cô cũng đang dõi theo nhìn cô. Mẹ cô sẽ mỉm cười khi thấy cô vui vẻ, nhưng cũng sẽ rơi lệ nếu thấy cô ưu buồn. Chẳng lẽ cô muốn cho mẹ cô ở trên trời cùng cô rơi lệ hay sao? Nếu cô không muốn như vậy thì cười lên một cái, ngày nào cũng vui vẻ lên đi. Sống tốt cho mình, tôi nghĩ đây cũng là món quà tốt nhất mà cô đền đáp cho mẹ mình.

Nhị tiểu thư gục đầu trên vai hắn, bỗng chốc trong lòng nàng cảm giác thấy rất nhẹ nhàng. Nghe hắn nói như vậy thì nàng lau khô nước mắt, nói:

- Tôi chỉ là nhớ tới mẹ thôi, tôi sẽ sống vui vẻ. Mẹ ơi, Vân nhi vĩnh viễn yêu mẹ. Mẹ ơi, Vân nhi ngày nào cũng nhớ đến mẹ.

Sở Phàm nghe vậy thì trong lòng cũng cảm thấy chua xót, hắn sao không nhớ tới cha mẹ của mình chứ? Thấy nhị tiểu thư vẫn đang hạnh phúc, hắn nhớ tới cha mẹ mình là ai cũng không biết được, ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy qua.

Lúc này, bên trong tòa nhà Quốc Cảnh có vài người đi ra, Sở Phàm thấy đi ở phía trước là một người mặc một bộ trang phục công sở xinh đẹp quyến rũ, chính là đại tiểu thư. Hắn vội nói:

- Nhị tiểu thư, đại tiểu thư ra đây rồi. Chúng ta xuống xe đón cô ấy đi.

- Chạy ra rồi à!

Nhị Tiểu thư nói xong thì ngồi thẳng lại, mở cửa xe rồi đi ra ngoài.

Sở Phàm cũng xuống xe, tiến về phía đại tiểu thư. Khi tới gần hắn thấy hai người đi theo phía sau đại tiểu thư là Tần Khải và Lý Định. Nhìn thấy Lý Định thì trong lòng hắn hơi kinh ngạc, thầm nghĩ người này sao cũng xuất hiện ở tòa nhà Quốc Cảnh? Gã cũng không phải thành viên của công ty Quốc Cảnh cơ mà, thật sự là kỳ quái!

Đại tiểu thư nhìn thấy Sở Phàm cùng nhị tiểu thư thì trên mặt đẹp nở một nụ cười tươi rói, nói:

- Tiểu Vân, Tiểu Sở, hai người đến rồi.

Đại tiểu thư nói xong liền bước tới nhị tiểu thư, rồi bước tới Sở Phàm, mặt hướng Tần Khải cùng Lý Định, nói:

- Lý tiên sinh, vị này là bạn trai của tôi - Sở Phàm. Anh ấy đã lái xe lại đây đón tôi trở về, cho nên sẽ không làm phiền Lý tiên sinh đưa tiễn nữa.

Sở Phàm vừa nghe xong đã hiểu ngay là chuyện gì rồi, xem ra đại tiểu thư bị Lý Dịch và Tần Khải quần lấy, không thoát thân được, cho nên mới tương kế tựu kế, gọi hắn lại đây giả làm bạn trai, giảm bớt một chút khó khăn. Nói cách khác hắn lại phải giả làm bạn trai của Đại tiểu thư một lần nữa.

Tuy nhiên nhị tiểu thư không hiểu rõ, cho nên nàng có chút kinh ngạc nói:

- Ô, chị. Anh ấy sao lại... ..

- Suyt, nhị tiểu thư, đang diễn trò, đang diễn trò đó.

Sở Phàm vội vàng nói nhỏ bên tai nhị tiểu thư.

Nhị tiểu thư cũng thông minh liền nghĩ ra chỗ bí ẩn ở đây. Bởi vậy cũng không nói gì thêm.

- Đại tiểu thư, để tôi nắm tay cô.

Sở Phàm nghĩ thầm nếu làm bạn trai đại tiểu thư như vậy thì thân phận sẽ khác. Đã vậy sao không biểu hiện thân mật thêm một chút? Hắn nói xong liền nắm bàn tay như ngọc của đại tiểu thư, cảm thấy mình cầm bàn tay của đại tiểu thư kia giống như là cầm toàn bộ thế giới, hắn bỗng thấy ước nguyện của mình đã được thỏa mãn.

Tần Khải nhìn thấy Sở Phàm xuất hiện thì rất tức giận. Trong mắt gã, Sở Phàm không là cái gì cả. Gã không tin Sở Phàm thật sự là bạn trai của đại tiểu thư, bởi vì gã cảm thấy Sở Phàm căn bản không xứng với đại tiểu thư. Nhưng đại tiểu thư lại nhiều lần nói Sở Phàm chính là bạn trai của nàng. Điều này làm cho gã cảm thấy vô cùng đau khổ. Tuy nhiên gã lập tức ổn định lại cảm xúc. Gã nghĩ thầm mình quyết không thể buông tay đơn giản như vậy được.

Khi Lý Dịch nhìn Sở Phàm thì trên mặt không có bất cứ biến hóa gì. Trên mặt Lý Dịch vĩnh viễn là loại biểu tình mỉm cười ôn hòa này, trên người vĩnh viễn đều là một phong phạm tao nhã. Khi gã nghe được Đại tiểu thư nói Sở Phàm chính là bạn trai của nàng thì trong lòng gã cũng chỉ hơi hơi giật mình. Gã đương nhiên còn nhớ rõ Sở Phàm, hơn nữa gã còn biết thân phận chân chính Sở Phàm chính là vệ sĩ của thiên kim tiểu thư nhà họ Kỷ mà thôi. “Đại tiểu thư làm như vậy chẳng qua là muốn lừa dối mình, khuyên mình biết khó mà lui, không nên tìm đến nàng nữa.”

Nhưng nam nhân giống như Lý Dịch đang theo dõi một con mồi thì làm sao có thể dễ dàng buông tay được chứ? Hơn nữa gã cũng nhìn ra đại tiểu thư chưa có bạn trai. Đây mới là điều làm gã cảm thấy kích động nhất. Về phần Sở Phàm thì gã tin tưởng thông qua thủ đoạn của mình sẽ chậm rãi giải quyết hắn được ngay.

Nhưng mà gã tính toán như vậy có thực hiện được hay không ?

97. Chương 98: Đóng Giả Mà Như Thật!.

Tần Khải nhìn thấy thế thì mặt sầm xuống. Gã đột nhiên xông lên nói với đại tiểu thư:

- Tiêm Tiêm, em, em đang làm gì vậy? Anh không tin hắn là bạn trai của em, anh không tin!

- Đây là việc riêng của tôi, tôi cũng không cần anh tin.

Đại Tiểu thư nói.

- Cậu Sở, là cậu à. Ha hả, không biết cậu Sở còn nhớ tôi hay không?

Lý Dịch đột nhiên đi lên, tao nhã cười nói.

- Ô, đây không phải ông chủ Lý sao? Ông sao cũng ở đây thế này?

Nhị tiểu thư nhìn thấy Lý Dịch thì trong lòng hơi kinh ngạc, không kìm nổi hỏi.

- Chào nhị tiểu thư, chính là tôi. Tôi vốn định đêm nay mời Kỷ tiểu thư ăn một bữa cơm, còn chờ xem Kỷ tiểu thư có thể đáp ứng hay không đây.

Lý Dịch nói.

Sở Phàm lúc này cũng cười nói:

- Ông chủ Lý, ông nói như vậy là khó xử cho đại tiểu thư rồi. Bởi vì tối nay tôi có hẹn với đại tiểu thư cùng ăn cơm. Cô ấy còn nói khi về sẽ làm món cá chua ngọt cho tôi ăn. Nếu cô ấy đồng ý đi ăn với ông thì chẳng phải là làm trái với ước định ban đầu sao? Đại tiểu thư là người nói ra là giữ lời. Ông chủ Lý, lời mời này của ông sẽ làm cho đại tiểu thư rơi vào cảnh thất hứa đấy.

Đại tiểu thư thấy Sở Phàm nói như vậy thì trong lòng không kìm nổi phải cười trộm. Nàng nghĩ thầm “Tiểu Sở đã trở nên biết ăn nói từ lúc nào vậy?”

Lý Dịch nghe xong thì thần sắc cũng sững sốt. Gã cũng là người từng trải nên khôi phục thần sắc trấn định rất nhanh. Gã lạnh nhạt nói:

- Kỷ tiểu thư, cậu Sở đây thật sự là bạn trai của cô sao? Theo tôi được biết cậu ấy là vệ sĩ được thuê của nhị tiểu thư phải không? Sao đột nhiên lại biến thành bạn trai của Kỷ tiểu thư thế?

Lợi hại, Lý Dịch nói ra lời này sắc bén như dao, làm cho Sở Phàm cũng phải sững sốt.

Sở Phàm trong lòng hơi ngẩn ra. Thân phận của hắn chính là vệ sĩ của nhị tiểu thư, cho nên Lý Dịch nói như vậy thì hắn còn chưa biết nên phản bác ra sao.

Tần Khải lúc này cũng hừ lạnh nói:

- Hoá ra mày chỉ là một vệ sĩ. Tao đang tự hỏi tại sao mày lại xuất hiện ở biệt thự Lam Hải chứ.

Thần sắc của đại tiểu thư lại rất trấn định. Giọng nói của nàng bình tĩnh không chút sợ hãi nói:

- Đúng vậy, Tiểu Sở thật ra là vệ sĩ của tôi và Tiểu Vân. Nhưng thân phận đầu tiên của anh ấy là bạn trai của tôi, tiếp theo mới là vệ sĩ. Anh ấy nếu là bạn trai của tôi thì phải có nghĩa vụ bảo vệ tôi, cũng phải có trách nhiệm bảo vệ nhị tiểu thư, như vậy cũng giống như một vệ sĩ. Việc này có gì mà không được?

Nhị tiểu thư ở bên nghe xong cũng hồ đồ luôn. Nàng không hiểu sao chị mình lúc này lại khẳng khái khẳng định Sở Phàm chính là bạn trai của chị như thế? Thật sự đơn giản chỉ là diễn trò hay sao? Nhưng nàng nhớ rõ lúc trước chị mình cùng Tần Khải có một thời gian qua lại thường xuyên. Nhưng sao bây giờ chị đối với Tần Khải lại có thái độ hồ hững như vậy nhỉ?

Tần Khải nghe đại tiểu thư nói như vậy thì trong lòng quặn đau. Gã hạ giọng nói:

- Tiêm Tiêm, nó chỉ là một thằng vệ sĩ mà thôi. Tiêm Tiêm, chẳng lẽ em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao?

- Tần Khải, tôi lặp lại một lần nữa. Anh không có làm sai cái gì cả. Mà cho dù là có thì tôi cũng không có tư cách tha thứ cho anh. Quan hệ cá nhân thì chúng ta chỉ là bạn bè bình thường. Nếu anh vẫn cứ giằng co như vậy thì tôi sẽ rất mất hứng.

Đại tiểu thư lạnh lùng nói.

Lý Dịch nhìn Sở Phàm, mỉm cười, nói:

- Kỷ tiểu thư, cô nói cậu Sở là bạn trai của cô, nhưng cậu ấy chưa chắc coi cô là bạn gái của mình được đâu. Nếu tôi đoán không nhầm thì cậu Sở đây là một người rất có đạo đức nghề nghiệp. Nếu đã làm vệ sĩ của cô và nhị tiểu thư thì tôi nghĩ cậu Sở sẽ phân rõ giới tuyến của cậu ấy với các cô. Cho nên cậu Sở sao lại cùng cổ chủ của mình phát sinh quan hệ luyến ái được? Đúng không, cậu Sở?

Mỗi một câu của Lý Dịch đều sắc như dao, đâm thẳng vào nơi yếu hại, thật là một nhân vật không thể xem thường!

Sở Phàm nở nụ cười lạnh, thầm nghĩ “Lý Dịch, tao cùng đại tiểu thư đang diễn trò cơ mà. Tao chắc chắn là luôn luôn tuân thủ đạo đức nghề nghiệp. Nhưng trong một thời điểm nào đó tao cũng có thể phối hợp diễn trò. Hơn nữa khi diễn trò còn có thể từ giả biến thành thật nữa.”

Sở Phàm nghĩ xong đột nhiên quay người qua đại tiểu thư, tay trái choàng ôm lưng của đại tiểu thư, tay phải đưa lên trán nàng vuốt mái tóc sang bên tai, miệng dịu dàng nói:

- Làm cả một ngày rồi rất mệt mỗi phải không? Về nhà rồi anh sẽ mát xa cho em, được không?

Đại tiểu thư thấy Sở Phàm bất thành linh hành động như vậy thì trong lòng bỗng chấn động. Nàng cũng là lần đầu tiên mặt đối mặt tiếp xúc gần gũi như thế với nam giới, bởi vậy nên trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân có vẻ bối rối không biết phải làm sao. Lúc này Sở Phàm đang nhìn nàng, ánh mắt không ngừng ám chỉ.

Đại tiểu thư cũng thông minh nên nhanh chóng hiểu được ý tứ của Sở Phàm, vì thế cũng dịu dàng nói:

- Vâng, cũng hơi mệt chút. Nhưng mà lúc làm việc nhớ tới anh thì em cũng không cảm thấy mệt mỗi nữa.

Nói xong những lời này thì trên mặt nàng hơi ửng đỏ. Lập tức nàng chiều phía chân trời dường như kém tươi, vẻ đẹp thẹn thùng động lòng người của nàng thật sự là vượt trội.

- Lúc làm việc đừng có quá sức. Cái gì anh có thể chia sẻ được thì để anh đến giúp em. Em mệt mỗi thì anh sẽ đau lòng, biết không?

Sở Phàm nhìn Đại tiểu thư, giọng nói như phát ra từ trong tâm hồn. Giọng nói này đã siêu việt vượt qua cả phạm trù diễn trò rồi. Những lời này hoàn toàn đều là Sở Phàm thật tình nói ra. Tên này chắc không phải là nhập vai quá mà diễn giả biến thành thật luôn đấy chứ?

Đại tiểu thư “Vâng!” một tiếng, gật gật đầu, khoe miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

Nhị tiểu thư ở bên nhìn, trong lòng muốn phá lên cười to một trận nhưng không thể không chịu đựng. Cuối cùng nàng không kìm nổi, nở nụ cười nhẹ, nói:

- Này chị, chị với Tiểu... à, Sở đại ca muốn thân mật thì cũng phải đợi lúc về nhà vào phòng của hai người mà thân mật có được không? Cũng không thêm bận tâm tới người khác cảm thấy thế nào nữa cả.

Nhị tiểu thư cũng là một mỹ nữ thông minh, nàng thêm mắm thêm muối như vậy thì lại tô vẽ đậm thêm quan hệ của đại tiểu thư và Sở Phàm. Tần Khải nghe được Nhị Tiểu thư nói câu “đợi lúc về nhà trốn vào phòng của hai người mà thân mật” thì trong lòng bỗng phát điên luôn. Gã vừa tự nhủ rằng chuyện này không phải thật sự, cũng không phải là sự thật được. Nhị tiểu thư đang nói vậy. Nhưng trong lòng gã lại có một thanh âm khác nói cái này là thật sự, đại tiểu thư và Sở Phàm đã thân mật đến nỗi cùng chung một phòng.

Tần Khải đột nhiên nhớ tới sáng hôm nay Sở Phàm từng hỏi mình có biết Kỷ Tiêm Tiêm bình thường thích mặc loại áo ngủ gì, thích mặc loại nội y gì, vân vân. Nghe giọng điệu của Sở Phàm thì dường như hắn đã biết đáp án, mà mấy thứ này vốn là chuyện tư mật của Kỷ Tiêm Tiêm, hắn sao lại biết được? Đáp án chỉ có một chính là Sở Phàm thật sự ở trong phòng của Kỷ Tiêm Tiêm, cho nên mới biết việc này. Nghĩ vậy trước mắt gã tối sầm, suýt nữa ngã sắp xuống.

Nghe nhị tiểu thư nói như vậy thì Sở Phàm cũng ra vẻ mới vừa phục hồi tinh thần lại, hắn “À” một tiếng, nói:

- Quên mất, Tần tiên sinh, ông chủ Lý còn đang ở đây. Thật vô ý quá. Tôi cứ nhìn thấy đại tiểu thư thì cái gì cũng quên, trong mắt chỉ có nàng cho nên vừa rồi thất lễ rồi mong mọi người thứ lỗi, thứ lỗi.

Tần Khải lúc này đã mất hết can đảm, hắn buông tiếng thở dài, nói:

- Tiêm Tiêm, anh về trước.

Nói xong thì một mình tiến về xe.

- Tần tiên sinh, không tiễn, đi đường bình an!

Sở Phàm nói xong thì chuyển qua Lý Dịch, nói:

- Ông chủ Lý không về à? Xin thứ lỗi cho đại tiểu thư, tối nay nàng không thể cùng ông ăn cơm được. Nếu nói ông chủ Lý vì sắc đẹp của đại tiểu thư mới mời nàng một bữa tối thì không cần đâu. Bởi vì một người đàn ông nhà nhân từ giống ông chủ Lý thế này thì các mỹ nữ quanh quần bên người có lẽ không ít hơn mười người đâu nhỉ? Còn nếu ông chủ Lý muốn làm bạn với đại tiểu thư nên mới mời nàng ăn bữa cơm thì lại càng không cần. Đại tiểu thư cũng chỉ mới gặp ông có một lần buổi tối hôm qua thì chỉ có thể xem như biết mặt thôi. Còn chưa đến mức phải cùng ăn cơm chung. Ông chủ Lý thấy thế nào?

“Khụ khụ” Lý Định ho khan hai tiếng, nói:

- Cậu Sở thật sự là biết nói chuyện. Nếu Kỷ tiểu thư không rảnh thì tôi cũng không làm cô khó xử nữa. Tôi cũng đi trước đây. Kỷ tiểu thư, nhị tiểu thư các cô nếu rảnh thì cứ đến khu giải trí Hào Thành thư giãn nhé. Tôi sẽ miễn phí toàn bộ cho các cô.

Tần Khải cùng Lý Định hai người đi rồi, Sở Phàm vội vàng buông tay khỏi lưng của đại tiểu thư, vội nói:

- Đại tiểu thư, thực xin lỗi, hành động vừa rồi hơi quá đáng.

Trên mặt Đại tiểu thư vẫn đỏ ửng như cũ. Khuôn mặt tuyệt mỹ, nhìn qua xinh đẹp động lòng người, đôi môi anh đào của nàng hé mở nói:

- Không có gì, lỗi anh ra làm bạn trai, thật sự là làm khó cho anh rồi.

- Đại tiểu thư đừng nói thế. Đóng giả làm bạn trai của cô tôi không bị thiệt thòi gì cả. Tôi chỉ ngại làm đại tiểu thư khó xử thôi.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc, nhìn không ra a. Anh vừa rồi diễn xuất cứ như thật. Ai không biết rõ chân tướng chắc sẽ nghĩ anh với chị là một đôi rồi. Đặc biệt là cái câu 'trong mắt chỉ có một mình cô, nghe xong lại gọi ra về thăm tình. Ôi cũng không dám nghĩ tiếp nữa, nổi hết da gà rồi đây này.

Nhị tiểu thư cười nói.

Những lời này làm mặt ngọc của Đại tiểu thư càng thêm ửng đỏ, nàng lên giọng nói:

- Tiểu Vân, em còn dám trêu chị nữa hả, xem ra lâu nay chị chưa dạy dỗ em rồi.

- Chị tha cho em đi. Em toàn nói sự thật thôi mà.

Nhị tiểu thư lớn tiếng kêu oan.

- Hừ, không thèm nghe em nói nữa. Chúng ta về nhà thôi.

Đại Tiểu thư nói.

Vì thế Sở Phàm lái xe chở đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư chạy về biệt thự Lam Hải.

Ngồi ở trong xe thì đại tiểu thư mặt ngoài bình tĩnh như nước nhưng trong lòng cảm xúc lại phập phồng. Hành động tràn ngập nhu tình của Sở Phàm vừa rồi lúc xoay người ôm nàng vẫn quanh quẩn ở trong lòng nàng. Cho tới bây giờ tim nàng vẫn là đang đập “thình thịch”. Dù sao cũng là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần gũi với nam giới như vậy. Hơn nữa khi Sở Phàm nói những lời đó thì trong đầu nàng lại cảm thấy Sở Phàm khi đó mỗi một câu đều là phát ra từ nội tâm, cũng không phải là cố ý nói ra để biểu diễn cho Tần Khải và Lý Định xem.

Nghĩ vậy thì đại tiểu thư vui vẻ cười. Lời nói của Sở Phàm chân thành mà lại dịu dàng giống như một cơn gió xuân thổi vào trong lòng nàng.

98. Chương 99: Bản Chất Gian Thương.

Chủ tịch Lâm Cường của Tập đoàn Lâm Thị cũng cư ngụ trong một biệt thự ở khu Vạn Phú. Ở trong khu Vạn Phú thì quyền thế của Lâm gia có lẽ không phải lớn nhất, nhưng chắc chắn là nhà giàu có nhất. Gia sản của Tập đoàn Lâm thị cũng có trên mấy chục tỉ đồng.

Lúc này cả ba tầng của biệt thự Lâm gia đèn đuốc sáng choang, chủ nhân của Lâm gia - Lâm Cường đang ngồi ở sofa uống trà xem báo. Lâm Cường nhìn qua khoảng năm mươi tuổi, ông ta cũng không giống như một số đại phú ông khác mập mạp béo phệ. Ông ta rất gầy, tóc bóng loáng, mũi cao thẳng, đôi mắt lóe ra tinh quang, giơ tay nhắc chân còn mơ hồ hiện ra bản sắc gian thương. Chính là một người như vậy đã một tay tạo ra giai đoạn thống trị huy hoàng của Tập đoàn Lâm Thị, trở thành một giai đoạn truyền kỳ trong thương giới.

Lúc này, từ trên lầu đi xuống là một thiếu niên cao lớn anh tuấn, Lâm Phi Dật - đứa con một của Lâm Cường. Nơi khoe mắt của Lâm Phi Dật vẫn còn chút sưng đỏ, hiển nhiên là do hai ngày trước bị Trần Tuấn Sinh cùng với thủ hạ của hắn đánh cho tới nay vẫn chưa khỏi hẳn.

- Con trai, trên mặt con giờ còn cảm thấy đau nữa không?

Lâm Cường nhìn con mình đang đi xuống thì buột miệng hỏi.

- Không có gì, chỉ bầm một tí thôi.

Lâm Phi Dật nói xong đi tới, không cam tâm nói:

- Ba, chẳng lẽ chuyện này cứ để như vậy mà không giải quyết được gì sao? Cái thằng ôn Trần Tuấn Sinh thật là rất ngang ngược. Hắn vô duyên vô cớ dẫn người đến đánh con. Chuyện này con thật sự là nuốt không trôi!

- Con trai, con cứ yên tâm đi. Chuyện này ba sẽ thay con ra mặt. Nhưng hiện tại con chưa phải lúc.

Lâm Cường nói.

- Vậy phải đợi tới khi nào? Con không quen nhìn thấy cái thằng Trần Tuấn Sinh cuồng vọng này. Hừ, thằng ôn này, con không thèm đụng chạm gì với nó đã là may cho nó rồi. Thế mà nó còn dám lại đây chọc con nữa.

Lâm Phi Dật phẫn nộ nói.

- Tiểu Dật, oan gia nên giải không nên kết. Hôm qua cục trưởng Trần không phải đã mang thằng ranh ấy đến bệnh viện thăm con hay sao? Hơn nữa thằng đó cũng xin lỗi con rồi mà? Mẹ nghĩ chuyện này coi như chấm dứt đi. Ở thành phố lớn thế này cú đầu không ai biết ngẩng đầu chẳng ai hay, hai bên cứ đấu đá bát nháo lên cũng không tốt đâu.

Trương Hồng, mẹ của Lâm Phi Dật từ phòng bếp đi ra, tiếp lời.

- Mẹ, con cũng chẳng phải là rồi việc đi đùa cợt với thằng ranh đó. Chuyện này làm con mất mặt không dám gặp ai trong trường.

Lâm Phi Dật bụng đầy bực tức nói.

- Có gì đâu mà mất mặt không dám vào trường? Hơn nữa, nhà ta cũng không thèm so đo với bọn họ. Chẳng lẽ con muốn đánh nó một trận mới vừa lòng sao?

Trương Hồng hỏi.

- Con mặc kệ, tóm lại con không thể dẫn mặt thằng ôn Trần Tuấn Sinh kia thì không được. Mẹ cũng không phải không nhìn thấy sắc mặt của nó hôm qua tới xin lỗi. Bề ngoài là xin lỗi, nhưng thực tế ở trong đầu nó đang cười con đó.

Lâm Phi Dật nói.

- Con à, ở cái thế giới người ăn thịt người này có đôi khi con phải biết nhẫn nhịn một chút. Không thể nhất thời xúc động mà lỗ mãng được, phải lấy đại cục làm trọng. Nếu cứ theo ý của con là tùy tiện tìm vài người

tới đánh cho thủng cu Trần Tuấn Sinh kia một trận rồi thì sao nào? Con có biết câu tro tàn lại cháy không? Nếu muốn trả thù, vậy thì phải bức nhà họ Trần vào bước đường cùng, đẩy vào chỗ chết luôn. Như vậy mới hoàn toàn hủy diệt Trần gia, hủy diệt Trần Tuấn Sinh, con hiểu chưa?

Tinh quang trong mắt Lâm Cường lóe ra, trầm giọng nói.

- Phì, phì, phì, đừng có lôi thủ đoạn trên thương trường của ông ra mà giáo dục con. Cả ngày lục đục với người ta trong thế giới lừa gạt này mà ông không thấy chán à? Ông cho là ai cũng giống như ông vậy sao?

Trương Hồng trừng mắt lườm chồng, tức giận nói.

- Bà là đàn bà thì biết cái gì? Đây mới là cách sinh tồn trên thế giới này. Ở thủ đô, con muốn đi lên thì phải đạp qua thi thể người khác để mà tiến. Cho nên con trai, thế giới này không đơn giản giống như trong sách giáo khoa dạy đâu. Con phải học cách tự bảo vệ mình, học được thâm tàng bất lộ, học được mưu tính sâu xa.

Lâm Cường chậm rãi nói.

- Ông nhìn ông đi, con ông lớn quá rồi hay sao? Ông dạy con những lời này làm gì. Con ông sau này cũng chưa chắc đã lăn lộn trên thương trường giống ông. Nó sau này sẽ có cuộc sống riêng của nó.

Trương Hồng nói xong, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nói:

- Thiếu chút nữa thì quên, cả nhà Cục trưởng Trần đêm nay mời cả nhà ta đi ăn cơm ở nhà hàng Phượng Lai đây. Hẹn bảy giờ, giờ đã sáu giờ rưỡi rồi, chuẩn bị cùng đi dự tiệc đi.

- Không đi, chuyện này Trần Thiên Minh nghĩ như vậy là kết thúc sao? Hừ, tôi còn chưa đáp ứng đâu, hơn nữa bằng thân phận của hần mời tôi ăn cơm thì còn chưa đủ tư cách đâu.

Lâm Cường nói xong lại dặn:

- Nhà họ Trần nếu có gọi điện thoại nữa thì nói tôi ra ngoài rồi không có ở nhà.

- Ôi giờ ông xã à, sao không cùng nhượng bộ nhà họ Trần một chút đi. Muốn làm to chuyện hay sao?

Trương Hồng thở dài một tiếng, nói.

- Hừ, Trần Thiên Minh này ngày thường thì tác phong đáng tởm, trong bụng rõ ràng là lòng tham không đáy, ở mặt ngoài cũng giả bộ thanh cao. Tôi không quen nhìn người như hần. Hơn nữa hần cùng với lão cáo già Triệu Thanh kết giao rất chặt chẽ, có rất nhiều chuyện đều ưu tiên cho Tập đoàn Bất động sản Kim Khoa. Tôi ngày thường tuy nói là không trực tiếp có xung đột lợi ích gì với Trần Thiên Minh nhưng hần với Triệu Thanh lại chính là gián tiếp đối nghịch với tôi. Vì sao tôi lại phải nể mặt hần? Lại còn đi dự tiệc hần mời, cùng hần bắt tay giảng hòa sao? Nực cười!

- Chuyện đàn ông các ông thật sự quá phức tạp. Tôi mặc kệ. Tóm lại việc này ông cũng đừng làm cho to chuyện quá.

Trương Hồng nhìn chồng bà một cái, rồi quay sang Lâm Phi Dật, nói:

- Tiểu Dật, đừng đi ngủ quá muộn. Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi học đó.

- Vâng mẹ ạ, con biết rồi.

Lâm Phi Dật nói.

Trương Hồng sau khi nói xong liền đi lên lầu.

- Con à, ba biết con không cam tâm, biết con muốn trả thù. Nhưng con muốn dùng thủ đoạn nào để báo thù vậy?

Lâm Cường thuận miệng hỏi.

- Ba, con cũng muốn xả giận, đánh cho tên Trần Tuấn Sinh kia một trận thì mới cam tâm. Con muốn cho nó biết chạm vào con sẽ có hậu quả như thế nào.

Lâm Phi Dật nói.

- Cái này cũng là một trong các loại thủ đoạn, lấy bạo chế bạo. Nhưng loại thủ đoạn có một điểm yếu chính là chỉ có thể nhất thời ngăn chặn đối phương mà không thể làm chúng vĩnh viễn không ngóc đầu dậy được. Con trai, con về sau phải nhớ kỹ, con muốn đối phó ai thì phải hoàn toàn đẩy nó vào tuyệt địa, làm nó vĩnh viễn không ngóc đầu lên được. Có như vậy con mới có thể yên tâm. Nhưng con cần phải làm cho sạch sẽ lưu loát vào.

Lâm Cường uống ngụm trà, nói.

- Ba, nghe ý tứ của ba thì ba dường như đã có cách tốt để đi đối phó Trần gia rồi hả?

Lâm Phi Dật hỏi.

- Ở thủ đô này không biết có bao nhiêu người đang rình cái vị trí cục trưởng của Trần Thiên Minh. Hơn nữa những đối thủ giấu mặt cũng đang tìm kiếm nhược điểm của hắn để bắt hắn phải hạ đài. Tuy nhiên Trần Thiên Minh này cũng là tay cáo già. Trong công việc gần như không có sai lầm gì. Bởi vậy cho tới nay đều bình an vô sự. Nhưng hắn lại có một đứa con ngang ngược kiêu ngạo vậy là tốt rồi. Tóm lấy thằng con hắn, ba không tin không thể nắm lấy nhược điểm của hắn được.

Lâm Cường trầm giọng nói.

- Ba sẽ đối phó với ông ta sao?

Lâm Phi Dật kinh hãi hỏi.

- Đúng, nhưng không phải do ba ra mặt. Những chuyện này thì ba đương nhiên sẽ không ra mặt làm gì. Không biết còn có bao nhiêu người hy vọng đánh bại Trần Thiên Minh đây. Cho nên chỉ cần ba âm thầm để lộ chút tin tức ra ngoài thì không cần ba ra mặt cũng vẫn có người đứng ra đối phó với hắn.

Lâm Cường nở nụ cười lạnh, nói.

- Bởi vậy ba chỉ cần đứng ở một bên xem kịch vui. Nhất cử lưỡng tiện!

Lâm Phi Dật cũng cười nói.

- Con trai đây chính là một chiêu ba dạy con. Về sau còn rất nhiều điều con phải học. Nếu không thì sau này ba sao có thể yên tâm giao toàn bộ Tập đoàn Lâm Thị cho con chứ?

Lâm Cường nhìn con mình, nói từng lời tâm huyết.

Lâm Phi Dật nghe xong thì trong lòng kích động, nói:

- Ba, con sẽ không phụ kỳ vọng của ba!

- Tốt, ha ha! Chỉ cần xô ngã Trần Thiên Minh thì khi đó con muốn đối phó với thằng con hắn ra sao cũng đều dễ như trở bàn tay. Làm như vậy mới là làm cho đối thủ của con vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

Lâm Cường chậm rãi nói.

Lâm Phi Dật nghe vậy thì suy nghĩ một lúc. Hắn đột nhiên ý thức được ba của hắn phát triển Tập đoàn Lâm Thị được như bây giờ thật sự là không đơn giản, đã trải qua bao nhiêu khốn khổ gian nan, tranh đấu gay gắt mà hắn cũng không thể tưởng tượng ra.

Hắn suy tư “chẳng lẽ về sau mình cũng phải dấn thân vào dòng chảy tranh đấu gay gắt này hay sao?”

99. Chương 100: Lâm Phi Dật Trả Thù.

Hắn không biết ba hắn dạy hắn mấy thứ này là do nhất thời tâm huyết dâng trào, hay là đã sớm có kế hoạch dạy dỗ. Tóm lại khi hắn nghe xong thì cũng hiểu ra được không ít. Ít nhất là hắn đã biết làm sao để đối phó với địch nhân của mình, học được làm sao để che giấu mình.

Lúc này di động của Lâm Phi Dật đổ chuông, hắn nhận ra là anh họ Lâm Phong của hắn gọi tới. Hắn đi ra ngoài nghe máy:

- Alo, anh họ à.

- Ủ, anh đây, Tiểu Dật, mày ở nhà à?

- Vâng, em mới vừa ăn cơm xong. Ba em đang dạy em một số chuyện, ha hả.

- Chú cũng ở nhà à? Có chuyện cần nói với mày một chút này. Mày đã bảo anh giúp mày tra ra bốn kẻ dưới tay của Trần Tuấn Sinh là ai. Anh đã giúp mày điều tra ra được rồi. Bây giờ bọn nó đang cùng ở Hộp đêm Mộng Áo nghe nhạc. Mày có tới được không?

- Anh họ đã giúp em điều tra ra tung tích của bọn nó rồi à? Vậy thật sự là quá tốt. Đúng rồi, thằng khốn Trần Tuấn Sinh kia cũng ở đây à?

- Không có, chỉ có bốn tay đầm của nó đang chơi bởi trác táng ở đây thôi.

- Em có thể đến được. Thế em gặp anh ở đâu đây?

- Mày tự lái xe đến Hộp đêm Mộng Áo đi. Lúc nào đến đây thì gọi điện thoại cho anh. Anh ở bên này đều bố trí cả rồi. Anh đã mượn Nhạc ca vài người đây rồi.

- Ngay cả Nhạc ca cũng ra mặt ạ. Thế thì mấy thằng kia sẽ không chết tử tế được rồi. Anh họ, em lái xe đến Hộp đêm Mộng Áo ngay đây.

Lâm Phi Dật nói xong liền cúp điện thoại rồi đi vào trong đại sảnh tìm ba mình nói:

- Ba, anh họ tìm con có chút việc. Con muốn đi ra ngoài một chút.

- Ai? A Phong vừa mới gọi điện thoại cho con à?

Lâm Cường ngẩng đầu nhìn Lâm Phi Dật một cái, hỏi.

- Vâng.

Lâm Phi Dật trả lời.

- Rồi, thế con đi đi. Đừng chơi quá muộn là được. Mà A Phong cũng lâu rồi không đến nhà ta, có rảnh thì con rủ nó lại đây chơi.

Lâm Cường nói.

- Anh họ gần đây hơi bận. Con sẽ bảo anh ấy thế.

Lâm Phi Dật nói xong thì đi ra ngoài mở cửa chiếc xe thể thao màu trắng Guinea Gallardo09 đời LP560 4 trị giá hơn ba trăm vạn phóng như bay đến Hộp đêm Mộng Áo.

Ngày đó Lâm Phi Dật bị Trần Tuấn Sinh mang theo bốn thằng tay chân đánh hắn tới bởi hoa lá trước mắt bao người ở Đại học Yến Hoa làm hắn vô cùng phẫn hận, thế phải trả lại Trần Tuấn Sinh gấp trăm ngàn lần. Hắn lúc đầu muốn nhờ anh họ mình rủ rê một nhóm người đi làm thịt Trần Tuấn Sinh nhưng lại bị ba hắn ngăn trở. Ba hắn nói hiện tại còn không phải lúc, hắn cũng đành phải nhịn. Tuy không thể làm thịt Trần Tuấn Sinh được nhưng bốn thằng tay chân mà Trần Tuấn Sinh thuê kia vẫn có thể động tới. Cho nên bước đầu tiên của hắn chính là muốn tra ra hành tung của bốn tay đầm mà Trần Tuấn Sinh thuê đang ở đâu, sau đó tiến hành hành động trả thù.

Lâm Phi Dật biết anh họ mình có quan hệ rộng, có chút ảnh hưởng ở cả hai giới hắc bạch. Bởi vậy hắn nói chuyện này cho anh họ mình, nhờ anh họ hắn lưu ý tới hành tung bốn tay đầm của Trần Tuấn Sinh. Dựa vào mối quan hệ rộng rãi của anh họ, hắn đã nắm được hành tung của bốn tên này. Hơn nữa đêm nay còn biết là bốn tên này đang vui vẻ ở ngay Hộp đêm Mộng Áo.

Tuy nhiên điều làm cho Lâm Phi Dật bất ngờ chính là anh họ Lâm Phong của hắn không ngờ cũng nhờ vả được "Tiểu diện hồ" Nhạc ca. Trong giới hắc đạo ở thành phố này, nhắc tới Nhạc ca không ai không biết. Nhạc ca nắm trong tay gần một nửa các sòng bạc ngầm ở thủ đô, lại còn có một đám tay chân hung hãn dũng mãnh. Hơn nữa Nhạc ca cũng đi lại với rất nhiều ông chủ lớn, cũng là hắc bạch làm ăn với nhau. Nghe

nói, Nhạc ca còn nuôi vài sát thủ cao cấp, chuyên môn âm thầm xử lý hộ mấy chuyện khó giải quyết mà các ông chủ lớn không tiện ra mặt. Cho nên ở thủ đô không ai lại vô duyên vô cớ đi trêu chọc vào Nhạc ca, bởi vì người đó sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Nếu anh họ Lâm Phong đã mượn vài người từ chỗ Nhạc ca thì chắc rằng bữa tối nay sẽ có đổ máu. Mới nghĩ thế thôi mà trong lòng Lâm Phi Dật đã không kiềm chế được sự kích động rồi.

Lúc này Lâm Phi Dật đã lái xe tới Hộp đêm Mộng Áo rồi. Hắn dừng xe lại rồi gọi điện thoại cho anh họ Lâm Phong nói mình đã tới nơi. Chỉ chốc lát sau có ba người đi ra từ cửa lớn Hộp đêm Mộng Áo. Lâm Phi Dật nhìn thấy ba người này liền bước lên đón.

- Anh họ

Lâm Phi Dật chào hỏi một người thanh niên cao lớn lạnh lùng.

Anh họ Lâm Phong của Lâm Phi Dật có vẻ mặt lạnh lùng, tuy nhiên cũng vô tình toát ra một vẻ ngạo mạn, ra dáng con cháu của một cán bộ cao cấp. Nhìn kỹ thì hoá ra Lâm Phong này chính là người đang theo đuổi Lâm Hiểu Tình mà sáng nay Sở Phàm gặp. Mà Lâm Phong này cũng là kẻ làm cho Lâm Hiểu Tình cảm thấy muốn rời xa mà không được, vô cùng đau khổ, là gông cùm xiềng xích trong lòng nàng.

- Tiểu Dật, hai vị này đều là thủ hạ của Nhạc ca, tên là Lôi Báo và Triệu Hổ. Sau này họ cũng là anh em của chúng ta.

Lâm Phong giới thiệu.

- Em chào hai đại ca.

Lâm Phi Dật đứng bên Lâm Phong chào hỏi Lôi Báo và Triệu Hổ.

- Ha ha, nếu là anh em thì cũng không cần khách sáo như vậy. Đêm nay Lâm công tử mời chúng ta đến là để giáo huấn một vài tên cơ bắp cuồn cuộn. Anh xem ra là nên giải quyết chính sự trước đi. Xong việc rồi thì chúng ta cũng có đáp án tốt để báo cáo kết quả công tác cho Nhạc ca.

Triệu Hổ cười ha hả nói.

Dáng người Triệu Hổ cũng như tên gọi, eo gấu lưng hổ, song chưởng thô to rắn chắc. Lớp áo bó sát không tay lại càng làm hiện lên các đường cong trên cơ thể gã, làm cho người ta có cảm giác là người này có sức lực cực kỳ khủng bố, nếu đã ra tay chắc chắn là hung mãnh như hổ.

Lôi Báo đứng một bên không nói gì, âm trầm. Lôi Báo so với Triệu Hổ thì có vẻ nhỏ bé nhanh nhẹn hơn. Tuy nhiên đôi mắt sắc bén dày đặc của gã lại làm cho người ta cảm thấy không rét mà run, giống như một con báo trong bóng đêm, bất cứ lúc nào, nơi nào cũng đều có thể nhảy ra làm một kích trí mạng. Người như vậy thuộc dạng nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

- Được. Nếu Hổ ca đã nói như vậy thì chúng ta vào đi thôi. Bốn thằng mất dạy kia đang ở trong phòng số 5. Trong phòng còn có ba người nữa, có lẽ là đồng bọn của bọn nó. Đi, chúng ta đi vào tìm bọn họ đi.

Lâm Phong nói xong liền dẫn đầu đi vào trong Hộp đêm Mộng Áo.

Thần sắc trên mặt Lâm Phi Dật rất là kích động, bởi vì lúc này bước đầu tiên để trả thù của hắn đã bắt đầu.

100. Chương 101: Cảnh Cáo Đẫm Máu (phần 1).

Quả thực, trong mấy hộp đêm nổi tiếng ở thủ đô, các cô nương ở hộp đêm Mộng Áo đúng là nổi tiếng xinh đẹp. Rất nhiều ma ma muốn các cô nương của mình đến hộp đêm Mộng Áo làm ăn. Nhưng mà hộp đêm Mộng Áo đã có ba ma ma làm ăn ở đó rồi, bởi vậy các ma ma khác cũng chỉ đành lực bất tòng tâm.

Ba ma ma này sở dĩ có thể làm ăn ở trong hộp đêm Mộng Áo là bởi vì các cô nương họ mang đến đều là các cô gái trẻ trung, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp. Hơn nữa trong tay mỗi ma ma ai cũng có ba bốn cô thể đồ siêu cấp. Cho nên các vị khách mộ danh mà đến cũng nhiều hơn, sinh ý của hộp đêm Mộng Áo cũng càng ngày càng tốt.

Khi Lâm Phong, Lâm Phi Dật cùng Lôi Báo, Triệu Hổ đi vào hộp đêm Mộng Áo, bốn cô nương lễ tân cao gầy xinh đẹp đứng trước cửa hộp đêm mỉm cười nói:

- Hoan nghênh quý khách.

Sau khi đi vào hộp đêm các cô nương phục vụ bên trong đi tới đón, hỏi Lâm Phong bọn họ muốn ngồi ngoài sảnh hay là bên trong. Nhóm Lâm Phong nói là vào phòng số 5 tìm người, vì thế một cô nương phục vụ liền dẫn bọn họ đi đến phòng số 5.

Sau khi đi tới phòng số 5 thấy có hai người phục vụ đang đứng canh trước cửa phòng. Thì ra là khách nhân bên trong đã kêu các nàng đi ra. Tình huống này cho thấy khách đang ở trong phòng chơi đang “Hot”, cho nên không tiện để phục vụ phòng ở bên trong.

- Mở cửa ra.

Lâm Phong trực tiếp nói.

- Nhưng... nhưng quý khách bên trong nói không thể tùy tiện quấy rầy.

Một người phục vụ phòng ngập ngừng nói.

- Chúng tôi là bạn của những người ở bên trong, tới đây tìm bọn họ. Mở cửa.

Lâm Phong dùng ngữ khí không cho phép kháng cự nói.

Phục vụ phòng nhìn mấy người Lâm Phong và Lâm Phi Dật, thấy bọn họ anh tuấn, ăn mặc thời thượng, vì thế liền gõ cửa, thế nhưng không có ai trả lời, lại tiếp tục gõ cửa, lúc này cửa mới mở. Một người đàn ông giữ cửa mở ra một cái khe, thò đầu ra, tức giận nói:

- Ai, mẹ nó đang đập hả? Đã nói không được quấy nhiễu chúng ta rồi cơ mà?

- Anh bạn, không nhớ chúng tôi sao?

Triệu Hổ nói xong bỗng nhiên tiến lên, đẩy cửa ra. Bởi vì dùng lực quá lớn, cho nên đẩy gã kia lao đảo lui về phía sau.

Sau khi cửa mở ra, tình huống bên trong rõ như ban ngày. Sáu bảy gã đàn ông ngồi trên ghế sofa, mỗi người ôm một cô nương xinh đẹp trang điểm lòe loẹt trong lòng. Những cô gái này ăn mặc hở hang, váy ngắn đến mức vừa ngồi xuống thì lộ ra cả quần lót mặc bên trong. Có vài cô còn bị tuột cả áo xuống. Mấy tên đàn ông đang ôm ấp, hai bàn tay ra sức nhào nặn đôi núi tuyết bạch sung mãn của các cô.

Khi cửa bất ngờ bị đẩy ra, phản ứng đầu tiên của những gã bên trong là vô cùng phẫn nộ. Còn những cô nàng kia đều vội vàng đứng thẳng lên, chỉnh trang lại y phục xộc xệch. Những gã này giận dữ quát loạn lên, Lôi Báo và Triệu Hổ đã đi vào:

- Con mẹ chúng mày là bọn nào? Thích chết hả?

Lâm Phong nói với những người phục vụ phòng:

- Các người lui xuống trước đi. Nhớ kỹ, tất cả mọi người không nên tới gần.

Lâm Phong nói xong liền cùng Lâm Phi Dật đi vào trong phòng. Sau khi vào phòng, Lâm Phong nói với các cô nương bên trong:

- Các cô đi ra ngoài hết cho tôi. Tiền bo gì gì đó đợi tôi sẽ tính toán cho các cô. Mẹ kiếp, còn lằng nhằng cái gì? Còn không mau cút ra ngoài.

Thấy thế bảy cô nương trong phòng đều chạy ra ngoài hết. Lâm Phong trở tay khóa cửa lại luôn.

Bảy gã đàn ông trong phòng đã biết tình hình là lai giả bất thiện (người đến không có ý tốt) rồi. Một tên đầu trọc trong nhóm đột nhiên đứng dậy nói:

- Mấy anh em vô duyên vô cớ xông vào, là tới uống rượu hay là tới gây sự đây?

- Lâm thiếu gia, cậu nhìn cho rõ ràng, có phải là những người này đã đánh cậu hôm đó hay không?

Lôi Báo đột nhiên hỏi.

- Đúng, chính là bốn người này!

Lâm Phi Dật chỉ vào bốn gã đứng ở giữa, tức giận nói.

Mà bốn gã kia lúc này cũng đã nhận ra Lâm Phi Dật. Bọn họ biết là không ổn rồi, biết Lâm Phi Dật là tới trả thù, lập tức hét lớn:

- Các anh em, những người này là tới gây sự, làm thịt bọn chúng.

Nhưng không ngờ, gã đàn ông phía trước còn chưa bắt đầu hành động đã thấy một bóng đen giống như con báo đang nổi giận mạnh mẽ đánh về phía trước. Bóng đen này chính là Lôi Báo. Lôi Báo không hành động thì thôi, hễ hành động thì như con báo dữ, không chỉ nhanh mà còn đáng sợ, giống như một con báo hung mãnh đang lao về phía con mồi.

Gã đàn ông của phe bên này còn chưa kịp phản ứng đã bị Lôi Báo nện cho một quyền trên mặt. Sau đó, Lôi Báo một quyền quét ngang đập vào đầu của gã này, gã lắc lảo đảo rồi ngã xuống.

Cùng lúc đó, Triệu Hổ cũng hét lớn một tiếng, giống như mãnh hổ xuống núi đột nhiên phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa. Triệu Hổ lao thẳng về phía những gã trước mặt. Năm tay cự đại nắm chặt, thân thể cao lớn mà rắn chắc giống như một chiếc xe tăng, lao về phía những gã kia như cối xay thịt. Những chỗ hấn đi qua đều vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Phong đi qua điều chỉnh âm lượng của dàn karaoke đến lớn nhất. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc che lấp hết tiếng đánh nhau và tiếng kêu thảm phát ra trong phòng.

- Chúng ta chỉ cần đứng một bên xem kịch là đủ rồi!

Lâm Phong nhìn hiện trường đánh nhau thản nhiên nói.

Những gã đàn ông này thường ngày đã từng lăn lộn đầu đường xó chợ, đặc biệt là bốn gã làm vệ sĩ cho Trần Tuấn Sinh kia. Một gã trong số đó xách một chai rượu trên bàn lên, hung ác ném ngang về phía đầu của Lôi Báo. Lôi Báo cúi đầu xuống né thì lúc này trọng quyền của một gã khác đánh tới từ mặt bên kia. Ánh mắt Lôi Báo phát lạnh, nghiêng người một cái đã áp sát gã kia. Tóm được gã rồi thì sử ra một đòn quăng qua vai, quăng gã kia “Ầm” một tiếng té lộn trên đất.

Lúc này một gã bên cạnh hung ác vung nắm đấm đầm đẫm vào sườn Lôi Báo. Lôi Báo quay đầu nhìn gã này, hai tay nắm lấy cánh tay của gã rồi đột nhiên quán qua đỉnh đầu một vòng. “Răng rắc” một tiếng giòn tan vang lên, các khớp xương trên cánh tay phải của gã này đã bị vụn đứt, tiếp theo Lôi Báo một cước đá bay gã này ra.

Triệu Hổ bên này quả thực chính là một tên quái vật. Một gã đàn ông bên cạnh xách một chai bia lên hung ác nện lên đầu hắn. Sau một tiếng “choang”, chai bia vỡ tan, mà Triệu Hổ lại chỉ nhếch miệng cười, rồi tiếp đó một tay kẹp chặt yết hầu của gã kia, tay trái cũng xách lên một chai rượu, “choang” một tiếng, nện lên đỉnh đầu của gã. Lập tức máu tươi chảy tràn ra, mà gã kia cũng lảo đảo ngã xuống đất.

Một gã ở phía sau vung nắm đấm hung ác đánh vào gáy Triệu Hổ. Triệu Hổ bỗng nhiên xoay người, đợi cho nắm đấm của gã kia đánh tới thì hắn mới mở bàn tay phải ra, nắm lấy nắm đấm của gã này. Rồi tiếp đó, Triệu Hổ dụng lực kéo tên đại hán này về phía trước. Bị lôi kéo mạnh, gã này nghiêng về phía trước thì lại bị Triệu Hổ thúc mạnh đầu gối phải lên. Gã này rú lên thảm thiết. Triệu Hổ lại giáng tiếp một trọng quyền lên mặt gã, đánh cho gở mũi, nước mắt, hàm răng của gã đều bay ra tung tóe.

Trong nháy mắt, bảy gã trong phòng đều đã bị đánh ngã. Tất cả đều giống nhau nằm lăn lộn đau đớn trên mặt đất. Nhưng cái khiến bọn chúng lo sợ hơn là không thể đoán trước được tiếp theo người ta sẽ làm gì mình.

101. Chương 102: Cảnh Cáo Đấm Máu (phần 2).

Lôi Báo vỗ vỗ tay, giọng điệu lạnh nhạt nói.

- Chúng mày còn nhớ rõ tao chứ?

Những gã này trong mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, gật đầu, lúng túng nói:

- Nhớ... nhớ rõ, Lâm thiếu gia đại nhân đại lượng, xin gờ cao đánh khê bỏ qua cho chúng tôi.

- Bỏ qua cho chúng mày à? Hừ, ngày ấy khi chúng mày đánh tao thì sao lại không có hạ thủ lưu tình bỏ qua cho tao chứ?

Lâm Phi Dật lạnh lùng nói.

- Đây... đây là cổ chủ của chúng tôi ra lệnh, cho nên mới... mới làm như vậy.

Một gã vẽ mặt cầu xin, nói.

- Trần Tuấn Sinh ư? Đêm nay Trần Tuấn Sinh làm sao không cùng chúng mày ở đây với bọn mày?

Lâm Phi Dật hỏi.

- Trần công tử mấy ngày nay cũng không qua lại với chúng tôi. Bởi vì cha cậu ấy đang tức giận, cho nên không dám qua lại với chúng tôi.

Một gã nói rõ.

Thì ra Trần Tuấn Sinh dẫn người đến đánh Lâm Phi Dật đã khiến Trần Thiên Minh nổi trận lôi đình, nổi giận mắng cho Trần Tuấn Sinh một trận. Cho nên trong khoảng thời gian này Trần Tuấn Sinh tạm thời không dám dẫn theo bốn tên tay chân bên người. Vì thế bốn tên này mới rảnh rỗi tới hộp đêm tìm thú vui.

- Tao mặc kệ chúng mày là nhận lệnh người khác hay là thế nào. Tóm lại hôm đó chúng mày đã đánh tao, chúng mày biết tao là ai không?

Lâm Phi Dật hỏi.

- Biết... biết rõ, nhưng, lúc đó chúng tôi cũng không biết, nếu không cho dù là cho chúng tôi mười cái mạng chúng tôi cũng không dám đi đánh Lâm thiếu gia. Lâm thiếu gia gờ cao đánh khê xin bỏ qua cho chúng tôi.

Một gã khỏ sở cầu xin.

Thì ra khi đó đánh Lâm Phi Dật, những người này cũng không biết thân phận thực sự của hắn. Đến khi đánh xong mới biết được Lâm Phi Dật lại đúng là con trai độc nhất của Chủ tịch Tập đoàn Lâm thị, lúc ấy những người này đều sợ hãi vô cùng. Thế nhưng đã qua hai ngày rồi, những người này thấy không phát sinh chuyện gì, tưởng rằng chuyện này đã qua, cho nên mới cao hứng bưng bưng tới hộp đêm chơi đùa. Làm sao biết Lâm Phi Dật lại mang người tìm đến tận cửa, hơn nữa người đến lại là loại lấy một đánh năm cứ như ngóe.

- Bỏ qua cho chúng mày? Ha ha, chúng mày nói quá dễ dàng rồi. Con mẹ nó chứ, lúc đó chúng mày đánh tao ở trường, khiến tao mất mặt trước mắt nhiều người như vậy, đặc biệt ở trước mặt Kỷ Tiêm Vân. Mày cho rằng tao sẽ dễ dàng như vậy bỏ qua cho chúng mày sao? Tao mất hết mặt mũi rồi còn muốn lại đây lấy lòng chúng mày à? Thực là nực cười!

Lâm Phi Dật gần từng chữ nói:

- Có trách thì chỉ trách chúng mày có mắt không trông, theo Trần Tuấn Sinh cái đồ không biết sống chết đó, tao muốn lưu lại một chút cảnh cáo trên người bọn mày. Tao muốn cho Trần Tuấn Sinh biết, sau khi trêu chọc Lâm Phi Dật này thì sẽ có hậu quả như thế nào.

- Lâm... Lâm thiếu gia, đây hết thấy đều là Trần Tuấn Sinh sai khiến. Chúng tôi lấy tiền của hắn đành phải thay hắn bán mạng. Lâm thiếu gia xin thương xót bỏ qua cho chúng tôi, chúng tôi cũng không dám nữa.

Gã đàn ông liên tục cầu xin tha thứ.

Lâm Phong lúc này đột nhiên hỏi:

- Trần Tuấn Sinh một tháng cho chúng mày bao nhiêu tiền?

- Mỗi người sáu ngàn đồng.

Một đại hán trả lời.

- Sáu ngàn? Như vậy Trần Tuấn Sinh một tháng phát cho chúng mày tiền lương có hai vạn bốn ngàn đồng. Hơn nữa hắn bình thường tiêu pha, tổng cộng một tháng hắn ít nhất phải cần hơn bốn vạn đồng. Hắn chỉ là con trai của một cục trưởng công an thôi mà, làm sao có nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ đều là tiền tham ô của bố hắn âm thầm mang về?

Lâm Phong giọng điệu lạnh lạnh nói.

- Cái này... cái này chúng tôi cũng không biết.

Những đại hán này lắc đầu nói.

- Anh họ, thường ngày có một số con cháu nhà giàu nịnh bợ quyền thế của gia đình Trần Tuấn Sinh nên quần lấy hắn. Theo em biết phần lớn chi phí chi tiêu của Trần Tuấn Sinh đều là bọn con cháu nhà giàu này chi, Trần Tuấn Sinh bình thường cũng không có tiền. Về phần cha hắn có tham ô hay không còn không biết được.

Lâm Phi Dật nói.

- À, thì ra là như vậy!

Lâm Phong nói tiếp:

- Tiểu Dật, đừng dây dưa với mấy tên này. Xử trí thế nào nói nhanh lên đi, làm xong việc còn phải mời Báo ca và Hồ ca đi hát một chút chứ.

- Bọn họ ngày đó dùng tay dùng chân đánh em. Như vậy đi, em muốn lấy hai tay hai chân của bọn họ là được.

Lâm Phi Dật lạnh lùng nói.

- Như vậy việc này cứ giao cho chúng tôi làm đi.

Lôi Báo lúc này rút ra một con dao găm hàn quang lóng lánh, lạnh nhạt nói.

- Ha ha, tao thích nhất là vặn đứt tay chân của người khác. Tao đã lâu rồi không được nghe loại thanh âm trong trẻo của xương cốt gãy.

Triệu Hồ hai tay nắm chặt, mười ngón tay phát ra âm thanh “Cách cách”, nhếch miệng cười nói.

- Xin đừng...

Những gã này sau khi nghe vậy sắc mặt cả kinh, đều đứng thẳng lên cố gắng phản kháng. Đáng tiếc ở trước mặt Lôi Báo và Triệu Hồ, bọn họ cho dù phản kháng như thế nào thì cũng đều là dư thừa. Chỉ thấy Lôi Báo nắm lấy một gã, dao găm trong tay cắt đứt gân trên hai tay của gã này. “A...” theo một tiếng kêu thảm hai tay của gã này đã bị phế bỏ. Tiếp theo Lôi Báo lại cầm con dao găm sắc bén kia cắt đứt gân hai chân của gã luôn.

Sau đó, dao găm của Lôi Báo lại chỉ về phía một tên khác. Tên kia ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng và sợ hãi, cả người không ngừng run rẩy.

Cách làm của Triệu Hồ lại càng dứt khoát lưu loát, nắm luôn lấy hai cánh tay của một tên, dùng sức vặn một cái. Chỉ nghe thấy “Răng rắc” một tiếng, cánh tay của tên này đã bị vặn gãy. Vặn gãy cánh tay rồi, Triệu Hồ lại nắm lấy chân gã, một quyền hung ác nện lên đầu gối, trong tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế của

đại hán truyền đến một tiếng “Răng rắc”, một quyền nữa nện lên đầu gối của gã, lập tức đầu gối và cẳng chân của gã này xụi lơ xuống, mà bản thân gã cũng đã hôn mê luôn.

Tiếp theo, Triệu Hổ lại tóm lấy một gã khác rồi bắt đầu thủ đoạn bạo lực kia của hắn.

Sau khi Lôi Báo và Triệu Hổ xong việc, Lâm Phi Dật nói với những gã nằm trên mặt đất gần như chỉ còn chút hơi thở:

- Nhớ kỹ nói cho cậu chủ Trần Tuấn Sinh của chúng mày, đây chỉ là bước trả thù đầu tiên của Lâm Phi Dật. Kế tiếp còn có càng nhiều chuyện thú vị chờ hắn.

Sau khi nói xong thì theo bọn Lâm Phong đi ra ngoài. Khi Lâm Phong mở cửa ra lại thấy ngoài cửa vây quanh mấy nữ nhân viên phục vụ. Lâm Phong trừng mắt nhìn những nữ nhân viên phục vụ đó một cái, lạnh lùng nói:

- Nhìn cái gì, đi gọi quản lý của các cô đến đây.

- Vâng, vâng...

Một nữ nhân viên phục vụ vội vàng chạy đi.

Chỉ lát sau một người quản lý mặc âu phục đã đi tới, Lâm Phong tiến lên đón, cười nói:

- Quản lý Uông, đã lâu không gặp!

- A, đây không phải là Lâm thiếu sao? Nhanh như vậy đã giải quyết xong chuyện rồi à?

Quản lý Uông cười ha ha nói.

- Ha ha, chuyện tới đây phải nhờ vào quản lý Uông rồi. Trở về tôi sẽ gửi ông hai vạn đồng, coi như là bồi thường một ít bàn ghế đập hỏng ở trong phòng.

Lâm Phong vừa cười vừa nói.

- Ài, Lâm thiếu nói như vậy chính là trách móc rồi, nói thế nào chúng ta cũng là bằng hữu từ lâu. À mà ở trên tầng ba, tôi đã chuẩn bị cho Lâm thiếu một phòng rộng rãi, bên trong phòng rượu nước thức ăn đồ uống đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi. Hơn nữa, tôi còn kêu ma ma giữ lại bảy tám cô nương thể đồ để Lâm thiếu các cậu tới chọn đấy, ha ha.

Uông quản lý cười nói.

- Tốt, tốt, quản lý Uông quả nhiên là bằng hữu tốt. Thế thì chúng tôi trước hết là đi lên vui vẻ, chuyện kế tiếp giao cho ông xử lý.

Lâm Phong nói.

- Không có việc gì, không có việc gì. Trong hộp đêm mỗi tối đều có người uống say đánh nhau. Cảnh sát tới tôi tùy tiện sắp xếp là qua. Quần áo đánh nhau là chuyện thường xảy ra, Lâm thiếu cứ vui chơi thoải mái đi.

Uông quản lý nói.

- Tốt, Lâm Phong ta lại thiếu quản lý Uông một cái nhân tình nữa rồi, như vậy chúng ta trước hết đi chơi đã.

Lâm Phong nói xong liền gọi Lôi Báo, Triệu Hổ bọn họ cùng đi lên phòng sang trọng trên tầng.

Đợi cho bọn Lâm Phong đi khỏi, quản lý Uông bắt đầu dặn dò những nhân viên phục vụ, nói:

- Chuyện đêm nay các cô coi như không biết gì hết, còn đứng ngây ở đó làm gì? Báo cảnh sát, nói là nơi này có quần áo, hai nhóm người đánh nhau, sau khi đánh xong một nhóm người chạy mất, còn không đi mau!

- A!

Một nhân viên phục vụ phản ứng lại, vội vàng đi báo cảnh sát!

Lúc này, bọn Lâm Phong đã ở trong phòng sang trọng ôm những cô nương thể đồ chân trần, ở trong phòng khoái hoạt!

102. Chương 103: Các Vị Khách Thần Bí Ở Nam Thiếu Lâm.

Lúc này khách hành hương đến Nam Thiếu Lâm thấp hương bái Phật đã xuống núi trở về, mà Nam Thiếu Lâm cũng sắp đóng cửa. Nhưng trên con đường nhỏ gấp ghềnh lại có thêm ba người đang chậm chậm đi về phía chùa.

Ở giữa là một lão nhân gần sáu mươi, lão nhân này chân bước đã không còn linh hoạt, hai bên có một nam một nữ đỡ lão đi. Giờ phút này trên khuôn mặt đã nhiều lần trải qua tang thương của lão nhân toát ra vẻ kích động. Trong đôi mắt đục lại bắn ra tinh quang, bước chân tập tễnh kia dường như hận không thể lập tức đến ngay Nam Thiếu Lâm được mà lại phải đi tới từng bước một.

Bên trái lão nhân này là một cô gái trẻ mặc một bộ quần áo màu bạc, ngay cả là trong bóng đêm tối đen kia cũng không che lấp được vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô gái này. Cô gái trẻ này ngũ quan tinh tế như được chạm khắc ra, mỗi phần một tác đều bóng loáng tuyết bạch, có vẻ xinh đẹp động lòng người, thêm một chút thì thừa một chút thì thiếu. Đặc biệt trên người nàng phát ra cảm giác lạnh lẽo giống như núi băng lại khiến người ta không dám nhìn thẳng. Nàng là một cô gái để nam nhân ngưỡng mộ chứ không phải để chạm đến, bởi vì từ trên người nàng phát ra hàn ý lạnh lạnh làm cho người ta không dám tiếp cận.

Bên phải lão nhân là một thanh niên da ngăm đen, cao khoảng một mét chín lăm, toàn thân rắn chắc giống như một tòa núi nhỏ. Hai tay của hắn rắn chắc, cơ bắp trên người nổi lên cuộn cuộn, mỗi nhìn qua giống như một đám đá xếp vào cùng một chỗ. Bất kỳ người sáng suốt nào cũng đều nhìn ra đây là một tên to con nguy hiểm. Nếu nói hắn có thể một quyền đánh chết một con hổ cũng tuyệt không có người hoài nghi, mà trên thực tế, người thanh niên khôi ngô giống như tòa núi nhỏ này quả thực có năng lực như vậy. Thế nhưng, người thanh niên khôi ngô này ở trước mặt lão nhân lại giống như một đứa bé ngoan ngoãn, hơi cúi đầu nâng lão nhân kia từng bước đi về phía trước.

Lúc này, cửa chính của Nam Thiếu Lâm trang nghiêm kia đã ở gần ngay trước mắt, lão nhân chỉ tay về Nam Thiếu Lâm, ngữ khí kích động nói:

- Mười tám năm rồi. Sau mười tám năm ta lại đi tới Nam Thiếu Lâm một lần nữa. Mười tám năm này cuối cùng đã trôi qua.

- Ngô bá, người đi thông thả, sắp đến Nam Thiếu Lâm rồi.

Thanh niên giống tòa núi nhỏ nói.

- Được được được, bác đây là tâm tình kích động, tâm tình kích động.

Lão nhân được kêu là Ngô bá kia tiếp tục đi về phía trước. Đi tới trước cửa Nam Thiếu Lâm, Ngô bá nói với nam nhân khôi ngô kia:

- Kim Cương, cháu đi gõ cửa, có Ngân Hồ đỡ bác là đủ rồi.

- Vâng, Ngô bá!

Anh thanh niên khôi ngô tên là Kim Cương nói xong liền đi về phía trước gõ cửa chính được sơn hồng của Nam Thiếu Lâm.

“Kẹt” một tiếng, cửa chính của Nam Thiếu Lâm đã mở ra. Một tăng nhân trẻ tuổi đi ra, thì ra chính là đại sư huynh Tuệ Phương của Sở Phàm.

- Các vị thí chủ, nếu là tới thấp hương bái Phật xin mời ngày mai quay lại. Hiện giờ Nam Thiếu Lâm đóng cửa rồi.

Tuệ Phương chấp tay hành lễ, nói.

- Vị tiểu sư phụ này, tôi tới tìm Từ Viễn phương trưởng đại sư, xin phiền tiểu sư phụ có thể thông báo một tiếng.

Ngô bá nói.

- Thí chủ, thật sự xin lỗi. Sư phụ tôi đang ở thiền phòng tĩnh tu ngộ đạo. E là không gặp mặt bất cứ ai.

Tuệ Phương nói.

- Tiểu sư phụ, chúng tôi không ngại ngần dậm xa xôi mà đến chính là muốn cầu kiến Từ Viễn phương trưởng đại sư, xin phiền cậu đi vào thông báo một tiếng. Chỉ cần nói cố nhân Ngô Bác cầu kiến là được.

Lão nhân tự xưng là Ngô Bác ngữ khí kiên định nói.

Tuệ Phương sau khi nghe vậy nhìn ra lão giả này không tầm thường, vì vậy hấn nói:

- Như vậy lão thí chủ chờ một lát, tôi đi vào thông báo một tiếng.

Chỉ lát sau Tuệ Phương đã đi ra, chấp tay hành lễ, nói:

- Sư phụ nói, mời lão thí chủ vào trong chùa. Mời theo tôi tiến vào.

- Được được, xin phiền tiểu sư phụ đi trước dẫn đường.

Ngô Bác nói.

Tuệ Phương đi trước dẫn đường. Đến trước thiền phòng của phương trưởng đại sư thì gõ cửa, nói:

- Sư phụ, Ngô lão thí chủ đến rồi, đang đợi ở ngoài cửa.

Lúc này cửa thiền phòng của phương trưởng đại sư “kẹt” một tiếng mở ra. Từ Viễn đại sư đức cao vọng trọng được toàn bộ đất nước Hoa Hạ ca tụng, phương trưởng của Nam Thiếu Lâm đi ra. Rồi phương trưởng đại sư chấp tay hành lễ, tuyên câu phật hiệu, nói:

- A Di Đà Phật! Có bằng hữu từ phương xa tới, lão nạp không thể nghênh đón từ xa mong Ngô thí chủ thứ tội.

- A Di Đà Phật! Sau mười tám năm từ biệt, phương trưởng đại sư vẫn nhanh nhẹn như trước. Đây là may mắn của Nam Thiếu Lâm, cũng là may mắn của Hoa Hạ chúng ta.

Ngô Bác cũng tuyên câu phật hiệu, nói.

- Ha ha, Ngô thí chủ mời vào trong nói chuyện.

Phương trưởng đại sư nói xong quay mặt về phía Tuệ Phương, nói:

- Tuệ Phương, con dẫn người bảo vệ thiền phòng. Trong vòng mười thước không cho bất luận kẻ nào tới gần.

- Vâng, sư phụ!

Tuệ Phương tuân lời rời đi.

- Ngân Hồ, con và Kim Cương đứng canh ở ngoài cửa, bác đi vào ôn chuyện với phương trưởng đại sư.

Ngô Bác nói với nữ tử xinh đẹp mặc bộ đồ màu sáng bạc bên cạnh.

- Vâng, Ngô bá.

Nữ tử xinh đẹp kêu Ngân Hồ kia lên tiếng trả lời.

Sau khi đi vào thiền phòng, phương trưởng đại sư đóng cửa lại, chỉ vào cái bàn bên cạnh nói:

- Ngô thí chủ mời ngồi, viện tự đơn sơ, lão nạp chiêu đãi không chu toàn, vẫn xin thứ lỗi.

- Phương trưởng đại sư khách sáo rồi. Phương trưởng đại sư mời ngồi, mời ngồi.

Ngô Bác vội vàng nói.

Phương trượng đại sư sau khi ngồi xuống, chậm chậm rót chén trà đưa cho Ngô Bắc, nói:

- Đã mười tám năm. Mười tám năm thoáng cái đã trôi qua. Thật sự là thế sự vô thường!

Lúc này, Ngô Bắc đột nhiên từ trên ghế đứng dậy quay về phía phương trượng đại sư gập gối quỳ xuống, nói:

- Mười tám năm qua đa tạ ơn dưỡng dục của phương trượng đại sư với thiếu chủ. Ngô Bắc suốt đời không quên. Ân tình của đại sư, Ngô Bắc không cách nào báo đáp, xin phương trượng đại sư nhận một lay của Ngô Bắc.

- Ngô thí chủ, mau mau xin đứng lên, mau mau xin đứng lên, người đây là muốn lão nạp chết sớm sao.

Phương trượng đại sư nói xong vội vàng đứng lên, đỡ lấy Ngô Bắc đang muốn quỳ lay, nói.

Phương trượng đại sư đỡ Ngô Bắc ngồi lên ghế xong, nói:

- Mười tám năm thoáng cái đã trôi qua, mà Tuệ Giác nó cũng đã trưởng thành. Mười tám năm qua lão nạp vẫn đối đãi với Tuệ Giác như con ruột, mà Tuệ Giác cũng không phụ kỳ vọng của thầy, học hành có chút thành công, lão nạp cũng an tâm.

- Ôn dưỡng dục thiếu chủ của phương trượng đại sư, xin cho phép Ngô Bắc thay lão gia trên trời có linh thiêng nói tiếng cảm ơn. Hôm nay, khi tôi nghe được tin thiếu chủ rời núi thì tâm tình kích động. Bởi vậy cố ý tới Nam Thiếu Lâm gặp mặt phương trượng đại sư.

Ngô Bắc nói.

- Từ ngày Tuệ Giác đi Bắc Kinh, lão nạp vẫn đang chờ Ngô thí chủ đến đây, ha ha.

Phương trượng đại sư vuốt râu cười, nói.

- Thiếu chủ có thể được phương trượng đại sư nuôi nấng lớn lên quả thật là may mắn của thiếu chủ. Những năm qua cũng nhờ phương trượng đại sư đã quan tâm chiếu cố tới thiếu chủ. Hôm nay Ngô mỗ cũng chính vì một sự tình của thiếu chủ mà đến.

Ngô Bắc trong mắt tinh quang lóe ra, trầm ngâm nói.

Như vậy, vị lão nhân Ngô Bắc thần bí này rốt cuộc là ai đây? Vì sao có thể kinh động phương trượng đại sư đức cao vọng trọng của Nam Thiếu Lâm, hơn nữa còn một mình tiến vào thiền phòng nói chuyện.

Mà thiếu chủ trong lời nói của lão nhân Ngô Bắc thần bí chẳng lẽ chính là Tuệ Giác mà phương trượng đại sư vừa nói?

Tuệ Giác - chính là pháp danh của Sở Phàm!

103. Chương 104: Bí Ẩn Thân Thế Của Sở Phàm.

Một loạt đệ tử tay cầm trường côn đang bảo vệ ngoài cửa thiền phòng của phương trượng Nam Thiếu Lâm, lại có cả tùy tùng của Ngô Bắc là Ngân Hồ và Kim Cương cũng đang đứng thẳng hai bên.

Trong thiền phòng, Ngô Bắc và phương trượng đại sư vẫn đang trò chuyện.

- Ngô mỗ đã đợi ngày này mười tám năm. Mười tám năm nay Ngô mỗ trông mong ngày thiếu chủ rời núi, may mà cuối cùng ngày đó cũng đã tới. Tin rằng lão gia trên trời có linh thiêng cũng có thể yên lòng rồi!

Ngô Bắc kích động nói.

- A Di Đà Phật! Oan oan tương báo tới khi nào mới dứt. Chẳng lẽ thù hận trong tâm Ngô thí chủ vẫn chưa an sao?

Phương trượng đại sư chấp tay hành lễ, tuyên phạt hiệu, nói.

- Tôi chỉ không thể cam tâm, tôi bất bình thay cho lão gia. Tôi không thể ngồi nhìn kẻ tiểu nhân nham hiểm Lam Chính Quốc sống ung dung tự tại như thế. Tôi muốn thay lão gia đòi lại công đạo. Mười tám năm nay, không một ngày nào tôi không oán hận tên tiểu nhân gian trá Lam Chính Quốc này. Nhưng tôi lại luôn cầu nguyện cho hắn. Cầu cho hắn sống lâu một chút, đợi cho tới khi thiếu chủ trưởng thành sẽ đánh bại hắn, đòi lại sự công bằng cho lão gia.

- A Di Đà Phật, ngã phạt từ bi!

Phương trưởng đại sư than nhẹ một tiếng, rồi nói tiếp:

- Mọi ân oán trong thế gian này đều chỉ là khói mây. Ngô thí chủ vậy mà trong lòng vẫn chưa buông bỏ được.

- Phương trưởng đại sư, xin thứ tội, Ngô mỗ chỉ là con người trần tục. Ngô mỗ một đời chịu ân của lão gia, vẫn đi theo bên người. Chính mắt tôi thấy người một tay buôn bán kiến lập cơ đồ. Ai dè cuối cùng lão gia chỉ vì chút sơ ý lại để cho kẻ tiểu nhân vãn xưng huynh gọi đệ với mình - Lam Chính Quốc cướp đoạt cổ đông của công ty, lấy mất quyền lực trong tay người. Lão gia cuối cùng là trở thành chủ tịch hội đồng hữu danh vô thực.

Ngô Bác kích động nói.

- Lão gia vô cùng bi phần. Điều làm cho cho người đau lòng nhất là bị anh em của mình – Lam Chính Quốc bán đứng. Đêm hôm ấy, phu nhân vào viện sinh nở, lão gia vội vàng chạy tới. Bác sĩ nói phu nhân khó sinh, cần phải mổ, nhưng rất mạo hiểm. Vì sự an toàn của hai mẹ con, lão gia đồng ý cho mổ.

Nói tới đây trong mắt Ngô Bác tràn ngập vẻ đau đớn, lão nói tiếp:

- Mổ xong phu nhân vì mất máu quá nhiều mà qua đời, may mà thiếu chủ bình yên vô sự. Biết tin phu nhân qua đời, lão gia suýt ngất xỉu tại chỗ. Chỉ sau một đêm mà mái đầu người vốn đen nhánh mà biến thành bạc trắng. Việc bị tên tiểu nhân nham hiểm bán đứng cùng với việc phu nhân qua đời là cú sốc quá lớn đối với người.

- Một tháng sau, lão gia bắt đầu chuẩn bị mọi việc. Sau đó tôi mới biết hóa ra lúc đó lão gia chuẩn bị hậu sự cho bản thân. Mà trước khi lão gia lựa chọn rời khỏi thế gian, người đã sắp đặt hết mọi việc cho thiếu chủ. Toàn bộ di sản của người để lại cho thiếu chủ đều phó thác cho tôi, sau đó người tự nhốt mình trong phòng. Ngày hôm sau khi tôi vào mới phát hiện ra lão gia đã qua đời. Lão gia mỉm cười mà nhắm mắt, không mang theo chút cừu hận tiếc nuối nào. Trước khi ra đi, người còn để lại cho tôi một phong di thư.

- Trong di thư người viết rằng người đã an bài mọi sự cho thiếu gia. Hơn nữa còn nhắc tới việc sau khi thiếu gia cai sữa thì hãy giao cho phương trưởng đại sư nuôi nấng trưởng thành. Sau này tôi mới hiểu được dụng tâm đau khổ của người. Lão gia không cho thiếu chủ trưởng thành bên tôi bởi vì lo lắng cừu hận trong lòng tôi sẽ ảnh hưởng tới sự trưởng thành bình thường của thiếu chủ. Lão gia cũng không muốn thiếu chủ sống trong cừu hận, cho nên trong di thư người mới ghi rõ rằng phải nhờ phương trưởng đại sư nuôi nấng trưởng thành.

- Lựa chọn của lão gia qua thật rất sáng suốt. Dưới sự nuôi dưỡng dạy dỗ của phương trưởng đại sư, tính tình phẩm đức của thiếu chủ quả thực đều hơn hẳn người thường. Ngô mỗ vô cùng cảm tạ.

Ngô Bác chậm rãi nói.

- A Di Đà Phật, thế sự tang thương, lòng người khó đoán. Lão nạp mười tám năm trước khi gặp Sở thí chủ cũng cảm nhận được nỗi bất hạnh sâu sắc. Chỉ mong Sở thí chủ có thể sớm an nghỉ.

Phương trưởng đại sư trầm ngâm nói.

- Lão gia thật đáng thương! Người gian khổ tạo dựng sự thống trị trên thị trường rồi bất lực nhìn người anh em tốt ngày xưa của mình cướp đi. Người đã vô cùng đau lòng. Mà phu nhân qua đời lại càng là một cú sốc lớn hơn, khiến cho lão gia cuối cùng lựa chọn rời bỏ thế giới này! Mà bận tâm duy nhất của lão gia chính là thiếu chủ. Sau khi phương trưởng đại sư đồng ý nuôi nấng thiếu chủ, người mới an tâm ra đi.

Ngô Bác nói tới đây, ngữ điệu thay đổi.

- Phương trượng đại sư, người nói, tôi có thể trở mắt nhìn lão khốn Lam Chính Quốc kia ung dung tồn tại sao? Theo tôi được biết, Lam Chính Quốc cầm quyền Tập đoàn Lam thị, tham ô hủ bại, cho vay nặng lãi, trốn thuế, nhập lậu. Chẳng qua chưa có chứng cứ rõ ràng nên không thể tố cáo được hắn. Ngô Bác tôi nếu không được nhìn thấy hắn phải chịu án tử hình thì chết không thể nhắm mắt.

- A Di Đà Phật! Ngô thí chủ, hiện giờ Tuệ Giác đã trưởng thành, lão nạp tin rằng hắn có thể tự lựa chọn được đường đi cho mình. Ngô thí chủ cũng không nên đặt quá nhiều kỳ vọng vào Tuệ Giác.

Phương trượng đại sư nói.

- Đa tạ phương trượng đại sư chỉ điểm, Ngô mỗ tự biết chừng mực. Ít nhất là muốn cho thiếu chủ biết thân thế của mình, biết cha mẹ sinh ra mình là ai. Đến tiết Thanh minh cũng để thiếu chủ đi thắp nén hương trên mộ lão gia và phu nhân, cho trọn chữ hiếu.

Ngô Bác nói.

- Giờ cũng đến lúc cho Tuệ Giác biết thân thế của mình rồi. Nhưng mong rằng Ngô thí chủ lựa chọn thời cơ thích hợp. Điều này lão nạp tin tưởng Ngô thí chủ hẳn tự có chừng mực.

Phương trượng Đại Sư nói xong chấp tay hành lễ, tuyên câu phật hiệu, nói:

- A Di Đà Phật! Ngô thí chủ, lão nạp cuối cùng xin khuyên một câu, cừu hận kéo dài mãi chỉ mang đến nỗi đau khổ vô cùng vô tận. Đôi khi buông tay ra, thể xác và tinh thần lại có thể được trọng sinh.

- A Di Đà Phật! Đa tạ phương trượng đại sư chỉ điểm! Ngô mỗ nhất định ghi nhớ trong lòng!

Ngô Bác dừng một chút, hỏi:

- Đúng rồi, thiếu chủ lần này đến Bắc Kinh là đi đâu?

- Ha ha.

Phương trượng đại sư vuốt râu cười, nói:

- Vài ngày trước có người bạn cũ Kỷ Thiên Vũ thí chủ của lão nạp đến Nam Thiếu Lâm, khẩn cầu lão nạp cho Sở Phàm xuống núi làm vệ sĩ riêng cho nhị tiểu thư thiên kim của ông ấy. Lão nạp nghĩ Tuệ Giác đã trưởng thành, nên đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, bởi vậy mới đồng ý.

- Hoá ra thiếu chủ đã tới chỗ Kỷ Thiên Vũ làm à. Kỷ Thiên Vũ lúc mới vừa thành lập Công ty Bất động sản Quốc Cảnh, lão gia cũng từng trợ giúp hắn. Lão gia với hắn cũng rất có giao tình. Thiếu chủ tới chỗ hắn, tôi cũng yên tâm.

Ngô Bác vui mừng cười nói.

- Lão nạp cũng hy vọng Tuệ Giác có thể ở những nơi rộng lớn như thủ đô mà trải nghiệm, trưởng thành. Đó mới là kỳ vọng của cha mẹ hắn!

Phương trượng đại sư trầm ngâm nói.

- Kỳ thật có lúc Ngô mỗ cũng đã cảm thấy, chỉ cần thiếu chủ có thể sống thật thoải mái, hạnh phúc là tôi cũng vui rồi.

Ngô bác tràn đầy cảm xúc nói.

- Ngô thí chủ có thể hiểu được điểm ấy là tốt rồi. Mời, uống trà, uống trà.

Phương trượng đại sư nói.

- Một ly trà này Ngô mỗ xin kính phương trượng đại sư. Đa tạ phương trượng đại sư có ân dưỡng dục thiếu chủ!

Ngô Bác nói xong uống một hơi cạn sạch, rồi nói tiếp:

- Phương trượng đại sư, Ngô mỗ cũng phải đi rồi. Khi nào chuẩn bị xong tôi sẽ đến Bắc Kinh. Tôi sẽ không gặp mặt thiếu chủ ngay đâu, tôi muốn quan sát cậu ấy trước đã.

- Ngô thí chủ đi thông thả. Thứ cho lão nạp không thể tiến xa. Nhớ kỹ, đừng để cừu hận ảnh hưởng đến bản thân mình, ảnh hưởng đến người thân của mình.

Phượng trượng đại sư trầm ngâm nói.

- Lời của phượng trượng đại sư Ngô mỗ sẽ ghi nhớ trong lòng. Cáo biệt!

Ngô Bác nói xong liền vái phượng trượng đại sư vái một vái rồi xoay người rời đi.

Phượng trượng đại sư nhìn bóng dáng Ngô Bác đang rời đi, tuyên một câu Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Thiên hạ rộng lớn, cuộc đời chìm nổi. Tuệ Giác, mong con nhớ kỹ câu châm ngôn sư phụ đã tặng con – tiềm long thận dụng!

(DG: TIỀM LONG là chỉ thiên tử lúc chưa lên ngôi. Câu trên có nghĩa là kẻ làm việc lớn thì phải biết cẩn trọng.)

104. Chương 105: Dã Tâm Của Sở Phàm.

Trên đường xuống núi, Kim Cương không kìm nổi hỏi:

- Ngô bá, có tin tức của thiếu chủ không?

- Có, thiếu chủ hiện giờ đang ở Bắc Kinh. Ta đã đợi giờ khắc này mười tám năm rồi.

Ngô Bác giọng điệu kích động nói.

- Ngô bá, thiếu chủ nếu đã xuống núi rồi thì chúng ta cũng nên xuống núi thôi, phải không?

Kim Cương nóng lòng xúc động muốn đi.

- Các cháu có còn nhớ rõ điều bác dạy các cháu không?

Ngô Bác đột nhiên giọng điệu trầm xuống, nói.

- Nhớ rõ, chính là thề sống chết nguyện trung thành với thiếu chủ!

Kim Cương và Ngân Hồ cùng đồng thanh nói.

- Tốt lắm, các cháu ghi tạc trong lòng là tốt rồi!

Ngô Bác nói xong cảm khái nói:

- Mười tám năm nay bác đã âm thầm thành lập một tập đoàn tư nhân. Mục đích chính là tạo dựng một hậu phương vững chắc cho thiếu chủ. Hiện giờ tập đoàn đã phát triển lớn mạnh, ngày càng trưởng thành, là thời điểm xuống núi rồi.

- Nói vậy tập đoàn phải chuyển tới Bắc Kinh ư?

Kim Cương hỏi.

- Không sai, lần này bác về rồi sẽ bắt tay vào xử lý mọi việc, chuyển toàn bộ tập đoàn về thủ đô. Kim Cương, cháu về cùng bác, chú ý những hạng mục có liên quan đến việc di chuyển tập đoàn. Còn Ngân Hồ, đêm nay cháu bay đến thủ đô luôn đi. Nhiệm vụ của cháu chính là âm thầm bảo hộ thiếu chủ. Tuyệt không thể để thiếu chủ gặp chút sơ sẩy.

Ngô Bác trầm giọng nói.

- Dạ, Ngân Hồ biết rồi.

Cô gái lạnh tựa băng sơn, nhưng đẹp như yêu mỹ lên tiếng trả lời.

Ngô Bác gật gật đầu, nói:

- Ủi được rồi, bác sẽ cho cháu biết địa chỉ của thiếu chủ ở Bắc Kinh và các đặc điểm ngoại hình của cậu ấy. Cháu đến nơi rồi tìm được thiếu chủ thì lập tức thông báo cho bác biết. Sau đó, cháu chỉ cần âm thầm bảo hộ an toàn cho thiếu chủ là được.

Sau khi phân công xong, Ngô Bác được hai người Ngân Hồ và Kim Cương dìu đỡ cùng xuống núi.

Đường Tân Hải, biệt thự Lam Hải.

Đại tiểu thư và nhị tiểu thư ăn cơm chiều xong thì ngồi ở phòng khách xem TV tán gẫu. Sở Phàm cũng ngồi bên cạnh.

- À chị ơi, chị có cảm thấy Tiểu Ngốc Ngốc mới nhìn thì hình thức không phải hơn người nhưng lại thường làm chúng ta kinh ngạc không?

Nhị tiểu thư ra vẻ thâm trầm bình luận.

- Hả? Có phải thế không? Xem ra Tiểu Vân hiểu về Tiểu Sở thực là sâu sắc. Nhưng ý em bảo Tiểu Sở làm cho em kinh ngạc là thế nào?

Đại tiểu thư mỉm cười nói.

- Chị, chị biết không, hôm nay khi Tiểu Ngốc Ngốc chơi bóng rổ ở trong trường em còn có thể úp rổ hai tay đấy. Thật là lợi hại! Tiểu Ngốc Ngốc vừa ra sân đã liên tiếp ghi mười bàn, đánh bại đội bóng lợi hại nhất trường em, chị thấy đáng nể không?

Nhị tiểu thư nói với vẻ mặt tự hào, cứ như là đang nói đến thành tích của chính mình vậy.

- Nhị tiểu thư, cô đừng cho tôi đi tàu bay giấy nữa. Tổng cộng tôi mới ném có được có hai bàn. Hơn nữa một bàn là tôi định chuyền bóng lại ném bậy ném bạ mà vào thôi. Kỳ thật tôi căn bản chẳng biết chơi bóng rổ.

Sở Phàm vội vàng nói.

- Hừ, làm gì mà khiêm tốn thế. Tiểu Ngốc Ngốc cứ hay khiêm tốn. Mau mau khai hết ra cho tôi, nói cho rõ ràng, anh còn có những điểm gì đặc biệt lợi hại nào. Tất cả nói cho tôi biết hết, để tôi chuẩn bị sẵn tâm lý. Nếu không có ngày anh lại đột nhiên trở tài thì tôi lại phải kinh ngạc lần nữa.

Nhị tiểu thư hơi ngang ngược nói.

- Tiểu Vân, đừng làm loạn nữa. Em ăn nói kiểu gì thế hả?

Đại tiểu thư trừng mắt nhìn nhị tiểu thư một cái, bực mình nói.

- Chị không tin lời em à? Đúng rồi, em đã quay lại trận đấu hôm nay của Tiểu Ngốc Ngốc. Để em lấy cho chị xem.

Nhị Tiểu thư nói xong vội vàng chạy đi lấy máy quay DV, mở đoạn ghi hình trận đấu hôm nay ra đưa cho đại tiểu thư xem. Nhị tiểu thư còn cố ý tua đến đoạn Sở Phàm thực hiện động tác nhảy lên úp rổ thật ngoạn mục cho đại tiểu thư xem.

Đại tiểu thư vừa xem vừa gật đầu, nói:

- Đúng rồi, không sai, không sai. Tiểu Sở, quả thật là anh chơi không tồi mà.

Sở Phàm cười khờ khạo, nói:

- Đại tiểu thư quá khen rồi. Thật sự là không biết chơi bóng rổ mấy đâu.

- Chị à, đột nhiên em phát hiện ra là Tiểu Ngốc Ngốc chính là một kẻ toàn tài. Hắn cứ như là cái gì cũng tinh thông vậy. Ví dụ như diễn xuất chẳng hạn. Em thậm chí còn nghi hắn có phải đã từng học ở Học viện Hí kịch hay không. Em thấy khi hắn sắm vai bạn trai của chị thì diễn rất giống nhé. Có lúc em thậm chí cảm thấy được chị với hắn đúng là đang yêu. Ô mà thực ra cũng rất xứng đôi.

Nhị Tiểu thư nói.

Đại tiểu thư nghe xong sắc mặt ửng đỏ, trừng mắt nhìn nhị tiểu thư, nói:

- Em nói bậy bạ gì đó hả? Con gái nhà ai mà suốt ngày ngày cứ nhắc mãi chuyện bạn trai bạn gái thế hả? Tình huống lúc ấy có chút đặc biệt, nên mới để Tiểu Sở tạm thời đóng giả bạn trai chị. Tiểu Vân, em đừng có nghĩ lung tung.

“Da~~ ” nhị tiểu thư làm mặt quỷ về phía đại tiểu thư, nói:

- Em về sau cũng nhờ Tiểu Ngốc Ngốc giả dạng làm bạn trai của em. Lúc nào em đi dạo phố thì Tiểu Ngốc Ngốc cũng phải đi cùng. Khi em đứng lại thì Tiểu Ngốc Ngốc phải đứng sau lưng, còn phải phụ trách xách đồ giúp em. Tốt quá, hehe.

Nhưng mà Sở Phàm nghe được thì lại cảm thấy tuyệt đối không tốt chút nào. Hắn bĩu môi, nói:

- Nhị tiểu thư, tôi lại cảm thấy như vậy không được tốt đâu? Người ta chẳng phải đã nói là đàn ông không thể đa tình sao? Nếu tôi đã là bạn trai đại tiểu thư, thì làm sao lại là bạn trai của cô được nữa.

Nhị tiểu thư sau khi nghe vậy không kìm nổi cười “khúc khích”. Nàng phát hiện ra Sở Phàm đôi khi ngốc nghếch một cách đáng yêu.

Sắc mặt đại tiểu thư càng thêm ửng đỏ, nàng hơi u oán lườm Sở Phàm một cái, nói:

- Tiểu Sở, anh chỉ đóng giả làm bạn trai của tôi thôi chứ cũng không phải là thật. Mà nếu đã không phải thật thì anh cũng có thể giả trang làm bạn trai Tiểu Vân mà. Cái này thì có gì mà đa tình hay không chứ.

- Ô

Sở Phàm làm bộ như nửa hiểu nửa không, tiếp tục hỏi:

- Thế giả sử tôi là bạn trai đại tiểu thư rồi thì có phải là sẽ không thể làm bạn trai nhị tiểu thư đúng không?

Nhị tiểu thư cười như chuông bạc, giọng điệu đầy ý tứ khiêu khích, nói:

- Có thể chứ. Nhưng còn phải xem anh có bản lĩnh này hay không đã, hắc hắc!

Khi Sở Phàm nói ra những lời này thì đại tiểu thư bỗng giật mình, không hiểu thế nào. Trong nháy mắt, tất cả các hình ảnh có liên quan Sở Phàm giống như một thước phim hiện lên trong đầu nàng. Sở Phàm ở khu giải trí KTV biểu diễn vô cùng bình tĩnh trầm ổn, cùng với thân thủ cực cao. Lúc Sở Phàm hát đầy cảm xúc, tiếng ca hồn hậu, trầm thấp, bi thương. Khi Sở Phàm giả trang làm bạn trai nàng, trong lúc ôm nàng thể hiện một tia nhu tình ấm áp... Tất cả đều hiện lên trong đầu nàng.

Bản thân đại tiểu thư cũng cảm thấy khó tin, “Sao tự nhiên mình lại liên tưởng đến những chuyện đã trải qua với Sở Phàm nhỉ?”

Đại tiểu thư sau khi khôi phục tinh thần, bực bội nói với nhị tiểu thư:

- Tiểu Vân, em lúc nào nói chuyện cũng không phân biệt lớn nhỏ gì cả. Có đùa gì cũng không nên tới mức đó.

-Em có đùa đâu. Tiểu Ngốc Ngốc, anh mà có khả năng theo đuổi được cả tôi và chị tôi thì như vậy chúng ta sẽ vui vẻ làm bạn gái của anh, ha ha

Nhị tiểu thư thoải mái cười. Kỳ thật nàng nói lời này cũng chẳng suy nghĩ gì. Bởi vì nàng cảm thấy chuyện này không có khả năng xảy ra. Chỉ là nàng định đùa Sở Phàm thôi.

Nào biết được, Sở Phàm nghe nàng nói, trong lòng thầm nghĩ “Kỳ thật là mình vẫn có cái dã tâm là tay trái ôm đại tiểu thư, tay phải ôm nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư đã nói thế thì mình sẽ không khách sáo. Tuy nhiên việc này đúng là cũng không dễ làm. Chung quanh đại tiểu thư, nhị tiểu thư có bao nhiêu gã bảnh bao tuần tú. Phải mở một đường máu giữa đám bảnh bao tuần tú đó. Nói thế tuy không dễ nhưng cũng không phải là quá khó.

Nghĩ vậy rồi Sở Phàm nhếch mép cười thản nhiên.

105. Chương 106: Chia Sẻ Sự Lo Lắng Với Đại Tiểu Thư.

- Này, Tiểu Ngọc Ngọc, anh một mình vụng trộm cười cái gì đó? Có phải đang có âm ý hay không?

Nhị tiểu thư thành linh lớn tiếng nói.

- A~~

Sở Phàm phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác nhìn chung quanh, ngạc nhiên nói:

- Âm ý? Cái gì là âm ý?

Nhị tiểu thư lườm Sở Phàm một cái, tức giận nói:

- Bộ dáng vừa rồi của anh chính là có âm ý, một bộ dáng chẳng tốt đẹp gì, làm tôi không thể không nghĩ tới một từ- sắc lang!

“Phụt ” nghe xong câu nói cuối cùng của nhị tiểu thư, Sở Phàm vừa uống xong ngụm nước trà không kìm nổi liền phun ra, làm ướt cả sàn nhà. Tiếp theo Sở Phàm thần tình vô tội nhìn nhị tiểu thư, giọng điệu rất là oan ức nói:

- Nhị tiểu thư, cô, cô đừng ngậm máu phun người nhé, sao cô lại liên hệ tôi với hai từ ‘sắc lang’ được cơ chứ? Tôi đến từ Nam Thiếu Lâm đó!

- Từ Nam Thiếu Lâm tới chẳng nhẽ không thể là sắc lang sao? Hơn nữa, anh là tặc gia đệ tử. Hừ, ai biết được bản chất của anh như thế nào?

Nhị tiểu thư hừ một tiếng nói.

Đại tiểu thư ở bên cạnh đang uống trà sữa, không kìm nổi cười nói:

- Tiểu Vân, em cũng thật là. Em xem em nói cho Tiểu Sở mặt đỏ bừng bừng rồi kìa, nói thêm chút nữa là sẽ khiến Tiểu Sở đứng ngồi không yên vì bị oan uổng đó.

Sở Phàm đúng là đứng ngồi không yên thật, nhưng cũng không phải bởi vì bị oan uổng. Kỳ thực, nhị tiểu thư nói rất đúng, hắn chính là một sắc lang - chuẩn không cần chỉnh. Hơn nữa tư tưởng còn rất hạ lưu dâm đảng, chẳng qua bề ngoài ra vẻ là thuần khiết thôi. Hắn đứng ngồi không yên là bởi vì bị nhị tiểu thư một câu vạch trần hết cả bản chất của mình, tiết lộ ra đây, cho nên hắn mới kích động như vậy.

May mà nhị tiểu thư chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, bởi vì nàng cũng không có chứng cứ xác thực gì có thể chỉ ra Sở Phàm chính là một con sói đội lốt người!

Sở Phàm sau khi được đại tiểu thư trợ giúp càng trở nên hữu lý hợp tình. Nhị tiểu thư lườm hắn một cái, nói:

- Chị, chị có cảm thấy gần đây ngủ cũng không an giấc hay không? Cảm giác giống như đang bị rình rập vậy. Em đang nghi ngờ rằng không biết có phải lúc chúng ta ngủ Tiểu Ngọc Ngọc chạy đến cửa phòng chúng ta nhìn trộm không?

Sở Phàm vừa nghe được những lời này của nhị tiểu thư thì giật nảy mình, nghĩ thầm, “chẳng lẽ hành động lén lút nhìn trộm của mình bị nhị tiểu thư phát hiện rồi?” Tuy nhiên nghe tới cuối cùng Sở Phàm mới thoáng yên lòng, hoá ra nhị tiểu thư chỉ là cảm giác mà thôi, tuy nhiên từ điểm đó cũng có thể thấy rằng cảm giác của nhị tiểu thư rất linh mãnh, sau này có nhìn trộm càng phải cẩn thận hơn.

Đại tiểu thư xinh đẹp cơ trí cũng chỉ cười cười, nói:

- Tiểu Vân, sao lại có thể như vậy chứ, là em nghĩ quá nhiều thôi, Tiểu Sở hử không phải là người như vậy.

- Chị, chị sao lại luôn nói tốt cho hắn vậy chứ? Sao lại không giúp Tiểu Vân? Chẳng lẽ chị và Tiểu Ngọc Ngọc giả lại hóa thật. Tiểu Ngọc Ngọc đã trở thành bạn trai thật sự của chị sao?

Nhị tiểu thư bĩu môi làm nũng với chị mình.

- Chị, chị chỉ là nói theo sự thật thôi, em lại nói đi đâu thế hả, thật là! Không nói nữa, chị còn có công chuyện cần phải đi giải quyết.

Đại Tiểu thư nói.

- Chị, gần đây thấy chị cả ngày vội vã, lại hay không vui. Có phải công việc có gì khiến chị phiền lòng hay không?

Nhị Tiểu thư hỏi.

Sở Phàm trong lòng khẽ động, không khỏi nhớ tới nét mặt u sầu của đại tiểu thư mấy ngày trước. Đó là đại tiểu thư vì chuyện tiêu thụ dãy nhà mới xây dựng gần đây tại Lam Cảnh của công ty Bất động sản Quốc Cảnh mà lo lắng. Như vậy vấn đề này đến giờ vẫn làm đau đầu đại tiểu thư đây.

- Ủ, bởi vì dãy nhà mới xây dựng của công ty bán không được, mấy ngày nay đều khiến chị buồn muốn chết.

Đại tiểu thư thở dài nói.

- Sao? Sao lại không bán được chứ? Trung Quốc có mười hai triệu dân, hơn nữa dân cư hàng năm đổ về thành thị không ngừng gia tăng. Theo lý thuyết thì nhà ở phải là cung không đủ cầu mới đúng.

Sở Phàm thuận miệng nói.

- Nói là nói như vậy, nhưng là nếu giá cả nhà quá cao thì những người bình dân muốn mua cũng mua không nổi.

Nhị Tiểu thư nói.

- Từ khi nguy cơ tài chính bùng nổ tới nay, công ty đã hạ giá dãy nhà này xuống mức thấp nhất có thể rồi. Muốn lấy đó làm điểm cạnh tranh nhất. Nhưng hiệu quả vẫn không tốt hơn là bao.

Đại tiểu thư giọng điệu thể hiện sự bất đắc dĩ nói.

- Kỳ thật nếu những người bình dân thật tình muốn mua nhà thì bọn họ sẽ không quá để ý đến một chút chênh lệch giá cả đâu. Ngược lại, nếu cô đem hạ giá nhà xuống thấp quá, thấp hơn nhiều so với giá cả trung bình thì lại phản tác dụng, lại khiến người mua không muốn bỏ tiền ra đâu. Vì sao à? Bởi vì người dân đã hình thành một quan niệm tiêu dùng, của rẻ là của ôi, đặc biệt đối với nhà ở thì họ lại càng chú ý. Cho nên nếu muốn bán được nhà thì đầu tiên phải có giá hợp lý, thứ hai là phải nắm bắt được tâm lý của người dân.

Sở Phàm chậm rãi nói.

Đại tiểu thư sau khi nghe vậy suy nghĩ kỹ một chút, nàng gật gật đầu, mỉm cười cười nói:

- Tiểu Sở, anh nói rất có lý. Như vậy nếu anh là một người muốn mua nhà, anh sẽ xem xét đến những điểm gì ở căn nhà đó?

- Đầu tiên là phải xem xét giá nhà, sau đó tới kiến trúc căn nhà, chất lượng thi công. Nhưng mà, tôi cho rằng, hiện tại quan niệm của mọi người về nhà ở dần dần có sự thay đổi, quan trọng thì phải nói tới bảo vệ môi trường.

Sở Phàm trong mắt tinh quang chớp động, trầm giọng nói.

- Bảo vệ môi trường ư?

Đại tiểu thư sau khi nghe được lời nói của Sở Phàm trong đầu linh cơ khẽ động. Nàng cảm thấy được dường như mình có ý tưởng nào đó, nhưng rồi lại nghĩ mãi chẳng ra, nàng vội vàng hỏi:

- Tiểu Sở, anh có thể nói cụ thể hơn một chút hay không?

- Khi ý thức bảo vệ môi trường dần dần tăng lên, người tiêu dùng càng lúc càng quan tâm tới hoàn cảnh nơi ở của mình, càng thêm chú ý tới hoàn cảnh xung quanh căn nhà. Có thể tưởng tượng một chút, nếu địa phương anh ở vừa bẩn vừa loạn, rất hay tranh cãi âm ỉ, nhìn khắp nơi không thấy có người quản lý trật tự vệ sinh, các anh sẽ mua căn nhà như vậy sao? Cho dù là có tiện nghi tới đâu, đối với một số người ở thành phần giai cấp tri thức mà nói, bọn họ sẽ không mua căn nhà như vậy!

Sở Phàm dừng một chút, tiếp tục nói:

- Việc này và nhóm đối tượng tiêu thụ mà khu nhà khi xây dựng nhằm vào có liên quan chặt chẽ. Nếu xây dựng khu nhà là nhằm vào một số người mua có trình độ thấp, như vậy phương diện bảo vệ môi trường này có thể tạm không cần lo lắng. Nhưng nếu như khu nhà lại nhằm vào thành phần tri thức và những người có thu nhập cao, thì như vậy vấn đề này cần xem xét kỹ càng hơn.

- Ủ, Tiểu Sở, anh phân tích thật sự đúng. Như vậy theo anh vấn đề bảo vệ môi trường của khu nhà phải làm sao mới đáp ứng được tâm lý của đại bộ phận người tiêu thụ?

Đại tiểu thư tiếp tục hỏi.

- Tôi cảm thấy cần thay đổi tư duy tác đất tác vàng, tận dụng mọi khoảng không để xây dựng khu nhà ở, phải chú trọng tới ánh sáng mặt trời, những khoảng cây xanh. Xây dựng khu nhà hài hòa với thiên nhiên sẽ tốt cho người mua. Cô nếu suy nghĩ cho người mua, người mua mới có thể cảm nhận được thành ý của cô, họ mới có thể nghĩ tới việc mua nhà của cô, đây chính là hình thức đôi bên cùng có lợi.

Sở Phàm chậm rãi phân tích.

Đại tiểu thư nghe vậy gật đầu, đồng ý nói:

- Tiểu Sở, anh nói rất đúng, khu nhà khi xây dựng đúng là phải chú trọng vấn đề bảo vệ môi trường. Như vậy anh có thể chỉ ra khu nhà hiện nay vì sao lại tiêu thụ chậm như vậy chẳng?

- Nguyên cơ tài chính chột bùng nổ đúng là ảnh hưởng rất lớn tới thị trường nhà đất. Đây là trong những một nhân tố trọng yếu. Nhưng, về mặt tương đối thì nguyên cơ tài chính ảnh hưởng tới những xí nghiệp tập đoàn lớn nhiều hơn, còn đối với những người thu nhập cao hoặc trung bình lại tác động không lớn. Nói cách khác loại người này hoàn toàn đủ khả năng mua nhà, vậy vì cái gì mà họ lại không mua đây?

Sở Phàm dừng một chút, tiếp tục nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì bọn họ luôn luôn chờ đợi, chờ khi thị trường nhà đất xuống càng thấp, tới khi không thể xuống thấp hơn bọn họ mới bỏ tiền ra mua. Chuyện này chắc mọi người đều hiểu rõ. Cho tới bây giờ, nếu tôi đoán không lầm thì thị trường nhà đất đã xuống tới mức rất thấp, gần như không thể thấp hơn rồi. Nếu thị trường nhà đất đóng băng thì thị trường chứng khoán cũng sụp đổ. Như vậy trong tình huống này người mua vì sao vẫn chậm chạp không muốn mua nhà nhỉ?

Sở Phàm nói xong dừng một chút, nhìn về phía đại tiểu thư, lúc này nhị tiểu thư cũng không rời mắt khỏi Sở Phàm, bởi vì Sở Phàm đã nói đến mấu chốt của vấn đề.

Sở Phàm không chút lo lắng, thủng thẳng uống ngụm trà, sau đó từ từ nói:

- Một chữ thôi, CHỜ! Người tiêu thụ có lẽ vẫn đang đợi, tuy nhiên họ không phải chờ cho giá nhà tiếp tục giảm, mà là họ vừa chờ đợi vừa so sánh xem nơi nào bán nhà hấp dẫn hơn, so bì từng chút một. Một khi đã so sánh được rồi, lúc đó người tiêu thụ sẽ nhanh chóng mua nhà. Cho nên, lúc này chính là thời điểm mấu chốt, lúc này doanh nghiệp nào hành động mau lẹ, nhanh tay, tuyên truyền đúng lúc thì sẽ dành được thắng lợi.

Đại tiểu thư nghe vậy thần sắc trên mặt kích động vô cùng, ánh mắt nàng toát ra vẻ vui sướng, nàng không kìm nổi kích động nói:

- Oa, Tiểu Sở, anh thật sự là quá lợi hại, tôi cảm thấy anh so với nhóm marketing bên cạnh tôi còn giỏi hơn nhiều. Anh nếu có thể ở bên trợ giúp tôi thì tốt rồi!

- Đại tiểu thư, tôi bất cứ lúc nào cũng đều nguyện ý chia sẻ sự lo lắng với cô.

Sở Phàm kiên định nói.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng vô cùng cảm động, nàng nói:

- Vậy anh có thể đưa ra vài đề nghị cho dãy nhà của công ty tại Lam Cảnh hay không?

- Không thể, bởi vì tôi hoàn toàn không biết gì về khu nhà ấy cả, không có chút thông tin gì. Phải biết rằng quyết sách gì cũng đều cần có thông tin, không có thông tin tôi thật sự là không có thể đưa ra đề nghị, chỉ sau khi tôi tự mình đi khảo sát khu nhà ở Lam Cảnh mới có thể đưa ra đề nghị với đại tiểu thư.

Sở Phàm nói chi tiết.

- Như vậy Tiểu Sở, anh nếu có rảnh thì nói với tôi một tiếng, tôi dẫn anh đi khảo sát khu nhà ở Lam Cảnh một chút. Tôi đang rất cần ý kiến của anh.

Đại Tiểu thư nói. Không biết tại sao, nàng đột nhiên phát giác nàng rất cần Sở Phàm!

- Tốt, tôi sẽ tận lực trợ giúp Đại tiểu thư.

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nghe vậy mỉm cười nhẹ nhàng. Nụ cười giống như hoa sen chớm nở, tươi đẹp động lòng người chẳng gì sánh nổi.

Sở Phàm nhìn đại tiểu thư mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, “đại tiểu thư, tôi bất cứ lúc nào cũng vui lòng chia sẻ sự lo lắng với cô. Bởi vì tôi thích nhìn vẻ tươi cười xinh đẹp của cô!”

.

106. Chương 107: Thảo Luận Về Ngược.

Sở Phàm ngủ say như chết, thẳng một mạch cho tới hôm sau. Đang lúc mơ mơ màng màng, loáng thoáng nghe thấy tiếng đập cửa, hần mắt nhắm mắt mở bước xuống giường ra mở cửa. Mở cửa ra mới thấy đại tiểu thư đẹp như thiên tiên đang duyên dáng yêu kiều đứng ở trước cửa phòng, hần không khỏi ngẩn ra, đôi mắt lèm nhèm cũng mở to sáng choang, hần vội vàng lấy tay lau gỉ mắt, hi vọng lưu lại ấn tượng tốt với đại tiểu thư.

Đứng ở ngoài cửa, đại tiểu thư đánh giá Sở Phàm từ trên xuống dưới một lượt. Sau đó, trên khuôn mặt trắng như tuyết được trang điểm nhẹ của nàng, hiện lên một tia đỏ ửng. Cho dù là thẳng ngực cũng có thể nhìn ra lúc này đại tiểu thư không được tự nhiên cho lắm.

Ánh mắt Sở Phàm rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư, nhìn lại bản thân.Ặc, quần áo trên người đâu rồi? Không ngờ trên người hần chỉ có mỗi một cái quần cộc duy nhất, hơn nữa quần cộc này lại đang có một thứ dựng thẳng tắp như cột chống lều trại. Hần vội vàng nhìn đại tiểu thư, ngập ngừng nói:

- Tôi, tôi ... Đây, đây... ..

- Ừ, tôi tới gọi anh dậy ăn bữa sáng. Thôi đi rửa mặt đi, chúng tôi ở dưới lầu chờ anh.

Có lẽ là đại tiểu thư đã quen nhìn Sở Phàm thường xuyên bộc phát Đồng Tử công, cho nên cũng không so đo nhiều với hần nữa.

Đại tiểu thư xoay người đi rồi, Sở Phàm hô to may mắn, thầm nghĩ, “mình quả là quá may mắn vì không có thói quen ngủ mà không mặc quần áo, nếu không ... hậu quả chắc là không thể tưởng tượng nổi.”

Sở Phàm rửa mặt xong đi xuống lầu, thấy đại tiểu thư và nhị tiểu thư đang chờ hần ăn sáng, trong lòng hần cảm thấy vô cùng ảm áp.

Ăn sáng xong, Sở Phàm lái xe đưa nhị tiểu thư đi học, biết đại tiểu thư cũng muốn đi cùng, hần không hiểu được, hỏi:

- Đại tiểu thư, cô cũng phải đi học ở Đại học Yến Hoa à?

Đại tiểu thư mỉm cười, bộ trang phục công sở cao quý tao nhã khiến những đường cong lả lướt của nàng hiện rõ, kích thích ánh mắt người khác. Nàng cười nói:

- Anh đưa Tiểu Vân đến trường học rồi đưa tôi đến công ty đi làm. Hôm qua xe tôi vẫn để ở công ty, chưa đem về.

Trước yêu cầu như vậy của đại tiểu thư, Sở Phàm sao có thể cự tuyệt, đương nhiên là hoàn toàn đồng ý rồi. Cơ hội ở chung một mình với đại tiểu thư thế này cầu còn chẳng được ấy chứ.

Nhị tiểu thư hôm nay ăn mặc rất gợi cảm, trên người mặc một chiếc áo hai dây gợi cảm, dưới mặc một chiếc quần soóc ngắn màu xanh thẫm. Cái quần soóc này cũng khó khăn lắm mới che được toàn bộ bờ mông đầy đặn của nàng. Vì thế đôi chân trắng nõn thon dài của nhị tiểu thư lộ rõ ra. Có thể thấy rằng, cách ăn mặc của nhị tiểu thư chắc chắn sẽ khiến cho nam sinh Đại học Yến Hoa thiếu máu tập thể, bởi vì bọn họ sẽ bị chảy máu cam liên tục.

Sở Phàm lái xe, đại tiểu thư và nhị tiểu thư cùng ngồi ở băng ghế sau. Sáng nay Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng không lái xe tới rủ nhị tiểu thư đến trường, chắc là dậy quá muộn, chủ động tới trường rồi.

Nhị tiểu thư ngồi ở ghế sau nhìn từ trên xuống dưới cái áo hai dây của mình. Không thể phủ nhận, nhị tiểu thư để lộ ra cánh tay ngọc và chút ít da thịt trước ngực rất mê người. Điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là ngực nàng hơi nhỏ, nếu ngực nàng mà cao thêm chút nữa thì tuyệt đối là gợi cảm hoàn mỹ. Nhị tiểu thư dường như cũng ý thức được điểm này trên người mình, bởi vậy nàng nhìn bản thân, lại nhìn sang chị gái đang ở bên cạnh—.

Đại tiểu thư bên trong mặc áo sơ mi cổ chữ V, cổ áo hơi hơi rộng mở, đôi gò bồng đảo mê hoặc lòng người như ẩn như hiện. Đại tiểu thư ngồi ở trên ghế sau xe, có thể nhìn rất rõ hai tòa núi nhỏ trước ngực nàng như đầy áo mà lên, muốn phá tan sự trói buộc của y phục. Cảm giác này hết sức sinh động, thực sự đòi hỏi của đại tiểu thư vô cùng sung mãn

Bộ ngực mà được như chị thì đúng là ước mơ tha thiết của nhị tiểu thư rồi. Nàng dẫu môi nói:

- Chị, ngực của chị thật lớn đấy. Lúc nào, em mới có thể giống chị được chứ?

Đối với vấn đề nhị tiểu thư đưa ra đại tiểu thư hiển nhiên là trở tay không kịp. Sắc mặt nàng đỏ bừng, nghĩ thầm, “sao mà Tiểu Vân lại đi thảo luận với mình về vấn đề bộ ngực lớn hay nhỏ trước mặt Sở Phàm chứ? Thật là, con bé này chẳng biết giữ ý gì cả. Dù sao thì Tiểu Sở cũng là nam giới. Bàn tán vấn đề ngày trước mặt nam giới thì thật quá xấu hổ”

Đại tiểu thư vội vàng nói:

- Tiểu Vân, em còn nhỏ tuổi, từ từ sẽ đến lúc mà.

- Chị à, người ta lớn rồi mà, em nhớ rõ chị lúc mười tám tuổi bộ ngực cũng đã rất lớn rồi, khi đó chị đã bắt đầu mặc áo ngực cỡ C, mà hiện tại em còn mặc áo ngực cỡ B.

Nhị tiểu thư chu miệng nói.

Đại tiểu thư nghe vậy thì quỳnh cả lên. Nàng ngẩng đầu nhìn về Sở Phàm lái xe phía trước, thấy hần đường như rất chuyên chú lái xe, cũng không để ý tới các nàng nói chuyện gì lúc đó, mới hơi hơi yên lòng, nói:

- Tiểu Vân, không phải em đã nghe người ta nói rất nhiều sao, có người phát dục hơi chậm hơn so với người khác. Kỳ thật em ... bộ ngực em phát dục cũng thuộc loại bình thường, trưởng thành rất ổn mà. Thôi nhé, đừng thảo luận vấn đề này nữa.

- Thật không? Ý chị là nói em về sau cũng có thể giống chị sao?

Nhị tiểu thư vui mừng nói.

Mặt ngọc của đại tiểu thư đã đỏ bừng, nàng chỉ còn biết gật đầu, nghĩ thầm, “Tiểu Vân cũng thật là, cố tình ở trước mặt Tiểu Sở thảo luận vấn đề ngực nhỏ ngực to, nhưng lại cứ tập trung nói về mình, nói bộ ngực của mình như thế này thế kia, làm cho người ta xấu hổ quá thế”

Kỳ thật Sở Phàm trong bụng đã muốn cười toáng lên rồi. Bề ngoài hần giả vờ như một lòng lái xe, không hề nghe đại tiểu thư và nhị tiểu thư nói chuyện với nhau, chỉ là vì không muốn để đại tiểu thư cảm thấy càng thêm ngượng ngùng thôi. Kì thực hai lỗ tai hần đang vểnh cả lên. Hần hoàn toàn đồng ý với lời nói của nhị tiểu thư, bộ ngực đại tiểu thư quả là rất đầy đặn, hơn nữa tuyệt đối không chỉ lớn như vẻ bề ngoài

đầu. Bởi vì nàng có mặc nội y cho nên ngực bị đè ép xuống không ít. Tưởng tượng đến lúc đại tiểu thư cởi áo lót ra, bộ ngực chắc chắn còn lớn hơn rất nhiều so với khi còn mặc quần áo.

– “một ngày nào đó ta nhất định phải tận mắt nhìn bộ ngực của đại tiểu thư lúc không mặc áo ngực. Nếu nhìn không ra to nhỏ thế nào thì sẽ dùng hai tay đo đạc.” Sở Phàm trầm nghĩ.

Lúc này tới Đại học Yến Hoa, nhị tiểu thư xuống xe nói với đại tiểu thư và Sở Phàm:

- Bye bye!

Rồi đi lên phòng học.

Sau đó Sở Phàm quay đầu xe, lái xe đưa đại tiểu thư chạy về phía tòa nhà Quốc Cảnh.

Lúc này trên xe chỉ có đại tiểu thư cùng Sở Phàm. Đến lúc này, đại tiểu thư không phải ngồi ở ghế sau xe mà là ngồi ở ghế phụ cạnh người lái. Như vậy rất tốt, tiện cho Sở Phàm ngắm nghía.

Sở Phàm nhìn một bên mặt đại tiểu thư, thật đẹp. Nàng chỉ ngồi một chỗ đơn giản như vậy thôi cũng làm cho người ta cảm giác được trên người nàng tỏa ra khí chất cao quý, làm cho người ta ngạc nhiên thán phục vẻ đẹp có một không hai.

Nếu cảm thấy được một người tuyệt đẹp như vậy thì không nên tiếc lời ca ngợi, cho nên Sở Phàm mở miệng nói:

- Đại tiểu thư, cô đẹp quá !

- Hi hi!

Đại tiểu thư không kìm nổi bật cười, những lời ca ngợi kiểu như vậy đại tiểu thư đã nghe đến nhàm cả tai. Nếu là người khác nói những lời này với nàng, nàng nhất định sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng nàng nghe Sở Phàm nói xong lại không có cảm giác như vậy, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, nàng cười nói:

- Thế ư? Không phải là anh đang trêu tôi đó chứ?

Sở Phàm thấy đại tiểu thư nghi ngờ sự thành thực của hắn, trong lòng nóng nảy, vội vàng nói:

- Thật mà! Tôi trước kia từng mơ thấy một nàng tiên xinh đẹp từ trên trời hạ xuống. Nàng tiên này thật sự rất rất đẹp. Trong mơ nàng còn cười với tôi, nhưng mà ai dè, tôi cứ đi tới gần thì nàng lại bay đi mất. Sau đó tôi tỉnh lại.

Dừng một chút, Sở Phàm tiếp tục nói:

- Cho đến khi tôi gặp đại tiểu thư, đột nhiên tôi mới nhận ra, đại tiểu thư với nàng tiên xinh đẹp mà tôi mơ thấy kia lại hoàn toàn giống nhau, quả thực là giống nhau như đúc.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng cao hứng, cứ cười cười mãi.

Những lời này của Sở Phàm ngoài việc so sánh đại tiểu thư với nàng tiên xinh đẹp thoát tục, kì thực còn ngầm có ý nhắc tới một hàm ý quan trọng, hắn mượn những lời này để tiết lộ một tin tức với đại tiểu thư: tôi buổi tối nằm mơ chỉ toàn là mơ thấy cô!

Cũng không biết đại tiểu thư có nghe ra hàm nghĩa sâu trong những lời này của Sở Phàm hay không, chỉ mỉm cười với hắn, nói:

- Cảm ơn!

Một tiếng “cảm ơn” này của đại tiểu thư cũng là ẩn chứa bao hàm ý .

Lúc này đã tới tòa nhà Quốc Cảnh rồi, Sở Phàm xuống xe rồi tới mở cửa xe cho đại tiểu thư. Đại tiểu thư bên trong xe đột nhiên đưa bàn tay phải ra, Sở Phàm lúc ấy sững sốt mất nửa ngày, không biết làm sao. Đến lúc có phản ứng, Sở Phàm vội vàng đưa tay phải, đỡ lấy tay nàng, đại tiểu thư lúc này mới đi ra khỏi xe.

- Tiểu Sở, muốn đi vào tham quan công ty một chút không?

Đại tiểu thư cười nói.

Sở Phàm ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa nhà Quốc Cảnh cao lớn hùng vĩ, cảm giác có chút hoa mắt, vội vàng nói:

- Ách, không cần, ha ha, đại tiểu thư đi vào đi, tôi ở bên cạnh có thể lại quấy rầy công việc của cô. Đúng rồi, buổi chiều nếu cần tôi tới đón cô cứ gọi điện thoại nhé, tôi lập tức sẽ tới ngay.

- Uhm, được rồi, để xem thế nào đã. Tôi vào đây, tạm biệt!

Đại tiểu thư nói xong liền xoay người đi, trên mặt nàng tươi cười ngọt ngào như mật vậy.

Sở Phàm trên mặt cũng ngây ngô cười.

Nhưng ở một khung cửa sổ trên tầng mười tám tòa nhà Quốc Cảnh, lại có một người đang nhìn xuống. Trong mắt người đó toát ra sự âm trầm ác độc.

Người đó chính là Tần Khải!

107. Chương 108: Cái Chết Của Triệu Thanh.

Ông chủ sạp báo cầm một tờ “Tin tức thủ đô”, chạy tới đưa cho Sở Phàm. Hắn trả tiền xong rồi còn thấy ông chủ còn đang cúi đầu khom lưng, cười nịnh bợ hắn.

Sở Phàm thấy thế, không kìm nổi thở dài một tiếng. Xem ra ông chủ này tưởng mình là một đại gia rồi. Mà cũng khó trách, ai bảo mình lại đang đi một con xe thể thao siêu cấp giá hơn trăm vạn cơ chứ. Sở Phàm cầm tờ báo liếc qua một chút, rồi tiếp tục lái xe đi. Tuy nhiên, hắn lập tức phải dừng lại đọc tờ báo, bởi cái tin đọc được ở trang nhất làm cho hắn hết sức kinh ngạc.

Lần này Sở Phàm mở mắt thật to, tờ báo sáng nay đưa tin rõ ràng: “Bốn giờ sáng hôm nay, Chủ tịch Tập đoàn Bất động sản Kim Khoa là Triệu Thanh được phát hiện là đã chết tại nhà riêng, hưởng thọ năm mươi bảy tuổi.”

Đọc xong hàng tiêu đề đăng trên trang nhất, Sở Phàm cảm thấy hết sức căng thẳng, tiếp tục đọc tiếp nội dung bên trong:

“Vào lúc bốn giờ sáng hôm nay, phóng viên của chúng tôi nhận được tin Chủ tịch Tập đoàn Bất động sản Kim Khoa - ông Triệu Thanh đã chết tại nhà riêng do nhồi máu cơ tim, hưởng thọ 57 tuổi! Phóng viên của chúng tôi nhận được thông tin này đều thấy hết sức kinh ngạc, lập tức đi tới biệt thự của ông Triệu Thanh để tìm hiểu.

Theo lời vợ ông Triệu Thanh là bà Trương Yến, ông Triệu Thanh mãi đến hơn ba giờ sáng nay mới về nhà, việc này trước giờ chưa từng có. Ông Triệu Thanh sau khi về vẫn nhờ bà mở cửa. Bà nhớ lại là lúc đó ông đã nói với bà rất nhiều lời vô nghĩa. Mãi đến ba giờ năm mươi lăm phút, ông bắt đầu buồn nôn, thở gấp, đầu đổ mồ hôi lạnh. Vợ ông sau khi phát hiện ra hiện tượng bất thường nên đã vội vàng gọi cấp cứu 112. Đáng tiếc là đã muộn, xe cứu thương còn chưa tới, ông Triệu Thanh đã ra đi, toàn bộ quá trình từ lúc xảy ra biến cố tới lúc đột tử chỉ có vài phút!

Con trai của ông Triệu Thanh, Tổng Giám đốc Công ty Bất động sản Kim Khoa là Triệu Hoa nghe thấy việc này liền ngay lập tức trở về. Anh không tin cha mình lại bị đột tử. Theo lời anh nói, cha mình tuy già nhưng thân thể vẫn hết sức khỏe mạnh, hơn nữa trước đó tầm một tháng đã đi kiểm tra toàn diện tại bệnh viện, làm sao lại đột tử được. Vợ của ông Triệu Thanh là bà Trương Yến cũng khẳng định là chồng mình rất khỏe mạnh, không thể tự nhiên mà đột tử như vậy được. Nhưng các kết luận pháp y tại hiện trường cho thấy, ông Triệu Thanh quả thật là chết do nhồi máu cơ tim cấp tính.

Do người nhà kiên quyết không chấp nhận việc ông Triệu Thanh bị đột tử, nên cảnh sát cũng đã tham gia vào việc này, bắt đầu điều tra những người có liên quan đến cái chết của ông Triệu Thanh.

... ..

Trong giới địa ốc ngày nay, Triệu Thanh đã trở thành một nhân vật mang tính hình tượng. Năm 1990, một mình ông sáng lập ra Công ty Bất động sản Kim Khoa. Nhờ trí tuệ siêu phàm và tư duy kinh doanh nhạy bén, mười chín năm qua, ông đã đưa Công ty Kim Khoa từ chỗ có vốn lưu động chỉ 20 vạn lên đến gần 100 triệu. Trong tình hình cạnh tranh khốc liệt của thị trường, công ty của ông vẫn luôn đứng đầu, không ngừng phát triển và đổi mới, trở thành một tập đoàn với 18 công ty trải dài trên mười thành phố lớn của đất nước.....”

Sở Phàm không xem tiếp nữa. Lúc này, trong mắt hắn đang đọng đầy suy tư, vẻ mặt thâm trầm, nghiêm túc. Đồng tử trong mắt chợt lạnh, tờ báo đang cầm trong tay phải bị miết mạnh nhẵn mất một góc. Hắn giận dữ nói:

- Nhồi máu cơ tim cấp tính à? Hừ, chó má thật. Cái gì mà nhồi máu cơ tim cấp tính? Toàn là bố láo, phien diện.

Sở Phàm tuyệt đối không tin rằng Triệu Thanh chết như báo chí đưa tin, bị đột tử vì nhồi máu cơ tim, bởi vì trong tay hắn đang có giữ tư liệu về Triệu Thanh. Lão ta vẫn kiên trì tập thể dục thể hình, cơ thể không hề có bệnh, làm sao tự nhiên lại bị nhồi máu cơ tim cấp tính mà đột tử cơ chứ.

Hơn nữa, ba ngày sau khi vụ bắt cóc nhị tiểu thư bị lộ thì Triệu Thanh lại đột tử, điều này khiến cho Sở Phàm không thể không nghi ngờ cái chết bất ngờ đầy bí ẩn của Triệu Thanh có liên quan đến vụ bắt cóc nhị tiểu thư. Chẳng lẽ hai việc này có quan hệ gì đó với nhau?

Đầu tiên là nhị tiểu thư bị bắt cóc, sau đó Sở Phàm tìm ra được kẻ chủ mưu chính là Chủ tịch Tập đoàn Bất động sản Kim Khoa - Triệu Thanh. Sau đó ba ngày, Triệu Thanh đột tử, điều này khiến cho Sở Phàm cảm thấy quá đột ngột.

Nếu nói Triệu Thanh chết không phải do nhồi máu cơ tim thì chỉ có thể là do bị người giết, bởi cái lí do Triệu Thanh tự sát hoàn toàn có thể bỏ qua. Một chủ tịch tập đoàn lớn, một tỷ phú như thế sao phải tự sát? Hơn nữa, Triệu Thanh cũng không hề có việc gì đến nỗi phải tự sát cả.

Như vậy, chỉ còn lại là ông ta bị giết, hay nói cho đúng là bị mưu sát.

Nhưng theo lời của vợ ông ta, đêm đó Triệu Thanh về rất khuya, sau đó còn nói rất nhiều, điều này rất kì lạ. Nếu là bị giết thì tại sao phải chờ tới khi Triệu Thanh về đến nhà mới phát tác mà chết? Có người muốn giết mình, chẳng lẽ Triệu Thanh hoàn toàn không phát hiện ra?

Còn có một vấn đề nữa, chính là Triệu Thanh đêm đó đi đâu, gặp người nào, nói cái gì, vì sao đến tận ba giờ sáng mới về nhà? Chỉ cần tìm ra toàn bộ những điều này, cái chết của Triệu Thanh chắc chắn sẽ rõ ràng. Đáng tiếc tất cả những điều đó đã theo Triệu Thanh xuống mồ!

Thật ra Sở Phàm không quá quan tâm đến việc Triệu Thanh chết. Bởi mỗi người trên đời đều phải chết, nếu những người này có quan hệ gì đó với mình, hay liên quan đến quyền lợi của mình, thì tất cả đều chọn cách im lặng, nhiều nhất chỉ là cầu nguyện cho người đã mất yên nghỉ mà thôi.

Tuy nhiên, điều làm cho Sở Phàm đau đầu chính là cái chết của Triệu Thanh liệu có liên quan gì đến vụ bắt cóc nhị tiểu thư không? Nếu có thì chuyện này không hề đơn giản, thậm chí có thể nói là rất nghiêm trọng nữa.

Sở Phàm đột nhiên có một dự cảm xấu, hắn day day thái dương, cố làm cho đầu mình minh mẫn. Đột nhiên hắn nhớ ra phải gọi cho Kỷ Thiên Vũ, báo cho ông về cái chết của Triệu Thanh.

108. Chương 109: Điều Tra Nghi Án.

- Ủa, là Tiểu Sở sao?

- Chú Kỷ, là cháu đây.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Ha ha, Tiểu Sở, có việc gì thế?

Kỷ Thiên Vũ cười nói.

- Chú Kỷ, cháu có chuyện muốn nói với chú. Chủ tịch Tập đoàn Bất động sản Kim Khoa - Triệu Thanh đã chết!

Sở Phàm trầm giọng nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe được tin này thật sự kinh ngạc. Phản ứng đầu tiên của ông là nghĩ xem đây có phải là kiệt tác của Tiểu Sở hay không?

- Tiểu Sở, làm sao lại thế? Chẳng lẽ lại là do cháu làm?

Dựa vào phán đoán của Kỷ Thiên Vũ, con cáo già Triệu Thanh này còn giảo hoạt hơn hồ ly gấp trăm lần, sao tự nhiên nói chết là chết được? Hơn nữa bên cạnh lão còn có nhiều vệ sĩ như vậy, cho dù muốn giết cũng khó. Tuy nhiên nếu là Sở Phàm làm thì lại khác, cho nên Kỷ Thiên Vũ mới hỏi như vậy.

- Không phải đâu chú Kỷ. Chú đã từng bảo cháu không nên làm loạn rồi mà. Vậy nên cháu cũng chưa làm gì, chờ chú về rồi mới bàn. Ai ngờ sáng nay đọc báo lại thấy tin Triệu Thanh đột tử chết!

Sở Phàm nói.

- Hả? Đột tử? Vì sao lại đột tử?

Kỷ Thiên Vũ cũng nhỏ giọng hỏi lại.

- Báo đưa tin là do nhồi máu cơ tim cấp tính nên đột tử. Tuy nhiên theo cháu biết, Triệu Thanh tuy già nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, cũng không có bệnh tật gì, làm sao lại đột tử được? Điều đó làm cháu không sao hiểu được!

Sở Phàm nói.

- Nhồi máu cơ tim cấp tính à? Việc này chắc chắn không đơn giản như vậy!

Kỷ Thiên Vũ nói xong trầm ngâm một lúc, sau đó lại nói:

- Tiểu Sở, đêm nay chú sẽ về. Còn nữa, cái chết của Triệu Thanh cháu tuyệt đối không được nhúng tay vào. Chuyện này đã vượt quá xa nhiệm vụ của cháu rồi. Nhiệm vụ của cháu là bảo vệ cho tốt Tiểu Vân với Tiểu Tiêm! Chuyện này đợi chú về nước rồi sẽ tính.

- Chú cứ yên tâm, cháu sẽ bảo vệ thật tốt đại tiểu thư và nhị tiểu thư.

Sở Phàm kiên định nói.

- Được rồi, độ tám chín giờ tối nay chú về. Chú sẽ về biệt thự Lam Hải luôn, cháu báo cho cho mấy người Tiểu Tiêm biết đi.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Vâng, cháu đi đây, không quấy rầy chú nữa.

Sở Phàm nói xong liền tắt máy.

Sở Phàm tắt máy xong vẫn suy nghĩ một lúc. Trong lời nói của chú Kỷ về cái chết của Triệu Thanh hẳn cảm thấy được là ông thật sự khiếp sợ, và cũng có cả sự hoài nghi. Thái độ này khiến cho Sở Phàm cảm thấy việc này rất lớn, người đứng đằng sau cái chết của Triệu Thanh chắc chắn là một nhân vật rất lớn.

“Chuyện này có nên để ý hay không đây? Tuy nhiên có muốn để ý cũng không được. Đúng như lời chú Kỷ vừa nói, chuyện này đã nằm ngoài tầm của mình, chỉ là mình vẫn thấy cái chết của Triệu Thanh hình như có liên quan đến vụ bắt cóc nhị tiểu thư, nếu đúng vậy thì ta đây sẽ không thể không quan tâm đến.”

Sở Phàm nghĩ một lúc rồi lái xe đi tới biệt thự của Triệu Thanh. Trước đó hẳn đã có được toàn bộ thông tin liên quan tới Triệu Thanh, vì vậy đương nhiên sẽ biết được chỗ ở của lão.

Trên đường cao tốc, Sở Phàm lái xe với tốc độ cao nhất có thể. Chiếc Porsche “gầm rú” trên đường, đi tới khu biệt thự của Triệu Thanh.

Đi tới khu Phong Nhã, Sở Phàm nhìn quanh, thấy đâu đâu cũng toàn xe xịn. Khu biệt thự Triệu Thanh ở lúc này cũng khá đông, có vài cảnh sát ở trước cửa, cấm người bình thường ra vào, mà ở ngoài cửa có rất đông các kí giả tới để viết bài, cũng có vài kênh truyền hình cử phóng viên xuống làm tin tức trực tiếp.

Trong khu hiện trường, ngoại trừ người nhà của Triệu Thanh cùng với một ít bè bạn, quản lý của Công ty Kim Khoa và cảnh sát ra thì không ai được phép vào. Giới truyền thông cũng không phải là ngoại lệ. Sở Phàm bần khoản thăm nghĩ, làm thế nào để vào bây giờ?

Thật ra lần này Sở Phàm đến chỉ để điều tra một chút, có thể nhìn thấy thi thể của Triệu Thanh là tốt nhất. Như thế có thể đoán được Triệu Thanh đột tử hay là bị mưu sát. Sở Phàm tuy rất chắc chắn rằng Triệu Thanh bị mưu sát, nhưng hắn vẫn muốn nhìn thử xem Triệu Thanh chết như thế nào. Hắn chắc rằng, nếu cho hắn kiểm tra thi thể, chắc chắn có thể đưa ra kết luận có liên quan đến cái chết của Triệu Thanh. Vấn đề là làm sao vào được bên trong bây giờ?

Lúc này, giới truyền thông tự dưng náo loạn, có người còn hô to:

- Đại công tử Triệu Hoa tới kìa, mau đi phỏng vấn anh ấy!

Sở Phàm quay đầu lại, thấy phía trước có một người đàn ông mặc bộ vest đen đi giữa hai người vệ sĩ đang đi vào biệt thự. Giới truyền thông lập tức ủa ra phỏng vấn:

- Triệu công tử, với cái chết bất ngờ của cha mình, anh có lời gì muốn nói không?
- Triệu công tử, nghe nói anh nghi ngờ cái chết của cha mình, anh có thể nói rõ nguyên nhân vì sao không?
- Triệu công tử, cha của anh qua đời, anh có lên vị trí Chủ tịch Tập đoàn Kim Khoa hay không?

.....

Triệu Hoa không nói một lời, hai vệ sĩ của anh ta lập tức lên trước dẹp đường, hộ tống cho anh ta đi vào trong biệt thự.

Sở Phàm chột nhanh trí, hắn đi tới bên người Triệu Hoa, một vệ sĩ bên người anh ta lập tức đưa tay ra đẩy Sở Phàm, không cho hắn tiếp cận với Triệu Hoa. Tay phải của Sở Phàm nắm ngay vào tay phải đang giơ ra của tên vệ sĩ, kéo một cái, tên vệ sĩ lão đảo vài bước, còn Sở Phàm lại thuận đà lao nhanh tới trước, nói nhỏ vào tai Triệu Hoa:

- Triệu công tử, tôi biết cha của anh chết như thế nào!

Sắc mặt tái xanh của Triệu Hoa sau khi nghe xong câu nói của Sở Phàm thì đại biến. Anh ta túm lấy áo Sở Phàm, trầm giọng hỏi:

- Mà nói cái gì?

- Nếu Triệu công tử tin tưởng tôi, đưa tôi vào trong, tôi sẽ cho anh một đáp án khiến anh hài lòng. Nếu không tin, cái chết của cha anh sẽ không bao giờ sáng tỏ được.

Sở Phàm nói, sau đó hắn đẩy ngón tay của Triệu Hoa đang núp áo hắn ra.

Triệu Hoa nhìn chằm chằm Sở Phàm, Sở Phàm cũng đang nhìn anh ta. Lúc này, hai tên vệ sĩ bên cạnh Triệu Hoa cũng đang xông tới, định kéo Sở Phàm ra ngoài thì Triệu Hoa lại phát tay, nói:

- Tôi tạm thời tin anh. Anh theo tôi đi vào đi!

Sở Phàm đi theo Triệu Hoa, tiến vào trong biệt thự.

109. Chương 110: Nguyên Nhân Cái Chết Của Triệu Thanh.

Đi vào đến phòng khách, Sở Phàm nhìn thấy xác Triệu Thanh được đặt nằm thẳng trên ghế, trên người mặc một cái áo choàng trắng, ở xung quanh là bác sĩ pháp y đang tiến hành kiểm tra thi thể, còn vòng ngoài là người nhà cùng với bạn bè của Triệu Thanh đang đứng nhìn.

Nhưng điều khiến Sở Phàm cảm thấy kỳ quái là Triệu Hoa sau khi đưa hân vào trong nhà cũng không để hân kiểm tra thi thể, mà đưa hân vào trong một căn phòng. Sau khi vào căn phòng này, sắc mặt Triệu Hoa trầm xuống, ánh mắt sắc bén hân lên. Anh ta đột nhiên vỗ tay, lập tức có bảy tám người cao to bước vào, sau đó đóng cửa lại, tựa như định đóng cửa đánh người vậy.

Sở Phàm vẫn hờ hững, sắc mặt cũng không thay đổi, hân nhìn mấy tên mới bước vào, rồi lại nhìn Triệu Hoa, hỏi:

- Triệu công tử, việc này là sao đây?

- Tao mới là người phải hỏi câu đó! Mày rốt cuộc là ai? Mày biết gì về cái chết của cha tao? Mày có liên quan gì đến cái chết của ông ấy không?

Triệu Hoa lạnh lùng hỏi một tràng.

- Triệu công tử, anh bình tĩnh đi. Tôi cũng chỉ biết cha anh chết qua báo chí thôi, nhưng tôi không tin báo chí biết rõ về nó, nên mới đến tận đây để xem xét một chút.

Sở Phàm nói.

- Làm sao mày biết báo chí đưa tin không chính xác? Trừ phi mày nói ra cha tao chết như thế nào, bằng không mày sẽ không bao giờ ra khỏi được cái phòng này!

Triệu Hoa lạnh lùng nói.

Sở Phàm liếc mắt nhìn mấy tên cao to kia, lạnh lùng nói:

- Chỉ bằng vài người bọn họ? Hừ, Triệu công tử, tôi nói thật, tôi muốn đi ra thì không ai có thể cản được. Nhưng tôi đã đến đây rồi thì sẽ không đi, ít nhất là khi chưa biết được nguyên nhân cái chết của cha anh tôi sẽ không đi!

Triệu Hoa cười lạnh, liếc mắt nhìn mấy người kia, lập tức một người đã tiến đến trước Sở Phàm. Khi khoảng cách chỉ còn ba thước thì đột nhiên người này nhảy lên, nhanh chóng quét chân về mặt Sở Phàm. Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, không hề né tránh, tay phải thủ thế, sử dụng “Đại lực kim cương chưởng”, dùng quyền của mình đối kháng trực tiếp với đòn quét của gã này.

“Rắc” một tiếng, nắm tay Sở Phàm đập vào đầu gối của gã, rồi gã ôm chân, kêu lên một tiếng, trông cực kỳ đau đớn.

Lúc này lại một tên nữa phi tới, đâm thẳng vào vùng thắt lưng của Sở Phàm, Sở Phàm nghĩ thầm nên tốc chiến tốc thắng, thân hình hơi động, dùng du long thân pháp di chuyển ra sau, khi di chuyển còn dùng “đại suất bi thủ”, đánh cho tên kia té ngã ra đất, không động dậy được.

Tiếp đó, Sở Phàm khum tay phải thành long trảo, dùng cằm nã thủ giữ chặt cổ họng của tên kia. Sở Phàm vừa giữ cổ họng của gã vừa đi tới trước, tên kia trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, mà ngay cả Triệu Hoa cũng ngăn cả người.

- Triệu công tử, có muốn thử nữa không?

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Rốt cục mày là ai?

Triệu Hoa vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng, nói.

- Triệu công tử, chẳng lẽ anh không muốn biết nguyên nhân cái chết của cha anh? Chẳng lẽ anh muốn cha anh chết một cách không minh bạch sao?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

Triệu Hoa nghe vậy liền trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên anh ta phẩy tay. Mấy tay cao to đang ở trong phòng liền lùi ra ngoài, Sở Phàm cũng buông tay ra, tên đang bị Sở Phàm giữ cũng lao đảo lùi ra.

- Giờ anh nói đi, cha tôi vì sao mà chết.

Triệu Hoa lạnh lùng hỏi.

- Ha ha, Triệu công tử, tôi không phải là người giết cha anh, không được kiểm tra thi thể làm sao tôi biết cha anh chết như thế nào?

Sở Phàm cười ha hả nói.

- Anh cần kiểm tra mới biết sao? Việc đó đã có pháp y làm rồi.

Triệu Hoa nói.

- Nhưng kết quả của những người này chắc chắn chỉ có một, đó là nhồi máu cơ tim cấp tính khiến đột tử.

Sở Phàm nói từng từ một.

Triệu Hoa nhìn chằm chằm Sở Phàm, ánh mắt chớp động, một lúc sau, anh ta than nhẹ một tiếng, nói:

- Được rồi, tôi tạm tin anh. Tôi sẽ dẫn anh đi kiểm tra thi thể cha tôi, mà anh cũng nên đưa ra một đáp án cho tôi hài lòng, nếu không dù cho anh có giỏi đến đâu cũng đừng hòng ra khỏi đây.

Sở Phàm nghe thế chỉ cười, trong mắt lấp lóe, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Sau đó Triệu Hoa đưa Sở Phàm về lại phòng khác, lúc này pháp y đã viết xong kết quả xét nghiệm rồi, không hề khác biệt so với chẩn đoán của bác sĩ: Triệu Thanh chết là do nhồi máu cơ tim cấp tính dẫn đến đột tử.

Triệu Hoa và Sở Phàm đi vào phòng khách. Triệu Hoa liền giới thiệu sơ qua về Sở Phàm, nói hắn là thầy thuốc tư nhân, có học qua pháp y, muốn cho Sở Phàm kiểm tra một chút.

Sở Phàm liền đeo bao tay vào, đi đến trước xác của Triệu Thanh bắt đầu kiểm tra. Hắn xem mắt và môi của Triệu Thanh, thấy không hề giống như trúng độc, hơn nữa thân thể Triệu Thanh cũng không bị ngoại thương. Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy Triệu Thanh đúng là chết do nhồi máu cơ tim cấp tính, vậy thì chẳng lẽ Triệu Thanh không phải là bị giết sao?

Sở Phàm lại nhìn giấy xét nghiệm của bác sĩ, phát hiện ra huyết áp của Triệu Thanh là cực cao, mà tăng huyết áp đột ngột lại là một nguyên nhân rất lớn dẫn đến nhồi máu cơ tim.

Sở Phàm liền quay lại, hỏi nhỏ:

- Triệu công tử, cha anh có bị cao huyết áp không?

- Cha tôi tuy béo, nhưng lại không bị cao huyết áp. Mỗi lần cha tôi đi kiểm tra ở bệnh viện, tôi đều xem kết quả, huyết áp không hề cao.

Triệu Hoa đáp.

Sở Phàm suy nghĩ một lát, nói:

- Triệu công tử, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện.

Triệu Hoa thấy vậy, trong lòng nghĩ rằng Sở Phàm đã phát hiện ra được cái gì đó. Bởi vậy đưa Sở Phàm vào trong phòng, kích động hỏi:

- Có phải anh tìm ra cái gì mới không?

- Cha anh chết đúng là do nhồi máu cơ tim cấp tính!

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Cái gì? Thế có khác gì kết quả của mấy người kia đâu?

Triệu Hoa cao giọng hỏi.

- Triệu công tử, anh nghe tôi nói hết đã. Để gây ra nhồi máu cơ tim có ba nguyên nhân chính: một là, bị tắc động mạch vành. Hai là, cơ tim bị thiếu máu. Ba, máu truyền lên tim quá nhiều. Mà cha anh chết là do nguyên nhân thứ ba, mà để xảy ra nguyên nhân này thì người bệnh hoặc lao động cực nhọc, hoặc xúc động cực mạnh gây ra tăng huyết áp lên rất cao, tâm thất trái co bóp mãnh liệt, lượng phenol amine tăng đột biến, cơ tim cần thêm nhiều ô xi trong máu hơn, lúc đó sẽ dễ bị nhồi máu cơ tim cấp nhất, đặc biệt là với người già.

Sở Phàm dừng một chút, nói tiếp:

- Tuy vậy, Triệu công tử cũng nói, cha của anh huyết áp không cao. Vậy thật là lạ, giấy xét nghiệm đều ghi là trước khi chết huyết áp tăng cao, mà đây cũng là nguyên nhân gây ra cái chết của cha anh.

- Nhưng, nhưng vì sao cha tôi lại đột nhiên tăng huyết áp?

Triệu Hoa lớn giọng hỏi.

- Có thể cha của anh trước khi chết đã gặp một ai đó, nói cái gì đó, khiến cho không kìm được cảm xúc, dẫn đến tăng huyết áp. Dĩ nhiên, cũng không loại trừ khả năng dùng các loại thuốc khiến cho huyết áp tăng cao.

Sở Phàm nói rõ ràng từng từ một.

- Cái gì!!!!!!

Triệu Hoa nghe thấy thế thì vô cùng kinh hãi. Là người đã sống nhiều năm, lại trải qua biết bao sóng gió trên đời đương nhiên Triệu Hoa hiểu được lời của Sở Phàm. Triệu Thanh trước khi chết có lẽ bị lời nói của ai đó hoặc bị bỏ thuốc, cũng có khi cả hai thứ đó kết hợp, khiến cho huyết áp tăng cao, dẫn đến nhồi máu cơ tim.

- Triệu công tử, việc của tôi cũng đã xong rồi. Triệu công tử lo nốt nhé, tôi đi trước đây!

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Đợi đã, rốt cuộc anh là ai? Sao không nói rõ thân phận của mình ra?

Triệu Hoa hỏi.

- Thân phận của tôi ư? Có thể là một cảnh sát đang mặc thường phục, cũng có thể là một người bảo vệ, cũng có thể là một vệ sĩ, hoặc cũng chẳng là gì cả. Tóm lại, nếu có duyên thì lần sau sẽ biết.

Sở Phàm nói xong thì đi ra ngoài luôn.

Triệu Hoa nhìn theo bóng dáng Sở Phàm, trong mắt như bắn ra hàng ngàn hàng vạn mũi dao sáng lấp lánh!

110. Chương 111: Cùng Chung Một Chiến Hào.

Nghĩ đến vậy, Triệu Hoa liền vung tay, hai gã đàn ông mặc đồ đen nhanh nhẹn đi vào. Anh ta nói nhỏ vào tai hai gã này mấy câu, sau đó hai gã này liền đi ra.

Lại nói đến Sở Phàm, sau khi ra khỏi biệt thự của Triệu gia, tâm tình lại thêm trầm lặng. Bây giờ hẳn đã xác định được nguyên nhân Triệu Thanh chết. Lão ta đúng là bị nhồi máu cơ tim cấp tính nên đột tử. Nhưng mà, Sở Phàm cũng hiểu được Triệu Thanh chết là do bị mưu sát, hoặc có thể nói, là một vụ mưu sát kinh thiên động địa.

Triệu Thanh khi còn sống không bị huyết áp cao, nhưng vì sao vài phút trước khi chết huyết áp lại đột ngột tăng cao? Huyết áp cao như vậy đối với một người già có thể gây chết người. Đúng là huyết áp tăng cao

đột ngột mới khiến cho tâm thất trái của Triệu Thanh phải tăng cường co thắt, lượng phenol amine tiết ra cũng nhiều hơn, khiến cho cơ tim phải hoạt động nhiều, do đó gây ra nhồi máu cơ tim cấp.

Nhưng, dựa vào quyền thế và địa vị xã hội của Triệu Thanh, ai lại có thể gây ra áp lực khiến cho lão bị kích thích như vậy chứ? Ai lại có thể tàn nhẫn dùng thuốc khiến lão tăng huyết áp? Có thể hình dung là, đêm đó lão ta đã gặp một sếp lớn. Ông sếp này dù là địa vị hay quyền lực đều hơn hẳn Triệu Thanh. Ông lớn này hẳn đã nói một số chuyện khiến cho Triệu Thanh kích động, thậm chí là sợ hãi. Hơn nữa, ông ta còn âm thầm cho Triệu Thanh dùng thuốc, khiến cho huyết áp tăng cao trong thời gian ngắn, khiến cho Triệu Thanh vừa về đến nhà thì đã bị nhồi máu cơ tim mà đột tử luôn.

Giả dụ như Triệu Thanh chết chính là do đêm đó bị ông lớn kia bức tử. Vậy thì, vì sao ông lớn này phải làm như vậy? Giết người diệt khẩu chẳng? Hay là tranh đoạt quyền lợi? Quan trọng nhất là... ông lớn này là ai?

Tất cả việc này, chỉ cần tìm ra đêm đó Triệu Thanh đã gặp ai thì có thể giải quyết xong, nhưng đáng tiếc là trước khi chết Triệu Thanh không để lại một lời trăng trối nào cả.

Đang trầm tư suy nghĩ Sở Phàm đột nhiên có cảm giác là lạ. Hắn nhìn về đằng sau, thấy hai người đàn ông mặc đồ đen vừa quay đầu đi. Thấy vậy Sở Phàm cười lạnh một cái, thầm nghĩ: “Mình đoán quả không sai! Triệu Hoa nghi ngờ thân phận của mình, sai người đi theo dõi mình. Trước mắt, mình cùng với gã vẫn chung một chiến hào, gã muốn tìm ra người đã bức tử cha gã, mà mình cũng muốn tìm xem người đó là ai. Đã vậy thì tại sao lại không nói rõ cho gã biết nhỉ?”

Nghĩ vậy Sở Phàm liền giả bộ như không có việc gì, tiếp tục đi về phía trước. Đi đến một góc đường, thân hình Sở Phàm chợt lóe lên, biến mất.

Hai người mặc đồ đen đang âm thầm theo dõi Sở Phàm vội vã chạy nhanh tới phía trước. Khi bọn họ đến được chỗ rẽ thì đã thấy Sở Phàm đang mỉm cười nhìn mình, dường như đang chờ bọn họ đến.

Hai người này hiểu rằng mình đã bị lộ thì trong lòng hoảng sợ. Tuy vậy mặt vẫn giả bộ bình thường, không thèm nhìn đến Sở Phàm, điem nhiên tiến về phía trước.

- Các anh cứ đi tiếp như thế rồi về báo cáo với Triệu công tử thế nào đây?

Sở Phàm thần nhiên nói.

Hai người này nghe vậy trong lòng chấn động, đi cũng chậm hẳn lại, nghe Sở Phàm nói tiếp:

- Tôi biết Triệu công tử sai các anh đi theo dõi tôi, muốn tìm hiểu thân phận của tôi, đúng không?

Hai người kia nghe vậy cũng dừng lại, lạnh lùng nhìn về phía Sở Phàm, mắt đảo lảo liên.

Sở Phàm không thèm để ý đến ánh mắt của hai người kia, trầm giọng nói:

- Triệu công tử nghi ngờ thân phận của tôi là đúng thôi. Tuy nhiên tôi mong hai anh hãy về nói lại với anh ta, tôi cùng với anh ta không bạn không thù. Tuy vậy trước mắt tôi với anh ta cùng chung một chiến hào, tôi cũng giống công tử của các anh, muốn điều tra về cái chết của cha anh ấy. Cho nên, các anh hãy về báo cho Triệu công tử, tôi có chung mục đích với anh ấy. Còn thân phận của tôi, không lâu nữa anh ấy sẽ biết.

Hai người kia nghe vậy thì nhìn nhau, trong mắt có vẻ do dự.

Sở Phàm nhìn thấy ánh mắt của hai người này không khỏi tức giận, lạnh lùng nói:

- Hai anh không hiểu lời tôi nói sao? Vẫn sợ không thu hoạch được gì thì về sẽ bị Triệu công tử trách mắng hả? Điều đó các anh yên tâm, sau khi các anh chuyển lời cho Triệu công tử, tôi đảm bảo anh ta sẽ không làm khó dễ hai anh. Mau đi đi thôi, cứ đứng ở đây cũng không bằng đi về nói cho Triệu công tử những lời tôi bảo. Hơn nữa, hành tung của các anh đã bị lộ, chẳng lẽ vẫn muốn theo dõi tôi?

Hai người kia nhìn nhau một cái rồi cùng xoay người bỏ đi.

Đợi cho người họ đi xa, khóe miệng Sở Phàm nhếch lên thành một nụ cười thần nhiên. Sau đó hắn đi tới bãi đỗ xe khu Phong Nhã để lấy xe.

Sở Phàm sau khi nổ máy liền phóng nhanh ra khỏi tiểu khu Phong Nhã, đi tới đường cao tốc.

Sở Phàm đã thành công trong việc bán tin cho Triệu Hoa, cho gã biết cha của gã là bị người ta hại. Bây giờ hắn chỉ cần ngồi chờ, ngồi chờ tin tức. Hắn chắc chắn rằng Triệu Hoa sẽ sai người đi điều tra cái chết của cha mình, sẽ tìm ra được đêm đó cha của gã đã gặp ai. Chỉ cần tìm ra người này thì cái chết của Triệu Thanh cũng gần như được làm rõ.

Mà việc tìm kiếm của Triệu Hoa chắc chắn sẽ khiến cho ông lớn đã bức tử Triệu Thanh phải chú ý. Một khi Triệu Hoa đã tìm ra được một bí mật gì đó, như vậy ông lớn kia chắc chắn sẽ sốt ruột, khẳng định không ngồi chờ chết. Biết đâu Triệu Hoa lại cũng giống như cha gã, lại tự nhiên bị bệnh nặng mà chết một cách mờ ám.

Sở Phàm chính là muốn cho ông lớn này lộ diện, thử xem ông ta là ai, chỉ thế thôi.

Nếu như Triệu Thanh chết chỉ là vì tranh giành quyền thế và lợi ích, không liên quan gì đến vụ bắt cóc nhị tiểu thư thì Sở Phàm có thể thoải mái, không cần để ý đến chuyện này. Nhưng Sở Phàm lại lo lỡ đâu cái chết của Triệu Thanh lại có liên quan đến vụ bắt cóc, như vậy chuyện này không hề đơn giản, thậm chí có thể nói, chủ mưu vụ bắt cóc nhị tiểu thư không phải là Triệu Thanh, mà chính là ông lớn đã làm hại đến Triệu Thanh, Triệu Thanh chẳng qua cũng chỉ là một con cờ trong tay ông ta mà thôi.

Thủ đô này chính là trung tâm chính trị của cả nước, đồng thời cũng là nơi tranh giành quyền lực khốc liệt nhất. Dù nhìn qua thì thấy thủ đô trời trong nắng ấm, không có sóng gió, nhưng thực ra tất cả những động thái tranh giành quyền lực đều ngấm ngầm. Cái này gọi là chốn quan trường tranh đấu là vô hạn, thương trường là chiến trường. Ở thủ đô có đủ cả quan chức đấu đá, thương trường khốc liệt, thậm chí cả quan trường lẫn thương trường cùng tham gia.

Sở Phàm thật sự không muốn bị cuốn vào sự tranh đấu lâu dài không biết lúc nào dừng này. Tham vọng lớn nhất của hắn hiện giờ là bảo đảm cho những người bên cạnh, đại tiểu thư và nhị tiểu thư được an toàn. Nếu được thì sẽ mở rộng tham vọng này ra một chút, hy vọng một ngày nào đó sẽ được dùng tay mình để đo bộ ngực của đại tiểu thư, hy vọng có thể tự mình bồi dưỡng cho bộ ngực nhỏ của nhị tiểu thư to lên. Đương nhiên, thế cũng vẫn chưa đủ, hai nàng Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng không thể tha, còn cả cô giáo Lâm Hiểu Tình nữa chứ!

Tin rằng rất nhiều người đàn ông sau khi biết được tham vọng của Sở Phàm đều đổ mồ hôi như lũ. Tham vọng như vậy thì đúng thật là khủng bố!

Sở Phàm nhìn đồng hồ, đã là 11:30. “Nhị tiểu thư hôm nay học qua trưa, mình chỉ cần đón nàng lúc 4:00 chiều. Làm gì bây giờ nhỉ?”

Đột nhiên, Sở Phàm nhớ lại hôm qua hắn có bàn luận với đại tiểu thư về khu thương mại Lam Cảnh. Hắn trầm nghĩ, sao không dùng chút thời gian này đi xem xét tình hình khu Lam Cảnh nhỉ? Tiện thể xem qua bản thiết kế của khu này, thử xem có thể đưa ra được ý kiến nào hay ho, giúp đại tiểu thư bớt lo âu không.

111. Chương 112: Khu Thương Mại Lam Cảnh.

Sở Phàm lái xe đến tòa nhà Phú Lệ thì đỗ lại, đi ngay lên tầng hai, nơi đặt phòng giao dịch của khu thương mại Lam Cảnh.

Trong đại sảnh của phòng giao dịch khu thương mại Lam Cảnh chỉ có tầm ba, bốn mươi người đến xem, mà người của công ty cũng đang kiên trì môi giới tình hình của khu Lam Cảnh. Sở Phàm đi tới gần, nhìn sơ đồ của khu Lam Cảnh. Người môi giới đang chỉ vào sơ đồ này trình bày những bản quy hoạch, hệ thống giao thông, mức sống của người dân,... dần dần đã mô tả ra hết những đặc điểm của khu Lam Cảnh.

Sở Phàm ở ngoài lắng nghe, cảm giác được người môi giới không nhiệt tình lắm, nếu không muốn nói là chẳng có tí nhiệt tình nào. Cho nên không thể làm cho những người đến xem cảm thấy hứng thú. Những người đến xem này chỉ quan tâm đến giá cả là chính. Bọn họ hỏi giá xong cũng không ai nói gì nữa, bởi vì người môi giới báo mức giá là 14.000 đồng một mét vuông.

Thật ra nếu nhìn vào quy mô kiến trúc cùng thiết kế bên trong thì giá 14.000 đồng/m² cũng là hợp lý thôi. Khu thương mại Lam Cảnh có diện tích khoảng 70 vạn mét vuông, được chia làm hai khu. Hiện tại khu đầu tiên với diện tích khoảng 40 vạn mét vuông đã xây cao ốc, với phong cách hòa cùng với thiên nhiên, nhìn khắp cả thành phố khó có nơi nào có cảnh quan đẹp như ở đây. Khu vực này được thiết kế với sự thống nhất của bên trong với môi trường bên ngoài, công trình thống nhất với tự nhiên, môi trường kết hợp với tính năng sử dụng, bài trí gắn liền với tính năng sử dụng thực tế, môi trường xung quanh hài hòa với con người. Đó là năm nguyên tắc cơ bản để thiết kế khu cao ốc. Tòa nhà cùng với khu sân vườn, môi trường với con người, sự thưởng thức cùng với tính năng sử dụng, ngoài cảnh có cảnh, tất cả đã làm nên một tòa cao ốc hiện đại mà lại rất “thân thiện”.

Hơn nữa tòa cao ốc Lam Cảnh có hồ bao quanh cả hai phía nam và phía bắc, tạo thành cảnh quan đặc sắc: các tòa nhà như trên mặt nước, vườn hoa xung quanh hồ. Ở đây có thể nhìn được toàn bộ cảnh sắc của núi sông, rộng lớn cao thấp, khe suối ẩn trong núi, nước uốn lượn trên bờ cầu gỗ cùng với rất nhiều loài thực vật tự nhiên đã tự kết hợp, bốn mùa trông đều thơ mộng.

Về các thiết bị lắp đặt trong khu nhà, ý tưởng thiết kế của khu Lam Cảnh chính là sự độc lập, thiết kế phù hợp với các tính năng sử dụng của mọi người. Quá trình thiết kế đã sử dụng bản vẽ của những kiến trúc sư nổi tiếng trên thế giới, tài năng xuất chúng của họ và khí chất đặc biệt của khu vực Lam Cảnh đã tạo nên một sự kết hợp hoàn mỹ. Có căn hộ theo phong cách hiện đại có giản lược, có căn lại theo phong cách ArtDeco cổ điển, có căn lại theo phong cách kết hợp giữa kinh điển và hiện đại, tạo nên một không gian sang trọng, phát huy tối đa tính thẩm mỹ đặc sắc; đồng thời lại mang lại một không gian lựa chọn đủ khả năng thỏa mãn nhu cầu cá tính hóa cuộc sống của các giai tầng trong xã hội.

Sở Phàm thấy điều này là hết sức kì lạ. Đúng ra khu này phải không đủ phòng để bán mới đúng. Hơn nữa việc môi trường hóa của khu này đã làm được đến 36%, mà tuyến đường giao thông vào thành phố cũng cực kì thuận tiện. Thêm nữa xung quanh khu này còn có siêu thị, ngân hàng, khu vui chơi, trường học. Tuy vậy Sở Phàm vẫn thấy được một điều còn thiếu sót, chính là ở khu này chưa có nhà trẻ. Đây là chỗ thiếu duy nhất của khu này.

Bởi vì hiện nay các cặp vợ chồng, thậm chí là cả những người còn độc thân khi mua phòng đều nghĩ đến tương lai, nếu trong khu này có nhà trẻ chất lượng cao, vậy thì vợ chồng có con nhỏ có thể gửi vào nhà trẻ của khu, mà bọn họ cũng yên tâm đi làm. Vì thế khu nhà này có thêm một nhà trẻ thì càng kích thích được nhu cầu mua phòng của người dân.

Quan niệm chọn nhà của mọi người bây giờ đã thay đổi, mọi người bây giờ mua nhà đều chú ý đến sự phối hợp giữa con người với thiên nhiên, muốn rời xa khỏi chốn thị thành ồn ã. Khu nhà với cảnh sắc tuyệt đẹp, lại đang bảo vệ môi trường cực tốt thì hiển nhiên là đáp ứng nguyện vọng lớn nhất của mọi người. Thế tại sao khu này lại bị ế phòng như vậy?

Sở Phàm lại nhìn những người môi giới vẫn đang đứng ở chỗ cũ, tiếp tục giới thiệu cho mọi người. Tuy người này vẫn nở nụ cười lễ phép nhưng Sở Phàm vẫn nhận thấy được tinh thần của họ này không hề tốt, cũng không hề tích cực. Có lẽ do bán được ít phòng đã khiến cho họ mất lòng tin. Cũng có lẽ do mỗi ngày có đến vài trăm người đến xem nhưng lại chỉ bán được có vài phòng. Tóm lại, Sở Phàm cảm thấy những người môi giới này không đủ sự nhiệt tình.

Sở Phàm cảm thấy vấn đề này rất không ổn. Buôn bán bất động sản khác hẳn so với các ngành khác. Trái với những người bán các mặt hàng khác, môi giới bất động sản phải dùng đến 200% lòng nhiệt tình và sự nhiệt huyết. Cần phải đem toàn bộ khả năng của mình để thuyết phục cho khách hàng đồng ý. Dù sao mỗi giao dịch bán được một căn phòng cũng là hai, ba trăm vạn cơ mà. Chỉ có tinh thần như vậy mới có thể bán được phòng đang ế ảm. Nếu người môi giới mà tinh thần uể oải, thái độ phục vụ kém cỏi thì sao có thể bán được bằng người khác.

Sở Phàm còn thấy tiền trả góp ở khu Lam Cảnh này vẫn hơi cao, trả trước 60 vạn, mỗi tháng trả thêm 7000 đồng. Không bằng đối thành trả trước 40 vạn, mỗi tháng trả 9 nghìn có hơn không.

Sở Phàm còn phát hiện ra quảng cáo của khu Lam Cảnh cũng không đủ mạnh, chưa đưa tuyên truyền được tình hình của khu Lam Cảnh. Mà ở cái thời điểm mẫn cảm mấu chốt như thế này, quảng cáo chính là biện pháp hữu hiệu nhất để khách hàng tìm tới mình.

Trải qua gần một năm suy thoái kinh tế, các khu thương mại đang dần trở lại được quỹ đạo. Vì thế đây là giai đoạn mà những người mua nhà đang chuẩn bị để mua. Lúc này một công ty bất động sản nào có thể chủ động tung hàng ra là sẽ có thời cơ nắm bắt được thị trường.

Trải qua lần thị sát này, Sở Phàm thấy được khu thương mại Lam Cảnh tuyệt đối không thể bị ế như vậy. Khuyết điểm duy nhất của khu này chỉ là thiếu thời cơ, thiếu một lần chủ động đưa hàng ra thị trường.

Sau đó Sở Phàm rời khỏi phòng giao dịch của khu Lam Cảnh, đi đến phòng giao dịch của một công ty khác. Hắn thấy tình hình ở đây cũng chả khác gì với khu Lam Cảnh, đều là người thành phố đến xem phòng, nhưng tất cả chỉ là đến để ngắm, tất cả đều không có ý định mua, mà là đều chờ đợi, chờ xem tình hình thế nào rồi mới quyết định.

Sở Phàm đã hiểu được tình hình trước mắt, tiếp theo còn phải đi hỏi rõ những hạng mục chung quanh cùng với mức giá của những căn hộ cũ. Phải biết được hết những tin tức này thì Sở Phàm mới có đủ 100% tự tin để đề xuất một số ý kiến cho đại tiểu thư.

Sở Phàm đi hết cả buổi sáng, đến lúc nhìn đồng hồ đã là ba giờ chiều. Hắn nghỉ thâm, hôm nay đã làm được không ít việc rồi, bèn lái xe đến Đại học Yến Hoa, đón nhị tiểu thư.

112. Chương 113: Lâm Hiểu Tình Cầu Cứu.

Sở Phàm lái xe vào dãy nhà số bốn thì thấy ở trước sân của dãy nhà này có một chiếc siêu xe Guinea Gallardo 09 LP 560 bốn chỗ đang đỗ ở đó. Chiếc xe giá lên tới hơn ba trăm vạn mà lại đỗ trước cổng trường rất dễ khiến cho mọi người chú ý, nhưng mà chủ nhân của chiếc xe lại còn khiến mọi người phải để ý hơn. Bởi vì người đó chính là đệ nhất bạch mã hoàng tử của Đại học Yến Hoa – Lâm Phi Dật!

Xem ra Lâm Phi Dật đứng đây là để chờ nhị tiểu thư, có vẻ gã rất kiên trì đối với nàng. Tuy vậy, thật tiếc là Sở Phàm lại có ở đây. Trong tiềm thức, Sở Phàm đã xếp nhị tiểu thư là một trong những nữ nhân mình phải bảo vệ, vậy nên hắn không hề cứ giương mắt nhìn nhị tiểu thư rơi vào miệng sói. Hơn nữa, người mà hắn còn chưa chạm vào được thì làm sao đến lượt người khác được chứ? Người nào mà hắn đã động chạm đến rồi thì người khác lại càng không thể đụng vào. Về khía cạnh này thì Sở Phàm tuyệt đối ích kỉ.

Sở Phàm cũng xuống xe, đi tới gần Lâm Phi Dật, tự bắt chuyện:

- Ai cha, đây không phải là Lâm công tử ngọc thụ lâm phong đó sao? Ha ha, anh không ngại nếu tôi đứng cạnh anh chứ? Dù sao tôi đứng cạnh anh cũng giúp cho anh càng có thêm vẻ tuấn tú như Phan An tái thế!

Lâm Phi Dật nhìn Sở Phàm, hừ lạnh một tiếng. Bằng vào thân phận của gã, gã thấy không việc gì phải nói chuyện với cái loại người như Sở Phàm. Tuy vậy gã cũng chẳng biết thân phận Sở Phàm là gì, vì dù sao gã vẫn thấy hắn đi cùng mấy người nhị tiểu thư.

- Lâm công tử đang chờ nhị tiểu thư sao?

Sở Phàm dừng một chút, than nhỏ một tiếng, nói:

- Ai dà, nếu tôi là Lâm công tử, tôi đã đi từ sớm rồi. Bởi vì cơ bản là chờ đợi cũng không có tác dụng gì đâu.

Lâm Phi Dật liếc Sở Phàm một cái. Cái liếc đầy như muốn nói với Sở Phàm: “Hừ, thằng ôn con, cứ chờ xem!”

Sở Phàm không thèm để ý ánh mắt khinh miệt của Lâm Phi Dật, hắn nói tiếp:

- Lâm công tử có biết người nhị tiểu thư ghét nhất là ai không? Không biết sao?

Sở Phàm nhìn qua Lâm Phi Dật, thản nhiên nói:

- Vậy để tôi nói cho anh biết, người mà nhị tiểu thư ghét nhất chính là cái loại kiêu căng ngạo mạn, ỷ thế là con trai của cục trưởng – Trần Tuấn Sinh!

Sở Phàm nói ra những lời này đã động đến tâm khảm của Lâm Phi Dật, vì gã không chỉ ghét, mà còn cực kì căm hận tên Trần Tuấn Sinh này. Gã đã từng ước ao là có thể chop ngay lấy Trần Tuấn Sinh, đánh cho bầm dập như tử ngay trước mặt toàn bộ sinh viên của Đại học Yến Hoa. Vậy nên những lời Sở Phàm nói khiến cho Lâm Phi Dật thấy hấn giống như đồng minh của mình. Gã bây giờ mới thêm nhìn kĩ Sở Phàm, phá lệ mở miệng nói:

- Việc này còn cần anh nói sao? Kỷ Tiêm Vân đương nhiên là ghét cái loại không biết tốt xấu như Trần Tuấn Sinh rồi.

- Nhưng nhị tiểu thư còn ghét một loại người khác hơn nữa cơ.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Loại người nào?

Lâm Phi Dật dường như không tìm được hứng thú, vội vàng hỏi.

- Chỉ sợ nói ra Lâm công tử sẽ mất hứng thôi. Đương nhiên, tôi cũng biết Lâm công tử là con nhà quyền thế, đối xử rất là rộng lượng. Có lẽ tôi bản khoản thế thì cũng hơi nhạy cảm.

Sở Phàm nhẹ nhàng nói.

Những lời này Sở Phàm nói ra thật sự rất khéo, trực tiếp đặt ra một nan đề cho Lâm Phi Dật. Nếu Lâm Phi Dật không hỏi nữa cũng có nghĩa tự cho mình là tiểu nhân, còn nếu hỏi thì lại không biết Sở Phàm sẽ nói ra cái gì. Thật đúng là tiến thoái lưỡng nan.

“Hừ, thử xem hấn có thể làm được trò gì.” Lâm Phi Dật nghĩ thầm, sau đó mở miệng hỏi:

- Có gì anh cứ nói đi. Việc gì mà lại làm tôi mất hứng thế?

- Nếu Lâm công tử đã nói như vậy, thôi thì tôi đành nói thật vậy.

Sở Phàm thần nhiên nói:

- Nhị tiểu thư tuy ghét Trần Tuấn Sinh, nhưng mà, nàng còn ghét cái loại người như Lâm công tử hơn nữa.

- Mà.....

Đồng tử Lâm Phi Dật co lại, hai mắt lạnh lùng nhìn Sở Phàm, thế nhưng không làm gì cả. Biết đâu nếu động đến Sở Phàm lại bị hấn gài bẫy cho thành cái loại tiểu nhân không có tí độ lượng nào thì khôn nạn.

- Lâm công tử đừng nóng, tôi chỉ nói thật thôi. Tôi nói như vậy cũng chỉ là để tốt cho anh thôi. Anh nghĩ thử xem, nhị tiểu thư ghét Trần Tuấn Sinh. Nhưng ngày đó, Lâm công tử lại bị Trần Tuấn Sinh làm nhục trước mặt không biết bao nhiêu người. Anh nghĩ thử xem nhị tiểu thư sẽ nghĩ gì về anh? Đến cả Trần Tuấn Sinh anh cũng đánh không lại được, đến cả Trần Tuấn Sinh anh cũng không bằng. Vậy anh thấy liệu nhị tiểu thư có hảo cảm với anh được không? Không, không có đâu, nhị tiểu thư chỉ cho rằng anh đúng là cái loại con nhà giàu vô dụng.

Sở Phàm nhìn sắc mặt Lâm Phi Dật đang tối sầm lại. Hấn làm như không có gì, nói tiếp:

- Con gái quan tâm nhất là cảm giác an toàn. Anh thử nghĩ xem, đến cả người như Trần Tuấn Sinh cũng có thể làm nhục anh trước mặt mọi người như thế thì nhị tiểu thư có thể cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh anh sao? Không thể, cho nên nhị tiểu thư không hề có hảo cảm với anh. Bởi vì anh đã làm cho nàng thất vọng, đơn giản chỉ thế thôi.

- Mà đang kích đều tao phải không?

Lâm Phi Dật lạnh lùng nói.

- Kích đều anh? Ha ha, buồn cười thật đấy, tôi kích đều anh làm gì? Tôi chỉ không thích Trần Tuấn Sinh, muốn nói vài lời thật lòng với anh, anh lại nghĩ tôi đang kích đều anh. Buồn cười quá đi mất, thôi quên đi, không nói nữa, dù sao nhị tiểu thư cũng sắp ra rồi.

Sở Phàm ra vẻ tức giận nói.

Lâm Phi Dật thở mạnh, trong mắt bắn ra muôn ngàn tia lửa phẫn nộ, tức giận nói:

- Thật ra mày không cần nói tao cũng sẽ không tha cho thằng ôn Trần Tuấn Sinh. Nó chỉ có thể yên ổn được nhiều nhất là vài ngày nữa thôi. Nhanh thôi, nó sẽ phải quỳ dưới chân tao xin tha!

Sở Phàm nghe thấy thế vẫn tĩnh bơ, nhưng thật ra trong lòng hắn đang cười lớn, thầm nghĩ, “chúng mày là hai con chó cắn nhau, tao thêm vào mà để ý!”

Lúc này chuông tan học cũng reo lên, sinh viên của dãy nhà số bốn ùn ùn tiến ra. Nhị tiểu thư cũng ở trong dòng người đó. Cũng như mọi ngày, nàng đi tới đâu là đằng sau có một đồng nước dãi cùng máu mũi của các fan hâm mộ. Những người này đều là các nam sinh hâm mộ nhị tiểu thư. Chỉ là bọn họ vẫn sợ sự chênh lệch về thân phận của họ với nhị tiểu thư, chỉ có thể thầm thích, cũng không dám thổ lộ, tránh phải gặp khó khăn, mà quan trọng nhất là,... tránh bị rơi vào tình trạng bị đánh cho bầm dập mà không hiểu tại sao.

Nhớ lại lúc mới khai giảng, có vài thằng tự cho là đẹp trai trắng trợn theo đuổi Kỷ Tiêm Vân. Chỉ vài ngày sau toàn bộ bọn chúng đã vào viện nằm. Từ đó về sau, những người mà nhà không quyền thế gì thì không dám động vào Kỷ Tiêm Vân nữa.

Nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân nhìn thấy Lâm Phi Dật không khỏi cau mày, không thèm để ý đến gã, đi thẳng tới chỗ Sở Phàm.

Lâm Phi Dật đi tới trước, nói:

- Kỷ Tiêm Vân, em tan học rồi, đi chơi với anh nhé.

- Anh chờ tôi ư? Không cần, tôi phải về.

Kỷ Tiêm Vân từ chối.

Lâm Phi Dật sắc mặt khê biến, cười gượng, nói:

- Thế để anh đưa em về.

- Không cần, có hắn đưa tôi về là đủ rồi.

Kỷ Tiêm Vân nhìn Sở Phàm nói, sau đó không thèm để ý đến Lâm Phi Dật, đi thẳng vào xe.

Sở Phàm vẫy vẫy tay với Lâm Phi Dật, cười nói:

- Hẹn gặp lại, cứ ngẫm lại những lời tôi mới nói đi nhé!

Lâm Phi Dật kinh ngạc nhìn Sở Phàm cầm tay lái chờ Kỷ Tiêm Vân đi, cả nửa ngày cũng chưa tỉnh.

Dần dần mắt gã co lại, âm trầm nói:

- Cô gái nào mà Lâm Phi Dật ta đã để ý thì không thể nào chạy thoát được. Kỷ Tiêm Vân cũng thế thôi, anh nhất định phải có em, nhất định phải có được em. Hừ, Trần Tuấn Sinh, mày chịu chết đi!

Sở Phàm chở nhị tiểu thư về Biệt thự Lam Hải, dọc đường Sở Phàm nói:

- Nhị tiểu thư, có tin tốt lành cho cô đây.

- Hải, có tin tốt gì thế?

Nhị tiểu thư nghiêm mặt hỏi.

- Ai cha, đau lưng quá. Nhị tiểu thư, cô giúp tôi đấm lưng đi.

Sở Phàm nói.

- Hải? Dám bảo tôi đấm lưng cho anh à? Hừ, hay nhỉ, tôi còn chưa có ai đấm lưng cho tôi đây nữa là.

Nhị tiểu thư hừ nhẹ, nói.

- Nhị tiểu thư, tin tốt đều cần có thù lao. Nếu cô không thích thì thôi, coi như tôi chưa nói gì.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Anh.....

Nhị tiểu thư đảo mắt tinh ranh, cười nói:

- Được rồi, để tôi đâm lưng cho anh!

Nhị tiểu thư nắm đôi tay trắng như phấn ra sức đâm vào bên trái Sở Phàm, nhưng mà lại lại một bên đâm một bên véo, nói:

- Nói mau, nói mau, anh có nói không hả?

- Được được được, tôi nói, tôi nói.

Sở Phàm bị nhị tiểu thư đâm làm cho cả người đều ngứa ngáy, nói:

- Chú Kỷ nói sắp về rồi, tối nay là về đến nhà.

- Hả, anh bảo là ba tôi tối nay về rồi hả?

Nhị tiểu thư ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy, chính chú Kỷ nói với tôi đó!

Sở Phàm cười nói.

- Chà, thật là vui quá!!

Nhị tiểu thư đắc ý vênh váo, rồi ôm choàng lấy cổ Sở Phàm luôn.

- Nhị tiểu thư, tôi đang lái xe đấy!

Sở Phàm vội vàng nói.

- Uhm, uhm, đúng rồi, mau báo tin này cho chị đi thôi.

Nhị tiểu thư nói xong liền gọi ngay cho đại tiểu thư, báo cho đại tiểu thư biết. Đại tiểu thư nghe xong cũng vô cùng cao hứng, hết giờ làm là về nhà ngay, còn đi mua rất nhiều đồ ăn với cô Vương, làm một bàn đồ ăn đón ba về.

Sau khi về đến biệt thự Lam Hải, Sở Phàm thì ngồi nghỉ mà nhị tiểu thư lại lo lắng nhìn đồng hồ, chờ ba mình trở về. Nàng đương nhiên không quên món quà nàng dặn ba mình mua bên Mỹ về. Đây mới là điều khiến nàng mong chờ nhất.

Sở Phàm nửa nằm nửa ngồi trên cái ghế dài ở sân sau biệt thự. Lúc này, di động của hắn đổ chuông, hắn cầm lên nhìn, thấy người gọi là mỹ nữ giáo sư của Đại học Yến Hoa Lâm Hiểu Tình, hắn vội vàng nghe máy:

- Lâm Phong, tôi đã nói rất rõ rồi, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, tôi muốn chia tay.

- Hiểu Tình, em không thể làm thế với anh được. Anh yêu em thật lòng mà, em hãy cho anh một cơ hội, một cơ hội nữa, được không?

- Cho anh một cơ hội? Tôi đã cho anh không biết bao nhiêu cơ hội, anh còn muốn tôi thế nào nữa đây? Anh mau đi ra khỏi phòng tôi!

- Không, anh không đi đâu hết. Hiểu Tình, em không tha thứ anh sẽ không đi. Hiểu Tình, em đã là người của anh. Em không thể thoát khỏi anh được đâu!

- Lâm Phong, tôi chịu đựng anh đủ rồi, đau dài không bằng đau một lúc, tôi đã quyết phải chia tay!

- Hừ, Hiểu Tình, em đừng ép anh. Anh đã nói rồi, em là người của anh!

- Lâm Phong, anh, anh muốn làm gì? Anh đừng qua đây, nếu không, tôi gọi cảnh sát đó!

... ..

Sở Phàm nghe thấy vậy thì hết sức căng thẳng. Chắc chắn là Lâm Phong lại đến làm phiền Lâm Hiểu Tình, vì thế Lâm Hiểu Tình mới âm thầm gọi cho hắn, xin hắn giúp đỡ.

Sở Phàm ánh mắt phát lạnh, lúc này Lâm Phong đang ở trong phòng Lâm Hiểu Tình. Điều này có nghĩa là bất kì lúc nào Lâm Hiểu Tình cũng có thể gặp nguy hiểm. Mà giữa biển người trên đời, Lâm Hiểu Tình lại gọi cho hắn để xin giúp đỡ, đây là một hành động thể hiện năng tin tưởng hắn.

Sở Phàm không nói đến câu thứ hai, trực tiếp lấy chìa khóa xe nhĩ tiểu thư, nói:

- Nhĩ tiểu thư, tôi ra ngoài có chút việc, sẽ về nhanh thôi.

Không đợi nhĩ tiểu thư kịp phản ứng, Sở Phàm đã lái xe ra, phi như bay đến khu Thiên Hồ. Dọc đường đi trước mắt hắn như hiện ra cảnh Lâm Phong cười cười đi tới trước mặt Lâm Hiểu Tình.

“Hiểu Tình, tôi đến đây, cô phải cố gắng chống lại Lâm Phong, dùng hết sức chống lại hắn, tôi sắp tới rồi!!” Sở Phàm trong lòng thầm cầu nguyện!

Vậy, Sở Phàm có đến kịp để cứu Lâm Hiểu Tình ra khỏi thế lực hung hãn của Lâm Phong không?

Tất cả hãy đợi chương sau sẽ rõ!

113. Chương 114: Tao Là Người Đàn Ông Của Cô Ấy.

Dọc theo đường đi, Sở Phàm vẫn cẩn thận lắng nghe động tĩnh từ chiếc điện thoại di động. Nếu Lâm Phong thực sự đã làm gì Lâm Hiểu Tình, dù thế nào hắn cũng phải bẩm báo Lâm Phong làm vạ đoạn!

Vậy lúc này Lâm Hiểu Tình đang gặp phải tình huống gì?

Hoá ra mấy ngày này Lâm Hiểu Tình đều luôn luôn trốn tránh Lâm Phong. Cô đã quyết định chính thức cắt đứt quan hệ với Lâm Phong. Đúng như Sở Phàm đã nói với cô ở quán rượu, nếu hai người không thể đồng tâm hiệp lực, một người sinh ra phản bội, vậy chính là nắm mồi của tình yêu! Cô quyết định phải trốn thoát khỏi gông xiềng của Lâm Phong, quyết định phải dũng cảm lên, nói câu “chia tay” với gã.

Mấy ngày nay, Lâm Phong không liên lạc được với Lâm Hiểu Tình, bèn trực tiếp tới nơi cô ở, chờ khi cô trở về liền chặn lại.

Mới đầu Lâm Hiểu Tình đã nói rõ với gã là hai người hoàn toàn chia tay. Nhưng Lâm Phong không chịu buông tha, vẫn lôi kéo Lâm Hiểu Tình vào phòng nói chuyện. Lúc đó Lâm Hiểu Tình không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ nói chuyện một lần rồi rảo với Lâm Phong. Nhưng không ngờ gã vào phòng cô rồi thì không định đi ra nữa. Hơn nữa nhìn khí thế của Lâm Phong, dường như lúc nào cũng có thể bộc phát thú tính, bạo ngược hành hung cô. Quá sợ hãi, cô đã lén bấm di động cho Sở Phàm, hy vọng Sở Phàm có thể tới giải vây đúng lúc.

Giờ phút này, Lâm Phong đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách của Lâm Hiểu Tình. Trước mặt với gã là khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ mang theo vẻ kinh hoàng của Lâm Hiểu Tình. Cô mặc một chiếc váy dài hai dây lộ ra bờ vai khêu gợi. Mái tóc rối rũ xuống trước hai vai, dính sát vào nửa trên bầu ngực trắng như tuyết. Bộ ngực đầy đặn, ngạo nghễ của cô phập phồng mãnh liệt như muốn phá tung mấy chiếc dây đeo nhỏ bé. Hơn nữa khe sâu mê người kia hơi lộ ra càng khiến cho người ta không kìm nổi mộng mơ vô tận!

Lâm Phong châm một điếu thuốc, rít một hơi, nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Hiểu Tình, em phải tin tưởng, anh yêu em. Anh không phủ nhận, a cũng có lui tới với một số phụ nữ bên ngoài, nhưng đó chỉ là vì xã giao nên mới làm như vậy. Hơn nữa, trên đời này bây giờ làm gì có thằng đàn ông nào không ra ngoài tìm đàn bà cơ chứ?

- Anh đừng nói nữa, anh có nói gì nữa cũng vô dụng thôi. Anh luôn miệng nói yêu tôi, nhưng nếu yêu tôi sao còn phải bội tôi? Còn muốn ra ngoài tìm người đàn bà khác?

Lâm Hiểu Tình chất vấn.

- Anh đã nói với em rồi, anh tìm người đàn bà khác chỉ là tìm vui vẻ thôi. Anh chẳng có chút cảm giác gì với họ cả, trong lòng anh chỉ yêu một mình em thôi! Nếu em đồng ý sống với anh, như vậy anh cam đoan tuyệt đối không ra ngoài tìm đàn bà nữa!

Lâm Phong trang trọng thề nguyện.

- Không thể. Tôi sẽ không sống chung với anh. Trước khi kết hôn, tôi sẽ không có bất kỳ quan hệ tình dục gì với anh. Trước kia tôi đã nói rõ điều này với anh rồi. Hơn nữa, anh chỉ lẻo mép lừa dối tôi thôi. Tôi đã thấy rõ, đàn ông khi chưa đạt được điều gì đó thì vô cùng quan tâm, nhưng sau khi đạt được rồi thì chẳng còn quý trọng nữa. Anh nói nhiều như vậy cũng chỉ là muốn ngủ với tôi mà thôi.

Lâm Hiểu Tình lạnh lùng nói.

Con người Lâm Phong co rút lại, hần đột nhiên cười ha hả nói:

- Hiểu Tình, tôi và cô yêu nhau đã một năm rưỡi rồi. Cô có biết trong một năm rưỡi này, tôi đã tiêu hao bao nhiêu tinh lực, tiền tài cho cô không? Có thể nói, tôi luôn ngoan ngoãn phục tùng cô. Cô nói muốn cái gì là tôi mua cho cô cái đó. Hiện giờ cô chỉ đơn giản nói một câu chia tay là xong việc sao? Tôi không đồng ý được, cũng sẽ không buông tay. Tôi đã nói, cô là người đàn bà của tôi, từ đầu tới cuối đều là người đàn bà của tôi!

- Không, anh sai lầm rồi. Tôi và anh chẳng còn quan hệ gì nữa. Tôi thừa nhận rằng đã từng thực lòng yêu anh, muốn sống với anh trọn đời. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện ra rằng chúng ta thực sự không hợp. Hơn nữa trong lòng anh, địa vị của tôi không phải là một người bạn gái, mà chỉ là một món đồ chơi. Trong mắt anh, tôi chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Chờ sau khi anh chơi đùa chán chê, không thích nữa thì anh sẽ ném đi. Tôi đã nhận rõ điều này. Cho nên tôi mới đề nghị chia tay.

Lâm Hiểu Tình dừng một chút, nói rành mạch từng chữ một:

- Trong lòng anh căn bản là không hề yêu tôi, anh chỉ cần thân thể của tôi thôi.

Lâm Phong đột nhiên dập tắt điếu thuốc, cười hằn học:

- Đôi khi không nên nói thẳng tất cả mọi việc. Cô đã nói rõ ràng hết thấy như vậy ngược lại khiến tôi vào thế khó xử rồi đấy!

- Anh đi đi. Anh đi ngay cho tôi. Từ nay về sau, tôi không muốn gặp anh nữa!

Không hiểu tại sao, nhìn thấy nụ cười hằn học của Lâm Phong, Lâm Hiểu Tình bỗng thấy ớn lạnh.

- Đi? Hừ, lời như vậy mà cô cũng nói ra được sao? Hiện giờ cô được vào làm giáo viên thể dục thẩm mỹ ở Đại học Yến Hoa là thông qua quan hệ của cha tôi. Căn nhà này là tôi mua cho cô. Đồ đạc trong này cũng là tôi bỏ tiền ra mua. Cô nói đi, cô có tư cách bảo tôi đi sao?

Lâm Phong tự lộ mặt nạ, lạnh lùng nói.

- Tốt. Tốt! Tôi đi. Tôi đi đây. Tôi sẽ chuyển đi luôn hôm nay. Còn công việc giáo viên ở Đại học Yến Hoa, anh cũng có thể nói Ban Giám hiệu nhà trường đuổi việc tôi.

Lâm Hiểu Tình nói xong thì đứng lên, định đi ra ngoài luôn.

Nhưng Lâm Phong lập tức ngăn cô lại, thản nhiên nói:

- Cô muốn đi như vậy sao? Thực là buồn cười, cho dù là đi cũng phải để lại cái gì chứ?

- Để... để lại cái gì?

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Hiểu Tình thoáng sợ hãi.

- Để lại cái gì? Ha ha, đương nhiên là để lại con người cô rồi. Chẳng phải cô vừa nói, tôi chỉ cảm thấy hứng thú đối với thân thể cô sao? Cô nói đúng rồi đó! Tôi yêu cô, hơn nữa còn yêu điên cuồng thân thể của cô. Cô tự nhìn xem, bộ ngực của cô đầy đặn tới mức nào, mềm mại tới mức nào, còn cả vòng eo của cô, đôi chân dài của cô... tôi yêu điên cuồng hết thảy những thứ đó. Cô là người đàn bà của tôi, chưa đoạt được cô, sao tôi có thể buông tay được? Ha ha!

Trong mắt Lâm Phong bùng lên cuồng vọng, cười ha hả nói.

- Anh, anh là đồ lưu manh, vô sỉ. Anh tránh ra, tôi muốn đi ra ngoài. Nếu anh không tránh ra, tôi sẽ báo cảnh sát!

Lâm Hiểu Tình tức giận nói.

- Báo cảnh sát? Ha ha, cảnh sát đứng trước mặt Lâm thiếu gia này còn phải cúi đầu khom lưng. Cô cảm thấy chúng hữu dụng sao? Thực ra chúng ta cũng chẳng cần náo loạn đến mức đó. Cô hãy ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi, ngoan ngoãn nghe lời tôi, như vậy cô lại là người đàn bà của Lâm thiếu gia này. Đi ra ngoài, bất kể hai đạo hắc bạch đều phải nể mặt cô, mà cô cũng sẽ được hưởng thụ những lạc thú trước giờ chưa từng có. Vì sao cô không chịu chứ?

Lâm Phong nói.

- Sống cùng với một người như anh thì cho dù có hưởng hết vinh hoa phú quý cũng chẳng có nghĩa lý gì. Tôi đã hoàn toàn nhìn thấu con người anh, mau tránh ra!

Khóe mắt Lâm Hiểu Tình đã bắt đầu hơi ướt vì sợ hãi, bởi theo lời Lâm Phong, dường như hần sắp sửa cứng bức cô.

- Em khóc à? Đừng khóc, đừng khóc, đến đây anh sẽ lau mắt cho em!

Lâm Phong nói xong liền tiến về phía Lâm Hiểu Tình

- Anh không được tới đây,... không được tới đây.

Lâm Hiểu Tình lui về phía sau, giọng điệu bắt đầu lộ vẻ cầu xin, tuy nhiên vẫn không ngăn được Lâm Phong đang bước tới gần.

- A...

Chỉ thấy Lâm Phong nắm lấy tay Lâm Hiểu Tình, kéo thẳng cô vào trong lòng mình. Lâm Hiểu Tình thổn thổn, ra sức giãy dụa. Nhưng sao cô có thể thoát khỏi hai cánh tay trắng kiện của Lâm Phong chứ?

Lâm Phong ngửi thấy mùi hương trên người Lâm Hiểu Tình, đôi mắt bắn ra lửa dục, cười dâm đãng nói:

- Hiểu Tình, em biết không. Khi nằm mơ, anh cũng mơ thấy em, em thật là rất mê người. Thân thể của em rất gợi cảm, mỗi lần nhìn thấy em đều khiến thú tính của anh khó nhịn được nên anh mới phải ra ngoài tìm đàn bà. Nếu em có thể hơi thỏa mãn anh một chút, như vậy anh đâu cần phải ra ngoài tìm đàn bà khác chứ? Bởi vì tất cả bọn họ đều kém em, em chính là nữ thần tình yêu của anh. Anh cần em!

- Buông tôi ra, buông tôi ra. Anh là tên khốn kiếp, mau thả tôi ra...

Lâm Hiểu Tình nức nở, hai mắt đã đầm lệ trong suốt.

- Buông em ra? Ha ha, trừ phi thượng đế đến đây, nếu không đêm nay em đừng mơ tưởng thoát khỏi bàn tay của tôi.

Lâm Phong lạnh lùng nói.

Lâm Phong vừa mới dứt lời đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa sầm sập. Lâm Phong nghe thấy tiếng đập cửa liền ngẩn mặt ra, nhướn mày, thâm mắng, quỷ quái thật, chẳng lẽ đúng là thượng đế đến đây sao?

- Ai gọi cửa vậy? Là người cô gọi tới sao?

Lâm Phong hạ giọng hỏi

- Tôi, tôi cũng không biết là ai đến nữa. Cũng có thể là thợ sửa chữa, hôm nay đường nước trong WC bị hỏng, tôi gọi điện kêu thợ tới sửa.

Lâm Hiểu Tình nói qua quýt. Trong mắt cô toát lên thần sắc đầy kỳ vọng, trái tim đập kịch liệt, cô hy vọng người gõ cửa đúng là Sở Phàm, hy vọng hắn có thể xuất hiện đúng lúc này!

- Thợ sửa chữa à?

Lâm Phong bán tín bán nghi buông lỏng tay, đi ra mở cửa xem. Gã thầm quyết định, bất kể người ngoài cửa là ai đều phải tổng khứ đi, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào phá hỏng chuyện tốt đêm nay của mình.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục ầm ầm như cũ. Lâm Phong mở cửa ra, đồng thời mắng to:

- Con mẹ đứa nào đập cửa ngoài đó vậy? Mau lăn ra xa cho ông!

- Lâm tiên sinh, là tôi!

Một tiếng nói trầm ổn bình tĩnh vang lên. Lâm Phong ngẩng đầu vừa thấy, con người chợt co rút lại, đôi mắt chợt trở nên lạnh lẽo. Bởi vì người đứng trước cửa đúng là Sở Phàm. Lâm Phong đương nhiên còn nhớ rõ Sở Phàm. Hôm đó gã đuổi theo Lâm Hiểu Tình ở trên đường, đúng là Sở Phàm xuất hiện phá hỏng chuyện của gã. Từ đó về sau, gã vẫn luôn căm hận, muốn điều tra về Sở Phàm nhưng tra đi tra lại đều không có kết quả. Nhưng gã không thể nào ngờ nổi, kẻ mà gã vẫn luôn căm tức lại xuất hiện đúng vào lúc này!

Hoá ra Sở Phàm phóng rất nhanh trên đường cao tốc tới tiểu khu Thiên Hồ, đồng thời vẫn chú ý vào cuộc nói chuyện của Hiểu Tình và Lâm Phong trong điện thoại di động. Khi tới tiểu khu Thiên Hồ, Sở Phàm liền vội vàng xuống xe chạy thẳng tới nhà Lâm Hiểu Tình. Tới nơi, hắn đập cửa thật mạnh, biết rằng Lâm Phong chắc chắn sẽ phải ra mở cửa.

Sở Phàm vươn tay phải chậm rãi đẩy cửa ra, sau đó bình tĩnh đi vào, đóng cửa lại. Lúc này Lâm Hiểu Tình ở trong phòng thấy người mới tới đúng là Sở Phàm, trong lòng vô cùng kích động, nước mắt không kìm nổi trào ra!

- Mày đi ra ngoài cho tao. Tại sao mày lại tới đây? Đây là nhà của tao!

Lâm Phong lạnh lùng nói.

- Vì sao à? Vì tao là người đàn ông của cô ấy!

Sở Phàm nhìn về phía Lâm Hiểu Tình, chậm rãi nói rành mạch từng chữ.

Lâm Hiểu Tình nghe vậy ngẩn ra, gương mặt đầy vẻ mờ mịt nhìn về phía Sở Phàm, còn Lâm Phong thì hai mắt âm trầm, nắm chặt nắm đấm!

114. Chương 115: Che Chở Lâm Hiểu Tình .

Đôi mắt trong veo quyến rũ của Lâm Hiểu Tình tràn ngập nước mắt, khiến người ta không kìm nổi thương cảm. Khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ của cô không che dấu được cảm xúc vui sướng kích động, ngay cả trong nội tâm cũng vui sướng kích động, bởi vì cô vẫn hy vọng Sở Phàm sẽ tới đúng lúc. Cảm giác này cũng giống như khi bạn đang đau khổ chờ đợi một người rất khó có thể tới, vậy mà người đó lại hiện ra ngay trước mặt bạn vừa kịp lúc. Bởi vì kích động, Lâm Hiểu Tình không thể thốt nổi thành lời, bộ ngực cô phập phồng kịch liệt, trông hoành tráng như sóng biển dập dồn.

Sở Phàm đi đến, vươn tay nhẹ nhàng lau dấu lệ trên gương mặt cô, dịu dàng nói:

- Đừng sợ, không có việc gì, anh đã đến đây rồi!

- Tiểu Sở... ..

Lâm Hiểu Tình hô lên, ôm chầm lấy Sở Phàm. Đôi tay ngọc ngà ôm chặt lấy lưng hắn, gục đầu vào vai hắn, thân hình pháp phồng co giật, ôm hắn chặt tới mức tưởng như chỉ sợ vừa buông tay ra là Sở Phàm sẽ biến mất vậy.

Đối mặt với cú ôm bất thành linh của Lâm Hiểu Tình, trong lòng Sở Phàm thấy nao nao. Tuy nhiên đây cũng là điều bình thường. Một cô gái đang sợ hãi khi nhìn thấy bạn mình đến liền ôm chầm lấy, bất kể là bạn trai hay bạn gái, bởi vì sau khi sợ hãi thì nhu cầu tâm lý cấp bách của cô ta chính là muốn tìm cảm giác an toàn, mà không thể nghi ngờ, ôm chính là một phương thức có thể khiến cô ta cảm thấy an toàn.

Cho nên, bất cứ người đàn ông nào gặp phải tình huống này đều không nên hiểu nhầm. Nhưng Sở Phàm lại hiểu nhầm, mà cũng khó tránh khỏi hiểu nhầm, đó là bởi vì Lâm Hiểu Tình có sức quyến rũ rất lớn. Trong cái ôm rất chặt của Lâm Hiểu Tình, Sở Phàm có thể cảm giác được cặp vú cực kỳ đầy đặn và đàn hồi. Hơn nữa Sở Phàm còn có thể phán đoán ra Lâm Hiểu Tình đang không mang áo ngực, trên người chỉ có một chiếc váy hai dây gợi cảm. Bởi vì Sở Phàm có thể cảm nhận được cặp vú vô cùng mềm mại của Lâm Hiểu Tình đè ép lên ngực mình hoàn toàn không hề có cảm giác ngăn cách

bởi áo ngực.

Có lẽ có một số đàn ông vẫn không hề động dấy gì trong tình huống như thế này, vẫn có thể giữ được tâm bình khí tĩnh, tim không loạn nhịp. Nhưng Sở Phàm thì thừa nhận mình không thể như vậy. Hắn chưa bao giờ nghĩ mình là Liễu Hạ Huệ (1), hướng chỉ hai tay của hắn đang ôm lấy vòng eo tinh tế, cúi đầu nhìn tấm lưng trắng mịn như ngọc của Lâm Hiểu Tình. Trong đầu hắn đang tự ra lệnh cho mình không được suy nghĩ linh tinh, nhưng hắn cũng cảm giác rất rõ Đồng Tử công của mình đang bùng nổ, giống như nước sông Hoàng Hà chồm lên mãnh liệt menh mông.

Tay phải Sở Phàm ôm lấy vòng eo mảnh mai của Lâm Hiểu Tình, tay trái vỗ nhẹ vào lưng cô, dịu dàng nói:

- Tốt rồi, tốt rồi, không có việc gì. Có anh ở đây, cho dù là trời sập, anh cũng sẽ dùng thân thể mình để che chở cho em!

Nghe vậy, trái tim Lâm Hiểu Tình như ngập tràn một dòng suối ấm áp hạnh phúc. Cô vui sướng kích động, gương mặt đầm lệ giờ thoảng nở một nụ cười, càng ôm Sở Phàm chặt hơn. Điều này lại càng làm khổ hắn, bởi vì lửa dục trong cơ thể Sở Phàm bốc lên có quan hệ trực tiếp tới mức độ mạnh yếu mà Lâm Hiểu Tình ôm hắn. Lâm Hiểu Tình càng dùng sức thì lửa dục trong cơ thể hắn lại càng bốc cao.

Lâm Hiểu Tình từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ lồng ngực ấm áp của Sở Phàm. Lần đầu tiên cô phát hiện: Hóa ra ôm một người đàn ông cũng có thể đem tới cho người ta một cảm giác thực sự an toàn như vậy. Cô thích ôm thế này. Khi cô đơn, tịch mịch, lo lắng hãi hùng, cô khát vọng được ôm ấp như vậy, nhưng từ trước tới giờ cô đều chưa bao giờ ôm như vậy, bởi vì cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào như vậy, cho tới khi cô gặp được Sở Phàm.

Đột nhiên, Lâm Hiểu Tình nhớ tới Lâm Phong, nhớ ra rằng trong phòng này còn có Lâm Phong đang tồn tại. Như vậy rốt cục hiện giờ gã đang làm gì?

Lâm Hiểu Tình đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Lâm Phong. Cô không kìm nổi kinh hô một tiếng, bởi vì cô nhìn thấy rất rõ, trong tay gã đang cầm một con dao nhỏ sắc bén xông về hướng Sở Phàm. Thường ngày cô vẫn dùng con dao đó để gọt hoa quả.

Hóa ra từ sau khi Sở Phàm đến đây, trong lòng Lâm Phong đã bốc lên một ngọn lửa căm hận mãnh liệt. Càng khiến gã căm hận hơn chính là Sở Phàm cứ thể đi qua mặt gã, tới ôm Lâm Hiểu Tình vào lòng, che chở cho cô ta. Lâm Hiểu Tình không ngờ còn rất say mê dựa vào ngực Sở Phàm. Có thể biết được trong đầu Lâm Phong đang phần nộ tới mức nào!

Cho tới giờ, Lâm Phong đều coi Lâm Hiểu Tình là người đàn bà của mình. Hiện giờ gã lại trở mặt người đàn bà của mình rúc vào ngực một thằng đàn ông khác. Con giận này sao có thể chịu được. Dù sao ở thủ đô này, Lâm thiếu gia gã cũng được coi như nhân vật số một. Cha gã chính là Cục trưởng Cục Tài vụ, nắm quyền quản lý tài chính của toàn thủ đô. Có lẽ ở thủ đô này, quyền lực của cha hắn chưa là gì cả, nhưng ông ta có mối quan hệ xã giao rất rộng. Bí thư Thị ủy Trương Bằng là bạn cùng học cũ với ông ta, hơn nữa còn là đồng hương, cực kỳ thân nhau. Về phương diện tiền tài quyền thế, chú ruột của Lâm Phong chính là

Chủ tịch tập đoàn Lâm thị. Ở nơi đây những thiếu gia như thủ đô thế này, có thể thấy được uy phong của Lâm Phong cao tới mức nào.

Chính gia đình quyền thế hùng hậu đã nuôi dưỡng thành tính cách âm trầm, phách lối thế này của Lâm Phong. Đã nhiều năm qua, chưa một cô gái nào mà Lâm Phong coi trọng có thể trốn thoát khỏi tay gã, trừ Lâm Hiểu Tình. Mà Lâm Hiểu Tình lại chính là cô gái mà gã mong muốn chiếm đoạt nhất. Kỳ thật cho tới nay gã hoàn toàn có thể dùng một số tiểu xảo để chiếm đoạt Lâm Hiểu Tình, nhưng gã lại không muốn. Gã muốn Lâm Hiểu Tình cam tâm tình nguyện, như vậy mới càng nhiều tình thú. Vậy mà bây giờ Lâm Hiểu Tình lại đang ôm ấp một thằng đàn ông khác, như vậy Lâm Phong không cảm hận sao được?

Cho nên trong cơn phẫn nộ, gã tiện tay nắm lấy con dao gọt hoa quả lao tới hướng Sở Phàm. Gã nhất định phải băm hấn thành ba đoạn để giải mối hận trong lòng.

Lâm Hiểu Tình kinh hãi hô to:

- Tiểu Sở. Cẩn thận sau lưng! Lâm Phong, dừng tay! Anh muốn làm gì?

Nghe được tiếng hô của Lâm Hiểu Tình, Sở Phàm hơi nghiêng đầu, thấy Lâm Phong đang cầm con dao gọt hoa quả lao về phía mình. Ánh mắt Sở Phàm phát lạnh, cười lạnh một tiếng, kéo Lâm Hiểu Tình ra phía sau lưng, còn bản thân như một mũi tên rời cung, lao thẳng tới nghênh đón chính diện Lâm Phong.

Lâm Phong nhìn thấy Sở Phàm cũng đang lao về phía mình, ánh mắt càng lạnh, tay phải cầm con dao gọt hoa quả chém thẳng vào mặt Sở Phàm. Sở Phàm không tránh mà lao thẳng vào con dao của Lâm Phong. Điều này làm cho Lâm Hiểu Tình đang đứng một bên nhìn thấy giật mình kinh hô. Đôi môi đỏ mọng của cô thoáng mấp máy, hiển nhiên là lo lắng cho Sở Phàm, bởi vì hành động của hắn quả thực rất nguy hiểm!

Mà Lâm Phong lại thềm mắng trong đầu, đồ không biết sống chết, xem tao sẽ chặt mày như thế nào!

Trong đầu Lâm Phong còn chưa đắc ý được bao lâu đã cảm thấy cổ tay mình bị Sở Phàm nắm chặt khiến gã khiếp sợ không thôi. Gã không thể nào tưởng tượng nổi tay của Sở Phàm đã bắt được cổ tay mình như thế nào. Gã rõ ràng nhìn thấy con dao của mình đã chém về phía tay phải của Sở Phàm, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hoá ra Sở Phàm trực tiếp sử dụng một môn công phu của Nam Thiếu Lâm - Tả Hữu Xuyên Hoa thủ, tay không đấu với dao sắc, bắt lấy cổ tay Lâm Phong, vận sức. Lâm Phong không kịp kêu thảm một tiếng, bàn tay phải buông lỏng ra, con dao gọt hoa quả rơi xuống nền nhà. Tiếp theo tay trái Sở Phàm xuất ra một quyền, đánh vào mặt Lâm Phong, khiến gã bắn thẳng lên chiếc ghế sofa.

Tiếp theo Sở Phàm kéo một chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt Lâm Phong, nói bằng giọng thản nhiên nhưng lạnh như băng:

- Lâm công tử, lần trước chẳng phải là tôi đã nói anh đừng có quấy rầy bạn gái của tôi sao? Thế nào, anh quên rồi hả?

“Phì”

Lâm Phong nhắm Sở Phàm phun ra một cục đờm mang theo một tia máu. Sở Phàm vội vàng nghiêng người, né được cục đờm đó. Tiếp theo, ánh mắt hắn nhìn Sở Phàm trở lên lạnh lẽo như băng, âm trầm nói:

- Mày định làm gì? Dám nói chuyện với tao kiểu đó à? Hơn nữa còn động vào tao! Tốt nhất là bây giờ mày giết tao luôn, nếu không mày sẽ phải rất hối hận, rất hối hận đấy!

- Mày muốn cầu xin tao giết mày à? Đã nhiều năm rồi tao chưa được nghe yêu cầu đơn giản như thế này. Nếu không đáp ứng yêu cầu của mày thì chẳng hóa ra tao, con mẹ mày, rất xấu xa sao!

Sở Phàm nói xong lại một quyền đánh thẳng vào mặt Lâm Phong, khiến má phải của gã sưng u lên, phun ra một ngụm máu tươi.

Sở Phàm còn chưa hết giận, trực tiếp nắm vạt áo Lâm Phong lên, vung tay ném gã xuống nền nhà, khiến Lâm Phong kêu lên đau đớn. Tiếp theo Sở Phàm tung một cú đá vào giữa ngực Lâm Phong, sau đó lại chậm rãi cúi xuống, tùy tiện nhặt lấy con dao gọt hoa quả trên mặt đất, thản nhiên nói:

- Mày đã một lòng muốn chết, như vậy tao còn khách khí cái gì nữa chứ. Con người tao đủ nghĩa khí, mày yên tâm, tao sẽ đáp ứng mày. Nhưng mày phải từ từ hưởng thụ quá trình tử vong này.

Lâm Phong nhìn con dao gọt hoa quả trong tay Sở Phàm, trong đầu trở nên lạnh toát, trong lòng bắt đầu xuất hiện một cảm giác khủng hoảng không thể lý giải nổi. Gã ngập ngừng nói:

- Mày, mày muốn làm gì? Nếu mày dám can đảm đựng đến một sợi lông tơ của tao, tao sẽ cho cả nhà mày chết không được tử tế.

Sở Phàm ánh mắt lạnh lùng, lạnh lạnh nói:

- Lâm công tử, tao không cần biết mày là ai, nhà mày có thể lực hùng mạnh thế nào, nhưng mày là người đầu tiên biết được rằng, tao là một đứa trẻ mồ côi. Trên thế giới này, tao chỉ lẻ loi một mình, tao không có tiền không có thế, nhưng Lâm công tử thì khác, có tiền có thế có thân phận. Nếu tao có thể một mạng đổi một mạng với mày vẫn là đáng giá!

Sở Phàm nói xong cầm lấy con dao gọt hoa quả nhẹ nhàng ấn vào cổ họng Lâm Phong, một tia máu đỏ tươi rỉ ra. Lâm Phong kinh hãi, đưa tay lên cổ, thấy lòng bàn tay đầy máu, lập tức gã giật mình kêu lên sợ hãi, giọng run run:

- Mày có phải không muốn sống nữa chẳng? Mày cũng dám xuống tay với tao, mày...

“Bốp”

Sở Phàm lại đấm một phát vào mặt Lâm Phong, cắt đứt luôn câu nói tiếp theo của hắn.

- Giờ lẽ ra mày nên cầu xin tao tha thứ mới đúng, không ngờ lại còn dám uy hiếp tao? Mày không phải là muốn chết sao? Tao sẽ cho mày sống còn không bằng chết!

Sở Phàm nói xong trực tiếp nắm lấy cổ tay phải Lâm Phong. “Răng rắc” một tiếng, bẻ gãy luôn cổ tay phải của gã. Tiếp theo, Sở Phàm lại nắm lấy tay trái Lâm Phong. Lúc này Lâm Phong mấp máy khóe miệng, lần đầu tiên phá lệ mở miệng cầu xin tha thứ:

- Buông tha tôi đi, buông tha tôi đi. Tôi cầu xin anh!

Lâm Hiểu Tình ở bên cạnh cũng cảm thấy không đành lòng, liền khuyên can:

- Thả, thả anh ta đi, không cần đánh nữa. Nếu không sẽ xảy ra tai nạn chết người đó!

Sở Phàm hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Chẳng phải mày một lòng muốn chết sao? Thế nào, giờ hối cải rồi à?

- Buông tha tôi đi. Tôi, tôi hối cải, hối cải!

Lâm Phong run rẩy cầu xin.

- Thật là một kẻ bất lực. Cầu xin to lên một chút nào, tao không nghe thấy gì cả.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Van cầu anh buông tha cho tôi!

Lâm Phong cắn răng lớn tiếng nói. Đôi mắt gã chớp chớp đầy vẻ âm độc. Chỉ cần tránh được hôm nay, cho dù bảo gã làm chó, gã cũng cam lòng. Bởi vì gã thực sự không muốn chết, chờ sau khi thoát ra ngoài sẽ bắt đầu trả thù.

- Có thể buông tha cho mày, nhưng mày phải nhớ kỹ. Từ nay về sau, không được tới quấy rầy bạn gái tao nữa, nhớ chưa?

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Nhớ kỹ, nhớ kỹ!

Lâm Phong khó khăn gật đầu nói.

- Tốt nhất là mày nói được thì làm được, nếu không tao sẽ thực sự lấy mạng mày đó!

Sở Phàm lạnh lùng nói

- Cút đi! Tốt nhất là biến khỏi tầm mắt tao trong vòng ba giây. Nếu không tao còn có thể bẻ nốt cả chân lẫn tay của mày đó.

Lâm Phong nghe vậy vội vàng đứng dậy, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài cửa.

- Đứng lại!

Lâm Phong vừa mới chạy ra tới cửa, Sở Phàm lại thành linh hét lớn một tiếng.

Lâm Phong không tự chủ được phải dừng bước, chỉ thấy Sở Phàm nói gần từng chữ rất rõ ràng:

- Nếu sau này trong lòng mày cảm thấy không phục thì cứ tới tìm tao, đừng đi bắt nạt mấy phụ nữ bé nhỏ, yếu ớt, nếu mày còn là một thằng đàn ông. Mà tao lúc nào cũng hoan nghênh mày tới tìm tao! Cút đi!!

Lâm Phong thở hổn hển, trong mắt chớp động ánh lửa oán độc và phẫn nộ. Gã cắn răng đi ra ngoài.

Lâm Phong đi ra ngoài, tay trái lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm một dãy số. Lúc sau gã trầm giọng thì thào oán hận:

- Thằng nhóc thối tha, cứ chờ chết đi. Đêm nay Lâm Phong tao mà không bầm thây mày thành vạn đoạn thì không còn là đàn ông nữa.

1. Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triễn Cầm (展 伋), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳 下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa 和). Nguyễn Du trong Bắc hành tạp lục đã làm bài thơ viếng mộ ông.

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

115. Chương 116: Mánh Khóe Của Lâm Phong .

Sở Phàm nhìn ra trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Hiểu Tình mang một vẻ u sầu, hần nghĩ thầm, chẳng lẽ Hiểu Tình còn có chuyện gì uẩn khúc trong lòng?

- Hiểu Tình, có chuyện gì vậy? Có phải có tâm sự gì không? Vừa rồi vì để đuổi Lâm Phong đi nên tôi mới giả làm bạn trai cô, hi vọng cô đừng trách.

Sở Phàm nói.

- Sao tôi lại trách anh được. Anh có thể tới giải vây cho tôi là tôi đã mừng lắm rồi. Nếu anh không xuất hiện đúng lúc thì thật không biết Lâm Phong còn có thể gây ra chuyện gì nữa. Chỉ là, tôi cảm thấy lo lắng...

Lâm Hiểu Tình nói đến điểm này liền thở dài, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Sở Phàm liền vươn tay đỡ lấy bờ vai gầy của Lâm Hiểu Tình, dịu dàng nói:

- Còn lo lắng gì nữa? Lâm Phong đã đi rồi, có phải là không yên tâm về tôi không?

Sở Phàm định nói mấy lời thoải mái để xua đi lo lắng trong lòng Lâm Hiểu Tình, để cho Lâm Hiểu Tình lại mỉm cười

Lâm Hiểu Tình quả nhiên nở nụ cười, tuy nhiên ánh mắt lại trở nên trầm trọng. Giọng điệu cô đầy vẻ sầu lo:

- Tôi lo lắng Lâm Phong sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, sẽ tìm anh gây phiền toái. Anh không biết rõ Lâm Phong, nhà hắn rất có quyền thế, hơn nữa ở thủ đô lại quen biết rất nhiều người, tôi thực sự lo lắng.

Sở Phàm nghe vậy thì cười lạnh nhạt, hóa ra là Lâm Hiểu Tình lo lắng chuyện này. Hắn dịu dàng nói:

- Không sao đâu, tôi đã nói chuyện với thằng khốn kia rồi. Nếu gã không phục có thể tới tìm tôi. Nếu gã dám xúc phạm cô lần nữa thì tin tôi đi, cho dù nhà gã có quyền thế như thế nào thì tôi cũng sẽ đánh cho gã thành tàn tật luôn.

Lâm Hiểu Tình nghe vậy trong lòng lại dâng lên một tình cảm ảm áp, trong lòng cô tràn ngập ý cảm kích. Không biết sao nhưng trong lời nói của Sở Phàm có một ma lực luôn khiến cô tin tưởng. Đồng thời cô còn cảm thấy khi có Sở Phàm bên cạnh, cô luôn có một cảm giác vô cùng an toàn, kiên định. Cô thích, thậm chí có thể nói là khao khát luôn có cảm giác này. Đôi khi cô nghĩ, giả mà Sở Phàm có thể luôn ở bên cạnh mình thì thật là tốt. Nhưng cô biết chuyện này không có khả năng xảy ra, cho dù cô có muốn thì Sở Phàm cũng sẽ thật khó xử.

Sở Phàm tuy an ủi cô nhưng vẻ sầu lo trong mắt cô vẫn chưa tan hết. Bởi vì cô hiểu rõ Lâm Phong là một người như thế nào, quyền thế nhà Lâm Phong lớn bao nhiêu. Điều khiến Lâm Hiểu Tình lo lắng hơn chính là Lâm Phong còn giao du với rất nhiều loại người trong xã hội. Trong những người này có cả sát thủ lãnh huyết sẵn sàng bán mạng cho người khác, hoặc là những loại đâm thuê chém mướn trên đường. Cô cũng biết, với cá tính Lâm Phong tuyệt không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy. Nỗi nhục nhã như hôm nay Lâm Phong chưa nếm thử bao giờ, cho nên gã nhất định sẽ trả thù. Hơn nữa loại người gã huy động tới chắc chắn sẽ là loại không thấy máu không dừng lại. Cho dù Sở Phàm lợi hại đi nữa nhưng dù sao cũng thân cô thể cô, cho nên Lâm Hiểu Tình rất lo lắng cho Sở Phàm. Vì cô nên Sở Phàm mới bị cuốn vào chuyện này, nếu vì Sở Phàm đắc tội với Lâm Phong mà xảy ra chuyện gì, cô sẽ rất hối hận.

- Sao thế? Vẫn còn lo lắng à? Yên tâm, Lâm Phong là một tên bên ngoài thì mạnh mẽ bên trong thì yếu ớt. Trong mắt tôi, hắn vĩnh viễn chỉ là một con rắn, vĩnh viễn không bao giờ biến thành rồng được. Một con rắn thì không đáng cho tôi để vào lòng.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Nhưng, nhưng nếu hắn huy động nhiều người tìm đến anh gây phiền toái thì làm sao?

Lâm Hiểu Tình nói ra điều bất an trong tâm.

- Từ lúc tôi nhận điện thoại của cô rồi nhanh chóng phóng xe tới đây, tôi đã không muốn chỉ là một người suốt ngày luôn cúi. Tôi biết đắc tội với một người như Lâm Phong thì nhất định sau này sẽ bị hắn tìm tới gây phiền toái. Nhưng tôi vẫn sẽ làm như thế, dù chết tôi cũng hành động như vậy. Hoàn toàn bởi vì cô! Hơn nữa, chỉ bằng một tên Lâm Phong không thể làm khó cho tôi. Cô yên tâm đi, được không?

Sở Phàm kiên quyết nói.

Lời nói của Sở Phàm khiến cho tâm tình Lâm Hiểu Tình như dậy lên từng đợt sóng - “Sở Phàm anh ấy, anh ấy cho dù chết cũng sẽ chạy tới giải vây cho mình. Vì cái gì? Vì cái gì anh ấy lại đối xử tốt với mình như thế? Mình biết lấy gì báo đáp anh ấy đây? Sở Phàm, tại sao em không gặp anh sớm hơn chứ? Hiện đã quá muộn rồi chẳng?”

- Cảm ơn!

Lâm Hiểu Tình nói xong, không kìm lòng được tiến tới ôm lấy Sở Phàm. Bởi vì lời nói của Sở Phàm lại khiến cho cô một lần nữa nước mắt lưng tròng. Tuy nhiên lần này không phải vì lo lắng mà là do quá vui sướng.

Sở Phàm nhẹ nhàng vỗ vào lưng Lâm Hiểu Tình, hưởng thụ cái ôm ấp của cô. Được ôm một đại mỹ nữ thành thực như một quả đào chín thật là chuyện đáng phấn khởi, có tác dụng trợ giúp trao đổi hormone trong cơ thể.

Sở Phàm xoay chuyển ánh mắt, thấy một số thức ăn Lâm Hiểu Tình mới mua để trên bàn phòng khách, hần hỏi:

- Hiểu Tình, cô vẫn chưa ăn cơm à?

- Vâng, hôm nay tôi định mua đồ về nấu ăn, không ngờ lại gặp Lâm Phong, rồi bận bịu cho đến giờ.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Thế à, tôi cũng chưa ăn. Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.

Sở Phàm đề nghị.

- Thế thì tốt quá. Đúng rồi, ngày mai tôi muốn chuyển ra ngoài, không ở đây nữa. Đây là nhà hần mua, nếu tôi chia tay với hần rồi thì cũng không nên tiếp tục ở đây nữa, để hần khỏi quấy rầy.

Lâm Hiểu Tình nói

- Được đấy, vậy ngày mai tôi sẽ qua đây giúp cô chuyển đồ đạc. Hiện tại việc quan trọng là phải giải quyết vấn đề bụng đang rỗng đã, ha ha.

Sở Phàm cười nói.

Lâm Hiểu Tình cũng nở nụ cười, đi theo Sở Phàm ra ngoài.

Lúc này đã là tám giờ rưỡi, trời đã tối đen, bóng tối đã bao phủ toàn bộ khu vực Thiên Hồ. Vài ánh sáng từ mấy ngọn đèn đường không xua tan được sự tối tăm vô tận.

Chỗ Lâm Hiểu Tình ở là tòa nhà số năm. Giờ phút này trước tòa nhà số năm không biết đã xuất hiện một chiếc xe màu trắng từ bao giờ. Cửa xe đã đóng lại nhưng đèn trong xe vẫn sáng, nhìn vào bên trong thì có thể thấy chính là người vừa bị Sở Phàm đánh cho đến mức phải cầu xin tha thứ: Lâm Phong.

Lúc này Lâm Phong ngồi ở trong, bên cạnh có một người đàn ông trung niên, chắc là thầy thuốc đang lấy ra một ít bông băng thuốc đỏ từ chiếc hộp bên cạnh, lau vết thương trên mặt Lâm Phong, ngoài ra cũng đã nắn lại cổ tay của Lâm Phong bị Sở Phàm bẻ trật khớp. Lúc này trong mắt Lâm Phong tràn ngập ngọn lửa phẫn nộ, dường như muốn thiêu cháy hết cả khu vực này.

Ngồi đối diện với Lâm Phong là một thanh niên eo gấu lưng hổ, bên cạnh là một người dáng nhỏ bé, nhanh nhẹn, bình tĩnh. Hai người này rõ ràng là Triệu Hổ và Lôi Báo. Ngoài Triệu Hổ và Lôi Báo ra thì bên ngoài xe còn có bốn gã trai trắng vạm vỡ, trước xe hai gã, sau xe hai gã.

Làm sao bọn Triệu Hổ và Lôi Báo lại đột nhiên xuất hiện cùng lúc trong tiểu khu Thiên Hồ này?

Hóa ra sau khi Lâm Phong bị Sở Phàm hạ nhục một trận thì rời đi trong cảnh cả người đau đớn và cảm giác nhục nhã chưa từng có. Sau khi xuống lầu, gã liền gọi điện cho Lôi Báo, bảo Lôi Báo gọi thêm Triệu Hổ và mấy tên đàn em nữa nhanh chóng đến tiểu khu Thiên Hồ. Ngoài ra gã còn nhắn Lôi Báo đem theo một bác sĩ ngoại khoa đến cùng.

Lôi Báo nhận được cú điện thoại khẩn cấp của Lâm Phong, trong lòng không khỏi sửng sốt. Lúc ấy hần và Triệu Hổ cùng bốn tên đàn em nữa đang nhậu nhẹt. Nhận được điện thoại Lâm Phong cũng không nói câu thừa nào, liền gọi Triệu Hổ và bốn tên đàn em lái xe đến tiểu khu Thiên Hồ. Trên đường đi họ cũng mời theo một bác sĩ ngoại khoa đến.

Bọn Lôi Báo cấp tốc đến tiểu khu Thiên Hồ mới biết được là Lâm Phong vừa mới bị một người tên là Sở Phàm chinh cho một trận, hơn nữa không nhẹ tay chút nào. Mặt mũi bầm dập, răng bị đánh gãy mấy cái, cổ tay phải cũng bị trật khớp, bởi vậy liền phán đoán Sở Phàm là người rất to gan. Chẳng lẽ hần không biết ở thủ đô này thế lực của Lâm Phong lớn thế nào sao?

Lôi Báo nhìn biểu tình đau đớn đến nỗi phải cắn chặt răng của Lâm Phong, không kìm nổi nói:

- Lâm công tử, theo tôi cậu nên sớm đến bệnh viện đi. Thằng ranh kia cứ để cho chúng tôi. Trừ khi hần mọc cánh bay đi, còn không đừng mơ mà đi ra ngoài.

- Không sao, chút đau đớn này tôi còn có thể chịu được. Đêm nay nhất định tôi phải nhìn thấy được hình dáng tàn phế của thằng ranh kia, nếu không sẽ không giải được mối hận trong lòng tôi. Tôi không tin thằng đó cả đêm cũng không ra. Nếu hắn không ra, thì tôi sẽ đi vào.

Lâm Phong ánh mắt phát lạnh, phần nộ nói.

- Đối phương là ai thế? Tôi xem hắn có lẽ không muốn sống nữa nên mới dám động đến Lâm công tử. Đến lúc đó, Lâm công tử cứ ra lệnh một tiếng, muốn sống hay chết thì tùy vào Lâm công tử.

Triệu Hổ liền bẻ mấy ngón tay răng rắc, lạnh lạnh nói.

- Tôi muốn hắn còn sống. Hiện nay tình hình đang không ổn định, không nên gây ra chết người. Nhưng tôi muốn hắn sống không bằng chết, tôi muốn hắn trở thành tàn phế

Lâm Phong âm độc nói.

- Thế này đúng là tiện nghi cho hắn rồi.

Triệu Hổ hừ lạnh nói.

- Thằng ranh này không phải là nam nhân của Lâm Hiểu Tình sao? Tốt nhất, đêm nay trước hết phế bỏ thằng ranh này phế đi, sau đó dày vò con điểm Lâm Hiểu Tình một chút. Tôi muốn cho hắn biết chọc vào Lâm Phong này sẽ có hậu quả như thế nào.

Trong mắt Lâm Phong lóe lên một tia lạnh lẽo, lạnh nhạt nói.

Lúc này từ tòa nhà số năm truyền ra một trận cười thoải mái, tiếp đó thấy Sở Phàm cùng Lâm Hiểu Tình sánh vai đi ra. Trên mặt hai người đều mang theo nụ cười. Cũng không biết thằng ôn Sở Phàm này có ma thuật gì mà làm cho Lâm Hiểu Tình trước đây đang mặt mày cau có lại trở nên vui vẻ hơn hử như thế.

- Đến rồi, bọn chúng ra rồi. Chính là thằng thói tha này.

Lâm Phong nhìn Sở Phàm đang đi cùng Lâm Hiểu Tình, trầm giọng nói.

- Các anh em, đến lúc xuống xe hoạt động gân cốt rồi.

Lôi Báo nói xong liền mở cửa xe, đi xuống. Cùng lúc đó, đèn xe liền bật lên, chiếu hai luồng sáng nghênh đón Sở Phàm cùng Lâm Hiểu Tình đang đi tới.

Trong nháy mắt, Sở Phàm đã cảm giác được có điều không phải. Tay phải hắn liền vươn ra ôm lấy vòng eo của Lâm Hiểu Tình, kéo Lâm Hiểu Tình ra sau lưng. Tiếp sau đó nhắm mắt, hướng nhìn về ánh đèn phía trước.

Lúc này bọn Lôi Báo, Triệu Hổ sáu người đã xuống xe, nhanh chóng vây xung quanh Sở Phàm và Lâm Hiểu Tình. Tiếp theo, Lâm Phong mới thanh thoi bước xuống, đi về phía Sở Phàm. Trong mắt gã hiện lên một tia âm độc, lạnh lùng nói:

- Thằng chó, ác mộng đêm nay của mày bắt đầu rồi. Mày muốn sống cũng không được, chết cũng không xong, ha ha ha.

Lâm Hiểu Tình nhìn thấy Lâm Phong thì biến sắc. Quả nhiên Lâm Phong đã mang theo người tìm tới cửa. Hơn nữa, nghe như lời gã nói, dường như không bấm Sở Phàm thành vạn mảnh thì không cam tâm. Nàng hét lên:

- Lâm Phong, anh muốn làm gì? Bây giờ đang ở trong tiểu khu đấy.

- Cam mờ. Con điểm này cam mờ cho tao. Chờ tao xử lý xong thằng chó này thì xem tao sẽ xử lý mày như thế nào. Hừ!

Lâm Phong tức giận nói.

Sở Phàm một tay che chở Lâm Hiểu Tình, hai mắt linh hoạt, sắc bén như dao nhìn chăm chăm vào Lâm Phong, giọng điệu lạnh nhạt hỏi:

- Lâm Phong, đây là mảnh khố của mày ư?

116. Chương 117: Cuộc Chiến Vì Phụ Nữ .

- Ôn con, chờ xem những gì Lâm Phong đây đã chuẩn bị cho mày đi.

Lâm Phong trầm mắt, lạnh lùng nói:

Sở Phàm nhìn quanh thấy mình cùng Lâm Hiểu Tình đang bị bảy người vây quanh. Khi hắn nhìn thấy Lôi Báo và Triệu Hổ thì cảm thấy giật mình, trong lòng hơi chấn động. Hắn thấy hai người này không phải bình thường, chắc chắn là những kẻ có thể một địch mười. Với những người như vậy Sở Phàm không thể không cẩn thận gấp bội. Tuy vậy mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, lạnh lùng nói:

- Lâm Phong, trong mắt tao, mày vĩnh viễn chỉ là một con rùa. Cả cái cách mày trả thù cũng giống như một con rùa rút cổ.

- Ha ha.....

Lâm Phong nghe thấy thế liền cười ha hả, nói:

- Còn nói được thì nói tiếp đi ku, lát nữa tao sẽ cho mày một dao, cắt phét cái lưỡi của mày đi đấy.

Lâm Hiểu Tình lúc này đang lục túi xách, nàng muốn tìm di động. Cô biết Sở Phàm hôm nay sẽ lành ít dữ nhiều, vì thế muốn lấy di động ra báo cảnh sát, nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Lúc này cô mới nhớ ra không mang theo điện thoại, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Lâm Phong thấy vậy cười lạnh, ngạo mạn nói:

- Hiểu Tình, sao cô không báo cảnh sát đi? Gọi đi, gọi đi chứ. Tao đảm bảo là chúng mày có gọi thì có đến mai cảnh sát cũng chưa đến đâu, ha ha ha ha

Sở Phàm không thèm để ý đến Lâm Phong, hắn chỉ đề phòng đến hai người Lôi Báo và Triệu Hổ. Hắn đẩy Lâm Hiểu Tình ra sau lưng, nhẹ giọng nói:

- Hiểu Tình, cô đứng sau lưng tôi, không được làm loạn, cứ tin tôi, không có việc gì đâu.

Không biết vì sao nghe giọng nói trầm ổn của Sở Phàm, Lâm Hiểu Tình đang cực kì hỗn loạn dần dần bình tĩnh lại. Cô tin vào Sở Phàm, tin rằng hắn có khả năng bảo vệ mình, càng có khả năng tự bảo vệ cho chính hắn.

Lâm Phong trầm mắt, nói to:

- Bắt thằng ôn này lại, làm thịt nó!

Chiến nào, đánh cho thật đẹp nào, đánh thật máu lửa đi, chiến vì phụ nữ.

Sở Phàm vẫn đứng yên. Trước mặt hắn là bảy người bọn Triệu Hổ với Lôi Báo, tuy nhiên Sở Phàm chỉ chú ý đến hai người là Lôi Báo và Triệu Hổ. Hắn nhận ra Triệu Hổ và Lôi Báo là hai người nguy hiểm nhất, đối mặt với người như vậy, không thể không đề phòng.

Lôi Báo vẫn bất động như cũ, mắt gã cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Sở Phàm. Từ lúc gã thấy Sở Phàm thì đã nhìn chằm chằm vào hắn như vậy. Đó là do Sở Phàm gây cho gã một cảm giác rất kì lạ. Gã không ngờ rằng đối mặt với Sở Phàm lại khiến cho gã có cảm giác bị áp bức cường đại như thế. Loại cảm giác này gã chỉ có khi đối mặt với lão đại Nhạc ca “nham hiểm” của mình. Gã không nhìn thấu được Sở Phàm. Sở Phàm cho gã một cảm giác rất bình thường, nhưng rồi lại thấy thực bí hiểm. Vì vậy mà gã không dám tùy tiện hành động, càng không thể tùy tiện ra tay.

Triệu Hổ cũng có cảm giác như vậy. Triệu Hổ trông cao lớn khỏe mạnh, nhìn bề ngoài có vẻ tùy tiện cầu thả nhưng vào thời điểm nguy hiểm, gã tuyệt đối cảnh giác và cẩn thận hơn bất kì ai. Vì vậy mà Triệu Hổ mới có thể bình an vô sự sau bao nhiêu năm lẩn lộn trong xã hội. Triệu Hổ cũng biết Sở Phàm không đơn giản, thật sự không đơn giản. Đã lâu lắm rồi gã chưa gặp một đối thủ như vậy. Mỗi khi nhìn thấy một đối

thủ như vậy, gã hoàn toàn tỉnh táo, bởi vì chỉ cần mất tập trung dù chỉ một chút thôi thì cái giá phải trả sẽ là rất lớn.

Lôi Báo với Triệu Hổ nhìn nhau, gật đầu, sau đó Lôi Báo nhìn ba tên khác, ba tên kia thấy vậy trầm mắt xuống, tiến tới Sở Phàm. Một tên trong số đó hét một tiếng lớn rồi phi tới trước ba bước. Một đòn phi chân lăng không vô cùng hung ác, đá thẳng vào cổ Sở Phàm. Sau đó, một tên khác vọt thẳng đến trước mặt Sở Phàm. Một đòn câu quyền như dờn non lấp biển đánh mạnh về phía thất lưng của Sở Phàm. Người thứ ba thì quét chân vào hai chân của Sở Phàm. Ba người cùng lúc đánh vào ba phần cao, trung, thấp trên người hắn, có thể nói đã khiến cho hắn không còn đường mà thoát. Bất kể Sở Phàm có ra tay với người nào đi nữa thì chắc chắn sẽ có một đòn cũng dính vào người, vì thế, ba người này phối hợp công kích thật không chê vào đâu được. Người thường mà bị vậy công như thế thì chắc chắn sẽ bị đánh cho khốn khổ.

Nhưng tiếc thay, đối thủ của ba người bọn họ lại là Sở Phàm.

Sở Phàm trầm mắt, gặp nguy không loạn, đợi cho hữu câu quyền của người kia đánh tới, Sở Phàm liền dùng “Long trảo cầm nã thủ”, bắt chết cổ tay phải của gã. Sau đó tay trái Sở Phàm giữ vai người này, bay lên, hai chân vừa bay vừa đạp thẳng vào tên định đá cổ hắn, khiến cho tên kia kêu lên một tiếng đau đớn. Tên đó bị Sở Phàm đạp trúng thất lưng, rơi thẳng xuống đất. Mà Sở Phàm thì lộn một vòng, chờ sau khi tên quét ngang chân hắn đánh trượt xong, Sở Phàm mới đáp xuống, tay trái cũng bóp cổ họng của tên này, tay phải cho gã một đấm vào bụng, khiến cho tên này kêu thảm một tiếng, thân thể lao đảo lùi về sau, về mặt hết sức thống khổ.

Tiếp đó Sở Phàm sử dụng thủ kinh mạnh mẽ của “đại lực kim cương thủ”, dùng tiếp Thiếu Lâm ngũ quyền Trung Long Quyền, tiến như thiểm điện đánh thẳng về phía tên vừa quét chân hắn. Tên này còn chưa kịp phản ứng đã bị Sở Phàm cho một long quyền ngã ra đất. Sở Phàm lại thêm một sút vào ngực, khiến cho tên này bay thẳng ra ngoài.

Tuy vậy mục tiêu thật sự của Sở Phàm là Lôi Báo và Triệu Hổ vẫn đang đứng ngoài nhìn. Hai người này một giống như con báo đang ẩn nấp đâu đó, chờ một cơ hội trí mạng, còn một thì lại như mãnh hổ xuống núi, một khi bộc phát toàn bộ khả năng thì thật là khủng bố.

Sở Phàm cũng biết Lôi Báo và Triệu Hổ mới đầu đứng ngoài nhìn. Đầu tiên là gọi ba người đánh trước, thử khả năng cùng với khiến cho Sở Phàm bị lộ đòn, sau đó bọn chúng lao vào phản kích, chắc chắn sẽ thắng lợi.

Sở Phàm biết đạo lý này đương nhiên sẽ không ngu đến nỗi đứng chờ cho chúng lần lượt xông lên tấn công. Bị động không bằng chủ động. Trong nháy mắt ba người kia lên đã bị hắn chế trụ, rồi như một mũi tên rời cung phi thẳng về hướng Triệu Hổ và Lôi Báo.

Mục tiêu của Sở Phàm là Lôi Báo, thể công của hắn rất rõ ràng, đầu tiên là đánh bại Lôi Báo, sau đó đánh tiếp với Triệu Hổ. Dù sao đáng người Triệu Hổ cũng cao to, cơ thể cực kì rắn chắc, không thể đánh bại nhanh chóng được, vì vậy Sở Phàm mới xác định mục tiêu của mình là Lôi Báo.

Sở Phàm đột nhiên tiến đến cũng khiến cho Lôi Báo và Triệu Hổ hơi nao núng. Tuy nhiên sau đó Lôi Báo nở một nụ cười âm hiểm, rồi đột nhiên, gã cũng di chuyển. Gã không di chuyển thì thôi, đã di chuyển thì như một con báo điên, nhanh như chớp.

Tiếp theo, Sở Phàm cảm giác trước mặt có một bóng người hoa lên, còn thấy cả bóng của Lôi Báo. Ai ngờ lại nhìn thấy Triệu Hổ, thì ra Lôi Báo cùng Triệu Hổ đã đảo vị trí cho nhau, để cho Triệu Hổ đến nghênh chiến với Sở Phàm. Xem ra đối phương đã nhận ra chiến thuật của Sở Phàm, do đó đã tùy cơ ứng biến, nhanh chóng điều chỉnh lại.

Đợi cho Sở Phàm tiến đến, Triệu Hổ nhếch mép cười, đột nhiên, tay phải của gã nắm lại đấm thật mạnh về hướng Sở Phàm. Một đấm này của Triệu Hổ không hề có động tác nào thừa, chỉ có sức mạnh khủng bố cùng với tốc độ như chớp. Như vậy là đã quá đủ, người nào bị cú đấm này của Triệu Hổ nện thẳng vào đầu chắc chắn là ra đi, bởi vì sức mạnh cùng với tốc độ của đấm này cực kì dọa người.

Bởi vì phóng đi quá nhanh, hơn nữa đòn của Triệu Hổ cũng vô cùng nhanh, nên Sở Phàm cũng không kịp bứt ra. Hắn cũng không thèm tránh nữa, dùng lực quán tính đang phi tới trước, tay phải dùng thủ kinh “đại lực kim cương thủ”, chém một phát vào năm đấm của Triệu Hổ.

“Rầm” một tiếng, Sở Phàm lùi về sau vài bước, mà thân hình khổng lồ của Triệu Hổ cũng chỉ hơi lung lay mà thôi. Tuy vậy trên mặt gã lại hiện ra vẻ sợ hãi không thể che giấu. Gã không dám nghĩ Sở Phàm lại dám đấu đòn với gã. Nếu là người khác đấu với cú đâm đẩy thì chắc chắn là gãy tay, nhưng Triệu Hổ lại thấy Sở Phàm không làm sao cả. Hơn nữa đòn của Sở Phàm lại khiến cho nắm tay của gã tê cứng, gã không khỏi trầm nghĩ, thằng này rốt cục là ai? Làm sao lại khỏe đến như vậy? Quả thật là khỏe không kém gì gã.

Thật ra đấu đòn với Triệu Hổ, nắm tay của Sở Phàm cũng rất đau, đau vô cùng, khiến cho hắn có cảm giác như hắn chém vào một tảng đá lớn. May mà hắn đã luyện thành được thủ kinh “Đại lực kim cương thủ”, nếu không chắc chắn hắn không đấu lại được với sức mạnh cú đâm của Triệu Hổ.

Lúc này, lại có một thân ảnh âm thầm hướng về Sở Phàm, tốc độ cực kì nhanh. Sở Phàm cảm giác đằng sau mình truyền đến một trận kinh phong, hắn cảm thấy cả kinh, vội vàng dùng du long thân pháp né qua một bên. Ai ngờ, người kia như biết được hướng đi của Sở Phàm, trực tiếp đánh thẳng về hướng mà Sở Phàm né, một đòn này vừa nhanh vừa hiểm, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Sở Phàm trong lòng cả kinh, hắn biết chắc chắn người đánh lén này là Lôi Báo, mà đòn này của Lôi Báo hắn có muốn né cũng không nổi, mà hắn cũng không tính đến việc né, mà giờ thẳng tay ra, dùng đòn, một đòn “Thiếu Lâm La Hán Quyền” hướng thẳng vào mặt Lôi Báo.

“Rầm!” “Rầm!”

Thắt lưng của Sở Phàm bị đòn đánh của Lôi Báo đâm trúng. Cú đâm này của Lôi Báo cực kì mạnh, cảm giác đau đớn truyền khắp người hắn, mà Lôi Báo cũng không chịu được, một cú “Thiếu Lâm La Hán Quyền” đâm thẳng vào mặt, chỗ bị đánh đã phồng lên rồi.

Lôi Báo đã nhanh chóng lùi về bên cạnh Triệu Hổ, gã cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Gã đã dùng Triệu Hổ để thu hút sự chú ý của Sở Phàm, mà gã thì đánh lén từ phía sau, ai ngờ năng lực phản ứng của Sở Phàm lại nằm ngoài sự tính toán của gã. Lần đánh lén này gã chẳng thu được lợi lộc gì, chỉ coi như đánh ngang nhau.

Sở Phàm hít một hơi thật sâu, đau đớn chỗ thắt lưng dần dần biến mất, khoe miệng hắn đột nhiên nở một nụ cười, trong mắt tràn đầy chiến ý, chiến ý trong lòng hắn đã dâng trào lên, vì hai người Lôi Báo và Triệu Hổ quả thật xứng để đánh với hắn một trận. Hắn quyết định sẽ chơi đùa cùng với hai người này, đêm nay sẽ chiến thật máu, sẽ bộc phát toàn bộ chiến ý trong lòng.

Đánh đi, vì nữ nhân, vì nhiệt huyết của mình, hãy đánh cho thật thoải mái đi!!!!!!

117. Chương 118: Ngân Hồ Xuất Hiện .

Tuy nhiên, cảm giác khiếp sợ trong lòng Triệu Hổ và Lôi Báo thì rất lâu sau vẫn không thể lắng xuống được. Phải biết rằng, hai người bọn họ cùng đối phó với Sở Phàm chỉ có một mình. Hơn nữa, Lôi Báo lại còn đánh lén. Điều khiến họ càng cảm thấy đáng sợ hơn chính là Sở Phàm hình như vẫn có vẻ chưa dốc hết toàn lực, vẫn chưa dốc sức hoàn toàn chiến đấu với bọn họ mà hiện giờ chiến ý của hắn mới chính thức bùng lên hừng hực.

Cho tới nay, những đối thủ có thể kích động được chiến ý của Sở Phàm cũng không nhiều. Thế mà hai người Triệu Hổ và Lôi Báo hợp sức lại lại có thể đẩy lên chiến ý trong lòng hắn. Do đó, hắn cần phải từ từ thường thức mới được. Bởi vì hắn muốn tận hưởng khoái cảm vô cùng tinh tế mà quá trình chiến đấu mang lại, tận hưởng cảm giác sôi trào nhiệt huyết. Có lẽ, đây mới là cuộc sống đích thực của một người đàn ông.

Sở Phàm cảm thấy hắn lẽ ra nên thuộc về chiến trường thời cổ đại. Bởi vì sau khi chiến ý trong lòng hắn bùng phát thì đến bản thân hắn cũng cảm thấy khó tin về sức chiến đấu của mình. Tuy nhiên, trong tình trạng chiến ý rất cuồng nhiệt, hắn vẫn có thể duy trì được suy nghĩ bình tĩnh. Hắn thực sự rất thích tận hưởng trạng thái như vậy.

Ánh mắt Sở Phàm đang cực nóng, mà lại rất bình tĩnh. Hắn nhìn chăm chăm vào Triệu Hổ và Lôi Báo. Chiến ý dào dạt của hắn trực tiếp tác động đến tâm tình của hai người kia. Bọn họ không hèn mà cùng cảm thấy một cảm giác bị áp bức cực kỳ hùng mạnh. Bọn họ biết, cuộc chiến đấu lúc này đây mới chính thức bắt đầu. Mà lúc này, bọn họ không biết làm sao Sở Phàm có thể bộc phát được thân thủ kinh người như thế, nhưng bọn họ lại biết chắc chắn rằng, tuyệt đối không thể để Sở Phàm giành thế chủ động được, nếu không thì bọn họ chỉ còn có một con đường – chết – mà thôi.

Triệu Hổ rống lên một tiếng, thân hình to cao vạm vỡ lao thẳng về phía Sở Phàm. Dưới áp lực từ thân thể to lớn khổng lồ của gã, dường như toàn bộ mặt đất cũng hơi chấn động, mà các loại gân trên người gã cũng đều đồng loạt nổi lên, dữ dội. Trên mặt gã là gân xanh chằng chịt, hai nắm đấm chứa đầy lực đạo. Những nắm gân đây, không ai có thể chịu một cú đấm cực đại của gã mà lại yên ổn toàn thân được, hiện giờ, gã cho rằng cũng không có ngoại lệ.

Sở Phàm vẫn bất động như trước. Nhưng hai mắt hắn lại càng thêm sự thâm trầm, bình tĩnh. Hắn nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Triệu Hổ đang phi sầm sập đến như con trâu rừng. Hắn định làm cái gì thế này? Chẳng lẽ lại định đối mặt trực diện với gã lần nữa, so xem quyền ai cứng hơn, đầu ai cứng hơn chẳng???

Tình thế không dễ cho hắn có nhiều thời gian suy nghĩ bởi vì Triệu Hổ đã vùng quyền mang theo cả kinh phong gào rú táng vào mặt hắn. Một quyền này so với quyền trước đó còn hùng mãnh hơn, quyền thế cũng bá đạo hơn. Người bình thường mà đối mặt với một quyền này của Triệu Hổ thì chắc quá nửa là chọn cách tránh voi chửi xấu mặt nào. Nhưng đây lại là Sở Phàm. Bàn tay phải của hắn giống như con linh xà, mềm mại nhẹ nhàng vươn lên, thẳng về phía nắm đấm hùng mãnh bá đạo của Triệu Hổ. Chẳng lẽ hắn điên rồi sao? Không ngờ lại dám dùng lực đạo mềm mại như thế mà đối phó với nắm quyền hùng mãnh bá đạo của Triệu Hổ.

Như sấm rưng chớp giật, tình thế cuộc chiến thay đổi trong nháy mắt. Bàn tay mềm mại như linh xà kia không ngờ lại nắm chặt được cổ tay đang vùng quyền hùng mãnh của Triệu Hổ. Tiếp đó, Sở Phàm vừa nghiêng người, tay phải vừa đánh về phía nắm tay Triệu Hổ, thuận thế lôi kéo, cả người Triệu Hổ theo lực quán tính hùng mạnh của chính mình bị kéo thành lão đảo mắt vài bước. Còn Sở Phàm thì vẫn bình tĩnh tự nhiên như thế, đứng lù lù bất động.

Hóa ra hắn đã sớm nhìn ra, nắm tay của Triệu Hổ kiên cường bá đạo, không nên dùng lực, cho nên hắn bèn áp dụng chiến thuật “lấy nhu thắng cương”, thi triển “tá lực đả lực” nhu hòa, nhưng lại đánh cho quyền thế hùng mãnh của Triệu Hổ tan tác luôn.

Triệu Hổ nổi giận gầm lên một tiếng, quyền trái theo cước bộ chuyển hướng đánh về mạng sườn của Sở Phàm. Một kích này mạnh mẽ dị thường, quyền phong mãnh liệt vù vù lao tới, ẩn chứa một lực bùng phát mạnh.

Sở Phàm lại diễn lại trò cũ, xuất tuyệt học của Nam Thiếu Lâm, xảo kinh “tả hữu xuyên hoa thủ” phối hợp với “tá lực đả lực”, hóa giải thế công vô cùng hùng mãnh kia của Triệu Hổ một cách rất xảo diệu.

Có câu: một tiếng trống trận nâng cao tinh thần chiến đấu. Tiếp nữa thì suy, mà tiếp lần nữa thì kiệt. Triệu Hổ nắm lần bảy lượt sử ra quyền thế hùng mạnh thì đều thất bại. Cứ thế mãi, quyền thế của gã nhất định sẽ suy nhược, chậm lại. Hơn nữa, điều quan trọng chính là: tinh thần chắc chắn sẽ ngày càng bạc nhược, chiến ý cũng ngày càng dao động. Đợi đến lúc khí thế đã hoàn toàn suy kiệt thì đúng là lúc bị đối phương giáng cho một kích trí mệnh.

Sở Phàm tuy nói rằng liên tiếp phá giải được công kích của Triệu Hổ. Nhưng hắn vẫn liên tục thủ chứ không công. Thứ nhất là hắn tính toán muốn làm giảm bớt khí thế đang cường thịnh của Triệu Hổ. Thứ hai nữa là bởi vì đang có một con báo hùng mãnh, lạnh lùng đang rình rập hắn. Cũng cùng chờ đợi cơ hội cho hắn một kích trí mệnh.

Lôi Báo đã lần lộn mấy năm giờ đầu đường cuối chợ, đương nhiên biết Triệu Hổ và Sở Phàm cứ tiếp tục đánh nhau như thì tình thế sẽ bất lợi đối với bọn họ. Một khi khí thế của Triệu Hổ bắt đầu suy kiệt, chính là lúc Sở Phàm bắt đầu phản kích, đánh bại từng người một. Cho nên, Lôi Báo tuyệt không thể nào cho phép tình huống đó phát sinh. Bởi vì gã sẽ không thể không thừa nhận rằng: một mình đánh một thì gã không phải là đối thủ của Sở Phàm. Nếu muốn chiến thắng Sở Phàm thì chỉ có phối hợp lực lượng với Triệu

Hổ. Hơn nữa lại cần phải phối hợp hoàn hảo ăn hít không chê vào đâu được thì mới có cơ hội chiến thắng hẳn.

Lôi Báo vẫn bất động nhưng mà lại đang chủ động. Chỉ cần động thôi sẽ khiến người ta kinh hãi. Tốc độ giống như một con báo đột nhiên bị kích cho nổi giận.

Cùng lúc đó, hai nắm đấm quái vật trên bàn tay dã thú của Triệu Hổ, một trái một phải táng về phía Sở Phàm. Còn Lôi Báo cũng vọt vàng nhảy lên cao. Giữa không trung, đùi phải của gã tung ra thành vô số bóng cước. Một chiêu liên hoàn tảo đá vào mặt Sở Phàm, thế đá hung mãnh, đôi chân dồn sức đủ mười phần. Tuy nhiên lực sát thương lớn nhất của một cước này là ở chỗ tốc độ của nó. Tốc độ nhanh chóng này có thể đá bay bất cứ ai, không để cho người ta kịp phản ứng.

Một chiêu phối hợp này của Triệu Hổ và Lôi Báo có đủ lực sát thương hùng mạnh. Quyền thế của Triệu Hổ như hổ vồ, hung mãnh sôi sục. Chấn kinh của Lôi Báo như gió xé, vô cùng nhanh chóng. Hai người công kích vừa tiến lên, một trước, một sau, đã hoàn toàn phá hỏng đường lui của Sở Phàm.

Tuy nhiên, Sở Phàm cũng không có ý lùi bước. Bởi vậy, có phá hỏng đường lui của hắn hay không cũng không thành vấn đề. Sự phối hợp công kích của hai tên Lôi Triệu này thực sự khiến cho trong mắt Sở Phàm tinh quang lấp lóe. Bởi vì chỉ có sự công kích như thế mới có thể làm cho hắn nhiệt huyết, mới đáng giá là một trận chiến thực sự đối với hắn.

Đột nhiên, Sở Phàm nhún chân nhảy lên, cả người phóng về phía trước mặt Triệu Hổ. Thế phóng như rồng, làm cho Triệu Hổ cũng không tự chủ được, khóe mắt giật giật. Sở Phàm trong lúc đó lại phát ra chiến ý lạnh như băng, khiến gã không tự chủ được cảm thấy trái tim mình băng giá. Gã cắn chặt răng, cố gắng loại bỏ hàn ý trong lòng mình bằng cách hai tay đâm ra toàn bộ lực lượng có thể. Gã tự tin rằng, một quyền như thế đánh vào người Sở Phàm thì đảm bảo sẽ biến hắn hành tàn phế luôn.

Sở Phàm xông lên trước rất nhanh, sử ra chiêu “Kim Cương thủ sơn” trong “Đại lực Kim Cương chương”. Một chiêu thủ thế vững như bàn thạch, chống đỡ chắc chắn. “Bịch” một tiếng, song chưởng của Sở Phàm đã lần lượt chặn đứng hai nắm đấm công kích bạo phá của Triệu Hổ. Song chưởng của hắn cũng bị chấn động rung lên bần bật. Nhưng không dừng lại, hắn lại nhanh chóng ra chân, đá trúng ngực Triệu Hổ, làm gã lui lại ba bước. Một cước này đương nhiên không gây thương tích gì cho Triệu Hổ cả, Sở Phàm làm như vậy chẳng qua vì muốn ép gã phải lui lại mà thôi, bởi vì tiếp sau đó, đối tượng mà hắn gần tập trung vào là Lôi Báo.

Chiến thuật bắt đầu vừa rồi của Sở Phàm rõ ràng là rất đúng đắn. Trước hết là đánh bại Lôi Báo, sau đó là ứng phó với Triệu Hổ. Nhưng Lôi Báo với Triệu Hổ dường như đã biết trước chiến lược của Sở Phàm, cho nên từ đầu đến cuối đều là Triệu Hổ tiên phong, còn Lôi Báo chỉ âm thầm chờ thời cơ hành động. Đến lúc này, Lôi Báo lại chủ động giao đấu, Sở Phàm đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt trực tiếp đối chọi với gã.

Lúc này, liên hoàn cước của Lôi Báo cách đỉnh đầu Sở Phàm có một gang tay. Có khi Sở Phàm còn chưa quay đầu lại kịp thì đã bị Lôi Báo đá trúng một cước mất rồi. Nhưng mà Sở Phàm lại không cần quay đầu lại. Hai tay hắn khum thành long trảo, không thèm quay đầu lại mà chụp vào sau lưng, hơn nữa vừa may lại đúng lúc nghênh đón các bóng cước đầy trời của Lôi Báo. Liên hoàn cước của Lôi Báo tuy là nhanh, lại phân ra cước thật và cước ảo nên rất khó phân biệt. Nhưng sức phán đoán của Sở Phàm thực không tồi. Chỉ thấy “Long trảo cầm nã thủ” của hắn từ sau lưng bắt đúng chân phải của Lôi Báo, tiếp theo, hắn sử “đại suất bi thủ”, thuận thế quăng cả người Lôi Báo đánh “âm” một tiếng ngã lăn ra trước mặt.

Lực đạo của cú quăng người này của Sở Phàm không nhỏ, Lôi Báo cảm thấy một cơn đau đớn tái tê, cả người cứ như tan nát hết. Người bình thường mà bị quăng một phát như thế nói không chừng chắc đã không chịu nổi, xương sườn gãy lăm năm sáu miếng. Nhưng khi Lôi Báo bị quăng ngã xuống đất vẫn kịp chống được tay nên giảm bớt được một phần lực quăng ném. Cho nên mới tránh được số phận bị xương gãy đoạn.

Tuy nhiên chính vì vậy nên Sở Phàm và Triệu Hổ, Lôi Báo không phân cao thấp được. Lôi Báo cũng biết thân biết phận nên sau khi đứng dậy, gã không dám tấn công về phía Sở Phàm mà lại vọt về phía Lâm Hiểu Tình.

Hóa ra, Lôi Báo nắm được tình hình hiện tại rõ ràng là thực lực của bản thân mình so với Sở Phàm thì

quá kém. Cho dù là có cùng Triệu Hổ liên thủ cũng không phải là địch thủ của hắn. Bởi vậy, gã quyết định thật nhanh, trước hết phải khống chế được Lâm Hiểu Tình. Gã nhận ra quan hệ của Lâm Hiểu Tình và Sở Phàm rất chặt chẽ, chỉ có tóm được cô nàng thì mới có thể hạn chế được hắn – chiêu này có thể nói là vô cùng âm hiểm. Nhưng lại đúng vào loại cáo già như Lôi Báo này thì chỉ cần thủ thắng thôi chứ dù cho thủ đoạn có ti tiện hơn gã cũng có thể lôi ra dùng được

Sở Phàm nhìn thấy Lôi Báo đang xông về phía Lâm Hiểu Tình thì biết là không ổn, vì thế, xoay người, cũng đuổi theo Lôi Báo. Nhưng nào ngờ, hắn vừa động đã thấy trước mặt mình lù lù một đồng. Cái đồng lù lù trước mặt hắn chính là người to cao vạm vỡ - Triệu Hổ. Triệu Hổ chặn đứng đường đi của hắn, tiếp tục tung quyền đánh về phía hắn.

Nếu Sở Phàm tiếp tục chạy về phía trước thì chắc chắn là sẽ dính phải một quyền này của Triệu Hổ. Bất kỳ ai trúng một đấm của gã cũng sẽ không dễ chịu gì. Nhẹ thì trọng thương, nặng thì đi tàu bay sáu tám. Nhưng nếu như không tiếp tục tiến về phía trước thì chắc chắn Lôi Báo sẽ có thể khống chế được Lâm Hiểu Tình. Đúng lúc Sở Phàm đang cảm thấy tình thế hết sức khó xử thì một bóng người màu bạc đột nhiên xuất hiện, tấn công về phía Lôi Báo. Bóng người màu bạc này như yêu mị. Tốc độ của Lôi Báo đã rất nhanh, nhưng tốc độ của bóng người này còn có vẻ nhanh hơn.

Hơn nữa, sau khi bóng người màu bạc này xuất hiện thì không khí xung quanh phảng phất một mùi hương thơm ngát.

Lôi Báo vốn dĩ đang tiến về phía Lâm Hiểu Tình. Lúc này gã bỗng cảm thấy có một mũi nhọn linh hoạt, sắc bén như dao đang vung về phía sau đầu mình. Trong lòng kinh hãi, gã thầm nghĩ, chẳng lẽ Sở Phàm kia đã đuổi theo nhanh như thế ư?

Ngay khi mũi nhọn sắc bén linh hoạt tiến lại gần sau đầu gã, Lôi Báo đã cảm thấy hàn ý lạnh băng. Gã hiểu rõ một điều là, nếu như mình cứ tiếp tục tiến thêm bước nữa về phía trước, chắc chắn mình sẽ cổ ới ở lại đầu đi nhé.

Với gã thì bảo vệ được mạng sống của mình quan trọng hơn. Vì thế, gã lặn một vòng tại chỗ, lặn đúng về phía mục tiêu, khó khăn lắm mới trốn được mũi nhọn linh hoạt sắc bén kia.

Khi ngẩng đầu lên, Lôi Báo mới nhìn ra, người đứng trước mặt mình hóa ra là một cô gái mặc một bộ đồ toàn màu sáng bạc, bên ngoài khoác áo gió cũng màu bạc. Lúc này, bóng tối xung quanh cũng không che khuất được sắc mặt tuyệt thế của cô gái mặc đồ bạc. Ngũ quan tinh tế như tranh vẽ, mỗi phân mỗi tấc đều trong trắng ngọc ngà, xinh đẹp đến rung động lòng người, thêm một chút thì thừa mà bớt một chút thì thiếu. Đặc biệt, trên người cô còn phát ra một cảm giác tươi đẹp nhưng rét lạnh như băng hàn, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Cô là người con gái khiến đàn ông ngưỡng mộ nhưng lại không dám chạm tới, bởi trên người cô phát ra hàn ý lạnh lùng làm cho người ta không dám tiếp cận.

Cô gái mặc đồ bạc lạnh lùng tuyệt sắc này chính là người bên cạnh lão nhân thần bí Ngô Bác – Ngân Hồ!!!

118. Chương 119: Mũi Nhọn Trí Mạng Của Ngân Hồ. (1) .

Sau khi chậm rãi đứng lên, Lôi Báo quan sát cô gái mặc đồ màu bạc này dáng cao gầy, đẹp tuyệt mỹ nhưng lại lạnh lẽo như băng sơn đang đứng trước mặt mình. Nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của cô nàng Ngân Hồ này, Lôi Báo bỗng cảm thấy hai tay mình đổ mồ hôi lạnh. Bởi vì đôi mắt lạnh như băng nhìn như đâm thẳng vào tim gã. Trong mắt gã không hề nhìn thấy một cô gái tuyệt mỹ diễm lệ, mà là một cỗ sát ý băng lãnh.

Lôi Báo đã lặn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, đã gặp qua đủ mọi loại người, cũng trải qua vô số lần hiểm nguy sống chết, từng đối mặt với những đối thủ còn mạnh hơn mình rất nhiều. Nhưng, gã chưa bao giờ có cảm giác lạnh đến thấu xương giống như bây giờ. Và điều đáng sợ nhất là hàn ý băng lãnh này lộ ra sát khí cực kỳ đáng sợ.

Mà hơn nữa, cảm giác này lại là do một cô gái vô cùng xinh đẹp mang lại. Điều này làm cho Lôi Báo càng thêm kinh hãi.

Lôi Báo biết rằng ‘lai giả bất thiện’ (người đến thì không tốt). Trước mắt, cô gái mặc đồ màu bạc này đã khóa chặt gã rồi. Chỉ cần gã hơi cử động, thì tin chắc rằng cô gái xinh đẹp lạnh lùng này có thể giáng cho gã một đòn trí mạng, sắc bén, linh hoạt ngay lập tức.

Cho nên tay phải gã tìm tòi, lấy ra được một con dao găm lóng lánh. Lôi Báo muốn dùng dao găm, kể cả đối thủ của gã là một cô gái thì gã cũng tuyệt đối không nường tay. Đối với kẻ địch, gã không bao giờ nường tay cả. Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình. Những lời này gã luôn khắc sâu trong tâm khảm.

Trong bóng đêm, Ngân Hồ đẹp, vẻ đẹp yêu mị, lại có vẻ lãnh đạm lạnh lùng làm rung động lòng người, nhưng lại khiến người ta không dám tới gần, vừa khéo với câu nói – ‘chích khả viễn quan bất khả kháo cận’ – chỉ có thể đứng nhìn từ đằng xa chứ không thể lại gần mà khinh nhờn được.

Ngân Hồ nhìn thấy Lôi Báo cầm dao găm sắc bén thì vẻ mặt xinh đẹp lạnh băng hơi phảng phất nụ cười lạnh. Sau đó, áo gió màu bạc tung lên, cả người cô hóa thành một đường cong màu bạc, nhanh như chớp phóng về phía Lôi Báo.

Ngân Hồ vừa động, Lôi Báo cũng động theo. Gã tựa như một con báo thủ thế đã lâu, bật lên cực kỳ nhanh nhẹn. Dao găm trong tay vung chém vào thân ảnh màu bạc kia, nhanh như điện, linh hoạt, sắc bén.

Tốc độ của Lôi Báo đã nhanh nhưng Ngân Hồ còn nhanh hơn. Mới nửa đường thân thể cô đã gấp lại, thân hình biến hóa đến mức khó tin, chợt ẩn chợt hiện về phía mục tiêu. Nhún mũi chân một chút, cả người Ngân Hồ đã phóng về hướng Lôi Báo. Tốc độ càng lúc càng nhanh.

Dao găm trong tay Lôi Báo vừa vung lên chém ra, mới chém được nửa đường đã phát giác mục tiêu biến mất tăm rồi, trước mặt chỉ thấy Ngân Hồ đầu, cho nên dao găm của gã chém vào không khí. Lúc này, gã đột nhiên cảm thấy bên trái có tiếng gió, gã nhìn lại, đã thấy Ngân Hồ không biết đến sát bên trái gã từ lúc nào. Tiếp đó, cô tung một cú đá vô cùng nhanh vào mạng sườn gã.

Gã vội vã chạy về phía trước, muốn tránh một đá này của Ngân Hồ. Tiếc là vẫn chậm một bước, gã vẫn bị Ngân Hồ đá trúng một cước. Bị Ngân Hồ đá một cước này, Lôi Báo phải lùi lại đến mấy bước, trên mặt nhăn nhó có vẻ cực kỳ đau đớn. Từ đó có thể thấy không thể coi thường lực đá của Ngân Hồ được.

Tiếp đó, thân hình Ngân Hồ lại động, tiếp tục công kích Lôi Báo. Tốc độ như ma quỷ của cô buộc Lôi Báo phải liên tục lùi về phía sau. Lôi Báo phải vội vàng chống đỡ. Kỳ thật, gã còn chưa dùng toàn lực, bởi vì gã luôn đề phòng mũi nhọn lạnh lạnh sắc bén linh hoạt kia của cô. Gã vẫn nhớ rõ lúc Ngân Hồ xuất hiện ngăn cản gã không chế Lâm Hiểu Tình đã dùng một mũi nhọn rất sắc bén và linh hoạt. Gã phán đoán rằng mũi nhọn đó chắc chắn là một thứ vũ khí nào đó. Cho nên, nếu như Ngân Hồ không tung ra thứ vũ khí đó thì gã cũng không dám làm bừa. Nếu không, một đòn không trúng lại có khả năng bị Ngân Hồ sử dụng thứ vũ khí ngầm kia cho vào đường cùng.

Sau nhiều năm lặn lội trong xã hội, Lôi Báo đã dần dần luyện thành tính cách chín chắn, thận trọng. Việc gì không nắm chắc thì gã tuyệt đối không mạo hiểm một cách tùy tiện.

Như vậy, mũi nhọn sắc bén mà Ngân Hồ đang giấu kĩ kia lợi hại thế nào?

Bên này, Sở Phàm và Triệu Hồ cũng đang chiến đấu kịch liệt. Triệu Hồ vung nắm tay hung mãnh giáng tới tấp về phía Sở Phàm. Sở Phàm chỉ chống đỡ chứ vẫn chưa phản kích, cho nên liên tục bị đánh lui về phía sau. Kỳ thực, Sở Phàm đang cầm cự để xem xét. Hắn đang quan sát xem tình hình cuộc đấu giữa Ngân Hồ và Lôi Báo thế nào. Hắn muốn xem cô gái mặc đồ màu bạc đột nhiên xuất hiện này có phải là địch thủ của Lôi Báo không. Nếu không thì hắn sẽ can thiệp giúp. Nhưng từ tình hình trước mắt thì bản lĩnh của cô gái mặc đồ màu bạc này đã vượt quá cả dự kiến của hắn. Cho nên, người đáng phải lo lắng ở đây là Lôi Báo chứ không phải là cô gái mặc đồ màu bạc xinh đẹp này.

Hắn không biết cô gái có thân pháp phiêu dật, xuất quỷ nhập thần này là ai. Nhưng nếu như cô ấy đã ra tay tương trợ ngay thời khắc nguy hiểm nhất thì chắc là bằng hữu. Sở Phàm lục tung đầu óc lên cũng nghĩ không ra mình có một cô bạn nào xinh đẹp băng lãnh như thế. “Như thế chắc là bạn của Lâm Hiểu Tình rồi”, Sở Phàm thầm nghĩ.

Lúc này, Triệu Hổ lại táng một quyền từ trên xuống đỉnh đầu Sở Phàm. Lúc này, Sở Phàm cũng cảm nhận được quyền thể mạnh mẽ đang ép dần xuống đầu mình. Hắn vội vàng ngừng suy nghĩ lung tung, vung tay chống đỡ, đồng thời xuất ra xảo kinh để chống đỡ cho lực quyền này của Triệu Hổ.

Triệu Hổ thấy quyền thể của mình liên tục đẩy lùi Sở Phàm thì trong lòng rất vui vẻ. Gã quyết tâm không để cho Sở Phàm có cơ hội nghỉ xả hơi, do đó gã tụ kinh, rồi liên tục tung ra những đòn tấn công mạnh mẽ sắc bén, khí thế như mãnh hổ, mỗi một quyền đều là sắc bén linh hoạt kinh người, khiến cho người ta không dám chống đỡ!

Sở Phàm vốn như bị Triệu Hổ làm cho lùi lại liên tục nhưng lại rất thoải mái mở miệng nói:

- Không thể phủ nhận, quyền thể của mày hung mãnh thật, lực đạo rất lớn, thân thể lại cường tráng rắn chắc. Công kích bình thường chắc chả xi nhê gì với mày đâu, nhưng mà thân thể mày còn lâu mới đạt đến cảnh giới kiên cường như là Thiết Bối Sam. Hơn nữa đến cả Thiết Bối Sam cũng còn có nhược điểm nữa là cái loại mày.

Khi Sở Phàm nói xong những lời này thì ánh mắt trầm xuống, hóa ra sau khi lui hẳn lại phóng về phía trước theo hướng khác, tốc độ như điện giật, thế như rồng cuốn. Khí thế hùng mạnh trên người Sở Phàm ùn ùn tiến đến, đẩy Triệu Hổ vào khung cảnh kỳ lạ. Gã cảm giác được mình đang bị khí thế vô cùng sắc bén, linh hoạt kia của Sở Phàm khống chế. Đến lúc này gã mới nhìn rõ, đây mới là thực lực chân chính của Sở Phàm. Nghĩ vậy, gã không khỏi lạnh người, rùng mình rét run.

Đột nhiên trong lúc đó, Triệu Hổ bỗng cảm giác nắm tay đang múa may bên ngoài của mình bị Sở Phàm tóm được. Sở Phàm đã khống chế được cổ tay phải của gã rồi, lập tức gã cảm thấy cả cánh tay phải của mình chết lặng đi vì đau đớn. Bởi vì Sở Phàm đang bấm vào huyệt thiếu âm trên cổ tay, bởi thế, tay gã bị tuyệt khí mà mạch lại không thông được, mạch không thông thì máu không lưu chuyển được. Máu không lưu chuyển được thì tắc lại chết cứng một chỗ không có cảm giác gì được nữa.

Triệu Hổ còn đang kinh ngạc thì đã bị Sở Phàm nâng cao chân đá vào nách tay phải của gã. Gã không tránh kịp, bị Sở Phàm đá trúng vào nách, cảm giác đau đớn đến đứt tim tràn ngập toàn thân thể. Ngay sau đó, thân hình Sở Phàm vừa động lại đã táng một quyền vào dưới nách gã. Một quyền này của hắn chứa đầy thủ kinh mạnh mẽ “Kim cương thủ”, đánh cho cánh tay của Triệu Hổ mất hết cảm giác luôn. Cả cánh tay phải giống như đã tàn phế rồi.

119. Chương 119: Mũi Nhọn Trí Mạng Của Ngân Hồ. (2) .

Tiếp theo đó, thân hình Sở Phàm chớp lên một cái đã tóm được cánh tay trái của Triệu Hổ, xử lý rất bài bản, lại một quyền nặng chình chịch giáng vào nách trái của Triệu Hổ. Triệu Hổ cũng nghĩ rằng nhấc tay phải lên đánh lại, nhưng lúc này gã mới phát hiện ra là cả cánh tay của mình đều không có động tĩnh gì. Cứ cố gắng cử động lại đau đến tận xương tủy. Nói cách khác, cánh tay phải của gã đã hoàn toàn chết lặng, coi như tàn phế rồi.

Sở Phàm liên tục tung quyền đánh vào nách trái của Triệu Hổ cho đến lúc cả cánh tay trái của gã rũ ra, mềm nhũn. Xem ra, cánh tay trái này cũng lại bị Sở Phàm đánh cho tàn phế.

Hai cánh tay Triệu Hổ đều buông thõng xuống dưới, đau đến chết người, không cử động được theo ý gã nữa. Động mạnh một chút cũng không được, nói thẳng ra, song chưởng của gã tạm thời thành đồng rác rồi, không động đậy gì được. Mà thế công kích linh hoạt sắc bén, hùng mạnh nhất của Triệu Hổ chính là dựa vào hai quả đấm này. Giờ đây song chưởng bị Sở Phàm phế bỏ, cũng có nghĩa là bản thân gã đã bị phế bỏ. Triệu Hổ giờ đây không có được chút uy hiếp nào.

Triệu Hổ tuy rằng không còn hai tay nữa. Nhưng vẫn còn có hai chân. Chỉ thấy gã quất lên một tiếng lớn, một cước đá tung vào mặt Sở Phàm. Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, thân thể bay vút lên mạnh mẽ, một kích đá ngang vào mặt Triệu Hổ. Triệu Hổ trúng cước này thì cả người lão đảo ngã xuống, đầu óc choáng váng.

Lúc này, Sở Phàm đột nhiên cảm giác được không khí xung quanh có phần lạnh lẽo. Một mũi nhọn lạnh như băng dường như đang làm lạnh cả không khí. Hắn rung mình, vội vàng quay đầu lại xem tình hình chiến đấu giữa Ngân Hồ và Lôi Báo.

Nhưng lại gặp đúng lúc Lôi Báo dùng dao găm không thành công, Ngân Hồ gặp người thành một tia chớp màu bạc lao thẳng về phía gã. Tay cô vung lên, một đạo hàn quang chợt lóe lên trong bóng đêm tối đen. Đạo hàn quang ấy chính là do mũi nhọn lạnh như băng, linh hoạt, sắc bén phát ra, tràn ngập cả không gian xung quanh.

Lôi Báo mặt xám như tro, trong mắt không giấu nổi sự sợ hãi, tuyệt vọng. Giờ phút này, xem ra gã đã được thưởng thức mũi nhọn trí mạng linh hoạt sắc bén mà Ngân Hồ đã cất giấu. Mũi nhọn này đang phi đến cổ họng gã. Lôi Báo dường như đang nhìn thấy chỉ vài giây nữa thôi là mình sẽ đầu rơi xuống đất. Gã cảm thấy cô gái mặc đồ màu bạc trước mặt thật là đáng sợ. Còn bản thân mình thì gã cũng đã chuẩn bị tinh thần chấp nhận chuyện đi gặp Diêm vương.

- Hạ thủ lưu tình!

Trong khoảnh khắc đó, một tiếng la hùng hậu vang lên.

Là Sở Phàm. Đúng là Sở Phàm hô lên đúng lúc gay cấn đó. Bởi vì hắn nhìn ra một chiêu này của Ngân Hồ chắc chắn sẽ lấy mạng Lôi Báo. Nhưng mà hắn không muốn có tai nạn chết người nhện nhạo, không thích gây ồn ào. Cho nên hắn hô to lên, hi vọng có thể ngăn cản bị kịch phát sinh.

Mũi nhọn sắc bén trong tay Ngân Hồ đang đâm Lôi Báo. Bỗng nghe thấy Sở Phàm la lên, sự lạnh lẽo như băng trong mắt cô chậm lại, tình thế như chỉ mảnh treo chuông làm tay cô run lên. Mũi nhọn sắc bén không đâm vào cổ Lôi Báo nữa mà chém về tay phải của gã.

“A!!!” Lôi Báo kêu thảm một tiếng, rồi thấy một giọt máu đỏ tươi chậm rãi rơi xuống từ đốt ngón tay mình. Gã biết, cánh tay phải này của gã bị phế bỏ rồi. Nhưng bị phế đi một cánh tay mà còn lại mạng sống thì đã là vô cùng may mắn trong cơn tai ách rồi. Nhưng điều có ý nghĩa nhất ở đây là, gã không thể tưởng tượng được, người cứu mạng mình lại là Sở Phàm.

Ngân Hồ đã ngừng lại, trong bộ đồ màu bạc vẫn xinh đẹp, lạnh lùng băng giá. Nhìn cô, ai cũng sẽ cảm thấy dường như cô không nên là người sinh ra trên thế giới này, cảm thấy cô không phải thuộc về thế giới này, mà giống như một đóa u lan lẻ loi trong khoảng không, cô độc. Lúc này đây, hai tay Ngân Hồ trống trơn, không biết đã cất mũi nhọn đi từ lúc nào. Vẫn với vẻ xinh đẹp băng lạnh, cô nhìn nhìn tình hình hiện tại, rồi quay đầu nhìn Sở Phàm – chủ nhân thực sự của cô – Sở Phàm – chủ nhân mà cô nguyện trung thành hoàn toàn từ khi cô bắt đầu có nhận thức.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngân Hồ chính thức gặp mặt chủ nhân của mình – Sở Phàm. Cô dường như cũng cảm ứng được ẩn dưới bề ngoài bình thường kia, Sở Phàm có một thực lực hùng mạnh và khí thế bất phàm. Trong thoáng chốc, ánh mắt Ngân Hồ bộc lộ ý trung thành tuyệt đối.

Sở Phàm lúc này cũng đang nhìn Ngân Hồ. Cô gái xinh đẹp này mang lại cho hắn một cảm giác cực kỳ chấn động. Hắn cảm nhận được khi Ngân Hồ nhìn hắn thì hình như có ánh mắt sùng kính cảm phục. Ánh mắt này giống như kiểu nô bộc nhìn chủ nhân vậy. Điều này khiến cho Sở Phàm rất nghi hoặc. Hơn nữa, hắn không thể tưởng tượng được là tiếng la của mình lại làm cho cô gái này thay đổi hẳn thể công, không lấy mạng Lôi Báo mà chỉ phế bỏ cánh tay phải của gã thôi.

- Rất cảm ơn tiểu thư đã ra tay tương trợ. Rất cảm ơn cô!

Sở Phàm rút cuộc đã mở miệng, nói với Ngân Hồ.

Ai mà ngờ được, Ngân Hồ nghe xong cũng chẳng động tĩnh gì, áo khoác màu bạc trên người tung lên, lên xuống vài cái, cả người cô đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt. Trước tình hình này, Sở Phàm vô cùng sửng sốt. Hắn lơ mơ cảm thấy khi Ngân Hồ biến mất trong bóng đêm còn quay đầu nhìn lướt qua hắn. Cái liếc mắt ấy khiến tâm hồn hắn xao động. Hắn nghĩ thầm “Cô gái tuyệt sắc băng lạnh này ai? Xem ánh mắt thì hình như cô ấy có biết mình. Hơn nữa, khi cô ấy nhìn mình thì cảm giác không bình thường, rất phức tạp. Rốt cuộc thì cô ấy là ai nhỉ? Vì sao đúng đến lúc mấu chốt thì lại hiện thân tương trợ mình?”

Trong đầu Sở Phàm tràn ngập thắc mắc, nghi vấn!!!

120. Chương 120: Lại Cảnh Cáo Lâm Phong.

Lúc này có tiếng bước chân nhẹ nhàng gây sự chú ý của Sở Phàm. Ánh mắt hắn thoáng nhìn qua thấy Lâm Phong đang muốn lặng yên ngấm ngầm rời đi. Bên cạnh gã có ba người bảo vệ. Hóa ra lúc này gã thấy tình thế diễn ra không đúng kịch bản nên có ý định chạy trốn. Thân thủ Sở Phàm vượt quá sự dự kiến ban đầu của gã cộng với đột nhiên xuất hiện cô gái mặc bộ đồ màu bạc lạnh lẽo xinh đẹp khiến cho Triệu Hồ và Lôi Báo bị quật ngã. Gã không dám ở đây lâu, vì thế gã tính đến nước chuẩn trước rồi tính toán sau.

Sở Phàm nhìn bộ dạng chạy trốn của Lâm Phong, cười khê nói:

- Lâm Phong, mày không phải là muốn dạy dỗ tao một chút sao? Sao bây giờ lại như con rùa rút cổ trốn đi thế này?

Lời nói của Sở Phàm như cái roi quất thẳng vào vết thương trong lòng Lâm Phong. Mặt gã hết đỏ rồi lại trắng, trong lòng tràn đầy cảm giác sỉ nhục. Đã nhiều năm trôi qua, gã chưa lần nào chịu sỉ nhục như lần này. Tuy nhiên gã cũng không giống cái loại đầu óc cuồng dại như Trần Tuấn Sinh. Bởi vậy đối mặt với tiếng cười của Sở Phàm gã vẫn cắn răng chịu đựng. Trong đầu gã rất rõ ràng về tình thế hiện tại của mình. Một người khi đã thất thế thì cũng không được trách người khác, có oán là oán sao mình không đủ mạnh.

Lâm Phong bây giờ chính đang trong tình trạng thất thế. Bởi gã gọi người đến vây đánh Sở Phàm với mong muốn sát hại hắn. Thế mà bây giờ những người mà gã mang đến lại bị hắn đánh cho thất điên bát đảo. Gã biết chính mình đang thất thế, vì thế gã phải nhẫn nhịn chờ đợi đến một ngày nào đó, một ngày nào đó thuận lợi, gã sẽ nhất định phải tự tay cắt bỏ từng miếng thịt trên người Sở Phàm.

Lúc này Sở Phàm đã đi đến trước mặt gã. Ba tên hộ vệ bên cạnh gã lộ ánh mắt chần chờ. Bọn họ không phải là người mù nên đương nhiên đã nhìn ra sự lợi hại của Sở Phàm. Ngay cả hai người Triệu Hồ và Lôi Báo liên thủ lại mà cũng không chiếm được phần hơn mà ngược lại còn bị Sở Phàm đánh cho thất điên bát đảo. Chỉ riêng điểm này bọn họ tự nhận không phải là đối thủ.

Lâm Phong lạnh lùng nhìn Sở Phàm. Tất cả mọi người đều có thể thấy được ánh mắt của gã như có ngọn lửa rừng rực bởi sự tức giận đến nghẹn ngào trong lòng gã đang thiêu đốt.

- Lâm công tử, tao và mày không có thâm cừu đại hận đúng không? Làm gì mà dùng ánh mắt như vậy nhìn tao? Mày cũng biết rằng hôm nay mày đáng tội chết phải không. Nhưng loại người như mày không xứng để tao ra tay.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Hừ, Tao với mày thù sâu như biển. Một ngày nào đó mày sẽ bị chết thảm dưới tay tao

Lâm Phong âm trầm nói.

- Một ngày nào đó ư? Lâm công tử không muốn nói là đợi năm trăm năm sau chứ? Lâm công tử đầu óc có vấn đề nên hay quên chăng? Tao không phải đã liên tiếp cảnh cáo mày không được gây chuyện với tao sao? Mày nghĩ rằng mày làm được điều thú vị ấ ả à? Mỗi lần mày tới tìm tao đều tạo cơ hội cho tao được trở thành anh hùng cứu mỹ nhân. Mày có biết là chính điều đó lại càng khiến cho Hiểu Tình càng yêu tao hơn không.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Mày nói láo. Rồi mày chờ xem đi. Tất cả các cô gái tao để ý đều vĩnh viễn không thoát khỏi đôi bàn tay của tao.

Lâm Phong cười lạnh nói.

Nghe giọng điệu cuồng vọng của Lâm Phong, Sở Phàm trong lòng bỗng nhiên giận dữ, tay đột nhiên xuất thủ. Ba tên đứng bên cạnh Lâm Phong còn chưa kịp phản ứng thì tay Sở Phàm đã bóp chặt cổ họng gã rồi. Ba tên kia đưa mắt nhìn nhau, đang rục rịch phản ứng định ra tay với Sở Phàm.

- Đừng nhúc nhích!

Giọng nói Sở Phàm lãnh đạm rót vào tai. Ba tên kia quả nhiên không dám cử động.

Lâm Phong bị tay phải Sở Phàm bóp chặt cổ họng. Gã không thở được, khuôn mặt dần dần trở nên tái nhợt. Miệng mở lớn, hít thở dồn dập. Gã cảm giác không thể chịu nổi, trong lòng dần dần nổi lên sự sợ hãi.

Sở Phàm kéo Lâm Phong đến trước mặt. Nói từng chữ một:

- Lâm Phong, mày nghe cho rõ đây. Trong mắt tao mày như một con rùa, vĩnh viễn như vậy. Lần này tao buông tha mày. Tốt nhất sau này mày đừng tìm gây phiền toái cho Hiểu Tình nữa. Tất nhiên mày có thể tìm tới tao. Nhưng hậu quả tuyệt đối không may mắn như hôm nay đâu. Mày khi đó không đứt tay thì cũng phải mất chân. Giữ mình cho tốt!

Sở Phàm nói xong lắc tay ném thẳng Lâm Phong xuống. Bước chân Lâm Phong hơi lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã. Gã hai tay giữ lấy cổ họng, ho khan một trận. Lúc sao hô hấp của gã trở nên bình thường, gã lạnh lùng nhìn Sở Phàm, ánh mắt giống như một con rắn độc chăm chăm nhìn vào đối thủ.

- Chúng ta đi!

Cuối cùng Lâm Phong lạnh lùng quát lên một tiếng, chạt vật chui vào xe rút đi.

Cùng lúc Triệu Hổ và Lâm Báo được mấy gã hộ vệ dìu lên xe. Lúc Lôi Báo đi qua cạnh người Sở Phàm, gã liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, trong mắt hiện lên một tia cảm kích.

Hội Lâm Phong đi rồi, lúc sau Lâm Hiểu Tình cũng tiến lại. Trên vẻ mặt mỹ miều của cô vẫn còn lộ vẻ hoảng sợ. Sở Phàm nhìn cô, trong lòng không kìm nổi dâng lên nỗi đau thương hoa tiếc ngọc. Hắn dịu dàng nói:

- Hiểu Tình, cô không sao chứ? Vừa rồi có làm cô hoảng sợ lắm không?

- Tôi, tôi không sao. Tôi chỉ cảm thấy thật là áy náy.

Lâm Hiểu Tình cúi đầu nhẹ giọng nói.

- Áy náy? Là sao?

Sở Phàm khó hiểu hỏi.

- Là tôi đã làm anh cuốn vào chuyện này nên trong lòng tôi cảm thấy thực áy náy. Sau này, chắc chắn Lôi Phong sẽ có hành động trả thù anh.

Lâm Hiểu Tình giọng điệu lo lắng nói.

Sở Phàm đột nhiên nhẹ nhàng ôm Lâm Hiểu Tình vào ngực, dịu dàng nói:

- Tôi không phải đã nói rồi đấy thôi, tôi không sợ Lâm Phong. Tin tôi đi. Bất cứ lúc nào tôi còn ở bên cô thì cô không bao giờ gặp nguy hiểm. Mà cô cũng không nên lo lắng vì tôi, được không?

Đây là lần đầu tiên Sở Phàm chủ động ôm Lâm Hiểu Tình. Nằm trong lòng ngực ấm áp vững chắc của Sở Phàm, trong lòng Lâm Hiểu Tình dậy lên một cảm giác khác thường. Cô đột nhiên trầm nghĩ, nếu như lúc nào cũng được Sở Phàm ôm như thế này thì tốt biết mấy!

- Đúng rồi, cô gái mặc bộ đồ màu bạc vừa rồi là bạn của cô à?

Sở Phàm hỏi.

- Không phải, tôi chưa từng thấy cô ấy. Chẳng lẽ cô ấy không phải là bạn của anh sao? Tôi còn nghĩ rằng đây là người mà anh gọi đến giúp.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Tôi cũng không biết cô ấy. Thật là kỳ quái. Cô ấy như thế nào mà đột nhiên xuất hiện trợ giúp tôi nhỉ?

Sở Phàm nhíu đôi lông mày, khó hiểu hỏi.

- Có lẽ cô ấy biết anh mà anh lại không biết cô ấy chẳng.

Lâm Hiểu Tình nói.

Sở Phàm nghe vậy đứng đưng cười nói:

- Có lẽ vậy. Đúng rồi, suýt nữa quên là chúng ta còn phải đi ăn cơm nữa.
- Vâng, chúng ta đi bây giờ luôn.

Lâm Hiểu Tình nở nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người tựa như một quả đào chín làm cho ai nấy không kìm nổi muốn cắn một cái. Sở Phàm cũng muốn cắn một cái vào miệng nhưng hắn đã kìm chế được xúc động trong lòng. Hắn thấy rằng được ôm Lâm Hiểu Tình như bây giờ đã là một hạnh phúc lớn lao rồi. Bởi khi ôm Lâm Hiểu Tình là hắn cảm giác rõ ràng bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô, cái cảm giác này rất thực.

121. Chương 121: Cháu Là Người Chú Tin Tưởng Nhất.

- Alo, nhị tiểu thư đây à?
- Tôi đây. Tiểu Ngốc Ngốc, anh ở đâu? Sao còn chưa về?
- Tôi, tôi đang ở bên ngoài. Nhưng có chuyện gì vậy?
- Ba tôi đã về rồi. Ba tôi đang hỏi sao anh không có mặt ở nhà đây.
- Chú Kỳ đã về à? Thế tôi về ngay đây.

Sở Phàm nghe bảo Kỳ Thiên Phúc đã trở về, vội vàng nói.

- Được rồi, anh trở về nhanh lên. Chúng tôi đang chờ anh ăn cơm đây.

Nhị tiểu thư giọng điệu cao hứng đáp, nói xong rồi cúp điện thoại.

Sau khi Sở Phàm nghe xong điện thoại, vẻ mặt hơi khó nghĩ bởi hắn đã hẹn đi ăn cơm cùng với Lâm Hiểu Tình trước rồi. Nhưng giờ Kỳ Thiên Vũ đã về, hắn không thể không quay lại. Có chút hơi khó xử rồi..

Lâm Hiểu Tình dường như nhìn thấu tâm sự của Sở Phàm. Cô nhoẻn miệng cười nói:

- Tiểu Sở, anh có việc phải không? Vậy anh cứ đi đi thôi. Tối nay tôi đến nhà bạn ngủ, ăn cơm ở đây luôn cho tiện.
- Ba của nhị tiểu thư về rồi, cho nên tôi muốn về sớm một chút. Hay là cô đi cùng tôi đi, đến nhà nhị tiểu thư ăn cơm luôn.

Sở Phàm nói.

- Xấu hổ lắm, cô bé còn là học sinh của tôi mà. Không sao đâu, tôi đến nhà bạn đây. Anh có việc cứ đi thôi. Bữa cơm hôm nay gác lại, sau này chúng ta cùng đi ăn sau.

Lâm Hiểu Tình cười nói.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy vui vui. Lâm Hiểu Tình thể hiện sự quan tâm nhường nhịn khiến hắn cảm thấy ấm áp trong lòng.

- Vậy được rồi. Thật sự có lỗi quá. Đã nói là đi ăn cơm với cô, nhưng mà...

Sở Phàm nói chưa dứt lời Lâm Hiểu Tình đã vươn tay bưng kín miệng gã lại. Tiếp theo Lâm Hiểu Tình dịu dàng nói:

- Được rồi, lẽ mề quá đi. Đi thôi. Ngày mai nhớ đến giúp tôi chuyển nhà là tốt rồi!

Sở Phàm nghe vậy cười nói:

- Tốt thôi, tôi đi đây. Cô cũng cẩn thận một chút nhé. Có chuyện gì gọi điện cho tôi nhé.

- Vâng!

Lâm Hiểu Tình lộ nét dịu dàng trên khuôn mặt quyến rũ mỉm cười, trong lòng cô chan chứa cảm giác ấm áp.

Cô đã lâu không có cảm giác vui vẻ như vậy. Sở Phàm xuất hiện dường như thay đổi cuộc sống của cô. Cô thích cảm giác này, thích cùng vui vẻ với Sở Phàm. Lâm Hiểu Tình hi vọng cảm giác này cứ thế kéo dài mãi.

Chỉ là, liệu có thể không?

Sở Phàm có chút áy náy, cũng không muốn tạm biệt Lâm Hiểu Tình. Vốn hắn đã hẹn cùng cô đi ăn cơm, nhưng nhị tiểu thư gọi điện lại bảo ba cô đã về nên hắn phải mau chóng trở về.

Lâm Hiểu Tình từ biệt Sở Phàm rồi thì lái xe đến nhà bạn mình. Trong lòng cô có chút cảm giác mất mát không thể lý giải được. Cô cảm thấy cái tâm của mình không được như bình thường, phảng phất như thất bại. Cô không biết vì sao mình lại có cảm giác như vậy. Cảm giác đó là do việc Sở Phàm rời đi chăng? Tóm lại là sau khi Sở Phàm đi rồi, cô bắt đầu cảm thấy hụt hẫng, thất bại, phiền muộn; cảm thấy tâm hồn mình dường như trống rỗng, có cảm giác vừa được lại vừa mất, vì cái gì mà lại như vậy chứ?

Vì cái gì ư? Lâm Hiểu Tình thấy mình chưa bao giờ có cảm giác mất mát phiền muộn như thế vì một người đàn ông. Cô biết rõ rằng ngày mai là có thể gặp lại Sở Phàm được rồi, nhưng không ngờ trong lòng lại nôn nóng đến thế, mong chờ từng giây từng phút một đến lúc được ở cùng một chỗ với Sở Phàm. Cảm giác ấy thật là tuyệt vời, nhưng cũng thật là buồn bã.

Vì thế, cô bỗng mong mỗi thật nhanh đến ngày mai, mong chờ ngày mai đến. Bởi vì ngày mai, cô lại có thể gặp Sở Phàm rồi.

Sở Phàm lái xe trở về biệt thự Lam Hải. Nhị tiểu thư chạy tới đón hắn, cô vui như một đứa trẻ, gương mặt xinh đẹp tươi cười hồn nhiên. Cô nàng hớn hỏ nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh đã về rồi. Ba tôi về rồi, còn cả dì Mi cũng đến ăn cơm với nhà ta nữa.

- Dì Mi à?

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Ủ, thì là dì út của tôi đấy. Tối nay dì rảnh nên đến đây chơi.

Nhị tiểu thư cười nói.

- À, ra thế.

Sở Phàm nói xong thì đi vào cùng nhị tiểu thư.

Sau khi vào phòng, Sở Phàm thấy Kỷ Thiên Vũ đang ngồi trên sofa ở phòng khách nói chuyện với đại tiểu thư. Bên cạnh đại tiểu thư còn có một người phụ nữ, chừng trên dưới 32 tuổi. Song nhìn qua, chỉ có vẻ như 27, 28 tuổi thôi.

Người phụ nữ này lập tức thu hút ánh mắt của Sở Phàm. Bởi vì trên người cô phát ra một khí chất cao quý mà tao nhã, rung động lòng người. Làn da của cô trắng như tuyết, lớp phấn mỏng trên mặt càng tăng thêm vẻ xinh đẹp rung động lòng người, đôi mắt hạnh xinh đẹp đầy mê hoặc. Mỗi cử động đều mang theo một khí chất cao nhã. Một bộ váy thắt đai màu lam cũng không che lấp được dáng người thướt tha thành thực của cô.

Thân thể người phụ nữ tới độ tuổi này đã phát triển hoàn chỉnh, chín muồi, mỗi phân mỗi tấc da thịt đều như quả đào chín tới vô cùng mê người. Thậm chí đến gần các nàng là có thể ngửi được hương thơm thành

thực, ý nhị từ thân thể các nàng tỏa ra. Chính vì thế, người phụ nữ ở độ tuổi này có sức hấp dẫn rất lớn. Cụ thể chính là người phụ nữ xinh đẹp cao nhả ngay trước mắt đây.

Không thể nghi ngờ gì là thân thể người phụ nữ này chính là thân thể người thiếu phụ thành thực mê hoặc trong giấc mơ của tất cả nam giới. Cho nên Sở Phàm cũng không kìm nổi, âm thầm nuốt nước bọt ừng ực.

- Tiểu Sở. Cháu về rồi đấy hả? Ha ha, mấy ngày nay cháu ở đây có quen không?

Kỷ Thiên Vũ thấy Sở Phàm về thì ha hả cười nói.

- Chú Kỷ đã về ạ. Cháu ở đây rất tốt. Đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều rất tốt với cháu.

Sở Phàm cười trả lời.

Kỷ Thiên Vũ nghe thế thì cười bảo:

- Chú còn sợ là cháu không quen chứ. Nào nào, mọi người về hết rồi thì đi ăn cơm thôi.

- Chú Kỷ, mọi người còn chưa ăn cơm à?

Sở Phàm không khỏi ngạc nhiên hỏi.

- Chúng tôi đều chờ anh đấy thôi. Anh mà không về thì chắc chúng tôi chết đói mất.

Nhị tiểu thư tức giận nói.

Sở Phàm nghe thế thì gãi đầu gãi tai. Tuy nhiên trong lòng hần lại dâng lên một tình cảm vô cùng ấm áp. Bởi vì đây là lần đầu tiên hần có được cảm giác ấm áp của gia đình.

- Đừng nghe Tiểu Vân nói linh tinh. Ăn cơm thôi, cô Vương giục mấy lần rồi.

Đại tiểu thư bảo.

Vậy là Kỷ Thiên Vũ và mọi người đều đứng lên đi vào bàn ăn. Lúc này Sở Phàm đã biết người phụ nữ cao nhả xinh đẹp này chính là dì út của đại tiểu thư và nhị tiểu thư – dì Mi.

Khi dì Mi đứng dậy, Sở Phàm vô tình liếc nhìn về phía cô. Có lẽ là do dì Mi ngồi ở sofa hơi lâu một chút, nên khi đứng dậy, cái váy ngắn dính chặt vào mông, phô bày hết các đường cong của cái mông to tròn, sung mãn, hoàn mỹ, cực kỳ hấp dẫn.

Sở Phàm không thấy thì thôi, vừa nhìn thấy đã không kìm nổi, tư tưởng bắt đầu bay nhảy lung tung, không dừng lại được.

Vào bàn ăn, Kỷ Thiên Vũ hỏi Sở Phàm có uống rượu không. Hần nói có thể uống một chút nên Kỷ Thiên Vũ kêu Trương bá mang ra ba bình rượu Mao Đài có nồng độ cao đã cất mười năm trong hầm. Kỷ Thiên Vũ cũng bảo Trương bá ngồi xuống cùng uống rượu. Trương bá không từ chối được đành ngồi xuống cùng ăn cơm với mọi người.

Đồ ăn rất phong phú, đều là những món ăn mà bình thường Kỷ Thiên Vũ thích ăn. Tuy rằng Kỷ Thiên Vũ gia tài bạc triệu nhưng ngoại trừ những lúc xã giao bên ngoài thì không thích ra ngoài ăn cơm mà thích ăn cơm ở nhà với người thân. Đây coi như là sự bù đắp lại nỗi tiếc nuối vì lúc tuổi trẻ mãi lo gầy dựng cơ nghiệp mà không thường xuyên ở bên cạnh hai cô con gái.

Tửu lượng của Kỷ Thiên Vũ rất tốt. Uống rượu để cứ từng chén từng chén nhỏ một chứ không phải từng ngụm từng ngụm nhỏ một. Điểm này cũng phù hợp với tính cách hào phóng sáng khoái của ông. Sở Phàm đành phải liếc mình bồi đáp, uống theo Kỷ Thiên Vũ từng chén một.

- Tiểu Sở, tửu lượng rất khá, ha ha.

Kỷ Thiên Vũ sau khi thấy Sở Phàm nâng lên hạ xuống sáu bảy chén mà sắc mặt vẫn không đỏ, không hề choáng váng thì không kìm nổi cất tiếng khen.

- Ha ha, so với chú Kỷ thì cháu còn kém xa.

Sở Phàm khiêm tốn nói.

- Ba, Tiểu Ngốc Ngốc uống rượu quả thực là rất lợi hại. Có lần còn có thể uống cả một chai Nhị Oa Đầu với một chai Kim Lục Phúc đấy. Thế có đáng nể không cơ chứ.

Nhị tiểu thư ở bên cạnh phụ họa vào.

- Tiểu Ngốc Ngốc? Tiểu Vân, con gọi ai đấy?

Kỷ Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Tiểu Ngốc Ngốc là anh ta chứ ai. Ba, chả lẽ ba không thấy anh ta ngốc ngơ ngốc ngẩn à?

Nhị tiểu thư cười nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe thế thì trong lòng không khỏi cười phì, thầm nghĩ, “Cái con bé này, Tiểu Sở mà ngốc thì thiên hạ này chả có ai khôn. Con lại tưởng là ba con có thể tùy tiện chọn bất cứ ai đến làm vệ sĩ cho cái con ranh như con hay sao chứ. Thật là....”

- Tiểu Vân, con như thế là không biết lớn nhỏ gì hết cả. Tiểu Sở lớn hơn con. Tuy nói là cậu ấy làm vệ sĩ cho con, nhưng ba vẫn đối xử với cậu ấy như con cháu trong nhà. Cho nên con nên gọi cậu ấy là Sở đại ca.

Kỷ Thiên Vũ nghiêm túc nói.

Nhị tiểu thư nghe thế thì ngẩn ra, lầu bầu:

- Sở... Sở đại ca á? Gọi thế thì chả tự nhiên tí nào. Cứ gọi Tiểu Ngốc Ngốc có phải là dễ hơn không.

- Tiểu Vân, đừng có quá đáng!

Kỷ Thiên Vũ nghiêm giọng nói.

Sở Phàm thấy thế vội vàng nói:

- Chú Kỷ, không sao đâu. Nhị tiểu thư gọi như thế cháu cũng quen rồi. Giờ sửa lại cháu cũng không quen đâu, ha ha.

- Không được. Không biết lớn nhỏ gì hết là không được.

Kỷ Thiên Vũ giọng điệu kiên quyết nói.

- Sở... Sở đại ca. Về sau tôi gọi anh là Sở đại ca ạ.

Nhị tiểu thư có chút ngượng ngùng nói.

Sở Phàm nhìn bộ dạng ngượng ngùng của nhị tiểu thư thì không nhịn cười nổi.

Một lúc sau, đại tiểu thư, nhị tiểu thư và dì Mi, ba người vừa ăn cơm vừa khẽ trò chuyện. Hơn nữa, dì Mi còn thường xuyên đánh mắt về phía hắn. Đôi mắt hạnh xinh đẹp quyến rũ lại toát ra vẻ khó tin. Sở Phàm sau khi phát hiện ra thì thầm nghĩ, “Chẳng lẽ các cô nàng này đang buôn chuyện về mình?”

Sở Phàm cũng không nghĩ nhiều. Bởi vì hắn còn đang uống rượu với Kỷ Thiên Vũ và Trương bá.

Loại rượu Mao Đài cất trong hầm nhiều năm thế này uống vào rất khác, tinh khiết và thơm ngọt, không chỉ dễ uống mà còn ngấm dần ngấm dần. Sở Phàm và Kỷ Thiên Vũ cùng Trương bá uống hết hai bình rượu Mao Đài rồi. Kỷ Thiên Vũ hô to: “Quá đã!”. Vốn định uống thêm nữa, nhưng dường như Kỷ Thiên Vũ có chuyện gì đó nên uống không vào nữa. Hơn nữa, mọi người cũng có vẻ ngà ngà say rồi.

Tại thư phòng của Kỷ Thiên Vũ.

Thư phòng của Kỷ Thiên Vũ rất lớn, bố trí cũng rất khoáng đạt, mang đến cho người ta cảm giác rất tôn quý. Khi Sở Phàm bước vào thì nhìn thấy Kỷ Thiên Vũ đang ngồi ở thư phòng hút xì gà.

Sở Phàm bước tới, nói:

- Chú Kỷ, chú tìm cháu ạ?

- Ủ, Tiểu Sở, lại đây ngồi đi.

Kỷ Thiên Vũ chỉ chỉ vào cái ghế bên cạnh, nói.

Sở Phàm theo lời ngồi xuống.

- Tiểu Sở, mấy ngày nay nhờ cháu bảo hộ bọn Tiểu Vân. Nếu không hậu quả chắc là không thể tưởng tượng nổi.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Chú Kỷ đừng nói vậy. Đây là việc thuộc phận sự mà cháu nên làm. Dù sao cháu là vệ sĩ của đại tiểu thư và nhị tiểu thư, cháu có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho các cô ấy.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Sở, mặc dù trên danh nghĩa thì cháu là vệ sĩ của Tiểu Vân. Nhưng chú vẫn coi cháu như người trong nhà. Điều đó chắc cháu hiểu.

Kỷ Thiên Vũ nói.

Sở Phàm nghe thế thì trong lòng nóng lên. Tuy nhiên, hắn cũng không bộc lộ tình cảm trong lòng ra, mà nói đơn giản:

- Cháu biết. Chú Kỷ chứng kiến cháu lớn lên từ nhỏ. Điều đó cháu hiểu mà.

- Được! Rất tốt! Đúng rồi, việc lần trước Tiểu Vân bị bắt cóc, cháu xác định là do Triệu Thanh chủ mưu phải không?

Kỷ Thiên Vũ đột nhiên chuyển hướng câu chuyện, hỏi.

- Đúng thế. Cháu tìm hiểu dần nguồn gốc thì phát hiện ra, Triệu Thanh đúng là một tay sắp đặt vụ bắt cóc này. Tuy nhiên hôm nay Triệu Thanh đột tử rồi, nên chuyện này không giải quyết được gì cả.

Sở Phàm trầm ngâm trả lời.

- Việc Triệu Thanh đột tử chú đã biết rồi. Chuyện này rất nghiêm trọng, nên chú mới phải trở về gấp như thế. Tóm lại, các vấn đề sau này chú sẽ tự xử lý. Tiểu Sở, cháu cứ bảo vệ tốt mấy đứa Tiểu Vân là được rồi.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

- Thực ra hôm nay cháu đã đi xem qua di thể của Triệu Thanh.

Sở Phàm đột nhiên nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe thế thì ánh mắt trầm xuống, vội vàng hỏi:

- Cháu đi xem qua di thể của Triệu Thanh à? Làm sao mà cháu vào trong đó được?

- Là con trai của Triệu Thanh đưa cháu vào. Vì cháu nói là cháu biết nguyên nhân thực sự mà cha anh ta chết.

Sở Phàm giải thích.

- Nguyên nhân thực sự mà Triệu Thanh chết ư? Tiểu Sở, rốt cuộc là cháu đã biết được những gì rồi?

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng hỏi.

- Pháp y nói Triệu Thanh bị đột tử là do bị nhồi máu cơ tim cấp tính. Lúc đó cháu không mấy tin tưởng. Bởi vì theo như cháu được biết thì Triệu Thanh không có bệnh tật gì, không có khả năng tự dừng lại bị nhiễm bệnh bất ngờ mà đột tử được. Cho nên cháu muốn trà trộn vào trong để xem xét nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của lão.

Sở Phàm nói.

- Thế sao? Thế cháu đã xem ra được cái gì rồi?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

- Theo cháu điều tra được, thì Triệu Thanh đúng là chết vì bị nhồi máu cơ tim cấp tính. Nhưng mà không phải là nhồi máu cơ tim cấp tính tự phát dẫn đến đột tử, mà là có kẻ khác dùng thủ đoạn bức bách lão bộc phát chứng nhồi máu cơ tim cấp tính rồi lão mới chết không bình thường như thế.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy thì trầm mặc một lúc lâu, rồi thở dài nói với Sở Phàm:

- Tiểu Sở, chuyện này tạm thời cháu chỉ biết vậy thôi nhé. Bởi vì nếu tiếp tục đi sâu vào chuyện này thì không có gì tốt cho cháu cả.

- Cháu biết chuyện này thật là khó giải quyết. Cho nên, mình cháu sẽ không dính dáng vào làm gì, tự nhiên sẽ có người khác truy tra ra thôi.

Sở Phàm dừng lại một chút, thản nhiên cười nói tiếp:

- Chú Kỷ đừng quên Triệu Hoa – con trai của Triệu Thanh.

- Triệu Hoa? Chú biết chàng trai này, chín chắn, kín đáo, vài tuổi nữa chắc cũng là nhân vật số một đấy. Cậu ta làm sao?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

- Cháu đã nói nguyên nhân cái chết của Triệu Thanh nói cho Triệu Hoa biết. Triệu Hoa là người thông minh, nên chắc chắn anh ta sẽ biết cách truy tra ra cái chết bất thường của cha mình. Thực ra cháu cũng chẳng hứng thú gì với chuyện này cả. Cháu chỉ lo là cái chết của Triệu Thanh có liên quan đến việc bắt cóc nhị tiểu thư hay không thôi. Nếu có liên quan thì cháu không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Sở Phàm nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy thì nhú mày, nói:

- Cháu yên tâm đi. Trên đời này, không ai có thể làm tổn thương tới người nhà của ta được. Tiểu Sở, chuyện này tốt nhất là cháu đừng nhúng tay vào. Chú sẽ dựa vào các mối quan hệ để tìm hiểu cho rõ chuyện đã xảy ra. Cháu cứ bảo vệ tốt bọn Tiểu Vân là được rồi, bởi vì cháu là người mà chú tin tưởng nhất.

Cháu là người mà chú tin tưởng nhất!

Những lời này do chính miệng của một ông chủ có tài sản bạc tỷ nói ra thì không thể coi như bình thường được. Sở Phàm trong lòng đầy kích động, bởi vì sự tin tưởng của Kỷ Thiên Vũ, cũng bởi vì trọng trách trên vai mình thật nặng nề.

- Vâng, được rồi. Cháu hiểu rồi.

Sở Phàm nói.

Kỷ Thiên Vũ hiểu ý cười, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, bèn hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Sở, chi phiếu của cháu còn tiền không? Mai chú bảo Trương bá đi gửi thêm cho cháu một triệu nữa nhé.

- Không cần đâu chú Kỷ. Đợt trước chú gửi cho cháu một triệu cháu còn chưa tiêu hết được một phần mười.

Sở Phàm vội vàng cản.

- Lúc nào cần tiêu tiền thì phải tiêu chứ. Đàn ông là phải như thế. Chú sẽ chuẩn bị tiền cho cháu. Bởi vì cháu thường xuyên đi cùng bọn Tiểu Vân là cần phải tiêu tiền rồi. Cái con bé Tiểu Vân này có khi đi chơi không mang tiền theo đâu, đến lúc tính tiền mới toáng lên tìm chú, khổ thân chú mấy lần phải sai người mang tiền đến cho nó đấy. Cho nên cháu cứ mang tiền đi, đến lúc cần cũng có thể thanh toán giúp chúng nó.

Kỷ Thiên Vũ nói.

Sở Phàm nghe thế thì cũng đành cười trừ.

- À đúng rồi, chú còn đặt cho cháu một cái xe đẩy. Mai người ta mang xe đến. Cháu có cái xe thì đi ra đi vào cũng thuận tiện hơn.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Cháu cảm ơn chú Kỷ nhiều!

Sở Phàm cảm kích nói.

- Cảm ơn chú cái gì? Cháu giúp chú bảo vệ bọn Tiểu Vân là chú phải cảm ơn cháu mới phải chứ. Được rồi, chú còn có chút việc cần phải ra ngoài, có chuyện gì thì gọi điện cho chú nhé.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Vâng.

Sở Phàm gật đầu rồi rời khỏi thư phòng của Kỷ Thiên Vũ.

122. Chương 122: Thân Thể Của Dì Mi.

Lúc này, dì Mi đã nghe thấy tiếng động, nên ngẩng đầu lên. Sở Phàm vội vàng lảng tránh. Tuy nhiên cảnh xuân sắc vừa rồi cũng đã khắc sâu dấu ấn trong đầu hắn rồi – nội y màu lam, bộ ngực tuyết trắng cao cao phồng lên hai bên, tạo thành một khe rãnh ở giữa ngực trắng mịn màng.

Tuy là vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng như thế cũng đủ để cho hắn cả đêm bị dục hỏa thiêu đốt rồi.

- Dì, dì Mi.

Sở Phàm đánh tiếng chào hỏi. Tiếp theo cũng không biết nên nói cái gì nữa.

- Tiểu... Tiểu Sở, vừa tắm xong à?

Dì Mi thấy tóc hắn ướt ướt nên hỏi vậy.

- Dạ, vừa tắm xong ạ. Ha ha..

Sở Phàm cười nói.

- Tôi cũng đang muốn đi tắm cái. Thời tiết nóng quá. Chốc cái đã ra mồ hôi rồi.

Dì Mi tự nhiên nói rất thoải mái.

Nào ngờ Sở Phàm nghe xong câu này thì cứ như phản xạ có điều kiện, nhiệt huyết dâng trào, từng bộ phận trên thân thể đều bắt đầu có sự biến hóa. Trong lòng hắn tuy nhiệt huyết đang sôi lên sùng sục, nhưng giọng điệu thì vẫn ra vẻ hồ hững, nói:

- Vâng, đúng thế. Thời tiết nóng thật. Thế dì Mi đi tắm đi, tôi đi trước đây.

Dì Mi mỉm cười rồi đi lên lầu. Sở Phàm thả bộ đi xuống lầu dưới. Hắn tính toán sau một khoảng thời gian phù hợp thì đột nhiên quay lại nhìn, nhìn thấy dì Mi đi vào phòng đại tiểu thư. Lúc này, Sở Phàm bắt đầu thấy phần khởi rạo rực rầm rứt rồi. Hắn đi xuống nhà vòng vo mãi. Đại tiểu thư và nhị tiểu thư đang ở đó vừa xem TV vừa nói chuyện phiếm, thấy hắn xuống thì cũng gọi hắn lại buôn chuyện cùng. Sở Phàm lại cứ có vẻ nhấp nhở không yên, người thì đang ở phòng khách nhưng tâm trạng thì đang ở trong phòng đại tiểu thư. Chung quy lại chỉ có mơ tưởng về thân thể mềm mại, ngọc ngà, đầy đặn, thành thực kia của dì Mi.

Cuối cùng, hắn không thể thay đổi được tư tưởng hạ lưu trong đầu, nên lại viện cớ đi lên lầu.

Có thể đoán ra ngay, hắn đi lên lầu bằng tốc độ nhanh nhất có thể, rồi vội vàng cầm dây nối TV với camera ở phòng đại tiểu thư, rồi vội mở TV ra, bộ dạng như con nhà chết đói chết khát.

Trên TV hiện ra rõ ràng cảnh vật bày biện trong phòng đại tiểu thư. Mà người hấn đang muốn rình coi – dì Mi – cũng đã xuất hiện đây rồi. Dì Mi cởi dép lê, vút ở dưới sàn nhà. Nhìn trên màn ảnh, Sở Phàm có thể nhìn thấy rõ hai bàn chân xinh đẹp của dì Mi. Có thể nhìn thấy cả mắt cá chân tinh xảo của cô, thể cũng đủ mê người rồi. Một người phụ nữ khi nhìn từ hai bên cạnh mà thấy được sự tinh tế, đẹp đẽ, xinh xắn thì chắc chắn sẽ bù đắp được rất nhiều điểm thiếu hụt trên người. Huống hồ gì, tất cả mọi mặt trên người dì Mi đều có thể nói là thành thực, hoàn mỹ.

Dì Mi hừ nhẹ một tiếng. Cô đi đến tủ quần áo của đại tiểu thư, chọn ra một bộ đồ mặc ở nhà. Tiếp đó, nhẹ nhàng trút bỏ bộ váy đang mặc trên người xuống. Hai vạt trên vai vừa cởi ra, bộ váy chậm rãi rơi xuống. Trong khoảnh khắc, Sở Phàm hai mắt mở trừng trừng. Nước miếng chảy tong tong ở khóe miệng không kiềm lại được. Cũng không thể trách hấn không chú ý giữ gìn hình ảnh của mình được. Chỉ vì lúc này, dì Mi quả thực rất mê người. Tình huống cũng quá ư hấp dẫn hương diễm đi.

Dì Mi tiếp tục bước nhẹ trong phòng, khoát tay, đặt bộ váy mới cởi ra trên giường. Khẽ vén tóc, cô nhìn mình trong gương. Giời ạ. Thân thể thành thực, đầy đặn, mềm mại, trắng nõn của dì Mi thật khó có thể dùng ngôn từ mà miêu tả được. Áo lót trước ngực ôm chặt hai vú đang căng phồng lên, chèn ép thành khe rãnh sâu xa tuyết trắng. Hai bầu vú sung mãn mơn mớn cũng thật khác thường, làm cho người ta chỉ muốn xông vào mà vuốt ve sờ soạng thôi. Vòng eo thắt tha lỏi cuốn, bụng bằng phẳng, không chút vết tích gì. Cái mông cong vút cao ngạo, như có ý đón chờ người đàn ông tiến tới. Đôi chân thon dài, tròn lẳn. Bất kỳ một người đàn ông nào cũng chỉ ước ao được một đôi chân như thế kẹp lấy thôi.

Sở Phàm cũng không phải là ngoại lệ. Lúc này hấn đã bộc phát Đồng Tử công đến vài lần rồi.

Thân thể dì Mi theo năm tháng đã đến mức đỉnh cao của sự thành thực, quyến rũ. Lúc này, thân thể cô chắc chắn là chín muồi nhất. Người phụ nữ như vậy mới là người khiến đàn ông mê đắm, lưu luyến nhất.

Vẻ đẹp tươi của dì Mi không giống với vẻ đẹp của đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phi, Trầm Mộng Lâm, Lâm Hiểu Tình. Sự khác biệt lớn nhất chính là vì dì Mi đã từng trải qua nhiều thử thách của thời gian nên trên người tản mát một vẻ thành thực chín chắn, hấp dẫn bất kỳ một người đàn ông nào mà cô gặp.

Tình hình tiếp theo lại làm cho Sở Phàm phun máu mũi ầm ầm. Bởi vì dì Mi đang cởi áo lót ra. Lập tức, hai bầu vú sung mãn vươn ra sừng sững.

Thẳng đứng, mượt mà, sung mãn, to, mềm mại, tuyết trắng... từ nào Sở Phàm cũng nghĩ đến rồi nhưng vẫn cảm thấy không đủ chuẩn xác để diễn tả hai bầu vú quyến rũ của dì Mi. Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy trọn vẹn bộ ngực của một người phụ nữ, cho nên hấn suýt nữa quên cả thở.

Tiếp nữa, con tim Sở Phàm đã nhảy tung tung rồi, lại bắt gặp dì Mi, hai ngón tay cái và ngón tay trỏ kéo hai bên sườn chiếc quần lót hình tam giác, rồi hai tay nhẹ nhàng tụt quần xuống. Một vùng tam giác dần dần lộ ra, chân phải của dì Mi nhấc lên khỏi một bên, chân trái lại nhấc lên, cởi hẳn quần lót vút ra một bên. Lúc này cô đã hoàn toàn khỏa thân.

Lò lộ trên màn hình TV, Sở Phàm nhìn chăm chú vào, chính là dì Mi đang khỏa thân. Thân thể mềm mại, ngọc ngà, chín muồi kia đang ở trước mặt Sở Phàm, nhưng mà hấn lại chỉ có thể nhìn, không thể sờ vào được. Thật đúng là không có cái khổ nào như cái khổ nào. Hai tay hấn đã sờ loạn lên trên màn hình TV rồi. Sờ từ đầu đến chân hình ảnh dì Mi trên màn hình, không bỏ sót một li một tấc nào. Chỉ có chú ý nhìn và sờ, nhìn và sờ...

Sau đó dì Mi đi vào phòng tắm, nhưng rất lâu sau Sở Phàm còn chưa phục hồi được tinh thần. Thân thể dì Mi đã ghi dấu ấn sâu đậm trong đầu hấn, không rời ra được.

Lúc phục hồi được tinh thần, hấn đột nhiên phát hiện ra trên nền nhà có một mảng lớn ẩm ướt. Mất một lúc lâu hấn mới ý thức được, hóa ra là nước miếng của mình chảy ra. Hơn nữa, quần lót của hấn cũng ẩm ướt....

Dì Mi ơi là dì Mi, khi nào thì tôi mới có thể đứng trước mặt cô, tận mắt chứng kiến cô lần lượt thoát y?

Khi nào thì mới có thể có được THÂN THỂ của cô....

123. Chương 123: Cái Liếc Mắt Quyến Rũ.

Lúc này đột nhiên hắn hiểu được vì sao sư phụ luôn nói hắn vô duyên với cửa Phật, vĩnh viễn không thể xuất gia quy y được. Bởi vì Phật dạy rằng: nhất sa nhất thế giới, nhất thụ nhất bồ đề! Có nghĩa là: Theo quan niệm của Phật thì một hạt cát chính là toàn bộ thế giới, một thân cây cũng chính là bồ đề - cõi Phật. Nhưng hắn, Sở Phàm, lại không làm thế được. Trong mắt hắn, hạt cát vẫn là hạt cát, cây vẫn là cây, nhìn đến phụ nữ, vẫn là .. phụ nữ. Hơn nữa lại còn thêm vào hai chữ “ý dâm” nữa chứ. Ví dụ như hiện giờ, hắn đang có dâm ý đến thân thể mềm mại của dì Mi. Toàn bộ quá trình cô thay quần áo, cởi đồ lót như một cuốn phim quay chậm hiện lên trong đầu hắn. Dần dần, hắn bỗng phát giác ra, sức tưởng tượng của mình thật là phong phú, không ngờ nghĩ mãi nghĩ mãi lại liên tưởng đếncái giường.

Sở Phàm cũng cảm thấy tư tưởng của mình thật là đen tối và gian ác. Nhưng mà tư tưởng này đã giống như cỏ dại lan tràn mất rồi, giống như sông Hoàng Hà vỡ đê, thao thao bất tuyệt, dù có muốn hạn chế bớt đi cũng không được. May mà, Sở Phàm cũng không hề hạn chế bớt, cho nên tư tưởng này cứ thoải mái lan tràn. Không sờ được còn tạm chịu chứ nếu đến cả nghĩ cũng không được nghĩ nữa thì chẳng thà chết quách đi còn hơn. Cho nên Sở Phàm đã thực hiện xuất sắc lời dạy bảo của thầy giáo ngữ văn hồi hắn học tiểu học – phải phát huy cao sức tưởng tượng của các trò, gần với thực tế cuộc sống.....

Một lúc lâu sau, cửa phòng tắm mở ra. “Kẹt” một tiếng làm Sở Phàm phục hồi lại tinh thần. Hắn định thần nhìn lại, thấy dì Mi đang quần một cái khăn tắm đi ra, tóc vẫn còn ướt. Cô lấy khăn mặt lau tóc một lúc, vẫn quần khăn tắm trắng quanh thân. Chiếc khăn tắm gần như che khuất nửa bộ ngực và nửa đùi, vừa khéo che mất cái mông sung mãn đầy đặn của cô. Nhìn qua dì Mi giống như đang mặc một bộ váy ngắn bó sát, xinh đẹp gợi cảm, cực kỳ quyến rũ, mê hoặc.

Bộ ngực hơi lõa lồ, lộ ra một nửa, cùng với khe ngực mê người như ẩn như hiện. Đôi chân thon dài, tròn lẳn đầy cảm tính. Khăn tắm quần quanh lại làm nổi bật đường cong cơ thể hình chữ S. Toàn cảnh ngoạn mục lôi cuốn, khiến cho có người muốn dừng lại không xem nữa cũng dừng không được.

Đối với đàn ông mà nói, còn cái gì có thể làm họ bị đau tim vì tim đập quá nhiều và quá nhanh hơn là một người phụ nữ xinh đẹp, gợi cảm, hấp dẫn đây?

Sở Phàm lại bắt đầu rở dãi tong tong. (Bó tay với thằng ôn này, chẳng những tư tưởng hạ lưu mà động tác còn bỉ ổi nữa. – TG)

Dì Mi lau đầu cho khô se se xong đi đến tủ quần áo gần giường. Đầu tiên là bỏ khăn tắm đang quần trên người ra. Trước màn hình TV, Sở Phàm lại bắt đầu thở dốc.

Bởi vì dì Mi đang quay lưng về phía hắn. Hắn đang nhìn thấy toàn bộ lưng của cô – tấm lưng bóng loáng trắng mịn không tì vết, da thịt nõn nà còn lưu vài giọt nước đang lăn dài, nhìn trong suốt và vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa, hắn nhìn không bỏ sót điểm nào trên cặp mông tròn sần chắc, sung mãn kia. Ngón tay để trên màn hình TV trượt lên trượt xuống ở bờ mông, bờ đùi dì Mi, nhìn như chỉ muốn tiến sâu hơn thôi. Chỉ tiếc là lại cách cái màn hình TV. Đây là lần đầu tiên Sở Phàm nhìn thấy cặp mông cong tròn như thế, lần đầu tiên nhìn thấy cặp đùi sâu thẳm như thế.

Tiếp đó, dì Mi mở tủ lấy ra một bộ đồ mặc ở nhà mặc vào. Cô mặc một bộ đồ rộng thùng thình, chưa mặc áo lót đã mặc áo luôn rồi. Vì thế, bộ ngực của cô lay động mỗi khi cô đi đi lại lại. Đúng là trêu đùa ánh mắt của người ta mà.

Dì Mi mặc đồ xong thì mở cửa đi ra ngoài, đi xuống dưới lầu. Còn lại Sở Phàm ở trong phòng một mình ôm cái TV, phát huy sức tưởng tượng không giới hạn, liên tưởng đến cái giường, xong lại liên tưởng đến cảnh lăn lộn trên giường

Sở Phàm cảm thấy mình cũng nên xuống dưới lầu. Nhưng dì Mi vừa tắm xong đi xuống lầu rồi. Nếu giờ mà mình đi xuống thì có khi lại tạo cảm giác là mình vừa đi rình rập coi trộm. Chứ không thì sao lại vừa khéo thế được. Dì Mi vừa mới tắm xong đi xuống thì Sở Phàm cũng đi xuống theo. Thế thì có mà trùng hợp quá.

Cho nên, hắn quyết định để chừng mười phút nữa mới kiếm cớ đi xuống. Nhưng mà lấy cớ gì bây giờ nhỉ? Lúc này đây tự dưng hắn lại thấy khát nước. Cũng đúng thôi. Chảy bao nhiêu nước miếng như thế, không khát nước mới lạ.

“À, hay là lấy cớ là khát nước nhỉ. Nhưng mà ở trên lầu cũng có nước uống đấy thôi. Cần gì phải đi xuống dưới lấy? À, tôi muốn uống trà. Đúng rồi. Uống trà.” Sở Phàm cảm thấy tự phục chính mình.

Quả nhiên, lúc hắn xuống dưới lầu, nhị tiểu thư rất kinh ngạc hỏi hắn:

- O, Tiểu Ngốc Ngốc. Tưởng anh đi ngủ rồi? Làm sao tự dưng lại chạy xuống đây?

- À, tôi định đi xuống uống nước.

Sở Phàm mặt không đỏ, hơi thở bình tĩnh, không hề tỏ ra vẻ khác thường, nói.

Nhị tiểu thư nhìn nhìn Sở Phàm, nói:

- Trên lầu có tủ lạnh cơ mà. Ở đây có đầy đồ uống, anh khát sao không ra đấy mà lấy? Tự dưng lại đi xuống đây, xem ra là anh có ý đồ gì đấy đây.

Sở Phàm nghe thế cũng hơi chột dạ. Nhị tiểu thư nói câu này thẳng đuột ra, cứ như bóc trần tim đen của hắn vậy.

- Tôi muốn uống trà nên mới xuống đây. Hôm nay uống ít rượu, nếu uống trà thì sẽ dễ chịu hơn.

Sở Phàm đưa ra một cái lý do không chê vào đâu được. Đến nhị tiểu thư cũng không thấy có ý đồ xấu gì lòi ra cả.

Lúc này, đại tiểu thư rót một chén trà Thiết Quan Âm, đưa cho Sở Phàm, dịu dàng nói:

- Hôm nay anh cũng uống nhiều rượu đấy. Uống chén trà đi, uống trà có thể giải rượu đấy.

Sở Phàm nhận chén trà đại tiểu thư đưa cho, vô ý chạm vào ngón tay ngọc ngà của nàng. Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác vô cùng ấm áp. Hắn thầm than, “đại tiểu thư đúng là một cô gái cực phẩm, thể gian hiếm có. Vừa xinh đẹp cao quý, lại vừa biết chăm sóc dịu dàng. Lại vừa cơ trí, thanh tao lịch sự. Nếu ai mà có được người vợ như đại tiểu thư thì đúng là phúc khí từ kiếp trước.”

- Cảm ơn đại tiểu thư.

Sở Phàm nhấp một ngụm trà, nói.

- Cảm ơn cái gì mà cảm ơn chứ. Ngồi đi, chúng tôi vừa nói đến anh đấy.

Đại tiểu thư nói.

- Nói đến tôi thế nào đấy?

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Thì là chị đang khen anh lợi hại với dì Mi đấy. Đang giới thiệu anh với dì Mi đấy.

Nhị tiểu thư nói luôn.

Sở Phàm nghe thế thì ngẩn ra, cảm thấy lời nói của nhị tiểu thư có ý nghĩa gì đó. Cái gì mà giới thiệu mình với dì Mi? Lời này nên hiểu thế nào đây?

Sở Phàm nghi hoặc nhìn về phía dì Mi, đúng lúc đôi mắt quyến rũ động lòng người của dì Mi cũng đang nhìn hắn. Thuận theo thế nhìn, hắn thấy được hai vú nổi lên dưới lớp áo rộng thùng thình của dì Mi. Căng tròn, sung mãn, mềm mại – trong đầu hắn lại bắt đầu hiện ra hình ảnh hai bầu vú tuyết bạch lồ lộ của dì Mi lúc ở trong phòng đại tiểu thư, trong lòng lại bắt đầu thấy kích động.

- Tôi, tôi có cái gì lợi hại đâu.

Sở Phàm ngượng ngùng nói.

- Hi hi, Tiêm Tiêm. Xem ra Tiểu Sở đúng là rất thành thật.

Dì Mi cười duyên nói.

- Đúng vậy, Tiểu Sở rất đáng tin cậy ạ. Ở cùng với anh ấy có cảm giác rất an toàn. Nếu không thì ba cháu đã không nhờ anh ấy đến làm vệ sĩ cho Tiểu Vân rồi.

Đại tiểu thư nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc là của em. Mọi người đừng có mà bàn tán nhiều.

Nhị tiểu thư nói rồi quay sang dì Mi, bảo:

- Dì Mi, cháu với dì đã nói là lấy đĩa nhạc có Lâm Mộng Kỳ kí tên cơ mà, dì có mang đến đây cho cháu không đấy?

- Mang tới đây rồi, cái đồ quý. Ngày nào cháu cũng eo éo gọi cho dì về việc này, dì lại còn quên không mang tới được sao?

Dì Mi ấn ngón tay trở lên trán nhị tiểu thư, bực bội nói.

- Tốt quá, thế đâu rồi ạ?

Nhị tiểu thư sung sướng hỏi.

- Để trong túi của dì ở trên lầu ý. Để lúc nào lên lầu thì cháu cầm đi.

Dì Mi nói.

Sở Phàm cũng thoáng có ý niệm rất nhanh trong đầu. Lâm Mộng Kỳ à? Cái tên này nghe quen quen, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi, mà còn gặp qua rồi nữa cơ.

Sở Phàm cố gắng soát lại trí nhớ, đột nhiên nhớ ra mấy hôm trước mình vừa xem một chương trình tổng hợp trên TV về bữa tiệc có người chủ trì giới thiệu một ngôi sao trẻ, chính là cái tên “Lâm Mộng Kỳ” này.

“Hóa ra hôm đó nữ ca sĩ đẹp như tiên nữ hát trên sân khấu chính là Lâm Mộng Kỳ. Đúng là đẹp thật! Mà hát lại hay nữa chứ. Chẳng trách mà trở thành siêu sao”. Sở Phàm thầm nghĩ.

“Nếu thế, dì Mi quan hệ với Lâm Mộng Kỳ thế nào? Nghe giọng điệu nhị tiểu thư thì có vẻ là quan hệ của dì Mi và Lâm Mộng Kỳ này rất thân thiết thì phải.” Sở Phàm nhìn dì Mi, người phụ nữ xinh đẹp, thành thực, toàn thân tỏa mát hơi hương đầy thực nữ, thầm nghĩ.

- Dì Mi, ngày mai dì dẫn cháu đi dạo phố đi, giúp cháu lựa một ít quần áo. Cháu còn muốn mua vài thứ nữa cơ.

Nhị tiểu thư phấn khởi nói.

- Được, được, được rồi, dì Mi đồng ý làm việc của cháu là được.

Dì Mi cười bảo.

- Mai đi lúc nào? Nếu là đi buổi chiều thì chị cũng muốn đi shopping với dì và em.

Đại tiểu thư nói.

- Thế chiều mai đi. Sáng mai em cũng có giờ học rồi.

Nhị tiểu thư bảo.

- Ủ thì đi, hai đứa gấp gáp cái gì. Dì lần này đang muốn nghỉ xả hơi, cho nên có khi ở đây vài ngày nữa ý chứ.

Dì Mi cười bảo.

- Wa, tốt quá tốt quá. Dì Mi, cháu yêu dì!

Nhị tiểu thư sung sướng ôm chầm lấy dì Mi, vừa cười vừa nói.

Sở Phàm nghe thế thì cũng rất hưng phấn. Hắn thầm nghĩ, “Dì Mi phải ở lại vài ngày nữa à? Thật là quá tốt rồi. Dì Mi gọi cảm thành thực ời, tôi còn ước gì cô ở thêm vài ngày nữa ấy chứ. Bởi vì thân thể của cô có lực hấp dẫn quá lớn đối với tôi”

- Tiểu Ngốc Ngốc, ngày mai anh phải đi cùng chúng tôi luôn đấy. Ba đại mỹ nữ như chúng tôi đi một nhóm trên đường thế này mà không có nam giới đi kèm là nguy hiểm lắm. Mà anh còn phải giúp chúng tôi xách túi xách, vân vân và vân vân.

Nhị tiểu thư nói.

Đại tiểu thư và dì Mi nghe xong thì không kìm nổi, bật cười. Cái con bé này đúng là đầu vô mồm không lại được với nó.

Sau đó, đại tiểu thư mấy dì cháu đi lên lầu nghỉ ngơi. Lúc đi lên lầu, dì Mi còn nhìn lướt qua Sở Phàm, trong mắt hiện lên một vẻ quyến rũ cao thâm.

Sở Phàm bị dì Mi liếc mắt nhìn một cái thì tâm thần rung động. Ánh mắt chợt lóe lên rồi biến mất của cô làm chấn động cả nội tâm của hắn.

Bởi vì cái liếc mắt kia thật quyến rũ, thật sự có thể giết chết người đàn ông.

124. Chương 124: Câu Chuyện Riêng Tư.

Sở Phàm mồm thì bảo là phải nghỉ sớm, nhưng về tới phòng rồi trong đầu lại hiện ra thân thể trong suốt nuột nà của dì Mi, nghĩ đến hình ảnh phong tình khi cô thay quần áo, đồ vừa cởi tâm thần đã siêu thoát.

Hơn nữa, đêm nay dì Mi lại ngủ cùng phòng với đại tiểu thư. Dì Mi và đại tiểu thư, không nghĩ ngờ gì, đều là những phụ nữ vô cùng tuyệt mỹ. Dì Mi chín chắn, yêu kiều, quyến rũ. Còn đại tiểu thư thì đẹp đến cao nhã, vẻ đẹp tuyệt mỹ của cửu thiên tiên nữ trong sương khói nhân gian, đẹp đến rung động lòng người, đến không thể cầm lòng được. Thế mà giờ đây, hai mỹ nữ cực phẩm này đều ở cùng một căn phòng, tưởng tượng một tý cũng thấy được cảnh xuân kiều diễm, làm người ta mơ màng, ngứa ngáy tâm thần.

Sở Phàm vốn đã chuẩn bị nằm xuống đi ngủ, nhưng ánh mắt nhìn lướt qua, thấy cái TV thì lòng lại rung động, thầm nghĩ, “Dì Mi với đại tiểu thư ở cùng một phòng đúng là một cơ hội hiếm có. Vừa rồi đã thấy dì Mi cởi áo tháo đồ, giờ có khi đến lượt đại tiểu thư cũng cởi áo tháo đồ cũng nên. Dù sao đêm dài đằng đẵng, trần trọc khó ngủ, nhìn mỹ nữ một cái cũng tốt, như thế lúc đi ngủ còn có thể có giấc mộng đẹp ý chứ!”

Hắn tìm đủ lý do để thuyết phục chính bản thân mình rồi bèn mở TV ra, không chút do dự, kết nối với camera trong phòng đại tiểu thư rồi bắt đầu rình xem. Trên màn ảnh, dì Mi và đại tiểu thư còn chưa đi ngủ. Dì Mi ngồi trên giường, dựa lưng vào đầu giường, trên tay cầm xem một quyển tạp chí. Có lẽ vì dì Mi cho rằng chỉ có mình với đại tiểu thư ở trong phòng thôi, không còn ai khác nữa, cho nên tư thế của cô có vẻ rất lười biếng, nhưng lại làm tăng thêm thần thái hấp dẫn, nhìn qua lại càng thêm quyến rũ, sinh động.

Đại tiểu thư đã thay đồ, đang mặc áo ngủ bằng vải lụa tơ tằm. Sau đó, cô đi vào phòng tắm. Chỉ chốc lát sau, trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào.

Dì Mi vẫn ngồi trên giường xem tạp chí, cặp lông mày lá liễu nhướn cao. Ánh mắt quyến rũ trong đôi mắt hạnh không biết rằng đã thu hút bao nhiêu tâm hồn đàn ông, cặp đùi đều đặn, tròn dài thả trên giường. Sở Phàm liên tục điều chỉnh màn hình, hòng rình mò theo hai chân dì Mi vào sâu trong bắp đùi. Đáng tiếc là mấy lần đều không có kết quả. Cho nên đành để thế vậy.

Lúc này dì Mi cũng đã đủ quyến rũ mê người rồi. Trong đầu Sở Phàm bây giờ, duy nhất chỉ có một ý nghĩ, chính là có thể được nằm trên người cô, dùng thủ đoạn cưỡng chế dày vò cô, có thể mới có thể thỏa mãn thú tính trong lòng hắn được.

Lúc này đại tiểu thư từ trong phòng tắm đi ra. Trên đầu còn có cái kẹp, kẹp bớt tóc trên trán lại, khuôn mặt tươi cười hơi ẩm ướt, chắc là vừa đi rửa mặt. Nàng hỏi:

- Dì Mi, dì vẫn chưa ngủ à?

- Chưa đâu, vẫn còn sớm mà. Bây giờ dì chưa buồn ngủ. Bình thường cứ phải 12 giờ dì mới đi ngủ. Thế nên thành thói quen rồi.

Dì Mi trả lời.

- Cháu thấy là nếu có người ở bên cạnh dì, chung sống với dì, thì cuộc sống của dì sẽ không như vậy đâu.

Đại tiểu thư cười nói.

- Nhưng mà làm gì có ai nào.

Dì Mi bực bội nói.

- Đó là bởi vì dì không muốn tìm thôi. Dì Mi, dì đã ly hôn 3 năm rồi, chẳng lẽ không định đi bước nữa sao? Dì xinh đẹp gọi cảm như vậy, muốn tìm một người đàn ông thật tốt cũng không thành vấn đề mà.

Đại tiểu thư nói.

- Dì đã chán ghét hôn nhân rồi. Có lẽ là vì đã quen với cuộc sống độc thân tự do tự tại. Nói chung dì không còn chút hứng thú nào với hôn nhân cả. Chỉ cần cứ vui vẻ thế này là tốt rồi.

Dì Mi khẽ thở dài, nói.

- Nhưng đôi khi dì có thể cần có một bờ vai vững chắc, cần một người ở bên cạnh lắng nghe, nếu không thì cuộc sống sẽ rất cô đơn lạnh lẽo, nhất là đối với phụ nữ.

Đại tiểu thư khẽ nói.

- Dì cũng biết cuộc sống như thế đôi lúc khó tránh khỏi sự cô đơn. Cho nên dì mới dốc sức vào công việc. Mà thôi kệ đi. Có lẽ hai ba năm nữa dì tìm một người đàn ông nào đó cũng không muộn. Còn bây giờ thì dì không muốn nghĩ nhiều nữa.

Dì Mi lãnh đạm nói.

- Đúng rồi, mấy hôm trước ba cháu còn nói là sẽ tìm một người bạn trai cho dì đấy. Cháu tin là người mà ba cháu giới thiệu chắc chắn không tồi đâu.

Đại tiểu thư đột nhiên nói.

- Chuyện của dì không cần ba cháu lo đâu. Nếu như dì muốn tìm bạn trai, tùy tiện vẫy tay một cái là có ngay. Hơn nữa, sẽ đều là những người trong giới thượng lưu cả. Chỉ là tạm thời dì chán rồi, chỉ muốn hưởng thụ cuộc sống độc thân như bây giờ thôi.

Dì Mi nói.

- Còn không phải là ba lo cho hạnh phúc của dì hay sao? Một người phụ nữ như dì, cả ngày bay tới bay lui ngoài nước trong nước không thấy mệt sao chứ?

Đại tiểu thư lầu bầu.

- Dì ở trong làng thiết kế thời trang quốc tế cũng có chút danh tiếng, cho nên quan hệ quen biết xã giao rất nhiều. Hơn nữa, những nhà thiết kế bậc thầy trình độ cao đều tập trung ở nước ngoài. Dì cũng đành phải bay qua bay lại trong nước ngoài nước thôi.

Dì Mi chuyển giọng, nói.

- Tiêm Tiêm, cháu toàn nói chuyện của dì, còn chuyện cháu thì sao hả? Cháu xem này, trông cháu so với mẹ cháu thì còn đẹp hơn nữa đấy. Đến dì nhìn thấy cũng phải ghen tị. Chắc chắn xung quanh cháu có rất nhiều người theo đuổi phải không? Nói cho dì Mi nghe nào, cháu đã có người trong lòng chưa?

Đại tiểu thư nghe vậy, nhoẻn miệng cười, nói:

- Thân phận của cháu đã đủ dọa cho người ta chết khiếp rồi, chưa có mấy ai dám theo đuổi cháu. Hơn nữa, bây giờ cháu thật sự là không có tâm trạng để ý đến chuyện tình cảm mà.

- Thật không đấy? Dì nhớ hồi trước Tiểu Vân kể là cháu với một người thanh niên tên là Tần Khải cũng có qua lại mà, quan hệ cũng khá thân thiết mà. Hơn nữa cậu Tần Khải này lại là một người tài cao, hình thức tuấn tú. Vậy chẳng lẽ vẫn không phù hợp với điều kiện của cháu ư?

Dì Mi cười hỏi.

- Cái gì mà quan hệ thân thiết chứ. Cháu với Tần Khải chỉ là quan tâm theo kiểu cấp trên cấp dưới mà thôi. Cháu với anh ta làm sao có thể chứ. Bây giờ cứ nhắc đến người này cháu lại phát cáu lên được.

Đại tiểu thư bực mình đáp.

- Có phải là cái cậu Tần Khải đó chọc giận nên cháu mất hứng không?

Dì Mi có vẻ rất hứng thú hỏi.

- Cũng không phải, thôi đừng bàn chuyện này nữa dì ạ. Dì định sẽ ở đây bao lâu?

Đại tiểu thư hỏi.

- Xem nào, có thể là một tuần, có thể là một tháng. Không nói chính xác được.

Dì Mi trả lời.

- Vậy hay là ở lâu một chút đi. Mỗi lần dì đến đều chỉ ở được có hai ba ngày thôi. Lần này ở lâu một chút nhé.

Đại tiểu thư nũng nịu.

Dì Mi cười cười, không trả lời, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Tiêm Tiêm. Tiểu Sở thực sự là lợi hại như cháu nói sao?

Trước TV, Sở Phàm vừa nghe thấy dì Mi chuyển đề tài câu chuyện sang bàn tán về mình thì đồng cả hai tai lên xem là chuyện gì.

- Tiểu Sở tuy nói là lúc bình thường có hơi ngốc ngốc, nhưng một khi đến thời khắc mấu chốt thì anh ấy luôn bình tĩnh hơn so với người khác, đầu óc sáng lạng hơn so với người khác. Cho nên cháu dám khẳng định anh ấy không phải là một người tầm thường. Cháu tuyệt đối tin tưởng bản lĩnh của anh ấy. Nói chung khi ở cùng anh ấy sẽ có cảm giác rất an toàn. Cháu thấy cháu hiểu Tiểu Sở ít lắm, ít đến đáng thương ý. Có lẽ là vì anh ấy cố ý che giấu con người thật của mình. Tuy nhiên cháu tin là một ngày nào đó, anh ấy sẽ quay về với chính con người thật của mình thôi.

Đại tiểu thư chậm rãi nói.

Trước màn hình TV, Sở Phàm nghe vậy xong trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ, “Hành động của mình vẫn là trốn tránh. Tuy nhiên ánh mắt đại tiểu thư nhìn xa trông rộng. Hóa ra ngày thường đại tiểu thư ra vẻ hồ đồ, không để ý tới sự ngu dốt của mình cũng là vì nghĩ đến thể diện của mình. Thật là một người con gái chu đáo!”

- Cháu nói thế dì cũng yên tâm. Để đó xem sao, nếu Lâm Mộng Kỳ cần người thì dì sẽ giới thiệu cậu ta qua đó.

Dì Mi nói.

Sở Phàm cũng nghe được loáng thoáng. Lâm Mộng Kỳ cần người à? Lời này là có ý gì?

- Dì cũng đoán Tiểu Sở không phải là một người bình thường. Cậu ta tạo cho người ta thấy một khí thế rất khác. Tuy cậu ta cố ý che giấu rất nhiều nhưng rồi sẽ có một ngày sẽ lại bay lên cao. Dì tin tưởng vào con mắt của dì.

Dì Mi giọng điệu kiên định nói.

- Mấy ngày nay, trong quá trình tiếp xúc, cháu phát hiện thấy Tiểu Sở là một người rất có tài. Một người như thế mà lại chịu nhịn đến làm vệ sĩ cho Tiểu Vân, còn cả cho cháu nữa. Thật không biết là ba làm thế

nào mà mời anh ấy tới đây được. Đôi khi cảm thấy đúng là ủy khuất cho anh ấy rồi. Bằng tài năng, anh ấy tùy tiện đi ra bên ngoài xông pha, chắc chắn có thể làm nên sự nghiệp lớn.

Sở Phàm nghe vậy, trong lòng cảm thấy vui vui. Đồng thời hần nghĩ thầm, “Đại tiểu thư, tôi không hề ủy khuất gì đâu. Có thể vẫn đứng bên cô, lại còn có cả nhị tiểu thư bên cạnh là tôi đã thỏa mãn rồi. Tôi sẽ dùng cả sinh mạng mình để bảo vệ các cô, quyết không cho phép bất cứ kẻ nào động vào được một sợi lông tơ của các cô.”

- Tiêm Tiêm, nhìn cháu kìa. Lúc nói về Tiểu Sở là mắt sáng rõ lên. Không phải là cháu có ý gì với cậu ta chứ?

Dì Mi bỗng nhiên cười nói.

- Dì Mi, dì cũng thật là... Cứ lấy cháu ra làm trò đùa. Đáng ghét!

Đại tiểu thư oán trách, một nét cười ngượng trên mặt khiến khuôn mặt hơi ửng hồng.

Trước TV, Sở Phàm nhìn thấy tâm thần ngứa ngáy, thật muốn hôn một cái lên khuôn mặt nàng, cảm nhận da thịt mịn màng của nàng.

- Tiêm Tiêm, xấu hổ sao?

Dì Mi cười nói.

- Không phải đâu. Không thêm để ý đến dì nữa, cháu đi ngủ trước đây.

Đại tiểu thư nói xong ngồi xuống giường.

Dì Mi dang 2 tay, lười biếng đặt vào hai bên thắt lưng, thế là cái áo mặc ở nhà bị kéo lên trên, lộ ra cái bụng phẳng, trắng nõn, đường cong của hai bầu ngực to, cao thẳng cũng như ẩn như hiện, đầy mê hoặc.

- Dì Mi, dáng người của dì thật tuyệt. Cháu tin là bất cứ người đàn ông nào cũng không thể kìm lòng được trước sức hấp dẫn của dì đâu.

Đại tiểu thư ngấm thân thể dì Mi, nói.

- Làm gì có, già rồi. Làm sao mà so với các cháu được. Như cháu trẻ tuổi xinh đẹp, vóc người lại đẹp. Cháu xem cháu mặc áo lót cỡ D này. Như thế dáng người mới xứng với khuôn mặt xinh đẹp, đây mới là kiểu người mà đàn ông không thể kháng cự lại được.

Dì Mi cười nói.

- Không giống nhau. Cơ thể dì so với cháu hoàn thiện hơn. Đây mới là chỗ hấp dẫn nhất trên người.

Đại tiểu thư nói.

- Ngốc ạ. Chờ đến lúc cháu lớn tới tuổi này, thân thể của cháu cũng trưởng thành lên thôi.

Dì Mi cười, nói.

- Tắt đèn đi nhé. Dì cũng muốn đi ngủ rồi.

- Vâng ạ.

Đại tiểu thư nói xong thì “phụt” một tiếng, tắt hết đèn trong phòng.

Sở Phàm đối mặt với cái màn hình TV tối đen. Nét mặt vẫn không hề thay đổi. Hắn cũng không biết đêm nay sẽ ngủ thế nào nữa. Bởi vì dung nhan tuyệt vời kia của đại tiểu thư và cơ thể thành thực mê người kia của dì Mi không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Có lẽ sáng mai ngủ dậy lại là một giấc mộng xuân vô tận vô biên rồi.

125. Chương 125: Đến Thăm Thị Trưởng Đường.

Trên đường phố như mắc cửi, một chiếc Cadillac Limousine chạy về hướng nhà hàng Phúc Nguyên Trà ở đường Thuận Phủ trong thành phố. Phúc Nguyên Trà là nhà hàng rất nổi tiếng ở thủ đô, không chỉ có hương vị trà thơm mát, quang cảnh xung quanh đẹp, phục vụ tốt, mà còn vì có các gian phòng nhỏ để dành cho khách hàng những không gian riêng tư bí mật. Cho nên Phúc Nguyên Trà được một số nhân vật trong giới thượng lưu rất ưu ái và ưa chuộng. Đặc biệt, một số quan chức cao cấp và các thương gia, khi có việc cần bàn bạc với nhau thường đến Phúc Nguyên Trà lấy cớ thưởng trà, kỳ thực là bí mật đàm đạo. Việc này đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Chiếc Cadillac đời mới sang trọng này chạy đến Phúc Nguyên Trà, bên trong có hai người ngồi. Một người là lái xe phía trước, trung niên, khoảng ngoài 30 tuổi. Một người ngồi phía sau, hơn bốn mươi tuổi, hơi mập mạp phốp pháp, ánh mắt thấp thoáng khí thế uy nghiêm. Lúc này đây, ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi, khuôn mặt đoan chính có vẻ mệt mỏi. Chính là Chủ tịch Công ty Bất động sản Quốc Cảnh – Kỷ Thiên Vũ.

Kỷ Thiên Vũ gấp gáp, suốt đêm từ Mỹ trở về. Buổi tối về biệt thự Lam Hải cùng ăn cơm uống rượu với hai con gái của mình và Sở Phàm, rồi lại rời khỏi biệt thự Lam Hải. Như vậy, lúc này ông đến Phúc Nguyên Trà chính là vì có chuyện quan trọng rồi.

Kỷ Thiên Vũ từ nước ngoài vội vã trở về, còn chưa hề nghỉ ngơi. Bởi vậy, cũng khó trách trên mặt ông có chút mệt mỏi. Thế nhưng, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho Kỷ Thiên Vũ sốt ruột như vậy chứ? Lúc này đã là 9 giờ tối rồi, ông vẫn còn phải vội vàng đi gặp ai nữa chứ?

Lúc này, xe đã chạy tới Phúc Nguyên Trà, người tài xế trung niên chậm rãi dừng xe. Sau đó quay lại nói với Kỷ Thiên Vũ đang nhắm mắt nghỉ ngơi:

- Kỷ tổng, đã đến nơi rồi.

Kỷ Thiên Vũ mở choàng mắt, nói:

- A, được rồi, Tiểu Vu, cậu đi cùng tôi lên trên đi.

Người tài xế tên Tiểu Vu dạ một tiếng rồi đi xuống mở cửa xe cho Kỷ Thiên Vũ. Kỷ Thiên Vũ bước ra khỏi xe rồi đi tới Phúc Nguyên Trà. Trước đó, ông đã đặt sẵn phòng số 301 cho nên đi thẳng tới phòng đó.

- Tiểu Vu, cậu ở ngoài cửa canh chừng cho tôi. Nhớ kỹ. Bất cứ ai cũng không được tới gần phòng này.

Kỷ Thiên Vũ đi đến phòng số 301 thì trầm giọng nói.

- Tôi biết rồi, Kỷ tổng!

Ánh mắt Tiểu Vu trầm xuống, giọng điệu kiên định nói.

- Ừ, tốt lắm!

Kỷ Thiên Vũ nói xong thì đẩy cửa đi vào trong phòng 301.

Trong phòng được bố trí rất trang nhã, thanh lịch. Bên trong ánh đèn sáng trưng. Kỷ Thiên Vũ đi vào phòng thì ngửi thấy một làn hương thơm xông thẳng vào mũi. Trên ghế uống trà trong phòng đã có một người đàn ông, xấp xỉ tuổi như Kỷ Thiên Vũ đang ngồi. Người đàn ông này đeo một cặp kính, sắc mặt điềm tĩnh. Lúc này đây ông đang chậm rãi thưởng thức trà thơm.

Kỷ Thiên Vũ nhìn thấy người này thì cười ha hả, nói:

- Lão Đường. Thật ngại quá. Làm ông phải chờ lâu rồi. Mới vừa xuống máy bay phải trở về xem qua hai cô con gái xem sao đã.

- Lão Kỷ, bạn bè từ trẻ đến giờ đã bao nhiêu năm rồi mà còn nói những câu này à. Ông cũng biết tôi thích uống trà cho nên tự mình chạy tới đây thưởng trà trước, haha.

Tiếp đó, người đàn ông kia vẫy vẫy tay, nói:

- Qua đây qua đây. Ngồi xuống, ngồi xuống. Thiết Quan Âm này là ông chủ của Phúc Nguyên Trà đặc biệt tặng tôi đấy. Đúng là trà thơm loại một. Không tin ông cứ tới thưởng thức thử mà xem.

- Thơm, thơm thật! Quả nhiên không hổ là Thiết Quan Âm thượng hảo hạng!

Kỷ Thiên Vũ nhấp một ngụm trà rồi khen không dứt miệng, giơ thẳng ngón cái lên, nói.

- Aizzzz, nếu mỗi ngày sau này đều có thể thưởng xuyên như thế này, có cái an nhàn thoải mái đi thưởng trà, nhìn bọn trẻ từ từ lớn lên, tôi cũng chẳng còn ước ao cái gì hơn nữa cả.

Lão Đường đột nhiên bùi ngùi nói.

- Ha ha, lão Đường. Ông thân là thị trưởng thành phố, coi như là quan phụ mẫu của dân chúng thủ đô này rồi. Nếu muốn hưởng thụ cái lạc thú thanh nhàn thì còn khó dài dài.

Kỷ Thiên Vũ cười nói.

— hóa ra, người đàn ông trầm tĩnh trước mặt Kỷ Thiên Vũ đây không ngờ lại chính là Thị trưởng Bắc Kinh – Đường Phi.

- Có lẽ là vậy. Hiện giờ đang có chuyện khiến tôi mệt mỏi đây.

Đường Phi nói.

- Có phải là chuyện liên quan đến cái chết của Triệu Thanh không?

Kỷ Thiên Vũ đột nhiên hỏi.

Đường Phi nghe thế thì ánh mắt bỗng trở nên linh hoạt, sắc bén, trầm giọng nói:

- Lão Kỷ, lần này ông vội vàng từ Mỹ quay về cũng là vì chuyện này phải không? Lão khốn già Triệu Thanh này, tuy bình thường đối lập với chúng ta, nhưng bỗng nhiên lão ta đột tử, tôi cũng cảm thấy bên trong có điều gì đó không ổn.

- Không sai. Tôi hay tin Triệu Thanh đột tử, phải vội vã quay về ngay. Lần này tới tìm ông cũng là vì chuyện này đây.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

- Chuyện Triệu Thanh đột tử tôi cũng không biết nhiều đâu. Nhưng tôi lại có được một thông tin rất đáng tin cậy.

Ánh mắt Đường Phi trầm xuống, hạ giọng nói.

- Thông tin gì thế?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

- Tập đoàn Lam Thị muốn chuyển tổng công ty từ Thượng Hải tới Bắc Kinh.

Đường Phi nói từng chữ một.

- Lam Chính Quốc ư? Con cáo già này rốt cuộc cũng giấu đầu lòi đuôi, cuối cùng cũng muốn chen chân vào thủ đô rồi.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

- Lần này Lam Chính Quốc chuyển về thủ đô, tiến hành trên quy mô lớn, mục đích không thể lường được. Nhưng lại giả bất thiện. Người anh em, ông phải cẩn thận đấy!

Đường Phi cảm khái nói.

- Triệu Thanh đột tử một cách không bình thường. Lam Chính Quốc lại di dời tổng công ty vào thủ đô. Hai sự kiện này không có sự trùng hợp gì đây chứ?

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Cho nên tôi mới nói là cái chết của Triệu Thanh có điều gì đó không ổn, có bí ẩn lừa gạt gì đó.

Đường Phi nói.

- Triệu Thanh chết là do có người hại chết. Người của tôi đã điều tra ra, nguyên nhân cái chết của Triệu Thanh là do bị người ta ép buộc, dẫn đến nhồi máu cơ tim cấp tính mà đột tử ở nhà.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

Đường Phi nghe vậy, mặt biến sắc, hỏi:

- Thật thế à?

- Thật chứ. Tôi tin người của tôi.

Kỷ Thiên Vũ nói.

Đường Phi thở dài, nói:

- Nếu đây là sự thật thì tôi đoán rằng trong ba tháng tới, ở thủ đô sẽ có những biến động bất ngờ. Tất cả các nhân tố đều đã bất ổn rồi.

- Đúng rồi, nghe nói là thư ký Trương đã đi công tác, không ở thủ đô nữa?

Kỷ Thiên Vũ đột nhiên hỏi.

- Đúng là thư ký Trương đi công tác, nhưng theo sắp xếp hành trình thì có lẽ ngày hôm qua thư ký Trương đã trở về rồi. Nhưng mà tôi vẫn chưa có tin tức gì của cậu ta cả.

Đường Phi nói.

- Trong thành phố lớn thế này, người có thể bức tử Triệu Thanh cũng không nhiều đâu.

Kỷ Thiên Vũ nhấp một ngụm trà, thở dài nói.

Đường Phi nghe xong thì không tự chủ được, đồng tử co rút lại, cũng buông tiếng thở dài, nói:

- Tôi đây cũng không biết còn làm thị trưởng được mấy năm. Mỗi ngày đều cảm thấy như quả trứng mỏng, lo nghĩ thật trọng. Thủ đô đúng là không phải một địa phương tốt để làm quan.

- Lão Đường, công lao và năng lực của ông đã quá rõ ràng. Cho dù là có vài người đã tâm muốn tra tìm ra nhược điểm của ông cũng không tìm thấy được đâu.

Kỷ Thiên Vũ lạnh lùng nói.

- Có tên Lâm Vĩ, là người mà từ đầu tới giờ đều khiến tôi thấy như mắc ở cổ họng. Hắn ta ỷ vào mối quan hệ bền chặt với thư ký Trương, ngày thường không thèm để ý đến một thị trưởng như tôi đâu. Hừ, hắn ta muốn tìm ra nhược điểm của tôi à? Nếu để tôi tóm được một chuyện chỉ bằng cái mè nàt của hắn thôi thì cho dù là người trên trung ương cũng không bảo vệ hắn được đâu.

Đường Phi hừ lạnh nói.

- Lâm Vĩ là Cục trưởng Cục Tài chính, phụ trách vấn đề tài chính là quyền to rồi. Theo tôi thấy, chẳng qua là một cái công cụ quyền tiền tệ cho thư ký Trương thôi.

Kỷ Thiên Vũ lãnh đạm nói.

- Đừng nói thế, đừng nói thế, người anh em ạ. Sau này ông và tôi đều phải rất cẩn thận. Quan trường và thương trường đều như chiến trường, sơ suất một chút là thân bại danh liệt ngay.

Đường Phi nói rất sâu xa.

- Hà hà, lão Đường, bao nhiêu gian khổ rồi chúng ta mới có thể ngồi lại ở đây được chứ. Còn có cái gì mà không nhìn ra được? Nào thôi lại đây, uống trà, uống trà đi.

Kỷ Thiên Vũ thản nhiên cười nói.

- Chỉ mong là thế!

Đường Phi nói xong, trong mắt tinh quang chớp động. Dường như ông đã đoán được ra tình thế xoay chuyển, biến động bất ngờ trong tương lai mấy tháng tới ở Bắc Kinh.

126. Chương 126: Tâm Tư Của Phụ Nữ.

Người ta thường nói thói quen tự nhiên, từ các hành động của Sở Phàm xem ra việc rình coi đã thành một thói quen của hắn rồi.

Thường nói, hình dáng của người phụ nữ vào lúc sáng sớm khi mới tỉnh ngủ là mê người nhất. Người phụ nữ khi đó phần lớn đều đang ngái ngủ mắt nhắm mắt mở, thần thái lười biếng. Hơn nữa thân thể của họ sau khi qua một đêm da dẻ sáng bừng, nhẵn bóng, lỏng lẻo quyến rũ. Thêm nữa, người phụ nữ khi mới ngủ dậy lúc sáng sớm, ý thức thần thái đều có chút mơ hồ, cho nên thường có một số hành động “khác người”. “Khác người” ở đây nghĩa là người phụ nữ khi mới ngủ dậy thỉnh thoảng quần áo sẽ xộc xệch. Gặp phải tình cảnh đó mới thật là hương diễm chứ!

Cho nên Sở Phàm thầm nghĩ, nếu như có thể nhìn thấy trăm vẻ kiều mị mỹ miều của dì Mi và đại tiểu thư vào lúc buổi sáng mới ngủ dậy thì chắc chắn là hôm nay sẽ hào hứng cả ngày.

Sở Phàm lòng đầy hy vọng mở TV lên, kết nối xong, cuối cùng vừa nhìn mới thấy trong phòng của đại tiểu thư đã trống rỗng. Dì Mi và đại tiểu thư không ngờ đã không còn ở trên giường, hiển nhiên đã đi đâu từ sớm rồi.

Sở Phàm không khỏi cảm thấy thất vọng. Lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng nhảy xuống nước “ùm ùm”, dường như có người đang bơi trong bể bơi bên kia. Sở Phàm thấy kỳ quái, mới sáng sớm ai lại đi bơi trong bể chứ? Nước bể vào sáng sớm là lạnh lắm.

Sở Phàm lòng đầy hiếu kỳ đi ra ban công, nhìn thấy trong bể bơi ở sân sau, dập dờn thấp thoáng một thân thể ngọc ngà thon thả quyến rũ đang bơi như cá.

Tiếp đó, người dưới bể bơi bắt được thành bể nổi lên. Sau khi đầu của người này nổi lên khỏi mặt nước, hất bọt nước trên mái tóc dài ra phía sau. Lúc này, Sở Phàm mới nhìn rõ, hóa ra cô gái thon thả hấp dẫn này lại chính là dì Mi.

Trên người dì Mi mặc một bộ áo tắm ba mảnh. Bộ áo tắm này hẳn là đại tiểu thư mua theo kích cỡ của mình, cho nên dì Mi mặc vào hơi chật. Mà như thế lại càng làm nổi bật thân thể thành thực đầy đặn no đủ, mượt mà mềm mại, trắng nõn của dì Mi. Bộ áo tắm hai mảnh hình tam giác kia gần như chỉ che lấp được một phần ba bộ ngực no đủ cực đại kia của dì Mi. Bởi vậy, còn lại hai phần ba đều bại lộ ra ngoài, quả thực khiến cho Sở Phàm đang đứng trên ban công mở rộng tầm mắt. Có điều Sở Phàm vẫn hơi tiếc nuối ở chỗ một phần ba bộ ngực bị che khuất lại vừa vạm che khuất hai điểm đỏ hồng kia. Nhưng không sao, điều này cũng không trở ngại không gian tưởng tượng của hắn tiến thêm một bước.

Người phụ nữ từng trải, ở độ tuổi ba mươi là cái mông đã cực kỳ sung mãn, đạt đến mức cực điểm. Bởi vậy, nhìn dì Mi mặc một cái quần tam giác bó chặt quả thực là một loại hưởng thụ cực độ. Cái mông đầy đặn vênh lên cao cao, quần lót mặc trên người đã che không được xuân quang vô hạn này.

Dì Mi đi lên bên cạnh bể bơi, đến chiếc ghế dài bên cạnh lấy một chiếc khăn tắm khoác lên trên người. Sau đó hơi khom lưng dùng khăn tắm lau bắp đùi tròn trịa thon dài. Ánh mắt của Sở Phàm không rời khỏi người dì Mi được nửa phần, Đồng Tử công bùng nổ hết mức.

Phụ nữ trời sinh có giác quan thứ sáu. Bởi vậy, một người đàn ông mà cứ lộ liễu nhìn chằm chằm một người phụ nữ thì sẽ bị người ta phát hiện ngay. Nói ví dụ như dì Mi lúc này.

Dì Mi theo tiềm thức nhìn về phía Sở Phàm trên ban công. Sở Phàm không kịp né tránh, trong lòng biết lúc này nếu xoay người trở về phòng khẳng định là bị dì Mi nhìn thấy. Đến lúc đó hình tượng càng hạ xuống thành một tên ti bỉ hèn mọn mất. Vì vậy Sở Phàm không trốn cũng không tránh, trực tiếp nghênh đón ánh mắt của dì Mi. Điều này trực tiếp ám chỉ với dì Mi, đúng là vừa rồi tôi đang ngắm thân thể của cô đấy.

Dì Mi nhìn thấy Sở Phàm thì sắc mặt không đổi, ngược lại thân thể đứng thẳng lên, eo uốn lên khiến bầu ngực lại càng thêm dâng trào mãnh liệt. Hơn nữa nàng còn vừa cười vừa nói:

- Dậy sớm vậy, Tiểu Sở?

- Dạ. Sáng sớm ngủ dậy thì nghe thấy tiếng nước ở bể bơi sân sau. Đi ra vừa nhìn, thì ra là Mi Di đang bơi. Sáng như vậy đã đi bơi cần thận nước lạnh bị cảm đấy.

- Không việc gì. Buổi sáng ngủ dậy tôi đã chạy một hồi, ra nhiều mồ hôi. Cho nên mới ra bể bơi lội. Giờ đang là mùa hè, nước bể buổi sáng cũng không lạnh.

Dì Mi nghiêng đầu, dùng khăn mặt lau mái tóc, nói.

- Ha ha. Vậy dì Mi cứ bơi đi. Tôi đi đánh răng rửa mặt đã.

Khi Sở Phàm xoay người đi còn không quên liếc về phía song phong no đủ cao thẳng kia.

Cho đến sau khi Sở Phàm đi vào trong phòng, trên đôi môi đỏ tươi gợi cảm của dì Mi mới cười khúc khích, trong đầu thầm nói:

- Đúng là tên tiểu quỷ!

Sở Phàm sau khi đánh răng rửa mặt xong đi xuống lầu ăn sáng. Lúc này dì Mi đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà đang cùng đại tiểu thư và nhị tiểu thư ăn sáng. Nhìn thấy Sở Phàm thì các cô đều gọi hắt lại ăn cùng.

- Dì Mi. Buổi sáng cháu đi học xong buổi chiều đi dạo phố nhé.

Nhị tiểu thư lòng đầy chờ mong nói.

- Được rồi, được rồi, dì Mi không chạy mất đâu mà.

Dì Mi cười nói.

- Dì Mi, vậy buổi sáng dì định làm gì?

Đại tiểu thư đột nhiên hỏi.

- Vừa hay buổi sáng dì còn có chút việc phải làm, cho nên buổi sáng dì sẽ đi ra ngoài một chút.

Dì Mi nói.

- Dạ, vâng!

Đại tiểu thư nói.

Thời gian ăn sáng dì Mi ngồi bên cạnh Sở Phàm. Do dì Mi mới vừa đi bơi xong, lại tắm qua nước ngọt, bởi vậy Sở Phàm ngửi thấy phảng phất có mùi thơm ngát nhàn nhạt tỏa ra trên người cô, trong trẻo như băng cơ ngọc cốt

Cho nên bữa sáng hôm nay Sở Phàm ăn rất là ngon, bởi vì đẹp cũng mài ra mà ăn được mà.

Sáng nay Tô Phỉ lại xe lại đây rủ nhị tiểu thư cùng đi học. Tính ra cả ngày hôm qua Sở Phàm đều không nhìn thấy Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm. Bây giờ gặp được Tô Phỉ vui tươi xinh đẹp, cao gầy gợi cảm khiến Sở Phàm trong lòng đột nhiên dâng lên một tâm tình kích động không tên. Hắt nhìn Tô Phỉ, thể hiện một bộ dáng tươi cười tự nhận là đẹp nhất.

Tô Phỉ ghé vào cửa sổ xe nhìn hắt, trong ánh mắt của đôi mắt màu lam nhạt đều tràn ngập ý cười. Nàng nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, một ngày không thấy, có nhớ tôi không?

Sở Phàm cười cười, trong lúc nhất thời không biết trả lời ra sao. Nhị tiểu thư tiếp lời nói:

- Hắt nha, bảo không được đi ngủ cũng nghĩ về bồ đấy, như vậy bồ đã vừa lòng rồi chứ.

Sở Phàm vừa nghe đã cuống lên. Những lời này của nhị tiểu thư đúng là đang vu oan cho hắt. Tối hôm qua đi ngủ người hắt nhớ thương càng nhiều là dì Mi mới đúng. Hơn nữa, Tô Phỉ chính là bông hoa của tổ quốc, mình làm sao có thể tùy tiện nhớ thương nàng chứ?

- Nhị tiểu thư, cô đây là đang vu oan cho tôi nha. Tôi không có như vậy.

Sở Phàm vội vã nói. Nhị tiểu thư trừng mắt nhìn Sở Phàm, nói:

- Hừ, ai biết được, lái xe đi, bị muộn rồi.

- Hả!

Sở Phàm vội vàng lên xe đưa nhị tiểu thư đến đại học Yến Hoa.

- Lâu nay sao không thấy Tiểu Lâm nhỉ.

Sở Phàm cố gắng ra vẻ hết sức thoải mái tự nhiên hỏi thăm tình hình gần đây của Trầm Mộng Lâm.

- Thế nào? Anh bắt đầu nhớ người ta rồi?

Nhị tiểu thư tươi cười nói.

- Không có đâu, trước đây thường xuyên nhìn thấy cô ấy. Trong lúc nhất thời không thấy có chút tò mò thôi.

Sở Phàm ngữ khí lạnh nhạt nói.

Nhị tiểu thư nghe ngữ khí lạnh nhạt kia của Sở Phàm cũng không biết thật giả như thế nào, nói:

- Mộng Lâm gần đây rất phiền. Bạn trai lúc trước của cậu ấy vẫn quấn lấy không tha, còn thường xuyên chờ cậu ấy ở cổng trường, cho nên mấy ngày nay Mộng Lâm dứt khoát không đi học.

Sở Phàm “Hả” một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, rốt cuộc là tên tiểu tử nào dám có chủ ý với Tiểu Lâm? Thật là không biết trời cao đất rộng!

- Tiểu Lâm cũng thật là, không phải chỉ là bạn trai cũ thôi sao. Không đáng vì tránh hấn mà trốn học chứ? Việc này không tốt đâu.

Sở Phàm nói

- Tên nam sinh kia mặt dày mày dạn, Mộng Lâm không muốn dây dưa với hấn mới ra cái hạ sách này.

Nhị tiểu thư nói xong ánh mắt xoay chuyển, vỗ tay cười nói:

- Có rồi. Tiểu Ngốc Ngốc, anh, do anh ra mặt đối phó tên nam sinh kia. Thiếu chút nữa quên mất anh rồi chứ. Chỉ có anh mới có thể đối phó được tên vô lại kia.

- Tôi? Nhị tiểu thư không phải là nói giỡn chứ?

Sở Phàm kinh ngạc nói.

- Đương nhiên là không phải nói giỡn, đợi tôi nói ý tưởng này cho Mộng Lâm nghe. Cậu ấy khẳng định sẽ tán thành.

Nhị tiểu thư cao hứng nói.

Sở Phàm sau khi nghe xong đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, phiền toái lại tìm đến thân rồi!

Sở Phàm đưa nhị tiểu thư đến đại học Yến Hoa rồi. Sau khi nói lời tạm biệt với nhị tiểu thư và Tô Phi liên lái xe đi. Hấn xem thời gian một chút, cảm thấy lúc này chắc là Lâm Hiểu Tình đã ngủ dậy rồi. Vì vậy hấn ấn điện thoại gọi đi:

- Alô, phải Hiểu Tình không? Dậy chưa?

- Chào buổi sáng, Tiểu Sở. Tôi đang thu dọn đồ đạc. Tôi kêu bạn đến đây dọn giúp nên đã gần xong rồi. Anh mới vừa ngủ dậy sao?

Phía đối diện truyền đến thanh âm ngọt ngào của Lâm Hiểu Tình.

- Không có. Tôi mới đưa nhị tiểu thư đến trường học, giờ đang ở trên đường đây. Tôi qua đó giúp mọi người thu dọn nhé.

Sở Phàm nói.

- Ha ha, vậy cảm ơn anh nhé. Đúng rồi, khi anh tới luôn tiện gọi một xe của công ty chuyển nhà tới đây nhé.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Nhưng cô còn chưa tìm được chỗ ở mà, gọi xe làm gì vội thế?

Sở Phàm kinh ngạc hỏi.

- Tôi đi tới ở chỗ của bạn tôi, chỗ của bạn ấy vừa hay còn có một phòng trống.

Lâm Hiểu Tình nói.

- À, được. Tôi bây giờ gọi xe qua đó.

Sở Phàm nói xong liền lái xe chạy đến công ty chuyển nhà. Sau khi gọi đã có ngay một chiếc xe tải đi về phía tiểu khu Thiên Hồ.

Sở Phàm sau khi lái xe tới tiểu khu Thiên Hồ trước tiên kêu xe tải chờ ở phía dưới. Còn hắn thì đi lên lầu đi tìm Lâm Hiểu Tình.

Sở Phàm đi tới trước cửa phòng Lâm Hiểu Tình gõ gõ cửa. Khi Lâm Hiểu Tình mở cửa ra nhìn thấy Sở Phàm, giây phút đó nội tâm của cô không kìm nổi bắt đầu kích động. Lâm Hiểu Tình đột nhiên phát giác, cái cảm giác bồi hồi bức bách ở sâu trong lòng cô thì ra chính là muốn nhìn thấy Sở Phàm. Mà nay sau khi nhìn thấy hắn rồi thì trong lòng cô bắt đầu nhộn nhạo, nhưng trên khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ vẫn bình tĩnh như thường.

Sở Phàm sau khi nhìn thấy Lâm Hiểu Tình trong lòng vui vẻ, ánh mắt có chút thấp xuống. Thấy được đôi núi cao thẳng sinh động trước ngực Lâm Hiểu Tình, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng, có lẽ chỉ có bộ ngực của dì Mi mới có thể so sánh với Hiểu Tình được.

Sở Phàm đi vào rồi mới nhìn đến thì ra trong phòng còn có một cô gái tuổi xấp xỉ với Lâm Hiểu Tình. Tuy chỉ mặc một bộ quần áo thể thao đơn giản, nhưng cũng không che được dáng người lả lướt kia của cô. Khuôn mặt cũng rất đẹp, ẩn chứa nét hàm xúc uyển chuyển của con gái vùng sông nước Giang Nam, yêu kiều xinh tươi làm người ta rung động, khiến người ta có cái cảm giác ấm áp của chim nhỏ nép vào người.

- Chào cô.

Sở Phàm mỉm cười lên tiếng chào hỏi cô gái xinh đẹp này.

- Chào anh, anh chính là Sở Phàm mà Hiểu Tình thường xuyên nhắc tới sao? Ha ha, tai nghe không bằng mắt thấy!

Cô gái này cười nói.

- Phì, nói năng linh ta linh tinh, cậu thấy mình nhắc tới người khác khi nào?

Lâm Hiểu Tình xả một hơi, sắc mặt đỏ lên, tiếp đó nàng giới thiệu, nói:

- Tiểu Sở, đây chính là bạn của tôi, tên là Giang Uyển Nhi. Tôi sẽ chuyển tới chỗ cô ấy ở.

- Hả, ha ha, Giang tiểu thư, chào cô chào cô!

Sở Phàm lên tiếng chào.

- Hiểu Tình, Sở Phàm thật đúng như cậu nói thành thành thật thật, chắc chắn là một người rất ngay thẳng. Minh tin tưởng ánh mắt của mình không sai. Hiểu Tình, cậu lần này có thể xem như tìm đúng người rồi.

Giang Uyển Nhi nửa đùa nửa thật nói.

- Uyển Nhi, cậu lại nói lung tung gì vậy, cẩn thận mình dán miệng cậu lại đó, hừ.

Lâm Hiểu Tình tức giận nói, đồng thời khóe mắt len lút liếc nhìn Sở Phàm, đúng lúc thấy Sở Phàm cũng đang nhìn nàng. Vì vậy trên khuôn mặt mỹ lệ của cô đỏ lên xinh đẹp giống như ánh nắng chiều.

- Ách, cái này, cái này... Đúng rồi, hai người thu dọn đến đâu rồi?

Sở Phàm vội vàng chuyển đề tài, giải quyết cục diện xấu hổ trước mắt.

- Đều đã thu dọn ổn rồi, cũng không có gì nhiều muốn mang đi cả. Cũng chỉ có vài bộ quần áo, và một ít đồ ngủ và vật dụng linh tinh.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Đúng vậy, chúng tôi đã sớm tới thu dọn xong hết rồi. Chỉ chờ anh đến đây mang xuống dưới tầng thôi.

Giang Uyển Nhi nói xong còn mỉm cười, nói:

- Còn không nhanh tay lên đi, đây chính là cơ hội tốt để anh biểu hiện đó.

- Hả, hả.

Sở Phàm hả hai tiếng, vội vàng nâng một cái bao to lên đi xuống dưới tầng.

Sau khi nghe được ngữ khí lo lắng của Lâm Hiểu Tình, trong lòng Sở Phàm dâng lên một cảm giác ảm áp, toàn thân giống như là có một loại sức mạnh không gì không làm được. Chỉ là hấn lại cảm thấy Giang Uyển Nhi kia rất kỳ quái. Một người ra sức gán ghép hấn và Lâm Hiểu Tình, nghe ý tứ của Giang Uyển Nhi dường như là đang có ý định tác hợp cho bọn họ, bó tay...

Điều khiến Sở Phàm cảm thấy vô cùng kích động chính là, Lâm Hiểu Tình ngoài mặt mặc dù mắng Giang Uyển Nhi nói lung tung. Nhưng từ ánh mắt đến thần thái giống như vui mừng kia của Lâm Hiểu Tình đã đủ để Sở Phàm ngẫm nghĩ mông lung rồi.

Trên đời này sợ rằng không có gì khó đoán hơn tâm tư của phụ nữ. Chỉ vì tâm tư của các chị em là trăm đầu ngàn nẻo quanh co rối rắm, không phải là người đàn ông nào cũng có thể dễ dàng hiểu được.

127. Chương 127: Tâm Ý Của Lâm Hiểu Tình.

“Người ta cũng chỉ như mới gặp gỡ, vì sao lại phải như gió thu giành quạt? Bình thường muốn thay đổi lòng dạ với cố nhân, nhưng lại nói do lòng dạ cố nhân thay đổi. Lời nói ở Ly Sơn vẫn còn vang vọng, tiếng chuông ngân trong đêm mưa không hề oán thán. Có thể nào người áo gấm bạc béo, ước nguyện ngày đó được sát cánh bên nhau” (1)

Rất nhiều câu chuyện tình yêu đến lúc cuối cùng, chúng ta không thể không cảm thán mà rằng: bình thường muốn thay lòng đổi dạ, nhưng lại nói là do lòng dạ con người thay đổi.

Khi người đi phòng trống thường thường là lúc chấm dứt một đoạn tình cảm.

- Đã xong!

Lâm Hiểu Tình trong lòng yên lặng nói một tiếng. Cô quyết định giống như phượng hoàng lửa, từ trong đục hỏa sống lại bay về phía bầu trời rộng lớn.

Sở Phàm lặng lẽ đứng bên cạnh Lâm Hiểu Tình, không nói gì. Lúc này không nên quấy rầy Lâm Hiểu Tình, dù sao cô cũng có tình cảm, không giống như người đi lưu lạc. Cho nên, lúc chợt buông xuống lại khiến cô có chút đau lòng, có chút luyến tiếc. Điều Sở Phàm có thể làm bây giờ, chính là đứng bên người Lâm Hiểu Tình, tùy chỗ tùy lúc là chỗ dựa lớn nhất của cô.

Lâm Hiểu Tình phục hồi tinh thần, sau khi nhìn thấy Sở Phàm ở bên cạnh cô khẽ giật mình, lập tức thần nhiên cười, nụ cười này bao hàm rất nhiều ý nghĩa. Sau đó Lâm Hiểu Tình khóa cửa phòng, giao chìa khóa cho viên quản lý tiểu khu, nói sau vài ngày chủ hộ thực sự là Lâm Phong sẽ lại đây lấy chìa khóa.

Lâm Hiểu Tình sau khi xử lý hết mọi việc liền kêu lái xe tải chạy về phía tiểu khu mình sắp ở. Giang Uyển Nhi không biết là vô tình hay cố ý để Lâm Hiểu Tình ngồi xe của Sở Phàm, còn cô thì lái xe đi trước. Lâm Hiểu Tình cũng không từ chối, tự nhiên thoải mái ngồi lên xe của Sở Phàm.

Có Lâm Hiểu Tình một đại mỹ nữ như vậy ngồi trên xe, trong đầu Sở Phàm tự nhiên là vui sướng. Sau khi Lâm Hiểu Tình lên xe thắt dây an toàn xong Sở Phàm khởi động ô tô chạy về phía trước.

Có lẽ do Lâm Hiểu Tình vừa nãy thu thập phòng chạy lên chạy xuống, cho nên trên chóp mũi cao thẳng tắp của cô lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt xinh đẹp cũng đỏ bừng. Trên người mặc bộ quần áo bó sát lại làm lộ ra dáng người rực lửa, toàn thân tản mát ra một cỗ hơi thở thanh xuân.

- Tiểu Sở. Lại phiền toái anh rồi. Thật sự rất cảm ơn anh.

Lâm Hiểu Tình phá tan không khí trầm mặc, mở miệng nói.

- Không phiền toái gì đâu. Việc nhỏ mà thôi. Cô gọi tôi lại đây hỗ trợ chính là coi tôi như bạn bè rồi. Tôi cao hứng còn không kịp ấy chứ.

Sở Phàm cười nói.

Lâm Hiểu Tình nhìn về phía Sở Phàm. Cô phát giác càng nhìn lâu càng thấy Sở Phàm rất cuốn hút. Lâm Hiểu Tình đột nhiên phát giác trái tim mình không kìm nổi nảy lên “thình thịch”. Sở Phàm trước mắt đem đến cho cô cảm giác vừa quen thuộc mà lại xa lạ. Quen thuộc chính là Sở Phàm vẫn là Sở Phàm. Xa lạ chính là Sở Phàm có hàm ẩn một khí thế siêu phàm. Cô vĩnh viễn sẽ không quên được khí thế của Sở Phàm khi hắn vì nàng đứng ra. Vĩnh viễn sẽ không quên được thần sắc bình tĩnh vững vàng của Sở Phàm khi hắn động thủ.

Chuyện tình cảm gian nan trong nhiều năm khiến tâm tình của Lâm Hiểu Tình như một chiếc thuyền lá nhỏ bấp bênh trên biển. Ở trên biển cuộn sóng chòng chành trôi nổi, đã không có điểm đỗ lại cũng không có phương hướng. Những thương tổn liên tiếp lại càng đẩy chiếc thuyền lá nhỏ của cô tới đầu sóng ngọn gió. Nội tâm cô độc tịch mịch của cô có ai biết? Bình thường tuy rằng cô xinh đẹp động lòng người, cao không thể với, nhưng trong nội tâm cô lại chỉ cần một bến cảng đáng để nương tựa.

“Anh ta sẽ trở thành bến đỗ của mình sao?”

Lâm Hiểu Tình nhìn Sở Phàm, trong lòng thầm nghĩ.

“Có lẽ là mình tự đa tình rồi. Bằng vào năng lực của bản thân anh ta, hoàn toàn có thể tìm được cô gái so tốt hơn mình nhiều. Làm sao có thể để ý đến một người con gái suy sụp tình cảm như mình chứ?”

Sau khi nghĩ vậy Lâm Hiểu Tình trở nên thương cảm. Cô nghĩ tới lúc này khi chuyển đồ Giang Uyển Nhi gán ghép mình với Sở Phàm. Kỳ thật trong thời điểm đó cô rất vui sướng, trong lòng tràn đầy cảm giác ấm áp và kích động. Mặc dù cô không gật đầu thừa nhận mà còn phủ nhận lời nói của Giang Uyển Nhi. Nhưng các cô gái không phải đều nói không là có sao?

Cô rất hy vọng Sở Phàm có thể hiểu được. Nhưng cô lại phát giác ra rằng khi đó Sở Phàm trở nên chất phác, hoàn toàn không có hiểu ý người khác như biểu hiện thường ngày.

“Có lẽ anh ta cố ý lảng tránh thì phải. Dù cho nói như thế nào, cả đời này có một người bạn như anh ta cũng đáng giá. Thậm chí, có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của anh ta.”

Trên khóe mắt của Lâm Hiểu Tình bắt tri bắt giác nước mắt vòng quanh. Có lẽ ngọt bù đắng cay của những năm gần đây khiến cô trăm mối cảm xúc đan xen. Cô không phải là người đa sầu đa cảm, nhưng lại bắt tri bắt giác ưu sầu. Đây là vì cái gì chứ?

Theo lý mà nói có thể thoát ly gông xiềng của Lâm Phong thì cô phải cao hứng mới đúng. Cô quả thực là cao hứng, nhưng cùng lúc còn có chút mất mát.

Mặc dù đang lái xe nhưng Sở Phàm cũng ý thức được sự biến hóa tinh tế của không khí trong xe. Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Hiểu Tình một cái, lập tức trong lòng hốt hoảng, bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy nước mắt trong suốt trên khóe mắt của Lâm Hiểu Tình. Hắn kinh ngạc hỏi:

- Hiểu Tình, cô... cô làm sao vậy? Không vui sao?

Lâm Hiểu Tình chớp chớp cặp mắt động lòng người kia, nhìn về phía Sở Phàm, nói:

- Không, không có việc gì?

Sở Phàm rõ ràng cảm nhận được khi ánh mắt của Lâm Hiểu Tình nhìn về phía mình có một tia u oán. Sở Phàm không khỏi mê hoặc, Lâm Hiểu Tình vì sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình chứ?

Hắn đầu tiên không tính nghĩ tới vấn đề này nữa. Ánh mắt u buồn, vẻ mặt động lòng người của Lâm Hiểu Tình khiến người ta nhìn mà lo lắng. Hắn đưa tay phải ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt của Lâm Hiểu Tình, dịu dàng nói:

- Hiểu Tình, có chuyện gì thì nói với anh, đừng như vậy, được không? Nhìn em như vậy anh rất đau lòng. Có phải chuyện của Lâm Phong khiến em phiền lòng hay không?

Lâm Hiểu Tình cảm thụ được nhu tình khi Sở Phàm lau nước mắt cho cô, cảm thụ được sự ấm áp trong lời nói của Sở Phàm. Ưu thương trong lòng cô lập tức tiêu tán không còn bóng dáng, tâm tình nhất thời thoải mái lên, cô thản nhiên cười, nói:

- Không có việc gì, thật sự không có việc gì. Chỉ là trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cho nên có chút thương cảm mà thôi.

- Không có việc gì là tốt rồi. Còn như Lâm Phong hắn sau này tìm em làm phiền, em phải báo cho anh biết, anh sẽ đến ngay.

Sở Phàm nói.

- Ừm, em sẽ gọi.

Lâm Hiểu Tình nhìn vào mắt Sở Phàm, cổ lấy dũng khí, nói:

- Tiểu Sở, làm sao mỗi lần đều nhìn thấy anh đến một mình, bạn gái anh đâu?

Sở Phàm nghe vậy ngẩn người, bạn gái? Mình có bạn gái từ khi nào? Ngược lại bạn gái giả có đại tiểu thư, ách, Lâm Hiểu Tình cũng coi như là một người trong đó đi. Chẳng qua bạn gái thật sự thì thực đúng là còn chưa có.

Tuy nhiên điều khiến Sở Phàm cảm thấy kỳ quái chính là Lâm Hiểu Tình trong lúc này làm sao lại đột nhiên hỏi ra một vấn đề đã biết như vậy?

Hắn chất phác cười cười, nói:

- Nói ra còn sợ em chê cười, người giống như anh thì có bạn gái gì chứ, tuy nhiên bạn gái giả thì có một người.

Lâm Hiểu Tình sau khi nghe được Sở Phàm nói mình không có bạn gái trong lòng không khỏi vui vẻ, khi nghe đến Sở Phàm nói nhưng thật ra có một người bạn gái giả cảm thấy hứng thú, hỏi:

- Đây, Tiểu Sở, anh còn có một người bạn gái giả nữa? Là ai đấy?

Sở Phàm cười “hắc hắc”, nói:

- Cái này còn phải nói sao? Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.

Lâm Hiểu Tình ngẩn người, hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Sở Phàm, nghĩ lại lúc trước cô có kêu Sở Phàm làm bạn trai giả của cô. Khuôn mặt xinh đẹp của cô lập tức đỏ lên, nhìn qua thẹn thùng gọi tình, đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta thấy ngất ngư như có men say.

Sở Phàm nhìn cũng đã say, một cô gái xinh đẹp thẹn thùng như thế ngồi bên cạnh mình nếu không động tâm thì mới kêu là dối trá.

Hắn nghĩ lại sự gán ghép của Giang Uyển Nhi khi chuyển đồ, dường như là cố ý tác hợp chuyện của hắn và Lâm Hiểu Tình. Lúc ấy Lâm Hiểu Tình mặc dù cười mắng phủ nhận, nhưng Sở Phàm lại nghe ra trong ngữ khí của Lâm Hiểu Tình thấp thoáng có ý thẹn thùng, giống như vẻ thẹn thùng của cô gái khi gặp gỡ người trong lòng mình.

Sở Phàm là một người thông minh, cho nên thái độ của Lâm Hiểu Tình khiến hắn cảm thấy nghi hoặc, không phải là Lâm Hiểu Tình thật sự có ý với mình đây chứ?

Chẳng qua hắn lại chỉ có thể ra vẻ hồ đồ, mặc dù hắn đúng là thích Lâm Hiểu Tình.

Lâm Hiểu Tình vừa mới trải qua biến cố tình cảm, có lẽ lúc này cô đang thương tâm cô độc, nội tâm đang trống rỗng bất lực. Lúc này có lẽ là thời cơ tấn công tốt nhất, nhưng Sở Phàm không muốn làm như vậy. Hắn muốn trợ giúp Lâm Hiểu Tình vượt qua giai đoạn tâm linh yếu ớt nhất trước mắt đã.

- Tiểu Sở, anh... anh vẫn nguyện ý giúp em ư?

Lâm Hiểu Tình đột nhiên hỏi.

- Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý. Em xinh đẹp như vậy, ai không nguyện ý chứ.

Sở Phàm cười nói.

- Em nói nghiêm túc mà

Lâm Hiểu Tình nghe giọng điệu có chút vui đùa của Sở Phàm thì nghiêm túc nói.

Sở Phàm nghe vậy thì ngẩn người, lập tức nhìn về phía Lâm Hiểu Tình, phát giác Lâm Hiểu Tình cũng đang chân thành, thâm tình nhìn về phía hắn, trong đôi mắt có tình ý mông lung. Hắn tâm thần rung động, nói:

- Hiểu Tình, anh cũng đang nói nghiêm túc, bất kể khi nào anh đều nguyện ý ở bên cạnh em, giúp em vượt qua cửa ải khó khăn.

Lâm Hiểu Tình cười cười, lời nói của Sở Phàm khiến cô cảm thấy an tâm, cảm thấy ấm áp. Nhưng Sở Phàm chỉ nói là giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn, làm bạn cô, mà dường như vẫn chưa nắm bắt được ý tứ sâu xa trong lời nói của cô. Cô hơi bĩu môi, còn muốn nói thêm nữa. Những vấn đề này con gái đã nói là nói đến hết mới thôi, nhưng nói xong rất có thể là dọa người ta chạy mất dép.

“Nếu như sau này có duyên hãy nói tiếp đi!”

Lâm Hiểu Tình trong lòng thầm nghĩ, không nói gì nữa.

Lúc này, đã đến tiểu khu Lâm Hiểu Tình sắp sửa ở lại.

(1) - Nguyên văn:

,

?

,

!

,

.

,

Hán – Việt

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến,

hà sự thu phong bi họa phiến?

Đẳng nhàn biến khước cổ nhân tâm,

khước đạo cổ nhân tâm dịch biến!

Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán,

dạ vũ lâm linh chung bất oán.

Hà như bạc hạnh cầm y lang,
bỉ dực liên chi đương nhật nguyện

Chú thích điển cổ:

- Gió thu giành quạt: Là điển cổ về Ban Tiệp dư đời Hán. Ban Tiệp dư là phi tần của Hán Thành Đế, bị Triệu Phi Yến gièm pha hãm hại, lui về hậu hạ hoàng thái hậu như ở ẩn. Sau này, nàng có làm “Oán ca hành”, trong đó, lấy gió thu làm ví dụ biểu tả nỗi oán tình. Trong Nam Bắc Triều Lương của Lưu Hiếu Trác có ghi lại bài ca “Ban Tiệp dư oán”, lại chỉ ra câu “thiếp đây giống như gió thu giành quạt”, ý nói rằng có gió thu rồi thì quạt xếp để không. Sau này lấy điển cổ này để chỉ nỗi lòng người phụ nữ buồn thương, trước thì tương thân tương ái, giờ thì lạnh nhạt, tan tác.

- Ly Sơn, dạ vũ lâm linh, bỉ dực liên chi.... đều là những điển cổ có liên quan đến thiên tình sử của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi – Dương Ngọc Hoàn. Bạch Cư Dị trong “Trường Hận ca” đã từng đề cập tới.

“Thái Chân ngoại truyện” có ghi, Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi, mỗi đêm thất tịch (mùng bảy tháng bảy) đều ở trong Trường Sinh Điện ở Hoa Thanh cung tại Ly Sơn, thề nguyện vĩnh viễn kết làm phu thê. “Trường Hận ca” của Bạch Cư Dị viết rằng: “Trên trời nguyện làm chim liền cánh, trên mặt đất nguyện chỉ tình vợ chồng” chính là sự miêu tả sinh động cho mối tình tha thiết này.

Sau này gặp loạn An Lộc Sơn, Đường Minh Hoàng phải lưu lạc và đất Thục, ở bên sườn núi bị ép ban chết cho Dương Ngọc Hoàn. Trước khi chết nàng than “Thiếp đã phụ quốc ân, chết không hối hận”. Nhưng Minh Hoàng từ đó về sau trên đường nghe thấy tiếng mưa rơi, tiếng chuông ngân lại thấy bi thương, viết khúc “Vũ Lâm Linh” chứa chan niềm thương nhớ. Điển cổ này mang nghĩa là cho dù cuối cùng có phải đoạn tuyệt với nhau cũng không hề oán hận.

128. Chương 128: Cái Gì Mềm Mại Thế Nhỉ?.

Phòng của Lâm Hiểu Tình và Giang Uyển Nhi ở trên tầng bốn. Bởi vậy Sở Phàm chạy lên chạy xuống một chuyến cũng đã mệt rồi.

Đến lúc toàn bộ đồ đạc đã được chuyển lên phòng, cả người Sở Phàm đã đầy mồ hôi, chiếc áo sơ mi cũng ướt đẫm, mồ hôi trên trán toát ra to như hạt đậu.

Lâm Hiểu Tình thấy thế, vội vàng rút khăn tay ra, tự mình đi đến trước mặt Sở Phàm giúp hắn lau mồ hôi. Sở Phàm cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), vội vàng nói:

- Để anh, để anh.

Sở Phàm nói xong đưa tay lên trán muốn lấy chiếc khăn trong tay Lâm Hiểu Tình, ai ngờ lại không cẩn thận chạm vào bàn tay tinh tế mềm mại của cô. Lâm Hiểu Tình ngay lúc đó giống như bị điện giật, cảm giác mặt mình nóng bừng. Cô hơi cúi đầu, bị Sở Phàm chạm vào tay mà không biết nên bỏ xuống hay là tiếp tục giữ nguyên như thế.

Giang Uyển Nhi ở bên cạnh cười thánh thót như tiếng chuông bạc, nói:

- Hai người tiếp tục, tiếp tục đi, coi như tôi không tồn tại. Tốt nhất coi tôi như là không khí.

- Uyển Nhi, cậu nói cái gì vậy? Thật là, không thèm để ý tới cậu nữa!

Lâm Hiểu Tình khẽ gắt lên, chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp kia lại mỉm cười ngọt ngào.

Sở Phàm trong lòng, trong đầu cũng cao hứng. Sau đó hắn xoay chuyển ánh mắt, bắt đầu đánh giá căn phòng của Lâm Hiểu Tình. Lúc này hắn nhìn thấy mấy món nội y trên ban công. Căn phòng này ban đầu chỉ có một mình Giang Uyển Nhi ở, bởi vậy mấy món nội y này chắc chắn là của cô ta. Sở Phàm sau khi nhìn thấy mấy món nội y này thì nảy sinh phản xạ có điều kiện, làm một vài phân tích tất yếu.

Những món nội y này đều rất gợi cảm, hợp thời trang. Tuy nhiên khiến cho Sở Phàm cảm thấy hứng thú chính là những món nội y này không ngờ là không nhỏ, “cái lồng” ước chừng cũng đến cỡ D. Cái này khiến Sở Phàm không khỏi có vài phần kính trọng đối với Giang Uyển Nhi. Hắn nhìn không ra bộ ngực của cô gái vùng sông nước Giang Nam – Giang Uyển Nhi này lại lớn như vậy. Do lúc này cô ta đang mặc một bộ quần áo thể thao nên không nhìn ra được, nếu không nhìn thấy nội y kia của Giang Uyển Nhi thật sự là Sở Phàm còn không nghĩ tới.

Căn hộ này có hai phòng ngủ một phòng khách, vốn có một cô gái khác thuê cùng Giang Uyển Nhi, tuy nhiên nửa tháng trước cô gái này đến ở cùng bạn trai. Do đó liền thừa ra một phòng, Lâm Hiểu Tình lúc này mới có cơ hội dọn tới ở cùng cô.

Kế tiếp Sở Phàm giúp Lâm Hiểu Tình mang một ít đồ nặng vào trong phòng, lại giúp cô kê giường, tủ quần áo các thứ.

Sở Phàm sau khi kê xong tủ quần áo thì đứng thẳng dậy, khi xoay người hắn cảm giác mình đụng phải cái gì đó. Vội vàng nhìn lại, hóa ra hắn không cẩn thận đụng phải Lâm Hiểu Tình đang ôm một túi quần áo đi vào. Lâm Hiểu Tình bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị Sở Phàm đụng phải lao đảo lùi về phía sau. Do hay tay còn ôm một cái bao lớn, bởi vậy thân thể mất thăng bằng. Sở Phàm vội hét lên:

- Cẩn thận!

Sở Phàm nói xong nhanh tay nhanh mắt đưa một tay ra nắm lấy cánh tay của Lâm Hiểu Tình, kéo cô vào trong lòng mình. Lâm Hiểu Tình bước lao đảo, chân đứng không vững, kinh hãi kêu lên một tiếng, cả người ngã về phía Sở Phàm, đè hắn ngã xuống giường lớn bên cạnh.

Sau khi thân thể hai người ngã xuống giường đã bình ổn lại, Sở Phàm mới rõ ràng cảm giác được tay phải của mình nắm chặt vào một chỗ mềm mại dị thường mà lại vô cùng co dãn. Khối mềm mại này rất lớn, Sở Phàm cảm nhận rõ ràng rằng cả bàn tay phải của mình nắm cũng nắm không hết.

“Đây, đây là chỗ nào nhỉ? Làm sao mềm mại như vậy?” Sở Phàm trong lòng đầy kinh ngạc. Đợi sau khi hắn thấy rõ tay phải của mình đang nắm vào chỗ nào thì cả người toát mồ hôi lạnh, ngẩn ra như bị sét đánh. Bởi vì tay phải của hắn rõ ràng đang đặt trên ngực phải cao ngất của Lâm Hiểu Tình.

Sở Phàm vội vàng buông lỏng tay phải, rời khỏi khu vực cực kì mềm mại kia. Miệng nói hàm hồ không rõ:

- Thật... thật xin lỗi. Anh không phải cố ý, không phải cố ý.

Hai má Lâm Hiểu Tình ửng đỏ, đỏ tới tận hai tai. Cô cũng biết vừa rồi Sở Phàm làm như vậy không phải là cố ý. Khi cô sắp ngã xuống, là Sở Phàm giữ cô lại. Nếu không cô đã sớm ngã úp mặt xuống đất rồi.

Cho nên cô dùng thanh âm chỉ có thể đủ cho mình nghe thấy nói:

- Không... không có việc gì!

Lâm Hiểu Tình cũng cảm thấy sự thay đổi của mình. Trước kia cô không cho phép một nam nhân nào tùy tiện chạm vào thân thể của cô. Ngay cả Lâm Phong, bạn trai trước đây của cô cũng không ngoại lệ. Nhưng vừa rồi khi tay phải của Sở Phàm không cẩn thận ấn lên ngực cô, cô nhận ra trong lòng mình đã không bài xích ngược lại còn rất chờ mong và kích động. Ngay trong khoảnh khắc khi cô cùng Sở Phàm đồng thời ngã lên giường, cô cảm thấy khí tức nam nhân phát ra từ trên người Sở Phàm, loại khí tức này hòa trộn với mùi mồ hôi trên người Sở Phàm cho nên rất đặc biệt. Khoảnh khắc đó, Lâm Hiểu Tình thật hy vọng cảm giác này có thể kéo dài mãi mãi.

Sở Phàm sau khi đứng lên nhìn lại trong phòng cũng không có cái gì to nặng cần mình giúp đỡ, vì thế liền đi ra trước. Để Lâm Hiểu Tình một mình sắp xếp lại phòng, đây cũng là tạm thời giảm bớt chút không khí xấu hổ vừa rồi.

Sở Phàm sau khi đi ra khỏi phòng của Lâm Hiểu Tình nhìn thấy Giang Uyển Nhi đang pha trà. Cô nhìn thấy Sở Phàm đi ra vội vàng hô:

- Sở Phàm, có khát nước không? Lại đây uống chén trà đi.

- À, cảm ơn, cảm ơn.

Sở Phàm nói.

- Khách khí với tôi làm gì, nói không chừng tôi về sau còn phải gọi anh một tiếng anh rể ấy chứ.

Giang Uyển Nhi cười nói.

- Anh... anh rể?

Sở Phàm vừa nghe đã hồ đồ, thăm nghĩ, gọi như vậy phải là do nhị tiểu thư gọi mới đúng

- Đúng vậy, Lâm Hiểu Tình lớn hơn tôi mấy tháng, tôi gọi cô ấy là chị, về sau không phải là gọi anh là anh rể sao?

Giang Uyển Nhi nửa đùa nửa thật nói.

Lúc này, đúng lúc Lâm Hiểu Tình đi ra. Khuôn mặt của cô vẫn đỏ hồng như cũ khiến cô nhìn qua càng thêm xinh đẹp động lòng người. Cô tiếp lời nói:

- Uyển Nhi, bồ nói câu nữa xem mình có khâu cái miệng bồ lại không, nói lung tung cái gì vậy. Đừng đùa Tiểu Sở nữa, nói không chừng người ta đã có ý trung nhân rồi.

Lời này của Lâm Hiểu Tình tuy ngữ khí lạnh nhạt, nhưng nghe ra lại có loại cảm giác chua chua. Sở Phàm vội vàng nói:

- Không... không có. Người như tôi thì có ai thèm để ý chứ. Đúng rồi, Hiểu Tình, em đã sắp xếp phòng xong chưa? Còn cần anh giúp gì không?

- Cũng tương đối rồi, anh mang vác cả buổi sáng cũng đủ mệt, còn ra nhiều mồ hôi thế kia. Nếu tiện thì tắm rửa một chút đi, sau đó cùng ăn cơm một bữa nhé.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Việc này...

Sở Phàm xem thời gian, mười một giờ một phút, nhị tiểu thư mười hai giờ tan học, mình cần phải đi đón cô.

Cho nên Sở Phàm nói:

- Không cần, không cần. Hiểu Tình, em vừa mới dọn nhà, còn có nhiều đồ vật cần thu dọn. Anh còn phải đi đón nhị tiểu thư, bây giờ phải đi rồi, lần sau có cơ hội sẽ cùng nhau ăn cơm đi.

Lâm Hiểu Tình vừa nghe Sở Phàm có việc, cũng không cố giữ lại, vì thế liền nói:

- Vậy được rồi, anh đi trước đi. Thật sự là rất cảm ơn anh.

- Không cần, không cần. Vậy anh đi trước. Tạm biệt, không cần tiễn!

Sở Phàm nói xong liền hướng Lâm Hiểu Tình và Giang Uyển Nhi gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

- Tiểu Sở.

Lâm Hiểu Tình kêu lên một tiếng. Sở Phàm quay đầu lại. Lâm Hiểu Tình mỉm cười, nói tiếp:

- Cảm ơn!

Sở Phàm cũng cười, rồi xoay người đi ra. Hắn lại vẫn có thể cảm nhận được sau lưng có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình.

Sở Phàm đi xuống dưới tầng lái xe về phía đại học Yến Hoa. Lúc này di động của hắn đột nhiên đổ chuông. Hắn cầm lên nhìn, là dì Mi gọi cho hắn. Hắn không khỏi kỳ quái, dì Mi làm sao biết số điện thoại của mình?

- Alô, dì Mi hả? Tiểu Sở đây.

Sở Phàm tiếp điện thoại, nói.

- Dì Mi đây, cậu hiện tại đang ở chỗ nào hả?

Thanh âm đầy quyến rũ của dì Mi truyền tới.

- Tôi đang chuẩn bị lái xe tới trường đón nhị tiểu thư.

Sở Phàm đáp.

- Ủm, tôi biết. Tôi không đi xe, hiện tại đang cùng mấy người bạn uống cà phê ở quán cà phê Starbucks ở khu thương mại Nam Phủ. Cậu nếu tiện qua đây đón tôi. Tôi với cậu cùng đi đón Tiểu Vân.

Dì Mi nói

- A, được. Tôi bây giờ liền lái xe qua đó.

Sở Phàm nói xong liền tắt điện thoại. Hắn không ngờ rằng dì Mi lại gọi điện thoại nhờ hắn đến đón cô. Đây đương nhiên là chuyện không thể chối từ. Nghĩ tới mình có thể cùng một mình dì Mi thành thực gọi cảm, quyến rũ mê người ngồi cùng xe, đây là chuyện ám muội cỡ nào a. Chưa đề cập đến dì Mi hoàn hảo, chỉ cần nhắc tới dì Mi, Sở Phàm không tự chủ được lại nghĩ tới thân thể trắng như tuyết nhẵn nhụi, thành thực phong vận kia.

Chỉ là lúc này trong đầu Sở Phàm đang nhớ lại tình huống vừa rồi ở trong phòng không cẩn thận tay đè lên bộ ngực cao thẳng tròn trịa, mềm mại kia của Lâm Hiểu Tình. Hắn cảm thấy cảm giác khi tay phải của mình đặt trên ngực của Lâm Hiểu Tình thật sự là rất thoải mái rất kích thích. Hắn chỉ tự trách mình lúc ấy vì sao không sử dụng chút lực chứ? Nếu như vậy thì cảm giác càng thêm tuyệt vời!

Sự mềm mại kia thật sự làm cho người ta mất hồn nha!

Đến tận bây giờ hắn vẫn cảm thấy được tay phải của mình thơm ngát mềm mại. Hắn nhận ra mình đã say mê Lâm Hiểu Tình, say mê nữ nhân xinh đẹp gợi cảm mà lại yếu ớt này. Nhưng Sở Phàm biết hiện tại chưa phải là lúc động tới Lâm Hiểu Tình. Hắn phải giúp Lâm Hiểu Tình dần dần vượt qua vết thương tình cảm. Phải giúp Lâm Hiểu Tình hoàn toàn thoát khỏi gông xiềng của Lâm Phong. Hơn nữa, Lâm Phong này khẳng định sẽ còn như hổ rình mồi đối với Lâm Hiểu Tình. Gã tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay như vậy. Cho nên, trước khi còn chưa xác định Lâm Hiểu Tình tuyệt đối an toàn, chuyện đầu tiên Sở Phàm phải làm chính là loại bỏ những mối nguy hiểm tiềm tàng này.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc Sở Phàm đã lái xe tới đường Nam Phủ.

129. Chương 129: Luận Tình Với Dì Mi.

Sở Phàm sau khi dừng xe liền gọi điện cho dì Mi.

- Alo, Tiểu Sở. Cậu đến rồi sao?

Thanh âm đầy quyến rũ của dì Mi truyền đến.

- Tới rồi, ở ngay phía dưới quán cà phê.

Sở Phàm đáp.

- Cậu lên đây trước đi. Tôi ở ngay trong ‘phòng nhỏ’ trên tầng hai, lên đây đi.

Dì Mi nói.

Sở Phàm tắt điện thoại. Sau khi đi vào Starbucks thì đi lên tầng hai luôn, nhìn nhìn các ‘phòng nhỏ’ trên tầng hai. Đột nhiên nhìn đến phía trước có người đang ngoác hẳn. Hắn nhìn ra là dì Mi, liền đi về phía đó.

Bên cạnh dì Mi còn có ba người phụ nữ ăn mặc tân thời gợi cảm. Cả ba người này đều xinh đẹp cao quý. Tuổi của các cô chắc xấp xỉ với dì Mi. Các cô ngồi cùng một chỗ chuyện trò rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại thản nhiên phát ra tiếng cười như chuông ngân. Trông các cô người nào cũng sắc sảo lóa mắt, xinh đẹp dị thường, mà bốn người ngồi cùng một chỗ càng tạo thành một cảnh cực kỳ mỹ lệ.

Cả ba người này đều thực xinh đẹp, mê người, nhất là vẻ thành thực phát ra từ trên người các cô thì càng thêm mê hoặc. Dạng phụ nữ thế này đúng là có sức hấp dẫn nhất, bởi vậy cũng trở thành người trong mộng của mỗi một nam nhân.

Sở Phàm đi lên phía trước, lên tiếng chào hỏi dì Mi, lại mỉm cười với ba cô gái bên cạnh, lễ độ chào hỏi.

- Tiểu Sở, các cô ấy đều là bạn của tôi, đã lâu không gặp, cho nên đã hẹn các cô ấy cùng tụ tập.

Dì Mi nói năng tự nhiên không có chút luống cuống nào.

- Ngồi đi, anh chàng đẹp trai. Sợ bọn tôi ăn thịt cậu hử, ha ha.

Một thanh âm quyến rũ giống như tiếng chuông ngân vang lên. Sở Phàm nhìn lại xem, nhìn thấy bên cạnh dì Mi có một cô tóc ngắn ngang tai, trên tai xỏ hai chiếc khuyên hình tròn, ánh mắt yêu mị đang chăm chú nhìn hắn.

- A Diễm. Người ta vẫn là cậu bé con thôi. Cậu nói như vậy không sợ dọa người ta sợ khiếp sao. Thôi không ngồi. Mình phải đi trước rồi. Mình phải cùng cậu ta đi đón cháu gái bảo bối của mình đây.

Dì Mi nói xong đứng lên, cầm lấy mấy cái túi to bên cạnh. Sở Phàm thấy thế liền đi tới mang giúp cô.

- A Mi. Đây sẽ không phải là cậu công tử mà cậu vừa mới gọi chứ. Nhìn rất thành thật nha.

Nữ nhân kêu là A Diễm kia nũng nịu nói.

- Phì. Không có câu nào đứng đắn. Được rồi. Mọi người, mình đi trước. Có thời gian lại gặp nhau nha.

Dì Mi nói xong liền vẫy tay với ba người bạn kia của mình rồi cùng Sở Phàm đi ra.

Sở Phàm trước khi đi lên tiếng chào “Tạm biệt!” ba cô gái gọi cảm kia. Ai ngờ nữ nhân thành thực gọi cảm được gọi là A Diễm kia lại ném cho hắn một cái nhìn yêu mị. Hắn vội vàng quay đầu đi chỗ khác, đi xuống dưới. Sau lưng truyền đến tiếng cười quyến rũ êm tai của A Diễm.

- Tiểu Sở. Cậu đừng để ý. Bọn tôi bình thường hay nói đùa. Cậu đừng để bụng nhé.

Dì Mi sau khi lên xe nói.

Dì Mi hôm nay mặc một bộ váy ngắn lộ ra hơn nửa lưng ngọc bóng loáng trắng nõn, cùng với phần trắng nõn quyến rũ ở trước ngực, khe rãnh thật sâu thấp thoáng lộ ra, mà phần ngực váy cũng khoe bày cả hai bầu vú sung mãn, khiến cho người ta nhìn thấy không kìm nổi mà xị máu mũi. Phía dưới cái bụng phẳng lì là cặp đùi thon dài tròn trịa, chiếc váy vừa khéo che được ngang đùi. Bởi thế, toàn bộ đôi chân thon dài trắng nõn của dì Mi đều hiển lộ ra. Cả người nhìn qua đây vẻ gợi cảm thành thực, tản mát một ý vị từng trải đến mê người. Gặp phải người phụ nữ như thế này thì đàn ông ai cũng tâm thần điên đảo, không thể tự khống chế được bản thân mình.

Sở Phàm hít một hơi thật sâu, ngửi lấy cái mùi thơm của cơ thể phụ nữ thành thực toát ra từ trên người dì Mi, mà cái mùi này cũng như trêu đùa với hắn, khiến cho máu nóng sôi trào. Hắn thầm nghĩ, nếu có thể gục đầu vào người dì Mi mà hít, lại có thể nhào vào liếm lấy cặp vú cứng ngắc của cô thì không biết là tuyệt vời thế nào nha.

Dì Mi thấy Sở Phàm không đáp lại mình, còn tưởng hắn vẫn để tâm đến lời nói vừa nãy của A Diễm. Cô nhìn về phía Sở Phàm, không ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt say mê của hắn, cho nên không khỏi có chút không hiểu, lại mở miệng nói:

- Tiểu Sở...

- Ách.

Sở Phàm tỉnh lại, nhìn về phía dì Mi. Để che dấu sự thất thố vừa rồi của mình, hắn ổn định thần sắc, nói:

- Ha ha, vừa rồi lái xe không chú ý.

- Uhm.

Dì Mi bán tín bán nghi gật gật đầu, tiếp tục nói:

- Tiểu Sở. Lời vừa rồi của bạn tôi cậu đừng để bụng nhé.

- Làm sao có chuyện đó, tôi không để bụng đâu, ha ha. Chỉ là dì Mi à, bề ngoài của tôi nhìn qua có thể không đúng với tuổi thực, nhưng tôi đã qua tuổi mười tám, đã trưởng thành rồi.

Sở Phàm đương nhiên sẽ không để ý đến lời nói của A Diễm, hẳn để ý chính là dì Mi gọi hắn là “cậu bé con”.

Theo ý hắn, từ lâu hắn đã không còn là cậu bé con nữa rồi. Ít nhất mỗi buổi sáng sau khi ngủ dậy Đồng Tử công của hắn đều bùng nổ. Hơn nữa, hắn còn tham khảo qua chỉ số “Sinh thực khí” của đàn ông ở châu Á và châu Âu rồi so sánh với bản thân. So sánh xong hắn rõ ràng phát giác mình đã đạt tới tiêu chuẩn của châu Âu, trực tiếp vượt qua châu Á. Nói cách khác, so với đồng bào của mình hắn còn có phần nào ưu việt hơn nữa cơ.

Chính vì như vậy hắn làm sao lại là một cậu bé con được cơ chứ?

Dì Mi nghe mà không đoán ra được là việc Sở Phàm khẳng định mình đã trưởng thành rồi là có ý gì, vì thế thản nhiên cười, nói:

- Mới mười tám tuổi mà, tuổi trẻ thật tốt. Ài, tuổi trẻ chính là rất tốt.

- Dì Mi, cô làm sao lại có thể nói là người ta mới mười tám tuổi chứ. Mười tám tuổi cũng đã trưởng thành, đã sớm không phải cậu bé con nữa rồi.

Sở Phàm trực tiếp một lời nói toạc ra, nói ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Dì Mi sau khi nghe vậy ngẩn người. Sau khi nghe xong lời của Sở Phàm cô đã hiểu ngay ra vấn đề, vì thế cười phá lên bảo:

- Đồ tiểu quỷ, dì Mi đã hơn ba mươi tuổi, mi mới có mười tám tuổi, cho nên ở trong mắt ta đương nhiên là một cậu bé con, chẳng lẽ không đúng sao?

- Tôi không nghĩ vậy. Tôi cảm thấy dì Mi cũng giống như mới hai mươi tuổi, thật sự đó! Hơn nữa, không thể căn cứ tuổi tác để phân biệt lớn nhỏ giữa nam với nữ chứ? Còn có tình trạng trưởng thành sớm mà.

Sở Phàm nói.

Dì Mi sau khi nghe được Sở Phàm nói như vậy không kìm nổi che miệng cười, cười quỵên rũ nói:

- Không ngờ được cậu còn rất khiêu nói chuyện a. Nói ta trẻ hơn cả mười tuổi, thật đúng là một tên tiểu quỷ.

- Dì Mi, tôi đây nói chuyện cũng không có lợi hại như vậy. Không phải có cái gì thì nói cái đó sao, người nhìn qua chỉ như hơn hai mươi tuổi, cho nên tôi mới có thể nói như vậy. Dù như thế nào tôi cũng phải y theo sự thật mà nói phải không?

Sở Phàm nói.

- Ha ha!

Dì Mi cười đến nghiêng ngả. Theo tiếng cười của cô, phần trước ngực lại càng lên xuống mãnh liệt. Song phong cao vút kia phập phồng run rẩy không ngớt. Nhìn qua thật khiến người ta phun máu mũi.

- Thăng ranh này thật thú vị, mở miệng ra cái gì cũng có thể nói được. Có phải đã lừa gạt rất nhiều cô gái rồi không?

Dì Mi cười quỵên rũ nói.

- A Di Đà Phật! Dì Mi, sư phụ tôi cấm tôi không được gần nữ sắc. Hơn nữa, tôi cũng sẽ không lừa gạt ai cả.

Sở Phàm ngoài miệng nói như vậy, nhưng hai mắt lại vẫn âm thầm nhìn chằm chằm song phong kia của dì Mi, tranh thủ thưởng thức.

Dì Mi nhìn Sở Phàm, trong mắt chớp động vẻ quỵên rũ. Trong lòng cô lại thầm nghĩ:

“ ‘Bất cận nữ sắc’(không gần nữ sắc)? Hay là ‘Bất cầm nữ sắc’(không cầm nữ sắc)? Thằng ranh này nói chuyện thực có trình độ. Bằng vào sự uyên thâm của tiếng Hán, ‘Bất cận nữ sắc’ này cùng ‘Bất cầm nữ sắc’ có thể chuyển đổi qua lại, ha ha. Thằng ranh này thật thú vị.”

- Tại cái chốn đô thị phồn hoa này, đầy rẫy các loại cám dỗ. Nói không chừng một ngày nào đó ‘Bất cận nữ sắc’ của người đã biến thành ‘Bất cầm nữ sắc’ ấy chứ.

Dì Mi tươi cười nói.

- Thật... thật vậy sao?

Sở Phàm trong lòng có chút ngơ ngơ, nói.

- Đúng vậy!

Dì Mi nói xong liền ưỡn lưng, cổ tình ưỡn bộ ngực đầy đặn cực đại kia về phía trước. Bởi vì dì Mi đã cảm nhận được ánh mắt của Sở Phàm như có như không nhìn về phía bộ ngực của mình.

Sở Phàm sau khi nhìn thấy cử chỉ này của dì Mi trong lòng có chút ngẩn ngơ. Hắn biết hành động đã bị bại lộ, vì thế thu hồi ánh mắt. Chẳng qua trên mặt vẫn là một bộ dáng điềm nhiên như không.

- Bây giờ nhị tiểu thư hẳn là đã tan học.

Sở Phàm chuyển đề tài thảo nhiên nói.

Dì Mi cười thầm trong lòng. Cô quyết định tiếp tục trêu chọc Sở Phàm, vì thế cô nói:

- Tiểu Sở, vừa rồi tán gẫu đang vui, cậu làm sao lại chuyển đề tài thế chứ?

- A? Có sao?

Sở Phàm giả bộ ngu ngơ nói.

- Tiểu Sở, cậu vì cái gì cảm thấy tôi trẻ tuổi chứ? Cậu đang nói dóc lừa tôi sao?

Dì Mi nhìn chằm chằm Sở Phàm, đôi mắt yêu mị, giọng nói càng thêm yêu mị hơn.

- Tôi... tôi nói thực. Bản thân dì Mi chính là trẻ tuổi xinh đẹp mà.

Sở Phàm thành thật nói.

- Phải không? Nếu tôi xinh đẹp như vậy làm sao không thấy cậu quay đầu nhìn tôi hả?

Dì Mi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Sở Phàm nói.

Nghe thanh âm quyến rũ êm tai kia của dì Mi, Sở Phàm chỉ cảm thấy dục hỏa trong lòng bành trướng. Hắn nuốt nước bọt, nói:

- Tôi... tôi đang lái xe!

- Phải không? Nhưng vừa rồi ánh mắt của cậu làm sao lại nhìn qua bên này hả?

Dì Mi không chịu buông tha hỏi.

Trên trán Sở Phàm lấm tấm mồ hôi. Hắn thầm nghĩ: “Xem ra vừa rồi nhìn bộ ngực của dì Mi đã bị phát giác. Nếu bị phát hiện sao không đơn giản lớn mật thừa nhận, che che dấu dấu ngược lại bị dì Mi nắm mất tiên cơ. Hừ, ta phải ‘Phản khách vi chủ’ lấy lại thể chủ động khiêu khích dì Mi mới được.”

Vì thế Sở Phàm ho khan hai tiếng, nói:

- Dì Mi, tôi vừa rồi là vì muốn cho cô cao hứng cho nên mới nhìn về phía cô.

Dì Mi sau khi nghe xong lời này ngây ngẩn cả người. Thầm nghĩ: “Thằng ranh con, ánh mắt chiếm tiện nghi của mình còn nói là vì muốn cho mình vui lòng nữa chứ.”

Cô lại tỉnh bơ nói:

- A, lời này là sao chứ?

Nói xong dì Mi bắt chéo chân, chiếc váy ngắn bó chặt làm cho cặp đùi của cô lộ rõ ra, hơn nữa cặp đùi trắng nõn nà còn di động trước mặt Sở Phàm, Sở Phàm thoáng nhìn qua liền cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

- Một người phụ nữ thông minh làm sao có thể biết được mình xinh đẹp gợi cảm tràn đầy hấp dẫn? Rất đơn giản, là qua ánh mắt đàn ông. Thử nghĩ xem, một người phụ nữ đi trên đường, đàn ông xung quanh không ai thêm ngắc có thể kết luận là tướng mạo đáng người của cô ta chỉ là bình thường, ngược lại, nếu như ánh mắt của đàn ông đều nhìn chăm chăm vào cô ta, như vậy có thể khẳng định là một mỹ nữ gợi cảm rồi.

Sở Phàm nói đến đây dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thành thực xinh đẹp như dì Mi vậy, tôi nhìn chính là ám chỉ dì hết sức xinh đẹp và cao quý, nếu nói tôi không thêm nhìn dì, trong lòng dì Mi chẳng phải cảm thấy khó chịu sao? Mà tôi nhìn, chính là khiến cho dì Mi càng thêm tự tin vào sức hấp dẫn của mình, chẳng lẽ dì lại mất hứng sao?

Sở Phàm ba hoa khoa trương một lúc đã tự bào chữa, giành lại thế chủ động, nói cho dì Mi ngây ngẩn cả người. Theo như lời của Sở Phàm, hẳn nhìn chăm chăm dì Mi xem ra đúng là chuyện ‘Thiên kinh địa nghĩa’ – đương nhiên là phải thế rồi.

Dì Mi trong lúc nhất thời tìm không ra lời phản bác. Tuy vậy trên mặt cô vẫn mỉm cười quyến rũ động tình như trước. Cô nói:

- Nói như cậu thì, cậu nhìn chăm chăm tôi, xem ra tôi còn phải cảm ơn cậu, đúng không?

- Cái này không cần.

Sở Phàm cười ha ha, nói:

- Bởi vì trong quá trình tôi nhìn dì thì về phương diện thị giác đã có được báo đáp rồi!

Lời này của Sở Phàm đã nói rất rõ ràng, đã trực tiếp khiêu khích dì Mi không chút che giấu. Điều này làm cho dì Mi có chút chuẩn bị không kịp. Theo kế hoạch nguyên bản phải là cô trêu chọc Sở Phàm mới đúng chứ.

- Nhưng cậu sao không đưa Phật đến Tây phương luôn đi chứ? Nhìn tôi một chút liền quay đầu đi chỗ khác, có phải là do tôi không đáng nhìn không hả?

Dì Mi cũng muốn thay đổi thế bị động trước mắt, muốn lấy lại quyền chủ động về tay.

(DG: “không đưa Phật đến Tây phương” ý nói dừng bước giữa đường, bỏ cuộc giữa chừng...)

- Dì Mi. Đây cũng xem như một giới hạn. Nếu như tôi nhìn chăm chăm dì nói không chừng trong lòng dì lại cho rằng tôi là một người háo sắc hạ lưu.

Sở Phàm lạnh nhạt nói. Thực ra bản thân hắn rất háo sắc, nhưng không hạ lưu.

Lời nói hời hợt này của Sở Phàm đã nhẹ nhàng đẩy lại đòn phản công của Dì Mi. Dì Mi vén mái tóc, nói:

- Làm sao lại thế chứ, cậu không phải là không gần nữ sắc sao? Tôi làm sao lại xem cậu như một tên háo sắc chứ!

- Như vậy sao được chứ, lương tâm tôi sẽ áy náy. Hơn nữa, váy của dì Mi...

Câu mà Sở Phàm định nói là “Váy của dì Mi còn chưa đủ ngắn!”, nhưng hắn lại khéo léo bỏ đi đoạn sau, để lại cho dì Mi tự tưởng tượng. Nếu nói câu kia ra có thể khiến cho người ta tức giận, còn nếu bỏ đi một đoạn lại có vẻ như mình cao thâm mà lại có ẩn ý, mà cái đoạn sau lại có thể khiến cho người ta suy nghĩ thoải mái.

Dì Mi sau khi nghe xong lời nói của Sở Phàm liền cúi đầu nhìn váy ngắn gợi cảm mình mặc trên người. Cô không biết câu nói kia của Sở Phàm phần sau bị lược bỏ là nói váy mình mặc rất hở hang gợi cảm hay là không đủ hở hang. Hoặc là mặc váy quá dài hay là không đủ ngắn. Tóm lại, những lời này của Sở Phàm lưu lại không gian tưởng tượng rất lớn.

Dì Mi thản nhiên cười, nói:

- Váy này của tôi làm sao? Có phải là không đẹp không?

- Không phải không phải, rất đẹp hơn nữa rất gợi cảm. Thể hiện được đầy đủ dáng người có thể nói là hoàn mỹ của dì Mi. Nói không phải khoa trương, váy như vậy cũng chỉ có dì Mi mặc mới đẹp.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Tiêm và Tiểu Vân so với tôi còn xinh đẹp hơn, hai đứa nó mặc chẳng lẽ không xinh đẹp sao?

Dì Mi cười hỏi.

- Đại tiểu thư và nhị tiểu thư cũng rất đẹp, nhưng các cô không thích hợp mặc loại váy như vậy. Bởi vì trên người các cô còn không có loại ý vị của nữ nhân thành thực. Mà dì Mi không giống vậy, dì thành thực gợi cảm, hoàn toàn tương xứng với kiểu dáng của chiếc váy này.

Sở Phàm nói.

Dì Mi sau khi nghe xong thì choáng ngất ngư. Cô choáng không phải vì lời bình phẩm khen ngợi không chút che giấu của Sở Phàm đối với cô, mà là phần ánh mắt nhìn người mặc quần áo kia.

130. Chương 129: Luận Tình Với Dì Mi (Tiếp) .

- Tiểu Sở, ánh mắt của cậu không tồi nha. Ngay cả điểm tinh tế ấy trên quần áo của phụ nữ cậu cũng có thể nhìn ra. Điểm ấy chứng minh cậu có tiềm chất của một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.

Dì Mi cười nói.

- Thiết kế trang phục tôi không thể làm được, tuy nhiên tôi có thể nhìn biết một nữ nhân mặc loại y phục nào là thích hợp.

Sở Phàm cũng cười nói.

- Phải không? Vậy cậu thấy tôi nên mặc y phục như thế nào mới dễ nhìn đây?

Dì Mi cười hỏi.

- Nữ nhân xinh đẹp không mặc y phục đều dễ nhìn.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Ý nghĩa câu nói này đúng là thâm nho. Trực tiếp khiêu khích dì Mi, đồng thời cũng nói ra tiếng nói từ đáy lòng của Sở Phàm— dì Mi, khi người không mặc y phục mới xinh đẹp nhất gợi cảm nhất mê người nhất!

Ý nghĩa câu nói này đúng là thâm nho. Trực tiếp khiêu khích dì Mi, đồng thời cũng nói ra tiếng nói từ đáy lòng của Sở Phàm— dì Mi, khi người không mặc y phục mới xinh đẹp nhất gợi cảm nhất mê người nhất!

- Tiểu Sở, dì Mi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đây. Không biết lớn nhỏ gì cả!

Dì Mi cố ý làm ra bộ mặt hung dữ, nói.

- Tôi nói đúng sự thật. Chỉ là theo dáng người và khuôn mặt xinh đẹp của dì Mi xem ra mặc loại bó sát là đẹp nhất, nhìn giống một nàng tiên cá, mà quan trọng nhất là.... có thể phô bày dáng người hoàn mỹ ‘tiên nhô hậu vểnh’.

Sở Phàm mặc kệ tất cả, nói thẳng toác ra.

(DG: dân Việt mình có 1 câu tương đương là ‘ngực tấn công, mông phòng thủ’, hí hí)

- Cậu...

Dì Mi không kìm nổi bật cười, nói:

- Cái đồ tiểu quỷ này!

Sở Phàm trong lòng cực kì vui vẻ. Hắn nhận ra nói chuyện với dì Mi rất vui vẻ, dì Mi thật sự là rất cởi mở, hơn nữa, còn có thể nói một số chuyện đùa cợt không nghiêm chỉnh với cô, ví dụ như mấy cái vừa rồi.

Chả mấy chốc, Sở Phàm đã lái xe tới trường đại học Yến Hoa.

Sở Phàm sau khi đỗ xe ở đại học Yến Hoa liền cùng dì Mi đi về phía phòng học của nhị tiểu thư. Giờ đang là lúc tan học, Sở Phàm cùng dì Mi liền ở bên ngoài chờ nhị tiểu thư đi ra.

Dì Mi trên người mặc chiếc váy ngắn ôm ngực hoàn toàn làm lộ ra vóc người gợi cảm thành thực. Hơn nữa dì Mi cũng thật sự xinh đẹp, trên người lại tản ra một loại phong vận thành thực, điều này cực kì hấp dẫn. Bởi thế mà nam sinh của đại học Yến Hoa sau khi tan ra đều nhìn về phía này, có một vài người còn chảy cả máu mũi.

Sở Phàm quay đầu nhìn về phía bên trái. Rõ ràng nhìn thấy Lâm Phi Dật, xem ra gã đang chờ nhị tiểu thư. Cổ chấp như tên này thật đúng là khiến người ta bội phục. Nếu như là cô gái tầm thường đã sớm bị Lâm Phi Dật mê hoặc, đáng tiếc mục tiêu theo đuổi của gã lại là nhị tiểu thư.

Lúc này, nhị tiểu thư cùng Tô Phi đi ra. Dì Mi sau khi nhìn thấy liền hướng cô vẫy vẫy tay, Sở Phàm cũng cười cười. Đột nhiên, vẻ tươi cười trên mặt hắn ngưng trệ, bởi vì hắn nhìn thấy Trần Tuấn Sinh đi theo sau nhị tiểu thư.

Thì ra buổi học hôm nay phòng học của Trần Tuấn Sinh bên cạnh phòng học của nhị tiểu thư, cho nên sau khi tan học Trần Tuấn Sinh liền đi theo nhị tiểu thư đi ra.

- Dì Mi. Người cũng tới rồi, thật sự là quá tốt!

Nhị tiểu thư sau khi nhìn thấy dì Mi đến đây đón cô liền cao hứng nói.

- Ủm, dì gọi Tiểu Sở đưa dì lại đây cùng đón con.

Dì Mi cười nói.

- Thật tốt quá! Đúng rồi, dì Mi. Đây là Tô Phi bạn tốt của con.

Nhị tiểu thư nói xong quay về phía Tô Phi, nói:

- Phi Phi, đây chính là dì Mi mà mình đã nói với bồ.

- Chào dì Mi!

Tô Phi cười nói.

- Ha ha, chào cháu!

Dì Mi kéo tay Tô Phi, cười nói.

Lại nói sau khi Trần Tuấn Sinh đi ra, Sở Phàm nhìn về phía Lâm Phi Dật. Chuyển cho gã một ánh mắt, dường như nhắc nhở gã lời nói ngày trước.

Trần Tuấn Sinh cũng chú ý tới Lâm Phi Dật. Gã hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Lâm Phi Dật ngênh đón Trần Tuấn Sinh. Bây giờ gã đã học được cách trầm tĩnh. Bởi vậy gã cười lạnh nói:

- Trần công tử, bên cạnh mày làm sao không có vệ sĩ đi theo?

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe được trong lòng giận dữ. Gã biết bốn tên vệ sĩ của gã đã bị Lâm Phi Dật phái người xử lý. Gã biết Lâm Phi Dật làm như vậy là để cảnh cáo hắn. Chỉ là trong lòng gã không lo lắng. Gã lạnh lùng nói:

- Cùng nói chuyện với Lâm công tử chỉ cần một mình tao cũng đủ rồi, không cần vệ sĩ.

Trần Tuấn Sinh lời này chính là ý muốn nói: “một mình tao đã đủ để đối phó với cái loại mày rồi, Lâm Phi Dật à, không cần người khác giúp đỡ.”

- Hừ, Trần Tuấn Sinh, đến lúc đó mày cũng đừng quỳ đến cầu xin tao! Bằng cái loại như mày mà cũng mong tranh giành Kỷ Tiêm Vân? Bao giờ đủ khỏe thì quay lại đây!

Lâm Phi Dật cười lạnh, lập tức đi về phía nhị tiểu thư.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe xong giận dữ. Nếu không phải cha gã đã cảnh cáo, gã thật muốn lao tới đâm vào mặt Lâm Phi Dật mấy đâm.

- Lâm Phi Dật. Mày không phải đã quên vết sẹo rồi chứ?

Trần Tuấn Sinh cười lạnh nói.

Lâm Phi Dật sau khi nghe xong ánh mắt lạnh lẽo, quay đầu lại lạnh lùng nói:

- Sẽ không, tao vẫn nhớ kỹ. Mày yên tâm đi!

Lâm Phi Dật không thèm để ý tới Trần Tuấn Sinh. So sánh với Kỷ Tiêm Vân thì Trần Tuấn Sinh có vẻ nhỏ bé không đáng kể gì. Lâm Phi Dật sau khi đi tới bên người Kỷ Tiêm Vân nói:

- Kỷ Tiêm Vân, em tan học rồi à.

- Trùng hợp vậy, anh cũng ở đây à.

Nhị tiểu thư ra vẻ không biết Lâm Phi Dật vẫn đang đợi cô.

- Đúng vậy, thật là trùng hợp. Có chuyện nói với em một chút, thứ sáu này anh có tổ chức dạ hội. Hy vọng đến lúc đó em cùng với Tô Phi và Trầm Mộng Lâm có thể tham gia.

Lâm Phi Dật nói.

- Nói sau đi, xem có thời gian hay không. Tôi đi trước, dì tôi tới đón.

Nhị tiểu thư nói xong liền kéo tay Dì Mi đi.

- Kỷ Tiêm Vân, nhớ rõ đến lúc đó có thể thì đến tham gia nhé!

Lâm Phi Dật lớn tiếng nói.

Sở Phàm đi ở phía sau, khi đi qua bên người Lâm Phi Dật. Lâm Phi Dật đột nhiên lôi kéo cánh tay hắn, nói:

- Ách, hy vọng cậu có thể giúp nói hộ một chút, khuyên nhủ Kỷ Tiêm Vân có thể tham gia dạ hội mà tôi tổ chức.

- Tôi sẽ cố hết sức. đương nhiên, việc này chủ yếu phải xem thái độ của nhị tiểu thư. Xác thực mà nói thái độ của cô ấy đối với anh thế nào, thì còn phải để xem anh có thể thay đổi hình tượng trong mắt nhị tiểu thư chút nào hay không.

Sở Phàm nói xong liền xoay người rời đi.

Lâm Phi Dật sau khi nghe vậy ánh mắt phát lạnh. Gã đương nhiên hiểu được thâm ý trong lời nói của Sở Phàm. Gã trong miệng âm trầm nói:

- Trần- Tuấn- Sinh!

131. Chương 130: Đi Dạo Phố Với Mỹ Nữ .

- Tiểu Vân, nam sinh vừa nãy hình như có ý với cháu hả? Cái cậu nam sinh trông đẹp trai tức giận đó, các cháu biết hắn chứ?

- Đẹp trai thì có mài ra ăn được đâu. Cháu không phải loại chỉ thích mẽ ngoài.

Nhị tiểu thư bữu môi nói.

Dì Mi đảo mắt nhìn nhị tiểu thư cười nói:

- Nói hay lắm, nam nhân không chỉ nhìn tướng mạo, mà phải xem bản thân hấn thế nào, cậu nói phải không, Tiểu Sở?

Không biết vì sao dì Mi lại chuyển đề tài sang cho Sở Phàm.

- Ấy, dì Mi là người từng trải, nhìn người chín chắn hơn so với bọn tôi nhiều. Vậy nên tôi tin dì Mi đã nói là chính xác.

Sở Phàm nói.

- Dì Mi, Tiểu Ngốc Ngốc cho đi đi tàu bay giấy đó.

Nhị tiểu thư cười nói.

- Tiểu Vân, đừng ngắt lời. Cháu đối với nam sinh kia cảm thấy thế nào?

- Chẳng có cảm giác gì, thật mà, dì.

Nhị tiểu thư thì thầm bên tai dì Mi:

- Với lại dì à, ba con còn chưa cho phép yêu đương đâu!

- Ranh con, lại còn lừa gạt dì. Ba cháu có muốn quản cũng chẳng quản được, còn nói là không cho yêu đương à?

Dì Mi tức giận nói.

- Dì, bản thân cháu còn chưa đủ tự tin.

Nhị tiểu thư bữu môi nói

- Không tự tin? Cái con bé này, cháu xinh đẹp thế này, dì dám nói rằng cả trường cháu không có nữ sinh nào hơn được đâu. Sao lại còn không tự tin chứ?

Dì Mi cười nói.

Nhị tiểu thư nhìn trộm hai trái núi hùng vĩ trước ngực dì Mi, nhẹ giọng nói:

- Dì Mi, cháu..., ngực cháu nhỏ quá. Cháu thật hâm mộ dì. Ngực lớn như vậy, mặc quần áo nào cũng gợi cảm.

Sở Phàm sau khi nghe thấy nhị tiểu thư và dì Mi thảo luận về bộ ngực thì khóe miệng nhàn nhạt có ý cười. Tuy vậy hấn vẫn ra vẻ không nghe thấy gì hết, tập trung lái xe.

Dì Mi nghe nhị tiểu thư nói xong nét mặt sững sốt. Cô không ngờ được nhị tiểu thư ngay trước mặt Sở Phàm lại có thể bàn về chuyện ngực to ngực nhỏ. Nói gì thì nói, Sở Phàm cũng là một người đàn ông. Hơn nữa cứ nhìn Sở Phàm thì cũng thấy hấn rõ ràng không phải là thiếu niên mà là một người đàn ông trưởng thành đó!

Tuy vậy dì Mi vốn thành thực hào phóng, đã trải qua đủ mọi tình huống, nên cô khẽ cười nói:

- Tiểu Vân, cháu còn nhỏ. Dì Mi lớn hơn cháu nhiều, cháu lại muốn so với dì à?

- Nhưng so với các bạn thân của cháu, của họ đều lớn hơn.

Nhị tiểu thư nói.

- Cái này chắc là do cháu dậy thì hơi muộn. Tiểu Vân, của cháu cũng không phải là nhỏ đâu, như thế là dậy thì bình thường đó.

Dì Mi cố sức hạ thấp giọng. Bởi cô không muốn Sở Phàm nghe được nội dung của nói chuyện giữa hai dì cháu.

- Cháu phải đợi tới bao giờ đây. Dì Mi thật là lớn, thảo nào hấp dẫn nam giới như vậy.

Nhị Tiểu thư nói.

Dì Mi tức giận cười cười, rồi cô cố ý chuyển đề tài nói:

- Đúng rồi, không biết Tiêm Tiêm đã tới chưa.

- Chị ấy đã ở nhà chờ chúng ta từ sớm rồi. Hôm nay công ty không có việc gì quan trọng, chị ấy đã về trước, đợi chúng ta về là cùng đi dạo phố.

Nhị tiểu thư nói.

- Ha ha, xem ra Tiêm Tiêm còn nóng ruột hơn cả chúng ta nữa.

Dì Mi cười.

Chỉ một lát, Sở Phàm đã lái xe đưa nhị tiểu thư và dì Mi về tới biệt thự Lam Hải. Đại tiểu thư đang ngồi ở phòng khách, nghe thấy tiếng xe liền đi ra, khuôn mặt xinh đẹp toát lên nụ cười, nói:

- Mọi người đã về!

- Tiêm Tiêm, cháu về sớm vậy sao?

Dì Mi cười hỏi.

- Hôm nay công ty không có việc gì, toàn ngày không, cháu về trước.

Đại tiểu thư nói.

- Chúng ta chuẩn bị đi dạo phố, để cháu lên nhà thay quần áo đã.

Nhị tiểu thư reo lên rồi chạy lên phòng.

- Đi luôn bây giờ sao? Cháu cũng phải thay đồ.

Đại tiểu thư nói.

Dì Mi “ừ” một tiếng, rồi đem những thứ mua sáng nay vào nhà, gặp cô Vương đi ra nói:

- Cô Mi, phòng của cô đã chuẩn bị xong rồi. Đêm nay có thể ngủ ngon.

- Tốt quá, cảm ơn cô Vương.

Dì Mi nói.

- Cảm ơn làm gì chứ. Cô lâu lắm không về đây, bởi thế gian phòng của cô vẫn để không. Tuy nhiên chăn ga tôi đều đã thu dọn giúp cô rồi, lúc ngủ cô lại lấy ra là được.

Cô Vương nói.

- Bạn quá nên không có thời gian tới đây chơi. Cô Vương, tôi lên trước nhé.

Dì Mi mỉm cười, nói xong liền đi lên lầu.

Sở Phàm nghe chuyện xong rất sửng sốt, trầm nghĩ:

- Vậy là dì Mi đêm nay không ngủ cùng đại tiểu thư sao? Đáng tiếc thật, muốn nhìn cũng không được.

Nghĩ vậy, trong lòng Sở Phàm dâng lên một cảm giác mất mát, trầm nghĩ, nếu về sau không thể nhìn thấy thân thể thành thực trắng mịn nõn nà của dì Mi thì thật sự là đáng tiếc.

Đang nghĩ ngợi, dì Mi và hai tiểu thư đã đi xuống. Dì Mi vẫn mặc bộ váy ngắn mười phần gợi cảm kia. Đại tiểu thư thay một bộ váy bó, thắt thắt lưng. Bộ váy bó này khéo léo khoe bày trọn vẹn vòng eo tinh tế thướt tha của nàng, lại càng làm nổi bật bộ ngực sung mãn của nàng lên, nhìn hết sức mê người. Nhị tiểu thư mặc một cái quần soóc màu đen, áo hai dây bó sát người, thể hiện hoàn toàn vẻ ngây thơ xinh đẹp của nàng, nhưng cũng không kém phần gợi cảm quyến rũ!

Ba tuyệt sắc mỹ nữ khuê gởi thể này mà đi ra ngoài đường, có thể đoán được là sẽ hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu đàn ông đây?

Sở Phàm cảm thấy trái tim mình đập “thình thịch”. Về thành thực quyến rũ của dì Mi, nét đẹp dịu dàng của đại tiểu thư, vẻ ngây thơ xinh xắn của nhị tiểu thư, tổng cộng những điều này khiến một kẻ phàm phu tục tử như Sở Phàm làm sao chịu nổi chứ? Tuy vậy không chịu được cũng phải chịu, hẳn dĩ nhiên là không thể không tự kiểm chế chứ?

- Đi nào, chúng ta đến đường Nam Phủ ở khu mua sắm quốc tế đi. Nghe nói là bên đó mới có mấy cửa hiệu mới khai trương, hàng không tẻ đâu.

Đại tiểu thư đề nghị.

- Vâng, vậy chúng ta đi thôi! Này, Tiểu Ngốc Ngốc, nhanh lái xe đi, đứng ngó ra đó làm gì thế?

Nhị tiểu thư đột nhiên nói to.

- A!

Sở Phàm khôi phục tinh thần, vội vàng dời ánh mắt khỏi bộ ngực dì Mi và đại tiểu thư. Vừa rồi hẳn còn đang âm thầm so sánh, xem ngực đại tiểu thư với dì Mi ai lớn hơn đây?

- Tiểu Sở, đi xe của tôi. Xe tôi lớn hơn một chút, bốn người ngồi thoải mái hơn.

Đại tiểu thư nói xong liền đưa chìa khóa chiếc xe BMW 7 sang trọng của nàng cho Sở Phàm.

Sở Phàm nhận chìa khóa, khởi động chiếc BMW, đưa ba đại mỹ nữ thẳng tiến về phố Nam Phủ.

Bởi vì Sở Phàm đã từng đưa dì Mi đi tới Nam Phủ nên rất quen đường, chỉ một lát là đã tới khu mua sắm quốc tế.

Khu mua quốc tế là một khu trung tâm mua sắm cực kỳ nổi tiếng, đồng thời cũng là nơi tiêu tiền của giới thượng lưu, bởi lẽ trong tòa nhà này đều bán những sản phẩm nổi tiếng quốc tế, từ quần áo, giày, đồ trang điểm, trang sức.... Những thứ này giai cấp bình dân khó mà mua nổi.

Sở Phàm sau khi đỗ xe thì theo dì Mi và hai tiểu thư đi vào khu mua sắm. Có thể đoán được, ba đại mỹ nữ đi vào trong liền thu hút sự chú ý của rất nhiều nam nhân thành đạt. Trong ánh mắt họ nhìn mấy nàng không hề che dấu sự tán thưởng trước vẻ đẹp của các nàng.

- Phía trước có gian hàng của Xianaier, chúng ta vào xem năm nay có trang phục gì mới không.

Đại tiểu thư nói.

Đại tiểu thư nói xong liền dẫn dì Mi và nhị tiểu thư vào trong cửa hàng thời trang của Xianaier. Người bán hàng nhìn cách ăn mặc của các nàng liền đoán ngay ra họ không phải người tầm thường, vì thế phục vụ càng thêm ân cần, thái độ so với bình thường tốt hơn rất nhiều.

Đại tiểu thư hỏi người bán hàng gần đây có mẫu váy nào mới không. Người bán hàng nghe vậy liền lần lượt giới thiệu một loạt mẫu váy dài, ngắn trong năm cho đại tiểu thư. Nàng xem qua một lần, dường như không vừa lòng lắm, nhưng nhị tiểu thư lại có vẻ ưng một chiếc váy dài. Nàng lấy ra ướm thử một chút, hỏi:

- Dì Mi, dì xem có đẹp không?

Dì Mi nhìn kỹ một lúc nói:

- Chiếc váy này kiểu dáng có chút đột phá, trước ngực lại khá rộng, làm tăng vẻ gợi cảm, quả là không tồi. Cháu thích thì mặc thử xem sao.

- Không cần thử, cháu thích thì cứ mua đã, về nhà mặc sau. Dì Mi đã ưng là được rồi.

Nhị tiểu thư nói xong liền chọn thêm một cái quần da bó sát người. Người bán hàng thấy vậy liền giới thiệu thêm một vài kiểu quần áo mới nữa.

- Con bé Tiểu Vân này, thích cái gì là mua, đúng là có tính của thiên kim tiểu thư. Phải rồi, Tiêm Tiêm, cháu thích mua loại váy nào?

Dì Mi hỏi.

- Cháu muốn mua một bộ váy dạ hội. Đạo này phải đi giao thiệp nhiều, vậy nên cần dùng.

Đại tiểu thư nói.

- Váy dạ hội thì hàng của Nina Ricci là tốt nhất, không biết khu này có cửa hàng của Nina Ricci hay không nữa.

Dì Mi nói.

- Có. Cháu có người bạn đã mua váy ở một chi nhánh Nina Ricci ở tầng hai.

Đại tiểu thư nói.

- A, vậy chúng ta cùng tới chi nhánh Nina Ricci đó xem sao.

Dì Mi nói.

Lúc này nhị tiểu thư cũng đã chọn xong vài bộ đồ, sau đó đại tiểu thư dùng thẻ thanh toán rồi mọi người lên tầng hai.

Tất nhiên là những đồ nhị tiểu thư đã mua, túi lớn túi nhỏ đều do Sở Phàm xách. Lúc này hần đã được phong làm cu-li tạm thời.

Mấy người đại tiểu thư đi tới chi nhánh Nina Ricci kia, dì Mi giúp nàng chọn một cái váy dạ hội cổ áo chữ V, nói:

- Tiêm Tiêm, cháu thử xem, dì thấy bộ này có vẻ hợp với cháu.

Đại tiểu thư nghe vậy liền vào phòng thay đồ mặc thử, lúc nàng đi ra, cả người bán hàng lẫn Sở Phàm đều ngây người. Bởi vì đại tiểu thư mặc bộ váy dạ hội này vào thật đẹp. Bộ váy này là lộ ra đùi phải thon dài hoàn mỹ của nàng, thiết kế tài tình khiến những đường cong nơi cặp mông, vòng eo hiển lộ đầy đủ. Ngực áo chữ V lại càng làm nổi bộ ngực đầy đặn của đại tiểu thư, hơi lộ chút da thịt trên ngực lại càng quyến rũ. Hơn nữa tấm lưng nàng lộ ra, phối hợp với diện mạo tuyệt đẹp của đại tiểu thư, nhìn vừa xinh đẹp, lại vừa cao quý thanh lịch!

- Oa, chị, bộ váy đẹp thật, không phải, không phải. Là chị đẹp thật, nên mặc bộ váy này mới đẹp đến vậy!

Nhị tiểu thư hưng phấn nói.

Đại tiểu thư nghe vậy trên mặt lộ nụ cười ngượng ngùng, khóe mắt nàng nhìn thoáng qua Sở Phàm, thấy hần đang chăm chú ngơ ngác nhìn mình, trong lòng nàng lại có một cảm giác thật lạ lùng, trên mặt hơi ửng hồng.

- Ủ, chính xác, Tiêm Tiêm, bộ váy này đã thể hiện được hết những điểm mỹ lệ trên cơ thể cháu rồi.

Dì Mi cũng tán thưởng.

- Đại tiểu thư, thật sự là đẹp. Tôi cảm thấy bộ váy này rõ ràng là làm ra vì cô, thật sự quá đẹp!

Sở Phàm khen, bởi hần biết lời khen của nam giới đối với nữ giới cũng rất quan trọng.

Thế nên đại tiểu thư rất vui vẻ mua chiếc váy đó, hơn nữa theo lời của dì Mi còn mua thêm một chiếc váy dạ hội màu trắng, tôn lên khí chất cao quý của nàng.

Sau đó mấy người đại tiểu thư đi tới cửa hàng Louis Vuitton, Versace nổi tiếng thế giới, các nàng chọn mua túi xách, rồi sau đó lại đi mua đồ trang điểm. Đại tiểu thư mua một bộ của Estee Lauder's, nhị tiểu thư thì mua hàng của nhãn hiệu Lancome, đều là hàng xa xỉ cả.

Lúc này Sở Phàm trên người đầy gói lớn gói nhỏ. Chẳng còn cách nào khác, cuối cùng hần đành tìm một chiếc xe đẩy để giảm bớt gánh nặng cho bản thân. Giờ thì hần đã biết vì sao nam giới không hề nguyện ý đi dạo phố với phụ nữ, bởi vì nếu đi sẽ ngay lập tức bị biến thành cu-li.

- Đúng rồi, suýt nữa là quên mất. Trước khi đi cháu đã định mua cho Tiểu Sở vài bộ quần áo và giày, hay giờ mình tới khu đồ cho nam giới chọn quần áo cho Tiểu Sở đi.

Đại tiểu thư đột nhiên nói.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Vốn dĩ hắn đang đẩy xe đi theo sau, vội vàng đem ánh mắt dời khỏi cặp mông tròn căng của dì Mi, nói:

- Á, cũng không cần đâu. Tôi có quần áo mặc rồi, không cần mua thêm nữa.

- Đúng rồi, chị không nhắc em cũng quên mất. Phải mua chứ. Anh không thấy quần áo anh mặc hàng ngày toàn thứ vớ vẩn sao, chẳng giống vẻ đẹp trai lạnh lùng của vệ sĩ trên TV tẹo nào. Tục ngữ có câu, người đẹp vì lụa, cho nên phải mua cho anh mấy bộ quần áo ra hồn một chút, chúng tôi trước mặt người khác mới có thể diện chứ.

Nhị tiểu thư nói.

- Dì cũng đang định đề nghị chuyện này. Đi thôi, đi thôi!

Dì Mi nhìn Sở Phàm cười quyến rũ.

Sở Phàm nhìn nụ cười quyến rũ của dì Mi, thực sự muốn lập tức xông lên áp miệng mình vào cặp môi đỏ tươi gợi cảm kia.

Đi tới khu bán trang phục nam, dì Mi đầu tiên đi vào quầy hàng của hãng thời trang nổi tiếng dành cho nam giới – Armani, chọn cho Sở Phàm một bộ âu phục cao cấp, sau đó kêu hắn mặc thử. Sở Phàm thay bộ âu phục cao cấp mười vạn đồng, đứng trước gương, lập tức khiến hắn ngạc nhiên tới ngất người. Cho tới bây giờ hắn cũng chưa hề tưởng tượng được rằng mình có thể đẹp trai tới vậy.

Đúng vậy! Sau khi mặc bộ âu phục này, khí chất toàn thân hắn đều thay đổi. Mà bộ âu phục này cũng thực sự hợp với thân hình hắn, sau khi mặc vào lại toát lên một loại khí chất phi phàm. Có cảm tưởng như hắn trước sau là hai người khác nhau vậy!

- Oa, đẹp trai ghê. Tiểu Ngốc Ngốc, không ngờ anh mặc bộ đồ này lại đẹp trai như vậy đó!

Nhị tiểu thư khen ngợi.

Sở Phàm “hắc hắc” cười ngậy ngô hai tiếng, nhìn về phía đại tiểu thư.

Đại tiểu thư cũng mỉm cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, quả là rất đẹp trai.

- Ha ha, đó là vì vốn dĩ Tiểu Sở đẹp trai mà.

Dì Mi lại chọn vài chiếc áo sơ mi cho Sở Phàm mặc thử.

Sau khi Sở Phàm mặc thử xong, đại tiểu thư vung tay lên, nói:

- Không tệ, mua hết đi!

Sở Phàm giật mình. Chỉ riêng bộ đồ hiệu Armani's của hắn cũng đã hơn triệu đồng rồi!

Sau đó dì Mi lại dẫn mọi người tới cửa hàng của nhãn hiệu thời trang nam nổi tiếng thế giới - Ferragamo.

Feierge là nhãn hiệu thời trang nam cực kì nổi tiếng. Dì Mi chọn cho Sở Phàm một bộ âu phục cao cấp màu xám, quần âu và áo sơ mi, hề thấy thứ gì thích hợp là đều lấy cho hắn, còn đại tiểu thư thì không bỏ thứ gì, toàn bộ mua sạch!

Cuối cùng lúc ra khỏi khu thời trang, trên tay Sở Phàm lại có thêm vài cái túi to đựng nặng trĩu!

Thực ra Sở Phàm cũng không cần đến những thứ quần áo vài triệu, hắn chỉ cần đại tiểu thư các nàng có lòng nhớ tới hắn, không coi hắn là người hầu kẻ hạ, mà đối xử với hắn như bạn bè, như người thân là được. Điều đó mới khiến Sở Phàm cảm thấy ấm lòng.

Trong lòng Sở Phàm, chỉ cần hai vị tiểu thư trong lòng có hắn, vậy là đủ, cho dù có bắt hắn làm trâu làm ngựa cũng được!

- Oa, đã tối mất rồi. Chúng ta đi dạo lâu như vậy sao?

Nhị tiểu thư nhìn đồng hồ hỏi.

- Tất nhiên là lâu rồi, còn không thấy mình mua bao nhiêu đồ đây à.

Dì Mi cười nói.

- Đi lâu như vậy cũng thật là mệt. Chị, chị còn muốn đi đâu nữa không?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Tôi xin, Tiểu Vân, những lời này phải là chị hỏi em mới đúng chứ? Chị và dì Mi đã thấy mệt từ sớm rồi mà vẫn phải đi cùng em đó.

Đại tiểu thư nói.

- A, vậy chúng ta về thôi. Dù sao cũng mệt cả rồi, về tắm nước nóng thôi.

Nhị tiểu thư nói.

- Vậy về thôi, dì cũng đói rồi.

Dì Mi nói.

Vì vậy Sở Phàm lại đẩy xe, đem tất cả túi lớn túi nhỏ đưa tới chiếc BMW của đại tiểu thư, rồi đem hết lên xe.

Sau khi lên xe, đại tiểu thư kêu hừ hừ, xoa nắm bắp chân mình nói:

- Đi mệt thật, bắp chân đau nhừ rồi, nhưng mà rất vui!

- Em cũng vậy, em cũng rất vui, Nếu dì Mi ngày nào cũng đi với chúng ta thì tốt rồi.

Nhị tiểu thư nũng nịu nói.

- Ngốc ạ, dì làm gì rảnh rồi mà đi được với mấy đứa chứ.

Dì Mi cười nói.

Lúc này, Sở Phàm đã lái xe chạy về khu Lam Hải.

132. Chương 131: Âm Mưu Của Lâm Phong .

Lâm Phong đang ngồi trong phòng khách cùng Lâm Phi Dật và cha mẹ nói chuyện.

- A Phong à, cháu đã lâu cũng không tới nhà chơi, có phải gần đây bận rộn lắm không?

Mẹ của Lâm Phi Dật - Trương Mân hỏi.

- Vâng ạ, trong khoảng thời gian này quả thật cháu hơi bận. Mấy hôm nay có chút thời gian rảnh rồi, cho nên qua thăm cô chú.

Lâm Phong nói.

- A Phong, cháu gần đây bận chuyện gì vậy?

Cha của Lâm Phi Dật - Lâm Hùng hỏi.

- Bận chút chuyện làm ăn thôi ạ. Cháu chuẩn bị cùng bạn bè liên kết mở công ty, cho nên trong khoảng thời gian này vẫn bận rộn chuẩn bị mọi việc.

Lâm Phong nói.

- Cháu có chí hướng tự thân lập nghiệp như vậy thật là tốt, chú đã nhiều lần nói với ba cháu, cháu nếu muốn đến làm cho Tập đoàn Lâm thị thì lúc nào chú cũng hoan nghênh, để cháu ít nhất là giữ chức quản lí. Tuy nhiên ra ngoài rèn luyện thêm tri thức về kỹ năng quản lý cũng tốt.

Lâm Hùng nói.

- Cám ơn chú đã quan tâm, cháu muốn thừa lúc tuổi còn trẻ ra ngoài lăn lộn vài năm.

Lâm Phong cười nói.

- Cách nghĩ này tốt lắm. Chú là người đầu tiên ủng hộ. Ngẫm lại năm đó chú và cha cháu không phải là đều là từng bước một mà đi lên sao? Thanh niên bây giờ sợ nhất chính là không có mục tiêu, không chịu chịu khổ.

Lâm Hùng cảm khái nói.

- Ha hả, chú ơi, cháu chẳng may mà thất bại nói không chừng còn có khi phải về nhờ cậy chú đó.

Lâm Phong ha hả cười nói.

- Ha ha, vậy thì dĩ nhiên là hoan nghênh. Cháu còn trẻ ra ngoài rèn luyện vài năm cũng tốt.

Lâm Hùng cười ha hả nói.

- A Dật à. Về sau con cũng phải học hỏi A Phong có tinh thần hăng hái như thế, vậy mới có thể làm nên đại sự.

Lâm Hùng trầm trúa nói với Lâm Phi Dật con mình.

- Chú ơi. Tiểu Dật đi theo cháu học có ăn thua gì. Tiểu Dật tốt nhất là học ở trường cho tốt, về sau có thể tiếp quản sự nghiệp của chú.

Lâm Phong nói.

- A Phong. Tập đoàn Lâm Thị thủy chung vẫn là tập đoàn của Lâm gia chúng ta, đại biểu cho lợi ích của gia tộc họ Lâm chúng ta. Cho nên về sau cháu có đủ năng lực cháu cũng có thể đến tham gia quản lý Tập đoàn Lâm Thị.

Lâm Hùng nói.

- Việc này cháu làm không được. Tiểu Dật đang theo học quản trị doanh nghiệp. Để em nó quản lý công ty là tốt nhất rồi.

Lâm Phong khoát tay áo nói.

Lúc này, di động của Lâm Hùng đổ chuông. Lâm Hùng nhìn số điện thoại, rồi đi ra ngoài nghe máy.

Lâm Phi Dật kéo Lâm Phong, nói:

- Anh họ, đi lên đây em có chuyện cần nói với anh.

Lâm Phong nghe vậy theo gót Lâm Phi Dật xin phép mẹ hắn - Trương Mân, rồi cùng Lâm Phi Dật đi lên lầu.

Lâm Phi Dật sau khi kéo Lâm Phong trở lại trong phòng của mình, Lâm Phong hỏi:

- Có chuyện gì mà gấp vậy?

- Anh, em muốn xử lý cái thằng thối tha Trần Tuấn Sinh kia sớm một chút.

Lâm Phi Dật nói.

- Là việc này à, yên tâm đi, tạm thời để Trần Tuấn Sinh khoái hoạt vài ngày, gã trốn không thoát đâu.

Lâm Phong lạnh nhạt nói.

- Quả là em thật sự không thể nhìn thằng khốn này kiêu ngạo, chờ không được nữa rồi.

Lâm Phi Dật nói.

- Việc này không thể vội được, từ từ sẽ đến, dù sao cũng phải chú ý tới nhân tố đó là cha Trần Tuấn Sinh là cục trưởng chứ.

Lâm Phong nói.

- Nhưng, nhưng ... Nếu như mình kêu Triệu Hổ và Lôi Báo tới giáo huấn thằng khốn này một chút cũng được mà.

Lâm Phi Dật nói.

Sau khi nhắc đến Triệu Hổ và Lôi Báo Lâm Phong không khỏi nhớ tới hôm qua hắn dẫn Triệu Hổ và Lôi Báo muốn hung hăng giáo huấn Sở Phàm. Ai dè lại bị Sở Phàm nhục nhã chế nhạo một phen. Đến nay cổ tay phải của hắn thành ra phải bó bột đây.

- Triệu Hổ và Lôi Báo cũng không phải lợi hại như vậy. Nếu không anh mày cũng sẽ không bị người ta đánh.

Lâm Phong lạnh lùng nói.

Lâm Phi Dật nghe vậy thì phát hoảng. Hắn nhìn trên cổ tay phải Lâm Phong bị bó bột, ngạc nhiên hỏi:

- Anh họ, anh, tay anh là bị người ta đánh à?

- Không sai!

Lâm Phong nói xong ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói.

- Không phải anh vừa rồi ở phòng khách nói là không cẩn thận ngã nên bị thương sao?

Lâm Phi Dật khó hiểu hỏi.

- Anh muốn gạt ba mẹ cậu mới nói như vậy, đkm , thằng ranh không biết sống chết kia chẳng những cướp đàn bà của anh còn dám ra tay đánh anh mày. Hừ, anh mày sẽ khiến hắn chết rất thảm!

Lâm Phong xiết chặt nắm tay, từng lời một gằn giọng nói .

Lâm Phi Dật nghe xong trong lòng càng thêm buồn bực, gã hỏi:

- Anh họ. Cái thằng ranh kia sao lại không biết trời cao đất rộng như vậy? Lại dám chọc tới anh?

- Anh đã phái người đi tra xét, nhưng không thu hoạch được gì, chỉ biết là thằng khốn ấy tự xưng là Sở Phàm thôi.

Lâm Phong âm trầm nói.

- Sở Phàm? Không phải là hắn chứ?

Lâm Phi Dật nghe được tên này liền kinh ngạc hỏi.

- Chú biết hắn?

Lâm Phong nhú mày hỏi.

- Vâng, Sở Phàm này là vệ sĩ bên người Kỷ Tiêm Vân. Nhưng là em không biết Sở Phàm này có phải Sở Phàm mà anh nói hay không.

Lâm Phi Dật nói.

- Vệ sĩ của Kỷ Tiêm Vân? Em nếu có cơ hội thì chụp ảnh hắn để đối chiếu một chút, xem có phải hay không.

Lâm Phong trầm giọng nói.

- Vâng, được mà, nếu đúng là hắn thì anh muốn làm như thế nào?

Lâm Phi Dật hỏi.

- Đương nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng không phải hiện tại. Đợi Trương Thiếu trở về rồi hãy nói.

Ánh mắt Lâm Phong chợt lạnh lùng, âm trầm nói.

- Trương Thiếu? Anh họ muốn nói đến con trai của thư ký Trương sao? Gã không ở thủ đô bây giờ à?

Lâm Phi Dật hỏi.

- Ủ, Trương Thiếu cùng bạn gái gã đang đi du lịch ở Pháp rồi, vài ngày nữa mới về. Đến lúc đó chuyện Trần Tuấn Sinh và chuyện Sở Phàm đều phải cùng Trương Thiếu thương lượng, sau đó gọi Nhạc Ca. Trần Tuấn Sinh chết chắc rồi, Sở Phàm cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay anh được!

Lâm Phong lạnh lùng nói.

- Vậy để thằng chó Trần Tuấn Sinh tiêu dao thêm vài ngày nữa đi.

Lâm Phi Dật dừng một chút, hỏi:

- Đúng rồi. Sở Phàm kia lợi hại như vậy sao? Ngay cả Triệu Hổ và Lôi Báo cũng không địch nổi hắn ?

- Thằng khốn đó có chút công phu. Triệu Hổ và Lôi Báo hai người đánh không lại hắn, đkm . Cuối cùng không hiểu ra sao lại xuất hiện một con bé mặc đồ màu bạc, con bé này lại càng cao cường, hai ba chiêu là đánh gãy một cái cánh tay Lôi Báo. Hiện tại Lôi Báo còn nằm trong bệnh viện.

Lâm Phong chậm rãi nói.

Lâm Phi Dật nghe vậy thì trong lòng cả kinh. Gã thầm nghĩ, “nếu đúng như lời anh họ nói, Sở Phàm này chính là Sở Phàm bên cạnh Kỷ Tiêm Vân vậy thì chẳng phải quá vô lý hay sao? Thằng ranh kia nhìn qua ngốc nghếch vớ vẩn. Mịa nó, chả nhẽ hắn đóng kịch”

- Đúng rồi, anh, cuối tuần này chúng ta không phải là định tổ chức một bữa dạ hội sao. Em mời Kỷ Tiêm Vân tới tham gia. Nếu Kỷ Tiêm Vân đến thì Sở Phàm là vệ sĩ của cô ấy cũng sẽ tới đây. Khi đó là có thể xác nhận hắn có phải người anh muốn tìm hay không rồi.

Lâm Phi Dật nói.

- Sao? Tốt, tốt lắm, để hắn đến, để hắn đến, sau đó chúng ta có thể chuẩn bị thật tốt một chút để nghênh đón Sở Phàm này.

Lâm Phong trong mắt hiện lên một tia lạnh như băng.

- Anh họ đến lúc đó định làm như thế nào?

Lâm Phi Dật hỏi.

Lâm Phong cười lạnh, ở bên tai Lâm Phi Dật nhỏ giọng nói mấy câu, Lâm Phi Dật trong mắt cũng lộ ra một tia cười âm lãnh.

133. Chương 132: Dì Mi Rủ Đi Chơi Đêm .

- Sao lại có chiếc xe Mercedes-Benz đời S này ở đây nhỉ? Xe mới ghê, hay là có khách tới thăm?

Nhị tiểu thư nhìn thấy chiếc xe thì ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, Trương bá đi tới, mỉm cười nói:

- Nhị tiểu thư, chiếc xe này là của lão gia mua cho Tiểu Sở. Với lại bằng lái của Tiểu Sở cũng làm xong rồi.

Trương bá nói xong đưa bằng lái cho Sở Phàm. Hắn nhận lấy, thầm nghĩ, chú Kỷ cũng tài thật, mình đến đi thi lái xe cũng chưa đi bao giờ vậy mà lại có bằng lái ngay.

Tối hôm qua lúc ở phòng sách, Kỷ Thiên Vũ từng nói là sẽ mua cho hắn một chiếc xe. Hắn vạn lần không ngờ là ngày ngày hôm sau xe đã trực tiếp được đưa tới cửa, hơn nữa lại là một chiếc Mercedes-Benz đời S rất xa hoa, giá trị ít nhất cũng tới 150 vạn. Có lẽ đối với Kỷ Thiên Vũ mà nói, 150 vạn chỉ là một con số nhỏ, nhưng Sở Phàm coi trọng chính là cách đối xử chân tình của Kỷ Thiên Vũ.

- Là cha mua cho Tiểu Ngốc Ngốc. Tuyệt quá, em muốn đi thử, em muốn đi thử.

Nhị tiểu thư tung tăng hò reo.

- Chiếc xe này quả thật không tệ. Tiểu Sở, anh từ nay có xe riêng rồi nhé, ha ha.

Đại tiểu thư cũng cười nói.

- Vậy là tốt rồi, vừa hay dì lại không có xe. Về sau khi muốn đi đâu phải nhờ Tiểu Sở rồi.

Dì Mi nũng nịu nói.

Sở Phàm gãi gãi đầu, chỉ cười ngơ ngác. Nói thực, chiếc xe này rất hợp sở thích của hắn.

- Dì Mi, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, mời vào dùng cơm. Đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong hết rồi.

Cô Vương đi ra nói.

- À, đúng rồi. Cha tôi đâu? Ông sao lại không ở nhà?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Lão gia nói buổi tối có một cuộc gặp mặt xã giao nên đã đi rồi.

Trương bá nói.

- À, vậy chúng ta cứ kệ ba thôi. Đi ăn cơm nào.

Đại tiểu thư nói xong liền đi vào

Sau bữa ăn, dì Mi đề nghị mọi người đi tới mấy hộp đêm chơi, đêm nay thỏa sức một phen.

Đề nghị này vừa đưa ra lập tức được nhị tiểu thư hết sức tán thành. Mà cũng do dì Mi nói ra nên đại tiểu thư cũng không tiện phản đối. Dù sao dì Mi cũng khó có cơ hội được nghỉ ngơi, cũng nên để dì được chơi bời vui vẻ một chút mới tốt.

Dì Mi thấy mọi người đều đồng ý thì nói:

- Trước khi đi phải tắm rửa cái đã. Hôm nay người ra nhiều mồ hôi quá. Tắm xong chúng ta đi chơi đêm.

- Tắm à?

Sở Phàm nghe vậy ánh mắt như phản xạ có điều kiện hướng về phía thân hình thành thực bốc lửa của dì Mi, bắt đầu cảm thấy miệng khô lưỡi nóng.

- Tiểu Sở, anh cũng đi tắm đi. Hôm nay anh vất vả rồi, đi tắm nước nóng cho thoải mái.

Đại tiểu thư dịu dàng nói.

- A, đúng đúng, đại tiểu thư cũng đi tắm đi.

Sở Phàm sau khi khôi phục tinh thần, máy móc trả lời. Lời này vừa nói xong, hắn liền lập tức thâm hối hận. Câu này sao nghe đặc biệt không được tự nhiên. Cũng may đại tiểu thư chỉ cười cười rồi đi lên gác.

Sở Phàm cũng đi lên lầu, vừa lên tới nơi liền thấy dì Mi cũng đang đi tới phòng đối diện hắn. Hóa ra gian phòng này là chỗ dì Mi ở tạm.

Sở Phàm thấy sắc mặt dì Mi có vẻ gấp gáp liền hỏi:

- Dì Mi, sao vậy?

- À, không có gì. Tôi định đi tắm, nhưng cửa buồng tắm mở mãi không được. Chắc cô Vương quên không đưa tôi chìa khóa cửa này. Tôi đang muốn đi tìm cô Vương.

Dì Mi đang muốn đi xuống, lại thấy đại tiểu thư đi ra nói:

- Dì Mi, cô Vương nói buồng tắm đó vòi nước bị hỏng, đã gọi người tới sửa rồi nhưng ngày mai họ mới tới. Dì vào phòng cháu tắm trước đi.

- À, ra là thế. Thảo nào cửa buồng tắm mở không được.

Dì Mi nói.

Tầng hai còn một căn buồng tắm chung, cũng là nơi Sở Phàm tắm rửa vì phòng hắn không có nhà tắm. Còn đại tiểu thư vào nhị tiểu thư chỉ dùng buồng tắm trong phòng mình, rất ít dùng buồng tắm kia.

- Dì Mi, tầng hai còn một buồng tắm có thể sử dụng đó.

Ý Sở Phàm là muốn nhường cho dì Mi tắm trước, như vậy trong buồng tắm sẽ còn vương lại hương vị thành thực của dì Mi. Đến khi hắn tắm sau sẽ tha hồ chậm rãi phát huy sức tưởng tượng và dâm ý.

- Tôi tắm thì cậu đi đâu tắm chứ? Tôi tắm cùng Tiêm Tiêm thôi, ha ha.

Dì Mi cười nói.

Sở Phàm sau khi trở về phòng mình liền khóa ngay cửa lại, mở TV, nhanh chóng kết nối với cameras bên phòng đại tiểu thư, sau đó chuyển TV sang chế độ AV. Đợi một lúc lâu, màn hình TV vẫn chỉ toàn màu xanh của chế độ AV, chẳng thấy hiện lên hình ảnh thân thể mềm mại của dì Mi và đại tiểu thư khi cởi quần áo gì cả. Sở Phàm cảm thấy buồn bực. Chuyện này rốt cuộc là sao? Làm sao mà tới thời khắc mấu chốt này lại kẹt ở đâu chứ?

Hắn kiểm tra tất cả đường dây một lần nữa, vẫn không tìm ra lỗi gì. Quỷ quái thật, sao lại thế này chứ? Tự dừng lại không kết nối được là sao?

Sở Phàm lòng nóng như lửa đốt. Phải biết là để được ngắm thân thể mềm mại của hai đại mỹ nữ là dì Mi và đại tiểu thư thì cho dù tích đức tám đời cũng chưa chắc có cơ hội đâu.

Sở Phàm bình tĩnh xem xét lại, nhướn mày, trầm nghĩ, hay là do cameras trong phòng đại tiểu thư bị hết pin? Ngoài lý do này ra thì cũng chẳng còn cách giải thích nào khác.

“Mẹ nó chứ, lão Tôn gian thương này, còn dám thề thốt với mình là pin đảm bảo dùng một năm. Đúng là gian xảo. Lão Tôn, về mà ta không đánh lão thành “cháu” Tôn thì mới lạ đấy. Không ngờ lại đúng thời điểm mấu chốt nhất phá hỏng đại sự của ta”

Sở Phàm trong lòng căm giận bất bình nghĩ.

Đột nhiên, Sở Phàm đảo mắt, trầm nghĩ không phải còn có nhị tiểu thư sao?

Vì thế tên gian manh này liền kết nối với cameras trong phòng nhị tiểu thư, chẳng hề nghĩ chút nào tới việc nhị tiểu thư năm nay mới vừa tròn mười tám tuổi.

May mắn làm sao, kết nối với cameras trong phòng nhị tiểu thư không có vấn đề. Tuy nhiên hắn là nhị tiểu thư đã vào buồng tắm, cho nên có kết nối được cũng thành công cốc.

Sở Phàm than nhỏ một tiếng, không cam tâm tắt TV, lấy quần lót đi tắm.

Hắn vừa tắm vừa hát:

“Dì Mi xinh đẹp, rung động tâm hồn ta. Ta mê muội say đắm nàng, vượt muôn sông ngàn núi tìm tới nàng; dì Mi thành thực, cảnh tượng mê hoặc khi nàng cởi đồ vĩnh viễn ở trong lòng ta. Hương thơm cơ thể nàng quấn quanh bên mũi ta. Ta muốn chiếm lấy nàng, muốn cả thân thể lẫn linh hồn nàng thuộc về ta; dì Mi quyến rũ, nét đẹp quyến rũ của nàng làm ta khó tự kiềm chế, đừng trách ta hành động lúc này, đem nàng đặt dưới thân ta, đó là vì ta say mê nàng cuồng nhiệt quá. Tận tình kêu đi, tận tình hưởng thụ đi, dì Mi! Để cơ thể chúng ta giao hòa cùng nhau. Đạt tới cao trào hạnh phúc....Tiếng rên rỉ của nàng sẽ là nguồn gốc thú tính của ta, dì Mi”

(DG: Chẳng biết thằng này nó hát bài gì, chắc chắn là không phải Thập bát mô ^^ .)

Ca từ này rất rõ ràng, từ trong miệng Sở Phàm ngâm nga phát ra đã trực tiếp thăng cấp lên mức độ dâm đang rồi.

Tuy nhiên Sở Phàm chỉ dám ngâm nga bằng ngôn ngữ riêng của mình, cái gì gọi là ngôn ngữ riêng? Chính là thứ ngôn ngữ mà chỉ có mình nghe mới hiểu.

Nếu Sở Phàm dùng tiếng phổ thông mà hát, chẳng phải là tự đi tìm đường chết sao?

Sở Phàm vừa tắm vừa ngâm nga bài ca tự chế. Hắn ngâm nga xong một lần, lại ngâm tiếp lần thứ hai, tới lần thứ tư thì mới tắm xong.

Lúc trở lại phòng mình hắn nhìn thấy TV vẫn kết nối với cameras bên phòng nhị tiểu thư. Hắn không khỏi thầm mắng bản thân sao lại có thể sơ ý như vậy chứ? Nếu chẳng may cô Vương đi vào phòng phát hiện thì sao? Hắn nhìn trái nhìn phải, không thấy ai mới đóng cửa lại, sau đó bật TV lên.

Sau khi Sở Phàm bật TV thì phát hiện nhị tiểu thư đã tắm xong, đang ngồi trước gương trang điểm.

Trên người nhị tiểu thư chỉ quấn một cái khăn tắm, cái khăn này cũng chỉ che kín được nửa ngực tới ngang bắp đùi của nàng. Bởi vậy cặp đùi trơn mịn, thon thả cân xứng hiện ra lồ lộ.

- Ái chà, vài ngày không nhìn kĩ, thân thể cô bé này cũng đang trở mã đây, thân mình ngày càng chắc mẩy, chỉ có điều bộ ngực thì vẫn chưa có nhiều khởi sắc. Có cơ hội phải giúp nhị tiểu thư giải quyết nan đề này mới được, tính mình vốn hay nhiệt tình giúp đỡ người khác.

Sở Phàm vừa nhìn nhị tiểu thư trên màn hình TV vừa thì thào tự nhủ.

Lúc này nhị tiểu thư đã trang điểm xong. Nàng đứng dậy, cởi khăn tắm, lập tức khiến Sở Phàm giật bắn mình, có cảm giác bất ngờ không kịp trở tay. Bởi vì dưới chiếc khăn tắm của nhị tiểu thư là một thân hình trắng muốt mịn màng. Nói cách khác, nhị tiểu thư chẳng hề mặc gì khác ngoài khăn tắm.

Nhị tiểu thư sau khi cởi bỏ khăn tắm thì tiến về phía tủ quần áo. Sở Phàm nhìn chăm chăm vào cặp mông đã phát triển tương đối đầy đủ kia, trong mắt như phát lửa!

Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua nhưng có Sở Phàm cũng không quên được hai nụ hoa mịn màng trước ngực nhị tiểu thư, càng không thể quên hai trái nho đỏ hồng ở trên đó. Bởi lẽ hình ảnh đó quả thực đẹp tới mê người. Còn cả nơi cây cỏ um tùm phía dưới của nàng, giờ khắc này, Sở Phàm cảm thấy nhị tiểu thư đã đúng là một người phụ nữ, là một phụ nữ có thể khiến hắn thỏa mãn, chứ không còn là một cô bé nữa.

Vẻ xinh đẹp của nhị tiểu thư đúng là rất tinh khiết, khuôn mặt xinh đẹp của nàng vừa mang nét ngây thơ, lại vừa mang một tia giao hoạt. Có đôi khi nàng như một đứa trẻ, có lúc lại như người đã trưởng thành. Trên thân thể nàng người ta sẽ vĩnh viễn không tìm được một chút vẻ lo lắng u sầu. Nàng giống như là một thiên sứ, một thiên sứ thuần khiết xinh đẹp giáng xuống trần gian!

Nhưng mà vừa rồi trong một thoáng kia, Sở Phàm đã muốn đem nàng - một cô gái xinh đẹp ngây thơ, trở thành một người phụ nữ có thể chịu đựng ham muốn của mình.

Hắn phát hiện ra, thân thể nhị tiểu thư khiến hắn rung động kinh diễm không thua kém gì so với dì Mi, chỉ có điều thân thể nhị tiểu thư không thành thực gợi cảm như dì Mi mà thôi.

Nhị tiểu thư lúc này đã mặc nội y, là một bộ nội y tơ tằm đáng yêu màu hồng nhạt, nhìn lại càng tôn lên vẻ xinh đẹp đáng yêu của nàng.

Sau đó nhị tiểu thư mặc một chiếc quần soóc và một chiếc áo cộc tay hơi hơi lộ rún, rồi xoay mình trước gương mấy vòng, ngắm nghía xem mình trông có đẹp hay không.

- Nhị tiểu thư, có một số cô gái bất kể mặc quần áo gì cũng đều tuyệt đẹp, cô chính là một trong những người như vậy. Cho nên dù cô mặc loại quần áo nào cũng đều xinh đẹp cả.

Sở Phàm nói xong liền rút dây kết nối, tắt TV, vì lúc này dì Mi và đại tiểu thư cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Sở Phàm quyết định mặc một bộ đồ hiệu Armani's, đeo thắt lưng, đứng trước gương ngắm nghía, cảm thấy rất vừa lòng. Đúng là người đẹp vì lụa, bộ đồ hàng hiệu này trên người hắn đã thể hiện được tất cả khí chất của hắn. Quả đúng là tiền nào của nấy. Con mẹ nó, lão Tôn bán đồ rẻ quả nhiên chẳng phải đồ tốt, lúc trước còn nói là quen biết mình nên mới có giá ưu đãi. Ài, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Sở Phàm ăn mặc cẩn thận rồi ra khỏi phòng, vừa lúc đại tiểu thư và dì Mi cũng đi ra. Dì Mi mặc một bộ váy ngắn, phô bày rõ mồn một những đường cong lả lướt trước sau, đặc biệt là hai trái núi sung mãn trước ngực cô, vươn lên ngạo nghễ, hiên ngang hướng về phía trước.

Sở Phàm liếc nhẹ một cái, trong lòng hơi giật mình. Bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng trước ngực dì Mi có hai điểm nhọn nhọn hơi nổi lên, lập tức trong lòng hắn hiện lên một ý niệm: “Dì Mi hôm nay không mặc áo lót!”. Nghĩ vậy thôi trong lòng hắn một lần nữa nhiệt huyết sôi trào!

Đại tiểu thư hôm nay cũng xinh đẹp khác thường. Chiếc váy màu xanh ngọc có thắt lưng không chỉ thể hiện được khí chất cao quý thanh lịch của nàng còn phô bày được cả dáng người hoàn mỹ của nàng. Đặc biệt là cặp đùi của nàng, được ngắm nhìn đúng là hưởng thụ lớn trong đời. Lại phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ vạn phần của đại tiểu thư, quả thực đúng là tiên nữ trên trời, là mỹ nhân nhân gian không thể có.

Sau khi nhị tiểu thư đi xuống, đoàn người Sở Phàm liền chuẩn bị xuất phát.

Bởi vì Kỷ Thiên Vũ mua cho Sở Phàm chiếc xem mới, hơn nữa hắn cũng muốn thử xem tính năng của chiếc xe này thế nào, vì thế liền khởi động chiếc Mercedes-Benz đời S, thẳng tiến đến quán bar Điều Duệ.

Dọc đường đi nhị tiểu thư gọi cho Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm, kêu các nàng đi thẳng tới quán bar Điều Duệ.

Sở Phàm lái xe mới, phát hiện lái chiếc Mercedes-Benz sang trọng này quả thực đúng là sướng khoái, khiến hắn trong lòng cao hứng, lại hừ hừ hát:

“Dì Mi xinh đẹp, rung động tâm hồn ta. Ta mê muội say đắm nàng, vượt muôn sông ngàn núi tìm tới nàng; dì Mi thành thực, cảnh tượng mê hoặc khi nàng cởi đồ vĩnh viễn ở trong lòng ta. Hương thơm cơ thể nàng quấn quanh bên mũi ta. Ta muốn chiếm lấy nàng, muốn cả thân thể lẫn linh hồn nàng thuộc về ta; dì Mi quyến rũ, nét đẹp quyến rũ của nàng làm ta khó tự kiềm chế, đừng trách ta hành động lúc này, đem nàng đặt dưới thân ta, đó là vì ta say mê nàng cuồng nhiệt quá. Tận tình kêu đi, tận tình hưởng thụ đi, dì Mi! Để cơ thể chúng ta giao hòa cùng nhau. Đạt tới cao trào hạnh phúc....Tiếng rên rỉ của nàng sẽ là nguồn gốc thú tính của ta, dì Mi!

Đương nhiên là hắn vẫn dùng ngôn ngữ riêng. Hát xong lần đầu, lần thứ hai thì tên nhân vật nữ chính đã đổi thành đại tiểu thư, đến lần thứ ba thì thành nhị tiểu thư, sau đó đổi thành Lâm Hiểu Tình, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm, cứ thế tiếp tục ngâm nga, chẳng thêm bận tâm chút nào tới cảm thụ của ba mỹ nữ trong xe.

Đến lúc Sở Phàm dừng xe ở quán bar Điều Duệ, ba đại mỹ nữ đã nghe ra được phần nào ý nghĩa trong tiếng ca dâm dăng của hắn!

Cuộc sống ban đêm đã bắt đầu. Không biết đêm nay, Sở Phàm có thể thu được cái gì đây....

134. Chương 133: Mỹ Nữ Và Thực Nữ Vây Quanh.

Lúc dì Mi cùng đại tiểu thư và nhị tiểu thư sóng vai đi vào quán bar Điều Duệ, tất cả các quý ông trong quán ngay lập tức đình chỉ mọi động tác. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào ba vị mỹ nữ. Đích xác, trên người dì Mi có thứ phong vận thành thực đủ để kích thích sôi trào sự ham muốn tình dục của đám gia súc giống đực kia. Nét tuyệt mỹ toát ra từ đại tiểu thư lại khiến đám gia súc này khó lòng tự kiềm chế, còn vẻ ngây thơ xinh đẹp của nhị tiểu thư thì cho dù là thám giám thấy cũng động tà niệm.

Sở Phàm mặc bộ đồ Armani, tóc chải thật chỉnh tề. Đáng tiếc là trên mặt không đem thêm một cái kính đen, nếu không thì trông càng thêm lạnh lùng. Hắn đi sát theo dì Mi, đại tiểu thư và nhị tiểu thư, tuyệt không cho cái đám gia súc đói khát trong quán một cơ hội tới gần. Còn hắn thì đương nhiên là thoải mái rồi, còn đang đánh giá cặp mông cực đại của dì Mi.

Cặp mông của dì Mi so với đại tiểu thư có vẻ đầy đặn hơn rất nhiều, dưới cái váy bó sát người kia lại càng vểnh lên, thêm tròn trịa. Đây đúng là đặc điểm lớn nhất trên người một phụ nữ trưởng thành. Sở Phàm thầm nhủ nếu có thể bóp một cái thì thật tuyệt làm sao, xúc cảm nhất định là rất đã... rất rất đã.

Bồi bàn của quán dẫn mấy người nhóm Sở Phàm vào trong phòng VIP. Phòng khá lớn, bên trong lại có dàn máy karaoke, một cái sàn nhảy nhỏ, trên trần còn có một cái đèn nhảy đủ màu. Nhìn cũng rất là chuyên nghiệp. Di Mi và các tiểu thư bắt đầu dùng một chút rượu, ăn một chút trái cây. Rượu đều là rượu ngon, vang đỏ của Pháp, whisky, Hennessy, Snow beer (1), trái cây đồ uống loại nào cũng có.

Lúc này cửa phòng mở ra, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đã tới. Nhị tiểu thư thấy thế liền đứng dậy đón tiếp. Tô Phỉ hôm nay vô cùng gợi cảm, mặc một chiếc quần soóc siêu ngắn, đi kèm với cái áo hai dây bó sát người. Trầm Mộng Lâm thì ăn mặc rất giản dị, nhưng dù thế nào cũng không làm mất đi nét quyến rũ động lòng người của nàng. Bất cứ thời khắc nào nàng cũng khiến cho người ta cảm giác như đang nhìn thấy hồ ly tinh ngàn năm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nàng câu dẫn hồn phách, bởi lẽ nàng quá quyến rũ. Đặc biệt là ánh mắt, chỉ cần nàng chăm chú nhìn ai thì có thể nhìn đến mức người đó đạt tới cao trào luôn.

Sở Phàm đã vài ngày không gặp Trầm Mộng Lâm, bởi vậy trong đầu cảm thấy ngứa ngáy. Hắn phát giác nét mặt hoặc của Trầm Mộng Lâm và Di Mi không giống nhau. Di Mi có một loại mặt hoặc mang nét thành thực lãng lợ, còn vẻ mặt hoặc của Trầm Mộng Lâm thì lại mặt hoặc hài hước như của hồ ly.

- Sở ca ca, hai ba ngày nay em không được gặp anh rồi. Nhớ anh lắm đó!

Trầm Mộng Lâm sau khi chào hỏi nhị tiểu thư, thấy Sở Phàm đang ngây ngốc nhìn chằm chằm vào mình, liền cất giọng nói nhấn mạnh.

Sở Phàm nghe vậy thì ngẩn ra, khẽ cười nói:

- Tôi cũng rất nhớ cô, Tiểu Lâm.

Trầm Mộng Lâm thần nhiên cười, đi tới đặt mông ngồi ở bên cạnh Sở Phàm. Ngay trong nháy mắt trước khi mông Trầm Mộng Lâm sắp đặt lên ghế sofa, Sở Phàm nhanh chóng thần nhiên vươn tay đặt ở dưới chỗ Trầm Mộng Lâm sắp ngồi.

Rất tự nhiên, Trầm Mộng Lâm đặt mông ngồi xuống thì đè ngay lên bàn tay Sở Phàm. Trong nháy mắt đó, Sở Phàm thích chí nhắm hai mắt lại, bởi vì lúc đó hắn đang hưởng thụ, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi bàn tay mình đang nắm cái mông to tròn của Trầm Mộng Lâm. Cảm giác thật quá tuyệt. Tay phải Sở Phàm thoáng dùng sức bóp nhẹ, thật là mềm mại co dãn, thật là căng tròn.

- A!

Trầm Mộng Lâm sau khi ngồi phải tay của Sở Phàm kêu khẽ, nhồm dẫy. Lúc này Sở Phàm mới cố ý nói:

- Ô, vô ý, vô ý quá, không rút tay về kịp.

- Anh xấu quá đi!

Trầm Mộng Lâm nguyệt Sở Phàm một cái. Nàng đương nhiên hiểu rõ là Sở Phàm cố ý, sau đó thần nhiên cười, quay mặt về phía Sở Phàm hỏi:

- Anh Sở, anh thật sự cũng nhớ em sao? Nhớ ở đâu vậy? Chỗ này sao? Hay là...

Ngón tay phải Trầm Mộng Lâm vạch vạch lên vị trí trái tim Sở Phàm.

Sở Phàm trong nhất thời không biết trả lời thế nào mới tốt. Những lời này của Trầm Mộng Lâm hỏi có ý nghĩa rất sâu sắc, đặc biệt là câu “Nhớ ở đâu vậy?”, vừa hỏi xem nhớ nàng ở đâu, bên trong lại muốn hỏi xem hắn nhớ tới vị trí nào trên cơ thể nàng, mà cái vị trí ấy là vị trí nào thì e là mọi người đều biết cả.

- Nhớ hết, nhớ hết!

Sở Phàm nhếch miệng cười ngây ngô, hàm hồ đáp. Kỳ thật câu trả lời này lại không hàm hồ chút nào, ý là hắn nhớ tới mọi vị trí trên người nàng. Thằng ranh này thực sự quá hạ lưu!

- Đáng ghét, không thèm để ý tới anh nữa, hừ!

Trầm Mộng Lâm nghe được ẩn ý của Sở Phàm, mặt hơi ửng hồng.

Nhị tiểu thư và Tô Phỉ cũng ngồi xuống lần lượt theo Trầm Mộng Lâm. Các nàng sau khi hát hò thì chuyển sang tấn công đĩa trái cây, uống rượu. Nhị tiểu thư dần dần kể lại chuyện mình mới sắm sửa quần áo và chuyện hôm nay đi dạo phố.

Đại tiểu thư sau khi vào phòng chỉ ăn qua vài thứ, dì Mi thì vào buồng vệ sinh gọi điện, nói là kêu mấy người bạn thân của mình tới, chứ không đồ ăn đồ uống nhiều như vậy, chỉ vài người bạn họ thì không thể dùng hết.

Quả nhiên, chỉ lát sau dì Mi đi ra ngoài, sau đó dẫn thêm hai người bạn nữ vào. Hai người này tuổi xấp xỉ dì Mi, ăn mặc thời thượng, gợi cảm, đi giày cao gót, toàn thân tỏa ra một sự hấp dẫn của phụ nữ trưởng thành.

Trong số đó có một người mà Sở Phàm nhận ra, chính là người đã gặp sáng nay tại Starbucks Coffee – A Diêm. Người này tạo cho Sở Phàm một cái ấn tượng là bộ dáng tao nhã xinh đẹp, tuy nhiên chỗ cần lõm thì lõm, chỗ cần lồi thì lồi.

Dì Mi dẫn hai người vào sau đó cười nói:

- Tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là chị Diêm, còn đây là chị Mai, là bạn tôi. Đêm nay vừa dịp các chị ấy rảnh, tôi liền gọi các chị ấy tới chung vui.

- Chào chị Diêm, chị Mai ạ.

Nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm đã sớm lễ phép nói.

Chị Diêm và chị Mai mặt đầy vui vẻ, nhanh chóng thích mấy cô bé này.

Cuối cùng tới khi yên vị, Sở Phàm bỗng phát giác chị Diêm không ngờ lại ngồi cạnh hắn, còn Trầm Mộng Lâm, dì Mi và nhị tiểu thư với chị Mai ngồi đối diện hắn.

Sau khi chị Diêm ngồi xuống, Sở Phàm ngửi thấy một mùi hương hoa hồng rất đậm, lại có lẫn hương vị lẳng lơ của phụ nữ trưởng thành. Điều này khiến cho hắn tim đập như hươu chạy, thỉnh thoảng không ngừng.

Chị Diêm người cũng như tên, thân thể đẹp tuyệt, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ, người mặc một chiếc áo thun bó ngực trễ, đi tất chân dạng lưới rất gợi cảm, phối hợp với đôi giày cao gót. Tóm lại trên người chị Diêm không chỗ nào không đẹp!

Sở Phàm thỉnh thoảng giả vờ tựa vào thành ghế, thực ra là vụng trộm ngắm thân thể của chị Diêm. Nhìn từ bên cạnh, Sở Phàm thấy được bộ ngực nàng ta không thua kém gì so với dì Mi hay đại tiểu thư, ngạo nghệ vươn cao, hấp dẫn từng sợi thần kinh yếu ớt của đàn ông.

Chị Diêm phải nói là đẹp, nhưng lại không có thứ mị ý như trên người dì Mi, càng không có nét phong vận thành thực khiến người ta không thể ngừng dõi theo của cô. Tuy vậy chị Diêm cũng vẫn có thể xem là một vưu vật.

Tuổi của chị Diêm đã trưởng thành, thân thể đã có thể nói là hoàn toàn phát dục. Có thể tưởng tượng, mỗi một tác trên người chị Diêm đều cực kỳ hấp dẫn, một khi nam giới vuốt ve liền lập tức khoái cảm dâng trào, chính người phụ nữ như thế mới khiến cho nam giới mơ tưởng tới mất hồn.

Sở Phàm ổn định lại tâm tình, hắn không thể để bản thân đánh mất lý trí. Hắn giờ mới phát hiện ra, cả căn phòng này chỉ có một mình hắn là nam giới, hắn đã bị bao vây bốn phía —

(1) Chú thích:

Snow beer: là một loại bia phổ biến của Trung Quốc. Năm 2008 doanh số bán ra đứng đầu thế giới.

135. Chương 134: Dì Mi Say.

Dì Mi, chị Mai và đại tiểu thư ngồi bên kia đang nói chuyện hết sức rôm rả. Sở Phàm thường đưa mắt nhìn về phía dì Mi, phát hiện tư thái khi cô uống rượu vang đỏ cũng rất mê người.

Chị Diễm đưa chén whisky sang bên cạnh cho Sở Phàm, cười nói:

- Này anh chàng đẹp trai, tôi vẫn nhớ cậu đó.

- Tôi cũng vẫn nhớ chị.

Sở Phàm đón chén rượu, cười nói.

- Vì những lời này của cậu, chúng ta cạn một ly.

Chị Diễm nói xong nâng chén mời Sở Phàm.

Sở Phàm mỉm cười chạm cốc với chị Diễm, sau đó uống một hơi cạn sạch. Chị Diễm cũng một hơi uống cạn, tuy nhiên trong đôi mắt mê người lại hiện lên một nét cười quyến rũ.

- Thanh niên các cậu thật là hay. Đáng tiếc là tôi đã già mất rồi.

Chị Diễm hơi thở dài nói.

- Chị cứ đùa. Chị Diễm tao nhã chính trực, xinh đẹp thành thực, sao có thể gọi là già chứ.

Sở Phàm cất tiếng nói.

- Tiểu Sở, miệng cậu đúng là ngọt ngào thật, có phải với phụ nữ nào cũng đều nói thế hay không?

Chị Diễm mỉm cười hỏi.

- Ấy, làm gì có chuyện đó, tôi nói chuyện là theo lương tâm, đều là thật lòng cả.

Sở Phàm ha hả cười nói.

Nét hứng thú trong mắt chị Diễm phát ra càng nồng nàn. Chị khẽ xoay eo, khiến bộ ngực nảy lên kịch liệt, nhìn quả là dụ hoặc.

Tuy nhiên Sở Phàm phải nhin không dám nhìn. Bởi lẽ hần mơ hồ cảm thấy đại tiểu thư hay nhìn về phía hần. Ánh mắt nàng hạn chế rất nhiều hành động của hần. Hần đột nhiên phát hiện, dưới ánh mắt trong suốt của đại tiểu thư nhìn mình, trong lòng hần lại không hề có một chút ý tưởng không an phận nào. Có lẽ nét đẹp của đại tiểu thư còn có tác dụng cảnh cáo lòng dạ người ta.

Lúc này Trầm Mộng Lâm và nhị tiểu thư mới vừa hát xong bài “Tâm tình tươi đẹp”. Trầm Mộng Lâm sau khi trở lại chỗ ngồi liền xoay người sang hỏi Sở Phàm:

- Anh Sở, sao anh lại không hát? Hôm trước anh hát nghe hay lắm mà. Anh hát cho em nghe một bài được không?

- Ấy, anh, anh đang suy nghĩ một vấn đề.

Sở Phàm ra vẻ thâm trầm nói.

- Nghĩ vấn đề gì?

Đôi mắt quyến rũ giao hoạt của Trầm Mộng Lâm mở to, hỏi.

- Tiểu Lâm. Sao lúc hát em lại cứ quay lưng về phía anh thế? Mà cái PP* của em lại “nhỏ” nữa chứ. Em không biết anh bị cao huyết áp à? Hành vi của em xấu quá đấy!

Sở Phàm nói thầm vào tai Trầm Mộng Lâm.

- Đáng ghét!

Trầm Mộng Lâm nghe Sở Phàm nói xong thì phát cho hần một phát, cả khuôn mặt cười ửng hồng.

Sở Phàm nhìn dáng vẻ kiều mỹ của Trầm Mộng Lâm, ánh mắt lộ ý cười. Hẳn thích nhất là nhìn dáng vẻ nũng nịu của các cô gái ngây thơ, xinh đẹp. Đó quả thật là một sự hưởng thụ.

Lúc này dì Mi đột nhiên đứng dậy. Cô đi vào giữa phòng cầm micro nói:

- Các vị mỹ nữ, á, còn cả Tiểu Sở nữa. Chúng ta sau đây sẽ chơi một trò đồ xúc xắc, mấy người có muốn chơi không?

- Đồ xúc xắc? Ha ha, đây chính là món tủ của mình!

Sở Phàm nghĩ thầm.

Trò đồ xúc xắc là trò chơi phổ biến ở miền Nam, hai người là có thể chơi, càng đông lại càng vui. Ví dụ đơn giản, hai người chơi, mỗi người một bộ có năm con xúc xắc, sau đó lần lượt đổ. Sau khi bắt đầu đổ, hai người có ba lượt đồ sau đó bắt đầu được quyền “gọi”. Ví dụ Giáp đồ trước liền căn cứ vào 5 cái xúc xắc của mình mà “gọi” 3 số 5, Ất đồ sau căn cứ vào số xúc xắc của mình mà quyết định “mở” hay đồ tiếp. Nếu Ất kêu “mở”, hai bên mở bộ xúc xắc của mình ra mà kiểm lại thấy có 3 hay nhiều hơn 3 con xúc xắc trên 5 điểm thì Ất thua vì hân kêu “mở”. Còn nếu số xúc xắc có ít hơn 3 cái được 5 điểm thì Giáp thua. Ai thua phải uống rượu!

Trong trò này, 1 điểm lại được quyền thay đổi. Ví dụ, người chơi đồ xúc xắc được 3 cái 2 điểm, 1 cái 6 điểm, 1 cái 1 điểm. Vậy anh ta có quyền thay cái 1 điểm bằng cái 2 điểm hoặc cái 6 điểm, nói cách khác, người chơi sẽ có 4 cái 2 điểm hoặc 2 cái 6 điểm.

Dì Mi sau khi giải thích luật chơi cho mọi người liền bắt đầu chơi. Đại tiểu thư và nhị tiểu thư chưa hiểu rõ lắm nhưng dì Mi nói cứ chơi trước, vừa chơi vừa học.

Kể cả Sở Phàm tổng cộng là có tám người chơi, vì thế dì Mi bảo bồi bàn lấy tám bộ xúc xắc. Tám người sau 10 lượt đồ sẽ bắt đầu kêu “mở”. Lại còn có thêm một quy tắc rất hay: ai kêu “mở” thua phải uống một ly bia. Thua thì uống một ly, còn hô “chém” mà thua thì phải uống gấp đôi.

Trò chơi bắt đầu, mọi người đặt xúc xắc lên bàn, theo tiếng hô “đổ” của dì Mi. Dì Mi gieo xúc xắc, nhìn thoáng qua số điểm của mình, thấy mình có ba điểm 4, hai điểm 6, vì vậy liền hô:

- Mười điểm 6!

Đến lượt đại tiểu thư gieo xúc xắc. Đại tiểu thư đồ xong, nhìn lại không ngờ mình không có 6, chỉ có 4 điểm 5 và 1 điểm 3. Tuy nhiên nàng không dám hô “mở”, bởi nếu bảy người khác đồ thêm vẫn có khả năng được mười điểm 6. Đại tiểu thư nhìn số điểm 5 của mình, tính toán xong liền hô:

- Mười hai điểm 5!

Nàng thầm nghĩ chắc bảy người kia đồ cũng phải được tám điểm 5, bên này nàng có bốn điểm 5 nữa là đủ.

Không ai hô “mở”, vậy tới lượt Tô Phỉ “gọi”. Tô Phỉ nhìn xúc xắc của mình, “gọi”:

- Mười ba điểm 5!

Nhị tiểu thư nhìn xong nói:

- Em gọi mười ba điểm 6!

(Vì người trước đã gọi mười hai điểm 5 nên không thể gọi ít hơn, phải gọi thành mười ba điểm 5! Cứ vậy người sau nếu gọi lại phải gọi tăng lên)

Trầm Mộng Lâm cười giảo hoạt, nói:

- Mười bốn điểm 5!

Sở Phàm rất là kinh ngạc, đã gọi tới mười bốn rồi mà còn chưa ai hô “mở”, xem ra mọi người đều đồ được điểm 5 rồi. Tính toán lại, hân cũng có bốn điểm 5, gồm ba điểm 1 và một điểm 5. Hân nghĩ thầm, đại tiểu thư ít nhất cũng có ba điểm 5, Tiểu Phi cũng ít nhất có ba, Tiểu Lâm lại ít nhất có bốn điểm 5, như vậy chị Diễm và chị Mai, dì Mi chẳng nhẽ tổng cộng ít nhất có ba điểm 5 sao?

Nghĩ vậy Sở Phàm liền hô:

- Mười sáu điểm 5!

- Chém!

Dì Mi nhìn thấy mình không có điểm 5 nào, mà không ngờ Sở Phàm lại hô mười sáu điểm 5, nói cách khác trong bảy người còn lại ít nhất mỗi người phải có trên hai điểm 5, Sở Phàm mới có thể thắng, tuy nhiên khả năng là không lớn lắm.

Dì Mi hô “chém” xong, tất cả mọi người mở xúc xắc, có mấy người có điểm 5. Cuối cùng tổng cộng tám người lại có mười tám điểm 5, trong đó chị Diễm có ba điểm 5, chị Mai có hai, đại tiểu thư có bốn, Tô Phi có hai, Trần Mộng Lâm có ba điểm 5, Sở Phàm có bốn điểm 5. Tổng cộng là mười tám điểm 5, vượt xa số điểm 5 Sở Phàm “gọi” là mười sáu.

Vì vậy dì Mi thua, phải uống rượu, mà dì Mi “chém” nên phải uống gấp đôi, uống hai ly!

Lượt sau dì Mi bắt đầu vì nàng thua. Mọi người gieo xúc xắc xong, nàng nhìn xúc xắc của mình kêu:

- Mười hai điểm 4.

Có vẻ dì Mi đổ được nhiều điểm 4 đây, vừa bắt đầu đã kêu tới mười hai điểm 4, thế này gây áp lực cho người sau quá. Đại tiểu thư kêu mười hai điểm 5.

Tô Phi kêu mười ba điểm 6.

Nhị tiểu thư kêu mười bốn điểm 4.

Trần Mộng Lâm kêu mười bốn điểm 5.

Cũng chưa có người hô “mở”, Sở Phàm nhìn xúc xắc của mình, kêu mười sáu điểm 4. Kỳ thật hẳn gieo xúc xắc một điểm 4 cũng không có, đây là hấn ra vẻ huyền bí, nhiều loạn suy nghĩ của người khác.

Lần này dì Mi không hô “mở”, vì nàng gieo được tới bốn điểm 4.

Chị Diễm “gọi” mười sáu điểm 5, vẫn không ai hô “mở”. Xem ra mọi người đều khôn ra cả.

Chỉ Mai hộ mười bảy điểm 4, bởi chị cũng gieo được khá nhiều điểm 4.

Đến lượt dì Mi, cô thầm nghĩ, có nên “mở” hay không. Nhưng cô cảm thấy Sở Phàm và chị Mai khẳng định là ra rất nhiều số 4, mà mình lại cũng ra tới bốn số 4, vậy tổng cộng tất cả phải có hơn mười bảy số 4 rồi còn gì?

Thế nên dì Mi quả quyết kêu:

- Mười tám số 4!

- Chém!

Sở Phàm hô xong, trước tiên mở xúc xắc của mình. Dì Mi thiếu chút nữa là tức chết, bởi lẽ trong số xúc xắc của Sở Phàm chẳng có con 4 nào.

Sau khi bảy người còn lại mở, tổng cộng có mười lăm số 4, còn lâu mới tới mười tám, vậy là dì Mi lại thua. Hơn nữa là bị Sở Phàm “chém” nên lại phải uống hai ly rượu!

Trò chơi vẫn tiếp tục, vừa chơi, mọi người vừa cười đùa vui vẻ. Tuy vậy những lượt tiếp theo ai nấy đều gian xảo hấn lên, ngay cả đại tiểu thư thanh thuần là vậy cũng đã “gian” lên nhiều rồi. Bởi vậy trong cuộc chơi mỗi người dù ít hay nhiều đều đã phải uống rượu. Sở Phàm cũng uống không ít, tuy nhiên nhiều lần là do hấn hô “mở” mà phải uống. Những lần đó là do hấn muốn giải vây cho đại tiểu thư, vì nàng tửu lượng không cao.

Đại tiểu thư thanh khiết thông minh, dĩ nhiên là lĩnh hội được ý đồ của Sở Phàm. Nàng đã nhận thấy Sở Phàm chơi trò này rất giỏi, bởi vậy nhiều lần hấn không cần phải “mở”, vậy mà hấn vẫn hô. Nguyên nhân rõ ràng chỉ có một, đó là hấn cố ý giải vây cho nàng. Bởi vậy ánh mắt đại tiểu thư nhìn Sở Phàm đầy cảm kích, khiến hấn cảm thấy ấm lòng.

Tuy nhiên nói chung người có công khiến cho dì Mi uống nhiều nhất phải kể tới Sở Phàm, bởi cứ mỗi lần đến lượt dì Mi gọi hân đều hô “chém”. Sau đó dì Mi lại phải uống liền hai chén, kết quả cuối cùng là — dì Mi say!

* DG: cái PP là cái gì thì mời mọi người nhìn vào 2 chữ PP mà tưởng tượng nhé, hehe

Dì Mi trước đó đã uống không ít rượu vang và whisky, sau đó là uống không ít bia, bởi vậy nếu muốn không say cũng khó.

Hai má dì Mi trắng mịn ửng hồng, đôi mắt quyến rũ khép hờ, miệng tràn ngập hơi men. Cô nằm dài ra ghế, nhìn tư thế thật quyến rũ, kiều diễm động lòng người. Thân thể thành thực của cô bởi vì say mà lại càng có vẻ hấp dẫn, càng toát ra nét quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành, khiến người ta không thể tự kiềm chế được.

Không chỉ có dì Mi, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm cũng đều đã hơi say, bởi vậy mọi người quyết định dừng chơi, chuyển sang ca hát, khiêu vũ!

Mượn hơi rượu, nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm ba cô gái này lên sân nhảy uốn éo cái eo, bắt đầu theo nhạc mà nhảy nhót điên cuồng, sau đó chị Diễm cũng lên tham gia rất nhiệt tình.

Dì Mi hai mắt lơ mơ vì say, bảo đại tiểu thư chọn bài song ca của Thang Bảo Như và Trương Học Hữu “Tương tư trong mưa”. Bài này vốn là song ca nam nữ, mà hiện giờ chỉ có Sở Phàm là nam, bởi vậy dì Mi nói:

- Tiểu Sở, cậu có thể hát bài này không?

- Ách, hát được.

Sở Phàm nói ngay.

- Tốt lắm, cậu, cậu lại đây đỡ tôi. Tôi cùng hát với cậu.

Dì Mi nói.

- Nhưng... dì Mi, dì nên nghỉ ngơi đi đã, đợi sau khi tỉnh rượu hát tốt hơn.

Sở Phàm nói.

- Không sao đâu, cậu tưởng tôi say không dậy nổi chắc? Mau tới đây đỡ tôi đi.

Dì Mi nói to.

Sở Phàm nhìn đại tiểu thư. Đại tiểu thư âm thầm gật đầu với hân. Vì thế Sở Phàm liền đi tới đỡ dì Mi, đi lên sân khấu.

Đây là lần đầu tiên Sở Phàm được nắm vòng eo mềm mại của dì Mi. Hân cảm thấy chỗ mình chạm vào vô cùng mềm mại co giãn, hơn nữa làn hương từ cơ thể dì Mi tỏa ra khiến hân như mê như say. Dì Mi say tới mức nào không rõ, toàn bộ trọng tâm cơ thể đều đặt cả lên người Sở Phàm, cũng có nghĩa là Sở Phàm đang trực tiếp ôm lấy thân thể mềm mại thành thực của cô.

Chuyện này quả là một khảo nghiệm lớn nhất đối với Sở Phàm.

- Tiểu Sở, cậu cố tình khiến tôi say là có mục đích gì vậy?

Dì Mi ghé sát tai Sở Phàm thì thầm. Sở Phàm nghe vậy trong lòng giật thót, tuy nhiên sau đó lại thần nhiên cười:

- Đâu có đâu.

- Đồ quỷ sứ, không có gạt được dì Mi đâu nhé.

Dì Mi nũng nịu cười nói.

Sở Phàm cười khỏ một tiếng, không nói gì nữa, cầm lấy microphone đưa cho dì Mi, bản thân hân cũng cầm một cái. Lúc này khúc nhạc dạo đầu của bài “Tương tư trong mưa” đã gần hết, giọng nam hát trước, thế nên Sở Phàm đưa microphone tới gần miệng:

“Khó mà giải hết trăm nỗi sầu khi tình yêu sâu nặng.”

Giọng ca trầm ấm cuốn hút của Sở Phàm vang lên khiến toàn trường yên tĩnh.

“Biển yêu đương biến thành nỗi thương đau, mang tâm sự lại gặp trời gió lạnh.”

Tiếng hát của dì Mi lại cực kỳ êm tai.

“Xa cách muôn trùng nhưng rồi vẫn có thể gặp nhau.

Tiếng gió khóc than vì vút trong mưa.

Biển người lênh đênh cũng chỉ là mộng.

Chỉ có tình yêu là tồn tại mãi tới muôn đời.

Dù cho trong sương tuyết cũng chỉ mong cho hoa đỏ tươi.

Chẳng sợ trên đường mưa bụi nhạt nhòa.

A... Tương tư trong mưa.

A... Say đắm trong mưa.

Ôm trắng hóa thành gió xuân lần tìm theo giấc mộng uyên ương.

Hận chất trong lòng, hồng trần nhiều ngang trái.

Khó mà giải hết trăm nỗi sầu khi tình yêu sâu nặng.

Biển yêu đương biến thành nỗi thương đau, mang tâm sự lại gặp trời gió lạnh.

Dù xa cách ngàn trùng chỉ mong có ngày gặp lại.

Đêm trên đường dang dăng xin trân trọng giữ gìn.”

Bài hát kết thúc, cả nhà vỗ tay vang dội. Tiếng ca trầm ấm mà bi thương của Sở Phàm hoàn toàn hòa quyện với giọng hát uyển chuyển êm đềm của dì Mi, có dùng từ tuyệt phối cũng không lột tả được hết!

- Tiểu Sở, cậu hát hay lắm, rất nhập tâm, chất giọng cũng tuyệt.

Dì Mi khen.

- Ha ha, dì Mi hát mới gọi là hay chứ. Tôi chỉ làm nền mà thôi.

Sở Phàm cười nói.

- Khiêm tốn, đúng là cái đồ quỷ sứ.

Dì Mi nguýt Sở Phàm một cái nói.

- Dì Mi, tôi đi về ghé nhé, nghỉ một chút đi.

Sở Phàm cảm thấy nếu cứ để dì Mi tiếp tục ôm hân thể này thì hậu quả rất khó lường. Hơn nữa bộ ngực của cô lại thường xuyên cọ vào hắn. Trời ơi, dì Mi đêm nay không mặc áo lót. Bởi vậy cái cảm giác mềm mại này thực sự là kích động lòng người quá đi mất.

Nam nhân nào ôm trong tay một nữ nhân thành thực gọi cảm thế này mà chẳng muốn bốc hỏa. Sở Phàm cũng không phải ngoại lệ. Tất nhiên là hắn không dám có hành vi quá khích. Cho dù là trong đầu hắn đã ngàn vạn lần nghĩ tới vấn đề abc abc abc này, nhưng hắn vẫn phải ra vẻ lịch sự, không thể có cử chỉ gì không phải với dì Mi đang nép trong ngực mình. Phải biết rằng ở đây đang có rất nhiều người theo dõi hắn, đặc biệt là đại tiểu thư xinh đẹp thoát tục kia.

- Tôi còn muốn uống nữa. Hôm nay rất vui, cho nên muốn uống.

Dì Mi hàm hồ nói.

Đại tiểu thư lúc này cũng đã đi lên. Nàng thấy dì Mi thật sự đã say rồi, không thể để dì uống tiếp nữa, vội vàng nói:

- Dì Mi, chúng ta phải về thôi, đã muộn lắm rồi!

- Tiêm Tiêm, còn sớm mà. Tiếp tục đi, lâu lắm mới vui như hôm nay.

Dì Mi nói.

- Dì Mi, mọi người đều đã chơi đủ rồi, mình về nghỉ thôi nhé đi?

Đại tiểu thư nói.

- À, vậy thôi, về đi. Hôm sau lại đi tiếp.

Dì Mi hơi thở đầy mùi rượu, nói.

Đại tiểu thư thấy dì Mi đồng ý liền gọi nhị tiểu thư và mọi người ra về.

Mọi người thấy dì Mi đã say, lại cũng chơi đủ rồi, đều đồng ý ra về hết.

Sở Phàm đỡ dì Mi đi ra ngoài. Bởi vì bước chân cô xiêu vẹo lảo đảo, đứng không vững. Sở Phàm một là không làm, hai là làm tới nơi tới chốn, trực tiếp bế cô đi ra ngoài. Hành động của Sở Phàm dẫn tới sự chú ý của rất nhiều quý ông trong quán. Tuy nhiên hắn cũng chẳng quan tâm, vẫn ôm dì Mi đi thẳng ra ngoài.

Dì Mi bị Sở Phàm đột nhiên ôm lấy cũng chẳng phản kháng gì, mà thuận thế nép vào lồng ngực hắn, đôi mắt quầng rờ nhắm lại, đầu gối lên vai Sở Phàm.

Chị Diễm và chị Mai sau khi dặn đại tiểu thư và mọi người chú ý tới dì Mi xong liền đi trước.

Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm cũng đã hơi say, Sở Phàm không yên tâm để các nàng trở về một mình liền đề nghị để các nàng ở lại Biệt thự Lam Hải ngủ cùng nhị tiểu thư. Vừa hay nhị tiểu thư cũng đang có ý này, thế là cả sáu người lên xe quay về biệt thự Lam Hải.

Dì Mi nằm ở ghế sau, hai mắt khép hờ, đại tiểu thư ngồi cạnh chăm sóc cô. Xem ra dì Mi quả thực say quá, tuy nhiên cũng đã rất vui vẻ.

Sở Phàm tập trung lái xe. Hắn cảm thấy hương thơm còn đọng lại trên cơ thể mình. Hắn biết đây chính là mùi hương đặc biệt trên cơ thể dì Mi. Trong bàn tay hắn như vẫn còn cảm giác mềm mại ấm áp của thân thể cô.

Mà câu nói dì Mi thì thấm vào tai hắn khi hắn ôm nàng ở quán bar Điều Duệ vẫn quanh quẩn bên tai hắn:

- Tiểu Sở, ngực của cậu ấm áp quá. Có cậu bên cạnh tôi cảm thấy thật an toàn. Đêm nay cậu lại giúp tôi ngủ có được không?

Sở Phàm cười khỏ, thở dài. Hắn không rõ là dì Mi say rượu nói mê hay là

136. Chương 135: Gõ Cửa Phòng Đại Tiểu Thư.

Bọn họ đưa dì Mi vào phòng xong, đặt cô lên giường. Nhưng trên người cô còn mặc váy, đi giày cao gót, tóm lại là không thể để cô ngủ như vậy cả đêm đúng không?

Cho nên đại tiểu thư liếc nhìn Sở Phàm một cái, đôi mắt trong như nước tựa muốn nói lại thôi. Sở Phàm hiểu ngay rời khỏi phòng dì Mi bởi hắn biết đại tiểu thư muốn giúp dì Mi cởi giày, thay áo ngủ. Quá trình này chả nhẽ lại để một nam giới như Sở Phàm ở bên cạnh nhìn sao?

Thế nên Sở Phàm đi ra khép cửa phòng dì Mi lại, sau đó đi xuống tầng dưới. Bởi lẽ nhị tiểu thư, Tô Phỉ, Trần Mộng Lâm ba cô nhóc vẫn đang nằm trên ghế.

- Nhị tiểu thư, Tô Phỉ, Trần Mộng Lâm, tôi đỡ các cô về phòng nhé.

Sở Phàm nói.

- Tôi không nhắc nổi mình nữa, làm sao lên đây?

Nhị tiểu thư dẫu môi nói.

- Em cũng đi không nổi, anh Sở, anh bế bọn em lên lầu đi.

Trần Mộng Lâm đôi mắt quyến rũ lưu chuyển, nũng nịu nói.

- Tiểu Ngốc Ngốc, tôi cũng đi không nổi, tôi cũng muốn anh bế lên lầu.

Tô Phỉ cũng phụ họa.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng sôi sục. Các việc này tất nhiên là hần sẵn sàng làm, tuy nhiên trên mặt lại ra vẻ oan khuất nói:

- Này, này, làm thế tôi xấu hổ lắm. Tục ngữ chả bảo là nam nữ thụ thụ bất thân sao? Tuy nhiên trong mắt tôi các cô vẫn là những cô bé con, tôi cố làm vậy.

Sở Phàm nói xong ôm lấy nhị tiểu thư, nói:

- Nhị tiểu thư, tôi bế cô về phòng trước!

Nhị tiểu thư “ưm” một tiếng. Trong nháy mắt bị Sở Phàm ôm lấy, hai tay nàng cũng vòng qua cổ Sở Phàm. Bộ dạng này sao có vẻ mập mờ nhỉ?

Sở Phàm ôm nhuyển ngọc trong ngực, nhưng trong lòng lại phải niệm “A Di Đà Phật” liên tục, mong giữ cho nội tâm mình trong sáng. Tiếc rằng hai má mịn mịn của nhị tiểu thư lại dán vào cổ hần, thở nhẹ nhẹ. Hần cảm nhận rõ ràng được hô hấp nhẹ nhàng của nhị tiểu thư, khiến cổ hần nhồn nhột.

Sở Phàm ôm nhị tiểu thư lên lầu lại đúng lúc đại tiểu thư từ phòng dì Mi đi ra. Đại tiểu thư thấy Sở Phàm ôm nhị tiểu thư đi lên thì thần sắc hơi lạ. Sở Phàm lúc ấy cũng thấy xấu hổ, vội vàng lập bà lập bập thanh minh:

- Nhị tiểu thư kêu đi, đi không nổi. Cô ấy bảo tôi bế, bế lên phòng.

- A. Con bé này cũng thật là. Tiểu Sở anh đưa nó vào phòng nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm đâu?

Đại tiểu thư hỏi.

- Vẫn còn ở dưới lầu. Tôi còn phải đi giúp các cô ấy lên lầu nữa.

Sở Phàm đáp.

- Thật là phiền anh quá. Anh đưa Tiểu Vân vào phòng trước đi.

Đại tiểu thư nói.

Vì vậy Sở Phàm bế nhị tiểu thư vào trong phòng, đại tiểu thư cũng đi tới, giúp em gái cởi giày, sau đó nàng nói:

- Tiểu Sở, anh đưa cả Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm lên đây đi.

Sở Phàm xuống dưới lầu, ôm Trần Mộng Lâm quyến rũ, mềm mại như nước lên lầu. Thân thể Trần Mộng Lâm thật sự là mềm mại, khiến người ta muốn ôm mãi chẳng rời tay. Sở Phàm tìm đập thành thịch, chỉ thiếu điều nước miếng chảy dài.

Trần Mộng Lâm vốn đang nhắm hai mắt, gối đầu lên ngực Sở Phàm, đột nhiên mở đôi mắt, nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn lên má Sở Phàm, nói:

- Anh Sở, anh tốt quá!

Trần Mộng Lâm hôn bất ngờ khiến Sở Phàm cả người chấn động. Hần nhìn lại Trần Mộng Lâm trong lòng mình, nàng đã lại nhắm mắt rồi.

- Ba cô nhỏ này hóa ra cùng bày trò gạt mình. Thảo nào đi vào phòng khách vẫn còn ổn thế mà, tự dưng sao lại kêu là đi không nổi chứ?

Sở Phàm thăm nhủ.

Sở Phàm đưa Trần Mộng Lâm vào phòng nhị tiểu thư, giao cho đại tiểu thư xử lý tiếp. Sau đó hần xuống lầu công Tô Phi lên.

- Tiểu Phi, lại đây, tôi công cô!

Sở Phàm nói với Tô Phi đang nằm trên ghế.

- Dạ!

Tô Phi nói xong liền mở to hai mắt, đôi tay ôm lấy cổ Sở Phàm, sau đó cả người tì lên lưng hần.

Sở Phàm đưa tay ôm lấy hông nàng, đi về phòng nhị tiểu thư. Cặp hông Tô Phi thật là tròn trịa, lại rất chắc mẩy đàn hồi. Thật là quá lợi cho Sở Phàm. Bởi lẽ hần đang nâng cặp hông tròn căng kia của Tô Phi, bởi lẽ Tô Phi cả người đang tỳ lên lưng hần. Thế nên Sở Phàm cảm nhận được rất rõ áp lực của bộ ngực cỡ D của Tô Phi. Điều này thực sự là muốn lấy mạng Sở Phàm rồi. Đáng người Tô Phi không hề kém, nếu so sánh với đáng người của mấy loại công tử tiểu thư chơi bởi thì quả thực là độc đáo mê người. Nói thật là Sở Phàm cũng rất thích cô nhỏ Tô Phi này, bởi vậy hiện giờ trong lòng hần tràn đầy cảm giác ấm áp.

Sở Phàm công Tô Phi tới phòng nhị tiểu thư xong, thở dài một hơi, cũng không tiện ở lại trong đó, liền lập tức đi ra.

Sở Phàm ra khỏi phòng nhị tiểu thư, nhìn thấy phòng dì Mi đã đóng chặt cửa, thăm nghĩ, không biết lúc này cô ấy đã ngủ chưa?

Sở Phàm trở lại phòng mình, bởi hần không định ngủ nên mở máy tính, tìm tư liệu, sau đó lên mạng chơi DO. Hần nhận nhân vật đồ tể, cuối cùng trước cấp mười đã đạt siêu thần, đánh chết đối phương là đại hậu kì ảo ảnh thích khách và điện hồn.

Chơi chán thì cũng đã mười hai giờ đêm, Sở Phàm cảm thấy khát nước nên đi ra phòng khách uống nước. Lúc đi ra hần thấy phòng dì Mi và nhị tiểu thư đều đã tắt đèn, nhưng đèn phòng đại tiểu thư vẫn đang sáng. Hần không khỏi ngạc nhiên, đã trễ thế này mà đại tiểu thư còn chưa ngủ sao?

Đại tiểu thư hôm nay đi dạo cả ngày, sau đó lại đi chơi nguyên một đêm, theo lý mà nói sau khi về phải nghỉ ngơi sớm mới phải chứ? Hay là đại tiểu thư khi ngủ quên không tắt đèn? Sở Phàm thăm nghĩ, nhẹ nhàng tiến tới cửa phòng đại tiểu thư, nghe ngóng động tĩnh trong phòng nàng một chút.

Sở Phàm nghiêng tai lắng nghe một hồi, thấy bên trong truyền ra âm thanh rất nhỏ. Hần nghe kỹ, thấy trong phòng nàng truyền ra âm thanh cửa phòng tắm đóng mở, rõ ràng là đại tiểu thư còn chưa ngủ, dường như đang làm việc gì đó rất vội vàng trong phòng.

Đã muộn thế này đại tiểu thư còn làm gì vội thế nhỉ? Sở Phàm thăm nghĩ, đột nhiên hần nhớ tới mấy đêm trước ngủ không được, xem cameras ở phòng đại tiểu thư, thấy nàng đêm đến vẫn thức khuya làm việc, dường như là vì chuyện tiêu thụ dây nhà ở Lam Cảnh. Hay là hiện giờ đại tiểu thư cũng đang lo nghĩ đến chuyện đó nhỉ?

Hôm qua Sở Phàm đã tới khu nhà ở Lam Cảnh xem xét tình hình thực tế. Sau hai ngày hần đã điều tra các vấn đề liên quan tới thị trường nhà đất. Vốn Sở Phàm rất mẫn cảm với chuyện kinh doanh. Chẳng rõ là do di truyền hay là gì, tóm lại là Sở Phàm phân tích được rằng giai đoạn này tiêu thụ nhà là tốt nhất. Trải qua ảnh hưởng của suy thoái tài chính quốc tế, thị trường nhà đất vốn đang sút giảm nghiêm trọng, nhưng hiện tại đã có dấu hiệu hồi phục. Theo đó mà nói, nếu lúc này một công ty địa ốc nhanh chóng hành động sẽ hoàn toàn chiếm cứ được thị trường.

Nghĩ vậy, Sở Phàm lại tự nhủ, sao không vào cùng bàn với đại tiểu thư về các vấn đề có liên quan đến khu Lam Cảnh nhỉ? Nhưng mà hiện giờ đã khuya rồi, gõ cửa chỉ sợ

“Con mẹ nó, do do dự dự không phải tính cách của ta. Vào thì vào chứ, chẳng lẽ lại cứ để đại tiểu thư lo lắng suông.” Sở Phàm nghĩ thế nên giơ tay gõ cửa phòng đại tiểu thư.

- Cộc cộc!

- Ai đó?

Trong phòng truyền ra giọng nói ngọt ngào của đại tiểu thư.

- Là tôi, tiểu Sở.

Sở Phàm đáp.

- A, là tiểu Sở à, anh còn chưa đi ngủ sao?

Đại tiểu thư hỏi.

- Tôi thấy phòng đại tiểu thư còn sáng đèn, nên qua xem thử. Nếu đại tiểu thư vì lo lắng vấn đề tiêu thụ khu nhà ở Lam Cảnh thì tôi nghĩ tôi có thể giúp được.

Sở Phàm nói ra nguyên nhân gõ cửa của mình.

Vừa dứt lời, cửa phòng lập tức mở ra, Sở Phàm huyết áp tăng vọt, bởi lẽ đại tiểu thư đang mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm màu tím đứng trước mặt hắn. Đẹp! Quá đẹp!

Đại tiểu thư dường như cũng chú ý đến việc ăn mặc của mình. Tuy nhiên nàng vẫn tự nhiên nói:

- Tôi gần đây còn đang định đề cập tới vấn đề này với anh. Tiểu Sở, anh vào đây, tôi muốn nghe ý kiến của anh.

- Ách, tôi, tôi đi vào có thích hợp không?

Sở Phàm mặt lộ vẻ khó xử. Tuy nhiên thằng ôn này thực ra đang vờ vịt. Phòng đại tiểu thư cũng không phải là hắn chưa vào bao giờ.

- Không sao đâu! Vào đi!

Đại tiểu thư cười khê nói.

- Nhưng, nhưng....

Sở Phàm thoáng nhìn chiếc áo ngủ đại tiểu thư đang mặc, thầm nghĩ mình có nên tránh đi một lúc để đại tiểu thư thay chiếc áo khác hay không?

Đại tiểu thư thấy được ánh mắt của Sở Phàm nhìn chiếc áo ngủ tơ tằm của mình. Kỳ thực chiếc áo này tuy rằng rất gợi cảm, có phong vận khác, nhưng vẫn không hở hang, hai chân không lộ nhiều. Chỉ có điều thế này cũng đã đủ tạo thành hấp dẫn với Sở Phàm rồi.

- Không sao mà, vào đi!

Đại tiểu thư hiển nhiên cũng không thêm để ý tới việc này, liền lôi kéo Sở Phàm vào phòng.

Sở Phàm trong lòng lằng lằng. Hắn đương nhiên là không ngờ rằng đại tiểu thư lại chủ động nắm tay hắn. Có lẽ đại tiểu thư đang rất nôn nóng muốn nghe ý kiến của hắn về việc tiêu thụ khu nhà ở Lam Cảnh nên mới như thế. Tuy thế nói gì thì nói, Sở Phàm cũng đã bị sự tự nhiên phóng khoáng của đại tiểu thư chinh phục.

Sở Phàm phát hiện, đại tiểu thư đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng hắn. Một người con gái như đại tiểu thư quả là độc nhất vô nhị trên thế gian này.

Sở Phàm đột nhiên giành lại quyền chủ động, cũng nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn thon dài của đại tiểu thư. Trong một khắc, hắn thấy lòng mình dâng lên một cảm giác hạnh phúc, hắn chẳng còn cầu mong gì nữa, chỉ thầm mong sẽ được nắm tay đại tiểu thư, cảm thụ năm ngón tay mềm mại ấm áp của nàng.

Làm người mà có được tri kỷ, vui thay. Làm người mà có được hồng nhan tri kỷ, không còn gì hối tiếc.

Vấn đề là Sở Phàm coi đại tiểu thư là hồng nhan của mình nhưng có phải là một nửa của mình hay không?

Đó lại là một vấn đề khác!

137. Chương 136: Đại Tiểu Thư Mỉm Cười.

- Tiểu Sở, tôi đã sớm nghĩ bớt chút thời gian đưa anh đến khu thương mại Lam Cảnh xem xét một chút. Lần trước nghe anh nói mấy vấn đề liên quan đến khu này, tôi đã muốn tự mình thảo luận với anh về vấn đề này rồi.

- Đại tiểu thư, thật ra ngày hôm qua tôi, ách, không phải, giờ đã là mười hai giờ đêm, coi như là hôm trước đi. Hôm trước tôi có đến điểm giao dịch của khu Lam Cảnh ở tòa nhà Phú Lệ, biết được một chút tình huống, từ đó tôi cũng phát hiện ra một số vấn đề, cũng đang muốn trao đổi với đại tiểu thư.

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nghe thấy vậy trong lòng thấy vui vẻ, nói:

- Hay lắm, anh thử nói ý tưởng của anh ra xem nào.

- Tôi đến tòa nhà Phú Lệ, xem xét điểm giao dịch của khu Lam Cảnh và cả những công ty khác nữa, tôi mới thấy rằng tình hình của các khu đều không khác nhau lắm, đều là người đến xem nhiều nhưng người mua lại ít. Vì sao lại như vậy?

Sở Phàm dừng một chút, hỏi.

Đại tiểu thư nghe thấy vậy, đôi mắt long lanh như nước mùa thu nhìn Sở Phàm, ý muốn bảo Sở Phàm tiếp tục nói.

- Nếu nói là do người dân không muốn mua nhà, vậy bọn họ đến khu trung tâm môi giới địa ốc xem phòng làm gì? Lại còn không hề biết chán, mỗi ngày đều đến xem nhiều như vậy, đó là vì sao??

Sở Phàm nhìn vào đôi mắt trong veo của đại tiểu thư, nói từng chữ một:

- Đó là vì những người dân này đều đang có thái độ chờ đợi!

- Bọn họ ngày nào cũng đến xem sự thay đổi của các điểm giao dịch, chờ đợi một công ty bất động sản nào đó giảm giá, đợi cho giá phòng đã thấp như ý muốn của bọn họ thì họ sẽ tung tiền ra mua phòng ngay.

Sở Phàm nói.

- Nhưng giá phòng hiện tại không thể giảm được nữa. Hơn nữa, biết đâu giá phòng lại giống như thời tiết ẩm dần, tăng lên nhanh chóng.

Đại tiểu thư trầm ngâm nói.

- Đúng!

Sở Phàm vỗ đùi, lớn tiếng nói.

- Vậy thì phải làm thế nào? Nếu nói giá phòng tăng cao thì người dân lại càng không mua sao?

Đại tiểu thư hỏi.

- Vậy mới nói bây giờ chính là lúc tốt nhất để bán. Lúc này có một nhà phân phối khai thác nhanh tay là có thể giành được thị trường, từ đó thắng được thị trường.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Đại tiểu thư suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Tiểu Sở, anh có thể nói rõ hơn không? Làm sao giành được thị trường?

- Đại tiểu thư, việc chúng ta cần làm bây giờ chính là quảng cáo về mọi mặt, nhất định phải nhanh. Phải nhanh chóng quảng cáo đến toàn bộ thành phố này, đặc biệt là khu Lam Cảnh, tức là khu phía tây.

Sở Phàm đang cao hứng, bởi vậy nên nói tiếp:

- Những tin quảng cáo tung ra chính là làm cho những người muốn mua phòng nhưng lại giữ thái độ chờ thời có cảm giác gấp gáp, chắc chắn họ sẽ đến mua. Họ sẽ không chờ đến lúc tăng giá rồi mới đi mua đâu.

- Nhưng mà vấn đề là sau khi trải qua cuộc khủng hoảng tài chính thì giới bất động sản cả nước đã chết đứng chết ngồi rồi. Lúc này mà loan truyền tin tức là bất động sản sắp tăng giá, anh có cho rằng người dân sẽ có thể tin tưởng không?

Đại tiểu thư hỏi, giọng đầy nghi hoặc.

- Cho nên, việc tuyên truyền này cũng cần đến thủ đoạn và kỹ xảo nữa. Hơn nữa, việc tăng giá nhà đất cũng không phải là giả, không đầy một tháng nữa, giá nhà đất sẽ tăng trở lại. Khủng hoảng tài chính tuy có ảnh hưởng không nhỏ đến tình hình bất động sản trên khắp thế giới, ở nước ta cũng không ngoại lệ. Nhưng loại ảnh hưởng này là rất ít, giá nhà đất chắc chắn sẽ tăng trở lại, hơn thế còn tăng cao hơn trước.

Sở Phàm tự tin nói.

Đại tiểu thư gật gù đầu. Giá nhà đất sẽ tăng, nhiều người trong công ty cũng đã nói qua ý kiến này. Kết quả phân tích cùng với điều Sở Phàm nói cũng không khác nhau, đều cho rằng giá nhà đất sắp tới sẽ tăng lên. Nhưng vẫn còn một vấn đề làm đại tiểu thư thấy đau đầu. Đó là làm sao đem việc này truyền ra ngoài, hơn nữa còn khiến cho dân chúng tin tưởng đây?

- Theo như anh nói thì bây giờ là lúc tốt nhất để tiêu thụ nhà đất. Nhưng tôi chưa có phương pháp gì để tiêu thụ cả, hơn nữa, làm sao để truyền được cái tin giá nhà đất sắp tăng lên này ra ngoài, lại còn khiến cho mọi người tin tưởng, tạo cho bọn họ cảm giác gấp gáp phải mua nhà?

Đại tiểu thư đưa ra những nghi hoặc trong lòng.

- Giá cả!

Sở Phàm thần nhiên nói hai chữ.

- Giá cả?

Đại tiểu thư có vẻ vẫn chưa hiểu.

- Theo như tôi biết, hiện giờ mỗi mét vuông nhà đất khu Lam Cảnh có giá 14.000 đồng. Vậy thì quảng cáo rằng giá mỗi mét vuông đất ở khu này là 15.000 đồng, hơn nữa còn làm một bảng so sánh. Hôm qua giá chỉ là 14.000/ mét vuông, hôm nay đã lên 15.000, vậy thì ngày mai tăng lên bao nhiêu? Tôi nghĩ, tất cả mọi người đều sẽ tính toán như vậy.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Đại tiểu thư nghe xong tròn mắt, hỏi:

- 14.000 một mét vuông còn chẳng ai mua, giờ lại tăng thêm một ngàn, sẽ có người mua sao?

- Chỉ cần quảng cáo cho mọi người thấy được đây là chỗ có giá trị thì sẽ có người mua. Không phải nhiều mà là rất nhiều đấy. Tôi đã tham khảo các hạng mục của khu này, cả bản quy hoạch thiết kế, cả điều kiện bốn phía. 14.000 một mét vuông, cái giá này chỉ mới vừa đúng giá, không lỗ nhưng cũng chẳng có lãi. Có lẽ một số ít người thấy trong một đêm mà giá mỗi mét vuông khu Lam Cảnh đã tăng từ 14.000 lên 15.000 là lạ, như vậy chúng ta phải chuẩn bị một số thông tin khiến bọn họ chấp nhận điều đó.

Sở Phàm giải thích.

Đại tiểu thư càng nghe càng hứng thú, vội hỏi:

- Anh thử cho ví dụ đi?

- Đầu tiên, việc giới thiệu cho khu Lam Cảnh phải thay đổi, giới thiệu phải đề cập đến kiến trúc của khu Lam Cảnh, lấy chủ đề tự nhiên hài hòa với con người, phải xoay quanh sự thống nhất giữa thiết kế bên trong cùng môi trường bên ngoài, công trình thống nhất với tự nhiên, tính năng sử dụng kết hợp với môi trường, bài trí gắn liền với khả năng sử dụng, môi trường xung quanh hài hòa với con người, phải lấy năm nguyên tắc chính này là nội dung quảng cáo. Nổi bật hơn là khu Lam Cảnh này có đặc điểm trong vườn có vườn, ngoài cảnh có cảnh, hơn nữa, Lam Cảnh có hồ bao quanh cả hai phía Bắc Nam, tạo thành các tòa nhà như trên mặt nước. Những điều này nhất định phải nói ra. Người mua nhà bây giờ không phải chỉ vì để ở, mà còn là để thưởng thức cảnh vật nữa. Thứ hai, điều chỉnh giá nhà khu này từ trả trước 60 vạn, mỗi

tháng trả 7.000 thành trả trước 40 vạn, mỗi tháng trả 9.000. Cho phép sử dụng nhiều cách trả tiền, trả trực tiếp, vay ngân hàng, Thứ ba, điều này rất quan trọng, tôi xem bên trong khu Lam Cảnh không có nhà trẻ, mà xung quanh khu này, nhà trẻ gần nhất cũng mất đến một giờ chạy xe, rất xa. Vì vậy, những gia đình vợ chồng có con nhỏ mà phải đi làm vẫn băn khoăn. Nếu khu Lam Cảnh mà có một nhà trẻ cao cấp, như vậy những cặp vợ chồng có con nhỏ có thể gửi con vào nhà trẻ, cha mẹ chúng cũng yên tâm hơn.

Sở Phàm nhấp một ngụm trà, nói tiếp:

- Khai thác cơ hội mua nhà là cùng tương hỗ với người mua. Nếu như biết suy nghĩ vì người mua như thế thì lại càng có thể tác động đến tâm lý của họ.
- Tiểu Sở, anh nói rất đúng. Tôi đã ghi lại toàn bộ nội dung anh nói!

Đại tiểu thư đặt trên đùi một quyển sổ cùng với cây bút, nói.

- Còn nữa, tôi đề nghị nên để điểm giao dịch khu Lam Cảnh ở bên trong khu Lam Cảnh. Mà điểm giao dịch nhất định phải được trang trí đẹp đẽ, lộng lẫy. Việc xây dựng điểm giao dịch này phải thật nhanh, cho dù đất gấp đôi cũng được, trong ba ngày phải hoàn thành!

Sở Phàm nói tiếp:

- Khu Lam Cảnh này dù là thiết kế hay môi trường xung quanh đều là tốt nhất. Điểm giao dịch đặt tại bên trong khu có thể khiến cho người đến xem nhà cảm nhận được giá trị của khu nhà, thấy được cái giá 15.000 một mét vuông là đáng, rất xứng đáng!
- Ý kiến này cũng rất hay, tôi cũng đang nghĩ về vấn đề này, về việc đặt điểm giao dịch bên trong khu Lam Cảnh thì không khó, có thể trực tiếp điều tra tình hình hoạt động của các tiểu khu luôn.

Đại tiểu thư nói.

- Vậy thì tốt rồi. Sau khi điểm giao dịch mới được thành lập, công ty có thể cung cấp những tuyến xe miễn phí để tới đó, tận dụng mọi khía cạnh để gia tăng thêm tính nhân bản vào dịch vụ của mình. Tôi nghĩ, dựa vào chiêu bài này công ty Quốc Cảnh có bán toàn bộ khu Lam Cảnh cũng không khó.

Sở Phàm khẳng định nói.

- Tiểu Sở, anh phân tích từng vấn đề thật là quá giỏi. Ý tưởng cũng toàn diện, nghe xong khiến cho người ta có cảm giác hiểu ra nhiều điều. Vậy việc tiêu thụ khu Lam Cảnh lần này anh có đồng ý giúp đỡ bên cạnh tôi không?

Đại tiểu thư chớp chớp mắt, hỏi.

Sở Phàm nhìn khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn hoàn mỹ vạn phần của đại tiểu thư, nói:

- Bên cạnh đại tiểu thư có nhiều người như vậy, chỉ sợ đại tiểu thư không dùng được tôi thôi.
- Những người bên cạnh tôi thì nói làm gì, nếu mà giỏi như thế thì đã không để tình trạng hai tháng mới bán được hơn trăm căn phòng. Thật là tức chết đi được!

Đại tiểu thư nói xong, đôi mắt long lanh lại nhìn vào Sở Phàm, nói:

- Tiểu Sở, chẳng lẽ anh không muốn giúp tôi?
- Muốn chứ, muốn chứ. Chẳng lẽ đại tiểu thư không hiểu lòng tôi?

Sở Phàm nhìn đôi mắt u oán của Đại tiểu thư, cảm thấy trái tim mình cũng tan nát.

- Hừ, tâm ý của anh không nói ra thì ai biết được?

Đại tiểu thư hừ một tiếng, tuy nhiên trên mặt lại lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ. Sở Phàm giật mình, lời này đại tiểu thư nói ra hình như có chút thâm ý, khiến cho người ta nghe xong có cảm giác Haizz, không nói rõ được!

Sở Phàm nhìn đại tiểu thư cười, trong lòng lại thấy lo lắng, hần âm thầm quyết định, về sau nhất định phải làm đại tiểu thư cười, luôn luôn nở nụ cười xinh đẹp như vậy.

Đêm đã khuya, Sở Phàm và Đại tiểu thư cô nam quả nữ ở chung một phòng, mà lại là phòng của đại tiểu thư, điều này khiến cho người ta cảm thấy khó tin. Nếu cho nhị tiểu thư hoặc dì Mi nhìn thấy, nhất định sẽ rất ngạc nhiên cho mà xem.

Nhưng lúc này, Sở Phàm và Đại tiểu thư vẫn đang vô tư thoải mái nói chuyện, luôn luôn có những nụ cười hiểu ý. Tất cả nhìn qua đều cực kì ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến người ta không đành lòng đi đến quấy rầy!

Để cho Sở Phàm và đại tiểu thư hưởng thụ sự tĩnh lặng ban đêm.

138. Chương 137: Dì Mi Mặc Áo Ngủ.

Sở Phàm thì không sao, nhưng đại tiểu thư là một thiên kim tiểu thư, hơn nữa thân phận hai người lại quá khác biệt, Sở Phàm cảm thấy thế này không được. Hơn nữa kế hoạch tiêu thụ khu Lam Cảnh đã bàn khá ổn rồi, ngày mai chỉ cần theo đó mà thực hiện là được. Vậy nên Sở Phàm nói:

- Đại tiểu thư, đã muộn rồi, tôi vẫn ở trong phòng cô có vẻ không tiện. Tôi nghĩ đại tiểu thư nên đi nghỉ đi, giữ tinh thần cho tốt, ngày mai còn phải làm rất nhiều việc đấy.

Đại tiểu thư nghe thấy thế mới tỉnh lại, nhìn lên đồng hồ, đã gần ba giờ sáng, nói chuyện hăng quá mà quên mất cả thời gian. Nàng thần nhiên cười nói:

- Uhm, vậy anh cũng về phòng nghỉ đi. Mai đi với tôi đến khu Lam Cảnh, được không?

- Được, đại tiểu thư nghỉ sớm đi, con gái mà thức đêm không tốt đâu, đặc biệt với những cô nàng xinh đẹp, thức đêm sẽ ảnh hưởng đến vẻ đẹp đấy.

Sở Phàm cười nói.

- Con người rồi cũng sẽ già, xinh đẹp rồi già đi cũng hết.

Đại tiểu thư nói.

- Đại tiểu thư, trên đời này có một loại vẻ đẹp không thể lấy thời gian để so sánh. Với tôi, cô luôn luôn trẻ trung xinh đẹp.

Sở Phàm nói.

- Anh học ở đâu ra cái loại miệng lưỡi trơn tru thế hả? Ha ha, về nghỉ đi, ngủ ngon.

Đại tiểu thư cười nói.

- Đại tiểu thư ngủ ngon.

Sở Phàm nói xong liền ra khỏi phòng Đại tiểu thư, về phòng của mình.

Sở Phàm cũng rất mệt, về phòng liền ngã xuống giường ngủ, chỉ là trong lòng hắn đang rất kích động, hắn cũng không rõ là vì sao, chỉ biết là kích động. Có lẽ do được ở cùng một phòng với đại tiểu thư, nói chuyện với nàng mà ra vậy. Vì thế Sở Phàm nằm trần trọc trên giường thật lâu mới nhắm mắt ngủ đi được.

Sở Phàm cảm thấy lúc mình gần đi vào giấc ngủ thì nghe thấy tiếng nôn mửa và xả nước ở bên ngoài. Hình như có người đang nôn trong WC ở phòng khách lầu hai. Sở Phàm giật mình tỉnh giấc. Hắn nghe một lúc, đúng là WC bên ngoài có tiếng nước chảy, chắc chắn có người đang trong WC.

Sở Phàm thầm nghĩ, chắc là dì Mi uống rượu về, nửa đêm chạy lên WC nôn rồi. Bởi vì nhà vệ sinh ở phòng khách trừ hắn ra không ai dùng, trong phòng hai tiểu thư đều có nhà vệ sinh, không cần phải ra ngoài. Nghĩ thế Sở Phàm vội rời giường, mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài.

Sở Phàm đến nhà vệ sinh thì thấy đèn đang bật sáng, cửa khép hờ, có thể nhìn thấy dáng người bên trong. Bên trong thì thoảng còn truyền ra tiếng nôn.

Sở Phàm lúc này đã xác định người bên trong là dì Mi. Hắn gọi:

- Dì Mi, là dì Mi hả? Cô làm sao thế?

- Tôi không sao, chỉ là dạ dày khó chịu quá, không tìm được nên phải vào nhà vệ sinh để ới.

Tiếng nói đứt quãng của dì Mi truyền ra ngoài.

Sở Phàm nghe xong đi thẳng vào trong nhà vệ sinh, nhìn Dì Mi đang nôn vào cái bồn cầu, bên trong bồn cầu cũng có một ít chất bẩn mà Dì Mi vừa nôn ra.

Sở Phàm vội vàng đỡ lấy Dì Mi, xả nước bồn cầu, vội hỏi:

- Không sao chứ?

- Tốt mà!

Dì Mi ôm cánh tay của Sở Phàm để đứng dậy, thấy rõ là Sở Phàm, dì Mi nói:

- Là anh hả Tiểu Sở? Làm cho anh tỉnh giấc, thực sự xin lỗi!

Sở Phàm vỗ nhẹ vào lưng dì Mi, nói:

- Đừng nói thế, cô không nên uống nhiều rượu như vậy. Sao rồi, dạ dày còn khó chịu không?

- Sau khi nôn ra thì tốt rồi, cảm ơn anh.

Dì Mi có vẻ yếu ớt đáp.

- Để tôi dìu cô ra, đi thôi, đi bên này.

Sở Phàm nói xong thì dìu dì Mi ra ngồi ở sofa phòng khách tầng hai, rồi đi lấy một chén nước ấm cho cô uống. Dì Mi cầm chén nước thổi thổi, rồi từ từ uống.

Sở Phàm lúc này mới để ý dì Mi đang mặc một bộ áo ngủ trễ ngực màu đen, Sở Phàm có thể trực tiếp nhìn theo cổ áo thấy được cái chỗ vừa trắng lại vừa to của dì Mi – hai bầu ngực!

Cái phần to tròn đó lay động trước mắt Sở Phàm, Sở Phàm thậm chí còn có thể nhìn thẳng qua tà áo, que cái khe “đồi núi” kia để nhìn thấy phần bụng bằng phẳng của cô.

Sở Phàm trong lòng bắt đầu thấy dục hỏa bốc cao. Hắn có thể nhìn bộ ngực trắng nõn của dì Mi gần như vậy, hơn nữa còn có thể động vào. Ý chí của hắn hơi dao động, tay phải như không nghe lời, cứ muốn với tới thân thể của dì Mi, gần, gần gần hơn chút nữa...

Lúc này, dì Mi buông chén nước xuống, Sở Phàm vội vàng thu hồi ánh mắt, nói:

- Ách, uống, uống một chén nữa, uống nhiều nước ấm tốt hơn!

Dì Mi tiếp tục uống, như vậy Sở Phàm lại có thể xem cảnh đẹp. Thằng ranh này muốn nhất cử lưỡng tiện đây mà.

- Ách, không uống nữa, đau đầu quá, tôi về phòng nghỉ đây.

Dì Mi nói.

- Để tôi đỡ cô về!

Sở Phàm nói xong liền nâng dì Mi dậy, dìu về phòng của cô.

Sở Phàm đỡ dì Mi vào phòng, sau đó đặt dì Mi lên giường, hắn còn đắp chăn lên người nàng, nhẹ nhàng nói:

- Dì Mi, nghỉ ngơi cho tốt, ngủ đến mai dậy là không sao rồi!

Sở Phàm nói xong muốn xoay người đi ra thì lúc này, dì Mi lại giữ chặt tay phải hắn. Hắn giật mình, quay đầu nhìn lại, thấy dì Mi cũng đang nhìn hắn, gần như cầu xin nói:

- Tiểu Sở, anh chờ tôi ngủ rồi hãy đi, có được không?

— Đợi tôi ngủ rồi hãy đi!

Sở Phàm nhớ lại những lời dì Mi nói bên tai hắn, chẳng lẽ là thiên ý?

Nhìn ánh mắt u oán của dì Mi, Sở Phàm than thầm một tiếng, nói:

- Được, tôi ngồi bên cạnh cô, cô nghỉ ngơi đi!

Dì Mi nghe vậy cười cười, sau đó nhắm hai mắt lại, vừa ngủ vừa mỉm cười. Hơn nữa, cô vẫn chưa buông cánh tay phải của Sở Phàm ra, cô vẫn ôm tay phải của hắn để ngủ.

Sở Phàm nhìn dì Mi đã nhắm mắt ngủ say. Tuy đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẻ kiều diễm trên mặt cô vẫn chưa có chút dấu vết nào của năm tháng, vẫn xinh đẹp mê người, đặc biệt là khi ngủ mang theo nụ cười mơ màng, giống như một đứa trẻ hồn nhiên vậy!

Tay phải Sở Phàm bị dì Mi ôm, mà hắn cũng không dám làm loạn, bởi vì hắn còn chưa rõ dì Mi đã ngủ chưa. Sợ nhất chính là mình đang làm loạn bị dì Mi thấy được lại mang danh danh đồ thì không tốt.

Vậy nên Sở Phàm cứ thế ngồi, tựa như che chở cho cô. Mà Sở Phàm cũng mệt, bởi thế hắn ngồi, mắt không tự chủ được nhắm lại, nhắm lại rồi thì mí mắt có vẻ như bị ngàn cân đè lên, hắn mơ màng có chút buồn ngủ.

Lúc này, một âm thanh ý ức gì đó đã đánh thức Sở Phàm. Hóa ra dì Mi đã đá văng cái chân, có lẽ Sở Phàm tắt điều hòa, mà thời tiết lại nóng, dì Mi đắp chăn thấy nóng quá liền đạp ra.

Nhưng lúc này Sở Phàm cũng đang ngây ngẩn cả người, bởi vì động tác đá chân của dì Mi là rất lớn, do đó đùi của cô cùng góc áo ngủ đều xóc lên, bộ phận riêng tư nhất của phụ nữ liền lộ ra, cái đùi trắng tròn của dì Mi lộ ra ngoài.

Ánh mắt Sở Phàm bình tĩnh nhìn các bộ phận riêng tư bị lộ rõ của dì Mi. Dì Mi mặc một cái quần lót tơ tằm màu đỏ, lúc này, nó hoàn toàn lộ rõ trước mặt Sở Phàm, đồi núi cao lớn trập trùng, khu rừng đen rậm rạp bị che kín không lộ ra hết....Tất cả đều nguyên thủy hấp dẫn.

Sở Phàm miệng lưỡi khô khốc, dục hỏa thiêu đốt, bụng cực kỳ khó chịu, Đồng Tử công bùng nổ, quần lót dựng đứng!!!

Hắn đột nhiên hít một hơi thật sâu, khiến cho đầu óc thanh tỉnh lại, hắn khó khăn quay mặt đi, nhìn dì Mi như đã ngủ say, nhẹ nhàng gọi:

- Dì Mi, dì Mi, dì Mi...

Không có phản ứng, một lúc sau cũng không có.

Hơn nữa mũi dì Mi còn phát ra tiếng hít thở đều đặn, Sở Phàm xác định, dì Mi đã ngủ say.

Dì Mi vẫn ôm tay phải của hắn ngủ, nhưng lại dùng ngực của mình đè lên tay của Sở Phàm. Tay phải của hắn vừa động đậy, liền cảm nhận được bộ ngực no đủ căng tròn mềm mại của cô.

Điều này, lại khiến cho dục hỏa trong lòng Sở Phàm bùng cháy.

Hắn nhẹ nhàng rút tay phải của mình ra khỏi ngực dì Mi, vai áo ngủ của cô lại tuột khỏi vai, vì thế một bên ngực lộ ra, lại có một điểm đỏ tươi như ẩn như hiện, cực kỳ mê người.

Tay phải Sở Phàm run rẩy, nắm lấy bộ ngực của dì Mi. Rốt cục, cảm giác cầm một được một thứ gì đó to tròn, no đủ, mềm mại đàn hồi truyền khắp bàn tay Sở Phàm. Hắn thật không nghĩ tới, mong ước tha thiết nhất của mình lại được đáp ứng sớm đến vậy. (Ước gì mình được như anh ấy – DG)

Sở Phàm cố sức nắm vào cái chỗ mềm mại kia, đặt hai tay lên ngực của dì Mi, cảm thụ được sự tuyệt vời của xuân quang.

Lúc này, Sở Phàm cảm thấy mình đã mất đi lý trí, cánh cửa đến khu cấm địa của dì Mi đang mở rộng, tạo thành một sự hấp dẫn cực kỳ lớn với hắn, trong đó còn như tỏa ra một mùi hương mãnh liệt, cực kỳ mê người, khiến hắn không tự chủ được.

Sở Phàm chậm rãi cúi đầu xuống cánh cửa cấm địa của dì Mi. Hắn muốn ngửi mùi thơm của khu vực này, mùi hương đó như đang mời gọi hắn, bày ra trước mắt hắn cảnh xuân vô hạn.

Sở Phàm nhắm hai mắt, hắn đã đến gần khu cấm địa của dì Mi rồi. Hắn say sưa hít lấy, cảm nhận lấy hương vị nữ tính lan tỏa từ nơi tối mật của nữ nhân. Mùi hương pha lẫn với một chút nước tiểu đường như là một loại chất xúc tác tình dục. Cả người Sở Phàm trở nên khô nóng dị thường, khiến hắn không thể tự chủ được.

Tay trái hắn vuốt ve theo đôi chân trơn nhẵn của dì Mi, sờ đến bắp đùi, rồi sau đó, bàn tay của Sở Phàm tiến tới khu vực tam giác thần bí....

Lúc này, hắn lại nghe thấy dì Mi đang ngủ say ưm một tiếng, hơi xoay người, hai chân chồng lên nhau, kẹp chặt tay trái Sở Phàm!

Biến cố xuất hiện làm cho Sở Phàm tỉnh táo lại, hắn liếm môi, nuốt nước miếng, vẫn không nhúc nhích. Hắn sợ chỉ khẽ động đây cũng làm dì Mi tỉnh dậy. Mà lúc này hắn cũng không biết dì Mi đang tỉnh hay ngủ. Hắn cũng không có dũng khí để thử xem dì Mi đã ngủ thật hay chưa.

Sau một hồi lâu, dì Mi vẫn không có động tĩnh gì khác, hô hấp vẫn đều đều, mắt nhắm, dường như vẫn còn đang trong mộng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ còn có thêm một nét cười, có lẽ đang ở trong mộng đẹp.

Nhưng, hai chân dì Mi vẫn còn đang kẹp chặt tay trái Sở Phàm, mà khiến cho máu của Sở Phàm muốn dâng trào chính là, tay trái của hắn đang để ở đúng khu tam giác của dì Mi. Hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được sự ấm áp mà khu vực kia truyền đến.

Sở Phàm cắn chặt răng, tự trấn tĩnh, sau đó hắn từ từ rút tay mình ra khỏi hai chân dì Mi. Trong lúc rút ra tay hắn hơi gấp lại, cánh tay chạm vào cùng khu vực thần bí giữa hai chân của dì Mi. Thật sự là một cảm giác kích thích kì diệu!

Nhìn dì Mi ngủ, nhìn thân thể thành thực thướt tha của cô, Sở Phàm tự nhiên cảm thấy kích thích tột độ. Hắn thậm chí muốn làm một vài hành động điếm cuồng, nhưng bây giờ, hắn dùng sức néo chính mình, cảm giác đau đớn khiến hắn thanh tỉnh. Hắn nhìn dì Mi, thì thào một tiếng:

- Dì Mi, ngủ ngon, nghỉ ngơi cho tốt nhé.

Sau đó đắp lại chăn cho dì Mi rồi xoay người ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Trở lại phòng, việc đầu tiên là Sở Phàm thay quần lót. Có lẽ là do hormone nam tính trên người hắn có quá nhiều. Đương nhiên, nếu không phải thân thể dì Mi quá hấp dẫn, hắn cũng sẽ không bị như vậy!

Sở Phàm nằm trên giường, không hề thấy buồn ngủ. Màn hương diễm trong phòng dì Mi vẫn tràn ngập trong đầu hắn, tay hắn như vẫn còn giữ lại cảm giác của bộ ngực mềm mai căng tròn, mà cái mùi hương của khu vực riêng tư thần bí của dì Mi càng kích thích thân thể hắn nhiều hơn. Hắn biết, cả đời này hắn vĩnh viễn không quên được mùi hương cực kì hấp dẫn ở cấm khu của cô.

Vừa rồi Sở Phàm nếu không có lý trí, phóng túng một chút, rất có thể hắn vẫn còn đang ở trong phòng dì Mi, hơn nữa còn ở trạng thái khóa thân luôn. Hắn hoàn toàn có cơ hội chiếm lấy dì Mi. Nhưng mà, đến phút cuối hắn lại chọn bỏ đi, bởi vì, cho dù hắn muốn, hắn cũng muốn dì Mi tự mình cam tâm tình nguyện.

Khi đó, dì Mi mới có thể phô ra toàn bộ thân thể hoàn mỹ cho hắn xem, mới có thể mang lại cho hắn khoái cảm đến cực độ.

Lời dịch giả:

Đây là chương YY đầu tiên của bộ này mà em dịch, có vẻ lão tác giả biết rất nhiều thứ: Y tế, Kiến trúc, giờ là cả vấn đề TD nữa, em sợ lão ấy rồi!!!!!! Dịch xong chương này em cũng ngắt vài lần và mất một cơ số máu, huhu.

Phần dưới đây không có nội dung của truyện, em xin chân thành cảm ơn độc giả nào hảo tâm tiếp máu cho em.

139. Chương 138: Sự Bổ Nhiệm Của Đại Tiểu Thư.

Sở Phàm thấy dì Mi đi xuống không tự chủ được nhớ tới chuyện đêm qua, trong lòng hấn rung động. Hấn thấy mắt dì Mi lóe lên một tia khác thường, ánh mắt này có chứa một nụ cười giả tạo mà quyến rũ, khiến cho người ta khó mà biết được hàm nghĩa của nó.

“Chẳng lẽ đêm qua dì Mi không ngủ, khi mình làm mấy cái kia là cô ấy vẫn tỉnh? Nếu vậy thì đêm qua mà mình có abc xyz gì thì chắc cô ấy đều biết?” Nghĩ vậy Sở Phàm toát mồ hôi lạnh, tuy nhiên hấn vẫn cố giữ hi vọng là lúc ấy hấn đã thử qua dì Mi, phát hiện dì Mi hô hấp đều, kêu vài tiếng cũng không tỉnh, giống như đã ngủ say.

- Dì Mi, dì tỉnh rồi à? Tối qua sao lại uống say thế?

Đại tiểu thư nhìn dì Mi nói.

- Đã lâu rồi chưa uống, cũng không ngờ hôm qua say thế. Tất cả là do Tiểu Sở. Dì nhớ rõ tối qua chơi xúc xắc hấn ăn gian. Chém rõ lắm nên dì mới bị uống thật nhiều bia.

Dì Mi tức giận nói.

Sở Phàm gãi gãi đầu, tối qua hấn quả thật có cố tình nhắm vào dì Mi. Cô say rượu cũng có liên quan trực tiếp đến hấn, hấn nói:

- Dì Mi, tôi chịu trách nhiệm. Nếu dì có quở trách gì tôi cũng chịu tất.

- Trách chứ cái gì, nhưng thật ra tôi có ý này, sau này có việc gì nhờ cậu thì cậu phải giúp đỡ nha.

Dì Mi nũng nịu cười nói.

“Giúp đỡ? Hắc hắc, đó là đương nhiên. Nếu là phương diện kia thì tôi càng toàn lực giúp đỡ, đảm bảo cô hài lòng!” Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ, nhưng miệng lại nói:

- Nhất định, nhất định!

- Có lời này của cậu là được rồi. Mà đúng rồi, hai người đang làm gì thế?

Dì Mi hỏi.

- Cháu đang bàn luận với Tiểu Sở về việc kinh doanh khu Lam Cảnh.

Đại tiểu thư đáp.

- Hả, thật nhìn không ra Tiểu Sở cũng có năng lực này! Được rồi được rồi, hai người nói tiếp đi, tôi không biết gì về việc này hết. Đúng rồi, Tiểu Vân chưa dậy phải không?

Dì Mi hỏi.

- Hôm nay là cuối tuần, không phải đi học, nên cứ để bọn nó ngủ đi dì ạ.

Đại tiểu thư nói.

- Được, vậy mọi người cứ nói đi. Dì đi ăn đã, tối qua bị ới nhiều. Sáng dậy giờ có chút đói.

Dì Mi nói xong liền đi vào nhà bếp.

Đặt trên bàn cẩm thạch là một bản vẽ, đó là bản thiết kế quy hoạch của khu Lam Cảnh, đại tiểu thư cùng Sở Phàm đang bàn luận về vấn đề trang trí bên trong khu nhà.

- Tiểu Sở, phương án cụ thể đã xong rồi, để tôi đưa anh đến công ty. Triệu tập người của công ty lại, hôm nay kêu gọi mọi người bắt đầu trang hoàng trung tâm khu Lam Cảnh.

Đại tiểu thư nói.

- Được, chúng ta bây giờ đi!

Sở Phàm nói.

- Để tôi chào dì Mi một tiếng đã.

Đại tiểu thư nói xong liền vào phòng bếp tạm biệt dì Mi, sau đó cùng Sở Phàm đi đến tòa nhà Quốc Cảnh.

Trên đường tới công ty, đại tiểu thư đã gọi cho người phụ trách tiêu thụ khu Lam Cảnh là Hạ Băng cùng với quản lý dự án là Lưu Trung, bảo bọn họ đến công ty có việc quan trọng.

Đến tòa nhà Quốc Cảnh, đại tiểu thư dẫn Sở Phàm đi vào bên trong. Đây là lần đầu tiên Sở Phàm đi vào trong tòa nhà huy hoàng lộng lẫy này, cũng là lần đầu tiên đi vào văn phòng của đại tiểu thư.

- Đây là nơi tôi làm việc, anh cứ ngồi đi, đợi Hạ Băng và Lưu Trung đến đây đã.

Đại tiểu thư nói.

- Oa, văn phòng đại tiểu thư thật là đẹp!

Sở Phàm nhận chén trà của đại tiểu thư đưa tới, nói.

- Thật ra đôi khi ngồi ở đây cũng rất buồn chán.

Đại tiểu thư thản nhiên nói.

“Buồn chán? Đây chính là khu quản lý phụ trách khu vực Hoa Bắc của công ty Quốc Cảnh mà. Có không biết bao nhiêu người muốn vào đây mà không vào được. Đại tiểu thư lại nói là buồn chán” Sở Phàm trầm nghĩ, có lẽ ở vị trí này cũng bị áp lực rất lớn.

Lúc này, có ai đó gõ cửa. đại tiểu thư đi ra mở, thì có hai người nam nữ tiến vào.

Người nữ hơn ba mươi tuổi, xinh đẹp thành thực, mắt lộ vẻ khôn khéo, còn nam thì khoảng bốn mươi tuổi, chững chạc từng trải, mặc một bộ vest thể hiện được thân phận của mình.

- Đại tiểu thư, tìm chúng tôi có việc gì vậy?

Hai người nam nữ này sau khi tiến vào thì hỏi.

- Để tôi giới thiệu một chút, vị này là Hạ Băng, quản lý bộ phận bán hàng. Còn đây là Lưu Trung, quản lý dự án.

Đại tiểu thư nói xong thì chỉ tay vào Sở Phàm, nói tiếp:

- Vị này là Sở Phàm, sau này là đồng sự của hai người, đồng thời việc tiêu thụ khu Lam Cảnh từ nay về sau do anh ta toàn quyền quyết định. Mong cô Hạ Băng hết sức hợp tác thật tốt với Sở Phàm.

Hạ Băng cùng Lưu Trung nghe vậy đều cả kinh, bây giờ bọn họ mới thật sự đánh giá Sở Phàm. Bọn họ nhìn thế nào cũng không thấy Sở Phàm có một tí tẹo năng lực gì, vậy tại sao đại tiểu thư lại tin nhiệm hắn, muốn đem việc tiêu thụ khu Lam Cảnh giao lại cho hắn chứ?

Trong đó phải nói đến Hạ Băng đang cực kì không thoải mái. Đại tiểu thư làm vậy ít nhiều cũng là nhắm vào cô. Việc khu Lam Cảnh đang bị ế hàng, cô là quản lý thì không thể trốn tránh trách nhiệm bởi vậy nếu nói vị Sở Phàm này có khả năng giải quyết vấn đề thì chắc chắn cô sẽ không hề có chút thành kiến, sẽ hết sức phối hợp. Nhưng mà, Sở Phàm có khả năng làm được điều đó sao?

Sở Phàm đối với việc bổ nhiệm của đại tiểu thư cũng cảm thấy khó tin, bởi vì chức vị của hắn chẳng phải là vượt qua Hạ Băng sao? Việc xảy ra bất thành lình như vậy, hắn lại không có thời gian chuẩn bị, tự dưng lại nói trước mặt Hạ Băng cùng Lưu Trung như vậy, trong lòng quản lý tiêu thụ khu Hoa Bắc là Hạ Băng thật không dễ chịu đâu.

Kỳ thật Sở Phàm tự nguyện trợ giúp đại thư cũng không phải là ham quyền chức gì, chỉ là do hắn thích, hắn vui. Nhưng đại tiểu thư bất thành lình lại bổ nhiệm khiến hắn thật không biết phải làm sao.

Hắn bình tĩnh lại, khẽ cười nói:

- Ha ha, quản lý Hạ, quản lý Lưu, thật ra tôi cũng chỉ đưa ra ý kiến thôi. Sau này mọi người cùng nhau cố gắng, tìm ra lời giải bài toán tiêu thụ khu Lam Cảnh, giúp đại tiểu thư bỏ được nỗi lo trong lòng. Đây là tâm nguyện lớn nhất của tôi.

Hạ Băng và Lưu Trung nghe thấy thế cũng cười cười, nói vài lời khách sáo với Sở Phàm.

140. Chương 139: Chiến Lược Của Sở Phàm.

- Sở Phàm đối với việc tiêu thụ khu Lam Cảnh có một vài ý tưởng. Vì vậy tôi mới mời anh ấy về làm phụ trách việc tiêu thụ khu Lam Cảnh. Dù sao việc tiêu thụ được hết chỗ hàng ế ở khu Lam Cảnh cũng là việc quan trọng nhất của công ty.

Hạ Băng đảm nhiệm công việc này cũng đã nhiều năm, đương nhiên là hiểu được những lời đại tiểu thư nói. Do đó cô nói:

- Đại tiểu thư cứ yên tâm. Sau này tôi sẽ phối hợp làm việc với Sở tiên sinh. Tôi cũng đang rất mong có thể bán được chỗ hàng ế ở Lam Cảnh đi. Nếu bán được thì việc gì tôi cũng sẽ làm.

- Ha ha, quản lý Hạ nói vậy là tốt rồi, mục đích của chúng ta là giống nhau, đều muốn tìm ra lời giải cho bài toán khu Lam Cảnh. Năng lực của tôi cũng không cao, kế hoạch cụ thể cũng là do bàn bạc với đại tiểu thư mà có.

Sở Phàm khiêm tốn nói, đồng thời cũng khéo léo nâng cao uy tín đại tiểu thư.

- Tiểu Sở, anh cũng đừng quá khiêm tốn, mau nói kế hoạch ra cho mọi người nghe đi.

Đại tiểu thư nói.

- Đầu tiên, điểm giao dịch của khu Lam Cảnh không nên đặt tại cao ốc Phú Lệ, mà là đặt trực tiếp ở khu Lam Cảnh. Vị trí của điểm giao dịch này mời mọi người xem trong bản vẽ.

Sở Phàm nói xong đã trải bản vẽ ra bàn nói tiếp:

- Chúng ta nên sửa lại hội trường của khu Lam Cảnh để làm thành điểm giao dịch mới này. Bởi vì chúng ta không có đủ thời gian để xây một cái mới.

Hạ Băng và Lưu Trung đều chăm chú lắng nghe lời nói của Sở Phàm, hẳn nói tiếp:

- Quản lý Lưu, nhiệm vụ của anh là phải hoàn thành điểm giao dịch mới trong vòng 3 ngày. Không cần biết tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần sau 3 ngày phải hoàn thành, chỉ là việc sửa lại hội trường của khu Lam Cảnh thôi mà.

- Được, việc này không khó. Để tôi gọi anh em, làm tăng ca. Tôi nghĩ không cần đến ba ngày cũng có thể xong.

Lưu Trung nói.

- Tốt, tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ, điểm giao dịch mới nhất định phải đẹp, sang trọng, nguy nga tráng lệ.

Sở Phàm nói.

- Được, tôi biết rồi, kế hoạch sửa chữa cụ thể tôi sẽ gọi nhân viên thiết kế làm. Ba giờ sau là có bản thiết kế, sau đó chiều nay là có thể bắt đầu làm được rồi.

Lưu Trung nói.

- Còn nữa, bên trong tiểu khu Lam Cảnh phải xây một nhà trẻ song ngữ. Nhà trẻ này đương nhiên không phải làm gấp, tuy nhiên anh cũng phải bắt đầu tính sẵn đi, chỗ nào trong tiểu khu thích hợp để xây nhà trẻ. Việc xây nhà trẻ đợi sau khi sửa xong điểm giao dịch thì bắt đầu làm thiết kế và phải làm thật nhanh.

Sở Phàm nói.

Lưu Trung nghe thấy vậy liền nhìn đại tiểu thư. Vì việc xây nhà trẻ nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, nhưng mà bản thiết kế của khu Lam Cảnh cũng không có nói đến vấn đề này. Do đó Lưu Trung mới nhìn đại tiểu thư, hỏi xin ý kiến.

Đại tiểu thư hiểu được Lưu Trung nhìn mình có ý gì. Tuy nhiên nếu nàng đã nói là muốn giao việc tiêu thụ khu Lam Cảnh cho Sở Phàm thì phải tin hẳn. Quan trọng hơn là cho hẳn một chút uy tín. Đây gọi là dùng người thì không được nghi ngờ, nghi ngờ thì không nên dùng. Vậy nên đại tiểu thư nói:

- Sở Phàm đã tiếp quản toàn bộ việc tiêu thụ khu Lam Cảnh. Như vậy anh ấy có sắp xếp gì thì mọi người nên làm theo. Mọi người nên hỗ trợ anh ấy.

- Vâng! Sở tiên sinh, việc ngài giao phó tôi sẽ làm ngay. Thiết kế cụ thể sau khi có tôi sẽ cho ngài xem, xem có thích hợp hay không.

Lưu Trung nghe đại tiểu thư nói vậy thì không dám chậm trễ, vội vàng nói.

- Được, giờ nên lo về vấn đề sửa sang điểm giao dịch đi. Điểm giao dịch mới này phải mang được một luồng gió mới, đồng thời cũng phải làm nổi lên ý tưởng.

Sở Phàm nói.

- Được, tôi nhớ rồi! Đại tiểu thư, Sở tiên sinh. Nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin phép đi làm thiết kế điểm giao dịch mới. Đại tiểu thư, Sở tiên sinh, thiết kế xong tôi sẽ mang cho hai người xem.

Lưu Trung nói.

- Được, vậy anh đi trước đi.

Sở Phàm nói.

Sau đó Lưu Trung tạm biệt đại tiểu thư và Sở Phàm rồi đi ra khỏi văn phòng đại tiểu thư.

Sở Phàm nhìn Hạ Băng, lúc này hẳn mới nhận ra vị quản lý này cũng khá xinh đẹp, cao gầy, mày liễu, mũi đẹp, mặt trái xoan, khiến cho người ta cảm giác xinh đẹp thành thực. Mà cô cũng đã hơn ba mươi tuổi nên càng tỏa ra vẻ chừng chạc, từng trải. Tuy nhiên cô lại mặc một bộ đồ công sở khiến người ta có cảm giác khô khan, trong mắt lộ ra vẻ khôn khéo.

“Còn trẻ như vậy mà đã làm quản lý tiêu thụ của khu Hoa Bắc, xem ra cô Hạ Băng này cũng không đơn giản. Dù sao thì vị trí quản lý tiêu thụ của công ty Quốc Cảnh không phải ai cũng có thể làm được. Việc khu Lam Cảnh bị ế có lẽ do ảnh hưởng của tài chính quốc tế.” Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ, đồng thời trong miệng cũng nói:

- Quản lý Hạ, bây giờ chúng ta bắt đầu bàn về việc tiêu thụ khu Lam Cảnh.

Hạ Băng nghe Sở Phàm nói vậy liền chăm chú nghe Sở Phàm nói.

- Việc tiêu thụ khu Lam Cảnh tôi có một vài đề nghị. Đầu tiên, sau khi điểm giao dịch mới hoàn thành, phải đổi người giới thiệu, hoặc huấn luyện họ lại một lần nữa. Tôi đã vào điểm giao dịch khu Lam Cảnh tại cao ốc Phú Lệ rồi. Người giới thiệu ở đó cả về mặt lẫn tinh thần đều không tốt, mà thái độ làm việc cũng không được đến 200% nhiệt tình. Tôi yêu cầu là phải dùng đến 200% nhiệt tình chứ không phải 100%.

Thứ hai, việc giới thiệu khu Lam Cảnh phải thay đổi. Lời giới thiệu mới phải lấy kiến trúc của khu Lam Cảnh, chủ đề con người hòa hợp với tự nhiên, nắm nguyên tắc lớn: sự thống nhất của bên trong với môi trường bên ngoài, công trình thống nhất với tự nhiên, môi trường kết hợp với công năng sử dụng, bài trí đi cùng với khả năng sử dụng thực tế, môi trường kết hợp với con người để làm nội dung chủ yếu. Ngoài ra việc khu Lam Cảnh trong vườn có vườn, ngoài cảnh có cảnh, có hồ bao quanh cả hai bên nam bắc, các tòa nhà như trên mặt nước,... tất cả đều phải đề cập đến, còn giới thiệu cả về nhà trẻ sắp xây dựng nữa.

Thứ ba, cô đi tìm một công ty phát tờ rơi, cùng với bọn họ đi phát tờ rơi. Trong vòng ba ngày liên tục kể từ hôm nay, liên tục phát tờ rơi trên toàn thành phố, đặc biệt là khu dân cư phía tây. Nội dung tờ rơi sau ba ngày sẽ được xem xét lại. Còn nữa, cô liên hệ với “Kinh Hoa thời báo”, “Kinh thành táo báo”, cùng một số báo lớn khác, từ ngày mai trở đi, trong vòng ba ngày liên tục đăng quảng cáo, mỗi ngày lại sửa một lần. Mục đích của chúng ta là khiến cho mọi người thấy giá nhà đang tăng trở lại, khiến họ cảm thấy áp lực.

Thứ tư, cô đi làm 3.000 tấm thẻ Vip, sau đó đưa 3.000 tấm thẻ Vip này cho những người thuê nhà lâu năm của công ty. 3.000 tấm thẻ này nhất định phải gửi đi hết, hơn nữa còn cho những người này biết, 10h sáng ngày 25 đến điểm giao dịch mới, và nếu họ muốn mua nhà, thì tấm thẻ Vip trong tay họ có thể đổi thành 5.000 nhân dân tệ. Việc này mong quản lý Hạ tự mình đi làm giúp cho.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Được, Sở tiên sinh yên tâm. Tôi sẽ tự mình làm việc này.

Hạ Bằng đặt bút trên quyển sổ ghi chép, miệng nói.

- Về phần nội dung tờ rơi, quảng cáo của báo chí có thể thảo luận cụ thể. Tóm lại, nó gồm ba điểm lớn: Thứ nhất là giá của khu Lam Cảnh tăng từ 14.000 một mét vuông lên thành 15.000.

Hạ Bằng nghe vậy trong lòng hơi kinh hãi. Cô không ngờ rằng Sở Phàm lại tăng giá khu Lam Cảnh. Giá hiện nay còn không bán được, nay tăng giá thì liệu có bán được không? Tuy vậy Hạ Bằng vẫn tiếp tục nghe Sở Phàm nói:

- Thứ hai, ngoài việc quảng cáo nói đến giá cả nhà đất đang tăng dần lên, còn phải tung ra một số lời đồn, là hôm nay giá 15.000 một mét vuông, nhưng mai có thể tăng lên tới 16.000. Thứ ba, quảng cáo rằng, từ ngày 22, tức là hôm nay, toàn bộ hoạt động của điểm giao dịch khu Lam Cảnh đều tạm dừng. Ba ngày sau là ngày 25, bắt đầu làm việc lại tại điểm giao dịch mới. Đồng thời chúng ta cung cấp dịch vụ xe buýt miễn phí cho người không có xe tới điểm giao dịch mới. Lộ trình tuyến xe buýt này có thể bàn bạc sau.

Sở Phàm nói xong, từ từ thở ra.

Hạ Bằng ghi ghi chép chép, sau đó bảo:

- Tôi lo chúng ta quảng cáo làm cho giá nhà bắt đầu tăng lên, lại có một công ty khác đem giá nhà của mình giảm đi. Liệu việc làm ăn có thể bị người ta cướp mất không?

- Không đâu, tôi bảo đảm, chúng ta đưa ra việc tăng giá thì các công ty địa ốc khác sẽ án binh bất động, không đây ba ngày sau họ cũng sẽ tăng giá nhà lên, bởi vì giá nhà đất cũng đang tăng trở lại. Những người phát triển thị trường không hề ngu ngốc, bọn họ cũng biết việc giá nhà đất tăng dần lên là sự thật, mà chúng ta là đi trước một bước, tuyên truyền khắp nơi, hơn hẳn các công ty địa ốc khác. Như vậy chúng ta sẽ chiếm được tiên cơ, giữ được thị trường.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Hạ Bằng nghe vậy gật gật đầu. Nghe xong những lời Sở Phàm nói cô bắt đầu thấy kính trọng hẳn vài phần, âm thầm bội phục. Bởi vì những điều Sở Phàm đưa ra đều là những ý kiến mới, nhìn xa trông rộng, thể hiện có tư duy buôn bán cực kỳ nhạy bén.

“Khó trách đại tiểu thư lại tín nhiệm anh ta đến vậy, giao việc tiêu thụ khu Lam Cảnh cho anh ta. Người này quả là thâm tàng bất lộ!” Hạ Bằng thầm nghĩ.

- Còn gì nữa không nhỉ? Chúng ta bây giờ phải tranh thủ thời gian, làm việc phải nhanh. Nếu quản lý Hạ không còn vấn đề gì nữa thì nên làm theo những lời tôi vừa nói.

Sở Phàm bình tĩnh nói.

Hạ Bằng lúc này trong lòng tràn đầy nhiệt tình làm việc. Việc khu Lam Cảnh ế hàng hai tháng nay đã như một tảng đá đè ép làm cô không thở nổi. Không ngờ Sở Phàm đột nhiên tham gia làm cô như thấy được ánh sáng ở cuối đường hầm. Vì thế cô đứng lên nói:

- Được, tôi đi làm ngay. Đại tiểu thư, Sở tiên sinh, tôi đi trước.

Đại tiểu thư gật đầu, nhìn Hạ Bằng ra khỏi văn phòng nàng.

- Tiểu Sở, thật không tồi, ngay lập tức gây dựng được uy tín, khiến cho người luôn tự cao như Hạ Bằng cũng kính trọng anh vài phần.

Đại tiểu thư cười nói.

- Tôi không quan tâm cô ấy thấy thế nào, tôi chỉ hy vọng cô ấy có thể làm tốt những việc mà tôi giao. Thành hay bại là do mấy việc này cả.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Tiểu Sở, tôi tin anh!

Đại tiểu thư thâm tình nhìn Sở Phàm, kiên định nói.

Sở Phàm trong lòng nóng lên, dâng lên một cảm giác ấm áp. Đại tiểu thư nói khiến cho hắn thấy vô cùng tự tin, hắn nói:

- Thật ra lúc này chỉ cần quảng cáo thật tốt, tuyên truyền ra bên ngoài những yêu cầu của tôi, như vậy việc tiêu thụ khu Lam Cảnh sẽ thành công.

- Yên tâm đi, bộ phận kế hoạch của công ty ta rất xuất sắc, chờ họ làm ra kế hoạch quảng cáo cụ thể đi.

Đại tiểu thư tự tin cười nói.

Sở Phàm cũng cười. Hắn thầm quyết định, công việc tiêu thụ khu Lam Cảnh bây giờ không thể có sai sót, nhất định phải đúng theo kế hoạch. Nếu không, áp lực của đại tiểu thư sẽ ngày càng lớn, bởi vì nàng đã tự ý giao toàn bộ việc quản lý tiêu thụ cho mình. Nếu sai thì thật là phụ lòng đại tiểu thư.

Sở Phàm nghĩ trong lòng, tay đã nắm thật chặt.

141. Chương 140: Dạ Tiệc Của Lâm Phi Dật.

11h sáng, ba mỹ nữ là nhị tiểu thư, Trầm Mộng Lâm và Tô Phi mới uể oải rời giường. Các nàng chính là minh chứng cho câu nói, mỹ nữ thì phải ngủ dậy muộn.

Theo như quan điểm này, các nàng hoàn toàn có tư cách để ngủ thẳng đến tối hay thậm chí là cả sáng hôm sau mới dậy. Chỉ là do bụng các nàng kháng nghị. Dù sao thì mỹ nữ chứ không phải là tiên nữ, vẫn phải trải qua khói lửa cuộc đời, hay nói thẳng ra là vẫn biết đói.

Ba mỹ nữ này ngủ dậy đều mặc quần đùi bó sát có đai đeo nhỏ, tạo thành một cảnh vô cùng là xuân sắc. Nếu Sở Phàm có ở đây khẳng định sẽ mở rộng tầm mắt, thậm chí quá đã.

Ba người nhị tiểu thư đánh răng rửa mặt xong liền xuống nhà ăn sáng. Nhị tiểu thư vào phòng khách thấy dì Mi đang ngồi ở sofa đọc báo. Nàng cười hỏi:

- Oa, dì Mi, dì dậy sớm thế?

- Hà hà, là do đói quá nên tỉnh. Tối hôm qua dì uống say, về ngủ đến nửa đêm phải chạy vào WC để nôn, sáng nay thấy đói, nên phải dậy để ăn.

Dì Mi nói.

- Dì Mi, tối hôm qua là do Tiểu Ngọc Ngọc đồ xúc xắc quá giỏi. Hơn nữa có vài lần dì định gọi số hắn đã kêu mở, sau đó dì lại uống rượu, cho nên việc này chính là do Tiểu Ngọc Ngọc gây ra.

Nhị tiểu thư cười nói.

- Đúng rồi, tối hôm qua cháu cũng cảm thấy Sở ca ca là cố ý nhắm vào dì Mi. Sở ca ca thật là đáng giận, dám làm cho dì Mi say.

Trầm Mộng Lâm cũng ở bên cạnh thêm mắm thêm muối.

Dì Mi thần nhiên cười, nói:

- Ba con bé này công kích tập thể Tiểu Sở, có phải là muốn mượn tay dì Mi để phạt Tiểu Sở không?

- Không phải, chỉ là bọn cháu không quen nhìn tiểu hòa thượng này bắt nạt dì Mi nên mới nói vậy.

Tô Phỉ cũng cười nói.

- Ba con bé này sao lại xưng hô với Tiểu Sở khác nhau thế? Ha ha, yên tâm đi, dì Mi sẽ không bỏ qua cho hần đâu.

Dì Mi cười nói.

- Thật sao, nếu vậy chi bằng chúng ta thừa lúc Tiểu Ngốc Ngốc chưa dậy, thảo luận biện pháp trừng phạt hần đi.

Nhị tiểu thư nóng lòng nói.

- Tiểu Vân, chỉ sợ kế hoạch của cháu phải bỏ đi rồi. Sáng nay Tiểu Sở đã đi ra ngoài từ sớm rồi.

Dì Mi nói.

- Hả? Tiểu Ngốc Ngốc ra ngoài? Đi sớm vậy sao?

Nhị tiểu thư hỏi lớn.

- Uhm, không chỉ có hần, mà còn cả Tiêm Tiêm nữa. Hai người đó đi cùng nhau, là vì chuyện của công ty đó mà.

Dì Mi nói.

- Vì chuyện công ty? À, cháu biết rồi, tỷ tỷ cùng Tiểu Ngốc Ngốc chắc chắn là đi thảo luận về kế hoạch tiêu thụ khu Lam Cảnh.

Nhị tiểu thư nói.

- Coi như hần gặp may. Tuy nhiên chúng ta vẫn có thể tính trước, sau đó chờ tiểu hòa thượng về thì thực hiện, vậy mới hay đó.

Tô Phỉ nói.

- Đúng rồi, Phỉ Phỉ nói không sai. Tuy nhiên tớ nghĩ dì Mi đã có kế hoạch trừng phạt Tiểu Ngốc Ngốc rồi, đúng không hả dì Mi?

Nhị tiểu thư nũng nịu hỏi.

Dì Mi thở dài, tức giận nói:

- Haizz, xem ra Tiểu Sở gặp phải ba tiểu ma nữ này thật sự là hần bất hạnh rồi.

- Dì Mi, chúng cháu ngoan ngoan thế này sao lại là tiểu ma nữ. Chúng cháu rất ngoan, rất nghe lời mà.

Trầm Mông Lâm bĩu môi nói.

- Được rồi được rồi, là dì nói sai. Được chưa?

Dì Mi gặp mấy cô tiểu quỷ này, không thể không lùi bước.

Lúc này Trương bá đi đến, nói:

- Nhị tiểu thư, bên ngoài có một vị công tử tới tìm.

- Có người tìm cháu ư? Là ai vậy ạ?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Hần tự xưng là Lâm Phi Dật, còn bảo bác báo cho cháu một câu.

Trương bá nói.

- Là hần sao? Hần tới tìm cháu làm gì? Còn dám đến tận cửa, thật là.

Nhị tiểu thư nén giận nói.

- Oa, Tiểu Vân, Bạch mã công tử của trường ta đã tìm tới cửa. Tiểu Vân, bồ sẽ không cự tuyệt, không chịu ra gặp hần chứ?

Tô Phi hỏi.

- Gặp làm gì? Hừ, nhìn thấy hần là tớ lại nhớ đến bộ dạng của hần bị Trần Tuấn Sinh khi dễ. Nhìn là thấy khó chịu rồi.

Nhị tiểu thư nói.

- Được rồi, Tiểu Vân, Lâm Phi Dật sao có thể so được với Trần Tuấn Sinh lúc đó chứ. Lúc đó Trần Tuấn Sinh người đông thế mạnh. Hơn nữa, dù không để ý đến hần cũng phải biết hần đến làm gì chứ.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Tớ biết hần tới làm gì rồi.

Nhị tiểu thư nói.

- Bồ biết? Chuyện gì thế?

Tô Phi hỏi.

- Tối nay hần tổ chức dạ tiệc, mời tớ, ah, còn mời cả các bồ tham gia nữa.

Nhị tiểu thư nói.

- Ah, hóa ra là thế, hần có nói tổ chức ở đâu không? Có gì vui không?

Trầm Mộng Lâm hứng thú hỏi.

- Làm sao tớ biết? Nếu muốn biết thì phải hỏi hần.

Nhị tiểu thư đáp.

- Đã vậy thì, Tiểu Vân, bồ không ra thì để tớ ra nói chuyện với hần, được không?

Trầm Mộng Lâm hỏi.

Nhị tiểu thư nghĩ một lát, nói:

- Được, hay đó.

Vì thế Trầm Mộng Lâm liền ra ngoài, nhìn thấy Lâm Phi Dật ăn mặc đẹp đẽ đứng ở ngoài cửa sắt, bên cạnh là chiếc xe Guinea cao cấp.

Lâm Phi Dật thấy Trầm Mộng Lâm ra vội chào, hỏi:

- Là bạn à? Kỷ Tiêm Vân đâu? Sao bạn ấy không ra?

- Ah, Tiểu Vân đang ở trong nhà vệ sinh, bạn ấy bảo tớ ra hỏi xem có chuyện gì.

Trầm Mộng Lâm tìm bừa một cái cớ, nói.

Trên gương mặt anh tuấn của Lâm Phi Dật lộ vẻ thất vọng, nói:

- Tám giờ tối nay ở quán rượu Lam Điền tớ có tổ chức một bữa tiệc nhỏ, muốn mời Kỷ Tiêm Vân, bạn và Tô Phi đến dự. Mong bạn nói với Tiêm Vân, mời bạn ấy tối nay đi nhé.

- Tiệc tối này có cái gì đặc sắc không? Nếu không có thì chán lắm, đi làm gì.

Trầm Mộng Lâm thản nhiên nói.

- Lần này tớ tổ chức tiệc đã chuẩn bị từ lâu rồi, có rất nhiều tiết mục hay. Đúng rồi, tớ có mang chương trình tối nay đây,

Lâm Phi Dật nói xong liền xoay người đến xe, mở cửa, lấy ra ba chiếc thiệp mời đẹp mắt cùng một tờ chương trình màu lam đưa cho Trầm Mộng Lâm, nói:

- Ba tấm thiệp mời này là cho các bạn, còn tờ này là tờ chương trình.

Trầm Mộng Lâm nhận thiệp mời cùng tờ chương trình, nói:

- Được rồi, tớ đem mấy thứ này vào cho Tiểu Vân. Đương nhiên, đi hay không vẫn là do bạn ấy quyết định.

- Vậy nhờ cậu nói hộ một hai câu tốt đẹp nhé. Tớ, tớ thật sự thích Kỳ Tiêm Vân.

Lâm Phi Dật thành thật nói.

- Được, tớ biết rồi, cậu đi đi, tớ đi vào đây.

Trầm Mộng Lâm nói xong thì chào Lâm Phi Dật, đi vào nhà.

Vào nhà nàng đưa thiệp mời cùng với tờ chương trình ra cho nhị tiểu thư và Tô Phi xem. Thiệp mời thật sự rất đẹp, tuy vậy mấy người nhị tiểu thư vẫn chú ý vào tờ chương trình, có rất nhiều hoạt động. Ăn uống thì không nói làm gì, trong đó còn có nói đến vũ hội bí mật, có tiết mục ảo thuật, ban nhạc Phi Mộng cũng tham gia.

- Oa, có cả ban nhạc Phi Mộng kìa, Tiểu Vân, ban nhạc Phi Mộng là ban nhạc bồ thích nhất đấy. Không ngờ Lâm Phi Dật lại mời được họ đến.

Tô Phi nói:

- Theo tờ chương trình này thì tối nay có rất nhiều tiết mục hay nha, tớ thích rồi đó. Tiểu Vân, hay là đi đi, đến đó chúng ta cứ chơi việc chúng ta, bồ không muốn gặp Lâm Phi Dật thì tránh hẳn ra.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Tớ thấy Lâm Phi Dật cũng rất tốt. Tiểu Vân, hẳn đã làm như vậy, từ chối có phải là hơi ác không? Cho dù không thành người yêu thì cũng làm bạn được mà.

Tô Phi nói.

Dưới sự dụ dỗ của Trầm Mộng Lâm và Tô Phi, nhị tiểu thư cũng cảm thấy động tâm. Hơn nữa tối nay còn có ban nhạc Phi Mộng mà nàng thích biểu diễn, càng thêm kích thích hơn. Hơn nữa, thật ra ấn tượng về Lâm Phi Dật trong lòng nàng cũng không quá xấu, thậm chí phải nói là có chút thiện cảm. Dù sao Lâm Phi Dật cũng đẹp trai hào phóng, cử chỉ tao nhã, nhưng từ khi Sở Phàm xuất hiện thì nàng mới bắt đầu để ý kỹ đến Lâm Phi Dật.

Sở Phàm liên tiếp bóng gió, khiến nàng hoài nghi Lâm Phi Dật là loại người treu hoa gheo nguyệt, thấy gái đẹp là nổi lòng tham. Trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng nhị tiểu thư cũng chưa từng thấy Lâm Phi Dật có người nào bên cạnh. Nàng thấy đây là việc kì lạ, một thiếu gia nhà giàu, bộ dạng lại đẹp trai anh tuấn, tại sao lại không có gái bên cạnh?

Đúng là do nghi ngờ này, hơn nữa ngày đó Lâm Phi Dật bị Trần Tuấn Sinh sỉ nhục giữa trường, khiến cho nhị tiểu thư không khỏi khó chịu, cảm thấy Lâm Phi Dật thật kém cỏi, chỉ là một thiếu gia cơm bưng nước rót đến tận miệng, đây cũng không phải là loại người mà nhị tiểu thư thích. Dần dần, nhị tiểu thư càng ngày càng lạnh nhạt với Lâm Phi Dật, đến cuối cùng chính là ngoảnh mặt làm ngơ, bành bợ thần chương!

Nguyên nhân lớn nhất có lẽ là Sở Phàm. Nếu Sở Phàm không xuất hiện, có lẽ bây giờ nàng đang nói chuyện với Lâm Phi Dật cũng nên.

Lần này Lâm Phi Dật tổ chức tiệc, nhị tiểu thư biết, buổi tiệc này nói thẳng ra là tổ chức cho mình, nàng vẫn do dự đi hay không, nếu như đi chẳng lẽ lại để Lâm Phi Dật nghĩ là mình để ý đến hắn? Còn không đi lại bần khoản lời của Tô Phi, cho dù không làm người yêu thì cũng làm bạn được cơ mà.

Bây giờ, bị Trầm Mộng Lâm cùng Tô Phi dụ dỗ, nhị tiểu thư nghĩ thầm, thôi thì đi, đến một lúc thì về, như vậy Lâm Phi Dật không mất mặt, mình cũng không có gánh nặng gì.

- Được rồi. Tuy nhiên tớ nói trước, tớ đi để xem ban nhạc Phi Mộng biểu diễn, không liên quan gì đến Lâm Phi Dật. Đến buổi tiệc đó các bồ không được gán ghép tớ với hắn, bằng không, tớ không để ý đến mấy bồ nữa.

Nhị tiểu thư nói.

- Biết rồi, bồ không tin chúng tớ sao.

Tô Phi liếc nàng một cái, nói.

- Được, có gọi Sở ca ca cùng đi không? Anh ấy là vệ sĩ của chúng ta mà.

Trầm Mộng Lâm hỏi.

- Không cần đâu, Lâm Phi Dật tổ chức tiệc, tớ nghĩ không có việc gì đâu. Hơn nữa Tiểu Ngốc Ngốc đang cùng chị tớ lo công chuyện quan trọng. Chúng ta tốt nhất không nên quấy rầy hần.

Nhị tiểu thư nói.

- Vậy tám giờ chúng ta đi.

Tô Phi cười như tỏa nắng, nói.

Ai ngờ, tiệc tối nay, Lâm Phi Dật không chỉ chuẩn bị vì Kỷ Tiêm Vân, mà còn chuẩn bị cả vì Sở Phàm nữa, chuẩn bị một cái bẫy.

142. Chương 141: Tôi Làm Như Vậy, Là Vì Cô Đây!

Quản lý công trình Lưu Trung lấy tập bản vẽ thiết kế lại khu trung tâm thương mại để bán cho đại tiểu thư và Sở Phàm xem qua. Sở Phàm rất hài lòng với các thiết kế này, tuy nhiên cũng đưa ra thêm một số ý kiến. Tiếp theo, Lưu Trung cầm các bản vẽ đã được sửa chữa ra khỏi văn phòng, chuẩn bị triệu tập công nhân bắt đầu xây dựng khu trung tâm thương mại theo bản vẽ mới.

Ngay lúc Lưu Trung rời khỏi văn phòng không biết là trùng hợp hay ngẫu nhiên nhưng lại gặp Tổng giám đốc khu vực Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh - Tần Khải đi tới. Lưu Trung vội vàng khom người chào hỏi:

- Giám đốc Tần khỏe chứ ạ.

- À, đúng rồi, Lưu Trung, cậu tới văn phòng tôi một chuyến. Có chút việc phải giao cho cậu.

Tần Khải thản nhiên nói.

- Vâng, vâng.

Lưu Trung gật đầu nói xong rồi đi theo Tần Khải vào phòng Tổng giám đốc.

Sau khi vào văn phòng, Tần Khải vỗ tay sau lưng nhìn hướng ra ngoài cửa sổ hỏi:

- Các hạng mục công trình mà tập đoàn ta và Công ty Sắt thép Kiến An hợp tác tiến triển đến đâu rồi?

- Công trình chính vẫn đang trong giai đoạn tiến hành, vốn của công ty ta đã được đầu tư hết rồi, nhưng phía công ty Kiến An vẫn còn một số vốn chưa được góp nốt. Nếu không có số vốn này, chỉ sợ công trình phải chậm lại.

Lưu Trung đáp

- Ừ, số vốn phía bên công ty Kiến An cậu không cần quan tâm. Tôi sẽ nói chuyện với phía đối tác. Cậu chỉ cần giám sát tốt công trình là được.

Tần Khải nói xong xoay người lại, ra vẻ vô ý liếc mắt về tập bản vẽ thiết kế trong tay Lưu Trung, hỏi với giọng điệu thản nhiên:

- Cậu cầm trong tay cái gì vậy?

- À, đây là tập bản vẽ thiết kế các tòa nhà để bán trong khu Lam Cảnh

Lưu Trung thành thật đáp.

- Bản vẽ thiết kế các tòa nhà để bán trong Lam Cảnh à? Chuyện này nghĩa làm sao?

Tần Khải khẽ nhú mày hỏi.

Lưu Trung nghe vậy hoảng hốt, nghĩ thầm rằng việc như vậy mà giám đốc Tần không biết?

Hắn vội vàng đáp:

- Sáng nay Đại tiểu thư gọi tôi và giám đốc Hạ vào văn phòng của cô ấy, sau đó giới thiệu với chúng tôi một vị tiên sinh họ Sở. Hơn nữa lại tuyên bố luôn rằng khu thương mại Lam Cảnh từ nay giao toàn quyền cho vị Sở tiên sinh này quản lý, yêu cầu tôi và giám đốc Hạ toàn lực phối hợp công tác với Sở tiên sinh. Sau đó, Sở tiên sinh đưa ra một số ý kiến về thiết kế của khu Lam Cảnh. Đầu tiên là anh ta muốn bỏ tất cả các cách điệu làm đẹp của các tòa nhà trong khu Lam Cảnh, muốn tôi trong vòng 3 ngày cải biến lại tòa nhà để đem bán. Vì thế, tôi phải huy động cả phòng thiết kế chỉnh sửa lại bản vẽ và trong tay tôi cầm chính là tập bản vẽ đã được chỉnh sửa.

Nghe Lưu Trung nói vậy trong mắt Tần Khải hiện một tia âm lạnh. Gã đương nhiên đoán được thân phận vị Sở tiên sinh mà Lưu Trung đề cập kia bên cạnh đại tiểu thư thì còn ai ngoại trừ Sở Phàm?

Tuy nhiên gã khôi phục lại thần sắc bình thường rất nhanh, nói:

- À, hóa ra là vậy. Đúng rồi, Sở tiên sinh còn đưa ra ý kiến nào khác về công việc của khu thương mại Lam Cảnh?

- Lúc ấy tôi vội vàng vàng đi tìm nhân viên thiết kế thực hiện nhiệm vụ Sở tiên sinh giao phó nên các ý kiến khác tôi không có nghe. Tuy nhiên giám đốc Hạ có mặt tại văn phòng. Tôi đoán Sở tiên sinh kia nói tường tận tỉ mỉ các đề nghị khác với giám đốc Hạ.

Lưu Trung dừng lại một chút hỏi:

- Giám đốc Tần cũng biết Sở tiên sinh kia sao? Không nghĩ tới tuổi còn trẻ như vậy mà đã được đại tiểu thư tín nhiệm. Cũng không biết lần này anh ta có thể giải quyết được các nhà ế ẩm trong khu liên hợp Lam Cảnh hay không nữa.

“Hừ. Chỉ bằng hắn ư?” Tần Khải âm thầm cười lạnh trong lòng, rồi nói:

- Tôi nghĩ là tôi biết vị Sở tiên sinh này, cậu đi trước đi.

Lưu Trung xong việc thì rời khỏi văn phòng của Tần Khải.

Tần Khải ngồi trên ghế bành mềm mại ở văn phòng của mình, ánh mắt trở nên âm trầm, khuôn gương mặt anh dần trở nên khó nhìn vì tức giận. Gã không ngờ đại tiểu thư lại giao cho Sở Phàm quản lý công việc ở khu thương mại Lam Cảnh. Khu Thương mại Lam Cảnh là một hạng mục công trình trọng đại nhưng đại tiểu thư không ngờ lại để cho một thằng ranh như Sở Phàm quản lý. Nghĩ vậy, Tần Khải không kìm nổi sự tức giận cười gằn. Gã lẩm bẩm:

- Tiêm Tiêm ơi là Tiêm Tiêm, chẳng lẽ trong lòng em tôi cũng không bằng được thằng ranh kia hay sao? Không lẽ một tiến sỹ Harvard như tôi lại thua kém một thằng ranh như nó? Tiêm Tiêm, không hiểu cuối cùng thì thằng ranh đó đã sử dụng cái ma thuật gì che mắt em lại? Chẳng lẽ em không nhìn ra hắn chính là một kẻ lưu manh vô lại ư?

“Tuy nhiên như vậy cũng tốt. Tiêm Tiêm, không phải là em định giao cho hắn quản lý toàn bộ khu thương mại Lam Cảnh hay sao? Anh cũng không tin thằng ôn này có thể làm được cái trò trống gì. Đợi thằng ranh con này thất bại thảm hại, thì lúc đó đó Tiêm Tiêm em sẽ nhìn ra rằng nó chỉ là đồ vô tích sự mà thôi. Đến lúc đó anh sẽ chờ lệnh của Chủ tịch để phụ trách việc tiêu thụ khu thương mại Lam Cảnh. Tiêm Tiêm, em sẽ nhìn thấy ai là người thực sự có thực tài!”

Tần Khải trong lòng thầm nghĩ, tay tự nhiên nắm chặt lại.

Kỳ thật Tần Khải cũng rất chú ý đến việc sự kiện tiêu thụ của khu thương mại Lam Cảnh. Tuy nhiên gã chủ yếu phụ trách công việc hợp tác với Công ty sắt thép Kiến An, mà việc tiêu thụ khu thương mại Lam

Cảnh thì Kỷ Tiêm Tiêm được phân công trực tiếp quản lý. Chính vì vậy, Tần Khải cũng không dám vượt quyền nhúng tay vào công việc tiêu thụ. Tần Khải cũng thầm lo lắng vì việc bán không được các tòa nhà trong khu thương mại Lam Cảnh. Đúng lúc này đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đột nhiên lại có thái độ xung đột kịch liệt với gã làm cho gã hơi khó hiểu. Gã phỏng đoán lý do chắc là có liên quan đến nguyên nhân các ngôi nhà khó bán này. Chính vì vậy Tần Khải vẫn muốn nhúng tay vào công việc tiêu thụ khu thương mại Lam Cảnh với mục đích thể hiện tài năng trước mặt Kỷ Tiêm Tiêm, ở góc độ khác là lập công lớn với công ty.

Ai mà biết được không ngờ đại tiểu thư lại giao cho Sở Phàm đảm nhiệm làm người tổng phụ trách công việc tiêu thụ khu thương mại Lam Cảnh. Mà Sở Phàm này lại là người mà Tần Khải ghét nhất.

Tần Khải tức giận một lúc mới nguôi, bởi vì gã thầm nhận định rằng Sở Phàm tuyệt đối không có năng lực, không thể vượt qua được sóng lớn này. Gã phải đợi trò cười này kết thúc. Lúc đó gã sẽ có cơ hội ra tay và xác lập một vị trí quan trọng trong mắt đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm.

Tần Khải gọi chiêu này là lùi một bước để tiến hai bước. Thế nhưng diễn biến tình hình liệu có đúng như là gã đã dự kiến hay không?

Tại văn phòng chính.

Đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm và Sở Phàm đang cùng bàn bạc để sắp đặt các lại các ý kiến đề xuất của nhân viên về nội dung đoạn quảng cáo ngắn sẽ đăng trên báo

Có sáu phương án trình đại tiểu thư và Sở Phàm tham khảo. Sau đó sàng lọc được 3 phương án. Tuy nhiên Sở Phàm cảm thấy ba phương án này còn có chút chưa hoàn thiện, chưa đủ để biểu đạt ý tứ của hẳn. Bởi vậy hẳn và các nhân viên đang thảo luận trao đổi ý kiến với nhau.

Thời gian cứ như vậy vô tình trôi qua, loáng cái đã đến chiều. Lúc này cả đại tiểu thư và Sở Phàm vẫn còn đang bận rộn công việc. Đại tiểu thư cũng tham dự thảo luận đưa ra các ý kiến và cái nhìn về vấn đề. Tuy nhiên đại đa số là lấy chủ ý của Sở Phàm. Đại tiểu thư khi nhìn hình ảnh Sở Phàm bận rộn, nàng mới phát giác rằng Sở Phàm là một con người làm việc đến quên ăn quên ngủ. Buổi trưa nay, hẳn còn chưa kịp ăn cơm.

Nghĩ vậy đại tiểu thư trong lòng cảm thấy hạnh phúc và có chút đau lòng. Hạnh phúc chính là Sở Phàm tận lực ra sức như vậy thật sự mà nói vì Tập đoàn Quốc Cảnh thì ít mà vì nàng là nhiều. Mà Sở Phàm làm việc liên tục không ngừng mà chưa kịp ăn cái gì. Điều này không tốt cho sức khỏe của hẳn.

Đại tiểu thư mấy lần định kêu Sở Phàm tạm dừng công việc lại ăn cơm, chiều lại tiếp tục. Nhưng mỗi lần như vậy Sở Phàm kêu “Chút nữa”. “Chút nữa” như vậy đã kéo dài từ giữa trưa đến lúc gần hết buổi chiều. Lúc này đoạn quảng cáo ngắn đăng báo, thậm chí cả đoạn đăng trên TV đã gần như hoàn thành. Đoạn quảng cáo này dù là từ nội dung đề cập cho đến cách thể hiện đều có thể nói là hoàn mỹ. Đây chính là sự kết tinh của tất cả phần đầu nỗ lực của ngày hôm nay.

Phương án cuối cùng đã lập xong, Sở Phàm dặn:

- Giám đốc Hạ, cô cầm lấy phương án quảng cáo này lập tức liên hệ với các công ty truyền thông, các báo chí. Ngày mai bắt đầu quảng cáo theo phương án này liên tục trong ba ngày.

Hạ Băng trên mặt cũng lộ ra nét vui mừng, thoải mái. Nàng nói bằng giọng kiên quyết:

- Được ạ, đây là việc của tôi. Tiểu thư, Sở tiên sinh, tôi xin cáo từ.

Hạ Băng nói xong thì ra khỏi văn phòng đại tiểu thư. Tiếp theo toàn bộ nhân viên cũng ra về hết, văn phòng lúc này chỉ còn lại có hai người là đại tiểu thư và Sở Phàm.

Những người khác đều đi rồi, Sở Phàm và đại tiểu thư nhìn nhau, lúc sau nở nụ cười. Bên trong nụ cười ẩn chứa rất nhiều tình cảm, trong lòng hai người dấy lên sự phấn khởi sung sướng.

- Tiểu Sở, sao mà anh làm việc bạt mạng thế hả?. Anh nhìn xem, bữa ăn trưa hôm nay đã nguội lạnh hết rồi, làm sao mà ăn được nữa.

Đại tiểu thư giọng điệu trách móc nói.

Sở Phàm nghe đại tiểu thư trách cứ, trong lòng dâng lên sự ảm áp, bởi vì giọng điệu trách móc của nàng chứa đầy sự yêu thương. Nói cách khác đại tiểu thư đau lòng vì hắn. Điều này lại có thể không làm cho Sở Phàm kích động sao?

- Đại tiểu thư, tôi thật sự không đói bụng. Nếu lần này khu thương mại Lam Cảnh theo kế hoạch có thể tiêu thụ thành công thì ba ngày ba đêm không ăn không uống tôi cũng vui lòng.

Sở Phàm nhìn Đại tiểu thư nòng nân nói.

- Tiểu Sở, anh không được gây áp lực cho chính mình. Cho dù là kết quả không như tính toán thì có ai lại trách móc được anh chứ?

Đại tiểu thư nói.

- Không, tôi sẽ trách tôi bởi vì tôi làm như vậy không phải vì Tập đoàn, cũng không phải vì tôi mà vì cô, đại tiểu thư ạ.

Sở Phàm nói từng chữ một.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng chấn động, nàng lẩn tránh ánh mắt của Sở Phàm, trong lòng dâng lên một nỗi cảm động khó diễn tả. Trong lúc nhất thời, nàng không biết nói cái gì cho phải.

Đại tiểu thư nhìn thời gian, đã là buổi tối rồi, đã 7:30 tối. Nàng không ngờ tới thời gian trôi qua nhanh như vậy. Nàng nói:

- Tiểu Sở, trời đã muộn rồi, chúng ta về đi.

- Được.

Sở Phàm nói xong rồi cùng Đại tiểu thư đi ra khỏi tòa nhà Quốc Cảnh, lên ô tô chạy về biệt thự Lam Hải.

Dọc theo đường đi, trong đầu đại tiểu thư cứ quanh quẩn mãi câu nói kia của Sở Phàm:

“Tôi làm như vậy, là vì cô!”

Một câu nói rất chân thành, không hề hoa lệ, rất mộc mạc, nhưng mà những lời này lại làm tâm hồn đại tiểu thư rung động. Nàng nhìn Sở Phàm, cảm giác được một loại cảm giác an toàn xuất phát từ trong sâu thẳm.

Đại tiểu thư nhìn ra đường phố phía ngoài cửa sổ, ánh đèn lóe ra trên mặt đường hai dải sáng giống như hai má ửng hồng trên gương mặt tuyệt mỹ.

Đúng là lời nói càng mộc mạc lại càng làm rung động tâm hồn các cô gái!

143. Chương 142: Tiến Thẳng Đến Núi Có Hồ

Sở Phàm xuống xe cảm giác bụng kêu vang, đói không chịu được. Đại tiểu thư thì không sao, nàng trong văn phòng thỉnh thoảng tùy tiện ăn vặt nên cảm giác không đói lắm.

- Đại Tiểu thư, Tiểu Sở. Các người đã về rồi.

Cô Vương ra đón, hỏi han.

- Vâng, cô Vương, mọi người đã ăn cơm chiều chưa?

Đại tiểu thư hỏi.

- Cơm đã chuẩn bị xong rồi nhưng chưa có ai ăn.

Cô Vương đáp.

- Vậy ư? Tiểu Vân và mọi người đâu? Dì Mi đâu?

Đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi.

- Nhị tiểu thư và hai cô bạn của cô ấy chưa ăn cơm đã đi ra ngoài rồi. Dì Mi thì đang ở trên lầu tắm rửa.

Cô Vương trả lời.

- Ba con bé này cơm cũng không ăn chạy ra ngoài, rốt cuộc đi đâu? Để tôi gọi điện thoại di động cho Tiểu Vân.

Đại tiểu thư nói xong liền gọi điện cho nhị tiểu thư. Máy điện thoại đổ chuông nhưng không thấy trả lời. Đại tiểu thư gọi ba lần liên tục đều không có người nghe điện. Nàng thử gọi vào di động của Tô Phi và Trầm Mộng Lâm nhưng cũng không ai nghe máy.

Đại tiểu thư có chút nóng nảy. Nàng nhíu đôi lông mày, tự nhủ:

- Mấy cái con bé này làm sao mà gọi điện thoại cũng không trả lời nhỉ? Cơm cũng không ăn đã chạy ra ngoài rồi. Cũng không biết đi đâu rồi nữa.

- Đại tiểu thư, cô không cần gấp gáp. Dì Mi đang ở nhà. Tôi nghĩ là cô ấy chắc hẳn biết nhị tiểu thư đi nơi nào. Để tôi đi hỏi cô ấy.

Sở Phàm nói xong thì đi lên tầng trên luôn.

Sở Phàm đi đến trước cửa phòng dì Mi. Cửa phòng đóng chặt, bên trong nghe tiếng nước chảy xối xả. Xem ra bên trong dì Mi đang tắm rửa.

- Dì Mi, dì Mi. Tôi có chuyện muốn hỏi cô. Cô có biết nhị tiểu thư, Tiểu Phi, Tiểu Lâm ba cô bé đi đâu không?

Sở Phàm đứng trước cửa hỏi.

Sở Phàm đợi một lúc vẫn không có hồi âm, hấn cao giọng lên hỏi lần nữa.

Lúc này trong phòng dì Mi đột nhiên tiếng nước dừng lại. Tiếp theo có tiếng “két”, cửa phòng mở ra. Dì Mi xuất hiện trước mắt Sở Phàm.

Sở Phàm suýt nữa nhảy dựng lên. Dì Mi trên người khoác một khăn tắm màu hồng nhạt, tóc ướt sũng. Chiếc khăn tắm cô khoác trên người làm lộ ra đôi gò bồng đảo cao vút trắng ngần, dọc theo khe sâu giữa ngực theo nhịp nói phập phồng ẩn hiện cặp nhũ cầu. Hơn nữa khuôn mặt dính vài giọt nước, khiến cho người ta nhìn mà tâm trí phiêu lãng, không thể tự giữ mình.

“Cô gái này thật hấp dẫn đúng là làm cho người ta không thể kiềm chế được. Dì Mi chẳng lẽ không biết rằng thân hình cô ta rất có thể hấp dẫn người khác phạm tội hay sao? Hay là cô ấy vô tình?” Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ đồng thời mở miệng hỏi:

- Dì Mi, dì có biết mấy người Tiểu Vân đi đâu không?

- À, mấy đứa Tiểu Vân hình như đi tham gia một buổi tiệc tối. Nghe bảo tiệc tối này do một người bạn cùng lớp và mời bọn nó tham gia.

Dì Mi vừa lấy khăn lau đầu vừa đáp.

- Tham gia tiệc tối à? Nhị tiểu thư không có nói đi đến ở chỗ nào à?

Sở Phàm hỏi.

- Hình như là quán bar Lam Điều. Tôi xem qua thiệp mời trong tay bọn nó thì hình như là được tổ chức trong quán bar này.

Dì Mi đôi mắt chớp chớp nhìn chằm chằm vào Sở Phàm.

Sở Phàm bị ánh mắt nóng bỏng của dì Mi trực tiếp chiếu tới, da đầu không tránh được run lên. Từ sáng sớm nay hấn bắt đầu cảm giác ánh mắt của dì Mi có điểm là lạ. Hấn thầm nghĩ, chẳng lẽ những hành động nhạy cảm tối hôm qua đã bị dì Mi biết được rồi?

Sở Phàm vẫn còn cảm giác bồng bênh khi nhớ tới từng hành động tối hôm qua của mình trong phòng dì Mi. Đặc biệt lúc hắn cúi đầu thưởng thức hương vị vùng cấm tam giác của cô. Nếu quả thực tối hôm qua dì Mi biết hắn đã hành động như vậy thì xấu hổ quá.

- À!

Sở Phàm nghe xong thì bảo:

- Tôi biết rồi, tôi đi trước đây!

Sở Phàm nói xong liền quay người đi xuống tầng dưới, dáng như chạy trốn. Xuống tầng xong, Sở Phàm thuật lại lời nói của dì Mi cho đại tiểu thư nghe. Nghe xong, đại tiểu thư cũng lắm bầm:

- Tham gia tiệc tối a? Các bạn trong lớp của bọn nó tổ chức à?

Sở Phàm nghe xong lời nói của đại tiểu thư thì trong đầu linh quang chợt lóe. Hắn chợt nhớ ra trước đó Lâm Phi Dật có nói qua rằng cuối tuần này sẽ tổ chức một buổi tiệc tối. Hơn nữa lúc ấy gã còn nhờ hắn khuyên nhủ nhị tiểu thư tham gia cùng. Có lẽ là nhị tiểu thư tham gia tiệc tối do Lâm Phi Dật tổ chức chăng?

Sở Phàm càng nghĩ càng thấy là có thể là như thế. Hắn chỉ nghĩ không ra là nhị tiểu thư như thế nào đột nhiên quyết định tham gia buổi tiệc này của Lâm Phi Dật cơ chứ?

Hắn quyết định ngay tức khắc phải tới quán bar Lam Điều. Để nhị tiểu thư, Tiểu Phi và Tiểu Lâm, ba cô mỹ nữ xinh đẹp này tham gia buổi tiệc tối do Lâm Phi Dật tổ chức thì Sở Phàm chính xác là không yên lòng. Hắn đã nhìn ra thằng nhãi Lâm Phi Dật này cũng không phải là người lương thiện, nhất là đối với các cô gái. Đối với loại người có thủ đoạn cực kỳ thâm độc với con gái thế này, Sở Phàm cũng không cho phép gã có thể tiếp cận được nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm, dù chỉ nửa phút.

- Đại tiểu thư, tôi bây giờ phải đến quán bar Lam Điều. Tôi thật sự lo lắng cho mấy người nhị tiểu thư.

Sở Phàm nói.

- Tôi sẽ đi cùng với anh đến đấy.

Đại tiểu thư nói.

- Đại tiểu thư, cô cũng đã làm việc một ngày rất mệt mỏi rồi. Để tôi đi một mình thôi, bởi vì tôi là vệ sĩ của nhị tiểu thư nên có lý do vào quán bar để tìm cô ấy.

Sở Phàm nói.

- Nhưng....

Đại tiểu thư đang muốn nói thêm thì bị Sở Phàm cắt ngang:

- Đại tiểu thư yên tâm. Tôi sẽ đem mấy người nhị tiểu thư trở về an toàn.

- Tôi tin ở anh, nhưng cả ngày hôm nay anh cũng chưa ăn cơm cơ mà.

Đại tiểu thư nói.

- Tôi chưa cảm thấy đói. Để tôi đưa nhị tiểu thư trở về rồi ăn sau. Tôi đi đây.

Sở Phàm nói xong rồi lái chiếc Mercedes-Benz dòng S màu xanh sang trọng chạy về hướng quán bar Lam Điều.

Nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm các nàng đúng 8 giờ có mặt ở quán bar Lam Điều. Lâm Phi Dật đã chờ sẵn trước cửa từ lâu. Lâm Phi Dật ăn mặc hấp dẫn, gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười mê người, đích thực là bạch mã vương tử trong mắt các cô gái.

- Kỷ Tiêm Vân, hoan nghênh các cô đã tới. Mời vào, mời vào!

Lâm Phi Dật nói xong liền mời nhị tiểu thư và Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm đi vào trong quán bar Lam Điều. Trước sự nhiệt tình của Lâm Phi Dật, dường như nhị tiểu thư cũng chẳng ấn tượng gì, thản nhiên đi vào. Tuy nhiên Lâm Phi Dật cũng không quá để ý. Đối với gã mà nói, Kỷ Tiêm Vân có thể tham gia buổi tiệc tối nay do gã tổ chức là cũng quá đủ rồi.

Bên trong quán bar đã có rất nhiều người. Người nào trông cũng rất bảnh bao hoa lệ, đều là các công tử trong kinh thành, nhà nào cũng có quyền có thế. Bọn họ đều dẫn theo các cô gái xinh xắn đi cùng.

Lâm Phi Dật dẫn theo Kỷ Tiêm Vân tiến vào bên trong quán bar. Đột nhiên tất cả quán bar tĩnh lặng lại, ngọn đèn đột nhiên sáng ngời. Trên sàn nhảy xuất hiện một dàn nhạc chơi đàn vi-ô-lông, dàn nhạc đang tấu lên một khúc nhạc cứ như là để nghênh đón Kỷ Tiêm Vân đến vậy.

Cái này cũng được Lâm Phi Dật an bài tỉ mỉ dùng để nghênh đón Kỷ Tiêm Vân. Tất cả ánh mắt của mọi người trong quán bar đều hướng về phía Lâm Phi Dật và Kỷ Tiêm Vân. Dường như lúc này Lâm Phi Dật đã biến thành một vị vương tử, mà Kỷ Tiêm Vân đã trở thành nàng công chúa đứng bên cạnh gã. Tuy nhiên Kỷ Tiêm Vân rất không thích cảm giác như vậy, nàng liền hỏi:

- Lâm Phi Dật, anh làm cái quỷ gì vậy?

- Không có gì. Chỉ là một nghi lễ hoan nghênh thôi mà. Đây cũng chính là sự tôn trọng mà anh dành cho em.

Lâm Phi Dật đáp.

- Tôi không thích những thứ khoa trương như thế này. Tối nay tôi tới đây tham gia buổi tiệc này là bởi tôi xem anh như một người bạn. Đừng có làm mọi việc trở nên quá đà, nếu không cũng mất luôn tình bề đó.

Nhị tiểu thư đáp.

Lâm Phi Dật nghe xong khuôn mặt vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười nhưng mọi người cũng có thể cảm nhận thấy nụ cười của gã không còn tự nhiên. Gã miễn cưỡng cười nói:

- Đêm nay anh định mời các em tới đây là muốn các em vui vẻ. Anh không có ý gì khác ngoại trừ việc mong là các em có thể vui chơi vui vẻ là được rồi.

- Vậy tốt rồi. Thế anh cứ đi tiếp đón các người khách khác đi. Tôi và Phỉ Phỉ, Mộng Lâm sẽ tự tìm chỗ ngồi.

Nhị tiểu thư đáp.

- Vậy các em hãy kiếm chỗ ngồi xuống, uống chút nước trái cây hay thứ gì đó. Anh ra tiếp khách rồi chút nữa tìm đến tiếp chuyện với nhóm các em sau nhé.

Lâm Phi Dật nói xong thì đi qua một nhóm khác.

Bên hông quán bar có một cái phòng phụ, một người trẻ tuổi anh tuấn vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên ghế sofa mềm mại. Hai bên trái phải có hai cô gái xinh đẹp uốn éo như rắn áp người vào. Các cô gái này nhìn đẹp dễ xinh xắn nhưng cử chỉ lại phóng dăng.

Trong phòng còn có mấy thanh niên khác. Lâm Phi Dật đi vào gian phòng này thì tiến thẳng đến người trẻ tuổi. Lúc lại gần gã nói:

- Anh họ, Kỷ Tiêm Vân và nhóm bạn cô ấy tới rồi.

Hóa ra người trẻ tuổi này chính là anh họ Lâm Phi Dật, Lâm Phong.

- Thế cái thằng ranh họ Sở kia có đến đây không?

Lâm Phong nghe vậy ánh mắt trở nên lạnh lẽo, trầm giọng hỏi.

- Kỳ quái, hôm nay chỉ có Kỷ Tiêm Vân và các bạn gái của cô ấy tới. Tên Sở Phàm kia cũng chưa thấy đến.

Lâm Phi Dật nói.

- Vậy à? Mấy ngày chuẩn bị toi công rồi à?

Lâm Phong lạnh lùng nói.

- Đang còn nhiều thời gian mà. Hơn nữa cái tên Sở Phàm kia trốn không thoát bàn tay của anh họ đâu.

Lâm Phi Dật nói.

- Vì cái thằng khốn ấy mà anh phải đem mấy người anh em của Nhạc ca lại đây đây. Đêm nay định đánh cho thằng khốn ấy thành đồng thịt luôn.

Lâm Phong giọng căm hận nói.

- Lâm công tử, chỉ cần đêm nay thằng oắt kia đến đây. Chúng ta cứ chiếu theo kế hoạch tiến hành. Triệu Hồ tôi nhất định báo thù hận ngày đó.

Trong phòng một gã đàn ông thô lỗ tức giận nói, chính là Triệu Hồ.

- Đáng tiếc là đêm nay hắn lại không tới chứ.

Lâm Phong khẽ thở dài một cái

- Anh họ, anh cũng đừng thất vọng quá. Cái tên Sở Phàm kia và Kỷ Tiêm Vân trước giờ vẫn như hình với bóng. Em nghĩ một chút nữa tên Sở Phàm kia thể nào cũng chạy tới đây thôi.

Lâm Phi Dật nói.

Lâm Phong nhả ra một ngụm khói nói:

- Tốt, cái chính là dù sao chúng ta cũng có thời gian chờ hắn. Đừng ngại, hắn nhất định sẽ đến.

Dừng lại một lúc, Lâm Phong cầm điều thuốc trong tay dúi vào gạt tàn nói:

- Đi, ta ra xem cô gái Kỷ Tiêm Vân xinh đẹp thế nào mà một người phong nhã như chú cũng chung tình như vậy được.

Lâm Phong nói xong liền cùng Lâm Phi Dật đi ra khỏi căn phòng nhỏ.

Cùng lúc đó, Sở Phàm đang lái xe chạy như bay tới quán bar Lam Điều. Có thể là Sở Phàm cũng không biết quán bar Lam Điều đang có một cái bẫy chờ hắn tự động đến cửa nạp mạng. Nhưng với Sở Phàm mà nói dù quán bar Lam Điều có cạm bẫy đối phó với hắn đi chăng nữa thì hắn ngay cả cái nhú mày cũng không có, làm gì còn có khái niệm sợ hãi khiếp đảm.

Biết rõ núi có hổ, vẫn tiến thẳng bước vượt núi. Đây chính là phong phạm của một cường giả.

Hơn nữa, quán bar Lam Điều còn có nhị tiểu thư cùng Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm. Bởi vậy ngay cả phía trước là có là đầm rồng hang hổ hay là hắn cũng đều phải xông vào, đảm bảo cho nhị tiểu thư các nàng bình yên vô sự.

Đây là trách nhiệm của hắn.

144. Chương 143: Trầm Mộng Lâm Ý Loạn Tình Mê (1)

Nhị tiểu thư và hai bạn ngồi xuống, gọi một ít đồ ăn uống vặt cũng là lúc Lâm Phi Dật và Lâm Phong đi tới. Lâm Phi Dật giới thiệu với các cô anh họ Lâm Phong của mình đồng thời giới thiệu nhị tiểu thư, Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ cho Lâm Phong.

Trong quá trình giới thiệu, Lâm Phong kín đáo quan sát ba thiếu nữ. Lúc ánh mắt gã dừng ở nhị tiểu thư thì sắc mặt Lâm Phong cũng không khỏi ngẩn người ra. Nhị tiểu thư thanh thoát xinh đẹp vượt xa trí tưởng tượng của gã. Khó trách Lâm Phi Dật si mê Kỷ Tiêm Vân đến như vậy. Cô gái này thật sự xinh đẹp như tiên nữ giáng phàm.

Tiếp theo, ánh mắt của Lâm Phong chuyển hướng đến Trần Mộng Lâm, xảo diệu lúc ấy Trần Mộng Lâm cũng đảo mắt nhìn gã, tim gã nhất thời nhảy rộn lên. Trần Mộng Lâm mặt mày xinh đẹp yêu mị toát ra một sự quyến rũ làm gã hồn xiêu phách lạc. Gã không tự chủ nghĩ đến mối tình đơn phương với Lâm Hiểu Tình. Lâm Hiểu Tình xinh đẹp quyến rũ thậm chí còn gợi cảm hơn, ngay trong giấc mơ thậm chí gã cũng mơ thấy bóng dáng của Lâm Hiểu Tình. Tiếc là từ trước gã vẫn không có cơ hội mà nay thì lại càng không. Hết thấy các chuyện này gã đều quy tội cho Sở Phàm hết.

Lâm Hiểu Tình xinh đẹp quyến rũ giống như bóng ma luôn luôn quanh quẩn trong đầu gã. Mà giờ phút này Trần Mộng Lâm tương tự như vậy cũng khơi dậy trong gã cái cảm giác kích thích tình dục tương đương. Gã đã từng phong lưu với không ít cô gái tuy nhiên chưa có cô gái nào có vẻ xinh đẹp yêu mị kiêu hãnh như Trần Mộng Lâm. Hơn nữa dáng người eo thon mỏng nở làm gã nghĩ thầm vui thú với cô gái này khẳng định là rất sung sướng.

Gã trong lòng hạ quyết tâm đêm nay nhất định phải chăm sóc tốt Trần Mộng Lâm.

Cuối cùng gã nhìn về phía Tô Phi. Tô Phi dáng người cao gầy đầy đặn, gợi cảm, xinh đẹp lại một lần nữa làm gã kinh hãi. Khuôn mặt của cô gái này có đủ mọi các nét của một cô gái phương Tây. Nước da gợi cảm màu lúa mạch trắng ngà, dáng người mỹ miều, xinh đẹp của một cô gái lai khiến Lâm Phong trong lòng thầm than thở. Gã không hiểu sao vận may hôm nay của mình tốt đến vậy lại gặp được hai cô thiếu nữ quyến rũ xinh đẹp. Tâm trí gã liên tục kích động, dường như Trần Mộng Lâm và Tô Phi đã nằm trong bàn tay của gã rồi.

Kỳ thật Lâm Phong làm sao không để ý đến dung mạo mỹ miều của nhị tiểu thư cơ chứ? Tuy nhiên em họ gã, Lâm Phi Dật đã có ý định rồi nên gã phải thôi, chuyển hướng mục tiêu đến Trần Mộng Lâm và Tô Phi.

Lâm Phong cầm lấy ly rượu gơ lên tao nhã nói:

- Đêm nay em họ tôi tổ chức dạ tiệc này. Tôi xin được của người phúc ta một chút, mời các người đẹp một ly nào.

Lâm Phong nói xong liền uống một hơi cạn sạch, rồi tiếp theo cười nói:

- Em họ tôi từ nhỏ đến lớn chỉ biết đến học hành, rất ít tiếp xúc với người ngoài. Hôm nay được tiếp xúc với các bạn đại học của em mình, từ đáy lòng tôi cảm thấy rất phấn khởi. Tiểu Dật tuy nói từ nhỏ sinh hoạt trong một gia đình giàu có nhưng cũng không có chút nào tỏ vẻ công tử ngạo mạn kiêu căng, điều đấy tôi xin được đảm bảo. Tuy nhiên Tiểu Dật cũng là người, đặc biệt là giao tiếp với khác phái có thể có điểm khiếm khuyết. Vì vậy nếu Tiểu Dật có chỗ nào không đúng thì các bạn cũng không cần giữ ý, tự nhiên phê bình. Hẳn nhất định sẽ khiêm tốn lắng nghe để sửa đổi đấy.

- Điểm đấy chúng tôi cũng nhìn không ra. Tôi xem Lâm Phi Dật cũng không phải là người chỉ biết đến học hành mà không biết giao tiếp đâu.

Tô Phi cười nói.

- Đừng nói đến các bạn, ngay đến bản thân tôi cũng cảm giác rất ngạc nhiên. Tôi nghĩ thu hoạch lớn nhất của em tôi sau khi vào trường đại học là phương diện giao tiếp với người khác. Hơn nữa, Tiểu Dật là một thanh niên chất phác nên tôi hi vọng nó và các bạn có thể tiếp tục duy trì tình bạn. Đặc biệt là Kỷ Tiêm Vân, Tiểu Dật trước mặt mọi người nhắc rất nhiều đến cô, đêm nay mới có cơ hội gặp mặt. Tuy nhiên trăm nghe không bằng một thấy, nhìn thấy cô tôi mới hiểu được vì sao Tiểu Dật hay nhắc tên cô trước mặt mọi người nhiều như vậy.

Lâm Phong nhìn Kỷ Tiêm Vân, cười nói.

- Anh cũng không nên để ý nhiều. Tôi với Lâm Phi Dật đơn thuần chỉ là bạn bè thôi.

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Lâm Phong, Kỷ Tiêm Vân vội vàng nói.

- Ha ha, mặc kệ nói như thế nào. Cô có thể xem Tiểu Dật là bạn bè cũng là hồng phúc của nó rồi.

Lâm Phong nói xong chuyển hướng sang Lâm Phi Dật nói:

- Tiểu Dật, em phải cố giữ gìn nghe chưa.

- Em, em biết rồi.

Lâm Phi Dật nhìn về Kỷ Tiêm Vân, mồm lắp ba lắp bắp.

Tiếp theo Lâm Phong ngẩng ra hiệu cho Lâm Phi Dật, để Lâm Phi Dật ngồi cạnh tiếp chuyện Kỷ Tiêm Vân, còn gã ngồi xuống cạnh bên Trầm Mộng Lâm.

Lâm Phong lại lấy cho mình ly rượu, nói giọng hơi than thở:

- A, buổi tiệc tối hôm nay tôi nghĩ không có hợp với tôi. Khách mời tại buổi tiệc của Tiểu Dật đa số là các thanh niên mười tám, mười chín tuổi, toàn thanh niên trẻ tuổi. So với các bạn, có vẻ tôi hơi già. Sợ khi tiếp các bạn, tôi không có chuyện gì nói thì cũng tẻ nhạt, như vậy không tốt. Tuy nhiên em họ tôi tổ chức buổi dạ tiệc này, tôi là anh dĩ nhiên phải tới giúp. Ví dụ bố trí hội trường, sắp xếp các tiết mục, phụ trách bảo vệ ...

- Anh không phải cũng đang rất trẻ tuổi sao? Tôi đoán anh mới khoảng 20 tuổi, làm gì mà đã già? Với lại anh đẹp trai như thế, bất kể tham gia buổi tiệc nào thì cũng không cô đơn lắm đâu.

Trầm Mộng Lâm chớp đôi mắt to tròn nói.

- Ha ha, không dám dối cô. Tiệc tối loại này tôi rất ít tham gia. Có thể các cô nghĩ rằng tôi rất lỗi mốt, nhưng sự thật là cho dù muốn tôi cũng không có thời gian để tham dự. Tôi rất bận do công ty của tôi mới được thành lập.

Lâm Phong trong lòng biết rõ rằng muốn bắt chuyện được với Trầm Mộng Lâm, Tô Phỉ, muốn làm các nàng yên lòng thì phải thể hiện một tác phong của một người có triển vọng. Không thể để cho các cô gái này biết chính mình cũng là một gã phong lưu già đời. Như vậy các cô gái xinh đẹp này mới mắc câu được.

-Ồ, anh trẻ như vậy mà đã thành lập được công ty của chính mình ư?

Tô Phỉ ngạc nhiên hỏi.

- Có gì đáng ngạc nhiên, so với các doanh nhân khác thì có đáng giá gì. Mục tiêu của tôi cũng không có gì lớn, chỉ nghĩ rằng mình đang trẻ nên muốn phần đầu một chút tránh sau này hối tiếc.

Lâm Phong cảm thán thốt, nghe như là lời tâm huyết.

Nghe vậy, Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ đều nhìn gã với một ánh mắt khác. Tất cả hai cô đều cho rằng gã là một thanh niên có ý chí, khác với đại đa số thanh niên khác chỉ biết chơi bời nơi quán xá.

Lâm Phong quan sát và như mở cờ trong bụng. Bởi tình hình phát triển theo hướng mà gã mong đợi. Tim của gã xao động không yên. Dù sao Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ cũng là số một trong số cực phẩm mỹ nữ.

Lâm Phong tính toán trong lòng nên thu phục người nào trước? Gã liếc mắt sang Trầm Mộng Lâm ngồi một bên, ánh mắt dừng ở bộ ngực cao vút của cô gái. Gã phần khích trong lòng, nghĩ thầm trước hết phải hạ gục cô gái xinh đẹp này trước.

145. Chương 143: Trầm Mộng Lâm Ý Loạn Tình Mê (2)

Nhị tiểu thư, Trầm Mộng Lâm, Tô Phỉ, ba cô gái đứng cả dậy xem biểu diễn, liên tục ô, a những tiếng ngạc nhiên trầm trồ thán phục.

Lúc này, Lâm Phong mượn cớ đi ra ngoài. Hắn đi đến quầy bar phía trên, ném ra một cái danh thiếp, gọi tới một người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi chạy đến hỏi:

- Anh Lâm, anh tìm tôi có việc gì?

- Ở đây chú em có cái gì làm thuốc mê không?

Lâm Phong hạ giọng hỏi nhỏ.

- Còn có một chút GHB.

Người trẻ tuổi nhỏ giọng đáp.

- Có nước G hả? Thật sự quá tốt rồi. Lấy một ít cho anh ngay.

Lâm Phong nói.

Một lúc sau, gã thanh niên kia cầm một bình dung dịch tạo ảo giác GHB đưa cho Lâm Phong. Lâm Phong nhận lấy rồi quay người đi vào phòng dạ hội.

Chương trình ảo thuật vẫn đang được tiếp tục. Ba cô gái nhí tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cũng đang chăm chú theo dõi. Lâm Phong đi vào, ngồi trên ghế sofa, lặng lẽ thừa dịp mọi người không để ý lên đổ một ít nước G vào trong đồ uống của Trầm Mộng Lâm. Sau khi thực hiện xong, Lâm Phong hưng phấn vô cùng. Bởi vì nước G này chính là loại “mê gian thủy”, không màu không vị. Các cô gái sau khi uống loại này, trong vòng mười phút sẽ bị tác động tâm lý mãnh liệt ngay lập tức, trong đầu chỉ còn cảm giác hưng phấn, kích thích từ từ mê muội đi. Hơn nữa sau khi tỉnh dậy sẽ bị mất một đoạn trí nhớ. Tức là trong quá trình mê muội này, bất kể chuyện gì phát sinh sau cũng không nhớ nữa. Một số nam nhân đời bại thường sử dụng thuốc này để gây hại các cô gái ở các buổi tiệc đêm.

Lúc này, Lâm Phong đem loại nước G này bỏ vào cốc Trầm Mộng Lâm cũng chính là vì mục đích như thế.

Ảo thuật cuối cùng cũng kết thúc. Trầm Mộng Lâm và các cô gái lại lần nữa ngồi xuống ghế sofa. Các cô vẫn còn bàn tán các tiết mục ảo thuật hấp dẫn vừa rồi. Lâm Phong cũng không vội, gã lẳng lặng ngồi ở một bên chờ đợi Trầm Mộng Lâm cầm cái cốc đã bị bỏ thuốc lên uống.

Có lẽ là Trầm Mộng Lâm tranh luận hơi nhiều, có cảm giác khát nước. Vì thế nàng không hề phòng bị nâng cốc lên, uống một ngụm vào miệng. Tiếp theo nàng lại hạ cốc xuống và tiếp tục bắt chuyện cùng nhí tiểu thư và Tô Phỉ. Tất cả các hành động này đều được Lâm Phong theo dõi. Lúc Trầm Mộng Lâm cầm cốc lên uống, gã kích động trong lòng, dục vọng trong người không thể kiềm chế được bộc phát ra bởi vì kế hoạch của gã đã được thực hiện, Trầm Mộng Lâm đã uống cốc nước đã pha nước G của gã. Việc gã cần làm là chờ đợi, đợi Trầm Mộng Lâm ngấm thuốc.

Lâm Phong nhìn thời gian, đã năm sáu phút qua đi. Lúc này thân thể Trầm Mộng Lâm đã bắt đầu có chút phản ứng.

Quả thực Trầm Mộng Lâm có cảm giác người mình nóng lên, nét mặt bắt đầu có vẻ kích động. Hơn nữa cô thấy không ngờ mình có cảm giác ham muốn tình dục trỗi dậy, không tự chủ được nghĩ ngay đến chuyện nam nữ. Cô cố gắng không nghĩ đến, nhưng đầu óc không nghe cô sai khiến, cùng lúc đó thân thể cô trỗi dậy cảm giác thêm muốn, hưng phấn. Đột nhiên cô có khát vọng mong muốn có một người đàn ông vuốt ve mình, thậm chí là tiếp tục kích thích mình hơn nữa.

Lúc này, gương mặt xinh đẹp của cô trở nên đỏ ửng, hô hấp cũng dần dần trở nên dồn dập, các chỗ trống trong đầu chỉ toàn là ham muốn – hưng phấn, hưng phấn, hưng phấn!

Bất kể một sự thay đổi nào của Trầm Mộng Lâm đều được Lâm Phong âm thầm quan sát. Gã biết lúc này Trầm Mộng Lâm đã bị ngấm thuốc.

Lâm Phong thấy thời cơ đã chín muồi, gã nói:

- Trầm Mộng Lâm, tôi mời cô nhảy một điệu nhé?

Trầm Mộng Lâm mơ mơ màng màng nghe được có người mời cô khiêu vũ. Cô muốn từ chối nhưng trong lòng lại đang có khát vọng được một người đàn ông ôm. Cô cũng không biết bây giờ nên làm gì cho đúng.

Mà Lâm Phong cũng không đợi câu trả lời của cô, trực tiếp kéo tay cô ra sàn nhảy. Cô muốn kháng cự lại nhưng không thể, vì vậy bị Lâm Phong dẫn lên sàn khiêu vũ.

Trầm Mộng Lâm bị Lâm Phong kéo lên sàn khiêu vũ, nhí tiểu thư và Tô Phỉ trong lòng cũng hơi ngạc nhiên. Các cô đơn giản chỉ nghĩ chắc là Trầm Mộng Lâm cùng khiêu vũ với Lâm Phong một điệu thôi, nên cũng không để ý nhiều nữa.

Các cô đầu biết lúc này đầu óc Trầm Mộng Lâm trống rỗng, dục vọng tăng vọt, thân thể hưng phấn vô cùng, hơn nữa đầu óc nàng cảm giác mê muội buồn ngủ. Lúc này cô đúng là ý loạn tình mê, giống như một con sơn dương đang chờ bị làm thịt, không có sức kháng cự.

Lâm Phong đem Trầm Mộng Lâm kéo lên sàn nhảy, tay vòng qua ôm vòng eo mềm mại của Trầm Mộng Lâm. Thân thể của Trầm Mộng Lâm lúc này đang bị kích thích mạnh lại bị hành động như vậy của Lâm Phong khiến nàng không tự chủ được phát ra một tiếng thở dốc “ưm” nghe thật mê người.

Động thái này lại khiến cho Lâm Phong càng thêm háo hức. Gã nhìn chăm chăm vào đôi mắt say lờ lờ khép hờ, cặp môi anh đào đỏ tươi, dung mạo quyến rũ của Trầm Mộng Lâm. Tiếp theo lại nhìn vào hai quả đào tiên cao vút trắng ngần của cô gái, Lâm Phong thấy miệng khô khốc, lửa dục bốc lên. Gã liền vươn tay phải chụp thẳng vào bộ ngực săn chắc cao vút của Trầm Mộng Lâm...

Đúng lúc tay phải của Lâm Phong vừa vươn ra, đột nhiên một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt vai phải của gã, giống như năm ngón tay bằng thép bóp chặt vai phải của gã làm toàn bộ cánh tay trong nháy mắt mất sự điều khiển, không thể cử động được.

Lâm Phong trong lòng kinh hãi. Cảm giác này giống như là cảm giác trước đây Lâm Phong bị kiềm chế khi gã giằng co với Lâm Hiểu Tình. Gã chợt nghĩ đến người kia, cái người mà gã luôn thống hận muốn tiêu diệt. Đêm nay gã đã chuẩn bị tỉ mỉ bố trí các cạm bẫy để chờ đợi người kia, chẳng lẽ chính là hắn đã đến đây ư?

Nếu người tới thực sự là người đấy, Lâm Phong trong lòng đúng là rất cao hứng. Bởi sự chuẩn bị tỉ mỉ của gã sẽ không bị uống phí. Gã chờ đợi mãi cơ hội này, cơ hội người kia đến. Gã đã chuẩn bị tốt cạm bẫy chờ người kia chui vào.

Lâm Phong trong lòng nghĩ vậy liền quay đầu lại để xem người đó có phải là người mà gã đang chờ mong không.

Như vậy người đến cứu viện đúng lúc là ai đây?

Trầm Mộng Lâm ý loạn tình mê được giải quyết thế nào?

Tam Quốc hồi sau sẽ rõ nhá cả nhà

146. Chương 144: Sở Phàm Nổi Giận

147. Lâm Phong Vừa Quay Đầu Lại Thì Đã Thấy Ngay Một Khuôn Mặt Lạnh Như Băng. Bởi

Lâm Phong trong lòng không tự chủ được thấy ớn lạnh cả người. Một mặt gã cũng thấy phấn khích và phần nộ bởi người tới chính là Sở Phàm.

Hóa ra lúc Lâm Phong kéo Trầm Mộng Lâm ra sàn nhảy là lúc Sở Phàm vừa chạy ô tô tới quán bar Lam Điều. Hắn xuống xe chạy thẳng vào trong quán bar thì bị hai tên thanh niên chặn ở ngoài cửa yêu cầu hắn phải xuất trình thiệp mời mới được vào trong. Sở Phàm xin xỏ một hồi nhưng hai tên thanh niên này vẫn không để hắn đi vào. Sở Phàm điên tiết lên liền ra tay luôn.

Sở Phàm động thủ nhanh chóng đánh cho hai tên canh ngoài cửa ngã xuống đất rồi mới đi vào trong quán bar. Lúc đi vào, hắn thấp thoáng nhìn thấy Trầm Mộng Lâm bị một thanh niên nào đó dẫn lên sàn nhảy. Hắn thấy vậy liền theo sau, đến gần đúng lúc chứng kiến Lâm Phong đang đưa tay có ý đồ quấy rối Trầm Mộng Lâm. Hắn liền ra tay chế ngự vai phải của Lâm Phong.

- Là mày ư?

Sở Phàm lạnh lùng nói sau khi thấy rõ khuôn mặt của Lâm Phong. Nói xong, hắn vung tay xô một cái, Lâm Phong bắn ra ngoài đến 3, 4 mét.

Sở Phàm xô xong Lâm Phong, hấn liền đỡ lấy người của Trầm Mộng Lâm đang lao đảo. Hấn cảm giác được thân thể Trầm Mộng Lâm như đang lên cơn sốt, ánh mắt mông lung, đầu óc có vẻ không bình thường, miệng không ngừng phát ra các tiếng rên rỉ đầy hưng phấn làm mê lòng người.

Sở Phàm nhìn ra Trầm Mộng Lâm đã muốn ý loạn tình mê. Đồng tử hấn chợt co lại, ngưng tụ thành ánh mắt sắc bén như ánh đao. Hấn biết Trầm Mộng Lâm chắc chắn đã bị người hạ mê được.

Lúc này quán Bar đột nhiên náo động lên. Hóa ra hai tên canh ngoài cửa dẫn thêm vài tên khác hùng hùng hổ hổ đi về hướng Sở Phàm, có vẻ như đang muốn bắt Sở Phàm thành nhiều miếng thịt vụn.

- Tiểu Lâm, Tiểu Lâm, cô tỉnh lại nào. Cô sao vậy? Có nghe thấy tôi nói không? Tiểu Lâm, Tiểu Lâm...

Sở Phàm không thèm nhìn tới mấy tên đang đi tới. Hấn nhìn vào Trầm Mộng Lâm trong lòng, dịu dàng gọi.

- Ôm tôi đi, hôn tôi đi. Mau, mau, sờ tôi đi. Khiêu vũ với tôi đi. Đầu tôi thật là khó chịu, đau quá.

Trầm Mộng Lâm nói năng lộn xộn, thân thể mềm mại loạn choạng, cũng định sử dụng các hành động này để giảm bớt sự phát tác của nước G.

Nhìn bộ dáng chật vật của Trầm Mộng Lâm, Sở Phàm trong lòng lửa giận tăng vọt. Thời điểm này hấn đã quyết định không buông tha Lâm Phong. Hấn trong lòng dám chắc rằng việc Trầm Mộng Lâm bị đầu độc mê được đến tám chín phần mười là có liên quan đến tên súc sinh Lâm Phong này.

Lúc này sàn nhảy đang bắt đầu hỗn loạn. Bởi bảy, tám tên hùng hổ chạy tới làm cho các nam thanh nữ tú kia không biết đã xảy ra chuyện gì. Bởi vậy bắt đầu hỗn loạn lung tung beng cả lên.

Nhị tiểu thư, Tô Phi đang ngồi ở bàn nhìn thấy biến cố trên sàn nhảy thì rất sửng sốt. Nhị tiểu thư nói:

- Mộng Lâm đang ở sàn nhảy. Không hiểu có chuyện gì xảy ra ở trên sàn nhảy vậy? Mộng Lâm không có việc gì chứ? Chúng ta đến xem đi.

Nhị tiểu thư nói xong liền cùng Tô Phi chạy về phía sàn nhảy.

Lâm Phong bị Sở Phàm dùng sức đẩy ra, thân thể lao đảo suýt nữa ngã sấp xuống. Gã cố gắng giữ vững người, đằng sau mấy tên chạy tới muốn ngăn chặn Sở Phàm. Trong mắt Sở Phàm mấy gã to lớn mặt mày dữ tợn này giống như không tồn tại. Sở Phàm nhìn thẳng vào Lâm Phong, lạnh lùng nói:

- Nhị tiểu thư ở đâu?

- Đây, đây, không phải là Tiểu Ngốc Ngốc sao? Anh ta tại sao lại đến đây?

Nhị tiểu thư từ trong đám người nhìn thấy Sở Phàm. Tiếp theo nàng lớn tiếng gọi:

- Tiểu Ngốc Ngốc, tôi ở đây, tôi ở đây.

Nhị tiểu thư nói xong liền cùng Tô Phi xô đẩy đám người đi ra.

Sở Phàm nghe tiếng trong lòng vui vẻ. Lúc này nhị tiểu thư và Tô Phi chen lách đám người đi đến trước mặt hấn.

- Nhị tiểu thư, Tiểu Phi, hai cô không có việc gì chứ?

Giọng điệu Sở Phàm gấp gáp hỏi.

- Không có việc gì đâu. Sao anh lại tới đây thế này?

Nhị tiểu thư đang nói chợt thấy Trầm Mộng Lâm ý loạn tình mê trong lòng Sở Phàm, thất kinh vội vàng hỏi:

- Mộng Lâm, bồ làm sao vậy?

- Mộng Lâm, bồ làm sao vậy? Không có việc gì chứ?

Tô Phi cũng bối rối nắm lấy lưng áo Trầm Mộng Lâm hỏi.

- Trước mắt thì cô ấy chưa sao. Cụ thể tình hình thế nào lát nữa tôi tường thuật lại cho các cô.

Sở Phàm nói xong trừng ánh mắt nhìn Lâm Phong, lạnh lùng nói:

- Sao rồi? Lâm công tử lần này dẫn theo bao nhiêu người động thủ hả?

Lâm Phong ha hả cười, nói:

- Anh Sở, anh hoàn toàn hiểu lầm, hiểu lầm rồi.

Gã nói xong chuyển hướng sang mấy tên đang ngăn chặn Sở Phàm lạnh lùng nói:

- Bọn mày mắt bị mù à? Bọn mày có biết đây là ai không vậy? Anh ta là khách quý đây. Lượn đi, tất cả về vị trí đi.

Mấy tên kia nghe vậy thì thần sắc sững sốt, sau đó lục tục giải tán.

Sở Phàm lạnh lùng nhìn Lâm Phong. Đối với lời nói của Lâm Phong dĩ nhiên là hắn không tin. Cái gì mà hiểu lầm? Cái gì mà khách quý? Tất nhiên đó chỉ là những lời khách sáo đối với hắn thôi.

Lâm Phi Dật cũng xuất hiện, nhìn thấy Sở Phàm hắn lấy giọng làm lạ hỏi:

- À, hóa ra anh cũng tới rồi. Thật sự quá tốt!

- Tiểu Dật, chú cũng biết anh Sở à? Ha ha, tôi nói rồi, anh Sở, tất cả đều là hiểu lầm, hiểu lầm. Cái chuyện ở buổi tối hôm trước mong anh Sở rộng lượng cho tôi. Đúng là đối với Lâm Hiểu Tình là do tôi không đúng, tôi cũng không nên giằng co với cô ấy làm gì. Tôi hi vọng có thể làm bạn bè với anh Sở, ý anh thế nào?

Lâm Phong thay đổi hẳn thái độ, không ngờ chủ động lấy lòng Sở Phàm. Điểm này khiến cho Sở Phàm không hiểu được.

Tuy nhiên Sở Phàm cũng không nể nang gì, lạnh lùng nói:

- Thật có lỗi, như tôi đây cũng không dám trèo cao. Lâm công tử bạn bè nhiều không kể xiết. Hơn nữa đêm nay hành động của công tử khiến người như tôi đây thấy rất cảm phần.

- Sở Phàm, đêm nay tôi tổ chức dạ tiệc. Anh ấy là anh họ của tôi đến góp vui. Để tôi mời anh chén rượu, được không?

Lâm Phi Dật nói giọng hòa giải.

- À, hóa ra là anh em họ với nhau à? Lâm Phong, chuyện đêm nay mày phải nói cho tao rõ ràng, nếu không tao không bỏ qua cho mày đâu.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Chuyện đâu còn có đó mà? Chuyện con con có gì mà quan trọng đâu?

Lâm Phong cọt nhả nói.

- Tiểu Lâm vì sao mà trở nên như vậy hả? Có phải mày đã âm thầm động tay vào không?

Sở Phàm chỉ vào Trầm Mộng Lâm đang ngủ thiếp trên tay, hỏi từng chữ một.

- Tôi làm sao biết được, trước đó cô ấy hoàn toàn khỏe mạnh cơ mà

Lâm Phong ra vẻ vô tội nói, đồng thời gã âm thầm ra hiệu với mấy tên đồng bọn bên cạnh. Tên đồng bọn nhìn thấy hiểu rõ trong lòng, lặng lẽ rút lui đi vào phía trong quán rượu, gõ nhẹ vào một cánh cửa và nói vọng vào bên trong một câu:

- Mục tiêu đến rồi, Lâm công tử chỉ thị thực hiện kế hoạch B!

Trong phòng có mười gã đàn ông mặc y phục đen, trong đó có Triệu Hổ. Chín gã còn lại so với Triệu Hổ không có phần thua kém, thậm chí còn lợi hại hơn, khó xử lý hơn.

Hóa ra Lâm Phong kế hoạch A ban đầu là chỉ cần đêm nay Sở Phàm đi theo nhóm Kỷ Tiêm Vân lại đây. Trước hết là Lâm Phi Dật ra mặt chiêu đãi, rồi mời Sở Phàm uống một chén rượu. Tất nhiên bên trong chén rượu có hỗn hợp thuốc bột. Loại thuốc này không màu không vị, khi thuốc lẫn vào rượu, người nào

uống vào một lúc sau sẽ thấy toàn thân vô lực, ngay cả đứng cũng không vững. Lúc đó hội Lâm Phong thỏa sức hành hạ Sở Phàm.

Nhưng mà Sở Phàm bây giờ mới đến, Lâm Phong cũng đã lộ diện dẫn đến sự cảnh giác của Sở Phàm cho nên đành phải thực thi kế hoạch B. Mà kế hoạch B càng thêm ác độc.

Gã trẻ tuổi sau khi đến phòng thông báo cho mười người kia xong thì lui ra rời khỏi địa điểm. Đột nhiên gã nhìn thấy phía sau mình không biết khi nào xuất hiện một cô gái xinh đẹp mặc áo màu bạc. Bộ đồ màu bạc trên người cô gái chói mắt vô cùng, nhưng cái mà người ta cảm thấy buốt giá trong tim chính là cặp mắt băng giá. Gã thanh niên cả kinh, mồm mồ to ra muốn nói cái gì đó nhưng cô gái mặc áo bạc khế nhích động đã kiềm chế cổ họng gã.

Cô gái mặc đồ màu bạc này chẳng phải là Ngân Hồ hay sao?

Làm sao mà cô cũng có mặt trong quán bar Lam Điều nhỉ?

148. Chương 145: Kề Vai Chiến Đấu

- Mày, mày là cái đồ vô sỉ, hình người dạng chó, mặt người dạ thú. Mày lại dám làm như thế với Mộng Lâm để cho cô ấy, cô ấy

- Dừng, dừng lại. Kỷ tiểu thư, cô không thể tùy tiện đổ vấy làm hại thanh danh của tôi. Lời nói vừa rồi của cô tôi nghe mà chả hiểu gì cả.

Lâm Phong tiếp tục nói rất trắng trợn.

- Trên đời này có cái loại người nếu không bị giáo huấn một chút thì sẽ không thừa nhận sai lầm của mình đâu. Các cô trông Tiểu Lâm đi, chuyện tiếp theo để tôi xử lý.

Sở Phàm hạ giọng nói với nhị tiểu thư và Tô Phi. Đồng thời giao lại Trầm Mộng Lâm đang mê man cho hai người các nàng trông giữ.

Sở Phàm bước lại gần Lâm Phong. Trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ. Thủ đoạn ti tiện hạ lưu của Lâm Phong đã kích giận hắn đến đỉnh điểm. Sử dụng thủ đoạn hạ lưu như thế với một cô gái thì Sở Phàm không thể cho phép được. Nhất là khi cô gái đó lại là người hắn phải bảo vệ.

- Sở Phàm, mày định làm gì đấy? Con mẹ nó, đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt.

Lâm Phong nói xong vỗ vỗ tay. Lập tức bảy tám tên thanh niên ở phía trước chạy lại, đứng chắn trước mặt gã.

- Tao muốn đánh gãy hai cái chân chó của mày. Bởi Vì mày dám động đến bạn gái tao, mà lại còn dùng thủ đoạn hạ thuốc mê hạ lưu thế này nữa. Không đánh gãy cái chân chó của mày thì tao không phải họ Sở nữa.

Sở Phàm sắc mặt âm trầm, nắm tay cứng lại, ánh mắt sắc như dao, lạnh lẽo như băng. Không ai có thể hoài nghi được lời nói vừa rồi của hắn, kể cả Lâm Phong.

- Còn đứng đực ra đấy làm gì? Lên tóm hắn cho tao.

Lâm Phong la lớn, để cho bảy tám tên đứng phía trước kia lao về phía Sở Phàm.

Sở Phàm cười lạnh, thân hình khế động đã lao về phía trước đám thanh niên đang vây thành hình vòng cung phía trước mình. Khí thế đó, nhìn qua giống như một mãnh hổ lao vào trong đàn dê núi.

Mấy tên thanh niên này ra quyền, đá chân, nhưng tất cả đều thất bại. Đến cả thân hình Sở Phàm còn chưa nhìn rõ thì bọn chúng đã ngã xuống rồi. Trước lúc ngã xuống bọn chúng còn nghe thấy tiếng xương cốt vũ vụn lao xao trên chính người mình, khiến cho chúng run như cầy sấy, mặt cắt không còn hột máu. Bọn chúng ngã vật ra trong sợ hãi. Cho đến lúc này, bọn chúng mới biết rằng, cái bộ dạng

bên ngoài có vẻ hơi hợt và thân thể có vẻ yếu đuối kia của Sở Phàm thực tế là của một ác ma. Một khi đã chọc giận đến tên ác ma này thì

bọn chúng coi như là gặp ác mộng giữa ban ngày rồi.

Trong nháy mắt Sở Phàm đã đánh cho bọn thanh niên đang xông lên kia ngã lăn ra hết cả. Mục tiêu kế tiếp của hắn chính là Lâm Phong. Trong lúc nhất thời Lâm Phong ngây cá người ra. Nhưng khi đã khôi phục lại tinh thần, gã gào lên:

- Thanh Long ca, Thanh Long ca. Thằng khốn này xuất hiện rồi. Mau ra đây đánh hắn đi.

Lâm Phong gào lên vài lần nhưng chẳng có động tĩnh gì. Mà lúc này thì Sở Phàm đã đi đến gần rồi. Lâm Phong đột nhiên có cảm giác rất khủng hoảng. Bởi vì khi Sở Phàm nhìn về phía gã, ánh mắt của hắn tràn ngập sự lạnh lùng, sắc bén.

Đúng lúc này, phía sau lưng Sở Phàm truyền đến mấy tiếng động “bình, bình, bang, bang”, cùng hòa tấu với cả tiếng nổ “ầm, ầm”. Hình như là đang có một trận chiến đau khổ liệt ở phía đó.

Sở Phàm thấy hơi kinh ngạc. Hắn quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau hỗn loạn vô cùng. Bóng người hỗn độn, hình như là đang đánh nhau kịch liệt.

Lâm Phong lợi dụng lúc Sở Phàm phân tâm quay đầu lại thì chạy biến đi sang phía bên kia. Sở Phàm thì lại đang không biết được tình hình trận hỗn chiến phía sau lưng mình là thế nào. Hắn lo lắng cho hai cô tiểu thư nên mặc kệ Lâm Phong, cứ chạy về phía bên người hai cô cái đã, rồi kéo cả hai về một góc sáng sửa hẻo lánh trong quán bar.

Lúc Sở Phàm quay đầu lại nhìn trận hỗn chiến thì thấy rõ ràng một bóng người mặc đồ màu bạc đang xông xáo trong ba bốn gã mặc đồ đen. Điều này khiến cho Sở Phàm Vô cùng kinh ngạc. Hắn không khỏi nghĩ tới lúc hắn phái một mình đối phó với Lôi Báo Và Triệu Hồ ở tiểu khu Thiên Hồ thì đột nhiên xuất hiện một cô gái mặc đồ màu bạc tuyệt mỹ nhưng lạnh lẽo như băng. Hắn Vẫn còn nhớ rất rõ. Cô

gái mặc đồ màu bạc đang ở trong đám hỗn chiến lúc này, chính là cô gái mặc đồ màu bạc đã tiếp ứng với hắn ngày đó.

- cô ấy là ai? Sao cô ấy lại cũng xuất hiện ở đây nhỉ?

Sở Phàm trong lòng trầm nghĩ. Đồng thời, đứng một bên cẩn thận quan sát chiến cuộc giữa sân.

Có bốn Bã đàn ông mặc đồ đen đang liên thủ công kích Ngân Hồ. Bốn Bã này thân thủ phi phàm, hành động linh mãnh, ra tay ác độc. Sau khi bọn chúng phối hợp lại với nhau thì không chệ vào đâu được, tạo thành một cái vòng kín không kẽ hở, vây Ngân Hồ vào bên trong. Mà Ngân Hồ lại lướt tới bằng một thân pháp lả lướt mơ hồ rất quỷ dị. Tạm thời, lực lượng hai bên là ngang ngang như nhau.

Ngân Hồ hình như không muốn tiếp tục giằng co với bốn gã đàn ông. Bởi Vì cô khẽ xướng lên một tiếng, tay phải giơ lên, một đạo hàn quang linh hoạt, sắc bén chợt lóe lên, thẳng thừng xử lý vào cổ họng của một gã áo đen. Gã áo đen bất chợt gặp phải ánh sáng nhấp nháy kia thì trong lòng hoảng sợ, vội vàng nghiêng người tránh né. Tránh được cú cắt trí mạng vào yết hầu nhưng cánh tay trái của gã thì không may mắn thoát được nốt, vẫn bị đạo hào quang kia của Ngân Hồ đánh trúng. Lúc ấy gã kêu thảm lên một tiếng, tự bưng chặt cánh tay trái của mình, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

- Con mẹ nó, con diêm này có vũ khí. Các anh em chú ý cẩn thận đấy.

Một gã áo đen khác sợ hãi rống lên. Rồi mấy gã xông vào hất tung cả bình rượu, ghế, hoa quả loạn cả lên, và một lần nữa lại vây Ngân Hồ vào giữa.

Sở Phàm thấy thế thì nhướng mày. Hắn nhận ra những gã đàn ông mặc đồ đen này chắc chắn là người do Lâm Phong sắp xếp vào quán bar trước đó để đối phó với hắn. Còn cô gái mặc đồ màu bạc này là tới trợ giúp hắn. Chắc chắn là cô ấy muốn phá âm mưu của Lâm Phong, cho nên tự bản thân mình ứng chiến với bọn áo đen, để cho kế hoạch của bọn chúng không thực hiện được.

Sở Phàm soát khắp trong đầu cũng nghĩ không ra cô gái mặc đồ màu bạc xinh đẹp mà lại mạnh mẽ này rốt cuộc là có quan hệ gì với mình. Tuy nhiên, nếu đối phương đã liên tục tới trợ giúp mình như vậy thì

là người nhà rồi, hơn nữa, là người nhà đồng sinh cộng tử với nhau. Sở Phàm đương nhiên không phải loại người để cho huynh đệ tỷ muội của mình phải liều mạng vì mình, còn bản thân thì ngồi thản nhiên như ruồi. Cho nên hắn nói với nhị tiểu thư và Tô Phi:

-Nhị tiểu thư, Tiểu Phi, các cô chăm sóc Tiểu Lâm cho tốt nhé. Ổ yên trong này đừng chạy ra lung tung. Những người này đều là do Lâm Phong sắp xếp đến đây để đối phó với tôi đấy. Tôi không thể để một mình có gái mặc đồ màu bạc kia gặp phải hiểm nguy được. Các cô ở yên đây, chờ tôi trở lại nhé.

Nhị tiểu thư và Tô Phi xem tình hình đánh nhau hỗn loạn trong quán bar thì ngây cả người. Hai cô đang túm chặt lấy cánh tay Sở Phàm, nghe thấy Sở Phàm nói vậy mới buông lỏng tay ra. Nhị tiểu thư lo lắng bảo:

-Thế thì anh phải cẩn thận nhé.

-Sở ca ca, anh phải cẩn thận đấy nhé. Chúng tôi đều cần anh trông nom mà.

Lần đầu tiên Tô Phi gọi một tiếng “Sở ca ca”, làm Sở Phàm nghe thấy cũng không nhin nổi cười cười khê, nhẹ vỗ đầu cô, rồi xoay người bước ra hiện trường, cùng Ngân Hồ kẻ vai chiến đấu.

Khi Sở Phàm xoay người đi lên giữa sân thì nét mặt lạnh băng không chút biểu tình, hai mắt như hai mũi nhọn sắc bén, linh hoạt. Thân thể vừa động đã lao nhanh như chớp đến đám đàn ông đang vây quanh Ngân Hồ. Không động thì thôi, đã động thì như rồng phi. Khí thể lao vọt lên trời như sấm giập, như tiếng rồng gầm đến chín tầng trời.

Tiềm long đã xuất!

Sở Phàm thuận tay cầm lấy một chai bia. “Choang” một tiếng chai bia đã vỡ làm hai nửa. Lúc này trong đầu hắn chỉ có một chữ: SÁT!

Khí thể như rồng như hổ của Sở Phàm đã khiến bọn đàn ông kinh hoàng. Bọn họ vừa quay đầu lại thì đã gặp phải một đạo lực quang sắc bén, linh hoạt phi tới - đó chính là ánh sáng phản chiếu hắt ra từ nửa chai bia.

Gã áo đen đứng đầu hoảng hốt, vội vàng lùi lại tránh né. Nhưng ai ngờ rằng thân hình Sở Phàm còn nhanh hơn gã. Trong nháy mắt hắn đã vọt đến bên cạnh gã và tay trái như gọng kìm siết chặt vào cổ họng gã rồi. Vừa dậm mạnh chân, hắn đã đá bay gã áo đen này bắn ra ngoài đến hơn năm thước.

“Hốt” một tiếng, Sở Phàm cảm thấy sau đầu mình có tiếng gió truyền lại. Thân hình hắn hơi ngửa ra, lại gặp phải một tên áo đen ôm bình rượu đập vào đầu hắn. Thân hình hắn vẫn hơi ngửa ra, đồng thời tay trái xuất ra “long trảo cầm nã thủ”, trực tiếp tóm được cổ tay phải của gã áo đen này. Tiếp theo đó, Sở Phàm xuất ra thủ kinh mạnh mẽ ‘kim cương thủ’. “Rắc” một tiếng, hắn đã chặt đứt cổ tay phải của gã áo đen. Cùng lúc đó, tay phải của hắn đang nắm nửa chai bia cũng nện cái “choác” một tiếng vào đầu gã này. Gã áo đen bấy giờ lúc la lúc lác, lảo đảo, chưa ngã hẳn xuống. Hắn nhấc cao chân, đá một phát trúng chỗ hiểm bên dưới, cuối cùng thì gã áo đen cũng chịu không nổi ngã sấp mặt xuống đất.

Phía bên phải, còn lại có một gã áo đen cầm con dao gọt hoa quả trong tay đột nhiên bổ về phía đầu Sở Phàm, vô cùng nhanh chóng, làm cho người ta khó mà phòng bị được. Ánh mắt Sở Phàm phát lạnh, nhưng hắn cũng không hề động tĩnh gì. Bởi vì ngay khi con dao gọt hoa quả trong tay của gã áo đen đâm ra thì giữa không trung xuất hiện hai mũi nhọn linh hoạt và sắc bén.

“Phanh” một tiếng khô khốc, con dao gọt hoa quả của gã kia bị chặn lại giữa chừng. Một đạo hào quang nữa lại chọt lóe qua, gã áo đen kêu thảm lên một tiếng, con dao trên tay phải rớt xuống, kêu ‘đình đàng’ trên sàn, máu rỉ ra trên cánh tay phải của gã, rõ tí tách xuống sàn theo năm ngón tay. Cánh tay phải của gã này coi như tiêu

Sở Phàm nhìn về phía Ngân Hồ. Hắn biết. Đây là kiệt tác của cô.

Ngân Hồ cũng đang nhìn về phía Sở Phàm, trong lòng tràn ngập thành ý tôn kính. Khi nhìn về phía Sở Phàm, sắc mặt xinh đẹp lạnh băng của cô cũng dần dần dịu bớt, giống như đoá hoa mai ngạo tuyết. Hoa mai đã bắt đầu lay động, xua tan cả hàn khí xung quanh.

Sở Phàm lúng búng, đang định nói gì đó thì đột nhiên “ầm” một tiếng nổ, cửa phòng bên trái bị phá toang ra. Trong phòng tiến ra sáu gã đàn ông mặc đồ đen, trong đó có một người Sở Phàm cũng nhận ra, là Triệu Hổ.

Lúc này, sáu gã áo đen mới tiến ra đang xem xét tình hình trước mắt với thần sắc cảnh giác cứ như trước mặt là mãnh hổ dã thú vậy.

Tiếp đó, có một người thanh niên bước ra từ trong phòng, thân cao một thước chín, làn da ngăm đen, thân thể cường tráng vững như bàn thạch.

Người này để đầu cắt cua, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, môi dày. Quần áo mặc trên người anh ta có mấy chỗ rách, lộ ra cơ thể từng mũi từng bắp cuộn cuộn cường tráng cứng như sắt thép. Bất luận là ai cũng có thể thấy được, người thanh niên này chắc chắn còn đáng sợ hơn so với mãnh hổ hay dã thú.

Ngân Hồ nhìn thấy người thanh niên thì ánh mắt lộ ra tia nhìn ám áp. Bởi vì người thanh niên này chính là Kim Cương - một Kim Cương hùng mạnh mà lại khùng bố.

Sở Phàm vừa nhìn thấy người thanh niên khôi ngô vừng chãi này thì trong lòng cũng nao nao. Hắn cũng cảm nhận được trên người thanh niên này tản mát một khí thế hùng mạnh, hắn không thể đoán được rốt cuộc là thanh niên này mạnh mẽ đến mức độ nào. Nếu anh ta là địch nhân thì Sở Phàm thật không dám khẳng định là đêm nay có thể yên ổn mà trở về được.

Nhưng mà, Sở Phàm không hề cảm thấy trên người thanh niên này có chút nào địch ý. Mà ngược lại, khi anh ta nhìn về phía hắn, ánh mắt cũng giống như ánh mắt Ngân Hồ khi nhìn hắn, có một thành ý tôn kính như nhau. Cứ như là, Sở Phàm chính là chủ nhân của anh ta vậy.

Điều này làm cho Sở Phàm có chút nghi hoặc. Anh thanh niên cường tráng vừng chãi này với cô gái mặc đồ màu bạc xinh đẹp kia. Rốt cuộc là ai đây?

Vì sao lại ra tay tương trợ hắn?

149. Chương 146: Kim Cương Rống Giận!

Thân hình của Triệu Hổ đã rất to lớn, vạm vỡ, nhưng so với Kim Cương quả thật chỉ như đứa trẻ với người lớn. Nhưng đáng người to lớn vẫn không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là sức mạnh khủng bố như muốn bùng nổ của Kim Cương.

Lúc này, một gã thanh niên áo đen ra hiệu cho Triệu Hổ, dường như muốn thương lượng một chiến thuật nào đó. Tiếp theo Triệu Hổ liền hét lớn một tiếng, lao thẳng tới, vung tay phải xuất toàn lực đâm thẳng vào mặt Kim Cương. Khí thế hung hãn, lực đạo rất mạnh, một quyền này quả nhiên không thể coi thường được.

Nhưng Kim Cương vẫn bất động như trước, thậm chí còn không hề nháy mắt. Đợi cho nắm đấm của Triệu Hổ tới gần, Kim Cương mới vươn tay phải mở năm ngón tay ra.

“Bộp”.

Nắm đấm của Triệu Hổ bị năm ngón tay của Kim Cương nắm chặt lấy, còn Triệu Hổ cảm giác như tay của mình đâm phải một bức tường – tường thép.

Năm ngón tay của Kim Cương nắm lại, khóa chặt nắm đấm của Triệu Hổ khiến gã có cảm giác sợ hãi như thể ngày tận thế đang tới, bởi vì Kim Cương chỉ nhẹ nhàng quơ tay một cái, không hề mất bao nhiêu sức đã có thể đỡ được một quyền tập trung toàn bộ sức lực của gã. Có thể thấy được thực lực của Kim Cương khủng bố tới mức nào.

- Yếu quá!

Kim Cương trầm giọng nói, sau đó vung mạnh tay trái, một cú đấm móc quyền anh thẳng vào Triệu Hổ. Một cú đấm tùy ý này dường như mang theo sức mạnh ngàn cân, còn chưa đâm tới nơi, kinh phong của nó đã khiến người ta phải rét lạnh trong lòng.

Triệu Hổ kinh hãi, vội vàng vung cánh tay trái đỡ cú đâm của Kim Cương.

“Bốp”

Thân thể của Triệu Hổ bay thẳng ra ngoài như con diều đứt dây. Sau khi rơi xuống đất, Triệu Hổ ôm tay trái của mình, vẻ mặt đau đớn, bởi vì cánh tay trái của gã không ngờ đã bị một đấm nặng nề của Kim Cương đánh gãy.

Năm tên thanh niên áo đen còn lại lập tức ngậy đại. Bọn chúng vốn định cho Triệu Hổ lên đánh vài hiệp, sau đó bọn chúng sẽ nhân cơ hội hành động. Ai ngờ còn không được một hiệp thì Triệu Hổ đã bị anh thanh niên to như một ngọn núi nhỏ này đánh bay. Điều này có thể không khiến bọn chúng cảm thấy khiếp sợ sao?

- Các anh em, đừng đấu sức với thằng này.

Một gã áo đen cầm đầu liền lấy ra một con dao găm sáng lóng lánh, tiếp theo, những gã áo đen còn lại đều lấy dao găm sắc bén ra.

Một gã áo đen di chuyển, vung dao găm đâm vào cổ Kim Cương. Cùng lúc đó, từ hai sườn trái phải của Kim Cương cũng có hai con dao găm sắc bén khác nhắm thẳng vào phần eo yếu hại của hắn. Hai gã thanh niên áo đen còn lại vẫn không động, đây mới là điều khiến người ta khó lòng phòng bị nhất. Kiểm chế đối thủ không thể ra chiêu, để đối thủ không thể xuất hết toàn lực, đồng thời còn để phân thần sự chú ý của đối thủ.

Mà hai gã áo đen đúng là dùng chiến thuật như vậy. Bọn chúng thông qua phương pháp này phân tán một bộ phận sức chú ý của Kim Cương, đồng thời âm thầm lựa chọn thời cơ hành động. Một khi Kim Cương bởi vì phân thần mà lộ ra chút sơ hở, vậy đúng là lúc chúng xuất chiêu.

Ba mặt gặp địch, trong mắt Kim Cương không hề có chút sợ hãi. Hắn mạnh mẽ lùi lại sau một bước. Dáng người Kim Cương tuy rằng to lớn nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn dị thường. Hắn nhanh chóng lùi lại sau, công kích từ hai bên sườn liền thất bại, chỉ còn một con dao găm trước mặt vẫn lao thẳng vào cổ họng của hắn.

Ánh mắt Kim Cương trầm xuống, tay phải vung mạnh về phía trước. Nhìn phương vị và góc độ hắn ra tay dường như cùng loại công phu với Cầm Nã Thủ. Kim Cương người cao tay dài, bởi vậy vừa vung tay ra đã bắt được cánh tay phải cầm dao của tên áo đen trước mặt. Tiếp theo Kim Cương khẽ nhếch mép cười, tay phải nắm lấy cánh tay tên thanh niên áo đen nhắc bổng lên, sau đó ném hắn từ giữa không trung thẳng xuống mặt đất!

Lúc này, hai người còn lại đã chém thẳng vào Kim Cương từ hai bên trái phải, khí thế vô cùng mạnh mẽ. Trong nháy mắt, đầu dao găm đã tới sát Kim Cương, vì vậy dẫu có muốn thì Kim Cương cũng không thể tránh nổi chiêu này.

Ai ngờ Kim Cương há mồm gầm lên giận dữ, thanh âm như sấm sét trên trời, khí thế như dời non lấp biển. Tiếng gầm như sấm sét khiến màng tai của tất cả mọi người ở đây đều bị chấn động ơng ơng. Tiếng gầm này khiến nhiều người không tự chủ được lại nghĩ tới tiếng gầm giận dữ trong phim ảnh. Khí thế kinh người.

Theo tiếng gầm, cơ bắp sau lưng Kim Cương chột vồng lên, khiến cơ thể hắn nhìn cứng rắn như sắt thép. Kim Cương tùy tiện vung tay sang hai bên trái phải, dùng cánh tay ngăn hai con dao găm sắc bén đang lao tới!

“Bộp, bộp”

Hai con dao găm sắc bén chém vào cánh tay Kim Cương nhưng không hề thấy có gì biến hóa trên cánh tay của hắn. Hai con dao găm sắc bén không ngờ không thể cắt đứt nổi dù chỉ một mẩu da của Kim Cương. Trời ạ! Đây rốt cục là cánh tay kiểu gì vậy? Rốt cục là da thịt kiểu gì vậy? Quả thực là tường đồng vách sắt. Ngay cả dao găm sắc bén như vậy mà vẫn không thể chém đứt nổi!

Hai gã thanh niên áo đen ngạc nhiên, kinh hãi, bởi vì đây là lần đầu tiên bọn chúng thấy người như Kim Cương. Tiếp theo, Kim Cương lại nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay mạnh mẽ vung sang hai bên. Một

đòn này đầu chỉ nặng ngàn cân, hai gã thanh niên áo đen còn đang kinh ngạc, chưa kịp phản ứng, đến khi chúng phản ứng được thì đã bị song chưởng của Kim Cương đánh bay!

Sở Phàm đứng một bên nhìn, trong lòng không kìm nổi thán khen “Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Công giỏi thật. Có thể luyện Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Công tới mức này quả thực là lần đầu tiên mình thấy”

Trong nháy mắt Kim Cương đánh bay hai gã thanh niên áo đen, hai gã còn lại vốn đứng yên chột động, nhanh như thỏ chạy, đánh về phía Kim Cương với khí thế như sấm rung chớp giạt, nhắm đúng vào hai nách của Kim Cương. Bọn chúng định áp dụng chiến thuật đánh rần đánh giập đầu, dường như chúng đều nhìn ra được Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Công của Kim Cương là không thể phá vỡ, bởi vậy muốn đâm thẳng vào nơi yếu hại. Chỉ có điều nách có phải là nơi yếu hại của Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Công của Kim Cương hay không?

Đáp án lập tức được công bố!

Đối mặt với hai nắm đấm hung hãn đó, Kim Cương chỉ cười lạnh, cũng không thèm làm động tác gì tránh né, dường như hết thảy đều nằm trong dự kiến của hắn.

“Bang bang!”

Nắm đấm của hai gã thanh niên áo đen đều đánh trúng hai nách của Kim Cương, nhưng nhìn biểu tình của Kim Cương, dường như hắn rất hưởng thụ hai cú đấm mang đầy sức mạnh này, dường như hai cú đấm khủng bố đó chẳng qua chỉ là gãi ngứa cho hắn.

Tiếp theo, Kim Cương quát lên một tiếng lớn, hai tay dùng sức kẹp xuống, lập tức kẹp chặt cánh tay của hai gã áo đen. Sức mạnh của Kim Cương quả thực là kinh khủng, bởi vậy hai gã thanh niên bị kẹp chỉ cảm thấy cánh tay mình như bị một chiếc kim sắt kẹp chặt lấy, khó có thể nhúc nhích!

Tiếp đó, Kim Cương đưa hai tay ra, dùng sức mạnh vùng thân thể của hai gã áo đen vào nhau. Hai gã này cũng có chút công phu cơ bản, gặp nguy không loạn, lập tức giơ tay trái đối chưởng với nhau, triệt tiêu sức va chạm mạnh mẽ. Tiếp theo, hai người mượn lực lẫn người, vùng chân đá vào dưới hàm Kim Cương. Hết thấy biến hóa này chỉ diễn ra trong tích tắc, thần sắc Kim Cương hơi sững sốt, hắn quyết định thật nhanh, buông tay trong nháy mắt, sau đó lui lại một bước, tránh khỏi cú đá lăng chân của hai gã áo đen. Mà hai gã đó cũng nhân thể thoát ra khỏi “chiếc kim sắt to lớn” là Kim Cương.

Nhưng sát chiêu chân chính vẫn còn ở phía sau. Ngay khi Kim Cương lùi lại sau một bước, một đạo kinh phong tập kích thẳng vào lưng hắn. Đạo kinh phong này linh hoạt, sắc bén, nhanh chóng, lực đạo mãnh liệt giống như một cơn gió lốc quét thẳng vào Kim Cương.

Hai mắt Kim Cương đột nhiên lóe lên sắc lạnh, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng, bởi vì đối thủ tập kích sau lưng này khác xa so với những đối thủ vừa rồi, bất kể là tốc độ hay sức mạnh đều gấp ba lần những đối thủ trước đó!

Sau lưng có cường địch tập kích nhưng Kim Cương vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ hắn không sợ sao? Không phải, bởi vì hắn không thể lộn xộn. Hắn cảm giác chiêu thức của đối thủ tập kích sau lưng chính là biến chiêu, nếu hắn tùy tiện động, như vậy chiêu thức của đối thủ phía sau lưng cũng sẽ thay đổi trong nháy mắt. Khi đó hắn có thể không thể phòng nổi, cho nên hắn quyết định địch bất động. Nếu đối thủ cuối cùng vẫn chưa ra sát chiêu, như vậy chiêu này chính là hư chiêu!

Sở Phàm nhìn thấy hết thảy những biến cố này, nhưng hắn không thể động, bởi vì thắng bại thường ở trong một, hai giây mấu chốt này. Hắn không thể quá nhiều trạng thái tinh thần của Kim Cương!

Trên trán Kim Cương đã chảy ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, có điều thần thái tư tưởng của hắn cũng đã chuyển động không dưới mấy ngàn lần. Đột nhiên, đôi mắt màu vàng kim của hắn chợt lóe lên lạnh lẽo, đối thủ rốt cục cũng đã xuất ra sát chiêu, chính là tại huyệt Phong Trì!

Song chưởng của Kim Cương hợp lại, chắn ngược lên huyệt Phong Trì ở sau đầu. Chưởng của đối phương sắc bén như dao, khi vừa tiếp xúc với hai tay của Kim Cương lập tức vỡ ra. Tiếp theo, đối phương lại biến chiêu lần nữa, bàn tay cắt ngang cổ Kim Cương. Kim Cương vùng tay cản lại, chặn được một chiêu trí

mạng này của đối phương, nhưng ngay sau đó Kim Cương cảm thấy ở sườn bị một sức mạnh cực lớn đánh trúng, khiến hắn cũng có cảm giác đau ngâm ngấm, bởi vì hắn đã trúng chiêu!

Hoá ra đối phương khi vung tay cắt ngang cổ Kim Cương cũng đồng thời tung một đá vào sườn của hắn. Kim Cương chỉ có thể chống đỡ được một chiêu trí mạng nhất, bởi vậy bị trúng một đá của đối phương, thân thể loạng choạng tiến về phía trước hai bước.

Điều này quả thực đã chọc giận Kim Cương. Nếu đối phương không đánh lên thì hắn chắc chắn sẽ không thể bị trúng chiêu. Hắn nổi giận gầm lên, quay đầu lại, đã thấy Sở Phàm đang đứng ở giữa hắn và kẻ đánh lên kia.

Sở Phàm nói:

- Người anh em, anh và cô ấy đối phó với bọn khác, thằng này để tôi xử lý!

Kim Cương đương nhiên biết Sở Phàm vừa nói tới “cô ấy” chính là chỉ Ngân Hồ, chẳng qua điều khiến Kim Cương nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mãnh liệt chính là một tiếng “người anh em” mà Sở Phàm vừa nói.

“Thiếu chủ gọi mình là người anh em. Ha ha, Thiếu chủ gọi mình là người anh em. Mình, mình thực sự là rất con mẹ nó cao hứng!!!” Kim Cương nghĩ thầm, nhiệt huyết không ngừng sôi sục, hắn thậm chí quên cả trả lời Sở Phàm.

Sở Phàm lạnh lùng nhìn kẻ đứng trước mặt. Gã này có song chưởng quá mức nổi bật, mặc một chiếc áo không tay, lộ ra những hình xăm rồng xanh có vẻ cực kỳ bắt mắt. Trên cổ gã cũng có thêm một hình xăm rồng xanh, thậm chí ngay cả trên cái đầu trọc lóc không một sợi tóc cũng xăm một con rồng xanh đang bay lên trời.

- Mày là Thanh Long?

Sở Phàm không khỏi nhớ tới lúc trước Phong Lâm hô to “Thanh Long ca”. Vừa nhìn gã này, hắn đã đoán được kẻ xăm những con rồng xanh khắp người này chính là Thanh Long mà Lâm Phong vừa gọi.

- Hừ!

Thanh Long hừ lạnh một tiếng, cũng là đáp án.

- Được, tao thực sự muốn xem mày là rồng hay chỉ là một con giun!

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Mày chính là Sở Phàm? Ha ha, đêm nay mày chỉ có một kết cục...

Thanh Long dừng lại một chút, mới rít lên từ kẽ răng

-chết!

Ánh mắt Sở Phàm trở nên lạnh lẽo. Hắn biết Thanh Long này chính là do Lâm Phong mời tới để đặc biệt đối phó với mình. Chiến ý trong hắn chợt bùng nổ, hắn đã nhìn ra Thanh Long là một đối thủ không tồi!

150. Chương 147: Sở Phàm Chiến Thanh Long

Thanh Long chính là một trong tứ đại mãnh tướng của “Tiểu Diện Hồ” Nhạc Ca ở thủ đô. Lần này Lâm Phong có thể mời được Thanh Long tới, có thể nói là đã hạ quyết tâm lớn. Kế hoạch ban đầu của Lâm Phong chính là đợi sau khi Sở Phàm đến mới khởi động kế hoạch. Nếu kế hoạch không thể thực thi như đã tính thì mới khởi động kế hoạch B. Tóm lại, bất kể kế hoạch nào, Thanh Long đều sẽ xuất hiện khi thời cơ tới, cũng giống như vừa rồi gã đã đánh lên Kim Cương.

Kế hoạch phối hợp như vậy vốn có thể nói là chắc chắn tới 90% đối phó được với Sở Phàm, nào ngờ nửa đường đứt gánh, Ngân Hồ và Kim Cương không ngờ đột nhiên xuất hiện trong quán bar, hơn nữa còn đảo

lộ toàn bộ kế hoạch bọn chúng đã lập ra trước đó. Ngân Hồ và Kim Cương một nhu một cương, công phu cao cường đánh cho Triệu Hổ và mười gã áo đen không hề có sức chống đỡ. Bất đắc dĩ, Thanh Long đành xem xét thời cơ, âm thầm ra tay đánh lén Kim Cương, nhằm đoạt lại một ít ưu thế.

Thanh Long ra tay, Sở Phàm cũng động, phi thân chắn giữa gã và Kim Cương. Trận chiến này là không thể tránh được!

Nhiệm vụ của Thanh Long lần này chính là giải quyết Sở Phàm, mà nay Sở Phàm tự động dâng lên miệng khiến trong lòng gã đương nhiên rất cao hứng. Gã tin rằng với thực lực của mình, nhất định sẽ giải quyết được Sở Phàm, cũng giống như đã giải quyết mười tám gã trước đó. Trong số 18 gã đó cũng có một vài cao thủ, nhưng khi gặp phải Thanh Long ta đều ngã gục sao?

Thanh Long tin tưởng, lần này cũng tuyệt không ngoại lệ.

Cho nên Thanh Long động, thân hình như điện lao thẳng về phía Sở Phàm. Gã quyết định tiên hạ thủ vi cường, với ý định mau chóng giải quyết Sở Phàm càng sớm càng tốt. Gã thấy mười tên áo đen hộ tống mình cũng không phải là đối thủ của Ngân Hồ và Kim Cương. Gã lo lắng Ngân Hồ và Kim Cương giải quyết xong đồng bọn của mình sẽ liên hợp với Sở Phàm đối phó với mình. Gã đã tính toán thực lực của Kim Cương nhưng không thể nhìn thấu thực lực của hắn. Có điều, gã biết rõ, nếu Kim Cương và Sở Phàm liên thủ, vậy gã sẽ không phải đối thủ của hai người. Cho nên đầu tiên gã phải đánh gục Sở Phàm cái đã.

Bởi vậy gã khó tránh khỏi chỉ vì cái lợi trước mắt mà trở nên nóng vội. Đây chính là điều đại kỵ đối với người luyện võ trong khi quyết đấu.

Kỳ thật hết thảy những điều này đều là do Thanh Long cả nghĩ. Nếu Sở Phàm đã nói một mình hắn đối phó, vậy Kim Cương sẽ không nhúng tay vào, trừ khi Sở Phàm ra lệnh.

Mặc dù nói là Thanh Long lao thẳng về phía Sở Phàm nhưng thân hình gã vẫn có biến hóa mơ hồ không cố định, vô cùng quỷ dị như thể ma quỷ. Điều này khiến cho người ta khó có thể nhìn thấy rõ được phương vị ra tay và bộ vị mà gã công kích. Thanh Long này quả thực không thể coi thường!

Hai mắt Sở Phàm lộ ra thần sắc ngưng trọng, cùng lúc đó hai tay vận đầy kinh lực Đại Lực Kim Cương thủ, lấy bất động ứng vạn biến. Dần dần, trong tim hắn hình thành “tâm hồ”, lấy “tâm hồ” để cảm ứng phương vị đối phương xuất chiêu.

“Xuy!”

Thân hình của Thanh Long lao tới. Gã xuất chiêu, tay hóa thành long trảo, dùng Long Hình Thủ chụp vào chỗ yếu hại trên hai vai Sở Phàm, khí thế mạnh mẽ như rồng như hổ. Sức mạnh của một trảo này có thể bóp nát xương cốt người ta, nhưng trong mắt Sở Phàm lại cảm thấy trình độ vẫn là không đủ.

Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, ngón trỏ và ngón giữa tay phải hợp lại, đầu ngón tay chứa đầy kinh lực Đại Lực Kim Cương thủ, lần đầu tiên xuất ra một trong những tuyệt học của Nam Thiếu Lâm là “Nhất Chỉ Thiên Công”, đánh vào giữa lòng bàn tay của Thanh Long đang biến thành long trảo. Mang theo sức mạnh hùng hậu của Đại Lực Kim Cương thủ, song chỉ của Sở Phàm lúc này giống như một thanh kiếm sắc bén chỉ thẳng vào lòng bàn tay của Thanh Long. Nếu chỉ trúng chỉ này của Sở Phàm, vậy chắc chắn bàn tay của Thanh Long sẽ bị thương nặng, hơn nữa còn mất đi năng lực hoạt động. Nói cách khác, chính là toàn bộ bàn tay thành tàn phế luôn.

Thanh Long kinh hãi. Tốc độ phản ứng và công phu xuất thủ của Sở Phàm vượt quá xa sức tưởng tượng của gã. Một chiêu “Nhất Chỉ Thiên Công” này của Sở Phàm không thể nghi ngờ chính là khắc tinh của “Long Hình Thủ” của Thanh Long. Bởi vậy Thanh Long không thể không nửa đường biến chiêu. Việc biến chiêu này đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của gã. Sở Phàm đã chiếm được thượng phong, liền biến đổi chỉ thế, chia thẳng vào yết hầu Thanh Long. Chỉ kinh còn chưa tới, Thanh Long đã cảm thấy như đang bị một thanh bảo kiếm sắc bén đâm tới. Trong lòng gã hoảng hốt, thầm nghĩ chỉ pháp này của Sở Phàm rốt cuộc là công phu gì mà lại lợi hại như vậy.

Bất ngờ không kịp phòng, Thanh Long đành phải vội vàng lùi lại ba bước, lúc này mới có thể tránh thoát “Nhất Chỉ Thiên Công” của Sở Phàm.

Thanh Long chột vật lùi lại phía sau ba bước. Vì khinh địch mà suýt nữa phải trả giá, khuôn mặt gã lúc đỏ lúc xanh. Lúc này gã mới hiểu rõ, Lâm Phong gọi mười người hùng mạnh giống như Triệu Hổ đến đối phó với Sở Phàm, vậy mà vẫn còn mời thêm gã đến hỗ trợ để phòng ngừa rủi ro. Lúc đó gã còn cho rằng Lâm Phong có vẻ chuyện bé xé ra to. Đối phó với một kẻ vô danh Sở Phàm, đâu cần phải đao to búa lớn chứ?

Nhưng hiện tại gã đã gần như hoàn toàn hiểu rõ. Lâm Phong làm như vậy không hề là chuyện bé xé ra to mà thậm chí như vậy vẫn còn chưa đủ.

Thanh Long không chế tâm thần. Lúc này gã đã biết Sở Phàm tuyệt đối không phải người tầm thường. Bởi vậy gã phải toàn tâm toàn ý đối chiến với Sở Phàm, tuyệt đối không thể có chút phân thần sơ xuất. Nếu không, kẻ chết cuối cùng chắc chắn là chính gã.

Thanh Long quyết định áp dụng chủ động công kích, gã chính là tu luyện “Thập Nhị Hình quyền” trong Hình Ý Quyền, bao gồm mười hai bài: long hình, hổ hình, hươu hình, mã hình, đà hình, kê hình, diều hình, yến hình, xà hình, thai hình, ưng hình, hùng hình (rồng, hổ, khỉ, ngựa, gà, én, rân, kỳ đà, la, ưng, gấu, báo).

Mà gã tu luyện “Thập Nhị Hình quyền” này chủ yếu để chủ động công kích, di chuyển với tốc độ cao để không chế kẻ địch!

Bởi vậy Thanh Long thân như gió giạt lao về phía Sở Phàm, một chiêu hổ quyền nhằm thẳng vào mặt, ngay sau đó là một hươu quyền khéo léo vào bụng Sở Phàm. Hình Ý Quyền này theo tâm mà động, sau khi phối hợp với Thập Nhị Hình quyền thì biến hóa vô cùng, chiêu thức phức tạp khó phân, uy lực rất lớn. Trong khoảng thời gian ngắn quyền phong đầy trời vây vòng quanh Sở Phàm.

Sở Phàm biết lần này Thanh Long đã toàn lực ứng phó, bởi vậy hắn cũng thực sự đối địch. Chẳng qua hắn lại lấy thủ làm công, dùng tuyệt học của Nam Thiếu Lâm là kinh lực của Đại Lực Kim Cương thủ phối hợp với Thiếu Lâm La Hán quyền và Thiếu Lâm ngũ quyền đối chiêu với Thanh Long. Sở Phàm gặp chiêu đối chiêu, thừa dịp ứng phó, hóa giải đâu vào đấy các chiêu thức tấn công mãnh liệt của Thanh Long.

Bởi vậy này hai người một công một thủ, giao chiến tới mức hăng say.

Sở Phàm và Thanh Long chiến đấu hùng hực khí thế, bên này Kim Cương và Ngân Hồ liên thủ đối phó mười gã áo đen. Nói chính xác thì kể cả Triệu Hổ, trong mười gã áo đen này chỉ còn lại sáu tên còn sức chiến đấu. Mà sau khi Kim Cương nổi giận gầm lên, một mình hắn đối phó cả sáu gã cũng không thành vấn đề, huống chi còn có Ngân Hồ bên cạnh tương trợ.

Lúc này chiến ý của Kim Cương tràn ngập dị thường, trong lòng hắn nhiệt huyết sôi trào, kích động không ngừng, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thiếu chủ của mình. Trước kia chưa được nhìn thấy Thiếu chủ, hắn vẫn luôn kính sợ, nghĩ rằng Thiếu chủ có lẽ là một người cao quý, nhưng sự bình dị gần gũi của Sở Phàm lại nằm ngoài dự liệu của hắn. Càng khiến hắn kích động hơn chính là một tiếng “người anh em” của Sở Phàm. Kim Cương vốn là một người có tình cảm phong phú, hắn cho rằng nếu Thiếu chủ coi hắn là anh em, như vậy cho dù bảo hắn nhảy xuống sông, lao vào lửa vì Thiếu chủ, hắn cũng không chối từ. Tính mạng của hắn đã sớm giao phó cho Thiếu chủ của mình.

Bởi vậy Kim Cương càng thêm phấn khích xuất thủ. Vậy thì lúc này ai có thể ngăn nổi Kim Cương? Không có, tuyệt đối không có ai!

Đám thanh niên áo đen này kêu la thảm thiết, trong mắt chúng tràn ngập sự sợ hãi khủng bố. Ánh mắt chúng nhìn Kim Cương căn bản không phải đang nhìn một con người mà là đang nhìn một con quái vật, một con quái vật KinhKong chỉ xuất hiện trong phim ảnh.

Đúng vậy, sự hùng mạnh của Kim Cương đã vượt xa xa xa xa sự tưởng tượng của chúng. Càng khủng bố hơn chính là dường như Kim Cương chưa dùng hết toàn lực, hơn nữa còn thêm Ngân Hồ với thân pháp huyền ảo, xuất thủ nhanh chóng, phương vị độc chuẩn, khiến bọn chúng hoàn toàn thất bại tới mức rối tung rối mù.

Lâm Phong và Lâm Phi Dật tránh ở một góc bên trong âm thầm quan sát biến hóa của trận chiến. Trong lòng bọn chúng vô cùng cảm hận hai người Kim Cương và Ngân Hồ vừa mới đột nhiên xuất hiện. Chúng đã nhận thấy tình hình không ổn, càng đánh tiếp chắc chắn bên Sở Phàm sẽ càng chiếm ưu thế lớn. Thấy tình

thể không ổn, Lâm Phong và Lâm Phi Dật chuẩn bị trốn đi, khom người, lặng lẽ chạy trốn ra cửa. Nhưng hành động của chúng lại không thể thoát nổi ánh mắt của một người.

-Ngăn tất cả các cửa lại, mọi người ở đây tạm thời không được ra ngoài.

Giọng nói hùng hậu của Sở Phàm truyền tới.

Kim Cương ở gần đó nghe vậy liền tỉnh ngộ. Hắn nhìn về phía cửa. vừa lúc nhìn thấy Lâm Phong và Lâm Phi Dật muốn chạy trốn liền gầm lớn:

-Hai thằng nhóc kia, dám can đảm bước ra ngoài một bước, xem tao có xé rách cái chân chó của chúng mày không nào.

Tiếng hô như sấm, trực tiếp dọa cho Lâm Phong và Lâm Phi Dật chết điếng người. Trong nháy mắt, Kim Cương đã tới bên cạnh chúng. Thân thể to lớn của Kim Cương có thể nói là đã bao phủ toàn bộ cả hai người. Lần đầu tiên Lâm Phong và Lâm Phi Dật cảm thấy sợ hãi.

-Mày, mày muốn làm gì?

Lâm Phong trấn định cảm xúc, hỏi.

-Chủ tao nói mày không thể đi. Ngoan ngoãn đứng đó cho tao, nếu không tao sẽ xé cả tay lẫn chân mày ra đó.

Kim Cương nói xong quay sang phía khác của quán bar nơi cả đám nam nữ đang ôm lấy nhau thành một đám, quát:

-Tất cả các người cũng vậy, đứng không được nhúc nhích, không được chạy trốn, không được dùng di động. Nếu tao phát hiện ra ai không tuân thủ, vậy thì sẽ giống như cái bàn này.

Kim Cương nói xong đột nhiên một đám thẳng vào cái bàn bên cạnh. “Bốp”

Cái bàn không ngờ bị một đám này của Kim Cương làm gãy đôi!

Tất cả đám nam nữ được Lâm Phi Dật mời tới quán bar này đều chấn động. Bọn họ quả thực không hề dám động đây, sợ trêu chọc vào gã ôn thần Kim Cương này khiến gã mất hứng mà nện một cái vào đầu họ thì nguy.

Hai người Lâm Phi Dật và Lâm Phong lại sợ hãi đứng ở một bên. Trong lòng chúng hoàn toàn tin tưởng, nếu hơi có hành động dư thừa, như vậy nắm đám to lớn của Kim Cương kia sẽ nện thẳng xuống đầu mình. Bởi vậy cả hai đành phải ngoan ngoãn đứng nguyên ở đó.

Ngân Hồ đã gom mười gã áo đen do Lâm Phong mời tới vừa mới bị cô và Kim Cương liên thủ đánh cho tàn phế lại thành một khối, lạnh lùng đứng trông coi bọn chúng, còn bọn chúng lúc này trông không còn ra cái dạng gì nữa cả.

Lúc sau, Kim Cương về mặt nghiêm túc quan sát tình hình chiến đấu giữa Sở Phàm và Thanh Long. Bởi vì hắn có thể nhìn ra, thắng bại giữa hai người sắp được công bố ngay lập tức!

151. Chương 148: Thanh Long Thất Bại Thảm Hại

Khi đã thực sự đối địch, Thanh Long liền xuất ra “Thập Nhị Hình quyền” trong Hình Ý Quyền, với các đòn liên tục hổ Hình quyền, hươu hình quyền, xà hình quyền, v.v...tấn công Sở Phàm. Mấy chiêu qua đi, người bên ngoài thấy Sở Phàm chỉ có thể bị động phòng thủ. Mà quả thực là như thế, hiện tại Sở Phàm chỉ thủ chứ không công, nhưng bất kể thế công của Thanh Long linh hoạt, sắc bén hung mãnh thế nào, Sở Phàm đều có thể chống đỡ được hết. Chẳng qua bởi vì Sở Phàm chỉ thủ không công nên liên tiếp bị Thanh Long dồn lui về phía sau. Ngay khi Thanh Long cho rằng mình đang chiếm thượng phong. đột nhiên gã nghe thấy Sở Phàm hô to:

- Ngăn tất cả các cửa lại, mọi người ở đây tạm thời không được ra

Những lời này là Sở Phàm nói khi nhìn thấy Lâm Phong và Lâm Phi Dật đang chuẩn bị trốn đi. Điều này chứng tỏ là khi giao chiến với Thanh Long, Sở Phàm vẫn chưa toàn tâm toàn ý, mà là mắt nhìn tám phương, tai nghe sáu hướng, bởi vậy mới có thể chú ý tới Lâm Phong và Lâm Phi Dật muốn trốn đi.

Nhưng điều này cũng chộc giận Thanh Long, bởi vì Sở Phàm đang đối chiến với gã nhưng không ngờ không thêm dùng toàn lực, không thêm tập trung chú ý. Đây chính là không coi Thanh Long ra gì rồi.

Thanh Long nổi giận gầm lên một tiếng, vung song tay như một thanh đao sắc bén chém vào cổ Sở Phàm, đồng thời tay trái chụp vào huyết Chung Cực ở bụng Sở Phàm. Sở Phàm không chút hoang mang lấy Đại Lực Kim Cương thủ chống đỡ toàn bộ. Ai ngờ Thanh Long trong chiêu có chiêu, song tay biến thành đao chém không trúng liền cụp năm ngón tay lại thành hình trùy, xuất ra ứng hình quyền, đánh thẳng vào mặt phải Sở Phàm. Chiêu này biến hóa vô cùng nhanh chóng, hơn nữa phương vị xảo diệu, quả nhiên là làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Sở Phàm ngửa người ra phía sau, đồng thời xuất ra Nam Thiếu Lâm tuyệt học Tả Hữu Xuyên Hoa thủ, cánh tay phải giống như linh xà quần lấy cánh tay phải của Thanh Long. Trong lòng Thanh Long kinh hãi, đang định thu chiêu lui lại phía sau, nhưng đã chậm. Chỉ trong nháy mắt đó, Sở Phàm đã dùng Long Trảo cầm Nã thủ bắt được cánh tay phải của Thanh Long. Tiếp theo Sở Phàm hét lớn:

- Thanh Long. Xem cái gì mới là long quyền chân chính đây!

Nói xong tay trái Sở Phàm xuất ra long quyền trong Thiếu Lâm ngũ quyền chứa đầy quyền thế, biến ảo thành hình rồng, đánh vào bụng Thanh Long. Thanh Long hoảng hốt nhưng gặp nguy không loạn, nhấc chân đá vào eo Sở Phàm, định dùng chiêu này ép Sở Phàm phải thu chiêu, buông tay. Nếu Sở Phàm không thu chiêu, như vậy hai người sẽ lưỡng bại câu thương. Nào ngờ Sở Phàm chỉ cười lạnh, không thêm để ý tới cú đá của Thanh Long, dùng vận dụng kinh lực của Đại Lực Kim Cương thủ vào long quyền, đánh chuẩn xác vào bụng Thanh Long. Nhưng một đòn mạnh mẽ của Thanh Long cũng đá trúng vào sườn của Sở Phàm khiến hắn phải lui lại vài bước. Nhưng thực ra Sở Phàm đã mượn sức đôi chân của Thanh Long, bởi vì tay phải của hắn vẫn bắt chặt tay phải của Thanh Long khiến một nửa người Thanh Long không thể động đậy. Sở Phàm mượn sức cú đá đó xuất ra “Đại Suất Bi Thủ”!

“Bốp!” Thanh Long ngã lún ra trên mặt đất.

Thanh Long ngã xuống liền bật dậy ngay, có điều gã đã bị thương nhẹ. Khi đứng dậy, gã phát hiện trước mặt mình đã không còn bóng dáng của Sở Phàm. Gã giật mình, lập tức có dự cảm xấu, quả nhiên...

- Tao ở sau lưng mày cơ mà!

Là giọng của Sở Phàm. Sở Phàm nói xong liền mạnh mẽ tung ra một đòn hổ quyền vào sườn phải của Thanh Long. Thanh Long nghe tiếng gió liền vội vàng che sườn phải!

“Bốp” Một quyền của Sở Phàm đánh thẳng vào cánh tay che bên sườn của Thanh Long khiến Thanh Long lập tức cảm thấy đau tận xương tủy. Cú đấm của Sở Phàm có sức mạnh khủng khiếp khiến gã cảm thấy khiếp hãi. Gã không thể tưởng tượng Sở Phàm không ngờ có thể bộc phát ra sức mạnh kinh khủng như thế!

Thanh Long bị trúng một đòn mạnh mẽ của Sở Phàm thì không kim nổi lùi về phía sau. Gã đang định phản kích nhưng Sở Phàm đã không cho gã cơ hội. Sở Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, tay trái lập tức nắm lấy cánh tay của Thanh Long, đồng thời tung chân đá thẳng vào đầu gã. Thanh Long vội vàng dùng tay trái chặn lại nhưng vẫn không thể ngăn nổi cú đá mạnh mẽ của Sở Phàm. Cánh tay trái của Thanh Long lập tức bị đánh văng ra, cùng lúc đó cú đấm tay phải của Sở Phàm nện thẳng vào mặt Thanh Long. Đến khi Thanh Long phản ứng lại thì đã cảm thấy má trái đau đớn tới tận xương. Gã không kim nổi há mồm oa một tiếng, phun cả nước bọt.

Thanh Long không cam lòng bị Sở Phàm đánh tới mức không còn sức trả đòn như vậy. Gã gầm lên xé ruột xé gan, Long Hình quyền lại một lần nữa xuất ra, đánh thẳng vào mặt Sở Phàm. Sở Phàm chỉ cười lạnh, như thể hắn đã chờ đợi một đòn này của Thanh Long từ lâu lắm rồi. Ngón trỏ và ngón giữa của Sở Phàm hợp lại, Hình thành kiếm chi, vận dụng kinh lực của Đại Lực Kim Cương thủ xuất ra Nhất Chỉ Thiên Công, đâm thẳng vào lòng bàn tay phải của Thanh Long. Lúc này Thanh Long không thể tránh nổi số phận con rùa đen, bị Nhất Chỉ Thiên Công của Sở Phàm đâm thẳng vào giữa lòng bàn tay.

- A!

Thanh Long gào lên xé ruột xé gan. Gã cảm nhận được rất rõ, Thủ Thái m mạch trong tay mình đã bị điểm trúng, hơn nữa Nhất Chi Thiên Công của Sở Phàm lại mang theo kinh lực của Đại Lực Kim Cương thủ, bởi vậy bàn tay của Thanh Long bị Nhất Chi Thiên Công điểm trúng lập tức huyết mạch không thông. Cánh tay này ít nhất phải một tháng mới có thể khôi phục lại được.

“Bốp” Một quyền của Sở Phàm lại nện vào mặt Thanh Long. Thanh Long kêu thảm một tiếng, hàm răng bị đánh gãy mấy chiếc. bặt máu tươi. Gã lão đảo lùi về phía sau, cuối cùng phải dựa vào một cái bàn của quán mới có thể đứng vững, không bị ngã sấp xuống. Tay trái gã ôm chặt tay phải, về mặt vô cùng đau đớn.

Sở Phàm lạnh lùng nhìn gã, nói:

- Giờ thi rớt cuộc mày cũng biết mày là rỗng hay là giun rồi chứ? Rỗng xanh cái chó gi, loại tiểu nhân chỉ biết đánh lén sau lưng như mày mà cũng xứng gọi là rỗng sao? Mày cho rằng cứ xăm trổ hình rỗng lên tay thì biến thành rỗng à?

-Mày, mày...

Thanh Long há hốc mồm thở hổn hển, khoe miệng chảy máu tươi. Trong mắt gã tràn đầy vẻ khó tin. Đến tận bây giờ, gã vẫn không biết mình thua như thế nào, không biết tại sao mình đang chiếm thượng phong lại đột nhiên bị đánh bại. Điều này chỉ có thể nói lên một vấn đề, chính là thực lực giữa Thanh Long và Sở Phàm chênh lệch nhau quá xa, bởi vậy mới bại mà không biết tại sao. Nghĩ vậy, vẻ sợ hãi trong mắt Thanh Long càng sâu, thân thể bắt đầu run rẩy.

- Nằm xuống đi, giun!

Sở Phàm nói xong liền vung chân, đá thẳng vào đầu Thanh Long. Thanh Long kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình lão đảo, cuối cùng bộp một tiếng, ngã lăn xuống đất!

Thanh Long bị đánh bại, đại bại!

Quả nhiên như đúng như lời Sở Phàm, Thanh Long căn bản chẳng phải là rỗng mà chỉ là một con giun. Bất cứ kẻ tiểu nhân đánh lén sau lưng nào đều vĩnh viễn không thể trở thành một con rỗng, chúng chỉ xứng làm một con giun mà thôi!

Ngay từ đầu Sở Phàm và Thanh Long giao chiến, Sở Phàm chỉ thủ chứ không tấn công là do hắn còn muốn thăm dò biến hóa của “Thập Nhị Hình Hình Ý quyền” của Thanh Long. Mà một khi Sở Phàm thăm dò được biến hóa quyền thể của Thanh Long chính là lúc Thanh Long chiến bại. Chỉ có điều, chính Sở Phàm cũng không ngờ Thanh Long lại bị đại bại một cách đơn giản như vậy.

Với thực lực của mình, Thanh Long vốn hoàn toàn có cơ hội chống đỡ với Sở Phàm thêm một thời gian nữa. Có hai nguyên nhân khiến gã bị thua nhanh chóng như vậy: thứ nhất, nôn nóng, vội vàng, muốn nhanh chóng đánh bại Sở Phàm, mà chưa ba giờ quan sát phương vị và biến hóa... các đòn thế của Sở Phàm; thứ hai, phân tâm sợ hãi. Khi Ngân Hồ và Kim Cương giải quyết xong đám thanh niên áo đen thi quyền thể của Thanh Long liền thay đổi, trở nên loạn không còn kết cấu, không còn chiêu thức gì nữa cả. Bởi vì gã sợ Kim Cương và Sở Phàm liên thủ!

Kết hợp hai điểm này, Thanh Long mới có thể đại bại.

Điều này cũng chứng minh được là Thanh Long không phải là một cao thủ chân chính, ít nhất là gã cũng không có dũng khí liều chết chiến đấu với địch nhân.

Sau đó Sở Phàm xoay chuyển ánh mắt, chậm rãi nhìn quét qua mọi người trong quán bar. Trong mắt họ tràn đầy vẻ khiếp sợ. Ngày thường, bọn họ đều chỉ là những công tử chỉ biết vui chơi giải trí, ưa cầm em út, đã bao giờ gặp phải trường hợp đánh nhau kịch liệt thế này đâu. Hơn nữa Sở Phàm lạnh lùng khốc liệt lại khiến trong lòng họ run rẩy. Cuối cùng, ánh mắt Sở Phàm ngừng lại trên người Lâm Phong đang ngất ra như phỗng. Tiếp xúc với ánh mắt sắc lạnh như dao cạo của Sở Phàm, thân thể Lâm Phong lập tức phát lạnh, như thể đang ngâm mình giữa hầm băng, da đầu cũng trở nên tê dại, không biết làm thế nào. Trong lòng gã dâng lên một cảm giác sợ hãi lạnh lẽo.

May mắn, lúc này ánh mắt của Sở Phàm đã dời về phía khác. Hắn nhìn về phía nhị tiểu thư Tô Phi và Trầm Mộng Lâm, trầm giọng nói:

- Không có lệnh của tôi, không ai ở đây được đi, cũng không được có bất cứ động tác nhỏ nào. Nếu phát hiện ra ai gọi điện thoại cho cảnh sát báo nguy, chém đầu! Kiểm tra tất cả mọi chỗ ở đây, lấy hết các phim ảnh của camera ra, tiêu hủy!

Lúc này của Sở Phàm đã nghiễm nhiên là người khống chế ở đây. hết thảy mọi việc đều nằm trong tay hắn. Bất luận kẻ nào cũng phải phục tùng mệnh lệnh của hắn, nếu không, giết không tha.

Sở Phàm đi đến chỗ mấy người nhị tiểu thư. Lúc này nhị tiểu thư và Tô Phi chỉ có thể dùng ánh mắt thành kính để nhìn Sở Phàm. Lúc trước, trong mắt các cô, Sở Phàm chính là hùng mạnh, máu lạnh, vô tình, quyết liệt, thậm chí còn hơi tàn nhẫn. Lúc này, Sở Phàm lại khiến các cô cảm thấy vui sướng và kích động, đúng vậy, giống như sự vui sướng và kích động trong trái tim khát khao của thiếu nữ khi gặp được một đại anh hùng.

Nhị tiểu thư thích Sở Phàm như thế này. Sở Phàm thế này khiến nàng cảm thấy vui sướng kích động, thậm chí hơi tự hào. Cho nên có đôi khi nàng cố tình gây rối loạn chính là vì hy vọng nhìn thấy Sở Phàm hùng mạnh, máu lạnh, vô tình, quyết liệt, thậm chí còn hơi tàn nhẫn, xuất hiện.

Sở Phàm nhìn Trầm Mộng Lâm vẫn đang mê man bất tỉnh như trước. Khuôn mặt xinh đẹp như hoa đào vẫn đỏ ửng, giống như một đóa hoa đào sau cơn mưa, tuyệt mỹ vạn phần, làm cho người ta nhìn thấy phải cảm thấy thương yêu. Chỉ có điều, đôi mày hơi nhăn nhó của cô nói lên rằng trong lòng cô đang đau đớn. Bất cứ cô gái nào uống nước G vào đều có cảm giác hôn mê bất tỉnh, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy vô cùng đau đớn. Đó là cảm giác đầu đau muốn nứt ra, hơn nữa nước G lại càng khiến lửa dục trong người bốc lên cao nên vô cùng khó chịu.

- Tiểu ... Sở đại ca

Nhị tiểu thư sửa miệng, kêu Sở Phàm là đại ca

- Mộng Lâm, cô ấy sao vẫn còn không tỉnh vậy?

- vẫn chưa hết hiệu lực của thuốc mê. Chờ một lát là tốt thôi!

Sở Phàm vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Trầm Mộng Lâm, nhẹ nhàng nói.

- Có phải Mộng Lâm bị hạ mê được không? Tô Phi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi

Sở Phàm không nói lời nào, trầm mặc.

Tô Phi nhìn về mặt Sở Phàm liền đoán được một phần, không kim nổi giọng cảm hận nói:

- Sở ca ca, anh nhất định không được tha cho bất cứ thằng khốn nào! Hừ!

Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, hắn vỗ nhẹ nhẹ lên đầu Tô Phi, lại nhìn nhị tiểu thư, kiên quyết nói:

- Yên tâm đi, tôi nói rồi. Đêm nay nó không ra khỏi được cửa này đâu. Nếu muốn ra chỉ có thể bò ra thôi.

Sở Phàm nói xong thì đứng lên, nghiêm mặt chậm rãi đi đến chỗ Lâm Phong. Đôi mắt hắn đột nhiên trở nên càng lúc càng lạnh lẽo. trong đó còn lóe ra một tia sát khí...

Đây chính là lần đầu tiên hắn nổi giận đến mức động sát cơ.

Đúng như lời hắn nói, hắn tuyệt sẽ không bỏ qua cho Lâm Phong.

152. Chương 149: Tao Chỉ Cần Hai Cái Chân Của Mà Y Thôi

Sắc mặt Sở Phàm xanh mét, sát khí ẩn hiện trong mắt, từng bước tiến về phía Lâm Phong. Ánh mắt sắc bén của Sở Phàm khiến Lâm Phong không rét mà run, trái tim đập càng lúc càng nhanh, bắt đầu có cảm giác khủng hoảng.

Gã rất không thích loại cảm giác này, trái lại, gã còn hy vọng khi Sở Phàm nhìn thấy mình thì phải có cảm giác như vậy. Nhưng hiện tại lại ngược lại, không ngờ là Sở Phàm lại gây cho gã cảm giác bất an khủng hoảng tới mức này. Không hiểu tại sao mình dường như là một “Lâm thiếu” nổi tiếng ở thủ đô lại phải sợ cái thằng ranh Sở Phàm chỉ xứng là vệ sĩ cho người khác chứ?

Lúc này, Sở Phàm đã tới bên người Lâm Phong. Tất cả mọi người trong quán bar đều cảm nhận được rất rõ cơn phẫn nộ lạnh như băng của Sở Phàm. Đừng nói là Lâm Phong, ngay cả Kim Cương ở một bên cũng cảm nhận được điều đó. Hàn ý lạnh băng của Sở Phàm khiến ngay cả Kim Cương cũng không dám nổi phẫn nộ, lần đầu tiên hắn nhận thức được rằng mình vẫn chưa biết được thực lực chân chính của vị Thiếu chủ này.

- Lâm Phong, tao chỉ cần hai cái chân của mày thôi.

Sở Phàm đứng trước mặt Lâm Phong, trầm giọng lạnh lẽo nói.

Những lời này của Sở Phàm lọt vào trong tai Lâm Phong nghe quá mức cuồng vọng tự đại, “tao chỉ cần hai cái chân của mày thôi” nghĩa là gì? Nghĩa là Sở Phàm hoàn toàn có năng lực đùa bỡn Lâm Phong trong lòng bàn tay, muốn dọa là dọa, muốn giết là giết, nhưng Sở Phàm lại chỉ cần hai cái chân của gã thôi. Nhưng lời này khiến Lâm Phong nghe thấy không thể chấp nhận nổi. Từ trước tới giờ đã có ai dám nói với gã như vậy đâu, không ngờ có người lại nói muốn hai cái chân của gã. Nếu lời này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ làm cho người ta cười đến rụng răng — cười Sở Phàm không biết tự lượng sức mình.

- Ha ha, Sở Phàm, mày vĩnh viễn cũng không dám động đến một cái ngón tay của tao. Chuyện đêm nay, tao vẫn còn chưa tính sổ với mày đâu. Đây là một bữa tiệc cá nhân, mày lại vô duyên vô cớ xông vào. Việc này chính là xâm phạm vào quyền lợi của chúng tao. Hơn nữa, mày còn đánh nhau, gây rối âm ỉ ở dạ tiệc này. Mày chờ xem, mày sẽ không đỡ nổi đâu!

Lâm Phong cứng rắn nói.

- Hai lần trước tao đã đại nhân không chấp tiểu nhân, buông tha cho mày. Nhưng lần này mày vẫn không thức tỉnh, không ngờ dám có chủ ý với người phụ nữ bên cạnh tao. Nếu không lấy hai cái chân của mày thì thực ra tao có vẻ không được đàn ông cho lắm.

Sở Phàm nói xong nắm lấy áo Lâm Phong, lôi gã tới trước sân khấu, lớn tiếng nói với tất cả đám nam thanh nữ tú vẫn còn đang khiếp sợ đứng đó:

- Nó là ai chắc mọi người biết cả chứ? Tôi cũng biết. Lâm thiếu đại danh vang dội ở thủ đô, ai mà không biết? Thái độ của các người đối với nó thế nào? Kính nể, sợ hãi, tôn trọng hay là nịnh bợ? Nói cho các người biết, trong mắt tôi, nó còn không bằng con chó.

Lời vừa nói ra, bốn phía đều ồ lên xôn xao.

- Những thằng áo đen kia, còn cả thằng Thanh Long đang nằm giống như giun trên mặt đất kia, kỳ thật đều là do Lâm Phong đã bố trí sẵn ở quán, chờ sau khi tôi xuất hiện sẽ đối phó với tôi. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, tính toán của Lâm Phong thất bại, bởi vì hai người bạn tôi đã phá hỏng quỷ kế của nó, cho nên mọi người mới có thể nhìn thấy những màn chiến đấu kịch liệt vừa rồi.

Ánh mắt Sở Phàm đảo qua mọi người trong quán một lượt rồi nói tiếp:

- Lâm Phong thấy tôi không vừa mắt, muốn tìm người xử lý tôi, tôi không có gì để nói, hơn nữa còn rất hoan nghênh. Chỉ cần Lâm Phong có thể xử lý tôi, tôi sẽ tuyệt đối không trách nó nửa phần, bất kể nó áp dụng thủ đoạn thế nào, nhưng...

Sở Phàm dừng một chút, tiếp tục nói:

- Nhưng nếu Lâm Phong mày lại chọn dùng thủ đoạn dễ tiện đối phó với những thân hữu, anh em, phụ nữ bên cạnh tao, như vậy tao không thể tha thứ được, thậm chí sẽ nổi sát tâm.

Rất không may, Lâm Phong mày lại cứ cố tình phạm vào sai lầm như vậy. Tao căm hận nhất hai loại người, thứ nhất là kẻ bán đứng anh em, thứ hai là kẻ dùng thủ đoạn dễ tiện đối phó với phụ nữ. Lâm Phong mày đã phạm vào điều thứ hai. Sở Phàm nói xong, trầm giọng xuống tiếp tục nói:

- Không ngờ mày dùng GHB hay còn gọi là nước G, là một loại thuốc mê để đối phó với một cô gái. Các người nói xem, hành vi của nó như vậy có đáng tha thứ không?

Sở Phàm nói xong liền khiến bốn phía đều ồ lên xôn xao. Bọn họ đều đã được nghe về “nước G”, cũng biết cả được tính của nó. Như vậy, nhưng kẻ dùng loại mê dược này đều là loại biến thái.

Sắc mặt Lâm Phong xanh mét, gã cào vào tay Sở Phàm, muốn thoát ra khỏi cánh tay của hắn. Nhưng đáng tiếc, cho dù gã có cố hết sức vẫn không thể lay động được cánh tay cường tráng của Sở Phàm. Gã gào lên the thè:

- Con mẹ mày nói bậy. Lâm Phong tao đường đường chính chính chưa bao giờ làm chuyện như vậy.

- Thả cái con mẹ thằng chó Lâm Phong mày ấy. Thằng mặt người dạ thú, mày còn không thừa nhận à? Vậy mày nhìn xem bộ dạng Mộng Lâm hiện tại là do ai tạo thành? Mày đúng là không bằng con chó!

Giọng chửi phẫn nộ của nhị tiểu thư đột ngột vang lên. Có lẽ bởi vì quá kích động nên nhị tiểu thư mới vô tình chửi mắng thô tục như vậy.

Tiếng chửi mắng của nhị tiểu thư hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người trong quán khiến Sở Phàm hơi hốt vì chuẩn bị không kịp. Hắn vốn không định nói ra việc Trầm Mộng Lâm bị trúng mê dược “nước G” của Lâm Phong vì nghĩ cho bản thân Trầm Mộng Lâm. Nhưng hắn không ngờ nhị tiểu thư lại lớn tiếng nói ra.

Chẳng qua sự tình nếu đã phát triển đến nước này, Sở Phàm chỉ có thể nắm cổ áo Lâm Phong kéo đến bên cạnh Trầm Mộng Lâm vẫn đang nằm mê man, tức giận nói:

- Nếu tao không đến kịp thời, sợ rằng cô gái xinh đẹp, ngây thơ này đã bị loại chó đẻ như mày làm ra nhưng sự việc đáng hận nào nữa.

Sở Phàm nói xong liền “bốp” một tiếng, đánh cho Lâm Phong lão đảo, choáng váng đầu óc.

Lâm Phong không cam lòng bị Sở Phàm làm nhục như thế, nổi giận gầm lên một tiếng, tiện tay cầm lấy cái ghế bên cạnh đập vào Sở Phàm. Sở Phàm vốn hoàn toàn có thể dễ dàng né được cú đập này của Lâm Phong nhưng sau lưng hắn là nhị tiểu thư, Tô Phi và Trầm Mộng Lâm, nếu hắn tránh né, như vậy cú đập này khó tránh khỏi tổn thương tới các cô. Nghĩ vậy, Sở Phàm không hề tránh né, ánh mắt trầm xuống, vung tay chặn lại chiếc ghế mà Lâm Phong đang cố sức đập tới, tiếp theo Sở Phàm lại tung một đấm vào má phải của Lâm Phong, khiến gã ngã lộn xuống đất.

- Xem ra tính xấu của Lâm thiếu gia lại nổi lên rồi. Không được, tôi phải dạy cho nó một khóa chính trị tư tưởng. Tất cả những người khác đứng im không nhúc nhích, nếu không hai người bạn của tôi sẽ không khách khí đâu.

Sở Phàm nói xong, trong mắt tràn đầy cảm kích nhìn về phía Kim Cương và Ngân Hồ. Kim Cương và Ngân Hồ tự nhiên là linh hội ý tứ của Thiếu chủ. Kỳ thật rất nhiều lúc Kim Cương muốn chạy đến gọi Sở Phàm một tiếng Thiếu chủ, nhưng Ngô bá đã có lệnh, gã và Ngân Hồ không được nhận thân với Sở Phàm, bởi vậy Kim Cương mới nhịn sự kích động trong lòng xuống.

Tiếp theo Sở Phàm kéo Lâm Phong tới một căn phòng nhỏ trong quán, xem ra hắn định thực sự dạy cho Lâm Phong một “khóa chính trị tư tưởng”.

- Tao nói, tao chỉ cần hai cái chân của mày thôi.

Sở Phàm ném Lâm Phong vào phòng, lạnh lùng nói.

Khóe miệng Lâm Phong đã nhuốm máu nhưng thần trí của gã vẫn tỉnh táo. Một lần nữa nghe thấy Sở Phàm nói như vậy, trong lòng gã dậy lên cảm giác sợ hãi khó hiểu, gã hắn run giọng nói:

- Mày, mày dám?

Sở Phàm nghe vậy cười nhẹ, vẻ mặt đầy chế nhạo. Còn Lâm Phong nhìn thấy nụ cười của Sở Phàm, chỉ cảm thấy nụ cười đó như một con dao, ngay cả cặp mắt cũng ngưng tụ thành hai con dao sắc bén sắp sửa chém vào hai chân gã.

Lâm Phong rùng mình mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra đầm đìa.

153. Chương 150: Bể Gãy Hai Cái Chân Chó Của Lâm Phong

Giờ phút này Lâm Phong tựa như một phạm nhân, mà Sở Phàm lại như một quan tòa, có toàn quyền quyết định sự sống chết của gã.

Lâm Phong co rút lại trên ghế sofa, trong mắt tràn đầy sỉ nhục và căm hận. Trong căn phòng rộng chỉ có hai người là gã và Sở Phàm, nhìn ý tứ đùa bỡn ngập trong mắt Sở Phàm mà trong lòng gã càng trở nên lạnh giá.

Sở Phàm chậm rãi rút ra một điều thuốc lá, hút một hơi, sau đó phun ra một hơi rất thoải mái. Sở Phàm bình thường rất ít khi hút thuốc, nhưng một khi hắn hút thuốc chính là lúc hắn phải xử lý con mồi của mình. Lúc này, không thể nghi ngờ rằng Lâm Phong chính là con mồi của hắn.

Nói thẳng ra, Sở Phàm bộc lộ ra sự xấu xa của Lâm Phong trước mặt mọi người là để nhận được sự ủng hộ của dư luận, trước tiên là tạo thành vị thế có lợi, tiện cho việc sau này hắn xử lý Lâm Phong vẫn có thể được sự ủng hộ của dư luận.

-Lâm Phong, tao đã từng nhiều lần nói với mày. Mày bất mãn tao thì có thể trực tiếp đến gặp tao, tao hoan nghênh. Nhưng con mẹ mày đừng động đến phụ nữ bên cạnh tao, đặc biệt là phụ nữ của tao.

Sở Phàm nói xong phun ra một làn khói, tiếp tục với cái giọng đều đều:

-Lâm Hiểu Tình là một cô gái rất tốt, nhưng mày không hiểu, trái lại còn muốn tổn thương cô ấy. Có phải mày nghĩ rằng chỉ dựa vào chút quyền thế của nhà mày thì tất cả phụ nữ trên thế giới này đều là của Lâm thiếu mày? Hơn nữa con mẹ mày lại dám có chủ ý với Tiểu Lâm, cho cô ấy uống nước G. Tao biết Tiểu Lâm rất dễ thương, nếu mày dùng bản lĩnh của mình của được Tiểu Lâm thì tao không có gì để nói, nhưng mày lại áp dụng thủ đoạn hạ lưu, xấu xa như vậy thì đừng trách tao lòng lang dạ sói.

-Ha ha, mày chỉ là một thằng vệ sĩ bé nhỏ, có thể làm gì được tao? Không sai, tao căm ghét mày, muốn dạy dỗ mày một chút đấy. Tuy rằng liên tiếp thất bại nhưng mày đừng tưởng rằng chỉ với chút bản lĩnh của mày mà đã vênh vang, một ngày nào đó mày sẽ ngã gục trước mặt tao.

Lâm Phong nghĩ thầm, “Bố mình chính là Cục trưởng Cục Tài chính, mà chú mình Lâm Hùng lại là đại gia trong giới thương nhân thủ đô. Thế lực của toàn gia tộc họ Lâm gần như thấm thấu vào khắp trong ngoài thủ đô. Nó chỉ là một thằng vệ sĩ bé nhỏ thì làm gì được mình?”

Nghĩ vậy, Lâm Phong cảm thấy can đảm hẳn lên. Gã nhớ mấy lần trước Sở Phàm cũng không dám làm gì mình, mà lúc này chắc cũng giống thế. Nghĩ vậy, Lâm Phong kiêu ngạo nói:

-Sở Phàm, tao biết mày là một người thông minh. Lâm Phong tao ở thủ đô chính là một nhân vật có uy tín danh dự, mà Lâm gia của tao cũng có ảnh hưởng nhất định ở thủ đô, cho nên tao thực sự không thể nghĩ ra mày sẽ làm gì được tao. Nếu thức thời thì tránh ra, công khai xin lỗi tao, trả lại sự trong sạch cho tao, tao sẽ không miễn cưỡng so đo với mày.

-A, mày nói không sai! Lâm Phong mày đúng là một nhân vật có uy tín danh dự. Bố mày Lâm Vĩ là Cục trưởng Cục Tài chính. Chú mày là Chủ tịch Tập đoàn Lâm thị, mà mày còn đi lại với những nhân vật xã hội đen của thủ đô. Bối cảnh quả thực rất hoành tráng, nhưng mày không có hai chân.

Sở Phàm nói xong trầm mắt xuống, nhìn thẳng vào mặt Lâm Phong, nói rành mạch từng chữ:

-Tao nói muốn hai chân của mày là muốn hai chân của mày. Lần này là muốn hai chân, lần tiếp theo chính là muốn cái mạng của mày.

-Ha ha ha ha

Cũng không biết là bởi vì sợ hãi hay kiêu ngạo quá độ mà Lâm Phong bật cười ha hả. Cười đủ rồi, gã mới nói:

-Mày muốn chân của tao? Ha ha, chỉ có Lâm Phong tao muốn chân của người khác, chưa bao giờ có người khác muốn chân của tao.

Sở Phàm không nói lời nào, đột nhiên kéo Lâm Phong dậy, xé rách quần áo trên người gã xuống. Lâm Phong biến sắc lớn tiếng nói:

-Con mẹ mày làm gì? Đừng đánh tao, con mẹ mày đừng đánh tao.

“Bốp!” Một đấm của Sở Phàm giáng thẳng vào miệng Lâm Phong, đánh văng hai chiếc răng cửa của gã, răng môi lẫn lộn, máu tươi tuôn ra như suối, nhìn thấy ghê người.

Trúng một đấm này của Sở Phàm, Lâm Phong không còn nói được nữa, sự thực là muốn nói cũng không nên lời. Mà một đấm này của Sở Phàm chính là muốn như vậy. Sở Phàm trối Lâm Phong lại, sau đó đặt gã nằm ngang trên ghế sofa. Sau khi bố trí hết thấy, hất vỗ tay nói:

-Lâm Phong, mày hy vọng hai chân mày là bị tay tao đánh gãy hay là tao dùng chai rượu đập gãy?

-Sở Phàm, con mẹ mày sẽ chết rất thảm. Tao thề, tao mà không giết chết mày thì con mẹ nó, tao không phải họ Lâm.

Lâm Phong ới ra một ngụm máu, hung hăng nói.

Sở Phàm nhú nhú mày nói:

-Tục ngữ nói chó không bỏ được ăn cứt, quả thực không sai. Lâm Phong, mày có thể ngậm cái mồm lại cho tao được không? Xem ra tao dạy dỗ mày vẫn còn chưa đủ nhỉ. Tao xấu hổ đã chưa dạy dỗ mày một khóa học tốt về Đảng, có điều bây giờ bỏ tức vẫn chưa muộn.

Sở Phàm nói xong ngồi xổm xuống, bóp thẳng vào hai hõm má Lâm Phong khiến gã không thể không mở miệng ra, vẫn còn đang kêu lên “ô ô” thì Sở Phàm đã lạnh mắt, cầm điều thuốc lá đang cháy lên, thần nhiên nói:

-Mượn cái lưỡi của mày làm gạt tàn thuốc lá.

Nói xong hắn liền dí thẳng đầu lửa thuốc lá vào lưỡi Lâm Phong. Tàn thuốc và đầu lưỡi của Lâm Phong tiếp xúc với nhau liền “xuy” một tiếng, bốc lên một làn khói nhẹ.

Sở Phàm vừa buông tay ra, Lâm Phong liền đau đớn thét lên “a...” một tiếng xé ruột xé gan, thần sắc đau đớn không chịu nổi. Đầu lưỡi của gã đã bị bỏng bởi tàn thuốc lá của Sở Phàm, hình thành một vết sẹo hình đầu thuốc lá. Lâm Phong chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình nóng bỏng, đặc biệt khi nhắm nước bọt vào lại đau như bị lửa đốt, chỉ còn thiếu điều kêu cha gọi mẹ.

Lâm thiếu gia, cảm giác đầu lưỡi dễ chịu chứ? Tao có một đề xuất cho mày, đầu lưỡi của mày tốt nhất là nên thè lè ra giống như lưỡi chó, như vậy có thể sống khá khấm một chút. Nếu không một khi nước bọt trong miệng của mày dính vào vết thương chẳng những đau như lửa thiêu mà còn bị nhiễm trùng nữa đấy. Sở Phàm thần nhiên cười nói.

Lâm Phong nhìn nụ cười đáng hận của Sở Phàm, thầm muốn giết hắn ngay lập tức, nhưng gã đã bị trối chặt, không thể động đậy. Hơn nữa dù có động được thì cũng không có cách gì đối phó với Sở Phàm. Mà gã đành làm như lời Sở Phàm nói là thè lưỡi ra ngoài, bởi vì làm như vậy quả thật là thoải mái để chịu một chút, còn một khi thụt đầu lưỡi vào trong miệng, cảm giác quả thực là đau chết đi được.

Trong đầu Lâm Phong rừng rực lửa phẫn nộ. Gã thề nhất định phải băm thây Sở Phàm làm vạn đoạn mới cam tâm. Nhất định phải băm thây Sở Phàm làm vạn đoạn.

- Hiện tại, bộ dạng của mày giống hệt như một con chó. Mồm vừa rồi chỉ là khởi động, bây giờ nên đi vào chính đề, tao cần phải lấy hai cái chân chó của mày.

Nói xong, Sở Phàm lạnh mắt, đặt đùi phải của Lâm Phong lên trên chiếc bàn đá cẩm thạch, lớn tiếng nói:

- Lâm Phong, mày nhìn tay tao đánh gãy cái chân chó của mày đây này.

Sở Phàm nói xong vận kinh lực Đại Lực Kim Cương thủ vào năm đấm, đột nhiên nện thẳng vào đầu gối của Lâm Phong.

“Rắc” Tiếp theo là tiếng kêu gào thảm thiết của Lâm Phong. Mặt mũi Lâm Phong trở nên vặn vẹo, hơi thở hỗn hển dồn dập. Cảm giác gãy đầu gối này quả thực là vô cùng đau đớn... khiến gã nhất thời khó có thể phản ứng được gì. Gã cảm thấy mình đã ở bên bờ tử vong.

- Bây giờ tới lượt chân trái của mày nhé.

Sở Phàm nói xong liền đặt chiếc chân trái của Lâm Phong, lúc này không còn sức để chống cự, lên mặt bàn đá cẩm thạch. Lần này hắn không dùng nắm đấm mà trực tiếp dùng một bình rượu trên bàn toàn lực nện vào chân trái của Lâm Phong. Lại một tiếng “Rắc” vang lên. Lâm Phong kêu rên một tiếng rồi hôn mê luôn.

Sở Phàm lạnh lùng nhìn Lâm Phong đang hôn mê, vẻ mặt không chút biểu tình. Lúc này hắn chợt nghe thấy bên ngoài dường như có động tĩnh không nhỏ, liền không thèm để ý tới Lâm Phong, đi ra ngoài phòng.

Đám nam nữ bên ngoài thoáng xôn xao, nhưng khi nhìn thấy Sở Phàm đi ra liền an tĩnh hết cả lại. Sở Phàm không để ý tới bọn họ, đi tới bên cạnh nhị tiểu thư, nói:

- Lâm Phong đã bị tôi đánh gãy hai chân, Tiểu Lâm còn đang mê man. Tốt nhất chúng ta nên rời khỏi đây, đưa Tiểu Lâm trở về.

- Sở, Sở ca ca, vừa rồi dường như có ai báo cảnh sát, không biết là ai đã bấm còi báo động.

Tô Phi tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ cảnh sát sẽ lập tức chạy tới đây.

- À!

Nghe vậy, sắc mặt Sở Phàm vẫn như thường. Hắn đứng lên đi tới trước mặt Kim Cương và Ngân Hồ, nói:

-Cảnh sát sẽ lập tức tới đây, hai người đi trước đi. Đa tạ hai người chuyện tối nay, Sở Phàm tôi thiếu hai người một nhân tình, về sau cần gì cứ nói với tôi một tiếng, tôi tuyệt đối sẽ không một chút nhân mảy.

Kim Cương và Ngân Hồ nghe vậy đều sửng sốt. Sở Phàm là Thiếu chủ của bọn họ, cho dù là bảo bọn họ chết vì Sở Phàm, họ cũng sẵn lòng, huống chi là chút chuyện nhỏ này. Bọn họ muốn ngay lập tức nhận thân với Sở Phàm, gọi Sở Phàm là Thiếu chủ, nhưng cuối cùng bọn họ đều nhịn xuống.

-Tôi, chúng tôi cùng ở lại.

Kim Cương ồm ồm nói.

Sở Phàm nhìn nhìn Kim Cương, lại nhìn Ngân Hồ xinh đẹp lạnh như băng, nói:

-Việc này không liên quan tới hai người. Tôi sẽ không kéo hai người vào đây. Hai người có thể ra tay giúp tôi như vậy đã đủ rồi, đi nhanh đi.

Sở Phàm gần như là hạ mệnh lệnh.

Kim Cương và Ngân Hồ nhìn nhau, dường như là không muốn rời đi. Nhưng Sở Phàm đã hạ lệnh, bọn họ kính Sở Phàm là Thiếu chủ nên cũng không thể trái lời Sở Phàm.

- Các băng đĩa camera trong quán đều đã bị hủy chứ?

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

- A, hủy rồi!

Trong giọng nói dễ nghe lạnh như băng của Ngân Hồ mang theo một tia kính sợ.

- Vậy là tốt rồi, hai người đi nhanh đi, đi ra theo lối cửa sau. Cảnh sát đến đây sẽ có tôi lo. Yên tâm đi, tôi sẽ không có việc gì đâu.

Sở Phàm kiên quyết nói.

Kim Cương và Ngân Hồ không nói gì nữa, nhìn Thiếu chủ của mình, quay người rời đi, ra khỏi quán theo lối cửa sau.

Sở Phàm nhìn đến khi Kim Cương và Ngân Hồ đi rồi mới thu hồi ánh mắt. Kỳ thật, Kim Cương và Ngân Hồ cũng không thật sự đi, bọn họ còn ẩn núp ở quanh quán bar. Bọn họ chính là người bảo vệ cho Sở Phàm, chỉ đến khi Sở Phàm bình an vô sự, bọn họ mới có thể rời khỏi. Đương nhiên, Sở Phàm không biết điều này rồi.

- Trong các người, ai là người lên án nút báo nguy, tôi không không muốn biết. Kỳ thật, các người không báo nguy thì tôi cũng sẽ tự đi tìm cảnh sát để nói.

Sở Phàm nói xong liền ôm lấy Trầm Mộng Lâm vẫn còn đang mê man, nhẹ nhàng nói với nhị tiểu thư và Tô Phi:

- Đi, chúng ta về nhà!

Những lời nói thản nhiên này của Sở Phàm lại khiến trái tim của nhị tiểu thư và Tô Phi run rẩy, khơi dậy một cảm giác ấm áp trong lòng các cô.

Chắc chắn cho mãi đến về sau nhị tiểu thư và Tô Phi sẽ ghi nhớ mãi. Những lời Sở Phàm nói với các cô lúc ấy khiến trong nháy mắt, các cô cảm thấy đi theo Sở Phàm sẽ không có gì phải sợ. Chỉ cần đi theo Sở Phàm, như vậy phía trước chính là con đường an toàn.

154. Chương 151: Cô Cảnh Sát Xinh Đẹp

Sở Phàm ôm Trầm Mộng Lâm chậm rãi đi ra ngoài quán bar. Mọi người trong quán thấy Sở Phàm đi ra, một lúc sau cũng lục tục theo chân đi ra khỏi quán bar Lam Điều.

Lâm Phi Dật không đi ra. Gã đi tới gian phòng mà Sở Phàm kéo Lâm Phong vào. Vì vẫn chưa thấy anh họ mình đi ra nên gã phải đi vào xem tình hình anh họ mình rốt cuộc thế nào rồi.

Sở Phàm vừa mới ôm Trầm Mộng Lâm đi ra khỏi quán bar thì phía trước vang lên tiếng còi rú của xe cảnh sát. Một lúc sau, ba cái xe cảnh sát chạy đến, mở cửa ra, tạo thành hình chắn ngang toàn bộ con đường trước mặt Sở Phàm. Sau đó, mười mấy cảnh sát mặc đồng phục lục tục từ trong xe đi xuống.

-Đều dừng lại hết cho tôi! Không được nhúc nhích!

Một sĩ quan cảnh sát to lớn vạm vỡ lớn tiếng quát với cả đám nam thanh nữ tú đang chạy nháo nhác trước cửa quán bar.

Sở Phàm dừng chân lại, nhưng thần sắc vẫn rất bình tĩnh.

-Sở đại ca, cảnh sát tới đây rồi. Liệu họ có bắt anh không? Nhị tiểu thư kéo áo Sở Phàm, khẽ hỏi.

-Dù sao vẫn phải có một, hai người bị bắt đi thẩm vấn, tôi chính là một trong số đó. Hơn nữa, tôi sớm đã định đến sở cảnh sát ngồi rồi.

Sở Phàm cười nhạt, nói.

-Hả? Anh điên à? Không có việc gì làm hay sao lại định đến sở cảnh sát mà ngồi làm gì chứ?

Tô Phi mở to hai mắt, tức giận nói.

-Chuyện này cô không hiểu đâu.

Sở Phàm nói rồi cười một cách khó hiểu, đồng thời hắt mũi hít nhẹ một cái, cảm thấy có luồng hương thơm phảng phất, trong lòng thầm nghĩ, "Hình như là có mỹ nhân sắp xuất hiện". Vừa nghĩ đến đó thì một cô cảnh sát đã xuất hiện từ phía sau lưng của anh chàng sĩ quan to cao vạm vỡ kia. Cô đi một đôi bốt cảnh phục bóng loáng, bộ đồng phục có mặc trên người được cắt may vừa vặn, cân đối đến từng chi tiết, làm tôn lên những đường cong hoàn hảo của cô. Mặc dù nói là cảnh phục rộng thùng thình, nhưng hai bầu vú của cô nàng cứ như muốn phá tan cả quần áo mà vượt ra vậy. Bầu ngực sung mãn đầy sức sống, đôi chân thon dài với đường cong mê người. Không nghĩ ngờ gì, đây rõ ràng là một cô cảnh sát vô cùng kêu gọi.

Lúc này Sở Phàm mới nhìn tới gương mặt của cô cảnh sát này. Mặc dù đội một cái mũ cảnh phục nhưng cũng không thể che giấu được vẻ đẹp mỹ miều đáng kinh ngạc của cô. Trên khuôn mặt trắng ngần trong

suốt như ngọc thạch lại có một vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị. Một đôi mắt mùa thu linh hoạt, sắc bén, nhìn qua rõ ràng là một nữ cảnh sát rất lạnh lùng.

-Quán bar xảy ra ẩu đả có phải không?

Đôi mắt lạnh như băng của cô cảnh sát xinh đẹp nhìn thẳng vào Sở Phàm, lạnh lùng hỏi.

-Đúng!

Sở Phàm trả lời rất ngắn gọn.

-Hai bên đánh nhau là ai?

Cô cảnh sát xinh đẹp dường như có phần không ngờ được rằng Sở Phàm lại trả lời thẳng thắn, rõ ràng như thế.

-Tôi là một bên. Con trai của Cục trưởng Cục Tài chính là Lâm Phong trước đó đã bố trí người trong quán bar muốn hại tôi. Tuy nhiên cuối cùng lại bị tôi đuổi đánh. Lâm Phong cũng chỉ bị ngất đi thôi.

Sở Phàm dừng dừng nói.

Nữ cảnh sát xinh đẹp nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, hình như không mấy tin tưởng vào lời nói của Sở Phàm. Nhưng anh chàng sĩ quan cao to lực lưỡng kia thì sớm đã nhếch mép cười. Bởi vì đương nhiên là anh ta biết rõ Lâm Phong - quý tử của Cục trưởng Cục Tài chính Lâm Vĩ. Chỉ có điều anh ta chưa từng nghe nói là Lâm Phong muốn hại một người mà ngược lại lại bị người ta hại lại. Cho nên anh ta đương nhiên là nhếch mép cười nhạt rồi. Trong thâm tâm, anh ta không tin những gì Sở Phàm nói.

Hơn nữa, hành động của Sở Phàm cũng khá là kỳ quặc. Làm gì có ai đánh người xong rồi lúc sau lại nói lại trước mặt cảnh sát??? Người ta còn sợ chuồn đi không kịp, thẳng ranh này lại còn ở đây mà khoe khoang khoe lác được. Cái gì mà đánh cho Lâm Phong hôn mê? Rõ thật là tức cười.

Gương mặt cô sĩ quan xinh đẹp thì vẫn lạnh lùng như cũ. Cô nhìn Sở Phàm đang ôm Trầm Mộng Lâm trong lòng, hỏi:

-Cô ấy làm sao vậy?

-Cô ấy bị Lâm Phong cho uống nước G. Bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại.

Sở Phàm nói.

Về mặt cô cảnh sát hình như có chút thay đổi. Cô nhíu mày, hỏi:

-Anh nói là nước G ư?

-Đúng! Đó là lý do vì sao tôi phải chặt gãy hai cái chân chó của Lâm Phong.

Sở Phàm thú nhận một cách thẳng thắn, trình bày lại sự thật trước mặt người đẹp.

“Hừ”, anh chàng sĩ quan cao to lực lưỡng kia thì hừ mũi một tiếng, quay sang nữ cảnh sát xinh đẹp bảo:

-Cảnh sát Lạc, đừng để ý đến thẳng ranh này nữa. Tôi nghĩ chúng ta nên đi vào trong xem sao.

-Anh nói thế là có ý gì hả? Sở đại ca nói đều là sự thật hết còn gì. Bạn tôi bị cái thẳng Lâm Phong mặt người dạ thú ầy hạ thuốc mê.

Nhị tiểu thư ngứa mắt với thái độ của anh chàng sĩ quan kia, lớn tiếng nói.

Tay sĩ quan cảnh sát nghe vậy thì ngăn cả người ra. Lúc này, một người cảnh sát khác đi ra từ trong quán bar, đến bên cạnh cô sĩ quan xinh đẹp, nói:

-Trong quán bar đúng là đã xảy ra ẩu đả. Trong quán có hơn mười người nằm trên mặt đất, phần lớn là xương tay, xương chân, xương ức đã bị đánh vỡ. Trong đó còn có một người bị đánh gãy cả hai đầu gối rồi.

-Hả?

Cô sĩ quan xinh đẹp nghe vậy thì nhìn nhìn Sở Phàm rồi dạn dò đồng nghiệp:

-Gọi xe cứu thương. Những người ở đây không được chạy trốn. Dem tất cả những kẻ tình nghi có tham gia vụ việc này về sở.

Lúc này Lâm Phi Dật chạy ra, gã nhìn thấy Sở Phàm thì giống như lên cơn điên, lao tới rống lên:

-Chính là hắn, là hắn đã đánh gãy hai chân anh họ của tôi. Hắn đã đánh anh tôi đến hôn mê rồi.

Mấy người cảnh sát tiến đến khống chế Lâm Phi Dật. Anh chàng sĩ quan kia hỏi:

-Anh là ai hả? Ai đã đánh gãy hai chân của anh họ anh?

Lâm Phi Dật chỉ Sở Phàm, phẫn nộ nói:

-Tôi là Lâm Phi Dật. Cha tôi là Chủ tịch Tập đoàn Lâm thị. Anh họ tôi chính là Lâm Phong. Là thằng ranh khốn nạn này đã đánh anh tôi đến mức hôn mê. Cũng là hắn đã đánh gãy hai chân của anh ấy. Bây giờ còn không biết sống chết thế nào nữa.

Yên tâm đi, hắn vẫn còn sống. Tao đã nói rồi, tao chỉ muốn hai cái chân của nó thôi, không hơn. Sở Phàm bình tĩnh nói.

Anh chàng cảnh sát kia vô cùng khiếp sợ. Trước kia Sở Phàm nói rõ đầu đuôi thì anh ta còn cứ cười thầm trong lòng mãi, bởi vì không thể tin được. Bây giờ thì ngay cả Lâm Phi Dật, quý tử của Chủ tịch Tập đoàn Lâm thị cũng đứng ra khẳng định như thế thì chắc chắn chuyện này không thể là giả được rồi. Nghĩ vậy, anh này nhìn về phía Sở Phàm. Ánh mắt như đang nói với Sở Phàm: “Mày chết chắc rồi, dám động đến Lâm gia!”

Vẻ mặt của cô cảnh sát xinh đẹp thì càng thêm sắc lạnh. Mặc dù nói cô rất lạnh lùng, nhưng con mắt rất đẹp, nhìn Sở Phàm nói:

-Xem ra những lời lúc trước của anh đều là nói thật. Vậy thì tốt rồi, các người đều phải theo tôi về sở cảnh sát hết.

-Không, cô nhầm rồi. Chỉ có tôi theo cô về sở thôi. Còn các cô ấy đều không có liên quan gì tới việc này cả. Các cô ấy là người bị hại. đặc biệt là cô bé này bị Lâm Phong cho uống nước G. Lâm Phong chỉ đánh nhau với một mình tôi thôi.

Sở Phàm nói.

-Không, Sở đại ca, tôi với anh cùng tới sở cảnh sát.

Gương mặt xinh đẹp thanh thuần của nhị tiểu thư đỏ lên, cô lớn tiếng nói.

-Tôi cũng đi. Tôi sẽ làm chứng cho Sở đại ca.

Tô Phi cũng nói.

Sở Phàm cười cười, bảo:

-Các cô đi làm gì? Tôi không phạm tội, đi làm chứng cái gì chứ. Các cô đưa Tiểu Lâm về nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tiểu Lâm ngủ thẳng một mạch sang ngày mai là sẽ khỏe lại. Tôi đã gọi điện cho đại tiểu thư, cô ấy sẽ tới đây đưa các cô về nhanh thôi.

-Sở, Sở đại ca...

Nhị tiểu thư nghẹn ngào, đôi mắt đỏ lên. Nàng nhận thấy Sở Phàm đối xử với nàng thực là quá tốt. Chuyện gì cần có người gánh vác trên vai thì đều không để cho nàng phải mạo hiểm một chút nào.

-Có bé ngọc này, tôi bảo cô cười lên cái xem nào.

Sở Phàm dịu dàng cười nói.

-Tôi không cười, tôi không cười, hừ.

Nhị tiểu thư nghẹn ngào nũng nịu nói.

Tô Phỉ cũng gắt gao nắm chặt lấy áo Sở Phàm, dán mặt vào lưng hắn. Giờ phút này, cô không muốn rời hắn ra tí nào, chỉ muốn lấy thân mình ra chịu đựng thay cho hắn thôi.

Đúng lúc này, một chiếc BMW mui trần cao cấp màu xanh bảo thạch chạy tới. Chiếc BMW dừng lại, hai người phụ nữ cao quý xinh đẹp bước xuống xe. Một người trưởng thành quyến rũ, chính là dì Mi, một người tao nhã tuyệt vời, chính là đại tiểu thư. Nhưng tay cảnh sát bên cạnh lại cản đường hai người lại.

Sở Phàm thấy vậy, lớn tiếng nói:

-Để cho họ qua đây đi. Họ đến đón mấy cô em này đây.

Nữ sĩ quan xinh đẹp nghe thế thì nhìn qua tay cảnh sát kia, gật đầu. Thế là đại tiểu thư và dì Mi chạy tới. Đại tiểu thư nhìn thấy Trầm Mộng Lâm đang hôn mê thì hỏi gấp:

-Sao lại thế này hả? Có chuyện gì xảy ra vậy? Cô ấy làm sao thế?

-Đại tiểu thư, không có gì đâu. Tiểu Lâm bị hôn mê bất tỉnh, trở về nghỉ ngơi một lúc là sẽ khỏe thôi.

Sở Phàm trấn an đại tiểu thư.

-Thế cảnh sát ở đây là sao? Xảy ra chuyện gì rồi?

-Không có gì đâu. Tôi vừa dạy bảo mấy thằng mất dạy ý mà. Đợi để về sở cảnh sát nói vài câu với họ là xong thôi mà.

Sở Phàm thản nhiên nói.

-Cảnh sát muốn đưa cậu về sở à?

Dì Mi thất thanh hỏi.

Sở Phàm nhìn vào đôi mắt gợi cảm quyến rũ của dì Mi, nói:

-Thì cũng phải về sở khai báo sự việc một chút chứ. Không sao đâu, các cô đưa Tiểu Lâm về nghỉ ngơi đi. Đại tiểu thư, dì Mi, hai người đưa nhị tiểu thư và các cô ấy về nghỉ đi. Không cần lo lắng cho tôi đâu.

Sở Phàm nói xong thì ôm Trầm Mộng Lâm đưa vào trong xe của đại tiểu thư. Quay lại nói:

-Các cô đi về đi nhé.

Rồi lại tiếp tục dỗ dành đẩy nhị tiểu thư với Tô Phỉ lên xe.

-Tiểu Sở, tôi đi với cậu đến sở cảnh sát.

Dì Mi nói.

Sở Phàm cười khở một tiếng, bảo:

-Dì Mi, sở cảnh sát không phải là nơi người ta nói tới là tới được. Chuyện chẳng có gì, tôi đi được rồi, đừng để cô sĩ quan xinh đẹp kia phải chờ lâu.

Sở Phàm nói xong rồi đi tới trước mặt cô cảnh sát xinh đẹp, nói:

-Cảnh sát Lạc, đưa tôi đi thôi. Tôi sẽ khai báo thành khẩn. Đương nhiên, với điều kiện là cô thả vãn tôi.

-Anh biết tôi họ Lạc ư?

Cô cảnh sát ngạc nhiên hỏi.

-Tôi còn biết cô là bông hoa duy nhất trong sở cảnh sát nữa cơ. Đúng chưa?

Sở Phàm cười nhẹ, nói.

Nữ cảnh sát xinh đẹp không nói gì nữa. Có điều tâm hồn cô cũng có chút rung động. Cô lấy tay giữ hai tay Sở Phàm lại rồi đưa hắn ra xe cảnh sát. Lúc này, xe cứu thương đã tới, đưa những người bị thương trong quán bar lên xe, bao gồm cả Lâm Phong đã bị Sở Phàm đánh cho gãy cả hai chân.

Sau đó, cảnh sát đưa hơn mười nhân chứng tận mắt chứng kiến vụ việc về sở cảnh sát, muốn làm cho công tác điều tra được rõ ràng hơn. Vốn những vụ ẩu đả như thế này không cần cảnh sát nhúng tay vào, nhưng hôm nay thì lại có chút không bình thường. Thứ nhất là, quý tử của Cục trưởng Cục Tài chính bị đánh cho gãy cả hai chân. Hơn nữa, trên mặt có nhiều chỗ thương tích, lưỡi bị bỏng nặng. Thứ hai, cảnh sát ra lệnh bắt đã lâu nhưng không ngờ tên Thanh Phong kia bao nhiêu lần trốn thoát được mà giờ lại rõ ràng bị đánh cho bất tỉnh nhân sự trong quán bar. Thật sự là chuyện này đã tạo điều kiện cho cảnh sát vô tình lập được công lớn mà không hề tổn tí sức lực nào.

Lâm Phong là ai chứ? Bối cảnh như thế nào? Những cảnh sát này đều biết hết, nhưng hôm nay gã lại bị đánh gãy cả hai chân, việc này tất nhiên là không thể coi như không quan trọng được rồi.

Đại tiểu thư thấy Sở Phàm bị đưa vào trong xe cảnh sát thì trong lòng cũng căng thẳng, lại có cả cảm giác đau lòng. Nàng khẽ hỏi:

-Dì Mi, Tiểu Sở... sẽ không sao chứ?

-Chúng ta cứ đưa mấy đứa Tiểu Vân trở về cái đã, về rồi nghe Tiểu Vân nói rõ đầu đuôi sự việc đêm nay rồi mới biết được là Sở Phàm có sao hay không.

Dì Mi trầm giọng bảo.

Đại tiểu thư suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng ý, cùng dì Mi lên xe, chạy về biệt thự Lam Hải.

155. Chương 152: Cuộc Thẩm Vấn Của Cô Cảnh Sát Xinh Đẹp

Sở Phàm bị cô cảnh sát xinh đẹp mà lạnh lùng kia đưa lên xe cảnh sát tới đồn công an.

Trên đường đi, Sở Phàm thấy chức vụ của cô nàng này hình như cũng không nhỏ, cô lẽ cũng có vai vế trong tổng cục, nhưng cái kiểu làm ra vẻ lạnh lùng của cô lúc này khiến Sở Phàm cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Dù sao thì hần vẫn nghĩ rằng mỹ nữ thì không nên tỏ vẻ lạnh lùng, mỹ nữ thì nên tươi cười, nên tạo thêm vẻ xinh đẹp ấm áp cho thế giới này, đây mới là trách nhiệm của những người đẹp. Chứ nếu không làm được như thế thì đi làm một cô nàng xấu xí đi. Người ta sẽ không thêm quan tâm đến thái độ của một người xấu xí làm gì cả.

Sở Phàm rất ngứa ngáy muốn cải tạo lại vẻ mặt của cô cảnh sát xinh đẹp này. Nhưng ngay lập tức hần tự nhận ra được rằng lúc này hần là kẻ đang bị tình nghi, còn đối phương là cảnh sát, làm như vậy hình như có chút khiêm nhã. Lại nghĩ, hay là thôi đi, phụ nữ thế này cũng chẳng có mấy người. Một cô gái học cảnh sát, lại có thể đạt đến vị trí này thì ít nhất cũng có bản lĩnh đáng kể đấy.

Sở Phàm lại nghĩ đến Lâm Phong. Hai chân của gã đã bị hần đánh gãy, mặt, mồm, lưỡi đều bị thương. Thực ra việc này có thể là lớn, cũng có thể là nhỏ. Nói lớn là cũng đủ để chấn động cả thủ đô. Mà nói nhỏ thì Sở Phàm sẽ có thể được thả ra ngay với một lời tuyên bố vô tội.

Đối với việc đánh gãy hai cái chân chó của Lâm Phong, Sở Phàm cảm thấy vẫn còn chưa đủ. Thực ra, cũng vài lần hần muốn một dao chém chết Lâm Phong đi luôn, nhưng cuối cùng vẫn phải nhẫn nhịn, kiềm chế. Bởi vì hần không thể giết Lâm Phong trong quán bar được, không thể lấy mạng gã trước mặt bao nhiêu người được. Bằng không thì với thế lực của nhà họ Lâm, hần cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, cho dù là Ký Thiên Vũ có ra mặt cũng chẳng cứu vãn được gì.

Sở Phàm nếu đã muốn giết gã thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho gã. Hần đang đợi. Cái hần cần chính là một cơ hội, một cơ hội hợp lý không chê vào đâu được. Một khi cơ hội tới, hần sẽ giải quyết Lâm Phong ngay. Hơn nữa, sẽ không để sót lại chút dấu vết gì để cho người nhà Lâm Phong không biết được là ai đã gây ra. Mà cho dù có nghi ngờ hần đi chăng nữa thì cũng không có chút chứng cứ nào trong tay, chỉ biết lo lắng đến phát điên lên rồi đành bó tay chấp nhận thôi. Làm như thế, chẳng những là tự mình có thể thoát thân được, mà còn không làm liên lụy đến người thân bên cạnh mình, đặc biệt là đại tiểu thư và nhị tiểu thư. Cho nên Sở Phàm cũng chẳng sốt ruột gì. Hần tin là rồi cơ hội cũng sẽ tới thôi.

Sở Phàm còn đang nghĩ ngợi thì xe cảnh sát đã dừng lại. Hai người sĩ quan hai bên, áp giải hần vào trong phòng thẩm vấn của sở cảnh sát.

Sở Phàm lần đầu tiên tới sở cảnh sát, cũng là lần đầu tiên ngồi trong phòng thẩm vấn chờ xét hỏi, nhưng nhìn hắn thì chẳng có vẻ gì là lo lắng cả. Ngược lại, lại cứ thản nhiên như ruồi, thần sắc không biến đổi. Cứ như là sở cảnh sát là nhà riêng của hắn vậy.

Lúc này, cánh cửa phòng thẩm vấn ‘loẹt quẹt’ mở ra, cô cảnh sát xinh đẹp nhưng lạnh lùng cầm một tập tài liệu đi tới. Một phần tài liệu trong số đó vừa được chuyển đến tay cô. Cô xem qua thấy trên đó viết rõ ràng về những người bị thương trong vụ ẩu đả ở quán bar Lam Điền, mười hai người đều bị trọng thương với các mức độ khác nhau. Vài người bị gãy xương ngực và xương sườn, đây đương nhiên là kiệt tác của Kim Cương rồi. Trong đó có hai nhân vật quan trọng nhất là Thanh Long và Lâm Phong. Thanh Long bị thương nặng ở mặt và não, đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh. Còn Lâm Phong thì hai chân bị ngoại lực cứng rắn đập vào làm gãy, trên mặt cũng bị thương, cũng đang hôn mê bất tỉnh.

-Anh được lắm. Một người mà đánh bại được cả mười hai người. Mỗi người một mức độ thương tích khác nhau. Đây đúng là một tay anh gây nên thôi sao?

Cô sĩ quan xinh đẹp vừa hỏi vừa vút xoẹt tập tài liệu lên mặt bàn.

-Đúng, là do một mình tôi gây ra. Điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Trong khi ẩu đả, cái người ta sợ nhất chính là trạng thái không quản sống chết như của kẻ điên và sự xuống tay tàn bạo độc ác của những kẻ máu lạnh. Rất không may là cả hai điểm này tôi đều có. Cho nên tôi đã xông vào đánh điên cuồng mà không quan tâm việc bọn họ sống chết ra sao, đúng là đã đánh bại tất cả bọn họ.

Sở Phàm nói.

Cô cảnh sát xinh đẹp bật cười nhẹ, bởi vì sau khi kiểm tra thân thể thì cô đã biết được rằng trong số mười hai người bị thương lần này, trừ Lâm Phong ra thì mười một người kia đều là những nhân vật trong giới hắc đạo, không coi cái chết ra gì. Đặc biệt là Thanh Long, đã bị cảnh sát truy nã từ lâu. Những người này đều là nhân vật có bản lĩnh, sẽ không chỉ vì sự liều lĩnh và xuống tay tàn bạo của kẻ thù mà lo ngại, bởi vì bản thân họ cũng đâu có sợ chết, mỗi lúc phối hợp tác chiến thì lại càng không sợ chết hơn bất cứ ai. Cho nên cô nàng sĩ quan cảnh sát xinh đẹp không mấy tin tưởng vào lời nói của Sở Phàm.

-Anh cho là tôi sẽ tin anh sao? Khai ra đồng bọn của anh, mau đi.

Nữ cảnh sát xinh đẹp nói.

-Tôi cũng muốn khai đấy, nhưng thực sự là chẳng có ai để mà khai cả. Dù sao thì cô cũng không mong muốn tôi tùy tiện kéo vài người đến làm rận chỗ này chứ? Mà đến sở cảnh sát thì cũng có phải là chuyện về vang gì cho cam.

Sở Phàm nói.

-Vậy đúng là anh không muốn làm chứ gì? Tốt lắm, bây giờ tôi bắt đầu lấy khẩu cung.

Cô nàng nói xong thì đặt bút, lạnh lùng hỏi:

-Họ tên?

-Họ Sở, tên Phàm.

-Tuổi?

-Mười tám tuổi, đã trưởng thành, không đến nỗi bị ảnh hưởng bởi mấy cuộn phim hoặc tranh ảnh trên đó có ghi là cấm thiếu nhi xem.

-Bớt nói lằng nhằng đi. Tôi hỏi anh thì anh phải trả lời cho rõ ràng ra, đừng có dương đông kích tây vớ vẩn.

Cô cảnh sát nghiêm khắc nói.

-Vâng, sếp Lạc Nhã Hân ạ.

Lúc này thì Sở Phàm đã biết tên của người đẹp lạnh giá trước mặt mình đây là Lạc Nhã Hân, một cái tên rất tao nhã. Có điều tên với con người có phần không tương xứng. Lẽ nào giờ phút này vẻ bề ngoài của cô chỉ là thái độ trong công việc thôi sao?

-Tại sao lại đánh nhau trong quán bar?

Lạc Nhã Hân hỏi.

Sếp Lạc ạ, tôi là một người dân thành phố văn minh, luôn luôn tuân thủ pháp luật. Bởi vậy tôi tuyệt đối không tùy tiện đánh nhau với người khác. Trái lại, là Lâm Phong trước đó đã bày binh bố trận ở trong quán bar để chờ tôi đi vào. Nhưng đáng tiếc là kế hoạch của hắn đã thất bại. Quá trình sự việc chỉ có thể thôi.

Sở Phàm thần nhiên nói.

-Nói vậy thì đúng là chỉ bằng sức lực của anh mà đánh bại mười hai người này thôi phải không? Thật là không thể ngờ được.

Lạc Nhã Hân nói.

-Cô cũng vậy thôi. Kỳ thực, nếu cô cởi bỏ bộ cảnh phục trên người ra thì tôi tuyệt đối không thể nghĩ rằng cô là một cảnh sát. Chắc chắn tôi cho rằng cô là một người mẫu của Đài Loan, bởi vì có đủ lạnh lùng, giống như các cô người mẫu đang bước trên sàn diễn vậy.

Sở Phàm nói.

-Vậy thì anh xuống tay cũng quá nặng rồi đấy. Mỗi người không phải là chỉ đứt tay đứt chân thôi đâu. Đặc biệt là Lâm Phong. Chẳng lẽ anh không biết anh ta là ai sao?

Lạc Nhã Hân hỏi.

-Xuống tay quá nặng! Hừ, bọn chúng đã lén lút vụng trộm làm bao nhiêu chuyện làm người ta tức sôi cả máu. Nói một cách tương đối, về điểm này, được tôi dạy bảo thì đúng là bọn nó đã gặp được thầy tốt rồi đấy.

Sở Phàm dừng lại một chút, nói:

-Về phần Lâm Phong, tôi đương nhiên là có biết. Mà cũng chính vì biết cho nên tôi mới đánh gãy hai cái chân chó của hắn chứ thật ra, tôi còn muốn chém nốt hai tay của hắn cơ.

-Hừ, thời buổi này là xã hội pháp trị. Hơn nữa, anh đã nghĩ tới hậu quả sau này chưa?

Lạc Nhã Hân hừ lạnh một tiếng, hỏi.

-Hậu quả, hahaha. Ba của Lâm Phong là Cục trưởng Cục Tài chính. Chú hắn lại là doanh nhân lớn nhất nhì cả nước. Đương nhiên tôi biết rõ hậu quả sẽ như thế nào. Tôi tin tưởng rằng giờ phút này ba của Lâm Phong chắc chắn là đang điều phối các mối quan hệ các cấp ở thủ đô để báo thù cho con lão. Nhưng mà tôi không sợ. Thật sự không sợ. Tình huống lúc ấy thì cho dù có là con của tổng thống đi nữa thì tôi cũng đánh cho gãy cái chân chó đi ngay.

Sở Phàm nói với giọng điệu kiên định.

Khóe mắt Lạc Nhã Hân lóe lên một tia tán thưởng kín đáo. Cô dường như là rất tán đồng hành động của Sở Phàm, nhưng chẳng qua là không bộc lộ rõ ra thôi. Cô nói:

-Chúng tôi đã điều tra thấy các thiết bị camera trong quán bar đều đã bị phá hủy. Chứng tỏ là cũng không có biện pháp nào ghi lại hình ảnh bữa tiệc có cảnh anh đang đánh nhau. Hơn nữa, người của chúng tôi mang về tới mười mấy nhân chứng tận mắt chứng kiến sự việc, dường như là bất lợi cho anh. Nhưng mà thực ra đối với anh thì đây lại là một cơ hội tốt.

-Ý cô là cô muốn giúp tôi hả?

Sở Phàm vô cùng thông minh, vừa nghe đã hiểu ẩn ý trong lời nói của Lạc Nhã Hân.

-Tôi cũng hận kẻ đã dùng nước G đi hại phụ nữ. Anh cũng đừng nghĩ nhiều. Tôi có giúp anh cũng không giúp được nhiều, sẽ chỉ viết mấy câu như vậy ở trên bản lời khai của anh thôi.

Lạc Nhã Hân nói.

-Thực ra tôi đã sớm nhận ra sếp Lạc có chút bất mãn với Lâm Phong. Bất luận như thế nào, sếp Lạc cũng sẽ có ý giúp tôi, tôi vô cùng cảm kích. Nhưng tôi không mong rằng việc này sẽ liên lụy đến sếp Lạc, cho nên nên viết thế nào thì vẫn cứ viết vậy đi.

Sở Phàm nhìn vào mắt Lạc Nhã Hân nói.

-Trong một số vụ án mà tôi đang xử lý, người đứng sau giật dây chính là Lâm Phong. Nhưng rồi lại luôn luôn có người đứng ra thế thân cho hắn, để cho hắn thoát thân trót lọt. Điều này làm tôi vô cùng tức giận, nhưng lại bất lực, không biết làm thế nào. Vậy là Lâm Phong vẫn cứ thản nhiên như ngoài vòng pháp luật. Cho nên ấn tượng của tôi về Lâm Phong quả thật là không tốt.

Lạc Nhã Hân thẳng thắn chia sẻ.

-Xem ra là trong việc đối đãi với Lâm Phong thì tôi và các vị cùng có chung chí hướng nhỉ. Hay là về sau này chúng ta phối hợp hợp tác cho tốt một chút.

Sở Phàm mỉm cười nói.

-Về sau à? Hợp tác cái gì? Tôi thấy có lẽ anh nên nghĩ tới hoàn cảnh trước mắt đi. Nói không chừng ngày mai anh sẽ phải ngồi trong nhà đá đấy.

Lạc Nhã Hân nói, giọng điệu có chút trách cứ.

-Sẽ khó khăn nếu ba của Lâm Phong định tống tôi vào tù chứ gì? Sẽ không đâu. Lâm Phong sẽ là người đầu tiên không chấp nhận. Bởi vì hắn muốn giết tôi, chứ không muốn tống tôi vào tù đơn giản như vậy đâu.

Sở Phàm dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

-Nỗi nhục trong lòng Lâm Phong chỉ có thể giết chết tôi đi thì mới nguôi ngoai đi được. Cô nói hắn ta chịu để tôi bị tống vào tù hay sao? Tôi ở trong tù nhưng thực ra lại là không sao cả. Nhưng Lâm Phong hắn không chờ được, hắn chỉ mong có thể giết tôi ngay bây giờ thôi.

Lạc Nhã Hân nhìn Sở Phàm, một chút khó hiểu hiện lên trong mắt cô. Dường như cô có một cái nhìn khác về hắn.

Lúc này, bên ngoài phòng thẩm vấn có chút hỗn loạn. Bên ngoài sở cảnh sát liên tiếp có mấy chiếc xe con cao cấp chạy tới, chuyện này trước giờ chưa từng có. Như vậy rồi cuộc đây là chuyện gì nhỉ.

Thấy vậy, Lạc Nhã Hân khép lại bản ghi chép. Cô đứng lên đi ra bên ngoài. Cô muốn xem xem là đã xảy ra chuyện gì.

-Lạc Nhã Hân.

Lúc Lạc Nhã Hân đi ra đến cửa, Sở Phàm đột nhiên gọi cô, gọi thẳng cả họ lẫn tên.

Lạc Nhã Hân nao nao, quay đầu lại nhìn Sở Phàm. Trên gương mặt lạnh lùng xinh đẹp có chút khó hiểu.

-Tôi vẫn nghĩ nếu như cô cười lên thì sẽ đẹp thế nào nhỉ? Thực là rất muốn nhìn.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Lạc Nhã Hân trừng mắt lườm Sở Phàm một cái, không nói gì, quay đầu đi ra khỏi phòng thẩm vấn. Lúc ra khỏi phòng, khóe miệng có hiện lên một nụ cười xinh đẹp, tiếc là Sở Phàm không được nhìn thấy.

Lúc này, một cảnh sát đi đến, nói:

-Sếp Lạc, Cục trưởng Trần gọi điện thoại tới tìm cô.

Cục trưởng Trần tìm mình ư? Rồi cuộc là chuyện gì nhỉ? Lạc Nhã Hân trong lòng thầm nghĩ, đồng thời bước qua đó nghe điện thoại.

156. Chương 153: Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt.

Lạc Nhã Hân đi vào trong phòng cảnh sát nghe điện thoại. Đúng là điện thoại của Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh gọi tới.

- Cục trưởng, tôi là Lạc Nhã Hân. Cục trưởng có chỉ thị gì ạ?

Lạc Nhã Hân trả lời điện thoại.

- Tiểu Lạc à, không có chỉ thị gì đâu. Bên chỗ cô có phải là mới nhận một vụ án ẩu đả phải không? Lại còn bắt được một người nữa hả?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Đúng vậy. Trước mắt bọn tôi đang thẩm vấn người này.

Lạc Nhã Hân trả lời.

- Việc này liên lụy tới con trai của Cục trưởng Lâm, nhưng tôi nghĩ là cảnh sát phá án thì phải chấp pháp nghiêm minh. Cho nên việc gì nên làm thì cứ làm, đừng có vì mấy cái nguyên nhân khách quan gì đó mà nường tay. Phải thực sự cầu thị. Tóm lại, phải điều tra cho rõ ngọn ngành vụ ẩu đả này đi, ai nên bị trị tội thì phải trị tội.

Trần Thiên Minh trầm giọng trong điện thoại.

- Đã rõ, thưa cục trưởng, về trường hợp này tôi sẽ viết báo cáo gửi sếp. sếp xem qua xong sẽ quyết định xử lý tiếp thế nào ạ.

Lạc Nhã Hân nói.

- Tốt, tốt. Tiểu Lạc, tôi tin rằng cô có thể xử lý tốt vụ này. Trần Thiên Minh nói rồi gác máy.

Lạc Nhã Hân dập máy rồi không khỏi trầm tư. Việc này không ngờ lại kinh động đến Cục trưởng Trần. Cục trưởng Trần cũng phải gọi điện thoại đến hỏi, nhưng cô lại không hiểu được ý tứ trong lời nói của ông. Dường như là ông ta thiên về hướng Sở Phàm, nhưng cũng dường như là thiên vị Lâm Phong. Cảm giác như là đứng ở vị trí trung lập. Điều này khiến cho cô nghĩ mãi mà không thông được. Nhất thời cô không nắm bắt được ý định cụ thể của Cục trưởng Trần. Vì thế cô nghĩ thầm rằng hay là cứ theo lẽ công bằng mà phá án đi, trên khẩu cung thiên vị Sở Phàm một tí là được rồi. Nhưng mà như thế thì Cục trưởng Trần vì sao tự nhiên lại gọi điện thoại đến đây nhỉ?

Hóa ra đại tiểu thư và dì Mi đưa nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm về đến biệt thự Lam Hải rồi nghe nhị tiểu thư thuật lại một lượt chuyện đã xảy ra trong quán bar Lam Điều. Khi đại tiểu thư và dì Mi nghe thấy là Sở Phàm đánh gãy cả hai chân của Lâm Phong, con trai của Cục trưởng Cục Tài chính thì sắc mặt biến đổi. Nếu Sở Phàm thực sự đã đánh gãy hai chân của Lâm Phong thì bằng vào thế lực của Lâm gia ở thủ đô, muốn điều tra gán tội cho Sở Phàm cũng không phải là chuyện khó. Cho nên điều có thể làm bây giờ là giành thế chủ động, dàn xếp với phía cảnh sát, để xem xem có cơ hội xoay chuyển tình thế hay không.

Cho nên đại tiểu thư vội vàng gọi điện cho ba mình là Kỷ Thiên Vũ, trình bày lại sự việc. Kỷ Thiên Vũ nghe nói xong thì cũng nhướng mày. Chuyện liên lụy đến con trai của Cục trưởng Cục Tài chính thì cũng không phải là chuyện nhỏ. Kỷ Thiên Vũ thật ra không phải là e ngại thế lực của Lâm gia, mà là một khi điều tra xong đưa ra trước tòa thì Lâm gia có thể chiếm thế thượng phong. Như vậy, Sở Phàm rất có khả năng vướng vào tù tội, đó là điều mà Kỷ Thiên Vũ không hề muốn thấy. Cho nên ông gọi điện cho ông bạn thân Đường Phi của mình, nhờ Đường Phi ra mặt. Đường Phi sẽ để Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh có ý kiến để cho cảnh sát khi thẩm vấn Sở Phàm thì có chút dàn xếp trước. Để cho cảnh sát viết là Sở Phàm trong lúc xung đột hỗn loạn đã có khuyết điểm là làm người khác bị thương. Cứ như thế thì cho dù là đưa ra phán xử thì Sở Phàm cũng chỉ bị giam giữ vài ngày và bồi thường cho người bị thương chút tiền là xong.

Thị trưởng thành phố nhận được điện thoại của Kỷ Thiên Vũ thì gọi ngay cho Trần Thiên Minh, bảo Trần Thiên Minh dàn xếp vụ việc. Trần Thiên Minh nhận được điện thoại của thị trưởng thì đương nhiên là hết sức coi trọng rồi, đồng thời cũng rất nghĩ ngợi là rốt cuộc là vụ việc gì mà để cho thị trưởng tự mình gọi

điện cho mình chứ. Còn đang nghĩ ngợi thì lại đến lượt Lâm Vĩ - Cục trưởng Cục Tài chính alo cho ông ta. Lâm Vĩ phần nộ kể lại chuyện cậu con bảo bối bị Sở Phàm đánh cho gãy cả hai chân, hơn nữa lại yêu cầu Trần Thiên Minh nhất định phải nghiêm trị Sở Phàm, phải trả lại lễ công bằng cho con trai ông ta.

Thế là Trần Thiên Minh bị lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan rồi. Khách quan mà nói thì thị trường đương nhiên là phải quan trọng hơn một cục trưởng cục tài chính rồi. Nhưng mà Lâm Vĩ và Lâm Hùng là hai anh em ruột. Vụ Trần Tuấn Sinh dẫn người tới gây sự ẩu đả với Lâm Phi Dật, con trai của Lâm Hùng là ông ta cũng phải nhờ cậy vào sự ra mặt của Lâm Vĩ thì mới hòa giải được. Cho nên Trần Thiên Minh cũng không thể không nể mặt Lâm Vĩ. Nhưng mà vấn đề là bên kia lại có thị trường nói đỡ cho, bởi vậy, ông ta đành gọi điện cho Lạc Nhã Hân, nói khéo đi một chút, đại ý là cũng chẳng có ý thiên vị rõ ràng cho bên nào cả, cứ yêu cầu Lạc Nhã Hân xử lý theo pháp luật là được rồi.

Đối với thế lực của Lâm gia ở thủ đô thì Trần Thiên Minh hiểu quá rõ, nhưng mà ông ta thật sự không dám ngờ tới rằng còn có người dám tới gây chuyện với quyền uy của Lâm gia nữa, lại còn đánh gãy cả hai chân của Lâm Phong. Đúng là có chuyện hay để xem rồi. Trần Thiên Minh quyết định bỏ bớt các phạm vi công việc khác, xem xét rốt cuộc là sự việc này tiến triển đến mức nào.

Lạc Nhã Hân ở sở cảnh sát thì cũng đang choáng váng. Bởi vì trước cửa sở cảnh sát là năm cái xe con sang trọng cao cấp, cả BMW, cả Mercedes-Benz, Porsche, Audi, xe nào cũng sang trọng xa hoa, đáng giá đến trăm vạn. Hơn nữa, chủ nhân của mấy cái xe đều là những người phụ nữ xinh đẹp cao quý. Các cô không hẹn mà gần như cùng lúc chạy tới sở cảnh sát vậy, vừa đến đã muốn gặp đích danh Sở Phàm. Năm người phụ nữ này, cô nào cũng có thân phận cao quý, lại vô cùng tuyệt mỹ. Năm người xinh đẹp vô cùng lại đồng loạt đến tìm một người dung mạo chẳng có gì đặc sắc như Sở Phàm khiến cho người của sở cảnh sát không khỏi sốc nặng.

Do vụ việc còn đang trong giai đoạn điều tra xử lý, cho nên không thể để người ngoài gặp mặt Sở Phàm được. Cho nên người phụ trách vụ việc này là Lạc Nhã Hân vội vàng ra tiếp năm bà cô trẻ này, cho họ biết là giờ chưa thể gặp Sở Phàm được ngay.

Năm cô nàng xinh đẹp này nghe xong cũng không chịu đi, cứ khăng khăng ngồi lì tại sở cảnh sát chờ đến lúc được gặp Sở Phàm rồi mới thôi. Lạc Nhã Hân cũng đành bó tay hết cách.

Năm người này chính là đại tiểu thư, nhị tiểu thư, dì Mi, Tô Phỉ, và còn một người nữa chính là Lâm Hiểu Tình.

Hóa ra là Lâm Hiểu Tình nghe nói là có chuyện, vội vàng lái xe đến trước cửa sở công an, không ngờ lại gặp phải đại tiểu thư các nàng cũng vừa đến, vì thế cùng đi vào tìm Sở Phàm một lượt luôn.

Nhị tiểu thư gặp cô giáo thể dục xinh đẹp của mình ở ngay trước cửa sở cảnh sát thì vô cùng kinh ngạc, hỏi thăm:

- Cô Lâm, là cô ạ. Cô cũng đến thăm Sở đại ca ạ?

- Ủ, lần trước Sở Phàm có giúp cô chút chuyện. Cô nghe nói anh ta gặp chuyện không may nên vội vàng chạy đến.

Lâm Hiểu Tình vội vã che giấu vẻ mặt bình tĩnh trên mặt mình, đáp qua quýt.

- Cũng không biết tình hình Sở đại ca bây giờ thế nào nữa. Cảnh sát có làm khó dễ anh ấy hay không nữa.

Nhị tiểu thư cong môi nói.

- Sở đại ca đánh Lâm Phong đến bị thương. Nghe nói là gia đình Lâm Phong rất có thế lực, chỉ sợ là nhà Lâm Phong sẽ không để yên đâu.

Tô Phỉ lo lắng nói.

Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Lâm Hiểu Tình đã hiện ra vẻ sầu lo. Cô không nghĩ rằng lần này Sở Phàm lại gây ra chuyện lớn như vậy, trực tiếp đánh gãy cả hai chân của Lâm Phong. Thế này thì biết làm sao bây giờ chứ? Không ai hiểu con người và thế lực gia đình Lâm Phong bằng cô đâu.

Còn Lâm Phong thì giờ này đang làm gì?

Bệnh viện Nhân Ái - bệnh viện tốt nhất thủ đô.

Trong một phòng bệnh ở trên tầng 3 của Bệnh viện Nhân Ái, hai chân Lâm Phong đang đặt trên một cái gối, trên đùi có bó bột, băng vải quấn chằng chịt.

Trong phòng bệnh, ngoài Lâm Phong ra còn có ba gã là Lâm Vĩ. Mẹ gã vừa ra ngoài mua ít hoa quả lại vội vã quay về với gã.

Lâm Vĩ nhìn con mình bị người ta đánh cho đến mức này thì không hề dễ chịu. Tuy là lão đã mời đến những bác sĩ ngoại khoa tốt nhất để tiếp nối hai chân đã bị chặt đứt của Lâm Phong. Nhưng mà dù sao thì cũng không thể được như trước kia. Cho dù là chữa khỏi được thì sau này hai chân con lão cũng vẫn còn di chứng, mà chỉ cần hộ lý không cẩn thận một chút thôi là có thể bị thọt chân ngay. Đó là điều mà Lâm Vĩ không hề mong muốn phải chứng kiến.

Lâm Vĩ thế nhất định phải trừng trị hung thủ, trả lại lẽ công bằng cho con lão. Đến giờ thì lão cũng biết là người đã đả thương con lão là Sở Phàm, là vệ sĩ của con gái Kỷ Thiên Vũ. Tình hình này thì cũng có chút khó giải quyết. Lão biết thế lực của Kỷ Thiên Vũ ở thủ đô cũng rất lớn. Nếu nói Kỷ Thiên Vũ ra mặt vì Sở Phàm thì việc này không dễ xử lý chút nào, khó mà xử cho Lâm Phong có ưu thế hẳn. Cho nên Lâm Vĩ nghĩ thâm, dù thế nào cũng phải đòi Sở Phàm bồi thường gấp bội mới được.

- Con trai, con yên tâm. Ba chắc chắn sẽ giúp con, sẽ trừng trị thằng Sở Phàm kia.

Lâm Vĩ kiên định nói.

- Ba, theo tình hình hiện nay, thì cho dù là có trị tội của nó, nhiều lắm nó cũng chỉ chịu vài năm tù, chẳng lẽ có thể chặt đứt được hai tay hai chân của nó sao?

Lâm Phong nói.

- Uhm, nó đã rơi vào tay cảnh sát, đương nhiên là mình không làm gì được nó rồi. Nhưng mà nó sẽ phải trả giá, ngồi tù là đương nhiên rồi.

Lâm Vĩ nói.

- Nhưng con không muốn cho nó ngồi tù ba ạ. Con muốn cho nó sống bình thường được cơ.

Lâm Phong trầm giọng, nói từng chữ một.

Lâm Vĩ nghe xong thì vô cùng sửng sốt. Lão cảm thấy hình như con mình nói chuyện có vẻ có vấn đề. Cho nên lão hỏi lại:

- Thế theo ý con thì nên xử lý nó thế nào?

- Con muốn nó được tha bổng. Con muốn nó cho rằng con đang ầm ức mà không có cách nào cả, không làm gì được nó. Con muốn nó sẽ chủ quan, sơ ý, tự cao tự đại. Rồi sau đó con mới âm thầm hành động, đến thời cơ thích hợp, con - phải - lấy - mạng - nó.

Lâm Phong càng nói thì giọng điệu càng lạnh lẽo, âm trầm.

Lâm Vĩ hơi suy nghĩ, một lúc lâu sau mới nói:

- Ý con là muốn nó vĩnh viễn biến mất trên đời này?

- Đúng, hơn nữa, con còn muốn nó phải bị tra tấn cho đến chết. Nếu không làm sao rửa sạch được sự sỉ nhục mà con đã phải chịu đựng được. Lâm Phong nói với vẻ đầy phần hận.

- Được, con đã có thể có ý tưởng này thì ba cũng rất mừng. Đối xử với kẻ thù quyết không thể lui bước, nhất định phải cho chúng vào tử địa. Nhưng nếu như muốn làm một kẻ biến mất thì cũng không đơn giản đâu, nếu không có kế hoạch cẩn mật thì chỉ sợ hậu họa sẽ vô cùng đó.

Lâm Vĩ nói.

- Ba cứ yên tâm đi. Ngày kia là Trương thiếu đi Pháp về rồi. Chuyện này con sẽ thương lượng với nó, đảm bảo là tuyệt đối không sơ hở tí nào. Con cũng không tin là một thằng vệ sĩ nho nhỏ nhà quê lên lại có thể đạt đến trình độ nào hay là hoành tráng gì. Con muốn nó phải chết. Nó cũng chỉ có chết thì mới có thể rửa

sạch nổi sỉ nhục mà con phải chịu đựng. Cho nên con không cần nó phải ngồi tù. Ngồi tù với nó thì chẳng đáng gì cả, lúc ấy ngày nào con cũng phải sống dưới sự sỉ nhục mà nó gây ra, con chịu không nổi.

Lâm Phong chậm rãi nói.

- Như thế thì theo ý của con là không cần tố cáo nó nữa, cứ để nó bình an vô sự, sau đó mới xử lý cái mạng nhỏ của nó phải không?

Lâm Vĩ hỏi.

- Đúng, đối với kẻ thù thì phải làm cho nó tiết nọc đi mới thôi. Tuyệt không cho nó cơ hội được xoay sở. Cho nên con phải mau hồi phục, làm như chưa xảy ra chuyện gì cả, về hai chân con bị gãy thì con cũng nhận định là nó sẽ cho rằng con yếu thế hơn, cuối cùng rồi con mới lấy mạng nó.

Lâm Phong âm trầm nói, ánh mắt lạnh lùng.

- Thăng ôn vật dấm chộc tới nhà họ Lâm chúng ta là đã tự tìm đường chết. Tuy nói là nó có sự hậu thuẫn của lão Kỷ Thiên Vũ. Nhưng đến cả Kỷ Thiên Vũ cũng thế thôi, không nắm tay cả ngày được. Có điều, ba cảm thấy cứ như thế mà buông tha thăng ôn vật ấy chỉ vì để cho nó có sự khinh địch thì ba không cam lòng.

Lâm Vĩ than thở.

- Gì mà không cam lòng. Hai cái chân của con mà đổi được cái mạng của nó thì con cũng thấy đáng giá rồi.

Lâm Phong nói.

- Ba hiểu ý con. Trước đó thì ba đã chuẩn bị luật sư tốt nhất cho con trước tòa. Hiện tại chắc không cần rồi, nhưng mà ba sẽ không để cho thăng ranh ấy được sống yên ổn đâu. Con cứ yên tâm tĩnh dưỡng đi, ba sẽ xử lý những việc khác.

Lâm Vĩ nói.

- Tốt, con nhất định phải nhìn thấy thăng Sở Phàm từ từ ngã xuống rồi chết trước mặt con!!!

Lâm Phong trong mắt đầy vẻ âm độc, thâm hiểm.

157. Chương 154: Cảnh Sát Cũng Dám Đùa .

Vụ việc ẩu đả tại quán bar Lam Điều đã được thẩm vấn điều tra xong. Lạc Nhã Hân đang xem khẩu cung của mười mấy nhân chứng được dẫn về. Có điều khiến Lạc Nhã Hân cảm thấy rất kinh ngạc chính là trong số khẩu cung đó cũng không có ai trực tiếp chứng kiến việc Sở Phàm cố ý đánh Lâm Phong cả, mà những người chứng kiến chỉ nhìn thấy một trận hỗn chiến mà thôi. Hơn nữa, trận hỗn chiến này lại do bên Lâm Phong dẫn đầu phát động trước. Đó đó đã có sẵn một số nhân tố có lợi cho Sở Phàm. Nói cách khác, dựa vào khẩu cung của nhân chứng thì nếu phía Lâm Phong muốn cáo buộc Sở Phàm là rất khó, nhiều lắm cũng chỉ phán hấn bồi thường được thôi.

Lúc này năm bà cô trê lại náo loạn cả lên, kêu ca hỏi khi nào mới có thể đến thăm Sở Phàm được. Cũng có cái hay là nhị tiểu thư và Tô Phỉ đúng là loại loạn xạ bát nháo, làm ầm ĩ lên mà bất chấp lý lẽ gì.

Tất cả nam giới hể nhìn thấy vẻ xinh đẹp của phụ nữ rồi thì đều bị lung lạc, cảnh sát cũng không ngoại lệ. Huống hồ là đối mặt với năm cô nàng mỹ nữ có thể nói là thuộc hàng cực phẩm này, mấy anh cảnh sát cũng không muốn để cho mỹ nhân có ấn tượng không tốt về mình, cho nên đành thuận thế, đồng ý để cho năm cô nàng đi thăm Sở Phàm.

Cảnh sát dẫn năm người vào trong phòng thẩm vấn. Khi cửa phòng thẩm vấn mở ra, Sở Phàm còn tưởng là cảnh sát đến hỏi thêm cái gì. nhưng nhìn ra thì lại hóa ra là đại tiểu thư, nhị tiểu thư, dì Mi, Tô Phỉ và Lâm Hiểu Tinh lần lượt đi vào làm hấn ngẩn cả người. Đương nhiên là hấn không ngờ rằng đại tiểu thư các nàng lại đến thăm hấn. hơn nữa lại còn lắm người đẹp đến một lúc như thế nữa chứ.

-Sở đại ca, anh không sao chứ?

Nhị tiểu thư nhìn thấy Sở Phàm thì cuống lên hỏi.

-Không sao không sao, tay chân vẫn còn nguyên vẹn đây này. Sở Phàm cười khẽ, nói.

-Tiểu Sở, chuyện của anh tôi biết hết rồi. Tôi đã báo cho ba, ba sẽ nghĩ biện pháp bảo lãnh anh ra.

Đại tiểu thư an ủi.

-Cảm ơn sự quan tâm của đại tiểu thư. Kỳ thực việc này không cần làm phiền đến chú Kỳ đâu. Chú đã bận rộn vậy rồi, để chú quan tâm đến chuyện của tôi thế là rất không nên. Hơn nữa, tôi đã tính toán được là Lâm Phong sẽ không làm gì tôi đâu.

Sở Phàm nói.

-Bọn tôi làm như thế còn không phải là nghĩ cho cậu, muốn để cậu sớm về nhà một chút còn gì. Cậu còn cứ ở đây thì trong lòng bọn tôi đều rất khó chịu.

Dì Mi lườm Sở Phàm một cái.

Sở Phàm bị ánh mắt quyền rũ u oán của dì Mi nhìn đến thì tâm thần không khỏi rung động, tim bật lên từng từng. Hắn vội vàng áp chế tâm thần lại, cười nói:

-Tôi cũng muốn về sớm một chút. Nhưng mà dù sao thì phá án cũng phải có trình tự. Chờ họ làm xong trình tự là tôi có thể về nhà mà. Cho nên các cô không cần lo lắng đâu.

-

Sở Phàm nói xong thì chuyển ánh mắt nhìn về Lâm Hiểu Tình đang ngồi cạnh cửa, vẫn là vẻ xinh đẹp gợi cảm như thế. Và có một điểm khác trước kia là trong lòng cô hình như đã quên hẳn cái gông xiềng từng giam giữ mình.

-Em cũng tới đây rồi.

Sở Phàm nhìn Lâm Hiểu Tình nói.

-Vâng, nghe nói anh xảy ra chuyện, em vội vàng đến thăm. Giờ thấy anh không sao thì em cũng an tâm rồi.

Lâm Hiểu Tình nói.

-Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn các cô. Nói thật ra thì tôi bây giờ thật sự là rất xúc động, cũng thật là rất vui.

Sở Phàm chân thành nói.

-Sở đại ca đương nhiên là xúc động rồi. Cô Lâm có tiếng là người đẹp bằng giá ở trường bọn em mà còn đến thăm anh đây, Sở đại ca lại có thể không vui được sao?

Tô Phỉ bên cạnh đỉnh đạc nói.

Lời vừa nói ra thì Lâm Hiểu Tình có chút ngượng ngùng, mà Sở Phàm cũng quan sát thấy vẻ mặt đại tiểu thư có vẻ không được tự nhiên cho lắm. Hắn vội cười ha hả, nói:

-Kỳ thực thì cô giáo Lâm không phải là người lạnh lẽo như trong lòng các cô nghĩ đâu. Lâm Hiểu Tình cũng rất dễ gần, bình dị. Các cô với cô Lâm tiếp xúc nhiều thì sẽ biết thôi.

-Nói thế chứng tỏ là Sở đại ca với cô Lâm từng tiếp xúc rất nhiều nhỉ?

Nhị tiểu thư chớp chớp mắt, cười gian nói.

Ặc ặc, Sở Phàm mồm hời mồm cười con tuôn ra rào rạt. Hắn nghĩ thầm, nhị tiểu thư với Tô Phỉ hai cái con bé này làm sao thế này? Sao lại cứ trêu chọc mình với Lâm Hiểu Tình thế nhỉ. Hắn cũng chú ý trên mặt đại tiểu thư thì tuy là đang mỉm cười, nhưng lại là nụ cười nhợt nhạt, dường như có chút miễn cưỡng. Vì sao lại thế chứ nhỉ?

-Tiểu Sở, nếu cảnh sát lại thẩm vấn nữa thì cậu cứ khẳng khẳng là lúc ấy là trận đánh nhau lộn xộn, cậu không cần thận nên mới làm người khác bị thương. Có làm bị thương ai đi nữa thì nhất định cũng phải nói thành vụ ẩu đả tầm thường thôi chứ không phải là tội cố ý gây thương tích. Như vậy thì mới có lợi cho cậu.

Dì Mi đột nhiên trầm giọng nói.

-Vâng, được rồi, tôi biết rồi dì Mi. Tôi biết là nên làm thế nào và nói thế nào rồi.

Sở Phàm nói.

Dì Mi nghe thế thì khẽ cười, dường như đối với Sở Phàm rất yên tâm, rất tin tưởng là hẳn sẽ xử lý tốt vụ này.

Lúc này, cảnh sát đi vào nói giờ thăm đã hết, yêu cầu năm người đẹp rời khỏi phòng thẩm vấn. Lúc đứng dậy, đại tiểu thư nhẹ nhàng nói với Sở Phàm:

-Tiểu Sở, tôi vẫn chờ anh ra khỏi sở cảnh sát.

Sở Phàm nghe thế thì trong lòng chấn động, một cảm xúc hưng phấn khó hiểu sôi trào. Loại cảm giác này thật kỳ diệu.

Sau khi đại tiểu thư và các nàng đi ra ngoài thì Lạc Nhã Hân đẩy cửa đi vào. Dáng người thướt tha khi đi lại làm lay động lòng người, thắt lưng cảnh phục lại càng tôn lên vòng eo mảnh khảnh, quần áo trước ngực hơi hở ra một chút, làm cho người ta vô ý cứ dừng mắt lại cái điểm hơi hơi hở đó.

Sở Phàm nhìn nửa người phía sau của Lạc Nhã Hân rồi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cô, vẫn là vẻ đẹp lạnh lùng như trước, tịnh chỉ có lạnh và lạnh, trong ánh mắt có vẻ linh hoạt, sắc bén, dường như muốn cảnh cáo tất cả những gã đàn ông không đáng tin cậy đang vo ve xung quanh cô.

-Ai, đáng tiếc, đáng tiếc.

Sở Phàm thở dài, nói.

-Sao mà đáng tiếc?

Lạc Nhã Hân dù đang bận vẫn thông thả hỏi han.

-Sếp Lạc trời sinh vẻ đẹp mỹ lệ chói lóa, tiếc rằng hàm răng lại có vẻ không đẹp, đúng là trời già đổ kị hồng nhan.

Sở Phàm ra vẻ bị thương nói.

Lạc Nhã Hân hung hăng lườm Sở Phàm một cái, nói:

-Miệng chó không mọc được ngà voi.

-Một gã đẹp trai hẹn hò với một nàng xinh gái. Gã đẹp trai thì chuyện trò vui vẻ, dẫn chứng phong phú, hài hước; nhưng còn cô nàng xinh gái thì chẳng nói chẳng rằng, đến cái cười cũng tiếc. Gã đẹp trai nghĩ mà buồn bực, bụng bảo dạ, “Cho dù em có là người căm người ghét không nói ra thì cũng phải cười cười cái chứ? Anh ra sức làm trò như thế chẳng lẽ em cười không nổi hay sao?” Cho nên gã đẹp trai mới hỏi: “Vì sao mà em chẳng nói năng gì, cũng chẳng cười gì hết thế?”. Người đẹp mới che miệng lại, vẩy tay một cái, nũng nịu như hờn dỗi: “Răng người ta không đẹp, cười lên thì không phải là khoe xấu ra hay sao? Rõ ghét cái anh này!”

Sở Phàm kể xong câu cuối cùng không ngờ lại còn bắt chước thanh âm của phụ nữ, nói kiểu nũng nịu giận dỗi.

Lạc Nhã Hân nhìn thấy thế thì không kìm nổi, cười “khúc khích”. Cô vội vàng lấy tay bưng miệng lại, ho khan mấy tiếng, cố gắng muốn không chế cơn buồn cười trong lòng.

Nhưng mà điều này sao có thể thoát khỏi đôi mắt Sở Phàm được. Hắn ra vẻ than thở:

-Hàm răng của sếp Lạc vừa trắng đẹp, lại vừa đều đặn, làm sao mà cứ không chịu cười lên chứ? Người ta bảo là một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Chỉ cần cô cười lên cái thì mùa xuân đến luôn mà.

-Đừng có cợt nhả nữa. Kết quả thẩm vấn của vụ ẩu đả ở Lam Điều đã có đây rồi. Anh lại còn bụng dạ ngồi đây mà cười cười nói nói nữa

à?

Lạc Nhã Hân lạnh lùng nói.

-Ý nghĩa của cuộc sống là ở chỗ hưởng thụ. Cứ lo chuyện này lo chuyện kia thì rốt cuộc cô sống cũng mệt mỗi phiên hà. Socrates trước khi chết còn thông dong tự nhiên. Tôi tuy không có vĩ đại như Socrates, nhưng cũng phải học tập tinh thần của bậc vĩ nhân chứ. Hơn nữa, vấn đề của tôi cũng có nghiêm trọng đến mức chết người đâu mà phải lo nhiều.

Sở Phàm thần nhiên nói.

-Đừng có nói lảm thế nữa, khéo không đêm nay anh vừa nói vừa cười, ngày mai đã trong nhà giam rồi.

Lạc Nhã Hân biết kết quả thẩm vấn của cảnh sát là rất có lợi cho Sở Phàm. Nhưng cô cũng không nói ra được, mà phải đe dọa hấn một chút. Thái độ kiêu trời có sập xuống cũng chẳng sợ của hấn khiến cô cũng khá bực mình mà không phát tiết ra được.

-Ngày mai á? Ngày mai là giá đất trên thế giới tăng vọt lên đấy. Bởi vì ngày mai trần ngập hi vọng, cho nên tôi đứng là nên mỉm cười chào đón ngày mai.

Sở Phàm cười cười, nói tiếp:

-Hơn nữa, chắc chắn tôi sẽ không phải ngồi tù.

-Vì sao anh lại tự tin như thế?

Lạc Nhã Hân hỏi.

-Chẹp, vụ việc ở quán bar Lam Điều chỉ là vụ ẩu đả xô xát lẫn nhau. Không có chứng cứ cho rằng việc tôi đánh gãy hai chân của Lâm Phong là hành động cố ý hành hung người khác, cho nên dù có kiện đến ra tòa thì tôi cũng chẳng đến nỗi thất thế. Hơn nữa, Lâm Phong sẽ không tố cáo để tôi phải ngồi tù đâu. Loại người như hấn theo sự tính toán của tôi thì nhất cử nhất động đều không nằm ngoài dự đoán.

Sở Phàm tự tin nói.

-Tôi không hiểu!

Lạc Nhã Hân lạnh lùng nói.

-Không hiểu á? Cô nói không hiểu nghĩa là không hiểu vì sao mà Lâm Phong lại không muốn tôi ngồi tù chứ gì?

Sở Phàm nhìn Lạc Nhã Hân, dường như là đọc được hết các suy nghĩ của cô.

Lạc Nhã Hân gật đầu. Cô rất muốn biết vì sao Sở Phàm lại có thể tự tin được như thế.

-Bởi vì hấn muốn báo thù, cho nên không thể để tôi vào tù được. Nếu tôi ngồi tù, hấn chẳng phải là lại rước thêm phiền toái, phải đến tận nhà giam mà tìm tôi báo thù hay sao? Cho nên Lâm Phong sẽ không làm khó tôi đâu. Tôi hiểu loại người như hấn. Người khác động đến hấn một thì hấn phải hoàn lại gấp trăm ngàn lần. Tôi ngồi tù thì hấn sẽ cho rằng quá nhẹ, hấn tuyệt đối sẽ không làm thế đâu.

Sở Phàm thần nhiên nói.

-À, anh nói ra những câu này với tôi chẳng lẽ là định để sau này cảnh sát bọn tôi sẽ luôn luôn phải bảo vệ anh an toàn sao?

Lạc Nhã Hân hỏi.

-Việc đó thì không cần, tôi nghĩ là tôi tự bảo vệ được mình. Sở Phàm vừa nói, vừa bắt đầu âm thầm thấy có hứng thú với dáng

người lý tưởng của Lạc Nhã Hân.

-Lâm Phong là ai tôi biết rất rõ. Chẳng lẽ anh không sợ sau này hấn lại trả thù anh hay sao?

Lạc Nhã Hân hỏi tiếp.

Sở Phàm cười cười. Trong nụ cười dường như có chứa cả tảng băng dày đặc. Đến cả Lạc Nhã Hân cũng cảm thấy không kìm nổi mà gai cả người. Nụ cười này của Sở Phàm, là câu trả lời đủ rõ.

Lạc Nhã Hân âm thầm khẽ thở dài, nói:

-Tôi định đến báo cho anh biết, kết quả thẩm vấn của cảnh sát điều tra rất có lợi đối với anh. Tôi nghĩ nếu theo như lời anh nói thì chắc anh sẽ không việc gì đâu.

-Cảm cô em. Tôi đang nghĩ là về sau chúng ta nên hợp tác nhiều hơn. Không giấu gì cô, tôi rất thích hợp tác với người đẹp, đặc biệt là người đẹp bằng giá như sếp Lạc đây.

Sở Phàm nhìn vào mắt Lạc Nhã Hân, cười nói.

-Thế hả? Phải vậy không? Phải hợp tác với người đẹp bằng giá thì mới có lợi hả?

Lạc Nhã Hân lần đầu tiên thốt ra một câu nói đùa.

-Có chứ, lợi lớn là đằng khác. Đúng là chỉ có ý tứ lạnh lẽo của những người đẹp bằng giá thì mới dẹp tan được dục vọng bản năng trong con người tôi. Chúng ta mà có thể chuyên tâm hợp tác làm việc thì nếu cô có thể hoạt bát, linh lợi hơn một chút, nói không chừng tôi sẽ là người chết mê chết mệt cô mất. Phải không nào?

Sở Phàm cười cười, cái cười hơi có vẻ dâm dăng.

Lạc Nhã Hân lại trừng mắt lườm Sở Phàm một cái:

-Anh thích làm việc với người đẹp. Nhưng tôi thì cũng thích làm việc với mấy gã đẹp trai. Đáng tiếc, anh không nằm trong phạm vi cần quan tâm.

Lạc Nhã Hân nói xong thì quay người bước đi với tư thế của một kẻ vừa giành chiến thắng.

-Lạc Nhã Hân.

Sở Phàm gọi, nói tiếp:

-Tôi nghĩ đồ nội y của cô chắc chắn là rất màu mè diêm dúa, cũng giống như tính vui tính thích đùa của cô, phải không?

Bàn tay Lạc Nhã Hân đang nắm tay nắm cửa của phòng thẩm vấn vừa buông ra thì sắc mặt đã lập tức trở nên lạnh lẽo trở lại.

158. Chương 155: Vô Tội Được Tha .

Khẩu cung của vụ quán bar Lam Điều được sao một bản cho Cục trưởng Cục Tài chính Lâm Vĩ xem. Lúc này lão đang nhìn tập thẩm vấn khẩu cung, càng nhìn lửa giận càng cháy rừng rực, không kìm nổi vút ‘xoẹt’ tập khẩu cung xuống đất, phẫn nộ nói:

- Cái này mà gọi là khẩu cung chó má gì chứ? Đúng là đổi trắng thay đen. Chi bằng bản khẩu cung này, thằng nhãi Sở Phàm chỉ có khuyết điểm là đánh người bị thương, cùng lắm là giam mười ngày, phạt ít tiền là xong.

-Hả? Ba, cho cho con xem xem. Lâm Phong nói.

Nhận bản khẩu cung từ tay ba hấn, xem đại khái một chút rồi bình thản cười cười nói:

-Như vậy cũng tốt, dù sao bọn con cũng không định làm khó thằng nhãi này. Cứ để hấn vô tội rồi được tha về đi. Trò hay còn ở phía sau cơ.

-Hừ, chỉ là khiến ba rất không thoải mái trong lòng. Trần Thiên Minh đã bằng lòng ra mặt rồi, ba đã gọi điện nhờ hấn phải trừng phạt thật nặng thằng nhãi Sở Phàm kia. Chẳng lẽ sự trừng phạt chính là như bản khẩu cung này viết sao?

Lâm Vĩ nổi giận đùng đùng nói.

-Ba, ba gọi điện thoại cho Trần Thiên Minh chả lẽ người khác không biết gọi sao?

Lâm Phong nói.

Lâm Vĩ ánh mắt trầm xuống, nói:

-Ý con là Kỷ Thiên Vũ hả? Chắc là thế rồi. Kỷ Thiên Vũ cùng với Đường Phi từ trước tới nay giao tình sâu đậm. Ba nghĩ chắc hẳn nhờ Đường Phi gọi cho Trần Thiên Minh, để Trần Thiên Minh chiếu cố cho thằng nhãi Sở Phàm này.

Lâm Vĩ chậm rãi nói.

-Vậy nên mới nói, trong mắt Trần Thiên Minh thì ba quan trọng hay thị trường quan trọng hơn đây?

Lâm Phong chậm rãi nói.

-Hừ, chỉ là cái tên Cục trưởng Cục Công An cũng quá nịnh nọt đi. Đường Phi thì là cái gì. Có lẽ ba phải nhờ thư ký Trương lên tiếng mới được.

Lâm Vĩ hừ một tiếng, nói.

-Ba, không cần kinh động tới thư ký Trương đâu. Chúng ta sao lại không thuận thể mà cho Kỷ Thiên Vũ một phần lễ vật chứ? Đương nhiên, lễ vật này cũng có điều kiện của nó.

Lâm Phong ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói.

Ánh mắt Lâm Vĩ cũng sáng lên, lão trầm tư một hồi mới nói:

-Tốt, vậy để ba gọi điện thoại cho Kỷ Thiên Vũ.

Kỷ Thiên Vũ đang vì chuyện của Sở Phàm mà liên hệ khắp nơi. Ông đã mời luật sư tốt nhất, chuẩn bị giúp Sở Phàm tranh đấu ác liệt cho thắng kiện. Hiện tại ông đang cùng đoàn luật sư xem bản khẩu cung của cảnh sát. Sau khi nghiên cứu xong, đám luật sư đều cam đoan rằng dựa vào bản khẩu cung này, nếu khởi kiện thì nhất định không để Sở Phàm phải chịu thể hạ phong. Điều này khiến Kỷ Thiên Vũ rất vui mừng.

Lúc này trợ lý của Kỷ Thiên Vũ đi vào nói rằng có điện thoại của Cục trưởng Cục Tài chính là Lâm Vĩ. Kỷ Thiên Vũ nghe vậy hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ, tại thời điểm mấu chốt này mà lão ta lại gọi tới thì có mục đích gì?

Kỷ Thiên Vũ nhận điện thoại từ tay trợ lý, nói:

-Vâng. Tôi là Kỷ Thiên Vũ.

-Ông chủ Kỷ. Lâu lắm không gặp! Giọng nói của Lâm Vĩ vang lên.

- Lâu lắm không gặp cục trưởng Lâm. Ông gọi điện cho tôi có chuyện quan trọng chăng?

Kỷ Thiên Vũ chẳng muốn lằng nhằng với Lâm Vĩ, liền nói thẳng.

- Ông chủ Kỷ mời được vệ sĩ thật là lợi hại. Con tôi hiện giờ vẫn còn nằm viện. Tất cả là nhờ vệ sĩ của ông ban cho đấy.

Lâm Vĩ lời nói sắc như dao.

Chuyện của công tử nhà cục trưởng Lâm tôi cũng vừa mới biết. Chuyện của mấy cậu thanh niên tôi cũng không muốn quản nhiều. Hiện giờ rất là áy náy. Chỉ có thể trách tôi quản giáo không nghiêm nên mới để xảy ra chuyện này. Kỷ Thiên Vũ nói kiểu vô hướng vô phạt.

-Ông chủ Kỷ nói đúng lắm. vốn chuyện của bọn trẻ tôi cũng không muốn quản nhiều. Bọn trẻ ngày nay cứ ưa gây chuyện, ông thấy việc này đó, hai nhà chúng ta làm thành ra đến thế này. Nếu là người khác thì Lâm Vĩ tôi tuyệt đối muốn truy cứu tới cùng, chẳng qua đây là chuyện do vệ sĩ của ông Kỷ gây ra, tôi cũng muốn giải quyết cho êm đẹp. Nếu để hai nhà kéo nhau ra tòa, đấu nhau sống chết cũng không hay ho gì. Ý ông thế nào?

Lâm Vĩ nói rõ ra.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy cảm thấy chấn động, cảm thấy hoàn toàn bất ngờ. Ông hoàn toàn không hề hình dung là Lâm Vĩ lại chủ động hòa giải với mình. Ông không tin nói lỗ tai mình, cho nên lại hỏi lại:

-Ý Cục trưởng Lâm là hòa giải chuyện này phải không?

-Chính là ý đó, không biết ông chủ Kỷ thấy thế nào. Lâm Vĩ nói.

-Chuyện này vốn chỉ là hiểu lầm thôi, mấy cậu thanh niên là chúa hay nông nổi. Mà Tiểu Sở lúc đó hỗn loạn lỡ tay làm Lâm công tử bị thương. Nếu Cục trưởng Lâm mà đồng ý hòa giải thì tôi thực sự vô cùng cảm kích. Chỉ có điều không biết Cục trưởng Lâm có yêu cầu gì thêm không?

Kỷ Thiên Vũ nói.

-Ha ha, ông chủ Kỷ không hổ là thương nhân, nói chuyện rất dứt khoát. Hay lắm, nếu ông đã nói thế, vậy ông trả tiền thuốc men cho con trai tôi được chứ?

Lâm Vĩ cười ha hả nói.

-Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi. Vậy cục trưởng muốn bao nhiêu?

-Tôi nói đùa thôi. Chút tiền thuốc men này cũng chẳng đáng là bao. Tôi muốn là muốn coi như ông Kỷ nợ tôi một lần này, ông Kỷ cũng nên làm giúp tôi một chuyện phải không?

-Ai, Lâm cục trưởng nói thẳng ra đi.

-Thẳng thắn lắm, thực ra là chuyện tôi đã nhắc với ông chủ Kỷ nhiều lần rồi. Hạng mục công trình trước ông chủ Kỷ còn nợ Cục Tài chính một khoản, ông chủ Kỷ quên rồi à?

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy ánh mắt lạnh hẳn. Ông không ngờ rằng Lâm Vĩ còn nói mình nợ nần lão. Thực ra khoản tiền kia Kỷ Thiên Vũ sớm đã đưa đủ. Lúc đó Lâm Vĩ còn chưa nhận chức cục trưởng, vị cục trưởng tiền nhiệm khi bàn giao sổ sách lại không có. Mà vị tiền nhiệm kia lại đã bị điều đi từ lâu, Kỷ Thiên Vũ không có bằng chứng gì, thế nên đây đưa tới nay.

(DG: Lão toét nhĩ, nộp tiền phải có hóa đơn, kinh doanh kiểu gì thế chứ - lão tác giả chắc không làm kinh doanh)

Mỗi lần Lâm Vĩ tới gặp Kỷ Thiên Vũ bàn về việc này, Kỷ Thiên Vũ luôn trả lời hàm hồ cho qua, bởi vì ông biết Lâm Vĩ chỉ là mượn danh nghĩa chính phủ để lấy khoản tiền này dứt túi mà thôi. Nếu Lâm Vĩ danh chính ngôn thuận mà nói Kỷ Thiên Vũ còn nợ, vậy Kỷ Thiên Vũ không phản đối sao được?

-Cục trưởng Lâm, khoản tiền kia tôi đã nộp lâu rồi mà. Kỷ Thiên Vũ nói.

-Nói vậy ông chủ Kỷ không giúp tôi chuyện này phải không? Lâm Vĩ đổi giọng nói.

-Lời này của cục trưởng Lâm sai rồi. Tôi đã sớm nộp cho cục trưởng tiền nhiệm của ông tổng cộng hơn năm triệu rồi. Thôi thế này, mai tôi xin gửi cho cục trưởng Lâm bảy triệu, xem như là bồi thường tổn thất tâm lý cho công tử nhà ông. Không biết ý cục trưởng thế nào?

Kỷ Thiên Vũ nói.

-Ông chủ Kỷ khách khí rồi. Nếu ông chủ Kỷ đã sẵn khoái như vậy thì tôi hoàn toàn đồng ý. Tôi biết ông chủ Kỷ là người không nói hai lời, vậy cứ quyết định như vậy đi.

Lâm Vĩ nói.

-Vậy bên tôi gọi cho cục trưởng Trần, nhờ ông ta thả người. Ý cục trưởng Lâm thế nào?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

-Được!

Lâm Vĩ nói.

Kỷ Thiên Vũ sau đó dập điện thoại, ngồi trong văn phòng của mình. Lúc này một người phụ nữ đoan trang cao nhả mang trà vào cho ông, cô nói:

- Kỷ tổng, lời Lâm Vĩ có đáng tin không?

- Mặc kệ việc có đáng tin hay không. Tóm lại tổn bảy triệu để đưa Tiểu Sở về thì tôi cũng đồng ý. Thế lực nhà họ Lâm ở Bắc Kinh không thể coi thường, đặc biệt là Lâm Vĩ và bí thư thị ủy có quan hệ rất tốt, lại có quan hệ nhiều nơi. Nếu đưa ra tòa, chúng ta có lời khai của cảnh sát, nhưng lên tới đó Lâm Vĩ khẳng định

sẽ động tay động chân, chuyện đen tối sau màn không thể tránh được. Vì thế nếu lão ta nguyện ý hòa giải thì tôi cầu còn chả được ấy chứ.

Kỷ Thiên Vũ uống ngụm trà, chậm rãi nói.

- Em trai của Lâm Vĩ chính là chủ tịch Tập đoàn Lâm thị, tài sản hơn trăm triệu. Tôi nghĩ lão ta không thiếu tiền mới phải chứ?

Người phụ nữ xinh đẹp thành thực kia nói.

- Điều này tôi cũng nghĩ tới. Thế nên Tiểu Di, ngày mai chuyển tiền cho Lâm Vĩ tuyệt đối không được dùng tài khoản liên quan tới công ty.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Vâng, tôi biết phải làm sao rồi. Người phụ nữ kia nói.

Trần Thiên Minh nằm mơ cũng không ngờ Lâm Vĩ và Kỷ Thiên Vũ đồng loạt gọi điện tới yêu cầu ông ta lập tức thả Sở Phàm, nói là chuyện ở quán rượu Lam Điều đã được hòa giải. Điều này khiến cho Trần Thiên Minh hơi ngạc nhiên, vốn dĩ ông ta còn định xem một màn hai thế gia tranh đấu chứ. Ai dè việc này lại được giải quyết nhẹ nhàng như vậy. Điều này khiến Trần Thiên Minh hơi thất vọng.

Nếu song phương đương sự đã hòa giải, cảnh sát cũng chẳng có lý do gì mà giữ Sở Phàm nữa. Trần Thiên Minh lúc này gọi điện cho người phụ trách vụ án này là Lạc Nhã Hân, kêu cô lập tức thả người.

Lạc Nhã Hân nhận được điện thoại của Trần Thiên Minh cũng hơi ngạc nhiên. Cô không nghĩ Sở Phàm lại được thả nhanh như vậy. Phải biết rằng Sở Phàm đã đánh gãy hai chân của con trai bảo bối của ngài Cục trưởng Cục Tài chính đó. Thế mà việc này lại có thể giải quyết êm thấm như vậy sao?

Đương nhiên không phải cứ có mưa gió nổi lên mới là dấu hiệu của bão táp. Sự yên tĩnh lúc này cũng chính là điềm báo của bão tố, đến lúc đó khẳng định là một trận sóng to gió lớn, trời nghiêng đất ngã.

Lạc Nhã Hân đi vào phòng thẩm vấn. Cô thấy Sở Phàm đang gác hai chân lên bàn nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Thật là đáng giận, ở sở cảnh sát không ngờ lại dám làm mấy động tác như vậy. Lạc Nhã Hân không kìm nổi lớn tiếng nói:

- Sở Phàm, hành động của anh là sao đây? Anh không biết mình đang ở cục cảnh sát à?

Sở Phàm chậm rãi mở hai mắt, hần vuốt vuốt lỗ tai, nói:

- Cô cảnh sát xinh đẹp, nói to như vậy là vì giận tôi à? Thế không nên đâu, tôi với cô chẳng thân quen, không oán cừu, cô giận tôi làm gì? về sau tôi còn muốn hợp tác với các cô đó.

- Ai muốn hợp tác với anh chứ? Đừng có tự sướng nữa. Anh đi đi. Anh vô tội, được thả!

Lạc Nhã Hân tức giận nói.

Kết quả này dường như đã sớm nằm trong dự tính của Sở Phàm, trên mặt hần bình tĩnh nói:

- A. Cảm ơn, thật cảm ơn cô, sếp Lạc!

- Không cần cảm ơn tôi. Bên ngoài còn có năm mỹ nữ chờ anh, ra mà tạ ơn các cô ấy.

Lạc Nhã Hân nói.

- Họ là họ, cô là cô. Thực sự phải cảm ơn cô. Thật ra tôi cũng hiểu được cô là một cảnh sát rất tốt bụng và nhiệt tình. Mặc dù bề ngoài cô lạnh lùng như băng, nhưng vẫn không hề cản trở việc tôi cảm nhận được nội tâm của cô.

Sở Phàm nói như thật vậy.

- Không phải anh muốn ở lại sở cảnh sát đây chứ?

Lạc Nhã Hân lạnh lùng nói.

- Không có, chỉ là trước khi đi nói với cô mấy câu, bồi đắp tình cảm. Thôi nhé, tôi đi đây, về sau lại hợp tác nhé.

Sở Phàm nói xong liền bước ra ngoài.

Lạc Nhã Hân không quay đầu lại, cũng không đưa Sở Phàm ra. Có lẽ cô sợ mình sẽ bộc lộ cảm xúc thật của mình. Đúng như Sở Phàm nói, cô không phải là người phụ nữ lạnh lùng sắt đá.

Chờ Sở Phàm đã lâu ở ngoài phòng thẩm vấn là năm mỹ nữ đang vui mừng nhảy nhót. Nhị tiểu thư cao hứng ôm lấy Sở Phàm nói:

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh được ra rồi. Thật là vui quá!

Tô Phi cũng ôm Sở Phàm một cái, bộ ngực cỡ D của cô nàng va mạnh một cái khiến thần kinh yếu ớt của Sở Phàm chấn động. Hắn mấy lần không kìm được ý nghĩ đưa tay đặt trước ngực mình, đợi bộ ngực của Tô Phi va vào.

Đại tiểu thư và dì Mi, Lâm Hiểu Tình cũng rất vui. Tuy vậy họ không thể làm như nhị tiểu thư và Tô Phi ôm chầm lấy Sở Phàm được. Có lẽ trong lòng họ cũng muốn nhưng ngại nên không dám.

- Tiểu Sở, anh bây giờ đã được đi chưa?

Đại tiểu thư tâm tình kích động, hơi không tin nổi, hỏi.

- Đúng vậy, cảnh sát Lạc đã cho tôi đi rồi. Đi thôi, tôi không sao đâu.

Sở Phàm cười nói.

- Không sao là tốt rồi, như vậy tôi cũng yên tâm. Lâm Hiểu Tình ở bên cạnh nói.

Sở Phàm nhìn về phía Lâm Hiểu Tình, mỉm cười. Dù không nói nhiều, hắn tin rằng Lâm Hiểu Tình hẳn là hiểu hắn. Bởi họ dường như có một loại quan hệ cực kỳ tế nhị. Nói thật là hắn đặc biệt muốn đi tới ôm Lâm Hiểu Tình một cái, nhưng ở đây quả là không thích hợp lắm, hắn chỉ có thể cười cười mà thôi.

Lâm Hiểu Tình cũng hiểu hắn, cô thấy Sở Phàm không có việc gì thì như bỏ được tảng đá trong lòng xuống, cô nói tiếp:

- Vậy, vậy tôi về trước đây, tôi còn có việc.

- Ủ, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi nhé. Sở Phàm nói.

Lâm Hiểu Tình gật gật đầu, xoay người rồi đi. Trong nháy mắt khi cô quay đi, trong ánh mắt cô tràn ngập sự mất mát. Cô nhìn những người phụ nữ xung quanh Sở Phàm, mỗi người đều cao quý xinh đẹp, mà cô đứng giữa họ trông như một con vịt xấu xí. Trong lòng cô dâng lên một cảm giác mất mát, cô dường như thấy được sự chênh lệch của Sở Phàm và mình.

Kỳ thật đây chỉ là cảm giác bị quan của cô mà thôi. Dáng người và khuôn mặt của cô phải nói là gần như hoàn mỹ, chẳng kém gì so với mấy người đại tiểu thư. Có lẽ là do cô quá để ý tới Sở Phàm nên mới có ý nghĩ này.

-Chúng ta về thôi! Dì Mi đề nghị.

- A, đúng, về thôi, về còn có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm đó.

Sở Phàm nói.

- Chuyện quan trọng? Chuyện gì quan trọng? Nhị tiểu thư tò mò hỏi.

- Để về rồi nói đi.

Sở Phàm không để ý tới nhị tiểu thư, trả lời cho có lệ.

-Hừ!

Nhị tiểu thư bĩu môi, có vẻ không vui.

Dì Mi nhìn thấy cười cười, kéo tay nhị tiểu thư nói:

- Minh cùng trở về rồi xử lý hần.

Một câu này khiến nhị tiểu thư vui vẻ, trong lòng thầm tính toán xem phải chỉnh hần thế nào mới thú vị.

159. Chương 156: Sự Quyền Rũ Của Trần Mộng Lâm.

Vốn Sở Phàm đã lường trước được Lâm Phong không hề muốn cho hần ngồi tù mà là muốn giết hần, cho nên mới không muốn tiếp tục gây khó dễ. Vì vậy hần mới dễ dàng được thả ra. Chỉ có điều Sở Phàm cũng không biết Kỷ Thiên Vũ phải vì hần mà mất mất bảy triệu. Có lẽ đối với Kỷ Thiên Vũ, số tiền này không phải là lớn nhưng với Sở Phàm thì việc này có ý nghĩa không nhỏ.

Sở Phàm ngồi trên xe đại tiểu thư, mục đích là muốn tìm hiểu xem trong khoảng thời gian này sau khi hần bị bắt tại quán bar Lam Điều. công việc chuẩn bị cho việc tiêu thụ khu nhà ở Lam Cảnh ra sao rồi. việc thỏa thuận về quảng cáo và đăng những mẫu tin ngắn trên báo chí đã sắp xếp ra sao.

-Đại tiểu thư, chuyện quảng cáo trên báo chí đã được chuẩn bị thỏa đáng chưa?

Sở Phàm hỏi.

-Chuyện này giám đốc Hạ đã làm tốt lắm rồi. Từ ngày mai, ba hãng truyền thông lớn nhất Bắc Kinh sẽ nhất loạt đưa tin quảng cáo về khu nhà ở Lam Cảnh của chúng ta. Nội dung và hình thức quảng cáo đều tuân thủ nghiêm ngặt những yêu cầu mà anh đã đưa ra.

Đại tiểu thư trả lời.

-Vậy là tốt rồi. Như vậy chúng ta đợi xem hiệu ứng quảng cáo ngày mai có chấn động hay không đi. Nếu quảng cáo ngày mai tạo thành chấn động lớn, hiệu ứng như vậy coi như là phát pháo khai hỏa làm nóng lên thị trường nhà đất. Thái độ của những người muốn mua nhà nhất định sẽ tốt lên.

Sở Phàm trầm ngâm nói.

-Vậy thì phải chờ xem hiệu quả ngày mai thế nào. Tiểu Sở, kỳ thực chúng tôi đều luôn luôn tín nhiệm anh, tôi tin tưởng anh.

Đại tiểu thư chân thành nói.

Nghe được lời nói chân thành tha thiết của đại tiểu thư, Sở Phàm ngoài sự cảm kích ra còn cảm thấy một cảm giác áp lực và trách nhiệm. Lúc này đây việc tiêu thụ khu nhà ở Lam Cảnh không những là giúp đại tiểu thư giải quyết vấn đề không bán được nhà mà còn là cơ hội khó có được để thể hiện tài năng kinh doanh của mình. Sở Phàm quyết định nhất định phải tận dụng thật tốt, chỉ được thành công không được thất bại.

-Đúng rồi, ba nghìn thẻ VIP đã được gửi đi hết chưa? Sở Phàm hỏi.

-Hiện tại đã phát được một nửa, phiên giao dịch nhà đầu tiên là vào ngày 25, số thẻ còn lại mai gửi nốt là xong.

Đại tiểu thư nói.

-Vậy là tốt rồi. Tôi đã tính qua, giả thiết trong ba ngàn thẻ VIP phát ra, chỉ cần có mười phần trăm khách sẽ mua nhà thì ta đã bán được hơn ba trăm căn. Hơn nữa những người mua khác tới xem xét, tôi nghĩ nếu tiến triển thuận lợi thì chỉ trong vòng ba ngày sẽ bán hết toàn bộ những căn nhà còn ứ đọng.

Sở Phàm kiên định nói.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng vui vẻ, tâm trạng tốt hẳn lên. Đôi mắt như làn nước mùa thu của nàng nhìn về phía Sở Phàm, trong đó mang theo tình ý nhẹ nhàng, kín đáo.

Sở Phàm cũng nhìn đại tiểu thư, hiểu ý cười. Không biết tại sao. khi hần ở cùng với đại tiểu thư, hần luôn cảm thấy thoải mái như đi trong gió xuân, hơn nữa hoàn toàn không có tạp niệm. Có lẽ đại tiểu thư là bông hoa xinh đẹp thuần khiết nhất trong lòng hần. Chính xác, cho dù là khí chất hay dung mạo, có thể nói không ai bì nổi với đại tiểu thư. Trong lòng Sở Phàm cũng không thể phát ra một tia cảm giác khinh

nhờn nào, gần như là chỉ muốn cẩn thận che chở cho cô, bao bọc cô, tuyệt không để cho kẻ khác khinh nhờn cô nửa phần.

Từ khi ở sở cảnh sát đi ra, Sở Phàm có hai chuyện khiến hần sốt ruột. Chuyện thứ nhất là thảo luận với đại tiểu thư về kế hoạch tiêu thụ nhà ở Lam Cảnh, chuyện còn lại chính là quan tâm về tình trạng hiện nay của Trần Mộng Lâm.

Trần Mộng Lâm không cùng với mấy người đại tiểu thư đến thăm hần tại sở cảnh sát, như vậy có lẽ là Trần Mộng Lâm vẫn còn hôn mê như trước. Chuyện này có vẻ khác thường, đương nhiên, nếu Lâm Phong cho Trần Mộng Lâm uống quá nhiều thuốc G thì lại khác. Một người bình thường mà dùng quá liều thuốc G, sẽ trúng phải độc tố trong đó, nếu nghiêm trọng sẽ lâm vào trạng thái hôn mê, rồi mất mạng. Bởi vậy Sở Phàm rất lo lắng cho tình trạng của Trần Mộng Lâm. Trong lòng hần hi vọng Trần Mộng Lâm không có chuyện gì. hi vọng khi trở về biệt thự Lam Hải sẽ có thể gặp được một Trần Mộng Lâm tỉnh táo, thiên kiều bá mị.

Nhưng khi ô tô trở về biệt thự Lam Hải, Sở Phàm phải thất vọng. Theo lời cô Vương cho biết, Trần Mộng Lâm vẫn chưa tỉnh lại. Trong lòng Sở Phàm lo lắng, vội hỏi xem Trần Mộng Lâm đang nằm ở phòng nào. Nhị tiểu thư trả lời rằng đang nằm trong phòng cô, vì thế Sở Phàm liền tiến tới phòng của nhị tiểu thư, những người khác cũng đi theo.

Tới phòng nhị tiểu thư, quả thật thấy Trần Mộng Lâm đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt. Một cô gái vốn xinh đẹp quyến rũ là thể hiện giờ mất đi sức sống. Mắt cô nhắm lại, đôi mày khê nhăn, dường như đang chịu đau đớn gì rất lớn. Nhìn thấy cảnh này, Sở Phàm không khỏi đau lòng. Hần biết hiện giờ Trần Mộng Lâm chắc chắn đầu đang đau như búa bổ. Đây là tác dụng phụ của thuốc G khi gây hôn mê, sẽ khiến người ta khó chịu vô cùng.

Sở Phàm sờ sờ trán Trần Mộng Lâm, có hơi nóng, thế nhưng cánh tay và thân thể cô lại rất lạnh lẽo. Sở Phàm ánh mắt trầm xuống, thấp giọng hỏi:

-Nhà mình có phòng xông hơi không?

-Phòng xông hơi à? Có đó, trong phòng tắm có phòng xông hơi mà. Nhị tiểu thư nói.

-Tiểu Lâm hiện giờ trúng độc trong thuốc G, tôi muốn dùng nhiệt độ trong phòng xông hơi để cho cô ấy ra mồ hôi, đẩy chất độc thoát ra. Đồng thời tôi cũng muốn dùng phương pháp xoa bóp bấm huyệt của Nam Thiếu Lâm tác động vào các huyệt đạo của cô ấy, giúp nhanh chóng đẩy chất độc ra ngoài, làm cho cô ấy tỉnh lại.

Sở Phàm chậm rãi giải thích.

- A, vậy anh mau làm đi. Nhị tiểu thư lo lắng nói.

Sở Phàm ôm Trần Mộng Lâm rời khỏi giường, đi tới buồng tắm trong phòng nhị tiểu thư. Hần nói:

-Mọi người ở bên ngoài là được, tôi sẽ cố hết sức giúp tiểu Lâm tỉnh lại.

Sở Phàm ôm Trần Mộng Lâm vào phòng tắm liền đóng cửa lại. Phòng tắm của nhị tiểu thư thật lớn, rất xa hoa. Bên trong bài trí như một cung điện lộng lẫy vậy. Hần không nhìn kỹ phòng tắm lộng lẫy này mà trước tiên ôm Trần Mộng Lâm ở trước ngực mình, nhìn cô bé đang mê man mà thì thầm trong miệng:

-Tiểu Lâm, để nắm rõ được tình hình độc tố của thuốc G trong người cô, tôi chỉ có thể làm vậy. Hi vọng cô không trách tôi.

Sở Phàm nói xong liền hít vào một hơi thật sâu, cởi chiếc áo bó trên người Trần Mộng Lâm xuống. Lập tức thân thể trắng nõn gần như lồ lộ trước mắt hần. Trên người có chỉ còn chiếc áo lót khêu gợi bằng tơ tằm. Loại áo lót này được thiết kế chỉ có một phần nhỏ để nâng ngực, bởi vậy bộ ngực tròn trĩnh cao vút của Trần Mộng Lâm lộ ra gần hai phần ba. Dưới sự o ép của chiếc áo lót, khe sâu giữa ngực lại càng thâm thắm, đầy hấp dẫn.

Đôi tay Sở Phàm vẫn không dừng lại. Hần tiếp tục cởi áo lót của Trần Mộng Lâm. Hơn nữa móc áo của chiếc áo lót này lại thiết kế ở phía trước, thế nên Sở Phàm khi cởi ra không thể tránh được việc “phải” thân

mật tiếp xúc với hai ngọn núi này một lần, chỉ trong nháy mắt thôi nhưng cũng khiến hân run rẩy. Loại cảm giác co giãn, đầy đặn, mềm mại này khiến tim hân đập dồn dập.

Sau khi cởi áo lót của Trần Mộng Lâm, hai vú trắng nõn như tuyết như hai chú thỏ bạch nhảy nhót trước mắt. Cặp vú cao vút rung động khe khẽ, không hề chảy xệ mà ngạo nghễ vươn cao, trắng như tuyết khiến cho người ta chỉ muốn úp mặt vào mà cắn mút. Mà hai điểm đỏ tươi trên hai đỉnh núi kia lại như hai đóa hoa mai nở giữa trời tuyết trắng, rực rỡ tươi đẹp, như mời gọi, khát khao người có duyên tới hái. Đối mặt với thân thể mềm mại của Trần Mộng Lâm, Sở Phàm hô hấp dồn dập hân lên, khó lòng kiềm chế nổi, vốn dĩ dục vọng đã được áp chế giờ lại bốc lên. Hiện giờ bất kể thế nào, hân đã chạm tới thân thể mềm mại mịn màng của Trần Mộng Lâm, sự tiếp xúc thân mật này trực tiếp khơi dậy dục vọng trong hân.

Sau đó, hai tay Sở Phàm hướng về phía chiếc quần soóc của Trần Mộng Lâm. Tay hân nhẹ nhàng lướt qua vùng bụng bằng phẳng của cô, cởi mấy cái cúc quần. Nhìn hành động của hân dường như muốn cởi sạch toàn bộ quần áo trên người Trần Mộng Lâm vậy. Chẳng nhẽ ku cậu ranh ma này lại có bí mật không thể cho người khác biết, thừa dịp Trần Mộng Lâm hôn mê mà có hành động khiếm nhã?

Đương nhiên không phải. Hóa ra là Sở Phàm muốn giải độc tố G trong người Trần Mộng Lâm nên muốn xông hơi cho cô. Hân không thể không cởi bỏ toàn bộ quần áo của Trần Mộng Lâm để khi xông hơi mồ hôi toát ra nhanh hơn.

Lúc này, Sở Phàm đã cởi xong chiếc quần soóc của Trần Mộng Lâm. Trên người cô giờ đây chỉ còn lại chiếc quần tam giác mỏng manh che đi khu vực cuối cùng của cơ thể. Thân thể đẹp đẽ của cô hoàn toàn lộ ra trước mắt Sở Phàm. Cặp đùi tròn lẳn, trắng mịn, khiến mọi nam nhân đều mơ được cặp đùi như vậy kẹp lấy. Đương nhiên, Sở Phàm cũng không phải là ngoại lệ.

Hân đang cố gắng khống chế sự xúc động và dục vọng trong lòng. Hân phát hiện ra rằng khi cởi hết, Trần Mộng Lâm càng khiến người ta không thể tự kiềm chế. Thân hình mềm mại nõn nà kia dường như mang theo nét quyến rũ trời sinh, có một nét lẳng lơ, khiến người ta không kìm nổi dục vọng mãnh liệt. Bầu ngực cao vút không ngừng run rẩy, có thể thấy được là mềm mại vô cùng, đàn hồi vô cùng. Vòng eo mảnh khảnh, vùng bụng bằng phẳng rồi tới cặp mông đầy đặn, cùng với cặp đùi đẹp đẽ kia...

Sở Phàm đã bắt đầu bội phục bản thân. Đối mặt với thân thể mê người thế này mà hân vẫn có thể kiên trì cho tới tận bây giờ. Hân phát hiện ra, đối mặt với thân thể của Trần Mộng Lâm không ngờ lại giúp hân luyện tập khả năng tự chủ của mình.

Mỹ nhân say ngủ, ôm ấp ấm áp thân thể ngọc ngà hấp dẫn vô cùng. Thân thể mềm mại bày ra trước mắt, nếu là một nam nhân bình thường khó mà chịu đựng nổi. Phải nói là Sở Phàm hiện giờ đang phải cực lực đấu tranh tư tưởng, nhưng cơ thể hân thì sớm đã bán đứng hân rồi. Đồng Tử công đã sớm bùng nổ tung tóe, phía dưới đã “đựng lều” từ sớm rồi.

Sở Phàm ôm lấy Trần Mộng Lâm, cảm giác thật mềm mại, cũng không rõ là do bị kích thích hay là nguyên nhân gì khác mà Trần Mộng Lâm đang hôn mê bỗng phát ra một tiếng rên rỉ đầy mị hoặc. Một tiếng rên này đúng là âm thanh đòi mạng. Tiếng rên của phụ nữ phải nói là chất kích thích tình dục mạnh nhất với nam giới đó.

Sở Phàm một lần nữa phải hít sâu một hơi, cuối cùng vươn tay cởi nốt chiếc quần lót còn lại trên người Trần Mộng Lâm. Chậm rãi, chậm rãi hân nhẹ nhàng tiếp xúc với chiếc quần, lúc này Trần Mộng Lâm mới thực sự là trần như nhộng nằm trong ngực Sở Phàm. Hân không hề chần chừ, vội ôm lấy cô bế vào gian phòng xông hơi.

Trong nháy mắt ôm lấy Trần Mộng Lâm, Sở Phàm liếc nhanh vùng hạ thân của cô một cái. Lập tức hình ảnh khu tam giác ở giữa hai chân Trần Mộng Lâm khắc sâu trong đầu hân. Mảnh đất tam giác cỏ mọc um tùm này thực sự tác động rất lớn tới tình ... tình dục của hân.

160. Chương 157: Hấp Dẫn Vô Cùng.

Sở Phàm ôm Trần Mộng Lâm đang trần như nhộng vào trong phòng xông hơi. Hân mở hơi nước nóng, đứng một lúc đã thấy đầu đầy mồ hôi.

Sở Phàm dùng mấy chiếc khăn tắm trải lên nhau thành vài lớp trên mặt đất, sau đó đặt Trần Mộng Lâm nằm thẳng trên đó. Hắn để đầu Trần Mộng Lâm hướng về một bên, sau đó xoa bóp hai huyệt thái dương của cô, một lúc sau lại dùng thủ pháp bấm huyệt của Nam Thiếu Lâm tác động lên huyệt Nhân Trung của cô.

Tiếp theo hai tay Sở Phàm đặt trên tấm lưng nhẵn nhụi của Trần Mộng Lâm. Hắn dùng thủ pháp xoa bóp đặc biệt của Nam Thiếu Lâm xoa bóp dọc theo kinh mạch của Trần Mộng Lâm, theo huyệt phế du đến quyết âm du, tâm du, thận du rồi lại quay trở lại, lực đạo từ nhẹ tới mạnh, chậm rãi chà sát khiến tấm lưng trắng nõn như ngọc của Trần Mộng Lâm đỏ hồng lên. Chính nhờ phụ trợ của hơi nước nóng cho nên cơ thể Trần Mộng Lâm không ngừng toát mồ hôi.

Sau đó hai tay Sở Phàm chuyển xuống vòng eo thon nhỏ của Trần Mộng Lâm. Nắm chặt vòng eo nhỏ đó vuốt ve lại có một cảm giác cực kỳ mềm mại kích thích. Loại cảm giác mềm mại nở nang này dường như muốn nói rằng đây là một thân thể ôn nhu như nước, đang đợi người tới yêu thương che chở.

Hai tay Sở Phàm lướt theo vòng eo nhỏ của Trần Mộng Lâm, chậm rãi đặt lên cặp mông đầy đặn gợi cảm của cô. Những ngón tay Sở Phàm khi vuốt ve đều chìm sâu vào trong cặp mông mềm mại kia, mà một khi buông tay ra, những vết ngón tay vừa lõm xuống lại lập tức phục hồi, quả thực là co giãn mười phần, mềm dẻo mười phần. Mà nơi này của Trần Mộng Lâm đã bị Sở Phàm xoa nắn như vậy đến say mê. Hắn vuốt ve cặp mông tròn trịa này như quên cả thời gian. Rất rõ ràng là hai tay Sở Phàm dừng lại ở đây lâu hơn nhiều so với khi đặt trên lưng hay eo cô.

Có thể thấy rõ là ku cậu này cũng chẳng thuần khiết gì khi mát xa cho Trần Mộng Lâm.

Cuối cùng, hai tay Sở Phàm lưu luyến rời khỏi cặp mông của Trần Mộng Lâm, tiếp tục mát xa. Trong quá trình mát xa, Sở Phàm phát hiện ra cặp đùi Trần Mộng Lâm rất đầy đặn, sờ vào đặc biệt thoải mái. Ờ, sao lại gọi là sờ, đâu có phải là “sờ” chứ? Là mát xa, đúng. mát xa đó!

Cặp đùi của Trần Mộng Lâm săn chắc, đầy đặn, cũng rất là đàn hồi. Mát xa ở đây quả thật vô cùng thích thú, đồng thời cũng thật hấp dẫn. Một cô gái xinh đẹp quyến rũ, thân thể mịn màng bày ra trước mắt, tùy ý để anh mát xa, có thể thấy được là hấp dẫn mãnh liệt thế nào rồi.

Sở Phàm mát xa phía sau xong liền lập Trần Mộng Lâm nằm ngửa lại. Tất nhiên là nhìn từ phía trước, Trần Mộng Lâm lại càng hấp dẫn. Khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ hút hồn, hai vú cao ngất, vùng bụng phẳng lỳ, cuối cùng là một dải thung lũng nơi khe suối kia Sở Phàm cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, vốn trong buồng xông hơi đã nóng rồi, nhìn thấy thân thể Trần Mộng Lâm mềm mại ôn nhu như nước càng khiến cả người hắn như bị hỏa thiêu. Cũng bởi vậy mà đầu hắn đầy mồ hôi, dục hỏa trong cơ thể bốc lên bùng bùng.

Sở Phàm khẽ cắn môi, dọc theo bộ ngực Trần Mộng Lâm mà xoa bóp. Khi chạm vào bộ ngực tròn trịa mềm mại kia, tim Sở Phàm đập “thình thịch”. Hai vú đầy đặn cỡ C của Trần Mộng Lâm như mời gọi hắn, hai điểm đỏ bừng kia như thiêu đốt hắn, hết thấy đều tràn ngập hấp dẫn. Thân thể Trần Mộng Lâm cũng giống như tính cách của cô, đều khiến người ta khó mà tự chủ được.

Sở Phàm vội vàng kìm chế tâm trạng xúc động của mình, nhẹ nhàng mát xa ở huyệt nhũ trung. Vị trí huyệt này là trung tâm đó, vậy nên Sở Phàm ấn lên hai điểm đỏ bừng kia, không ngừng vuốt ve. Sở Phàm cũng cảm nhận được hai vú của cô mềm mại như bóng, lại vô cùng đàn hồi. Cái loại cảm giác này khó mà dùng ngôn ngữ để miêu tả nổi. Tình huống này mê ly vô cùng, lại trong cảnh hơi nước mông lung, nhìn qua càng thiêu đốt tâm tư người khác.

Sở Phàm vừa cố hết sức giữ lại phòng tuyến trong lòng mà xoa bóp huyệt Nhũ Trung của Trần Mộng Lâm. Nói đúng hơn là xoa bóp đôi gò bồng cỡ C của cô. Trong khi xoa bóp, hắn phát giác cơ thể cô đang nóng dần lên, mà hai điểm đang được vuốt ve kia lại từ từ vươn thẳng. Đúng lúc này, Trần Mộng Lâm đang hôn mê lại “ưm” một tiếng. Đôi môi anh đào hé mở, phát ra một tiếng rên tựa như mộng ảo, dường như là vì khoái cảm cực độ do được Sở Phàm vuốt ve mà thốt lên, lại dường như mong chờ Sở Phàm tiến thêm một bước nữa.

Sở Phàm trong lòng cả kinh, vội ngừng động tác, bàn tay trượt xuống an ủi vùng bụng của cô.

Mà vùng khe sâu thăm thẳm của Trần Mộng Lâm lại có ma lực hấp dẫn hắn vô cùng, khiến hắn muốn đưa tay thăm dò. Nhưng cuối cùng Sở Phàm vẫn nhịn được. Hắn sợ rằng khi mình chạm vào nơi đó của Trần

Mộng Lâm rồi, sẽ không thể kiềm chế nổi cảm xúc của bản thân nữa.

Nhưng phản ứng của Trần Mộng Lâm càng lúc càng mạnh. Tiếng rên rỉ yêu kiều từ trong miệng cô phát ra ngày càng lớn, ngày càng mê ly, ngày càng ám muội, ngày càng hấp dẫn.

Lúc này Trần Mộng Lâm đột nhiên mở hai mắt. Sở Phàm nhìn thấy giật thót, bởi lẽ một cô gái nếu gặp tình huống này phản ứng đầu tiên sẽ hét lên:

- Dâm tặc!

Sở Phàm đang muốn mở miệng giải thích thì hần nhìn thấy đôi mắt mê ly của Trần Mộng Lâm, dường như cô đang mơ, chưa phải đã tỉnh lại.

Trần Mộng Lâm mở to nhưng thần trí dường như chưa hoàn toàn tỉnh táo. Cô vẫn rên rỉ không ngừng, hơi thở dồn dập. Giống như là đã bị khơi dậy những bản năng của phụ nữ vậy. Trần Mộng Lâm hai tay ôm lấy cổ Sở Phàm, miệng mơ hồ nói:

- Em muốn. Em muốn. Mau lên. Em chịu hết nổi rồi.

Thấy phản ứng mãnh liệt của Trần Mộng Lâm, Sở Phàm biến sắc, miệng cũng quên cả khép lại. Lúc này Trần Mộng Lâm đột nhiên nhồm dậy, ôm lấy đầu Sở Phàm. Mà vị trí bộ ngực cô lúc này hoàn toàn tương ứng với đầu Sở Phàm, lập tức dúi đầu hần vào sâu trong cặp vú cao ngất của cô. Cũng không rõ là trùng hợp hay là sao, điểm trên ngực phải Trần Mộng Lâm lại nhằm ngay cái miệng đang mở của Sở Phàm mà trượt vào.

Hết thấy mọi việc Sở Phàm đều không hề ngờ được, đến khi hần hồi phục tinh thần thì đã cảm thấy miệng mình đang ngậm cái hạt

nhỏ cứng cứng trên ngực Trần Mộng Lâm. Bởi vì đang được xông

hơi, người Trần Mộng Lâm đầy mồ hôi, mặt Sở Phàm ép lên bộ ngực

mềm mại kia cũng vì thế mà cảm thấy rất trơn trượt. Tuy nhiên sự

mềm mại nơi ngực Trần Mộng Lâm hần cũng cảm nhận được vô

cùng chân thực, trong khoảnh khắc làm hần suýt mất đi lý trí.

Trần Mộng Lâm dường như đang rất hưng phấn, hành động nhiệt tình sôi nổi, cảm giác như cô không thể kiềm chế được. Lưng cô xoay khê, cặp mông uốn éo, làm ra những động tác nguyên thủy nhất của phụ nữ. Cực kỳ mê ly, hết sức kích thích và tràn đầy hấp dẫn.

Sở Phàm đột nhiên thoát khỏi hai tay Trần Mộng Lâm đang ôm hần nói:

-Tiểu Lâm, Tiểu Lâm, em mau tỉnh lại đi, em làm sao vậy?

Trần Mộng Lâm không đáp lời. Khuôn mặt yêu kiều của cô ửng đỏ, cô dùng hành động để thể hiện tiếng lòng mình. Đột nhiên cô cúi xuống, dùng đôi môi gợi cảm của cô ngăn miệng Sở Phàm. Sở Phàm mở to hai mắt, khó tin nhìn đôi mắt mê ly như đang mơ của Trần Mộng Lâm. Hiển nhiên đối với nụ hôn này của cô, hần không hề có chuẩn bị tâm lý.

Trần Mộng Lâm hôn càng say đắm, cô liếm đôi môi của Sở Phàm, thậm chí cái lưỡi thơm tho cũng chui vào trong miệng Sở Phàm. Cái lưỡi cô linh hoạt, thơm tho vô cùng, nghịch ngợm với hàm răng của hần, quấn quanh đầu lưỡi, lập tức hương thơm tràn ngập, kích thích vô cùng.

Sở Phàm giờ mới biết kỹ thuật hôn của Trần Mộng Lâm cực cao siêu. Trước mặt cô Sở Phàm chỉ thấy miệng lưỡi mình hoàn toàn vô dụng.

“Mộng Lâm làm sao lại thế này cơ chứ?”

Sở Phàm trong lòng trầm nghĩ. Đột nhiên linh quang chợt lóe, tự nhủ:

-Đúng rồi. Ở buồng xông hơi khiến độc tố G trong cơ thể Trần Mộng Lâm dần dần được giải. Độc tố yếu bớt lại khiến cho tác dụng kích thích của loại thuốc mê áo nào phát tác, khiến cho Trần Mộng Lâm trong nháy mắt tràn đầy dục vọng. Cuối cùng mới dẫn tới tình trạng này.

Sở Phàm ôm lấy eo Trần Mộng Lâm, tách cô ra. Hắn nói:

-Tiểu Lâm, cố gắng lên, cố lên. Chỉ cần chịu đựng một lúc nữa là độc tố G trên người em sẽ được giải hết!

Nhưng Trần Mộng Lâm đang không còn nghe thấy gì nữa. Hơi thở cô dồn dập, miệng rên rỉ, dùng cơ thể mình cọ xát vào người Sở Phàm. Thậm chí cô còn nắm tay Sở Phàm kéo xuống hạ thân mình sờ soạng, trong miệng thì thào:

-Sờ em đi, sờ đi. Muốn em, muốn em đi...

Khe sâu phía dưới Trần Mộng Lâm có ma lực cực đại, mê người đến cơ nào chứ. Nhưng Sở Phàm biết mình tuyệt đối không thể đụng vào. Nếu giờ lại kích thích Trần Mộng Lâm thêm, nhất định sẽ khiến cô càng rơi vào ảo giác, ý loạn tình mê. Hắn không đành lòng nhìn Trần Mộng Lâm như vậy.

Tuy rằng thần trí của cô đang không minh mẫn, hắn hoàn toàn có thể chiếm đoạt cô, hưởng thụ cô, thỏa mãn cô, cùng với cô hưởng khoái cảm muốn sống muốn chết. Nhưng hắn không làm như vậy. Nếu hắn làm vậy thì hắn với Lâm Phong chẳng có gì khác nhau cả.

Cho nên Sở Phàm ôm chặt lấy Trần Mộng Lâm. Chỉ ôm chặt lấy cô, dù cô giãy dụa, cắn hắn cũng vậy, Sở Phàm không hề buông tay. Hắn biết chỉ cần cố chịu đựng một lúc, mồ hôi trên người Trần Mộng Lâm toát ra, chất độc G trên người Trần Mộng Lâm nhất định được giải.

Trần Mộng Lâm vẫn vuốt ve lưng Sở Phàm, trong miệng vẫn rên rỉ như vậy, chỉ có điều càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng, Trần Mộng Lâm dừng động tác. Cô tựa vào vai Sở Phàm, tựa hồ đã ngủ say.

Sở Phàm nhìn Trần Mộng Lâm, lúc này nét đỏ ửng trên mặt cô còn chưa hết. Tuy vậy hô hấp đã đều đều, nhịp tim ổn định, chân mày giãn ra. Tất cả mọi dấu hiệu đều cho thấy cô đã khôi phục bình thường, độc tố đã được giải hoàn toàn.

Sở Phàm lúc này mới thở phào một hơi. Hắn nhìn Trần Mộng Lâm đang ngủ say, hiểu rằng đó là do cô quá mệt mỏi. Hắn dịu dàng nói:

-Tiểu Lâm, ngủ đi, không sao nữa rồi.

Hắn nói xong mới dùng một cái khăn tắm sạch sẽ bao toàn thân lấy Trần Mộng Lâm, sau đó đi ra khỏi phòng xông hơi.

161. Chương 158: Trần Mộng Lâm Tỉnh Lại.

Mấy người đại tiểu thư ở ngoài phòng tắm đợi gần một giờ mới thấy Sở Phàm ôm Trần Mộng Lâm đi ra. Mặc dù cô đang ngủ say nhưng mọi người đều nhận ra sắc mặt cô đã hồng hào tươi tắn trở lại, không còn vẻ tái nhợt tiêu tụy như trước. Tuy nhiên mọi người đều thấy lạ là mái tóc Trần Mộng Lâm ướt đầm, quần áo bị cởi sạch, mà Sở Phàm thì ướt đầm từ đầu tới chân.

- Mộng Lâm có phải đã ổn rồi không?

Nhị tiểu thư lo lắng hỏi.

- Độc tố trong cơ thể Tiểu Lâm đã được đẩy ra gần hết. Cô ấy chỉ là mệt mỏi quá nên mới ngủ say, sau khi tỉnh lại sẽ ổn cả thôi.

Sở Phàm nói.

- A, nhưng tóc cậu ấy ướt hết vậy làm sao ngủ được nhỉ?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Tò mò ghê, sao mà tóc thì ướt, còn quần áo Mộng Lâm đâu? Tô Phi mở to hai mắt tò mò hỏi.

Sở Phàm nghe vậy thì vô cùng xấu hổ. Trong lòng hắn không khỏi tự mắng mình vì quá sơ suất, đi vào trong phòng xông hơi mà lại không đội cho Trần Mộng Lâm một cái trùm đầu.

-Tiểu Ngốc Ngốc, tóc và cả quần áo anh đều ướt kìa!

Tô Phi hiển nhiên là chẳng ngại gì, trực tiếp nói.

Sở Phàm “ấy, ấy, ấy” vài tiếng, đang nghĩ cách đối đáp, may mà dì Mi bên cạnh cười nói:

-Tiểu Sở là vì vội giải độc cho Tiểu Lâm nên người mới toát đầy mồ hôi như vậy đó.

Sở Phàm nghe vậy nhìn dì Mi vô cùng cảm kích. Khi nhìn sang hẳn bắt gặp trong ánh mắt cô lóe lên một tia giảo hoạt, mang theo nét tươi cười quyến rũ, dường như muốn nói, “Tiểu Sở, cậu làm gì trong đó là tôi đều biết hết đó nhé”

“Dì Mi quả không hổ danh là phụ nữ từng trải. Xem ra mình làm những gì trong đó đều không qua mắt cô ta được”, Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ.

-Tiểu Sở, anh về tắm rửa đi đã. Cả người ướt đầm mồ hôi, dễ cảm lạnh lắm. Tiểu Lâm có chúng tôi chăm sóc rồi.

Đại tiểu thư thân thiết nói.

-Được, vậy đi. Lấy máy sấy tóc cho cô ấy một chút.

Sở Phàm nói xong đang định rời đi. Lúc này đột nhiên hẳn nghe thấy Trần Mộng Lâm nói mê một tiếng, nhìn thấy cô chậm rãi mở mắt tỉnh lại.

-Mộng Lâm, Mộng Lâm. Bỏ tỉnh rồi à?

Nhị tiểu thư sau khi nhận ra hưng phấn kêu lên.

-Mộng Lâm, mình là Phi Phi này. Bỏ có nhận ra mình không? Tô Phi cũng kích động nói.

-Các bỏ dù có hóa ra tro mình cũng nhận ra.

Trần Mộng Lâm yếu ớt nói. Sau đó cô nhú mày, nói:

-Mình khát quá. Mình muốn uống nước.

Sở Phàm biết rằng do trong phòng xông hơi Trần Mộng Lâm ra mồ hôi quá nhiều, trong cơ thể mất nước nghiêm trọng, cho nên mới khát nước. Hẳn vội lấy một cốc nước ấm đưa cho Trần Mộng Lâm, nói:

-Tiểu Lâm, uống nước đi.

Trần Mộng Lâm nhận cốc nước uống vài ngụm. Sau đó cảm thấy có cái gì đó không đúng, hỏi:

-Ồ? Anh Sở. Sao anh lại ở đây?

Cô nói xong nhìn quanh, thấy mình đang ở trong phòng nhị tiểu thư, vì thế lại hỏi:

- Chúng mình về rồi à? Tiểu Vân, Phi Phi, không phải bọn mình đang ở quán bar Lam Điều sao? Sao lại về nhà rồi?

-Hừ, đây đều là do cái thằng Lâm Phong chó chết kia đấy.

Nhị tiểu thư hừ một tiếng, nói.

-Mộng Lâm, đều tại tên khốn Lâm Phong cho cậu uống thuốc gây ảo giác, sau đó cậu liền ngất xỉu. May mà Tiểu Ngốc Ngốc tới kịp, cứu được cậu. Nếu không chúng mình cũng không biết Lâm Phong sẽ làm gì với cậu nữa.

Tô Phi phần nộ nói.

Trần Mộng Lâm nghe xong sắc mặt chợt tái nhợt, cô sợ hãi nói to:

-Vậy, vậy rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Tên, tên khốn Lâm Phong kia cuối cùng có làm gì không?

Tiểu Lâm, bây giờ không sao rồi. Em không đề phòng uống phải thuốc gây ảo giác của Lâm Phong, cho nên hôn mê bất tỉnh. Những chuyện xảy ra em không biết, nhưng yên tâm đi. Lâm Phong ngoài việc bỏ thuốc mê em thì chưa kịp làm gì khác, bởi vì anh không cho hẳn cơ hội đó. Giờ em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì nữa rồi.

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Tiểu Lâm, Tiểu Sở nói đúng đó. Giờ đã không có chuyện gì nữa rồi, em yên tâm nghỉ ngơi cho tốt đi, về sau đi chơi đừng tùy tiện bắt chuyện với mấy tên đàn ông xa lạ. Tiểu Vân, Phỉ Phỉ, các em cũng thế. Bên ngoài rồi ren như vậy, các em phải biết tự bảo vệ mình.

Đại tiểu thư nói.

- Dạ, bọn em biết rồi, chị Kỷ.

Trần Mộng Lâm nói xong bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, nói:

- Mình nhớ ra rồi. Lúc ấy ở quán bar tự nhiên mình thấy đầu óc choáng váng. Sau đó Lâm Phong kéo mình đi khiêu vũ, mình từ chối nhưng vẫn bị hấn lôi đi. Nhưng chuyện sau đó mình không còn nhớ gì nữa.

- Đúng vậy, Lâm Phong kéo cậu ra sàn nhảy. Sau đó Tiểu Ngốc Ngốc xuất hiện, đánh cho thẳng chó ấy lên bờ xuống ruộng.

Nhị tiểu thư càng nói càng hưng phấn.

-Mộng Lâm, cậu không thấy được chứ lúc đó Tiểu Ngốc Ngốc dùng mãnh phi thường, thật sự đáng tiếc đó. Tiểu Ngốc Ngốc liên tục đánh ngã liên mười mấy người. Đúng rồi, Tiểu Ngốc Ngốc còn đánh gãy chân Lâm Phong nữa đấy, coi như trả thù cho cậu rồi.

Trần Mộng Lâm nghe xong nhìn Sở Phàm đầy cảm kích, nhẹ nhàng nói:

-Anh Sở, cảm ơn anh!

-Ha ha, ơn huệ gì chứ. Em không sao là tốt rồi. Mọi người nói chuyện tiếp đi, tôi đi tắm một cái đã.

Sở Phàm gỡ dây đai rồi đi ra ngoài.

Hắn sợ mình tiếp tục đứng ở đó, Trần Mộng Lâm sẽ lại nhớ ra chuyện đã phát sinh trong phòng xông hơi, nếu thế thì không hay rồi.

-Anh Sở sao cả người ướt đầm vậy? Thật là kỳ quái.

Trần Mộng Lâm nhìn bóng dáng Sở Phàm, không kìm nổi thấp giọng nói.

-Cậu tóc ướt hết, quần áo không còn, thể này mới là kỳ quái đó. Nhị tiểu thư thốt lên.

Trần Mộng Lâm lúc này mới để ý thấy tóc mình đã ướt hết. Cô ngạc nhiên nói:

-Ồ, lạ thật, sao tóc mình ướt thể nhỉ?

-Chuyện này chúng mình không biết, nếu muốn biết thì đi hỏi Tiểu Ngốc Ngốc ấy. Tóm lại Tiểu Ngốc Ngốc và cậu ở trong phòng tắm gần một tiếng, cũng chẳng biết Tiểu Ngốc Ngốc dùng phương pháp gì mà giải được chất độc G trên người cậu, sau đó cậu liền tỉnh lại.

Tô Phỉ nói.

Trần Mộng Lâm nghe vậy rơi vào trầm tư. Đột nhiên cô thoáng nhớ ra một vài cảnh tượng trong căn phòng xông hơi. Cô mơ hồ nhớ cô và Sở Phàm ôm chầm lấy nhau. Lúc ấy cô rên rỉ, thở hổn hển, hơn nữa cô còn nhớ rõ lúc ấy cơ thể mình hoàn toàn trần trụi. Nghĩ tới đây Trần Mộng Lâm đỏ bừng hai má, nhìn như ráng chiều vậy, thẹn thùng mê người.

Dì Mi coi như là người từng trải, nhìn thấy biểu tình trên mặt Trần Mộng Lâm, trong lòng cũng mơ hồ đoán được vài phần, dịu dàng nói:

-Tiểu Lâm, cháu vừa mới tỉnh lại, thân thể còn rất yếu. Nghỉ ngơi cho tốt đi đã, không nên nghĩ nhiều, biết không?

Trần Mộng Lâm sắc mặt đỏ bừng nhìn dì Mi gật đầu.

-Chúng ta ra ngoài cho tiểu Lâm nghỉ ngơi đi.

Đại tiểu thư nói.

Sau khi mấy người đại tiểu thư đã đi khỏi, Trần Mộng Lâm nằm trên giường không tài nào ngủ nổi, trong lòng như dậy sóng, hình ảnh trong phòng xông hơi cứ tự động lập đi lập lại trong đầu cô. Cô cố hết sức nhớ lại nhưng ngoại trừ những đoạn ngắn tới đáng thương ra thì không thể nhớ được gì thêm. Tuy nhiên chỉ mấy đoạn ngắn ngủi kia thôi cũng đã đủ để khiến Trần Mộng Lâm ngượng ngùng vô cùng. Cô cũng không rõ những đoạn ký ức này có phải là sự thực hay không. Nếu là sự thực, vậy là cô trần truồng ở trong gian phòng xông hơi đó với Sở Phàm. Trời ơi, nếu người khác mà biết chuyện này thì mình phải gả cho Sở Phàm sao?

Tuy nhiên khi nhớ tới những đoạn ký ức ngắn ngủi này Trần Mộng Lâm cũng thấy có cảm giác khác thường. Đặc biệt là khi nhớ tới lúc mình và Sở Phàm ôm chặt lấy nhau, hôn nhau thì loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, trong lòng như có lửa thiêu đốt. Cô cảm thấy mình có một loại khát vọng — khát vọng lặp lại những điều này với Sở Phàm.

-Không được, mình phải tìm cơ hội hỏi anh Sở, xem rốt cục là chuyện gì đã xảy ra.

Trần Mộng Lâm trong lòng thầm nghĩ.

162. Chương 159: Hiểu Tình Say.

Sở Phàm tắm rửa xong liền gọi điện cho Kỷ Thiên Vũ. Hắn biết hắn có thể sớm ra khỏi đồn cảnh sát là nhờ có Kỷ Thiên Vũ ở bên ngoài tác động.

-Alo, Tiểu Sở hả? Cháu về tới nhà rồi hả?

Kỷ Thiên Vũ nhận điện thoại, nói.

-Vâng, cảm ơn chú Kỷ đã giúp cháu được thả ra sớm.

Sở Phàm nói.

- Ha ha, Tiểu Sở, lần này xem như cháu đã gây ra một vụ lớn rồi đó. Đánh gãy cả hai chân con trai của Cục trưởng Cục Tài chính. Lúc chú nghe xong tin này cũng không kinh ngạc mấy, bởi chú biết cũng chỉ có cháu mới có gan làm chuyện này!

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Lúc ấy là cháu nhất thời xúc động lỗ mãng, lại đem phiền toái tới cho chú. Mong chú tha lỗi cho cháu.

Sở Phàm chân thành nói.

- Đừng nói vậy. Thằng nhãi Lâm Phong này chú cũng nghe tới rồi. Kiểu sống của nó chú cũng rõ. Cháu đánh gãy chân nó còn coi là nường tay cho nó đó. Nhưng chuyện này Lâm Vi xử lý cũng thật kỳ quái. Cháu đánh gãy chân con lão, lão không kiện cháu mà ngược lại còn chủ động hòa giải với chúng ta. Trong ấn tượng của chú, Lâm Vi không phải là người khoan hồng độ lượng, mà Lâm Phong lại là cái loại thù dai. Cho nên cháu về sau phải cẩn thận đề phòng.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Thực ra Lâm Phong định làm cái gì cháu đều rõ cả. Hắn không muốn truy cứu chuyện này là không muốn để cháu ngồi tù, bởi vì hắn muốn trừ khử cháu.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

-A? Vậy sau đây cháu định làm thế nào?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

-Lâm Phong nếu muốn ra tay tàn độc thì cháu đây cũng tiếp hắn. Cháu sẽ khiến hắn vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này. Chuyện này cháu sẽ ra tay thật bí ẩn, không làm liên lụy tới chú đâu.

Sở Phàm nói.

Kỷ Thiên Vũ ở đầu dây bên kia trầm ngâm, nói:

-Lâm Phong đã có tâm địa như vậy thì cháu tuyệt không thể để hắn sống. Chỉ có điều việc này phải thật bí mật cẩn thận. Chỉ cần cháu không để lộ hành động của mình, những chuyện sau đó chú sẽ giúp cháu xử lý thích đáng.

Nghe được Kỷ Thiên Vũ ủng hộ cho mình như vậy, Sở Phàm nói:

-Chú cứ yên tâm, cháu biết phải làm sao rồi!

-Tốt lắm, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho chú. Máy hôm nay chú hơi bận, cháu chăm sóc cho Tiểu Tiêm, Tiểu Vân một chút nhé.

Kỷ Thiên Vũ nói.

-Vâng, chú Kỷ cứ lo công việc đi, cháu sẽ chăm sóc cho đại tiểu thư và nhị tiểu thư.

Sở Phàm nói xong liền cúp máy. Hắn đang tính toán xem nên làm thế nào để Lâm Phong kia biến mất khỏi thế giới này mà thần không biết, quỷ không hay.

Sở Phàm bỗng nhiên nhớ tới Lâm Hiểu Tình. Đêm nay Lâm Hiểu Tình đi tới sở công an chờ hắn. Nhưng lúc ấy ngại mấy người đại tiểu thư ở đó, Sở Phàm cũng không thể nói chuyện với cô được mấy câu. Điều này khiến cho Sở Phàm cảm thấy có lỗi. Nghĩ vậy hắn liền gọi điện cho Lâm Hiểu Tình, muốn tâm sự với cô.

Điện thoại của Lâm Hiểu Tình “reng reng” cả nửa ngày trời mà không ai nhấc máy. Tới cuối cùng tiếp máy, lúc đó Sở Phàm nghe thấy từ di động của Lâm Hiểu Tình truyền ra âm thanh cãi cọ ầm ĩ, cùng với tiếng nhạc rất lớn.

-Alo, ai đó?

Giọng Lâm Hiểu Tình lè nhè như say từ đầu kia truyền lại.

Sở Phàm nhướn mày, nói:

-Anh là Sở Phàm, em đang ở đâu thế? Có phải đi uống rượu hay không?

-Là, là anh à. Anh làm gì có thời gian quan, quan tâm tới tôi? Tôi không cần anh lo, anh đi mà quản mấy cô kia đi.

Lâm Hiểu Tình nói năng lộn xộn.

-Hiểu Tình, em làm sao vậy? Em đang ở đâu? Em đi một mình sao? Sở Phàm nghe không hiểu nổi Lâm Hiểu Tình đang nói cái gì, đành phải hỏi như vậy.

-Tôi, tôi mới không thèm đi một mình. Bên cạnh tôi có rất nhiều đàn ông đang muốn uống, uống rượu với tôi, tôi sẽ cùng họ uống, uống. Một mình tôi sẽ cho bọn họ say hết, ha ha.

Lâm Hiểu Tình cười mang theo một tia chua xót. Sở Phàm nghe thấy thâm lo lắng cho cô. Bởi vì hắn nghe trong điện thoại có mấy tiếng nói của đàn ông:

-Người đẹp, đến đây uống một ly nhé?

-Người đẹp ơi, mấy anh em tôi lại mời cô một ly nữa, được không?

-Không, không uống, tôi còn đang nói chuyện điện thoại!

Lâm Hiểu Tình tiếp tục nói:

-Anh, anh đi làm việc của mình đi. Anh không cần lo cho tôi. Tôi biết trong lòng anh chỉ coi tôi là bạn bình thường. Không, mà có khi anh còn không thèm coi tôi là bạn ý chứ.

-Hiểu Tình, đêm nay em làm sao vậy? Em nghĩ đi đâu vậy chứ? Nói cho anh biết em đang ở đâu đi. Anh muốn đến tìm em có được không?

Sở Phàm khản khản nói.

-Anh, anh tới làm gì?

Lâm Hiểu Tình hỏi.

-Anh, anh có một chuyện rất quan trọng cần nói với em.

Sở Phàm nói.

-Chuyện gì quan trọng? Anh, anh nói qua điện thoại luôn đi.

Lâm Hiểu Tình nói.

-Không được, chuyện quan trọng này phải nói trực tiếp mới được. Sở Phàm kiên quyết nói.

Lâm Hiểu Tình trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói:

-Vậy, vậy được rồi. Anh tới quán rượu chúng ta gặp nhau lần đầu tiên đi, tôi đang ở đó.

Nói xong cô dập máy luôn.

“Quán rượu lần đầu tiên gặp nhau? Đúng rồi, là quán bar Diêu Duệ!”

Sở Phàm vừa nghĩ vừa chạy xuống lầu. Nhìn thấy đại tiểu thư, nhị tiểu thư và dì Mi đang ngồi tán dóc, hần vội nói:

-Tôi đi ra ngoài có chút việc, có thể về muộn một chút.

Không đợi đại tiểu thư và dì Mi kịp phản ứng, Sở Phàm đã lái chiếc Mercedes-Benz đời S phóng đi, chạy thẳng tới quán bar Diêu Duệ.

Dọc đường đi hần suy nghĩ mông lung. Hần không hiểu vì sao khi Lâm Hiểu Tình đến sở cảnh sát thăm hần xong lại tới quán bar uống rượu, đã thế lại còn đi một mình. Càng nguy hiểm hơn là cô dường như đã uống say, nếu chẳng may gặp phải kẻ xấu thì không phải là hỏng rồi ư?

Lúc gọi điện hần thấy giọng Lâm Hiểu Tình rất khác thường, dường như là có ý ghen tuông, giận hờn mình. Hần thầm nghĩ, không phải là do Lâm Hiểu Tình nhìn thấy đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phỉ, dì Mi bao nhiêu mỹ nữ tới thăm mình nên mới... Chắc không phải, quan hệ giữa mình với cô ấy chưa tới mức để cô ấy phải ghen chứ? Chẳng lẽ là do lúc ở đồn cảnh sát mình lạnh nhạt với cô ấy nên cô ấy mới chạy đi uống rượu giải sầu? Hay là cô ấy gặp chuyện gì?

Hiểu Tình, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì đó, chờ anh tới nhé.” Sở Phàm trong lòng thầm nhủ, đồng thời chân nhấn ga, cho xe chạy với tốc độ 160 km/h.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, Sở Phàm đã tới quán bar Diêu Duệ. Hần xuống xe liền chạy ngay vào quán. Nhớ tới vị trí lần đầu tiên hần gặp Lâm Hiểu Tình.

Sở Phàm khi thấy Lâm Hiểu Tình, tóc tai cô tán loạn, một tay cầm bình rượu, một tay cầm chén rượu. Khuôn mặt trái xoan của mình đỏ bừng, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn nhếch lên. Thân hình nhìn qua đã thấy gợi cảm quyến rũ dị thường, lúc này hiển nhiên là khiến cho đàn ông động tâm, bởi vì cô đã uống say.

Sở Phàm còn nhìn thấy có bốn người đàn ông đang vây quanh Lâm Hiểu Tình. Cả đám trong mắt đều toát lên vẻ tham lam, giống như là đang nhìn con mồi của mình vậy.

Sở Phàm lập tức đi tới, trong mắt hàn quang nhẹ nhàng toát ra.

163. Chương 160: Ôm Hôn Say Đắm!.

-Người đẹp, chúng ta cùng nhảy nào.

Gã thanh niên ngồi gần Lâm Hiểu Tình nhất vừa nói vừa vươn tay. muốn nắm lấy tay Lâm Hiểu Tình.

Cánh tay này của gã liền bị một cánh tay khỏe khoắn rắn chắc nắm lại. Trong lòng gã kinh ngạc, vừa quay đầu lại liền thấy bên cạnh mình không biết từ khi nào đã có thêm một người thanh niên, ánh mắt âm trầm đang nhìn gã.

-Anh ngồi chỗ của tôi rồi.

Giọng nói người thanh niên gầy gò này rất lạnh nhạt, nhưng trong giọng nói dường như có sự bén nhọn, trực tiếp đâm vào lòng người.

-Đm, đứa mẹ nào quy định chỗ này là của mày?

Gã thanh niên bị túm lấy vùng tay ra, lớn tiếng nói. Đồng thời ba gã thanh niên bên cạnh cũng hung hăng trợn mắt nhìn Sở Phàm.

-Cô ấy là bạn gái tao, mày nói xem chỗ này có phải của tao hay không?

Người thanh niên chậm rãi nói.

-Mày là bạn trai cô ấy?

Gã kia cười lạnh một tiếng. Đích thực cái tên thanh niên trước mặt này nhìn quá bình thường, trên người chẳng có điểm nào hấp dẫn phụ nữ cả.

-Hiếu Tình, em có khỏe không? Anh tới rồi!

Người thanh niên kia nhìn Lâm Hiếu Tình, dịu dàng nói.

-Sở, Sở Phàm, anh, anh tới rồi, vì sao anh lại để em chờ lâu vậy chứ?

Lâm Hiếu Tình trong miệng toàn mùi rượu, nũng nịu nói.

Người thanh niên kia hiển nhiên là Sở Phàm, hần cười khổ nói:

-Là lỗi tại anh, để cho em phải đợi lâu. Chúng mình đi về nhé. được không?

-Không, không về, em còn muốn uống rượu!

Lâm Hiếu Tình khoát tay, lúng búng mơ hồ trong miệng.

Sở Phàm thấy Lâm Hiếu Tình như vậy không biết phải làm sao. Lúc này trừ phi trực tiếp ôm cô rời đi, nếu không có khuyến mãi cũng không có hiệu quả. Hần nghĩ thầm, hay là cố ngồi nói chuyện với cô đã.

Sở Phàm quay đầu, vẫn thấy bốn gã thanh niên kia đang ngồi đó, không ngờ lại không có ý rời đi. Hần trong lòng giận dữ, ánh mắt như dao, nhìn chăm chăm vào gã thanh niên kia nói:

-Lời tao nói chúng mày không hiểu à?

-Hiếu thì có hiểu. Tuy nhiên thật xin lỗi, trên bàn có rượu chúng tao vừa mua, mày nói chúng tao nên đi đâu?

Thanh niên chỉ vào chai whiskey touchdown đang để trên bàn, nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói. Còn ba gã thanh niên bên cạnh đều cười ha hả.

-Mang theo rượu của chúng mày đi đi. Đây là lần cuối cùng tao nhắc chúng mày.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

-Có thể. Tuy nhiên có một điều kiện, đó là cùng mang theo cô ta. Gã thanh niên chỉ ngón trỏ vào Lâm Hiếu Tình, giọng có vẻ thương lượng.

“Rắc” một tiếng. Không hề có dấu hiệu báo trước, ngón trỏ của gã bị Sở Phàm đột nhiên nắm lấy và hần dùng sức bẻ ra sau một cái. Một tiếng động khiến người ta sồn cả gai ốc vang lên. Gã thanh niên kia kêu gào thảm thiết. Ngón trỏ của gã đã bị Sở Phàm bẻ gãy, xương trắng lòi cả ra ngoài, nhìn thật ghê người. “Bốp” một tiếng tiếp nữa. Sở Phàm lại đấm một phát vào mặt gã, lập tức đánh cho gã quỵ rạp trên mặt đất, không thể động đậy.

Tất cả chỉ phát sinh trong vòng mấy giây, ba gã thanh niên còn lại sau đó mới kịp phản ứng, chửi một tiếng, định cầm cái ghế đập Sở Phàm. Ai dè động tác Sở Phàm nhanh quá mức tưởng tượng của họ. Chỉ thấy thân hình hần nhoáng lên một cái, không đầy năm giây, tay đấm chân đá đã đánh ngã cả ba gã xuống đất, trên mặt chúng đầy vẻ sợ hãi.

Mà chuyện này cũng khiến nhiều người trong quán bar chần chừ. Họ la hét ầm ỹ, ồn ào một phen. Chỉ trong chốc lát bảo vệ quán rượu đã chạy tới. Tên đội trưởng hỏi:

-Có chuyện gì vậy, có chuyện gì vậy?

-Không có gì. Những người này uống say, muốn trêu chọc bạn gái tôi, bị tôi dạy dỗ một chút, cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả.

Sở Phàm thần nhiên trả lời.

Tên đội trưởng đội bảo vệ nhìn Sở Phàm, lại nhìn bốn gã thanh niên đang nằm rên la dưới đất, khuôn mặt hiện rõ vẻ không thể tin nổi. Sở Phàm không thèm để ý tới hắn, lại bên Lâm Hiểu Tình, dịu dàng nói:

-Hiểu Tình, chúng mình đi về thôi, được không?

Sau chuyện đánh nhau vừa rồi, thần trí Lâm Hiểu Tình cũng đã tỉnh táo hơn nhiều. Cô không còn cứng đầu nữa, tuy vậy cô lại nũng nịu nói:

-Em, em đi không nổi.

Sở Phàm sau khi nghe vậy hiểu ý cười, đi tới ôm lấy cô. Lâm Hiểu Tình thuận thế ngã vào lồng ngực Sở Phàm, hai tay ôm ghì lấy cổ Sở Phàm, áp mặt vào bả vai hắn.

Sở Phàm cứ như vậy ôm Lâm Hiểu Tình đi thẳng ra ngoài. Hắn đặt cô vào trong xe của mình. Lúc ngồi lên xe, Sở Phàm thấy cổ mình ướt ướt, sau đó hắn nghe thấy Lâm Hiểu Tình “hu hu” khóc.

Hắn hoảng hốt vô cùng, vội vã hỏi:

-Hiểu Tình, em làm sao vậy? Có chuyện gì sao?

Hắn định đẩy cô ra để xem xét tình trạng của cô nhưng không biết làm sao Lâm Hiểu Tình lại càng ôm chặt hắn, dường như không muốn rời hắn tí nào. Hắn đành nhẹ nhàng vỗ lưng cô, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Thật lâu sau Lâm Hiểu Tình mới buông tay, đưa hai tay lau nước mắt. Đôi mắt to, đỏ hồng nhìn chăm chăm vào Sở Phàm, miệng nghẹn ngào, càng nhìn càng động lòng người, khiến người ta thương xót.

-Hiểu Tình, làm sao vậy? Có chuyện gì thì nói với anh có được không? Không nên như vậy, em như vậy anh thấy đau lòng lắm!

Sở Phàm dịu dàng nói, sau đó nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Lâm Hiểu Tình.

-Không, không có gì. Em... em cũng không rõ mình bị làm sao nữa. Em đột nhiên phát hiện em và anh chênh lệch quá xa, quá xa, xa còn hơn chân trời góc biển. Em nghĩ ngay cả chuyện được gần anh cũng không có cơ hội, hu hu!

Lâm Hiểu Tình không kiềm được lại nức nở khóc, đau lòng vô cùng.

Sở Phàm trong lòng đau xót, hắn ôm chặt lấy Lâm Hiểu Tình, dịu dàng nói:

-Đồ ngốc, em sao lại suy nghĩ như vậy chứ. Em xinh đẹp thiện lương như thế, phải là anh không xứng với em mới đúng.

-Không, không phải, em với anh mãi mãi chỉ là bạn bè bình thường. Mãi mãi kém hơn các cô ấy, kém những người con gái tới thăm anh ở đồn cảnh sát. Họ đều là những người xuất sắc, nói cười với anh, em có được cái gì đâu? Em biết là em với anh chẳng là gì cả, nên trong lòng thấy khó chịu. Sau đó, sau đó em đi một mình tới quán bar Điều Duệ uống rượu. Anh biết không, chỗ em ngồi chính là chỗ chúng ta trước kia ngồi uống rượu. Em cảm thấy dường như anh ở bên cạnh em, cùng em uống rượu, cùng nói chuyện, cười đùa.

Nước mắt Lâm Hiểu Tình như hoa lê trong mưa, cô nói trong tiếng nức.

Sở Phàm nghe xong trong lòng đau đớn, lúc này còn có thể nói được gì đây?

Có lẽ không cần phải nói, hành động là chứng minh tốt nhất.

Cho nên Sở Phàm đột nhiên hôn lên mặt Lâm Hiểu Tình. Hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô, sau đó hôn lên đôi môi như cánh hoa hồng chớm nở, đã chờ đợi bao lâu của Lâm Hiểu Tình. Lâm Hiểu Tình ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Cô dùng hết sức ôm lấy Sở Phàm, nhiệt tình đáp lại nụ hôn nồng nhiệt, điên cuồng của Sở Phàm. Cái lưỡi thom tho của cô giống như linh xà chui vào khoang miệng của Sở Phàm, tham lam hút lấy đầu lưỡi hắn. Giờ khắc đó linh hồn họ đã hợp làm một, hai đầu lưỡi cuốn lấy nhau, hương thơm quần quýt truyền đi tiếng yêu thương.

Được Lâm Hiểu Tình nồng nhiệt đáp trả, Sở Phàm hưng phấn hẳn lên. Hai tay hắn ôm lấy vòng eo mềm mại nhỏ nhắn của cô, sau đó thuận thế mà lướt lên đôi gò bồng cao nhất kia. Sở Phàm khẽ xoa nắn một cái, lập tức một cảm giác mềm mại vô cùng tràn ngập bàn tay của hắn. Suýt chút nữa hắn đã mất tự chủ. Thật sự là quá kích thích. Kích cỡ phải quá cỡ D, vuốt ve thực sự là sướng như mơ!

Lâm Hiểu Tình “ưm” một tiếng, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, lại càng khiêu khích Sở Phàm.

Sở Phàm vừa vuốt ve Lâm Hiểu Tình, vừa hôn cô. Bỗng nhiên trong nụ hôn hắn cảm thấy mằn mặn. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai mắt Lâm Hiểu Tình nước mắt đang rơi, trong lòng chấn động, dục hỏa trong cơ thể vừa bốc cháy bùng bùng nháy mắt đã lạnh như băng. Hắn vội buông cánh tay phải đang vuốt ve ngực cô ra, thẫn thờ mắng mình một tiếng, sao lại có thể xúc động làm càn như vậy chứ?

-Hiểu Tình, em sao rồi?

Sở Phàm hỏi.

-Không sao. Em bỗng nhiên cảm thấy thật hạnh phúc. Từ nụ hôn của anh em cảm thấy được rằng anh rất trân trọng, rất quan tâm tới em. Vậy nên em cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

Lâm Hiểu Tình nói xong khuôn mặt đỏ bừng, khiến cho khuôn mặt yếu điệu kia như chỉ cần miết nhẹ là chảy nước vậy.

-Ngốc ạ, đương nhiên là anh quan tâm tới em rồi.

Sở Phàm nói xong liền ôm chặt lấy cô, đồng thời cảm thấy trước ngực mình truyền tới một cảm giác thật mềm mại. Lâm Hiểu Tình cũng ôm chặt lấy hắn. Giờ phút này cô cảm thấy tất cả mọi nỗi buồn đều tan biến. Cô không cần gì khác, chỉ cần trong lòng Sở Phàm có cô là được. Cô là một người phụ nữ rất dễ thỏa mãn như vậy. Có thể là người khác sẽ nói cô ngốc nghếch, mù quáng, nhưng không thể phủ nhận hiện giờ cô đang rất hạnh phúc.

Hai người ôm nhau thật lâu, sau đó Lâm Hiểu Tình thì thầm bên tai Sở Phàm:

-Em, em muốn hôn anh.

Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu vậy. Nói xong những lời này, sắc mặt cô lại thẹn thùng vô cùng.

Sở Phàm nghe rõ lời của Lâm Hiểu Tình. Đối với yêu cầu thế này thì rất ít đàn ông có thể từ chối. Sở Phàm lại càng không thể, bởi vì hắn sớm đã muốn vậy. Cho nên hắn nhìn vẻ xinh đẹp quyến rũ động lòng người của Lâm Hiểu Tình, hơi cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng như cánh hồng của cô.

Lâm Hiểu Tình nhắm hai mắt lại, cảm nhận mùi đàn ông trên cơ thể Sở Phàm, nồng nàn hôn hắn, đầu lưỡi cuốn lấy nhau. Cô đã quên tất cả, hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn với Sở Phàm, mà Sở Phàm thì chẳng lẽ không như vậy?

164. Chương 161: Ôm Ấp Hiểu Tình.

Đêm đã khuya, một vầng trăng lưỡi liềm treo phía chân trời, sao giăng bốn phía, tỏa ánh sáng lấp lánh, cảnh vật muôn đời không thay đổi.

Trên một chiếc xe Mercedes-Benz đời S500MATIC, một đôi nam nữ đang hôn nhau đến quên trời đất. Bọn họ như chìm trong biển tình, đến nỗi quên cả thời gian. Nụ hôn kéo dài triền miên đến mức quên cả bản thân, chỉ còn cảm thụ được hơi thở và thân thể người kia.

Lúc này đất trời làm chứng, trăng sáng chứng kiến màn ôm hôn thắm thiết này. Cô gái kia thỏa mãn nhắm mắt, khuôn mặt trái xoan trắng trẻo giờ hồng hào tươi tắn, hiện lên vẻ đầy hạnh phúc. Tuy trên khuôn mặt vẫn còn vương lại hai hàng nước mắt nhưng đôi môi mọng đỏ như cánh hồng kia sau một nụ hôn nồng nàn kia lại càng đỏ tươi gợi cảm, giống như màu hoa hồng nở rộ, xinh đẹp động lòng người.

Cô chính là cô giảng viên xinh đẹp Lâm Hiểu Tình. Giờ phút này đôi mắt cô đã khép lại, hai tay ôm chặt lấy Sở Phàm. Cô không dám mở mắt, bởi cô sợ, cô sợ đây chỉ là một giấc mơ. Mặc dù cô biết cái cảm giác môi kề môi kia rất thật, thân thể mà cô đang ôm trong vòng tay cũng vô cùng thật, thậm chí còn cảm nhận được cái thứ đang cương cứng lên của Sở Phàm đang chạm vào khoảng giữa hai chân mình, rất thật. Nhưng cô vẫn không dám mở mắt ra, có lẽ bởi vì cô thẹn thùng.

Sở Phàm ôm chặt lấy Lâm Hiểu Tình, để mặt cô áp vào cổ mình, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng mơn trớn trên cổ cô. Hai người không nói một lời. Có lẽ lúc này tất cả ngôn từ đều vô nghĩa, lúc này cảm thụ sự ấm áp, ôn nhu này mới là quan trọng nhất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hai tay Lâm Hiểu Tình đang ôm chặt Sở Phàm buông lỏng dần. Hơi thở của cô cũng đều trở lại, khuôn mặt yên lành. Sở Phàm lặng lẽ nhìn cô. Hắn biết lúc này Lâm Hiểu Tình đã chìm vào giấc ngủ. Trên đời còn gì có thể so với việc được nằm trong lòng người mình yêu, yên lành đi vào giấc ngủ chứ?

Ánh mắt Sở Phàm nhìn xuống, không kìm nổi dừng lại trên bộ ngực cao vút của Lâm Hiểu Tình. Có thể do vừa rồi hôn quá kích thích, khiến cho ngực áo cô hơi mở rộng, lộ ra một góc băng sơn của cô. Cái khe sâu kia lọt ngay vào mắt Sở Phàm. Hắn nhìn ngắm một chút, thầm đánh giá, cái khe này ít nhất phải sâu đến bốn ngón tay. Sâu tới mức này, có thể tưởng tượng được hai cặp đào tiên của Lâm Hiểu Tình kinh người tới mức nào.

Sở Phàm cười khỏ một tiếng. Hắn phát hiện thấy lực hấp dẫn của Lâm Hiểu Tình cũng chẳng hề kém gì Mi chút nào.

Thực ra trong lòng hắn biết tấm lòng của Lâm Hiểu Tình dành cho mình. Nhưng hắn lại càng hiểu rằng cô mới trải qua một lần suy sụp tình cảm, thể xác lẫn tinh thần đều đang cực kỳ yếu ớt. Lúc này nếu cô lại gặp phải một biến cố tình cảm nữa thì rất có khả năng sẽ dẫn tới tự sát. Bởi vậy đối với tình cảm biểu lộ với Lâm Hiểu Tình, Sở Phàm phải xử lý hết sức cẩn thận. Hắn tuyệt đối không phải là loại người thừa nước đục thả câu. Nếu không thì ngay vừa rồi hắn đã hoàn toàn có thể chiếm đoạt Lâm Hiểu Tình.

Vậy chẳng lẽ là do Sở Phàm không có cảm tình với Lâm Hiểu Tình nên mới lảng tránh? Đương nhiên không phải, hắn chính là muốn cùng Lâm Hiểu Tình vượt qua bóng đen ám ảnh của thất bại lần trước, giúp cô vượt qua tình trạng yếu ớt của cả thể xác và tinh thần. Hắn thích Lâm Hiểu Tình, nhưng hắn không thể qua quýt mà chiếm lấy cô, bởi hắn sợ rằng sẽ có thể một lần nữa tạo thành tổn thương tình cảm cho Lâm Hiểu Tình. Mà loại thương tổn này lại không phải do hắn đem đến, mà là từ hoàn cảnh khách quan bên ngoài.

Nói ví dụ bởi vì tính chất công việc của Sở Phàm, hắn lúc nào cũng quanh quẩn bên cạnh một đám mỹ nữ. Thử nghĩ nếu Sở Phàm tiếp nhận Lâm Hiểu Tình rồi, cô thấy bên cạnh Sở Phàm có một đám mỹ nữ như vậy cô sẽ nghĩ sao? Trong lòng có có thể cho rằng Sở Phàm đang lừa dối cô hay không? Cô có thể vì đau lòng mà làm những việc ngốc nghếch hay không?

Sở Phàm lo lắng những nguyên nhân đó nên khi thấy Lâm Hiểu Tình biểu lộ tình cảm mới vờ như không thấy. Hắn muốn chờ Lâm Hiểu Tình thoát khỏi được nỗi ám ảnh trước đây. Lúc cô đã hiểu rõ hắn, có thể tiếp nhận hắn. Thậm chí cô có thể chấp nhận được chuyện cùng với người phụ nữ khác chia sẻ hắn. Hắn muốn dùng hành động của mình để chứng minh rằng mình chính là tình yêu của Lâm Hiểu Tình.

Sở Phàm nhìn Lâm Hiểu Tình đang ngủ say, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên khuôn mặt mịn màng kia, khẽ nói:

-Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, anh đều sẽ ở bên em. Anh đã hứa thì nhất định sẽ không nuốt lời.

Hắn nói xong rồi nhẹ nhàng đặt Lâm Hiểu Tình vào ghế sau, thắt dây an toàn cho cô, sau đó khởi động ô tô, đi về hướng nhà Lâm Hiểu Tình. Hắn muốn đưa cô về nhà.

Đi tới khu nhà của Lâm Hiểu Tình, Sở Phàm lấy di động của cô, tìm số của người ở cùng cô là Giang Uyển Nhi. Sau đó hắn gọi cho Giang Uyển Nhi, chỉ mong sao là cô nàng có bật máy. May sao, có chuông reo.

-Này, Ai thế hả? Hơn nửa đêm còn gọi điện thoại.

Từ di động truyền tới tiếng nói nũng nịu của Giang Uyển Nhi.

-Tôi là Sở Phàm đây. Hiểu Tình cô ấy uống say, tôi đưa về đây rồi. Cô mở cửa nhà hộ tôi để tôi đưa cô ấy vào.

Sở Phàm nói.

Giang Uyển Nhi đang mơ mơ màng màng, nghe thấy Sở Phàm nói là đưa Hiểu Tình về liền tỉnh hẳn, cô nói:

-Để tôi mở cửa dưới đó, anh bế Hiểu Tình lên đây đi.

Sở Phàm nói chuyện xong thì đã thấy cửa nhà mở ra. Hắn ôm Lâm Hiểu Tình đang ngủ say đi lên tầng bốn, gõ cửa phòng số một. Chỉ lát sau, cửa phòng mở ra, Giang Uyển Nhi tóc xõa tung, trên người chỉ mặc một cái áo ngủ tơ tằm hai dây mỏng tang, gợi cảm đã xuất hiện trước mắt Sở Phàm. Có lẽ Giang Uyển Nhi không có chuẩn bị trước nên mới mặc cái áo ngủ gợi cảm này ra mở cửa, cũng nhờ thế mà Sở Phàm được chiêm ngưỡng dáng người nóng bỏng của người đẹp vùng Giang Nam này.

Sở Phàm nhớ rõ lần trước gặp Giang Uyển Nhi là khi cô mặc một bộ quần áo thể thao, bó sát cơ thể cô. Lần này bộ áo ngủ lại khiến những đường cong trên cơ thể Giang Uyển Nhi thể hiện hết ra khi cô di chuyển, xuyên qua chiếc áo có thể thấy rất rõ cái khe sâu giữa hai trái tuyết lê kia. Cái khe này nếu so với Lâm Hiểu Tình mà nói thì còn kém một chút nhưng vẫn không thể coi thường. Chỉ nhìn qua cũng có thể tưởng tượng đôi núi của Giang Uyển Nhi lồi lõm ra sao.

-Hiểu Tình, chị ấy chị ấy sao vậy?

Giang Uyển Nhi chú ý tới Lâm Hiểu Tình, hoàn toàn không để ý tới hai mắt Sở Phàm đang nhìn chăm chăm vào cơ thể mình.

-Cô ấy đi uống rượu một mình. Khi tôi tới nơi thì cô ấy đã uống say, sau đó tôi đưa cô ấy về. Trên đường đi thì cô ấy đã ngủ rồi.

Sở Phàm nói.

-A, vậy anh đưa chị ấy vào phòng ngủ đi.

Giang Uyển Nhi nói xong liền chạy tới mở cửa phòng Lâm Hiểu Tình, bật đèn lên.

Sở Phàm ôm Lâm Hiểu Tình đi vào, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô. Nhìn gương mặt xinh đẹp đang say ngủ, Sở Phàm rất muốn cúi xuống hôn cô, nhưng lại ngại Giang Uyển Nhi đang ở bên cạnh nên đành thôi.

Sau đó hắn và Giang Uyển Nhi rời phòng, đóng cửa phòng Lâm Hiểu Tình lại.

-Muộn lắm rồi, hay anh ngủ lại đi.

Giang Uyển Nhi đột nhiên nói.

Sở Phàm nghe vậy sững sốt, lắc lắc đầu cười, nói:

-Vậy không được rồi, trai đơn gái chiếc.

Hắn đã chú ý tới trước ngực Giang Uyển Nhi có hai điểm cao hằn lên, hắn không tự chủ được mà liên tưởng tới hai hạt tròn đỏ hồng kia.

-Chà, không ngờ đó. Anh mà cũng biết ngượng vậy à. Dù sao thì quan hệ giữa anh và chị Hiểu Tình tôi cũng biết rồi. Anh có thể ngủ cùng chị Hiểu Tình mà, còn nếu ngại thì có thể ngủ ở giường tôi cũng được.

Giang Uyển Nhi nói xong khiến Sở Phàm nghe mà kinh ngạc “a?” một tiếng, miệng chữ o mất chữ A.

Giang Uyển Nhi lườm Sở Phàm một cái, tiếp tục nói:

-Nghĩ đi đâu đó? Tôi chưa nói hết mà, anh ngủ ở giường tôi, tôi ngủ với chị Hiếu Tình.

-À

Sở Phàm khẽ thở ra, nói:

-Tôi thấy thôi đi. Tôi có bệnh mộng du, đặc biệt là khi ngủ cùng người đẹp thì bệnh tình lại càng nghiêm trọng. Nói không chừng sáng mai khi thức dậy lại phát hiện ra đang ngủ bên cạnh cô ấy chứ.

-Xì, tưởng tôi là trẻ con chắc.

Giang Uyển Nhi khẽ gắt, khuôn mặt không khỏi đỏ hồng.

-Tôi phải về đây. Lúc Hiếu Tình tỉnh nhớ nói với cô ấy giúp tôi, ngủ ngon nhé, Giang mỹ nữ.

Sở Phàm nói xong cười cười, nhìn hai chân trắng nõn của Giang Uyển Nhi, rồi đi ra ngoài.

Giang Uyển Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt nhìn Sở Phàm, trong mắt hiện lên một loại “tình cảm khó hiểu” như oán như trách.

Sở Phàm phóng xe như bay về biệt thự Lam Hải. Giờ đã khoảng ba giờ sáng, trên đường cao tốc xe cộ rất thưa thớt, ngẫu nhiên mới thấy một chiếc xe. Bởi thế Sở Phàm đạp chân ga, chạy với tốc độ 180km/h, lập tức chiếc xe Mercedes-Benz giống như một tia chớp màu đen xé gió lướt đi, tốc độ nhanh vô cùng.

Sở Phàm hưởng thụ niềm thích thú khi được lái xe tốc độ cao. Chạy khoảng chừng mười hai phút, hán bỗng nhiên thấy phía trước có một chiếc xe thể thao cao cấp màu xanh thẫm. Hấn không rõ hãng xe, nhưng nhìn hình dáng xe như giọt nước là có thể đoán được đây là loại xe thể thao đắt tiền, cực kỳ xa xỉ.

Chiếc xe chạy phía trước cũng không nhanh lắm, bởi thế Sở Phàm rất nhanh “vèo” một cái, đã vượt quá chiếc xe đó. Sở Phàm vốn nghĩ chuyện này cũng rất bình thường, nhưng hấn không ngờ rằng khi hấn vừa vượt qua chiếc xe kia thì có một loạt những chuyện mà hấn không tưởng tượng nổi đã xảy ra. Bởi vì ngay khi hấn cho chiếc xe thể thao đắt tiền kia “hít bụi”, nhìn vào kính chiếu hậu hấn có thể thấy chiếc xe đó liền tăng tốc đuổi theo hấn, chính là chiếc xe thể thao đắt tiền kia.

-Oái, không phải là gặp một tên quái xế đó chứ?

Sở Phàm trầm nghĩ trong lòng.

165. Chương 162: Người Đẹp Đua Xe.

Sở Phàm vừa mới có ý nghĩ này trong đầu, chiếc xe thể thao đắt tiền kia đã đuổi sát phía sau. Tuy vậy kỳ quái là chiếc xe này không vượt qua mà phóng như bay song song với xe Sở Phàm.

Sở Phàm hơi ngạc nhiên, trầm nghĩ, không phải là người này muốn khoe chiếc xe thể thao đắt tiền của hấn với mình chứ? Ái chà, xe Ferrari's thể thao, giá chắc phải tới vài triệu, đúng thật là rất hoành tráng. Có điều dường như là chọn thời gian ra ngoài không đúng lắm, nếu muốn khoe thì phải chọn lúc ban ngày, chạy tới khu thương mại đông người nhiều xe mà khoe chứ, tự dưng nửa đêm nửa hôm lại theo mình làm cái gì?

Sở Phàm nghĩ thế, đột nhiên tăng vận tốc lên 190km/h. Chiếc siêu xe Ferrari xa hoa kia thấy xe Sở Phàm tăng tốc cũng tăng tốc đuổi theo. Nhưng khi bắt kịp Sở Phàm cũng vẫn không vượt qua mà lại tiếp tục đi song song với Sở Phàm, dường như là muốn trêu tức hấn vậy.

Tuy nhiên người này đúng là tìm sai đối tượng. Sở Phàm vốn chẳng phải dạng quái xế, cũng không phải đám thanh niên ham tranh cường hão thắng. Hấn nghĩ thầm, lùi một bước trời quang biển rộng, không thèm chơi với người nữa. Sở Phàm nghĩ thế liền nhả chân ga, giảm tốc độ xe xuống 150 km/h. Hấn nghĩ thầm, thế này còn không thoát khỏi mày sao?

Nhưng Sở Phàm sung sướng tự mãn cũng không được bao lâu. Bởi vì hấn vừa giảm tốc độ thì cũng thấy chiếc Ferrari kia giảm tốc độ, mà nó còn giảm tốc độ xuống thấp hơn Sở Phàm. Đến khi xe Sở Phàm vượt qua nó thì nó lại tăng ga đuổi theo, cuối cùng lại đi song song với xe hấn. Điều này khiến Sở Phàm dở khóc dở cười. Hấn cẩn thận suy nghĩ một chút, chủ nhân của chiếc Ferrari này hấn không phải là nam giới, bởi vì nam giới không nhẫn nại như vậy. Hấn có thể thể hiện khả năng lái xe hơn hấn người khác của mình,

nhưng chỉ thể hiện trong thời điểm bị khiêu khích. Chứ ai lại như chiếc xe này, trên đũa không biết chán, vậy nếu mà là nam giới thì hẳn phải là một gã biến thái.

Vì thế Sở Phàm đoán rằng tám phần mười đây là một người phụ nữ, cũng chỉ có một người phụ nữ đơn giản lương thiện, tính cách hơi tình quái mới trên đũa người ta mãi như vậy. Sau khi đoán ra đối phương là phụ nữ, Sở Phàm không khỏi bật cười, hẳn hạ cửa kính xe, vẫy tay với người trong chiếc xe kia kêu to:

-Này, anh bạn, anh có cảm thấy chơi đuổi bắt với tôi rất vui không? Tôi thấy anh hơi ầu ơ rồi đó.

Mọi cô gái đều ghét nam giới nổi cô ta ầu ơ. Sở Phàm nói thế là muốn kích động người kia, nếu đúng người kia là nữ.

Ngồi trên chiếc xe Ferrari xa hoa là một cô gái tóc dài bay bay, đeo một cặp kính râm. Lúc này khóe miệng cô đang nhếch lên, tạo thành một độ cong vô cùng duyên dáng. Khuôn mặt như bạch ngọc không chút tỳ vết, chẳng khác gì mỹ nhân trong tranh, hơn nữa còn đẹp giống như một tiểu yêu tinh.

Thân thể cô ẩn hiện một loại khí chất cao quý, như thể trên người cô có một thứ hào quang chói mắt, giống như là đại minh tinh trên TV vậy. Tuy nhiên làm người ta chẳng thể nghĩ ra là làm sao một cô gái xinh đẹp như yêu tinh thế này lại nửa đêm nửa hôm lái xe thể thao đắt tiền trên đường cao tốc, thật sự là quá khó tin. Hay cô ta đích thực là một tiểu yêu tinh nhỉ?

Lúc này Sở Phàm nói những lời thăm dò bên ngoài cửa kính xe, bởi vì cô đang đóng cửa kính, hơn nữa ô tô đang chạy với tốc độ cao. Thế nên Sở Phàm nói gì một chữ cô cũng chẳng nghe thấy. Tuy vậy khi cô nhìn qua cửa kính thấy được khuôn mặt Sở Phàm, bỗng kêu “ơ?” một tiếng. Cặp kính đen được bỏ xuống, lộ ra đôi mắt đẹp như mộng. Cô nhìn Sở Phàm, trong miệng thì thào:

-Trông quen thế nhỉ. Không phải là trùng hợp vậy chứ? Chính là người dì Mi giới thiệu sao?

-Ừ. Càng nhìn càng giống. Đúng hẳn rồi. Nhìn qua thấy đúng là gốc gác thành thật.

Cô gái xinh đẹp như yêu tinh kia gật đầu nói.

Lại nói Sở Phàm hô to gọi nhỏ mấy tiếng nhưng chẳng thấy có chút phản ứng nào. Ở đời chán nhất là mình đánh mà người ta chẳng thèm tiếp chiêu, thật là chán ngắt.

Sở Phàm trong lòng chợt nghĩ, không kìm nổi nụ cười, đã nghĩ ra một kế. Hẳn nghĩ thầm, thử xem cô đi chậm được tới mức nào? Nghĩ vậy, Sở Phàm liền giảm tốc độ, cứ giảm dần 50 km/h một. Không ngờ chiếc xe Ferrari cũng giảm tốc độ. Sở Phàm cuối cùng dừng lại, không đi nữa, thử xem chiếc xe kia phản ứng thế nào.

Hoàn toàn giống như dự kiến, chiếc xe đó cũng dừng lại. Sở Phàm nhú nhú mày, nghĩ thầm, chủ chiếc xe này muốn gì đây? Hẳn nhìn trước nhìn sau, thấy không có xe mới mở cửa xe đi xuống. Hẳn thật sự muốn xem người trong xe là ai, không ngờ lại chơi đuổi bắt không biết chán với mình như vậy.

Khi hẳn vừa bước xuống xe thì chiếc Ferrari lại nổ máy. Sở Phàm hơi kinh ngạc, đành phải lên xe. Sở Phàm lái xe chạy đi, chiếc xe kia liền chạy theo sau.

Loại chuyện này lúc đầu còn thấy thú vị, nhưng tới bây giờ thì có hơi đỡ hơi rồi đấy.

Sở Phàm không khỏi nhớ tới chuyện Liêu Trai, mấy nữ quỷ hay hồ ly tinh cũng thường trên chộc đàn ông như vậy. Nghĩ tới đây Sở Phàm không khỏi hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ, chắc mình không xui tới mức gặp phải nữ quỷ oan hồn không tan hay yêu tinh gì đó chứ? Sở Phàm nhìn ra cửa sổ, vốn vàng trắng lười liềm vẫn tỏa sáng trên không giờ đã ẩn vào mây đen từ lúc nào, bầu trời tối đen, âm u, mỗi lần gió thổi qua lại khiến cho người ta có cảm giác lạnh lạnh.

“Chả cần biết mày là người hay quỷ, tao không tin không nhìn thấy được mặt thật của mày.” Sở Phàm nghĩ thế, đột nhiên nhấn ga, đẩy tốc độ lên tới 180km/h trong nháy mắt. Sở Phàm tiếp tục tăng tốc, 190, 195, rồi 200km/h. Xe phóng như bay. Người đẹp trong chiếc Ferrari kia hiển nhiên là không ngờ tới việc Sở Phàm đột nhiên tăng tốc, hơn nữa lại đi với tốc độ cao như vậy, nhất thời khoảng cách giữa hai chiếc xe xa dần.

Tuy nhiên lúc này người đẹp kia lại mỉm cười, nói:

-Thú vị thật, muốn đua xe với bốn tiểu thư à. Đáng tiếc xe của anh không phải là xe thể thao, làm sao mà đua nổi với tôi chứ. Xem tôi đuổi kịp vào vượt qua anh thể nào đây.

Mỹ nữ tiểu yêu tinh này nói xong, nhấn ga tăng tốc. Chiếc Ferrari xa hoa cũng chạy như bay, trong đêm nhìn thật giống một tia chớp chói lòa.

Sở Phàm chạy với tốc độ 200 km/h, vốn hắn đã có kế hoạch sẵn. Hắn cảm thấy hiện giờ khoảng cách giữa xe mình và chiếc Ferrari kia cũng khoảng bảy, tám km rồi, hơn nữa trên đường không còn có xe khác. Lập tức Sở Phàm quay ngoắt đầu xe lại, chiếc xe chuyển hướng 180 độ quay lại, đồng thời hắn mở đèn trước, ấn còi liên tục.

Hắn có phải là điên rồi chăng? Nếu cứ tiến tới thì không phải là hai xe sẽ đâm vào nhau sao?

Trên mặt Sở Phàm là điệu bộ dương dương tự đắc. Hắn đếm nhẹ trong miệng:

-Một, hai, ba...

Đếm tới mười mà hắn vẫn nhìn về phía trước, đồng thời tay vẫn bấm còi.

Ngay phía trước là chiếc Ferrari thể thao đang phóng như bay, tốc độ của chiếc xe loại này tuyệt đối không dưới 200 km/h. Chiếc xe kia phóng tới đối diện với xe Sở Phàm, tốc độ quá nhanh, hai chiếc xe chuẩn bị đâm vào nhau. Nhưng mà khi hai chiếc xe còn cách nhau khoảng năm mươi mét thì một tiếng phanh chói tai vang lên, sau đó là mùi lốp xe cháy khét do ma sát với mặt đường tỏa ra bốn phía. Lúc chiếc xe này dừng lại thì hai chiếc xe chỉ cách nhau khoảng hơn mười mét, thật sự là quá nguy hiểm. Nếu chỉ thêm chút nữa là hai xe sẽ đâm sầm vào nhau.

Chiếc xe đang chạy tốc độ cao rồi đột nhiên phanh gấp đương nhiên là chiếc Ferrari đắt tiền kia. Mà người đẹp ngồi trong xe vẫn đang chưa hoàn hồn, hai tay ra sức vỗ ngực, hai mắt nhắm chặt, miệng thở hổn hển, khuôn mặt trắng nõn đã trở nên đỏ bừng.

Nếu không phải là nghe được tiếng còi và tiếng đèn chói mắt, cô cũng không thể phản ứng kịp, phanh xe đúng lúc như vậy. Lúc đó hậu quả ra sao có thể tưởng tượng được, cô chẳng dám nghĩ tới nữa. Khi cô đã bình tĩnh trở lại thì trong lòng tràn đầy tức giận. Cô sẽ phải mắng cho cái tên trong chiếc xe trước mặt một trận nên thân. Hừ, làm cho cô sợ mất hết hồn vía, suýt tý nữa thì xảy ra tai nạn giao thông rồi.

Đang lúc cô đầy bụng tức giận thì bỗng nghe thấy cửa kính xe mình truyền tới tiếng “cốc, cốc, cốc”. Cô ngẩng đầu lên liền thấy cái tên thanh niên đáng giận đáng chết kia đang đứng bên cạnh xe cô mà cười. Cô liền hạ cửa kính xe, sau đó mở miệng mắng ngay:

-Anh có phải là muốn giết người cướp của hay không hả? Sao lại có người lái xe như anh chứ? Tôi nếu không phanh kịp thì đã đụng xe rồi. Anh có biết tôi là ai không? Cho dù có xước một tí thôi là sợ anh đền không nổi rồi.

Sở Phàm lúc này hơi ngạc nhiên. Hắn tất nhiên là không phải vì bị mỹ nữ mắng mà kinh ngạc, mà bởi hắn nhìn thấy cô gái đeo kính râm trước mặt không ngờ lại giống tiểu yêu tinh trong tranh như đúc. Hắn cũng ngạc nhiên là nửa đêm lại có một cô gái xinh đẹp như yêu nữ lái xe trên đường cao tốc như vậy, thật không bình thường.

-Mắng xong chưa?

Sở Phàm mỉm cười, thản nhiên hỏi.

-Còn lâu mới xong. Anh là đồ điên, đồ dở hơi, đồ thần kinh, làm cho tôi sợ gần chết. Anh có biết vừa rồi tôi sợ thế nào không hả?

Cô gái xinh đẹp nâng cao đê-xi-ben, lớn tiếng nói.

Sở Phàm mặc dù vẫn ung dung nghe nhưng đột nhiên hắn phát hiện cô gái trước mặt trông rất quen, tựa như đã gặp ở đâu rồi. Sở Phàm nghĩ mãi mà không ra.

Cuối cùng rồi người đẹp kia cũng không mắng nữa, bởi cô thấy dù cô có mắng té tát, cái tên thanh niên chết tiệt trước mặt này vẫn cứ ngệt mặt ra cười cười ngây ngô, nhìn thật đáng ghét.

-Không mắng nữa hả? Tôi hỏi cô một chút, cô có phải yêu tinh không?

Sở Phàm đợi trong xe im lặng mới hỏi một vấn đề nghi vấn đã lâu.

166. Chương 163: Sở Phàm Tôi Biết Anh.

Yêu tinh vẫn là danh từ chỉ những người xinh đẹp và lẳng lơ. Cho dù là trong truyện hay trên TV, yêu tinh vẫn là loại người xinh đẹp, trong nháy mắt có thể câu dẫn hồn phách người khác. Cho nên khi nói một cô gái là yêu tinh có khi là khen cô ta ngoại hình xinh đẹp động lòng người, quyến rũ vô cùng, nhưng cũng có khi lại mang nghĩa xấu. Ví dụ như khi nói một người phụ nữ lớn tuổi, trang điểm thật đậm, lòe loẹt thì chúng ta cũng có thể mắng một tiếng, trông như yêu tinh vậy!

Cho nên từ yêu tinh này phải xem là dùng để khen ai, lại phải xem người kia nghĩ sao mới được.

Tiểu yêu tinh ngồi trong xe kia nghe Sở Phàm hỏi như vậy ngẩn người, sau đó lập tức cười cười nói:

- Anh biết tôi gọi là tiểu yêu tinh? Như vậy anh đã nhận ra tôi rồi hả?

Sở Phàm nghe vậy thấy rối tinh rối mù. Tuy vậy hắn vẫn nghe rõ ràng, cô gái này không ngờ lại chính mồm thừa nhận mình là “tiểu yêu tinh”. Chuyện này đâu phải chuyện thường. Sở Phàm giật mình, nói:

-Thảo nào, thảo nào. Tôi đã bảo rồi, muộn thế này làm gì còn có cô gái nào dám lái xe ra đường mà đưa xe thể chứ, hóa ra cô thực sự là yêu tinh à.

Đến đây thì đến lượt mỹ nữ cảm thấy mơ hồ. Cô nhớ rõ là năm trước mình nhận vai chính trong một bộ phim truyền hình thể loại tiên hiệp, trong phim cô được gọi là “tiểu yêu tinh”. Nhưng cô nghe lời nói của Sở Phàm lúc này, dường như không phải là nói về vai diễn kia, mà có vẻ thực sự cho rằng cô đúng là — yêu tinh chân chính!

Nghĩ vậy, tiểu yêu tinh này không kìm nổi, cười “khúc khích”. Vừa cười cô vừa tháo cặp kính râm xuống, lập tức một khuôn mặt chim sa cá lặn hiện ra. Đẹp tới mức không nhuốm chút bụi trần, đẹp tới yêu mị, đẹp tới khó có thể hình dung, đó chính là tiểu yêu tinh này.

-Đúng thật rồi, ngoài yêu tinh ra, trên đời còn ai có thể xinh đẹp như vậy chứ?

Sở Phàm nhìn tới ngây ngốc, thì thảo nói.

Khuôn mặt tiểu yêu tinh trong xe lại hiện lên vẻ khó tin, đôi mắt đẹp như nước hồ thu chớp chớp:

-Anh không biết tôi sao? Mặt đầy vẻ nghi hoặc.

- Tiểu yêu tinh, cô không phải định quyến rũ tôi chứ? Tôi không đến nỗi xui xẻo vậy chứ?

Biểu tình trên mặt Sở Phàm hết sức khoa trương.

-Này, anh không thấy tôi trông rất quen sao?

Mỹ nữ trong xe giọng nói lộ vẻ thất vọng. Đúng vậy, trước đây dù

cô có đeo kính, đội mũ đi trên đường cũng vẫn bị người ta nhận ra, đều bắt kí tên. Ai dè lần này gặp phải tên đầu đất này, ngay cả người đặc biệt nổi tiếng như cô cũng không biết. Trong lòng cô tự nhiên dâng lên một chút cảm giác mất mát.

-Cô hỏi thế khiến tôi cảm thấy có chút ần tượng rồi.

Sở Phàm nghĩ một lúc, cuối cùng nói:

-Đúng rồi, thảo nào trông cô quen như thế. Hóa ra là nếu cô hai nhà tôi lớn lên thì có hơi giống cô, thảo nào mà tôi vừa nhìn đã thấy cô quen như vậy chứ.

Tiểu yêu tinh nghe vậy thì sôi gan lên chỉ muốn đến đập cho hắn một trận. Cái tên đáng giận này lại dám đem mình đánh đồng với “cô hai” nhà hắn. Nghe cách xưng hô này thì rõ là cô gái nông thôn rồi, thật là một gã đầu đất, một tên hai lúa chính tông.

-Tiểu yêu tinh, cô làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt cô có vẻ không thoải mái? Hay là tại trời sắp sáng vậy?

Sở Phàm thần nhiên hỏi.

-Không phải. Tôi đang tức giận. Cái tên ngốc này, chẳng lẽ anh không nhận ra bản mỹ nữ là, là....

Tiểu yêu tinh cuối cùng dừng lại. Cô nghĩ thầm, hay là không nên báo tên làm gì. Báo tên ra với một tên ngốc không biết gì thì ăn thua gì đâu. Vậy nên cô mới sửa lời, nói tiếp:

-Là một tuyệt thế đại mỹ nữ sao?

-Nhận ra mà, yêu tinh đều rất đẹp mà.

Sở Phàm nhún vai, nói.

-Không phải, anh chưa xem phim truyền hình về tiểu yêu tinh bao giờ sao?

Tiểu yêu tinh không kìm được hỏi.

-Tiểu yêu tinh?

Sở Phàm lục lại trí nhớ một lần, xác nhận mình chưa hề xem qua, sau đó mới lắc đầu nói:

-Tôi có xem phim Bạch Xà, Thanh Xà, à còn cả Tây Du Ký nữa. Đúng rồi, ý cô nói là tiểu yêu tinh trong Tây Du Ký phải không? Trong đó yêu tinh gì cũng có, Bạch Cốt tinh, Xà tinh, còn có yêu quái giày thêu hoa, nhiều ơ là nhiều. Tuy vậy họ không xinh đẹp như cô.

Cô nàng tiểu yêu tinh trong xe kia bị chọc muốn tức điên lên rồi. Tuy vậy câu cuối cùng của Sở Phàm còn khiến cô dễ chịu một chút. Cô thầm nghĩ, xem ra dì Mi nói đúng, tên này đích thực hơi dần, đem theo hẳn bên mình hẳn là rất an toàn.

- Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ đi. Tôi với anh ngôn ngữ bất đồng, không thể hiểu nhau. Anh rõ ràng là không thường xuyên xem TV.

Tiểu yêu tinh nói về khẳng định.

- Ai nói chứ, ngày nào cũng xem mà.

Sở Phàm phản bác.

- Vậy anh nhìn lại xem tôi có giống người nào thường xuất hiện trên truyền hình không?

Tiểu yêu tinh dẫn dắt từng bước một, hỏi.

- Đúng rồi. Cô nói như vậy khiến tôi nhớ ra. Tôi nhớ là có thấy một người rất giống cô.

Sở Phàm vỗ tay một cái, kích động nói.

Hành động của Sở Phàm cũng khiến tiểu yêu tinh kích động hẳn lên, cô dò hỏi:

- Thật không? Người đó tên là gì vậy?

- Cô ta tên là, tên là, là ...

Sở Phàm nghĩ ngợi nửa ngày, cuối cùng lắc đầu:

- Không biết!

- Ấc ặc...

Tiểu yêu tinh bị đả kích rất lớn, tựa vào ghế, trên mặt hiện lên vẻ dở khóc dở cười. Cô thầm nghĩ, xem ra mình gặp phải một gã ngốc thật rồi.

- Tôi bảo này tiểu yêu tinh. Có lái xe theo tôi làm gì? Tôi chạy nhanh cô cũng chạy nhanh, chạy chậm cô cũng chạy chậm, cô có biết như vậy rất dễ khiến người khác sợ hãi hay không?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi thích, anh quản được tôi à? Ai bảo anh ngay từ đầu lại dám vượt mặt tôi chứ?

Tiểu yêu tinh nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ.

- Cô nói chuyện chẳng có phải trái gì cả. Cô đi chậm, tôi đi nhanh, vượt qua cô là bình thường chứ sao?

-Sở Phàm hỏi.

- Đúng vậy, anh nói tôi không phân biệt phải trái thì là không phân biệt phải trái, anh quản được tôi à. Tôi thích là được.

Tiểu yêu tinh thể hiện hoàn toàn là một cô gái không nói lý lẽ.

- Được, tôi đầu hàng. Cô đúng là tiểu yêu tinh lần đầu tiên tôi gặp. Bây giờ tôi đi về, cô sẽ không theo tôi về đây chứ?

Sở Phàm nói.

- Theo anh về? Hừ, tôi không ngốc như vậy, quá bằng dè vào miệng cọp.

Tiểu yêu tinh bĩu môi nói.

- Cứ như vậy đi. Tôi phải đi đây, không có thời gian tán gẫu với cô nữa!

Sở Phàm nói xong liền vẫy tay “bai bai”, sau đó tiến về phía xe của mình.

- Này, sao anh chẳng hiểu tý lẽ nghĩa gì thế. Hơn nửa đêm rồi mà anh nhẩn tâm để một cô gái một mình ở nơi này à? Anh không biết ga - lăng mà đưa tôi về nhà sao?

Tiểu yêu tinh nói.

- Đưa cô về nhà?

Sở Phàm gãi gãi đầu, cuối cùng thỏa hiệp, nói:

- Được rồi, đưa cô về cũng được. Nhà cô ở xa đây không?

- Hừ, nhìn anh chả có tí thành ý nào cả. Thôi đi, không cần anh đưa, tôi tự lái xe về!

Tiểu yêu tinh nói.

Sở Phàm cười khở. Cô gái này đúng là bất thường. Khó trách người ta thường nói phụ nữ là loài động vật giỏi thay đổi.

- Vậy chào tiểu yêu tinh nhé. Hẹn một đêm không trăng không sao nào đó sẽ gặp lại!

Sở Phàm nói xong vẫy chào tiểu yêu tinh, sau khi chui vào xe liền nhấn ga chạy như bay.

Kỳ quái là tiểu yêu tinh lúc này không lái xe đuổi theo nữa mà lại thấy cô dường như đã đạt mục đích, mỉm cười với mình, thì thào nói:

- Sở Phàm, tôi biết anh rồi!

-Vậy tiểu yêu tinh này là ai đây? Không chỉ biết Sở Phàm mà còn biết cả dì Mi, xem tình huống này là trước đó do dì Mi giới thiệu Sở Phàm cho cô ấy rồi.

167. Chương 164: Thao Thức Suốt Đêm.

Đời người đặc biệt kích thích ở chỗ mỗi bước đi tiếp theo đều tràn ngập những tình huống không thể đoán trước.

Ví dụ như chuyện đêm nay Sở Phàm trên đường chạy về biệt thự Lam Hải lại gặp một mỹ nữ trên đường cao tốc. Không, phải nói là một tiểu yêu tinh mới đúng.

Sở Phàm đương nhiên là không tin trên đời này có yêu tinh. Tuy rằng trước kia khi tới Bắc Kinh, cái lão Tôn già rồi mà vẫn còn là xử nam kia thường kể với hắn những chuyện hồ tiên tử nửa đêm tìm tới lão giải buồn, còn kể chuyện ngày mừng bảy tháng ba âm lịch mưa phùn gió bắc, trên cây đại thụ tại thôn Đào Hoa treo lủng lẳng một người phụ nữ. Theo cách nói của lão Tôn thì đương nhiên người phụ nữ này là một nữ

quỷ. Lúc đó Sở Phàm còn bé, mỗi khi nghe lão Tôn kể chuyện xưa là lại rất hoảng sợ, mỗi khi trời tối là lại chẳng dám tới thôn Đào Hoa. Mãi tới khi lớn lên hắn mới càng hoài nghi lời nói của lão, cuối cùng tới ngày bảy tháng ba âm lịch, mưa phùn bay bay, hắn cố tình chạy tới cây đại thụ ở thôn Đào Hoa đứng cả ngày nhưng mãi chả thấy người phụ nữ nào treo trên cây cả.

Hắn từ thực tiễn đưa ra kết luận mà nói với lão. Lão Tôn cười nhạt. nói, cái tên nhóc thối tha này, mày tưởng ai cũng thấy được nữ quỷ kia à? Nữ quỷ đó chỉ là người mệnh thấp mới có thể thấy, chứ những người cao số trên người có thần linh bảo hộ, làm sao nhìn thấy những thứ bản thủ đó được. Mày không nhìn thấy chứng minh là mày cao số, phải mừng mới đúng.

Lời này cuối cùng cũng chẳng thuyết phục nổi Sở Phàm. Bởi vậy hắn chẳng còn tin ma quỷ nữa. Hắn chỉ tin tưởng vào chính mình, tin vào thực lực!

Mà Sở Phàm gọi tiểu mỹ nữ trên chiếc Ferrari thể thao kia là tiểu yêu tinh cũng chẳng phải là cố ý. Mà thực sự tiểu mỹ nữ kia đẹp quá sức, như yêu tinh vậy. Sở Phàm ngoại trừ từ này ra thì với trình độ ngữ văn không cao của hắn không thể tìm được từ nào khác để nói về cô. Hắn vừa nhìn thấy tiểu yêu tinh này đã thấy rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi. Nhưng hắn nghĩ mãi mà không nhớ ra. Hơn nữa nghe cách nói chuyện của cô, hắn có thể đoán được cô gái này hẳn là cũng có chút nổi tiếng, thường hay xuất hiện trên truyền hình.

Sở Phàm cũng mặc kệ cô ta là ngôi sao lớn hay người thường, tóm lại chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau. Tâm sự một chút, sau đó rời đi, có lẽ cả đời này cũng không thể gặp lại. Chuyện này giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không cắt nhau. Chỉ có điều Sở Phàm tuyệt đối không ngờ được là duyên phận giữa hắn và cô nàng tiểu yêu tinh này lại không ngắn như vậy.

Sở Phàm trở về biệt thự Lam Hải thì đã gần rạng sáng. Lúc này hầu hết mọi người đều đang ngủ say. Sở Phàm không muốn quấy rầy người giữ cửa là Trương bá, vì vậy lấy chìa khóa của mình định mở cửa. Không ngờ Sở Phàm vừa mới lấy chìa khóa ra thì Trương bá đã thần không biết, quy không hay xông ra, lại còn nói:

-Tiểu Sở, cậu đã về rồi. Sao lại về muộn vậy chứ?

-Trương bá, bác còn chưa ngủ sao? Đêm nay có chút việc nên về muộn. Đã đến giờ này còn để bác đợi cửa, cháu áy náy quá. Thực ra cháu cũng có chìa khóa mà.

Sở Phàm nói.

-Aizzzzz, đừng nói như vậy. Thói quen của tôi là vậy. Cứ có động tĩnh gì là lại tỉnh ngay, dù trước đó có ngủ ngon thế nào cũng vậy.

Trương bá nói.

Sau khi Trương bá mở cửa, Sở Phàm liền phóng xe vào, khi đi vào hắn còn nói:

-Giờ thì cuối cùng cháu đã hiểu vì sao chú Kỷ lại yên tâm giao biệt thự này cho bác trông coi. Bác đúng là giấu nghề giỏi thật đó!

-Aizzzzz, già rồi, già mất rồi!

Trương bá nói.

-Bác đâu đã già chứ. Có thời gian cháu phải tới học hỏi bác mới được.

Sở Phàm nói.

-Ha ha, tôi hàng ngày đều rồi rồi. Cậu tới lúc nào tôi cũng hoan nghênh.

Trương bá nói.

-Vậy quyết định thế đi, cháu lên lầu trước.

Sở Phàm nói.

-Về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi.

Trương bá vẩy vẩy tay, nói.

Sở Phàm đi lên lầu. Hắn đoán rằng giờ này mọi người hẳn đều đã ngủ. Nghĩ vậy Sở Phàm liền cởi chiếc áo sơ mi trên người xuống, bởi thời tiết thực sự oi bức quá.

Sở Phàm vừa đi lên lầu hai thì liền nghe thấy một tiếng cửa phòng mở “cạch”, sau đó hắn nhìn thấy dì Mi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi ra. Cô đang mặc một chiếc váy ngủ màu tím.

Sở Phàm nhìn thấy vậy chấn động. Dì Mi thấy Sở Phàm cũng giật thót, nói:

-Tiểu Sở, cậu vừa mới về à?

-Đúng vậy. Dì Mi còn chưa ngủ sao?

Sở Phàm hỏi.

-Không biết vì sao mà ngủ không được, cứ một chút lại tỉnh dậy. Chẳng còn cách nào đành ra phòng khách uống cốc nước nóng.

Dì Mi nói về bất lực. Lúc này đây mọi cử động của cô đều tràn đầy ma lực, quyến rũ động lòng người, hấp dẫn vô cùng.

-Tôi đêm nay cũng không buồn ngủ, chắc là thức trắng đêm thôi.

Sở Phàm nói.

-Tôi cũng thức trắng đêm đây.

Dì Mi nói xong cười thản nhiên, sức hấp dẫn tỏa ra bốn phía.

Sở Phàm thầm nghĩ, dù sao cũng giờ này về cũng chẳng ngủ được nữa, tới tâm sự với dì Mi cũng tốt. Thế nên hắn tới ngồi cạnh dì Mi. Lập tức một mùi hương thơm ngát bay vào mũi hắn, trong đó có cả một tia hương vị trên cơ thể của phụ nữ thành thực. Thực sự là kích động lòng người mà!

-Tiểu Sở, có lẽ vài ngày nữa tôi phải đi.

Lời nói của dì Mi mang theo một giọng điệu thương cảm.

Sở Phàm nghe xong kinh ngạc, hỏi:

-Đang ở tốt như vậy sao đột nhiên lại nói tới chuyện đi?

-Một công ty thời trang ở Pháp mời tôi tới là nhà thiết kế. Công ty này từ trước tới nay tôi vẫn muốn vào, hiện giờ cơ hội tới, tôi không muốn bỏ qua.

Dì Mi thản nhiên nói.

- A, vậy sao, nếu vậy thì chúng tôi cũng hiểu được. Dù sao thì sự nghiệp cũng quan trọng mà.

Sở Phàm nói xong dừng lại một chút, nói một cách đầy thâm ý:

- Chỉ là chúng tôi sẽ rất nhớ cô!

Dì Mi yêu kiều cười một tiếng, đôi mắt quyến rũ chớp chớp, lời nói đầy dụ hoặc:

- Tôi cũng sẽ rất nhớ mọi người đó!

-Dì Mi lần này đi bao lâu thì sẽ trở về?

Sở Phàm xoay xoay chiếc chén trong tay, cúi đầu nhìn đôi chân cân đối của dì Mi, trong lòng nghĩ ngợi mông lung.

-Có thể một năm, cũng có thể là ba năm, điều này không thể nói chắc được.

Dì Mi khẽ thở dài, nói.

Sở Phàm cúi đầu không nói. Nếu thực sự dì Mi phải đi, hẳn nhất định sẽ rất nhớ cô.

-Tiểu Sở!

m thanh quyến rũ của dì Mi vang lên bên tai hắn.

-Trước khi đi tôi có một chuyện muốn nhờ cậu. Không biết cậu có thể đồng ý giúp tôi không?

-Nếu tôi có thể làm được thì chắc chắn sẽ đồng ý, làm không được cũng sẽ đồng ý. Dì Mi nói đi.

Sở Phàm nói đầy kiên quyết.

Trong mắt dì Mi ánh lên vẻ tán thưởng, cô tiếp tục nói:

-Một người quen của tôi có thể sắp cần một vệ sĩ hộ tống vài ngày. Nếu tôi giới thiệu cậu, cậu sẽ đi chứ?

Sở Phàm trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nói:

-Nếu trong thời gian đó đại tiểu thư và nhị tiểu thư không bị uy hiếp gì, không cần tôi bên cạnh bảo vệ thì tôi sẽ đi.

-Vậy là tốt rồi. Cũng chỉ mượn cậu mấy ngày thôi, việc này tôi sẽ nói với Tiêm Tiêm và tiểu Vân.

Dì Mi nói.

-Còn có một chuyện... thôi vậy, đến lúc đó rồi nói. Dù sao thì cũng không phải là đi ngay bây giờ.

Dì Mi uống một ngụm nước, nói.

-Việc này đại tiểu thư đã biết chưa?

Sở Phàm ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua vùng ngực chiếc áo ngủ của dì Mi, hỏi.

-Tôi còn chưa cho chúng nó biết. Đêm nay không biết tại sao lại nói với cậu.

Đôi mắt quyến rũ mê người của dì Mi nhìn chằm chằm vào Sở Phàm.

-A!

Sở Phàm thu hồi ánh mắt. Hắn phát hiện dưới ngọn đèn mờ lung, chiếc áo ngủ dán sát vào thân thể dì Mi, khiến những đường cong trên cơ thể thành thực của cô bộc lộ hết. Điều này quả là hấp dẫn quá lớn đối với Sở Phàm khi đang ngồi gần cô trong gang tấc.

-Tiểu Sở, dì Mi có phải rất xấu hay không? Sao cậu lại không muốn nhìn tôi.

Dì Mi bỗng nhiên ai oán nói.

-Không, không phải. Là tôi sợ tôi không giữ được mình. Sở Phàm cười cười, nói thực lòng.

-Đồ quỷ sứ. Cậu định nói gì chứ, chẳng lẽ dì Mi rất đáng sợ sao? Làm sao cậu lại phải giữ mình?

Dì Mi khẽ nhấc đuôi phải, trước mắt Sở Phàm liền thấy bóng trắng thấp thoáng.

-Dì Mi sao lại đáng sợ được. Chỉ vì dì Mi quá xinh đẹp, tôi sợ cứ nhìn nhiều nhất định hai mắt sẽ mù mất, thế nên mới không dám tiếp tục khinh nhờn cô.

Sở Phàm cười nói.

Dì Mi nghe vậy cười như chuông bạc, giống như một đứa nhỏ vậy. Không ngờ dây áo ở hai vai lại tuột xuống, lộ ra bộ ngực sữa. Cô vội vàng đeo lại, trên khuôn mặt ửng hồng, bởi lẽ cả quá trình chiếc dây kia tuột xuống toàn bộ đều đã lọt vào mắt Sở Phàm.

-Ừ, nói chuyện một lúc lại thấy mắt mệt mỏi rồi, hay về nghỉ đi thôi.

Dì Mi nói.

-Vậy dì Mi nghỉ ngơi cho tốt nhé. Ngủ luôn tới mười hai giờ trưa đi.

Sở Phàm cười nói. Kỳ thực trong đầu hắn đang hiện lên hình ảnh nửa bộ ngực sữa vừa bị lộ ra của dì Mi.

Dì Mi cười cười, đi tới cửa phòng mình bỗng dừng lại, đột nhiên nói:

-Tiểu Sở!

-Hả?

Sở Phàm hỏi lại.

-Tôi trước khi đi muốn có một vài kỷ niệm không thể quên với cậu...

Lời nói của dì Mi đầy thâm ý, ánh mắt cô nhìn Sở Phàm lúc này cũng thật mê ly, sâu sắc. Khuôn mặt cô lúc này không biết vì sao lại trở nên ửng hồng thẹn thùng.

Dì Mi nói xong xoay người đi vào phòng, để lại Sở Phàm vẫn còn đang mắt hờn mắt vía bên ngoài cửa. Rõ ràng là những lời nói của dì Mi đã khiến hấn kinh ngạc vô cùng, lại càng phấn khởi vô cùng.

Hấn có dự cảm rằng đêm nay quả thực sẽ phải thức trắng rồi.

168. Chương 165: Làn Đầu Đã Thành Công.

Cùng lúc đó, ba tờ báo lớn nhất Bắc Kinh: Kinh Hoa thời báo, Bắc Kinh buổi sáng, Tân Kinh báo đều đăng quảng cáo trên diện rộng về dãy nhà Lam Cảnh của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh. Trong đó đầu tiên là quảng cáo về quy hoạch của dãy nhà tại Lam Cảnh, bên trên còn viết: hôm nay giá nhà là 15.000, ngày mai là 16.000, ngày mốt thì sao? Sau đó là những dấu chấm hỏi thật lớn, biểu thị cho việc thị trường nhà đất sắp tới nhiều biến động, cuối cùng là hàng chữ bắt mắt: MUA NHÀ PHẢI MUA SỚM!

Trang thứ hai giới thiệu về dãy nhà, từ đặc trưng kiến trúc, quan niệm con người hài hòa với thiên nhiên được thể hiện ra sao, lại nói tới việc trong khu nhà có sân vườn, bên ngoài cảnh trí đẹp. Đồng thời lại giới thiệu rất nhiều thiết kế thu hút sự quan tâm của đông đảo mọi người, ví dụ như giao thông thuận tiện, xung quanh có siêu thị lớn, có nhiều điểm giải trí, trong tiểu khu lại có cả nhà trẻ song ngữ.

Trang sau lại viết, ngày 25 tháng này dãy nhà Lam Cảnh bắt đầu phiên giao dịch đầu tiên, địa điểm là ở ngay trong tiểu khu Lam Cảnh, có xe chuyên dụng đưa đón mọi người đi tham quan nhà, vừa lòng thì mua!

Tóm lại, tin tức về phiên giao dịch này chỉ trong một buổi sáng đã gây chấn động lớn, hầu hết mọi người đều bàn tán. Bởi vì thị trường nhà đất bấy lâu nay ảm đạm, Công ty Bất động sản Quốc Cảnh lại có hành động quy mô như vậy, khiến cho nhiều người có thái độ hoài nghi. Họ tuy rằng nói là có phản ứng mãnh liệt nhưng đại bộ phận là vẫn bàng quan với việc này. Bởi trong lòng họ nghĩ đây chỉ là một chiêu tung hỏa mù của giới nhà đất mà thôi.

Lúc này Sở Phàm và đại tiểu thư đang ở trong văn phòng tổng giám đốc Công ty Quốc Cảnh tại khu Hoa Bắc, bên trong văn phòng còn có giám đốc kinh doanh Hạ Băng.

- Giám đốc Hạ, tới thời điểm này thái độ của phần đông dân chúng thế nào? Những người phải đi thăm dò đã trở về chưa?

Sở Phàm hỏi. Hai mắt hấn đầy tơ máu, hiển nhiên là đêm qua không ngủ.

- Đã về rồi. Bọn họ nói phản ứng của người dân rất lớn, đều đang bàn luận về ngày bắt đầu giao dịch khu nhà Lam Cảnh. Tuy nhiên trong đó rất nhiều người vẫn cho rằng đây là giới bất động sản tung hỏa mù mà thôi. Rất nhiều người đều giữ thái độ quan sát đã.

Trong giọng nói của Hạ Băng có vẻ lo lắng.

- Được, hiệu quả không tồi rồi. Ít nhất đã khiến đại bộ phận người dân biết việc này. Họ giữ thái độ như vậy cũng là bình thường. Dù sao quảng cáo này cũng vừa mới đưa lên, nhưng liên tục ba ngày thì trong lòng họ sẽ nghĩ sao đây?

Sở Phàm dừng một chút, nói:

- Giám đốc Hạ, tôi cần mười người giỏi tung tin, sau đó để họ tới những nơi đông người hoặc những nơi nhiều người rảnh rỗi tụ tập bàn tán để tung tin tức thêm nữa.

- Chuyện này thì dễ thôi. Nhưng mà tung tin gì?

Giám đốc Hạ hỏi.

- Bảo những người đó tung tin rằng sắp tới người buôn bắt động sản ở Ôn Châu, Quảng Châu sẽ đầu tư vào Bắc Kinh, đến lúc đó giá nhà đất ở Bắc Kinh sẽ tăng vọt.

Sở Phàm trầm ngâm nói.

- Cái, cái tin này là thật sao?

Hạ Bằng ngạc nhiên hỏi.

- Ha ha. Hư hư thực thực, thực thực hư hư. Cái này còn phải xem mỗi người nghĩ sao. Tuy nhiên một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, lúc đó thì giả cũng thành thật.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Hạ Bằng lập tức cũng bình tĩnh. Trong nháy mắt cô lại có nhận thức mới về Sở Phàm. Sở Phàm trong thời gian ngắn thể hiện tài hoa trong kinh doanh khiến cho cô lại một lần nữa khiếp sợ. Lúc này Sở Phàm giống như một lãnh tụ đáng tin cậy, bày mưu tính kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

- Tôi biết phải làm sao rồi. Chuyện này tôi sẽ đi sắp xếp ngay. Tôi xin phép.

Hạ Bằng nói xong liền rời đi.

Đôi mắt trong trẻo của đại tiểu thư nhìn Sở Phàm, ánh mắt tràn ngập vẻ tán thưởng. Trong lòng nàng đang cực kỳ vui vẻ, bởi vì có Sở Phàm giúp đỡ, nàng trở nên rất tự tin vào khả năng tiêu thụ của khu nhà Lam Cảnh. Nàng đối với Sở Phàm có một loại tin cậy không sao giải thích được, nàng tin rằng Sở Phàm nhất định có thể hoàn thành việc tiêu thụ khu nhà này.

- Chúng ta lần này đã gây chấn động tới phần lớn người dân. Tôi nghĩ chuyện này các công ty nhà đất khác cũng đã biết. Anh nghĩ bọn họ sẽ phản ứng thế nào?

Đại tiểu thư trầm ngâm hỏi.

- Vừa mới bắt đầu chắc chắn là sẽ có thái độ đứng ngoài xem xét, một số đối thủ cạnh tranh hẳn là muốn bỏ đá xuống giếng. Tuy nhiên sau ba ngày chắc chắn họ sẽ noi gương chúng ta, tích cực quảng cáo, tích cực bán nhà.

Mắt Sở Phàm lóe lên, trầm giọng nói.

- Ủ. Nói gì thì nói chúng ta cũng đã giành trước tiên cơ, chúng ta đã đi sớm hơn họ một bước rồi.

Đại tiểu thư giọng nói đầy kích động.

- Những công ty nhảy bén sẽ tích cực bán nhà của mình, cạnh tranh với chúng ta. Điều này vừa có lợi lại vừa có hại. Hại là chúng ta bị cạnh tranh, mà lợi là hầu hết các công ty bất động sản hành động sẽ khiến người dân nghĩ rằng thị trường nhà đất đang ầm ầm, họ sẽ lập tức mua nhà. Chung quy lại mà nói thì lợi vẫn nhiều hơn.

Sở Phàm phân tích thật êm tai.

Đại tiểu thư vui như mở cờ trong bụng, khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn mỉm cười, nàng nói:

- Như vậy tiếp theo chúng ta phải bình tĩnh chờ đợi, xem xem hành động quy mô lần này của chúng ta sẽ gây nên sóng gió gì cho thị trường nhà đất Bắc Kinh đây.

- Đúng vậy!

Sở Phàm cười, sau đó nói;

- Đúng rồi, xe chuyên dụng phục vụ đưa người dân đi thăm quan đã chuẩn bị tốt chưa?

- Theo như giám đốc Hạ báo với tôi thì đã chuẩn bị xong rồi.

Đại tiểu thư nói.

- Vậy ngày mai liền đưa xe chuyên dụng ra quảng cáo, cũng đưa luôn tuyến đường xe đi qua thông báo cho người dân biết, đồng thời thể hiện thành ý của chúng ta.

Sở Phàm nói.

- Tốt, tôi nhớ rồi, chút nữa sẽ nói với giám đốc Hạ.

Đại tiểu thư nói.

- Ủ, chúng ta coi như lần này thành công ngay lần đầu tiên rồi.

Sở Phàm thở phào một hơi, nói.

- Tiểu Sở, lần này đều là nhờ có anh. Cảm ơn anh!

Đại tiểu thư cười tươi tắn, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời.

- Đại tiểu thư nói như vậy là quá khách khí với tôi rồi. Tôi làm như vậy không vì cái gì khác, chỉ là vì cô thôi.

Sở Phàm chân thành nói.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng không khỏi rung động, tâm hồn vốn bình thản như nước hồ thu giờ gợn sóng nhẹ nhẹ. Trong lòng nàng tràn ngập cảm giác ấm áp. Cảm giác này chỉ khi ở cạnh Sở Phàm mới có, trước kia chưa từng có.

- Tiểu Sở, dù thế nào đi nữa cũng vẫn cảm ơn anh!

Đại tiểu thư nói xong mở rộng hai tay, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng.

Sở Phàm nhìn động tác của đại tiểu thư, không rõ cô có ý gì.

Đại tiểu thư trong đầu thầm mắng “Đồ ngốc!”, sau đó đi tới nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói:

- Đây là tôi ôm anh để tỏ lòng biết ơn. Anh có nhận không?

Sở Phàm hoàn toàn kinh ngạc. Đợi khi hắn hồi phục tinh thần, hắn vội vàng nói:

- Nhận, nhận chứ!

Nói xong một bàn tay vòng qua eo nhỏ của đại tiểu thư, tay kia đặt lên lưng cô.

“Ông trời ơi, mong sao thời gian ngừng trôi!” Sở Phàm trong lòng thầm ước.

169. Chương 166: Rất Thích Làm Việc Cùng Đại Tiểu Thư.

Đáp án của câu hỏi này thì mỗi người mỗi vẻ. Có người nói hạnh phúc là một loại tâm tính, cũng có người nói hạnh phúc là cuộc sống vật chất. Cũng có người nói hạnh phúc là từ sự đấu tranh.

Kỳ thực, hạnh phúc không có định nghĩa tuyệt đối. Nhận thức về sự hạnh phúc của những người thuộc giai cấp khác nhau sẽ khác nhau. Hạnh phúc ẩn chứa trong từng chi tiết của cuộc sống. Chỉ cần là người có tâm đi tìm kiếm thì mới có thể tìm ra. Không nhất thiết cứ phải ở nhà lầu đi xe BMW thì mới là cuộc sống hạnh phúc. Có đôi khi, chỉ cần cùng người mình thích đón xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, nước chảy bên cầu quanh co đã là cả một hạnh phúc rồi. Có đôi khi sau một ngày vất vả bận rộn, có một khoảng không gian rảnh rỗi thưởng thức một chén trà thơm cũng là hạnh phúc. Thậm chí, đôi khi chỉ cần một cái ôm thôi cũng đã là hạnh phúc rồi.

Ví như lúc này đây của Sở Phàm. Ôm đại tiểu thư trong tay, hắn cảm giác như mình đang giành chiến thắng, đang đứng trên toàn bộ thế giới. Hiếm hoi hơn nữa là đây lại là đại tiểu thư chủ động ôm hắn nữa chứ. Điều này khiến cho hắn vô cùng hưng phấn, kích động, trái tim cứ nhảy lên “bùm bụp”. Là đại tiểu thư ôm mình đấy. Ôi, trước cái ôm của đại tiểu thư xinh đẹp mỹ miều, Sở Phàm không hề có một ý niệm

đen tối nào. Giờ phút ôm nàng gần gũi, Sở Phàm mới nhìn thấy rõ ràng làn da trên người nàng đúng là tuyết trắng tinh khiết, ngọc ngà như thân thể của tiên nữ.

Trong lòng đại tiểu thư cũng cầu nguyện cho giờ khắc này có thể kéo dài được lâu hơn một chút. Bởi vì nếu hắn mà không buông tay ra thì có lẽ nàng mà buông tay ra thì cũng ngưng.

Song, tính toán trong lòng Sở Phàm đã phải thất bại, bởi vì ngay lúc đó bỗng có tiếng gõ cửa ở bên ngoài. Đại tiểu thư vội vàng buông tay ra, thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Sở Phàm. Khuôn mặt trắng mịn như ngọc hồng lên như hoa sen thẹn thùng trong gió, vô cùng quyến rũ, lôi cuốn.

- Ai đó?

Đại tiểu thư vội liếc Sở Phàm một cái, và hỏi.

- Đại tiểu thư, là tôi đây mà.

Ngoài cửa có tiếng của chị Lưu, thư kí của đại tiểu thư.

- Chị Lưu à, vào đi.

Đại tiểu thư nói.

Thế là thấy chị Lưu đẩy cửa bước vào, nói:

- Đại tiểu thư, tổng giám đốc Tần nói có việc cần gặp cô, bảo tôi vào thông báo.

- Tần Khải á?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn Sở Phàm, nhú mày, nói:

- Anh ta gặp tôi có chuyện gì?

- Tôi cũng không rõ đâu. Chắc là vì công việc thôi.

Chị Lưu trả lời.

- Vậy chị bảo anh ta đến văn phòng tôi đi.

Đại tiểu thư bảo.

- Được, tôi làm ngay.

Chị Lưu nói xong rồi lui ra.

- Đại tiểu thư, tôi có nên tránh mặt đi một chút không?

Sở Phàm hỏi.

- Không cần. Dù sao thì tôi với hắn ta cũng chả có gì cần nói cả.

Đại tiểu thư thản nhiên trả lời.

Chỉ chốc lát sau, Tần Khải trong bộ âu phục giày da bóng lộn khôi ngô tuấn tú bước vào văn phòng của đại tiểu thư. Khi thấy Sở Phàm cũng ở bên trong thì có vẻ gã rất sửng sốt. Một ánh mắt sắc lạnh chợt lóe lên rất nhanh.

- Kỷ tổng, việc hợp tác giữa công ty chúng ta và công ty sắt thép Kiến Cường đã hoàn tất. Đây là các báo cáo và bản trích yếu có liên quan đến công chuyện hợp tác lần này, mời Kỷ tổng xem qua.

Tần Khải nói xong thì đưa cho đại tiểu thư một tập tài liệu.

Đại tiểu thư lạnh nhạt nói:

- Việc hợp tác với bên Kiến Cường là do ba tôi tự đánh giá và phân công nhiệm vụ cho anh. Anh hoàn thành công việc rồi thì đi báo cáo với ba tôi là được.

- Tôi đã mang báo cáo sang cho chủ tịch xem rồi. Còn Kỷ tổng cũng là sếp của tôi nên tôi muốn để lại một phần tài liệu để cho cô xem.

Tần Khải nói.

Đại tiểu thư thấy thái độ của Tần Khải thế này thì cũng hơi sững sốt. Trước kia Tần Khải không có kiểu thái độ thế này đâu. Có chuyện gì là gã trực tiếp bỏ qua nàng mà đến xin chỉ thị của ba nàng – tức là chủ tịch công ty. Tuy nói là Tần Khải cũng là vì công ty cả, nhưng đại tiểu thư thấy thế thì cũng cảm thấy không được tự nhiên. Bởi vì tuy nàng là cấp trên của gã nhưng gã có xem nàng ra gì đâu.

- Vậy được rồi. Anh cứ để tài liệu đó đi. Lúc nào rảnh tôi sẽ xem sau.

Đại tiểu thư bình thần nói.

Tần Khải đặt tập tài liệu lên bàn làm việc của đại tiểu thư rồi cũng không có ý định đi luôn. Gã nhìn đại tiểu thư và nói:

- Kỷ tổng, công việc hợp tác với Kiến Cường trước mắt cơ bản đã ổn thỏa. Bởi vậy, tôi muốn cùng Kỷ tổng giải quyết vấn đề ế nhà ở khu Lam Cảnh. Không biết ý của Kỷ tổng thế nào?

- Việc này thì không cần đâu. Tôi đã mời Tiểu Sở hỗ trợ rồi. Tôi tin tưởng là tôi có thể xử lý được vấn đề tiêu thụ ở khu Lam Cảnh. Anh vừa mới hoàn thành một nội dung công việc, theo lệ thường thì công ty sẽ cho anh nghỉ ngơi một tuần. Anh cứ nghỉ ngơi cho thoải mái đi.

Đại tiểu thư nói.

- Tôi không mệt mà. Tôi không mệt tí nào cả. Tôi chỉ muốn làm nhiều hơn cho công ty thôi.

Tần Khải nói xong thì nhìn về phía Sở Phàm, nói:

- Kỷ tổng nói là mời người này đến hỗ trợ giải quyết việc ế phòng ở Lam Cảnh sao?

- Đúng vậy. Có vấn đề gì không?

Đại tiểu thư hỏi.

- Hắn có kinh nghiệm bán nhà đất không? Hắn có quen thuộc với ngành bất động sản không? Hắn có hiểu được tình hình không?

Tần Khải nhìn Sở Phàm chằm chằm, gần giọng hỏi từng tiếng một.

- Tần tiên sinh, thực ra là tôi chưa có kinh nghiệm bán hàng ở lĩnh vực bất động sản, cũng chưa thực sự hiểu rõ hết ngành công nghiệp bất động sản, chứ không như Tần tiên sinh đây có sẵn năng lực của một tổng giám đốc. Đại tiểu thư nói là mời tôi đến hỗ trợ thực ra là động viên tôi thế thôi chứ thực ra nhiều vấn đề đều là do đại tiểu thư quyết định cả. Tôi cho rằng năng lực của đại tiểu thư chắc là không kém hơn của Tần tiên sinh chứ hả?

Những lời này của Sở Phàm đã đá quả bóng lại cho Tần Khải. Nhất thời gã không biết phản ứng thế nào. Nếu gã cố ý nhúng mũi vào việc xử lý nhà ế ở khu Lam Cảnh thì chính là gián tiếp tuyên bố rằng năng lực của đại tiểu thư không bằng gã. Cho nên nhất thời Tần Khải cũng không biết nên nói cái gì nữa. Trong lòng gã thầm nghĩ: “Sở Phàm, mày đúng là cái đồ lơ lửng!”

Đại tiểu thư vốn đã không muốn cùng làm việc với một người như Tần Khải, cho nên lời nói của Sở Phàm đã giải vây cho nàng. Đại tiểu thư bổ sung thêm:

- Ba tôi đã giao toàn quyền việc tiêu thụ khu Lam Cảnh cho tôi nên tôi muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Giám đốc Tần vừa mới hoàn thành vụ hợp tác với bên Kiến Cường thì nên nghỉ ngơi đi. Hơn nữa nói không chừng tới đây ba tôi lại có thể giao tiếp nhiệm vụ mới cho anh đó.

- Nhưng, nhưng tôi đã xin ý kiến của chủ tịch trước rồi sau đó mới bàn bạc việc này với Kỷ tổng mà.

Tần Khải còn cố vớt vát.

Sở Phàm lúc này mới chen vào tiếp:

- Giám đốc Tần, tôi muốn hỏi anh một việc: việc hợp tác anh đang tiến hành với công ty Kiến Cường đi được nửa đường thì đột nhiên có người tiến vào chặn ngang, thậm chí là thay thế cả vị trí của anh, thì anh

sẽ nghĩ thế nào? Lời này của tôi là đủ thẳng thắn rồi. Giám đốc Tần là người thông minh, chắc là không cần tôi phải nói thêm gì nữa chứ?

Sở Phàm nói ra vài câu đã khiến cho sắc mặt Tần Khải lúc xanh lúc trắng, lửa giận uất trong bụng, chim cú bay lên rào rạt. Lời nói của hắn không còn gì có thể rõ ràng hơn được nữa, rõ ràng là có ý châm chích gã là cái loại thích chiếm công lao, đợi cho lúc người khác làm được nửa đường rồi thì chen ngang vào mà tranh công lĩnh thưởng. Tần Khải cố gắng kiềm chế cơn giận dữ trong lòng, lạnh lùng nói:

- Sở tiên sinh cần gì phải lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử như thế. Tần Khải tôi chỉ là muốn giúp công ty giải quyết vụ nhà ế này thôi, hoàn toàn là lòng ngay dạ thẳng, tuyệt không có tí gì là tư lợi cả.
- Lòng trung thành của giám đốc Tần thì chúng tôi biết cả rồi. Nhưng việc tiêu thụ khu Lam Cảnh thì giám đốc Tần không cần xen vào nữa đâu.

Đại tiểu thư giọng điệu kiên định nói.

- Đúng thôi. Tôi nghĩ là giám đốc Tần nên nghỉ ngơi, chăm sóc bạn gái đi. Không thể suốt ngày cứ vì công việc mãi thế được, phải không?

Sở Phàm nói với vẻ trêu chọc.

- Nói bậy. Tôi đã làm gì có bạn gái.

Tần Khải cho tới nay đều chứng minh là mình dành tâm tình chân thật cho đại tiểu thư, cho nên không chấp nhận được việc Sở Phàm xuyên tạc là gã đã có bạn gái.

- Ô, không phải thế chứ? Giám đốc Tần ngọc thụ lâm phong đẹp trai ngời ngời như thế, mà mới trẻ tuổi đã thành công như vậy mà còn chưa có bạn gái sao? Thế người như tôi thì chẳng phải là cả đời cũng chả ngắc mặt lên được hay sao?

Sở Phàm lập bập nói.

- Mày....

Tần Khải đã nghe ra ý tứ trêu đùa của Sở Phàm, bắt đầu không nuốt được cơn giận.

- Thôi được rồi. Nếu giám đốc Tần có việc thì cứ đi trước đi.

Đại tiểu thư cắt ngang.

Tần Khải vốn mang cả một tấm lòng chân thật cuối cùng lại bị bôi tro trát trấu vào mặt. Cuối cùng thì cũng không còn cách nào khác, gã đành mang bộ mặt đưa đám ra khỏi văn phòng của đại tiểu thư.

- Người này thật là... suốt ngày chỉ tự mãn cho rằng mình không có gì là không làm được cả. Còn vờ vịt bảo là đến giúp mình giải quyết vụ ế nhà ở Lam Cảnh nữa chứ. Còn không chịu nghĩ xem là kế hoạch quảng cáo, kế hoạch tiêu thụ bọn mình đã chuẩn bị xong hết rồi, hắn còn chen ngang vào làm gì không biết nữa? Hắn muốn xen vào chắc chắn là định đưa ra phương án riêng, nếu mình không theo phương án đó thì hắn sẽ thế này thế nọ ngay. Cho nên tôi đặc biệt không thích cùng làm việc với loại người như thế.

Đại tiểu thư nói.

- Thực ra thì giám đốc Tần cũng là nhiệt tình thôi. Chẳng qua là lại gây cho người ta cảm giác là loại người chỉ biết đến những vấn đề trước mắt. Có thể là cách xử lý vấn đề của anh ta có một số điểm chưa được đúng.

Sở Phàm nói kiểu trước khen sau chê.

- Hắn đúng là cái loại chỉ biết nhìn những cái lợi trước mắt thôi, chỉ muốn công lao gì cũng thuộc về bản thân mình hết. Trước kia còn thấy hắn không đến nỗi nào, giờ thì càng ngày càng thấy hắn tầm thường không chịu nổi.

Đại tiểu thư nói.

- Người trẻ tuổi mà, ai chả thế.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Thế ư? Thế anh thì sao? Anh cũng trẻ đấy thôi, chả lẽ anh cũng giống hần thế sao?

Đại tiểu thư chớp chớp đôi mắt như nước mùa thu, nói.

- Tôi á? Tôi là kiểu người không có dã tâm, chỉ có mong sao vĩnh viễn làm bạn bên đại tiểu thư, lái xe cho đại tiểu thư, là tay chân cho đại tiểu thư, thậm chí, đôi lúc có thể là được cùng làm việc với đại tiểu thư. Như thế là tôi thỏa mãn rồi. Tôi thực sự rất thích cái cảm giác được cùng làm việc với đại tiểu thư.

Sở Phàm nói.

Những lời này của Sở Phàm không khác gì những câu thổ lộ, làm đại tiểu thư cười hồng cả mặt. Nàng nhẹ nhàng đáp:

- Tiểu Sở, anh đối với tôi tốt như thế thì thật sự là tôi rất khó mà báo đáp được.

“Nếu khó báo đáp thì đại tiểu thư có thể lấy thân báo đáp cũng được mà.” Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng lại bảo:

- Những việc này đều là tôi tình nguyện làm, cho nên không muốn báo đáp cái gì cả. Hơn nữa, tôi còn là vệ sĩ của đại tiểu thư cơ mà. Việc này coi như là thuộc phận sự của tôi đi.

Đại tiểu thư trong lòng dâng lên một tình cảm dịu dàng ấm áp. Nàng cảm thấy đàn ông giống như Sở Phàm mới đáng là người mà phụ nữ tin cậy nương tựa cả đời. Vô hình trung, đại tiểu thư lại phát hiện ra Sở Phàm đã chiếm một vị trí đáng kể trong tim nàng.

- Đại tiểu thư, hay là chúng ta cùng đến khu Lam Cảnh đi. Tiện thể đi xem xem công việc sửa sang lại đại sảnh của phòng giao dịch mới tiến triển thế nào rồi.

Sở Phàm cảm thấy không khí giữa hai người có chút khó xử, nên đề nghị thế.

- Hay đấy, tôi cũng đang có ý định này. Thế chúng ta cùng đi thôi.

Đại tiểu thư lập tức vui mừng đáp.

- Ủ thế chúng ta đi luôn thôi. Đại tiểu thư đi nào.

Sở Phàm nói.

Hai người rời khỏi văn phòng rồi chạy xe tới khu Lam Cảnh. Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm bên cạnh, mấy lần định nói mà lại chẳng nói được ra. Quả thực là nàng có một câu rất muốn nói với hần, đó là— Tiểu Sở, thực ra tôi cũng rất thích làm việc cùng với anh!

170. Chương 167: Đại Tiểu Thư Khích Lệ.

Khu nhà Lam Cảnh.

Một chiếc xe Mercedes-Benz đời S màu đen phóng như như bay tới, trong xe có một nam một nữ. Nam mặc một bộ quần áo Armani's, thoát nhìn có vẻ cũng khá đẹp trai, tuy nhiên hấp dẫn sự chú ý của người khác lại là có gái ngồi cạnh hần. Về ngoài như tiên nữ, khí chất cao quý, cử chỉ cao nhã, mỗi cái nhìn mảy, mỗi nụ cười đều cực kỳ tao nhã, khiến cho người ta không thể không tầm tắc ngưỡng mộ.

Hai người này chính là Sở Phàm và đại tiểu thư. Bọn họ cùng tới khu nhà Lam Cảnh thị sát xem công việc tiến triển ra sao.

Sau khi xuống xe, Sở Phàm và đại tiểu thư đi về phía khu nhà Lam Cảnh. Bước vào khu nhà này cảm giác như đi vào một khu công viên hiện đại, toàn bộ kiến trúc khu nhà là vườn cây và công viên, môi trường và con người hòa hợp, hai mặt thực dụng và môi trường đều được xem xét, trong vườn lại có vườn, cảnh quan

bao trùm, đẹp không sao tả xiết. Hơn nữa khu nhà xa khu phố xá sầm uất, có vẻ u tĩnh, dường như con người được ở nơi đồng cỏ bao la, cảm thụ gió mát trăng thanh, trời đất rộng lớn.

Hơn nữa kiến trúc khu Lam Cảnh nam bắc đều có nước, hình thành nét đặc sắc của khu lầu các giữa hồ. Khu nhà ở tọa lạc trước mặt hồ, cảnh sắc non sông tươi đẹp thu vào tầm mắt, đất đai rộng lớn, sông núi quanh co, trong núi có suối róc rách, dưới cầu nước chảy trong veo, các loại thực vật phong phú đa dạng kết hợp rất tự nhiên, mang theo ý thơ, cảm xúc bốn mùa. Hoàn cảnh khu nhà thật là tràn đầy ý cảnh.

Kiến trúc và hoàn cảnh như vậy, người ở sẽ đánh giá được cả về tính thực dụng và sự hài hòa, Sở Phàm không tin là không bán được nhà. Nhà thế này giá khoảng 16.000 đã là quá rẻ, chủ yếu là do ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế. Nếu trước đây, nhà tốt như thế này giá ít nhất cũng phải là 18.000 hoặc tới 20.000.

Người quản lý hạng mục công trình là Lưu Trung nghe nói đại tiểu thư và Sở Phàm tới thị sát trung tâm giao dịch, vốn đã sớm ra đón, vội vàng giới thiệu với Sở Phàm và đại tiểu thư tình hình công việc. Lưu Trung vừa nói vừa dẫn đại tiểu thư và Sở Phàm đi tới trung tâm giao dịch nhà. Ở đây đang có hơn mười công nhân đang làm việc tất bật. Hình thể cơ bản của trung tâm giao dịch đã thể hiện ra. Hơn một nửa khu giao dịch đã trang hoàng xong, bởi thế có thể thấy hiệu suất làm việc rất cao của Lưu Trung.

-Đại tiểu thư, tối này toàn bộ trung tâm giao dịch nhà đại thể sẽ được trang hoàng xong. Ngày mai công việc chủ yếu là hoàn thiện, cố gắng đạt tới mức tốt nhất có thể, hoàn toàn dựa theo yêu cầu phải đẹp đẽ, tráng lệ của Sở tiên sinh đưa ra.

Lưu Trung nói.

-Không tồi, không tồi. Tôi thấy rõ là giám đốc Lưu rất cố gắng hoàn thành nhiệm vụ. Trung tâm giao dịch nhà này có tác dụng trọng yếu lắm. Nó giống như là một cái cửa sổ, người dân thông qua cửa sổ này mà phán đoán nhà bán ra lần này tốt hay không. Cho nên việc trang trí khu trung tâm này nhất định không được sơ suất.

Sở Phàm trầm giọng nói.

-Sở tiên sinh, yên tâm đi. Tôi sẽ không để cậu thất vọng đâu!

Lưu Trung nói.

-Được!

Sở Phàm gật đầu, sau đó cùng với đại tiểu thư giám sát quá trình trang hoàng khu trung tâm mua bán, trong quá trình đó đưa ra không ít kiến nghị, tới buổi chiều mới rời khỏi tiểu khu Lam Cảnh.

Sở Phàm lái xe trên đường Tân Hải. Đại tiểu thư ngồi ở ghế phụ. Một cơn gió thổi tới, làm tung bay mái tóc của đại tiểu thư. Có vài sợi tóc bay sang mặt Sở Phàm, cọ lên mặt hắn, khiến hắn có cảm giác kích thích dị thường.

-A. Gió hôm nay sao lại lớn thế nhỉ?

Đại tiểu thư nói xong vội vàng đóng cửa kính xe. Mái tóc dài của đại tiểu thư cũng không còn bay theo gió, một vài lọn tóc bay lên đầu vai Sở Phàm. Đại tiểu thư vội vuốt lại mái tóc, nói:

-Vừa rồi không ảnh hưởng tới anh lái xe chứ?

-Không ảnh hưởng chút nào! Sở Phàm nói xong lại đùa:

-Tóc đại tiểu thư không chỉ mềm mại mà còn rất thơm!

-Sao anh lại không đứng đắn rồi?

Đại tiểu thư lườm Sở Phàm một cái, nói.

-Tôi nói thật lòng mà. Trong mắt tôi đại tiểu thư không khác gì tiên nữ, vừa xinh đẹp lại vừa có trí tuệ.

Sở Phàm chân thành nói.

Đại tiểu thư cười ha ha, khuôn mặt đẹp như mỹ ngọc hơi ửng hồng. Nàng nói:

-Anh đừng có nịnh tôi. Tôi biết rõ mình thế nào mà.

-Đại tiểu thư đương nhiên là biết rõ. Tôi thấy chắc là đại tiểu thư từ bé tới lớn đã được người khác khen ngợi rồi, cho nên với những lời nói của tôi đã miễn dịch rồi phải không? Nhưng trời đất chứng giám cho tôi, nếu ai mà cưới được đại tiểu thư thì phúc nhà hần to bằng cái đình.

Sở Phàm lớn tiếng nói.

Sắc mặt đại tiểu thư lại càng đỏ bừng. Tuy rằng nàng vốn thông minh hiểu biết nhưng về phương diện tình cảm vẫn là một tờ giấy trắng. Hiện giờ Sở Phàm nói tới chuyện cưới vợ cưới chồng linh tinh này, không khỏi khiến nàng thấy ngượng ngùng. Tuy vậy đại tiểu thư cũng rất phóng khoáng, thế nên nàng cũng cười nói:

-Chuyện cưới xin dường như không có quan hệ với anh thì phải? Anh tới từ Thiếu Lâm Tự mà!

-Đại tiểu thư, sao lại không có quan hệ với tôi. Tôi đúng là tới từ Thiếu Lâm Tự, nhưng tôi không phải là hòa thượng. Sư phụ nói là tôi vẫn có thể cưới vợ sinh con đó.

Sở Phàm vội giải thích thân phận của mình với đại tiểu thư. Nếu để đại tiểu thư hiểu lầm mình là hòa thượng nên không thể cưới vợ thì đúng là phiền phức thiệt thòi rồi.

Nhìn bộ dạng sốt ruột của Sở Phàm, đại tiểu thư không kìm nổi bật cười. Nàng cuối cùng cũng phát hiện ra điểm buồn cười nhất của Sở Phàm.

Kỳ thật cô gái nào cũng hy vọng mình có thể gặp được một người đàn ông thực lòng với mình. Sau đó có thể sống an bình bên hần cả đời. Trong lòng phụ nữ không cầu gì nhiều, chỉ cầu có người yêu bên cạnh là đã đủ rồi.

-Đại tiểu thư yên tâm đi. Đại tiểu thư nhất định sẽ gặp được người thật sự yêu mình!

Sở Phàm nói.

-Anh làm sao lại khẳng định như vậy?

Đại tiểu thư ngẩng mặt nhìn Sở Phàm, đôi mắt đẹp lưu chuyển hỏi.

-Bởi vì, bởi vì...

Sở Phàm vốn muốn nói “Bởi vì anh thực tâm yêu em!” nhưng hần không tài nào nói lên lời.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng cười, nói:

-Tiểu Sở. Thực ra anh là một người cực kỳ có năng lực, đặc biệt là khi có chuyện xảy ra anh đều bình tĩnh hơn người. Anh lại là một người tài hoa xuất chúng. Nói thật là tôi nhìn không thấu năng lực của anh, bởi vì anh lúc nào cũng có thể mang tới cho tôi những ngạc nhiên ngoài sức tưởng tượng, những kỳ tích. Nếu anh ra ngoài xã hội chắc chắn sẽ có thành tựu của riêng mình.

-Hắc hắc.

Sở Phàm cười không được tự nhiên, hần thản nhiên nói:

-Đại tiểu thư động viên tôi rồi. Tôi làm gì có tài cán gì chứ. Chẳng qua là từ Thiếu Lâm Tự đi ra nên có chút võ nghệ thôi. Cả đời này chỉ cần có thể bảo vệ bên cạnh đại tiểu thư, nhị tiểu thư thì đã là đủ rồi.

-Như vậy sao được. Như thế tôi và Tiểu Vân chẳng lẽ trở thành tội nhân thiên cổ sao? Giữ anh ở bên mình, không cho anh có thể bộc lộ tài hoa, thực hiện khát vọng. Điều đó sẽ làm tôi không an tâm nổi.

Đại tiểu thư nói xong khẽ thở dài:

-Có đôi khi tôi nghĩ, để anh làm vệ sĩ cho chúng tôi thực sự là ầm ức cho anh.

-Không có. Có thể làm vệ sĩ cho đại tiểu thư, nhị tiểu thư là phúc của tôi. Rất nhiều người cầu còn không được đó. Tôi đang ở vị trí mà bao người khát khao rồi. Tôi chẳng có khát vọng gì đâu, chỉ cần có thể phục vụ đại tiểu thư, nhị tiểu thư là đủ rồi.

Sở Phàm nói.

-Tôi thích đàn ông có khát vọng, có hùng tâm. Một người đàn ông sống trên đời có thể sống rất bình thường, nhưng hẳn phải có một lần từng phấn đấu, cho dù là thất bại trở về, sống cuộc đời bình thường kia thì cũng không oán không hối. Nếu một người đàn ông mà chưa từng trải qua phấn đấu, đấu tranh, chỉ mong làm người bình thường, sống cuộc đời bình thường thì hẳn chính là một kẻ yếu đuối thôi.

Đại tiểu thư giọng nói dần dần kích động, cuối cùng nàng chậm rãi nói:

-Cho nên Sở Phàm, anh cũng phải phấn đấu đi. Tôi nguyện ở sau lưng ủng hộ cho anh, cho dù anh có thất bại nhưng anh đã cố gắng, vậy cũng sẽ không hối hận.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng chấn động. Một câu “tôi nguyện ở sau lưng ủng hộ anh” của đại tiểu thư khiến Sở Phàm cực kỳ rung động. Hắn không tự chủ được mà nhìn về phía đại tiểu thư, phát hiện đại tiểu thư cũng đang nhìn mình, trong mắt đại tiểu thư, Sở Phàm dường như nhận thấy điều gì đó.

-Đại tiểu thư...

Sở Phàm trong lúc này cũng không biết phải nói gì. Hắn không ngờ đại tiểu thư lại quan tâm tới hắn như vậy. Điều này mang lại cho hắn một tình thân ấm áp.

-Tôi từng nghe một câu chuyện cổ, kể rằng ở một bộ lạc xa xôi, một người đàn ông muốn giành được trái tim người con gái mình ngưỡng mộ thì phải tiến vào nơi núi sâu rừng thẳm có nhiều mãnh thú, giết được một con mãnh thú để thể hiện lòng thành của mình. Có một số người ra đi không thể trở về, chôn thân trong bụng mãnh thú. Có một số người lại giết được mãnh thú trở về, cưới được người con gái mình ngưỡng mộ. Quy định kỳ quái của bộ lạc là có nguyên nhân của nó. Phụ nữ trong bộ lạc đều hy vọng con cháu mình phải cường tráng dũng mãnh, như vậy mới có thể sinh tồn giữa bốn bề nguy cơ. Cho nên họ chỉ chọn những người đàn ông có năng lực làm chồng, những người không có năng lực sẽ bị mãnh thú đào thải!

Ánh mắt đại tiểu thư trong suốt, giọng nói êm tai.

Sở Phàm trầm ngâm không nói. Hắn hiểu được ý tứ trong lời nói của đại tiểu thư. Hắn cũng biết đây là đại tiểu thư đang khích lệ hắn. Trong lòng hắn tình cảm bốc lên vạn tượng, hắn âm thầm nghĩ: “Đại tiểu thư, sẽ có một ngày tôi đứng trên đỉnh cao để đón em về”

-Tiểu Sở, chạy dọc theo đường Tân Hải ra bờ biển đi. Tôi muốn cùng anh hít gió biển!

Đại tiểu thư bình thản nói.

171. Chương 168: Sự Tín Nhiệm Của Đại Tiểu Thư.

Giờ phút này Sở Phàm đã đưa đại tiểu thư tới bãi biển Ngân Sắc trên đường Tân Hải.

Bờ cát trên bãi biển Ngân Sắc rất sạch sẽ, thả mắt sẽ thấy một mảnh toàn màu trắng bạc. Ở đây nước biển xanh lam trong suốt, bởi vậy vào mùa hè rất nhiều người đánh xe ô tô chở vợ con, bạn gái đến du ngoạn tại bãi biển Ngân Sắc này. Nhìn nước thủy triều lên xuống, gió biển thổi mát lạnh, các cô bé, cậu bé dễ thương nghịch cát trong tay, thả hồn dạo chơi trên bờ cát chính là một cách để thả lỏng thư giãn.

Sở Phàm dừng xe lại, đại tiểu thư dường như không thể chờ đợi nổi nữa, dùng hai tay mở cửa xe chạy nhanh về phía bãi biển, giống như một linh hồn đang bị giam lỏng bỗng nhiên được thả tự do. Mái tóc dài mềm mại tung bay trong gió.

.... Đây hình như không giống như tâm tính thường ngày của Đại tiểu thư?

Sở Phàm cười cười, đóng cửa xe, cầm camera đi theo sau.

Trên bờ cát màu bạc, đại tiểu thư đã cởi đôi giày cao gót bỏ sang một bên, cô nhẹ nhàng xắn ống quần lộ ra bắp chân trắng nõn, đôi bàn chân tinh xảo lưu lại trên cát những vết chân xinh đẹp đáng yêu. Đại tiểu thư nhón chân đứng trên bờ cát nơi sóng biển vừa rút xuống, ngay sau đó đợt sóng biển kế tiếp lại kéo đến,

nước biển mát rượi phủ đầy hai bàn chân cô. Cô lúc này như một đứa trẻ nhỏ, hai tay khua khoáng tung tủy, miệng cao hứng hò hét, về mặt phần chân tung tăng nhảy múa mãi.

Dĩ nhiên những khoảnh khắc này đều được Sở Phàm dùng camera ghi hình lại.

Sóng biển lui bước về phía sau, trên bãi cát sũng nước, đại tiểu thư dùng dấu chân của mình vẽ một vòng tròn chỉ có điều đợt sóng kế tiếp lại lần nữa cuốn tới làm cho bề mặt bãi cát lại trở lại phẳng lì bóng loáng. Các dấu chân lưu lại của đại tiểu thư đã bị nước biển phủ ngập.

Sở Phàm đi tới nói:

- Đại tiểu thư, tranh thủ lúc sóng biển còn chưa dâng lên, cô hãy viết tên của mình trên cát đi để tôi chụp cho cô kiểu ảnh.

- Đồng ý!

Đại tiểu thư cười sung sướng. Nàng ngồi xuống dùng ngón trỏ viết trên bờ cát chữ “Kỷ”. Đúng lúc vừa định viết chữ “Tiêm” thì không ngờ sóng biển ủa tới mạnh mẽ. Sóng biển mãnh liệt đánh vào chân cô tạo thành các viên ngọc bằng nước bắn lên mặt. Đại tiểu thư kêu lên một tiếng, vội vàng đứng lên, lấy tay lau bọt nước trên mặt mình.

Sở Phàm bật cười vui vẻ. Hắn nói:

- Đại tiểu thư, cô viết ngay trên bờ cát hai chữ Tiêm Tiêm. Nhanh lên. Nước biển sắp kéo lên rồi đó!

Đại tiểu thư nghe vậy vội vàng ngồi xổm xuống. Bàn tay nhanh chóng viết hai chữ “Tiêm Tiêm” trên bờ cát. Sau đó thể hiện khuôn mặt tươi cười, hai tay hình thành tư thế vung ra. Sở Phàm nhanh chóng ấn máy. Kiểu chụp này đại tiểu thư khuôn mặt mỹ lệ rạng rỡ tươi cười.

Sở Phàm nhìn đại tiểu thư cười rạng rỡ thoải mái trên màn hình, trong tận đáy lòng hắn cũng muốn cười rộ lên theo. Lúc này đại tiểu thư không hề có chút sầu tư nào cả. Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập niềm vui, giống như một đứa trẻ ngây thơ thoải mái chơi đùa nghịch ngợm vậy.

Sở Phàm biết trước đây đại tiểu thư bị áp lực nhiều lắm. Vấn đề tiêu thụ của Trung tâm Thương mại Lam Cảnh trở thành một khối tâm bệnh trong lòng nàng, làm cho nàng không có chút thời gian nào thả lỏng tinh thần, lại càng không có tiếng cười nào từ tận đáy lòng cả. Cho tới bây giờ khi Sở Phàm tham gia vào công việc tiêu thụ khu thương mại Lam Cảnh thì gương mặt tươi cười của đại tiểu thư mới trở lại nhiều hơn.

Lúc này đây, tâm lý đại tiểu thư giống như là không có chút nào gánh nặng, thoải mái vui đùa. Giống như là muốn quẳng hết đi tất cả các lắng đọng buồn khổ trước đây.

Nhưng khu thương mại Lam Cảnh cũng chưa thật sự bắt đầu bán ra bên ngoài, sao mà đại tiểu thư lại không lo lắng nữa nhỉ?

Đây là bởi vì đại tiểu thư tin nhiệm Sở Phàm. Nàng tin tưởng rằng Sở Phàm nhất định có thể hoàn thành công việc tiêu thụ khu thương mại Lam Cảnh một cách xuất sắc. Vì thế mấy ngày nay tâm trạng lo âu trước kia đã dần trở nên cởi mở, mà tại giờ phút này khi đi tới bãi biển Ngân Sắc thì đại tiểu thư đã hoàn toàn buông ra, thả lỏng toàn bộ tâm tình. Tâm tình của nàng bỗng chốc mở rộng giống như biển cả tươi sáng kia.

Sở Phàm cũng biết trước đây bởi công việc của khu thương mại Lam Cảnh cho nên đại tiểu thư mới quá mức áp lực và lo nghĩ như thế. Nay có cơ hội để đại tiểu thư thả lỏng tâm tình, trong lòng Sở Phàm cũng trở nên rất cao hứng. Hắn quyết tâm, nhất định phải để nụ cười của đại tiểu thư xuất hiện nhiều hơn bởi khi nụ cười xuất phát từ tâm hồn của đại tiểu thư thì nó thật là đẹp, thế giới này cũng theo đó mà trở nên xinh đẹp hơn.

Sở Phàm nhìn thấy từng đợt sóng đánh nhẹ vào hai chân của đại tiểu thư, hắn nói:

- Đại tiểu thư, ở đây sóng biển dâng lên không vượt quá được bàn chân. Cô nên đi xuống một ít nữa, lúc đó cô sẽ cảm nhận được xung lực của sóng biển.

- Tôi biết rồi. Nhưng như thế thì ướt hết ống quần mất.

Đại tiểu thư nói.

- Cô xắn ống quần lên cao chút nữa thì sẽ không sao đâu.

Sở Phàm nói.

- Hai tay tôi ướt hết rồi!

Đại tiểu thư giơ giơ hai tay dính đầy cát của chính mình lên, nói.

- Để tôi giúp cô xắn bớt ống quần lên vậy!

Sở Phàm nói xong liền quàng cameras vào cổ, ngồi xổm xuống xắn ống quần trên chân đại tiểu thư lên. Mỗi khi tay hắn vô ý chạm nhẹ vào bắp chân bóng mượt của nàng thì trong lòng chợt xuất hiện các cảm giác khác thường. Da thịt trên chân đại tiểu thư trắng mịn mềm mại. Hắn bỗng phát giác ra nhìn hai chân của đại tiểu thư cũng là một kiểu hưởng thụ về mặt thị giác.

Sở Phàm xắn ống quần trên chân đại tiểu thư xong rồi đứng dậy. Lúc này hắn mới nhìn thấy trên gương mặt xinh đẹp như ngọc kia hơi hồng lên. Ánh mắt như làn thu thủy, sóng mắt du đưa đường như đã tự nói lên hàng ngàn hàng vạn lời kỳ diệu.

- Cảm ơn!

Đại tiểu thư mỉm cười lộ ra hàm răng đều đặn. Nụ cười sáng lạng của nàng khiến cho bất kỳ ai cũng sẽ bị cuốn hút, cũng sẽ không kìm nổi mà cười rộ lên.

- Đi, tôi với cô đi xuống thêm nào.

Sở Phàm nói xong kéo cánh tay đại tiểu thư tiến sâu hơn xuống bờ cát, đi thêm khoảng ba mét nữa thì dừng lại.

Tiếp theo một cơn sóng mãnh liệt từ xa kéo đến. “Ầm” một tiếng sóng đổ, gợn nước nổi lên tứ phía, mãnh liệt đẩy sóng ngập qua đầu gối đại tiểu thư. Đại tiểu thư không kìm nổi hét lên một tiếng. Dưới sức xô đẩy mãnh liệt của cơn sóng, thân thể đại tiểu thư bị lay động mạnh, hai tay giơ chơi vơi giữa không trung, lui lại phía sau mấy bước. Thân hình đại tiểu thư còn chưa đứng vững lại một cơn sóng tiếp theo ập đến. Đại tiểu thư sợ hãi kêu lên, thân hình không kìm nổi gắt gao ôm lấy lưng áo Sở Phàm. Sở Phàm cười đỡ ngang người đại tiểu thư, trong lúc nhất thời thân thể hai người áp sát nhau, hương vị đặc biệt trên người đại tiểu thư khuếch tán đến mũi hắn.

Sóng biển lui xuống, đại tiểu thư giẫm chân chạy lên bãi đất phía trên. Thời điểm này đại tiểu thư phát giác quần của mình đã bị nước biển ướt nhẹp đến phân nửa. Nàng nhăn cái miệng nhỏ nhắn, thất thanh nói:

- Tiểu Sở, anh xem này. Đây là do anh hại hết. Tôi phải làm ướt lại anh mới được, cho anh về nhà ướt nhẹp luôn.

- Đây, anh đứng lại, đừng chạy, đừng chạy.

Đại tiểu thư vừa nói vừa đuổi theo Sở Phàm.

Sở Phàm có khi cố ý thả chậm bước chân, đợi cho đại tiểu thư đuổi tới nơi, đến lúc sắp bắt được rồi hắn mới đột nhiên tăng tốc vượt qua đại tiểu thư. Đại tiểu thư tức giận, oán trách hắn. Sở Phàm cười ha hả, tiếng cười không ngớt.

Toàn bộ bãi biển Ngân Sắc như chỉ vang vọng tiếng cười thoải mái của đại tiểu thư và Sở Phàm.

Cuối cùng đại tiểu thư mệt quá dừng lại, thở dốc, khuôn mặt ngọc đỏ bừng. Sở Phàm cũng thở phì phò, cầu xin tha thứ:

- Đại tiểu thư, tôi không chạy được nữa, cô bỏ qua cho tôi nhé!

- Ha ha, được rồi, vui vẻ thật đấy, đã lâu rồi không được chạy xa và lâu đến như vậy!

Đại tiểu thư cười nói.

- Đôi khi không cần để ý đến ánh mắt của thế gian. Lúc nào tâm tình đang mất hứng thì giải phóng được một chút cũng là tốt. Nếu không cô cũng sẽ bị áp lực lâu dài đè nén đến chết mất..

Sở Phàm thâm ý sâu sắc nói.

- Uhm, thời gian trước đây tâm tình của tôi bị chịu nhiều áp lực. Khu thương mại Lam Cảnh không bán được khiến tôi cảm thấy trong lòng luôn buồn bực. May mắn có anh tham gia hỗ trợ, nếu không tôi còn thật không biết phải làm gì bây giờ.

Đại tiểu thư chân thành nói.

- Đại tiểu thư, chỉ cần cô luôn luôn vui vẻ thì cái gì tôi cũng có thể làm được hết.

Sở Phàm nói.

- Không hiểu sao tôi luôn luôn cảm giác rằng tôi tin tưởng anh thực sự, tin tưởng anh rất nhiều. Chính vì vậy tôi mới yên tâm giao việc tiêu thụ khu thương mại Lam Cảnh cho anh toàn quyền phụ trách.

Đại tiểu thư nói.

- Tôi biết và đó là lí do tôi luôn luôn cố gắng, cố gắng không phụ sự tín nhiệm của đại tiểu thư đối với tôi.

Sở Phàm nói.

- Anh cũng không nên tự gây áp lực nhiều cho chính mình. Anh đã cố gắng hết sức là được rồi. Tôi có thể biết điều đó mà..

Đại tiểu thư nói.

- Đại tiểu thư, mục tiêu của tôi đối với chính mình cũng không phải là thấp đâu. Tôi nhất định phải giải quyết hết đồng nhà ế của khu thương mại Lam cảnh. Tôi đã nói qua, tôi phải làm như vậy là vì đại tiểu thư. Đại tiểu thư không phải là thích người đàn ông có năng lực sao?

Sở Phàm ẩn hai ý nghĩa trong lời nói.

Đại tiểu thư nghe vậy cười cười, trên mặt mang theo một thần sắc nũng nịu. Nàng cười nói:

- Đúng vậy, nhưng không phải là cứ người đàn ông nào có năng lực là tôi đều thích hết đâu.

Lời này của đại tiểu thư lại khiến Sở Phàm ngẩn ra, đồng thời cũng lộ cho Sở Phàm một tin rằng “Kỷ Tiềm Tiềm tôi chọn bạn trai thì điều kiện hàng đầu phải là người có năng lực. Nhưng có năng lực rồi chưa đủ, phải xem Kỷ Tiềm Tiềm tôi có thích không đã!”

Sở Phàm tự nhiên là nghe ra được ẩn ý của đại tiểu thư. Hắn hơi cười cười, không nói thêm gì nữa. Có rất nhiều việc này họ không phải là chỉ dựa vào lời nói mà thành chuyện được, mà phải dựa vào hành động của chính mình để chiến thắng.

- Đại tiểu thư, để tôi chụp ảnh cho cô đi. Tôi phát hiện ra là cô rất ăn ảnh nhé. Có lẽ cái này là hiệu ứng của người đẹp đây.

Sở Phàm cười nói.

- Anh đừng tăng bốc tôi như vậy. Tôi cảm thấy ngồi như thế này thường thức gió biển mát lạnh là đã tốt lắm rồi. Ngồi rồi không muốn đứng lên nữa.

Đại tiểu thư mở hai bàn tay, duỗi người nói.

- Đúng vậy, ngồi xem thủy triều lên, cũng là một loại nhân sinh.

Sở Phàm nói.

- Vậy bây giờ anh và tôi cùng đi xem một loại nhân sinh khác nữa đi.

Đại tiểu thư nói xong đứng dậy.

- Ai sinh cơ?

Sở Phàm hỏi.

- Đi tới xem thủy triều lên xuống!

Đại tiểu thư thản nhiên cười, kéo Sở Phàm đứng lên bước chậm trên bờ cát để lại chuỗi dài dấu chân phía sau.

Sở Phàm rất là vui vẻ. Có thể cùng người con gái mà mình yêu mến tha bộ chậm rãi trên bờ cát đón gió biển như thế này đã là một giấc mộng quá xa vời rồi.

172. Chương 169: Đêm Trước Phiên Giao Dịch.

Công ty Bất động sản Quốc Cảnh quảng cáo nhấn tin liên tục trong ba ngày cho đại bộ phận quần chúng về khu nhà Lam Cảnh, hơn nữa lại đăng quảng cáo trên diện rộng trên ba hãng báo chí lớn nhất Bắc Kinh. Hành động lần này của công ty Bất động sản Quốc Cảnh đã dẫn phát sự chú ý của toàn bộ dân cư Bắc Kinh, tạo thành chấn động thật lớn. Một số người dân có ý định mua nhà tụ tập lại thảo luận việc này, hơn nữa ở Bắc Kinh lại lan truyền một tin tức, đó là các công ty địa ốc ở Quảng Châu, Ôn Châu sắp tới sẽ đầu tư vào thị trường Bắc Kinh. Tin tức này không khác gì một quả bom tấn, cổ ý đánh vào tâm lý của người dân muốn mua nhà, dẫn tới nhiều tranh cãi đàm luận bởi vì nó có liên quan chặt chẽ với lợi ích của họ. Nếu nhà đất trong Bắc Kinh bị các công ty địa ốc thu mua thì giá sẽ tăng vọt. Đến lúc đó giá nhà đất tại Bắc Kinh sẽ khôi phục so với trước khủng hoảng tài chính. Điều này cũng không tốt đẹp gì đối với quảng đại quần chúng. Cho nên hiện tại họ buộc phải nhanh chóng mua nhà, tuyệt đối không thể chờ đợi nữa.

Cùng lúc đó, một vài công ty nhà đất ở Bắc Kinh cũng chớp thời cơ hành động, bắt đầu quảng cáo cho những khu nhà mình xây dựng. Hơn nữa giá nhà ở Bắc Kinh cũng lặng lẽ nhích lên. Những biến động này không thoát khỏi mắt của những người muốn mua nhà. Những biến động này cũng ám chỉ cho số đông người dân một tin tức: thị trường nhà đất đang ấm lên, giá nhà đang tăng.

Điều này khiến người dân Bắc Kinh đều bối rối. Giá nhà tại Bắc Kinh trước cơn khủng hoảng tài chính tăng cao điên cuồng, khiến nhiều người mua nhà phải chùn bước, chẳng còn dám nghĩ tới chuyện mua nhà. Nào ngờ khủng hoảng đột ngột xảy ra, thị trường nhà đất Bắc Kinh lập tức đóng băng. Điều này khiến những người vốn không có hy vọng mua nhà giờ lại đẩy lên một tia hy vọng. Trong đó không ít người lại muốn đợi, đợi cho giá nhà xuống thấp chút nữa, chút nữa. Lúc này đột nhiên công ty bất động sản Quốc Cảnh tung ra quảng cáo về khu nhà mới xây dựng tại Lam Cảnh. Điều này dường như ám chỉ thị trường nhà đất đang ấm lên.

Khi quảng cáo về dãy nhà ở Lam Cảnh mới đưa ra được một ngày, hầu hết mọi người đều mang thái độ chờ xem. Nhưng quảng cáo liên tục ba ngày trên diện rộng, lại có thêm tin tức về việc đầu tư của các công ty địa ốc, ngay sau đó các công ty nhà đất ở Bắc Kinh lại cũng bắt đầu có hành động, điều này làm cho phần lớn người dân đều bồn chồn hẩn lên. Bởi lẽ đủ loại dấu hiệu cho thấy giá nhà ở Bắc Kinh đang tăng. Thế này thì nguy rồi, muốn mua nhà tự dừng lại tốn thêm mười vạn đồng đó. Cho nên lúc này người dân đã có cảm giác gấp gáp, muốn lập tức đi xem nhà mua nhà. Đều là tâm có thừa mà lực không đủ.

Trong nhiều dãy nhà của các công ty nhà đất như vậy thì ấn tượng của người dân với dãy nhà ở Lam Cảnh của công ty bất động sản Quốc Cảnh là nhiều nhất. Thứ nhất là hiệu ứng quảng cáo cho dãy nhà này thực sự là gây chấn động toàn diện, có thể nói là tới tay tuyệt đại đa số người dân Bắc Kinh. Thứ hai là công ty bất động sản Quốc Cảnh chính là công ty đầu đàn trong ngành bất động sản, danh tiếng từ trước tới giờ rất tốt, luôn luôn lấy chất lượng làm đầu. Hơn nữa khu nhà mà công ty xây dựng đều luôn chú trọng tới sự kết hợp giữa các yếu tố về kiến trúc, cảnh quan, dân cư, khiến cho khu nhà mới xây dựng của công ty bất động sản Quốc Cảnh quảng cáo đều được quảng đại quần chúng ưu tiên lựa chọn. Thứ ba là, lần quảng cáo này của khu nhà Lam Cảnh có rất nhiều thông tin phục vụ nhân dân. Ví dụ như xe chuyên dụng miễn phí đưa đón người dân tới thăm quan, mua nhà tại khu nhà Lam Cảnh, điều này khiến cho quảng đại quần chúng đều cảm thấy thành ý của công ty bất động sản Quốc Cảnh.

Cho nên tổng hợp nhiều nhân tố, hầu hết mọi người muốn mua nhà đều ưu ái khu nhà mới xây dựng tại Lam Cảnh của công ty bất động sản Quốc Cảnh. Mà ngày mai là 25, chính là ngày bắt đầu phiên giao dịch đầu tiên của khu nhà Lam Cảnh. Rất nhiều người đều tỏ vẻ muốn đích thân tới thăm quan thực tế khu nhà này.

Tòa cao ốc Quốc Cảnh.

Tầng tám, văn phòng đại tiểu thư.

Sở Phàm và đại tiểu thư, Hạ Băng hiện giờ đang bận rộn, Ngày mai chính là ngày tổ chức phiên giao dịch đầu tiên của dãy nhà Lam Cảnh, điều này làm cho mấy người Sở Phàm đặc biệt kích động. Bọn họ hiện giờ đang thực hiện những chuẩn bị cuối cùng cho phiên giao dịch ngày mai.

Căn cứ vào báo cáo của quản lý Lưu Trung, phòng giao dịch trong tiểu khu Lam Cảnh đêm qua đã trang hoàng xong toàn bộ, hôm nay chỉ xử lý nốt thông gió nữa là ổn. Bởi vì trong quá trình trang hoàng, trong phòng đã có một số mùi vị khác lạ, thế nên phải xử lý để loại bỏ những mùi này, để cho khách tới mua nhà có được điều kiện thoải mái nhất.

Sở Phàm từng nói Hạ Băng phái người đi điều tra thị trường, điều tra về hứng thú quan tâm của người dân muốn mua nhà với phiên giao dịch khu nhà Lam Cảnh này, có đến thăm quan hay không? Kết quả điều tra cho thấy bảy mươi phần trăm người mua đều muốn tới thăm quan, hai mươi phần trăm còn tỏ vẻ xem xét, mười phần trăm không muốn đi.

Kết quả này cho thấy quảng cáo về dãy nhà này hiệu quả không tồi. Có thể nói là lần đầu đã thành công. Nếu khiến phần lớn người dân hứng thú tới xem, sau đó khẳng định là có người sẽ muốn mua nhà. Cho nên Sở Phàm, đại tiểu thư và Hạ Băng đang thực hiện những chuẩn bị cuối cùng. Họ muốn cho người dân tới thăm quan có cảm giác như được ở nhà.

Lúc này Sở Phàm rất quyết tâm, mà mai chính là lúc kiểm nghiệm thành quả. Hiện giờ hẳn cũng hồi hộp. Tuy nhiên ngoài mặt hẳn vẫn có vẻ bình tĩnh. Chỉ cần ngày mai tiêu thụ được những căn nhà ế này hẳn có thể giải tỏa hết sự kích động trong lòng. Ngày mai Sở Phàm không cho phép có sơ xuất, thế nên tại từng phương diện Sở Phàm đều cố gắng bố trí để đạt tới hoàn mỹ, làm tới tận lực.

Hết thấy cố gắng của Sở Phàm đại tiểu thư đều nhận thấy. Cho nên từ trong lòng nàng lúc này cảm thấy vô cùng kích động và ám áp. Bởi Sở Phàm tích cực làm việc như vậy đều là vì nàng. Điều này làm sao đại tiểu thư không cảm thấy kích động và ám áp cho được? Có một người đàn ông sẵn sàng hi sinh vì mình như vậy, chỉ cần không phải người mù, người phụ nữ nhìn thấy những điều này đều cảm động.

Sở Phàm làm việc quần quật tại cao ốc Quốc Cảnh cả ngày không ngừng. Hẳn an bài lại một số công việc cần chú ý trong phiên giao dịch đầu tiên này, đồng thời cũng chuẩn bị phương án cho những sự việc đột ngột có thể phát sinh. Sở Phàm còn thu thập tin tức của vài công ty cạnh tranh. Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nắm được thông tin về đối thủ cạnh tranh mới có thể xuất phát trước, tiên phát chế địch, dành được thị trường. Làm xong mọi việc thì đã bảy giờ tối, Sở Phàm cuối cùng cũng thở phào một hơi, không kim nổi vụn hồng vào cái, xương cốt toàn thân kêu canh cách.

Trên mặt hẳn hiện lên vẻ thoải mái.

Đại tiểu thư nhìn thấy rất đau lòng. Nàng không kim nổi nói:

-Tiểu Sở, anh cố sức từ sáng tới giờ, hẳn là rất mệt rồi phải không? Anh thật là..., làm việc mà không biết nghỉ ngơi gì cả!

-Hôm này muốn xử lý xong tất cả mọi chuyện, cũng không cảm thấy mệt, thật đó!

Sở Phàm cười cười.

-Hừ, ai thèm tin chứ. Tôi nhìn thấy cũng thấy xót...!

Đại tiểu thư không cần thận lời, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Sở Phàm nghe thế trong lòng cảm thấy ám áp. Hắn cười cười, nói:

-Tôi mới đau lòng đây, cô cũng bận rộn cả ngày còn gì? Chúng ta về thôi!

Đại tiểu thư nghe hẳn nói vậy trong lòng dâng lên một nỗi xúc động không thể nói thành lời. Tuy nhiên nàng cảm thấy không khí có điểm là lạ, có chút gì đó rất khó gọi thành tên.

Sau đó Sở Phàm lái xe đưa đại tiểu thư trở về biệt thự Lam Hải. Dọc đường đi trong lòng đại tiểu thư cảm xúc dâng tràn. Nàng không khỏi nhớ tới khung cảnh vui vẻ với Sở Phàm ở bãi biển Ngân sắc, nhớ tới thời điểm cuối cùng đi vòng quanh con đường ven biển với hắn. Đi mãi không biết mệt, cho tới khi mặt trời lặn. Nàng cảm thấy ngày hôm qua mình thực sự vui vẻ, đó là một cảm giác thoải mái phát ra từ nội tâm, có thể không cố kỵ gì mà chạy, cười, vui đùa ầm ĩ. Nàng phát hiện hóa ra cuộc đời này lại đẹp như vậy.

- Có đôi khi cứ tự giam hãm chính mình, con người ta sẽ mất đi niềm vui sống. Chỉ có tự thả lỏng, họ mới có được niềm hạnh phúc của chính mình!

Những lời này của Sở Phàm vẫn quanh quẩn trong đầu nàng. Nàng cảm thấy mình phải rất cảm ơn Sở Phàm. Đúng là Sở Phàm đã khiến nàng hoàn toàn thả lỏng. Cho tới giờ nàng vẫn là một người phụ nữ rất lý trí. Cuộc sống như vậy khí chất rất thanh cao, nhưng không thể nghi ngờ gì là cũng rất mệt mỏi. Nếu không có phương pháp phát tiết sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần kia, nói không chừng sẽ phát điên.

Chỉ từ điểm đó, trong lòng đại tiểu thư đã rất cảm kích Sở Phàm.

Càng khiến nàng cảm thấy không thể báo đáp chính là Sở Phàm làm hết thấy đều là vì nàng, cũng không có mục đích hay yêu cầu gì khác. Phải biết rằng tình cảm chính là thứ khó trả nhất, đại tiểu thư thật không biết phải báo đáp hắn ra sao.

Vừa suy nghĩ, Sở Phàm đã lái xe về tới biệt thự Lam Hải. Hai ngày nay nhị tiểu thư rất ngoan ngoãn nghe lời, tan học đúng giờ, về nhà là ở nhà không đi chơi, cũng giúp cho Sở Phàm toàn tâm toàn ý vào công việc tiêu thụ dây nhà ở Lam Cảnh.

Mà hai ngày nay dì Mi thường lấy chiếc BMW của đại tiểu thư đi ra ngoài. Sở Phàm biết là dì Mi đi làm một số thủ tục, bởi vì có sẽ bay sang Pháp. Mỗi khi nghĩ tới đây, trong lòng Sở Phàm đều dâng lên một loại cảm giác mất mát không hiểu nổi. Thôi thì đành để mọi việc cứ thuận theo tự nhiên đi.

Sở Phàm trở về biệt thự Lam Hải cũng không rảnh rỗi. Hắn vội vàng lên mạng tra cứu tư liệu, liên tục chú ý tới động thái mới nhất của thị trường, liên tục chú ý tới thông tin của các đối thủ cạnh tranh. Mà hành động này của Sở Phàm dường như cũng gián tiếp ảnh hưởng tới đại tiểu thư, khiến đại tiểu thư cũng khẩn trương hẳn lên, cũng như Sở Phàm vội vội vàng vàng. Hai người bận rộn tới nửa đêm vẫn chưa ngủ, có lẽ còn bởi sự hồi hộp trong lòng nữa.

-Đại tiểu thư, đi nghỉ đi, ngày mai có còn phải chủ trì công việc của phiên giao dịch đầu tiên của khu nhà Lam Cảnh. Cho nên ngày mai tinh thần chúng ta phải sung mãn để đối mặt với khách hàng. Đi nghỉ đi, được không?

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Được, vậy anh cũng đi nghỉ đi. Anh cũng mệt lắm rồi!

Đại tiểu thư nói.

-Chúc ngủ ngon, có giấc mơ đẹp nhé!

-Chúc ngủ ngon, nghỉ ngơi tốt vào nhé!

Sở Phàm nói xong liền quay về phòng mình. Phiên giao dịch ngày mai, Sở Phàm cảm thấy chính mình không hề buồn ngủ. Có lẽ là do trong lòng quá kích động!

Tình huống phiên giao dịch khu nhà Lam Cảnh ngày mai sẽ ra sao đây?

173. Chương 170: Sáng Tạo Kỳ Tích.

Mới tờ mờ sáng Sở Phàm và đại tiểu thư đã đi ô tô với tiểu khu Lam Cảnh. Quản lý kinh doanh khu Hoa Bắc, Hạ Bằng cũng chạy tới. Mấy người phó quản lý bộ phận tiêu thụ cũng đã tới trước rồi.

Khu trung tâm giao dịch đã được trang hoàng xong. Sau khi trang hoàng, đại sảnh nhìn thật đẹp dễ trắng lẹ. Những cô gái thuộc bộ phận kinh doanh thân hình thon thả xinh đẹp, mặc áo đồng phục đều đã vào vị trí ổn định. Trong đại sảnh khu giao dịch cũng đã chuẩn bị một số nghi thức chào mừng, chút nữa sẽ nghênh đón người dân vào tham quan.

Đương nhiên người khai mạc phiên giao dịch khu nhà Lam Cảnh là đại tiểu thư. Đến lúc đó nàng sẽ là người tuyên bố bắt đầu phiên giao dịch, hơn nữa còn báo giá nhà. Vì vậy hôm nay đại tiểu thư ăn mặc đặc biệt xinh đẹp cao quý. Một bộ váy dạ hội màu lam ngọc làm toát ra khí chất phi phàm trên người nàng, vốn nàng đã xinh đẹp động lòng người giờ dưới phụ trợ của trang phục dạ hội cao quý lại càng thêm mê người, khiến nàng nhìn qua giống như tiên nữ giáng trần. Giờ đây tâm trạng nàng đang có vẻ vô cùng kích động, bởi lẽ phiên giao dịch sắp bắt đầu sẽ quyết định vận mệnh cho việc tiêu thụ dãy nhà.

Sở Phàm mặc một bộ com lê hiệu Feierge, tóc vuốt keo sáng bóng. Lúc này hắn trông thật anh tuấn phi phàm. Hắn biết đại tiểu thư có hơi hồi hộp, cho nên đứng bên cạnh nàng nói chuyện, giúp tâm trạng khẩn trương của nàng dần lắng xuống.

Quản lý tiêu thụ Hạ Bằng chỉ huy toàn bộ nhân viên có liên quan tới công tác tiêu thụ nhà làm nốt công tác chuẩn bị. Mà ba người phó quản lý cũng chia nhau ra vội vàng đi chuẩn bị chiêu đãi khách hàng của mình. Hết thấy công tác chuẩn bị đang được tiến hành đâu vào đấy.

Bảy giờ sáng, lục tục đã có một vài người dân tới xem nhà. Tuyến xe miễn phí được công ty bất động sản Quốc Cảnh bố trí xuất phát vào lúc 7h30, cho nên những người tới trước này đều là tự lái xe tới. Bọn họ sau khi tới được quản lý Hạ và ba phó quản lý đi tới đón chào, sau đó được các nữ nhân viên phụ trách tiêu thụ tiếp đãi, phân tích tỷ mỉ bối cảnh có liên quan tới khu nhà Lam Cảnh.

Tới mười giờ sáng, năm tuyến xe đã tới. Trên xe nào cũng đầy người, hơn nữa còn có một số người tự lái xe hoặc đi tàu điện tới tiểu khu Lam Cảnh. Tổng số người tới thăm quan đã lên tới khoảng trên dưới sáu trăm. Những người này khi tới khu nhà đều ở trong đại sảnh giao dịch nghe các nữ nhân viên phụ trách giới thiệu các thông tin về khu nhà, sau đó sẽ có những nhân viên chuyên trách đưa họ đi thăm quan thực tế khu nhà Lam Cảnh, tìm hiểu kiến trúc và cảnh quan xung quanh.

Bởi vì công ty bất động sản Quốc Cảnh tuyên bố phiên giao dịch bắt đầu vào lúc mười một giờ, cho nên những người tới sớm đều đi thăm quan hết, cho tới mười một giờ lại quay lại trung tâm giao dịch.

Mười một giờ lại có thêm bốn chuyến xe nữa tới nơi. Người lái ô tô tới xem nhà liên miên không dứt. Toàn bộ bãi đỗ xe của tiểu khu Lam Cảnh đã đầy những chiếc xe sang trọng. Lúc này đây mọi người đều đứng tại đại sảnh khu trung tâm giao dịch. Đại sảnh này rất lớn, sức chứa hơn một ngàn người, hơn nữa các thiết bị phải nói là số một, khiến rất nhiều người sau khi tới đây đều gật đầu tán thưởng.

Gần mười một giờ, đại sảnh lớn như vậy đã gần như chật cứng người. Trên tay bọn họ đều cầm một tờ truyền đơn về khu nhà Lam Cảnh. Bọn họ giờ này đang đứng trong đại sảnh, lo lắng chờ đợi công ty bất động sản Quốc Cảnh tuyên bố bắt đầu phiên giao dịch.

Rất cục, mười một giờ đã tới, đại tiểu thư xinh đẹp động lòng người mỉm cười chân thành bước lên trên bục, cầm mic nói:

-Hôm nay là ngày dãy nhà mới xây dựng tại Lam Cảnh của công ty bất động sản Quốc Cảnh chúng tôi bắt đầu đưa vào giao dịch. Lúc này tâm trạng tôi rất kích động. Thứ nhất đó là bởi vì đây là phiên giao dịch đầu tiên của khu nhà Lam Cảnh. Thứ hai là do tôi không nghĩ lại có nhiều người tới xem nhà như vậy. Tiểu khu Lam Cảnh là một trong những khu nhà công ty chúng tôi đã xây dựng rất kỹ lưỡng. Toàn bộ tiểu khu giống như là một khu nhà nghỉ dưỡng hiện đại tuyệt đẹp. Đối với khu nhà Lam Cảnh bản thân tôi cũng rất yêu thích.

Dừng lại một chút, đại tiểu thư cao giọng nói vào mic:

-Sau đây tôi tuyên bố, phiên giao dịch khu nhà Lam Cảnh chính thức bắt đầu.

Vừa dứt lời toàn bộ trung tâm giao dịch vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Hơn một ngàn người kích động vỗ tay, tiếng vỗ tay kéo dài không dứt.

Sau khi tiếng vỗ tay ngớt dần, đại tiểu thư lại tuyên bố:

-Tôi xin tuyên bố giá nhà trong tiểu khu Lam Cảnh. Nhà ở bình dân giá 16.000 một mét vuông, biệt thự cao cấp giá 18.000 một mét vuông.

Đại tiểu thư tuyên bố xong, cả khu trung tâm giao dịch nổi lên âm thanh bàn bạc huyên náo. Toàn bộ đại sảnh bố trí hai mươi điểm giao dịch. Đại tiểu thư vừa tuyên bố giá xong trước hai mươi điểm này đã thấy người xếp hàng dài. Những người xếp hàng ở đây đều là những người muốn mua nhà ngay.

Những người này sau khi đi thăm quan đều nhất trí đưa ra một kết luận. Đó là tiểu khu Lam Cảnh bất kể là nói về kiến trúc hay là quy mô đều tốt hơn rất nhiều so với quảng cáo. Hơn nữa giá cả lại không cao. Tất nhiên là họ sẽ không bỏ qua, quyết định thật nhanh. Lập tức mua nhà ngay!

Trong lúc nhất thời, các nữ nhân viên phục vụ tiêu thụ nhà tất bật không thôi. Tuy nhiên trên mặt các nàng tràn ngập nụ cười phát ra từ nội tâm. Khu nhà ế hai tháng đột nhiên lại được tiêu thụ nhanh chóng, mua bán nhiệt tình, làm sao không khiến họ cao hứng cho được?

Nhưng mà người cao hứng nhất chính là Sở Phàm và đại tiểu thư. Bởi lẽ họ không ngờ tình huống ngày hôm nay lại vượt quá mong đợi như vậy, vốn họ nghĩ chỉ khoảng sáu trăm người tới xem nhà, cuối cùng chỉ bán ra được khoảng trên dưới hai trăm căn đã là thành công. Nào ngờ hôm nay hơn một ngàn người tới xem, hơn nữa đại tiểu thư vừa tuyên bố bắt đầu phiên giao dịch người mua đã rất tích cực tới mua nhà. Điều này hơi nằm ngoài tưởng tượng của Sở Phàm và đại tiểu thư.

Quản lý kinh doanh Hạ Băng tuy đã làm việc trong lĩnh vực tiêu thụ nhà đất nhiều năm, nhưng tình huống giống như hôm nay, mua nhà sôi nổi như vậy cũng là lần đầu mới thấy. Hai mươi điểm giao dịch nhà đã có hai ba mươi người đứng xếp hàng, tính sơ sơ cũng đã có thể là xử lý toàn bộ bảy trăm ba mươi tám căn nhà đang ế ảm.

Đây quả thực có thể nói là kỳ tích trong lĩnh vực kinh doanh địa ốc. Trong vòng một ngày tiêu thụ gần tám trăm căn nhà, trong ngành địa ốc cũng là hiếm thấy. Hơn nữa trong thời kỳ suy thoái tài chính này, thị trường nhà đất đóng băng, một ngày bán ra tám trăm căn nhà thực sự là kỳ tích trong kỳ tích!

Quản lý kinh doanh Hạ Băng và ba phó quản lý bận túi bụi, vội vàng tiếp đãi khách hàng. Không khí trong đại sảnh giao dịch vô cùng náo nhiệt. Khách hàng và chủ doanh nghiệp trao đổi không dứt, hào hứng vô cùng.

Đại tiểu thư và Sở Phàm nhìn không khí sôi động tại phòng giao dịch không khỏi nhìn nhau, thoải mái cười to. Sở Phàm nhẹ nhàng thở phào một hơi. Tâm trạng lo lắng trước đó chậm rãi lắng xuống, trong lòng như buông được tảng đá nặng nghìn cân. Hắn cuối cùng cũng không phụ sự tin tưởng của đại tiểu thư.

Trong lòng đại tiểu thư kích động dị thường. Nàng nhìn Sở Phàm, trong ánh mắt dường như có thiên ngôn vạn ngữ. Đúng vậy, trong lòng nàng đang có bao điều muốn nói, nhưng lại không biết nói từ đâu. Nàng rất cảm ơn Sở Phàm, bởi vì nàng hiểu rất rõ việc tiêu thụ nhanh chóng ngày hôm nay là do Sở Phàm gần một tuần làm việc ngày đêm đổi lại. Trong lòng nàng tràn ngập cảm kích, tràn ngập nhu tình.

Công tác trong đại sảnh giao dịch toàn bộ được tiến hành đầu vào đấy. Mãi cho tới sáu giờ chiều, toàn bộ khu nhà Lam Cảnh không phụ kỳ vọng đã được bán hết. Một số người xếp hàng không mua được nhà trên mặt lộ vẻ tiếc nuối. Tuy nhiên đại tiểu thư lập tức tuyên bố khu nhà thứ hai được xây dựng tại Lam Cảnh sẽ được bắt đầu giao dịch vào tháng một năm sau. Những người không mua được nhà này sau khi nghe được thông tin đều quyết tâm sang năm nhất định phải mua được nhà.

Cuối cùng tất cả những người tới mua mà đều đã rời đi, đại sảnh giao dịch lại yên tĩnh. Ba trăm tám mươi căn nhà bình dân và năm mươi căn biệt thự vốn đang ế ảm trong thời gian chưa tới một ngày đã tiêu thụ hết toàn bộ. Trong đó 3000 thẻ VIP phát ra thì có 200 người xác thực mua nhà, hiệu quả còn tốt hơn nhiều so với mong đợi. Điều này làm cho những người trong đại sảnh thuộc bộ phận kinh doanh của công ty bất

động sản Quốc Cảnh nhất thời chuẩn bị không kịp. Bọn họ đều chìm đắm trong sự vui mừng đến phát điên lên mà chưa kịp hồi phục tinh thần.

Thật lâu sau, Sở Phàm cố gượng tay, nhìn đại tiểu thư chân thành nói:

-Đại tiểu thư. Chúc mừng, chúc mừng!

Sau đó mọi thành viên công ty trong đại sảnh giao dịch đều hoan hô, họ vỗ tay, hô to, khuôn mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ kích động vui sướng.

Đại tiểu thư cũng vỗ tay. Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đầy vẻ tươi cười. Đột nhiên mắt nàng ngân ngấn nước. Nước mắt không kiềm được theo khóe mắt rơi xuống.

Đối mặt với những thành viên công ty đang lên tiếng chúc mừng, nàng kích động ngập ngừng nói:

-Cảm ơn! Cảm ơn! Đây là kết quả sự cố gắng của mọi người. Đặc biệt là Sở Phàm. Tôi đặc biệt phải cảm ơn anh ấy. Không có sự giúp đỡ của anh ấy, khu nhà Lam Cảnh sẽ không được tiêu thụ nhanh như vậy.

Đại tiểu thư nói xong những lời này không thốt lên lời nữa. Trên khuôn mặt đẹp như ngọc của nàng đã hiện lên hai hàng nước mắt. Đó chính là những giọt nước mắt vui sướng.

Sở Phàm cũng cảm thấy hai mắt của mình là lạ. Hắn đỡ lấy vai đại tiểu thư, kích động nói:

-Thành công rồi, đại tiểu thư, chúng ta thành công rồi!

-Tiểu Sở...

Đại tiểu thư nói xong ôm chặt lấy Sở Phàm. Nàng vui mừng vừa khóc vừa cười thoải mái. Thời khắc này nàng đã đợi rất lâu rồi. Ngày này đột nhiên tới khiến nàng rất cực không thể khống chế được tình cảm của mình nữa, nước mắt lặng yên rơi xuống.

Sở Phàm đột nhiên lấy eo đại tiểu thư, ôm nàng quay năm sáu vòng, đồng thời trong miệng hô to:

-Chúng ta thành công rồi!!!

Đại tiểu thư bị Sở Phàm ôm eo, quay mấy vòng, váy nàng bay bay, tạo nên một độ cong xinh đẹp. Nụ cười của đại tiểu thư cười càng thêm sáng lạn.

Lúc Sở Phàm buông đại tiểu thư xuống, khuôn mặt nàng đã hơi ửng hồng, trên mặt ý cười nhộn nhạo. Nàng bình tĩnh nhìn Sở Phàm, nói chân thành:

-Tiểu Sở, cảm ơn anh!

-Không cần, không cần phải cảm ơn. Đây là chuyện tôi nên làm vì cô!

Sở Phàm nói xong tiến tới lau nước mắt trên mặt đại tiểu thư.

Thời khắc đó, đại tiểu thư lại nở nụ cười, cười như hoa sen nở, thẹn thùng vạn phần, đẹp không sao tả xiết!

174. Chương 171: Tạo Thành Chấn Động.

Một số phóng viên tin tức nhảy bèn đã bao vây trước lối vào của tiểu khu Lam Cảnh, chờ phóng viên nhân vật chính đóng vai trò quan trọng nhất trong vụ thành công nóng bỏng của khu Lam Cảnh này: Tổng tài khu Hoa Bắc của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh - Kỷ Tiêm Tiêm.

Đại tiểu thư, Sở Phàm và mọi người sau khi sung sướng reo hò mừng rỡ trong gian sảnh giao dịch của tiểu khu Lam Cảnh thì đang chuẩn bị rời đi. Qua hạch toán tài chính, lần này sau khi bán được hết nhà trong tiểu khu Lam Cảnh, công ty thu lại được gần 30 triệu vốn lưu động, có tác dụng cực kỳ hữu hiệu làm giảm bớt áp lực tài vụ của công ty. Dù sao trong các hoạt động hiện nay của công ty vẫn còn hai công trình lớn và mấy công trình nhỏ nữa, sau khi thu lại tài chính thì mới đảm bảo được tính ổn định của vốn lưu động được.

Sau khi bọn đại tiểu thư rời khỏi đại sảnh thì bị những phóng viên truyền thông chờ đã lâu ngăn chặn lại. Khi đoàn người đại tiểu thư xuất hiện thì cả đám phóng viên náo loạn hết cả lên, trong đó nhiều phóng viên vội và dùng sức đưa micro qua khỏi các nhân viên bảo an, hỏi:

-Kỷ tiểu thư, trong hoàn cảnh nguy cơ về tài chính, cô làm thế nào mà có thể trong vòng một ngày bán hết toàn bộ các căn hộ bị ế đi?

-Kỷ tiểu thư, trong vòng một ngày bán ra gần tám trăm căn hộ đối với ngành bất động sản là rất hiếm, xin hỏi cô làm thế nào mới được như thế?

-Kỷ tiểu thư, lần này phòng giao dịch giới thiệu về khu nhà sau khi mở cửa giao dịch đã tăng giá lên thêm một ngàn đồng, xin hỏi việc này có phải là do thị trường nhà đất đang lên cơn sốt hay không?

Đại tiểu thư vốn muốn lảng tránh giới tin tức truyền thông, nàng vẫn không muốn phải tươi cười hay giao thiệp gì trước bọn họ. Tuy nhiên hôm nay nàng cũng phải đổi thái độ, rất hào phóng và trang nhã trả lời phỏng vấn, mà hơn nữa còn là hễ hỏi thì đáp ngay. Có lẽ việc bán hết các nhà trong khu Lam Cảnh một cách trôi chảy đã khiến nàng cao hứng kích động, cho nên muốn thể hiện hết ra với mọi người.

Trên mặt đại tiểu thư nở nụ cười tao nhã, nàng nói:

-Kỳ thật mức độ tiêu thụ nhà ở Lam Cảnh đã nóng đến mức vượt xa khả năng tưởng tượng của chúng tôi. Tuy nhiên kết quả này vẫn nằm trong khả năng dự đoán cho nên chúng tôi cũng không giật mình lắm.

-Kỷ tiểu thư, tôi là phóng viên của Thời báo Kinh Hoa, xin hỏi Kỷ tiểu thư làm sao có thể tạo ra kỳ tích trong một ngày bán sạch cả nhà ở khu Lam Cảnh này thế?

-Kỳ tích này cũng không phải do tôi sáng tạo ra, mà là...

Đại tiểu thư vừa nói vừa liếc về phía Sở Phàm. Sở Phàm đứng bên cạnh đại tiểu thư, trong lòng hần đường nhiên biết đại tiểu thư muốn nói cái gì, hần vội vàng giành trước nói:

-Kỳ tích này là do đại tiểu thư dẫn dắt tập thể làm được, tuy nhiên rất nhiều quyết sách đều là chủ ý của đại tiểu thư cho nên cô ấy mới là linh hồn của cả tập thể. Không có đại tiểu thư thì cũng không có khả năng bán hết được các căn hộ bị ế trong khu Lam Cảnh.

Sở Phàm đột nhiên chen vào nói khiến phóng viên đó rất là kinh ngạc. Đại tiểu thư cũng hơi ngẩn người ra. Sở Phàm thừa dịp nhỏ giọng nói vào một bên tai nàng:

-Đại tiểu thư, cô đừng đưa tên tôi ra, coi như là tôi van cầu cô đó, được không?

Đại tiểu thư nghe vậy không nhận được cười cười.

Lúc này một phóng viên khác hỏi:

-Kỷ tiểu thư, xin hỏi các vị đã thông qua sách lược gì để bán được các căn hộ ở khu nhà Lam Cảnh?

Trong đầu đại tiểu thư vừa xoay chuyển ý nghĩ, nàng cười cười, nói:

-Vấn đề này có thể để cho trợ lý của tôi là Sở Phàm, Sở tiên sinh trả lời giúp.

Đại tiểu thư nói xong chỉ chỉ vào Sở Phàm bên cạnh.

-Trợ lý à?

Nghe đại tiểu thư nói vậy Sở Phàm thì giật mình thon thót, vốn hần không có nghĩ tới việc phải rạng rỡ mặt mày trước giới truyền thông, nhưng đại tiểu thư đã nói như vậy là bức bách hần không thể không nói mấy câu. Hần không khỏi cười khổ.

À, về sách lược à, thứ lỗi cho tôi khó trả lời. Các vị cũng biết đó, trong một công ty thì sách lược không thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài được. Dù sao thì trong ngành bất động sản này còn có rất nhiều đại gia cạnh tranh với chúng tôi. Tuy nhiên tôi có thể tiết lộ một điểm, quyết sách trọng yếu đều từ đại tiểu thư đưa ra, mà chúng tôi đều là người chấp hành thôi.

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nghe vậy giận dỗi lườm Sở Phàm một cái, tên này có bao nhiêu công lao đều đổ hết lên đầu nàng.

Tiếp theo đại tiểu thư tiếp tục trả lời vài vấn đề nữa của phóng viên rồi sau đó lên xe rời đi. Sau khi bọn người Sở Phàm, đại tiểu thư rời đi, các phóng viên này cũng đi, nhưng cách khu Lam Cảnh không xa có một chiếc xe màu đen đang đỗ. Trong đó có một người trẻ tuổi, gương mặt anh tuấn đang ngồi. Giờ phút này, thanh niên đó đang nhìn chằm chằm về phía đại tiểu thư và Sở Phàm vừa rời đi, ánh mắt âm trầm băng giá, chính là Tổng giám đốc khu Hoa Bắc của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh, Tần Khải.

Vốn sau khi phiên giao dịch tại khu Lam Cảnh bắt đầu thì Tần Khải định tới đây để chê cười Sở Phàm, bởi vì gã đoán rằng lần này những căn hộ bán được sau phiên giao dịch sẽ không vượt quá được trăm hộ, ai ngờ kết quả lại vượt quá dự liệu của gã, số hàng ế trước đây của khu Lam Cảnh khoảng tám trăm hộ không ngờ lại được tiêu thụ được toàn bộ. Hơn nữa, giá còn tăng lên một ngàn so với trước đó. Điều này Tần Khải sao có thể chịu được?

Phải biết, trước đây Tần Khải nhờ thành công trong việc tiêu thụ tốt mấy khu vực bất động sản của công ty nên được thăng lên làm vị trí quản lý tiêu thụ, sau đó leo lên tới vị trí tổng giám đốc hiện nay. Nhưng thành tích lớn nhất của Tần Khải ngày trước là một ngày tiêu thụ được chừng 250 căn hộ, so với vụ này mà Sở Phàm tiếp nhận, tiêu thụ gần tám trăm căn hộ trong một ngày thì chênh lệch đến gấp ba lần. Việc này khiến cho một tiến sĩ như Tần Khải không thể cam lòng nhẫn nhịn được. Thậm chí gã còn có cảm giác sỉ nhục thật thống khổ.

Bởi vì gã muốn đến để cười nhạo Sở Phàm, cuối cùng lại biến thành tự mình bày trò cười cho chính mình. Gã nhìn đại tiểu thư và Sở Phàm chuyện trò vui vẻ trước giới truyền thông thì rất tức giận. Gã không tự chủ được nảy sinh tâm trạng ảo não, toàn bộ sự đổ ury đều đặt lên người Sở Phàm. Trong lòng gã âm thầm nghĩ, sẽ có một ngày, gã sẽ dẫm nát Sở Phàm dưới chân.

Biệt thự Lam Cảnh.

Lúc Sở Phàm và đại tiểu thư đi xe về thì nhị tiểu thư đã sớm vừa nhảy nhót vừa chạy tới đón. Không đợi Sở Phàm xuống xe nàng đã cao hứng nói:

-Chị, Tiểu Ngọc Ngọc, em nhìn thấy các người trên TV, các người thật lợi hại nha. Trên TV nói các người trong một ngày bán hết sạch các căn hộ, thật là lợi hại.

-Tiểu Vân, em xem trực tiếp à? Lúc ấy đúng là có mấy phóng viên truyền hình đến hiện trường phỏng vấn bọn chị, không nghĩ đến là truyền hình trực tiếp luôn lên TV đâu.

Đại tiểu thư kinh ngạc nói.

-Đúng, đúng. Chị ơi, chị trên TV thật là xinh đẹp, còn có Tiểu Ngọc Ngọc cũng không tệ đâu nhé.

Nhị tiểu thư cao hứng cười, nói tiếp:

-Đúng rồi, ba cũng vừa về, đang ở trong nhà đấy.

-Thế á? Chị vào gặp ba đã.

Đại tiểu thư nói xong liền đi vào, Sở Phàm cũng theo sau.

Đại tiểu thư thấy ba đang nói chuyện với dì Mi thì cao hứng nói:

-Ba, dì Mi.

-Tiêm Tiêm, các con về rồi à? Ha ha, vừa rồi ba đang nói chuyện với dì Mi về chuyện của con đó.

Kỳ Thiên Vũ ha hả nói.

-Chuyện gì của con?

Đại tiểu thư đi đến cạnh dì Mi, ngồi xuống, hỏi.

-Tiêm Tiêm, kỳ tích tại khu nhà Lam Cảnh lần này khiến cho ba cảm thấy vui mừng và rất kinh ngạc. Vui mừng vì thấy con gái quả thực không phụ lòng kỳ vọng của ta, hoàn thành việc tiêu thụ khu Lam Cảnh một

cách thành công, mà kinh ngạc là không ngờ trong một ngày đã tiêu thụ được bảy trăm tám mươi căn hộ bao gồm cả biệt thự. Ba làm việc trong ngành bất động sản này đã hơn hai mươi năm, tình huống như vậy đã gặp qua năm lần, nhưng lượng tiêu thụ lớn như vậy lại xuất hiện trong bối cảnh tài chính quốc tế gặp nguy cơ thế này. Đây đúng là kỳ tích đó!

Kỳ Thiên Vũ tràn ngập cảm xúc nói.

-Đúng vậy, Tiêm Tiêm, cháu có biết không, lúc đi xem tin tức trên TV, biết tình hình thế đi thực sự không thể tin vào mắt mình nữa. Tiêm Tiêm, cháu thật lợi hại!

Dì Mi cũng tán thành nói.

- Ba, dì Mi, hai người đều nhầm rồi.

Đại tiểu thư mỉm cười, nháy mắt nói.

-Kỳ tích tại khu nhà Lam Cảnh thì không phải là giả, nhưng người làm nên kỳ tích này không phải con, mà là hần!

Đại tiểu thư nói xong giơ ngón tay chỉ vào Sở Phàm đang đi vào đại sảnh.

Kỳ Thiên Vũ và dì Mi nhìn về phía ngón tay đại tiểu thư chỉ thì thấy đúng là Sở Phàm, tất cả đều kêu a một tiếng, sau đó Kỳ Thiên Vũ cười nói:

-Tiểu Sở, cháu mau lại đây đi, lại đây ngồi! Tiêm Tiêm, con cẩn thận nói lại xem là sao.

Trên mặt đại tiểu thư cười ngọt ngào, đợi Sở Phàm ngồi xuống nàng mới chậm rãi nói:

-Ba, thời điểm mình đưa ra giao dịch các căn hộ của khu nhà Lam Cảnh ban đầu là vừa lúc gặp phải thời kỳ đóng băng của thị trường bất động sản. Dưới nguy cơ tài chính đã ảnh hưởng đến bất động sản, thị trường rất là uể oải. Trong tình hình này lại bắt đầu giao dịch ở khu nhà Lam Cảnh nên tình huống không được thuận lợi đâu, hơn một tháng mới tiêu thụ được một trăm căn hộ. Đang lúc con cảm thấy hết đường xoay sở thì Sở Phàm đứng ra giúp con. Trước hết hần phân tích giá thị trường nhà đất và xu thế nhà đất những ngày tới đây, tiếp đó sau khi hần đi khảo sát thực địa thì đã chỉ ra vấn đề của công ty chúng con trong quá trình tiêu thụ, mấy vấn đề cực kỳ đúng trọng tâm, có thể nói là một chạm thấy máu luôn! Con thấy hần có ý tưởng đối với việc tiêu thụ nhà đất cho nên con mời hần gia nhập công việc tiêu thụ những căn hộ còn ế ở khu Lam Cảnh, giao cho hần toàn quyền phụ trách. Sau khi Sở Phàm tiếp nhận đã đề ra sách lược của hần, đúng là dựa vào sách lược của Sở Phàm chúng con mới tiêu thụ được thành công gần tám trăm căn hộ, trở thành kỳ tích của ngành bất động sản đấy.

Đại tiểu thư chậm rãi nói xong, giọng tự hào vui sướng như đang nói chuyện của mình vậy.

Sở Phàm gãi đầu, hần cảm thấy mắt tự nhiên cười hắc hắc, ngập ngừng nói:

-Việc này, kỳ thật đều là công lao của đại tiểu thư cả. Trong công việc tiêu thụ khu nhà Lam Cảnh, cô ấy là người dụng tâm nhiều nhất. Trong toàn bộ quá trình công việc triển khai, cô ấy chính là nhân vật linh hồn, rất nhiều quyết sách đều phải thông qua sự chấp thuận của cô ấy. Nếu không có đại tiểu thư thì đã không có thành tích hôm nay rồi!

-Được rồi, hiện giờ là đang ở nhà, xung quanh cũng chẳng có báo chí truyền thông, phóng viên đài truyền hình phỏng vấn, anh không cần phải khiêm tốn. Thật là...

Đại tiểu thư bực mình nói.

-Không phải, tôi, tôi... Việc này, công lao đại tiểu thư vốn là lớn nhất mà. Thực ra tác dụng lớn nhất của tôi chỉ là đề ra ý kiến mà thôi.

Sở Phàm nói.

-Đúng rồi, khu nhà Lam Cảnh bán chạy đúng là do anh đề ra ý kiến mới bán chạy được mà.

Đại tiểu thư cười cười ngịch ngợm nói.

-Ha ha, Tiểu Sở, thật nhìn không ra là cháu còn có thiên phú ở phương diện buôn bán đó. Chính như Tiêm Tiêm mới nói, tác dụng của cháu trong công việc tiêu thụ khu nhà Lam Cảnh là rất trọng yếu. Tuy nhiên đối với năng lực buôn bán của cháu ta cũng không giạt mình, bởi vì...

Kỳ Thiên Vũ nói được một nửa lại như gặp vấn đề khó nói, không nói tiếp nữa mà nhanh chóng thay đổi chuyện:

-Tuy nhiên mặc kệ nói thế nào thì nói, lần này nhà ở khu Lam Cảnh bán chạy chẳng những gia tăng cho công ty ta một số vốn lưu động không nhỏ, đồng thời cũng cho chúng ta đủ thể diện, đáng để cao hứng. Ba muốn cảm ơn các con.

-Đừng đừng đừng, chú Kỳ không cần nói lời khách khí như thế đâu. Trợ giúp đại tiểu thư là bổn phận của cháu, tuy nhiên, đại tiểu thư đã thực sự rất lo âu quan tâm đến khu nhà Lam Cảnh, lại đối đãi với cháu rất thực tâm nữa.

Sở Phàm nói.

Lời nói của Sở Phàm khiến đại tiểu thư cảm động, bất cứ lúc nào cũng vậy, Sở Phàm đều vì người khác mà suy nghĩ, hơn nữa tâm tính đậm bạc, không ham danh lợi của Sở Phàm khiến nàng âm thầm kính nể.

-Ha ha, hai đứa các con cũng không cần phải nhún nhường lẫn nhau. Ta thật ra muốn nghe xem Tiểu Sở đã áp dụng sách lược gì mới khiến nhà ở khu Lam Cảnh bán chạy như thế?

Kỳ Thiên Vũ hứng thú hỏi.

-Việc này... Ha ha, kỳ thực cũng không có sách lược gì, chỉ sợ nói ra làm chú Kỳ chê cười thôi.

Sở Phàm cười nói.

-Ai dà, cũng đã làm nên kỳ tích rồi cháu còn khiêm tốn sợ chú chê cười sao? Nói mau nói mau, chú chờ đến mắt kiên nhẫn rồi đây.

Kỳ Thiên Vũ nói.

Sở Phàm nhìn đại tiểu thư, nhận ra nàng đang cười trộm, hẳn biết không nói không được, vì thế nói:

-Là thế này, bước đầu tiên chính là khảo sát thị trường, kết hợp nhiều tư liệu trên các phương diện để đoán trước xu thế nhà đất. Cháu nhận thấy là thị trường nhà đất gần đây đang ảm đạm trở lại, giá trị nhà sẽ tăng lên, lúc này đúng là thời kỳ tốt nhất để tiêu thụ. Chưa có một doanh nghiệp nào ra tay khai thác cả vậy phải mau chóng hành động giữ lấy thị trường.

Cho nên bước thứ hai là cháu tạo nên một hiệu ứng chấn động trong toàn bộ thành phố. Liên tục trong ba ngày, cháu lợi dụng các quảng cáo ngắn trên TV và báo chí nhờ giới tin tức truyền thông quảng cáo về khu nhà Lam Cảnh, cuối cùng quả thực đã thành công. Trong khi quảng cáo liên tục ba ngày cố ý hoặc vô ý nói rằng, tại ngày 25 khu nhà Lam Cảnh sẽ mở phiên giao dịch.

Bước thứ ba là ộp cho dân thành phố trở nên gấp gáp, khiến họ cảm thấy thị trường bất động sản đang dần ảm đạm, giá cả đang lên, khiến bọn họ phải lập tức mua nhà.

Bước thứ tư là biểu hiện thành ý tới đại đa số người dân, thông qua một số hành động thực tế để biểu hiện, như vậy liền chiếm được thể chủ động về mặt tâm lý. Nắm bắt được tâm lý của người dân, làm cho họ ưu tiên quan tâm đến công ty bất động sản của chúng ta khi muốn mua nhà.

Cháu thực hiện theo bốn bước này, không ngờ cuối cùng lại thành công, hơn nữa thành tích đúng là rất tốt, rất là đáng kinh ngạc.

-Đúng, tốt, tốt. Phát hiện thời cơ, nắm bắt thời cơ, dẫn đầu giữ lấy thị trường, đồng thời có thể phỏng đoán mà nắm bắt được tâm lý người tiêu dùng. Tiểu Sở, thiên phú buôn bán của cháu không tồi, rất có tiềm lực đó!

Kỳ Thiên Vũ khen.

-Đây đúng là thương võ song toàn. Tiểu Sở, không nghĩ tới trên phương diện kinh doanh cậu lại còn có tài hoa như thế!

Dì Mi cũng tấm tắc tán thưởng.

-Oa, Tiểu Ngốc Ngốc, anh chẳng những đánh nhau lợi hại mà bán nhà cũng lợi hại nha. Thật sự là chân nhân bất lộ tướng mà.

Nhị Tiểu thư nhảy nhót nói.

-Trên người Tiểu Sở hần cũng không chỉ có hai thứ này là lợi hại đâu. Nói không chừng một ngày nào đó, hần lại khiến cho chúng ta phải chấn động nữa đó.

Đại tiểu thư thản nhiên nói.

Sở Phàm nghe thấy thế cảm thấy dường như trong lời nói của đại tiểu thư có thâm ý, hần nghĩ thầm, nơi lợi hại nhất trên người mình vừa không phải đầu lại cũng không phải là hai tay hai chân, mà là...

-Ba à, con hiện giờ mới biết, ba tìm được cho con một vệ sĩ thật tốt nha, thật là lợi hại đấy.

Nhị tiểu thư thoải mái cười nói.

-Ha ha, đó là đương nhiên. Kỳ thực, bằng vào năng lực của Tiểu Sở mà cho hần đi làm vệ sĩ cho con là ủy khuất cho hần rồi đấy.

Kỳ Thiên Vũ nói.

-Không không không, chú Kỳ. Cháu cảm thấy được làm vệ sĩ cho nhị tiểu thư cũng tốt mà, thật sự đấy, không hề có một chút ầm ỹ gì đâu.

Sở Phàm vội vàng nói.

-Đúng vậy, sao mà phải ầm ỹ chứ?

Đôi mắt quyến rũ của dì Mi xoay chuyển, liếc Sở Phàm một cái, thiếu chút nữa câu mắt hờn Sở Phàm.

-Đúng rồi, giờ khu nhà Lam Cảnh đã tạo nên kỳ tích lớn, ta quyết định, buổi tối ngày mai mở tiệc ăn mừng cả công ty!

Kỳ Thiên Vũ cao hứng nói.

-Hay quá!

Nhị tiểu thư hưng phấn giơ tay lên.

-Hay cái gì mà hay, lại không phải chuyện tốt của em, em cao hứng cái gì hả?

Đại tiểu thư bực mình trừng mắt nhìn nhị tiểu thư.

-Đương nhiên là có chuyện của em rồi, đến lúc đó vệ sĩ bên cạnh em là diễn viên chính mà, là cổ chủ như em thì đương nhiên có quan hệ rồi!

Nhị Tiểu thư cười nói.

-Tiểu Vân, đến lúc đó cho phép con tham gia tiệc, chỉ cần con không gây phiền toái là được.

Kỳ Thiên Vũ cười nói.

-Con biết ba hiểu con nhất mà!

Nhị tiểu thư chạy tới ôm Kỳ Thiên Vũ, cao hứng nói:

-Đúng rồi ba, con muốn gọi Phi Phi và Mộng Lâm tới, được không?

-Con nói Tiểu Phi và Tiểu Lâm à? Lâu rồi ba không gặp bọn nó, cũng được, có thể gọi tới. Tuy nhiên lúc đó các con đừng có nghịch ngợm gây sự đó.

Kỳ Thiên Vũ nói.

-Sẽ không mà, ba yên tâm đi.

Nhị tiểu thư cười nói.

-Ừ.

Kỳ Thiên Vũ nói xong chuyển sang đại tiểu thư, nói:

-Buổi tối ngày mai công ty chúng ta tổ chức tiệc mừng công, con nhanh chóng thông báo đến mỗi nhân viên trong công ty, đồng thời chọn địa điểm tổ chức cho tốt, sắp xếp một số tiết mục hay hay vào nhé.

-Vâng, ba, con biết rồi!

Đại tiểu thư lên tiếng trả lời.

-Ách, chú Kỳ, đại tiểu thư, bữa tiệc tối ngày mai cháu nghĩ hay cứ để đại tiểu thư làm diễn viên chính đi, dù sao chuyện bán xong khu nhà Lam Cảnh thi công lao của đại tiểu thư là lớn nhất. Cháu còn phải đi đảm bảo vấn đề an ninh chung nữa mà. Tiệc lớn như thế mà phải ra mặt chắc cháu té xỉu mất.

Sở Phàm nói.

-Ha ha, được rồi, cái thằng bé Tiểu Sở này, cháu không muốn để người khác biết công trạng của mình sao?

Kỳ Thiên Vũ nói.

-Không muốn, bởi vì cháu đã nói rồi, đây là cháu làm vì đại tiểu thư mà thôi.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Một câu này lập tức khiến đại tiểu thư sững sốt, trên mặt lạng lẽ hiện lên hai đóa mây đỏ, vẻ thẹn thùng tuyện mỹ thực là động lòng người!

175. Chương 172 +173: Dạ Tiệc Mừng Công.

Sở Phàm sau khi uống rượu xong thì trực tiếp nằm trên ghế sofa tại đại sảnh tầng 1 nói là nghỉ ngơi một chút, ai ngờ lại ngủ quên mất luôn, có lẽ là tại say rượu.

- Tiểu Sở, Tiểu Sở, anh tỉnh lại đi, muốn ngủ cũng phải về phòng đã chứ.

Đại tiểu thư lay lay cánh tay Sở Phàm, cất tiếng gọi.

- Tiêm Tiêm, Tiểu Sở hẳn có lẽ đã say lắm rồi. Cháu gọi thế nào hẳn cũng không tỉnh đâu.

Dì Mi nói.

- A! Tửu lượng Tiểu Sở luôn rất tốt mà, sao lại dễ say thế?

Đại tiểu thư khó hiểu hỏi.

- Người uống rượu phải xem tâm tình. Một người nếu tâm tình không tốt hoặc quá mức mệt mỏi thì khi uống rượu là dễ say nhất. Dù cho tửu lượng hẳn có tốt mấy vẫn dễ bị say.

Dì Mi nói.

- A thăm nào, khó trách được. Mấy ngày nay Tiểu Sở vì công việc tiêu thụ khu nhà Lam Cảnh mà chưa được một giấc ngủ ngon, suốt ngày vất vả bận rộn. Xem ra anh ấy đã mệt muốn chết rồi cho nên mới say như thế. Nhưng mà tóm lại cũng không thể để anh ấy ngủ luôn ở phòng khách được.

Đại tiểu thư nói.

- Tiêm Tiêm, dì và cháu mỗi người một bên đưa cậu ta lên trên đi.

Dì Mi nói xong liền nâng cánh tay Sở Phàm lên, đồng thời vỗ vỗ khuôn mặt Sở Phàm nói:

- Tiểu Sở, tỉnh tỉnh, dì Mi và Tiêm Tiêm đưa cậu lên phòng nghỉ ngơi nhé. Tỉnh lại đi, mau lên!

Sở Phàm mơ hồ “A” một tiếng.

Tiếp theo dì Mi và đại tiểu thư mỗi người một bên nâng cánh tay Sở Phàm lên vai mình, dìu hẳn đi lên lầu. Trong quá trình này Sở Phàm đương nhiên không phải bị các nàng kéo đi mà là tập tễnh đi theo. Dì Mi và

đại tiểu thư dìu một người đàn ông như hắt lên trên lầu cũng không phải một chuyện dễ dàng. Ba người bọn họ lúc thì lạng bên trái, khi thì lạng bên phải, căn bản là không thể đi đứng vững vàng được, chỉ tại Sở Phàm vì rượu mà đi chân nam đá chân chiêu.

Sở Phàm như một trợ tá đắc lực, phối hợp khoác tay lên vai đại tiểu thư và dì Mi, sau đó dựa vào ngực dì Mi và đại tiểu thư luôn. Không biết là vô tình hay cố ý mà trong lúc đi lại, tay trái của Sở Phàm luôn nhẹ nhàng va chạm vào gò ngực cao ngất của dì Mi, hơn nữa mỗi lần va chạm lực đạo lại không giống nhau. Có khi nặng có khi nhẹ. Lúc tay trái Sở Phàm đụng đụng vào, ngực trái của dì Mi đập dềnh như thủy triều, vô cùng co dãn và đàn hồi.

Dì Mi tất nhiên là phát hiện ra động tác nhỏ ấy của Sở Phàm, trong lòng cô không khỏi thầm nghĩ: “Thằng ranh con này, uống say còn không quên chiếm tiện nghi của ta, xem ra là say rượu lộ bản tính rồi. Ngày mai phải tìm hấn tính sổ mới được!”

Cuối cùng thì dì Mi và đại tiểu thư cũng dìu được Sở Phàm tới phòng hấn. Đầu tiên dì Mi gỡ cánh tay Sở Phàm xuống, sau đó thuận thế đỡ Sở Phàm nằm xuống giường. Phải biết trong suốt quá trình này, tay phải Sở Phàm vẫn gắt gao ôm chặt lấy cổ đại tiểu thư, vì thế một tiếng kêu kinh hãi của đại tiểu thư vang lên, thân hình nặng nề của Sở Phàm đè đại tiểu thư lên giường. Khi thân thể hai người yên tĩnh lại thì đã thấy tay phải Sở Phàm chính đang nằm trên bộ ngực cỡ 32D của đại tiểu thư. Sắc mặt đại tiểu thư rục lên màu đỏ, đồng thời trái tim nàng cũng nhảy lên thình thịch. Nàng vội vàng nâng cánh tay Sở Phàm lên, đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng.

Tất cả những việc này đều lọt vào mắt dì Mi hết.

Sau khi đại tiểu thư ổn định lại cảm xúc, thở sâu để ngăn chặn trái tim đang nảy lên kia. Nàng cùng dì Mi cởi bỏ giày của Sở Phàm, cởi áo khoác cho hấn, rồi đắp chăn cho hấn tử tế, sau đó mới ra khỏi phòng.

Khi đại tiểu thư ra khỏi cửa phòng thì quay đầu lại, nhìn thoáng qua Sở Phàm đang ngủ say sưa, trong mắt dường như có nhu tình nhè nhẹ, trêu mến.

Có lẽ vì mệt mỏi thực sự nên Sở Phàm ngủ thẳng cẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại. Lúc hấn nhìn đến giờ thì sợ điếng hồn, không ngờ là chả có tí cảm giác nào, lại ngủ quên đến tận bây giờ chứ.

Hấn vội chạy đi rửa mặt sau đó đi xuống dưới nhà, nhưng không ngờ là dưới nhà thì ngoài Trương bá, cô Vương và vài người giúp việc ra còn thì không có ai khác. Đại tiểu thư không có nhà, nhị tiểu thư không có nhà, dì Mi cũng không có nhà luôn.

Hấn nghĩ thầm, “Đại tiểu thư các nàng chạy đi đâu rồi? Không phải là tới công ty chứ?”

Hấn nghĩ lại thấy khả năng này không lớn, lúc này mới đột nhiên nhớ ra, tối qua Kỷ Thiên Vũ có nói tới nay tổ chức bữa tiệc mừng công, chắc là các nàng ấy đi chuẩn bị tiệc cả rồi.

Sở Phàm hiếm khi thanh nhàn thế này, nên cứ bình thản ngồi xem phim hoặc đọc sách. Hấn đột nhiên nhớ ra, hình như camera trong phòng đại tiểu thư đã hết pin, nghĩ vậy hấn liền chạy lên lầu hai, sau đó lặng yên không một tiếng động, nhẹ nhàng tiến vào phòng đại tiểu thư. Đương nhiên, phòng đại tiểu thư đã khóa trái, nhưng Sở Phàm tự có biện pháp đi vào.

Khi trở ra, hấn bỗng ngửi thấy một mùi hương tự nhiên tỏa ra trong phòng đại tiểu thư, lôi cuốn, hấp dẫn. Hấn vô tình liếc qua chiếc giường rộng rãi mềm mại của đại tiểu thư, trên giường chăn đơn gối chiếc xếp đặt gọn gàng, tuy nhiên lại vút bừa một bộ nội y, dường như là do đại tiểu thư vội vã thay ra còn chưa kịp giặt.

Sở Phàm không nhận được tim đập thình thịch, không tự chủ được đi tới, sau đó hấn lấy bộ nội y của đại tiểu thư mới được thay ra lên, đặt lên mũi hít thật sâu. Mùi thơm, toàn mùi thơm là mùi thơm. Mùi hương này đúng là hương thơm trên người đại tiểu thư. Sở Phàm lại hít hít chiếc quần lót của đại tiểu thư, trừ một cổ u hương ẩn ẩn còn có một hương vị đặc biệt mê người, vẻ mặt Sở Phàm tràn ngập say mê!

Việc này không nên chậm trễ, Sở Phàm cũng không dám ở một mình ngơ ngẩn ngẩn ngẩn trong phòng đại tiểu thư quá lâu. Hấn thay pin cho chiếc camera rồi lặng lẽ rời khỏi phòng nàng. Sau đó hấn trở lại phòng mình thử chiếc camera trong phòng đại tiểu thư xem có hoạt động như cũ không, thử một lần quả nhiên thấy bình thường trở lại, Sở Phàm không khỏi mừng thầm.

Vừa mới từ trong phòng đại tiểu thư ngửi được mùi hương từ chiếc quần lót thay ra của đại tiểu thư, Sở Phàm vẫn còn cảm giác được, mỗi lần thở ra hít vào, chớp mũi lại mơ hồ cảm giác được mùi hương mê người trên chiếc quần lót kia, hần lập tức cảm thấy nhân sinh thật là tốt đẹp, có thể hít thở thật là tốt đẹp!

Mãi cho đến năm giờ chiều đại tiểu thư, nhị tiểu thư và dì Mi mới trở về, Sở Phàm cả một buổi chiều không được gặp các nàng trong lòng đã hơi thấy nhớ, giờ nhìn thấy không khỏi dâng lên cảm giác thân thiết.

- Tiểu Ngốc Ngốc, nhanh đi tắm rửa thay quần áo đi, rồi còn đi dự tiệc tối nay nữa.

Nhị tiểu thư nhìn thấy Sở Phàm thì lớn tiếng nói.

- Đêm tiệc mừng công hả? Tổ chức ở đâu?

Sở Phàm hỏi.

- Đã đặt ở khách sạn Long Hoa rồi, thời gian là bảy giờ, chuẩn bị một chút đi, sau đó chúng ta đi luôn.

Đại tiểu thư nói.

Sở Phàm “A!” một tiếng, hần đảo mắt một cái sang dì Mi, phát hiện thấy dì Mi cũng đang nhìn hần, tuy nhiên ánh mắt dì Mi dường như có vẻ kỳ quái, có vẻ cuốn hút mà cũng có cảm giác là lạ, giống buổi tối ngày hôm đó khi dì Mi nói với hần: “Tối đây tôi sẽ cùng với cậu làm một số việc có ý nghĩa mà lại đáng nhớ!”. Lúc nói những lời này lại có ánh mắt mê ly.

Tim Sở Phàm không tự chủ được đập “thình thịch”, dường như thấp thoáng có cảm giác được đoàn tụ sum vầy, đêm dài nhiều lãng mạn!

Bữa tiệc mừng công của công ty bất động sản Quốc Cảnh chúc mừng thương vụ bán sạch cả khu nhà Lam Cảnh đúng bảy giờ tối bắt đầu.

Đại tiểu thư, nhị tiểu thư và dì Mi hiển nhiên là đi chuẩn bị những công việc liên quan đến dạ tiệc mừng công cả ngày nay rồi. Sau khi trở về tất cả đều vội vã tắm rửa trang điểm, sau đó đi tham dự dạ hội.

Trước khi nhị tiểu thư chạy lên lầu còn nhìn sang Sở Phàm đang ngồi không nhúc nhích trong phòng khách xem TV, nàng không khỏi hỏi:

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh sao không đi tắm rửa đi? Chẳng lẽ anh không đi đến buổi dạ hội sao?

- Đi chứ, tôi tắm rửa mặc quần áo nhiều nhất cũng chỉ mất nửa tiếng thôi, không vội không vội. Nhị tiểu thư nên tận dụng thời gian đi, nếu không không có thời gian trang điểm đâu.

Sở Phàm nói.

- Hứ!

Nhị tiểu thư không thèm để ý tới Sở Phàm nữa chạy thẳng lên lầu.

Sở Phàm mặc dù nói là ngồi trong đại sảnh xem TV, nhưng trong đầu lại luôn hiện lên đôi mắt mê ly mộng ảo tràn đầy lực hấp dẫn hoang dã của dì Mi. Hần cảm thấy trong đôi mắt của dì Mi dường như có thiên ngôn vạn ngữ, tình huống giống như đêm trước, khi dì Mi nói: “Tối đây, tôi sẽ cùng với cậu làm một số việc có ý nghĩa mà lại đáng nhớ!”

Sở Phàm tuy không biết cái việc mà dì Mi đã nói là “có ý nghĩa lại đáng nhớ” kia cụ thể là chuyện gì, nhưng lúc ấy, sau khi Sở Phàm nghe được những lời này của dì Mi thì sâu trong nội tâm hần ngọn lửa dục vọng cứ rục rịch bùng lên. Bởi vì lúc dì Mi nói lại dùng cái giọng điệu ung dung lại quyền rũ kia, quả thực cực kỳ mê người.

- Không nghĩ nhiều nữa, đêm nay phải làm tốt việc của mình đi đã, phải đảm bảo được sự an toàn của mọi người.

Sở Phàm nghĩ xong liền đi lên trên lầu tắm rửa.

Sở Phàm đi vào phòng tắm, ước chừng 20 phút thì ra, nếu hỏi vì sao hần tắm nhanh vậy, hần sẽ nói:

- Tắm rửa chẳng qua là tẩy rửa tóc tai mình mấy mà thôi. Tôi đã dùng dầu gội đầu Phiêu Nhu gội đầu, lại dùng xà phòng Lực Sĩ chà xát thân thể rồi. Anh còn muốn tôi phải làm thế nào nữa hả?

Thật ra trong phòng tắm còn có đủ loại đủ kiểu dầu gội đầu, sữa tắm, tuy nhiên nhãn mác của mấy loại dầu gội đầu với lại sữa tắm đó đều là tiếng Anh. Sở Phàm nghiên cứu cả nửa ngày và vẫn xem không hiểu, hắn chỉ nhận ra được dầu gội Phiêu Nhu và xà phòng Lực Sĩ thôi, cho nên cứ dùng luôn cả hai loại này là được rồi.

Sau khi Sở Phàm tắm xong thì đi thẳng về phòng, chỉ vì đang phân vân giữa âu phục hiệu Armani và âu phục hiệu Feierge mà hắn thấy thật buồn rầu. Bộ âu phục hiệu Armani tạo cảm giác rất khó phách lại hợp thời thượng, của hiệu Feierge mặc vào toàn thân lại toát ra một mùi vị thành thực. Sở Phàm cân nhắc mãi mới mặc bộ âu phục cao cấp màu xám hiệu Feierge vào. Hắn nghĩ thầm, trong hoàn cảnh này, mặc một bộ trang phục thành thực một chút vẫn hoàn hảo hơn, nếu không ở cạnh đại tiểu thư và dì Mi xinh đẹp thành thực chẳng phải là quá ngây thơ hay sao?

Sau khi Sở Phàm thấy tất cả đã hoàn hảo rồi, nhìn thời gian thì thấy vừa đến sáu giờ, hắn buông tiếng thở dài, trong lòng biết ít nhất còn phải đợi nửa giờ nữa đại tiểu thư, nhị tiểu thư và dì Mi mới xuống lầu.

Quả nhiên, Sở Phàm đợi đến hơn sáu giờ hai mươi đại tiểu thư, nhị tiểu thư và dì Mi mới từ từ đi xuống.

Trên người ba đại mỹ nữ này đều mặc váy lễ phục xinh đẹp mà khêu gợi. Đại tiểu thư mặc một thân lễ phục trắng hở lưng và đầu vai, thoải mái mà cao quý. Bộ váy trắng lộ vai và lưng này phối hợp tuyệt mỹ với dung mạo và khí chất cao quý của nàng. Trông đại tiểu thư như một đóa bách hợp đang nở rộ.

Nhị tiểu thư mặc một chiếc váy ngắn liền thân, vì nàng tham dự dạ hội nên chiếc váy ngắn sạch sẽ gọn gàng biểu hiện vẻ đẹp thanh khiết của nhị tiểu thư. Cặp đùi ngọc lại thêm chiếc giày cao gót như chọc vào mắt người khác, khiến cho người ta phải nuốt nước bọt.

Trên người dì Mi mặc một chiếc váy liền thân màu đen hở ngực bó sát người. Loại váy hở ngực bình thường chỉ có phụ nữ có bộ ngực đầy đặn mặc vào mới tạo được cảm giác ý nhị, mà thân thể thành thực đến độ chảy ra nước của dì Mi mặc vào chiếc váy hở ngực này, quả thực không gì thích hợp hơn, chỉ cần liếc qua một cái liền thấy được cảnh sóng gợn mãnh liệt trước ngực và cặp mông tròn lẳn của cô. Chiếc váy hở ngực này được thiết kế theo kiểu vắt chéo chân, vì vậy thi thoảng lại lộ ra cặp đùi trắng nõn nà của dì Mi. Chỉ cần là đàn ông mà bắt gặp cảnh này, chắc chắn nước miếng chảy ròng ròng.

“Dù là ở trong trường hợp nào, nam giới vẫn cứ phải ngồi đến 6 giờ mới đợi được phụ nữ.” Sở Phàm nhìn các nàng đang đi xuống, không nhịn được nghĩ thầm.

- Sao? Có ba đại mỹ nhân chúng ta cho anh đợi mà anh không vui à?

Nhị tiểu thư lớn tiếng nói.

- Vui, vui, mời ba vị mỹ nữ đi nhanh một chút đi, không thì dạ hội sẽ bắt đầu mất.

Sở Phàm nói.

Ngay sau đó, Sở Phàm tự mình lái chiếc Mercedes-Benz màu đen đưa ba người đẹp lao vùn vụt tới khách sạn Long Hoa.

Lần này tới tham dự dạ hội mừng công của công ty bất động sản Quốc Cảnh có hơn một ngàn người, nhưng thực tế thì người tới có thể hơn một ngàn người. Đương nhiên, lần này đều là thành viên của công ty Quốc Cảnh tại thủ đô, các thành viên tại phân bộ ở các tỉnh thành khác đương nhiên là không thể tới dự được.

Bữa dạ hội mừng công lần này diễn ra trên tầng ba của khách sạn Long Hoa. Bởi vì tầng ba là nơi có diện tích lớn nhất của khách sạn, đủ để chứa được bữa tiệc rượu hơn ngàn người của công ty.

Lúc Sở Phàm và ba người đại tiểu thư tới hội trường thì đã có rất nhiều người của công ty Quốc Cảnh tới, hơn nữa đã ngồi vào bàn tiệc theo cấp bậc chức vị khác nhau. Đại tiểu thư tới lập tức gây nên một phen chấn động trong hội trường, cũng có những nhân viên của công ty Quốc Cảnh chưa từng được gặp qua khuôn mặt xinh đẹp của đại tiểu thư. Bởi vậy đêm nay sau khi thấy được vẻ đẹp phương hoa tuyệt đại, khuynh thành mỹ mạo của đại tiểu thư, tất cả đều ngây người ra.

Sở Phàm và đại tiểu thư, nhị tiểu thư, di Mi tất nhiên là ngồi ở bàn khách quý. Tới 6h50 thì cơ bản là các thành viên công ty đã tới đủ, hơn trăm bàn rượu trên sảnh đã được sắp xếp xong.

Cao trào nhất của bữa tiệc chính là lúc chủ tịch công ty Quốc Cảnh, Kỷ Thiên Vũ xuất hiện. Tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy nhiệt liệt vỗ tay.

Kỷ Thiên Vũ mặt mỉm cười đi lên bục, nói vào micro:

- Công ty Bất động sản Quốc Cảnh của chúng ta tổ chức các buổi tiệc rượu, các tiệc tối linh tinh thì nhiều vô số kể, nhưng, khiến cho tôi cảm thấy kích động nhất vẫn là bữa tiệc mừng công tối nay. Nguyên nhân nói ra chắc các vị ngồi đây cũng đã biết, chính là ngày hôm qua, khu vực chi nhánh của chúng là Lam Cảnh trong một ngày bán ra gần tám trăm hộ nhà, đã tạo ra một kỳ tích trong ngành bất động sản. Cho nên, tôi tổ chức dạ tiệc mừng công tối nay!

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay vang dội.

- Dưới sự ảnh hưởng của nguy cơ tài chính quốc tế, công ty chúng ta có thể sáng tạo ra một kỳ tích như thế đúng là một loại thắng lợi, mà lần này thắng lợi đến từ tổng tài khu Hoa Bắc, cũng là con gái tôi Kỷ Tiêm Tiêm và cả nhóm của cô ấy. Giờ tôi đại biểu cho toàn thể thành viên công ty chúc mừng cô, đồng thời cũng hy vọng Kỷ Tiêm Tiêm không ngừng cố gắng, tạo ra thành tích tốt, cũng hy vọng những vị ngồi đây hãy khắc ghi tôn chỉ của công ty chúng ta, lấy Kỷ Tiêm Tiêm làm gương, vì công ty mà tạo ra càng nhiều kỳ tích tốt hơn nữa.

Kỷ Thiên Vũ kích động nói.

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

- Tôi tiết lộ cho tất cả mọi người ở dưới một tin tức, năm nay công ty chúng ta ước đoán có thể thu được lợi nhuận là 1 tỷ, nộp thuế 100 triệu, đó là một thành tích rất đáng kể. Đây đều là cố gắng của tất cả mọi người. Tuy nhiên chúng ta cũng không nên vì thành tích trước mắt mà đắc chí không tiến bước, chúng ta phải phát triển tác phong phấn đấu trong gian khổ, tiếp tục đổi mới tiếp tục cố gắng tiếp tục cạnh tranh, năm tới tiếp tục tăng lợi nhuận thêm 200 triệu nữa. Mọi người có lòng tin hay không?

Kỷ Thiên Vũ lớn tiếng hỏi.

- Có!

Tất cả những thành viên công ty Quốc Cảnh ở dưới bị hào khí trong lời nói của Kỷ Thiên Vũ cuốn hút.

- Tốt! Tôi tin tưởng mọi người, cũng tin tưởng Quốc Cảnh ngày mai càng thêm tốt đẹp! Tôi cũng không nói nhiều nữa, tôi chỉ nói một câu, đêm nay mọi người nhất định phải ăn uống thoải mái đó.

Kỷ Thiên Vũ nói.

Kỷ Thiên Vũ vừa dứt lời, phía dưới liền dậy lên tiếng vỗ tay rầm rập.

Tiếp theo là đại tiểu thư cũng lên phát biểu vài câu cảm nghĩ, những người ở dưới nhìn thấy đại tiểu thư như tiên nữ giáng trần đều ngừng thở, im lặng nghe đại tiểu thư nói chuyện. Lúc đại tiểu thư nói xong, rất nhiều người phải mất ba bốn giây mới hồi phục tinh thần được, bắt đầu nhiệt liệt vỗ tay.

Sau đó, các tiết mục ca múa văn nghệ phong phú trình diễn, trong tiếng ca duyên dáng và vũ đạo động lòng người thì rượu và thức ăn cũng lần lượt được đưa lên. Cuối cùng, khi thức ăn đã được mang lên hết, các tiết mục văn nghệ đã được thưởng thức đủ, Kỷ Thiên Vũ nâng cao chén rượu lên, cao giọng nói:

- Chén rượu này tôi kính mọi người, tất cả hãy cùng nhau uống nào. Sau đó mọi người cứ thoải mái ăn uống đi.

Kỷ Thiên Vũ nói xong, một hơi cạn sạch, các nhân viên, viên chức của Quốc Cảnh cũng lần lượt cạn chén.

Sau vài chén rượu, trong hội trường cũng dần có nhiều tiếng người nói chuyện, bầu không khí cũng bắt đầu náo nhiệt hơn. Bởi vì mục đích đêm nay là vì chúc mừng khu nhà Lam Cảnh đã tiêu thụ tốt, mà đại tiểu thư lại là nhân vật chính của sự kiện này, cho nên rất người đều cầm chén rượu tới kính đại tiểu thư. Mới đầu đại tiểu thư ai đến cũng không cự tuyệt, nhất nhất cung ly, nhưng từ lượng đại tiểu thư không tốt

lắm, bởi vậy chỉ sau năm sáu chén khuôn mặt ngọc của nàng đã hồng lên, thân thể mềm mại hơi lay động, xem ra là men rượu đã bốc lên rồi.

Sở Phàm đứng cạnh đại tiểu thư thấy thế, liền bảo nàng đừng uống nữa, mà là hẩn tự đứng ra uống đỡ cho đại tiểu thư. Bởi vì người đến kính rượu rất đông nên Sở Phàm liên tục uống hơn mười chén. Do uống nhanh nên hẩn cũng bắt đầu cảm thấy đầu hơi choáng.

Đại tiểu thư tuy rằng có Sở Phàm ngăn rượu giúp nàng, nhưng cũng có rượu cần uống thì nàng phải uống, bởi vậy đại tiểu thư đã hơi có men say. Tuy nhiên nàng vẫn vui vẻ cao hứng. Có lẽ, ngày này là ngày mà nàng chờ đã lâu.

Bên kia dì Mi cũng có rất nhiều nam nhân vây quanh. Những nam nhân đó đều là những nhân vật cấp bậc tầm cỡ quản lý trở lên của công ty Quốc Cảnh. Nếu không cũng không thể uống rượu trong khu khách quý bên này được. Đối với dì Mi, Sở Phàm cũng không lo lắng, nữ nhân thành thực như dì Mi đối với trường hợp thế này đã trải qua không biết bao nhiêu lần rồi. Tuy nhiên nhìn sắc mặt cô thì xem ra cũng đã uống không ít rượu.

Nhị tiểu thư thì lại cùng với Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm tùy tiện ăn uống, sau đó đã sớm chạy vào trong phòng ngồi hắt rồi.

Đại tiểu thư còn muốn rót rượu tiếp, Sở Phàm thấy thế vội vàng ngăn cản, hẩn nói:

- Đại tiểu thư, cô đã uống quá nhiều rồi, uống ít đi một chút!

- Không cần đâu mà, tôi cũng không uống nhiều. Người ta đêm nay rất cao hứng. Tôi, tôi muốn uống nhiều một chút!

Đại tiểu thư miệng đã hơi mơ hồ nói.

- Được, được, được rồi, có thể có thể, nhưng đợi một lúc nữa hãy uống tiếp được không? Uống rượu liên tục cũng không tốt!

Sở Phàm nói.

- Tiểu, Tiểu Sở, cảm ơn anh! Thật sự hết sức cảm ơn anh! Không có anh trợ giúp tôi, tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, cảm ơn anh!

Đại tiểu thư liên tục nói tạ ơn.

- Đại tiểu thư, tôi đã nói rồi, đây là chuyện tôi sẵn lòng làm cho cô. Cô không cần cảm ơn tôi!

Sở Phàm nói.

- Dù là người nhà vẫn phải cảm ơn anh. Đến đây đến đây, một ly này tôi nhất định phải kính anh, nhất định kính anh!

Đại tiểu thư nói.

- Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể tiếp nhận mà, tôi cũng không có chạy đi đâu cả, tôi sẽ chờ bên cạnh cô mà. Chúng ta cứ uống từ từ thôi, được không?

Sở Phàm đỡ đại tiểu thư. Hẩn biết không thể để đại tiểu thư tiếp tục uống rượu được.

- Không, không được. Bây giờ uống, bây giờ uống. Bằng không tôi, tôi không để ý tới anh nữa!

Đại tiểu thư môi nói, thần sắc nũng nịu, hình dáng cơ trí hiểu biết thường ngày của đại tiểu thư chỉ còn lại cực nhỏ, có lẽ đại tiểu thư đã say thật rồi.

Nhìn đại tiểu thư không chịu buông tha, Sở Phàm cũng không có biện pháp, đành phải nói:

- Được rồi, lại đây nào. Tôi kính đại tiểu thư một ly!

- Không, là tôi kính anh một ly!

Đại tiểu thư nói xong liền cụng một ly với Sở Phàm, sau đó một hơi cạn sạch.

Sau chén này, sắc mặt đại tiểu thư càng thêm đỏ hồng, nhìn trông như một đóa hoa hồng nở rộ thật rực rỡ. Ánh mắt nàng lơ đãng mông lung vì say, đột nhiên nhào vào lòng Sở Phàm, đầu gối lên vai Sở Phàm, miệng thì thào:

- Cảm ơn anh, cảm ơn...

Đại tiểu thư ngã vào lòng Sở Phàm, nói xong mấy câu mà ngày thường không dám nói, đã nặng nề đi vào giấc ngủ.

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư...

Sở Phàm nhẹ giọng gọi đại tiểu thư, nhưng nàng không chút phản ứng. Sở Phàm nghĩ thầm, có nên lập tức đưa đại tiểu thư về nghỉ ngơi hay không.

Lúc này dì Mi từ từ đi tới. Sau khi uống rượu vào, đôi mắt quấy rầy của Mi đi lại càng thêm động lòng người. Cô nhìn thấy đại tiểu thư tựa trên vai Sở Phàm không nhúc nhích liền hỏi:

- Tiêm Tiêm say rồi à?

- Vâng, tôi đang nghĩ có nên đưa cô ấy về nghỉ ngơi bây giờ không.

Sở Phàm nói.

- Không cần đâu, cứ nghỉ ngơi luôn ở khách sạn này đi cũng được. Đêm nay công ty đã bao trước một số phòng trong khách sạn này, chuẩn bị cho một số quản lý và nhân viên. Cứ để Tiêm Tiêm nghỉ ngơi qua đêm ở đây cũng được rồi.

Dì Mi nói.

- A, vậy sao? Đêm nay chúng ta nghỉ trong khách sạn sao?

Sở Phàm hỏi.

Dì Mi đột nhiên mỉm cười, vẻ quấy rầy trong mắt càng đậm. Cô nhìn Sở Phàm, cực kỳ mập mờ nói:

- Không sai, chúng ta qua đêm trong khách sạn!

Sở Phàm lại phát giác tim của mình đập “thình thịch” liên giạt mình. Hắn vội vàng lảng tránh ánh mắt quấy rầy mê người của dì Mi, nói:

- Phòng ở đâu? Trước hết phải đưa đại tiểu thư đi nghỉ đã.

176. Chương 174: Dì Mi Chủ Động Quấy Rầy.

Kỷ Tiêm Tiêm là thiên kim tiểu thư của chủ tịch đồng thời là Tổng tài khu Hoa Bắc đương nhiên được sắp xếp một phòng tổng thống.

Dì Mi nói:

- Tôi đi gấp lễ tân lấy chìa khóa. Cậu đưa Tiêm Tiêm lên phòng 1088 trước đi.

- Đồng ý!

Sở Phàm nói xong liền đỡ đại tiểu thư dậy đi thang máy đi lên tầng trên. Người phục vụ khách sạn hướng dẫn bọn họ tới cửa phòng 1088.

Đợi một lát sau dì Mi cũng lên tới nơi. Cô cầm chìa khóa cửa mở cửa phòng, Sở Phàm liền dìu đại tiểu thư vào trong. Phòng 1088 là phòng dành cho tổng thống nên các thiết bị nội thất cực kỳ xa hoa. Sở Phàm dìu Kỷ Tiêm Tiêm tiến vào, đỡ nàng nằm xuống tấm nệm mềm mại rộng thênh thang trên giường. Dì Mi mỉm cười nói:

- Cậu ra ngoài trước đi, để tôi thu xếp cho Tiêm Tiêm để giúp nó ngủ ngon.

Sở Phàm nghe vậy liền đi ra ngoài đợi.

Dì Mi cởi giày, cởi bộ lễ phục trên người Kỷ Tiêm Tiêm và thay vào bằng bộ áo ngủ giúp cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Cô còn chỉnh lại điều hòa cho nhiệt độ thích hợp rồi mới đóng cửa lại rồi khỏi phòng.

Sở Phàm thấy dì Mi đi ra ngoài thì hỏi:

- Đại tiểu thư đã ngủ chưa?

- Uhm, nó đã ngủ rồi. Tôi cũng khóa trái cửa phòng nó lại để tránh trường hợp bất trắc.

Dì Mi tiếp tục nói:

- Tất cả các phòng từ 1085 đến 1088 đều là phòng chúng ta đặt trước. Ban đầu sắp xếp anh ở phòng 1085, tôi ở phòng 1086. Tiểu Vân và Tiểu Phi, Tiểu Lâm ở phòng 1087. Tiêm Tiêm ở phòng 1088.

- Nhị tiểu thư và các bạn cô ấy đang còn ca hát ở dưới. Tôi phải ở cạnh đến lúc các cô ấy nghỉ ngơi mới được.

Sở Phàm nói.

- Uhm, vậy cậu đi đi. Tôi uống chút rượu bây giờ cảm thấy có chút chóng mặt.

Dì Mi nói xong chuyển giọng điệu nhẹ nhàng đáng yêu hỏi:

- Tiểu Sở, cậu còn nhớ có lần tôi nói với cậu rằng tôi sẽ thực hiện một chuyện có ý nghĩa với cậu trước khi tôi rời khỏi đây không?

Sở Phàm nghe vậy trong lòng sửng sốt. Hắn không nghĩ tới là giờ phút này dì Mi lại chủ động nói ra chuyện đó. Hơn nữa giọng điệu mềm mại đáng yêu kia của dì Mi làm hắn không khỏi tâm hồn phiêu lãng. Hắn nói:

- Nhớ, tôi nhớ rõ!

- Vậy anh có biết là chuyện gì không?

Dì Mi cười khúc khích nói

- À, tôi không biết!

Sở Phàm thành thật nói. Mà quả thật đúng là hắn không biết thật.

Dì Mi lườm Sở Phàm một cái rồi nói:

- Cậu thu xếp để Tiểu Vân và các bạn của nó xong rồi đến tìm tôi. Nhớ kỹ nghe chưa. Tôi ở bên trong đó chờ cậu đấy. Đến lúc đó cậu sẽ biết là chuyện gì!

Dì Mi nói xong nháy mắt một cái, nhẹ nhàng xoay eo quay người lại làm bộ ngực no tròn đong đưa rồi đi về phòng 1086.

Sở Phàm nhìn dáng người nóng bỏng thành thực của dì Mi không kìm nổi nuốt nước miếng. Sau đó hắn xuống dưới lầu đi tìm nhóm các cô nhị tiểu thư. Dọc theo đường đi hắn tràn đầy cảm xúc. Không ngờ dì Mi lại chủ động mời mọc hắn tới phòng mình. Hình như là chuyện này ám chỉ cái gì đó. Sở Phàm trong lòng kích động lạ thường, nhiệt huyết đang phun trào trong cuống họng. Hắn nghĩ thầm, “Chắc không phải dì Mi gọi mình tới phòng là để làm cái chuyện ấy đấy chứ?” Hắn ngẫm nghĩ lại thấy khả năng không lớn nhưng cái ý nghĩ này cứ lớn vồn trong đầu. Cuối cùng cũng không kết luận được điều gì. Hắn cũng không muốn mình suy nghĩ quá nhiều, đến lúc đó đến phòng dì Mi tìm hiểu thì sẽ biết ngay là chuyện gì.

Nhị tiểu thư, Tô Phi và Trầm Mộng Lâm vui đùa trong một phòng hát nhỏ. Các cô ca hát, uống rượu, nhảy, chơi bài thật sự rất vui nhộn.

Lúc Sở Phàm đến tất nhiên nhóm nhị tiểu thư tự nhiên lôi kéo hắn xuống uống rượu cùng. Ba nàng hợp sức lại ăn hiếp Sở Phàm. Sở Phàm luôn luôn giữ nguyên tắc “đàn ông chân chính không so đo với phụ nữ”, chính vì vậy thường bị thiệt thòi uống vào không ít rượu. Kỳ thật Sở Phàm chung vui cho có lệ với mục

đích là để nhĩ tiểu thư, Tô Phỉ, Trầm Mộng Lâm các cô vui chơi thỏa thích sau đó tan cuộc về nghỉ ngơi. Lúc đó hẳn mới có cơ hội thoát thân tìm đến phòng dì Mi.

Tuy nhiên Sở Phàm phát hiện ra là cùng các cô gái nhỏ này vui đùa cũng rất kích thích. Các cô gái nhỏ lúc uống rượu vào rồi cũng trở nên khá điên cuồng. Bởi không có cô nào ra dáng vẻ thực nữ thụ mị nên Sở Phàm nhân cơ hội hưởng không ít lợi, đặc biệt thời điểm ba cô đẩy Sở Phàm ra khiêu vũ tập thể. Ba cô gái xinh đẹp cứ vây vòng quanh Sở Phàm, người các cô gái ép sát người hẳn, thân thể vận vẹo nhiệt tình theo điệu nhạc. Bộ ngực đang kỳ phát dục của các cô gái xinh đẹp cọ xát quanh thân thể Sở Phàm. Còn nữa, ba cái cặp mông đầy đặn quyến rũ của các cô gái lúc lắc trước mặt Sở Phàm làm nhịp tim hẳn đập nhanh gấp bội.

Cuối cùng ba bà cô trẻ cũng đã chơi đùa đủ, thấy mệt trong người rồi mới đòi đi nghỉ. Sở Phàm nghe vậy trong lòng mừng thầm bởi điều này có nghĩa là hẳn đã có thể đi tìm dì Mi được rồi. Nhớ tới thân thể thành thực mềm mại như giọt nước của dì Mi, Sở Phàm đã thấy rạo rức trong lòng. Đồng tử công lại bùng nổ hết cỡ.

Sở Phàm dẫn ba mỹ nữ nhĩ tiểu thư, Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm vào phòng 1087 và nói:

- Ba cô gái xinh đẹp, đêm nay các cô ở tại phòng này. Đây chính là phòng tổng thống đó. Tôi ngủ ở phòng 1085, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi.

- Biết rồi, biết rồi. Đi ra ngoài, đi ra ngoài. Không phải anh muốn xem chúng tôi cởi quần áo tắm rửa nữa đấy chứ?

Tô Phỉ chớp ánh mắt cười hì hì hỏi.

- Tôi, tôi thật sự là chưa xem qua cô gái nào tắm rửa đâu. Tiểu Phỉ, cô thật sự là người hiếu ý nghĩ người khác nha!

Sở Phàm cười nói về rất gian.

- Ô, Tiểu Ngọc Ngọc. Ánh mắt anh thật là lợi hại. Phỉ Phỉ đáng người xinh tươi thơm ngát thật đúng là cực phẩm đấy. Nếu anh có thể nhìn cô ấy tắm rửa thì thật là có phúc nhé. Xinh đẹp, đáng yêu, chính anh cũng nói thế. Vậy để Tiểu Ngọc Ngọc thỏa mãn tâm nguyện một chút đi!

Nhĩ tiểu thư cười nói với vẻ cũng gian chả kém.

- Đúng vậy, chúng ta cũng muốn triển lãm mà cũng chưa có cơ hội. Phỉ Phỉ, bỏ chủ động trước đi!

Trầm Mộng Lâm cũng tiếp tục “giậu đổ bìm leo” tán thêm vào.

Tô Phỉ nghe vậy sắc mặt bỗng đỏ lên. Cô thấy trong người thật thích thú nhưng trong thâm tâm vẫn có chút bảo thủ. Cô oán hận nói:

- Hừ, Tiểu Vân, Mộng Lâm, các bồ kết hợp lại đối phó với tớ nhé.

Nói xong lại chuyển hướng sang Sở Phàm lớn giọng nói:

- Đi ra ngoài đi, chán ghét đi được.

Sở Phàm cười cười nói:

- Tôi đi ra ngoài, tôi đi ra ngoài. Tiểu Phi, cô đúng là không biết ngượng ngừng gì cả!

“Hừ!” Tô Phỉ trừng ánh mắt nhìn bóng dáng Sở Phàm giọng hừ nhẹ.

Sở Phàm sau khi rời khỏi trước tiên về phòng 1085 của mình. Hẳn ở trong phòng đi tới đi lui, lo lắng không thôi. Cuối cùng hẳn mở cửa phòng đi ra ngoài, nhìn hành lang cũng không có ai vì thế ngay lập tức rón ra rón rén đi đến trước cửa phòng 1086 của dì Mi ấn chuông cửa. Một lúc lâu vẫn không có phản ứng, hẳn lại tiếp tục ấn chuông, không có phản ứng. Hẳn kinh ngạc nghĩ thầm có lẽ là dì Mi đã ra bên ngoài.

Hẳn nghĩ xong liền thử xoay cái tay cửa. Không thể ngờ được cánh cửa lại mở ra. Hẳn mừng thầm, xem ra tất cả chuyện này đều do dì Mi cố ý làm đây.

Sở Phàm đẩy cửa rồi đi vào liền nghe được tiếng nước chảy và nghe được giai điệu dì Mi đang hát. Hắn liền đóng cửa lại, khóa trái cửa rồi cất tiếng nói:

- Dì Mi, dì Mi, tôi đến đây rồi.

- Tiểu Sở, cậu đã đến rồi à? Tôi đang tắm. Cậu cứ tự nhiên ngồi xem ti vi hoặc làm cái gì đó đi.

Dì Mi nói.

- Vâng, vâng!

Sở Phàm nói xong rồi thông thả ngắm nghía toàn bộ căn phòng. Hắn thấy trên quầy bar nhỏ trong phòng có trưng bày rất nhiều rượu. Hắn đi tới rót một ly vang đỏ chậm rãi uống. Nhưng mà trong phòng tắm thì thoáng lại truyền ra tiếng nước chảy cũng tác động đến tâm tình của hắn. Ất hẳn là dì Mi đang trần như nhộng tắm rửa trong phòng tắm đấy. Dì Mi thân thể thế nào thì hắn đã từng thấy qua camera. Dáng người thành thực khêu gợi trong ngọc trắng ngà của cô lại một lần nữa hiện lên trong đầu hắn.

Con người là loại động vật tham lam. Nói ví dụ là Sở Phàm. Hắn đã từng được ngắm nhìn thân thể thuần thực gợi cảm của dì Mi qua camera rồi thì cứ có ý nghĩ là có thể nhìn thấy thực tế một lần vẫn hay hơn. Nếu hắn đi thẳng vào là có thể ngắm được thân thể của dì Mi rồi. Nhưng mà giờ hắn không thể làm như vậy được. Nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản được sự tưởng tượng của hắn. Hắn tha hồ phát huy sức tưởng tượng phong phú có phần còn hơn người của mình, tưởng tượng đến xuân quang vô hạn của dì Mi trong phòng tắm, tưởng tượng thấy dì Mi để hai bàn tay xoa bóp trên cơ thể để từng đám bong bóng xà phòng to nhỏ bập bùng. Cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, hắn có vẻ còn cảm giác thấy chính hai tay mình đang xoa bóp thân thể đầy đặn tuyết trắng kia của dì Mi nữa....

- Tiểu Sở, Tiểu Sở.

Tiếng dì Mi gọi làm hắn giật mình tỉnh lại từ giấc mơ bại hoại mà hắn đang chìm đắm. Sở Phàm quay về hiện thực, vội vàng lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy dì Mi?"

- Tôi, quần áo lót của tôi đặt ở đầu giường quên cầm vào. Cậu có thể lấy giúp tôi được không?

Dì Mi giọng điệu có chút do dự nói.

Tim Sở Phàm nhảy mạnh. Một chút sau, khoảng hai ba giây đồng hồ hắn mới hồi phục lại tinh thần. Hắn vội vàng nói:

- Được, được!

Hắn đi lại bên cạnh đầu giường quả thực nhìn thấy bộ đồ nội y màu đen của dì Mi. Hắn có chút run rẩy đưa hai tay cầm lấy. Trong nháy mắt hắn cảm giác thấy mình đã ôm chặt cả người dì Mi vào ngực. Bởi hắn đã ngửi thấy một hương vị, một hương vị rất quen thuộc trên thân thể dì Mi từ trong bộ nội y này.

- Dì Mi, cô hé chút cửa. Tôi đem quần áo cho cô đây.

Sở Phàm nói.

Cửa phòng tắm thoáng mở ra một khe hở, một đôi bàn tay ngọc búp măng vươn ra. Sở Phàm vội vàng cầm bộ nội y đặt vào tay dì Mi. Tiếp theo Sở Phàm nhìn qua cửa kính plastic

- Cám ơn cậu!

Giọng điệu du dương của dì Mi truyền ra.

- Không sao, không cần cảm ơn, không cần cám ơn.

Sở Phàm nói.

Lúc này Sở Phàm phát giác nhịp tim mình đập thật nhanh, hô hấp dường như đã trở nên dồn dập. Phải biết rằng cách cánh cửa trước mắt này phía sau là cơ thể thuần thực của dì Mi....

177. Chương 175: Tôi Muốn Cậu Trở Thành Một Người Đàn Ông Chân Chính.

Dì Mi trên người khoác áo choàng tắm bước ra ngoài, tay dùng khăn tắm lau bộ tóc dài sũng nước. Cô ngạc nhiên nhìn thấy Sở Phàm đang đứng như tượng, không kìm nổi nụ cười nói:

- Cậu ngồi xuống đi. Làm sao lại đứng như tượng thế?

“Ồ!” Sở Phàm xoay người lại, vội vàng ngồi xuống ghế sofa bằng da ngay bên cạnh cửa sổ.

Dì Mi cũng tiến lại ngồi cạnh Sở Phàm. Lúc này giữa hai người có khoảng cách cực kỳ gần, gần đến mức nếu hai người quay đầu lại nói chuyện thì môi sẽ chạm vào môi.

- Ồi, không hiểu sao lưng đau thế ... Không biết lý do tại sao. Tiểu Sở, cậu giúp tôi mát xa đi!

Tay Dì Mi vòng ra sau sờ nhẹ lưng nói.

- Tôi, tôi mát xa cho cô á?

Sở Phàm thất thanh nói.

- Đúng rồi. Tôi có nghe Tiêm Tiêm kể rằng cậu ở Nam Thiếu Lâm học được thủ pháp mát xa đặc biệt lợi hại. Vì thế làm phiền cậu chút.

Dì Mi nói giọng dụ dỗ.

- Nhưng mà tôi, tôi ...

Sở Phàm có vẻ lưỡng lự không biết xử lý làm sao.

- Đến đây đi, chẳng lẽ cậu nhẫn tâm nhìn lưng dì Mi đau như vậy sao?

Dì Mi nói xong đã xoay người lại đưa lưng về phía Sở Phàm, ý muốn Sở Phàm ngay lập tức mát xa cho mình luôn.

Đây là loại nghiệp vụ mà Sở Phàm rất thích thực hiện song chỉ có điều bình thường là hẩn mặt dày đề xuất. Hôm nay dì Mi chủ động yêu cầu, Sở Phàm cũng không có lý do cự tuyệt.

Hắn hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm niệm: “A Di Đà Phật!” với mục đích kìm chế sự kích động của mình, giữ tâm được ổn định. Sau đó hắn đưa hai tay khoát lên hai bờ vai dì Mi bắt đầu mát xa cho cô.

Mặc dù nói là cách một lớp áo khoác tắm, nhưng Sở Phàm vẫn cảm giác được da thịt trên người dì Mi mềm mại co giãn. Sở Phàm theo đà chuyển xuống đâm bóp vùng lưng của dì Mi. Lưng dì Mi tròn lẳn, mềm mại, vuốt ve trên lớp da thịt non mềm có cảm giác như đang chạm vào mặt nước. Sở Phàm cảm giác được trong lòng bàn tay mình là cái gì đó rất mềm mại. Hắn biết hiện tại đang mát xa lưng cho dì Mi nhưng cũng không ngăn cản được suy nghĩ của hắn liên tưởng đến những thứ khác. Dần dần, động tác vuốt ve lưng dì Mi trở nên thông thả, mềm mại, động tác giống như đang nhẹ nhàng vuốt ve âu yếm tình nhân của chính mình.

Dì Mi hơi nhắm hai mắt lại, đôi môi đỏ tươi khôu gọi hơi mở ra. Mỗi khi Sở Phàm vuốt ve đến những chỗ nhạy cảm, dì Mi không tự chủ được phát ra những tiếng khẽ rên rĩ mê người. Tiếng rên rĩ rất nhỏ nhưng đầy sức quyến rũ, làm cho con người khi nghe xong không kìm chế nổi bản thân mình.

Dần dần Sở Phàm có cảm giác chính mình không thể kiên trì được. Hắn phát giác nếu động tác của chính mình dịch dần xuống thì chắc chắn hắn sẽ chết vì phấn khích mất.

- Ôiiiiiii, Tiểu Sở, được cậu xoa bóp thật thoải mái!

Dì Mi lười biếng nói giọng thỏa mãn, mà câu nói này có thể nói là đầy thâm ý.

- Tiểu Sở, hỏi cậu một vấn đề được không?

Dì Mi đột nhiên hỏi.

- Vấn đề gì vậy?

Sở Phàm khó hiểu hỏi.

- Cậu có thích dì Mi không?

Dì Mi đột nhiên xoay người lại, cặp mắt to tròn quynh rũ nhìn thẳng vào mắt Sở Phàm.

- Tôi, tôi... Đúng rồi, không chỉ ... mà còn có tôi, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, mọi người ai cũng thích dì Mi hết!

Sở Phàm vội vàng nói. Hắn nói những lời này xảo diệu là đem chính mình cùng đại tiểu thư và nhị tiểu thư thích nói nhập làm một, như vật sẽ không đề cập vấn đề nam nữ. Bởi hắn không thật sự hiểu thái độ chân chính của dì Mi về vấn đề này như thế nào.

- Ý của tôi là cậu thật sự có hứng thú đối với tôi đúng không?

Dì Mi không quanh co hỏi thẳng.

“Cái gì? Nói thế là có ý gì?” Đầu Sở Phàm lập tức đau to như cái thúng bởi lúc này dì Mi tạo cho hắn sự kích động thú tính quá mức. Thời điểm này hắn hoàn toàn có thể nhìn thấy xuyên qua áo ngực bị lộ ra phía dưới cổ áo choàng tắm là cặp nhũ lê trắng muốt ngạo nghễ vươn thẳng lên.

- Tiểu Sở, cậu còn nhớ hôm tôi uống say không? Rất cảm ơn cậu đã ở bên cạnh tôi đến khi tôi thiếp đi. Nhưng mà tôi ngủ đến nửa đêm tỉnh lại vừa lúc nhìn thấy cậu...

Dì Mi hai má ửng đỏ, dừng một chút nói tiếp:

- Nói thật, lúc đó tôi rất sung sướng và kích động. Bởi biểu hiện của cậu nói rõ cho tôi biết, tôi không có già đi, tôi còn sức hấp dẫn!

Sở Phàm nghe vậy đầu có một tiếng nổ vang đánh “bùm”. Đầu óc hắn trống rỗng, bởi trong lời nói của dì Mi đã trực tiếp ám chỉ các hành động của hắn hôm đó. Các hành động vào cái đêm hắn ở trong phòng dì Mi bao gồm cả lúc cúi đầu thưởng thức hương vị khu vực cấm của dì Mi đều bị cô phát giác.

- Dì Mi. tôi, tôi lúc ấy...

Sở Phàm nuốt nước miếng, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Hừ!” Ngón trỏ dì Mi chạm nhẹ vào đôi môi Sở Phàm, dịu dàng nói:

- Không lẽ cậu còn không hiểu lòng tôi nữa sao?

“Hả” Lúc này Sở Phàm như tỉnh giấc mộng, hắn nhìn qua quả thật mình thật sự là quá ngốc nghếch.

- Đồ ngốc! Còn không ôm chặt lấy người ta!

Dì Mi tức giận nói.

Sở Phàm trong lòng đang trầm tư suy nghĩ thì những lời nói của dì Mi từng câu làm rung động lòng người. giống như trước thả một viên bi xuống mặt nước nay lại thêm vào một quả bom tấn thật lớn. Tâm hồn Sở Phàm như bùng nổ ra, thật sự là rất rung động. Dì Mi không ngờ dùng cái kiểu đáng yêu này làm cho người khác không thể giữ được mình, miệng thì lại bảo:

- Hãy ôm chặt người ta đi!

Sở Phàm cắn đầu lưỡi, nhìn xem đây chính là giấc mộng hay đúng là hiện thực.

Đang đấu tranh với lý trí, Sở Phàm cảm thấy một khối thân thể mềm mại và mùi hương quynh rũ ngả vào người. Tiếp theo hai tay hắn đã bị một đôi bàn tay ngọc cầm lấy nhẹ nhàng đặt vào vòng eo mềm mại.

Xoay người lại, Sở Phàm nhìn thấy dì Mi đôi má đào ửng hồng, thân thể gợi cảm mềm mại tựa như con mèo nhỏ rúc vào trong ngực hắn, mà hai tay hắn thì lúc này rõ ràng đang xiết chặt vòng eo mềm mại của dì Mi.

Mùi hương cơ thể của dì Mi tỏa ra bay vào mũi Sở Phàm. Hắn cúi đầu nhìn thấy rõ ràng làn da trắng mịn dưới cổ dì Mi, tim hắn lập tức nhảy lên thành thịch.

- Dì Mi, này, này ...

Sở Phàm luống cuống, hai tay đang ôm bên hông dì Mi của Sở Phàm không biết tiếp tục ôm hay nên thả ra, càng không biết có nên đẩy thân thể thành thực mềm mại như giọt nước kia ra hay không.

- Tiểu Sở, cậu còn nhớ rõ tôi đã từng nói là trước khi rời đi tôi sẽ cùng với cậu thực hiện một việc vừa có ý nghĩa vừa đáng nhớ không?

Dì Mi đột nhiên dịu dàng hỏi.

- Nhớ rõ, hôm nay tôi vì chuyện này mà tới đây. Dì Mi, cô, cô nói cho tôi biết là chuyện gì xảy ra đi?

Sở Phàm cảm thấy miệng lưỡi khô khốc nói.

- Cậu thật là đồ ngốc. Bình thường sao thông minh lanh lợi thế mà giờ phút này lại ngốc nghếch như vậy. Chẳng lẽ cậu còn không biết ý tứ của tôi sao?

Dì Mi cặp mắt quyến rũ, vươn bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Sở Phàm.

- Nhưng dì Mi, tôi, tôi...

Sở Phàm trong lòng đương nhiên là đã hiểu ý tứ của dì Mi rồi. Tới tận bây giờ nếu hắn còn không biết ý tứ của dì Mi như thế nào thì có mà đầu hắn là đậu phụ.

- Tiểu Sở, tôi đây là cam tâm tình nguyện. Đêm nay tôi muốn cho cậu trở thành người đàn ông chân chính!

Dì Mi dịu dàng nói.

— đêm nay tôi muốn cho cậu trở thành người đàn ông chân chính!

Những lời này từ miệng của dì Mi nói ra thật xiết bao hấp dẫn, làm con người ta nhiệt huyết sôi trào. Bởi dì Mi thành thực quyến rũ mê người là vậy, là người tình trong giấc mộng của biết bao nhiêu người đàn ông và cũng không biết bao nhiêu người đàn ông tình nguyện vì câu nói này của dì Mi mà cam nguyện làm trâu làm ngựa.

Nghe được những lời này, hai tay Sở Phàm giống như là phản xạ có điều kiện ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của dì Mi. Đồng Tử công đã đạt tới cấp muốn bùng nổ.

- Tiểu Sở, cậu là người đàn ông đầu tiên mà dì Mi kính nể. Cậu có thực lực hùng mạnh, khả năng xuất sắc nhưng là người thâm tàng bất lộ, ẩn mà không hiện. Tuy nhiên làm cho dì Mi cực kỳ có ấn tượng là khi ở chung một chỗ với cậu, dì Mi có cảm giác hạnh phúc thật sự. Dì Mi đã lâu rồi không có cảm giác như vậy. Có đôi khi tôi nghĩ, nếu tôi trẻ hơn mười tuổi thì tôi sẽ không để cậu chạy thoát ra khỏi vòng tay tôi được.

Dì Mi giống như là đang trong cơn mơ, tiếp tục nói.

- Tôi đã tưởng là cả đời này sẽ không có rung động lại nữa. Nhưng từ lúc thấy được cậu tôi mới biết mình thật sai lầm. Chỉ là khoảng cách tuổi tác giữa cậu và tôi chênh lệch khá lớn, hơn nữa tôi nhìn thấy là Tiêm Tiêm rất có tình cảm với cậu. Chính vì vậy tôi chỉ có thể kìm chế tình cảm của mình. Nhưng mà tôi không thể, tôi không làm được. Vì thế tôi mới lựa chọn rời khỏi nơi đây. Nhưng trước khi rời đi tôi muốn người đàn ông trong lòng tôi phải trở thành một người đàn ông đích thực để có thể chăm sóc Tiêm Tiêm sau này. Đó là lý do khiến đêm nay tôi không kìm chế tình cảm của mình, muốn trở thành một người đàn bà phóng túng. Để ngày sau trở thành một phần kỷ niệm hạnh phúc đẹp đẽ của cậu khi nhớ về tôi.

Dì Mi nói xong ngẩng đầu, đôi môi đỏ tươi của cô sát gần khiến Sở Phàm có thể cảm nhận được hơi thở trong lời nói.

Tận đáy lòng, Sở Phàm thật sự cảm động. Hắn không biết nói gì, hắn chỉ biết ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của dì Mi, dường như muốn đem cả thân thể của dì Mi hòa nhập vào người hắn vậy.

- Cậu bé của lòng tôi, đêm nay hãy để tôi hầu hạ chăm sóc cho cậu, để tôi dùng cách thức của người phụ nữ để rửa tội cho cậu. Để cậu có thể trở thành người đàn ông chân chính, vĩnh viễn là người duy nhất trong lòng tôi. Đến đây đi, đêm nay cậu là ông chủ, tôi nguyện là nô lệ của cậu.

Dì Mi nhẹ giọng nói xong, đột nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng thoát khỏi tấm áo choàng tắm. Áo choàng rơi ra dờng trên người hần.

Theo tấm áo choàng tắm tụt xuống, thân hình trắng ngần chín muồi của dì Mi phô bày ra. Trên người cô chỉ còn cái quần lót màu đen cùng phụ họa với da thịt trắng muốt tạo nên một vẻ đẹp mê người.

Sinh lý trong người Sở Phàm như đã đạt tới đỉnh điểm. Hần hơi ngẩng đầu nhìn dì Mi, vừa lúc tiếp xúc với đôi mắt xinh đẹp đầy mị lực, một đôi mắt dường như chứa đựng những gì nguyên thủy nhất đồng thời cũng kêu gọi thú tính trong người hần thức tỉnh.

- Đến đây đi, ông chủ của em, nhận lễ rửa tội của em đi. Anh sẽ trở thành người đàn ông chân chính!

Dì Mi thốt lên những âm thanh giống như tiếng rên rỉ.

178. Chương 176: Nhận Lễ Rửa Tội Của Dì Mi .

— Đêm nay hãy để em cảm thụ thân thể cường tráng của anh, cảm nhận sự tấn công nhanh nhẹn và tràn đầy cuồng nhiệt của anh!

— Đêm nay chúng ta hãy liên tục chiến đấu từ bây giờ đến tận buổi sáng ngày mai.

Dì Mi nói như vậy thì Sở Phàm còn có thể nói gì được nữa? Hần lại không thể từ chối được, đánh chết cũng không thể từ chối!

Sở Phàm lập tức cởi áo choàng tắm của dì Mi đồng thời ôm chặt lấy cô, hai tay của hần vòng qua sau lưng của cô. Hần dùng sức ôm đến nỗi mười ngón tay siết sâu vào tấm lưng mềm mại của dì Mi. Dì Mi “ưm” một tiếng, một cơn khoái cảm kì dị giống như điện lan toả toàn thân. Cô thuận thể nằm trong lòng ngực Sở Phàm, hai má hồng lên, đôi mắt xinh đẹp quầng rừ, đôi môi gợi cảm của cô như cánh hoa hồng hơi mở ra, dường như đón nhận nụ hôn khám phá của Sở Phàm.

Sở Phàm hơi cúi đầu hôn lên đôi môi khêu gợi của dì Mi. Dì Mi cuồng nhiệt cuốn lấy đôi môi Sở Phàm. Cái lưỡi thơm tho của cô như con rắn linh động xâm nhập miệng Sở Phàm, lướt nhẹ trên hàm răng Sở Phàm, nghịch ngợm với Sở Phàm. Cuối cùng, đầu lưỡi hai người bọn họ như giăng co nhau, quấn quýt cuồng nhiệt với nhau.

Do ôm thật chặt, bởi vậy Sở Phàm cảm nhận rất rõ ràng bộ ngực cỡ 36D của dì Mi. Sở Phàm cảm nhận được thân thể của chính mình giống như rơi vào giữa một cụm bông lớn mềm mại. Cái loại cảm giác này thật sự là rất kì diệu!

Hai tay Sở Phàm ôm vòng eo dì Mi đột nhiên theo đà hạ xuống, vuốt ve cặp mông đầy đặn của dì Mi. Sở Phàm dùng sức nhéo một cái, oa, cái loại cảm giác co giãn này thực sự là cực kỳ, cực kỳ thích thú, cảm giác rất thật, thịt ra thịt, da ra da, sung mãn đàn hồi. Mỗi lần siết một chút lại làm dì Mi phát ra tiếng rên khe khẽ yêu kiều. Mỗi khi nghe được tiếng rên khe khẽ yêu kiều đó của dì Mi cũng đều làm Sở Phàm kích thích muốn ngay lập tức đè cô xuống mà cưỡi lên luôn.

Đột nhiên, hai tay Sở Phàm xọc vào trong quần lót của dì Mi, trực tiếp vuốt ve cái mông gợi cảm. Ngón tay trở của Sở Phàm tiến dọc theo khe rãnh dọc giữa hai mông của dì Mi thăm dò dần về phía trước...

Ặc! Sở Phàm cảm giác được ngón giữa của mình đang tiến dọc theo khe rãnh dường như chạm đến một khu vực ẩm ướt ươn ướt, mà khi ngón giữa Sở Phàm nhẹ nhàng lay động khu vực này làm dì Mi không kìm nổi thốt ra tiếng rên rỉ lớn. Ngay sau đó khuôn mặt dì Mi thể hiện một cảm xúc thoải mái hưng phấn nhất.

Ngón giữa Sở Phàm còn muốn tiếp tục ở khe rãnh đó nhưng cánh tay gã bị dì Mi vỗ lên, tiếp theo dì Mi nùng nịu nói:

- Ghét quá. Ấn nhanh tay như vậy định làm người ta ngứa ngáy chết hay sao hả?

- Nữ thần của lòng anh! Lòng anh sớm đã ngứa ngáy rồi. Từ lúc ánh mắt nhìn thấy em lần đầu tiên thì đã ngứa ngáy đến tận bây giờ rồi.

Sở Phàm nhẹ nhàng hôn chớp mũi của dì Mi và nói.

- Ngốc chết đi được! Vậy còn không ôm người ta lên giường!

Khuôn mặt ngọc của dì Mi đỏ bừng lên.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng trào dâng hưng phấn. Hắn bế ngang dì Mi, sau đó đem đặt cô lên tấm nệm to lớn mềm mại trên giường, xoay cô nằm ngang. Trên mặt dì Mi mang vẻ quyến rũ dịu dàng. Cái miệng nhỏ nhắn mở ra khiến người ta không kìm nổi liên tưởng đến những bộ phận khác trên cơ thể. Tuy nhiên, nổi bật nhất trên cơ thể là trước ngực cô nhô lên hai vú to lớn trắng đứng lên như ngạo nghễ với trời đất, đúng là khu vực đáng chú ý nhất. Thật là gợi cảm, khiến người ta có cảm giác thật thôi thúc, thật kích thích.

Hai chân dì Mi đan chéo vắn vẹo, đôi môi tình xảo hơi mở ra, tiếng thở gấp phát ra thanh âm rên rỉ mê người. Một thân thể nữ nhân xinh đẹp quyến rũ thành thực gợi cảm mặc đồ lót nằm yêu kiều trên giường, thử hỏi có người đàn ông nào có thể chịu được? Huống chi là Sở Phàm là thanh niên còn chưa có phá thân lần nào!

Cho nên Sở Phàm giống như một mãnh hổ xông tới. Thân hắn nằm trên người dì Mi, hai tay hắn bạo ngược vạch nội y tìm tòi, lập tức hai vú cực lớn cỡ 36D run rẩy trước mặt, cặp vú săn chắc trắng ngần tròn trĩnh giống như hai cái bát lớn úp trên ngực dì Mi, hai đỉnh vú là hai điểm đỏ tươi sừng sững nổi lên.

Đây chính là cơ thể của dì Mi! Sở Phàm đến nằm mơ cũng nghĩ đến thân thể này, không ngờ giờ này bày ra trước mắt hắn, lại để tùy ý hắn vuốt ve âu yếm.

Cái đầu Sở Phàm cắm sâu ở khe hở giữa hai vú của dì Mi. Hắn ngậm nút một bầu, tay vuốt ve bầu vú còn lại. Lập tức, từng đợt khoái cảm như chớp giật kích thích toàn thân dì Mi. Đã ba năm nay rồi cô không có cảm giác kích thích như vậy.

Giờ phút này cô hiển nhiên là đang hưởng thụ những cảm giác kích thích làm cho con người ta thấy hưng phấn tột cùng. Cô nhìn bộ dáng hối hả của Sở Phàm không kìm nổi cười cười, nói:

- Tiểu Sở, lại đây để cho em hầu hạ anh.

Dì Mi nói xong ôm Sở Phàm xoay một cái, biến thành cô nằm ở trên đè lên Sở Phàm. Cô hôn nhẹ trán, mặt, bên tai Sở Phàm. Hai tay cô đồng thời cởi bỏ hết các cúc áo của hắn. Một lúc sau áo Sở Phàm đã được cởi bỏ xuống, cái đầu lười của cô như một con rắn linh hoạt khê liếm thân thể Sở Phàm, mà tay cô tiếp tục hạ xuống đem cởi nốt quần của hắn ra. Lúc này cái quần lót cuối cùng trên người Sở Phàm cũng bị dì Mi nhẹ nhàng cởi bỏ hết, dì Mi liếc mắt nhìn về hạ bộ của hắn, lập tức sắc mặt cô đỏ bừng lên, trong mắt sự say mê càng đậm. Cô không kìm nổi khẽ gât nhẹ giọng âu yếm:

- Cái đồ quỷ con, rõ là lớn!

Dì Mi áp vào Sở Phàm, dùng thân thể đều đặn thành thực của cô cọ xát với thân thể Sở Phàm, từng đợt cảm giác kích thích hưng phấn giống như cơn sóng mãnh liệt kéo tới. Đột nhiên, dì Mi nở nụ cười quyến rũ, cô đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng chậm rãi cởi bỏ quần lót trên người. Trong khoảnh khắc này, mắt Sở Phàm mở to hết cỡ đến mức không thể lớn hơn được nữa.

Tiếp theo, hai chân dì Mi chạng ra, một tay chống lên người Sở Phàm, chậm rãi ngồi xuống

“Ồiiiiiii”, dì Mi không kìm nổi phát ra tiếng thở gấp cực khoái thành tiếng.

Mà Sở Phàm kia trong nháy mắt cảm thấy hô hấp của chính mình như dừng lại, cái lửa dục thiêu đốt trong cơ thể kia đã lâu được phát tiết ra ở phía hạ bộ. Hắn cảm thấy mình cần phải chuyển động — nhanh hơn, mãnh liệt hơn.

- Ôi, ôi ... Cái đồ quỷ con của anh đúng là thật to lớn. Anh nhỏ như vậy mà cái kia của anh sao mà lớn đến như vậy hà?

- Mi không vui sao?

- Thích, ôi, thích. Mi yêu cái quý con của anh...

- Oa, trách khéo. Mi, trách khéo nha!

- Ghét anh thật, người ta ba năm rồi không có cái này... Ôi, nhẹ thôi, nhẹ thôi, đúng, đúng là như vậy đấy. Anh thật là lợi hại nha, quả không hổ là người đàn ông mà Mi coi trọng.

.....

Ước chừng mười phút trôi qua.

- Mi, chúng ta đổi tư thế đi, anh nghĩ anh phải chủ động chút!

- Ác, anh trước hết ngồi lên, đúng, đúng là thế này. Chúng ta không cần phải tách ra, sau đó xoay em sang bên này. Rồi, cứ như vậy tốt lắm, sau đó đặt em nằm xuống nhé. Anh theo tư thế của em cúi thân xuống, đúng, đúng là như thế, như vậy chúng ta không tách ra. Tốt lắm, anh ở trên để Mi cảm nhận được một chút lực ấn vào của anh nào.

- Mi, em thích nhẹ nhàng hay là bạo lực?

- Ghét quá, anh là con quý nhỏ, lần đầu tiên mà có thể dịu dàng được sao? Không phải chỉ biết cậy mạnh thôi sao? Hãy cứ dùng cách mà anh muốn. Đến đây đi!

- Mi, em thật tốt, khó trách anh say mê em như thế...

- Ôiiiiii, ác, ác, được rồi, không được, nhẹ thôi, nhẹ thôi...A!!!

Dì Mi kêu to một tiếng, ánh mắt của cô gắt gao nhắm lại. Hai tay cô siết chặt tấm drap trải giường, hai chân kẹp chặt, thân thể từng đợt co rút. Cô cảm thấy mình đi tới một nơi cực kỳ tuyệt vời, cô cảm giác chính mình cực bay bổng, cái cảm giác kích thích này thật thoải mái!

Mà Sở Phàm cuối cùng cũng dừng động tác lại. Hắn nằm xuống, ôm dì Mi vào trong lòng. Hắn áp gương mặt dì Mi vào trong lồng ngực mình, hai tay hắn ôm chặt đầu cô, cào nhẹ mái tóc trên đầu cô.

Dì Mi giống như là con chim nhỏ rúc vào trong lồng ngực Sở Phàm, trên mặt là vẻ hạnh phúc thoả mãn. Sắc mặt của cô ửng hồng mãi không dứt, đó là biểu hiện của cảm giác cực hưng phấn của phụ nữ.

Thật lâu sau, Hai mắt dì Mi mới nhẹ nhàng mở ra, cô dịu dàng nói:

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho em một đoạn hồi ức tuyệt vời!

- Không nhắc tới chuyện đó được không? Mi, là em đã làm cho anh trở thành một người đàn ông chân chính. Anh không nghĩ là để cho em rời đi. Anh nghĩ mỗi ngày anh phải nhận sự rửa tội của em mới được.

Sở Phàm siết nhẹ dì Mi, dịu dàng nói.

- Đáng ghét!

Dì Mi đắm nhẹ Sở Phàm một cái rồi nói tiếp:

- Em cũng không muốn rời khỏi đây đâu nhưng không tách ra không được. Thứ nhất là vì công việc của em, thứ hai là vì Tiêm Tiêm. Tiêm Tiêm là người con gái ưu tú hoàn mỹ nhất mà em đã thấy, anh ngàn vạn lần không được buông tay đem nó nhường cho người khác nghe chưa.

Trong lòng Sở Phàm xuất hiện một tình cảm thật dịu dàng, hóa ra tình ý của hắn với đại tiểu thư, dì Mi sớm đã nhận rõ. Hắn biết dì Mi không muốn để hắn có tình thế khó xử nên mới lựa chọn rời khỏi đây bởi vì dì Mi là dì út của đại tiểu thư. Nếu dì Mi không rời đi vậy Sở Phàm nên làm thế nào, lựa chọn ai đây? Bất kể Sở Phàm cuối cùng lựa chọn như thế nào thì quan hệ giữa ba người luôn có sự xấu hổ. Chính thế dì Mi rời đi là vì thành toàn cho Sở Phàm, để Sở Phàm toàn tâm toàn ý đối đãi với đại tiểu thư.

- Mi, anh biết em làm như vậy là vì anh, nhưng không phải là rời khỏi anh, được không?

Sở Phàm nói.

- Đồ ngốc, có thể trải qua với anh một đêm tình cảm thế này là Mi đã rất thỏa mãn rồi. Em muốn rời đi bởi vì Tiêm Tiêm thích hợp với anh nhiều hơn so với em. Được rồi, không phải nài ép em nữa, chuyện về sau nói sau, em cũng không phải là không quay lại cơ mà!

Dì Mi nhẹ giọng khuyên nhủ.

- Mi, anh chờ em trở về!

Sở Phàm nói giọng kiên quyết bên tai dì Mi.

- Thật không? Tuy nhiên em phải thử một chút xem anh có gì năng lực gì hấp dẫn em quay lại nữa chứ!

Dì Mi nói giọng khiêu khích.

- Cái, cái gì mà năng lực ?

Sở Phàm có vẻ khó hiểu.

- đương nhiên là chính là năng lực này rồi.

Dì Mi nói xong đưa tay bắt lấy “đồ quý con” của Sở Phàm, tiếp theo dì Mi rên rỉ một tiếng, thở gấp dần lên, nói:

- Người đàn ông của em, nhận lễ rửa tội lần thứ hai của em. Em cần anh đến làm thỏa mãn em!

Một câu nói đã lại làm bùng lên lửa dục của Sở Phàm lần nữa. Hắn xoay người đè lên người dì Mi. Hắn hôn nhẹ lên đôi môi khô gợt của dì Mi, nói:

- Mi, vậy em thử xem năng lực của anh đến đâu nhé!

179. Chương 177: Đêm Dài Nhiều Lãng Mạn. .

Sở Phàm vẫn chưa ngủ nằm trên giường, dì Mi úp vào khuôn ngực rộng thùng thình của Sở Phàm, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vẽ vẽ trên ngực hắn, quần áo xộc xệch vừa vặn che khuất vùng mông dì Mi tuy nhiên cũng lộ ra tấm lưng ngọc trắng nõn trơn mượt. Dưới ngọn đèn dịu dàng của đêm tối nhìn thấy bờ lưng ngọc của dì Mi như tản ra ánh hào quang dịu dàng, có vẻ mỹ lệ mê người dị-thường.

Tay phải Sở Phàm trượt nhẹ vuốt ve nhẹ nhàng trên tấm lưng ngọc của dì Mi, đây đúng là kiểu hưởng thụ sung sướng nhất. Hơn nữa ngực của dì Mi ép sát vào Sở Phàm, mỗi khi dì Mi cử động dù nhẹ nhàng đều làm Sở Phàm cảm nhận được các cảm giác mềm mại ở ngực mình, đây thật sự là một loại hưởng thụ đầy kích thích.

Tay phải Sở Phàm vuốt nhẹ hướng lên trên theo bờ lưng ngọc của dì Mi lên mái tóc dì Mi, nhỏ giọng nói:

-Mi à, thực là không nỡ để em đi.

-Là luyến tiếc em hay luyến tiếc cơ thể em?

Dì Mi ngửa đầu nhìn Sở Phàm cười cười nói.

Sở Phàm không kìm nổi nhéo lên khuôn mặt xinh đẹp dì Mi và nói:

-Cả hai đều luyến tiếc!

-Đồ xấu xa, có phải là anh vẫn còn muốn nữa hay không? Chúng ta đã làm đến năm sáu lần rồi nha, sao mà anh lại lợi hại đến như vậy hả? Mi đối với anh thật là vừa yêu vừa hận!

Dì Mi nũng nịu nói.

-Sao lại vừa yêu vừa hận anh?

Sở Phàm hắc hắc cười hai tiếng.

-Yêu chính là vì anh lợi hại đến như vậy. Hận cũng chính là anh lợi hại đến như vậy. Mi chịu không nổi anh đâu nha!

Dì Mi trở nên oán giận nói.

-Mi mới là lợi hại. Công phu của Mi thật là lợi hại, mỗi lần đều làm anh sướng run lên. Thân hình của em thật sự là quá đẹp!

Sở Phàm nói.

-Đáng ghét, chẳng có tí đứng đắn nào cả. Anh không phải là không gần nữ sắc sao? Anh nhìn thử xem biểu hiện trên giường của anh có giống như là một người không gần nữ sắc hay không? Rõ ràng như một tay kinh nghiệm phong phú già đời trong tình trường!

Dì Mi nói.

-Mi à, em nghe lầm rồi, anh bảo là không thể gần nữ sắc nghe chưa. Không thể không gần.

Sở Phàm cười vẻ mặt xấu xa.

-Em biết rồi!

Dì Mi tức giận nói.

-Mi, em là người phụ nữ mà thân thể cực kỳ thành thực, gợi cảm, mê người nhất mà anh đã từng gặp. Tâm địa thuần khiết của anh đã bị em bắt làm tù binh rồi.

Sở Phàm nói.

-Miệng lưỡi láu lỉnh lỉnh, kỳ thật Tiêm Tiêm mới là cô gái tốt nhất đó. Anh là đàn ông nên phải cố gắng giành được cô ấy để che chở, bảo vệ tốt cho Tiêm Tiêm.

Dì Mi nói.

-Anh là vệ sĩ của đại tiểu thư, điều này là không thể mà.

Sở Phàm nói.

-Tại sao lại không thể? Anh không cần phải để ý ánh mắt của người khác. Hơn nữa bằng vào năng lực của anh nếu ra ngoài khẳng định sẽ thành nghiệp lớn. Từ sự tiêu thụ của khu thương mại Lam Cảnh có thể thấy trên người của anh có năng lực khác hẳn với những người bình thường. Cho nên, anh hoàn toàn xứng đôi với Tiêm Tiêm!

Dì Mi nói.

-Mi à, vì sao em tán thành cho anh và đại tiểu thư như vậy?

Sở Phàm khó hiểu hỏi.

-Bởi em muốn Tiêm Tiêm hạnh phúc. Em tin tưởng anh nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho nó.

Dì Mi nói.

-Vậy còn em? Hạnh phúc của em thì sao?

Sở Phàm hỏi.

-Em cảm thấy bây giờ em rất hạnh phúc. Có thể nằm trong ngực của anh, từ nay về sau chỉ cần nhớ tới kỷ niệm này là em cũng hạnh phúc rồi!

Dì Mi nói giọng xa xôi.

-Mi à, anh muốn đem lại cho em hạnh phúc nhiều hơn nữa.

Sở Phàm giọng điệu đột nhiên kiên định nói.

-Anh có tâm ý này là em rất thỏa mãn rồi, nhưng mà em phải đi.

Dì Mi nhẹ nói, xong vội vàng đem mặt áp chặt vào lồng ngực to lớn của Sở Phàm, hai tay của cô vòng ra sau lưng Sở Phàm ôm chặt hơn nữa, sợ khi buông tay ra Sở Phàm sẽ biến mất.

Sở Phàm cũng không nói gì, hẳn tôn trọng quyết định của dì Mi, có rất nhiều thứ trên đời không thể cố đòi hỏi mà được. Nếu thích một người như vậy thì để cho cô ấy được tự do, để cô ấy rời đi, có lẽ một ngày nào đó cô ấy lại quay lại cạnh mình, hơn nữa ở lại vĩnh viễn không chia ly nữa.

Sở Phàm đột nhiên nâng nhẹ gương mặt dì Mi lên, đặt một nụ hôn nhẹ trên trán cô, dịu dàng nói:

-Mi, em thật tốt!

Dì Mi mỉm cười, có vẻ càng thêm quyến rũ diễm lệ. Cô ôm lấy cánh tay Sở Phàm nhẹ giọng nói:

-Phía dưới của anh cũng rất tốt nữa này.

Dì Mi nói xong thân thể vận vẹo linh hoạt như con rắn trên người Sở Phàm. Thân thể mềm mại thành thực kêu gọi cạo xát thân thể Sở Phàm, cái loại cảm giác mềm mại co giãn làm Sở Phàm muốn dừng mà không được. Lúc này dì Mi đã trườn xuống giữa hai chân Sở Phàm. Tiếp theo cái miệng nhỏ gọi cảm của dì Mi ngậm luôn vào “cái đồ quý nhỏ” của hắn.

Lập tức Sở Phàm có cảm giác một luồng kích thích giống như điện lưu chuyển khắp toàn thân. Thân thể hắn run rẩy, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra. Nhưng cái loại cảm giác siêu kích thích này càng lúc càng đậm bởi dì Mi điều khiển đầu lưỡi khéo léo khẽ hút, khẽ liếm, mỗi lần như vậy đều mang đến cho Sở Phàm một cảm giác kích thích mạnh mẽ hơn.

-Tiểu Sở, anh có cảm thấy nhanh quá không?

Dì Mi thở gấp cất giọng quyến rũ hỏi.

-Ừ, đúng rồi, không sai biệt lắm!

Sở Phàm trả lời.

- Không được yếu nhé. Em sắp sửa dùng phương pháp mới đây!

Dì Mi nói xong thân thể thoáng trườn về phía trước. Hai tay cô đỡ bộ ngực đầy đặn của mình, dùng chính bộ ngực của mình kẹp lấy phía dưới của Sở Phàm vào khe rãnh giữa ngực, hai tay đỡ lấy bộ ngực cao vút của mình chuyển động lên xuống.

Lúc này Sở Phàm có thể nói là được kích thích đến tột đỉnh, bởi vì phương thức này đồng dạng với dùng miệng kích thích, thậm chí còn kích thích hơn.

Sắc mặt dì Mi lại nhuận hồng, đôi mắt yêu kiều khép hờ, thở phì phò, miệng phát ra tiếng nhỏ mê người, dường như chính cô cũng sắp đạt tới đỉnh điểm.

Sở Phàm cảm giác được chính mình cũng không trụ được lâu nữa.

-Tiểu Sở, cách này thoải mái chứ? Dì Mi thở gấp hỏi.

-Ừ, thật thoải mái. Không nghĩ là Mi lại có công phu lợi hại đến như vậy, càng lúc anh lại càng không muốn để Mi rời đi rồi!

Trên mặt Sở Phàm đầy vẻ thỏa mãn.

-Anh thích Mi phục vụ sao?

Dì Mi nũng nịu cười nói.

-Không phải thích mà là say đắm. Anh rất say đắm!

Sở Phàm nói.

-Không đứng đắn gì cả. Thật ra em cũng nhớ tới anh, đặc biệt sau chuyến đi nước ngoài về, dù có ngẫu nhiên hay cố tình thì em cũng sẽ quay lại, bởi vì nhớ anh thôi.

Dì Mi chu miệng nói.

-Mi nếu không trở lại là lập tức anh bay qua tìm em đây.

Sở Phàm nhéo khuôn mặt dì Mi và nói.

-Người ta sẽ quay trở về mà. Tuy nhiên lúc quay trở về em hy vọng nhìn thấy một Sở Phàm đứng ở đỉnh cao.

Dì Mi ngửa đầu nhìn chăm chú vào Sở Phàm nói.

Sở Phàm cũng nhìn chăm chú vào ánh mắt của dì Mi, hần nói từng chữ một:

-Mi, anh sẽ không để cho em thất vọng.

-Bây giờ mới chỉ là nói thôi. Em tin tưởng ở anh!

Dì Mi nở nụ cười, nụ cười sáng lạn như đóa hoa.

-Mi, nếu không biết nhau thì thật tốt. Bởi anh cần em, anh cần người con gái như em ở bên cạnh anh.

Sở Phàm nói.

-Không phải là đã có Tiêm Tiêm rồi sao. Tin tưởng em đi, Tiêm Tiêm chuyện này giỏi hơn em gấp chục lần.

Dì Mi nói.

-Được rồi, Mi yên tâm đi. Anh sẽ không để người đàn ông khác chạm vào đại tiểu thư chút nào đâu. Khi anh còn sống thì anh còn che chở tốt cho đại tiểu thư. Nhưng bất kể chuyện gì, trong lòng anh Mi thủy chung vẫn luôn chiếm hữu một vị trí trọng yếu.

Sở Phàm nói.

-Thế là đã đủ lắm rồi!

Dì Mi vui vẻ thỏa mãn nở nụ cười.

Sở Phàm ôm dì Mi càng chặt hơn. Một người đàn ông có thể có được một người am hiểu mình, mà người đó lại là một phụ nữ thành thực khêu gợi giống như dì Mi là chuyện không dễ chút nào, chính vì vậy Sở Phàm chỉ có thể tha thiết ôm dì Mi. Hần không muốn để Dì Mi rời đi nhưng ý dì Mi đã quyết, hần không thể cưỡng cầu mà được. Điều duy nhất mà có thể làm lúc này chính là biết quý trọng giờ phút này, ôm chặt lấy dì Mi.

-Tiểu Sở, mặc kệ về sau Mi có ở nơi nào, hãy tin rằng anh là người đàn ông cuối cùng của em. Từ hôm nay trở đi, tất cả những gì thuộc về em sẽ đều là của một mình anh thôi.

Dì Mi nhẹ giọng nói.

-Ừ, anh biết, anh biết....

Nhớ tới ngày kia dì Mi đã phải rời đi rồi, Sở Phàm có cảm giác thương cảm xúc động muốn rơi nước mắt.

-Hôn em, hôn em được không? Dì Mi đột nhiên nói.

Sở Phàm cúi người xuống, hôn ở hai má Dì Mi, hôn ở đôi môi đỏ tươi kia của dì Mi. Động tác của hần mềm mại, giống như là một người đàn ông hào hoa, hần nhẹ nhàng vuốt ve thân thể dì Mi, cảm thụ được sự nuột nà và đàn hồi trên thân thể cô, hần đã muốn ngã hoàn toàn vào bên trong thân thể mềm mại ngát hương của dì Mi.

-Mi, hãy để anh hôn nhé... hôn khắp người em nhé.

Sở Phàm nói xong bắt đầu hôn từ cái cổ xinh đẹp, theo đà xuống hôn ở hai vú dựng đứng của Dì Mi, nút ở hai cái điểm đỏ hồng. Tiếp theo hần khê liếm láp ở vùng bằng phẳng trên bụng dì Mi, xuống chút nữa, cái đầu lưỡi dài chôn chặt ở dòng suối ở nơi khe núi sâu tăm tối của dì Mi...

Cái địa phương quen thuộc, cái cảm giác quen thuộc, chỉ khác nhau chính là Sở Phàm đang hôn ở bộ phận nhạy cảm của dì Mi.

Dì Mi cực kỳ mê mẩn, loáng thoáng có âm thanh rên khẽ. Cô thở gấp liên tục, hai tay dùng sức bóp mạnh vào tấm drap trải giường, bụng của cô giống như có đám lửa thiêu đốt, thân thể trở nên hừng hực. Cô cần Sở Phàm, khát vọng Sở Phàm đến cùng cực, khát vọng Sở Phàm xâm nhập vào trong.

-Tiểu Sở, mau, mau, không được, em cần anh. Mi cần anh!

Dì Mi thở gấp nói.

-Mi, đêm nay để anh tới hầu hạ cho em đi, để em thoải mái hưởng thụ lạc thú một phụ nữ hạnh phúc và khoái hoạt.

Sở Phàm nói xong, thân người dựng thẳng dậy, dùng cái vật phía dưới người, thẳng hướng nhụy hoa, ngáp vào toàn bộ.

“Ôiiiiii” thanh âm động lòng người của dì Mi truyền tới, toàn bộ căn phòng lập tức tràn ngập một loại hơi thở cực mê ly.

Đêm nay, đã khiến cho linh hồn như bó lửa của hai người kích động lẫn nhau, đã làm cho thân thể bọn họ dung hợp cùng một chỗ.

Đêm nay, người khác đang ở trong giấc ngủ, hai người bọn họ chiến đấu hăng hái. Đêm dài từ từ khiến cho tình cảm mãnh liệt đến thấp sáng ngọn lửa sinh mệnh của hai người.

Đêm nay, đêm dài nhiều lãng mạn.

180. Chương 178: Sự Nhờ Cậy Của Dì Mi. .

Giờ phút này Sở Phàm và dì Mi ôm chặt nhau mà ngủ. Hai người không nhúc nhích, chỉ có điều trên mặt bọn họ thể hiện cảm giác thật thoải mái, dường như là đang hưởng thụ thời khắc đầy tuyệt vời này.

Đúng vậy, bọn họ đang hưởng thụ, hưởng thụ lẫn nhau, thân thể dung hợp lại cùng một chỗ, cái loại cảm giác này thật tuyệt vời. Hóa ra phía dưới của Sở Phàm và phía dưới của dì Mi vẫn còn chưa tách ra, vẫn là đang cùng gắn liền một chỗ. Tuy nhiên Sở Phàm và dì Mi đều không muốn cử động, rõ ràng bọn họ cứ như vậy ôm nhau mà ngủ. Lúc này bọn họ phát hiện ra như vậy cũng rất thoải mái, cũng là một loại tình thú rất mỹ diệu.

-Mấy giờ rồi?

Dì Mi đột nhiên hỏi.

Sở Phàm cầm lấy điện thoại di động trên bàn thấy bây giờ đã gần 6h sáng. Hắn đáp:

-Sáu giờ!

-Ôi, đã sáu giờ rồi à? Thật nhanh quá! Tiểu Sở, anh không thể nằm ở trong này thêm nữa. Để Tiêm Tiêm và Tiểu Vân bọn nó nhìn thấy được sẽ không hay lắm đâu!

Dì Mi nói.

-Nhưng mà anh không muốn rời khỏi em!

Sở Phàm có vẻ lưu luyến không muốn rời.

-Đồ ngốc, không phải là đang còn có tối nay sao?

Dì Mi nũng nịu nói.

-Đúng vậy, còn đêm nay nữa cơ mà.

Sở Phàm nói xong dùng sức co dím người lại.

“Ồi!” dì Mi kêu to một tiếng, cô thở hổn hển nói:

-Được rồi, để dành sức lực lại cho tối nay đi, được không?

-Nhưng mà hiện tại anh như thế này thì làm sao bây giờ?

Sở Phàm nhìn mình đang như cái cột trụ, không kìm được hỏi.

-Ghét anh thật. Thật là oan gia của em mà. Để em dùng miệng giúp anh giải quyết đi!

Dì Mi nói xong cúi người xuống.

-Mi, em thật tốt!

Xong việc Sở Phàm ôm dì Mi nói.

-Đi nhanh lên. Quay về phòng anh để nghỉ ngơi một chút đi. Đêm nay đã làm anh mệt muốn chết rồi đấy. Nhưng ai bảo anh dũng mãnh đến như vậy, người ta cũng còn chịu không nổi nữa đây!

Dì Mi nũng nịu nói.

-Mi, anh còn chưa mệt đâu. Anh quay trở lại phòng đây. Mi, em cũng nghỉ ngơi đi nhé!

Sở Phàm nói xong xuống giường mặc quần áo.

-Vâng. Em biết rồi!

Dì Mi nói.

Sở Phàm mặc quần áo xong cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi của dì Mi. Hai tay giữ lại bàn tay đang muốn cào cấu của dì Mi, lúc sau mới chịu rời đi với nụ cười đậm đăng trên mặt.

Lúc Sở Phàm đi ra thì trên hành lang không có một bóng người. Hắn vội vàng quay lại phòng 1085 của mình, tất cả quá trình đều không bị ai phát giác ra cả.

Sở Phàm trở lại phòng lười biếng duỗi lưng một cái, sau đó cả người ngã nằm xuống tấm nệm mềm mại trên giường. Từ tối hôm qua đến rạng sáng hôm nay có thể nói hắn đã sống trong những thời khắc kích thích cực điểm. Có đánh chết hắn cũng không thể tin được dì Mi xinh đẹp thành thực lại chủ động gọi hắn vào trong phòng, sau đó nhờ thân thể của dì Mi mà hắn đã trở thành một người đàn ông chân chính.

Thân thể dì Mi không thể chèn vào đâu được, tuyệt vời, thoải mái. thỏa sức phóng túng. Hơn nữa công phu trên giường của dì Mi vô cùng mãnh liệt làm Sở Phàm say mê, đắm chìm thật sâu trong thân thể gợi cảm ấy. Từ tối qua đến bây giờ, Sở Phàm đã nhận lễ rửa tội của dì Mi không ít hơn tám lần rồi.

Sở Phàm thấy hiện tại vừa mới sáu giờ, còn thêm chút thời gian nữa trời mới sáng hẳn, vì thế hắn nằm xuống ngủ liền. Có lẽ là liên tục chiến đấu hăng hái đã làm Sở Phàm có phần mệt mỏi, chính xác ra là hắn có cảm giác hai chân cứ nhũn ra như bún. Bởi vậy hắn nhắm mắt lại là lập tức chìm vào trong giấc ngủ luôn, không chừng trong giấc mộng còn đi theo hẹn hò với dì Mi nữa.

Sở Phàm cũng không biết ngủ đến khi nào, cho đến khi bị một loạt chuông cửa dồn dập thì hắn mới tỉnh dậy. Hắn mắt nhắm mắt mở cầm lấy điện thoại di động, ặc, không ngờ là có nhiều cuộc gọi nhờ đến thế, toàn là các cuộc gọi của đại tiểu thư và nhị tiểu thư. Nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ 50 phút.

Hắn vội vàng rời khỏi giường, lấy vội quần áo vừa mặc vừa chạy đi ra mở cửa. Cánh cửa mở ra rõ ràng nhìn thấy đại tiểu thư, nhị tiểu thư các cô đang đứng ở trước cửa. Nhị tiểu thư nhìn thấy gã đứng sau cánh cửa mở ra oán giận chì chiết:

-Anh thật là cái đồ lười. Anh cũng không xem mấy giờ rồi mà vẫn còn ngái ngủ. Tiếp tục vào phòng mà ngủ nữa đi!

-Tiểu Vân, Tiểu Sở mấy ngày nay vì chuyện khu thương mại Lam cảnh đã làm lụng vất vả quá mức cho nên tinh thần mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút cũng không có gì đáng trách mà.

Đại tiểu thư ở bên nói.

Sở Phàm nghe vậy thấy rất cảm động trong lòng. Đại tiểu thư thật sự là con người rất thiện lương, lại là người phụ nữ am hiểu ý tứ suy nghĩ của người khác.

Sở Phàm không thấy dì Mi, vì thế không kìm nổi hỏi:

-Dì Mi đâu?

-Dì Mi cũng vừa tỉnh, đang ở trong phòng rửa mặt. Anh không còn chạy nhanh mà rửa mặt đi!

Trầm Mộng Lâm ở bên nói.

-Được rồi.

Sở Phàm nói xong liền chạy nhanh đến phòng tắm đi đánh răng rửa mặt liền.

Lúc Sở Phàm đã xong vệ sinh cá nhân thì dì Mi cũng đã ở ngoài cửa chờ hần. Nhìn thấy dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc cùng với dáng người khêu gợi đậm thắm của dì Mi, Sở Phàm không kìm được nhớ tới tối hôm qua đã liên tục phá thành đoạt lũy. Nghĩ đến vậy, phía dưới của thân thể hần bắt đầu lại phản ứng mãnh liệt, lúc này đây hần thật muốn cùng dì Mi ôn lại cảm giác kích thích dữ dội tối hôm qua.

Dì Mi nhìn thấy Sở Phàm thì sắc mặt cô bắt đầu hơi ửng đỏ, nhìn qua dường như có vẻ thẹn thùng, sắc mặt nhìn qua càng thêm rực rỡ. Từ thân thể thành thực của cô tản mát ra độ chín muồi càng thêm phần quyến rũ. Cùng Sở Phàm trải qua một đêm triền miên, thân thể dì Mi càng thêm phần thướt tha đậm thắm, toàn thân tản mát ra một khí tức cực hấp dẫn người khác phái.

Đây chính là một đặc tính đặc biệt trong thân thể trưởng thành của người thiếu phụ. Trải qua một đêm được người đàn ông chăm sóc là thân thể cô lại càng tỏa ra vẻ thành thực, quyến rũ, gợi cảm hơn.

-Đi thôi, chúng ta đi trả phòng thôi nào.

Đại tiểu thư nói.

-Tiểu Ngốc Ngốc, hôm nay anh làm sao mà trông cứ như người sắp chết vậy hả?

Nhị tiểu thư chuyển hướng sang dì Mi và nói:

-Dì Mi cũng thế nữa.

-Có thể tối hôm qua uống hơi nhiều rượu, lúc đó không có cảm giác gì, nhưng khi nằm xuống cảm thấy đầu nặng ngay, không nghĩ là lại ngủ lâu như vậy.

Dì Mi không chút hoang mang nói.

- Tiểu Sở tối hôm qua cũng thay chị uống nhiều rượu lắm. Nhưng mà tối hôm qua tôi say, có phải là anh đưa tôi vào phòng không? Cảm ơn anh nhé!

Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm nói.

- Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Tối hôm qua vui hơi quá mức, cho nên mặc dù là uống say cũng là cơn say hiếm có.

Sở Phàm cười nói.

Sở Phàm chờ đoàn người xuống tầng trả phòng, sau đó lái ô tô chạy về biệt thự Lam Hải. Dì Mi ngồi xe Sở Phàm, đại tiểu thư và nhị tiểu thư ngồi cùng một xe, một xe nữa là Trầm Mộng Lâm và Tô Phi.

Sở Phàm cố ý đợi xe của đại tiểu thư, Trầm Mộng Lâm các cô chạy đi trước, sau đó hần vội vã ôm lấy dì Mi vào trong lòng mình và nói:

-Mi, nhìn thấy em anh lại nhịn không được nữa rồi.

-Đáng ghét quá, còn có nhiều người xung quanh đây mà.

Dì Mi trên khuôn mặt ửng hồng nhưng thân thể của cô nép nằm trong vòng tay ôm ấp của Sở Phàm.

Sở Phàm hôn một cái thật mạnh trên mặt cô, tiếp tục lại sờ soạng thân thể quyến rũ của dì Mi lần nữa, mưu toan lấy việc này để giảm bớt lửa dục trong lòng mặc dù biết là cứ như thế này thì lửa dục lại càng bùng lên khó chịu hơn thôi.

Dì Mi cũng cảm giác cực rõ ràng sự phản ứng trên người Sở Phàm, khuôn mặt như ngọc của cô càng thêm nhuận đỏ. Cô khẽ gắt một tiếng:

- Đồ bại hoại, anh không biết mệt sao? Ngoan nào, không phải là còn có đêm nay sao? Mau lái xe nhanh lên bằng không không theo kịp Tiêm Tiêm giờ!

Dì Mi nói xong liền tránh khỏi vòng tay ôm ấp của Sở Phàm.

-Ừ

Sở Phàm nói xong mới chịu lái xe đuổi theo đại tiểu thư.

-Tiểu Sở, anh còn nhớ hôm đó em đã nói cùng anh, nhờ anh làm vệ sĩ hộ tống giúp cho một người bạn nữa không?

Dì Mi hỏi?

-Ừ, nhớ rõ, làm sao vậy?

Sở Phàm nói.

-Mai em phải đi rồi cho nên hôm nay em hẹn gặp cô ấy, sau đó dẫn anh đến cùng cô ấy gặp mặt lẫn nhau, cùng lưu lại cách thức liên hệ để sau này đến lúc cô ta tìm anh thì anh phải hộ tống giúp cô ấy vài ngày nhé?

Dì Mi nói.

-Ừ, được rồi, dù sao hôm nay cũng không có việc gì quan trọng.

Sở Phàm nói.

-Thật sự là cảm ơn anh!

Dì Mi mỉm cười.

-Phải cảm ơn thật sự nghe chưa, mà phải dùng hành động thực tế đấy.

Sở Phàm nói xong liếc mắt một cái nhìn bộ ngực to săn chắc của dì Mi, vẻ mặt cười xấu xa nói.

-Hừ, thật đáng ghét, biết ngay đầu óc của anh toàn là mấy cái tư tưởng xấu xa này mà. Không thèm để ý đến anh nữa.

Dì Mi nũng nịu nói.

-Ai bảo Mi xinh đẹp gợi cảm như vậy làm gì, để tâm hồn của anh trước đây thanh khiết giờ cứ phải đắm chìm mê muội.

Sở Phàm cười nói.

-Miệng lưỡi cứ trơn như mỡ ấy thôi!

Dì Mi gắt nhẹ.

-Mi, em rời đi rồi, anh thật sự là nhớ em lắm. Em nếu có thể vẫn ở lại bên anh thì có phải là tốt hơn không.

Sở Phàm than nhỏ.

-Đồ ngốc ạ. Nếu có một ngày em nhớ tới anh, em vẫn sẽ quay trở về cơ mà.

Dì Mi cười nói.

-Nhất định đấy, nếu em nói mà không giữ lời thì không chừng anh mắc bệnh tương tự đấy.

Sở Phàm cười cười.

-Xi, bên cạnh anh nhiều mỹ nữ vây xung quanh như vậy, anh sao mà bị bệnh tương tư được? Có quý mà tin à?

Dì Mi lắc đầu.

-Các cô ấy khác với Mi. Mi là độc nhất vô nhị, không có một người phụ nữ nào so sánh về vẻ thành thực quyến rũ được, đặc biệt là công phu trên giường, cực kỳ lợi hại.

Sở Phàm cười nói.

-Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!

Dì Mi nói xong liền dùng sức nắm Sở Phàm không ngớt, mặt cô ửng hồng lên mãi, giống như đóa hải đường thẹn thùng, vô cùng xinh đẹp.

-Đúng rồi, Mi à, ngày mai em đi rồi sao còn chưa nói với mấy người đại tiểu thư?

Sở Phàm hỏi.

-Còn chưa nói, đang tính trở về nói chuyện với mấy đứa ấy, khẳng định là mấy đứa không chịu đâu. Đặc biệt là Tiểu Vân, con bé này thế nào cũng sẽ không buông tha, muốn em ở lại.

Dì Mi cười nói.

-Còn có anh, anh cũng sẽ không đồng ý buông tha em để em rời đi đâu.

Sở Phàm nói.

-Tiểu Vân mấy năm nay thay đổi thật ghê gớm. Mấy năm đó là một đứa bé thể mà hiện tại đã trở thành một mỹ nữ xinh đẹp như chị của nó rồi. Tiểu Sở, trong lòng anh đã có ý tưởng gì với Tiểu Vân rồi?

Dì Mi cười cười, giả hoạt nhìn Sở Phàm.

-Anh, anh...

Sở Phàm nhất thời nghẹn lời, không biết nói cái gì cho phải.

Nhìn Sở Phàm như vậy, dì Mi không nhịn nổi che miệng nở nụ cười.

Sở Phàm phát hiện ra tâm địa gian xảo của mình về căn bản không thể trốn nổi hai mắt của dì Mi. Dì Mi thật sự là một cô gái xinh đẹp thông minh chín chắn và rộng rãi. Cô biết rõ các suy nghĩ trong lòng Sở Phàm nhưng chính mình lại hiển dạng tất cả cho Sở Phàm, lại còn bao dung cho các vị trí của cô gái khác trong lòng Sở Phàm, khuyến khích Sở Phàm theo đuổi đại tiểu thư. Đường như chính cô nguyện ý chỉ làm hồng nhan tri kỷ của Sở Phàm thôi chứ không mưu cầu danh phận.

Sở Phàm thâm hạ quyết tâm, nhất định phải luôn quý trọng dì Mi.

181. Chương 179: Quyết Định Của Dì Mi. .

Đại tiểu thư và nhị tiểu thư sau khi trở về liền lên lầu rửa mặt, thay bộ y phục dạ hội bằng thường phục. Sở Phàm sau khi cất xe liền đi cùng với dì Mi vào đại sảnh. Trên mặt dì Mi mang theo nét buồn bã ưu tư, bởi trong lòng cô đã quyết định nói với đại tiểu thư và nhị tiểu thư chuyện mình phải rời đi.

Nhị tiểu thư mặc một chiếc váy hai dây ngắn bước chân sáo tới. Vẻ mặt hồn nhiên của cô luôn mang theo một nụ cười ngọt ngào tươi sáng.

- Tiểu Vân, chị cháu đâu?

Dì Mi hỏi.

- Chị vẫn đang ở trên lầu, sắp xuống tới rồi. Dì, có phải dì muốn dẫn chúng cháu đi chơi không?

Nhị tiểu thư cười duyên dáng.

- Cái con bé này, cả ngày chỉ biết chơi thôi!

Dì Mi tức giận nói.

- Là dì Mi nói rằng muốn đi chơi với chúng ta mà, phải không Tiểu Ngọc Ngọc?

Nhị tiểu thư liền tìm sự trợ giúp từ Sở Phàm.

- Á, dì Mi luôn nói được làm được. Nếu đã nói là dẫn cô đi chơi thì chắc chắn là sẽ dẫn rồi.

Sở Phàm cười nói.

Lúc này đại tiểu thư cũng đã đi xuống. Mái tóc nàng xõa xuống hai vai, khuôn mặt đã tẩy trang lại càng trắng nõn, thoát nhìn tựa như đóa hoa sen đang nở rộ trên mặt nước, xinh đẹp chẳng nhiễm bụi trần.

Trên đời này có một số phụ nữ có khí chất độc nhất vô nhị, mỗi cái giờ tay nhấc chân đều toát lên vẻ cao nhã tôn quý. Mà đại tiểu thư lại chính là đứng đầu trong số những người như thế!

- Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Đại tiểu thư tùy ý hỏi.

- Chị. Dì Mi nói muốn dẫn chúng ta đi chơi đó. Thật là háo hức quá!

Nhị tiểu thư phát huy hoàn toàn câu “tiên hạ thủ vi cường” nói.

- Dì Mi cả tối đã chơi mệt vậy rồi, còn đi đâu nữa. Cái con bé này thật là.

Đại tiểu thư nói xong dường như nhận ra điều gì, hỏi:

- Đúng rồi dì Mi. Đạo này dì thường xuyên ra ngoài, có chuyện gì sao?

- Mấy hôm nay dì bận đi làm thủ tục!

Dì Mi nói.

- Làm thủ tục gì vậy dì?

Nhị tiểu thư mở to đôi mắt hỏi.

- Đây là chuyện hôm nay dì muốn nói với các cháu.

Trong giọng nói của dì Mi có chút luyến tiếc.

- Chuyện gì ạ? Dì, dì chỉ là muốn lảng sang chuyện khác thôi!

Nhị tiểu thư bĩu môi nói.

Dì Mi trong lòng thầm thở dài, cuối cùng hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên, giọng điệu kiên quyết nói:

- Tiêm Tiêm, tiểu Vân, dì Mi phải đi rồi!

- A?!!!

Đại tiểu thư và nhị tiểu thư không kìm được kêu to một tiếng. Sau đó nhị tiểu thư sột ruột hỏi lại:

- Dì muốn đi đâu? Dì đã nói là không đi đâu cơ mà?

- Đúng vậy, dì, dì đã nói là ở đây năm ba tháng cơ mà? Sao lại phải đi ngay ạ?

Đại tiểu thư cũng nói ngay.

- Tiêm Tiêm, tiểu Vân, dì Mi cũng rất không muốn đi, nhưng không thể được. Bởi đây là chuyện công việc.

Dì Mi nói tiếp:

- Mấy hôm trước dì nhận được lời mời của một công ty thiết kế thời trang của Pháp, muốn mời dì làm nhà thiết kế. Công ty này nếu trước đây dì muốn đến cũng không có cơ hội, mà giờ cơ hội tới, dì quả thực không muốn bỏ qua. Dì muốn tới công ty này cho thỏa mong ước nhiều năm qua.

- Không. Không đâu. Cháu không muốn dì đi. Cháu muốn dì ở lại !!!!

Nhị tiểu thư nghe xong đôi mắt đã ngân ngấn nước.

- Thôi nào, thôi nào, tiểu Vân ngoan. Dì Mi cũng đâu phải là đi luôn chứ. Cháu cứ như vậy dì sẽ khó chịu lắm!

Dì Mi ôm lấy nhị tiểu thư nói.

- Hóa ra là dì định đi vì công việc. Vậy dì định bao giờ đi?

Đại tiểu thư hỏi.

- Ngày mai. Vé máy bay cũng đã mua rồi.

Dì Mi nói.

- A? Dì, dì tệ lắm. Ngày mai đi rồi mà cũng không thèm nói cho cháu một tiếng sao? Dì Mi, không đi có được không?

- Mấy ngày nay Tiêm Tiêm đang lo chuyện tiêu thụ dây nhà ở Lam Cảnh, cho nên dì cũng chưa muốn nói với mấy đứa. Bởi dì không muốn các cháu bị phân tâm. Giờ công việc tiêu thụ dây nhà đó đã xong, nên dì mới nói.

Dì Mi nói.

- Cháu mặc kệ, cháu không muốn dì đi, không muốn dì đi làm!

Nhị tiểu thư nổi tính trẻ con, không chịu nói lý lẽ.

- Con bé ngốc này. Dì không đi làm thì ai nuôi dì hả?

Dì Mi khi nói nhữn lời này làm như vô tình liếc Sở Phàm một cái.

Sở Phàm trong lòng khẽ động, muốn nói cái gì đó, sau lại nhịn được.

- Việc này gấp quá, cháu và tiểu Vân còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Dì Mi, cháu thật hi vọng dì có thể ở cùng chúng cháu. Dì coi, cháu vừa mới xử lý xong chuyện dây nhà ở Lam Cảnh, lúc này mới có chút thời gian, vậy mà dì lại đi rồi. Ai!

Đại tiểu thư tiếc nuối nói.

- Công ty bên Pháp thông báo quá đột ngột. Tuy vậy dì đã quyết định đi Pháp, thế nên không thể bỏ qua cơ hội lần này được. Dì không muốn đến khi về già lại phải tiếc nuối. Chuyến này dì đi gấp quá, đành phải xin lỗi các cháu vậy.

Dì Mi nói.

- Vậy, vậy sau này dì Mi bao giờ mới trở về đây?

Nhị tiểu thư ôm dì Mi nức nở hỏi.

- Công việc của dì bay đi bay về luôn, sau này nhất định là thường xuyên gặp được các cháu. Chờ sau khi công việc ở công ty bên Pháp ổn định, dì sẽ nghỉ một đợt dài để đi chơi với các cháu, được không?

Dì Mi nói.

- Dì, lần này nói phải giữ lời đó!

Nhị tiểu thư bĩu môi nói.

- Cái con bé này, tưởng dì nói mà suy nghĩ kỹ chắc? Mày ấy nhé, cổ mà học cho tốt, không được đi chơi nhiều, nghe chưa? Nếu mà thành tích không tốt thì dì cũng không thèm đi chơi với mày đâu!

Dì Mi nói.

- Dì cứ yên tâm, cháu học tốt mà. Mai dì đã phải đi rồi, thật là đáng tiếc!

Nhị tiểu thư lưu luyến không rời nói.

- Dì, nếu mai dì phải đi rồi thì đêm nay mọi người cùng nhau ăn cơm, sau đó đi chơi nhé. Chúng ta tổ chức tiệc chia tay dì!

Đại tiểu thư đề nghị.

- Ủ, đúng đấy!

Dì Mi nói xong đột nhiên kéo đại tiểu thư sang một bên nhỏ giọng nói:

- Tiêm Tiêm, dì đi rồi, cháu phải trân trọng Sở Phàm nhé!

Đại tiểu thư bất ngờ nghe thấy dì Mi nói vậy, khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ giọng hỏi:

- Dì nói thế là có ý gì ạ?

- Chẳng có ý gì cả. Chỉ là muốn nhắc cháu. Tiểu Sở là một người đàn ông có năng lực xuất sắc, những người như vậy càng ngày càng ít đó.

Dì Mi nói.

- Dì, dì cuối cùng là muốn nói cái gì đây?

Đại tiểu thư hờn dỗi nói, mặt đã đỏ bừng.

- Cái con bé này, cháu còn không biết dì muốn nói gì sao? Dì không nói trắng ra nữa, tóm lại là cháu hãy trân trọng lấy hần, đừng có để cho hần chạy mất đó!

Dì Mi cười cười.

- Dì!

Đại tiểu thư liếc Sở Phàm một cái. Nàng thấy khuôn mặt Sở Phàm nhìn từ bên cạnh lại có sức hấp dẫn riêng.

182. Chương 180: Hóa Ra Cô Là Đại Minh Tinh! .

- Dì Mi, sau này dì phải về thăm cháu thường xuyên đó!

Nhị tiểu thư nói.

- Biết rồi, dì Mi nhớ mà!

Dì Mi chuyển chủ đề, nói:

- Được rồi, dì phải đi ra ngoài có chút việc. Tiểu Sở cũng phải đi theo dì.

- A, dì đi có chuyện gì? Sao lại phải đem cả Tiểu Ngốc Ngốc theo?

Nhị tiểu thư khó hiểu hỏi.

- Việc này cháu nghe chị cháu nói đi, bây giờ dì cũng không có thời gian giải thích với cháu. Hơn nữa không chừng về sau lại còn phải mượn anh Sở của cháu dùng vài ngày đó!

Dì Mi cười yêu kiều nói.

- Đáng ghét, anh Sở nào của cháu chứ? Cháu nghe vậy mà buồn nôn đây!

Nhị tiểu thư nín khóc mỉm cười.

- Nhìn cháu là biết nói trái lòng mình rồi. Thôi, không nói nữa, dì với tiểu Sở phải đi rồi, nếu không muộn mất.

Dì Mi nói xong đứng dậy nói với Sở Phàm:

- Tiểu Sở, đi thôi!

- Vâng!

Sở Phàm nói xong liền chào đại tiểu thư và nhị tiểu thư rồi lái xe đưa dì Mi ra ngoài.

- Dì Mi, chúng ta đi đâu đây?

Sở Phàm hỏi.

- Cậu còn việc nhớ tôi nhờ cậu chứ? Giờ tôi đưa cậu đi gặp mặt cô ấy đây.

Dì Mi nói.

- A, dì Mi có hẹn với cô ấy à, gặp ở đâu đây?

Sở Phàm hỏi.

- Hẹn ở quán Starbucks Coffee khu thương mại Nam Phủ, nào đi thôi.

Dì Mi nói.

Sở Phàm nghe vậy tăng tốc độ, hướng khu thương mại Nam Phủ phóng như bay.

- Dì Mi, hai chị em đại tiểu thư đúng là rất lưu luyến cô!

Sở Phàm cảm khái nói.

- Tôi chẳng hề muốn đi sao? Tuy nhiên tôi đi vẫn tốt hơn. Cậu biết nguyên nhân rồi mà.

Dì Mi thản nhiên nói.

- Tôi biết là dì Mi không muốn tôi về sau phải khó xử, không thể chọn lựa được. Nhưng ngoài cách rời đi chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

Sở Phàm nói.

- Rời đi chính là biện pháp tốt nhất.

Dì Mi nói xong nhìn về phía Sở Phàm, trong đôi mắt sâu thẳm quyền rũ toát ra nhu tình nhẹ nhàng. Cô dịu dàng nói:

- Tiểu Sở, tối qua cậu đã mang tới cho tôi khoái hoạt và tình cảm mãnh liệt nhất trong đời. Hồi ức này đối với tôi thế là đủ. Tôi đã không còn gì hối hận nữa. Tôi chỉ mong cậu có được tương lai thật tốt đẹp. Hơn nữa có khi sau này tôi lại quay về tìm cậu đó!

- Dì Mi. Tôi chờ cô trở về. Cô biết không, không lúc nào là tôi không nghĩ tới cô!

Sở Phàm ngữ khí ám muội nói.

Nghe thấy Sở Phàm nói vậy, dì Mi không khỏi nhớ tới đêm qua triền miên thế nào, sắc mặt đỏ bừng, cất tiếng nói:

- Cái đồ xấu xa này, tư tưởng toàn nghĩ bấy!

- Tư tưởng của tôi rất thuần khiết đó, tôi còn nhớ rõ là đêm nay tôi với dì Mi có hẹn mà!

Sở Phàm nói xong cười đắc ý, nhìn điệu cười của hắn rõ ràng khắc hai chữ “dâm đảng”!

- Hẹn đêm nay?

Dì Mi thì thào tự nói, trong lòng không khỏi nhớ tới lúc rạng sáng nay cùng hắn triền miên còn đáp ứng đêm nay lại....

Nghĩ tới đây, dì Mi không kìm nổi cảm giác thân thể nóng bừng. Cô đỏ mặt, oán giận nói:

- Cậu đúng là tên ranh đại bại hoại, không thềm để ý tới cậu nữa!

Sở Phàm trong lòng tràn đầy cảm giác ấm áp vui vẻ. Nhìn dì Mi thẹn thùng đến vô cùng mê người, phối hợp với bộ ngực vĩ đại lên xuống phập phồng, hắn cảm thấy miệng khô lưỡi nóng!

Lúc này Sở Phàm đã lái xe tới khu thương mại Nam Phủ. Hắn đỗ xe trước quán Starbucks Cafe, sau đó đưa dì Mi từ trong xe ra.

Dì Mi ngồi xuống một chiếc ghế, sau đó rút điện thoại di động ra gọi, nói rằng cô đã tới, đang ngồi đợi trong quán cafe.

- Cô ấy tới ngay thôi, chúng ta đợi một lát nhé. Cậu muốn uống gì không?

Dì Mi nói

- Không sao, chờ bao lâu cũng được. Thừa dịp cô ấy chưa tới, chúng ta có thể xây dựng thế giới riêng của hai người mà!

Sở Phàm cười nói.

- Cậu nha, thật sự là không đứng đắn mà!

Dì Mi nguyệt Sở Phàm một cái, nói.

- Đàn ông không xấu, đàn bà không yêu. Vì để được dì Mi yêu ta đành phải hư hỏng một chút!

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Cậu cũng biết là mình hư hỏng sao? Cậu xem ánh mắt cậu giờ đang nhìn đi đâu đó?

Dì Mi kéo ngực áo lên một chút, tức giận nói.

- Bộ ngực dì Mi có thể nói là hoàn mỹ đó, giống như là mỡ dê, mịn màng bóng loáng, đầy đặn tròn trĩnh, thật sự là rất tuyệt!

Sở Phàm như si như mê nói.

- Đáng ghét quá, giờ đang ở quán cafe đó. Xung quanh còn có người khác, đừng nói rõ như vậy có được không?

Dì Mi mặt đỏ bừng, vội vàng nói.

- Được, vậy đêm nay sẽ nói thật nhiều cho dì Mi nghe.

Sở Phàm cười nói.

Lúc này dì Mi khẽ chấn động. Cô nói:

- Cô ấy tới rồi.

- A? Phải không?

Sở Phàm nói xong nhìn về phía trước, vừa lúc thấy một thân hình yếu điệu xinh đẹp chậm rãi đi tới. Cô bước đi rất tự nhiên, nhưng lại để lộ ra loại tư thái và phong tình độc đáo của đại minh tinh. Trên người cô mặc một bộ trang phục rất đơn giản, quần bò bó phồng hợp với một cái áo sơ mi trắng không tay. Mà cách ăn mặc này lại tôn lên dáng người lả lướt của cô. Trên đầu cô đội một chiếc mũ lưỡi trai trắng tinh, trên mặt còn có một chiếc kính mát thời thượng rất to, hầu như che khuất toàn bộ khuôn mặt. Tuy vậy nhưng nhìn dáng đi phong tình vạn chủng của cô cũng có thể đoán được khuôn mặt thật của cô, tuyệt đối phải là đẹp kinh người!

Sở Phàm càng nhìn càng thấy dáng người này trông rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi.

Dì Mi đứng dậy cười dài, cô nói:

- Mộng Kỳ, cô tới rồi. Tới đây, ngồi đây.

Cô gái kia mỉm cười, tiếng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên:

- Dì Mi!

— Mùi hương quen thuộc, tiếng nói cũng rất quen!

Sở Phàm dám khẳng định mình đã gặp cô gái yếu điệu duyên dáng, dong dỏng cao, làn da nõn nà, đáng đi tràn ngập phong tình này!

Sở Phàm đang suy nghĩ, đã thấy người đó ngồi xuống bên cạnh dì Mi. Lúc này cô tháo cặp kính mát ra, lập tức khuôn mặt như bạch ngọc hiện lên, mày liễu như mỹ nhân trong tranh; chiếc mũi thẳng, cao; chiếc miệng nhỏ nhắn hồng tươi. Đây đúng là một mỹ nhân đẹp như tranh vẽ, trong nét xinh đẹp còn mang theo một tia kiều diễm, giống như là nhân vật nữ yêu tinh trên TV vậy, khiến cho người ta nhìn thấy cảm thấy vui sướng nhưng lo âu!

- Là cô? Tiểu yêu tinh!!!

Sở Phàm không kìm nổi kêu lên. Bởi lẽ trước mắt hần là người phụ nữ xinh đẹp chỉ có thể dùng từ “yêu tinh” để hình dung, chính là mỹ nữ buổi tối hôm trước đua xe trên đường cao tốc — tiểu yêu tinh!

- A? Là anh, Sở Phàm mà dì Mi giới thiệu chính là anh?

Trên mặt tiểu yêu tinh cũng lộ thần sắc kích động. Không thể không bội phục trình độ diễn xuất của tiểu yêu tinh này. Rõ ràng buổi tối hôm đó cô ta đã biết thân phận Sở Phàm, vậy mà hôm nay còn ra vẻ vừa mới biết.

Dì Mi nhìn phản ứng của hai người hồi lâu mới cười nói:

- Hóa ra người biết nhau. Thế mà không nói sớm, làm ta lại phải làm trung gian cho hai người, đúng là không cần thiết.

- Dì Mi, cô hiểu lầm rồi. Cháu và hần mới gặp nhau có một lần, là lần đua xe với hần trên đường cao tốc.

Tiểu yêu tinh nét mặt biểu hiện khiến nam nhân muốn điên cuồng cười to.

- Lúc ấy là hơn nửa đêm, một cô gái xinh đẹp lại đua xe với tôi trên đường cao tốc, tôi còn tưởng gặp yêu quái chứ!

Sở Phàm ha hả cười nói.

- Thì cô ấy chính là tiểu yêu tinh. Trước kia vở kịch truyền hình “tiểu yêu tinh” gây sóng động đại giang nam bắc chính là do cô ấy diễn. Cho nên mọi người vẫn gọi cô ấy là tiểu yêu tinh.

Dì Mi cũng cười nói.

- Chính xác, chính xác, thảo nào đẹp như vậy!

Sở Phàm chép miệng tán thưởng.

- Dì Mi, hần là người dì giới thiệu sao, sao không giống với miêu tả của dì lắm. Nhìn hần khéo ăn nói như vậy, đâu có giống một người trung thực chứ!

Tiểu yêu tinh cười ha ha nói

- Khụ khụ, nói thế thì người cầm điếu là trung thực nhất!

Sở Phàm ho khan hai tiếng, nói.

- Ha ha, tốt lắm. Tiểu Sở, tôi giới thiệu cho cậu một chút. Cô ấy là đại mỹ nữ tôi muốn cậu hộ tống vài ngày, đồng thời cũng là đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ.

Dì Mi cười nói.

- Lâm Mộng Kỳ? Chính là cái người mà nhị tiểu thư nhờ dì Mi xin chữ ký lên đĩa nhạc à?

Sở Phàm thì thảo tự nói, tiếp đó hần vỗ đùi nói:

- Đúng rồi, thảo nào buổi tối hôm đó thấy cô tôi còn cảm thấy trông rất quen, giống như đã gặp ở nơi nào. Giờ mới nhớ ra là tôi thấy cô hát trên TV mấy lần rồi. Đáng chết thật, lúc ấy sao tôi lại không nhớ ra chứ!

Sau khi nghe Sở Phàm nói vậy, tiểu yêu tinh Lâm Mộng Kỳ trong lòng ả ả có một tia vui sướng. Ngay cả một người cực kỳ ít tiếp xúc với thể giới giải trí cũng biết tới mình, cô cười nói:

- Tôi cũng không nghĩ tới người mình gặp đêm đó lại là người dì Mi giới thiệu cho tôi làm vệ sĩ. Xem ra đây đúng là duyên phận.

- Tôi cũng không ngờ, hóa ra cô lại là đại minh tinh!

Sở Phàm chân thành nói.

Lâm Mộng Kỳ cười cười, khoe miệng tuyệt đẹp cong lên khiến cho người ta có cảm giác như đang ngắm người đẹp trong tranh vậy, giờ phút này Lâm Mộng Kỳ rõ ràng đã không còn là tiểu yêu tinh điệu ngoa xảo quyệt mà lại mang vẻ đẹp thuần khiết động lòng người!

Để cho đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ xuất hiện, ấy, về sau tất nhiên là không thiếu những cảnh của Sở Phàm và cô. Tuy nhiên bản thân tác giả “tâm hồn thuần khiết, hành văn đậm đăng”, viết tới những đoạn các nhân vật “diễn xuất”, mong bạn đọc cũng giữ tâm hồn thuần khiết để thưởng thức, hắc hắc!

183. Chương 181: Nhận Nhiệm Vụ Của Lâm Mộng Kỳ. .

Tất nhiên là làm vệ sĩ cho người tiểu nhân vật cấp thấp không có chút danh tiếng là an toàn nhất, bởi lẽ bình thường cũng chẳng có chuyện gì nguy hiểm xảy ra đối với những tiểu nhân vật đó cả. Mà những tiểu nhân vật như vậy lại cũng chẳng rỗi hơi mà đi thuê vệ sĩ, bởi lẽ điều đó không cần thiết.

Vậy làm vệ sĩ cho ai là nguy hiểm nhất?

Theo phân tích trước đó, vệ sĩ cho những đại nhân vật càng có danh tiếng càng nguy hiểm, ví dụ như vệ sĩ của tổng thống, vệ sĩ của các minh tinh, vân vân.

Không có gì phải nghi ngờ, Lâm Mộng Kỳ ở Trung Quốc, thậm chí trên toàn Châu Á có thể coi là minh tinh sáng giá, là một đại nhân vật hot tới bỏng tay. Mỗi ngày đều xuất hiện rạng ngời trên TV, hơn nữa vẻ ngoài xinh đẹp như yêu tinh. Đại mỹ nữ minh tinh như vậy dù đi đâu cũng có thể có nguy hiểm không thể đoán trước, ví dụ như cướp tài sản, bắt cóc, .v.v.. Thế nên làm vệ sĩ cho đại minh tinh này cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Trước đây Sở Phàm đã biết dì Mi nhờ hắn đi làm vệ sĩ cho bạn mình vài ngày. Đến lúc này hắn mới biết bạn của dì Mi lại là đại minh tinh đang được hâm mộ nhất trong nước – Lâm Mộng Kỳ!

Làm vệ sĩ cho đại mỹ nữ minh tinh như vậy không phải chuyện đùa đâu. Không nói tới chuyện vệ sĩ lúc nào cũng phải chịu đựng sự hấp dẫn từ sắc đẹp của cô, còn liên tục gặp phải các loại tình huống khẩn cấp cần ứng phó . v.v...

Nhưng nếu chỉ thế mà Sở Phàm thấy sợ thì hoàn toàn sai. Chỉ có điều, hắn cảm thấy đôi khi không cần mạo hiểm thì chẳng nên dính vào, còn lúc cần phải mạo hiểm thì dù biết rõ là phải chết cũng vẫn phải xông lên!

- Lâm Mộng Kỳ, khụ khụ, tôi cảm thấy gọi là tiểu yêu tinh thấy thuận miệng hơn, không biết gọi thế có được không?

Sở Phàm dùng chìa khóa khuấy chén cafe, nói.

- Đương nhiên không thành vấn đề, hơn nữa tôi thích anh gọi như vậy.

Lâm Mộng Kỳ nhiên hào phóng nói.

- Tiểu Sở, cậu thật hấp dẫn đó, phải biết cô ấy không dễ dàng nói chữ thích này đâu.

Dì Mi bên cạnh cười đầy thâm ý.

Lâm Mộng Kỳ mỉm cười cười, nói:

- Dì Mi thật là hiểu ý người khác. Cháu đúng là thích. Ha ha!

Sở Phàm cười cười nói:

- Tôi cũng có qua có lại. Tiểu yêu tinh, thực ra tôi cũng thích vậy!

Sở Phàm nói những lời này như không đầu không đuôi, cuối cùng thì chỉ nói là hắn thích. Còn ai thích ai hay thích cái gì thì không nói rõ. Đây cũng là chỗ cao minh của hắn.

- Được rồi, được rồi. Hai người đừng nói chuyện không đầu không cuối nữa, có mà nói tới tới. Sao không nói vào chuyện chính đi chứ?

Dì Mi tức giận nói.

- Đúng rồi. Sở Phàm, hôm nay tôi nhờ dì Mi hẹn anh tới là muốn cùng anh trao đổi một việc.

Hai mắt Lâm Mộng Kỳ trong veo, mơ mộng nhìn Sở Phàm, nói.

- Tôi xin rửa tai lắng nghe.

Sở Phàm nói.

- Là thế này. Sắp tới công ty tôi muốn đưa tôi sang Nhật có chút việc kinh doanh, nhân tiện quảng cáo cho đĩa nhạc mới của tôi. Thế nên tôi mới muốn tìm một vệ sĩ đáng tin cậy đi cùng. Sau đó dì Mi giới thiệu anh với tôi.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Nói như vậy cô rất tin tưởng tôi sao?

Sở Phàm hỏi.

- Tin tưởng anh cũng là tin tưởng dì Mi. Tôi tin người được dì Mi giới thiệu nhất định không tồi. Phải biết ánh mắt dì Mi rất cao, rất chuyên nghiệp đó. Người được dì coi trọng đề cử cho tới giờ mới có hai người thôi.

Lâm Mộng Kỳ nói.

Sở Phàm nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn dì Mi, cũng đúng lúc dì Mi nhìn hắn. Ánh mắt hai người chỉ tiếp xúc trong nháy mắt nhưng đã như thiên ngôn vạn ngữ. Sở Phàm nhìn thấy trong mắt dì Mi sự tín nhiệm và yêu thương. Đúng là hắn đáng để dì Mi tín nhiệm nên cô mới giới thiệu hắn cho Lâm Mộng Kỳ. Nghĩ tới đây trong lòng Sở Phàm thấy thật ấm áp.

-Thực ra công ty du lịch của Nhật cũng đã sắp xếp vệ sĩ cho tôi. Nhưng tôi không yên tâm lắm về vệ sĩ này. Anh cũng biết là Nhật Bản vốn là một quốc gia rất điên cuồng. Buổi tối tôi đi ngủ nói không chừng cần một vệ sĩ ngủ cùng phòng bảo vệ, cho nên hơi lo lắng về vấn đề vệ sĩ nam. Vừa hay dì Mi giới thiệu anh cho tôi, nói anh thân thủ tốt, hơn nữa quan trọng nhất là xuất thân Thiếu Lâm, bởi vậy không gần nữ sắc. Vậy là quá tốt rồi, nếu không có thể làm vệ sĩ cho tôi trong vài ngày tôi sang Nhật Bản quảng cáo thì thật là tiện cho tôi quá.

Lâm Mộng Kỳ cười ngây thơ như một đứa trẻ.

Sở Phàm nghe xong cũng cảm thấy xấu hổ. Hắn không kịp được đưa khăn tay lên trán lau mồ hôi. Đánh chết hắn cũng không tin lúc dì Mi giới thiệu hắn cho Lâm Mộng Kỳ lại nói hắn là đệ tử Thiếu Lâm Tự không gần nữ sắc. Cái này rõ ràng là cho hắn cơ hội còn gì!

Sở Phàm nhìn về phía dì Mi, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích. Hắn phát hiện thấy dì Mi thực sự quá tốt, nhưng mà trong mắt dì Mi lại toát lên thần sắc vô tội, vậy là sao nhỉ?

- Sao anh lại ra mồ hôi nhiều như vậy? Nóng lắm sao?

Lâm Mộng Kỳ hỏi.

- Ấy, nóng, có hơi nóng thật, ra nhiều mồ hôi một chút.

Sở Phàm thì thào nói.

- Không đúng. Nơi này có máy lạnh mà. Phải cảm thấy mát mới phải chứ? Anh có phải là có vấn đề gì không?

Lâm Mộng Kỳ nói những lời này ý là sao anh lại vô duyên vô cớ thấy nóng chứ?

- Việc này, việc này đúng là kỳ quái thật. Có lẽ là do tôi được ngồi cạnh đại minh tinh nên kích động, nhiệt huyết bùng bùng, sau đó thân nhiệt lên cao, mới ra mồ hôi đó mà.

Sở Phàm ngượng ngùng cười nói.

- Ha ha, hóa ra anh là một người thú vị như vậy.

Lâm Mộng Kỳ cười nói.

Dì Mi ngồi bên cũng che miệng cười khê. Cô trong lòng dĩ nhiên là biết vì sao Sở Phàm lại mồ hôi mồ kê đầm đìa như vậy. Vừa nãy cô còn đang nghĩ, giới thiệu Sở Phàm cho Lâm Mộng Kỳ có phải là dẫn sói vào nhà hay không? Tuy nhiên cô liền nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô rất tin Sở Phàm không phải loại người như vậy, nếu không Sở Phàm đã không lọt vào mắt xanh của cô!

- Ấy, cô tin là tôi không gần nữ sắc thật sao?

Sở Phàm dò hỏi.

- Đương nhiên rồi. Đệ tử Thiếu Lâm Tự chẳng phải đều thế sao?

Lâm Mộng Kỳ chớp mắt hỏi.

- Nhưng, cô xinh đẹp thế này, chỉ sợ hòa thượng thấy cũng muốn động lòng phàm ấy chứ.

Sở Phàm ý vị sâu xa nói.

Lời này còn không rõ ràng sao, ám chỉ cho Lâm Mộng Kỳ biết là lúc nào hắn cũng có thể thay đổi từ không gần nữ sắc sang không cấm nữ sắc đó!

Đôi mắt xinh đẹp to tròn của Lâm Mộng Kỳ đảo qua, cười nói:

- Tôi tin tưởng anh là một đệ tử Thiếu Lâm Tự ưu tú. Ha ha.

Hết nói! Lâm Mộng Kỳ nói như vậy khiến Sở Phàm cứng họng luôn. Hắn thầm nghĩ, cô bé này thực sự tưởng mình là hòa thượng tuân thủ giới luật chắc? Không được, mình phải chứng minh sự trong sạch của mình cho cô ta thấy. Ái, tốt nhất là chứng minh trên thân thể cô ta, cho cô ta cảm thụ sâu sắc nhất!

- Tiểu Sở. Mộng Kỳ đã nói như vậy thì cậu còn lo lắng gì mà chưa đáp ứng chứ?

Dì Mi một bên nhắc nhở.

- Tôi đương nhiên là vui vẻ thôi. Có thể phục vụ tiểu yêu tinh - đại minh tinh tiểu thư chính là một thành tựu to lớn trong nghề nghiệp của tôi. Rất nhiều vệ sĩ bậc nhất nhì muốn ở vào vị trí của tôi mà chưa được đâu. Nếu tiểu yêu tinh đã yên tâm rằng tôi không gần nữ sắc thì tôi cũng đồng ý thôi.

Sở Phàm cười nói.

- Như vậy thì nhiệm vụ của cậu lần này rất nặng nề đây. Trong chuyến đi Nhật lần này cậu phải hoàn toàn bảo đảm sự an toàn cho Mộng Kỳ, không thể để người lạ tới gần cô ấy, phải bảo đảm rằng không có chuyện gì bất ngờ nảy sinh. Cậu làm được điều này chứ?

Dì Mi nói.

Sở Phàm không hề nghĩ ngợi, thần nhiên nói:

- Nếu có chuyện gì xảy ra, chỉ cần tiểu yêu tinh nghe lời tôi thì tôi đảm bảo không có chuyện gì. Nhớ kỹ, phải nghe lời theo lời tôi, cho dù tôi bảo cô lập tức cởi hết quần áo thì cô cũng phải cởi!

Khuôn mặt trắng trẻo của Lâm Mộng Kỳ hơi ửng đỏ. Cô không kìm nổi hỏi:

- Nay, anh sẽ không thực sự làm thế chứ?

- Chỉ là nói ví dụ thôi, không cần phải kích động như vậy đâu!

Sở Phàm khẽ cười nói.

- Không đứng đắn chút nào. Nói ví dụ thì có thể lấy ví dụ khác được mà!

Dì Mi lườm Sở Phàm một cái, nói.

- Ha ha. Tôi cảm thấy cách ví dụ này rất chuẩn xác. Yên tâm đi. Đến lúc đó tôi sẽ nghe lời anh, dù sao sự an toàn của tôi cũng nằm cả trong tay anh.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Được!

Sở Phàm gật gật đầu. Thật sự là một cô bé nhu thuận. Nhưng cô ả lại có bảy mươi hai phép biến hóa. Đêm đó lúc đưa xe cô ta điều ngoa đánh đá là vậy, giờ lại trở nên dịu dàng nhu thuận như thế. Đúng là quá khó tin.

- Vậy quyết định như thế đi. Tiểu Sở, từ hôm nay trở đi cậu đã nhận nhiệm vụ rồi, phụ trách bảo vệ cho chuyến đi Nhật Bản của cô ấy. Nhớ kỹ là không được để xảy ra sai lầm đó!

Dì Mi nói.

- Được!

Sở Phàm lên tiếng nói.

- Vậy sau khi công ty định ngày đi Nhật tôi sẽ thông báo cho anh, có được không?

Lâm Mộng Kỳ hỏi.

- Được, tốt lắm. Cô cho tôi phương pháp để liên hệ với cô đi.

Sở Phàm nói xong liền trao đổi số di động và email với Lâm Mộng Kỳ.

Sau đó ba người nói chuyện thêm một hồi, Lâm Mộng Kỳ tán gẫu tới thỏa thuê mới thôi. Có lẽ là do áp lực của thế giới giải trí quá lớn, ở chỗ làm không có khả năng nói chuyện được thoải mái như vậy nên có cơ hội gặp Sở Phàm và dì Mi mới tán gẫu thoải mái như vậy. Mà Sở Phàm cũng phát giác ra một minh tinh cao cao tại thượng như Lâm Mộng Kỳ lại giống như một cô bé hiền hòa hay nói, rất khác so với những minh tinh lạnh lùng cao ngạo.

Lúc này di động của Lâm Mộng Kỳ vang lên, cô nhìn số rồi nói:

- Ôi, người đại diện của tôi gọi. Xem ra tôi phải đi rồi. Lần này là tôi lên đi, hắc hắc.

Sở Phàm cũng cười nói:

- À, vậy để tôi đưa cô đi.

- Không cần đâu, xe tôi ở ngay phía trước thôi. Anh và dì Mi có việc gì cứ làm đi. Có chuyện gì tôi sẽ liên lạc với anh, được không?

Lâm Mộng Kỳ nói xong lại đội mũ, đeo kính mát lên, đứng dậy đi luôn.

- Tốt, vậy đi thông thả nhé!

- Dì Mi, cháu phải đi đây!

Lâm Mộng Kỳ chào dì Mi.

- Ủ, đi đi, rảnh rồi nhớ gọi cho dì.

Dì Mi cười nói.

Lâm Mộng Kỳ mỉm cười rồi xoay người rời đi.

184. Chương 182: Đêm Trước Khi Ly Biệt.

Cho nên khi khoe mát Sở Phàm chỉ thoáng nhìn là dì Mi đã nhận thấy. Tuy nhiên mỗi lần Sở Phàm liếc tới ngực cô, dì Mi lại có cảm giác hưng phấn khác thường.

Chuyện này trước kia chưa từng có, có lẽ trước mắt là người đàn ông đầu tiên mình yêu nên dì Mi tình nguyện phá lệ.

-Dì Mi, không ngờ cô lại giới thiệu với tiểu yêu tinh tôi là đệ tử Thiếu Lâm không gần nữ sắc, cô đúng là “tiên hạ khẩu vi cường” đó! Đưa tôi vào vị trí không thể gần nữ sắc rồi!

Sở Phàm trêu chọc cười nói.

-Lúc ấy Mộng Kỳ nói với tôi là sắp tới công ty chuẩn bị để cô ấy đi tới Tokyo hai ngày, bảo tôi là đặc biệt muốn tìm một vệ sĩ chuyên nghiệp thân thủ tốt. Tôi đem chuyện này nói với Tiêm Tiêm một lần, không ngờ nó lại đề cử cậu, còn tăng bốc cậu lên mây, nào là cậu lợi hại ra sao, khi gặp chuyện bình tĩnh thế nào, rồi còn, tôi quan trọng là..., nó nói cậu xuất thân Nam Thiếu Lâm, còn nói cậu không gần nữ sắc. Tôi nghe vậy trong lòng cao hứng, vội gọi điện cho Mộng Kỳ. Mộng Kỳ nghe xong cũng rất vui mừng, nhờ tôi đi quan sát cậu. Đúng lúc tôi đang muốn tới thăm Tiêm Tiêm và tiểu Vân, thế nên tiện thể tôi tới quan sát cậu luôn.

Dì Mi dừng lại một chút nói:

-Ai ngờ chứ, quan sát cậu rồi cuối cùng tôi lại lỡ bước đưa chân vào!

Sở Phàm tự nhiên hiểu được hàm ý trong câu cuối của dì Mi, hắc cười nói:

-Phải nói là chính tôi mới chìm vào trong đôi mắt sâu thẳm của em, chìm trong nụ cười quyến rũ, chìm vào giữa khe núi sâu của em, chìm vào...

-Ngừng, ngừng, tôi cuối cùng cũng lĩnh hội được trình độ văn thơ của cậu rồi. Đừng nói thêm gì nữa không người tôi nổi hết da gà rồi đây này!

Dì Mi vội vàng nói.

-A. Nói không nhiều, dì Mi hiểu được là tốt rồi. Chỉ có dì Mi mới có thể giới thiệu tôi cho tiểu yêu tinh.

Sở Phàm nghiêm trang nói.

-Tôi đang lo tôi giới thiệu cậu cho Mộng Kỳ làm vệ sĩ quả thực là dẫn sói vào nhà!

Dì Mi lườm Sở Phàm một cái nói.

‘y, dì Mi nói rất đúng. Thực ra tôi rất thích làm cừu đội lột sói. Bề ngoài giống sói, nội tâm giống cừu, bề ngoài hung ác để bảo vệ tốt tiểu yêu tinh, nội tâm giống cừu khiến tiểu yêu tinh yên tâm!

Sở Phàm nói.

-Xạo quá, miệng lưỡi trơn tuột. Cậu nhé, rõ ràng từ đầu tới đuôi đều là sói, còn phải thêm một từ nữa — sắc lang!

Dì Mi giận dỗi nói.

-Thực ra tôi chỉ làm thế với dì Mi mà thôi. Bởi cô là người phụ nữ của tôi!

Sở Phàm đột nhiên chân thành nói.

Dì Mi nghe xong lời này hơi kinh ngạc. Nghe Sở Phàm nói những lời này khiến dì Mi có cảm giác chấn động toàn thân. Tuy nhiên dì Mi cũng không hổ là phụ nữ từng trải, trong nháy mắt liền khôi phục bình thường. Cô cười ảm đạm:

-Cậu đã nói được câu kia thì phải chịu trách nhiệm đó!

-Tôi biết. Không biết từ khi nào, trong lòng tôi đã ngầm thừa nhận cô là người phụ nữ của tôi, cả đời này sẽ không thay đổi!

Sở Phàm nói từng chữ một.

-Tôi về sau phải đi thì sao?

Dì Mi lắc chén cà phê.

-Vẫn vậy. Vĩnh viễn đều là như vậy. Bất kể cô ở nơi nào, chỉ cần cô nhớ rõ, ở một góc của phương đông có một người thời khắc nào cũng nhớ tới cô. Người đó nhất định là tôi!

Sở Phàm nói.

Khóe mắt dì Mi không cảm được mà ươn ướt, nước mắt chậm chậm tràn mi, giọt nước mắt chảy trên mi cô, trong suốt, long lanh.

Đã bao nhiêu năm rồi, dì Mi nhớ rõ chưa từng có người đàn ông nào khiến cô rơi lệ. Nhưng hiện tại, chỉ một lời nói bình thường của Sở Phàm lại khiến động tới nơi yếu đuối nhất trong nội tâm cô, khiến nước mắt cô không cảm được mà rơi xuống.

Kỳ thực đôi khi phụ nữ giống như cái hạt đào, nếu anh lột được lớp vỏ cứng bên ngoài kia, anh sẽ phát hiện nội tâm các cô rất mềm mại yếu ớt.

Trên đời này người phụ nữ si tình nhất thường là những người từng trải phong trần. Các cô “say cười hồng trần” nhưng một khi gặp được người đàn ông mình yêu thì sẽ yêu như mê như say, thề sống chết không rời, chân tình mãi không phai; mà đàn ông si tình nhất trên đời thì lại thường xuất gia làm hòa thượng. Những người này tâm như giếng cổ, không gợn sóng, không sợ hãi. Nếu hấn vì nguyên do gì đó mà bị một viên đá ném vào trong giếng kia khiến cho nước gợn sóng, động tình. Lúc này sẽ như Trường Giang và Hoàng Hà vỡ đê, không thể cứu vãn được!

Dì Mi trải qua biến cố hôn nhân, cuộc đời cũng từng trải nhiều mưa gió, những mưa gió đó dần dần khiến bên ngoài cô chai sạn, trở nên cứng rắn. Cô vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không còn có tình cảm nam nữ gì nữa. Có cảm thấy đã qua cái tuổi đó, ít nhất là trong lòng nghĩ vậy.

Nhưng cô lại gặp Sở Phàm. Cô cũng không biết Sở Phàm cuối cùng có gì đặc biệt hấp dẫn, nhưng cô phát hiện ra lớp vỏ ngoài cứng rắn của mình dần dần tan rã, đến một lúc, cô bỗng thấy nội tâm mình chứa hình ảnh hấn. Đó chính là thời điểm cô biết mình đã lại động lòng. Đây là chuyện khó tin thế nào. Mà một người phụ nữ như dì Mi đã có cảm tình thì cực kỳ si tình. Cũng khó trách cô đã nói với hấn:

-Cậu là người đàn ông cuối cùng trong đời tôi!

Cô lựa chọn rời đi, điều này dường như có mâu thuẫn. Kỳ thực đây mới chính là bằng chứng vĩ đại nhất của tình yêu — yêu một người phải để hấn được hạnh phúc, vui sướng, yêu có đôi khi chính là từ bỏ, chính là rời đi!

Dì Mi muốn cho cháu gái mình là đại tiểu thư vui sướng, muốn Sở Phàm trở thành người đàn ông chân chính, nhưng phải là người đàn ông đứng đầu. Chỉ có thể Sở Phàm mới xứng đối với đại tiểu thư, cho nên dì Mi lựa chọn ra đi. Bởi cô không thể trở lại tuổi thanh xuân, cô cảm thấy đại tiểu thư mới có thể giúp đỡ Sở Phàm tốt nhất. Cô không cầu mong gì khác, chỉ mong hấn có thể nhớ mãi hồi ức này!

Sở Phàm biết dì Mi đều suy nghĩ cho hấn. Hấn cũng không cưỡng cầu, can thiệp nữa. Bởi lẽ hấn biết phụ nữ ở tuổi của dì Mi tuyệt đối không như thiếu nữ mười tám thích làm nũng, thích nói mát. Cho nên hấn tôn trọng lựa chọn của dì Mi. Nhưng hấn đã muốn dì Mi là nữ nhân của hấn cả đời này, hấn nguyện ý đợi!

Cho dù là dì Mi đi rồi không trở lại, suốt cuộc đời này hấn không đợi được tới khi cô trở về, hấn cũng không hối hận. Bởi lẽ hấn cũng đã từng có được cô, nâng niu cô!

— từng gặp gỡ, vẫn hơn nhiều so với chưa từng gặp mặt.

Trời có lúc nắng lúc mưa, trăng có khi tròn khi khuyết, mọi việc đều trọn vẹn mười phần thì còn gọi là cuộc đời sao? Thường thường tình yêu mà vẫn còn một tia nuôi tiếc mới là tình yêu chân chính!

Dì Mi vươn nhẹ đôi tay run rẩy lấy khăn tay muốn lau nước mắt. Lúc này bàn tay ấm áp của Sở Phàm nắm lấy tay cô, chậm rãi nói:

-Để tôi!

Nói xong Sở Phàm đứng dậy đi tới ngồi bên dì Mi, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên mặt cô, động tác nhẹ nhàng vô cùng, tràn đầy dịu dàng.

-Đời người cũng như một chuyến xe lửa hành, phải lên xuống xe vô số lần; thường xuyên phát sinh biến cố; có khi là bất ngờ vui sướng; có lúc lại đau khổ tới khắc cốt ghi tâm.

Dì Mi chậm rãi nói:

-Đối với tôi mà nói, ở trạm dừng xe này có thể gặp cậu, đây là điều ngạc nhiên hạnh phúc ngoài ý muốn nhất mà tôi có được. Điều ngạc nhiên này đều là do cậu tạo nên. Cùng cậu có được một đoạn hồi ức đẹp như vậy, tôi đã chẳng còn gì hối hận. Nhưng cậu phải biết rằng, chuyến đi còn tiếp tục, cho nên tôi muốn tiếp tục chuyến đi của mình. Đây chính là mạng sống của tôi!

-Tôi biết, nhưng tôi cũng muốn cho cô biết, trái đất tròn. Cho nên tuyến đường của cô cũng là một đường tròn, cô còn có cơ hội gặp lại tôi ở trạm này, có cơ hội xuống xe, sau này tôi nhất định mãi mãi ở đây chờ cô. Ngay cả khi tóc tôi bạc trắng, lưng còng chống gậy tôi cũng vẫn ở đây chờ!

Sở Phàm ngồi bên dì Mi dịu dàng nói.

-Anh làm sao biết tôi chắc chắn sẽ xuống ở trạm của anh đây? Dì Mi nhẹ nhàng hỏi.

-Cô không xuống cũng phải xuống, vì quãng đường phía trước tôi đã đặt chướng ngại vật, rải đinh. Cho nên xe cô đi qua không nổi, phải xuống thôi.

Sở Phàm cười nói.

-Anh, anh xấu lắm!

Dì Mi không kìm nổi khúc khích cười, nước mắt không kìm nổi lại tràn lên, chảy xuống khuôn mặt mê người kia.

Mà cô cũng trở tay ôm lấy Sở Phàm. Cô ôm rất chặt, mặc cho nước mắt chảy ròng ròng. Cô thậm chí muốn ôm hân thật chặt, muốn đem cả thân thể mình hòa vào trong thân thể hắn!

Sở Phàm nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dì Mi. Hắn không kìm nổi nỗi bi thương trong lòng. Dì Mi là người phụ nữ chỉ có thể may mà gặp mặt, có cầu cũng không được. Dì Mi ra đi khiến trong lòng hắn tràn ngập tiếc nuối, nhưng hắn muốn cô được phát triển, tôn trọng quyết định của cô!

Đối với phụ nữ mà nói, có ngoại hình đẹp cũng không bằng người biết quan tâm chăm sóc và cảm thông cho đàn ông. Dì Mi không thể nghĩ ngờ, là một người phụ nữ cực kỳ biết quan tâm người khác, hơn nữa lại rất thông minh. Phụ nữ như vậy khiến đàn ông luôn động tâm. Huống chi dì Mi lại xinh đẹp thành thực như vậy, lực sát thương càng lớn. Cho nên Sở Phàm đối với dì Mi là vô cùng thực tình.

Có lẽ đúng như cô nói " Cuộc đời cũng như một chuyến xe lửa hành..." nhưng lửa hành rồi cũng có lúc phải mệt mỏi. Sở Phàm hi vọng thời điểm đó hắn sẽ có thể là người ở bên cạnh cô. Đương nhiên, khi đó hắn đã là nhân vật đứng trên đỉnh cao, mới có tư cách khiến dì Mi trở về. Mà Sở Phàm rất tự tin rằng hắn có thể làm được điều này!

Sở Phàm nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đẹp của dì Mi. Mắt hoa đắm lệ, rung động lòng người. Đôi mắt to quầng rừ tràn đầy nước mắt.

-Để tôi!

Sở Phàm chậm rãi nói, nhưng giờ đây hắn không dùng khăn tay lau nước mắt mà trực tiếp dùng miệng mình để lau nước mắt trên mặt dì Mi!!

185. Chương 183: Hôm Nay Có Rượu Hôm Nay Say.

Màn đêm buông xuống, sao trời lấp lánh.

Biệt thự Lam Hải hiện giờ sôi nổi vô cùng. Hóa ra là do dì Mi hai giờ chiều ngày mai phải lên máy bay đi Pháp, thế nên đại tiểu thư và nhị tiểu thư đã ở nhà chuẩn bị một bữa tối thật thịnh soạn để làm tiệc tiễn biệt dì Mi.

Vốn các nàng muốn đi ra nhà hàng nhưng cuối cùng dì Mi lại đề nghị mua đồ ăn về nhà tổ chức nấu nướng, như vậy lại càng vui hơn. Đề nghị này lập tức được đại tiểu thư và nhị tiểu thư ủng hộ. Vì vậy các nàng đi mua đồ ăn về trước, sau đó bắt đầu thể hiện khả năng nấu nướng. Nhị tiểu thư lại gọi điện cho Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm, kéo hai cô nhỏ này tới, vậy là nhà bếp tưng bừng một trận. Trong bếp mỹ nữ đi lại như thoi đưa, hình dáng xinh đẹp, mồ hôi rơi, hương thơm thoang thoảng.

Cô Vương cũng chỉ còn biết đứng một bên lo lắng trông, không giúp gì được. Hóa ra mấy mỹ nữ này đều không muốn cô nhúng tay vào. Tuy nhiên cũng có lúc các nàng nhờ cô hỗ trợ, ví dụ như thái rau...

Sở Phàm vốn cũng muốn vào giúp một tay, nhưng thấy tình thế như vậy lại thôi.

Một người đàn ông thông minh phải biết, lúc một đám phụ nữ túm tụm làm việc gì đó thì tốt nhất không cần xem vào.

Nếu không một khi chuyện này làm không xong, hắn sẽ phải hứng chịu tất cả các mũi dùi công kích, cho dù là hắn vô tội thế nào đi nữa, hắn vẫn bị nước bọt của các cô ả nhấn chìm, cho tới khi hắn phải nhận sai mới thôi. Nếu mà hắn muốn thanh minh, than ôi, trên đời việc không sáng suốt nhất là đấu khẩu với phụ nữ, mà cực kỳ không sáng suốt là lại đi đấu khẩu với một đám phụ nữ.

Đương nhiên, trừ phi anh cũng có tài ăn nói như Gia Cát Lượng thì hãy tới là đấu khẩu với một nhóm phụ nữ!

Sở Phàm thích ý nằm trên ghế ở bể bơi sân sau biệt thự, gió nhẹ thổi qua, mang tới cảm giác mát mẻ. Hắn ngược nhìn bầu trời đêm cao vợi vợi, tâm tư bay về phía chân trời. Mặt trăng rằm trên bầu trời tựa như một khuôn mặt tươi cười, Sở Phàm giống như nhìn thấy Lâm Mộng Kỳ đang cười nhẹ với hắn. Nghĩ tới Lâm Mộng Kỳ hắn không khỏi buồn cười. Vị đại minh tinh nổi danh đại giang nam bắc này thật giống hệt một tiểu yêu tinh điệu ngoa tùy hứng, có khi lại giống một mỹ nhân nhu thuận dịu dàng. Nhưng cô cũng là một đại minh tinh tôn quý cao nhã, hào quang chói mắt!

Nhớ tới chuyện mình sắp trở thành vệ sĩ cận thân của đại minh tinh này, trong lòng Sở Phàm không khỏi nổi lên cảm giác chưa thích ứng nổi. Hơn nữa đại minh tinh còn nói buổi tối ngủ cần hắn ở bên che chở. Toát cả mồ hôi, hắn không tưởng tượng nổi một người đàn ông như hắn là sao có thể ngủ được bên cạnh vị đại minh tinh này? Yên tâm ngủ được sao? Không sợ miệng lưỡi thế gian à?

Có lẽ đây là hắn tự mình đa tình thôi, không chừng chẳng qua là Lâm Mộng Kỳ nói đùa với hắn.

- Một người nằm hưởng gió đêm, thoải mái ghê nhỉ!

Một giọng nói mềm mại đáng yêu chậm rãi truyền tới.

Sở Phàm không cần quay đầu lại cũng biết là ai rồi, hắn ngậm khế một tiếng:

- Gió mát trăng thanh, một mình dựa lan can, chẳng biết người nào tới, mờ ảo tựa hoa mai!

- Ái chà. Không tưởng tượng được là cậu biết ngâm thơ đó. Không đúng rồi. Sao bài thơ này tôi lại chưa từng nghe qua nhỉ?

Giọng nói mềm mại đáng yêu kia tới gần, một người phụ nữ khoác trên mình một chiếc áo choàng tím đứng ngay bên cạnh Sở Phàm. Gió nhẹ nâng váy nàng, để lộ cặp đùi trắng như tuyết rất thu hút ánh mắt người khác. Dáng người gợi cảm ngập tràn vẻ thành thực. Khuôn mặt xinh đẹp không hề lưu dấu vết của tháng năm. Chính là dì Mi chứ không phải ai khác.

- Chỉ là nhìn thấy dì Mi nên tức cảnh sinh tình thôi. Cho nên dì Mi tất nhiên là chưa nghe bao giờ.

Sở Phàm cười cười.

- A. Không ngờ vẻ ngoài cậu không sâu sắc mà lại có thể làm được bài thơ hay như vậy đó!

Dì Mi nói.

- Đó là đương nhiên. Tài năng của đàn ông cũng như phụ nữ mang thai, không qua một thời gian thì không sao biết được.

Sở Phàm cười nói.

- Phì. Đúng là vô liêm sỉ. Thế mà cũng đòi làm thơ, luật thơ cũng không biết. Được rồi, đừng có tự dất vàng lên mặt mình nữa. Mau vào ăn cơm đi, Tiêm Tiêm và mấy đứa đang đợi đó.

Dì Mi lườm Sở Phàm một cái nói.

Không biết vì sao, cứ mỗi khi cặp mắt quỳnh rũ mê người của dì Mi lườm hần, hần lại thấy trong lòng ngứa ngáy. Chắc hần là do mình quá thừa hormone rồi, lúc nào cũng muốn xé tan chiếc váy trên người dì Mi ra, sao đó điên cuồng “tiến lên, tiến lên, tiến lên” !!!!

Sở Phàm theo dì Mi đi vào trong đại sảnh, đã thấy mấy người đại tiểu thư đang ngồi bên bàn cơm. Thấy Sở Phàm, đại tiểu thư cười nói:

- Tiểu Sở, mau tới đây ngồi đi.

Sở Phàm đáp lời, đến gần bàn cơm, nhìn thấy trên bàn đầy ắp đồ ăn, dạng lỏng lỏng như hồ cũng có, chấy xém cũng có. Tuy nhiên những món này đều có tên khiến người ta nghe mà chảy nước miếng, cái gì mà “thịt kho tàu thạch ban ngư”, “sườn chua ngọt”, “canh gà tiểu cô đơn”, “cua cách thủy”, “chân gà bào ngư”, “sợi khoai tây nhúng dấm” ...Nhưng hoàn toàn chẳng món nào vừa miệng Sở Phàm, không quá mặn thì quá nhạt!

- Ăn nào, Tiểu Ngốc Ngốc, anh làm gì lâu vậy chứ? Đến đây nào, ăn thử món rau muống tôi làm xem sao.

Nhị tiểu thư gấp rau muống vào bát Sở Phàm.

- Hả? Đây là rau muống á!

Sở Phàm lẩm bẩm nói. Rau muống phải nên là màu xanh chứ, sao rau muống của nhị tiểu thư lại đen đen thế. Sở Phàm trong lòng hơi e dè, tuy vậy thịnh tình của nhị tiểu thư lại không thể từ chối, Sở Phàm chỉ còn biết cho vào miệng nuốt chửng. Nếu không nuốt chửng hần sợ rằng sẽ phải nhổ ra mất.

- Ngon quá, ngon quá, đúng là không tồi!

Sở Phàm vừa ăn vừa chỉ biết gật đầu. Hần cuối cùng vẫn nghĩ là nên động viên cô bé này một chút.

- Anh Sở, anh cũng ăn món em làm đi.

- Anh Sở, cả của em nữa, anh ăn thử coi có ngon không!

Hai cô bé Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm thấy Sở Phàm khen ngợi tay nghề của nhị tiểu thư như vậy vậy tự tin hẳn lên, vội vàng lấy món ăn mình làm, gấp từng gấp lớn vào bát cho Sở Phàm “thưởng thức”. Trong bát Sở Phàm lúc này đầy các món của Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm làm.

Sở Phàm lúc này ngây dại, miệng chữ “O”, mắt đờ đẫn, trên mặt thể hiện rõ thái độ dở khóc dở cười. Hần vừa rồi đã được nếu tài xào rau “giỏi giang” của nhị tiểu thư, giờ làm sao dám nếm mấy món của Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm chứ? Vái cả nón, hần không phải là chuyên gia ẩm thực, hơn nữa chuyên gia ẩm thực được nếm món ngon trong nhân gian, mà hần thì sao? Nỗi khổ này chỉ trong lòng hần mới thấu!

Nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm đều là những thiên kim tiểu thư cả đời chả bao giờ xuống bếp, hôm nay nổi hứng mà vào bếp nấu nướng, hương vị của cái thứ gọi là đồ ăn này dùng đầu gối mà nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra. Chỉ nhìn bề ngoài chẳng nhào thì khét, cũng may là trên bàn gần hết là do dì Mi và đại tiểu thư nấu, nếu không....

Nhìn trong bát mình đầy những thứ không nhào thì khê, Sở Phàm có hơi mất hứng ăn uống, nhìn sang thấy dì Mi đang bật cười khe khẽ, đại tiểu thư cũng cố nín cười, mà ba cô nhóc kia thì trong mắt đang tràn ngập chờ mong, dường như là đợi Sở Phàm nếm coi món của ai nấu là ngon nhất vậy.

Vấn đề là, những món mảy cô nấu đều nuốt không trôi, còn đòi Sở Phàm phải phán cái gì đây?

Phụ nữ cố gắng nấu nướng mà không ai ăn, quả thực giống như là tát họ vậy.

Điều này khiến Sở Phàm khó xử. Bất đắc dĩ, hần ho khan hai tiếng nói:

- Ấy, đúng rồi, sao không có rượu nhỉ? Ngày mai dì Mi đi rồi, chúng ta phải kính dì mấy chén chứ nhỉ? Dem rượu tới, nói làm gì cho dư thừa, thứ biểu đạt tình ý của bản thân chính là rượu, mang rượu tới nào!

- Kìa, anh Sở. Anh ăn mấy món em làm trước đi rồi em lấy rượu cho.

Trần Mộng Lâm giọng nói có chút lo lắng.

- Đúng vậy, đúng vậy, cả của em nữa.

Tô Phỉ cũng phụ họa.

- Ấy, cái này, cái này... Ăn thì chắc chắn sẽ ăn, tuy nhiên thứ ngon phải để dành đúng không? Hôm nay là tiệc chia tay dì Mi, trước hết chúng ta phải chăm sóc dì Mi cho tốt đã. Các món của các em anh sẽ ăn thôi!

Sở Phàm cười ha hả nói.

Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm nghe Sở Phàm nói xong đều vui vẻ hần lên.

Sau đó Sở Phàm giơ chén lên, nói:

- Nào nào, cả nhà chúng ta mời dì Mi một ly, chúc dì Mi ngày mai thuận buồm xuôi gió, thường về thăm nhà!

- Được, chúng ta cũng chúc dì Mi một ly, chúc dì công việc thuận lợi, về thăm chúng ta thường xuyên!

Đại tiểu thư nói.

- Dì Mi, tiểu Vân mỗi ngày đều nhớ tới dì, dì phải về thăm nhà thường xuyên nhé!

Tiểu Vân nói.

- Cháu cũng sẽ rất nhớ dì, chúc dì công việc thuận lợi, càng ngày càng trẻ trung xinh đẹp!

Tô Phỉ nói.

- Cháu cũng vậy, chúc dì Mi vĩnh viễn vẫn xinh đẹp mê người như thế này!

Trần Mộng Lâm cười hì hì nói.

Dì Mi trong lòng rất cảm động, cô cũng giơ chén lên nói:

- Cảm ơn, cảm ơn mọi người. Bất kể đi ở đâu cũng sẽ nhớ tới mọi người. Và dì nhất định nhớ rõ nơi đây là nhà của dì, nhất định dì sẽ trở về!

Nói xong mọi người đều cạn chén. Đây gọi là “hôm nay có rượu hôm nay say”, cho nên đêm nay dù không uống được rượu cũng phải uống!

Sở Phàm giơ cái chén đã cạn sạch trong tay lên, cười nói.

Dì Mi ngồi cạnh Sở Phàm âm thầm nhéo hần một cái, thấp giọng nói:

- Cái gì mà không uống được cũng phải uống, tôi thấy cậu rõ là có ý xấu, có mục đích, hừ!

Sở Phàm cười cười, cười đến mức trông vô cùng xấu xa. Hần nhỏ giọng nói:

- Dì Mi quả nhiên là rất hiểu tôi. Đêm nay tôi nhất định không làm dì thất vọng!

Một câu nói này khiến khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của dì Mi ửng hồng. Cô đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Sở Phàm. Điều này khiến cô vừa chờ mong lại vừa do dự, không biết tại biệt thự Lam Hải có được cơ hội này không?

Chẳng lẽ dì Mi chưa từng nghe qua câu này sao?

Cơ hội đều do người ta tạo ra, mà chuyện này thì cứ giao cho Sở Phàm xử lý đi, cứ tin ở hần!

186. Chương 184: Các Cô Say Tôi Mới Có Cơ Hội.

- Khuyên người cạn một chén này, tới nơi trời tây không còn người thân thuộc!

Dù sao cũng là lúc chia tay, uống thêm chén rượu, đường xá xa xôi, chẳng biết đến ngày nào mới được uống cùng người.

- Người đa tình đau lòng lúc biệt ly, chịu sao được nỗi cô đơn khi trời vào tiết thu! Đêm nay tỉnh cơn say ở nơi đâu? Bờ dương liễu, gió sớm trăng tàn.

Thời khắc ly biệt là bi ai nhất, lúc này thứ duy nhất có thể giảm bớt được nỗi sầu là chén rượu. Say rồi, sau khi tỉnh lại dù đang nằm bên bờ dương liễu hay trong vòng tay ôm thắt lưng mỹ nhân thì cũng đã qua ngày chia ly.

Một người khi vui thường uống được rất nhiều. Một người khi buồn cũng uống được nhiều như vậy.

Đại tiểu thư và nhị tiểu thư cũng đã uống gần say rồi. Đặc biệt là di Mi, bởi cô là nhân vật chính của đêm nay, mọi người đều chúc rượu cô, di Mi ai chúc cũng đều uống cạn, liên tiếp cạn chén, cho dù là tửu lượng có tốt đến mấy cũng không trụ được.

Mà Sở Phàm lại chỉ chú ý công kích đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phi và Trần Mộng Lâm. Sở Phàm liên tiếp mời rượu các cô, nhìn hành động của hần đường như thể hiện rõ hần có âm mưu bất lương.

Tuy nhiên may mắn là mấy người đại tiểu thư cũng không để ý, thế nên khi Sở Phàm mời rượu là tất cả đều cụng ly, cực kì phóng khoáng.

Một người phụ nữ thông minh, lại xinh đẹp, lại uống rượu, cho dù trên người cô ấy có nhiều khuyết điểm thế nào cũng vẫn khiến người ta mê muội. Huống chi những người Sở Phàm mời rượu hôm nay thì có bởi cũng chẳng ra khiếm khuyết, điều này lại càng khiến Sở Phàm càng có những suy nghĩ “sâu xa”. Tuy nhiên cũng chỉ dừng là ở ý nghĩ mà thôi, phải biết rằng đời còn dài, tương lai còn rộng chứ!

- Em, đầu em sao hơi choáng váng rồi, chắc em uống say rồi.

Nhị tiểu thư hốt hoảng nói.

- Cậu, cậu còn chưa say đâu. Mình nghe người ta nói, người say rượu luôn nói mình không say. Còn người uống rượu mà nói mình say rồi, người ấy là người chưa hề say, có đúng không mọi người?

Trần Mộng Lâm hỏi.

- Mình, đầu mình cũng quay cuồng rồi, tuy vậy đêm nay uống thật đã quá. Mình phát hiện anh Sở mời rượu chúng ta nhiều nhất, đều là anh ấy!

Tô Phi chỉ vào Sở Phàm nói.

- Tại tôi, lỗi ở tôi. Tôi có cái tật xấu là thích mời người đẹp uống rượu. Phụ nữ càng xinh đẹp tôi lại càng muốn mời. Tại tôi, tại tôi hết!

Sở Phàm gãi gãi đầu, nhận lỗi hoàn toàn.

Sở Phàm tuy chủ động nhận sai nhưng những lời này lại khiến cho ba cô bé nhị tiểu thư, Trần Mộng Lâm, Tô Phi sung sướng như mở cờ trong bụng. Phải biết rằng Sở Phàm nhận lỗi nhưng lại thầm khen mấy cô xinh đẹp. Trên đời này chẳng có cô gái nào lại không thích người khác khen mình xinh đẹp, cho nên mấy cô bé đều nở nụ cười. Có tác dụng của chất cồn, khuôn mặt hơi ửng đỏ đang cười kia thật là xinh đẹp mê người, tràn đầy sự hấp dẫn của phụ nữ.

Đại tiểu thư uống cũng nhiều, tuy vậy cô vẫn giữ được tư thái cao nhã. Người như đại tiểu thư là dạng phụ nữ thượng hạng ở trên đời, cho dù là gặp tình huống nào đi nữa, thấy biến mà không kinh sợ, vẫn một bộ dáng cao quý tao nhã như vậy, không vội vã, không chậm chạp. Khuôn mặt đẹp như tiên nữ của cô cũng đã hơi ửng đỏ, điều này ngược lại càng tăng thêm nét quyến rũ, thẹn thùng trên mặt đại tiểu thư, càng tô đậm nét xinh đẹp động lòng người của đại tiểu thư.

Sở Phàm nhìn đến say mê. Đây chính là rượu không làm người say mà người tự say. Phải nói đại tiểu thư đúng là mỹ nữ thượng hảo hạng.

- Tiểu Sở. Tối đây, tôi mời anh một ly. Có thể gặp được anh là điều vui mừng nhất trong đời tôi. Không có anh xuất hiện thì có lẽ chuyện dây nhà ở Lam Hải chắc vẫn chưa đầu vào đâu.

Đại tiểu thư nâng chén nói.

- Đại tiểu thư, mời rượu thì được, nhưng nhắc lại chuyện dây nhà ở Lam Hải làm gì chứ? Đều là chuyện đã qua rồi. Hôm nay chúng ta làm tiệc chia tay dì Mi phải không nào?

Sở Phàm nói.

- Đúng, nhưng tôi vẫn muốn chúc anh một ly, tôi phải uống với anh một chén mới được.

Đại tiểu thư lời nói đã mang theo hơi men.

- Được, được thôi, nào. Uống!

Sở Phàm nói xong liền một hơi cạn sạch. Sau đó hẩn nhìn đại tiểu thư. Đại tiểu thư uống nửa chén rượu đỏ xong, sắc mặt càng đỏ, mịn màng, trông đẹp vô cùng.

- Tiểu Ngốc Ngốc, sao anh không mời dì Mi thế?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Dì Mi không phải đã được mọi người thay nhau mời rồi còn gì? Tôi lại mời nữa thì các cô không sợ dì Mi say bí tỉ à?

Sở Phàm nói.

- Không sợ!

Nhị tiểu thư, Tô Phi, Trần Mộng Lâm, ba cô bé ba miệng một lời nói.

- Oa, tiểu Vân. Mấy đứa, mấy con bé này hóa ra là định để dì Mi say, để mai dì không đi được có phải không? Thật sự là âm mưu sâu xa nhé. Nhưng mà dì Mi sẽ không say dễ vậy đâu. Nào, tối đây, dì Mi đấu với mấy đứa!

Dì Mi nghe vậy liền nói.

Cái gọi là người say nói thật chính là đây. Mấy người nhị tiểu thư sau khi không cần thận lỗ miệng chỉ còn biết thè lưỡi, cười bồi với dì Mi, cuối cùng lại phải cùng dì Mi uống rượu.

Uống tới cùng, cả nhóm mỹ nữ đã chẳng thể uống thêm. Nhị tiểu thư, Tô Phi, Trần Mộng Lâm đã sớm chạy ra ghế ngoài phòng khách nằm ngủ. Đại tiểu thư và dì Mi chưa đến nỗi say bí tỉ những nhìn về mặt cũng đã không còn tỉnh táo nữa.

Sở Phàm thấy thế vội đỡ các cô tới ngồi ở ghế ngoài phòng khách. Ngồi một lúc lâu, đại tiểu thư cảm thấy đau đầu, lại buồn ngủ, cô nhún mày nói:

- Tôi, tôi muốn đi ngủ!

- Đại tiểu thư, tôi đỡ cô lên phòng nhé!

Sở Phàm nói xong đứng lên định đỡ đại tiểu thư. Đại tiểu thư lắc lắc đầu. Sở Phàm dứt khoát ôm cô vào ngực, đỡ lấy cái eo mềm mại nhỏ nhắn của cô, dìu từng bước. Đại tiểu thư say rượu, hai mắt khép hờ, cái miệng nhỏ nhắn hé mở. Sở Phàm thật sự hận không thể áp miệng mình vào miệng đại tiểu thư, cảm nhận hương vị trong miệng nàng.

Tuy nhiên Sở Phàm cảm thấy cho dù chỉ đỡ lấy lưng đại tiểu thư, để cô nép vào ngực mình như hiện nay cũng đã là một loại hưởng thụ cực cao. Chẳng biết có bao nhiêu đàn ông phải đánh nhau để qua được cửa ải là chạm đến ngón tay đại tiểu thư đây!

Sở Phàm đỡ đại tiểu thư về phòng, đặt nàng nằm lên giường, sau đó nhẹ nhàng đắp chăn cho cô. Hắn nhìn đôi mắt lơ lơ vì say, đang khép hờ của cô, nhìn khuôn mặt đẹp như ngọc kia, trong lòng đột nhiên nảy lên một cỗ cảm xúc, muốn âu yếm cô, muốn tới hôn lên khuôn mặt ngọc, lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia. Nhưng hắn ngẫm lại, thấy thời cơ còn chưa tới, lỗ măng chỉ sợ không tốt. Hắn lại không hề cam tâm, cuối cùng cầm lấy tay phải của đại tiểu thư, nhẹ nhàng khê hôn lên mu bàn tay nàng một cái, sau đó quay đầu xem phản ứng của cô. May mắn là cô vẫn ngủ say, hắn cảm thấy thỏa mãn, đặt cánh tay của nàng xuống rồi rời đi.

Nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm đã say tới bất tỉnh nhân sự. Sở Phàm thấy thế than khẽ một tiếng. Hắn biết hắn lại phải làm culi. Thôi đành vậy, được phục vụ người đẹp là niềm vui của đàn ông!

Sở Phàm trước hết bế nhị tiểu thư về phòng. Cô bé này uống rượu vào là chẳng sợ trời sợ đất, hoàn toàn phù hợp với tính cách của cô. Càng làm cho Sở Phàm coi trọng là cô vẫn đang thời kỳ phát triển. Tin chắc rằng chẳng bao lâu nữa, cô nhất định sẽ càng thêm thanh thuần xinh đẹp. Nghĩ tới đây trong lòng Sở Phàm tràn ngập vui sướng.

Sau đó Sở Phàm đưa Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm về phòng nhị tiểu thư. Trong hai cô bé này, Trần Mộng Lâm hôm ở phòng xông hơi đã bị Sở Phàm nhìn hết từ trên xuống dưới. Nghĩ tới cảnh tượng ngày đó, trong lòng Sở Phàm liền kích động. Thiếu nữ này sáng ngời, mềm mại thật! Dù nằm mơ Sở Phàm cũng nghĩ tới.

Sở Phàm đưa hai cô nhóc này đặt lên chiếc giường lớn của nhị tiểu thư, sau đó đi ra ngoài. Lúc hắn chuẩn bị đi ra nghe thấy Tô Phỉ mơ mơ màng màng nói:

- Sao lại thế, sao bọn mình đều say cả vậy?

Sở Phàm trong lòng cười gian một tiếng, nghĩ thầm:

- Các cô say tôi mới có cơ hội chứ!

Xem ra Sở Phàm trước đó mời rượu hết lượt là đã có âm mưu từ trước, chính là muốn đại tiểu thư, nhị tiểu thư và mọi người đều say hết. Vậy mục đích thực sự của hắn là gì đây? Hắn nói tới cơ hội là có ý gì?

187. Chương 185: Đây Không Phải Là Lần Kích Tình Cuối Cùng.

Dì Mi say nằm ra ghế, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt mông lung. Chiếc áo đang mặc hơi hơi xộc xệch, khiến đôi đùi trắng nõn như tuyết hơi lộ ra. Một chút đó thôi cũng đủ khiến đàn ông thú tính sôi trào rồi.

Trong lòng Sở Phàm hưng phấn vô cùng. Hắn đi tới nhẹ giọng gọi:

- Dì Mi, dì Mi. Còn đi nổi không?

- Không. Đầu hơi choáng váng, người không có sức, chẳng biết có đi nổi không nữa.

Dì Mi nói.

- Vậy để tôi bế cô nhé.

Sở Phàm nói.

- Vậy, vậy không được. Để người khác nhìn thấy không phải ngượng chết sao. Tối đây đỡ tôi đi.

Dì Mi nói xong liền đưa cánh tay thon dài của mình lên. Trông mê người cực kỳ!

Sở Phàm tới đỡ lấy tay dì Mi, dìu cô đứng dậy. Dì Mi lắc lắc đầu, đứng lên nhưng chân không vững, hơn nửa cơ thể tựa vào ngực Sở Phàm. Sở Phàm thuận thế đỡ lấy dì Mi, hai người cùng bước đi. Ngồi thấy

hương thơm quen thuộc khó quên trên người dì Mi, cảm thụ thân thể thành thực của cô, một bộ vị trên cơ thể Sở Phàm đã nhanh chóng “nhón” hẳn lên, trong lòng nóng như thiêu như đốt. Hắn lập tức cảm thấy trên người mình tràn ngập tình cảm và lực lượng. Hắn cần nơi để trút ra!

Sở Phàm đưa dì Mi về phòng xong liền tiện tay đóng cửa lại. Đặt dì Mi lên giường, dì Mi thuận thể liền quay lại ôm lấy cổ Sở Phàm. Sở Phàm bất ngờ không kịp đề phòng, bởi vậy liền bị cô kéo xuống, hai người đối diện nhìn nhau.

Dì Mi nhu tính bách mị nhìn Sở Phàm, trong mắt dường như có lửa tình đang bùng cháy. Nàng hé miệng, nhẹ giọng nói:

- Sở, đừng đi. Ở lại với em!

- Anh đã vào rồi thì không tính đến chuyện đi ra. Mi, đêm nay anh sẽ ở cùng em tới khi em yên giấc.

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Tiêm Tiêm và mấy đứa liệu có phát hiện không?

Dì Mi nói ra lo lắng trong lòng.

- Họ ngủ cả rồi. Nên biết là hôm nay anh cố tình chuốc rượu họ mà!

Sở Phàm cười vẻ xấu xa.

- Anh xấu quá. Ngay từ đầu đã có chủ ý với em rồi!

Dì Mi nũng nịu nói.

- Ai bảo em lại mê người như vậy chứ!

Sở Phàm nói xong liền cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ tươi như hoa hồng nở rộ của cô.

- Đừng!

Dì Mi ưm một tiếng, thân thể vốn đã ở trong trạng thái bùng nổ, mà nụ hôn của Sở Phàm lại như ngòi nổ hoàn toàn kích phát lửa dục trong cô. Lập tức thân thể dì Mi run rẩy, ôm chặt lấy Sở Phàm, mười ngón tay bấm sâu vào thân thể hắn, muốn tìm cực khoái từ cơ thể hắn.

Dì Mi vừa nồng nhiệt hôn Sở Phàm, vừa phát ra tiếng ưm yêu kiều. Tiếng tuy nhỏ nhưng lại rất lọt tai. Sở Phàm nghe thấy như uống phải loại thuốc kích dục mạnh nhất. Hắn càng ôm chặt lấy thân thể mềm mại như nước của dì Mi. Hắn vội vàng cởi cúc áo của cô, sau đó hai tay cởi áo cô. Lập tức nội y gợi cảm trên thân thể trắng nõn, mềm mại của dì Mi đập vào mắt hắn. Sở Phàm giống như đứa bé bị bỏ đói lâu ngày, lao về phía cái khe sâu giữa ngực dì Mi mà say mê vuốt ve, liếm mát.

- Ôi, ôi. Ư. Đáng ghét quá. Anh nhẹ chút đi. Làm người ta đau đó. Ư...

Dì Mi thở hổn hển.

- Xin lỗi nhé Mi. Thật là quá to, nắm lấy lại quá mềm mại, đàn hồi co giãn. Anh không kìm được nên có hơi mạnh tay một tí. Sau này anh sẽ dịu dàng hơn. Vuốt ve thật nhẹ nhàng!

Sở Phàm thì thầm bên tai dì Mi.

- Ư, thoải mái quá. Sở, bao giờ thì anh mới vào việc chính đây?

Dì Mi bắt đầu năn nỉ.

- Từ từ. Anh còn chưa thưởng thức hết thân thể Mi. Đặc biệt là nơi này!

Sở Phàm nói xong, tay phải liền trượt theo vùng bụng phẳng lý xuống dưới, xuyên qua một vùng rừng rậm âm u, luồn vào một khe suối bí hiểm khám phá!

Thân thể dì Mi run rẩy hẳn lên. Cô thở hổn hển, dồn dập, sắc mặt ửng hồng, cơ thể không kìm chế được mà uốn éo. Mỗi bộ phận trên cơ thể cô lúc này đều cực kỳ mẫn cảm. Cô giờ có một cảm giác mãnh liệt,

muốn một loại sức mạnh tới đánh sâu vào cơ thể mình, muốn mượn cái thứ sức mạnh kia để đạt tới cực khoái. Vì vậy cô mở miệng, thở gấp nói:

- Mau, mau tới đi. Em chịu hết nổi rồi, chịu hết nổi rồi!

- Mi, chúng ta cùng thỏa sức hưởng thụ đi!

Sở Phàm nói giọng tràn đầy cảm xúc xxyy.

“Xuy” một tiếng, dì Mi cảm thấy thân thể mình đã được lấp đầy, một cảm giác thực kích thích, sung sướng tới mất hồn. Cô cảm thấy như mình đang bay!

Dì Mi ôm chặt lấy Sở Phàm. Cô uốn éo thân thể mềm mại của mình, dùng đưa cái mông, hoàn toàn phối hợp. Mỗi lần đều khiến cô cảm thấy hưởng thụ tốt cùng. Thứ cảm giác này thật tuyệt vời. Cô thở hổn hển, khe khẽ rên rỉ, âm thanh không lớn. Bởi lẽ cô không dám kêu to. Dù sao đây cũng là biệt thự Lam Hải.

Nhưng cái giọng rên rỉ khe khẽ này của dì Mi ngược lại hoàn toàn đã kích thích thú tính trong Sở Phàm. Hắn dần dần tăng tốc độ. Hắn như là một chiếc máy không biết mệt, càng đánh càng hăng, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh. Nhìn thấy dì Mi đang hạnh phúc và thỏa mãn rên rỉ bên dưới hắn, trong lòng Sở Phàm có một cảm giác tự hào!

Hai tay dì Mi xiết lấy ga trải giường. Ga hai bên giường bị dì Mi nắm lấy đã nhăn nhúm lại. Mắt cô nhắm chặt, đầu lắc lắc, hàm răng nghiến lại, muốn kêu to nhưng lại phải cố kìm nén. “Ừ” một tiếng, cô lại “ra” rồi!

Ở đây phải nói tới một từ “lại”. Là bởi vì dì Mi trước sự công kích quá mãnh liệt của Sở Phàm nên đã “ra” rồi. Ngay sau đó “lại” một lần nữa!

Dì Mi còn chưa dứt cao trào, Sở Phàm đã lại tận tình thể hiện tình cảm mãnh liệt của hắn lên thân thể cô. Cô cảm thấy tứ chi nhẹ như lông hồng, linh hồn lơ lửng trên không, như đang bay. Một khắc đó khiến cô yêu Sở Phàm muốn chết. Bởi “cây gậy” của hắn khiến cô muốn ngừng mà không nổi!

- A!

Sở Phàm tiến tới một lần nữa, sau đó không nhúc nhích. Tình cảm mãnh liệt của hắn tất cả đều phóng ra, phóng vào trong cơ thể dì Mi. Cũng bởi vậy mà khiến cho cô đạt tới cực đỉnh một lần nữa!

Thật lâu sau, Sở Phàm mới trườn lên người dì Mi. Hắn ôm lấy cô, dịu dàng hôn lên mặt, lên môi cô.

Dì Mi từ từ nhắm chặt hai mắt. Cô thật lâu sau vẫn chưa trở lại bình thường. Cô vẫn đang trên đỉnh triều, cô muốn hưởng thụ, muốn để khoảnh khắc tuyệt vời này khắc sâu trong tâm trí. Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời, cô muốn chìm đắm trong đó không bao giờ tỉnh lại!

Rất lâu sau, cảm xúc mãnh liệt mới từ từ tan đi, dì Mi chậm rãi mở mắt, lờ mờ Sở Phàm một cái nói:

- Hừ. Đáng ghét. Anh mạnh thế làm gì? Cũng không thèm lo xem người ta có chịu nổi không.

- Người ta nói phụ nữ ba mươi như sói như hổ. Anh nghĩ Mi tất nhiên là chịu được. Anh còn sợ anh không đủ năng lực thỏa mãn em ấy chứ.

Sở Phàm cười ha hả nói.

- Đúng là đáng ghét. Anh mạnh như vậy thì người phụ nữ nào mà không thỏa mãn chứ? Trừ phi cô ta là heo nái. Là một heo nái cỡ bự!

- Nói vậy là Mi đã thỏa mãn hả? Anh hình như thấy em ra vài lần đó. Có thể nói cho anh biết cụ thể là ra mấy lần không?

Sở Phàm ở bên tai dì Mi nói ra những lời buồn nôn này.

- Em sao biết được? Không thèm để ý tới anh nữa. Hỏi vấn đề khiến người ta ngượng như vậy.

Dì Mi sắc mặt đỏ bừng, xoay người sang hướng khác, không thèm để ý tới Sở Phàm nữa.

- Không nói sao? Không nói thì anh sẽ làm lại lần nữa. Sau đó thông qua “thực nghiệm” tự mình tính toán!

Sở Phàm nói xong liền xoay người ôm lấy dì Mi ở phía sau.

Thân thể dì Mi co lại, cặp mông vênh lên. Bởi vậy Sở Phàm sau khi xoay người thì hạ thân nằm đúng đỉnh cặp mông gợi cảm của dì Mi. Cái loại cảm giác này thật kích thích. Bởi vì cặp mông cô đầy đặn, săn chắc vô cùng!

- Không nói gì à? Như vậy là đồng ý. Vậy anh lại tiếp tục một lần nữa nhé. Lần này làm từ phía sau được không?

Sở Phàm thì thầm bên tai dì Mi.

- Đáng ghét quá. Sao tinh lực dư thừa của anh lại nhiều vậy chứ? Mi thực sự là ăn không tiêu.

Dì Mi xoay người lại, hờn dỗi.

- Anh là muốn cho Mi thêm sung sướng, thêm hạnh phúc, để sau này nhớ lại những kỉ niệm tuyệt vời này.

Sở Phàm cười nói.

- Đồ ngốc. Mi ở bên anh đã có quá nhiều kỉ niệm tuyệt vời rồi.

Dì Mi nói.

- Theo anh là còn chưa đủ. Thực không tưởng tượng được, em đi rồi thì đêm dài đằng đẵng anh sẽ cô đơn thế nào đây?

Sở Phàm nói.

- Làm sao mà cô đơn. Bên cạnh anh còn có bao nhiêu mỹ nữ như vậy. Hiện giờ lại có thêm một đại minh tinh. Anh còn chưa thấy đủ sao?

Dì Mi tức giận nói.

- Nhưng họ không phải là của anh, chỉ có dì Mi mới là của anh thôi.

Sở Phàm nói.

- Được rồi. Tiểu Ngốc Ngốc. Nếu dì Mi còn ở lại bên cạnh anh, anh cả ngày đều “làm” dì Mi, còn làm được việc gì nữa? Anh phải đi lên, phải thành đạt, biết không?

Dì Mi chỉ vào trán Sở Phàm nói.

- Nếu anh không thành đạt thì Mi sẽ không trở về sao? Như vậy anh hẹn với em, khi anh thành công nhất định sẽ gặp em.

Sở Phàm chân thành nói.

- Anh còn sợ em chạy sao? Thật là. Được. Em hứa với anh!

Dì Mi cười nói .

- Mi thật tốt!

Sở Phàm nói xong ôm dì Mi lăn qua lăn lại.

- Nhẹ thôi, nhẹ thôi, Đừng gây tiếng động lớn.

Dì Mi vội vàng nói.

Sở Phàm dừng lăn lộn, nói:

- Vui mừng qua nên quên khuấy mất. Nếu mỗi ngày đều được “lên đỉnh” với em thì thật tốt biết bao!

- Sắc lang. Đúng là toàn ý nghĩ đó. Hừ!

Dì Mi nói.

- Mình làm một lần nữa đi Mi. Anh không thể ở trong phòng em mãi được, phải về đó. Làm thêm một lần rồi anh về phòng, được không?

Sở Phàm dịu dàng hỏi.

- Còn không chiều anh được sao? Lại còn phải hỏi!

Dì Mi ánh mắt quyến rũ, nũng nịu nói.

Sở Phàm trong lòng mừng rỡ, lại tiến công người đẹp thành thực, da thịt non mềm khêu gợi trên giường!

188. Chương 186: Chúng Tôi Chờ Cô Trở Về.

Đại tiểu thư sau khi tỉnh lại chỉ thấy đầu hơi văng vắt, có lẽ là do tối hôm qua uống hơi nhiều rượu. Tối qua cô cũng không biết mình đã về phòng bằng cách nào, chỉ nhớ mang máng là được Sở Phàm dìu về phòng nghỉ, hơn nữa trước khi hắt đi còn khẽ hôn lên mu bàn tay cô một cái. Nghĩ tới đây hai má đại tiểu thư ửng hồng. Cô nâng mu bàn tay mình lên nhìn, chỉ cảm thấy trên đó nhưng nóng bừng. Cô dường như cảm nhận được nụ hôn nhẹ nhàng nhưng nhiệt tình của Sở Phàm, nụ hôn giống như có lửa, khiến cho lòng cô khẽ rung động.

Đại tiểu thư không khỏi nhớ tới lời dì Mi đã nói hôm qua, dặn cô phải quý trọng lấy Sở Phàm. Trong lời dì Mi có thâm ý sâu sắc. Mà bằng tuyết thông minh như cô tất nhiên cũng nghe ra được ý tứ trong lời dì Mi. Điều này khiến cho lòng đại tiểu thư vốn yên tĩnh như nước hồ thu nay bắt đầu dậy sóng.

Cho tới giờ đại tiểu thư đều không rõ mình và Sở Phàm có quan hệ gì, đơn giản cho là quan hệ giữa người thuê và người được thuê sao? Không phải, bởi vì Sở Phàm đã biểu hiện một thái độ quan tâm sớm vượt khỏi phạm trù này. Vậy là quan hệ bạn bè bình thường sao? Cũng không phải, bởi vì mỗi khi cô nhìn thấy ánh mắt Sở Phàm, cô đều cảm thấy ánh mắt đó không coi cô là bạn bè bình thường, trong ánh mắt ấy có một loại...tình cảm!

Mà sau khi được dì Mi chỉ bảo, nói phải trân trọng Sở Phàm, đại tiểu thư mới tỉnh ngộ rằng quan hệ của cô và Sở Phàm đúng là có điểm....mập mờ!

Nghĩ đến đây khấn sắc mặt đại tiểu thư càng đỏ bừng. Cô không rõ Sở Phàm chiếm vị trí như thế nào trong lòng mình. Cô chỉ biết rằng cô tin nhiệm Sở Phàm, khi ở cạnh hắn luôn có cảm giác hoàn toàn yên tâm.

Là một người phụ nữ nếu gặp được người đàn ông khiến mình hoàn toàn yên tâm giao hết thảy mọi thứ cho hắn, người đó đáng để người phụ nữ gửi gắm cả đời. Hạnh phúc lớn nhất của một người phụ nữ là có thể gặp được một người đàn ông đáng để mình tin tưởng, đem đến cho mình cảm giác an toàn, sống với nhau trọn đời, hòa hợp tới già.

Bởi vậy đại tiểu thư không thể tránh được liên tưởng, liệu mình có thể là một nửa của Sở Phàm chăng?

Nghĩ vậy cô cười cười, lại tự giễu và cảm thấy đáng tiếc. Cô biết Sở Phàm là một người đàn ông tự trọng, mà hiện giờ thân phận cô cao quý như vậy. Cô tin rằng cho dù cô có tình nguyện thì Sở Phàm lúc này cũng sẽ không tiếp nhận cô. Cô hiểu Sở Phàm. Chỉ khi hắn có thể vượt lên mọi người thì hắn mới có thể đón nhận cô, có lẽ đây là một loại số mệnh!

Hơn nữa, ngày đó khi ở bãi biển cô đã từng khích lệ Sở Phàm, nói rằng cô thích những người đàn ông có chí lớn. Cô biết những lời đó khẳng định tạo thành chấn động không nhỏ trong nội tâm của Sở Phàm. Cô làm vậy chỉ vì cô không đành lòng nhìn Sở Phàm có tài hoa tuyệt thế lại nguyện làm người bình thường, không mong thăng tiến. Cô muốn nhìn thấy Sở Phàm sải cánh bay cao. Cho nên khi đó mới nói vậy với hắn, kỳ thực mà nói nếu Sở Phàm có lòng với cô, hẳn chắc chắn sẽ không ngừng phấn đấu! Đại tiểu thư đã tính đến chuyện đi tìm cha mình là Kỷ Thiên Vũ, để cha cô ra mặt an bài một chức vụ trong công ty cho Sở Phàm. Cô tin tưởng rằng với năng lực của mình, Sở Phàm nhất định sẽ nhanh chóng thành công, trở thành một trong những người nắm quyền quyết định quan trọng nhất ở công ty!

Nghĩ tới đây đại tiểu thư thấy trong lòng cao hứng. Bởi lẽ cô rất thích cùng Sở Phàm cộng tác. Loại cảm giác này rất mỹ diệu. Từ Sở Phàm cô cảm thấy mình có thể học được rất nhiều điều. Chỉ có điều cô vẫn lo

không biết Sở Phàm có chấp nhận ý kiến của cô hay không?

- Chuyện này đợi sau khi tiễn dì Mi sẽ nói với hần vậy!

Đại tiểu thư thì thảo tự nhủ rồi đi tới phòng dì Mi.

Dì Mi đã thu xếp gần xong rồi. Cô chỉ mang một cái vali, trong đó cũng chỉ có vài bộ quần áo giày dép và đồ trang điểm, bởi vậy sắp xếp cũng nhanh.

- Dì Mi, chuẩn bị xong rồi sao?

Đại tiểu thư sau khi vào phòng liền hỏi.

- Ừ. Xong rồi. Chỉ có thứ thôi, chẳng có gì nhiều.

Dì Mi trả lời.

Dì Mi sắc mặt mang theo vẻ hồng nhuận, như một đoá hải đường trải qua mưa móc tẩy rửa, phơi phới sức sống. Thân thể dì Mi từ trên xuống dưới càng tỏa ra ý nhị thành thực nồng hậu mê người. Da thịt trên người cô càng thêm đầy đặn, càng thêm xinh đẹp gợi cảm!

Hóa ra tối qua dì Mi sau khi được Sở Phàm trân trọng rửa tội, trên người càng tỏa ra ý vị thành thực gợi cảm. Đây là đặc điểm của thân thể thiếu phụ xinh đẹp, trải qua một đêm được hưởng “mưa móc”, thân thể liền tràn ngập sức sống.

Cứ theo mức độ hấp dẫn hiện giờ của dì Mi thì có thể đoán được tối qua Sở Phàm chắc chắn là yêu thương vô cùng, từng giờ từng phút ban “mưa móc” cho nàng!

- Tiêm Tiêm, dì Mi đi rồi sẽ thường xuyên về thăm mấy đứa. Các cháu đều rất xuất sắc, khiến dì Mi được hãnh diện. Các cháu như thế này, chắc chắn mẹ các cháu trên trời nhất định sẽ rất vui mừng.

Dì Mi thâm tình nói.

- Dì,

Đại tiểu thư ôm lấy dì Mi, giọng đầy thương cảm nói:

- Cháu sẽ cố gắng hơn nữa, không để cho mẹ cháu phải thất vọng.

- Ngoan lắm. Dì Mi biết, dì Mi đều nhận ra cả. Tuy nhiên cháu có thành công trong sự nghiệp mà chuyện tình cảm không có gì cũng vẫn khiến mẹ cháu không yên lòng được đâu.

Dì Mi nói.

- Cái này, cái này do chưa tìm được người thích hợp thôi!

Đại tiểu thư nhẹ giọng nói.

- Dì thấy Tiểu Sở rất được đó. Tiêm Tiêm, cháu phải trân trọng lấy hần nhé!

Dì Mi trực tiếp nói.

- Dì, dì lại nói bậy rồi!

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng.

- Ấy, cháu còn chưa tin vào con mắt của dì Mi à. Đến giờ đàn ông được dì coi trọng cũng không được mấy người đâu. Tin đi đi. Sở Phàm nhất định có khả năng đem lại vui vẻ hạnh phúc cho cháu.

Dì Mi khẳng định.

- Rồi mà, cháu biết phải làm sao mà. Cháu cũng biết Sở Phàm không tồi mà, nhưng cháu còn muốn theo dõi hần một thời gian, nếu hần thực sự tốt thì cháu nhất định sẽ không bỏ qua!

Đại tiểu thư nói xong những lời này, mặt càng đỏ bừng. dì Mi không khỏi tủm tỉm cười hiểu ý.

Sở Phàm đã tỉnh lại từ sớm. Sau khi tỉnh lại hắn mới phát hiện ra hai chân mình có vẻ hơi run. Lúc đầu còn không biết vì sao, sau đó ngẫm lại mới hiểu ra là do tối qua “chiến đấu” kịch liệt quá. “Chiến đấu” qua đêm với bạn gái quá nhiều, sáng hôm sau thức dậy đều cảm thấy hai chân “yếu yếu”.

Sở Phàm không nhớ rõ hôm qua triển miên với dì Mi tới mấy giờ mới trở về. Mỗi lần đều làm đến thỏa thích, cứ khi nghe tiếng dì Mi rên xiết, giọng như muốn ngừng mà không ngừng được, rồi thời điểm cô hưng phấn kêu lên, trong lòng Sở Phàm đều tràn ngập cảm giác tự tin và tự hào.

Trên đời này chuyện khiến sự tự tôn và tự tin của nam giới bị tổn thương nhất là khi nằm trên giường nghe được câu “ Anh hết sức rồi à?” của nữ giới. Mà chuyện khiến nam giới tự hào và tự tin nhất là nằm bên người phụ nữ kiều mỵ đang thở hổn hển nói “ Anh khỏe quá, thật sự là quá lợi hại!”

Sở Phàm trong lòng tràn đầy tự tin và tự hào. Tục ngữ có câu, anh phải chinh phục xong người phụ nữ của mình rồi mới có tư cách chinh phục thế giới. Nếu anh tới cả người phụ nữ của mình còn không chinh phục nổi thì có chinh phục được toàn bộ thế giới này cũng chỉ như may áo cho người khác mà thôi.

Sở Phàm xem đồng hồ, đã tới mười hai giờ trưa rồi. Sắp tới giờ dì Mi ra sân bay, vậy là hắn liền đi ra khỏi phòng.

Dì Mi đã mang hành lý xuống dưới lầu. Đại tiểu thư và nhị tiểu thư đang nói chuyện lưu luyến không rời với cô. Đến thời khắc sắp sửa chia tay, những tình cảm buồn bã được nén trong lòng mới thể hiện hết, đặc biệt là nhị tiểu thư, đôi mắt to đã ngân ngấn nước mắt.

- Mọi người chúng ta cùng đi tiễn dì Mi đi.

Sở Phàm xuống nhà đem hành lý của dì Mi lên xe, nói:

- Cũng không còn sớm nữa, chúng ta ra sân bay thôi.

- Ừ!

Dì Mi đáp lời, được đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm bao quanh, cùng bước lên xe. Sau đó Sở Phàm lái xe tới sân bay quốc tế Bắc Kinh.

Dọc đường mọi người đều không sao nói lên lời. Có lẽ lúc biệt ly ngay cả trong lòng có muôn vàn lời cũng không biết nói sao cho phải. Điều này ngược lại càng làm tăng thêm vẻ buồn bã trên xe. Cảm giác như có một tảng đá đang đè nặng trong lòng mọi người vậy. Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, sầu ly biệt hóa thành im lặng.

Trên đời này có gặp mặt thì phải có chia ly. Ly biệt chỉ là vì lần sau gặp mặt, Cho nên tại sao chúng ta không cười nhiều một chút, ít buồn bã hơn một chút chứ? Cứ làm vậy vì lần gặp mặt sau! Nhiều người hiểu được điều này, nhưng đến khi bản thân vào cảnh chia ly, người có thể tươi cười không nhiều. Có lẽ, con người đều cảm tính như vậy.

Sân bay quốc tế.

Sở Phàm đã đưa mọi người tới nơi. Tại đại sảnh của sân bay, dì Mi và đại tiểu thư, nhị tiểu thư nắm tay nhau, những đôi mắt nhìn nhau nhưng lại không nói được gì.

Cầm tay nhau, đôi mắt đầm lệ, không sao nói lên lời.

Có lẽ, cũng không cần nói gì, có yên lặng từ tận đáy lòng vang lên một câu chúc bình an cũng đủ rồi.

Thời gian vô tình chính là ở chỗ nó không vì người đau buồn hay vui sướng mà dừng lại, nên tới cứ tới, nên đi vẫn cứ đi.

Dì Mi cầm vé máy bay chậm rãi đi vào nơi kiểm tra an ninh, nhị tiểu thư vẫy tay liên hồi, trong miệng hô to:

- Dì Mi, thuận buồm xuôi gió, nhớ phải về thăm cháu nhé!

- Dì Mi, thuận buồm xuôi gió!

Những người khác cũng hô lên.

Dì Mi qua quầy soát vé quay người lại, mỉm cười vẫy tay với mọi người.

Lúc này, Sở Phàm kêu to:

- Tôi chờ cô trở về!

Dì Mi dường như sững sốt một chút, sau đó cười nhợt nhạt, xoay người bước đi.

189. Chương 187: Điện Thoại Của Đại Minh Tinh

Đại tiểu thư và nhị tiểu thư cùng với mọi người nhìn thấy dì Mi cười mà rời đi. Nhưng bọn họ không nhìn thấy khi cô quay lưng, khóe mắt có một giọt nước mắt sắp rơi xuống.

Dì Mi trong lòng không phải không có gì luyến tiếc. Nhưng cuối cùng cô vẫn lựa chọn rời đi, bởi như vậy mới có khả năng giúp Sở Phàm có được Kỷ Tiêm Tiêm. Cô tin tưởng Sở Phàm sẽ không phụ kỳ vọng của cô, trở thành một nhân vật hàng đầu. Cô cũng tin tưởng Kỷ Tiêm Tiêm cuối cùng cũng sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn.

Còn cô, lại phải tiếp tục phiêu bạt thôi. Có lẽ, khi cả thể xác và tâm hồn cô mệt mỏi, cô sẽ trở về, trở về để xem người đàn ông trong lòng cô đã đứng trên đỉnh cao chờ cô hay chưa.

Ngày đó sẽ tới. Rất nhanh thôi!

Dì Mi đi rồi, nhị tiểu thư còn không chịu rời sân bay, đứng kinh ngạc tại đó, có cảm giác buồn bã mất mát. Đúng vậy, việc dì Mi đột nhiên rời đi khiến cô đến nay vẫn chưa thích ứng nổi.

- Tiểu Vân, đi thôi. Dì Mi đi rồi. Chúng tôi cũng chỉ có thể chúc phúc cho dì, mong cho dì ở bên Pháp được vui vẻ hạnh phúc.

Đại tiểu thư nói.

- Chị....

Nhị tiểu thư nhào vào trong vòng tay của đại tiểu thư nức nở khóc.

Đại tiểu thư dịu dàng vỗ về cô. Đợi cho nhị tiểu thư khá hơn rồi mới đưa cô lên xe. Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm cũng lên xe để Sở Phàm chở về.

Dọc đường đi, Sở Phàm không khỏi cảm thấy mất mát buồn bã. Nhớ lại những thời khắc ái muội với dì Mi, cuối cùng là cảnh triền miên mất hồn với cô. Hiện giờ dì Mi đi rồi, sao cảm thấy một phần trái tim mình cũng đã bị đem đi mất. Trong lòng hần thềm nói: “Mi, đi an lành. Anh chờ em trở lại!” Đồng thời hần cũng ghi khắc trong lòng lời dì Mi đã nói với hần, phải trở thành người thành đạt thì cô mới trở về!

Đến biệt thự Lam Hải, di động của Sở Phàm vang lên. Hần nhìn vào thấy đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ đang gọi, vội vàng nghe máy, nói:

- Alo, tiểu yêu tinh phải không?

- Ấy, là tôi. Anh có phải vừa đi tiễn dì Mi không?

Giọng nói ngọt ngào dịu dàng của Lâm Mộng Kỳ vang lên.

- Ủ. Dì Mi cũng vội mới đi rồi.

- Tôi biết. Tôi bận quá, không thể ra tiễn dì Mi, Tuy vậy tôi vừa mới gọi điện cho cô ấy.

(Lên máy bay còn gọi điện, chắc tác giả không biết về an toàn hàng không ^^)

- Ha ha, tiểu yêu tinh. Cô gọi cho tôi có việc gì sao? Có rắc gì thì phóng đi.

- Nay, anh đúng là. Nói chuyện không lịch sự được à?

- Tôi hiện giờ đang tập một tính cách tục tằn. Cô cũng biết là trên đời này kẻ hung ác mới có thể dọa người. Nếu không làm sao tôi làm vệ sĩ cho cô được đây ?

- Đừng lẻo mép nữa. Giờ anh rồi không? Rồi thì tới đây gặp tôi đi, tôi bàn một chút về chuyến đi Nhật. Còn để người đại diện của tôi gặp anh nữa.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- À. Cũng được. Cô đang ở đâu?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi đang ở công ty giải trí Thiên Hoàng. Anh cứ đi thẳng vào nói là tới tìm tôi. Tôi đã thông báo cho họ rồi.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Vậy tôi tới ngay!

Sở Phàm nói xong liền tắt điện thoại, nói một tiếng với đại tiểu thư rồi lái xe ra ngoài.

Công ty giải trí Thiên Hoàng.

Công ty giải trí Thiên Hoàng thường xuyên có các phóng viên lảng vảng xung quanh, nhìn xem có đại minh tinh nào tới để phỏng vấn chút tin tức hay không. Mà mấy ngày nay công ty Thiên Hoàng đang đưa tin rầm rộ chuyện đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ chuẩn bị sang Nhật, thế nên đám phóng viên liền đổ xô tới đây, mong từ miệng Lâm Mộng Kỳ lấy được chút tin tức có giá trị.

Sở Phàm chạy chiếc Mercedes-Benz xa hoa tới lập tức hấp dẫn chú ý của đám phóng viên xung quanh. Họ đoán nhân vật trong xe này không đơn giản, liền chạy tới phía trước cửa xe. Lúc Sở Phàm xuống xe, mọi người đều tròn tròn mắt. Hiển nhiên là trong ấn tượng của họ, Sở Phàm chẳng hề giống đại minh tinh.

- A? Vị này không phải là trợ lý của tổng giám đốc khu Hoa Bắc - Kỳ Tiêm Tiêm của công ty Quốc Cảnh sao?

Một phóng viên dường như nhận ra Sở Phàm, nói to.

Sở Phàm trong lòng hơi kinh ngạc, không ngờ lại có phóng viên nhớ hắn. Hắn cười ảm đạm nói:

- Các vị, đừng lãng phí phim của các người. Tôi không phải là đại minh tinh, các vị có trát vàng lên mặt tôi cũng vô dụng.

Sở Phàm nói xong liền đi thẳng vào trong công ty giải trí Thiên Hoàng. Hắn bước vào nói với một cô gái đoan trang xinh đẹp đang đứng ở quầy lễ tân:

- À, tôi tới gặp tiểu yêu tinh.

- Tiểu yêu tinh?

Cô gái hơi ngạc nhiên, trầm nghĩ, anh chàng trẻ tuổi mặc đồ tây, đi giày da này chả lẽ lại bị thần kinh.

- Xin lỗi. Tôi là tìm Lâm Mộng Kỳ tiểu thư. Hôm nay tôi có hẹn với cô ấy.

Sở Phàm cười cười nói.

Lời nói của Sở Phàm khiến mấy cô ở quầy lễ tân đều ngạc nhiên. Các cô đều ngẩng đầu lên nhìn Sở Phàm, những nhìn mãi cũng không thấy Sở Phàm có điểm gì đặc biệt hơn người. Người như vậy mà có hẹn với Lâm Mộng Kỳ sao?

Điều này cũng không thể trách các cô coi thường người khác. Dù sao mỗi ngày đều có cả trăm người chạy tới đây nói là có hẹn với Lâm Mộng Kỳ. Kết quả toàn bộ đều là giả mạo.

Tuy vậy do lễ phép, cô gái xinh xắn hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh tên là gì? Chúng tôi cần xác nhận một chút.

- Sở Phàm. Sở trong động lòng người, Phàm trong chữ bình thường.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- A. Hóa ra ngài chính là Sở Phàm tiên sinh. Thất kính, thất kính. Lâm tiểu thư đặc biệt dặn dò là lúc ngài tới có thể trực tiếp lên lầu gặp mặt.

Vị tiểu thư này giọng có chút ngạc nhiên. Hiển nhiên là theo tưởng tượng của cô thì Sở Phàm này phải đẹp trai, lạnh lùng hơn một chút.

- Tốt. Cảm ơn, Xin hỏi lên lầu mấy để gặp Lâm tiểu thư đây?

Sở Phàm hỏi.

- Mời ngài theo tôi.

Cô gái đó nói xong liền dẫn Sở Phàm vào thang máy lên lầu.

- Theo tôi thấy cô có vẻ ngạc nhiên. Chắc trong lòng cô thấy tôi không phải là người có thể hẹn với Lâm Mộng Kỳ tiểu thư phải không?

Sở Phàm nhìn cô gái bên cạnh, nói.

- A? Ấy. Không, không có!

Cô gái dường như hơi bất ngờ, bởi vậy có chút ngượng ngùng.

- A? Vậy sao ánh mắt cô lại không dám nhìn thẳng vào tôi nhỉ?

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Ai bảo tôi không dám nhìn anh chứ!

Cô gái nói xong liền nhìn thẳng vào Sở Phàm. Sau đó cô phát hiện ra Sở Phàm cũng đang nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt như thợ săn nhìn con mồi vậy.

Sở Phàm khoé miệng hơi nhếch lên, thản nhiên cười nói:

- Hóa ra cô xinh đẹp như vậy!

Cô gái mặt đã hơi đỏ lên. Cô nhìn ánh mắt thâm thúy của Sở Phàm, trái tim khẽ rung động. Lúc này thang máy “đỉnh” một tiếng, đã tới tầng chín. Sau đó cô gái dẫn Sở Phàm vào một văn phòng, nói:

- Lâm tiểu thư đang ở trong. Sở tiên sinh gõ cửa rồi mà đi.

- Tốt. Cảm ơn nhiều!

Sở Phàm mỉm cười gõ cửa. Cánh cửa mở ra, người mở cửa là một phụ nữ tầm ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt mộc mạc, đeo đồ trang sức rất trang nhã, vừa uyển chuyển hàm xúc lại lộ ra vẻ khôn khéo lão luyện.

- Ngài chính là Sở tiên sinh sao? Mời vào, mời vào.

Người phụ nữ này nói.

Sở Phàm mỉm cười đáp lễ, đi vào phòng. Lúc này trong phòng có một thiếu nữ xinh đẹp cao quý. Thiếu nữ này trên người toát lên vẻ cao nhã hoa quý, vừa thấy là nhân vật cỡ đại minh tinh. Cô chính là minh tinh trẻ tuổi Lâm Mộng Kỳ.

- Nay, tiểu yêu tinh. Không ngờ cô mặc váy vào lại có vài phần thành thực khêu gợi đó!

Sở Phàm nhìn Lâm Mộng Kỳ cười nói.

- Anh quần được tôi sao? Tôi có gọi cảm mê người hơn nữa thì một kẻ làm hòa thượng không gần nữ sắc như anh cũng chẳng xơi được!

Lâm Mộng Kỳ cười nói.

Sở Phàm nhìn vẻ tươi cười của Lâm Mộng Kỳ, thầm nghĩ hòa thượng không gần nữ sắc sao? Hắc hắc, không chừng hôm nào đó cô sẽ hiểu thế nào là con sói không cấm gần nữ sắc!

- Ấy, suýt chút quên. Cô ấy là người đại diện của tôi – La tiểu thư.

Lâm Mộng Kỳ chỉ vào người phụ nữ mở cửa cho Sở Phàm nói. Sau đó nói tiếp:

- Chị La, hẳn chính là người vệ sĩ được dì Mi giới thiệu cho em. Việc an toàn của em trong lần đi Nhật này là do hẳn phụ trách. Hẳn tên là Sở Phàm.

- Xin chào chị La. Ha ha.

Sở Phàm cười nói.

- A. Sở tiên sinh. Anh có biết trách nhiệm của anh là gì không? Nếu Mộng Kỳ coi trọng anh, để anh thay vệ sĩ Nhật bản làm nhiệm vụ hộ tống. Tôi hy vọng anh có thể bảo đảm an toàn cho Mộng Kỳ một trăm phần trăm. Anh có làm được không?

La Mai nói.

- Dù lúc làm nhiệm vụ có xảy ra bất cứ tình huống gì, tôi chỉ có một yêu cầu, chị và tiểu yêu tinh phải nghe theo tôi. Nếu được vậy tôi có thể cam đoan về sự an toàn của hai người!

Sở Phàm thản nhiên nói, trong giọng nói tràn ngập tự tin.

- Tốt. Tôi tin anh. Trong những thời điểm cần thiết chúng tôi sẽ nghe theo anh.

La Mai nói.

- Ngày đi Nhật đã được ấn định. Ngày mai chúng ta xuất phát. Thế nên anh về chuẩn bị đi.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Tốt. Tôi trở về thông báo với đại tiểu thư một tiếng. Ngày mai có thể xuất phát.

Sở Phàm nói.

- Cảm ơn anh, anh Sở. Gọi anh Sở nghe có được không?

Lâm Mộng Kỳ giả hoạt cười.

- Được. Thực ra tôi biết là cô có ý khác. Cô gái gọi một người đàn ông là anh trước là muốn gián tiếp cắt đứt những tư tưởng không an phận của hẳn, phải không?

Sở Phàm cười nói.

Lâm Mộng Kỳ nghe xong sắc mặt đỏ bừng, khuôn mặt tươi cười trông đáng yêu cực kỳ. Cô nhìn về phía Sở Phàm, trong mắt giống như là đồng ý với lời nói của hẳn.

190. Chương 188: Sinh Nhật Lâm Hiểu Tình

Tối gần chạng vạng, việc thỏa thuận về mọi chuyện đã xong, Lâm Mộng Kỳ nhìn thấy trời đã tối liền mời Sở Phàm đi ăn. Sở Phàm tất nhiên là luôn miệng đồng ý. Đúng lúc này điện thoại di động của hẳn vang lên. Hóa ra là nữ giáo sư Lâm Hiểu Tình gọi tới. Hẳn ra ngoài nghe điện:

-A, Hiểu Tình đó à? Đạo này khỏe không? Mấy ngày nay bận quá chưa gọi được cho em.

-À, tốt cả. Tối hôm đó em uống say, cảm ơn anh đã đưa em về. Lâm Hiểu Tình dịu dàng nói.

-Không có gì. về sau uống rượu không nên đi một mình. Một phụ nữ thành thực xinh đẹp giống em không nên đến quán rượu uống một mình, có muốn uống cũng phải đi cùng vài người bạn chứ!

Sở Phàm cười nói.

-Bạn em đều bận cả. Ví dụ như anh, không phải sao?

Lâm Hiểu Tình giọng nói dường như đang nén giận, giận vì Sở Phàm không thu xếp được thời gian để đi với cô.

Sở Phàm hơi giật mình, lúc này mới nói:

-Thực ra anh cũng vẫn có ngày rảnh rỗi, về sau nếu cần người cùng em uống rượu, dạo phố thì cứ gọi điện, anh nhất định sẽ đi cùng.

-Thật không? Vậy đêm nay anh đi với em nhé? Hôm nay là sinh nhật em!

Lâm Hiểu Tình nói thẳng.

-Hả? Hôm nay là sinh nhật em? Chúc mừng sinh nhật, sinh nhật vui vẻ, vậy tối nay tổ chức ở đâu? Anh cũng muốn tới chúc mừng sinh nhật em.

Sở Phàm nói.

-Đêm nay em mua rất nhiều đồ ăn, ở nhà tự mình nấu ăn, tự chúc mừng mình. Nếu anh có rảnh thì hoan nghênh anh tới đây. Nếu không rảnh thì quên đi, được anh chúc mừng là em thỏa mãn rồi.

Lâm Hiểu Tình sâu kín nói.

-Rảnh chứ, rảnh chứ. Như vậy đi, anh bây giờ tới chỗ em, không muộn quá chứ?

Sở Phàm nói.

-Ha ha, đương nhiên không muộn. Vậy em ở nhà chờ anh!

Lâm Hiểu Tình trong giọng nói không che dấu nỗi sự vui mừng.

-Được. Tối nơi anh sẽ điện cho em!

Sở Phàm nói về khẳng định.

-Vậy em chờ anh đấy!

Lâm Hiểu Tình vui vẻ nói, sau đó cúp máy.

Sở Phàm cúp máy rồi trở vào văn phòng nói với Lâm Mộng Kỳ:

-Tiểu yêu tinh, hôm nay không thể ăn cơm với cô rồi. Một người bạn của tôi tổ chức sinh nhật, thế nên tôi muốn tới đó. Bữa cơm hôm nay coi như tôi thiếu cô, lần sau tôi mời, được không?

-A, tối nay bạn anh tổ chức sinh nhật à? Không sao, nhớ là lần sau anh phải mời tôi ăn cơm đó. Hi hi.

Lâm Mộng Kỳ cười nói.

-Ha ha!

Không hiểu sao khi Sở Phàm nhìn thấy nụ cười thanh khiết xinh đẹp của Lâm Mộng Kỳ, không tự chủ được liền phát ra nụ cười từ nội tâm. Có cảm giác thật là thân thiết. Lâm Mộng Kỳ mặc dù là đại minh tinh nhưng lại không có chút kiêu ngạo. Điều này khiến cho Sở Phàm rất tán thưởng. Thậm chí là Thích!

Tạm biệt Lâm Mộng Kỳ, sau đó Sở Phàm lái xe tới tòa nhà Lâm Hiểu Tình ở. Trên đường hắn đi qua một cửa hàng hoa liền dừng lại mua một bó hoa tươi. Hắn biết hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Lâm Hiểu Tình, cho nên hắn mua hai lăm đóa hoa hồng, lại thêm chín đóa bách hợp, xung quanh có thêm một ít hoa cỏ làm nền. Bọc xong, Sở Phàm liền cầm bó hoa lên xe, sau đó hắn lại đi mua thêm một cái bánh ga - tô hai tầng, rồi tìm mua một bộ váy dài làm lễ vật. Cuối cùng mới lái xe đến nhà Lâm Hiểu Tình.

Dọc theo đường đi, Sở Phàm trong lòng vô cùng kích động. Đêm sinh nhật Lâm Hiểu Tình, người cô nhớ tới nhất là Sở Phàm, điều này có thể khiến Sở Phàm không kích động sao? Điều này nói lên rằng Lâm Hiểu Tình vẫn luôn để ý tới hắn, trong lòng coi hắn như bạn bè tri âm, thậm chí là hơn thế!

Cho nên Sở Phàm quyết định phải bầu bạn với Lâm Hiểu Tình giúp cô vượt qua quãng thời gian tổn thương tình cảm này, sau đó hắn sẽ che chở thật tốt cho cô. Hắn phát hiện người phụ nữ thành thực, hiểu biết, nữ tính như Lâm Hiểu Tình tuyệt đối là cần phải yêu thương, che chở. Hơn nữa không thể để người khác xúc

phạm nửa phần, phụ nữ như vậy chỉ có độc chiếm mới sung sướng. Kết quả là Sở Phàm đã khiến toàn bộ anh em nam giới trên đời căm giận. Đúng vậy, nếu vợ vật như Lâm Hiểu Tình mà bị chà đạp trong tay Sở Phàm thì không biết sẽ khiến bao nhiêu anh em nam giới oán giận đây!

Tuy nhiên thế giới này là như vậy, chưa bao giờ có chuyện công bằng. Có khi là chỉ dựa vào thực lực của mình để chiến thắng, thực lực đại biểu cho tất cả. Khi anh có quyền thế thì cầu hùng cũng có thể biến thành anh hùng trong mắt người khác. Mà khi anh mất đi thực lực, dù thực sự là anh hùng lập tức cũng biến thành cầu hùng*

Cầu hùng: là con gấu chó ý.

Đây chính là quy tắc của thế giới này, chẳng có gì gọi là dễ tiện đáng xấu hổ, cũng chẳng có gì gọi là quang minh lỗi lạc. Chỉ có thực lực mới có thể thành công, làm người mà đứng trên đỉnh cao thì tất cả những điểm đen tối của anh sẽ bị che dấu, mà ưu điểm thì sẽ được phóng đại vô cùng!

Cho nên hiểu được cái đạo lý này, mọi người cũng hiểu được mình phải làm gì, phải làm thế nào!

Mà Sở Phàm sớm đã hiểu rõ được đạo lý này rồi!

Sở Phàm đi tới khu nhà của Lâm Hiểu Tình, trong tay cầm hoa tươi, bánh ga - tô, mang theo quà đi lên lầu bốn. Hẳn ấn chuông cửa phòng Lâm Hiểu Tình “leng keng leng keng”, hai tiếng vang lên, cánh cửa mở ra. Sau đó theo gió truyền tới một mùi hương thơm nhẹ nhàng, Sở Phàm vừa nghĩ đã biết đó là hương thơm đặc biệt trên người Lâm Hiểu Tình.

Sở Phàm khi ấn chuông cửa xong đã đưa cao bó hoa tươi che khuất mặt mình, bởi vậy khi Lâm Hiểu Tình mở cửa, nhìn thấy đầu tiên là một bó hoa tươi rất to được bó rất đẹp. Sau đó cô nghe thấy một tiếng nói trầm thấp tràn ngập sức hút:

- Sinh nhật vui vẻ!

Sở Phàm nói xong liền cầm bó hoa đưa tới. Lâm Hiểu Tình trên mặt không dấu nổi thần sắc kích động, mừng rỡ. Cô mỉm cười nhận bó hoa, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Cô biết người đưa hoa này là Sở Phàm, mà ý nghĩa của hoa hồng là gì đây? Cái này khỏi cần nói cũng biết, bởi thế cũng khó trách Lâm Hiểu Tình vẻ mặt lại vui sướng như vậy, khuôn mặt đỏ bừng!

-Còn có bánh ga - tô, à, cả quà nữa này!

Sở Phàm nói xong cầm quà trong tay đưa cho Lâm Hiểu Tình, sau đó mang bánh ga - tô vào phòng.

Lúc này Giang Uyển Nhi mới từ nhà bếp đi ra. Cô nhìn thấy Sở Phàm liền cười ha hả, nói:

-Ôi, nam diễn viên chính trong đêm nay của chúng ta cuối cùng cũng đã tới rồi. Quả thực không phụ sự chờ đợi si mê của chị Tình!

Giang Uyển Nhi nói khiến Lâm Hiểu Tình càng đỏ mặt thêm. Cô vội vàng nói:

-Uyển Nhi, em còn nói nữa, có tin đêm nay chị trị em hay không hả?

-Chị Hiểu Tình tha mạng, Uyển Nhi từ này không dám nữa, hắc hắc!

Giang Uyển Nhi làm mặt quỷ, cười nói.

-Hừ. Giữ miệng là được rồi. Tiểu Sở cũng đến rồi, chúng ta ăn cơm thôi.

Lâm Hiểu Tình nói.

-Từ từ, còn có thấp nền trên bánh ga - tô và ước nữa chứ. Phải ước xong mới được ăn cơm nhé!

Giang Uyển Nhi vội nói.

-Đúng rồi, thổi nến ước nguyện là không thể thiếu đâu!

Sở Phàm nói xong liền mở hộp bánh ga - tô, cầm hai mươi lăm ngọn nến lên mặt bánh ga - tô, sau đó thấp nến.

Hai mươi lăm ngọn nến tỏa sáng, dường như tượng trưng cho ngọn lửa thanh xuân đang bùng cháy của Lâm Hiểu Tình. Hai mươi lăm tuổi, đây là thời điểm người phụ nữ bắt đầu bước vào thời kỳ thành thực, giống như Lâm Hiểu Tình vậy.

-Ước điều gì đi!

Sở Phàm nói.

-Vâng!

Lâm Hiểu Tình nói xong chấp tay cầu nguyện, mắt nhắm lại, yên lặng thầm ước. Ba phút sau, Lâm Hiểu Tình mở mắt, “phù” một tiếng, cô thổi tắt hai mươi lăm ngọn nến, trên khuôn mặt cô lúc này phới phới nụ cười hạnh phúc mỹ mãn!

-Chị Hiểu Tình, chị vừa ước điều gì vậy? Trông chị vui chưa kìa!

Giang Uyển Nhi hỏi.

-Không nói cho em được, nói ra sẽ mất linh!

Lâm Hiểu Tình sáng giọng.

-Cho dù chị không nói thì em cũng biết chị ước điều gì rồi, hắc hắc!

Giang Uyển Nhi cười đầy thâm ý, sau đó liếc Sở Phàm một cái.

Sắc mặt Lâm Hiểu Tình càng đỏ hơn. Cô lén liếc nhìn Sở Phàm một cái, ngượng ngùng nói:

-Con bé này còn nói nữa, mau cắt bánh đi.

-Để anh cắt bánh cho, ha ha!

Sở Phàm cười rồi cầm con dao nhỏ đem cắt chiếc bánh ga-tô. Sau đó hắn đưa một miếng cho Lâm Hiểu Tình, cô đón lấy và cảm ơn hắn.

-Này, anh không thể bắt công như vậy chứ. Cắt bánh cho chị Hiểu Tình mà không cắt bánh cho tôi à, hừ!

Giang Uyển Nhi hừ một tiếng.

-Đừng nóng, cứ từ từ, không phải đến lượt cô rồi sao!

Sở Phàm nói xong liền cắt một miếng cho Giang Uyển Nhi. Cô nhận miếng bánh, cười nói:

-Lúc này mới có vẻ giống anh rể đấy!

-Hả? Em, em vừa nói cái gì thế?

Lâm Hiểu Tình nghe được hai chữ “anh rể” liền phản xạ có điều kiện.

-Không, có nói gì đâu!

Giang Uyển Nhi chẳng ngờ Lâm Hiểu Tình kích động như vậy.

Sở Phàm nghe ra được ý tứ trong lời nói của Giang Uyển Nhi, hắn nhìn về phía Lâm Hiểu Tình, thấy khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của cô đã đỏ bừng. Nhìn vẻ hờn giận vô cùng kêu gọi kia, bộ ngực cỡ E ngạo nghễ vươn thẳng như hai trái núi, dường như đang mong chờ người ta chinh phục, khám phá hai đỉnh núi đó.

Lúc này Lâm Hiểu Tình trông mê người vô cùng, Sở Phàm nhìn đến ngây ngốc.

-Em, để em nay chị cho em đẹp mặt!

Lâm Hiểu Tình then thùng nói.

-Không phải chứ, số em khổ rồi!

Giang Uyển Nhi chu miệng nói.

-Ai bảo cô ức hiếp Hiểu Tình? Hiện giờ đến tôi cũng không nhận được nữa, xem tôi thay Hiểu Tình trút giận đây!

Sở Phàm nói xong, hai tay nắm lấy một miếng bánh ga - tô, áp vào mặt Giang Uyển Nhi!

Một tiếng “A” vang lên, mặt Giang Uyển Nhi dính đầy kem bánh ga - tô màu trắng. Giang Uyển Nhi cũng không chịu yếu thế, quệt vết kem trên mặt, tay cầm một miếng bánh quệt lên mặt Lâm Hiểu Tình. Lâm Hiểu Tình trúng chiêu liền lấy bánh ga - tô trên bàn đập lên!

Nhất thời trong phòng tràn ngập tiếng cười của ba người. Các cô tâm trạng vui vẻ, hưởng thụ, thể nghiệm niềm vui trên đời!

191. Chương 189: Hiểu Tình Quyến Rũ

- Ha ha, chị Hiểu Tình. Nhìn bộ dạng của chị kia, trên tóc dính đầy bánh ngọt!

Giang Uyển Nhi cười ha ha nói.

- Em cũng không nhìn thử mặt em xem, mặt em bê bết thế kia mà còn dám cười chị à!

Lâm Hiểu Tình cũng cười nói.

Sau đó ánh mắt hai người hướng về phía Sở Phàm. Sở Phàm vội vàng xua tay:

- Đừng nhìn tôi. Tôi biết là tôi thảm nhất, không ngờ cuối cùng lại trở thành mục tiêu công kích của cả hai người. Đến giờ tôi mới lĩnh ngộ được hết ý nghĩa câu “đàn ông tốt không đấu với phụ nữ”!

- Hiện giờ hiểu ra cũng chưa phải là quá muộn đâu!

Giang Uyển Nhi cười nói.

- Vốn muốn tối nay cùng nhau ăn một bữa cơm, anh nhìn anh xem, ném qua ném lại như vậy còn ăn làm sao chứ?

Lâm Hiểu Tình dẫu môi nói.

- Tất nhiên là vẫn ăn chứ. Trước hết mọi người đi rửa sạch kem bánh đi, sau đó chúng ta lại cùng ăn cơm.

- Được, chúng ta đi rửa mặt trước đi chị.

Giang Uyển Nhi cười nói.

- A, vậy, vậy, Tiểu Sở, anh đợi một chút nhé.

Lâm Hiểu Tình nói xong cùng với Giang Uyển Nhi đi về phía phòng tắm.

- A, vậy, vậy cái phòng tắm rộng như thế, thêm cả tôi cũng không có vấn đề gì chứ?

Sở Phàm ngáp ngừng hỏi.

- Ái, bụng em đột nhiên đau quá. Chị Hiểu Tình, em không có đi rửa mặt với chị đâu. Sở Phàm, anh cùng đi với chị Hiểu Tình đi.

Giang Uyển Nhi đột nhiên ôm bụng nói.

- Không được!

Lâm Hiểu Tình đỏ mặt lớn tiếng nói.

Giang Uyển Nhi nhún nhún vai, thừa lúc Lâm Hiểu Tình không chú ý liền hướng Sở Phàm làm mặt quỷ, dường như muốn nói là tôi đã hết sức phối hợp với anh rồi đấy!

Sở Phàm mỉm cười, nháy mắt với Giang Uyển Nhi.

Lâm Hiểu Tình và Giang Uyển Nhi rửa ráy xong mới tới lượt Sở Phàm. Trong phòng tắm hơi nước bốc lên trắng xóa. Đó là do Lâm Hiểu Tình và Giang Uyển Nhi dùng nước ấm rửa ráy. Tuy vậy trong làn hơi nước này có hương vị mát mẻ tươi mới, mà Sở Phàm trong không khí còn ngửi được một làn hương đặc biệt chỉ có trên người phụ nữ. Hơn nữa làn hương này là hỗn hợp mùi trên người Giang Uyển Nhi và Lâm Hiểu Tình, càng suy nghĩ càng khiến người ta mê đắm.

Sở Phàm cầm vòi hoa sen phun lên người mình. Hắn nghĩ thầm, không biết Lâm Hiểu Tình và Giang Uyển Nhi đã từng dùng chính cái vòi sen này phun lên những địa phương riêng tư của họ chưa? Nếu là Lâm Hiểu Tình thì không có nhiều khả năng, nhưng Giang Uyển Nhi thì khả năng rất cao. Cô gái này luôn khiến cho người ta thấy một loại cảm giác nội tâm phóng đảng. Cái gọi là nội tâm phóng đảng chính là từ bên ngoài anh không thể nhìn ra, chỉ có bị dụ dỗ nhiều lần mới phát hiện ra là nội tâm cô ta phóng đảng mà thôi!

Những người con gái như vậy bề ngoài đều như tiểu thư khuê các, nhưng khi vào phòng tắm rửa, cầm vòi phun vào cơ thể mình sẽ không tự chủ mà sinh ra ảo tưởng, sau đó vừa nghĩ ngợi vừa không tự chủ đưa vòi phun dần dần xuống dưới, xuống nữa....

Sở Phàm rửa ráy qua một chút, không thay quần áo. Mà chỉ một lúc là Lâm Hiểu Tình và Giang Uyển Nhi đã hâm nóng lại đồ ăn. Sau đó ba người ngồi vào bàn ăn bữa cơm chúc mừng sinh nhật Lâm Hiểu Tình.

- Chén này chúc Hiểu Tình, chúc Hiểu Tình luôn luôn vui vẻ, luôn xinh đẹp trẻ trung như bây giờ!

Sở Phàm nâng chén rượu trong tay nói.

Lâm Hiểu Tình cười thuần khiết, cô nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn!

Cũng nâng chén rượu trong tay lên chạm cốc với Sở Phàm, sau đó cạn chén.

- Chị Hiểu Tình, em cũng chúc chị một ly. Chúc chị sớm tìm được người chồng như ý nhé, cũng hi vọng người kia thông minh một chút, đừng có ngốc quá, khiến cho Lâm đại mỹ nhân của chúng ta phải đau khổ chờ đợi mới được!

Giang Uyển Nhi nói xong làm như vô tình liếc về phía Sở Phàm, nói.

- Uyển Nhi, em, em lại thế rồi!

Lâm Hiểu Tình lườm Giang Uyển Nhi một cái, sau đó ánh mắt nhìn Sở Phàm một chút, trong mắt tràn ngập nhu tình.

Sở Phàm làm như không thấy, hắc hắc cười nói:

- Hiểu Tình xinh đẹp động lòng người thế này, bất kể ai có thể có được Hiểu Tình làm bạn gái đều là phúc đức tám đời!

- chà, anh cũng biết điều này sao? Hóa ra anh không phải là đồ đầu gỗ!

Giang Uyển Nhi liền nói thẳng.

Sắc mặt Lâm Hiểu Tình càng đỏ, cô vội vàng nói:

- Uyển Nhi, mau ăn cơm đi. Em đừng nói nữa!

Sở Phàm quay đầu về phía Lâm Hiểu Tình, nhìn khuôn mặt trái xoa xinh đẹp, nhìn dáng người đầy đặn của cô. Hắn thầm nghĩ, có phải “làm như không thấy, giả như không biết” đối với cô cũng là một loại tổn thương hay không?

- Ấy! Xuýt chút nữa quên mất. Đêm nay em có chút việc, ấy, hai người tiếp tục uống rượu đi. Em ăn no rồi, không ngồi với hai người nữa đâu, xin lỗi nhé!

Giang Uyển Nhi nói xong liền cúi người tỏ vẻ xin lỗi.

- Hả? Uyển Nhi, em không ăn nữa sao? Còn nhiều đồ ăn lắm mà!

Lâm Hiểu Tình ngạc nhiên nói.

- Có việc đột xuất mà, không sao đâu, hai người cứ ăn từ từ về sẽ lại ăn tiếp với hai người!

Giang Uyển Nhi nói xong liền đi ra cửa phòng, “bai bai” một tiếng rồi đi luôn.

Từ đầu tới cuối trên mặt Sở Phàm đều là nụ cười thần nhiên. Hắn tất nhiên biết rằng Giang Uyển Nhi làm vậy là có nguyên nhân, hắn nghĩ mình không nên phụ tấm lòng của cô.

- Ăn, ăn đi, nhìn em làm gì?

Lâm Hiểu Tình lơ đãng ngẩng đầu lên, thấy Sở Phàm đang chăm chú nhìn mình liền nói.

- Ngắm em, cho dù là tất cả sơn hào hải vị trên đời này đặt trước mặt anh, anh cũng không thèm liếc mắt một cái. Có câu là ngắm cũng thấy no rồi đó thôi!

Sở Phàm cười nói.

- Đáng ghét, anh học được cả cách nịnh đầm từ bao giờ thế?

Lâm Hiểu Tình nũng nịu nói. Cô phát hiện từ lúc Giang Uyển Nhi đi, chỉ còn lại cô và Sở Phàm, không khí nơi đây bỗng trở nên tế nhị. Giữa cô và Sở Phàm dường như có một loại quan hệ phức tạp.

- Không, anh nói thật lòng đó! Nào, mình tiếp tục uống!

Sở Phàm nâng chén mời Lâm Hiểu Tình rồi sau đó uống cạn.

Lâm Hiểu Tình cũng vui vẻ cạn chén với Sở Phàm. Uống tới khi khuôn mặt trái xoan của cô hơi hơi ửng hồng, vẻ mặt say rượu lại tỏa ra nét mê người, giống như trái đào chín mọng, làm người ta không kìm nổi, chỉ muốn cắn một cái.

- Hiểu Tình, đừng uống nữa, uống nữa sẽ say đó!

Sở Phàm đặt tay lên tay phải Lâm Hiểu Tình, dịu dàng nói.

- Tối nay em vui lắm. Em muốn uống, em muốn uống với anh. Nếu không để mất cơ hội hôm nay, chẳng biết về sau có còn cơ hội nữa không.

Lâm Hiểu Tình sâu kín nói.

Sở Phàm nghe vậy xong cảm thấy căng thẳng. Hắn nắm chặt tay Hiểu Tình nói:

- Hiểu Tình, em nghĩ đi đâu vậy? Bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, chỉ cần em gọi điện một cái là anh sẽ tới ngay với em!

- Đúng vậy. Anh bận như vậy, bận tới mức em phải gọi anh mới tới, em còn không biết xấu hổ mà cứ gọi anh mãi à!

Lâm Hiểu Tình nói giọng buồn bã, không khí bỗng nhiên nặng nề hẳn.

Sở Phàm trong lòng chấn động. Đúng vậy, có người con gái nào lại không hi vọng người con trai mình thích chủ động liên hệ với mình chứ? Người con trai có chủ động thì mới thể hiện là có thành ý, mới thể hiện tình yêu. Nếu trong quan hệ nam nữ mà cứ để nữ giới chủ động liên hệ với nam giới thì chứng tỏ rằng người con trai đó rất không để ý tới người con gái!

Sở Phàm ngồi xích lại bên Lâm Hiểu Tình. Hắn nhìn Lâm Hiểu Tình đang cúi đầu run nhè nhẹ, trong lòng hơi đau xót. Hắn choàng tay qua vai Lâm Hiểu Tình, kéo cô vào trong lồng ngực mình, dịu dàng nói:

- Hiểu Tình, mấy ngày nay anh đích thực bận quá, cho nên không chủ động liên lạc với em được. Em tha lỗi cho anh nhé. Nhưng anh hi vọng em biết rằng, anh không lúc nào không nghĩ tới em. Em xem, trông em thế này anh đau lòng lắm!

Lâm Hiểu Tình như chú chim bé nhỏ nép vào trong ngực Sở Phàm. Thân hình khô gợt thành thực của cô khi chạm vào thân thể ấm áp của Sở Phàm khẽ run lên, tim cô bỗng dưng tăng tốc, ánh mắt chợt ướt ướt. Trong lòng cô lúc này tràn ngập một cảm giác ấm áp.

- Hiểu Tình, từ khi biết em tới nay anh lúc nào cũng muốn em cười, muốn cho em vui vẻ. Nhưng anh phát hiện anh làm không được, trái lại còn khiến em thương tâm rơi lệ. Có phải anh quá vô dụng hay không? Anh....

Sở Phàm đang muốn nói tiếp, nhưng Lâm Hiểu Tình đã lấy tay chặn lên miệng hắn. Lâm Hiểu Tình ngẩng đầu, nước mắt vui sướng tuôn rơi. Cô mỉm cười, dịu dàng nói:

- Đừng nói nữa, tấm lòng anh em hiểu mà. Là em vô dụng, là do em cả ngày mơ mộng hão huyền. Giờ em mới phát hiện ra những suy nghĩ từ trước tới nay của mình toàn là mây khói, không quý trọng bằng những gì trong hiện tại. Được hưởng thụ khoảng khắc ôn nhu, cảm thụ sự ấm áp của anh, điều này đối với em mới là hạnh phúc lớn nhất!

Đích xác hạnh phúc trên đời này không phải là đòi hỏi không biết chừng mực, mà là biết thế nào là đủ!

- Nhưng anh còn lâu mới thấy đủ. Anh còn chưa quan tâm đủ tới em. Em xem, đôi mắt em đỏ thê này đều là vì anh cả!

Sở Phàm hơi thở dài nói.

- Người ta có khóc đâu, người ta cũng không trách anh. Ngược lại, em còn rất cảm ơn anh. Nếu không có lẽ em vẫn còn một mực khăng khăng, vẫn còn sống trong thống khổ khôn cùng. Đúng là anh cho em dũng khí, giúp em đối mặt với hết thảy, lựa chọn một cuộc đời mới. Cảm ơn anh!

Lâm Hiểu Tình nói xong liền nhẹ nhàng nép vào lồng ngực Sở Phàm, trên khuôn mặt xinh đẹp chảy dài đôi dòng nước mắt trong suốt.

Sở Phàm nhìn Lâm Hiểu Tình trong ngực mình, nhìn những giọt nước mắt đẹp đẽ của cô, nhìn bầu ngực đang phập phồng của cô. Thực sự trong lúc này hắn cảm thấy Lâm Hiểu Tình thật quyến rũ, khiến hắn không tự chủ nổi, trong lòng nổi sóng,

192. Chương 190: Khế Hôn Lên Mặt Em.

Bởi vậy khi Sở Phàm nhìn thấy nước mắt Lâm Hiểu Tình rơi xuống thì trái tim hắn liền bị hòa tan, trong lòng dâng lên nhu tình vô hạn. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp vạn phần của Lâm Hiểu Tình trong lòng mình, hắn không kìm nổi càng dùng sức ôm chặt cô hơn. Người đẹp như thế này phải hết lòng yêu thương che chở, không để cô phải rơi nước mắt mới đúng.

- Chẳng lẽ em không biết là anh chỉ thích nhìn em cười, ghét nhất là thấy em rơi nước mắt sao?

Sở Phàm ghé sát tai Lâm Hiểu Tình, thì thầm.

Môi Sở Phàm như có như không nhẹ nhàng chạm vào tai Lâm Hiểu Tình, khiến cho cô nhồn nhột. Cô cười cười, ngẩng mặt lên nhìn Sở Phàm, thẹn thùng nói:

- Phải vậy thì anh mới ôm chặt em thế này chứ!

- Đồ ngốc, ai nói nào?

Sở Phàm nói xong, bàn tay liền nhẹ nhàng sờ lên vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của Lâm Hiểu Tình.

- A, đáng ghét, đừng có lợi dụng! Còn không phải sao? Mỗi khi người ta đau lòng rơi nước mắt thì anh mới tới, hứ!

Lâm Hiểu Tình nói xong liền véo thật mạnh vào đùi Sở Phàm. Nếu nói là yêu cho roi cho vọt, vậy thì Lâm Hiểu Tình vô cùng yêu Sở Phàm!

- Ái,

Sở Phàm hít vào một hơi, cười khổ nói:

- Hiểu Tình, trong lòng em tức giận gì sao? Sao sờ anh mà lại đau thế!

- Hừ, ai bảo anh không để ý tới người ta. Nếu không phải hôm nay là sinh nhật người ta thì biết lấy cớ gì để gọi anh tới đây chứ!

Lâm Hiểu Tình giọng nói đầy ai oán.

- Hiểu Tình. Anh đôi khi muốn dành cho em một khoảng không gian riêng nhiều một chút. Em biết không, anh còn ước ngày nào cũng có em bên cạnh ấy chứ. Nhưng có một số việc phải dựa vào chính mình, có chút ám ảnh phải tự mình thoát khỏi. Anh sẽ giúp em, nhưng anh muốn em phải tự cố gắng nhiều hơn, em hiểu không?

Sở Phàm dịu dàng hỏi.

- Anh nói là chuyện trước kia sao? Thực ra bây giờ em đã nghĩ thông suốt rồi, trong lòng cũng đã thoải mái rồi. Em cảm thấy dường như mình đã được tái sinh vậy. Hết thấy điều đó đều là do anh giúp em có được. Không có anh, chắc em vẫn còn đang chìm trong đau khổ!

Lâm Hiểu Tình sâu kín nói.

- Cô gái xinh đẹp tao nhã như em sao lại chìm trong đau khổ được? Anh là người đầu tiên không đồng ý.

Sở Phàm nói.

- Cho nên ma xui quỷ khiến mới để em gặp được anh. Có lẽ đây là duyên số. Nhất định là đời này em phải gặp được anh. Anh là người không thể thiếu trong đời em!

Lâm Hiểu Tình mơ màng nói.

Trong lòng Sở Phàm dâng lên một cảm giác ấm áp. Hắn ngửi hương thơm trên mái tóc Lâm Hiểu Tình. Hắn giờ đây không biết phải nói cái gì. Hắn phát hiện lúc này tất cả ngôn từ đều vô nghĩa. Hắn chỉ biết ôm chặt Lâm Hiểu Tình, từ nay sẽ không bao giờ buông ra nữa!

- Trước đây trong lòng em không vui nhưng em không cảm thấy cô đơn. Cho tới khi gặp được anh, lúc này em không hiểu sao thường xuyên cảm thấy cô đơn. Khi đó em phát hiện ra trong lòng em luôn nghĩ tới anh, em luôn mong có anh bên cạnh. Nhưng mỗi lần đều khiến em vô cùng thất vọng!

Lâm Hiểu Tình thì thào nói.

Cô đơn không phải là tự nhiên mà có mà chính là tại thời điểm bạn bắt đầu yêu mới sinh ra.

Lâm Hiểu Tình phát hiện ra cô đã yêu Sở Phàm. Loại tình cảm này như dòng sông nhỏ, yêu không thể hiện rõ ra. Nhưng loại tình yêu này lại là loại tồn tại bền vững nhất, tựa như dòng sông không bao giờ không kiệt!

Bình thường một cô gái có tình cảm trong lòng, ở ngoài mặt sẽ chẳng hề thể hiện nửa phần. Bởi lẽ thiên tính của phụ nữ là rụt rè.

Sở Phàm không phải là tên ngốc. Theo những biểu hiện bên ngoài của Lâm Hiểu Tình mà phán đoán, hắn biết trong lòng Lâm Hiểu Tình hoàn toàn chỉ có hắn. Điều này khiến hắn vui mừng như điên, cao hứng không thôi. Có thể đoạt được trái tim của một người con gái xinh đẹp ưu tú như Lâm Hiểu Tình đối với một người đàn ông mà nói, không thể nghĩ ngờ gì nữa, đó là một loại thành công!

- Hiểu Tình. Trong biển người mờ mịt có thể gặp được em, từ gặp mặt tới hiểu nhau, gần gũi nhau rồi yêu nhau, đây là một loại duyên phận. Duyên phận nồng đậm hay nhạt nhòa không phải là điều chúng ta có thể khống chế được. Điều chúng ta chỉ có thể làm là khi nhân duyên tới phải biết quý trọng cơ hội ngàn năm có một. Cho nên anh sẽ thực sự trân trọng em, bởi vì em đã ở trong trái tim anh!

Sở Phàm nói.

Lâm Hiểu Tình trong lòng vô cùng vui vẻ. Cô cảm thấy một loại kích động không thể diễn tả bằng lời. Trên đời này không gì làm một cô gái cảm động hơn là khi người đàn ông mà cô yêu thừa nhận rằng trong trái tim anh ta có cô!

- Anh nói thực sao? Lâm Hiểu Tình hơi không tin vào tai mình. Giọt nước mắt còn đọng trên bờ mi cô, càng nhìn càng khiến người ta rung động.

- Tất nhiên là thật rồi, ngốc ạ!

Sở Phàm nói xong liền cúi xuống hôn lên khuôn mặt cô. Nụ hôn nhẹ nhàng này giống như đất trời vào xuân, thổi ấm tâm hồn Lâm Hiểu Tình. Cô lập tức cảm thấy như cả thế giới tràn ngập muôn ngàn đóa hoa hồng

đang khoe sắc. Chưa bao giờ cô cảm thấy hân hoan vui sướng như vậy. Bởi lẽ người cô yêu đang trân trọng cô, yêu thương cô. Đối với cô như vậy đã quá đủ rồi!

- Ư ừ, còn muốn!

“Em còn muốn”, những lời này từ miệng một người con gái khêu gợi nói ra thật là cực kỳ hấp dẫn người ta, đặc biệt là lúc ở trên giường!

Tuy nhiên lúc này Lâm Hiểu Tình nói ra cũng hấp dẫn như vậy. Sở Phàm nhìn đôi môi đỏ tươi dẫu lên của cô, trong đầu ngứa ngáy, máu huyết sôi trào. Miệng hắn liền rời khỏi khuôn mặt của cô, áp vào đôi môi gợi cảm.

Bốn cánh môi tiếp xúc chỉ trong chốc lát đã khiến linh hồn hai người nơi đây run rẩy. Đôi môi Lâm Hiểu Tình giống như cánh hoa hồng nở rộ đón nhận sương sớm tấy rữa. Cô dịu dàng nhắm chặt hai mắt, ôm Sở Phàm càng chặt. Cô nhiệt tình, điên cuồng hôn Sở Phàm, hút lấy đôi môi hắn. Đầu lưỡi thơm tho của cô như con rắn quấn quanh trong miệng hắn, tham lam hút lấy đầu lưỡi Sở Phàm. Giờ khắc này linh hồn hai người bọn họ như hòa quyện. Đầu lưỡi họ giằng co, nước bọt trong miệng theo đầu lưỡi hòa vào nhau, truyền đi thông tin tình ái.

Hai linh hồn trẻ trung chạm tới nhau, cọ sát, tóe lên ánh lửa yêu đương, khiến cho ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt lòng người, làm đỏ bừng khuôn mặt.

Hôn môi thường là phần khởi động cho những hoạt động mãnh liệt tiếp theo.

Đầu lưỡi Lâm Hiểu Tình đem tới cho Sở Phàm kích thích mãnh liệt. Hai tay hắn bắt đầu không ngoan ngoãn. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo mềm mại của Lâm Hiểu Tình, cặp mông tròn trĩnh của cô. Cái cảm giác mềm mại đầy đặn này khiến người ta lưu luyến. Thân thể mềm mại mịn màng như nước thể này mà vuốt ve không thấy kích thích mới là lạ đó. Điều đó cũng khiến cho người ta khó có thể tự kiềm chế. Hô hấp Sở Phàm dồn dập hẳn lên. Sắc mặt Lâm Hiểu Tình đỏ bừng, thân thể mềm mại uốn éo, đôi môi anh đào phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều mê hoặc.

Tuy nhiên hai tay Sở Phàm cũng không chịu chỉ có vậy. Hắn theo vòng eo mảnh khảnh của Lâm Hiểu Tình lướt lên trên, nắm lấy hai trái đào tiên căng tròn, cao vút của cô. Bộ ngực này phải cỡ E đó. Trong nước người đạt tới cỡ này không nhiều lắm đâu, mà xinh đẹp thế này lại càng ít. Lâm Hiểu Tình lại có được cả hai, đúng là người phụ nữ cực phẩm mà tất đàn ông trên đời này thiết tha mơ ước!

Sở Phàm nhẹ nhàng vuốt ve, mơn trớn, khiêu khích, cảm thụ cái cảm giác đầy đặn, mềm mại, co giãn này. Hắn phát hiện thấy thân thể phụ nữ thực sự tuyệt vời, đặc biệt là những người đẹp thân thể mềm mại như Lâm Hiểu Tình, vuốt ve đều khiến người ta lập tức đạt tới khoái cảm cực độ!

- Đừng. Đừng mà.

Thanh âm của Lâm Hiểu Tình yêu kiều truyền tới tai Sở Phàm. Cô ôm chặt lấy lưng Sở Phàm, thậm chí ngón tay cô còn bấu chặt vào lưng hắn. Cặp đùi thon dài của cô cọ sát với hắn. Bởi cô chỉ mặc một chiếc quần cộc, thế nên cặp đùi trắng như tuyết kia hiện lên phi thường dụ hoặc. Thân thể đầy đặn của cô không ngừng áp vào người Sở Phàm, cọ sát với hắn, bởi lẽ cô cảm nhận được một loại khoái cảm!

Nhiệt huyết cô sôi trào. Cái loại cảm giác này trước kia chưa từng có, gần như là một loại bản năng. Cô cần những kích thích mãnh liệt mới thỏa mãn được, cô cần Sở Phàm chinh phục khát khao cháy bỏng trong lòng cô. Cô muốn phát tiết tất cả tình cảm đang trào dâng lên người Sở Phàm, cô muốn hắn!

- Sở Phàm, đêm nay anh ở lại có được không?

Tiếng nói của Lâm Hiểu Tình nhỏ như muỗi kêu nhưng vẫn để cho Sở Phàm nghe được. Không thể nghi ngờ, lời nói này từ miệng Lâm Hiểu Tình phát ra có lực hấp dẫn vô cùng. Chỉ cần là người không ngu ngốc là có thể nhận thấy những ý nghĩa ẩn chứa trong đó!

Sở Phàm trong lòng ngàn vạn lần đồng ý. Nhưng hắn không thể. Tuy rằng hắn cực kỳ muốn, nhưng hắn lại có chuyện quan trọng phải làm. Hắn đã đáp ứng đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ ngày mai sẽ tới hộ tống cô, cùng cô đi Nhật hai ngày. Vậy nên hôm nay hắn phải trực tiếp nói chuyện này với đại tiểu thư. Bởi thế tối nay hắn phải về biệt thự Lam Hải, không thể lưu lại cùng Lâm Hiểu Tình!

Có một số việc nếu hắn đã đáp ứng thì sẽ làm hết sức. Hắn tuyệt đối sẽ không vì những lý do chủ quan mà thay đổi hoặc trì hoãn!

Bởi vậy hắn chậm rãi xin lỗi Lâm Hiểu Tình:

- Hiểu Tình, anh thực sự rất muốn ở lại. Nhưng đêm nay không thể, bởi ngày mai anh phải bay sang Nhật Bản công tác hai ngày. Hôm nay anh cần trở về nói với đại tiểu thư một số công việc. Thế nên anh thực sự không thể ở lại. Anh hứa là khi về sẽ bù đắp cho em, được không?

- Anh không cần nói nữa. Em hiểu mà. Anh ngày mai có việc thì cứ đi làm đi, đừng bận lòng vì em. Thực ra được như đêm nay, có thể nằm trong lòng anh, cảm thụ mùi cơ thể anh như thế này là em đã mãn nguyện lắm rồi. Có khi phụ nữ chúng em rất dễ thỏa mãn, chỉ cần một cái ôm ấm áp là đủ!

Lâm Hiểu Tình nhẹ giọng nói.

Người phụ nữ có thể hoàn toàn chinh phục nội tâm nam giới không phải bằng vẻ đẹp, trí tuệ mà là sự cảm thông, thấu hiểu, dịu dàng chăm sóc. Một người phụ nữ biết cảm thông mới khiến nam giới ngàn lần trân trọng!

- Nhưng mà anh thấy ôm như vậy còn chưa đủ. Anh còn muốn xâm nhập sâu thêm một chút!

Sở Phàm thì thầm bên tai Lâm Hiểu Tình.

Sắc mặt Lâm Hiểu Tình lập tức đỏ ửng. Cô thấy cả người nóng bừng. Cô khẽ gất:

- Đáng ghét!

193. Chương 191: Xin Phép Đại Tiểu Thư.

Đàn ông đều thích tranh đấu dành thiên hạ, đồng thời cũng muốn làm rung động trái tim người đẹp. Đàn ông đều có khát vọng dành được giang sơn, bởi vì có được giang sơn mới có được trái tim và thân thể người đẹp. Vì thế từ mọi góc độ mà nói, người đẹp trong mắt nam giới không khác gì một mảnh giang sơn tuyệt vời, cần phải chinh phục!

Cho nên, một người đàn ông nếu có thể ôm một người con gái xinh đẹp thành thực mà ngồi yên lặng, cứ để thời gian trôi đi. Lúc này hắn sẽ có một loại cảm giác hạnh phúc, thành công lớn lao, bởi vì ôm người đẹp trong lòng như thấy có cả giang sơn trong tay!

Lúc này đây Sở Phàm cũng đang có một cảm giác ấm áp và hạnh phúc. Hắn tin tưởng rằng dưới con mắt của các đại hoàng đế từ xưa tới nay, Lâm Hiểu Tình tuyệt đối có thể được đánh giá là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Người đẹp như vậy dù có trả giá thể nào cũng phải đoạt được. Sở Phàm lúc này tất nhiên là cao hứng, bởi vì giờ phút này hắn đang ôm chặt Lâm Hiểu Tình!

- Nếu có thể được anh ôm như vậy mãi thì tốt biết bao!

Lâm Hiểu Tình thì thảo tự nói.

- Đúng vậy, anh cũng cảm thấy thế. Tuy nhiên nếu được ôm ở trên giường thì càng hoàn mỹ!

Sở Phàm đưa tay véo nhẹ mũi Lâm Hiểu Tình, cười nói.

- Đáng ghét quá đi, không đứng đắn chút nào!

Lâm Hiểu Tình hờn dỗi một tiếng, nói tiếp:

- Đúng rồi, giờ cũng đã muộn, anh nếu có việc thì nên về đi, đừng để lỡ việc!

- Hiểu Tình muốn đuổi anh sao?

Sở Phàm trêu ghẹo.

- Ai dám chứ. Em còn ước gì anh không phải đi đó. Nhưng mà anh có việc, em không muốn vì em là làm lỡ việc của anh. Lòng em tuy luyến tiếc nhưng em vẫn hiểu được mà!

Lâm Hiểu Tình nhẹ nhàng vuốt ve mặt Sở Phàm, nói.

Sở Phàm trong lòng rất cảm động. Hắn dịu dàng nói:

- Hiểu Tình, em thực là tốt quá. Vậy anh phải đi rồi. Đêm sinh nhật này em có vừa lòng không?

- Đây là sinh nhật vui vẻ, xúc động nhất của em. Cám ơn hoa và quà của anh!

Lâm Hiểu Tình cười nói.

- Đừng cám ơn anh quá sớm, bởi vì sau khi anh đi Nhật Bản trở về lại đem quà tới cho em nữa đó!

Sở Phàm cười nói.

- Thật không. Vậy thì tốt quá!

Lâm Hiểu Tình liền ôm lấy Sở Phàm.

Sau khi từ biệt Lâm Hiểu Tình, Sở Phàm đi xuống lầu. Hắn đang muốn về biệt thự Lam Hải, xin phép đại tiểu thư được hộ tống Lâm Mộ Dung Kỳ hai ngày.

Dọc đường đi tâm trạng Sở Phàm vẫn vô cùng phấn khởi. Hắn còn chưa quên cảm giác mãnh liệt khi vuốt ve Lâm Hiểu Tình. Có thể vuốt ve người con gái có thân thể tuyệt vời như Lâm Hiểu Tình, đàn ông sau đó rất lâu cũng vẫn đắm chìm trong cảm giác kích thích tuyệt diệu vô cùng.

Đêm nay điều Sở Phàm không ngờ tới là Lâm Hiểu Tình lại yêu cầu hắn ở lại. Lúc đó suýt nữa hắn đã không cầm lòng được mà đồng ý. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhận được, bởi vì hắn biết nếu cứ xuôi theo tình cảm mãnh liệt như vậy, không phải muốn dừng là dừng được. Nếu thế e rằng ngày mai sẽ không thể đứng hèn. Cho nên hắn đành phải nhận. Hơn nữa hắn thầm nghĩ, sẽ vì Lâm Hiểu Tình mà lựa chọn một nơi cho “lần đầu tiên” thật tuyệt vời, khiến cô suốt đời khó quên.

Hắn tin tưởng rằng cơ hội tương tự sẽ tới nhanh thôi!

Nghĩ như vậy hắn liền phấn khởi hẳn lên, một đường thẳng tiến về biệt thự Lam Hải

Sở Phàm xuống xe đi vào trong đại sảnh, thấy cô Vương đang quét dọn phòng khách liền hỏi:

- A? Đại tiểu thư và nhị tiểu thư đâu hả cô?

- Đại tiểu thư ở trên lầu, nhị tiểu thư thì vừa kêu buồn ngủ, về phòng ngủ rồi.

Cô Vương đáp.

- À!

Sở Phàm gật đầu rồi đi lên lầu.

Sở Phàm lên lầu xong thấy đèn nhị tiểu thư đã tắt, phòng đại tiểu thư vẫn còn sáng đèn. Hắn quay đầu nhìn căn phòng mà dì Mi ở trước đây. Hiện giờ cửa phòng đã khóa, đèn tắt. Nhưng Sở Phàm và dì Mi đã hưởng một “đêm xuân” trong đó. Giờ đây người đã đi, phòng vắng lặng, trong lòng Sở Phàm không khỏi buồn bã. Hắn nghĩ thầm, chắc giờ này dì Mi đã tới Pháp rồi!

Sở Phàm lấy lại bình tĩnh, sau đó tới trước cửa phòng đại tiểu thư gõ cửa.

- Ai đó?

Tiếng nói dịu dàng của đại tiểu thư truyền ra.

- Là tôi, Tiểu Sở!

Sở Phàm đáp.

Sở Phàm vừa dứt lời, cửa phòng đại tiểu thư liền mở ra. Đại tiểu thư mặc áo sơ mi ngắn tay đứng trước cửa. Đôi mắt trong veo như nước hồ thu của cô nhìn Sở Phàm, nói:

- Anh về rồi à, đã ăn cơm chưa?

- Ăn rồi. Mọi người cũng ăn rồi chứ?

Sở Phàm nghe được giọng nói đầy quan tâm của đại tiểu thư, trong lòng hơi cảm động.

- Ủ, đã ăn cả rồi. Có chuyện gì thì vào phòng hãy nói đi.

Đại tiểu thư nói.

Sở Phàm đi vào phòng đại tiểu thư, ngồi lên ghế. Trong phòng đại tiểu thư tràn ngập một mùi hương làm tươi mới cả thể xác lẫn tâm hồn hẳn. Hẳn hoàn toàn hưởng thụ. Hẳn tin rằng trên người người đẹp cực phẩm như đại tiểu thư nhất định toát ra mùi hương tự nhiên của cơ thể, bởi lẽ tối qua khi hẳn hôn nhẹ lên cánh tay cô đã ngửi thấy mùi hương này!

- Tiểu Sở, tìm tôi có việc gì không?

Đại tiểu thư đưa hẳn một ly trà nóng hổi, hổi.

- A, cảm ơn đại tiểu thư. Đúng là tôi có việc cần nói với đại tiểu thư một chút.

Sở Phàm nhận ly trà từ tay đại tiểu thư, nói.

- Ủ, nói đi, có chuyện gì nào?

Đại tiểu thư thoải mái ngồi xuống cạnh Sở Phàm.

Nhìn đại tiểu thư tuyệt đẹp đang ngồi bên cạnh mình, hô hấp của Sở Phàm dồn dập hẳn lên. Hẳn điều chỉnh lại cảm xúc, nói:

- Tôi là tới xin phép đại tiểu thư!

- Xin phép?

Đại tiểu thư dường như không hiểu.

- Đúng, mai tôi phải bảo vệ Lâm Mộng Kỳ đi Nhật, đảm bảo việc an toàn cho cô ấy. Việc này tôi nghĩ dì Mi đã sớm nói với đại tiểu thư rồi phải không? Dì Mi nói là đại tiểu thư đã giới thiệu tôi!

Sở Phàm nói.

- À, việc này à, lúc đó dì Mi nói là muốn tìm cho Lâm Mộng Kỳ một vệ sĩ có bản lĩnh, tôi liền không chút suy nghĩ mà giới thiệu anh với dì Mi. Ha ha, thế ngày mai Lâm Mộng Kỳ đi Nhật cần anh hộ tống sao?

Đại tiểu thư hỏi.

- Đúng vậy, cô ấy không yên tâm lắm về vệ sĩ công ty cử tới, cho nên mới tìm một vệ sĩ đáng tin cậy, sau đó thông qua sự giới thiệu của dì Mi mà chọn tôi. Mà cô ấy là bằng hữu của dì Mi nên tôi cũng không tiện từ chối, vậy nên đã đồng ý rồi. Ngày mai xuất phát đi Nhật, ngày kia trở về.

Sở Phàm nói.

- Ha ha, lúc trước khi tôi giới thiệu anh là đã đồng ý rồi. Anh không cần phải xin phép tôi nữa, Tôi còn tưởng là anh xin phép đi làm việc gì trọng đại cơ.

Đại tiểu thư nói cười như trăm hoa đua nở, xinh đẹp vô cùng.

- Chỉ là trong lòng tôi có một số việc không an tâm, lo lắng rằng sau khi tôi đi nhậm tiểu thư gặp phải điều gì phiền toái thì tôi coi như không làm tròn trách nhiệm rồi.

Sở Phàm nhún mày nói.

- Không sao đâu. Anh mặc dù đi nhưng anh đã giúp chúng tôi xử lý xong việc tiêu thụ khu nhà Lam Cảnh. Sau đây tôi có thể nghỉ ngơi một thời gian. Thế nên mấy ngày tới tôi sẽ trông chừng Tiểu Vân, nó sẽ không gây ra chuyện gì đâu. Mà mấy hôm nay Tiểu Vân cũng ngoan ngoãn hơn nhiều rồi.

Đại tiểu thư nói.

- Vậy thì tốt quá rồi. Tôi có thể không còn gì lo lắng nữa. Cảm ơn đại tiểu thư!

Sở Phàm cao hứng nói.

- Ôn huệ gì chứ, là tôi phải cảm ơn anh mới đúng. Ngày mai anh đi làm việc cho tốt. Đây là một đại minh tinh đó, ngàn vạn đừng để sai sót gì xảy ra. Tôi tin tưởng ở anh!

Đôi mắt đẹp của đại tiểu thư nhìn Sở Phàm, cười nói.

Người đàn ông nào đi nữa dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt trong veo đẹp như mộng của đại tiểu thư cũng đều cảm thấy không tự nhiên, bởi lẽ đại tiểu thư quá đẹp, đẹp tới mức khiến người ta không dám đối mặt. Mà đôi mắt đẹp kia của cô lại đầy ma lực khiến trái tim người ta loạn nhịp

- Có thể được đại tiểu thư tin tưởng cũng là phúc của tôi. Tôi nhất định sẽ không khiến đại tiểu thư phải thất vọng!

Sở Phàm nói xong cũng nhìn đại tiểu thư, hần muốn một lần nữa khắc sâu vẻ đẹp của cô trong tâm trí mình.

Đại tiểu thư thấy ánh mắt nóng bỏng của Sở Phàm nhìn mình, trong lòng khẽ rung động, lại nhớ tới buổi tối hôm tổ chức tiệc chia tay, Sở Phàm nhẹ nhàng hôn lên cánh tay mình. Càng nghĩ, khuôn mặt cô không khỏi hơi ửng hồng. Cánh tay tối hôm qua được Sở Phàm hôn nóng bừng như có lửa thiêu, giống như ánh mắt rực lửa Sở Phàm đang nhìn cô.

Trước kia chưa từng có ánh mắt của một người đàn ông nào khiến tâm hồn đại tiểu thư run rẩy, nhưng hiện giờ đã có Sở Phàm!

Chỉ có những lúc bạn để ý tới ai đó thì bạn mới vì nhất cử nhất động của người đó mà lo lắng quan tâm. Đại tiểu thư cũng không thể không thừa nhận, trong lòng cô đã dần dần hướng về Sở Phàm. Ví dụ như đêm nay, Sở Phàm chưa trở về khiến cô lo lắng. Cô rất mệt mỏi, buồn ngủ nhưng không thể nghỉ ngơi chính vì muốn đợi Sở Phàm trở về! Sở Phàm trở về rồi cô mới thấy yên tâm, mới thấy thực sự an toàn. Nội tâm của cô thực sự đang kích động vô cùng, nhưng bề ngoài không biểu hiện ra mà thôi.

- Tôi tin tưởng anh bởi vì cho tới giờ anh chưa từng khiến tôi phải thất vọng. Chỉ có điều hành trình ngày mai anh cần phải cẩn thận hơn rất nhiều. Tôi biết anh có rất bản lĩnh, nhưng Lâm Mộng Kỳ là một đại minh tinh mà mọi người đều chăm chăm nhìn vào, anh phải cẩn thận nếu không tôi sẽ rất lo lắng đó!

Đại tiểu thư nhẹ giọng nói.

- Đại tiểu thư yên tâm đi. Tôi sẽ thật cẩn thận. Bất kể thế nào tôi cũng sẽ trở về, bởi lẽ tôi còn phải phần đấu cho đại tiểu thư xem nữa mà!

Sở Phàm nói thản nhiên nhưng đầy thâm ý.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng vui vẻ hần lên. Cô thầm nghĩ, hóa ra hần vẫn nhớ rõ chuyện này. Hần sẽ vì mình mà đấu tranh, vì mình mà phần đấu. Hóa ra trong lòng hần vẫn có mình!!

194. Chương 192: Tổ Trưởng Tổ Vệ Sĩ.

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi xong, Sở Phàm mở cửa, định lặng lẽ đi ra ngoài, không muốn làm kinh động đến đại tiểu thư và nhị tiểu thư. Ai ngờ đâu hần vừa mở cửa đã thấy đại tiểu thư đang đứng bên ngoài chờ hần rồi. Đại tiểu thư mặc một chiếc quần jean bó sát với áo sơ mi, trông thật thanh lịch và thoát tục. Gương mặt không chút phấn son của nàng lại càng chân thật và tuyệt mỹ, khuôn mặt như ngọc chạm, khiến cho người ta rung động, thật là kích thích khả năng thưởng thức cái đẹp mà.

- Đại tiểu thư, sao mà lại dậy sớm thế?

Sở Phàm kinh ngạc hỏi.

- Dậy tiễn anh đi. Không phải hôm qua anh bảo là 6h xuất phát sao? Tôi tiễn anh một đoạn.

Đại tiểu thư nói.

- Đại tiểu thư, tôi có thể tự đi được mà. Thế này là làm phiền cô không được nghỉ ngơi rồi.

Sở Phàm nói.

- Đi thôi, chẳng nhẽ tôi muốn tiễn anh một đoạn mà anh cũng phản đối hay sao?

Đại tiểu thư duyên dáng cười nói.

- Không, không có đâu. Chỉ có điều là hơi bất ngờ, ngoài dự đoán thôi. Bởi vì tôi không định để cô tiễn tôi mà.

Sở Phàm gỡ đầu thanh minh.

- Có thể làm cho anh bất ngờ cũng hay đấy chứ, ha ha. Thôi, hôm nay tôi sẽ làm lái xe.

Đại tiểu thư nói xong thì ra mở cửa chiếc BMW đời thứ 7 của mình.

Sở Phàm ngồi vào ghế phụ bên cạnh lái xe, nói:

- Vậy thì làm phiền đại tiểu thư đưa tôi tới công ty giải trí Thiên Hoàng.

Đại tiểu thư gật đầu, khởi động máy, chiếc BMW lao đi.

- Tiểu Sở, lần này ra ngoài ăn mặc đẹp đấy. Có phải là sắp sửa gặp đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ nên mới ăn mặc thế này phải không?

Đại tiểu thư cười cười, hỏi.

- Không đâu, nói thế nào đi nữa thì cũng là đi Nhật Bản mà, không thể ăn mặc tùy tiện được, tuyệt đối không thể để cho người Nhật xem thường người Trung Quốc chúng ta.

Sở Phàm cười ha hả, nói.

- Thật không? Tôi lại thấy là anh muốn mình xuất hiện trước mặt đại minh tinh xinh đẹp một cách thật tuyệt vời thì có.

Đại tiểu thư tiếp tục cười, nói.

- Làm sao mà thế chứ. Nói thật, trong mắt tôi, đại tiểu thư mãi mãi là người xinh đẹp nhất. Tiểu yêu tinh, à không, Lâm Mộng Kỳ tuy nói rằng xinh đẹp, nhưng so với đại tiểu thư thì cô ấy vẫn còn kém một chút đấy.

Sở Phàm khắc cốt ghi xương cái chân lý là trước mặt một cô gái thì tuyệt đối không được khen một cô gái khác xinh đẹp hơn cô ta. Hơn nữa, lời nói của hắn cũng là nói thật thôi. Hắn cảm thấy về mặt khí chất thì đúng là Lâm Mộng Kỳ không thể so sánh được với đại tiểu thư.

- Hừ, đồ leo mép, mồm miệng trơn như mỡ ý. Rõ khổ tôi trước kia giới thiệu anh với mọi người còn cứ khen anh nào là tung thực, nào là có trách nhiệm cơ chứ.

Đôi mắt đẹp của đại tiểu thư lườm Sở Phàm một cái, nói.

Một người phụ nữ, dù là xấu hay đẹp thì cũng đều có cái tính xấu là nghĩ một đằng nhưng nói một nẻo. Rõ ràng là trong bụng thích người ta lắm rồi, nhưng ngoài miệng thì toàn là “chán lắm, ghét lắm”. Trong đầu rõ là sung sướng mở cờ ra rồi, mà bên ngoài mặt thì cứ dửng dưng như không, ngược lại lại còn trách móc người ta là “đồ leo mép”. Đây mới là phụ nữ. Mà cũng chính vì phụ nữ có cái tính khí thiên bẩm này cho nên lại càng tăng thêm vẻ đáng yêu. Mà lại toàn là kiểu nữ tính đáng yêu làm đàn ông mê mệt.

- Trương Triều từng nói qua, thế nào gọi là người đẹp? Người đẹp nghĩa là dung mạo tựa hoa, tiếng nói như tiếng chim hót, thân sắc như mặt trăng, làn da như băng tuyết, dáng vẻ như làn thu thủy, tâm tư như thơ như ca. Tôi cho rằng người đẹp theo khái niệm của Trương Triều chính là người đẹp giống như đại tiểu thư vậy. Ít nhất là trong mắt tôi chính là như vậy.

Sở Phàm nói một cách nghiêm trang.

Đại tiểu thư cười khúc khích, sắc mặt ửng hồng. Sở Phàm nói những lời này ra là quá rõ ràng rồi, cô cười ha ha, bảo:

- Anh đừng có nói nữa, nói thêm nữa khéo đến tôi cũng chẳng nhận ra chính mình mất.
- Tôi nói nhiều như thế cũng không phải là muốn đại tiểu thư hiểu được đâu.

Sở Phàm dừng một chút, nhìn đại tiểu thư và tiếp tục “bài ca”

- Trong mắt tôi, cô đúng là đẹp nhất!

Đại tiểu thư trong lòng hơi sửng sốt, một cảm giác khó tả lan tỏa khắp toàn thân....

Chỉ chốc lát sau, đại tiểu thư đã đưa Sở Phàm đến trước cửa công ty giải trí Thiên Hoàng. Đại tiểu thư dừng xe lại rồi nói với Sở Phàm:

- Nhớ là phải cẩn thận đấy nhé. Còn nữa, phải nhớ là tôi ở nhà chờ anh trở về đấy.
- Tôi nhớ rồi!

Sở Phàm nói như đinh đóng cột, rồi chợt nhớ ra nên hẳn lại nói tiếp:

- Đúng rồi, việc tôi đi Nhật Bản có công chuyện thì nhờ đại tiểu thư lúc nào trở về nói rõ với nhị tiểu thư giúp tôi một tiếng nhé.
- Không thành vấn đề, tôi về trước đây. Đi may mắn nhé!

Đại tiểu thư nói xong thì tạm biệt Sở Phàm và lái xe đi.

Sở Phàm đi vào công ty giải trí Thiên Hoàng, thấy La Mai, người đại diện của Lâm Mộng Kỳ đang sắp xếp công việc ở đó. La Mai thấy Sở Phàm thì dừng tay, mỉm cười nói:

- Sở Phàm, cậu đến rồi à? Mộng Kỳ cũng đang tới rồi, đang trên đường đi. Chờ cô ấy đến rồi chúng ta xuất phát. Trước hết để tôi giới thiệu với anh năm người khác được công ty chỉ định là vệ sĩ trong chuyến tới Nhật Bản lần này. Lại đây, để tôi giới thiệu anh một chút.

Sở Phàm gật đầu, đi theo La Mai vào một gian phòng, có năm người mặc âu phục màu đen giống hệt nhau, dáng người khôi ngô, vạm vỡ, tóc cắt cua. Năm người này thấy La Mai đi vào thì đều cung kính chào:

- Chị La ạ!

La Mai chỉ vào Sở Phàm, nói với mấy người này:

- Cậu này là Sở Phàm, tổ trưởng tổ vệ sĩ các cậu. Đồng thời cũng là vệ sĩ bên cạnh Lâm tiểu thư. Toàn bộ công tác bố trí phòng hộ an ninh trong chuyến tới Nhật lần này đều do Sở Phàm chỉ huy, phụ trách. Các cậu đều phải nghe lệnh Sở Phàm, cậu ta bảo sao thì các cậu làm thế.

La Mai nói rồi quay sang bảo Sở Phàm:

- Tôi còn có chút việc bên kia nữa, phải vội đi bây giờ. Cậu có định phân công dẫn dò cái gì thì đi nói với họ đi.
- Được!

Sở Phàm nói ngắn gọn.

La Mai đi ra ngoài xong thì năm vệ sĩ kia lại ngồi lại trên ghế sofa, hút thuốc, nói chuyện phiếm, không quan tâm tí nào đến cái người được gọi là tổ trưởng tổ vệ sĩ – Sở Phàm cả. Sở Phàm liếc mắt nhìn qua tài liệu có danh sách năm vệ sĩ này mà La Mai đã cung cấp, rồi thản nhiên nói:

- Mọi người nếu đã cùng tập trung ở đây để bảo vệ cho Lâm Mộng Kỳ tiểu thư trong chuyến tới Nhật lần này thì chúng ta cùng làm quen một chút đi. Tôi có danh sách của mọi người ở đây, tôi gọi đến tên ai thì mời người đó thưa một tiếng nhé.

- Trương Hải

- Có!

Một người mày rậm mắt to giơ tay lên.

- Vương Phong

- Lưu Dương

- Khương Bằng

- Hà Đông

Sở Phàm gọi đến tên ai thì người đó cũng đều thưa một tiếng, chỉ có khi hắn gọi đến cái tên cuối cùng, thì người tên “Hà Đông” đó ngồi bắt chéo chân trên sofa, khinh miệt liếc Sở Phàm một cái, không thèm buông một tiếng trả lời.

Đối với hành động của Hà Đông, Sở Phàm cũng không thèm để ý, hắn tiếp tục thản nhiên nói:

- Trách nhiệm chính của tổ vệ sĩ chúng ta lần này là phải bảo vệ tốt Lâm Mộng Kỳ tiểu thư trong chuyến hành trình tới Nhật Bản. Tôi hi vọng là trong quá trình này chúng ta không để xảy ra bất cứ sai lầm nào. Nếu không, tất cả chúng ta đều không yên ổn được. Cho nên, ở đây tôi đề ra hai yêu cầu chính: Thứ nhất là: làm tốt phần việc của mỗi người đã nhận. Thứ hai là vào thời điểm quan trọng thì nhất thiết phải tuân thủ theo sự sắp xếp của tôi. Nếu tất cả chúng ta làm tốt hai điểm này thì tôi tin tưởng là công việc của cả nhóm sẽ tiến hành suôn sẻ thôi.

Sở Phàm nói xong trên mặt năm người kia vẫn một vẻ thờ ơ như trước, không biết có mấy người nghe lọt tai mấy câu hắn vừa nói không nữa. Sở Phàm nhìn thấy tình huống này cũng không giận, thản nhiên nói:

- Tôi biết tôi làm tổ trưởng tổ vệ sĩ này thì giữa các anh ai cũng không phục phải không? Tôi còn trẻ như thế đã đến lãnh đạo các anh thì các anh không thoải mái, cảm thấy tôi không đủ bản lĩnh, phải không? Tôi không quan tâm đến việc các anh nghĩ thế nào, các anh có thể không tôn trọng tôi, nhưng các anh bắt buộc phải tôn trọng vị trí của tôi. Tôi là tổ trưởng của các anh, nếu nói sau này trong công việc có ai không phục tùng mệnh lệnh của tôi thì ok thôi, người đó về luôn đi.

- Hừ!

Hà Đông đang ngồi trên ghế sofa lạnh lùng hừ một tiếng, giọng điệu đầy vẻ khinh miệt.

Sở Phàm nhíu mày, đồng tử co rút lại, hàn quang lấp lóe trong mắt. Hắn chậm rãi đi về phía Hà Đông, trong nháy mắt, đám vệ sĩ trong phòng đều cảm thấy một áp lực hùng mạnh, mà áp lực hùng mạnh ấy lại tỏa ra từ trên người Sở Phàm.

- Anh là Hà Đông phải không?

Sở Phàm đi tới trước mặt Hà Đông, lạnh lùng hỏi.

- Là thì sao mà không là thì làm sao?

Hà Đông khinh miệt cười, nói.

- Chả sao cả. Không cần biết anh là Hà Đông hay Hà Tây, anh đều phải cút đi. Tổ vệ sĩ không cần anh.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Hừ, mày dựa vào cái gì mà dám bảo tao cút đi?

Hà Đông đằng hắng một tiếng, đứng lên, đối mặt với Sở Phàm. Vì gã cao lớn rắn chắc cho nên sau khi đứng lên thì người gã còn cao hơn Sở Phàm nửa cái đầu. Hơn nữa, thân hình khô ngô rắn chắc của gã lập tức áp chế cả thân thể Sở Phàm. Ngay lập tức, không khí trong phòng khẩn trương hẳn lên.

- Bởi vì tôi là tổ trưởng. Đó là quyền của tôi thôi.

Sở Phàm ngẩng đầu nhìn Hà Đông, rồi thản nhiên nói tiếp:

- Con người tôi không thích ngẩng đầu lên nhìn người khác để nói chuyện, cho nên anh nên ngồi xổm xuống trước mặt tôi đi.

Sở Phàm nói xong thì vươn tay phải khoát lên vai trái của Hà Đông. Thấy Sở Phàm bắt tay khoát lên vai mình, trong mắt Hà Đông lóe ra vẻ tức giận. Tay phải của gã bắt được cánh tay của Sở Phàm, đùi phải tiến lên trước, sử một chiêu quăng trong đầu vật của Mông Cổ, hét lớn một tiếng, cánh tay và bước chân toàn bộ đều dụng lực, định quăng Sở Phàm ngã lăn ra đất. Mấy vệ sĩ phía sau thấy Sở Phàm như thế thì đều toát mồ hôi.

Nào ngờ, Sở Phàm cười lạnh, vận công phu Thiên Cân Trụ. Đồng thời, tay phải của hắn biến chiêu thành câu, kiềm chặt lấy vai trái của Hà Đông. Ngay lập tức, một cảm giác đau đớn lan truyền toàn thân thể Hà Đông. Trong khi Sở Phàm vẫn lù lù đứng bất động trong chiêu quăng mà Hà Đông sử ra. Điều này khiến cho không chỉ Hà Đông mà tất cả bốn vệ sĩ trong phòng đều ngây cả người ra.

Tiếp đó, Sở Phàm ấn thêm chút sức trong thủ kinh Kim Cương thủ, kiềm chặt vai trái của Hà Đông. Hà Đông cảm thấy vai trái của mình dần dần đang chết lặng, dường như đã bị bóp nát ra rồi. Gã đau... đau lắm, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, cả người không vận được tí kinh lực nào cả.

- Vì cái gì mà cứ to ve to vẽ ra cái bộ dạng là không ai bì nổi một cách ngu ngốc thế chứ? Cứ thế có phải là bị người ta coi thường cho không?

Sở Phàm nói xong thì tay phải xuất ra một chiêu “đại suất bi thủ” quăng véo cái thân xác khô ngô cao lớn của Hà Đông sang một bên.

Toàn bộ bốn người vệ sĩ còn lại đều trợn mắt há mồm, vô cùng chấn động. Cái cảm giác chấn động ấy không phải dùng lời là có thể diễn tả được.

- Từ nay về sau, tổ vệ sĩ của chúng ta chỉ có năm người, kể cả tôi nữa. Hà Đông đã bị tôi xóa tên khỏi tổ này rồi. Mọi người có ý kiến gì nữa không?

Sở Phàm trầm giọng, lớn tiếng hỏi.

- Không có!

Bốn gã vệ sĩ còn lại trong phòng đồng thanh đáp cái rụp.

- Tốt lắm!

Sở Phàm vừa lòng, gật đầu. Còn Hà Đông thì lui vào một góc, sắc mặt trắng bệch, thân thể vẫn còn run lên bần bật.

195. Chương 193: Người Đẹp U Uẩn.

Kỳ thật, đúng là đám vệ sĩ này đã thay đổi hoàn toàn cái nhìn với Sở Phàm trước đó. Trước kia bọn họ nhìn thấy thân thể có vẻ hơi gầy gò của Sở Phàm thì cười nhạt, chính xác là có phần không phục một người như thế đến lãnh đạo mình. Mà Hà Đông lại thể hiện toàn bộ cái sự không phục trong lòng ra hết, kết quả là gã trở thành vật hi sinh để mình chứng cho cái gọi là thâm tàng bất lộ của Sở Phàm.

Trên đời này luôn có một số người như thế, ko biết trời cao đất rộng là gì, cứ cho rằng bản lĩnh mình đang có thể là giỏi lắm rồi, cuối cùng lại thành trò cười lúc nhàn hạ cho mọi người. Thực ra thì đâu cần phải thế? Con người sống trên đời này chỉ có một chữ — hỗn! Chỉ có điều là cái sự hỗn của mỗi người theo một cách khác nhau mà thôi. Có người thì quấy đảo một chút lại thành kẻ bề trên, có người thì lại vẫn như trước, thành ra loại người ở tầng lớp thấp kém nhất. Có người thành công thì vui vẻ như cá gặp nước, có người thì trầy trật, gian nan mãi không khá lên được Tất cả những bất đồng đó chỉ sự khác biệt ở xuất thân, năng lực, thủ đoạn, kỳ ngộ của mỗi người thôi.

Nếu ai cũng thoát khỏi cái hỗn đó thì đâu cần phải thể hiện như thế? Trên đời này có những người cứ cố tình hành động như ngu ngốc, luôn tự cho mình là đúng để phân chia cao thấp, cuối cùng lại thành trò cười của những người khác.

Tầm gần bảy giờ sang, đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ mới chạy xe tới công ty giải trí Thiên Hoàng. Sở Phàm nghe nói Lâm Mộng Kỳ tới công ty rồi thì đi ra ngoài, vừa gặp lúc Lâm Mộng Kỳ cũng tới đó tìm hân, bởi vậy hai người bọn họ gặp nhau ngay ở cửa.

Lâm Mộng Kỳ mặc một chiếc váy dài bó sát người, phô bày hết cả dáng người duyên dáng. Khuôn mặt trang điểm tinh xảo lại càng tăng thêm vẻ xinh đẹp tuyệt luân. Lúc này, trên người Lâm Mộng Kỳ tỏa mát một khí chất cao quý đặc biệt của một đại minh tinh, làm cho người ta có cảm giác muốn cúi đầu mà không dám nhìn thẳng.

- Ôi, lạy ngài, tiểu yêu tinh ạ, trước mặt tôi không cần thiết phải ăn mặc xinh đẹp thế có được không?

Sở Phàm thần nhiên cười nói.

- Kính đây, Âu phục của Armani cơ đấy, hôm nay anh ăn mặc cũng đẹp ra phết nhỉ. Chỉ có anh mới được mặc đẹp còn tôi thì không được hả?

Lâm Mộng Kỳ bĩu môi nói.

- Ý tôi muốn nói là con người cô đã rất đẹp rồi, cô lại còn ăn mặc như thế thì tôi làm sao mà chịu đựng được hả? Phải biết rằng hòa thượng cũng có lúc ăn thịt đấy. Cô mà cứ ăn mặc cái kiểu dụ dỗ gợi cảm xinh đẹp thế là rất khó đảm bảo là tôi sẽ không có một số hành động đến bản thân mình cũng chả khống chế nổi được đâu.

Sở Phàm cười ha hả nói.

- Anh dám? Hừ, đúng là tôi muốn dụ dỗ anh đấy! Được rồi, bên anh đã chuẩn bị tốt chưa? Sắp phải đi rồi đấy.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Chuẩn bị ổn hết rồi. Bất cứ lúc nào có lệnh là xuất phát thôi.

Giọng điệu Sở Phàm nghiêm túc trở lại.

Lâm Mộng Kỳ cười cười. Lúc này, La Mai, người đại diện của cô đi tới, nói:

- Chúng ta xuất phát thôi, đến sân bay là cũng sát giờ máy bay cất cánh rồi đấy.

Sau đó, dưới sự hộ tống của Sở Phàm và tổ vệ sĩ, Lâm Mộng Kỳ cùng cả đoàn của cô đi ra bên ngoài. Bên ngoài công ty giải trí Thiên Hoàng đã có rất nhiều phóng viên trong ngành giải trí truyền thông đang châu chực sẵn đó rồi, chỉ chờ phóng vấn để lấy được ít tin tức có liên quan đến Lâm Mộng Kỳ thôi. Chỉ cần là tin tức về Lâm Mộng Kỳ thì một cái tin bé tẹo cũng sẽ thu hút sự chú ý rất lớn của xã hội. Cho nên đám phóng viên giải trí này đều đổ xô đến muốn thu hoạch ít tin rơi tin rớt về Lâm Mộng Kỳ.

Đến trước cửa công ty, Sở Phàm dặn dò Trương Hải nhóm bốn vệ sĩ đi trước mở đường, tách đám phóng viên đang vây trước cửa ra hai bên. Còn hân hộ tống bên người Lâm Mộng Kỳ đi về phía xe vừa chạy đến.

Lúc Sở Phàm hộ tống Lâm Mộng Kỳ mới thực sự nhận thấy sự cao quý diễm dúa trên người cô chính là bởi vì hương nước hoa. Hơn thế nữa, tay trái của hân còn ôm ngang vòng eo mềm mại tinh tế của cô đi về phía trước. Cái cảm giác ôm chặt vòng eo duyên dáng, đầy đặn mà lại mềm mại kia thật sự là sự hưởng thụ lớn lao.

Đám đông phóng viên đang bao vây xung quanh vì không thể đến gần Lâm Mộng Kỳ hơn nên chỉ có cách dơ camera lên chụp ảnh. Nhất thời, ánh đèn lóe nháy nhảy xung quanh.

Đến xe rồi, Sở Phàm và La Mai, một người bên trái, một người bên phải hộ tống Lâm Mộng Kỳ lên xe. Còn lại bốn gã vệ sĩ kia và đoàn phục trang đầu tóc của Lâm Mộng Kỳ thì chia nhau ra ngồi trên một xe khác theo sau xe của Lâm Mộng Kỳ chạy ra sân bay.

Có thể nói, đội ngũ đến Nhật Bản lần này của Lâm Mộng Kỳ là rất khổng lồ. Đi theo cô có cả chuyên gia tư vấn dinh dưỡng, chuyên gia trang điểm, chuyên gia làm tóc, thiết kế trang phục, nhóm vệ sĩ, ...v.v cũng phải đến mười người. Với số lượng người lớn thế này thì có thể nói đây là đoàn biểu diễn mà không mấy siêu sao quốc tế có được.

Đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, Lâm Mộng Kỳ và mọi người phải xuất trình các giấy tờ, trong cả đoàn thì chỉ có Lâm Mộng Kỳ, La Mai và Sở Phàm là ngồi ở khoang hạng nhất, những người khác ngồi hết ở khoang phổ thông.

Sở Phàm và La Mai hộ tống Lâm Mộng Kỳ đi lên khoang hạng nhất của máy bay bay chuyển tới Tokyo. Một Lâm Mộng Kỳ váy dài tha thướt cao quý thu hút vô số ánh mắt của mọi người trên sân bay. Trên mặt Lâm Mộng Kỳ tuy có đeo kính mát che mắt nửa mặt, nhưng cũng vẫn có người nhận ra cô chính là đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ. Vì thế, những người này đều muốn chạy tới làm quen với cô, mà cô cũng đều lễ phép đáp lễ, có người còn chạy đến xin chữ ký nữa, nhưng vì thời gian gấp gáp nên Sở Phàm đều ngăn cản lại hết.

Sau khi lên máy bay, ngồi xuống chỗ ngồi của mình rồi, việc đầu tiên là Lâm Mộng Kỳ bỏ kính râm ra, để lộ khuôn mặt ngọc vô cùng xinh đẹp, mái tóc rối tung bay trên hai bờ vai thon thả mang vẻ phóng khoáng, linh động. Lâm Mộng Kỳ ngồi xuống ghế rồi giở tạp chí ra xem. Trong khoang hạng nhất đã có một số hành khách nhận ra cô, vì thế, đều đến chào hỏi làm quen. Lâm Mộng Kỳ cũng mỉm cười đáp lễ, tuyệt không hề có tí gì là cao ngạo của đại minh tinh cả. Nhưng kỳ thực, La Mai ngồi bên cạnh thì không ngừng khuyên bảo Lâm Mộng Kỳ hãy nghỉ ngơi thêm một chút.

Sở Phàm ngồi ghế đằng sau Lâm Mộng Kỳ. Hắn ngồi xuống xong nhìn trái ngó phải xem xét các hành khách khác trong khoang hạng nhất. Hiện giờ hắn đang phụ trách sự an toàn của Lâm Mộng Kỳ, bởi vậy hắn phải cẩn thận quan sát tất cả những người ở xung quanh cô, nhìn xem có tí mầm mống nguy hiểm nào hay không.

Sau một lượt quan sát, ánh mắt của Sở Phàm không tự chủ được dừng lại ở chỗ ngồi của một cô gái còn trẻ tuổi. Trên người cô mặc một bộ váy màu lam, mái tóc nhuộm màu lam nhạt buông thả tùy tiện lòa xòa che khuôn mặt tinh xảo tuyệt đẹp nhưng tái nhợt như tuyết lạnh. Lông mày như lá liễu, đôi mắt như làn nước trong xanh dường như hội tụ cả sự cảm động của linh khí trong trời đất. Cái miệng nhỏ nhắn như một quả anh đào đỏ tươi. Không thể nghi ngờ là cô gái này rất đẹp, đẹp đến mức không thể thương tổn được. Nhưng trên người cô lại mang lại cho người ta cảm giác rất an tĩnh, dường như bản thân cô đang phát tán ra một cảm giác u buồn sâu thẳm. Dường như cô ở thế độc lập, giống như một đóa u lan trong cốc vắng lặng tỏa hương một mình, lặng lẽ tỏa hương thơm và vẻ xinh đẹp của mình từ nơi xa rời mọi ồn ào của nhân thế.

“Cô gái này là ai nhỉ? Đúng là rất xinh đẹp, trên người lại có một khí chất thật đặc biệt, dường như cách ly với toàn bộ thế giới. Đúng là một cô gái đẹp không thua gì đại tiểu thư, Lâm Mộng Kỳ - một cô gái đẹp hấp dẫn người khác.” Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ, cảm giác rất là rung động.

Cô gái tuyệt mỹ u uẩn kia dường như cảm nhận được ánh mắt không di dời của Sở Phàm đang chăm chăm nhìn vào mình, cô nhẹ quay đầu liếc nhìn hắn một cái. Trong đôi mắt trong suốt của cô có ánh hào quang bình lặng như nước chảy. Người con gái có thể có được ánh mắt không chút sợ hãi, không hề gợn sóng như thế đúng là một người đáng để thế gian khám phá. Nhưng xem ra độ tuổi của cô không phải là người lần lộn trong xã hội nhiều năm, thế mà vì sao cô lại có thể có được ánh mắt bình tĩnh như nước không hề gợn sóng như vậy chứ?

Cô gái xinh đẹp khẽ cười với Sở Phàm, để lộ hàm răng chính tề trắng nõn. Nụ cười nhẹ nhàn của cô khiến Sở Phàm hơi sững sờ. Nhìn nụ cười của cô, hắn bất giác lại liên tưởng đến bông tuyết, nghĩ tới những bông tuyết bay đầy trời trong gió, bông tuyết xinh đẹp tung bay, trong vẻ đẹp mang theo cả sự lạnh lẽo, thê lương, bởi vì khi rơi xuống mặt đất là tuyết sẽ tan. Nhưng vẻ đẹp của bông tuyết thì tuy là sự lạnh lẽo trong lòng bàn tay, nhưng lại là sự ấm áp trong lòng người.

Nụ cười của cô gái này mang theo sự chân thành, lại mang theo cả sự u buồn, mà chính vì sự u buồn này lại khiến cho vẻ xinh đẹp của cô không giống với người thường.

Sau khi sự tĩnh, Sở Phàm cũng vội cười cười, đáng tiếc là lúc này cô gái kia đã quay đầu đi rồi. Điều này khiến Sở Phàm hơi xấu hổ. Hắn cũng không phải không biết xấu hổ mà nhìn chăm chăm vào cô gái tuyệt đẹp mang khí chất u buồn ấy mãi. Hắn quay đầu đi, nhưng mà trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của cô gái ấy thôi.

Vẻ đẹp của đại tiểu thư giống như là một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, không nhiễm mùi trần tục, vô

cùng kiều diễm; Vẻ đẹp của Lâm Mộng Kỳ lại giống như một đóa hoa hồng, rực rỡ sắc hương; Còn vẻ đẹp của cô gái mặc váy màu lam này thì lại giống như một đóa u lan trong cốc vắng, thấp thoáng u buồn mà cũng đẹp đến khó tả.

Sở Phàm thầm tự nhủ mình nên hạn chế ngay các ý muốn không an phận đi, hãy yên ổn bảo vệ Lâm Mộng Kỳ cho tốt. Sau đó hắn mới nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Một lúc sau thấy muốn đi vệ sinh nên hắn mới đứng dậy, đi đến WC. Vừa lúc đến đó mới nhìn thấy cô gái tuyệt đẹp u buồn kia cũng vừa mới đi ra từ đó. Hai người không hẹn mà gặp nên cô gái kia hơi ngẩn người, sau đó, cô cười ảm đạm, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà, nụ cười thông dong thanh nhã của cô gái xinh đẹp đã khắc sâu ấn tượng trong đầu Sở Phàm.

Trên đời này có những người vô tình gặp nhau, bất ngờ thôi nên đa số đều là duyên bèo nước. Một khi đạt được mục đích của mình thì sẽ tự động phân pha đi, cũng sẽ không tiếp tục xuất hiện cùng một chỗ nữa.

Có thể cuộc gặp gỡ bất ngờ nhưng lại mang lại cho bạn một kết thúc khó quên, ngay tại lúc ngẫu nhiên gặp mặt, trong nháy mắt hình ảnh của anh ấy (cô ấy) đã ghi khắc thật sâu trong lòng bạn. Nhưng đã đi qua rồi mà nhớ lại, sẽ thấy bản thân mình không cần thiết phải theo đuổi quá nhiều. Nếu có duyên thì sẽ gặp lại, sau đó sẽ hiểu nhau, rồi cuối cùng là yêu nhau. Còn nếu vô duyên, thì thôi tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi, nước chảy bèo trôi, điều duy nhất bạn có thể làm, là thầm chúc phúc cho anh ấy (cô ấy) mà thôi.

Đã gặp nhau, nói cho cùng cũng còn hơn là chưa từng gặp gỡ.

Bất kể là hữu duyên hay vô duyên, chúng ta cứ nhớ kỹ những lời này là tốt rồi.

196. Chương 194: Hộp Mặt Fan Hâm Mộ Lâm Mộng Kỳ.

Sở Phàm và La Mai hộ tống Lâm Mộng Kỳ chậm rãi đi xuống sân bay. Các thành viên khách ngồi ở khoang phổ thông cũng đi xuống. Đến lúc nhân viên đã tập trung đông đủ rồi Sở Phàm mới nhớ tới cô gái tuyệt mỹ u uẩn trên máy bay kia. Hắn nhìn trái nhìn phải nhưng làm gì còn hình bóng của cô ấy nữa.

Trong lòng Sở Phàm không khỏi dâng lên một cảm giác buồn bã, cứ như cảm giác vừa mất mát cái gì đó. Hắn thầm thở dài trong lòng. Giờ thì hắn cũng chỉ còn có hi vọng là nếu có duyên thì sẽ có thể gặp lại cô gái đã làm nội tâm hắn rung động này thêm một lần nữa. Khi đó, nhất thiết hắn sẽ hỏi cho ra tên tuổi và cách liên lạc với cô gái đó.

Sau khi các nhân viên đã tập trung đông đủ, đoàn người của Lâm Mộng Kỳ đi ra ngoài sân bay. Lúc đó họ mới phát hiện ra là bên ngoài sân bay đã tập trung rất nhiều phóng viên và các fan hâm mộ người Nhật cũng như là các fan hâm mộ người Hoa sống ở Nhật. Hóa ra là tin tức Lâm Mộng Kỳ đến Nhật Bản làm chương trình đã sớm lan truyền ở Nhật gây nên chấn động lớn. Phải biết rằng Lâm Mộng Kỳ là một trong các siêu sao nước ngoài được hoan nghênh lớn nhất ở Nhật. Các fan hâm mộ người Nhật và người Hoa sau khi biết được hành trình đến Nhật của Lâm Mộng Kỳ đã sớm chạy ra sân bay đón cô. Một số hãng truyền thông tin tức của Nhật cũng đều tới sân bay quốc tế, muốn phỏng vấn đại minh tinh.

Sự xuất hiện của Lâm Mộng Kỳ sau đó đã làm nổi lên tiếng hoan hô của các fan hâm mộ và tiếng xôn xao của giới phóng viên. Fan hâm mộ Nhật Bản hô to bằng tiếng Nhật: “Lâm Mộng Kỳ, tôi yêu cô, tôi yêu cô!”

Còn fan hâm mộ người Hoa cũng không hề kém cạnh, cũng dùng tiếng Hán hô toáng lên: “Lâm Mộng Kỳ, chúng tôi yêu cô. Cô là sự kiêu hãnh của đất nước chúng ta!”

Trước các fan hâm mộ nhiệt tình như thế, Lâm Mộng Kỳ tất nhiên là vô cùng vui sướng kích động, cô mỉm cười chào hỏi các fan hâm mộ, còn Sở Phàm và bốn gã vệ sĩ đã sớm bao vây bảo vệ xung quanh cô. Bởi vì tại hiện trường thường có một số fan hâm mộ điên cuồng đã chạy tới ôm hôn hoặc để Lâm Mộng Kỳ ký tên.

Giới phóng viên giải trí của Nhật cũng dùng tiếng Nhật hỏi Lâm Mộng Kỳ cái nọ cái kia. Đương nhiên là cô nghe không hiểu mấy vấn đề này rồi, cho nên người phiên dịch bên cạnh cô phải dịch lại những câu nói

này.

Lâm Mộng Kỳ nghe xong thì vội vã trả lời mấy vấn đề đó. Sau đó, dưới sự hộ tống của đám Sở Phàm, cô chui vào chiếc xe đón, theo sau là sáu chiếc xe chở đoàn đi cùng chạy như bay về khách sạn Empire ở Tokyo.

Tất cả những việc có liên quan đến hành trình trước đó của Lâm Mộng Kỳ ở Nhật Bản đã được người phụ trách sắp xếp hết tất cả các hoạt động hoặc chỗ dừng chân. Bọn họ ở tại phòng hảo hạng trong khách sạn Empire, còn phòng Lâm Mộng Kỳ ở đương nhiên là phòng tổng thống tốt nhất trong khách sạn Empire rồi. Những người khác cũng theo cấp bậc khác nhau mà ở các phòng khác nhau.

Sau khi đến khách sạn Empire, đoàn người Lâm Mộng Kỳ đưa hành lý vào trong phòng. Sắp xếp ổn thỏa hết rồi, người phụ trách phía Nhật Bản là Hiromi Ozawa, nói với La Mai, người đại diện của Lâm Mộng Kỳ bằng tiếng Hán rất lưu loát:

- La tiểu thư, trước hết là hoan nghênh đoàn các cô đã đến Nhật Bản, cũng hi vọng là lần hợp tác lần này của chúng tôi và các cô sẽ thuận lợi.

La Mai cười nói:

- Cảm ơn! Hoạt động lần này phiền các cô rồi!

- Không cần khách khí, mọi người hợp tác tốt là được rồi. Đúng rồi, chúng tôi đã sắp xếp một cuộc họp mặt với fan hâm mộ tiểu thư Lâm Mộng Kỳ ở trước quảng trường của Shibuya E, Tokyo vào lúc ba rưỡi chiều nay. Giờ đã gần hai giờ rồi, hi vọng là tiểu thư Lâm Mộng Kỳ chuẩn bị nhanh một chút rồi tới Segu tham gia buổi họp mặt này. Thời gian có chút gấp gáp, mong các cô thông cảm giùm.

Hiromi Ozawa nói.

La Mai đáp:

- Không thành vấn đề, chúng tôi cũng nắm được lịch trình sắp xếp từ trước rồi. Cuộc gặp mặt hôm nay chúng tôi cũng đã biết, lúc này Mộng Kỳ đang trang điểm, trang điểm xong sẽ tới Shibuya ngay.

Thì ra lúc này Lâm Mộng Kỳ đang để cho chuyên viên trang điểm và nhà tạo mẫu tóc trang điểm cho mình. Ước chừng nửa tiếng sau mới trang điểm xong. Lúc này, nhìn Lâm Mộng Kỳ lại càng xinh đẹp cao quý, đúng là phong cách độc nhất vô nhị của một đại minh tinh.

Sau đó, dưới sự hộ tống của tổ vệ sĩ do Sở Phàm dẫn đầu, xe của Lâm Mộng Kỳ chạy như bay đến Segu. Đến trước quảng trường Shibuya đã thấy có hơn một ngàn fan hâm mộ âm nhạc và điện ảnh tập hợp ở trước sân khấu rồi. Bên dưới sân khấu là cảnh sát Nhật tuần tra trông coi. Hơn một ngàn fan hâm mộ ca nhạc và điện ảnh ở hiện trường đều đang chờ đợi sự xuất hiện của Lâm Mộng Kỳ.

Rốt cuộc, đúng ba rưỡi, MC lớn tiếng hô lên:

- Hoan nghênh sự xuất hiện của tiểu thư Lâm Mộng Kỳ.

Lời này vừa nói ra đã khiến cả đám đông đều chấn động, cất tiếng hoan hô ầm ĩ. Trong tiếng reo hò, Lâm Mộng Kỳ đi lên sân khấu, trong tay cầm mic. Sự xuất hiện của cô đã khiến toàn trường sôi sục, các fan hâm mộ hoan hô, gào thét, cờ xí vẫy loạn cả lên, ai nấy đều hô to: “Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ ...”

Thấy sự nhiệt tình của các fan hâm mộ, trong lòng Lâm Mộng Kỳ cũng rất kích động. Cô lấy tay vẫy vẫy mọi người, đợi cho hiện trường dần dần an tĩnh lại, cô mới chậm rãi nói:

- Cảm ơn! Cảm ơn tất cả các bạn có thể tới đây ủng hộ tôi. Cảm ơn các bạn! Tôi yêu các bạn!

Lâm Mộng Kỳ nói xong, người phiên dịch phiên dịch lại, các fan nghe thấy Lâm Mộng Kỳ nói thế thì tất cả đều hét lên, cùng đứng dậy hô to:

- Kỳ Kỳ, tôi cũng yêu cô!

- Tôi vô cùng sung sướng có thể tới thành phố Tokyo phồn hoa hiện đại này để gặp gỡ với các bạn. Nhìn thấy các bạn nhiệt tình như thế, tôi vô cùng, vô cùng cảm kích. Cảm ơn các bạn rất nhiều! Lần này tôi

đến chủ yếu là để tuyên truyền cho tuyển tập mới rất đặc biệt của tôi là “Giấc Mơ Giữa Không Trung”, không biết mọi người có mua không nhỉ, ha ha. Hy vọng tất cả mọi người sẽ mua nhé.

Lâm Mơ Kỳ nói xong cười cười, nói tiếp:

- Bộ phim mới nhất mà tôi là diễn viên chính sẽ công chiếu vào cuối năm nay. Đến lúc đó, hi vọng mọi người có thể tiếp tục xem và ủng hộ tôi.

Lâm Mơ Kỳ vừa dứt lời là toàn hiện trường sôi trào lên sùng sục.

- Hôm nay, ban tổ chức đã sắp xếp buổi họp mặt này, qua buổi họp mặt này cũng giúp tôi làm quen với mọi người. Hi vọng mọi người sẽ tiếp tục trước sau như một ủng hộ tôi với nhé. Buổi gặp mặt hôm nay chủ yếu là để tuyên truyền cho tuyển tập mới của tôi, hôm nay tôi sẽ biểu diễn bài hát chính trong tuyển tập cho mọi người nghe nhé. “Giấc Mơ Giữa Không Trung”, hi vọng mọi người sẽ thích!

Lâm Mơ Kỳ nói.

Thấy Lâm Mơ Kỳ bảo là sẽ hát ở đó luôn, cả nhóm fan hâm mộ đều đứng dậy hoan hô. Sau đó, theo tiếng nhạc cất lên, hiện trường dần an tĩnh lại, Lâm Mơ Kỳ nhẹ nhàng cầm mic, hát lên:

“Nghĩ đến chính mình sẽ không rơi lệ nữa

Sự rời đi của anh đã để lại em uất ức, nước mắt rơi ướt mi

Em tự nhủ mình phải kiên cường

Tất cả đều như giấc mơ. Tất cả đều như cơn gió.

Có lẽ sớm nên từ bỏ

Cứ bị ràng buộc ở trong đó làm cho em thật đau khổ

Tất cả cứ như giấc mơ, theo gió bay đi.

Khiến cho em

Tự do bay lượn trong giấc mơ giữa không trung.

Mơ giữa không trung không có nước mắt

Khiến cho em

Biến mất vô hình trong giấc mơ giữa không trung

Mơ giữa không trung không làm cõi lòng em tan nát

Khiến cho tình yêu

Lại một lần nữa hòa quyện ở giấc mơ giữa không trung

Em sẽ có thể tìm thấy hạnh phúc thuộc về em.”

Giống như thanh âm vang vọng giữa trời, quanh quẩn vẩn vít thật lâu trên quảng trường. Sở Phàm, đảm nhiệm việc bảo đảm an ninh ở hiện trường nghe xong khúc hát của Lâm Mơ Kỳ mới hiểu ra được vì sao mà cô lại nổi tiếng đến thế, hóa ra cái gì cũng có nguyên nhân của nó.

Một ca khúc hát xong lại khiến toàn trường sôi động, các fan hâm mộ la hét chói tai, hô vang tên của Lâm Mơ Kỳ, về mặt vô cùng kích động.

Đột nhiên, trong đám hơn ngàn fan hâm mộ chợt xôn xao, chỉ thấy bên phía mé ngoài cả đám fan đều dạt ra hai bên nhường đường cho một đám người đang lao lên. Một số fan không tránh đường kịp còn bị đẩy ngã xuống đất. Mà đám người này dường như là khiến cho đám fan hâm mộ rất sợ hãi, cho nên dù có bị đẩy ngã dẫm đạp cũng không dám lớn tiếng mắng lại tí nào.

Sở Phàm thấy tình hình này thì cũng nhướng mày, hần cảm giác thấy có vấn đề đang đến gần. Lúc này, trong hơn ngàn fan hâm mộ đã đều nhường hết cả đường cho một đám mười tên trẻ tuổi hung ác trên người vằn vện hình xăm đang lao về phía sân khấu. Sở Phàm nhìn thấy mấy tên này thì trong mắt lấp lánh hàn

quang. Hắn cố ý nhìn mười ngón tay của mấy tên trẻ tuổi này, rõ ràng phát hiện ra là tất cả đám này đều chỉ có chính ngón tay. Những kẻ này không phải là không có ngón tay út, mà chỉ là chỉ có bàn tay trái không có ngón út thôi. Thấy tình hình này, đồng tử trong mắt Sở Phàm co rút lại. Hắn biết rằng mười tên trẻ tuổi đang tiến đến đây là thành viên của hắc bang lớn nhất Nhật Bản - Yamaguchi.

Thấy người của Yamaguchi đang tiến đến, Sở Phàm không dám chậm trễ. Hắn âm thầm dùng bộ đàm liên hệ với bốn gã vệ sĩ kia, nói:

- Chú ý, chú ý, hiện trường đã có người của Sơn Khẩu Tổ đến. Chú ý tăng cường phòng hộ an toàn. Chúng ta phải hết sức cố gắng không phát sinh xung đột với người của Yamaguchi. Trước hết hãy quan sát xem họ có hành động gì đã, rồi nghe theo lệnh của tôi mà hành động.

- Rõ, tổ trưởng!

Bốn gã vệ sĩ kia đồng loạt trả lời.

Thành viên của Sơn Khẩu Tổ bất chợt xuất hiện làm cho Lâm Mộng Kỳ đang ở trên sân khấu vô cùng kinh ngạc, mà đám fan hâm mộ âm nhạc tại hiện trường dường như đã bị thành viên của Yamaguchi làm cho vô cùng sợ hãi, cho nên đều nhượng bộ lui lại hết.

Mười thành viên của Yamaguchi này đến gần sân khấu rồi cũng không làm gì cả, chỉ thấy một người còn trẻ ở giữa vỗ tay, sau đó liền thấy chín trong số mười thành viên của Yamaguchi mỗi người nâng một lẵng hoa thật to đi lên đặt trên sân khấu. Tổng cộng trên sân khấu có chín lẵng hoa lớn, trong lẵng hoa lớn nhất ở giữa có 999 đóa hồng, trên lẵng hoa lại còn đeo thêm một tấm thiệp mời màu đỏ. Tám lẵng hoa còn lại cũng đủ 99 đóa hồng. Lâm Mộng Kỳ thấy tình cảnh này thì cũng không khỏi kinh ngạc.

Mấy thành viên của Yamaguchi đem lẵng hoa đến rồi rút đi luôn, không sót lại một ai cả. Từ đầu đến cuối cũng chẳng ai nói một câu nào. Thật sự là rất quý dị, khác thường.

Tất cả các thành viên của Yamaguchi đi rồi thì tất cả mọi người đều nghĩ là không việc gì nữa. Cuộc gặp mặt của Lâm Mộng Kỳ và các hâm mộ chắc cứ tiếp tục tiến hành như kế hoạch thôi. Nhưng Sở Phàm nhìn đến tấm thiệp mời đỏ dính trên mặt lẵng hoa lớn thì trong lòng lại cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy đâu.

197. Chương 195: Lâm Mộng Kỳ Lộ Nội Y.

Sau khi cuộc họp mặt với các fan kết thúc, Lâm Mộng Kỳ lui về phía hậu trường nghỉ ngơi. Dọc đường đi Sở Phàm luôn đi theo cùng cô, như hình với bóng.

- Tò mò quá đi mất, vừa rồi người đột nhiên mang hoa tới là ai không biết/

Lâm Mộng Kỳ hỏi vẻ khó hiểu.

- Đó đều là các thành viên của hắc bang lớn nhất Nhật Bản – Yamaguchi.

Sở Phàm thần nhiên đáp.

- Hả? Là, là Yamaguchi sao? Nghe nói Yamaguchi ở Nhật Bản rất lợi hại đấy, không ai dám chọc vào họ đâu. Hôm nay người của họ đột nhiên lại đưa hoa tới tặng tôi là có ý gì thế?

Lâm Mộng Kỳ khó hiểu hỏi lại.

- Trước mắt còn chưa biết được là đối phương có ý gì. Nhưng trong số các lẵng hoa đưa tới có cái lẵng lớn nhất kia có một tấm thiệp mời màu đỏ, chỉ cần xem cái thiệp kia là biết ngay ý tứ gì thôi.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Thế à, thế chúng ta đi xem đi nào.

Lâm Mộng Kỳ nói xong thì rảo bước nhanh hơn.

Sau khi đi vào hậu trường, Lâm Mộng Kỳ bảo nhân viên dọn dẹp mang cái lẵng hoa lớn nhất đến đó, bên trên đó quả nhiên là có gói một tấm thiệp mời. Sở Phàm lấy lại, vừa mở ra đã thấy trên tờ thiệp có dòng chữ Hán rất tròn trịa rõ ràng:

“Tiểu thư Lâm Mộng Kỳ kính mến!

Đúng bảy giờ tối nay, tôi có mở tiệc tẩy trần cho tiểu thư ở khách sạn Tokyo. Hi vọng Lâm tiểu thư có thể đến dự tiệc được. Tôi sẽ phái xe đến đón cô!

Lạc khoản có đề là: “Tổ trưởng Yamaguchi Tokyo: Teruo Nakamura!”

- Tổ trưởng Yamaguchi Tokyo Teruo Nakamura? Đây là nhân vật thế nào nhỉ?

Sở Phàm không kìm nổi thì thầm nói.

Sở Phàm vừa mới dứt lời thì nhân viên dọn dẹp hậu trường đang đứng bên cạnh lấp bắp kinh hãi. Người nhân viên này là người Trung Quốc, anh ta kinh hãi nói:

- Teruo Nakamura là người đứng đầu tổ chức Yamaguchi được thiết lập ở Tokyo. Thói quen thường ngày của người này thường tự xưng là tổ trưởng tổ Tokyo. Dưới quyền của Teruo Nakamura này có đến hơn hai ngàn hội viên Yamaguchi. Người này rất độc đoán, hành xử cũng rất độc ác, nổi danh trong toàn giới hắc đạo ở Tokyo cũng như ở trên khắp Nhật Bản. Người này là người nổi danh độc ác, cho nên thiệp mời này của hắn chỉ sợ là không có ý tốt đâu.

Lâm Mộng Kỳ nghe vậy thì khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, cô thất thanh hỏi:

- Thế cái gã Teruo Nakamura kia tự xưng lại vô duyên vô cớ mời tôi đến dự tiệc làm gì chứ? Tôi với hắn có quen biết gì đâu.

- Tuy là cô không biết hắn nhưng nói không chừng là hắn biết cô. Mà giờ cô ở Tokyo để tuyên truyền, cho nên hắn muốn nhân cơ hội này gặp mặt cô thôi.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Tôi không đi đâu, nhảm chán! Tôi với hắn không quen không biết, dựa vào cái gì mà lại phải tham gia tiệc hội của hắn chứ.

Lâm Mộng Kỳ dẩu mồm ra nói.

- Như thế thì chỉ sợ là sẽ rắc rối với Teruo Nakamura thôi. Hắn là người rất có thế lực ở Tokyo, đến cả cục cảnh sát cũng phải nhường hắn ba phần đó.

Nhân viên dọn dẹp kia lo lắng nói.

- Thế lực lớn thì sao chứ?? Tôi không thêm để ý đến loại người xã hội đen như thế.

Lâm Mộng Kỳ khinh miệt nói.

- Ai dè, chỉ sợ là mình không được tự do làm cái gì mình muốn thôi. Cái gì mà rỗng mạnh thì không sợ rắn độc chứ? Có một số việc không phải là chúng ta có khả năng khống chế được đâu.

Sở Phàm thở dài nói.

- Làm sao nào? Chẳng nhẽ ý anh là định để tôi đi dự tiệc hay sao?

Lâm Mộng Kỳ tức giận hỏi.

Sở Phàm nhìn Lâm Mộng Kỳ đang lườm mình, thản nhiên nói:

- Về khách sạn Empire trước đi đã. Về rồi bàn tiếp.

Lên xe xong, Lâm Mộng Kỳ hỏi:

- Này, không phải là anh muốn tôi đi dự tiệc của cái tên Teruo Nakamura gì gì đó đấy chứ? Hắn là dân xã hội đen đấy.

La Mai ngồi bên cạnh cũng nghe nói đến việc này. Cô nhúu mày, bộ dạng đầy tâm sự nặng nề. Cô đương nhiên biết rõ tổ trưởng của một tổ Yamaguchi có nghĩa là gì. Có thể đảm nhiệm chức tổ trưởng trong hơn bốn vạn thành viên Yamaguchi, lại là tổ trưởng tổ Tokyo, điều này cho thấy thực lực và thế lực của Teruo Nakamura là đương nhiên không thể đánh giá nổi. Nếu nói cứ chọc giận một nhân vật không màng sống chết vang danh khắp chốn như thế chỉ sợ là chuyến đi tới Nhật Bản lần này của Lâm Mộng Kỳ sẽ không thuận lợi nổi rồi.

- Xã hội đen thì làm sao nào? Cho đến giờ thì trong xã hội này còn phân ra hai phe hắc bạch cơ mà. Xã hội này xem trọng thực lực. Nếu như Teruo Nakamura này mà thịnh tình như thế thì tại sao cô lại không đi? Đi có thể tìm hiểu được thực hư của đối phương, lại cũng có thể chu toàn đường sống của mình. Nếu không đi thì không hề có tí chu toàn nào cho đường sống của mình cả.

Sở Phàm trầm ngâm phân tích.

- Anh nói thế là ý gì chứ hả?

Lâm Mộng Kỳ cao giọng hỏi.

- Đối với loại nhân vật ở cấp bậc đại ca hắc đạo như Teruo Nakamura này mà nói thì hắc có thể leo được đến vị trí này cũng đều hi vọng là mọi người khác tôn trọng vị trí của hắc. Hắc đã có lời mời, nếu như chúng ta không đi dự tiệc thì trong mắt hắc, chúng ta chính là không tôn trọng hắc rồi. Như vậy, hắc rất có thể sẽ thẹn quá hóa giận, không tiếc bất cứ thủ đoạn nào đối phó với chúng ta. Khi đó thì sinh mệnh của mỗi người trong nhóm chúng ta đều nguy hiểm cả. Dù sao chúng ta hiện giờ đang ở trong địa bàn của hắc cơ mà.

Sở Phàm nói.

- Thế, thế thì tôi nên làm gì bây giờ?

Lâm Mộng Kỳ hỏi, làn thu thủy thấp thoáng thần sắc khủng hoảng.

- Đi dự tiệc thôi!

Sở Phàm nói một cách kiên định.

- Hả? Thế tôi tự mình đi ấy à?

Lâm Mộng Kỳ kinh hãi hỏi lại.

- Đương nhiên là không phải thế rồi. Không bao giờ được để phụ nữ đi dự tiệc một mình cả. Đó là một trong những nguyên tắc đối xử với phụ nữ của tôi đấy. Yên tâm đi, tôi sẽ đi cùng cô, cho nên có thể đảm bảo được sự an toàn của cô.

Sở Phàm giọng điệu kiên định nói.

- Nếu Sở tiên sinh đã bảo là nên đi thì sẽ đi dự tiệc đi vậy. Yamaguchi có thế lực to lớn ở Nhật, chúng ta cũng không tiện chọc vào bọn họ đâu.

La Mai ở bên cũng nói.

- Nếu cả chị La cũng nói vậy thì phải đi rồi. Tôi cũng muốn xem xem tên Teruo Nakamura này rốt cuộc là nhân vật thế nào đây. Hừ.

Lâm Mộng Kỳ hừ lạnh một tiếng.

Sau khi về đến khách sạn Empire, Sở Phàm theo lệ thường kiểm tra toàn bộ căn phòng tổng thống xa hoa của Lâm Mộng Kỳ một lượt.

Lâm Mộng Kỳ trở lại phòng việc đầu tiên là bỏ giày cao gót ra, giống như một loạt động tác trong tiềm thức, cô tiện tay cởi luôn chiếc váy dài bó sát đang mặc trên người xuống. Cô dường như quên mất luôn là trong phòng đang còn có một người đàn ông là Sở Phàm đang kiểm tra các hiểm họa không an toàn trong nhà tắm.

Sở Phàm kiểm tra trong nhà tắm xong một lượt thì đi ra, đến giữa phòng hắn nhìn thấy Lâm Mộng Kỳ đã cởi bỏ váy dài bó sát trên người xuống rồi, vì thế, tất cả các bộ phận trên người cô, trừ chỗ có nội y che đây thì đều lộ hết cả ra. Các bộ phận lớn nhỏ trên thân thể trắng nõn trong suốt như ngọc kia của Lâm Mộng Kỳ bị Sở Phàm thu hết vào trong mắt. Bộ ngực cao ngất, vòng eo mảnh khảnh, bụng bằng phẳng, đùi thon dài, tất cả hợp thành một cơ thể hoàn mỹ đến mức có thể nói là khiến cho nam giới trông thấy thì phát điên luôn.

Sở Phàm hơi sững sốt, đương nhiên, đối với một màn trình diễn mùi mẫn như thế mà hắn không có sự chuẩn bị tâm lý sẵn thì sững sốt là đúng rồi. Trong lòng hắn còn âm thầm tính toán xem có nên đánh động Lâm Mộng Kỳ hay không.

Trên người Lâm Mộng Kỳ mặc bộ nội y màu đen của Laperla. Mà bộ đồ nổi tiếng là gợi cảm xinh đẹp hiệu Laperla này khi mặc lên trên người Lâm Mộng Kỳ thì đúng là minh chứng cho một triết lý: một người phụ nữ, khi cởi áo ngoài ra thì vẫn là vẻ xinh đẹp, hơn nữa, còn là vẻ đẹp có sức hấp dẫn, kêu gọi nhất có thể, quyết không phải là sự dung tục mà là sự trân trọng và chăm nom của thánh thần – phải phân biệt rõ ràng giữa dung tục và tình dục.

Nhưng mà điều đáng tiếc chính là khi Lâm Mộng Kỳ mặc bộ nội y của Laperla này thì trong mắt Sở Phàm ngoài sự gợi cảm xinh đẹp ra thì chỉ còn có mỗi tình dục mà thôi.

“Khụ, khụ!” Sở Phàm ho khan vài tiếng, hắn quyết định nhắc nhở Lâm Mộng Kỳ. Có câu: đau dài không bằng đau ngắn. Hoàn cảnh này là câu nói này phù hợp nhất. Nếu thời gian coi lên mà kéo dài quá thì phản ứng ngược thế nào cũng chả biết được nữa.

Lâm Mộng Kỳ nghe thấy tiếng ho nhẹ phía sau thì biến sắc, vội vàng quay đầu lại, vừa lúc thấy được ánh mắt nửa cười nửa không chết tiệt của Sở Phàm đang nhìn cô chăm chăm. Lúc này cô mới nhớ ra là trong phòng còn có sự có mặt của hắn nữa. Mà hiện giờ thì cô gần như là khóa thân trước mặt hắn. Khuôn mặt ngọc của cô hơi hồng lên, không khí trong phòng có vẻ hơi xấu hổ, lại có vẻ như ám muội.

- Ôi giới ơi tiểu yêu tinh, đáng người của cô đẹp thật đấy.

Tên quỷ Sở Phàm này không ngờ lại dám bình phẩm đáng người của Lâm Mộng Kỳ từ đầu đến chân.

Lâm Mộng Kỳ cũng không hổ là một siêu sao tầm cỡ quốc tế. Cô rất bình tĩnh, nhẹ nhàng xoay người, trông hết sức hấp dẫn rồi cười dịu dàng, nói:

- Đương nhiên rồi. Đáng người tôi mà đẹp thế thì có thể hấp dẫn nổi anh không đấy?

Cô nói xong thì cầm lấy một cái áo lụa mặc thêm vào.

Quá trình một cô gái gợi cảm xinh đẹp thoát y đã có sức hấp dẫn cực kỳ lớn rồi. Tương tự như vậy, quá trình cô gái ấy đang lỏa lồ mà lần lượt mặc về từng món trang phục cũng hấp dẫn chả kém.

Sở Phàm như nở hết cả người ra, mắt mở to chăm chăm nhìn Lâm Mộng Kỳ xinh đẹp. Hắn nói:

- Có lẽ tôi phải chứng minh cho cô thấy là tôi là người có khả năng tự chủ rất kém cỏi, không thể kháng cự được sự hấp dẫn!

- Đáng tiếc thật. Anh lại là xuất thân từ Nam Thiếu Lâm mà ra!

Lâm Mộng Kỳ cười khanh khách nói, sau đó, đôi mày lá liễu tiếp tục hấp háy, dường như muốn tiếp tục đùa cợt với Sở Phàm.

- Ôiiii, cô để tôi làm vệ sĩ bên người của cô là coi như cô đã tìm đúng người rồi đó. Buổi tối cho dù cô có khóa thân ngủ bên cạnh tôi thì hôm sau cô vẫn còn nguyên vẹn đấy.

Sở Phàm thở dài, bảo.

- Phải không? Ha ha, đúng là tôi đang có ý này đấy.

Lâm Mộng Kỳ lại nửa đùa nửa thật nói.

Cô nói xong thì đi về phía phòng tắm, cô muốn tắm rửa, tẩy trang để buổi tối còn đi dự tiệc.

Sở Phàm nhìn theo bóng dáng của Lâm Mộng Kỳ, cười cười, thầm nghĩ: “Cô muốn ngủ bên cạnh tôi à? Hôm sau chắc chắn là cô vẫn còn nguyên vẹn, thế nhưng ngày hôm sau nữa thì he he”

198. Chương 196: Đi Dự Tiệc.

- Tiểu yêu tinh, cô không phải sẽ đi làm áp trại phu nhân cho tên Nakamura đó chứ?

- Làm sao nào? Anh ghen à? Khách khách!

Lâm Mộng Kỳ cười như chuông bạc. Một vài chỗ phía trước thân thể cô theo tiếng cười mà rung động, thật sự là như sóng biển đập trùng.

- Tôi không phải loại người thích ăn dấm chua, chỉ thích ăn đậu hủ với ăn dầu thôi!

Sở Phàm mỉm cười nói.

- Thật không? Tôi còn tưởng anh thích ăn chay chứ!

Con mắt Lâm Mộng Kỳ chuyển động, lại nói tiếp:

- Ôi, hôm nay đi giày cao gót nhiều, chân đau quá. Anh có thể tới mát xa chân cho tôi không? Nghe dì Mi nói anh biết mát xa mà.

Lâm Mộng Kỳ nói xong liền đặt mông ngồi lên chiếc giường mềm mại, nâng cao chiếc váy, đôi chân trắng nõn thon dài của cô liền lộ ra.

Sở Phàm không nhúc nhích. Hắn ngồi trên giường Lâm Mộng Kỳ, trong lòng có cảm giác như sắp vỡ cánh bay cao. Hắn cười khở một tiếng, cố gắng kìm chế dục vọng của mình, thần nhiên nói:

- Tiểu yêu tinh, cô đang khảo nghiệm đạo đức nghề nghiệp của tôi đấy à? Vậy thì hơi thừa rồi đấy. Không phải nói dối chứ có đôi lúc tôi chính thị là đầu gỗ, nhưng có lúc lại không hề vô cảm chút nào, thế nên cô về sau nên đề phòng một chút!

Lâm Mộng Kỳ trong lòng sửng sốt, lập tức cười duyên nói:

- Có ý gì đây? Không phải là anh định giả trư ăn thịt hổ đấy chứ?

- Nhảm rồi, là giả trư ăn thịt người đẹp chứ!

Sở Phàm chỉnh lại câu nói của Lâm Mộng Kỳ, sau đó nói tiếp:

- Được rồi, giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên xuất phát tới bữa tiệc thôi!

Lúc này bên ngoài khách sạn Empire đã xuất hiện một đoàn xe sang trọng màu đen, mà lại có tới hơn hai mươi chiếc. Hơn nữa đây đều là loại xe Mercedes-Benz giá vài triệu, đi đầu đoàn xe là một chiếc Mercedes-Benz đời S. Đội hình này nhìn thật là long trọng xa hoa.

Hai mươi chiếc xe này sau khi tới trước khách sạn Empire liền đỗ thành hai hàng. Sau đó từ trong đoàn xe, ngoại trừ chiếc xe đầu tiên, bước ra hai người thanh niên mặc com lê màu đen. Một người thanh niên này trên mặt đều lộ vẻ lạnh lùng, toát lên một vẻ cao ngạo, cuồng vọng. Hơn nữa tổng cộng ba mươi tám thanh niên mặc com lê đen xuống xe này đều có một điểm chung, đó là họ đều chỉ có chín ngón tay, không có ngón tay út.

Phục vụ khách sạn Empire nhìn thấy những người mới tới này sợ đến cứng người. Họ không phải sợ vì đội xe sang trọng này mà họ đều nhận ra trong xe đó toàn là người của tổ chức xã hội đen lớn nhất Nhật Bản – Yamaguchi.

Người phục vụ này không hiểu sao lại có hơn mười thành viên trong Yamaguchi tới đây. Chẳng lẽ khách sạn đã đắc tội với Yamaguchi? Đến mức thành viên của tổ chức này tới báo thù? Nghĩ vậy người phục vụ

sợ hãi vô cùng. Bởi vì bọn họ thường được nghe mấy câu chuyện truyền miệng về một người nào đó trên chóc vào Yamaguchi, ngày hôm sau cả nhà người đó đột nhiên không hiểu sao chết sạch.

Sau đó từ trên chiếc xe Mercedes-Benz sang trọng xuất hiện một người thanh niên khuôn mặt trắng trẻo, cử chỉ nhã nhặn. Gã đi vào trong khách sạn Empire, nói với người phục vụ hai chân đã bắt đầu run như cây sậy nói:

- Nhờ anh chuyển lời tới Lâm Mộng Kỳ tiểu thư, nói rằng tổ trưởng của chúng tôi đã đích thân đến đón cô ấy tới dự tiệc.

- Dạ, dạ, ngài, ngài đợi chút.

Tên phục vụ kia chạy như bay.

Lâm Mộng Kỳ và Sở Phàm sau khi nhận được tin đội xe của Yamaguchi tới đón cảm thấy nao nao. Bọn họ kinh ngạc hơn là tổ trưởng Yamaguchi tại Tokyo là Nakamura lại tự mình tới đón Lâm Mộng Kỳ. Như vậy thì bữa tiệc này Lâm Mộng Kỳ kiểu gì cũng phải tham gia rồi.

- Sở Phàm, tôi, tôi có hơi sợ.

Trong lúc thang máy đi xuống, Lâm Mộng Kỳ nhẹ giọng nói với Sở Phàm.

- Hiện giờ cô vẫn còn sợ hãi à?

Sở Phàm nói xong liền nắm chặt lấy tay Lâm Mộng Kỳ. Lâm Mộng Kỳ bất ngờ bị bàn tay to lớn của Sở Phàm nắm lấy, thân thể khẽ run lên. Cô ngẩng đầu lên liền bắt gặp đôi mắt ấm áp mà kiên định của Sở Phàm. Không biết tại sao, khi cô nhìn thấy ánh mắt kia, những bất an trong lòng đều dần dần biến mất. Theo hơi ấm và cái nắm tay rất chặt từ lòng bàn tay của Sở Phàm, sự tự tin của cô cũng khôi phục dần. Lâm Mộng Kỳ mỉm cười với Sở Phàm, trong nụ cười kia đã thể hiện vẻ tự tin.

Hai người xuống tới nơi liền được người thanh niên nhã nhặn kia đón. Gã lễ phép chào theo kiểu Nhật, dùng một thứ tiếng Trung lưu loát nói:

- Lâm Mộng Kỳ tiểu thư, chào cô. Tôi tên là Shirakawa, là phiên dịch của tổ trưởng Nakamura. Tổ trưởng đã đang ở trong xe đợi cô, mời Lâm tiểu thư đi theo tôi.

Sở Phàm đứng một bên âm thầm quan sát tên Shirakawa này, vừa nhìn đồng tử hắc vừa mạnh mẽ co lại, trong mắt bắn ra một ánh mắt sắc bén, mà Shirakawa vốn đang nói chuyện với Lâm Mộng Kỳ dường như cảm giác được điều gì đó. Gã ngẩng đầu lên nhìn Sở Phàm, lúc này sắc mặt Sở Phàm sớm đã trở lại bình thường, tinh quang nội liễm. Bởi thế Shirakawa nhìn thấy chỉ là gương mặt không sâu sắc, thậm chí chất phác của Sở Phàm.

Lâm Mộng Kỳ liếc nhìn Sở Phàm một cái. Sở Phàm gật gật đầu. Lâm Mộng Kỳ liền cùng Shirakawa đi về phía đoàn xe sang trọng. Sở Phàm theo sát phía sau.

Đi tới chiếc xe Mercedes-Benz sang trọng, Shirakawa ngăn cản Sở Phàm. Gã chậm rãi nói:

- Thật xin lỗi. Tổ trưởng Nakamura chỉ để cho Lâm tiểu thư lên xe. Xin tiên sinh dừng bước.

- Hắc, hắc là vệ sĩ của tôi. Hắc cũng phải lên xe!

Lâm Mộng Kỳ vội vàng nói.

- Vệ sĩ?

Shirakawa nhìn về phía Sở Phàm, trong mắt dường như có ý cười, nói:

- Lâm tiểu thư thấy chúng tôi nhiều người như vậy mà không thể bảo vệ nổi an toàn cho cô sao?

- Tôi tin rằng chỉ cần tổ trưởng Nakamura và anh là cũng đủ khả năng bảo vệ an toàn cho Lâm tiểu thư. Nhưng tôi là vệ sĩ của Lâm tiểu thư. Nếu đã là vệ sĩ thì phải chấp hành nhiệm vụ, không thể tách rời khỏi cổ chủ nửa bước. Tuy tôi biết rằng có thể không cần tới tôi nhưng tôi vẫn không thể rời đi!

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Chúng tôi trả cho anh gấp năm lần số tiền mà Lâm tiểu thư thuê anh. Từ giờ trở đi anh không phải vệ sĩ của Lâm tiểu thư nữa. Anh đi đi.

Shirakawa giọng rất cuồng vọng, nói.

- Tôi trả anh gấp mười, anh sẽ phản bội tổ trưởng Nakamura chứ?

Sở Phàm không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

Ánh mắt Shirakawa phát lạnh, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo. Lúc này lái xe dùng Nhật ngữ nói một tiếng, cánh tay Shirakawa đang giơ lên lại từ từ hạ xuống. Vốn dĩ điệu bộ của gã là muốn sai mấy thành viên của Yamaguchi lôi Sở Phàm vào trong xe “sửa” cho một trận, cuối cùng lại dừng lại. Mà người có thể khiến gã ngừng lại chỉ có một, đó chính là Nakamura.

- Tổ trưởng Nakamura nói anh có thể đi theo, nhưng muốn anh đi xe của mình, không được lên xe này.

Shirakawa lạnh lùng nhìn Sở Phàm, trầm giọng nói.

Sở Phàm nghe vậy liền hướng về phía Lâm Mộng Kỳ nói:

- Lên xe đi, không sao đâu!

Nghe Sở Phàm nói như vậy, Lâm Mộng Kỳ gật đầu. Shirakawa mở cửa xe, đợi cho Lâm Mộng Kỳ lên xe xong gã đóng cửa lại, hai mắt lạnh lùng nhìn Sở Phàm một cái rồi đi tới cửa một chiếc xe khác.

Sở Phàm nhìn theo Shirakawa, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng. Hắn nhận ra tuy vẻ bề ngoài nhả nhặn nhưng gã Shirakawa này so với ba mươi tám tên đang xếp hàng kia còn đáng sợ hơn.

Sau khi Lâm Mộng Kỳ lên xe, các thành viên của Yamaguchi cũng lên xe hết, theo chiếc xe Mercedes-Benz đời S phóng như bay.

Sở Phàm lập tức gọi bốn người vệ sĩ: Trương Hải, Vương Phong, Lưu Dương, Khương Bằng tới nói:

- Trương Hải, Lưu Dương và Khương Bằng cùng tôi tới dự tiệc. Vương Phong không cần đi, anh không cần lộ diện, mai phục ở ngoài khách sạn Tokyo. Đợi khi tan tiệc, anh lặng lẽ theo dõi xe của Nakamura, xem hắn ở đâu. Tôi thấy anh có học qua chút ít thuật theo dõi, cho nên nhiệm vụ này giao cho anh. Nhiệm vụ này có chút nguy hiểm, anh phát hiện manh mối thì tốt, nếu bị đối phương phát giác lập tức quay xe bỏ chạy, đồng thời gọi điện cho tôi, tôi lập tức sẽ tới tiếp ứng, anh hiểu chứ?

- Hiểu rồi, tổ trưởng.

Vương Phong nói.

- Tốt, vậy thì chúng ta lập tức phân công hành động thôi!

Sở Phàm nói xong liền bảo người tổ chức lấy một chiếc xe Audi, chở Trương Hải, Lưu Dương và Khương Bằng đuổi theo đoàn xe của nhóm Yamaguchi.

Sau khi lên xe, Sở Phàm liền đeo một bộ tai nghe, trong tai nghe truyền tới tiếng nói chuyện của Lâm Mộng Kỳ và một người đàn ông. Hóa ra là trước khi đi, Sở Phàm và Lâm Mộng Kỳ đã thương lượng trước. Sở Phàm đặt một máy nghe trộm trên người Lâm Mộng Kỳ, để Sở Phàm tùy lúc có thể theo dõi những tình huống xung quanh Lâm Mộng Kỳ.

Sở Phàm nghe thấy một giọng nói trầm thấp, hơi khàn khàn mà cao ngạo, ngôn ngữ là tiếng Nhật. Sở Phàm nghe không hiểu, sau đó hắn nghe thấy tiếng của Shirakawa:

- Lâm tiểu thư, tổ trưởng Nakamura nói ông vô cùng thích cô, thích tiếng hát của cô. Lần này cô tới Tokyo quảng cáo, tổ trưởng vô cùng vui vẻ, cho nên ông mới mượn cơ hội này mời cô dự tiệc, nói theo cách của người Trung Quốc là tận tình đãi khách.

- Không cần khách khí. Cảm ơn tổ trưởng Nakamura đã ủng hộ. Tôi nhất định sẽ chuyển tới tổ trưởng một đĩa nhạc tự mình kí tên.

Tiếng Lâm Mộng Kỳ vang lên.

Shirakawa dùng tiếng Nhật phiên dịch, sau đó Nakamura trả lời, Shirakawa lại phiên dịch tiếp:

- Tổ trưởng Nakamura rất vui. Ông nói có thể được biết Lâm tiểu thư là vinh quang lớn nhất trong đời ông. Tổ trưởng nói Lâm tiểu thư không chỉ hát hay mà người cũng rất đẹp, đúng là mẫu người mà ông thích.

- Ha ha, cảm ơn sự ưu ái của tổ trưởng. Tôi cũng rất kính nể tổ trưởng Nakamura. Lần này tới Nhật có thể được tổ trưởng Nakamura tận tình tiếp đãi thật sự rất vui mừng.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Tổ trưởng Nakamura nói ông rất vui khi được giúp Lâm tiểu thư. Ông còn đặc biệt nhấn mạnh rằng trong tất cả các ngôi sao ca nhạc, ông chỉ làm vậy vì Lâm tiểu thư mà thôi!

Shirakawa thay Nakamura phiên dịch.

Sở Phàm nghe thế trong lòng hừ lạnh một tiếng:

- Con gấu hôi (1) này quả thật là đồ quý hiếm sắc, chỉ tiếc là

Lúc này đã tới khách sạn Tokyo.

(1): Ở đây Sở Phàm chơi chữ, Nakamura phiên âm sang tiếng Trung là Trung Thôn Huy Hùng – nghĩa là con gấu xám, hẳn lại gọi là đồ con gấu hôi.

199. Chương 197: Tôi Là Vệ Sĩ Của Cô Ấy.

Hai mươi chiếc xe sang trọng của hội Yamaguchi dừng lại hai bên cửa, nhìn thật là hoành tráng.

Dọc theo thảm đỏ trải dài trước khách sạn, hai mươi chiếc xe Mercedes-Benz sang trọng đỗ thành hai hàng. Sau đó cửa xe mở ra, người đi xuống đầu tiên là Shirakawa, sau đó là Lâm Mộng Kỳ, cuối cùng là người vẫn ngồi ở đầu xe, Nakamura cũng đi ra. Dáng người Nakamura trung bình, thể hình rắn giỏi, khuôn mặt gầy gò mang theo nét hung ác, một đôi mắt tam giác vừa nhìn đã khiến người ta có ác cảm, nhưng đôi mắt tam giác này khi nhíu lại chính là thời điểm hắn giết người.

Nakamura xuống xe liền vẫy tay phải nói:

- Lâm tiểu thư, chúng ta vào thôi!

- Cảm ơn, nhưng tôi phải chờ vệ sĩ của tôi đã, hy vọng tổ trưởng Nakamura có thể hiểu cho.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Vệ sĩ của cô?

Nakamura nhíu nhíu mày.

- Đúng, a, anh ta tới rồi!

Lâm Mộng Kỳ nói xong liền chỉ vào Sở Phàm đang chậm rãi bước ra khỏi xe, nói.

Sở Phàm xuống xe liền phân công nhiệm vụ một cách đơn giản cho Trương Hải và Lưu Dương, sau đó đi về phía Lâm Mộng Kỳ. Đi đến cách Lâm Mộng Kỳ khoảng năm mét hắn liền bị người của Yamaguchi ngăn lại. Ánh mắt Sở Phàm thoát biến đổi, lạnh lùng nói:

- Tôi là vệ sĩ của Lâm tiểu thư!

Mấy thành viên này của Yamaguchi bị ánh mắt lạnh băng của Sở Phàm làm cho hơi sững sờ. Ánh mắt hắn như hai thanh kiếm sắc bén đâm vào trái tim họ. Thừa dịp những người này hơi sững sờ, Sở Phàm liền đẩy họ ra, đi về phía Lâm Mộng Kỳ.

Những thành viên của Yamaguchi tỉnh táo lại, hàn quang trong mắt lóe lên. Hơn mười người bước nhanh về phía Sở Phàm. Nakamura đứng bên kia liếc nhìn Sở Phàm một cái, sau đó phất phất tay, những người đuổi theo Sở Phàm mới dừng lại.

- Nakamura tổ trưởng. Xin chào, tôi là vệ sĩ của cô ấy!

Sở Phàm chỉ vào Lâm Mộng Kỳ nói với Nakamura, giọng điệu không kiêu ngạo, không xu nịnh, hoàn toàn không phải vì Nakamura là tổ trưởng của Yamaguchi tại Tokyo mà khúm núm, hạ mình.

Shirakawa âm trầm nhìn Sở Phàm, sau đó phiên dịch cho Nakamura lời nói của Sở Phàm.

Nakamura nghe xong sắc mặt bình tĩnh như thường, vẫn là biểu hiện âm trầm như trước. Đối với người như gã mà nói, đây là biểu tình khiến người ta sợ hãi nhất, bởi vì người ta căn bản không đoán được gã đang suy nghĩ gì. Gã lúc này rất có thể đang nghĩ tới việc tra tấn người ta tới chết, nhưng trên mặt gã không hề biến sắc.

- Hóa ra là vệ sĩ của Lâm tiểu thư, hoan nghênh, hoan nghênh. Tuy nhiên vệ sĩ phải có trách nhiệm của vệ sĩ, hy vọng anh thực hiện cho tốt!

Nakamura nói đầy thâm ý.

Sở Phàm nghe Shirakawa phiên dịch xong thần nhiên cười cười, nói:

- Trung Quốc chúng tôi có câu: “Người kính ta một thước thì ta kính người một trượng”. Tôi nghĩ thực hiện trách nhiệm này là của cả hai bên, không đơn giản chỉ là trách nhiệm của tôi.

Shirakawa nghe Sở Phàm nói xong sắc mặt khẽ biến, sau đó trong mắt gã hiện lên vẻ nhạo báng. Gã phiên dịch lời của Sở Phàm cho Nakamura, không khỏi thêm mắm dặm muối một ít.

Nhưng Nakamura nghe xong sắc mặt vẫn âm trầm như trước, hoàn toàn không nhìn ra hỉ nộ ái ố của hân. Ngược lại gã nói giọng rất bình tĩnh:

- Tôi cũng biết người Trung Quốc các anh có một câu: “Ra ngoài mà hỗn láo, sớm muộn cũng về với đất!”

Nakamura nói xong liền dẫn đầu đoàn người đi vào khách sạn Tokyo. Mà câu nói cuối cùng lại vô cùng lạnh lẽo, khiến cho người ta có một cảm giác bất an.

Sở Phàm nhếch miệng cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, “Con gấu hôi kia, ra ngoài mà hỗn láo thì sớm muộn cũng về với đất, nhưng đừng quên mày còn láo hơn cả tao nhiều lần lắm, cứ đợi mà xem.”

- Tiểu yêu tinh, chúng ta vào thôi!

Sở Phàm đưa tay phải, khom người có vẻ rất lịch sự cười nói.

Lâm Mộng Kỳ cũng cười nhẹ, cũng rất tự nhiên khoát tay Sở Phàm, để Sở Phàm đưa vào bên trong khách sạn Tokyo. Trông Lâm Mộng Kỳ lúc này so với lúc Nakamura tự mình mời thì rực rỡ hơn nhiều, thật sự là đáng cười. Cũng không biết Nakamura khi nhìn thấy cảnh này thì sẽ có cảm tưởng gì!

Sở Phàm nắm tay Lâm Mộng Kỳ đi vào trong khách sạn Tokyo liền phát hiện trong khách sạn đã đông nghịt người. Hơn nữa cách ăn mặc, cử chỉ, thần thái của những người này dường như đều là những người có tiếng tăm trong giới thượng lưu Nhật Bản.

Nakamura đi phía trước, Sở Phàm và Lâm Mộng Kỳ theo sau tiến vào đại sảnh khách sạn, những người này đều nhiệt liệt hoan nghênh, nhìn thần sắc bọn họ dường như rất kính trọng Nakamura. Mà khi những nhân vật thượng lưu này thấy Sở Phàm nắm tay Lâm Mộng Kỳ tiến vào đều hơi sững sốt, bởi trong suy nghĩ của bọn họ phải là Nakamura nắm tay Lâm Mộng Kỳ tiến vào mới đúng. Như thế nào lại thành một người thanh niên không được coi trọng nắm tay Lâm Mộng Kỳ đi vào?

Sau đó Nakamura giới thiệu cho Lâm Mộng Kỳ một số nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, giới kinh doanh và giới giải trí của Nhật Bản một chút, trang trọng giới thiệu cô với bộ trưởng bộ tư pháp Nhật Bản Kenji Yamada. Người này quả nhiên là phần tử cực đoan, đối với Trung Quốc có tâm lý cừu thị. Ông ta thân là bộ trưởng bộ tư pháp, đứng ra không tiện trực tiếp gặp mặt nhân vật của hắc bang, tuy nhiên hân và cha Nakamura là bạn tri kỷ, cho nên đêm nay nể mặt Nakamura tới dự tiệc. Một nhân vật của thượng

giới là Guijing Ono - chủ tịch tập đoàn Taihe, người này trông như một cục thịt di động, tuy nhiên lại có thủ đoạn kinh doanh cực cao. Nhân vật nổi tiếng trong làng giải trí thì có Ozawa (Gã này quản lý hai đại nữ đại minh tinh cực kỳ nổi tiếng của Nhật Bản, cả nhà đoán xem là ai, ha ha, đoán không được thì đợi hồi sau sẽ rõ), đồng thời còn có rất nhiều tinh anh của xã hội thượng lưu Nhật Bản góp mặt.

Nakamura giới thiệu, Lâm Mộng Kỳ đều lễ phép tiến tới bắt tay những người này. Toàn bộ quá trình Sở Phàm đều đi bên cạnh cô, đối với những ánh mắt kinh ngạc của họ, Sở Phàm đều cười nhạt nói:

- Tôi là vệ sĩ của cô ấy!

— Tôi là vệ sĩ của cô ấy! Những lời này nghe thì rất bình thường, nhưng trong đó lại bao hàm áp lực và trách nhiệm mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

Sau một hồi khách khí trò chuyện, yến hội chính thức bắt đầu. Cũng không biết Nakamura muốn lấy lòng Lâm Mộng Kỳ hay sao, gã cố ý mời tới năm đầu bếp Trung Quốc, làm riêng một bàn đồ ăn Trung Quốc cho Lâm Mộng Kỳ. Lâm Mộng Kỳ nhìn những món ăn này, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác thân thiết.

- Lâm tiểu thư, những món ăn này đều do tổ trưởng của chúng tôi vì cô mà chuẩn bị, xin mời dùng thử.

Shirakawa nói.

- Cảm ơn, Nakamura tổ trưởng quá khách sáo rồi.

Lâm Mộng Kỳ cười nói.

- Chúng ta nâng cốc chúc mừng Lâm tiểu thư nào!

Nakamura giơ chén rượu lớn tiếng nói.

- Cụng ly!

Những người khác đều phụ họa.

- Lâm tiểu thư tới Đế quốc Nhật Bản của chúng tôi cảm thấy thế nào?

Bộ trưởng Bộ Tư pháp Kenji Yamada đứng đối diện lên tiếng hỏi, khi nói tới “Đế quốc Nhật Bản” còn cố ý nhấn mạnh.

- Tới đây tôi thấy quốc gia các ông giàu có hơn chúng tôi, ở một số lĩnh vực tận dụng tài nguyên cũng như quản lý vệ sinh môi trường chúng tôi phải học hỏi các ông. Tuy nhiên đất nước chúng tôi có hơn năm ngàn năm lịch sử lâu đời, cái này quốc gia các ngài không thể so sánh nổi.

Lâm Mộng Kỳ chậm rãi nói.

- Ý Lâm tiểu thư là Trung Quốc các người so với Đế Quốc Nhật Bản của chúng tôi tốt hơn?

Sắc mặt Kenji Yamada trầm xuống hỏi.

- Vấn đề này không phải là tuyệt đối, mỗi bên đều có điểm mạnh riêng!

Lâm Mộng Kỳ uyển chuyển đổi chủ đề nói:

- Tôi nghĩ Nakamura tổ trưởng hôm nay mời tôi tới dự tiệc đâu phải là để bàn chuyện quốc gia đại sự phải không? Thôi chúng ta đừng nói chuyện này nữa nhé!

Sở Phàm đứng bên cạnh Lâm Mộng Kỳ nghe những lời này cũng thầm khen ngợi cô. Những lời này rất xảo diệu, trực tiếp đem quả bóng đá sang cho Nakamura.

Nakamura nghe phiên dịch xong ha hả cười, nói:

- Đêm nay tới là để uống rượu, nào, tôi mời Lâm tiểu thư một ly, chúc tiểu thư ngày càng xinh đẹp, sự nghiệp ngày càng thành công!

Lâm Mộng Kỳ nghe vậy chỉ còn cách cụng ly với Nakamura. Ngay sau đó những người khác cũng tới dùng đủ loại lý do chúc rượu Lâm Mộng Kỳ. Lâm Mộng Kỳ tất nhiên là không thể từ chối. Nhưng bình thường

cô cũng ít khi uống rượu, thế nên chỉ sau vài chén là đã hơi say, gương mặt đỏ bừng, nhìn càng thêm thẹn thùng quyến rũ, dị thường động lòng người!

Sở Phàm âm thầm phát giác, ánh mắt Nakamura nhìn Lâm Mộng Kỳ có nhiều điểm khác thường. Ánh mắt đó dường như mang theo một tia thần sắc dâm loạn. Điều này là Sở Phàm rất khó chịu. Giờ phút này mà nói, Lâm Mộng Kỳ là đối tượng bảo hộ của hắn, trong mắt hắn chính là nữ nhân của hắn, mà một người đàn ông đương nhiên không cho phép kẻ khác có nửa điểm dâm ý với người phụ nữ của mình.

Mà nhìn hành động của Nakamura, dường như là muốn chuốc say Lâm Mộng Kỳ. Mà một gã đàn ông muốn chuốc say một người phụ nữ, tất nhiên là không có ý tốt. Điều này Sở Phàm quá rõ ràng.

- Lâm tiểu thư tửu lượng cao quá! Nào, tôi lại mời Lâm tiểu thư một ly!

Nakamura nói xong lại giơ một chén rượu lên, đôi mắt tam giác kia của gã chớp động khác thường, đầy nét đáng khinh của đàn ông Nhật Bản.

Lâm Mộng Kỳ hơi sững sốt. Cô biết mình không thể uống nữa. Nếu uống thêm thì buổi quảng cáo ngày mai sẽ không xong, nhưng Nakamura đã mời, cô có thể từ chối sao?

Lúc này Sở Phàm đứng lên, hắn cũng nâng chén rượu nói:

- Tổ trưởng Nakamura, chén này tôi xin thay mặt Lâm tiểu thư mời ngài một ly. Tôi là khách phương xa, nếu có gì thất kính xin tổ trưởng bỏ qua cho, tôi xin uống trước!

Sở Phàm nói xong một hơi uống cạn.

- Anh....

Nakamura nghe phiên dịch xong trong miệng phát ra một tiếng nghi hoặc, dường như ý nói mày chẳng qua chỉ là một vệ sĩ nhỏ nhoi, chưa xứng mời tao uống rượu.

- Tôi là vệ sĩ của Lâm tiểu thư, chén này tôi thay Lâm tiểu thư mời Nakamura tổ trưởng. Đương nhiên nếu tổ trưởng Nakamura thấy tôi không xứng mời ông thì thôi không cần uống cũng được.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, không khí trong đại sảnh trở nên tế nhị, cảm giác như điềm báo trước cơn giông bão.

200. Chương 198: Hạ Gục Nakamura.

Lâm Mộng Kỳ dường như cảm nhận được không khí đang căng thẳng. Cô cũng nhìn về phía Nakamura. Nakamura liếc Lâm Mộng Kỳ một cái, lạnh lùng nói:

- Dân tộc Nhật Bản chúng tôi là một dân tộc hiếu khách, cậu đã mời một ly thì tôi sẽ uống!

- Tốt. Tổ trưởng Nakamura quả nhiên sáng khoái!

Sở Phàm cạn, sau đó tiếp tục nói:

- Trung Hoa chúng tôi có câu: “uống rượu như thế thì thà đừng uống còn hơn”. Đàn ông Trung Hoa đều là ăn miếng thịt to, uống rượu chén lớn, những loại ly nhỏ thế này không thèm uống. Chắc đây là phong tục của quý quốc phải không?

Sở Phàm nói những lời này ẩn ý châm chọc. Nếu đàn ông Nhật Bản đều uống loại ly nhỏ như thế này thì đều là thứ yếu đuối vô năng.

Nakamura, Kenji Yamada, Guijing Ono đều là những nhân vật khôn khéo tinh minh, tất nhiên là hiểu được ẩn ý trong lời nói của Sở Phàm.

Chỉ thấy sắc mặt Nakamura trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Vậy cậu thích chúng ta uống rượu kiểu gì?

- Rất đơn giản, lấy chén to bát lớn mà cạn. Như vậy mới coi là sảng khoái, mới gọi là đàn ông!

Sở Phàm lớn tiếng nói.

- Được. Vậy chúng ta sẽ uống rượu bằng bát!

Nakamura nói xong liền gọi người phục vụ tới, đem chén rượu dành cho nam giới đổi thành bát lớn!

- Tổ trưởng Nakamura quả thật sảng khoái. Như vậy bát này đầu tiên tôi xin kính tổ trưởng Nakamura!

Sở Phàm nói xong liền cầm một chai rượu trắng loại nặng rót đầy bát rồi nâng cả bát lớn mời Nakamura.

Điều này tương đương với việc Sở Phàm hạ chiến thư với Nakamura rồi. Nakamura nếu không uống thì chính là không có gan, yếu đuối, theo cách nói của Sở Phàm thì tức là không phải đàn ông!

Trước mắt bao người, Nakamura cũng chỉ còn cách rót đầy bát của mình, nâng bát rượu lên nói:

- Cạn!

Sở Phàm cười cười, đưa lên uống ừng ực, chẳng khác gì uống nước lọc. Khi Sở Phàm uống xong rồi mà Nakamura vẫn còn hơn một nửa. Nakamura thấy thế chỉ còn cách uống vội từng ngụm lớn, tí nữa là sặc.

Uống rượu nặng kiêng kị nhất là uống ngụm lớn lại uống quá nhanh, như vậy dù là người tửu lượng tốt cũng sẽ say. Nakamura cảm thấy mình đã hơi choáng váng. Nhưng Sở Phàm lại như không có việc gì. Hắn lại tự rót cho mình một chén đầy nữa, đứng đối diện với Kenji Yamada nói:

- Bộ trưởng Yamada, người Trung Quốc chúng tôi có câu “nói nhiều dễ gây chuyện”, bởi thế tôi không nói nhiều nữa. Bát rượu này mời bộ trưởng Yamada sảng khoái uống.

Kenji Yamada hơi sững sốt. Ông ta giờ lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Ông ta không tự tin rằng mình có thể một hơi uống hết bát rượu này, nhưng không uống thì sẽ tổn hại uy phong của Nhật Bản. Bởi thế nên giờ ông ta cũng không biết nói sao cho phải.

Lúc này Shirakawa đứng lên nói:

- Bộ trưởng Yamada tuổi tác đã cao, không tiện uống nhiều rượu, bát rượu này hãy để tôi uống thay bộ trưởng.

Sở Phàm liếc Shirakawa một cái, không nói hai lời, trực tiếp đưa chén tới.

Shirakawa uống xong liền tự rót một bát, giọng điệu bình thản nói:

- Bát vừa rồi tôi uống thay bộ trưởng Yamada. Giờ bát này tôi mời anh.

“À, thằng ku Nhật Bản này cũng dám khiêu chiến với mình à?” Sở Phàm trong lòng cười lạnh một tiếng, cũng rót đầy cho mình một bát nói:

- Xin được phụng bồi!

Cứ như vậy, yến hội cuối cùng lại biến thành đại chiến luân xa giữa Sở Phàm và đám đàn ông Nhật Bản. Sở Phàm đúng là có uy phong độc chiến quần hùng. Không biết vì sao, Sở Phàm đêm nay như lên đồng, càng uống càng hăng, chẳng khác gì hũ chìm, bao nhiêu cũng ít, vĩnh viễn . không say. Trái lại Nakamura, Shirakawa, Kenji Yamada sớm đã say khướt, đầu óc quay cuồng.

Lâm Mộng Kỳ ở bên thấy Sở Phàm uống liều mạng như vậy, cảm giác đau lòng vô cùng. Cô kéo áo Sở Phàm, bảo Sở Phàm đừng uống nữa nhưng Sở Phàm không để ý, chỉ cười cười nói mình không sao.

- Tổ trưởng Nakamura , chén này mời ngài. Đương nhiên nếu tổ trưởng tìm người uống thay thì tôi cũng không để ý.

Sở Phàm nâng bát rượu nói.

Nakamura nghe vậy mắt lóe lên, thầm kêu “Baka!” Cũng nâng bát uống với Sở Phàm. Gã không tin rằng mấy người gã hợp lại lại không thể chuốc cho Sở Phàm say.

(DG: Baka là câu chửi tiếng Nhật nghĩa là Thằng khốn, thằng mất dạy....)

Ừng ực, ừng ực, vài tiếng, Sở Phàm uống chẳng còn chút nào. Hắn hứng thú nhìn Nakamura chậm chậm uống. Nakamura uống, uống tới một nửa thì không kiên trì nổi nữa, đột nhiên ngồi phịch xuống ghế, bát rượu trong tay “xoảng” một cái, rơi xuống đất vỡ tan.

- Tổ trưởng Nakamura , Tổ trưởng Nakamura!

Shirakawa thấy vậy vội kêu lên. Mà hai mắt Nakamura khép hờ, miệng nói lèm bèm gì đó không rõ. Toàn bộ đều nói tiếng Nhật. Tuy vậy có thể nói là Nakamura đã say tới hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Phàm thở phào một hơi, trong mắt hắn toát lên một nét vui vẻ.

Sau khi Nakamura ngã xuống, thành viên nhóm Yamaguchi lập tức vây quanh, không khí nơi này trong nháy mắt trở nên căng thẳng. Shirakawa nói đơn giản vài câu, phất phất tay thì những thành viên Yamaguchi này mới tản ra.

Sở Phàm sau khi đạt được mục đích thăm cười lạnh, đứng lên nói:

- Đêm nay rất cảm ơn tổ trưởng Nakamura đã mở tiệc chiêu đãi. Đêm nay uống thật tận hứng. Tổ trưởng Nakamura đã say rồi. Lâm tiểu thư cũng đã ăn rất ngon miệng rồi. Theo tôi thấy bữa tiệc nên kết thúc ở đây thôi. Lâm tiểu thư ngày mai còn có buổi quảng cáo, phải đi nghỉ sớm. Shirakawa tiên sinh cũng đưa hội trưởng Nakamura về nghỉ ngơi thôi!

Sở Phàm nói xong nâng Lâm Mộng Kỳ dậy đi ra ngoài.

- Đứng lại!

Tiếng nói lạnh như băng của Shirakawa truyền tới.

Sở Phàm làm như không nghe thấy, tiếp tục đi. Lúc này hơn mười thành viên của Yamaguchi liền chặn trước mặt Sở Phàm, vây hắn lại.

Sắc mặt Sở Phàm vẫn như thường. Hắn chậm rãi quay người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Shirakawa nói:

- Yếu tiệc đêm nay là tổ trưởng Nakamura mời, anh lấy tư cách gì mà ra lệnh chứ? Tổ trưởng Nakamura đã không nói gì thì cũng không tới anh ra lệnh cho tôi đâu nhỉ? Anh phải nhớ kỹ, chúng tôi là rể mặt tổ trưởng Nakamura nên mới tới dự tiệc. Anh không có tư cách ra lệnh cho tôi, cũng như tôi cũng không có quyền ra lệnh cho anh!

Sở Phàm nói xong thì đi tiếp luôn. Lúc này những thành viên của Yamaguchi nhìn về phía Shirakawa. Thấy Shirakawa không ra lệnh gì nữa, đành để Sở Phàm đưa Lâm Mộng Kỳ rời đi.

Shirakawa nhìn theo bóng lưng Sở Phàm, đôi mắt dưới cặp kính co lại, càng thêm âm trầm.

Sở Phàm nắm tay Lâm Mộng Kỳ đi ra ngoài khách sạn Tokyo. Lúc ra khỏi đây Lâm Mộng Kỳ phát giác trên lưng mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Quả thật, vừa rồi không khí trong đại sảnh quá mức khẩn trương. Lâm Mộng Kỳ đã nghĩ là phải phát sinh xung đột chứ. Dù sao thì Yamaguchi cũng có tiếng là không bao giờ nói lý lẽ.

Lên xe xong Sở Phàm để Lâm Mộng Kỳ ngồi ở ghế lái xe. Hắn nói:

- Có túi nilon không? Cho tôi một cái.

- À, để tôi tìm xem.

Lâm Mộng Kỳ nói xong liền tìm kiếm một lúc, sau đó đưa cho Sở Phàm một cái túi.

- Cô lái xe về khách sạn Empire đi. Cô cứ tập trung lái xe, đừng để ý tới tôi.

Sở Phàm cầm túi nilon nói.

Lâm Mộng Kỳ nghe vậy liền khởi động xe, lái ô tô phóng như bay về khách sạn Empire. Ô tô đi được năm sáu phút, Sở Phàm liền “ọe” một tiếng, nôn vào túi. Một mùi chua loét tràn ngập xe.

Lâm Mộng Kỳ phát hoảng lên, biến sắc, vội vàng hỏi:

- Anh, anh không sao chứ? Tôi dừng xe ven đường để anh nghỉ một chút nhé.

- Dừng. Tiếp tục chạy đi. Shirakawa không chừng cho người phía sau. Tiếp tục lái xe, không cần phải để ý tới tôi. Tôi nôn ra là không sao nữa rồi.

Sở Phàm nói xong lại “ợ” nôn một lần nữa.

- Anh không nên uống nhiều như vậy. Anh nhìn mình xem, nôn hết cả ra như vậy, dễ khiến thân thể tổn thương lắm.

Lâm Mộng Kỳ đau lòng nói.

- Không sao đâu. Uống với mấy thằng đầu gấu Nhật Bản kia thì thể nào cũng không thể để mất mặt người Trung Quốc chúng ta. Lúc ấy cô cũng thấy cái đám đó mà. Tôi nâng bát lên, chúng liền e ngại. Lúc ấy tôi thấy một cảm giác tự hào. Cuối cùng cũng hạ gục được con gấu hôi kia.

Giọng điệu Sở Phàm hưng phấn nói.

- Gấu hôi ư?

Lâm Mộng Kỳ ngạc nhiên hỏi.

- Chính là cái thằng Nakamura Hôi Hùng đó. Cô nhìn con người hần trông như con khỉ như vậy, tên thì lại là gấu xám. Đúng là toàn liên quan tới động vật.

Sở Phàm nói đùa.

Lâm Mộng Kỳ nghe vậy nở nụ cười. Cô nói:

- Hần nếu nghe thấy anh gọi hần như vậy thì khẳng định sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

- Hần tỉnh rượu cũng khẳng định là sẽ không bỏ qua cho tôi. Chắc chắn là rất căm tức tôi.

Sở Phàm cười lạnh một tiếng nói.

- Vì sao vậy?

Lâm Mộng Kỳ khó hiểu hỏi.

- Bởi vì tôi chuốc hần say. Hần say thì kế hoạch của hần cũng phải dừng lại, cũng có thể nói là tôi đã phá hoại kế hoạch của hần. Hần tất nhiên phải hận tôi rồi.

Sở Phàm giải thích.

- Hần có kế hoạch gì?

Lâm Mộng Kỳ tiếp tục truy hỏi.

Sở Phàm nhìn Lâm Mộng Kỳ đầy thâm ý nói:

- Tiểu yêu tinh, chẳng nhẽ cô không nhận ra con gấu hôi kia nhìn cô với ánh mắt rất khác thường sao? Đêm nay hần lại thường xuyên mời rượu cô. Hần có mục đích gì? Nếu tôi đoán không lầm là hần muốn đêm nay lưu cô ở lại đây.

- Hả?!!

Lâm Mộng Kỳ biến sắc. Cô cẩn thận nghĩ lại, cũng thấy có lý. Nghĩ vậy cô cực kỳ cảm kích Sở Phàm:

- Sở Phàm, cảm ơn anh!

- Không cần cảm ơn tôi. Tôi đã nói là sẽ bảo vệ thật tốt cho cô. Hơn nữa con gấu hôi kia cũng không xứng đáng được cô để ý tới đâu.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Lâm Mộng Kỳ nghe vậy con mắt chuyển động, nói:

- Vậy anh thấy ai mới xứng đáng với tôi?

Sở Phàm nhìn Lâm Mộng Kỳ, cười cười, không thềm nói nữa.

Một người đàn ông phải biết khi nào nên nói, khi nào không. Đặc biệt là khi đang ở cùng một chỗ với một người phụ nữ xinh đẹp.

201. Chương 199: Sống Không Thấy Xác, Chết Không Thấy Người.

Sở Phàm tắm xong, Trương Hải đi vào nói:

- Tổ trưởng, Vương Phong điện thoại về, nói cậu ấy đã thấy xe Nakamura, hiện giờ đang đi theo rồi.
- Tốt, để tôi gọi lại cho anh ấy. Phía dưới khách sạn có tình huống gì khả nghi không?

Sở Phàm nghe vậy ánh mắt trầm xuống, hỏi.

- Chúng tôi đã kiểm tra, hết thấy đều bình thường.

Trương Hải đáp.

- Đêm nay phải canh gác cẩn thận, đề phòng người của Yamaguchi.

Sở Phàm trầm giọng dặn dò.

- Hả? Chẳng lẽ đêm nay bọn Yamaguchi sẽ tới gây chuyện sao?

Trong mắt Trương Hải hiện lên vẻ kinh hoàng.

Sở Phàm vỗ vỗ vai anh ta, nói:

- Chỉ là dự đoán thôi, các anh cẩn thận đề phòng một chút là được. Hơn nữa bọn Yamaguchi cũng không phải là ghê gớm gì lắm đâu.

Sở Phàm nói xong liền đi tới phòng Lâm Mộng Kỳ. Đêm nay Nakamura đã quá chén say mèm, có lẽ bọn Yamaguchi cũng sẽ không có hành động gì lớn. Nhưng ngày mai Nakamura tỉnh lại hẳn sẽ nổi trận lôi đình. Ngày mai đợt hoạt động quảng cáo của Lâm Mộng Kỳ hoàn tất là mọi người sẽ lên máy bay về nước. Tuy nhiên trước đó Sở Phàm còn phải làm một chuyện. Nếu không hẳn cũng đã không để cho Vương Phong theo dõi Nakamura, điều tra chỗ ở của gã.

Sở Phàm đi tới cửa phòng Lâm Mộng Kỳ nhưng không gõ cửa. Ngày mai Lâm Mộng Kỳ còn có buổi quảng cáo, bởi vậy Sở Phàm không muốn quấy rầy cô làm việc và nghỉ ngơi. Hắn chỉ muốn đảm bảo an toàn cho Lâm Mộng Kỳ mà thôi.

Hơn nữa thiết bị nghe trộm của Sở Phàm vẫn nằm trong túi xách của Lâm Mộng Kỳ, nếu trong phòng cô có chuyện gì xảy ra hẳn sẽ lập tức phá cửa xông vào ngay.

Lúc này di động của Sở Phàm đột nhiên vang lên. Hắn cầm lên không ngờ lại là Lâm Mộng Kỳ gọi điện. Sở Phàm nhận điện thoại nói:

- Tiểu yêu tinh, có chuyện gì thế? Muộn thế rồi mà còn chưa ngủ à?
- Chỉ muốn hỏi anh xem anh đã khỏe chưa? Không biết tại sao, đêm nay tôi cảm thấy bất an quá.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Cô mở cửa đi. Tôi đang ở ngay trước cửa bảo vệ cho cô đây.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Sở Phàm vừa dứt lời, cánh cửa liền mở ra. Lâm Mộng Kỳ trên người mặc một chiếc áo ngủ bằng tơ tằm, càng làm nổi bật dáng người mềm mại của cô. Ngực áo phía trước hơi mở rộng, bộ ngực trắng nõn như bạch ngọc thấp thoáng lộ ra. Hai trái đào tiên vươn cao, ngạo nghễ kiêu hãnh. Mái tóc cô để xõa, khuôn

mặt mang theo vẻ thẹn thùng động lòng người, khiến cho trái tim người nhìn không khỏi đập dồn dập. Lúc này Lâm Mộng Kỳ so với lúc trên sân khấu hào quang bao quanh lại còn động lòng người hơn, dự hoặc hơn!

- Anh, anh tới từ bao giờ?

Giọng nói Lâm Mộng Kỳ có vẻ ngạc nhiên.

- Tôi tới lúc nào có gì quan trọng sao? Quan trọng là... cô không còn lo lắng, thanh thản mà nghỉ ngơi, ngày mai diễn xuất thật tốt, thế là mọi thứ đều OK rồi!

Sở Phàm khẽ cười, nói.

- Nhưng tôi không hiểu sao vẫn cảm thấy có chút bất an. Tốt nhất là anh vào trong phòng tôi ngồi đi, thế tôi mới an tâm mà ngủ được.

Lâm Mộng Kỳ yếu ớt nói.

Sở Phàm hơi sững sốt. Hắn thật không biết Lâm Mộng Kỳ nói thật hay đùa, hắn đành an ủi:

- Được rồi, tiểu yêu tinh. Cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Đêm nay tôi sẽ thức trắng đêm canh gác cho cô, được không?

- Vậy, vậy anh không vào phòng tôi à?

Lâm Mộng Kỳ chu miệng nói.

- Cái này, cái này.... Tôi sợ quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Sở Phàm thành thật nói.

- Anh không vào mới là quấy rầy đó, bởi vì tôi ngủ không được.

Lâm Mộng Kỳ dứt khoát nói.

Sở Phàm gãi gãi đầu, thể hiện bộ dáng muốn lăm mà giả vờ, nói:

- Vậy được rồi, tôi sẽ ở trong phòng cô cho tới khi cô ngủ, như thế đã được chưa?

Lâm Mộng Kỳ nghe vậy nở nụ cười tươi như hoa hồng mới nở.

- Anh biết không, anh là người đàn ông đầu tiên vào phòng tôi đấy.

Lâm Mộng Kỳ rót cho Sở Phàm một ly nước trái cây.

- Hả? Nếu thế thì tôi phải cảm thấy vinh dự lắm nhỉ?

Sở Phàm mỉm cười nói.

- Còn không phải à? Một đại minh tinh xinh đẹp như tôi gọi anh vào phòng, anh tưởng ai cũng được như thế à?

Lâm Mộng Kỳ nói xong lườm Sở Phàm một cái, tức giận nói.

- Tôi chẳng những cảm thấy vinh hạnh à còn thấy không hiểu nổi nữa. Theo như cô nói thì một đại minh tinh như cô gọi tôi vào phòng, chẳng lẽ cô không thấy rất nguy hiểm sao? Tôi cảm thấy cần phải nhắc cô, tôi không phải là chính nhân quân tử gì đâu nhé!

Sở Phàm nói ra những lời từ tận đáy lòng.

- Tôi tin tưởng vào ánh mắt của dì Mi. Tôi biết anh không phải là chính nhân quân tử. Nếu anh là chính nhân quân tử thì tôi cũng chẳng để ý tới anh đâu. Tôi thấy người có bề ngoài nghiêm trang như quân tử mới là kẻ nguy hiểm, người giống như anh ngược lại tôi mới cảm thấy an toàn!

Lâm Mộng Kỳ nói xong cười rất hồn nhiên.

Sở Phàm nghe vậy thì tịt ngòi chả nói được gì nữa. Hắn cười khổ một tiếng nói:

- Cô thật là, đi nghỉ đi. Thừa lúc tôi còn chưa lộ nguyên hình thì mau chóng đi ngủ đi, nếu không thú tính tôi nổi lên thì cô muốn nghỉ cũng không được đâu!

Sở Phàm nói những lời này rõ ràng là đầy đen tối. Lâm Mộng Kỳ nghe ra, khuôn mặt ửng hồng, cô khẽ gắt một tiếng nói:

- Anh sao? Tôi mà thêm sợ anh chắc! Không nói nữa, đi ngủ đây!

Lâm Mộng Kỳ nói xong liền chui vào trong chăn, chỉ lộ đầu ra. Sở Phàm cười cười, ngồi trên ghế xem TV.

- Này, anh không phải định thức cả đêm canh cho tôi ngủ đấy chứ?

Lâm Mộng Kỳ xoay người lại hỏi.

- Không nói trước được đâu nhé, nếu mệt thì phải ngủ chứ. Dù sao cái giường lớn như vậy, thêm tôi nữa vẫn rộng chán.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Hả? Không được, anh, anh mà dám ngủ ở, ở đây, tôi sẽ cắt lương, cho anh chết đói, hừ!

Lâm Mộng Kỳ cuống cuống nói.

- Nếu bị cắt lương mà có thể nằm cùng giường với tiểu yêu tinh một đêm thì tôi cũng đồng ý.

Sở Phàm cười nói.

- Anh...hừ, anh mà dám tới đây, tôi sẽ kêu cứu, sẽ không bao giờ để ý tới anh nữa!

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Ha ha, cô kêu cứu với ai đây? Thật đúng là cô bé ngốc. Đi ngủ đi, không đùa với cô nữa.

Sở Phàm không kìm nổi cười nói.

- Đáng ghét!

Lâm Mộng Kỳ mắng, sau đó nói:

- Này, nếu anh mệt thì có thể nằm ở ghế sofa nghỉ đi, tôi buồn ngủ rồi.

- Được rồi, ngủ mau đi, nếu nửa tiếng nữa mà vẫn còn mở mắt nói chuyện với tôi thì chắc là tôi sẽ lên giường dạy cô ngủ đấy!

Sở Phàm nói.

Lâm Mộng Kỳ nghe xong “A!” một tiếng, làm mặt xấu, lè lưỡi với Sở Phàm, sau đó quay mình ngủ.

Sở Phàm ngồi trong phòng Lâm Mộng Kỳ xem TV, canh cho Lâm Mộng Kỳ yên tâm đi vào giấc ngủ. Hắn thấy Lâm Mộng Kỳ quả thật đáng yêu vô cùng, không ngờ lại để một người đàn ông ở trong phòng mới chịu đi ngủ. Hắn âm thầm nở nụ cười.

Lúc này điện thoại của hắn lại rung, là Vương Phong gọi tới. Sở Phàm nghe điện thoại, nói:

- Vương Phong à? Tình hình ở đó thế nào rồi?

- Tổ trưởng, tôi đang theo dõi đoàn xe của Nakamura. Hiện giờ tôi đang chạy theo con đường lớn bên trái khách sạn Tokyo. Tôi không biết tên con đường này nhưng hình như con đường này chạy thẳng tới một khu biệt thự.

Vương Phong nói.

- Tốt lắm, Vương Phong, anh phải cẩn thận một chút, không cần theo sát quá, đồng thời phải chú ý tình huống xung quanh. Một khi phát hiện thấy có chuyện không ổn phải lập tức quay đầu xe, sau đó gọi cho tôi? Hiểu không?

Sở Phàm dặn dò.

- Vâng, tôi hiểu rồi!

Vương Phong nói tiếp:

- Vậy có chuyện gì tôi sẽ gọi lại.

- Được, chú ý an toàn, thỉnh thoảng lại gọi cho tôi!

Sở Phàm lại dặn.

Vương Phong “ừ” rồi tắt máy.

Sở Phàm nói chuyện điện thoại xong liền trở về phòng khách. Hắn thoáng nhìn về phía chiếc giường lớn, thấy Lâm Mộng Kỳ đã xoay mình trở lại, nhắm mắt, lông mi cong dài im ắng, hơi thở đều đặn, có lẽ đã ngủ rồi.

Sở Phàm nhẹ nhàng đi tới gần cô, gọi khẽ:

- Tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh....

Gọi vài câu Lâm Mộng Kỳ vẫn không có phản ứng gì, chắc đã ngủ thật. Sở Phàm cười cười, đắp lại chăn cho cô, sau đó đi tới ghế sofa nằm nghỉ.

Khoảng nửa giờ sau, di động của Sở Phàm lại vang lên. Hắn mở mắt, cầm di động thấy là Vương Phong gọi tới. Hắn vội nghe điện, lập tức phía bên kia truyền tới âm thanh hoảng hốt sợ hãi của Vương Phong:

- Tổ, tổ trưởng....

Sau đó Sở Phàm nghe thấy điện thoại mình truyền tới âm thanh “tít tít tít”. Nói cách khác là Vương Phong vừa mới nói hai chữ “tổ trưởng” thì điện thoại đã bị ngắt. Ánh mắt Sở Phàm chợt lạnh, hắn đột nhiên cảm thấy bất an. Hắn vội gọi lại cho Vương Phong, lần đầu tiên không được, lần thứ hai, thứ ba vẫn không được. Cuối cùng đến lần thứ tư thì có người nghe máy, nhưng Sở Phàm lại có một cảm giác khác thường, dường như người nghe máy không phải là Vương Phong.

Vì thế Sở Phàm không nói gì, đối phương cũng im lặng. Tâm trạng Sở Phàm trầm xuống, bởi hắn biết cuối cùng thì chuyện mà hắn lo lắng nhất cũng đã xảy ra.

Đôi bên giằng co gần ba phút rồi cuối cùng đối phương nói:

- Tao biết mày là ai rồi. Bạn mày đã đi đời rồi, còn mày, sẽ là người tiếp theo!

Giọng nói của Shirakawa vang lên. Sở Phàm nghe thế đồng tử co lại, còn lúc này đối phương đã cúp máy.

Sau khi đối phương gác máy, Sở Phàm nhắm hai mắt, hít thật sâu một hơi, dường như muốn kìm chế nội tâm đang đau đớn và phẫn nộ. Hắn biết, hắn không còn có thể gặp lại Vương Phong nữa. Vương Phong dù còn sống hay đã chết hắn đều không thể gặp lại anh ta được nữa. Bởi lẽ, thủ đoạn của bọn Yamaguchi khi xử lý kẻ thù đều là sống không còn gặp người, chết không thấy xác.

Sở Phàm liếc nhìn Lâm Mộng Kỳ đang ngủ say, hắn đứng bật dậy. Hắn cần phản kích!

202. Chương 200: Ngân Hồ Cứu Chủ.

- Tiểu yêu tinh, nghỉ ngơi cho tốt đi, đêm nay cô sẽ ngủ tới bình minh.

Sở Phàm nói xong tay phải liền điểm vào huyệt Phong Trì phía sau đầu Lâm Mộng Kỳ. Sở Phàm hơi vận sức liền khiến Lâm Mộng Kỳ đang mơ mơ màng màng ưm một tiếng, sau đó lâm vào trạng thái mê man.

Sở Phàm sau đó đi ra ngoài cửa, gọi Trương Hải, Lưu Dương và Khương Băng lại, nói:

- Đêm nay không cần tuần tra nữa, các anh về phòng nghỉ ngơi đi, ngủ cho say vào. Nhiệm vụ ngày mai quan trọng hơn!

- Không, không phải nói đêm nay cần tăng mạnh phòng thủ sao?

Mấy người Trương Hải hơi ngạc nhiên.

- Tôi đã điều tra qua rồi, đã không có việc gì nữa rồi. Trở về phòng nghỉ ngơi đi. Không có việc gì thì không cần ra ngoài đâu.

Giọng nói Sở Phàm vô cùng chắc chắn.

- Vâng, tổ trưởng, chúng tôi hiểu rồi, nhưng, nhưng

Trương Hải nói xong liền đưa mắt nhìn về phía phòng Lâm Mộng Kỳ, có vẻ muốn nói lại thôi.

- Sự an toàn của Lâm tiểu thư tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, các anh cứ về nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai còn có nhiệm vụ cho các anh.

Sở Phàm nói.

- Vâng, thưa tổ trưởng!

Nhóm Trương Hải nói xong liền trở về phòng nghỉ. Dù sao hôm nay bọn họ đã bận rộn cả ngày, sớm đã mệt lắm rồi. Có sự cho phép của Sở Phàm, bọn họ cũng an tâm về nghỉ ngơi.

Đợi ba người nhóm Trương Hải trở về phòng rồi, Sở Phàm đột nhiên lấy ra một tấm thẻ phòng, sau đó đi tới phòng đối diện phòng Lâm Mộng Kỳ, quét thẻ. Cửa phòng liền mở ra. Phòng này là của Sở Phàm. Sau khi mở cửa hắn cũng chỉ khép hờ chứ không đóng.

Sau đó Sở Phàm trở lại phòng Lâm Mộng Kỳ. Hắn tới cạnh giường Lâm Mộng Kỳ, ôm cả chân lẫn người đi ra ngoài. Sở Phàm đi tới trước cửa thấy không có ai liền ôm Lâm Mộng Kỳ vào phòng đối diện, đặt Lâm Mộng Kỳ lên giường, đắp chăn cẩn thận lại cho cô. Hắn làm mọi việc nhưng Lâm Mộng Kỳ vẫn ngủ say, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Tiểu yêu tinh, ngủ ngon nhé. Tôi đi ra ngoài có chút việc, sẽ trở về mau thôi!

Sở Phàm vuốt lại mái tóc trên trán Lâm Mộng Kỳ, nhẹ giọng nói.

Sở Phàm sau đó ra khỏi phòng, đóng cửa cẩn thận. Sau đó hắn trở lại phòng Lâm Mộng Kỳ, làm một việc gì đó rồi đi ra, đóng cửa cẩn thận rồi xuống lầu.

Sở Phàm đi xuống lầu rồi lấy chìa khóa xe, mở chiếc xe Honda, lái xe về phía khách sạn Tokyo. Hắn nhớ rõ rằng sau khi rời khỏi khách sạn Tokyo, Vương Phong có gọi điện nói là đi thẳng theo con đường lớn nhất phía bên trái khách sạn. Bởi vậy chắc chắn là Vương Phong mất tích trên con đường này!

Khi Sở Phàm nhận được cú điện thoại cuối cùng của Vương Phong, hắn đã biết là mọi chuyện không ổn rồi. Mà cuối cùng khi nghe được giọng Shirakawa trong điện thoại của Vương Phong thì trái tim hắn như bị cho vào hầm băng. Khoảnh khắc đó hắn biết rằng mình sẽ không còn thấy bất kì thứ gì của Vương Phong nữa, kể cả thân thể của Vương Phong.

Lúc này trong lòng hắn vừa bị phẫn vừa hối hận. Là do hắn quá coi thường Yamaguchi, coi thường Nakamura, coi thường Shirakawa. Đối mặt với những đối thủ như Nakamura, Shirakawa, chỉ một sai lầm nhỏ cũng phải trả giá vô cùng đắt!

Sở Phàm đã chấp nhận bởi vì sai lầm của mình dẫn với cái giá phải trả quá đắt. Hắn trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn với Vương Phong. Thân là tổ trưởng lại để người của mình không minh bạch rơi vào bẫy của đối phương. Từ điểm đó cho thấy Sở Phàm không thể trốn tránh cái nạn này được. Hắn phải đi theo con đường này để tìm bằng được Vương Phong. Cho dù là tìm không được thì hắn cũng phải mang sự công bằng về cho anh ta. Nếu không, hắn thật sự không biết mình sẽ làm sao gặp mặt Vương Phong ở dưới suối vàng được.

Theo câu nói ngắn gọn của Shirakawa trong điện thoại thì Sở Phàm đã hiểu ý của Shirakawa là gã đang chờ hắn rồi. Để xem hắn có dám tới đây hay không. Sở Phàm ngẫm nghĩ, rồi quyết định đi ô tô tới đó, “làm việc nghĩa không được chần chừ”. Trước khi đến đây, hắn đã vì sự an toàn của Lâm Mộng Kỳ nên mới đổi phòng cho cô.

Sở Phàm cũng biết, con đường phía trước sẽ có thể rất nguy hiểm, nhưng Sở Phàm vẫn mạo hiểm tiến lên. Hành động này của hắn không phải là nhất thời sinh cường, mà là hành động đã mất nhiều thời gian để suy tính. Hắn đang cùng Shirakawa đo lường với nhau, xem ai có khả năng chịu đựng tốt hơn, ai chiếm được ưu thế.

Lúc này đây, Sở Phàm đã đi dọc theo con đường bên trái cạnh khách sạn Tokyo được gần nửa giờ rồi. Tính thời gian thì cũng sắp đến đoạn đường mà Vương Phong đột nhiên biến mất, cho nên Sở Phàm càng cẩn thận hơn. Hắn cẩn thận quan sát mọi tình huống trên đường, nhưng trừ xe của hắn ra thì cũng chưa phát hiện thấy vấn đề gì khác thường cả.

Sở Phàm tiếp tục lái xe chạy về phía trước, đến khi phía trước có một đoạn cua nhỏ, hắn lái xe đến nơi mới phát hiện ra xe mình rơi vào bóng đêm. Hóa ra là tất cả đèn đường đoạn này đều tắt ngóm. Trong nháy mắt, Sở Phàm có một cảm giác mơ hồ, gần giống như dj cảm của loài mãnh thú, hắn lập tức vội vàng dừng lại luôn.

Đáng tiếc là vẫn chậm một chút, chỉ thấy một tiếng “xì” vang lên, Sở Phàm cảm thấy bánh xe phía trước của mình đều bị dính chặt nát hết rồi. Trong chốc lát, Sở Phàm vội cởi bỏ dây an toàn, cả người ngã về phía ghế phụ lái bên cạnh, đồng thời nhẹ nhàng mở cửa xe. Ngay lập tức “phốc, phốc, phốc...” mấy tiếng liên tục vang lên, cửa kính thủy tinh trước tay lái xe đã bị bắn nát. Hai bên sườn xe cũng vang lên những tiếng “phốc, phốc” rất nhỏ kèm theo tiếng thủy tinh vỡ.

Sở Phàm trong lòng căng thẳng, bởi hắn biết lúc này đây hắn đang bị người khác dùng súng giảm thanh quét dọc quét ngang hết cả hai bên trái phải.

Sở Phàm ghé vào một bên xe, ngồi xuống, đầu óc sắc bén phân tích hình bên ngoài xe thế nào. Nhưng mà đối phương đều đang dùng súng, nếu như cứ mạo hiểm đi ra ngoài thì chắc chắn là thành cái bia đỡ đạn ngay. Sở Phàm suy trước tính sau thì thấy bây giờ chỉ còn duy nhất một biện pháp thôi, đó là phải đợi cho đến lúc súng trong tay kẻ địch xả hết đạn, đang chuẩn bị nạp đạn mới thì trong nháy mắt đó đi ra ngoài luôn, áp sát để lấy ưu thế cận chiến chế ngự đối phương. Nhưng mức độ nguy hiểm của biện pháp này cũng rất cao, chưa phải là biện pháp đạt hiệu quả trăm phần trăm.

Nhưng bất quá cũng phải thử một lần, nếu không thử như thế thì ngay cả một chút cơ hội cũng chẳng có.

Ngay tại giây phút hiểm nguy then chốt, Sở Phàm muốn đầu óc mình phải hoàn toàn tỉnh táo. Hắn nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ đến là khi hắn quẹo vào chỗ cua này thì không hề có một chiếc xe nào khác, chắc chắn là đối phương đã phong tỏa hết đường sát khu vực này rồi, chỉ chờ hắn đến mà thôi.

Nghĩ thế, Sở Phàm thầm mắng mình một tiếng, nếu lúc ấy mà chú ý một chút đến tình huống bất thường này thì cũng không đến nỗi bây giờ bị bị động như thế.

Lúc này đây, bước chân của đối phương đã tiến ngày càng gần, mà tiếng súng giảm thanh “phốc, phốc” bắt đầu thưa thớt. Nếu nói để cho đối phương cầm súng áp sát xe thì Sở Phàm dù có tài thánh cũng khó thoát khỏi số phận bị thăm bị bầm vằm trong loạn đạn. Cho nên hắn phải thoát ra khi đối phương còn ở cách xe một khoảng cách nhất định.

Sở Phàm nằm úp sấp như dán cả người xuống, thân thể như dây cung chuẩn bị bật ra, bất cứ lúc nào cũng có thể bật ra sức mạnh vô cùng mạnh mẽ. Sở Phàm đã định làm ra thế bất thành linh, bất ngờ không để cho đối phương kịp phòng ngự mà lao ra, hạ gục một người phía kẻ địch rồi lấy kẻ này làm bia đỡ đạn cho bản thân mình lui dần đến chỗ nắp an toàn, sau đó mới tiếp tục thu thập đối phương.

Sở Phàm thầm tính toán bước chân của đối phương đang tiến lại: “Một, hai...”

Nhưng, khi Sở Phàm đếm đến “hai” thì bỗng thấy là lạ, bởi hắn nghe thấy hai tiếng xé gió linh hoạt, sắc bén của lợi khí. Tiếp đó, hắn cảm giác rõ ràng là bên phía đối diện mới có hai người ngã “bụp” xuống đất. Tiếp theo, lại một tiếng xé gió linh hoạt nữa, lại một người nữa ngã xuống, lúc này những người của phe đối phương đều bắt đầu trở nên sợ hãi, khủng hoảng. Tâm lý của bọn họ không còn tập trung trên người Sở Phàm nữa. Nhân cơ hội này, Sở Phàm mở cửa xe, thân thể lao ra bên ngoài như một con báo, lăn một vòng, nắp luôn vào góc tối phía bên phải đường.

Tất cả những động tác này đều không nằm trong dự tính của đối phương cho nên trong nháy mắt họ vốn

đang nhìn chăm chăm mà thoảng cái đã chẳng thấy Sở Phàm đâu nữa. Khi đã ẩn thân vào trong bóng tối rồi thì giờ đây tình hình lại đảo ngược lại, Sở Phàm ở trong bóng tối còn bọn họ ở ngoài ánh sáng, thành ra Sở Phàm lại chiếm thế chủ động. Hơn nữa, bốn phía xung quanh còn ẩn chứa một người thần bí, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra lợi khí giết người nhanh như chớp. Nhất thời, năm người phía đối phương bắt đầu thấy hoảng sợ.

Sở Phàm nấp ở một bên góc bên phải con đường, hắn không biết người vừa ra tay cứu giúp mình kia là ai, nhưng hắn biết đó là người phe mình. Hơn nữa, cũng đang ẩn nấp ở phía bên trái hắn, cũng đang được bóng đêm bao phủ.

Hai mắt Sở Phàm sắc như dao, lạnh lùng chăm chú nhìn về năm kẻ đang cầm súng phía trước. Hắn lặng lẽ cởi áo khoác đang mặc trên người ra cầm trong tay, cân nhắc thời gian chuẩn xác xong rồi cầm áo khoác ném thẳng về phía năm người kia. Năm người kia vừa phát hiện ra tiếng gió phía trước thì đều nã súng về phía tiếng gió, lúc đó Sở Phàm đã như con báo len lỏi trong bóng đêm lặng lẽ không tiếng động tấn công luôn năm kẻ đó.

Ngay khi Sở Phàm vừa động, bên trái hắn bỗng nhiên cũng hiện ra một bóng người mặc bộ đồ màu bạc. Và cũng liền sau đó, hai đạo ám khí linh hoạt, sắc bén, thần không biết quỷ không hay bay vút ra ngoài.

Khi năm người kia phát hiện ra là đã bị mắc mưu, bắn nhầm vào cái áo khoác không thôi thì cũng đã muộn mất rồi. Sở Phàm đã phi thân tới, hai tay sử ra “Thiếu Lâm long trảo thủ” nắm chặt cánh tay phải của hai kẻ địch đang cầm súng, đồng thời, hắn sử ra thủ kinh mạnh mẽ Kim Cương thủ. “Răng rắc” hai tiếng, cổ tay phải của hai tay súng kia đã bị bẻ gãy, súng cũng rơi xuống đất. Sau đó, Sở Phàm giáng một quyền xuống, trái phải hai phát đã đánh ngã cả hai kẻ này. Lúc này, một gã đối thủ khác đang chỉ súng về phía Sở Phàm. Hắn xoay người bước chéo, tay hất vào cánh tay phải của gã này, mạnh mẽ hất hẳn tay gã ra, để cho súng trong tay gã lại nhắm đúng vào ngực gã, rồi tay phải của Sở Phàm khống chế ngón trỏ trên cò súng của gã. Trong ánh mắt hoảng sợ của gã, tay phải Sở Phàm khẽ dùng sức, “phốc” một tiếng, ngực gã nổ hoa, từ từ ngã xuống.

Còn lại hai kẻ kia thì đã sớm bị ám khí của người có bóng màu bạc phóng ra bắn trúng vào huyệt mi tâm, ngã xuống về với đất mẹ.

Sau đó, người bên cạnh Sở Phàm đứng thẳng dậy, một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu bạc. Khuôn mặt xinh xắn như ngọc chạm, ánh mắt thấp thoáng sự lạnh lẽo. Nhìn cô người ta không tự chủ được phải có cảm giác lạnh lẽo, giá băng, có cho kẹo cũng không muốn tiếp cận gần cô hơn nữa, bởi vì cứ nhìn cô là lại có cảm giác — đây là kiểu phụ nữ không nên thân cận.

Cô chính là Ngân Hồ. Đã lâu rồi, Ngân Hồ mới lại xuất hiện.

203. Chương 201: Cậu Là Chủ Nhân Của Tôi.

- Haha, tôi phát hiện ra là tôi với cô đúng là thông minh như nhau, tôi cũng đang định làm thế đấy.

Sở Phàm cười nói.

Sở Phàm nói xong thì trước hết là dùng dây thừng trói hai tên thành viên của nhóm Yamaguchi đã bị phế bỏ cả hai tay lại. Còn xé quần áo bọn chúng nhét vào mồm. Sau đó, Sở Phàm và Ngân Hồ cùng thu thập đủ sáu cái xác của thành viên Yamaguchi nằm trên đất, vút lên chiếc xe tải. Sở Phàm quay ngược vô lăng, tìm một khối đá tảng lớn chặn lại chân ga, rồi xe hấn lòi mạnh, chiếc xe tải rít lên một tiếng, lao như bay về hướng ven đường. “Ầm!” một tiếng, xe tải phá tan cả cột trụ biên của đường quốc lộ, rơi thẳng xuống vách núi đen trùng phía dưới, tạo thành một đường parabol duyên dáng. Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Không nên ở lại đây lâu, mang hai tên khốn Nhật này đến chỗ khác hãy tra hỏi. Hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm đến cùng. Vụ việc với bọn Yamaguchi này thì có bắt đầu cũng phải có chấm dứt, nếu

không để đến lúc bị con gấu hôi kia cắn ngược lại thì không ứng phó được đâu. Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Sở Phàm trầm giọng nói.

Sở Phàm nói xong, bỗng như nhớ ra cái gì, hỏi:

- Đúng rồi, làm sao cô đến được đây? Đừng bảo tôi là cô chạy bộ đến nhé.

- Xe của tôi ở phía sau.

Ngân Hồ đáp.

- Tốt lắm, đi xe của cô đi. Xe này của tôi có lẽ đã bị bọn Yamaguchi theo dõi rồi. Tôi mà tiếp tục đi xe này thì dễ bị lộ thân phận lắm. Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Sở Phàm nói xong thì thu nhặt hết đám súng kiếm rơi vãi trên mặt đất, nhanh gọn xử lý hiện trường, rồi cũng theo cách tương tự, cho chiếc xe Honda mà hắn chạy tới đây lao xuống phía vách núi đen ngòm bên dưới.

Sở Phàm túm lấy hai gã Yamaguchi, ép chúng phải đi về phía trước, lên cái xe màu bạc của Ngân Hồ đang đỗ bên đường. Hai gã Yamaguchi trong mắt đã có vẻ khủng hoảng, bất an. Cổ tay phải của bọn chúng đã bị bẻ gãy, trong lòng bàn tay trái vẫn còn đang bị ám khí của Ngân Hồ găm vào. Nhưng điều cơ bản làm cho bọn chúng thấy bất an chính là không biết tiếp theo đây mình có thể gặp phải chuyện gì nữa. Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Tám người bọn chúng trang bị tận răng vốn tưởng là dễ dàng xử lý Sở Phàm, hoàn thành nhiệm vụ mà Shirakawa đã giao cho. Nào ngờ đâu, ai mà lường được là chuyện tình bung bét vượt ra ngoài dự tính của bọn chúng. Không ngờ lại xuất hiện một cô gái mặc đồ màu bạc làm bọn chúng thấy run sợ. Sau đó, cả tám người bọn chúng đều bị Sở Phàm và Ngân Hồ phối hợp tiêu diệt hết.

- Một mình cô tới đây à? Thế cái cậu Kim Cương cao to ở quán bar hôm đó đâu rồi?

Sở Phàm hỏi.

- Kim Cương đang ở Bắc Kinh. Ngô bá có việc cần anh ta làm.

Ngân Hồ đáp.

- Ngô bá à? Ngô bá là ai? Cô nhiều lần giúp tôi như thế có phải là do Ngô bá sai cô tới không?

Sở Phàm nhay cảm hỏi.

- Cậu là chủ nhân của tôi. Tôi và Kim Cương phải đảm bảo cho sự an toàn của cậu.

Ngân Hồ nói, nhìn Sở Phàm với đôi mắt đầy vẻ tôn kính và ngưỡng mộ.

Sở Phàm nghe thế thì không kìm nổi, mồm lại há hốc ra, kinh ngạc “a” lên một tiếng. Một lúc lâu sau hắn mới trấn tĩnh lại hỏi:

- Cô, cô vừa rồi vừa nói cái gì? Tôi là chủ nhân của cô à? Ha ha, tôi thấy cô không giống như là người hay nói đùa lắm. Cô với tôi trước giờ có quen nhau đâu, hơn nữa, cô còn liên tiếp âm thầm trợ giúp tôi nữa, đêm nay cô lại cứu tôi một mạng. Làm sao mà tôi lại là chủ nhân của cô được? Hơn nữa, tôi cũng không đủ tư cách đâu.

Ngân Hồ nghe thế thì biến sắc, cô phanh kít xe lại, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nhìn Sở Phàm, trong mắt toát ra vẻ đau đớn. Cô kiên quyết, mà lại bị thương nói:

- Chủ nhân, nếu Ngân Hồ làm sai điều gì thì Ngân Hồ tình nguyện bị xử phạt. Nếu chủ nhân không thu nhận Ngân Hồ nữa, thì Ngân Hồ chỉ có cách lấy cái chết ra để tạ lỗi thôi.

Sở Phàm phát hoảng lên. Hành động bất ngờ của Ngân Hồ làm hắn mất tự nhiên. Hắn nhìn hành động của Ngân Hồ thì không có vẻ là nói đùa, mà là với cô ấy thì việc này còn trọng đại hơn cả sinh mạng mình

nữa. Hắn chỉ cảm thấy trong đầu mơ hồ, làm sao mà mình tự dưng lại trở thành chủ nhân của người khác cơ chứ?

- Ngân Hồ, tôi không có ý đó. Tôi chỉ cảm thấy có chút bất ngờ. Tôi, tôi làm sao lại tự nhiên trở thành chủ nhân của cô được? Chân tướng việc này tôi chẳng biết tí gì, tôi không có ý gì khác đâu, cô đừng có bao giờ nói linh tinh, đề cập đến chuyện là lấy cái chết để tạ lỗi như thế, tôi không gánh vác được đâu.

Sở Phàm vội vàng thanh minh.

- Như vậy thì chủ nhân có tha thứ cho Ngân Hồ không?

Trong mắt Ngân Hồ đầy vẻ chờ mong.

- Cô có làm sai gì đâu, tôi làm sao mà phải tha thứ với không tha thứ. Đúng rồi, hay cô đưa tôi đi gặp Ngô bá đi. Có thể là Ngô bá sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện cho tôi hiểu.

Sở Phàm hỏi.

- Ngô bá dặn rằng bây giờ chưa phải lúc gặp mặt chủ nhân. Đợi cho đến thời cơ thích hợp, Ngô bá sẽ tìm gặp chủ nhân ngay.

Ngân Hồ nói xong, hai mắt lại kiên định nhìn Sở Phàm chăm chăm, không bỏ qua mà nói tiếp:

- Chủ nhân, có muốn tha thứ cho Ngân Hồ hay không? Có phải là đã đồng ý Ngân Hồ được dốc sức phục vụ cậu không?

Sở Phàm nhìn ánh mắt tràn ngập vẻ mong chờ của Ngân Hồ, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà bằng giá của cô, hẳn biết, nếu như hắn không đưa ra một câu trả lời rõ ràng là có đồng ý hay không đồng ý tha thứ cho Ngân Hồ thì cô ấy sẽ không bỏ qua mà cứ hỏi đi hỏi lại tiếp nữa. Hơn nữa, nếu hắn không đưa ra câu trả lời, chắc chắn Ngân Hồ sẽ có hành động tiêu cực khác. Cân nhắc một lúc, Sở Phàm đành bảo:

- Tôi, tôi tha thứ cho cô. Hơn nữa, tôi rất đồng ý với cô. Nhưng mà cô đừng gọi tôi là chủ nhân nữa, cứ gọi tôi là Sở Phàm là được rồi. Cô gọi tôi là chủ nhân tôi nghe không quen.

- Cậu đúng là chủ nhân của tôi, là chủ nhân rất tốt của tôi. Tôi gọi là chủ nhân thành thói quen rồi.

Ngân Hồ nói xong thì lần đầu tiên mỉm cười, nụ cười như làm tan chảy cả băng tuyết, như mang về cả mùa xuân, cực kỳ xinh đẹp.

- Hóa ra cô cười lên xinh đẹp như thế, hàm răng trắng đẹp lắm.

Sở Phàm cười cười, nói.

Lúc này, Ngân Hồ đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như ban đầu, cô nghiêm trang nói:

- Chủ nhân, tiếp theo nên làm gì?

- Cô lái xe đến cánh rừng cạnh quốc lộ đi, tôi phải trao đổi với hai thằng Nhật Bản này một lúc mới được.

Sở Phàm trầm giọng bảo.

- Vâng, chủ nhân.

Ngân Hồ nói xong thì lái ô tô về phía cánh rừng bên trái của đường quốc lộ.

204. Chương 202: Bức Cung Kiều Ma Quỷ.

Sở Phàm xuống xe, xách theo hai gã thành viên của nhóm Yamaguchi kia xuống, bắt bọn chúng ngồi xổm xuống bên cạnh, bảo Ngân Hồ đỗ xe bên đường, bật đèn xe rọi thẳng vào người hai gã đó. Ánh mắt bọn chúng hí hửng hết cả lại, nhất thời chói mắt vì không quen với ánh sáng của đèn xe.

- Ngân Hồ, cô dùng tiếng Nhật hỏi bọn nó xem vừa rồi có phải Shirakawa đã dẫn đầu bọn nó giết một thanh niên Trung Quốc không? Hiện giờ Shirakawa đang ở đâu?

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Vâng, chủ nhân.

Ngân Hồ nói xong rồi ngồi xổm xuống, hỏi hai tên kia vấn đề Sở Phàm đưa ra bằng tiếng Nhật.

Ai ngờ, hai tên này hừ lạnh, một trong hai tên kêu “Bada!” một tiếng, chửi bới linh tinh bằng tiếng Nhật, bộ dạng hò hét hống hách, xem thường cái chết.

Sở Phàm thấy thế thì cười lạnh, nói với vẻ chế nhạo:

- Ô, mấy thằng ranh Nhật này vẫn còn ra vẻ tinh tướng đây. Chí khí ra phét đấy nhỉ. Chỉ tiếc là

Sở Phàm châm một điếu thuốc, hít một hơi, nhẹ nhàng phả khói ra, nói tiếp:

- Gặp phải tao!

- Tao vừa muốn tìm một người thử nghiệm xem châm thuốc lá vào tròng mắt thì tình huống sẽ thế nào, nhưng khổ nỗi là tìm chẳng được ai. May quá có dịp này, có thể lấy hai thằng ranh Nhật không biết điều này ra làm thí nghiệm được rồi.

Sở Phàm nói xong, thổi hết tàn thuốc và khói thuốc, vẻ mặt tươi cười lại thể hiện một vẻ hứng thú tà ác rất tàn nhẫn. Hắn vươn ngón trỏ và ngón cái của bàn tay trái ra nắm lấy khuyên tai của một gã Yamaguchi kéo lại. Sau đó, cười cười cầm điếu thuốc đang cháy trong tay phải chậm rãi đâm vào tròng mắt bên trái của gã này.

Động tác của hắn thông thả từ tốn mà lại tao nhã nhưng càng làm như thế thì càng tác động mạnh đến tâm lý của gã Yamaguchi này. Ánh mắt gã tràn ngập nỗi kinh hoàng, bởi gã biết tiếp theo Sở Phàm định làm gì. Hắn mấp máy môi, chửi mấy câu thường ngày hay dùng, nhưng mà Sở Phàm nghe không hiểu, mà cho dù có hiểu thì hắn cũng sẽ không dừng lại.

Tàn thuốc cực nóng đang đốt cháy lông mi của gã Yamaguchi kia. Bị khói thuốc nóng hun ngay mắt, nước mắt gã không kịp nổi rơi xuống, nhưng trong lòng Sở Phàm không hề có chút thương hại. Tay phải của hắn đột nhiên đâm mạnh. Lập tức, “xuy” một tiếng, và kèm theo đó là một tiếng kêu thảm thiết đau đớn tan nát cả tâm can vang lên. Nghe tiếng kêu thảm thiết ấy, cả người bên ngoài cũng phải sởn tóc gáy, da gà da cáy rợn hết cả lên.

Ánh mắt thần nhiên chứng kiến, điếu thuốc trong tay Sở Phàm đã hoàn toàn cắm ngập vào tròng mắt của tên Yamaguchi kia. Hắn thả lỏng tay đang nắm tai của gã Yamaguchi này ra. Gã này híp hết cả mắt lại, da mặt nhấm nhụt đau đớn vô cùng, mồ hôi lạnh tuôn rơi, miệng không ngừng xít xoa đau đớn “ôi, ôi, ôi”. Sau đó, nước mắt từ khóe mắt gã chảy ra lẫn lộn cả tia máu, nhìn qua vừa quỷ dị lại vừa ghê tởm, khiến cho ai nhìn thấy cũng không kịp cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Đến cả Ngân Hồ đang đứng bên cạnh cũng không kiềm chế nổi khóe mắt cũng giật giật. Có điều là cô từ nhỏ đã trải qua đủ kiểu rèn luyện khắc nghiệt cho nên gặp phải trường hợp này cũng có thể chấp nhận chịu đựng được. Nhưng với một thành viên Yamaguchi như gã còn lại kia thì chịu không nổi, vẻ kinh hoàng trong mắt gã không ngừng gia tăng, thân hình run như cây sậy.

Sở Phàm lại châm tiếp một điếu thuốc nữa, khói thuốc lãng vãng quanh mép hắn, trông vô cùng lạnh lùng, cay nghiệt và tàn nhẫn.

Thực ra, Sở Phàm bình thường không hút thuốc mảy. Nhưng khi hắn đã hút thuốc thì hành vi khí chất trước và sau khi châm điếu thuốc lại cách biệt một trời một vực. Lúc này đây, Sở Phàm trở nên lãnh huyết, vô tình, hùng mạnh, quyết tuyệt, thậm chí còn có cả phần tàn nhẫn nữa.

Sở Phàm hít sâu một hơi thuốc lá, phả khói thuốc tản ra, ánh hồng lập lòe trên điếu thuốc nhìn trong bóng đêm thật như chói mắt, nhưng trong mắt hai gã thành viên của Yamaguchi, điếu thuốc đang cháy lập lòe cứ giống như một cây kim châm vào điểm thần kinh mẫn cảm nhất của chúng.

Sở Phàm lại duỗi cánh tay trái ra, kéo cái mí mắt bên phải của tên thành viên Yamaguchi kia ra. Trong tiếng bập bẹ xin tha và ánh mắt khủng hoảng đến cùng cực của gã, điều thuốc cháy dở trong tay Sở Phàm không chút lưu tình châm thẳng vào tròng mắt bên phải còn lại của gã. Trời đêm Tokyo vang vọng tiếng kêu thảm thiết đớn đau xé ruột xé gan của gã thành viên Yamaguchi. Vì tay chân gã đã bị trói lại hết rồi nên sau khi Sở Phàm buông tay ra thì cả thân thể gã ngã lộn ra đất, quay cuồng, miệng la hét kêu đau, hai hàng nước mắt lẫn máu chảy ròng ròng từ hai mắt bị Sở Phàm châm thuốc vào – mù là cái chắc chắn rồi.

Nhưng như thế dường như vẫn còn chưa đủ, Sở Phàm lại tóm lấy tên thành viên Yamaguchi đang lộn đầu đốn trên mặt đất, hai tay để trên hai vai gã, ánh mắt hần phát lạnh, sử ra một trong mười đại khổ hình – “phân cân thác cốt thủ”. Dưới một sức ép mạnh mẽ của thủ kinh Kim Cương thủ, toàn bộ gân cốt trên hai vai tên thành viên Yamaguchi bị sai lệch hết. Lập tức, tiếng kêu càng thêm thảm thiết, thê lương, thân thể gã đau đớn dữ dội, vặn vẹo, thở phì phà phì phò. Nhưng mà, gã không thể nhúc nhích được thân xác mình thì tinh thần càng thêm đau đớn kịch liệt, cứ bất động như thế, cả thể xác và tinh thần cùng đau đớn. Cuối cùng, đau đớn đến cùng cực, gã thành viên Yamaguchi này gãy chân một cái, hô hấp yếu hẳn, thân thể dần dần cứng lại.

Về mặt Sở Phàm vẫn không hề thay đổi, vẫn là vẻ ác nghiệt vô tình, quyết tuyệt và tàn nhẫn. Nhưng Ngân Hồ đứng bên cạnh nhìn Sở Phàm – chủ nhân của mình thì trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi và vô cùng tôn kính. Lúc này đây cô mới nhận thấy rõ ràng rằng chủ nhân của mình còn có một khuôn mặt khác nữa – ác nghiệt và tàn nhẫn.

- Ngân Hồ, cô hỏi thằng kia đi, hỏi xem nó có bằng lòng mở mồm không. Nếu bằng lòng thì mọi chuyện không thành vấn đề. Nếu không bằng lòng, thì kết cục của nó có thể còn đau đớn khổ sở hơn thằng bạn nó gấp trăm ngàn lần đấy.

Sở Phàm thần nhiên bảo.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Ngân Hồ đáp, rồi dùng tiếng Nhật dịch lại lời Sở Phàm cho gã thành viên còn lại của Yamaguchi đang run như cây sậy nghe.

Nghe xong, hai mắt gã không tự chủ nhìn về phía Sở Phàm, đúng lúc Sở Phàm cũng đang lạnh lùng quan sát phản ứng của gã. Chạm vào ánh mắt sắc như dao của Sở Phàm, gã không tự chủ được rung mình một cái. Ánh mắt gã chuyển tới nhìn thằng bạn đang nằm bất động trên mặt đất, nhớ tới khi thằng bạn mình gặp phải thủ đoạn tàn nhẫn vừa rồi, phòng tuyến tâm lý của gã hoàn toàn sụp đổ. Gã gật đầu, nói bằng tiếng Nhật:

- Vâng, vâng, tôi bằng lòng hợp tác.

Ngân Hồ dịch lại câu nói này cho Sở Phàm. “Ừ” một tiếng, hần đã ngồi chồm hổm trước mặt gã này. Hần cầm lấy tay phải của gã, gã thành viên Yamaguchi lập tức khấn trương hần lên, vội vàng cầu xin tha tội bằng tiếng Nhật, nói là mình đã muốn hợp tác rồi, van xin Sở Phàm không cần phải tra tấn mình thêm nữa.

Sở Phàm không thèm để ý đến mấy câu lấp bắp linh tinh loạn xạ của gã, cầm lấy cổ tay phải của gã vừa lới một phát, lập tức, đoạn cổ tay gãy đã được tiếp nối trở lại. Lúc này, gã Yamaguchi mới biết được là Sở Phàm đã giúp gã nối lại cổ tay bị gãy.

- Cô nói với nó. Nếu nó ngoan ngoãn hợp tác thì mình sẽ đối xử tử tế với nó. Nếu trong lúc trả lời câu hỏi mà nó dám nói dối một lời thì tôi sẽ lại phải dùng hình phạt tàn khốc đấy.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Ngân Hồ dịch lại chi tiết câu nói của Sở Phàm cho gã kia nghe. Nghe xong đầu gã gật như bả củi, ra sức chứng tỏ vẻ trung thành của mình.

- Vẫn là vấn đề vừa nãy, cô hỏi lại nó xem có phải lúc trước Shirakawa đã dẫn bọn nó đi giết một thanh niên người Trung Quốc không? Hiện giờ Shirakawa đang ở đâu?

Sở Phàm lãnh đạm hỏi.

Ngân Hồ phiên dịch lại, gã Yamaguchi nghe xong thì hơi do dự. Sở Phàm trừng mắt nhìn gã một cái, gã giật mình vội vàng nói lại chi tiết. Ngân Hồ dịch lại như sau:

- Hắn nói đúng là lúc trước bọn hắn đã phát hiện ra một thanh niên Trung Quốc theo dõi xe của tổ trưởng Nakamura. Sau khi giải quyết xong người thanh niên này, Shirakawa đã dẫn mười tên Yamaguchi đến thẳng khách sạn Empire rồi.

Sở Phàm nghe vậy thì vẻ mặt buồn hẳn. Hắn biết rằng thanh niên người Trung Quốc trong lời kể của gã Yamaguchi kia chính là Vương Phong. Còn hành động của Shirakawa thì đương nhiên là đã nằm trong dự kiến của hắn.

- Cô hỏi xem nó có biết thi thể của thanh niên người Trung Quốc kia ở đâu không?

Sở Phàm định hỏa thiêu thi thể của Vương Phong rồi mang về nước an táng cho anh ta.

- Hắn nói thi thể đã bị xử lý bí mật thì sẽ không còn tồn tại nữa.

Ngân Hồ giọng điệu thương cảm nói.

Sở Phàm khẽ thở dài, rồi nói tiếp:

- Cô hỏi nó chỗ ở của tổ trưởng tổ Tokyo, Teruo Nakamura. Bảo nó dẫn chúng ta đi tìm Teruo Nakamura.

Ngân Hồ dịch lại câu nói của Sở Phàm cho gã thành viên kia nghe. Gã nghe xong thì sửng sốt, hơi do dự, dường như không dám nói ra.

Sở Phàm thấy thế cũng không nói gì, chỉ châm thêm một điếu thuốc lá nữa, rít vào một hơi. Đốm sáng của điếu thuốc trong bóng đêm chợt lập lòe, lập lòe. Nhìn thấy đầu ngón tay Sở Phàm có điếu thuốc lá đang cháy dở thì giống như là phản xạ có điều kiện, gã thành viên Yamaguchi kia vội vã gạt đầu, bô bô khai tuốt bằng tiếng Nhật.

Ngân Hồ phiên dịch lại:

- Hắn nói hắn biết tổ trưởng Nakamura đang ở đâu, tình nguyện dẫn chúng ta đi, nhưng hắn có một yêu cầu, đó là sau khi đi xong chúng ta phải đảm bảo cho sự an toàn của hắn. Bởi hắn làm thế này là bán đứng cả hội Yamaguchi, bán đứng cả đại ca của hắn. Sau đó, phải thả cho hắn ta đi.

Sở Phàm nghe thế thì thoải mái đáp:

- Được, đồng ý. Cô bảo nó lần nữa đi, bảo nó chớ có giở trò. Nếu có tí thủ đoạn bịp bợm nào thì nó chết không có chỗ chôn đâu.

Ngân Hồ nói lại lời Sở Phàm cho gã thành viên Yamaguchi nghe. Sau đó, chỉ vào gã thành viên đang nằm trên mặt đất, hỏi:

- Chủ nhân, còn tên này thì xử lý thế nào?

- Ném xuống vách núi dưới kia.

Sở Phàm nói xong thì kéo gã đó tới ven đường, ném thẳng xuống vách núi đen ngòm.

Sau đó, hắn kéo theo gã thành viên Yamaguchi đã chịu cung khai kia lên xe của Ngân Hồ, bảo:

- Ngân Hồ, bảo nó dẫn chúng ta đi tìm Teruo Nakamura.

205. Chương 203: Ra Tay!

Sở Phàm nhìn khuôn mặt nghìn phần xinh đẹp lại vạn phần băng lãnh của cô, cảm giác thật lạ, không ngờ nổi mình lại là chủ nhân của một cô gái lạnh lùng xinh đẹp lại bản lãnh đầy người thế này.

“Thế kỷ 21 làm gì còn chuyện vua quan với chủ tớ, nhưng nghe cách nói chuyện của Ngân Hồ, giống như với cô hiển nhiên xem mình là chủ nhân, còn cô là nô bộc của mình, thật sự là không quen. Lại còn cái anh chàng cao to tên gọi Kim Cương kia nữa, đừng nói mình cũng là chủ nhân của anh ta luôn nhé! Bản lãnh của bọn họ không hề kém mình, xét trên xã hội hiện tại cũng là tài trí hơn người, tại sao lại cam tâm làm nô bộc cho mình?” Sở Phàm suy nghĩ đến nát óc cũng không thể có câu trả lời.

Đột nhiên nhớ tới “Ngô bá” mà Ngân Hồ nhắc tới, hần nghĩ bụng, có lẽ tìm được “Ngô bá” này mọi chuyện sẽ rõ ràng. Vấn đề quan trọng trước mắt là tìm cho được Nakamura, rồi ra tay hành động, nếu gã quả thực đã hành xử theo kiểu xã hội đen thì Sở Phàm tuyệt đối chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, kể cả lật tung cả đảo Hoàng Long lên hần cũng phải tìm cho được Nakamura, không thể để cho gã có cơ hội phản kích. Bằng không, khi Nakamura cùng đám tay chân thành viên Yamaguchi đã bén rễ gây dựng hang ổ tại đây tụ họp lại một chỗ thì dù có ba đầu sáu tay cũng không thể ngăn chúng lại được.

- Ngân Hồ, cô có biết tại sao lúc này tôi lại tha không giết hai tên xã hội đen không?

Đột nhiên Sở Phàm lên tiếng.

- Có phải vì chủ nhân muốn thăm vấn bọn chúng không ạ?

- Có hỏi thế nào bọn này cũng không chịu khai, vậy thì ta sẽ ra tay thật nặng với một tên làm gương, kể sau nhìn thấy hần sẽ thấy kinh sợ mà không dám chống đối. Vậy thì từ hần chúng ta có thể dễ dàng khai thác được khá nhiều thông tin.

Sở Phàm giải thích.

- A! Hóa ra vì thế mà chủ nhân đã ra tay ác độc với một trong hai gã Yamaguchi đó đến thế cũng vì muốn giết gà dọa khỉ! Đúng rồi, gã này khai vừa rồi Shirakawa đã dẫn theo mười người đến Khách sạn Quốc tế, chủ nhân không cần quay lại đó xem thế nào sao?

- Không cần! Giờ mà quay về thì cũng đã muộn, hơn nữa, tại Khách sạn Quốc tế, tôi cũng đã sắp xếp chu đáo. Thật ra ban đầu Shirakawa cũng chỉ muốn dụ tôi ra khỏi đó. Điều hổ lý sơn! Ai ngờ con hổ bị lừa ra khỏi rừng lại chính là hần!

Sở Phàm cười lạnh.

Tầng 18, Khách sạn Quốc tế.

Trong sổ ghi chép của Khách sạn quốc tế, đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ hiện đang ở phòng 1888, tầng 18.

Lúc này, có năm nhân viên mặc đồng phục của Khách sạn Quốc tế bất ngờ xuất hiện ở tầng 18, đi đầu là một gã có ánh mắt đáng sợ. Người này da mặt trắng nõn, cử chỉ nhã nhặn, nhưng đôi mắt ấy rất linh hoạt, đôi lúc lại sáng lên một thứ ánh sáng sắc nhọn. Hần chính là phiên dịch viên kiêm quân sư của tổ trưởng tổ Yamaguchi tại Tokyo, Teruo Nakamura – Shirakawa.

Theo sau Shirakawa là bốn gã mặc đồng phục của khách sạn, cũng là thành viên nhóm Yamaguchi. Hơn nữa, nếu cẩn thận nghe chúng nói chuyện, có thể nhận ra trên tầng 18 này còn có ba người đứng gác chia đều hành lang làm hai phần, là người của Shirakawa.

Nhưng Shirakawa lại cảm thấy có gì không ổn. Trên tầng 18 không có một bóng người. Theo thông tin nhận được, gã biết trên tầng 18 này lúc nào cũng phải có 3 người tuần tra bên ngoài. Có điều... tối nay, trên tầng 18 tịnh không có một bóng người, ngoài 5 người bọn chúng! Chẳng lẽ tất cả vệ sĩ bên người Lâm Mộng Kỳ đều được điều đi tìm kẻ kia? Đáng tiếc! Gã vệ sĩ điên khùng kia không biết trời cao đất dày dám cả gan theo dõi tổ trưởng Nakamura đã bị mình giải quyết. Nếu mấy tên ngu ngốc kia thật sự rời đi tìm đồng đội thì... chỉ có một đường CHẾT!

Trong bụng Shirakawa đã quyết, đêm nay, dù trời có sập thì cũng phải mang Lâm Mộng Kỳ đi! Bởi Nakamura cần cô! Tối tờ mờ sáng sẽ thả cho cô về.

Cho nên, đêm nay ai dám ngăn cản Shirakawa này, thì bất kể, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Cẩn trọng chậm chậm bước tới, một tay gã vẫn thủy chung giữ nguyên trong túi quần, nếu có chuyện gì xảy ra, ngay lập tức vũ khí trong tay sẽ bắt ngờ được sử dụng!

Đằng sau gã, bốn tên Yamaguchi cải trang đẩy một chiếc xe phủ vải trắng kiểu xe tác nghiệp trong khách sạn, nhìn qua thật không cảm thấy có gì đáng nghi ngờ.

Năm gã đi tới cửa phòng số 1888. Cho đến bây giờ, mọi chuyện vẫn rất thuận lợi. Chính sự thuận lợi bất thường này làm cho gã quân sư cảm thấy hơi khó hiểu. Cười lạnh, gã thầm nghĩ, “Con lợn Trung Quốc Sở Phàm kia hình như muốn dụng kế diệu hổ ly sơn với ta. Hừ! Với các kế hoạch được lên một cách kỹ càng và hoàn hảo, đêm nay tao không những sẽ đem Lâm Mộng Kỳ đi, còn xử lý luôn thằng nhãi đáng chết mày! Nhất cử lưỡng tiện!”

Gã quay lại, khoa chân múa tay ra ám hiệu với bốn tên đi sau, và hài lòng nhận được bốn cái gật đầu hiểu ý.

Sau đó, Shirakawa lấy ra một tấm thẻ, lướt qua khe đọc, phẩy tay, cửa phòng đã được mở. Nhẹ nhàng như con chuột tiến vào trong phòng, hần lặn vài vòng vào trong phòng ngủ của Lâm Mộng Kỳ, hai trong bốn tên đi theo cũng nhẹ nhàng vào trong, còn lại hai tên canh phòng bên ngoài.

Vào tới nơi, Shirakawa nằm im nghe ngóng, cho tới khi chắc chắn không gây ra động tĩnh gì trong phòng mới chậm rãi đứng lên, dán vào vách tường, đằng trước là hai tên đàn em mỗi đứa canh chừng một phía, cẩn trọng bước từng bước.

Ba kẻ chậm chậm vào tiến vào trong phòng ngủ lớn, càng tới nơi, cảm giác bất ổn trong Shirakawa càng rõ ràng, thậm chí trở thành khó hiểu: bên trong quá im lặng! Nếu như có người ngủ trong đó, ít nhất cũng phải nghe thấy tiếng thở. Có điều ngay cả tiếng thở gã cũng tuyệt đối không nghe thấy.

Chăm chú nhìn đồng chân trên giường, kéo mạnh chăn, gã suy nghĩ ngẩn ngơ : trên giường chẳng có ai, chỉ có một tờ giấy trắng. Vừa sợ vừa giận, Shirakawa cắn răng bật đèn cầm tờ giấy đọc, trên đó có viết:

“Shirakawa. Mày trúng kế rồi!”

-@#%\$#%^

Shirakawa gào lên như muốn nổ điên! Miệng chữ loạn xạ, bàn tay nghiền thật chặt, bóp nát tờ giấy trong tay thành một nắm vo tròn.

Gã cảm thấy mình như một con bò bị xô đẩy vào mũi mà dắt đi! Vốn tưởng rằng bọn Sở Phàm đã trúng kế diệu hổ ly sơn của gã, ai ngờ kẻ trúng kế lại là chính bản thân mình. Đối với Shirakawa, đây là một sự sỉ nhục, một sự chế nhạo ê chề! Hơn nữa, sự có mặt của tờ giấy cho thấy Sở Phàm đã biết trước kế hoạch và tất cả hành động của gã, mà gã lại hoàn toàn không thể đoán ra động thái của đối phương. Lần đầu tiên, Shirakawa đã thua! Nhưng gã cũng không phải cái bị thịt, trong đầu suy tính nhanh, đột nhiên gã nhượng mày trợn mắt, kêu lớn:

-Tổ trưởng Nakamura! Mục tiêu của hần là tổ trưởng!

Hoảng sợ, gã vội vàng chạy ra ngoài, triệu tập tất cả bọn đàn em, cuống cuồng lao tới biệt thự của Nakamura.

.....

Ngân Hồ thành thạo lái xe men theo đường núi lên cao dần, trên đỉnh ngọn núi này có một tòa biệt thự, căn cứ vào lời khai của gã thành viên Yamaguchi kia, biệt thự của Nakamura nằm ở đây.

Chiếc xe đang đi dần lên đến đỉnh, tên Yamaguchi người Nhật ngồi trong xe a nha a mạ một hồi, Ngân Hồ liền dừng xe lại. Sở Phàm không hiểu hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Hần nói phía trước có một trạm gác, nếu liều lĩnh tấn công sẽ bị lộ, bọn hần sẽ báo động. Đánh rần động cỏ mà con rắn chúa Nakamura còn trong đó. Ngân Hồ đáp.

- A, vậy phải làm sao để qua được?

Sở Phàm hỏi.

- Bọn chúng có thể. Muốn vào chỉ cần đưa thẻ ra. Nhưng...

Chưa dứt lời, Ngân Hồ đã bị Sở Phàm chặn ngang:

- Cô hỏi hần xem trong trạm gác đó thường có mấy người?
- Chủ nhân chờ một chút.

Lát sau cô quay lại:

- Hần nói thường thì chỉ có hai người gác.
- Tốt. Bảo nó đưa thẻ cho tôi. Tôi sẽ có cách giải quyết.

Nghe Sở Phàm nói, người ta có cảm giác hần đã có cách chắc ăn mười phần.

Từ bình trong xe đưa cho hần thẻ của mình, Sở Phàm xuống xe, bước từng bước về phía trước.

Trên đường đi tới, hần chăm chú tập trung quan sát rất kỹ bốn phía xung quanh, đi qua khoảng chừng bảy trăm mét đường núi, có một ánh đèn chiếu vào hần, có người hỏi bằng tiếng Nhật, chắc đại loại là:

- Đứng lại! Anh là ai?

Sở Phàm bình tĩnh im lặng giơ tấm thẻ đang cầm trên tay phải ra, khéo léo che đi mặt mình, hần lo hôm nay ở bữa tiệc mình đã gây ra sự chú ý của đám Nakamura, nếu bị đối phương nhận ra thì mọi sự tình hình toán bại lộ mất.

Qua khoeo mắt, hần nhận thấy ở phía trước quả thật chỉ có hai người. Một gã chậm rãi bước tới, có lẽ muốn kiểm tra kỹ tấm thẻ xem có đúng là của thành viên Yamaguchi hay không.

Sở Phàm nhìn như đóng đinh vào gã đang bước tới, nhằm lúc gã đưa tay đón lấy tấm thẻ, hần nhanh như cắt xoay tay phải lại vòng qua cổ gã, ngón trỏ, ngón giữa và ngón cái nắm lấy yết hầu, cùng lúc tay trái rút súng từ bên hông bóp cò. Gã gác cổ còn lại chưa kịp phản ứng đã ngã rầm xuống đất. Bàn tay phải của hần đang giữ cổ một gã cũng đã kịp xoay một vòng, “Rắc” một tiếng, gã ngã nốt!

Sở Phàm kéo hai thi thể ra một bên, rút điện thoại gọi Ngân Hồ.

206. Chương 204: Giết “ Gấu Hôi”.

Tên thành viên của Yamaguchi ngồi ở ghế sau nhìn Sở Phàm với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Gã kinh ngạc bởi lẽ không ngờ Sở Phàm lại có thể giải quyết gọn gàng hai kẻ canh gác của Yamaguchi trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà không hề kinh động tới người khác. Gã thực sự không hiểu nổi Sở Phàm làm thế nào, mà cũng bởi thế nên ánh mắt gã khi nhìn Sở Phàm lại càng tăng thêm nỗi sợ hãi.

Đi nữa sẽ tới biệt thự trên đỉnh núi của Nakamura, Ngân Hồ giảm tốc độ xe. Cô hỏi:

- Chủ nhân, phía trước là khu biệt thự của Nakamura, chúng ta làm sao vào được đây?
- Rất đơn giản, cứ phóng thẳng vào, nhưng trước đó tôi còn phải làm một chuyện đã!

Sở Phàm nói xong liền quay lại nhìn tên thành viên của Yamaguchi kia, lạnh lùng nói:

- Việc này khai thật đã giúp mày sống thêm một lúc, giờ giá trị của mày không còn, cũng chẳng cần sống làm gì nữa cho chặt đất!

Tên thành viên Yamaguchi kia hoàn toàn không hiểu Sở Phàm nói gì, nhưng nhìn ánh mắt lạnh như băng mang theo sát khí của Sở Phàm, gã trong lòng đã hiểu rằng không ổn, vội vàng mở cửa xe muốn chạy trốn. Ai dè “Thiếu Lâm long trảo thủ” của Sở Phàm đã xiết lấy cổ họng gã. Sau đó Sở Phàm khề dừng sức, rắc rắc một tiếng, gã thành viên Yamaguchi kia trong nỗi sợ hãi và không cam tâm đã ra đi, thân thể từ từ mềm oặt.

- Chủ nhân giết hần ư?

Ngân Hồ ngạc nhiên hỏi.

- Nhỏ cở phải nhỏ tận gốc, hành động đêm nay tuyệt không thể để đối phương có kẻ sống sót thoát đi, nếu không làm sao có thể khiến việc đêm nay thần không biết quỷ không hay được!

Sở Phàm nói xong mở cửa xe, ném xác gã kia xuống sườn núi, thần nhiên nói.

Ngân Hồ gật gật đầu. Cô nhìn biệt thự đèn đuốc sáng bừng trong đêm trước mắt, hỏi:

- Chủ nhân, trước mặt là biệt thự của Nakamura, chúng ta có cần phải âm thầm tới gần không?

- Không, trực tiếp tiến tới. Chúng ta phải tốc chiến tốc thắng. Nếu tôi đoán không lầm, Shirakawa hiện giờ đang chạy tới đây. Chúng ta phải giải quyết hết mọi việc trước khi hắn tới. Nếu muốn đánh nhanh thắng nhanh thì biện pháp tốt nhất là dứt khoát xông thẳng vào!

Sở Phàm trầm giọng nói.

Ngân Hồ nghe vậy trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nói:

- Đúng rồi, tôi có một biện pháp, chẳng qua có thể phải khiến chủ nhân ủy khuất một chút.

- Ồ? Biện pháp gì? Nói đi.

Sở Phàm nói.

Ngân Hồ nói vào tai Sở Phàm vài câu, mắt Sở Phàm sáng lên, âm thầm gật đầu.

Ngân Hồ sau đó cởi áo choàng màu bạc xuống, rồi lại cởi luôn cả chiếc áo bó trên người, lộ ra đôi gò bồng đảo cao vút. Sau đó cô cũng cởi luôn cả chiếc quần dài đang mặc. Cuối cùng trên người Ngân Hồ chỉ còn lại chiếc quần lót màu bạc che chắn nơi “quan trọng” nhất.

Ngân Hồ thực hiện một loạt hành động này mà không hề e ngại một người đàn ông như Sở Phàm đang ở bên cạnh. Sở Phàm cũng ngây người. Hắn không ngờ “kế hoạch dự hoặc” mà Ngân Hồ bảo lại là như thế này.

Bề ngoài Ngân Hồ lạnh lùng xinh đẹp, nhưng dáng người thì gợi cảm nóng bỏng vô cùng. Da thịt cô nõn nà láng mịn, trông giống như bạch ngọc vậy. Bộ ngực cao vút vào dáng người thon thả cùng tôn lên vẻ đẹp của cô. Nhưng cũng chẳng có nhiều đàn ông dám tơ tưởng tới những địa phương bí ẩn của cô, bởi lẽ ánh mắt lạnh như băng kia đã sớm khiến người ta phát rét, khiến chả ai còn dám nghĩ ngợi lung tung.

- Chủ nhân, sao cậu còn chưa đi ạ?

Ngân Hồ nhìn Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Hả, hả. Đi ngay đây!

Sở Phàm thu ánh mắt, xuống xe, mở nắp thùng sau xe, sau đó cuộn người chui vào. Cuối cùng hắn khép nắp lại nhưng không đóng hẳn.

Tiếp đó Ngân Hồ lái chiếc xe Mercedes-Benz màu bạc tới thẳng khu biệt thự trên núi.

Chạy tới cửa khu biệt thự, hai thành viên Yamaguchi ngăn xe cô lại. Hai gã này đi tới, dùng tiếng Nhật lớn tiếng nói:

- Trong xe là ai?

Ngân Hồ không nói lời nào, chỉ hạ kính xe xuống. Hai gã thành viên Yamaguchi kia nhìn vào trong xe, không ngờ lại thấy một đại mỹ nữ lạnh diễm. Chúng ngẩn ra, nhưng vẫn không quên cảnh giác. Một tên lớn tiếng hỏi:

- Người đẹp, nửa đêm tới đây làm gì thế?

- Tôi tới tìm người. Tên khốn này nợ tôi một trăm ngàn Yên!

Ngân Hồ dùng tiếng Nhật trả lời, sau đó đưa thẻ của tên Yamaguchi vừa này còn ở trong xe cho hai gã gác cổng.

Tên vừa hỏi nhìn thấy tấm thẻ, xác nhận đây đúng là thẻ hội viên của Yamaguchi, hắn không kìm được hỏi:

- Sao cô lại có thẻ này?

- Tên khốn đó tối hôm ấy không có tiền đưa tôi, liền đặt tấm thẻ này gán nợ, bảo tôi đêm nay tới lấy tiền, nếu hắn không đưa thì tôi cứ tìm tới mà đòi.

Lời này của Ngân Hồ nhiều ẩn ý, hai gã gác cổng nghe thấy đều cười xấu xa. Bọn chúng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ngân Hồ nói:

- Hiểu rồi, hiểu rồi, hóa ra là thế.

Ngân Hồ không để ý tới chúng, nhún ga chạy thẳng tới phá tung cửa, hướng vào bên trong biệt thự.

Hai gã thành viên Yamaguchi kia thấy thế thì phát hoảng lên, vội vã đuổi theo. Mà tình huống này cũng khiến những thành viên còn lại trong biệt thự chú ý. Lập tức có hơn mười người vọt tới, trong đó có năm tên đã rút súng ra, những tên còn lại đều cầm kiếm trong tay. Chúng tưởng kẻ thù của Yamaguchi tìm tới.

Hai tên gác cổng kia chạy tới nói gì đó, vì thế mấy tên đang chạy tới này có vẻ ngạc nhiên, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn vào chiếc xe màu bạc.

Bấy giờ cửa xe mở ra, Ngân Hồ đi giày cao gót, đùi dài thon thả. Lúc đi ra cô chỉ khoác một chiếc áo choàng, bên trong mặc một bộ nội y trong suốt, cực kỳ gợi cảm, cực kỳ quyến rũ.

Những gã này nhìn thấy đều “oa” một tiếng, ánh mắt sáng như đèn pha. Hai tên gác cửa kia chạy tới kể lại mọi chuyện một lần nữa, mấy gã này nghe xong đều “ái chà ái chà” liên hồi.

Súng ống trong tay bọn chúng đều thu lại, rồi một tên mập mập xăm trổ đầy mình cười hắc hắc nói:

- Người đẹp, anh có hai triệu tiền mặt ở đây, đêm nay em ở lại nhé?

Những tên khác nghe vậy trên mặt đều nở nụ cười đầy vẻ khinh nhờn.

- Hay lắm, chỉ sợ anh lại gạt người ta thôi.

Ngân Hồ dùng tiếng Nhật quyến rũ nói, lại tiến lên hai bước, thướt tha đi tới.

Những thành viên Yamaguchi đều nhìn về Ngân Hồ, nước miếng chảy ròng ròng. Khoảng bảy tám mét, bỗng Ngân Hồ đột nhiên dừng lại, dùng tiếng Nhật nói:

- Ôi, trong cốp xe của em còn có đồ quên chưa lấy, hai người đi lấy hộ em được không?

Hai tên Yamaguchi được nhờ kia tất nhiên là cao hứng phi thường, vội chạy đi lấy, nhưng ba bốn phút sau vẫn không thể trở về. Lúc này Ngân Hồ nói tiếp:

- Hay là tại vật đó nặng quá nên hai người bọn họ khiêng không nổi, hai người các anh đi hỗ trợ họ đi. Cảm ơn nha!

Thế là hai tên khác lại chạy tới, sau đó cũng mất tấm như hai tên trước. Chẳng qua trong không khí bỗng thoáng thoáng một mùi máu tươi, khiến những tên còn lại cảm giác có chuyện đã xảy ra. Lúc này ánh mắt chúng trầm xuống, hướng về phía Ngân Hồ. Ngân Hồ cười lạnh, hai tay giơ lên, hai tia sáng linh hoạt sắc bén lóe lên, theo đó là hai tên Yamaguchi ngã xuống.

- Khốn kiếp!

Tám gã còn lại đã hiểu là Ngân Hồ tới đây là để đối phó với chúng, vì vậy lập tức lui vũ khí ra. Bỗng “phốc phốc” hai tiếng vang lên, hai tên Yamaguchi đang định rút súng hét lên rồi ngã gục. Những tên khác quay đầu lại mới thấy một người thanh niên sắc mặt lạnh lùng cầm súng bước tới. Người này chính là Sở Phàm.

Hàn quang trong tay Ngân Hồ lóe lên, một gã thành viên Yamaguchi liền bị cắt đứt cổ họng, máu me phun ra như suối.

Một gã khác vùng kiếm chém Ngân Hồ, nhưng hắn vừa mới động thân liền kêu lên đau đớn. Một viên đạn đã khoan một lỗ sau gáy hắn, máu tươi đen đặc tóe ra.

Sau đó lại “phốc phốc”, một tên cầm kiếm khác ngã xuống, mà lúc này Sở Phàm đã đi tới gần.

Ba tên thành viên Yamaguchi còn lại kêu to, nhưng chúng cũng lùi lại một bước bởi lẽ hiện giờ chúng không có súng trong tay. Tám tên có súng sớm đã bị giết sạch. Ba tên này lớn tiếng gọi những thành viên khác đang ở trong biệt thự. Tiếng bước chân vang lên. Sở Phàm ra hiệu cho Ngân Hồ, sau đó hai khẩu súng trên tay hắn nhắm về phía hai gã kia bóp cò, cùng lúc đó là một tiếng xé gió vang lên trong tay Ngân Hồ, hướng thẳng tới tên còn lại. Trong nháy mắt, ba gã Yamaguchi ngã xuống.

Sau đó Sở Phàm lại ra hiệu cho Ngân Hồ. Hắn giơ tay phải lên, một phát súng bắn về phía công tắc điện ở góc tường. Công tắc điện bắn lên một loạt tia lửa, sau đó toàn bộ biệt thự chìm vào bóng tối.

Cùng lúc đó, Sở Phàm giống như một con báo đen biến mất trong đêm tối, còn Ngân Hồ như một yêu tinh màu bạc trong đêm, thân hình phóng về phía bên trái.

Hành động chém giết thực sự bây giờ mới chính thức bắt đầu!!

207. Chương 205: Ngày Tận Thế Của Nakamura.

Nhưng đột nhiên mất điện khiến chúng không kịp trở tay. Đèn trong biệt thự vụt tắt, không gian tối mịt khiến chúng chưa kịp thích ứng. Thành viên Yamaguchi phía bên phải “xoẹt” một cái bật bật lửa, lập tức ánh lửa mỏng manh tạm thời chiếu sáng bốn phía.

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới, ngọn lửa trong tay gã thành viên Yamaguchi bị gió thổi tắt, sau đó một thân ảnh nhanh nhẹn đánh tới. Quyền phong mãnh liệt như sóng biển giận dữ ập đến. Tên vừa cầm bật lửa kia chỉ cảm thấy bụng mình đau đớn kịch liệt, một cú đấm mạnh mẽ này đã khiến gã không thở nổi, sau đó một cú nữa liền khiến cả người gã bay đi, nằm lăn trên đất, bất động.

Những thành viên khác bất ngờ tới gần ra, tới lúc chúng có phản ứng thì chỉ biết hét lên phần nộ và hoảng sợ, súng trong tay bắn ra xung quanh, nhưng không tìm thấy đối phương.

Một thành viên của Yamaguchi tay phải cầm súng đưa sang bên trái, bỗng nhiên thấy tay mình bị ai đó nắm lấy, sau đó “rắc” một cái, cánh tay đang cầm súng của gã liền bị bẻ gãy, gã đau đớn kêu lên, nhưng tiếng kêu còn chưa kịp phát ra thì cổ họng đã bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, sau đó lại “rắc” một tiếng, cổ hắn đã bị bẻ gãy.

Cuối cùng khi một thành viên Yamaguchi khác nghe được tiếng động chìa súng về phía đó thì đã chẳng còn ai nữa. Lúc này gã lại thấy đầu mình bị một thứ cứng lạnh chìa vào. Trong lòng gã phát lạnh, bởi gã biết mình đang bị dí súng vào đầu.

Khuôn mặt Sở Phàm từ trong bóng tối hiện ra. Hắn lạnh lùng nói:

- Hắc bang lớn nhất nhất của Nhật Bản, Yamaguchi, trong mắt tao là những kẻ đáng chết nhất!

Sở Phàm nói xong liền bóp cò. Tên Yamaguchi kia liền ngã xuống.

Sở Phàm lấy súng, phóng lên lầu. Việc quan trọng nhất trước mắt là bắt được Nakamura, sau đó chậm rãi bóp chết gã. Mà Ngân Hồ đang giao chiến với ba thành viên Yamaguchi ở bên kia hắn cũng không lo lắng gì. Sở Phàm tin rằng Ngân Hồ có thể xử lý được mấy tên đó.

Lúc này trong một gian phòng rộng rãi xa hoa ở khu biệt thự này.

Vì đường điện bị Sở Phàm bắn nổ, bên trong gian phòng tối đen như mực, một người đàn ông trung niên đang sờ soạn trong bóng đêm. Gã muốn tìm thứ gì đó để bật lửa bởi tự nhiên ở trong bóng tối khiến gã không quen bởi lẽ trước đây chưa từng xảy ra chuyện này. Đáng người gã không cao, thân thể có vẻ rắn chắc, khiến người ta có cảm giác tràn đầy sức sống. Khuôn mặt gã gầy gò, đôi mắt tam giác dù trong bóng tối vẫn tỏa ra ánh mắt âm trầm độc ác. Gã chính là tổ trưởng Yamaguchi ở Tokyo – Teruo Nakamura.

Tầng ba khu biệt thự này chính là nơi ở của Nakamura, còn lầu một lầu hai là tầng tầng lớp lớp thành viên của Yamaguchi. Nhiều người như vậy nên trong những năm gần đây chưa bao giờ gã bị kẻ thù tìm tới tận nơi này trả thù, bình thường thì chưa kịp tiếp cận biệt thự đã “mất tích” luôn rồi.

Bởi thế Nakamura ở một mình trong phòng khóa cửa lại, hơn nữa cũng là vì đêm nay đã uống say. Nhưng gã bị đánh thức từ trong trạng thái mơ màng do say rượu bởi tiếng đánh nhau và tiếng rên la của thành viên Yamaguchi. Khi gã tỉnh lại chỉ thấy trong phòng tối đen. Gã cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Đã bao năm qua trong phòng mình chưa bao giờ bị mất điện, hơn nữa biệt thự có máy phát, vậy cuối cùng chuyện này là sao?

Nakamura cảm thấy trong lòng bất an. Gã đã lặn lội trong hắc đạo nhiều năm, sớm đã hình thành năng lực phản ứng với nguy hiểm. Gã lần mò tới cửa, mở cửa gọi thủ hạ nhưng không thấy ai thừa, ngược lại trong không khí lúc này tràn ngập mùi máu tươi. Điều này đối với Nakamura bao năm qua vào sinh ra tử không thể nghĩ ngờ chính là một tín hiệu nguy hiểm quá rõ ràng. Gã cảm thấy nguy hiểm đã tới gần, so với những lần trước đây lớn hơn gấp hàng chục, hàng trăm lần!

Nakamura lập tức đóng sầm cửa lại, đồng thời tìm điện thoại, muốn gọi thành viên Yamaguchi ở vùng phụ cận tới. Hơn nữa trong phòng hẳn còn có một con đường bí mật thông ra ngoài, gã có thể thoát theo lối này, sau đó sẽ cùng với hơn một ngàn thành viên Yamaguchi bên ngoài tập trung lại để đánh ngược trở về!

Lúc này trong phòng chợt vang lên một hồi chuông di động, Nakamura đảo mắt đã thấy, hóa ra là di động của mình để ở trên bàn đang reo, không biết là ai lại gọi vào lúc này.

Nakamura lập tức tới định nhận điện, nhưng gã vừa mới đi được nửa bước liền dừng lại, sắc mặt cũng trở lên ngưng trọng dị thường. Trong đôi mắt tam giác của hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó biến thành một loại sát khí âm trầm.

Đột nhiên Nakamura quát to một tiếng, tay phải như đao, thân thể bất động nhưng cánh tay như đao chặt mạnh về phía sau. Đòn đánh này luận về lực đạo và tốc độ đều thuộc hạng nhất, nhưng đòn đánh về phía sau này của Nakamura là đánh ai? Chẳng lẽ sau lưng hắn có người?

- Đòn Atemi của Karate sao?

Phía sau Nakamura vang lên một tiếng cười lạnh và giọng nói đầy trào phúng.

Sau đó một trận gió nổi lên, một bóng người lóe lên tránh khỏi lưng Nakamura.

Nakamura mượn một đòn này để có cơ hội xoay người, lúc này “xoạt” một tiếng, ngọn lửa từ chiếc bật lửa lóe lên, chiếu sáng khuôn mặt gầy yếu xấu xí của Nakamura, đồng thời cũng chiếu sáng khuôn mặt người dùng chiếc bật lửa kia. Hắn đang nở một nụ cười châm chọc, như thể đang đùa giỡn với con mồi của mình vậy. Đôi mắt hắn lạnh lùng bình tĩnh, hắn chính là Sở Phàm!

Nakamura lúc này cũng nhận ra Sở Phàm, gã không kìm nổi tức giận kêu một tiếng:

- Khốn kiếp!

Sau đó tung một cú đá về phía thất lưng Sở Phàm, đồng thời thêm một cú đâm thẳng vào mặt Sở Phàm.

Sở Phàm cười lạnh một tiếng nói:

- Karate Nhật Bản vốn là do Nam quyền của Trung Quốc truyền vào dần dần cải biến mà thành, chỉ bằng vào mảy mà dám đứng trước mắt tao múa may thì có khác gì múa búa trước cửa Lỗ Ban? Cho mày nếm thử chút võ thuật cao thâm của Trung Quốc vậy!

Sở Phàm nói xong liền thi triển Thiếu Lâm La Hán quyền.

Thiếu Lâm La Hán quyền có mười tám chiêu, mang quyền ý của La Hán hàng long phục hổ. Ca quyết: đầu như sóng cuộn, tay như lưu tinh, thân tựa dương liễu, chân giống kẻ say. Xuất đòn do ý, như cương mà lại là nhu, như thật lại là hư. Luyện lâu tự khắc có thay đổi, thành thực tới mức thông thần.

La Hán quyền nhìn thì giản dị tự nhiên, chiêu thức đơn giản nhưng bên trong áo diệu vô cùng, tu tập tới cảnh giới cao nhất sẽ là thứ vô thật lợi hại nhất. Đó chính là đạo lý thiên cổ “đại trí giả ngu, không khéo léo nhưng chẳng vụng về”.

Sở Phàm đánh La Hán quyền trong cương có nhu, trong nhu có cương, biến hóa vô cùng. Mỗi chiêu đều phong kín chiêu thức của Nakamura. Nakamura càng đánh càng kinh ngạc. Gã tự nhận mình tập luyện Karate nhiều năm, hiện giờ trình độ đã đạt tới tam đẳng nhưng chẳng hề có biện pháp đối phó được với Sở Phàm.

Nakamura trong lòng lo lắng, hét lớn một tiếng, tay phải chém mạnh vào cổ Sở Phàm, tay trái đánh thẳng vào mặt Sở Phàm. Hiện giờ gã đã muốn liều mạng!

Sở Phàm cười lạnh một tiếng, một quyền đánh ra như thần long xuất động, rầm một tiếng, mặt Nakamura đã bị đâm trúng, nhưng Nakamura cũng mượn lực đạo của cú đánh này mà lặn một vòng tới gần cửa. Gã muốn trốn!

Nakamura vừa mở cửa ra, lập tức liền ngậy người. Bởi hắn nhìn thấy ngoài cửa là một thiếu nữ mặc áo khoác màu bạc, bề ngoài lạnh lùng. Đôi mắt lạnh như băng của cô nhìn gã khiến gã không khỏi rùng mình.

Thiếu nữ này là Ngân Hồ.

Tay Ngân Hồ phát lên, một đạo hàn quang sắc bén phóng tới. Nakamura không tự chủ được phải lùi lại, bởi vì vẻ lạnh lùng toát ra từ Ngân Hồ khiến gã thấy bất an.

- Phế hai tay của hắn đi.

Sở Phàm đứng phía sau Nakamura thản nhiên nói.

Ngân Hồ nghe vậy ánh mắt phát lạnh, thân thể nhoáng lên, hóa thành một làn sáng bạc hướng về phía Nakamura, cùng lúc đó hàn quang trong tay cô lóe sáng, một mảng hàn quang sắc bén đánh tới.

Nakamura vô cùng sợ hãi, vội vã né về phía sau. Nhưng gã né tránh vẫn không thể nhanh bằng hàn quang trong tay Ngân Hồ. Chỉ nghe một tiếng “át!” thảm thiết vang lên, đôi tay Nakamura đã rơi xuống, máu tươi cũng từ đó phun ra.

- Cắt đứt gân mạch đầu gối hắn, bắt hắn quỳ xuống!

Sở Phàm lại thản nhiên nói.

Sở Phàm vừa mới dứt lời thì hai đạo hàn quang lại lóe lên. Nakamura kêu thảm một lần nữa, sau đó “phịch” một tiếng, gã quỳ rạp xuống đất. Gân mạch đầu gối gã đã bị Ngân Hồ cắt đứt, không thể đỡ được người nữa nên phải quỳ xuống.

- Cô nói với hắn, đêm nay là đêm cuối cùng của hắn, vì hắn đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, đó là không tôn trọng người Trung Quốc chúng ta.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Ngân Hồ nghe vậy liền dùng tiếng Nhật nói với Nakamura. Nakamura nghe xong vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm. Trong miệng gã không ngừng cầu xin Sở Phàm tha cho gã, điều kiện gì gã cũng có thể đồng ý.

Nhưng Sở Phàm cười lạnh một tiếng. Hắn lấy một khẩu súng giảm thanh, chỉ vào thắt lưng Nakamura, sau đó bóp cò. Viên đạn xuyên qua thắt lưng Nakamura, găm vào gan của gã, sau đó phá bụng gã chui ra.

Đầu đạn nóng rực rơi leng keng trên mặt đất.

Ngân Hồ ở bên cạnh hiểu rõ khả năng phá hoại của viên đạn này, hủy hoại thân thể của Nakamura. Gã sẽ không được chết nhanh chóng bởi phát súng này, ngược lại phải chết từ từ trong năm phút thống khổ vô cùng.

Mặt Nakamura nhăn nhúm, trong mắt thể hiện nỗi thống khổ vô cùng. Thân thể gã co quắp nhưng hắn lại không thể động đậy được. Bởi lẽ hai tay hai chân gã đều đã bị hủy, gã chỉ có thể chậm rãi chờ đợi tử thần trong nỗi thống khổ dày vò.

Chết không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là nỗi thống khổ trước khi chết này.

Đêm nay, kẻ kiêu hùng Nakamura chết tại biệt thự của chính mình.

208. Chương 206: Ôm Cây Đợi Thở - Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Sở Phàm ngồi xổm trước mặt Teruo Nakamura, hai mắt âm lãnh, trầm tĩnh nhìn hấn, nhìn sinh mệnh của đối thủ, con mồi của mình ngay trước mặt từng chút một trôi đi như tằm ăn rỗi, cuối cùng chậm rãi chết đi, đây cũng là một loại quá trình hưởng thụ không gì bằng. Đương nhiên, đối tượng phải là nhân vật lớn thì mới có ý nghĩa, nếu đối phương chỉ là nhân vật nhỏ không đáng kể vốn không có loại hương vị đùa giỡn này được.

Teruo Nakamura thân là tổ trưởng tổ Yamaguchi tại Tokyo, thân phận này cũng đủ lớn rồi. Dựa vào thân phận này ở Tokyo là đủ để kêu mưa gọi gió, lấy tay che trời. Bởi vậy, khi Sở Phàm nhìn gã vừa bắt lực lại vừa thống khổ chờ đợi cái chết giáng xuống, trong lòng dường như có cảm giác khoan khoái dễ chịu, lại càng quan trọng hơn, Teruo Nakamura chính là người Nhật Bản!

Khoảnh khắc tới gần cái chết, khóe miệng Teruo Nakamura mấp máy, gian nan hỏi một vấn đề, Ngân Hồ phiên dịch, nói:

- Chủ nhân, hấn hỏi vì sao lại muốn giết hấn, vì sao phải đuổi tận giết tuyệt?
- Ra ngoài làm loạn, sớm hay muộn cũng thế thôi, tôi nhìn hấn không vừa mắt!

Sở Phàm thần nhiên nói xong liền đứng lên.

Sau khi Ngân Hồ phiên dịch lời của Sở Phàm nói cho Teruo Nakamura nghe, khóe miệng gã dường như nổi lên nụ cười, cuối cùng hô hấp dần dần dồn dập hơn, thân thể co rút lại, hai mắt trợn trừng, chết đi mà vẫn mang theo phần hận và không cam lòng.

Cả đời Teruo Nakamura giết người vô số, cuối cùng bản thân cũng ném quả đấm, chỉ là gã vụn vụn lần không ngờ, bản thân lại chết trên tay một người Trung Quốc trẻ tuổi vô danh.

Đột nhiên, di động trong phòng của Teruo Nakamura vang lên, Sở Phàm nhìn xem, thấy chữ trên màn hình đều viết bằng tiếng Nhật, xem không hiểu, hấn gọi Ngân Hồ tới xem cho. Sau khi Ngân Hồ xem xong liền nói:

- Là Shirakawa gọi tới.
- À!

Sở Phàm nói xong cười lạnh một tiếng, tiếp điện thoại, chẳng qua hấn cũng không nói lời nào. Không khí yên lặng trong phòng lúc này tạo cảm giác lạnh lạnh quái dị, nhưng Shirakawa bên kia cũng không nói gì, tình cảnh này cực kỳ giống với tình cảnh trước đây, khi Sở Phàm biết được Vương Phong gặp chuyện không may và Shirakawa nhận điện thoại của hấn gọi tới cho Vương Phong.

Hai người mặc dù không nói lời nào, nhưng trong lúc đó khẳng định vẫn cảm thấy sát ý lạnh lạnh của đối phương.

Cuối cùng Shirakawa treo máy, hai mắt Sở Phàm bình tĩnh vững vàng, hấn cười lạnh một tiếng rồi nhẹ buông tay, di động liền rơi lên mặt đất “cạch” một tiếng.

- Chủ nhân, bước tiếp theo của chúng ta là gì?

Ngân Hồ hỏi.

- Ôm cây đợi thở, Shirakawa đang chạy tới đây, hơn nữa bên Shirakawa có mười một người, chúng ta phải xử lý sạch mười một người này.

Sở Phàm thần nhiên nói, giọng điệu dường như chỉ cần nhấc tay một cái cũng có thể đưa đối thủ vào chỗ chết.

- Chủ nhân, đúng là có mười một người, Shirakawa chắc không phải nhân vật dễ giải quyết, chúng ta không cần chuẩn bị một chút sao?

Ngân Hồ hỏi.

- Đương nhiên phải chuẩn bị, cho dù đối thủ là ai, khinh địch không cần nghi ngờ chính là tự chui đầu vào rọ.

Sở Phàm bình tĩnh nói:

- Có câu tục ngữ là gây ông đập lưng ông, chúng ta ở ngay đây chờ Shirakawa chủ động đi vào. Bọn họ nhiều người nên chúng ta không đối chiến chính diện với họ, chúng ta chờ trong phòng, lợi dụng màn đêm trong phòng có thể giết đối phương trở tay không kịp.

- Chủ nhân xác định bọn họ chắc chắn sẽ tiến vào sao?

Ngân Hồ hỏi.

- Shirakawa chắc chắn vào, bởi vì tổ trưởng Nakamura của gã đang ở ngay trong phòng này, Theo quy củ của Yamaguchi, Shirakawa tự tiện rời đi, không thể bảo hộ an toàn của tổ trưởng, gã cũng khó thoát khỏi cái chết, cho nên gã chắc chắn phải vào trong này. Thứ nhất là vì nghĩ cách cứu viện tổ trưởng Nakamura, thứ hai là nếu tổ trưởng Nakamura đã chết, vậy cơ hội chuộc tội duy nhất của gã là bắt hoặc giết chết được tôi, trả lại một công đạo cho Yamaguchi.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Như vậy thì tôi an tâm rồi. Tôi chỉ sợ bọn họ không dám tới thôi!

Ngân Hồ nói.

- Chúng ta lấy biệt thự này làm nơi chủ chiến, sách lược tiến công là trong ngoài giáp công. Tôi bên trong, cô mai phục bên ngoài. Đối thủ mà Shirakawa biết được chỉ có một mình tôi, mà cô chính là một kỳ binh. Chính diện giao chiến, kỳ binh thủ thắng, nhất định giết khiến cho Shirakawa trở tay không kịp!

Ánh mắt kiên định của Sở Phàm nói.

Sau khi Ngân Hồ nghe vậy liền gật đầu, sau đó bọn họ liền tách ra hành động, cùng đợi Shirakawa chui đầu vào lưới! Giờ phút này, Shirakawa đang dẫn mười thành viên của nhóm Yamaguchi, ngồi trên năm chiếc xe con màu đen đi trên đường quốc lộ, đang nhanh chóng phóng tới khu biệt thự trên đỉnh núi của Teruo Nakamura.

Trên mặt Shirakawa tràn ngập vẻ nghiêm trọng. Trước khi đến khách sạn Empire, gã đã cố ý bố trí tám thành viên của Yamaguchi phong tỏa đoạn đường bên trong chờ Sở Phàm tự chui đầu vào lưới, vì đoán Sở Phàm chắc chắn tới. Mà cũng đúng như dự kiến của gã, Sở Phàm đã tới, nhưng cuối cùng biến mất lại không phải Sở Phàm, mà là tám thành viên Yamaguchi kia. Vừa rời lái xe qua đoạn đường phong tỏa, Shirakawa cố ý nhìn các điểm mai phục, nhưng tại hiện trường không lưu lại một chút dấu vết nào. Nếu nói tám thành viên của Yamaguchi đã chết rồi, vậy thi thể thì đi đâu rồi?

Tất cả những việc này đối với Shirakawa cũng không quan trọng, mà quan trọng là, gã phải nhanh chóng chạy về biệt thự, gã tuyệt đối không thể để Teruo Nakamura xảy ra chuyện bất ngờ, nếu không thì gã cũng khó thoát, kết quả sẽ là đối diện với gia pháp xử trí bậc một của Yamaguchi. Đối với thành viên Yamaguchi, họ thà chết một trăm lần cũng không muốn chịu một lần gia pháp xử tội ở cấp bậc thấp nhất.

Chính thức khiến Shirakawa cảm thấy bất an chính là gã không biết tình huống hiện nay của Teruo Nakamura thế nào. Trước đó gã đã hai lần gọi điện cho Teruo Nakamura, một lần không ai tiếp, lần thứ hai có người tiếp, nhưng đối phương không nói lời nào. Bằng cảm giác, gã biết người đó không phải Teruo Nakamura, mà rất có khả năng là Sở Phàm. Sau khi nghĩ vậy, trong lòng Shirakawa lại càng thêm căng thẳng. Phải biết, điện thoại của Teruo Nakamura chỉ có tự hấn nghe, lần này tiếp điện thoại lại không phải Teruo Nakamura, điều này nói lên cái gì?

Hàn quang trong mắt Shirakawa tăng vọt, gã xiết chặt nắm tay, thì thào:

- Sở Phàm, cho dù tình hình của tổ trưởng Trung Thôn có ra thế nào, tao, Shirakawa nhất định phải băm thầy mày ra vụn đoạn.

Khi đoàn xe của Shirakawa đi qua trạm gác tiến vào biệt thự cũng không có lính canh gác, một thành viên Yamaguchi báo lại tình huống này cho Shirakawa. Shirakawa nghe vậy sắc mặt trầm xuống, thành viên Yamaguchi ngồi cạnh không khỏi lạnh tim, bởi vì sau đó thường là lúc Shirakawa muốn giết người.

- Nói cho các anh em phía sau, chuẩn bị tốt vũ khí, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái chiến đấu! Shirakawa lạnh lùng nói.

- Rồi!

Tên thành viên Yamaguchi nghe vậy liền dùng tay thông báo cho các thành viên khác.

Đoàn xe của Shirakawa chạy tới trước cửa biệt thự, cả tòa biệt thự đều chìm vào bóng tối, hoàn toàn mất đi ánh vàng rực rỡ của ngày xưa. Cả tòa biệt thự nhìn qua có cảm giác u ám lạnh lẽo, mười phần sắt khí, hơn nữa trong không khí loáng thoáng có mùi máu, một trận gió nhẹ thổi qua khiến những thành viên Yamaguchi này không khỏi sởn tóc gáy.

- Sếp Shirakawa, tình hình này, phía này có thể có mai phục, chúng ta phải đi vào sao?

Một thành viên Yamaguchi có phần sợ hãi hỏi Shirakawa.

Shirakawa lạnh lùng trừng mắt nhìn thành viên kia một cái, nói:

- Tổ trưởng Nakamura đang ở bên trong, chẳng lẽ mày muốn lâm trận bỏ chạy sao? Đi vào, lái xe vào, như vậy an toàn hơn.

Năm chiếc xe lần lượt chạy vào trong biệt thự. Xe của Shirakawa đi giữa, trước sau có hai xe. Sau khi chiếc xe đầu tiên đi vào biệt thự liền cảm thấy, dường như có một vật tròn đang lăn về phía xe, lái xe bật đèn, nhờ ánh sáng mới thấy rõ, vật đang lăn tới chính là một bình ga, hơn nữa đằng sau còn có từng bình ga lăn tới. Thành viên Yamaguchi này trong lòng biết không ổn, vội vàng lùi xe về sau, đồng thời hô to:

- Lui về phía sau, lui về phía sau, có nguy hiểm!

Nhưng, tất cả đều đã muộn, chỉ nghe một tiếng “Đoàng” của súng vang lên, chỉ trong không phẩy mấy giây hau tiếng tiếng nổ “Oanh! Oanh” vang lên, ánh lửa nổi lên bốn phía. Khi hai bình ga lăn tới trước bùng nổ, chiếc xe đi trước đã bị uy lực của vụ nổ hất tung lên cao, sau đó “Ầm” một tiếng nện lên trên chiếc xe thứ hai. Bình xăng của chiếc xe thứ nhất dưới kíp nổ là bình ga trong nháy mắt bùng nổ, lửa bốc lên hừng hực lập tức đốt cháy chiếc xe thứ nhất. Hai thành viên Yamaguchi trong chiếc xe sớm đã chết trong tiếng nổ rồi!

Chiếc xe thứ hai bị chiếc xe thứ nhất văng lên đè trên đỉnh, khiến mui xe lồm xuống. Hai thành viên Yamaguchi trong xe muốn ra cũng không ra được, hai người họ đều bị nhốt trong xe, bởi vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn lửa cháy hừng hực đang lan đến chỗ họ. Bọn họ tru lên, kêu thảm, tiếng kêu thê lương mãi không thôi, nhưng các thành viên Yamaguchi khác lại không hề có ý đi cứu họ, mà cho dù muốn cứu cũng không cứu được.

- Lui về sau, mau!

Shirakawa ra lệnh.

Ba chiếc xe còn lại lùi về phía sau, đột nhiên, một tiếng “Xích” vang lên, một ngọn lửa “Hô” một tiếng nhanh chóng bùng lên, ngăn đường lui của nhóm người Yamaguchi lại!

Gần như chỉ trong thời gian nháy mắt, thế lửa liền tăng mạnh lên, những thành viên của Yamaguchi nhìn đường lui đã bị chặn, phía trước lại có kẻ địch, trong lúc nhất thời trở tay không kịp, có cảm giác mờ mịt. Nếu bọn họ tiếp tục chờ người ra ngồi trong xe, vậy cuối cùng khi ngọn lửa kéo tới khẳng định là đốt cháy chiếc xe, hậu quả chính là xe nổ người chết!

Dưới tình huống này, người của Yamaguchi chỉ có thể xuống xe. Một người mở cửa xe, trong tay cầm súng bước ra, đầu và thân mình hấn vừa mới lộ ra khỏi thùng xe liền nghe thấy “Phanh” một tiếng, liền để lại trên trán của thành viên Yamaguchi này một vết đạn vĩnh viễn, hét lên một tiếng rồi ngã gục!

Tiếp theo, “Xuy” một tiếng xé gió vang lên, người Yamaguchi còn chưa có phản ứng thì từ sau đầu đã bị hơn một chiếc ám khí sắc nhọn hình ngũ giác bắn trúng, sau đó mới kêu lên một tiếng đau đớn, ầm ầm ngã xuống đất!

Trong lòng các thành viên khác sợ hãi không thôi, đều trốn trong xe không dám ra ngoài, nhưng không ra ngoài chờ thể lửa lan đến cũng chết, bọn họ bối rối hẳn lên, kêu gào la hét, không biết làm sao cho phải!

Ra cũng chết, mà không ra cũng chết, đối mặt với tình huống này Shirakawa phải đưa ra lựa chọn thể nào đây?

209. Chương 207: Quyết Đấu Shirakawa. (1)

Những thành viên Yamaguchi trong xe chỉ biết bối rối và bất an, hoàn toàn không nghĩ cách ra ngoài, cái họ thấy chỉ là sự an toàn trong chốc lát trước mắt mà thôi.

Hai mắt Shirakawa chớp động hàn quang, sắc mặt tái nhợt đến dọa người. Giờ phút này gã đã đoán ra, đối phương ít nhất cũng có hai người, một trước một sau, trước sau giáp công bọn họ vào bên trong. Trước mắt, lựa chọn duy nhất của gã chính là thoát ra ngoài, trốn vào điểm hiểm trở với đối phương, sau đó áp dụng các biện pháp tấn công trở lại.

Nhưng Shirakawa lại không dám liều lĩnh thoát ra ngoài, vì gã cũng không nắm chắc có thể tránh được sự công kích của hai người trước sau bên đối phương.

Đầu óc Shirakawa nhanh chóng suy nghĩ, hắn đang nghĩ phương pháp thoát ra ngoài. Khóe mắt thoáng nhìn, thấy tên Yamaguchi bên cạnh, âm trầm nói:

- Mày xông ra trước đi.

Tên Yamaguchi vừa nghe xong sắc mặt lập tức tái nhợt, trong lòng gã biết, tình huống trước mắt mà muốn xông ra ngoài vậy gã sẽ chết mà không phải nghi ngờ gì. Cho nên gã không khỏi chần chờ nói:

- Sếp Shirakawa, tôi, tôi...

- Hành động nhanh lên, tao sẽ yểm trợ phía sau cho mày, mày sẽ không có việc gì đâu.

Shirakawa nói xong liền rút một khẩu súng tinh xảo màu bạc, tên Yamaguchi kia nhìn thấy khẩu súng màu bạc của Shirakawa thì sắc mặt càng thêm tái nhợt. Gã run giọng nói:

- Rõ, rõ, sếp Shirakawa nhất định phải bảo vệ tôi đây nhé.

Tên Yamaguchi kia nói xong liền nâng súng lên, cẩn thận một cái liền xông ra ngoài. Lúc xông ra ngoài, súng trong tay gã bắn loạn xạ về phía trước, nhưng vô dụng, ngay lúc gã vừa mới xông ra, lại một tiếng súng “Phanh” vang lên, gã cũng ngã xuống.

Shirakawa luôn luôn ngồi trong xe quan sát động tĩnh mặt trước, khi gã thấy phía trước lóe lên một tia lửa, tiếng súng vừa vang lên gã đã xông ra ngoài ngay lập tức. Ngay lúc gã lẩn một vòng, đồng thời súng trong tay gã cũng liên tục bắn ra ba phát về phía sau, thủ pháp cực nhanh, đúng là hiếm thấy!

Hóa ra ý đồ chính mà Shirakawa phái tên Yamaguchi kia xông ra là muốn thu hút sự chú ý của một trong hai người bên đối phương. Sau khi gã nghe thấy tiếng súng vang lên từ phía trước, gã liền xông ra ngoài, hơn nữa lập tức bắn ba phát súng về phía sau, mục đích là khiến cho kẻ ẩn nấp phía sau không thể công kích được mình. Hành động này của gã thực sự hiệu quả. Ngân Hồ ẩn thân phía sau thấy Shirakawa bắn ba phát súng về phía mình liền ẩn thân né tránh. Chỉ trong thời gian nháy mắt ấy Shirakawa đã giành được tiên cơ, lẩn ra khỏi phạm vi tầm nhìn của Ngân Hồ.

Kỳ thực, Sở Phàm ở phía trước sau khi dùng một phát súng đánh gục tên lao ra trước làm kẻ chết thay cho Shirakawa, hắn liền nhìn thấy một người khác nhanh chóng lao ra, hắn vội vàng nâng súng lên bắn ra ngoài, nhưng đã muộn một bước, phát đạn chỉ bắn vào khoảng không.

Shirakawa âm thầm và mờ hôi, hai phát súng Sở Phàm bắn ra gã phải khó khăn lắm mới đảo người tránh được. Nếu gã chỉ thoáng chần chờ một giây thôi thì lập tức đã trúng đạn bỏ mình rồi.

Sau khi Shirakawa ẩn thân vào một khu vực tối an toàn, gã cảm thấy như được sống lại vậy, cả thể xác lẫn tinh thần đều biến đổi, khỏe miệng nổi lên một nụ cười tự tin.

Trong Yamaguchi, Shirakawa vốn có tiếng là tay súng thần, chỉ cần có súng trên tay thì có thể tung hoành trong đám vạn quân được. Khẩu súng lục đặc chế màu bạc kia chính là tượng trưng cho thân phận của gã. Đại đa số địch nhân chỉ cần nhìn thấy bóng súng màu bạc kia trong lòng đều biết mình khó thoát chết.

Shirakawa tự tin rằng, nếu hai người đối phương một trước một sau tiếp tục tấn công thì gã có 60% cơ hội đánh gục đối phương, hơn 90% cơ hội đánh cho đối phương bị thương.

Bởi vậy Shirakawa giống như một con rắn độc ẩn mình trong bóng tối, chỉ cần có cơ hội sẽ cắn cho đối phương một nhát trí mạng.

Có đôi khi, thà hổ về rừng cũng không muốn đuổi rắn vào động. Mặc dù hổ mạnh mẽ nhưng không độc không thâm, rắn không chỉ thâm độc, còn khiến cho người khác khó lòng phòng bị.

Trong một góc sáng sửa bí mật ở phía trước, tay phải Sở Phàm đang cầm súng nhắm chuẩn phần đầu của mấy chiếc xe con. Lúc này hẳn đã đoán ra kẻ vừa lặn ra ngoài thoát được là Shirakawa, trong đoàn người của Yamaguchi cũng chỉ có Shirakawa có thân thủ tốt như vậy. Nghĩ như vậy Sở Phàm liền móc một chiếc tai nghe cỡ nhỏ trong túi quần ra, nói vào trong tai nghe:

- Ngân Hồ, những tên Yamaguchi còn lại để cô đối phó nhé. Tôi đi tìm Shirakawa!

Nghe được Ngân Hồ đáp lại khẳng định, Sở Phàm thu hồi tai nghe lại, cong người, như một con mèo nhẹ nhàng lặn đi.

Dựa vào phán đoán, hẳn đại khái đoán ra được nơi ẩn thân của Shirakawa, nhưng hẳn không dám sơ ý làm vậy, bởi vì đối mặt với một đối thủ như Shirakawa, tự kiêu và sơ xuất đều mang tới hậu quả chí mạng.

Đối với bất kỳ ai cũng vậy, kiêu ngạo không cần nghi ngờ chính là tự chui đầu vào rọ, không cần địch nhân tới tiêu diệt là bản thân mình đã tự đào hố chôn mình rồi.

Sở Phàm đi bước một hướng tới chỗ mục tiêu, khi đến gần khu vực đó, động tác của hắn nhẹ nhàng nhanh nhẹn, lặng lẽ không một tiếng động, giống như một con mèo bước đi trong đêm. Cặp mắt của hắn như hàn băng vạn năm bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước, đồng thời ngưng thần lắng nghe nhất cử nhất động phía trước. Hắn muốn lặng lẽ đi vào trong khu vực của mục tiêu, nhưng hẳn không thể cảm ứng được vị trí cụ thể của Shirakawa, hắn tự hỏi, phải làm sao lôi Shirakawa tới đây.

Đang lúc suy nghĩ chợt Sở Phàm cảm giác được một điều gì đó khác thường, dựa vào bản năng dã thú hắn nhún mình một cái, nhanh chóng nhảy sang trái, lặn một vòng ngay tại chỗ. Ngay lúc hắn nhún người nhảy đi, “ Phốc ” một tiếng, ngay tại chỗ hắn vừa đứng thẳng bắn tới một viên đạn, nếu Sở Phàm phản ứng hơi chậm một chút thôi thì hẳn đã sớm nằm lại trên mặt đất rồi.

Sau khi Sở Phàm lặn đi một vòng hắn lập tức giơ tay lên, liên tục bắn ra hai súng về phía đối diện. Thừa dịp Shirakawa né tránh, Sở Phàm trong nháy mắt giấu mình phía sau một cây đại thụ, hai phát súng của Sở Phàm vừa bắn ra thì Shirakawa cũng bắn ra hai súng trúng cây đại thụ mà Sở Phàm đang ẩn thân.

Sở Phàm tránh phía sau cây đại thụ nghĩ thầm, đây cũng không phải là biện pháp tốt, hắn không có thời gian dây dưa lâu với Shirakawa, bởi vậy hắn phải dùng biện pháp đánh nhanh thắng nhanh, nhưng tài bắn súng của Shirakawa chuẩn xác vượt qua sự tưởng tượng của hắn, trực tiếp là không có khả năng rồi, như vậy nên làm cái gì bây giờ?

Ánh mắt Sở Phàm thoáng nhìn, thấy phía trước có một sợi dây thừng có móc câu nằm trên mặt đất, trong lòng hắn nảy ra một kế. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, thân mình nhẹ nhàng di chuyển về phía sợi dây thừng, đồng thời tay hắn cầm một cục đá lặn ra ngoài.

Tảng đá vừa lặn ra khỏi tay, Sở Phàm liền nhìn thấy ở phía trước mười thước, chỗ của một bức tường có hoa lửa tóe lên, sau đó từ chỗ mà cục đá lặn qua cũng “Phanh” một tiếng, hoa lửa văng khắp nơi!

Cùng lúc đó Sở Phàm nâng súng lên bắn một phát về phía trước. “Phanh” một tiếng đạn đã bắn trúng tường, Shirakawa ở phía sau bức tường sớm đã lùi vào giữa bức tường, Sở Phàm thừa dịp nhanh chóng với lấy dây thừng, vung sợi dây về phía một nhánh cây bên phải. Sở Phàm liên tục nổ súng, không cho Shirakawa có cơ hội, tay trái của hắn kéo dây thừng đã buộc vào phía trước.

Sau khi bàn chân Sở Phàm điểm lên mặt đất một cái, thân mình liền biến mất trong bóng đêm.

210. Chương 207: Quyết Đấu Shirakawa. (2)

Đột nhiên, Shirakawa cảm giác thấy phía sau có tiếng động khác thường, gã giơ ngay súng lên chỉ về mặt sau, không ngờ tay phải của gã vừa đưa ra sau, một tiếng gió sắc bén vang lên, sau đó gã cảm thấy cổ tay phải đau đớn, một bàn chân đã đá rất mạnh vào cổ tay gã, lòng bàn tay gã tê rần, khẩu súng trong tay lập tức rơi xuống.

Tiếp theo đó, một bóng người lóe lên trong bóng đêm, Sở Phàm chậm rãi đi ra, đôi mắt sắc như dao nhìn chăm chăm vào Shirakawa, trên mặt không chút biểu tình. Hắn giương súng trong tay lên, nói với Shirakawa:

- Shirakawa, trò chơi đã kết thúc!

Sở Phàm nói xong, ngón trỏ tay phải bóp xuống, một tiếng súng “Đát” vang lên, không có đạn bắn ra, Sở Phàm không khỏi cười một tiếng, hóa ra là không có đạn.

Shirakawa vốn mất hết cả can đảm, tưởng mình khó thoát khỏi cái chết, không nghĩ tới khẩu súng của Sở Phàm lại không bắn được, gã liền lao mạnh tới, nhảy lên đá một cước tới Sở Phàm. Một cước này nhanh chóng, dùng mãnh, hơn nữa lại bất thành linh, khiến Sở Phàm có phần trở tay không kịp.

Sở Phàm vất ngang tay đỡ đòn, đồng thời mượn lực cú đá của Shirakawa nhảy lùi lại, rơi xuống cách Shirakawa ba thước, hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Shirakawa, thản nhiên nói:

- Xem ra ông trời thật có mắt, muốn cho mày được học hỏi thêm về võ công Trung Hoa chúng tao mới cho mày chết được nhắm mắt.

Nói xong liền rút khẩu súng xuống đất.

- Người chết sẽ là mày!

Shirakawa tức giận nói, một bước giẫm lên mặt đất nhảy lên đá tới Sở Phàm, thế tới ào ạt, vô cùng hung mãnh.

Sở Phàm không dám coi thường, lấy Thiếu Lâm Kim Cương Chưởng chống đỡ. Một cước của Shirakawa đá xong còn có biến chiêu, gót chân gã tụ lực lại sau đó đột nhiên đá vào phía sau đầu của Sở Phàm, đây chính là một chiêu đá hậu tiêu chuẩn của Karate. Sở Phàm đưa một tay ra sau đầu chặn cú đá của Shirakawa lại, chẳng qua cú đá của Shirakawa cực kỳ mạnh mẽ, cú đá khiến cho cánh tay Sở Phàm đau đớn.

Lúc Shirakawa rơi xuống đất, Sở Phàm thản nhiên nói:

- Không tệ, nhìn mức độ công kích và chiêu thức của mày, tao đoán trình độ Karate của mày đã đạt tới ngũ đẳng, chẳng qua, đáng tiếc là chiêu thức của Karate của chúng mày đa số được diễn giải từ võ thuật của Trung Quốc chúng tao. Hiện giờ Karate chẳng qua chỉ là thủ thuật ban sơ nhất mà thôi, cho dù các chiêu thức phách thủ và thủ lý thủ trong các thủ thuật của Nhật Bản cũng chỉ tham chiếu từ Nam quyền của Trung Quốc mà phát triển thành thôi. Nhưng võ thuật nước chúng tao nhiều như sao trên trời, là sao trên trời đó, Karate của Nhật Bản chúng mày chỉ mới học được chút da lông đã dám tinh tường rồi sao?

- Hừ, trong mắt tao người Trung Quốc chúng mày chỉ là động vật cấp thấp. Karate của chúng tao mạnh hơn võ thuật của chúng mày gấp trăm lần!

Shirakawa nói xong, tiếp theo chuyển giọng nói:

- Mày đã làm gì tổ trưởng Nakamura rồi?

- Mày nói con gấu hôi kia hả. Ha, mày không cần sốt ruột, mày sẽ gặp lại nó, rất nhanh thôi.

Sở Phàm thản nhiên cười, nói tiếp:

- Mày thật không ngờ hả, cuối cùng chúng mày lại thành con mồi của tao, đặc biệt là mày. Tao nghĩ, lúc mày thấy tờ giấy trắng trên giường ở khách sạn Đế Quốc thì mặt mày trông như thế nào nhỉ? Có phải là tức nổ tim không? Ha ha ha...

- Bát dát!

Shirakawa chửi xong vọt ngay tới, tay hóa thành đao, cắt ngang vào cổ Sở Phàm. Một phát vẩy tay này so với chiêu thủ đao của Teruo Nakamura còn linh hoạt, sắc bén hơn gấp mấy lần, tiếng xé gió khiến cho người ta ù tai khó chịu.

- Thủ đao hả? (Đao bằng tay) Xem tao phá đây!

Sở Phàm nói xong ánh mắt trầm xuống, dùng Kim Cương Thủ của Nam Thiếu Lâm sử dụng tuyệt kỹ: Nhất Chỉ Thiên Công!

Chiêu Nhất Chỉ Thiên Công chứa đầy uy lực mạnh mẽ của Kim Cương Thủ hóa thành một thanh bảo kiếm sắc bén không gì phá nổi bật ngang, ngón trỏ và ngón giữa tay phải nhả ra như kiếm, đâm thẳng vào lòng bàn tay đang ở thế thủ đao của Shirakawa. Thế công của Sở Phàm chưa tới, Shirakawa đã cảm giác được một cỗ khí thế đánh úp tới, trong lòng gã chợt lạnh, vội vàng thu chiêu lui thân về. Nhưng tốc độ ra tay của Sở Phàm cực nhanh vượt quá sự tưởng tượng của gã. Thủ đao của gã còn chưa thu hồi lại được thì lòng bàn tay phải đã cảm thấy đau đớn kịch liệt, ngay sau đó, gã cuối cùng đã cảm giác thấy toàn bộ cánh tay phải đều đau đớn đến không động đậy nổi.

Trong nháy mắt, Sở Phàm đã phi thân vọt đến bên cạnh Shirakawa. Shirakawa cả kinh, cánh tay trái còn cử động được đánh về phía mặt Sở Phàm. Nhưng Sở Phàm chẳng thèm tránh né, tay trái cong thành long trảo phóng tới, bắt được cánh tay trái Shirakawa, Sở Phàm lạnh lùng nói:

- Vừa rồi phá thủ đao của mày là võ thuật của Trung Hoa, gọi là Nhất Chỉ Thiên Công, còn một chiêu này gọi là Long Trảo Cầm Nã Thủ!

Sở Phàm nói xong “Ba ba” hai tiếng, vặn hai bàn tay của Shirakawa, nói tiếp:

- Mày thử chiêu này, Đại Suất Bi Thủ.

“Ầm” một tiếng, Shirakawa bị Sở Phàm đập trên mặt đất, gã đau đớn hừ một tiếng, chỉ cảm thấy khung xương toàn thân như gãy hết.

- Hiện giờ cuối cùng thì mày đã biết rồi đấy. Karate của Nhật Bản trước mặt võ thuật Hoa Hạ không chịu nổi một đòn đâu.

Sở Phàm nhìn Shirakawa đang uốn cong người trên đất lạnh lùng nói.

Trong mắt Shirakawa tràn đầy vẻ hoảng sợ và khó tin, gã lúc lắc người đứng dậy. Vốn khuôn mặt trắng nõn, nhả nhận giờ trở nên dữ tợn nhìn rất khó coi, Sở Phàm nhìn gã, nói:

- Cái giá phải trả của thất bại chính là chết, nhận trừng phạt đi!

Sở Phàm nói xong một cước đá bay Shirakawa ra sau, hần thản nhiên nói một tiếng:

- Ngân Hồ, giết chết hắn!

Sở Phàm vừa dứt lời, Ngân Hồ đi từ phía bên phải ra, hóa ra sau khi giải quyết xong mấy tên Yamaguchi thì Ngân Hồ đã tới đây, nhưng không hiện thân, một khi Sở Phàm có nguy hiểm thì cô sẽ lao vào.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Sở Phàm, Ngân Hồ hóa thành một tia chớp bạc lao thẳng về Shirakawa trước mặt. Một đạo hàn quang nhoáng lên, cổ họng của Shirakawa đã xuất hiện một vết thương rất nhỏ, không nói được một câu, hai mắt gã trở nên sợ hãi cực độ. Cuối cùng gã quỳ hai đầu gối xuống, khuôn mặt vốn luôn cao ngạo gục xuống, hô hấp đã dừng lại.

- Chủ nhân, Teruo Nakamura, Shirakawa và ba mươi tám tên Yamaguchi, tổng cộng bốn mươi một người đã giải quyết hết, không chút sơ sót!

Ngân Hồ cung kính nói.

- Tốt lắm, kế tiếp tập trung thi thể những người này vào trong căn biệt thự kia, cho cả đoàn người này thành hư vô đi!

Sở Phàm nói.

Sau đó Sở Phàm và Ngân Hồ bắt đầu xử lý hiện trường. Họ đưa thi thể bọn thành viên Yamaguchi vào trong biệt thự, tập trung tất cả hai mươi chiếc xe lại, tháo xăng xe ra đổ xuống ven đường thành một đường dài, đưa tất cả các đồ đạc cháy được trong nhà ra chất đồng cùng một chỗ, thả đường dây điện xuống. Sau khi chuẩn bị tốt tất cả, Sở Phàm cẩn thận xem lại các dấu vết rõ ràng trên hiện trường, xác nhận không có gì quên mới lái xe rời khỏi đó.

Sau khi xe lái đi được hai mươi thước, Sở Phàm đốt một điếu thuốc lá, hắt một hơi sau đó búng ngón tay, tàn thuốc rơi trên đường xăng dẫn, “phụt” một tiếng, thể lửa theo đường dẫn bằng xăng lan nhanh về phía trước.

Ngân Hồ đạp ga tăng tốc độ xe lên, chừng hơn mười giây từ phía sau truyền tới những tiếng nổ mạnh “ ầm, ầm, ầm...”. Sở Phàm nhìn lại, phía sau là một rừng lửa đỏ, căn biệt thự trên núi đã bị lửa vây quanh.

Một nụ cười thần nhiên có phần tà ác xuất hiện trên khóe miệng Sở Phàm.

211. Chương 208: Không Để Lại Dấu Vết Gì.

Sau khi chiếc xe chạy hết con đường quốc lộ vòng vèo quanh núi thì chạy như bay về phía khách sạn Empire. Sở Phàm ngồi trên ghế ở phía bên kia tay lái, nhìn cảnh đêm Tokyo bên ngoài cửa sổ sáng ngời rực rỡ, tâm tình giống như một hồ nước, gợn sóng nhưng không sợ hãi. Sắc mặt của hắn vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh và lạnh lùng, tinh quang của hai mắt ẩn vào bên trong. Nhìn hắn thì căn bản là không ai nghĩ ra được hắn vừa mới tiêu diệt sạch sẽ bốn mươi thành viên Yamaguchi của Teruo Nakamura ở Tokyo. Trong đó tuy rằng có sự trợ giúp của Ngân Hồ, nhưng cho dù Ngân Hồ có xuất hiện hay không, kết quả việc này cũng không có thay đổi bao nhiêu, chẳng qua là quá trình sẽ không giống với lúc này mà thôi.

Ở Nhật Bản và thậm chí là cả thế giới cũng không có bất cứ một cá nhân hay tổ chức nào dám đụng đến tổ chức Yamaguchi. Tổ chức này thế lực rất là khổng lồ, phân bố toàn cầu, trừ phi là ăn no rửng mỡ bằng không sẽ chẳng một ai muốn đến trêu chọc tập đoàn hắc bang này, càng không nói đến chuyện giết chết một tổ trưởng phân tổ của tổ chức Yamaguchi. Nhưng mà Sở Phàm không chỉ trêu chọc tổ chức Yamaguchi mà còn xử lý gọn tổ trưởng của Yamaguchi ở Tokyo. Nói đến chuyện giết chết một đại nhân vật như thế này hắn là rất phấn khởi và kích động thậm chí sau đó phải có một chút hoảng sợ mới đúng. Nhưng mà trên người của Sở Phàm người hoàn toàn nhìn không ra một chút dấu hiệu nào. Hắn giống như là một mặt hồ yên tĩnh, một ngọn núi lớn muôn đời không thay đổi. Lúc này hắn sớm đã đem toàn bộ tình cảm con người biến mất dần. Người ngoài nhìn thấy hắn mãi mãi là một con người bình tĩnh và lạnh lùng.

-Không lưu lại bất kì một dấu vết nào đấy chứ?

Sở Phàm thở ra một hơi, thì thào nói. Hắn đã trước sau suy nghĩ tỉ mỉ sách lược ba bước cướp sạch giết sạch nhóm Teruo Nakamura. Sau khi xác định sẽ không lưu lại một chút đầu mối nào mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Sở Phàm tuy nói là không ngại tổ chức Yamaguchi, nhưng mà sức lực của một người dù sao cũng có hạn. Hắn không muốn sau này mỗi ngày mỗi giờ đều có thành viên của Yamaguchi đến truy sát hắn. Hắn thì không có chuyện gì cả, nhưng mà những người ở bên cạnh hắn thì sao?

Đối với những việc giết người như thế này, Sở Phàm chú ý cẩn thận hơn bất cứ ai. Hắn không tùy tiện giết người, nhưng một khi đã phải giết người thì cố gắng làm cho mọi chuyện trở nên hoàn mỹ, tuyệt đối không lưu lại một chút manh mối nào ở hiện trường. Điều này thể hiện năng lực, đồng thời cũng là nguyên tắc trước sau như một của hắn.

Nói một cách tương đối, giết người cũng không khó, cái khó chính là sau khi giết người làm sao có thể nguyên vẹn trở ra, không để lại một chút manh mối để mai sau liên lụy tới mình.

- Chủ nhân đang lo lắng hiện trường có thể vẫn còn sót lại một chút manh mối sao?

Đôi mắt băng lãnh và mỹ lệ của Ngân Hồ nhìn chằm chằm vào Sở Phàm.

- Đúng vậy, nhưng mà tôi đã nghĩ kỹ từ đầu tới cuối rồi, sẽ không lưu lại một chút dấu vết nào đâu.

Sở Phàm trầm ngâm nói.

- Cho dù là để lại thì sao nào? Yamaguchi tuy nói là thể lực cường đại, nhưng mà thực tế thì ở bên trong những người được coi là cao thủ thì có được mấy người? Tôi tin tưởng là chỉ cần một mình Kim Cương cũng có thể san bằng một nửa Yamaguchi rồi.

Ngân Hồ lạnh lùng nói.

- A, Kim Cương, ha ha. Cô đang nói về cái anh chàng cao to lực lưỡng tên Kim Cương ấy hả? Anh ta khổ luyện công phu Thập Tam Thái Bảo đúng là xuất thần nhập hóa rồi.

Sở Phàm khẽ cười nói.

- Chủ nhân, Kim Cương thật sự lợi hại không phải chỉ là ở chỗ anh ấy khổ luyện công phu mà là Bát Cực Quyền của anh ấy. Bát Cực Quyền của anh ấy mà bạo phát ra đã đạt đến cảnh giới lôi động kinh thiên, kinh lực như băng cung, phát ra như sấm sét. Bắn vào công phu trên tay thì tôi dám nói Yamaguchi không có một ai là đối thủ của Kim Cương đâu!

Ngân Hồ dừng một chút, nhìn về phía Sở Phàm, nói:

- Chủ nhân, theo tôi thấy, người có thể cùng Kim Cương phân tranh cao thấp chỉ có cậu thôi. Cậu tu luyện nội ngoại công phu của Nam Thiếu Lâm, tôi không cách nào nhìn thấu được cả.

- Đã khổ luyện lại còn thêm công phu Bát Cực Quyền, hai thứ này sau khi kết hợp quả thật là không có địch thủ trong giới võ thuật. Kim Cương khổ người to lớn như vậy vừa vặn thích hợp luyện Bát Cực Quyền.

Sở Phàm chuyển đề tài hỏi:

- Ngân Hồ sao cô cứ phải gọi tôi là chủ nhân vậy? Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân trong đó không?

- Từ khi còn nhỏ thì tôi đã biết cậu chính là chủ nhân của tôi rồi. Việc này còn cần lý do sao?

Ngân Hồ ngạc nhiên một tiếng hỏi.

Sở Phàm cảm thấy nao nao, trong lòng hắn biết rõ Ngân Hồ từ nhỏ đã bị truyền thụ tư tưởng sâu đậm, cho rằng chính mình là chủ nhân của cô ấy. Việc này là ai làm ra vậy? Hắn không kìm lại mà vang lên tên người Ngô bá mà Ngân Hồ đã từng nhắc tới. Có thể sau khi gặp được Ngô bá thì tất cả đáp án đều có thể được sáng tỏ. Nhưng mà Ngô bá vì sao lại làm như vậy chứ? Nếu như nói chính mình và ông ta không liên quan gì thì chắc chắn là Ngô bá sẽ không làm như vậy đâu. Ông ta làm như vậy vì nguyên nhân là gì nhỉ...chẳng lẽ có liên quan đến thân thể của mình?

Sau khi nghĩ đến thế thì Sở Phàm giật mình một cái, trong lòng cảm thấy có một chút cảm giác kích động và hưng phấn. Nếu như nói như vậy tất cả có liên quan tới thân thể của mình thì thật sự là quá tốt rồi. Chắc ông ta có thể biết được cha mẹ thân sinh ra mình là ai rồi.

- Ngân Hồ, sau khi về nước cô phải dẫn ta đi gặp Ngô bá, được không?

Sở Phàm không khỏi kích động hỏi.

- Chủ nhân. Việc này Ngân Hồ không thể làm chủ được. Nếu Ngô bá muốn gặp chủ nhân thì tôi sẽ dẫn chủ nhân đến gặp ông ấy ngay.

Ngân Hồ trả lời.

- Thế Ngô bá có nói là sau này lúc nào muốn gặp tôi không?

Sở Phàm hỏi.

- Việc này cũng nhanh thôi, Hiện nay Ngô bá vẫn còn phải đi làm một số việc. Sau khi công việc hoàn thành thì sẽ gặp chủ nhân.

Ngân Hồ nói.

-Ừ!

Trong lòng Sở Phàm phảng phất có chút cảm giác thất vọng. Bởi vì hắn muốn ngay lập tức đi gặp Ngô bá. Tuy thế, hắn cũng không ép Ngân Hồ thêm nữa.

Lúc này, trước mặt vang lên một hồi còi của cảnh sát. Sau đó, hơn mười chiếc xe cảnh sát gào thét chạy sát qua bên xe của Ngân Hồ. Nhìn quy mô của xe cảnh sát giống như là có một sự kiện trọng đại xảy ra. Hai mắt Sở Phàm lạnh lùng nhìn những chiếc xe cảnh sát Nhật Bản đang rít gào chạy qua, khóe miệng hơi mỉm cười. Hắn hiểu rõ phương hướng những cảnh sát này chạy tới chính là biệt thự trên núi của Teruo Nakamura. Chắc chắn là bên trong biệt thự Teruo Nakamura phát ra một tiếng nổ mạnh và một biển lửa mênh mông đã kinh động đến cảnh sát. Cho nên cảnh sát Nhật Bản mới có thể điều động số lượng xe nhiều như vậy. Dù sao nơi xảy ra tai nạn này chính là khu vực có biệt thự của tổ trưởng hắc bang lớn nhất của nước này.

- Sự kiện lần này ở Nhật Bản khẳng định sẽ tạo thành chấn động không nhỏ. Những tên cảnh sát này chạy đi cũng là quá vội vàng, kiểm tra không ra là ai đã làm ra. Hãy cứ để cho người Nhật Bản xảy ra nội chiến chó cắn chó đi thôi!

Sở Phàm cười lạnh nói.

Ngân Hồ sau khi lái xe đưa Sở Phàm đến khách sạn Empire thì nói:

- Chủ nhân, về đến khách sạn Empire rồi.

- Ừ, tốt, được rồi, cô đang nghỉ ở chỗ nào?

Sở Phàm hỏi.

- Việc này chủ nhân cũng không cần quan tâm. Nói chung, chủ nhân khi có chuyện gì cần Ngân Hồ sẽ ngay lập tức hiện thân ngay!

Ngân Hồ cười nhẹ, nói.

Sở Phàm cũng cười cười, nói:

- Cô thật là giống như một phụ nữ bí ẩn. Cô đã không chịu nói thì tôi cũng không muốn hỏi nhiều. Đêm nay trở về nghỉ ngơi cho tốt, tôi cũng không có chuyện gì nữa đâu.

Sở Phàm nói xong liền đi xuống xe, Sau khi đóng cửa xe “bịch” một tiếng hắn bổ sung thêm một câu:

- Ngân Hồ, tôi ra lệnh cho cô sau này ở trước mặt tôi cô cười nhiều lên một chút!

Ngân Hồ nghe thế thì đôi mắt băng lãnh xinh đẹp có hơi giật giật. Lúc này Sở Phàm đã đi vào trong khách sạn Empire rồi.

Sở Phàm sau khi trở lại khách sạn Empire thì đi vào phòng đối diện với phòng số 1888. Cũng chính là gian phòng hắn đã đem Lâm Mộng Kỳ đang ngủ vào. Sau khi đi vào nhìn thấy Lâm Mộng Kỳ đang nhẹ nhàng ngủ yên trên giường, khuôn mặt của cô thật thanh khiết và xinh đẹp trên đó còn mang theo một nét cười, giống như là trong cơn mơ đang thấy một chuyện tốt đẹp nào đó.

Sở Phàm sau khi thấy hình dáng Lâm Mộng Kỳ ngủ như thế này cũng không khỏi nở nụ cười. Thì ra bộ dáng khi ngủ của đại minh tinh là như thế này đây.

212. Chương 210: Lam Tuyết- Nàng Tiên Của Tuyết.

Sở Phàm cũng như vậy. Lần trước cùng với cô gái này ngồi chung một chuyến máy bay, hắn đã rung động trước vẻ u buồn diễm lệ của cô. Sau khi máy bay hạ cánh, cô biến mất giữa nhấp nhô nhốn nháo những người và đồ đạc tại sân bay. Đến một câu chào hỏi cũng chưa kịp nói. Giống như nước chảy bèo trôi. Đến một câu thăm hỏi ân cần cũng chưa kịp nói cô đã biến mất.

Sở Phàm đã nghĩ hắn không bao giờ có thể gặp lại cô nữa. Không ngờ trên chuyến bay về nước này lại có thể không hẹn mà gặp. Hơn nữa vẫn là chỗ ngồi ấy. Điều này thật làm cho người ta ngạc nhiên thán phục sự đưa đẩy tuyệt vời của số phận.

Ai trong hoàn cảnh đó cũng chỉ biết mượn một từ “duyên phận” mà giải thích. Hai câu “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vô duyên đối diện bất tương phùng” rất hợp tình hợp lý trong trường hợp này.

Nam nữ có duyên là nhờ sợi chỉ hồng nối hai chân. Cho dù lạc nhau, xa cách nhau đến thế nào đi nữa, kể cả đầu sông cuối bể, chỉ một sợi chỉ hồng mong manh ấy thôi, cũng sẽ đưa họ về với nhau.

Sở Phàm nhìn đôi mắt như làn thu thủy của cô gái, khẽ cười nói:

- Đúng vậy. Thật là trùng hợp. Không nghĩ tới hai lượt bay đều có thể gặp nhau.

- Anh cũng đi Nhật Bản chơi sao?

Cô gái hỏi

- À, không phải. Là làm vệ sĩ.

Sở Phàm đáp rất thành thật.

- A, tôi biết rồi. Anh là vệ sĩ của đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ ngồi hàng ghế trước kia đúng không? Hôm nay ở Nhật Bản nghe nói Lâm Mộng Kỳ đang làm PR ở đó. Mà vừa rồi tôi có thấy anh đi cùng với cô ấy.

Cô gái mở to đôi mắt, nói.

- Đúng thế. Không tồi. Thế cô thì sao? Trông cô thế này không giống đi du lịch. Nếu là đi du lịch sẽ không về nước nhanh thế chứ?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi vốn định đi Nhật Bản chơi. Ai ngờ hôm nay Nhật Bản lại xảy ra chuyện lớn. Một người trong hội Yamaguchi bị giết, tình hình bây giờ cứ loạn cả lên, nguy hiểm lắm. Trên đường cái đầu đầu cũng là thành viên của hội Yamaguchi. Thấy vậy tôi cũng chẳng còn tâm trạng nào mà ở lại chơi bởi ngắm cảnh nữa. Thà cứ chạy về nước cho nhanh tránh có chuyện gì xảy ra.

Cô gái trả lời.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng có chút nao nao. Không ngờ việc mình và Ngân Hồ liên thủ giết Teruo Nakamura đã gián tiếp dẫn tới cơ hội cùng cô gái này tái ngộ. Xem ra tất cả cũng là một chữ “duyên” mà thôi

- A, đúng rồi. Không biết nên xưng hô với cô thế nào nhỉ?

Sở Phàm cười cười.

- Tôi tên Lam Tuyết. Lam nghĩa là màu lam, tuyết là bông tuyết!

Cô gái rất tự nhiên phóng khoáng giới thiệu về mình.

“Lam Tuyết.... Lam Tuyết...” tự trong đáy lòng, Sở Phàm thầm ghi nhớ

- Tôi tên Sở Phàm. Hôm qua trên máy bay không kịp hỏi cô, vẫn cứ canh cánh trong lòng. Hôm nay lại có thể gặp lại cô. Tôi đã nghĩ nhất định phải làm quen với cô.

- Giữa biển người mênh mông, hai người có thể gặp nhau cũng có thể gọi là có duyên. Tôi cũng thường đi du lịch xung quanh, cũng không ít bè bạn. Nếu không ngại chúng ta sẽ làm bạn.

Lam Tuyết tỏ rõ thái độ chân thành, bình thản nói.

Sở Phàm thâm sủng sốt. Nói như vậy một nam một nữ ngẫu nhiên gặp gỡ quen biết, đại đa số là người nam mặt dày làm quen. Quen biết tức là đã có duyên phận. Tất cả đều là bạn bè cả! Nhưng mà không nghĩ tới lần này lại là Lam Tuyết đề nghị kết bạn. Điều này làm sao không khiến cho hắn thấy ngạc nhiên?

- Ha ha. Có thể làm bạn với cô, tôi rất nhiên là rất vui. Chỉ có điều tôi thật không ngờ cô lại dễ gần đến thế.

Sở Phàm cười nói.

- Vậy chứ anh nghĩ tôi là người như thế nào?

Lam Tuyết vuốt vuốt mái tóc xanh, hỏi.

- Thật ra ấn tượng ban đầu của tôi là cô dường như phẳng phất có nét buồn. Nhưng lại đem lại cho người khác một loại cảm giác rất bình yên. Đặc biệt là ánh mắt của cô. Rất bình tĩnh. Điểm này so với tuổi của cô có vẻ không hợp lắm.

Sở Phàm chậm rãi nói.

Nhìn xa xăm, ánh mắt của Lam Tuyết trầm tĩnh u buồn hẳn. Trên khuôn mặt trắng như tuyết dường như mang một vẻ buồn da diết. Giờ khắc này, cô đúng là đã thể hiện hết nỗi buồn của mình ra ngoài.

Sở Phàm đâm ra cũng bối rối. Lúc này đây, Lam Tuyết đã mang lại cho hắn một thiện cảm rất tốt đẹp. Nhưng hắn cũng hơi cảm thấy bất an. Nghĩ tới lời nói có vẻ vô duyên vừa rồi của mình, hắn ngập ngừng nói:

- Tôi... mới rồi... tôi đã nói sai gì đó phải không?

- Không có. Anh nói rất đúng. Từ nhỏ đến lớn mọi người xung quanh tôi vẫn đều nói tôi u buồn. Dường như tôi mang một nỗi buồn vô hạn. Cũng không rõ vì sao họ lại thấy như vậy nữa. Kỳ thật trong lòng tôi rất thoải mái.

Lam Tuyết nhẹ giọng nói.

- Nét buồn của cô cũng rất đẹp. Cần gì phải để ý lời người khác.

Sở Phàm nói thêm vào.

- Tôi đâu có để ý lời thiên hạ. Nhưng cha tôi lại muốn tôi thay đổi, ông hy vọng sau này tôi có thể kế thừa gia nghiệp. Có điều tôi không thích. Tôi thích cuộc sống tự do tự tại hơn, không muốn giao thiệp với thương giới.

Lam Tuyết chậm rãi đáp.

- Cho nên cô mới đi du lịch khắp nơi?

Sở Phàm ướm hỏi.

Lam Tuyết nhìn Sở Phàm, mỉm cười nói:

- Đúng thế. Cho đến giờ tôi mới đi qua mười tám nước. Lần này tôi định đi Hokaido, nhưng cuối cùng lại phải từ bỏ.

- Xét về khí chất, phụ nữ có hai kiểu. Một kiểu là có phong thái, một kiểu là không có phong thái. Phong thái này là có được từ khi sinh ra, không thể tự mình trau dồi. Phong thái của cô rất tuyệt. Không cần cố tình thay đổi bản thân mình làm gì.

Sở Phàm rất thản nhiên nói.

- Cám ơn anh động viên. Mặc dù anh không phải người đầu tiên nói với tôi như vậy, nhưng lại là người chân thành nhất.

Lam Tuyết đáp.

- Không gạt cô. Ngoài sự chân thành ra, tôi chẳng có một ưu điểm nào cả.

Sở Phàm cười nói.

- Thật thế không đó? Nếu như vậy thì làm sao anh có thể làm vệ sĩ của đại minh tinh chứ? Đây chính là thiếu chân thành đó.

Lam Tuyết cũng cười cười.

- Hiện tại thì tôi đúng là vệ sĩ của Lâm Mộng Kỳ, nhưng chỉ là ở Nhật Bản thôi. Về nước rồi thì sẽ không phải vậy nữa.

- Nói vậy về nước rồi anh lại chờ người ta sắp xếp công việc khác à?

Lam Tuyết hỏi.

- Cũng không hẳn như thế. Tất nhiên nếu cô cần vệ sĩ thì tôi cũng không ngại đâu.

Sở Phàm nói.

- Tôi chẳng phải đại minh tinh, cũng không có kẻ thù. Hơn nữa, mời vệ sĩ thì tốn tiền lắm. Dù tôi có muốn cũng không đủ điều kiện.

Lam Tuyết nghịch một lọn tóc, khéo léo cắn nhẹ, khoe ra hàm răng trắng bóng.

- Nếu cô cần tôi có thể làm vệ sĩ miễn phí cho cô! Đối với bạn bè, đặc biệt là các bạn nữ, tôi đều không thu phí đâu.

Sở Phàm thật là hào sảng.

- A, phải không đó?

Con mắt Lam Tuyết chuyển động

- Mà anh ở Bắc Kinh à?

- Ừ.

Sở Phàm gật đầu đáp.

- Vậy cũng vừa khéo. Tôi không đi chơi Hokaido được, cũng định ở lại Bắc Kinh chơi vài ngày. Nếu cần gì tôi có thể tìm anh rồi. Tôi không có ngại đâu đấy.

Lam Tuyết cười cười. Dáng vẻ u buồn cùng với khuôn mặt tươi cười pha trộn lẫn nhau, tạo nên một vẻ đẹp rất đặc biệt.

- Không nên khách khí. Nếu cô ngại, tôi sẽ không thể hiện tài năng trước mặt cô đâu.

Sở Phàm làm bộ nghiêm mặt.

- Ha ha. Anh thật là vui tính đó. Nói chuyện với anh rất dễ chịu. Rất thoải mái!

Đột nhiên Lam Tuyết cười vang.

- Tôi rất đồng ý với lời nhận xét của cô.

Sở Phàm làm ra vẻ mặt chân thành.

Lam Tuyết im lặng một chút, nhìn vẻ mặt của hắn, cô không khỏi che miệng cười khúc khích.

“Lam Tuyết! Thật sự là một nàng tiên của Tuyết mà! Thuần mỹ, trong sáng, không chút bụi nhơ”. Sở Phàm trầm nghĩ.

- Tôi có thể hỏi cô một câu riêng tư không?

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

Lam tuyết chớp chớp đôi mắt đẹp, cười :

- Có thể.

- Lần nào cô đi du lịch cũng chỉ đi có một mình thôi sao?

Sở Phàm hỏi.

- Ừ.

Lam Tuyết gật đầu.

- Sao cô không rủ thêm bạn bè đi cùng? Đi chơi một mình cũng buồn.

Sở Phàm thắc mắc.

- Tôi quen đi một mình rồi. Hơn nữa, tôi cũng không có bạn.

Lam Tuyết bình tĩnh nói.

- Đối với một cô gái, một thân một mình như vậy thật sự không dễ dàng.

Sở Phàm cảm khái.

Nàng cười cười im lặng, quay đầu nhìn về hướng cửa sổ. Bên ngoài chỉ có mây trắng xóa một màu.

Gặp được nhau đã là có duyên rồi. Quãng đường đi chung thật là ngắn ngủi, hơn ba giờ bay sắp trôi qua, máy bay sắp sửa hạ cánh xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh.

- Tới nơi rồi!

Lam Tuyết nói, kèm theo một nụ cười.

- Đúng thế. Tới nơi rồi!

Sở Phàm cũng cười cười. Trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút tiếc nuối, bởi câu nói này của Lam Tuyết có ý muốn từ biệt.

- Đúng rồi. Mấy hôm nay cô định ở lại Bắc Kinh chơi à?

- Nếu không có gì thay đổi. Khi nào anh rảnh tôi có thể sẽ tới tìm anh.

- Nói chung lúc nào tôi cũng rảnh.

Sở Phàm vội vàng trả lời.

Máy bay hạ cánh, bên trong khoang, tất cả mọi hành khách đều ồn ào thu xếp. Hộ tống Lâm Mộng Kỳ xuống máy bay, hắn để ý nhìn nhìn xung quanh, tìm dáng hình Lam Tuyết. Hắn vừa quay đầu đã thấy bóng cô cách đó khoảng hơn mười thước đang vẫy vẫy tay chào hắn, cười cười rồi xoay người biến mất.

Sở Phàm cùng các vệ sĩ khác hộ tống Lâm Mộng Kỳ ra khỏi sân bay, lên xe riêng của công ty giải trí tới đón đang chờ phía bên ngoài sân bay.

- Cám ơn anh, Sở Phàm. Trên đường anh đã vất vả nhiều rồi.

Lâm Mộng Kỳ ngồi trong xe nói với Sở Phàm.

- Tiểu yêu tinh. Cô còn khách sáo với tôi sao? Nếu còn nói chuyện khách sáo như thế lần sau tôi sẽ không hợp tác với cô nữa.

Sở Phàm cười nói.

- Nay. Có hợp tác hay không là ở tôi nhé. Quyền chủ động là ở tôi cơ mà.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Nhưng tôi có quyền từ chối mà

Sở Phàm cũng gân cổ cãi cho bằng được.

- Anh dám? Hừ!

Lâm Mộng Kỳ hừ một tiếng.

Sở Phàm không nói, trong lòng cũng mỉm cười.

Lâm Mộng Kỳ thấy Sở Phàm đã chịu thua cười đắc ý. Quả là một yêu tinh xinh đẹp.

Mọi người nhớ kỹ cô nàng xinh đẹp tên Lam Tuyết nhé. Sau này cô sẽ là một nhân vật rất quan trọng đó.

213. Chương 211: Giải Vây Cho Trần Mộng Lâm.

Lâm Mộng Kỳ hơi bối rối, ái ngại xin lỗi:

- Thật ngại với anh quá. Công ty còn có việc không thể bỏ đi. Thôi đành để hôm nào rảnh rồi, mời anh ăn cơm coi như để thể hiện lòng biết ơn.

- Đi chứ, được đại minh tinh mời khách đương nhiên là phải đi rồi.

Sở Phàm cười cười.

Hắn rời khỏi công ty giải trí Thiên Hoàng, nhanh chóng bắt xe về biệt thự Lam Hải.

Hắn không quên gọi điện cho đại tiểu thư, báo cho nàng hay mình đã về nước.

Đại tiểu thư nghe xong bắt ngờ hỏi:

- Thế nào lại về nhanh thế? Không phải nói tới chín giờ tối mới về sao?

- Bên phía Nhật Bản xảy ra chuyện, cho nên chuyến đi của Lâm Mộng Kỳ được rút ngắn lại rất nhiều, về sớm lắm.

Sở Phàm giải thích.

- À, bình an trở về là tốt rồi. Về ăn cơm tối nhé.

Đại tiểu thư bảo.

- Tôi đang bắt xe về đây.

- Được rồi, tôi sẽ ở nhà chờ anh về.

Đại tiểu thư đáp, nghe giọng nàng có vẻ rất vui.

Gác máy xong trong lòng Sở Phàm cũng dâng lên một cảm giác hạnh phúc. Sắp được nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của đại tiểu thư, làm sao hắn không hưng phấn cho được?

Qua kính xe, Sở Phàm nhìn dòng người tấp nập. Hắn bất chợt nhớ tới Lam Tuyết, thầm tự hỏi, “Không biết lúc này cô ấy đang ở đâu? Có lẽ giờ cô ấy đang tìm khách sạn, hy vọng ngày mai sẽ cô ấy sẽ gọi điện thoại...”

Đang nghĩ miên man, bỗng hắn nhận ra trên phố một bóng dáng quen thuộc của một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra bóng hình yểu điệu này đúng là Trần Mộng Lâm. Bên cạnh là một nam sinh cứ quần lấy cô, dường như cô cũng không có để ý đến gã, nhưng gã cứ lẻo đẻo dai dẳng bám theo, lại còn động tay động chân.

Sở Phàm thấy vậy nhíu mày:

- Bác tài, ông cho tấp xe vào bên đường đi, tôi chạy ra đây một chút.

Thanh toán tiền taxi xong, hắn liền đi về phía người quen.

Trầm Mộng Lâm đi ở phía trước, anh chàng kia bám theo sau. Hình như còn nói cái gì đó léo nhéo bên cạnh, xem vẻ mặt cũng thấy cô rất bức mình với anh chàng này. Nhưng người này lại có vẻ không hiểu ý người đẹp, đôi khi còn có những hành động quá đáng.

Sở Phàm đi đằng sau, nhíu nhíu mày nghĩ không biết thằng ranh này là ai? Giữa đường giữa phố mà dám động tay động chân với một cô gái, thật chẳng lịch sự tí nào, phải trừng phạt gã một chút mới được.

Nghĩ vậy hắn liền rảo chân đuổi theo, tới gần tay kia thì chủ động ra tay. Động tác hắn rất nhanh và kín đáo, chỉ nghe thấy “bụp” một cái, anh chàng kia như vấp phải cái gì, ngã chúi cổ, ngã đập cả mặt xuống đất.

Với những tên con trai kiểu như nam sinh kia, Sở Phàm có không dưới mười biện pháp khiến cho họ ngã dúi ngã dụi mà không hiểu tại sao.

Mặc kệ gã nam sinh tội nghiệp đang ngã sấp dưới đất, Sở Phàm tiến tới, vươn tay trái ôm lấy cái eo mềm mại của Trầm Mộng Lâm. Tức thì hắn gạt phắt ra, trừng mắt tức giận:

-Đồ đểu! Buông tay ra! Anh....

Nói được nửa câu, dường như cảm thấy có gì không ổn, cô quay lại thấy ngay cái mặt của Sở Phàm đang cười gian.

- Sở... Sở ca ca... là anh ư? Không phải anh đang ở Nhật Bản sao?

Trầm Mộng Lâm vui mừng kinh ngạc hỏi

- Không phải là giác quan thứ sáu mách bảo anh là ở đây đang có cô bé gặp chút rắc rối nên đã quay về sớm hay sao?

-Hừ! Chỉ giỏi lừa gạt người ta. Cô hừ một tiếng, lại hỏi:

- Ủa? Trương Khải đâu?

Nói xong câu này, cô mới thấy bộ dạng Trương Khải mới lom còm đứng lên, ngã dập mặt xuống đường ngay trước mặt bàn dân thiên hạ làm gã đỏ bừng cả mặt. Bất kể là ai mà bỗng dưng té ngã giữa đường cũng đều cảm thấy rất xấu hổ...

- Hắn là bạn trai em à?

Sở Phàm hỏi.

- Đây. Người ta còn chưa có biết yêu đâu đấy. Bạn trai gì chứ. Hắn ta cứ quẩn lấy em, bức mình lắm.

Trầm Mộng Lâm tức tối bảo.

- À, vậy là tốt rồi.

Câu nói này của hắn thật dễ làm người ta hiểu lầm.

- Vừa rồi là mày đá tao phải không?

Trương Khải chỉ tay vào mặt Sở Phàm, chửi ầm lên.

Sở Phàm xòe hai tay, làm ra vẻ vô tội:

- Anh nói tôi đá anh á? Tôi vẫn còn đang không hiểu anh đi đứng thế nào mà tự dưng lại ngã lăn ra đường thế kia, mặt đường rất bằng phẳng đó. Hay là anh có bệnh? Nghe nói có loại bệnh làm cho người ta đang đi mà ngã dúi dụi. Khuyến anh thật lòng nên chạy thật nhanh tới bệnh viện. Dù sao sức khỏe vẫn là quan trọng nhất.

- Kiểm tra cái con mẹ mày. Mày muốn chết phải không?

Thẹn quá thành giận, Trương Khải lao tới Sở Phàm.

Xem khí thế gã lao tới ầm ầm, có vẻ gã muốn ỷ thế mình to lớn hơn đối thủ một chút, muốn đánh nhau với hắn đây.

Sở Phàm vẫn mỉm cười, khi Trương Khải lao tới hấn hơi nghiêng người né tránh, đồng thời hơi giơ chân phải lên. “Bộp!” một tiếng, gã Trương Khải kia ngã lao xuống đường. Lần này gã bị bất ngờ ngáng chân, lại đang có đà lao tới, nên không kịp lấy lại thăng bằng, đập thẳng mặt xuống đường. Cú ngã này không nhẹ chút nào!

Trầm Mộng Lâm đứng một bên xem trò, không nhịn được cười “hích! hích!” ra tiếng, người đi đường cũng cười cười.

Vất vả đứng lên, hai tay ôm lấy mũi, khắp mặt gã, trên trán, mũi, đều bị xước sát trầy da tùm lum. Mũi lại còn bị chảy máu nhoe nhoét, xem ra cú ngã lần này không hề nhẹ, xem chừng đầu óc đã choảng váng!

- Chẹp chẹp. Tôi đã nói rồi mà. Bệnh của anh rất nặng. Đây, gần đây có một bệnh viện lớn, tôi đưa anh qua đó xem xét nhé!

Sở Phàm chép miệng chế giễu hấn.

- Mày... mày dám bốn cợt tao!

Trương Khải nói xong lại muốn lao đến.

Sở Phàm lạnh lùng:

- Mày còn muốn tiếp tục biểu diễn màn ôm đường trước mặt mọi người thêm lần nữa à?

Những lời này có sức mạnh vô hình, Trương Khải mới bước được nửa bước đã vội đứng lại, trừng trừng nhìn Sở Phàm trước mặt, uất hận:

- Mày cứ chờ đấy! Nếu tao không dạy cho mày một bài học thì không mang họ Trương.

- Tao không có hứng dây dưa với mày! Về sau nếu còn quanh quẩn làm phiền Tiểu Lâm, tao có thể làm cho mày cả ngày ngã sấp xuống đường đấy, không ngẩng mặt lên được đâu, có tin không? Nếu không tin thì thử một chút nhé!

Nói xong hấn liền ôm eo Trầm Mộng Lâm

- Chúng ta đi thôi. Không cần để ý tới hấn!

Nói xong liền cùng với người đẹp ngênh ngang mà đi, bỏ lại Trương Khải tức giận đến mức mũi xì ra khói đứng nhìn. Vội vàng móc điện thoại, gã liên tục bấm số.

- Sao em lại bị nó quẩn lấy giữa đường thế?

Sở Phàm hỏi.

- Cái thằng chết tiệt này vẫn bám theo em lằng nhằng như đĩa! Mới bước chân ra khỏi cửa đã bị hấn quẩn lấy rồi!

Trầm Mộng Lâm tức giận.

- A, xem ra thằng ôn này đã ôm mối tình thâm thiết với em rồi đấy. Ai bảo em xinh đẹp quyến rũ như quá mức như thế.

Sở Phàm nói.

- Ghê quá! Từ khi nào anh có kiểu nói chuyện nghe thấy gai hết cả người như thế?

Tuy ngoài mặt Trầm Mộng Lâm làm ra vẻ tức giận, nhưng trong lòng đã vui phơi phới.

- Ghê á? Nói em xinh đẹp lại là ghê sao? Xem ra chúng ta thật sự khác nhau đó.

Sở Phàm làm ra vẻ than nhỏ một tiếng.

- Ai biết! Không nói chuyện này nữa. Đúng rồi, nghe Tiểu Vân bảo anh theo Lâm Mộng Kỳ đi Nhật làm vệ sĩ phải không?

Trầm Mộng Lâm hỏi.

- Ừ, đúng rồi!

Sở Phàm gật đầu.

- Oa... xem ra anh thật là có phúc đó. Không ngờ có thể làm vệ sĩ cho đại minh tinh. Này, có phải Lâm Mộng Kỳ rất xinh đẹp không? Bọn em hâm mộ cô ấy lắm, thích những bài hát của cô ấy, và cả phong cách thời trang của cô ấy nữa.

Tiểu Lâm có vẻ rất hâm mộ Lâm Mộng Kỳ.

- Lâm Mộng Kỳ rất xinh đẹp, nếu em tiếp xúc với cô ấy sẽ nhận ra cô ấy không hề giống một ngôi sao, cô ấy rất hòa đồng.

Sở Phàm bảo.

- Thật ghen tị với anh quá! Có thể ở chung với Lâm Mộng Kỳ! Vậy sao anh lại về nhanh thế?

Trầm Mộng Lâm hỏi.

- Cũng không biết phải nói thế nào, tại cảm thấy em đang gặp rắc rối, nên mới quay về. Đúng rồi, anh giải vây giúp em, em trả công anh cái gì đây?

- Trả công nữa á? Thế này còn chưa đủ sao?

Trầm Mộng Lâm nhìn cái tay trái của Sở Phàm, dẩu mồm ra hỏi.

- Ý là sao? Anh không hiểu?

Sở Phàm làm ra vẻ ngây thơ ngạc nhiên hỏi.

- Cái tay của anh ấy! Vẫn đang ôm eo em đây này! Lâu lâu lại vuốt một cái. Lờ quá còn gì! Còn không buông tay ra?

Trầm Mộng Lâm tức giận mắng.

Sở Phàm nghe vậy cũng thấy xấu hổ. Hắn không nghĩ Tiểu Lâm có thể nói toẹt ra hành động gần như hạ lưu không biết xấu hổ này của hắn. Tay trái của hắn đúng là vẫn đang ôm lấy cái eo thon của Trầm Mộng Lâm, trong khi nói chuyện, thừa dịp cô không chú ý cũng động tay vuốt vuốt một chút cái eo nhỏ mềm mại của cô. Cảm giác rất đầy đặn mịn màng làm cho hắn mê mẩn. Da thịt Tiểu Lâm vô cùng đàn hồi.

Nhưng hắn không nghĩ rằng cô lại không ngại ngần vạch trần hành động của hắn, đành cười trừ:

- Bây giờ vẫn chưa buông được. Chẳng phải chúng ta đang diễn trò cho Trương Khải xem sao? Không chừng hắn ta còn đang bám theo, nấp đâu đó quan sát đấy. Giờ anh mà buông eo em ra chẳng phải là mất công sao?

- Chẳng lẽ em lại cứ phải để cho anh chiếm tiện nghi thế này sao hử?

Trầm Mộng Lâm ngược đôi mắt to nhìn Sở Phàm, tội nghiệp động lòng người.

- Em nói gì thế? Chẳng lẽ Sở ca ca ôm em một chút cũng không được sao?

Hắn liền cựa lớn vênh mặt hỏi.

- Nhưng... nhưng quan hệ giữa em và anh cũng không phải là như thế. Nhờ người khác hiểu lầm thì em biết làm sao?

Trầm Mộng Lâm lại lườm nhàu tiếp.

- Bậy bạ! Vậy chứng minh kẻ kia bậy bạ! Hơn nữa nếu em cảm thấy bất công thì cũng có thể vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh là xong.

Sở Phàm nói khơi khơi.

-Ai thèm ôm anh!

Trầm Mộng Lâm then thùng, hai má đỏ ửng.

- Nhưng anh lại đang ôm eo em. Tiểu Lâm, eo của em rất thon rất nhỏ, bảo sao em mặc quần áo nhìn thật gợi cảm như thế.

Sở Phàm khen.

- Anh... anh...!

Trầm Mộng Lâm hết nói nổi hần. Cô bảo:

- Nhớ đám Phỉ Phỉ nói anh rất thật thà. Em thấy anh chẳng thật thà chút nào!

- Ai bảo thế! Em xem tay anh cũng chỉ đặt ở đúng eo của em thôi, tuyệt không có nhảm sang chỗ nào khác. Thế này không phải rất thật thà còn gì nữa?

Sở Phàm làm ra vẻ vô tội.

- Hả? Anh... Anh lại còn muốn...

Tái mặt, Trầm Mộng Lâm vội vàng xoay người ra khỏi cánh tay trái của hần.

Hần không khỏi thấy buồn cười, nhận ra trêu chọc cô gái nhỏ này cũng rất vui.

214. Chương 212: Sở Ca Ca, Em Có Còn Trinh Không.

Cứ nhìn ánh mắt ghen tị của những thanh niên khác trên đường mà xem. Anh sẽ cảm thấy mình thật là oai, một cảm giác sung sướng bay bổng. Đây là khuyết điểm chung của tất cả các anh đàn ông.

- Tiểu Lâm, anh xem em xinh xắn như vậy, dáng người rất đẹp, ánh mắt lại quyến rũ, em đã có bạn trai chưa? Đừng nói đến đại học, chắc hẳn đã có rất nhiều nam sinh muốn lọt vào mắt xanh của em từ khi học cấp 2 cấp 3? Tại học sinh bây giờ đừng nói đến trung học, từ khi còn học tiểu học đã bắt đầu nói đến chuyện yêu đương rồi ấy chứ!

Sở Phàm tò mò hỏi

- Em cần gì phải yêu chứ. Sự tự do hiện tại quả thật rất tuyệt vời. Xem anh nghĩ gì kia, trách nhiệm lớn nhất của học sinh là học tập, chứ không phải hẹn hò yêu đương. Anh có biết rằng câu hỏi của anh có thể làm tổn thương những bông hoa tươi đẹp của đất nước không?

Trầm Mộng Lâm cong môi phản bác

- Đúng, đúng, em là bông hoa của đất nước, còn anh là vàng thái dương. Bông hoa thì phải được tắm dưới ánh mặt trời thì mới có thể nở hoa và tỏa hương thơm được.

Sở Phàm cười nói

- A, Sở ca ca, giờ em mới phát hiện ra tài hùng biện của anh đó. Anh nói làm cho trống ngực người ta đập bùm bụp ấy!

Trầm Mộng Lâm cười cười nũng nịu nói.

Làm nũng dường như là độc quyền ăn sâu vào xương cốt của tất cả phụ nữ. Bất kể là cô nào xinh đẹp hay xấu xí, cũng đều có thể làm nũng, bất quá cũng chỉ có một chút khác biệt, người xấu mà làm nũng thì khiến cho người ta nổi gai ốc, còn mỹ nhân mà làm nũng sẽ khiến cho người ta máu huyết phun trào không thể kiềm chế được chính mình.

Lúc này Sở Phàm cảm thấy thân thể của mình lâng lâng, cô gái nhỏ Tiểu Lâm này đã xinh đẹp lại quyến rũ, thật đúng là mặt trời cho người ta ngưỡng mộ. Thêm vào đó là bộ y phục của cô, một bộ đồ trắng bó sát, đeo dây lưng nhỏ, phía trước là bộ ngực đã sớm dậy thì thành thực cứ phập phồng phồng phồng, Sở Phàm ngấm mặt trời, cẩn thận nói

- Thật nóng quá, thảo nào em Tiểu Lâm chỉ thích mặc một bộ quần áo.

- Ủ, đúng là nóng quá sức. Tôi chỉ thích mặc một...

Trầm Mộng Lâm nói nửa chừng mới nhận ra không ổn, tên Sở Phàm này luôn ý tại ngôn ngoại, nói cái gì cũng đều ám chỉ gì đó. Cô nhìn lại nửa người trên của mình, đỏ mặt, nói

- Đây, bên trong người ta mặc áo ngực màu hồng đấy, đã được chưa? Đồ bại hoại!

- A, anh không có ý đó. Anh quản làm sao được em mặc cái gì bên trong làm gì chứ. Dù sao anh cũng chẳng quan tâm.

Sở Phàm nói, làm ra vẻ quân tử lắm liệt.

- Em không đi nữa!

Trầm Mộng Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn, ngồi xuống bên đường không đi nữa.

Sở Phàm ngăn người nhìn. Cũng đành dừng lại, hỏi:

- Sao thế?

- Anh mới nói cái gì?

Trầm Mộng Lâm trừng mắt lườm Sở Phàm một cái, lớn tiếng hỏi.

Tình huống này khiến mọi người qua đường ai cũng ngoái cổ nhìn. Trầm Mộng Lâm vốn cực kỳ xinh đẹp mỹ lệ, rất thu hút cái nhìn của người khác. Nay cô dừng bước ngồi bên đường vẽ nên một bức tranh đẹp mê mẩn. Một mỹ nữ thật sự rất có sức hấp dẫn. Chẳng qua một mỹ nữ như thế lại đi đứng cạnh một gã như Sở Phàm thực làm người ta khó hiểu. Những người này còn tưởng Sở Phàm là chồng của Trầm Mộng Lâm nữa.

- Anh, anh không hiểu, làm sao thế? Em đi bộ một lúc mệt rồi à? Thế anh có thể công em!

Sở Phàm thương lượng.

- Không dám.

Trầm Mộng Lâm lạnh lùng nhìn hắn

Trong trường hợp này, nếu đứng ở đầu đường là một cô ả xấu xí nói Sở Phàm đi thì hắn cũng chẳng ngại ngần quay lưng đi thẳng. Nhưng Trầm Mộng Lâm lại là một mỹ nữ. Không thể thiếu lịch sự với người đẹp được. Lúc này, trong từng câu nói cử chỉ của Trầm Mộng Lâm cũng mang một sự mê hoặc làm cho tâm can người ta rung động.

- Vậy, tại sao bỗng dừng lại không đi nữa?

Sở Phàm khó hiểu

- Hừ!

Trầm Mộng Lâm quay ngoắt sang một bên

Sở Phàm ngẫm nghĩ, hắn nhớ lại những lời nói lúc trước cùng với Trầm Mộng Lâm, rồi mới giật mình bừng tỉnh hiểu ra. Hắn lựa giọng nhẹ nhàng dỗ dành:

- Tiểu Lâm à, không phải vì anh nói một tiếng chẳng quan tâm mà em đâm ra giận dữ đó chứ? Đây, thế là em không hiểu tâm tư của đàn ông rồi, tuy miệng nói là không quan tâm nhưng thực ra trong lòng không phải như thế đâu. Em xinh đẹp gọi cảm thế này, làm sao mà anh không quan tâm cho được? Anh chưa từng tiếp xúc với con gái nhiều, lại có tính tò mò, hiếu kỳ, cho nên sự quan tâm hứng thú thì khẳng định là có. Có điều anh lại không dám thừa nhận, nhờ đâu em lại mắng anh là đồ vô lại hiểu sắc linh tinh thì chết.

Mất mỗi hồi múa lưỡi, đem những lời từ trong thâm tâm của mình nói ra, Sở Phàm đã thấy được nụ cười của Trầm Mộng Lâm. Cô đỏ mặt bẽn lẽn, ngượng hân

- Anh căn bản cũng chẳng có ý tốt, chẳng phải người tốt, hừ!

- Ủ, anh không phải người tốt. Vậy có thể đi rồi chưa?

Sở Phàm nói.

- Chưa được.

Trầm Mộng Lâm như thể nắm được thóp của Sở Phàm, cô lại làm nũng tiếp.

- Hả?

Sở Phàm kêu lớn:

- Thế phải làm sao thì em mới chịu đi đây? Bà cô của tôi ơi, hai chúng ta đã khiến cho rất nhiều người chú ý rồi đấy, thế nào cũng có người nghĩ là anh đang bắt nạt em đấy, đang nhìn chăm chăm kia kìa.

- Đúng là anh đang bắt nạt em còn gì.

Trầm Mộng Lâm lườm hắt một cái, khuôn mặt đỏ bừng, đứng lên, cúi đầu nói

- Chỉ cần anh trả lời một câu thôi, thì em sẽ đi tiếp.

- Câu gì? Đừng nói là một, đến một trăm câu anh cũng không ngại trả lời đâu.

Sở Phàm đáp ngay.

Trầm Mộng Lâm ngượng ngùng cúi đầu, hai bàn tay xoắn lại, một lúc lâu sau mới có thể hỏi, giọng nói nhỏ như hơi thở:

- Sở ca ca, em có còn trinh không?

- Hả?

Sở Phàm quay lại tròn mắt, đến nửa ngày ngẩn người vẫn không phục hồi tinh thần lại được. Mà hành động quái dị này của hắn cũng gây chú ý cho người qua đường. Trầm Mộng Lâm lại càng cúi đầu xuống thấp hơn, khuôn mặt đỏ lựng, không giấu nổi vẻ thẹn thùng.

Sở Phàm xoay người lại tiến đến gần Trầm Mộng Lâm, cẩn thận lựa lời, nghi nghi hoặc hoặc nói:

- Tiểu Lâm à, vấn đề này... sao em lại hỏi anh? Em phải tự hỏi mình chứ, chuyện của mình em lại không biết rõ sao?

- Em, chính em cũng không rõ ràng lắm.. nên mới hỏi anh.

Trầm Mộng Lâm nhỏ giọng nói.

Sở Phàm đỏ mặt cười, dễ dàng cười:

- Em hỏi anh anh lại càng không biết. Làm sao mà anh biết được chứ.

- Sở ca ca còn nhớ chuyện lần trước ở trong quán bar em trúng độc G không?

Trầm Mộng Lâm chột hỏi.

- Nhớ rõ, thế thì sao?

Sở Phàm vẫn dần thôi ra

- Sau khi trở về Sở ca ca ở trong nhà giúp em giải độc G, khi đó ý thức của em cũng có chút mơ màng. , Nhưng sau đó em loáng thoáng nhớ hình như có tiếp xúc với thân thể ai đó, lại còn ôm nữa. Em muốn có một cơ hội nào đó sẽ hỏi anh, đêm đó ở trong phòng, chúng ta đã làm gì?

Trầm Mộng Lâm dừng một chút, đột nhiên ngừng đầu nhìn Sở Phàm, như thể thu hết dũng khí, hỏi:

- Sở ca ca. Chúng ta đêm đó có hay không, có phải hay không, đã... cái kia? Lúc ấy em cảm thấy rất hưng phấn...

Sở Phàm hết hồn hết vía, đêm đó diễn cảnh của Trầm Mộng Lâm trong phòng tắm tất nhiên là hắn đã được chứng kiến tận mắt. Lúc ấy chính tay hắn đã cởi hết quần áo của Trầm Mộng Lâm, sau đó xoa bóp

khắp thân thể lỏa lồ mềm mại của cô một lần, cảm giác lúc ấy, đến giờ nhớ lại vẫn cảm thấy nhiệt huyết xông lên tận mũi. Chỉ có điều Sở Phàm không ngờ Trần Mộng Lâm vẫn còn nhớ, không ngờ ý thức được lúc ấy hẳn có động chạm đến cô, hẳn không biết phải nói thế nào.

- À, Tiểu Lâm. Về chuyện này anh cũng muốn nói với em cho rõ, nhưng lần nào cũng lại không dám nói, bởi e ngại với một cô gái anh thật không biết làm sao để mở miệng

Sở Phàm dừng lại một chút, nhìn ánh mắt chờ đợi của Trần Mộng Lâm, hẳn húng hắng ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói:

- Hoàn cảnh lúc ấy là như thế này, em trúng độc G, phải được xông hơi kết hợp với thủ pháp xoa bóp kinh mạch để đẩy hết độc G trong cơ thể em ra. Em cũng biết, nếu muốn ép chúng bốc hơi hết ra thì phải bỏ hết quần áo. Tình huống khẩn cấp lúc ấy, anh cũng không biết làm thế nào tốt hơn. Cho nên... Cho nên...

- Cho nên anh mới cởi hết quần áo em ra phải không?

Trần Mộng Lâm hỏi thẳng

- Nhưng Tiểu Lâm yên tâm, lúc ấy anh chỉ có một suy nghĩ là giải độc cho em. Hết thấy từ đầu tới cuối anh không có ý nghĩ nào khác đen tối cả, chỉ muốn giải độc G cho em thật nhanh thôi.

Sở Phàm vội vàng giải thích

- Vậy, vậy thế nào em lại có cảm giác là đã ôm anh, nhưng... còn cái kia?

Trần Mộng Lâm nũng nịu hỏi

- Cái đó à?

Sở Phàm nghe vậy vội vàng xua tay:

- Không thể nào, không thể nào, nói là ôm thì đúng là có ôm, lúc đó độc G trên người em phát tác, cho nên hành động của em với anh cũng có chút... thiếu kiềm chế...Không... chỉ là anh giải thích với em về chuyện ôm thôi, còn thì cái gì cũng chưa từng xảy ra. Trong hoàn cảnh đó anh làm sao có thể lợi dụng để chiếm tiện nghi của em được. Có đúng không?

- Nhưng rõ ràng là anh đã bế em, lại còn hôn em, còn nói không có ư?

Trần Mộng Lâm tiếp tục truy vấn

Sở Phàm á khẩu chẳng biết nói sao nữa. Cũng không biết nói gì cho phải, cảm thấy chính mình càng nói càng hồ đồ. Hẳn thậm chí còn hoài nghi không biết lúc ấy Trần Mộng Lâm thật sự mê man bất tỉnh hay là vẫn tỉnh, nếu không thì làm sao nhớ rõ ràng rành mạch đến như thế?

- À, về vấn đề ôm thì là như thế này, lúc ấy thần trí em có chút mơ hồ, đột nhiên đánh anh tùm lum, anh không biết làm sao nên đành phải ôm em. Nhưng lúc đó cũng không có cái kia, điều ấy em cứ yên tâm, nếu trước đêm đó em vẫn còn tỉnh thì qua đêm đó cũng vẫn còn.

Sở Phàm nghiêm trang nói

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Mộng Lâm đỏ lên, bĩu môi nói:

- Đáng ghét, người ta còn chưa từng có bạn trai nữa, đương nhiên là còn, là em tưởng đêm đó đã... đã có việc kia... nên không còn nữa.

- Cho dù đêm đó anh không lợi dụng em chuyện kia, nhưng anh vẫn là đồ vô lại.

Trần Mộng Lâm trừng đôi mắt đẹp

- Anh, anh thế nào đã trở thành đồ vô lại rồi?

Sở Phàm gãi đầu hỏi

-Anh, anh... cướp mất nụ hôn đầu tiên của người ta rồi còn nói, hừ!

Trần Mộng Lâm hừ một tiếng liền bỏ đi.

Sở Phàm hơi bất ngờ, thầm nghĩ, “Đó cũng là cái hôn đầu tiên của mình cơ mà”.

Hắn đuổi theo Trần Mộng Lâm nói :

- Đó cũng là nụ hôn đầu tiên của anh đấy, nhưng mà anh vẫn ở đây chứ đâu, em yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm.

- Anh định chịu trách nhiệm thế nào đây?

Trần Mộng Lâm tức giận hỏi

- Em muốn anh chịu trách nhiệm thế nào?

Sở Phàm hỏi ngược lại

- Đồ ngốc, không nói chuyện với anh nữa.

Trần Mộng Lâm trừng mắt lườm Sở Phàm một cái

Sở Phàm gãi đầu gãi tai khó hiểu. Tâm tư của cô gái này thật là thiên biến vạn hóa, hắn cũng rất bội phục đảm lược của Trần Mộng Lâm, không ngờ có thể thảo luận nửa ngày trời với hắn ở giữa đường về chuyện trình tiết của mình. Thật sự là rất khó tin!

Sở Phàm vừa đi vừa suy nghĩ, làm thế nào chịu trách nhiệm với Trần Mộng Lâm đây?

215. Chương 213: Trương Thiếu Gia Thần Bí.

- Sắc trời cũng không còn sớm nữa, anh cũng phải trở về biệt thự Lam Hải đây. Em đi cùng nhé, ở lại ăn cơm chiều luôn.

- Cũng được, chúng ta đi thôi, để em lái xe ra.

Trần Mộng Lâm nói, trên mặt cô thoáng ửng hồng.

Sau đó hai người lái xe như bay về biệt thự Lam Hải, về tới nơi thì cũng đã bảy giờ tối, mới vào đến cửa, nhị tiểu thư đã lao ra hào hứng đón, nàng mỉm cười, khuôn mặt tươi phơi phới, chưa thấy người đã thấy tiếng

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh đã về rồi à? Ồ, Tiểu Lâm, thế nào lại đi cùng với Tiểu Ngốc Ngốc vậy?

- Trên đường tôi gặp Tiểu Lâm nên cùng về chung

Sở Phàm thấy nhị tiểu thư thì cảm thấy rất thân thiết, mới có hai ngày không nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng mà thấy như đã mấy đời rồi.

- A, đúng rồi, Tiểu Ngốc Ngốc, sao anh không mời chị Lâm Mộng Kỳ đi về cùng? Tôi dặn anh còn chưa kỹ sao?

Nhị tiểu thư hỏi

- Lâm Mộng Kỳ vừa quay lại công ty, trong công ty còn có việc cần giải quyết. Để lúc nào cô ấy rảnh thì tôi sẽ mời cô ấy tối, được không?

Sở Phàm nói

- A, ra vậy hả?

Nhị tiểu thư nói, vẻ đầy tiếc nuối.

- Tiểu Sở, đã về rồi à?

Tiếng nói ngọt lịm ôn nhu của đại tiểu thư truyền đến, rất dễ nghe

Sở Phàm ngẩng đầu nhìn, liền thấy được dung nhan vạn phần tuyệt mỹ của nàng. Nàng chỉ mặc một bộ đồ ở nhà cũng thể hiện ra vẻ đẹp của một cực phẩm nữ nhân, hương thơm thoang thoảng của nàng cũng khiến cho người ta ngây ngất.

- Đại tiểu thư, tôi đã về.

Sở Phàm mỉm cười

- Vào ăn cơm đã, cơm nước nấu xong hết rồi.

Đại tiểu thư thản nhiên cười nói

- Tốt quá rồi, tối nay tôi phải ăn nhiều một chút. Mới ra ngoài hai ngày đã thấy nhớ tài nghệ nấu ăn của đại tiểu thư rồi.

Sở Phàm cười toe

Nhị tiểu thư cười

- Ba hoa! Nói vậy, nồi cơm hôm nay anh mà không ăn hết tôi sẽ không tha cho anh.

Bar Thiên Phủ

Cái tên “Thiên Phủ” của quán có ý nghĩa chỉ sự phục vụ cao cấp và sự xa hoa trong đó. Bar Thiên Phủ được một số ít cậu ấm, quan gia đệ tử trong thành phố ưu ái. Tại Thiên Phủ, bất kỳ bàn nào cũng toàn là những người có thân phận không to thì cũng lớn.

Lúc này trong một gian phòng xa hoa trên tầng ba của Thiên Phủ có bày một bàn tiệc rượu thượng hạng rất lớn, nhưng chỉ có bốn người.

Ngồi ở chính giữa là một người tầm trên dưới hai mươi lăm tuổi, mắt đeo một đôi kính gọng vàng, khuôn mặt trắng nõn, hai mắt âm trầm lóe sáng tạo cho người ta một cảm giác rợn rợn. Ngồi bên trái anh ta là một người đẹp tóc xoăn vàng mảnh mai, diễm lệ. Dưới đôi mày liễu tình tế thanh thanh là đôi mắt phong tao mê hoặc, trên khuôn mặt tươi đẹp mang theo một nét tiểu ý nhàn nhạt, cái váy liền của cô càng tôn thêm vẻ cao sa. Thực sự là một mỹ nhân trong của mỹ nhân.

Bên trái người thanh niên mang kính vàng là một thanh niên anh tuấn nhưng sắc mặt lạnh lẽo. Điều lạ lùng ở đây là người thanh niên này phải ngồi xe lăn, hai chân của anh ta đang bó bột. Người này chính là Lâm Phong!

Bên cạnh Lâm Phong là một thanh niên khác nhìn rất thanh tú, đó là cậu em họ Lâm Phi Dật!

- Trương thiếu gia và chị Phượng mới từ Pháp về, bữa rượu này coi như để chào đón Trương thiếu gia cùng chị Phượng. Ly rượu này tôi kính Trương thiếu gia cùng chị Phượng.

Lâm Phong nói với gã thanh niên đeo kính vàng cùng cô gái xinh đẹp bên cạnh.

Sau đó Lâm Phong giơ lên chén rượu uống một hơi cạn sạch

Thanh niên đeo kính vàng cũng nâng một chén rượu, nhưng chỉ nhấp môi

Bên cạnh Lâm Phong, Lâm Phi Dật trầm nghĩ, “Hóa ra đây là người mà anh họ thường ngày hay nhắc đến. Chính là con trai duy nhất của thị ủy, Trương Chính.

Ở nhà hay thấy anh mình nhắc đến vị công tử này, nhưng chưa gặp thì chưa biết, quả thật anh họ đối với tên này cũng rất cung kính. Phàm có chuyện gì tốt đều phải mời Trương thiếu gia này, bất quá hầu hết là anh ta cũng chẳng xuất hiện mặc dù anh họ rất muốn mời. Dù sao việc anh mời hay không mời là một chuyện, Trương thiếu gia này có tới hay không lại là chuyện khác. Hơn nữa, ngày lễ ngày tết những công tử lăm lăm này muốn mời Trương thiếu gia đây không ít. Bởi vì, tại đây, trong thành phố này, nếu Trương thiếu gia đã không muốn cho anh một chỗ đặt chân thì anh cũng đừng có bén mảng tới. Sở dĩ anh họ mình trước sau một lòng muốn lấy lòng Trương thiếu gia là vì như vậy. Trước giờ không dám đắc tội với Trương thiếu gia này.”

Phải biết trong thành phố này, Trương thiếu gia chính là nhân vật quan trọng của cả hai phe hắc bạch. Ngoài việc cha anh ta là thị ủy, bản thân anh ta cũng có mối quan hệ thân thiết và thường xuyên lui tới với những nhân vật tai to mặt lớn. Người thông minh sẽ không dám đắc tội với Trương thiếu gia, bởi vì người đó sẽ chịu không nổi hậu quả đâu!

Trương Chính đẩy kính vàng, giọng nói âm trầm, lạnh lùng bảo:

- A Phong, chân của cậu sao thế? Tôi mới ra ngoài vài ngày làm thế nào mà cậu đã thành ra thế này? Không phải bị người ta đánh đấy chứ?

- Không phải là bị đánh. Aizzzz, việc này nói đến cũng thật là mất mặt. Tôi cũng muốn chờ Trương thiếu gia trở về sau đó thương lượng với cậu, tùy Trương thiếu gia quyết định

Lâm Phong nói

- A? Nói như vậy sự tình hoàn toàn không đơn giản rồi?

Trương Chính nhàn nhạt nói

- Chuyện của tôi đợi lúc nữa sẽ từ từ nói với Trương thiếu gia. Được rồi, giới thiệu với Trương thiếu gia, chị Phụng một chút, đây là em họ của tôi Lâm Phi Dật.

Lâm Phong chỉ vào người ngồi cạnh hắn mà nói

- À, đây chính là em họ là A Phong vẫn hay nhắc tới đó à? Được rồi, lần trước do có việc gấp cần đến tiền, đúng là A Phong lấy của cậu một trăm vạn cho tôi dùng tạm nhĩ? Đạo này cũng bận quá, nên cũng quên mất, hai ngày nữa tôi sẽ trả lại cho cậu.

- Trương thiếu gia nói như vậy thật quá khách khí rồi, việc đó tôi cũng đã quên. Trương thiếu gia trả tôi làm gì nữa. Nếu như Trương thiếu gia muốn kết bạn với tôi hẳn sẽ không nhắc đến chuyện tiền nong chứ.

Lâm Phi Dật vội vã nói

- Đừng như vậy, cậu là em họ của A Phong, tất nhiên vì thế mà chúng ta cũng là bạn bè rồi. Còn nói cái gì mà kết bạn với chả không kết bạn.

Trương Chính cười cười

- Như vậy ly rượu này tôi kính Trương thiếu gia, có thể gặp được Trương thiếu gia là vinh hạnh cho tôi.

Lâm Phi Dật nói liền uống một chén rượu

- Tốt, tốt tốt, quả không hổ là em họ của A Phong, rất hào sảng

Trong đôi mắt âm trầm của Trương Chính có một tia tán thưởng

- Này anh chàng đẹp trai, sao cậu lại không mời tôi ly nào thế?

Cô gái xinh đẹp quyền rũ bên cạnh Trương Chính được gọi là chị Phụng nói. Kỳ thật chị Phụng là tên gọi của Lý Tư Phụng, năm nay hai mươi ba tuổi, là con gái của thị trưởng, người khác đều tôn kính gọi Lý Tư Phụng một tiếng “chị Phụng”

- A, ly này kính chị Phụng!

Lâm Phi Dật vội vã tự uống một chén rượu

- Ha ha, cậu em đẹp trai đó, chắc hẳn trong trường có rất nhiều nữ sinh theo đuổi?

Lý Tư Phụng quyền rũ cười nói

- Chị Phụng đừng chế giễu em. Em yêu thích một cô gái trong trường, theo đuổi cô ấy đến cả nửa năm, nhưng vẫn chẳng có kết quả, đến một cái hẹn riêng cũng chẳng có cơ hội nữa là.

Lâm Phi Dật nói giọng rất đáng thương

-Ồ, thật là như thế? Cậu anh tuấn bất phàm như thế, hơn nữa cái danh Lâm đại thiếu gia cũng không lay động được cô gái đó sao?

Lý Tư Phượng có điểm khó hiểu hỏi

- Đương nhiên, lâu nay việc này làm cho em rất khổ tâm.

Lâm Phi Dật than nhỏ một tiếng

- Nghe cậu nói vậy tôi lại thấy có hứng với cô gái này rồi đấy. Không biết cô ta là thần thánh phương nào?

Trương Chính hứng thú hỏi

- Cô ấy là Kỷ Tiêm Vân, con gái của ông chủ Tập đoàn Quốc Cảnh.

Lâm Phi Dật trả lời.

- Con gái của ông chủ Tập đoàn Bất động sản Quốc Cảnh? Nghe nói chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh có hai người con gái, là đại tiểu thư và nhị tiểu thư, bọn họ đều có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, lời đồn này đúng không?

Trương Chính xoay xoay ly rượu hỏi

- Lời đó rất đúng, các nàng đều là đại mỹ nữ.

Lâm Phong gật đầu

- Không phải Trương thiếu gia của chúng ta đã động tâm đấy chứ?

Lý Tư Phượng hỏi, trong giọng nói rõ ràng có pha thêm một thìa dấm.

- Tư Phượng, em lại nghĩ đi đâu rồi? Anh đối phó với mình em còn chưa đủ sức, làm gì còn có tâm tư nghĩ đến cô gái khác chứ?

Trương Chính vừa cười vừa nói

- Chẳng đứng đắn chút nào!

Lý Tư Phượng lườm yêu Trương Chính một cái

- À mà cậu nói tiếp, nói tiếp đi

Trương Chính nói

- Vốn trước kia lẽ ra em với Kỷ Tiêm Vân là bạn, nhưng tất cả đều bị thằng mất dạy Trần Tuấn Sinh gây chuyện phá đám

Mắt Lâm Phi Dật tức giận như bốc lửa

- Trần Tuấn Sinh ư?

Trương Chính hơi nhíu mày

- Có phải Trần Tuấn Sinh con trai Trần Bình Minh phải không?

- Đúng, chính là hắn, tên Trần Tuấn Sinh này chẳng hiểu sao bỗng dưng một hôm bảo em là lén lút phá người đánh hắn tại quán bar, đem theo bốn người cao to đánh em một trận trước mặt Kỷ Tiêm Vân. Sau này em tìm anh họ Lâm Phong chuẩn bị gọi người trả lễ hắn, nhưng anh ấy khuyên em không nên gấp gáp, đợi tới khi Trương thiếu gia trở về sẽ gặp anh hỏi qua ý kiến xem nên làm thế nào.

Lâm Phi Dật nói.

- A, tôi cũng có nghe một vài người nói Trần Tuấn Sinh quả thực có chút ngang ngược. Theo như cậu nói thì xem ra lời đồn đại là thật rồi. Trong thành phố địa bàn của ta thì đều phải theo quy củ của ta. Thằng Trần Tuấn Sinh này có thể nói là không biết sống chết gì, cần phải giáo dục nó cẩn thận một phen mới được.

Trương Chính nhàn nhạt nói.

- Cảm ơn Trương thiếu gia nhiều lắm! Em hận cái thằng Trần Tuấn Sinh này đến mức không thể lập tức giết chết nó luôn đi cho rồi.

Lâm Phi Dật cảm giận.

- Ha ha, không được, không được rồi. Cấp bậc chấn chỉnh kẻ khác cao nhất không phải là giết nó, mà là cho nó phải làm tay sai nô bộc cho mình, tùy ý mình khi dễ, làm cho nó muốn sống không được muốn chết không xong. Thế mới gọi là cao tay.

Mắt Trương thiếu gia lóe sáng.

- Đúng, đúng, tới lúc đó, tất cả đều nghe Trương thiếu gia an bài.

Lâm Phi Dật gật đầu.

- Ủ, được rồi, A Phong, bây giờ cậu có thể nói qua chuyện của mình xem thế nào nào?

Trương Chính quay sang Lâm Phong hỏi.

- Trương thiếu gia, cái việc tôi sắp nói đây quả thực làm tôi phần hạn đến cực hạn. Tôi muốn Trương thiếu gia trợ giúp thủ tiêu một thằng.

Lâm Phong nói, ánh mắt, giọng điệu đều phát lạnh.

- Thế ư?

Trương Chính thấy nét mặt của Lâm Phong cũng chăm chú hẳn. Bởi vì đây là lần đầu tiên gã thấy Lâm Phong phần nộ như vậy, hơn nữa đây cũng là lần đầu Lâm Phong cầu xin gã giúp đỡ. Điều này cho thấy người này làm cho Lâm Phong rất tức giận. Ở thủ đô này, người có khả năng làm cho Lâm Phong tức giận không nhiều lắm, Trương Chính ánh mắt trầm xuống, hỏi:

- Là người nào?

216. Chương 214: Âm Mưu Giết Người Của Trương Thiếu Gia.

Một viên quan lớn, mặc kệ là to đến đâu, nhưng nếu không có sự e sợ của kẻ dưới cùng với sự e ngại của kẻ thù, thì kẻ dưới sẽ không phục ông ta, kẻ thù không sợ ông ta. Thử hỏi, cái uy của ông ta từ đâu mà đến?

Tôn Võ từng nói : “Thu phục người mà như không”, đây chính là cái gọi là nghệ thuật sử dụng thủ đoạn điều khiển kẻ khác, đối đãi với kẻ dưới cần kết hợp cả ân-uy, làm cho họ cảm kích anh, nhưng cũng kính trọng anh, cam tâm tình nguyện phục tùng anh; đối với kẻ thù thì không ngại dùng đến thủ đoạn tàn tạt lương tâm hạ thủ bất lưu tình, như vậy kẻ thù của anh mới có thể e ngại anh, mới có thể nhường đường tránh lối cho anh vài bước.

Trương Chính mặc dù có thân phận là con trai của bí thư thị ủy, nhưng hẳn có được uy vọng lớn từ tận đáy lòng của các cậu ấm cô chiêu và các vị tai to mặt lớn phân nửa là dựa vào thủ đoạn. Đối với những kẻ chống lại hắn, hắn không ngại dùng cả những thủ đoạn minh bạch hay mờ ám, cho đến khi chìm chết kẻ đó, biến kẻ đó trở thành tro bụi.

Thậm chí, ngay cả trở thành tro bụi cũng không có cơ hội le lói trở lại nữa.

Những năm gần đây, Trương Chính và Lâm Phong hợp tác đối phó với không ít kẻ như vậy. Hầu hết là Lâm Phong ra mặt, còn Trương Chính thì ở sau rèm thao túng giật dây, nhất quyết loại trừ những kẻ chống lại bọn hắn. Bây giờ thì cái tên “Trương thiếu gia” này trong tâm trí các cậu ấm cô chiêu và một số quan viên cũng đã có uy vọng nhất định.

Sau khi đã lập được uy vọng cho mình, rất nhiều chuyện hắn cũng không ra mặt, đều là Lâm Phong thay hắn ra mặt quản lý, vì thế hắn có rất nhiều thời gian cùng với mỹ nhân Lý Tư Phụng yêu mị diễm lệ của hắn đi du lịch khắp nơi. Điều hắn không ngờ tới là lần này đi Pháp du lịch, trở về lại thấy hai chân của Lâm Phong đã gãy, hơn nữa lại là bị người ta đánh gãy thì hắn lại càng kinh ngạc hơn. Ở cái thành phố

này có kẻ nào lại không biết trời cao đất dày động thủ động đến trên đầu thái tử như thế nữa? Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Sắc mặt Lâm Phong vừa âm trầm vừa lạnh băng, ánh mắt lộ rõ vẻ âm độc phần hận, nhấn mạnh từng chữ:

- Tên này tên là Sở Phàm, chính là vệ sĩ hộ vệ của Kỷ Tiêm Vân.

- Sở Phàm ư?

Trương Chính nhíu mày, hiển nhiên cái tên này hắn chưa bao giờ nghe qua, ngạc nhiên hỏi:

- Hắn là nhân vật như thế nào? Sao tôi chưa từng nghe nói qua?

- Hắn là một thằng nhà quê, mới đến Bắc Kinh làm vệ sĩ của Kỷ Tiêm Vân thôi. Thằng này ỷ vào thân mình có một chút võ nghệ, hoàn toàn không để chúng ta vào mắt. Càng điên hơn là hắn lại dám tranh đoạt đàn bà của tôi!

Lâm Phong lạnh lùng nói.

- Hả? Ý anh muốn nói đến Lâm Hiểu Tình ư? Nếu quả thực là như thế thì nhân vật này rất đáng quan tâm đây. Không nghĩ tới tôi mới đi xa có vài ngày mà đã xuất hiện nhân vật này. Thú vị thật đấy! Nhanh nói vậy đầu đuôi xem đã xảy ra chuyện gì rồi?

Trương Chính híp cả hai mắt lại hỏi.

- Chân của tôi là do thằng đó đạp gãy!

Lâm Phong nói xong liền kể lại mọi chuyện xảy ra ở quán bar Lam Điều hôm đó.

- Hả? Anh nói mười tám người thuộc loại nhị lưu của bang Triệu Hổ cùng với một trong tứ đại cao thủ bên người Hứa Nhạc là Thanh Long mà cũng không đánh lại nổi tên Sở Phàm này sao? Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Trương Chính hỏi, giọng điệu có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Đêm đó vốn đã có đặt cược bấy, bất ngờ xuất hiện ở đâu hai đại cao thủ một nam một nữ, không biết là ai, tóm lại là đứng về phe Sở Phàm. Hai kẻ đó đột nhiên xuất hiện làm hỏng cả kế hoạch. Cuối cùng tất cả đều bị đánh bại, chẳng những không hạ được Sở Phàm, ngược lại tôi còn bị hắn đánh gãy cả hai chân. Thù này không báo, làm sao tôi có thể xuất hiện ở thành phố này được nữa?

Ánh mắt Lâm Phong chứa đầy độc địa và phần hận.

- A Phong, những lời anh nói có phần quá lên ấy chứ. Tôi cũng cảm thấy khó tin lắm, một thằng nhà quê chẳng bao giờ nghe tiếng lại đánh anh ra nông nổi này. Tôi không tin hắn ta có đến ba đầu sáu tay!

Trương Chính thản nhiên. Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Lâm Phong nghe vậy ngẩn ra, trong mắt hiện ra một tia khó chịu. Vẻ mặt không được tự nhiên. Hắn ngập ngừng nói:

- Trương thiếu gia đã chỉ bảo đúng rồi đấy. Kỳ thực là vốn có thể bắt thằng nhà quê này đi tù vài năm. Nhưng như thế không đủ để tôi thỏa mối hận trong lòng, tôi đã nói với ba tôi không tố cáo hắn. Không cho hắn ngồi tù, vì chính là để tiêu diệt hắn hoàn toàn.

- À, việc này, theo như cách xử lý của anh, là muốn giết hắn, ngồi tù đã là gì. Nhưng ở giữa lòng Bắc Kinh không thể không chú ý đến luật pháp, cứ như thế khơi khơi muốn xử lý gọn một người đang sống cũng phải tốn không ít tiền đó.

Trương Chính nhấp một ngụm rượu, thông thả nói. Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

- Trương thiếu gia, tôi đã chuẩn bị rất kỹ để Trương thiếu gia thuận tiện gặp gỡ quan chức, về kinh phí tôi sẽ hoàn toàn chịu, Trương thiếu gia không cần lo lắng, chỉ cần có thể dạy dỗ hai tên Trần Tuấn Sinh và Sở Phàm này, tôi cảm kích lắm lắm, chắc chắn sẽ cần hậu tạ Trương thiếu gia!

Lâm Phi Dật vội vàng tiếp lời.

- Aizzzzz, đều là anh em một nhà không cần khách khí như vậy, với tôi mà còn nói đến chuyện tạ ơn sao? Chẳng qua là để xử lý việc này cũng cần đến nhiều mối quan hệ, trong đó cũng phải dùng đến một ít kinh phí hoạt động. Bây giờ muốn tìm người làm việc không công thật không thể được.

Trương Chính bình thản nói.

- Những điều này chúng tôi đều biết, muốn nhờ ai đó làm cho mình cái gì không thể chỉ dùng lời nói suông, việc này còn muốn Trương thiếu gia quan tâm hơn, cần gì ở chúng tôi Trương thiếu gia cứ nói.

Lâm Phong vội vàng phụ họa theo.

- Được rồi!

Trương Chính gật gật đầu nói:

- Cũng phải nói rõ câu này, tên Sở Phàm này chắc hẳn cũng có bản lĩnh gì đó. Rất biết đánh nhau phải không? Truyện Cận Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Hẳn rất giỏi võ. Thanh Long không phải đối thủ của hắn.

Lâm Phong nói.

- Hừ, nếu tên này chỉ là có khả năng đánh nhau, thì chúng ta sợ gì không tặng hắn thêm người. Hắn mà có thể đánh lại được, tôi sẽ đem một trăm người, xem hắn có thể chống lại được bao lâu? Tôi tùy tiện mời đến một sát thủ quốc tế là có thể xử lý hắn, mấu chốt là sau khi tên này chết rồi sẽ dẫn đến điều gì? Đây mới là điểm cần suy nghĩ lại! Nếu nói tên Sở Phàm này ngoài khả năng đánh đấm còn có chút thông minh, như thế mình sẽ cần phải nghĩ ra phương án chu toàn hơn.

Trương Chính trầm giọng nói.

- Thằng này ý vào chủ tịch Tập đoàn Bất động sản Quốc Cảnh âm thầm đứng sau lưng che chở cho. Tôi nghĩ chúng ta cứ thản nhiên không biết quỷ không hay bí mật xử hắn, sau đó làm việc với bên Cục Công an, để cho họ đem việc này chìm xuống, sự tình cũng kết thúc.

Lâm Phong trầm giọng nói.

- Không thể làm thế được! Kỷ Tiêm Vũ nhất định cũng có nhiều mối quan hệ ở Bắc Kinh. Rõ ràng là Kỷ Tiêm Vũ cũng không dễ đối phó đâu, nói không chừng còn muốn nhờ đến cả ba tôi. Tôi cũng không muốn làm phiền đến ba.

Trương Chính trầm ngâm nói.

- Như vậy, ý của Trương thiếu gia là...?

Lâm Phong cẩn thận hỏi.

- Mượn đao giết người, tìm một kẻ khác chịu tội thay là cách an toàn nhất!

Trương Chính nói, mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

- Mượn đao giết người ư?

Lâm Phong hỏi, tỏ vẻ có phần không hiểu. Mà cho dù hắn có hiểu đi nữa thì cũng sẽ cố ý làm như kinh ngạc không hiểu gì hết. Ở trước mặt Trương thiếu gia, hắn luôn thể hiện vẻ ngu ngốc một chút. Mọi thứ đều phải nhờ đến Trương thiếu gia chỉ điểm thì hắn mới làm ra vẻ bưng bít ngạo ra. Như thế sẽ tăng bốc được trí tuệ cao minh của Trương thiếu gia, còn nếu hắn muốn thể hiện mình thậm chí còn cao minh hơn cả Trương thiếu gia thì liệu Trương thiếu gia kia còn có thể tiếp tục chấp nhận được hắn hay không?

- Lần này không phải sẽ đối phó với Trần Tuấn Sinh và Sở Phàm sao? Chúng ta sao không mượn đao của Trần Tuấn Sinh để giết Sở Phàm?

Trương Chính nhẹ gõ ngón tay trở lên mặt bàn, chậm rãi nói.

- Trương thiếu gia có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?

Lâm Phong không ngại học hỏi.

- Chúng ta đầu tiên phải khống chế được Trần Tuấn Sinh. Sau đó tạo ra mâu thuẫn giữa hắn và Sở Phàm, để cho chúng nó đánh nhau đến chết đi sống lại, đợi cho đến khi Trần Tuấn Sinh giết chết Sở Phàm, không phải là mọi chuyện đều hoàn mỹ sao? Kể gây ra chuyện chính là Trần Tuấn Sinh, vĩnh viễn không liên quan tới chúng ta, Cục Công an có điều tra thì cũng chỉ có thể nhằm vào Trần Tuấn Sinh. Cậu nghĩ mà xem, chẳng lẽ Trần Thiên Minh lại cam tâm nhìn con trai mình phải chịu tội sao?

Trương Chính vẫn cứ chậm rãi nhả từng tiếng.

- Nhưng, nhưng thằng Trần Tuấn Sinh này xem chừng không phải đối thủ của Sở Phàm đâu...

Lâm Phong chần chờ nói.

- Cốt yếu là chúng ta phải châm ngòi cho mâu thuẫn giữa Trần Tuấn Sinh và Sở Phàm dẫn tới chiến tranh. Chỉ cần trận chiến này ngày càng gay gắt thì việc tiêu diệt Sở Phàm tất nhiên chúng ta sẽ âm thầm xử lý, nhưng tội danh này cũng sẽ đổ lên đầu Trần Tuấn Sinh, chúng ta không phải là mượn đao giết người sao?

Trương Chính kiên nhẫn giải thích.

- A. tôi biết rồi, chỉ cần kích động mâu thuẫn giữa Trần Tuấn Sinh và Sở Phàm đến mức chúng nó đánh nhau. Sau đó chúng ta sẽ âm thầm sai người bí mật xử lý Sở Phàm. Người ngoài nhìn vào đều thấy Sở Phàm và Trần Tuấn Sinh đang đánh nhau tới một mất một còn. Như vậy hết thấy tội danh tất nhiên sẽ đổ lên đầu Trần Tuấn Sinh, đúng không? Truyện Cạn Chiến Bảo Tiêu copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Lâm Phong giọng điệu kích động, nói

- Ủ!

Trương Chính gật đầu.

- Nhưng... Trương thiếu gia, chỉ sợ Trần Tuấn Sinh sẽ không nghe theo chúng ta sai bảo thôi.

Lâm Phi Dật lo lắng nói.

- Hà hà, cậu cứ yên tâm. Đối với một kẻ chỉ biết đi khắp nơi khoe của như Trần Tuấn Sinh thì tôi không có dưới mười phương pháp để khống chế hắn đâu. Người như vậy dễ dỗ phò, chỉ cần tìm được một điểm yếu trí mạng của hắn rồi sau đó công kích kịch liệt thì khẳng định hắn sẽ nhanh chóng lún xuống, không tới nửa tháng, tôi cam đoan có thể khiến cho Trần Tuấn Sinh đến đây quỳ xuống cầu xin chúng ta.

Trương Chính cười lạnh một tiếng, nói.

- Không biết Trương thiếu gia định dùng biện pháp gì để thuần phục Trần Tuấn Sinh?

Lâm Phi Dật hỏi.

- Đối với Trần Tuấn Sinh này có ba thứ có thể vận dụng sẽ nhanh chóng khiến cho hắn thuần phục: tiền, gái, và thuốc phiện! Hắn không phải kẻ thích chơi đùa sao? Tốt lắm, ta sẽ cho hắn gái đẹp, dẫn hắn đi ăn chơi trác táng, âm thầm cho hắn dùng thuốc, chờ tới khi hắn nghiện sẽ không cho hắn nữa, không phải có một cậu ả sẵn sàng cho hắn tiền sao? Đem cậu ả đó lại đây, ai có đủ can đảm tiếp tục chu cấp cho Trần Tuấn Sinh như thế thì mình sẽ đánh gãy hai tay hai chân thẳng đó ngay. Kể từ đó Trần Tuấn Sinh không có ai rót tiền cho. Mà bằng với khả năng của hắn tiền lương còn không đủ mua thuốc đâu. Đến lúc đó biện pháp duy nhất của hắn là tới đây mà quỳ xuống cầu xin chúng ta thôi.

Trương Chính lạnh lùng nói.

Lâm Phi Dật nghe thấy mà nổi da gà, Trương thiếu gia này quả thật là lắm thủ đoạn độc ác, làm việc cần thận. Hắn cảm thấy thật may mắn khi mình không trêu chọc vào loại người này. Nếu không ...

Lần này có thể nhìn Trần Tuấn Sinh và Sở Phàm diễn trò hay, cũng nhờ Trương thiếu gia tự mình ra mặt dỗ phò, đợi cho đến khi Trần Tuấn Sinh tới đây quỳ xuống cầu xin bọn họ sẽ chính là thời điểm Lâm Phi Dật trả lại cho hắn món nợ trong quá khứ.

217. Chương 215: Hộ Tống Trần Mộng Lâm Về Nhà.

Sau khi Sở Phàm trở về, đại tiểu thư, nhị tiểu thư bỗng nhiên ăn bữa cơm chiều vui vẻ hẳn. Sở Phàm cũng không phụ kỳ vọng của đại tiểu thư trộn đều hai loại đồ ăn của đại tiểu thư vào ăn. Đại tiểu thư nhìn bộ dáng ăn cơm của Sở Phàm trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp, đặc biệt thời điểm nhìn Sở Phàm hâu hẩu ăn từng miếng to đồ ăn của nàng làm, cảm giác ấm áp càng thêm phần mãnh liệt. Cái cảm giác ấm áp giống như chính mình chuẩn bị bữa cơm ngon lành chờ người đàn ông của chính mình về nhà ăn cơm.

Thời điểm Sở Phàm đi Nhật, đại tiểu thư phảng phất có cảm giác dường như trong tim của mình thiếu vắng một cái gì đó. Mới đầu nàng không biết nguyên nhân là gì, lúc Sở Phàm trở lại, nhìn thấy Sở Phàm lúc này nàng mới hoàn toàn sức tĩnh cái cảm giác này xuất phát từ sự vương vấn nghĩ đến hắn.

Đại tiểu thư chưa bao giờ thấy vương vấn một ai đó. Ồi với các thanh niên theo đuổi cũng chưa bao giờ có cảm giác ấm áp trong lòng như vậy, trừ trường hợp Sở Phàm. Nghĩ vậy, đại tiểu thư tìm đập liên hồi, nàng cảm giác được mặt mình có chút ửng hồng. Nàng nghĩ thầm “Mình làm sao vậy? Chẳng lẽ mình thật sự thích Tiểu Sở rồi ư?”

Đại tiểu thư tự ra lệnh cho bản thân không được nghĩ đến nữa, nhưng càng quyết tâm thì mặt mình càng thấy nóng lên, lúc này trên mặt nàng đã hơi hơi đỏ rồi, nếu còn muốn kìm xuống thì mặt mình càng đỏ hơn và như vậy trước sau gì chắc chắn cũng có người nhìn thấy.

Bởi suy nghĩ con người là thứ mà nếu người ta càng cấm đoán nó thì nó lại càng bùng nổ, đây là thứ mà con người căn bản không thể khống chế được. Đại tiểu thư càng khống chế suy nghĩ của chính mình thì trong đầu càng suy nghĩ đến Sở Phàm. May mắn là mọi người đang có mặt không ai chú ý tới nàng cả, đại tiểu thư thoáng thở nhẹ ra.

Ăn cơm xong, mọi người ra đại sảnh tán gẫu. Sở Phàm phát hiện ánh mắt thu thủy xinh đẹp như mộng của đại tiểu thư cứ như vô tình cố ý tránh né hắn. Kỳ lạ là khuôn mặt đẹp tựa ngọc của đại tiểu thư cứ ửng đỏ như một đoá hồng, điều này làm càng thêm ma lực hấp dẫn ánh mắt Sở Phàm. Sở Phàm không kìm nổi thàn than trong lòng: “Đại tiểu thư thật sự là xinh đẹp. Nếu đời này có thể có được nữ nhân như đại tiểu thư thì mình tình nguyện bỏ qua tất cả mọi thứ, thậm chí kể cả tính mệnh của mình.”

Trên đời này có những phụ nữ mà cho dù là dùng cả giang sơn hoặc thậm chí trả giá bằng cả sinh mệnh mà còn không đổi được.

- Tiểu Ngốc Ngốc, anh kể cho chúng tôi chuyển đi cùng đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ lần này đi?

Nhị tiểu thư rất hào hứng hỏi.

- Cũng không có gì đặc biệt. Chủ yếu là hộ tống Lâm Mộng Kỳ đi Nhật Bản. Lúc tới Nhật Bản, Lâm Mộng Kỳ có một chút kỹ xảo trong giao thiệp phục vụ diễn xuất như tới gặp mặt fan hâm mộ. Tôi phụ trách an toàn cho cả khu vực gặp mặt đó bao gồm cả Lâm Mộng Kỳ ở phía trong. Chỉ vậy thôi.

Sở Phàm nói.

- Có phải có rất nhiều người tham gia vào hội fan hâm mộ Lâm Mộng Kỳ không?

Nhị tiểu thư lại hỏi.

- Đúng rồi. Nhiều người lắm. Có hơn một ngàn người cơ. Tôi không nghĩ là những người ái mộ Lâm Mộng Kỳ ở Nhật Bản lại đông như vậy.

Sở Phàm nói.

- Lâm Mộng Kỳ là siêu sao của châu Á, rất nổi tiếng. Rất nhiều người thích cô ấy.

Nhị tiểu thư tỏ ra rất hâm mộ Lâm Mộng Kỳ, nói.

- Không biết chừng Tiểu Sở cũng thích cô ấy.

Đại tiểu thư ngồi một bên đột nhiên nói, trong giọng nói dường như có vẻ đang nén giận.

Sở Phàm nghe vậy thấy nao nao trong lòng. Hắn nở nụ cười nói:

- Tôi cũng chỉ là tán thưởng cô ấy thôi, không thể nói là thích được.

- Tiểu Ngọc Ngọc, anh phải nhớ là dẫn chúng tôi tới gặp Lâm Mộ Dung Kỳ nghe chưa. Hê hê.

Nhị tiểu thư cười nói.

- Được rồi, sẽ không quên đâu.

Sở Phàm đáp ứng, nói.

Sau đó Trầm Mộ Dung Lâm đột nhiên nói:

- Đã đến chín giờ rồi. Mình phải về nhà bây giờ.

- Mộ Dung Lâm, bỏ phải về nhà sao?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Đúng vậy, ba mẹ đang đợi mình, nên mình không thể không về nhà.

Trầm Mộ Dung Lâm nói.

- Mà hình như bỏ không lái xe đến đây thì phải?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Ủ, không có, vì thế nên phải tìm người đưa mình về thôi.

Trầm Mộ Dung Lâm nói xong cố ý như vô tình liếc nhìn Sở Phàm một cái, cái ánh mắt này đã rõ ràng là muốn ám chỉ.

Sở Phàm không phải là đầu gỗ, hơn nữa tâm địa của hắn lại tốt, không đành lòng thực hiện một chút ít chuyện phong tình khó hiểu. Vì thế hắn vội vàng nói:

- Nếu vậy để tôi đưa Tiểu Lâm trở về đi, dù sao tôi cũng muốn đi ra ngoài mua một vài thứ.

- Vâng, thế thì làm phiền Sở ca ca vậy.

Trầm Mộ Dung Lâm cất lời đồng ý và nở nụ cười như tiểu hồ ly.

Sở Phàm dùng Mercedes-Benz dòng S sang trọng của hắn đưa Trầm Mộ Dung Lâm về nhà.

Ban đêm thủ đô nơi nơi đều lấp lánh ánh đèn neon. Trên đường đi, ánh đèn rực rỡ của các cao ốc hai bên đường phố làm cho hình ảnh ban đêm của thủ đô càng thêm phần sống động.

Trầm Mộ Dung Lâm ngồi ở ghế bên cạnh người lái, khuôn mặt diễm lệ quyến rũ của cô ẩn hiện nụ cười giảo hoạt giống như một kẻ chủ mưu thấy mưu mô của mình bỗng nhiên thực hiện được.

Sở Phàm không biết Trầm Mộ Dung Lâm bảo hắn đưa về nhà là có mục đích gì. Hắn nghĩ thầm rằng: “Cô bé này không phải là muốn cùng mình thảo luận về các vấn đề có liên quan đến phương diện trình tiết đấy chứ?”

- Sở ca ca, cảm ơn anh đã đưa em về!

Trầm Mộ Dung Lâm quay gương mặt quyến rũ động lòng người, nhẹ giọng nói.

- Có cái gì mà cảm ơn, chỉ cần em kêu anh một tiếng Sở ca ca thì cho dù hàng ngày đưa em về nhà anh cũng bằng lòng.

Sở Phàm ha hả cười nói.

- Thật vậy nhé?

Trầm Mộ Dung Lâm cười tươi như hoa. Nụ cười giống như con quỷ nhỏ có đủ sự hấp dẫn câu hồn đoạt phách người khác.

- Anh có biết vì sao mà em lại muốn anh đưa em về nhà không?

- Anh không tự kỷ đến mức cho rằng tại em thích anh nên mới làm thế đâu. Anh nghĩ là em muốn anh cùng đi bởi một số nguyên nhân nào đó như cảm giác an toàn chẳng hạn. Nói ví dụ khi đưa em về đến cửa nhà, lúc nhìn thấy cái thằng Trương Khải kia vẫn còn rình rập ở nhà em, thì có thể nói anh đánh ngã hắn hoặc làm việc linh tinh gì đấy. Đúng không?

Sở Phàm cười nói.

- Không đúng!

Trầm Mộng Lâm con mắt chuyển động vòng quanh cười nói.

- Không đúng? Vậy thì là cái gì?

Sở Phàm lên tiếng hỏi.

- Không nói cho anh biết được, hì hì

Trầm Mộng Lâm đắc ý mỉm cười.

Sở Phàm nhìn nụ cười quyến rũ mê người của Trầm Mộng Lâm hận không thể hung hăng tới cắn một cái, hần nuốt nước miếng nói:

- Tiểu Lâm, cứ thích trêu đùa Sở ca ca thế này là không có kết quả tốt đâu nghe chưa!

“Ah” thân hình Trầm Mộng tiến về phía trước, nhãn mặt quỷ nói:

- Anh có thể ăn thịt em được chắc?

Sở Phàm trong bụng lửa cháy dữ dội, thân hình Trầm Mộng Lâm lúc tiến về phía trước làm bộ ngực tròn đầy dạn lay động không ngừng, làm hần miệng lưỡi khô không khóc. Hần vội vàng cảnh tỉnh từ đáy lòng chính mình rằng Tiểu Lâm chính là đóa hoa của quốc gia, không được nảy ý khinh nhờn.

- Sở ca ca, có phải trong lòng anh nghĩ rằng em chỉ là một cô bé con thôi phải không?

Trầm Mộng Lâm đột nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn ngơ ngác hỏi.

- Hả?

Sở Phàm liếc mắt một cái nhìn dáng người mềm mại, nhỏ nhắn của Trầm Mộng Lâm, nói:

- Nói thế nào nhỉ, em mới mười tám tuổi vừa tuổi trưởng thành, không tính là lớn nhưng cũng không tính là nhỏ.

- Thế tại sao Sở ca ca vẫn đối xử với em như cô bé con thế?

Trầm Mộng Lâm không vui hỏi.

- Vậy sao? Không có đâu, trong mắt anh, em là một người con gái xinh đẹp và kêu gọi.

Sở Phàm nói.

- Nói như vậy Sở ca ca đã thích em từ lâu ư?

Trầm Mộng Lâm nở nụ cười, giống như những lời cô nói này đều do cô dày công bố trí một cái bẫy.

- Khụ, khụ. Tiểu Lâm, có biết là hai chữ thích hay không thích này là không thể tùy tiện nói lung tung được không hả?

Sở Phàm mượn ho khan che dấu sự kinh ngạc trong tư tưởng. Cô gái nhỏ Mộng Lâm này cũng quá thẳng thắn mà hần cũng chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để trả lời vấn đề mẫn cảm này.

- Em không có nói tùy tiện đâu. Mỗi lần Sở ca ca nhìn em cùng lúc ánh mắt anh đều di chuyển xuống. Mỗi lần như vậy trong tim em đều có cảm giác là lạ.

Trầm Mộng Lâm có vẻ giận dữ nói.

“Khụ, khụ, khụ”, Sở Phàm ho liên tục giống như bị bệnh ho lao. Hắn cảm thấy trên mặt mình nóng bừng như lửa đốt. Cái con bé này, thật là không dễ cho người ta có cái lỗ nào mà chui cả, chả kiêng nể thể diện gì cứ nói trắng ra. Nhưng mà cái này cũng không thể trách cô ta được, những lời nói của cô ta cũng là những lời nói thật, muốn trách thì chỉ có thể trách chính mình mà thôi.

- Tiểu Lâm à, rẽ sang đường này hả?

May mắn lúc này gặp một cái ngã rẽ trên đường, Sở Phàm vội vàng chuyển hướng đề tài, nói.

- A, rẽ về bên trái!

Trầm Mộng Lâm lấy tay chỉ, nói tiếp:

- Sở ca ca, tiếp tục trở về chủ đề nghe chưa. Anh có phải là đang thích người ta hay không? Bằng không vì sao mỗi lần nhìn em thì ánh mắt anh lại kỳ quái như vậy?

- Điều này, này...

Sở Phàm phát hiện ra cô bé Mộng Lâm này có cái tính cố hữu là truy đến cùng các vấn đề về tinh thần. Hắn nói:

- Tiểu Lâm à, thật ra là ánh mắt của anh chủ yếu là mang tính thưởng thức. Nhìn lại em xem, em nghĩ lại xem, em xinh đẹp như vậy, cách ăn mặc của em như vậy. Nhìn xem cách ăn mặc gợi cảm xinh đẹp của em xem đương nhiên là hấp dẫn ánh mắt của anh. Vì thế em không thể trách anh được, muốn trách thì chỉ có thể trách em xinh đẹp hấp dẫn như vậy, đúng hay không?

- Hừ, không thèm để ý đến anh nữa, nói loanh quanh.

Trầm Mộng Lâm quay đầu sang hướng khác.

Sở Phàm âm thầm xoa mồ hôi trên trán, hắn phát hiện ra các cô gái bây giờ đều tinh ý thật sự như quỷ. Ánh mắt của mình xem chỗ nào trên người các cô ấy đều rõ ràng hết. Nghĩ vậy trong đầu Sở Phàm có chút hoảng hốt, chính mình bình thường thường hay nhìn bộ ngực của đại tiểu thư, hơn nữa còn đoán lớn nhỏ này nọ. Nếu vậy chẳng phải cũng bị đại tiểu thư phát hiện ra rồi sao?

- Sở ca ca, chúng mình cùng đi kiếm quán bar nào ngồi một lúc được không?

Đôi mắt to quyến rũ của Trầm Mộng Lâm nhìn chăm chăm Sở Phàm, trong mắt tràn đầy chờ mong.

- A? Tìm quán bar ngồi để làm gì?

Sở Phàm khó hiểu hỏi.

- Đi uống chút rượu thôi. Em còn chưa có uống rượu một mình với Sở ca ca bao giờ. Được không?

Hai tay Trầm Mộng Lâm nắm lấy cánh tay phải Sở Phàm, giọng nũng nịu năn nỉ.

- Bây giờ không còn sớm nữa, về muộn sẽ làm bố mẹ em lo lắng đấy.

Sở Phàm vội vàng nói.

- Không có việc gì đâu. Em chỉ muốn đi cùng anh uống rượu thôi. Được không, đồng ý không?

Trầm Mộng Lâm dùng sức lay lay cánh tay phải Sở Phàm nói.

- Nhưng mà nếu em uống rượu trở về bố mẹ em phát hiện ra thì làm sao bây giờ?

Sở Phàm hỏi.

- Lúc em là ba mẹ em đã ngủ, như thế là không sao rồi. Sở ca ca, chúng mình đi kiếm chỗ ngồi một chút rồi về đi, được không?

Trầm Mộng Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn năn nỉ, trên khuôn mặt biểu lộ tình cảm tha thiết làm người ta thấy xúc động vô cùng.

- Thôi, được rồi!

Sở Phàm cuối cùng không lay chuyển được yêu cầu của Trần Mộng Lâm chỉ có thể nói đáp ứng.

- Waa

Trần Mộng Lâm vui sướng kêu lên, lại còn thản nhiên hôn đánh chụt một cái trên mặt Sở Phàm đến để lại cả vết son môi nữa. Sở Phàm sưng sốt, hình như có vẻ hơi quá đáng?

218. Chương 216: Lời Mời Của Trần Mộng Lâm

Quán bar này có hình thức không sang trọng lắm, thuộc loại trung bình nhưng có lẽ rượu ở quán này có chất lượng nên phía trong tập trung không ít các dạng người khác nhau.

Sở Phàm và Trần Mộng Lâm chọn một chỗ mà ánh đèn tối tối ngồi xuống. Sở Phàm gọi một ly rượu whisky, Trần Mộng Lâm cũng gọi một ly rượu whisky, tất cả đều nguyên chất không pha chế.

Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo trong quán, khuôn mặt như hoa của Trần Mộng Lâm lúc mờ lúc tỏ. Mùi hương trên người cô chậm rãi khuếch tán trong không khí làm cho người ta có cảm giác giống như một đóa mai di động, da thịt của cô lộ ra dưới ánh đèn màu vàng mờ ảo tạo ra cảm giác gợi cảm, đẹp mê người.

- Sở ca ca, anh nói xem thích một người thì sẽ có cảm giác thế nào?

Trần Mộng Lâm nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu whisky nguyên chất không pha chế, cảm giác nóng bỏng của rượu làm thiêu đốt nỗi lòng bắt đầu chớm xúc động của cô gái trẻ.

- Việc này anh cũng không rõ lắm. Nói, không sợ em chê cười, đến nay anh cũng chưa có bạn gái.

Sở Phàm cười cười.

- Anh không phải thích em sao? Anh đem cảm giác anh thích em thế nào nói ra nghe đi.

Trần Mộng Lâm một tay đỡ má, đôi mắt to quyến rũ nhìn chằm chằm vào Sở Phàm, dĩ nhiên đã nhận định rằng Sở Phàm thích cô.

Sở Phàm cười khỏ thành tiếng, hắn mơ hồ có cảm giác đang bị cô bé con này quán lấy.

- Cảm giác của anh đối với em ư? Chính là cảm giác khi bình thường không thấy được em thì thấy nóng ruột trong lòng, mà khi thấy em rồi thì trong lòng có cảm giác vui mừng đặc biệt. Chính là cảm giác này.

Sở Phàm nói.

Trần Mộng Lâm nghe vậy nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng nõn đều đặn. Nụ cười của cô khiến cho đuôi lông mày nhếch lên càng làm tăng thêm vẻ yêu mị, giống như dáng hình con hồ ly tinh nhỏ nhắn ảo không lường.

- Sở ca ca, em thường xuyên nghĩ lại toàn bộ quá trình mà anh giúp em giải độc G trong phòng tắm đêm đó nhưng thực là không nhớ gì cả. Nhưng mà mỗi lần em nghĩ đến chuyện này đều có cảm giác hưng phấn kỳ lạ không hiểu sao cả, rất là kỳ quái.

Trần Mộng Lâm nói chuyện với một giọng điệu rất đáng yêu nói.

- Khục, khục

Sở Phàm đang uống ngụm rượu trong miệng, nghe Trần Mộng Lâm nói như vậy thì hắn chấn động không kìm được suýt tí nữa thì phun cả rượu ra ngoài. Nhưng cũng may là cuối cùng hắn gắng gượng được nuốt ngụm rượu trong miệng xuống, thiếu chút nữa thì sặc. Hắn không nghĩ tới cô bé này lại nhiều lần đề cập truy vấn sự tình đêm đó trong phòng tắm như vậy, lại còn nói đến từ “hưng phấn”, từ này chỉ có trong mơ mới có.

- Sở ca ca, đêm đó lúc mát xa cho em, anh có suy nghĩ gì khác không?

Trầm Mộng Lâm đôi mắt to nhìn chăm chăm Sở Phàm, như là muốn nhìn thấu gan ruột Sở Phàm.

- À, đương nhiên là có. Ngay lúc đó ý nghĩ là muốn làm sao để em giải độc thuốc G, để em mau chóng tỉnh lại.

Sở Phàm chỉ nói ra cái suy nghĩ thứ nhất, cũng chưa nói ra cái suy nghĩ thứ hai.

Trầm Mộng Lâm khe khẽ mỉm cười, đột nhiên uống một hớp lớn rượu whisky, ngay lập tức trên khuôn mặt rạng rỡ như ngọc có hơi chút hồng trên đôi má trắng mịn, dưới ánh đèn mờ ảo trong phòng trông thật hấp dẫn lòng người.

- Sở ca ca, em với anh cùng khiêu vũ đi, được không?

Trầm Mộng Lâm đưa ra lời mời rất nồng nàn.

Sở Phàm đảo mắt nhìn một chút về sàn nhảy. Trên sàn nhảy các nam thanh nữ tú ăn mặc hở hang đang uốn éo thân hình theo tiếng nhạc của DJ, trên sàn nhảy đa số là những người trẻ tuổi.

- Anh không khiêu vũ đâu, hic hic.

Sở Phàm lắc lắc đầu, cười nói.

- Để em dạy cho anh, rất đơn giản mà!

Trầm Mộng Lâm nói xong đứng dậy kéo tay Sở Phàm. Sở Phàm bất đắc dĩ phải đứng lên theo Trầm Mộng Lâm đi xuống sàn nhảy.

Trung tâm sàn nhảy lúc này đã đầy chật các nam nữ trẻ tuổi. Sở Phàm và Trầm Mộng Lâm đang suy nghĩ làm sao đi vào, không nghĩ rằng lại trở thành tâm điểm chú ý của mọi người trên sàn nhảy. Khi hai người tiến vào liền để cho hai người ở trung tâm và nhảy ở vòng bao bên ngoài.

Trầm Mộng Lâm vốn tưởng là không biết khiêu vũ như Sở Phàm ra tới sân khấu hẳn là rất câu nệ mới đúng, không ngờ là Sở Phàm đi lên sau đó trực tiếp ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của cô, điều này làm cô khá kinh ngạc. Bởi không chuẩn bị tâm lý tốt nên nhịp tim bắt đầu tăng tốc đập, hai tay cũng không biết khoắc ở đâu trên người Sở Phàm nữa. Ban đầu cô nghĩ rằng trước mặt Sở Phàm, mình nhất định phải biểu hiện phong thái tự nhiên, linh động nhưng đến giờ phút này đối mặt với sự gần gũi như thế của Sở Phàm, cô mới phát hiện ra chính mình trước đó thật là sai lầm. Cô căn bản không khống chế được nhịp đập của tim mình, đồng thời cô có cảm giác bị mắc lừa, cái tên Sở Phàm đáng chết này không phải nói là hẳn không biết khiêu vũ sao? Sao lại vừa lên lại ôm vòng eo của mình tự nhiên thuần thục như vậy chứ?

Thật ra chuyện này cũng không trách được Sở Phàm. Ngay lúc đầu mới đến biệt thự Lam Hải, đại tiểu thư bắt hấn giả vờ là bạn trai của nàng để tham dự tiệc tối. Lúc đó, hấn cùng với đại tiểu thư khiêu vũ. Vì đại tiểu thư dạy hấn khiêu vũ là phải ôm vào eo của bạn nhảy, lời này hấn vẫn nhớ kỹ nên khi lên đến sàn nhảy như là phản xạ có điều kiện lập tức áp dụng ngay.

Tại trung tâm sàn nhảy, dưới ánh đèn của các đèn chiếu nhiều màu sắc, Trầm Mộng Lâm biểu hiện vẻ xinh đẹp thẹn thùng, trang phục bó sát người hơn nữa áo ngắn chỉ đến rốn tạo cho cô có vẻ gợi cảm thành thực, dáng mềm mại e ấp hoàn mỹ của nửa người trên hiện ra, phía dưới kết hợp với váy ngắn màu đen bao quanh vòng hông tròn lẳn khe khẽ lắc lư làm hấp dẫn không ít hơn mười ánh mắt đèn pha của bọn thanh niên xung quanh. Cặp đùi ngọc dài kết hợp với đôi giày cao gót tinh xảo làm thể hiện hết các đường cong hoàn mỹ. Từ lúc Trầm Mộng Lâm lên sàn nhảy là như đã muốn khủng bố tất cả các ánh mắt ham hố của bọn đàn ông.

Phía trước ngực của Trầm Mộng Lâm và Sở Phàm trong quá trình khiêu vũ như có như không chạm vào nhau. Bộ ngực của Trầm Mộng Lâm đã bị một tầng đai đeo mỏng manh che lấp nhưng đối với Sở Phàm, loại che lấp này lại có thể khiêu khích quá rõ ràng. Bởi vậy Sở Phàm tự nhiên cảm nhận được rõ ràng bộ ngực mềm mại và săn chắc của Trầm Mộng Lâm. Hơn nữa giờ phút này Trầm Mộng Lâm, mặt ngọc má hồng, đôi mắt đầy quyến rũ khép hờ lại làm cho bản năng của Sở Phàm cuộn cuộn phản ứng, nửa phía dưới người hấn đã oai vệ hùng dũng, khí phách hiên ngang đứng thẳng tự lúc nào.

Mới đầu Trầm Mộng Lâm còn thẹn thùng, hai tay chăm chú khoắc lên hai bờ vai Sở Phàm. Theo sự di chuyển qua đi qua lại của hai người làm không khí càng thêm phần mờ ám tình tế hơn. Hơn nữa bên cạnh

Trầm Mộng Lâm cũng không ngừng tăng thêm bọn đàn ông ham hố. Hai tay Trầm Mộng Lâm hoàn toàn ôm chặt lấy lưng áo của Sở Phàm, thân hình quần chặt người Sở Phàm, cái đầu dựa lên đầu vai của Sở Phàm theo điệu nhạc trên sàn nhảy mà chuyển động.

Bởi vậy thân thể của Sở Phàm và Trầm Mộng Lâm gần gũi khăng khít. Đúng là cô chưa bao giờ tiếp xúc quá mức với người khác phái nên khi bộ ngực đầy đặn mềm mại như vô tình hoặc cố ý của mình bị Sở Phàm chạm rãi đè ép tạo cho cô một cảm giác rất kỳ lạ, vừa hưng phấn, lại vừa chờ mong. Lúc này cô đã cảm ứng được nửa người phía dưới của Sở Phàm đang cương lên bởi vì thứ này đang suồng sã tiếp xúc với phía bên dưới của cô. Cô từ từ nhắm hai mắt, yên lặng chịu đựng đồng thời hưởng thụ cái cảm giác hưng phấn kỳ lạ mà hành động xâm phạm khinh nhờn này mang lại.

Sở Phàm cúi đầu nhìn Trầm Mộng Lâm, nụ cười yêu mị trên khuôn mặt nhuận hồng xinh xắn, đôi mắt quăn rũ khép hờ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khẽ nhếch, người cô cứ như lên cơn sốt, phát ra những tiếng thở gấp rất nhỏ. Sở Phàm nhìn thấy vậy thì trong người tuyền tận lập tức bị kích thích, hai tay dùng sức siết eo nhỏ Trầm Mộng, cảm nhận được một khối cơ rắn mềm mại. Hắn cảm thấy mình đang bị phình trương khó chịu, cảm giác đòi hỏi phải phát tiết ra, chính là cảm giác kích thích cực kỳ nguyên thủy.

Chỉ trong chớp mắt, Sở Phàm chợt phát giác bên người Trầm Mộng Lâm đã có đến hơn chục gã đàn ông đang áp sát lại. Ánh mắt của bọn họ nhìn ngắml loạn xạ, không phải nhìn cái mông nhún nhảy của Trầm Mộng Lâm mà là nhìn chăm chăm vào cặp đùi ngọc dài miên man của cô. Hơn nữa bọn họ còn nhìn Sở Phàm với ánh mắt hình viên đạn, lại có vẻ khinh miệt, ý cứ như là ám chỉ đóa hoa lài cấm bãi cửu trầu. Có vẻ bọn họ bị tổn thương bởi tự thấy mình đẹp trai gấp trăm lần Sở Phàm. Bọn họ áp sát Trầm Mộng Lâm với mục đích không hèn mà gấp là có thể trong quá trình di chuyển theo điệu nhạc có thể tranh thủ đụng chạm chút cho đỡ thèm, lại có ý niệm muốn đuổi Sở Phàm khỏi điệu nhảy để cướp đoạt tiện nghi cho mình.

Nhưng mà Sở Phàm ôm chặt Trầm Mộng Lâm trong lòng ngực, hai mắt lạnh lùng đánh giá các đối thủ cạnh tranh như con hổ đang che chắn cho lãnh địa của mình. Trong tiềm thức của hắn, nếu đã xác định là nữ nhân của hắn thì tuyệt đối không thể có gã đàn ông nào khác xơ múi vào thêm tí nào. Có thể người khác đánh giá suy nghĩ của hắn là rất ích kỷ, nhưng kệ thôi, trong vấn đề này hắn sẵn sàng hành động quyết liệt. Thật ra hắn cũng không ngại chiếm đoạt phụ nữ của người khác đâu, cho nên trong suy nghĩ và hành động của hắn có điểm tự mâu thuẫn, nhưng mà hắn không cần biết.

Bọn thanh niên đang dần dần áp sát Trầm Mộng Lâm chạm phải ánh mắt Sở Phàm lạnh như băng thì giống như là cây kim đâm vào trong lòng. Ánh mắt khủng khiếp làm tất cả không hèn mà cùng lúc cảm thấy đau đớn vì cảm giác bén nhọn. Thật ra bất cứ ai khi bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm vào thì cũng cảm thấy không được tự nhiên, cũng rất tức giận, nhưng đám thanh niên này cũng chưa dám lộn xộn. Dù sao tại quán bar này ai cũng như ai không đoán được thân phận của nhau, không làm rõ được thân phận của đối phương mà đại dốt lao đầu vào gây xung đột thì chịu thiệt cuối cùng mà nói không chừng chính là mình. Đạo lý này bọn họ đều hiểu rõ, vì thế ánh mắt của bọn họ cũng chỉ dám suồng sã hết sức có thể để chiếm tiện nghi trên người Trầm Mộng Lâm thôi, so với Sở Phàm vừa kéo vừa ôm thì dĩ nhiên còn kém thua xa.

Nói thật ra Sở Phàm không muốn đến những chỗ như thế này. Mà khi đã đến rồi thì cũng không muốn có nhiều phiền phức. Nhìn xung quanh thấy càng lúc càng nhiều bọn thanh niên háo sắc áp lại, Sở Phàm nói khẽ bên tai Trầm Mộng Lâm:

- Mộng Lâm, chúng mình đi thôi!

Sở Phàm ghé sát vào bên tai của Trầm Mộng Lâm nói những lời này, bởi vậy tạo cảm giác nhột nhột làm Trầm Mộng Lâm giống như điện giật, thân thể bắt đầu trở nên rã rời. Cô lên tiếng trả lời trả lời, nói:

- Vâng, vậy cũng được, phù, giúp em đi được không?

Trầm Mộng Lâm cảm thấy thể xác và tinh thần của chính mình rã rời, cả người giống như con mèo nhỏ mềm nhũn trong lòng ngực của Sở Phàm. Cũng không biết nguyên nhân là vì cô uống ngụm rượu whisky xong giờ rượu phát tác hay là do cô cảm nhận được cái mùi dễ ngửi trên người của Sở Phàm. Tóm lại, cô cứ như vậy mềm nhũn dựa vào Sở Phàm hưởng thụ cảm giác này, tùy ý Sở Phàm ôm cô đi ra ngoài.

- Được rồi, để anh giúp em đi ra.

Sở Phàm nói xong liền ôm eo Trầm Mộng Lâm đi ra phía ngoài. Tất cả bọn thanh niên đều lùi ra phía sau ba bước. Bọn họ nhìn Sở Phàm trong lòng mơ hồ có cảm giác không nên trêu chọc vào người trẻ tuổi có dung mạo không thật xuất sắc này, trừ khi là mình cũng không muốn sống nữa.

219. Chương 217: Tình Yêu Ôn Nhu. (1)

Sở Phàm tay phải ôm lấy thân thể mềm mại của Trầm Mộng Lâm từng bước chậm rãi đi ra cửa quán rượu. Trên sàn nhảy lúc này các cặp mắt như hổ đói chăm chú nhìn thèm nhỏ dãi không thôi chỉ có thể vót vát nhìn nốt cặp mông tròn trĩnh của Trầm Mộng Lâm từ từ biến mất trong tầm mắt. Bình thường mà nói, ở quán bar mà gặp phải các cô gái xinh đẹp, gợi cảm, quyến rũ, tươi ngon mọng nước như Trầm Mộng Lâm thì bọn đàn ông này tuyệt đối không dễ dàng buông tay như vậy. Ít nhất phải vây quanh đùa giỡn một phen để từ đó có thể chiếm được một chút tiện nghi như sờ đùi, sờ ngực ... Mà nếu buổi tối đó có thể thu phục được cô gái đó đi ra chỗ khác thì lại kiếm chác được quả lớn rồi. Nhưng đêm nay bọn họ được diện kiến Trầm Mộng Lâm xinh đẹp quyến rũ, xấp lại gần xem cũng không dám suông sã quá, nguyên nhân rất đơn giản, đó là có sự hiện diện của Sở Phàm.

Nửa người trên của thân thể Trầm Mộng Lâm mềm nhũn nằm im trong lòng ngực Sở Phàm. Cánh tay phải vững chắc của Sở Phàm mạnh mẽ ôm lấy lưng cô, gián tiếp cho cô một điểm tựa. Bởi vì thân thể của hai người ép sát nhau để lách qua đám người nên bầu ngực trái của Trầm Mộng Lâm hoàn toàn bị đè nén. Hơn nữa sự ẩm áp của thân thể và mùi trên cơ thể của Sở Phàm truyền tới làm Trầm Mộng Lâm có cảm giác kích thích ngứa ngáy. Đột nhiên trong đầu cô nảy sinh một ý niệm mà chính cô cũng phải thấy kinh ngạc: “Được nép đầu vào bộ ngực rộng lớn ẩm áp của người đàn ông của mình, dù cho con tạo xoay vần, thế gian biến đổi cũng đều mặc kệ.”

Không thể phủ nhận đàn ông đều là loại chỉ được cái mã bề ngoài. Trong quán bar rất nhiều người chiêm ngưỡng nhìn Trầm Mộng Lâm. Cô gái nhỏ lúc này giống như con mèo nhỏ nép gọn trong lòng ngực Sở Phàm, tùy ý Sở Phàm ôm cô đi ra. Điều này không thể nghi ngờ rằng đây là vinh hạnh cực lớn của Sở Phàm, bởi vậy mặc dù đã đi ra khỏi quán rượu nhưng Sở Phàm vẫn còn cảm giác lâng lâng, đắm chìm trong niềm vinh hạnh đó.

Sở Phàm đỡ Trầm Mộng Lâm lên xe. Lên xe xong, khuôn mặt trắng nõn của Trầm Mộng Lâm đỏ ửng cả lên lại càng làm tăng thêm sức hấp dẫn mê người. Rời khỏi vòng tay Sở Phàm, Trầm Mộng Lâm cảm giác dường như thân thể hai người vẫn hòa làm một. Mặc dù đã xa rời vòng tay nhưng sự ẩm áp để lại trong lòng như vẫn đang còn sự ôm ấp vậy. Trầm Mộng Lâm không muốn rời xa cảm giác này.

Sở Phàm lái xe, trên mặt thể hiện sự kiên nghị lạnh lùng. Trầm Mộng Lâm quay đầu, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào một bên mặt Sở Phàm, các đường nét của khuôn mặt hiện rõ ràng, nhìn kỹ thì thấy có sức hấp dẫn mê người. Trầm Mộng Lâm trong lòng vừa hơi xúc động thì hô hấp bắt đầu dồn dập dần. Cho tới bây giờ vô số trái tim của thanh niên đều là tù binh của cô, còn trái tim của cô lại chưa giao cho ai một lần. Mà nay, cô lại không rõ ràng lắm có phải là trái tim của mình đã bị Sở Phàm giam giữ rồi hay không? Cô chỉ có một khát vọng, khát vọng có thể tiến gần hơn để có một chút ẩm áp từ thân thể của Sở Phàm.

Con người sinh ra có nhiều cái đầu tiên đều là vô tình bỏ qua mất. Cô nhớ rõ ràng cái ôm lần đầu tiên là do lơ đãng mà bị Sở Phàm đoạt mất, mà cái nụ hôn đầu tiên của chính mình lại trong trạng thái thần trí mê man không ý niệm lại hiến dâng cho Sở Phàm... Đối với một cô gái mà nói thì trong cuộc đời có bao nhiêu lần đầu tiên khó quên như vậy?

Nụ hôn đầu tiên đó xem như là sự ghi lòng tạc dạ cho lần đầu tiên thân thể giao hòa. Vậy sự ghi lòng tạc dạ của lần đầu tiên là dâng hiến cho ai đây? Cho hẳn chăng?

Trầm Mộng Lâm trong đầu đầy suy nghĩ, trong tâm hồn thiếu nữ của cô có phần hỗn loạn. Cô nhìn về phía Sở Phàm, ánh mắt có vẻ rất phức tạp.

- Tiểu Lâm, có phải là đi theo tiểu khu này vào không?

Sở Phàm lái xe dựa theo chỉ dẫn của Trần Mộng Lâm tới một khu nhà phong nhã hời.

Sở Phàm lái xe tiến vào trong khu nhà khá phong nhã, Trần Mộng Lâm chỉ dẫn cho biết dừng lại tại đơn nguyên 3 trước mặt.

- Sở ca ca, anh đưa em vào phòng được không?

Trần Mộng Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

- Có thể mà. Chỉ sợ kinh động đến bố mẹ em khiến họ nghi ngờ thôi.

Sở Phàm nói.

- Không việc gì đâu. Đưa em đi lên thôi, ngay tại phòng 2 tầng ba mà.

Trần Mộng Lâm không đồng ý buông tha nói.

- Được rồi!

Sở Phàm xuống xe, mở cánh cửa bên cạnh ghế phụ. Trần Mộng Lâm đi ra rồi cùng hắn tiến thẳng lên tầng trên.

- Đây là chìa khóa, Sở ca ca mở cửa đi.

Hai người đi lên tầng ba sau đó Trần Mộng Lâm lấy ra cái chìa khóa đưa cho Sở Phàm, nói.

Sở Phàm cầm chìa khóa mở cửa, giúp Trần Mộng Lâm đi vào trong phòng. Trong phòng chỉ bật mỗi bóng đèn trần bởi vậy trong phòng có vẻ mờ mờ ảo ảo.

Trần Mộng Lâm vào phòng đặt túi xách tay trên ghế sofa, cởi bỏ đôi giày cao gót dưới chân quăng ra ngoài. Tiếp theo cô như một con quỷ nhỏ xinh đẹp yêu mị trong phòng khách, nhún nhảy xoay tròn.

- Tiểu Lâm, nhẹ thôi, nhẹ thôi, đừng để bố mẹ em tỉnh dậy.

Sở Phàm vội vàng nói.

Trần Mộng Lâm nghe vậy nở nụ cười quyến rũ, xoay người liên tiếp mấy vòng đến trước mặt Sở Phàm. Ngón tay phải của cô vuốt nhẹ hai má Sở Phàm, trượt nhẹ qua lồng ngực của Sở Phàm, thẳng hướng tiến xuống đến vị trí bụng của Sở Phàm thì dừng lại, nếu xuống thêm chút nữa thì là vùng cấm của hắn rồi.

Trần Mộng Lâm đôi mắt quyến rũ nhìn Sở Phàm, nở nụ cười yêu mị, nói:

- Ngốc thế, hôm nay ba mẹ em không ở nhà. Là em lừa anh rằng ba mẹ ở nhà, ha ha, bị lừa nhé?

Sở Phàm sau một lúc lâu mới phản ứng lại được, tay hắn bắt lấy vòng eo thon nhỏ của Trần Mộng Lâm nói:

- Được lắm, cô bé con như em cũng dám lừa anh, để xem anh làm như thế nào để trừng trị em.

- Không cần, được rồi, được rồi. Anh Sở mau dừng tay đi, em sai rồi, a, a...!

Trần Mộng Lâm đáng thương, vừa chạy vừa cầu xin tha thứ.

Sở Phàm đương nhiên là không khinh địch mà buông tha như vậy. Hắn đuổi theo Trần Mộng Lâm, chạy vòng tròn theo hai cái ghế sofa trong phòng khách.

Đột nhiên, Trần Mộng Lâm trượt chân một cái. Cô kêu “A!” một tiếng sợ hãi, thân hình ngã ra sau, muốn ngã xuống. May mắn Sở Phàm đứng lúc từ phía sau tới, hắn vội vàng đưa tay ôm đỡ lấy Trần Mộng Lâm, theo đà lộn về hướng ghế sofa. Cuối cùng cả hai người đều bình yên trên ghế. Mấy giây trôi qua, Sở Phàm ôm Trần Mộng Lâm đỡ ngay ngắn nằm trên ghế, lúc này hai người mặt đối mặt, đôi môi hai người cách nhau khoảng hơn chục phân.

220. Chương 217: Tình Yêu Ôn Nhu. (2)

Trầm Mộng Lâm gương mặt đỏ bừng giống như là trái táo trên đỉnh núi Phú Sĩ. Tim cô nhảy “bùm, bùm”, hô hấp từ từ dồn dập. Cô cảm ứng được rõ ràng một cảm giác hưng phấn khác thường trước giờ chưa có. Mà cô lặng yên chịu đựng sự đè ép, khinh nhờn của Sở Phàm. Sự tình này chưa bao giờ trải qua nhưng Trầm Mộng Lâm phát hiện ra chính mình rất chờ mong Sở Phàm đè ép cô như vậy, thậm chí cô còn chờ mong Sở Phàm có hành động tiến thêm một bước nữa.

Cô không biết là mình đang làm sao nữa. Tóm lại, cô cảm thấy mình đã toàn tâm chuẩn bị tốt để nghênh đón sự xâm phạm và khinh nhờn của Sở Phàm. Cô phát giác ra là bản thân mình thật sự thích tình huống này, ngẫu nhiên xuất phát điểm từ Tiểu Ngọc Ngọc, nhưng lại là người đàn ông làm cho người ta có cảm giác cực độ an toàn.

Nếu đã là người đàn ông của mình thích thì tất cả những cái gì thuộc về mình, kể cả việc dâng hiến toàn bộ thân thể cũng sẵn lòng, cho dù là về sau không thể cùng người đàn ông này sống đến bạc tóc răng long, nhưng như thế tuổi thanh xuân của mình sẽ không hề nuôi tiếc. Ít nhất tuổi thanh xuân của mình ở thời kỳ tươi đẹp nhất đã rực rỡ, nóng bỏng, sống như ánh hào quang chói lòa, như thế là đủ lắm rồi. Điều này bình thường giống như con mãnh thú và dòng nước lũ, một khi đã tràn ra thì dù là hòa thượng hay tội phạm cũng không quan trọng, hướng chỉ Sở Phàm còn không phải là hòa thượng nữa.

Giờ phút này khuôn mặt ửng hồng nở nụ cười nhẹ của Trầm Mộng Lâm, đôi mắt quyến rũ hơi nhắm, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hướng lên trên dường như là chờ mong Sở Phàm xâm lấn. Sở Phàm cúi đầu nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của Trầm Mộng Lâm. Trầm Mộng Lâm yêu kiều rên lên một tiếng, hai tay không kìm nổi đặt trên vòng eo của Sở Phàm, hai chân hơi hơi duỗi ngang ra dường như là để tạo cơ hội tốt để Sở Phàm tiếp tục tiến lên đè ép.

Thân thể Sở Phàm đè trên thân hình khô gầy nhỏ bé của Trầm Mộng Lâm, cảm thụ được sự mềm mại của bộ ngực. Bờ môi của hắn tham lam và thèm khát hút cái lưỡi thơm tho của Trầm Mộng Lâm, hai tay vuốt ve cánh tay ngọc của Trầm Mộng Lâm. Sở Phàm giống như một con sói đang đói khát, hoàn toàn triệt để bộc phát bản tính tham sắc của mình.

Chính xác là đối mặt với tiểu mỹ nhân Trầm Mộng Lâm, nếu ai không như con sói đói thì chứng tỏ rằng chức năng thận của kẻ đó có vấn đề hoặc giới tính của kẻ đó có phần lệch lạc.

- Dừng, dừng anh...

Trầm Mộng Lâm thở hổn hển đến mê người. Trên mặt cô ửng hồng, hai chân đã muốn siết sao kẹp chặt lưng áo Sở Phàm. Cô khẽ nói:

- Anh, vào phòng em ấy!

Sở Phàm nghe vậy thì ôm chặt lấy Trầm Mộng Lâm đứng lên. Vào trong khuê phòng của Trầm Mộng Lâm một mùi thơm nhẹ nhàng lơ lửng trôi làm thú tính Sở Phàm tăng vọt. Hắn đặt Trầm Mộng Lâm trên giường, cúi người xuống đè lên người của Trầm Mộng Lâm.

Sở Phàm chậm rãi cởi bỏ hết quần áo trên người Trầm Mộng Lâm đi. Lúc này thân thể lả lướt mềm mại, mịn màng mượt mà, trơn nhẵn mà lại đầy đặn của Trầm Mộng Lâm hiện ra trước mắt. Thời điểm này ánh mắt của Sở Phàm như bắn ra các tia lửa. Trầm Mộng Lâm nhìn ánh mắt tràn ngập thú tính của Sở Phàm, cô cũng rất xấu hổ khi phát hiện ra là mình cũng không chút thẹn thùng. Ngược lại trong lòng cô cảm thấy tràn đầy hưng phấn và cảm giác chờ mong khi Sở Phàm chầm chậm nhìn vào thân thể của cô. Dù sao, người đàn ông này đang thưởng thức thân thể của mình.

Cho tới lúc này, Trầm Mộng Lâm vô cùng tự tin với bộ ngực của mình, bất kể là sự đầy đặn hay độ cong của ngực đều phải làm Kỷ Tiêm Vân và Tô Phi ước ao. Vì thế cô rất tự hào khi tiếp nhận sự vuốt ve xâm phạm của Sở Phàm trên bộ ngực của mình. Khi Sở Phàm cúi đầu vào khe dài giữa 2 bầu ngực, cô thậm chí theo bản năng còn vươn hai cánh tay đè đầu của Sở Phàm xuống dường như là muốn đầu của Sở Phàm chôn sâu trong ngực của mình hơn.

Đối với các tình huống như thế này thì Trầm Mộng Lâm lần đầu tiên gặp phải. Bởi vậy cô bị động tùy ý Sở Phàm vuốt ve và hôn hít. Nhưng đúng là đối với phương diện này cô có thiên hướng giác ngộ cao, theo

bản năng cô dạng mở hai chân mở ra khoảng tối thần bí nghênh đón Sở Phàm, giữa khoảng tối thần bí này suối nước trong suốt chảy ra như chờ mong Sở Phàm tiến đến.

Đối với việc này thì Sở Phàm không phải lần đầu tiên gặp phải. Thân thể gợi cảm và khả năng thuần thực của dì Mi đã dạy dỗ hần gần như trở thành một chuyên gia. Bởi vậy thủ đoạn của hần rất cao siêu, đã dụ dỗ Trần Mộng Lâm phát ra những tiếng rên rỉ chết người. Hần cảm thấy bất kể chuyện gì xảy ra, được sở hữu thân thể trắng mịn mềm mại của Trần Mộng Lâm cũng là niềm hạnh phúc lớn lao.

Cái gì đến sẽ đến, thời điểm Sở Phàm đi vào, Trần Mộng Lâm không kìm nổi kêu lên “a!”, một tiếng đau đớn. Tuy động tác của Sở Phàm đã rất chậm chậm, nhẹ nhàng nhưng đối với lần đầu tiên thì như vậy chưa đủ.

Trần Mộng Lâm mặc dù trước đây tìm hiểu qua đã biết lần đầu tiên bao giờ cũng rất đau đớn, nhưng cô không ngờ đau như vậy... Ôi, đau...Nỗi đau của cô đọng lại thành giọt nước mắt tinh khiết trên khóe mắt. Sở Phàm vô cùng xúc động trong lòng, hần cúi người xuống hôn nhẹ khóe mắt của Trần Mộng Lâm. Trần Mộng Lâm cảm nhận được tình yêu dịu dàng của người đàn ông đang nằm trên người mình.... Ôi, vuốt ve dịu dàng cũng là một khoái cảm kích thích cao độ. Dần dần, Trần Mộng Lâm không còn thấy đau nữa, mà theo bản năng hơi nâng mông lên, phối hợp với động tác của Sở Phàm. Giờ phút này, cô đã hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm. Cô không còn kiềm chế nổi, thở gấp, rên rỉ, hai tay tóm chặt lấy ga giường, ngầu ngẩn. Cô cảm thấy mình cũng đang không chịu đựng nổi, cảm thấy chỉ muốn liên tiếp tiến tới luôn.

- Ôi, không được, nhẹ thôi, nhẹ thôi, Sở ca ca, nhẹ thôi.... a...

Vẻ mặt Trần Mộng Lâm gấp gáp, hơi thở dồn dập, thân thể mềm mại run rẩy, cái mông chổng lên, hai tay lúc này đang siết chặt thắt lưng Sở Phàm, bởi dùng sức quá mạnh nên lưng Sở Phàm hiện lên một vết đỏ hồng.

Nhìn thấy biểu hiện của Trần Mộng Lâm, thú tính trong người Sở Phàm bùng nổ. Hần hoàn toàn không bận tâm tới lời cầu xin tha thứ của Trần Mộng Lâm được nữa, động tác trên người ngày càng nhanh mạnh.

“A” Trần Mộng Lâm quát một tiếng to, tiếp theo cả người cô thẳng đuột ở trên giường, hoàn toàn bất động, hai mắt nhắm nghiền, trên khuôn mặt ửng hồng là vẻ mãn nguyện cho thấy dấu hiệu vừa lên đỉnh. Thân thể của cô run lên từng đợt, bộ ngực, cái mông của cô cũng run rẩy từng đợt như vậy. Trong thời khắc này, đầu óc cô trống rỗng, cả người như lơ lửng trong sương mù.

Tiếp theo, Sở Phàm cũng kêu lên tiếng: “Ôi!”, cả người hần đè lên trên người Trần Mộng Lâm. Tình hoa trong người hần đã lưu lại trong cơ thể của Trần Mộng Lâm. Hai người ôm nhau, hưởng thụ cảm giác sung sướng sau giờ phút chinh chiến mãnh liệt.

Một lúc lâu sau, lửa dục trong lòng Sở Phàm đã rút bớt một ít, bộ ngực nồn nà mềm mại như ngọc làm trong lòng hần có cảm giác ấm áp. Hần hôn nhẹ lên khuôn mặt ngọc của Trần Mộng Lâm, dịu dàng hỏi:

- Vừa rồi có phải rất đau phải không?

- Vâng ạ, nhưng sau này sẽ không đau nữa... Nhưng mà rất thoải mái!

Trần Mộng Lâm mặt ngọc then thùng trả lời.

- Động tác của anh có phải mạnh bạo quá không? Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn nhé?

Sở Phàm nói.

Trần Mộng Lâm nghe vậy khuôn mặt càng ửng đỏ thêm. Hai mắt cô tràn ngập sự u oán, cô nhìn Sở Phàm rồi nói:

- Lần này chưa kết thúc mà đã đòi thêm thêm lần sau à?

- Bé yêu ơi, hóa ra em còn chưa muốn ngừng, nếu không sao lại nói lần này chưa có kết thúc? Yên tâm đi, đêm nay anh sẽ làm em khoái hoạt thì thôi!

Sở Phàm cười cười.

- Đáng ghét!

Bàn tay trắng muốt của Trần Mộng Lâm đánh tới, Sở Phàm gan lì chịu đựng.

Hai người tử tế tâm sự những lời tình yêu, ai cũng không muốn rời ra cả.

Trên chiếc ga giường màu vàng hiện lên vết máu đỏ tươi như cánh mai lạc làm tô điểm thêm vẻ đẹp của tấm ga giường, nhìn ra thì thấy được đây là vết máu trong lần đầu tiên của Trần Mộng Lâm.

Rốt cuộc thì cũng xô ngã được cô gái nhỏ yêu mị xinh đẹp Trần Mộng Lâm. Đừng có nói là các bạn đọc, dịch giả dịch xong cũng ngã lăn quay ra rồi, híc híc.

221. Chương 218: Em Đã Trở Thành Phụ Nữ.

Người đàn ông mà giống con heo đó là khi đã giải phóng xong tinh dịch vào người phụ nữ của mình thì sau đó thở to phì phò, rồi ngủ mất, hoàn toàn không để ý đến cảm giác của người phụ nữ như thế nào. Xong việc rồi cũng không chịu dành cho người phụ nữ của mình một nụ hôn và cái ôm ấp áp. Như vậy người phụ nữ của người đó khẳng định sẽ rất buồn lòng.

Cho nên một người đàn ông nắm được tâm lý sẽ làm cho người phụ nữ của mình sau khi đã vượt qua đỉnh điểm cảm thấy được che chở, làm cho người phụ nữ đó có cảm giác của sự ấm áp. Như vậy mới có thể hoàn toàn nắm giữ được tâm hồn của người phụ nữ, mới có thể để người phụ nữ một mực khẳng định chung tình với mình. Và như vậy các chuyện ngoại tình linh tinh khác sẽ không bao giờ xảy ra.

Sở Phàm ôm con mèo nhỏ đang chui rúc trong lồng ngực của mình, thân thể hai người hòa làm một. Vẻ mặt ửng hồng của Trần Mộng Lâm đã bắt đầu giảm đi, nhưng trên khuôn mặt vẫn còn lưu giữ lại tàn tích hơi ửng hồng. Mái tóc trên trán hơi rối loạn càng làm tăng thêm nét hoang dại đáng yêu. Cái đầu của cô nép thật sâu trong lồng ngực của Sở Phàm, tay ôm siết ngang lưng Sở Phàm, hai mắt cô có vẻ chút thẹn thùng đầy mị hoặc. Suy nghĩ của cô chùng xuống, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn Sở Phàm.

Sở Phàm khẽ vuốt làn da nõn nà bóng mượt của Trần Mộng Lâm. Hắn hôn nhẹ mái tóc của cô, mái tóc có mùi hương làm hắn thấy thật dễ chịu. Mà hưởng thụ nhất chính là hai tay hắn đang liên tục vuốt ve cọ xát làn da mềm mại đầy sức sống của Trần Mộng Lâm.

Tay phải của Sở Phàm lướt qua vòng eo mềm mại của Trần Mộng Lâm nắm lấy cánh tay vẫn đang che đang đỡ bộ ngực đầy đặn của Trần Mộng Lâm. Sở Phàm nhẹ nhàng vuốt ve, chơi đùa với điểm đỏ hồng trên ngực. Cảm giác mịn màng, mềm mại làm Sở Phàm khó có thể tự kiềm chế, cuối cùng lại lâm vào trạng thái phấn khích.

- Ghét anh quá, vì sao vẫn còn sờ nơi này của người ta?

Trần Mộng Lâm nhéo Sở Phàm một cái, nũng nịu nói.

- Tiểu Lâm. Bộ phận này của em thật mê người, một bộ ngực đầy đặn mềm mại thật là hoàn mỹ. Thật sự là cho anh quyến luyến không thể rời tay được!

Sở Phàm

- Đáng ghét, đáng ghét!

Mặt Trần Mộng Lâm đỏ lên, vội vàng dùng hai tay che kín bộ ngực của mình, không để cho Sở Phàm tiếp tục xâm phạm nữa.

- Tiểu Lâm, cái mông đầy thì của em cũng trưởng thành dã man. Đầy đặn, đường cong tuyệt đẹp!

Sở Phàm đặt cái tay của hắn lên mông Trần Mộng Lâm, vẻ mặt xấu xa cười nói.

Trần Mộng Lâm nén cơn giận liếc nhìn Sở Phàm một cái. Cô chỉ có hai tay đang bảo vệ bộ ngực làm sao bảo vệ được cái mông nữa. Cho dù có bảo vệ được bộ ngực và cái mông thì cũng không bảo vệ được cái nơi hang sâu nước đục kia. Trần Mộng Lâm dường như chịu trận, ai bảo chính mình đã muốn rơi vào bàn

tay quý của Sở Phàm. Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm nhận được bàn tay chai sạn của Sở Phàm vuốt ve. Hai bàn tay chai sạn vuốt ve trên người cô tạo một loại ma sát làm cô có cảm giác run rẩy. Cô phát hiện ra mình rất thích cảm giác như vậy, thích Sở Phàm ôm ấp vuốt ve, chỉ như vậy cô mới rõ ràng cảm nhận được người bên cạnh cô là Sở Phàm.

Trầm Mộng Lâm đột nhiên có một ý tưởng kì dị trong đầu. Cô mở hai tay mình ra, dùng chính hai điểm đỏ tươi trên bầu vú của mình nhắm ngay vào ngực Sở Phàm ôm chặt lấy. Sau mặt cô bẽn lèn cười duyên, ngưỡng ngừng nói bên tai Sở Phàm:

- Em muốn thử một lần xem có cảm giác gì. Hi hi.

Sở Phàm trong lòng âm thầm thích thú, trong ngực truyền lại cảm giác từng đợt mềm mại, ấm áp làm tâm hồn hần run rẩy. Ôm ấp cô gái này mang tới cảm giác thanh xuân làm hần có sự thể nghiệm sự bất đồng với thân hình thành thục của dì Mi. Ôm ấp cô gái này, không, giờ phút này đã là một người phụ nữ mỹ lệ quyến rũ. Ôm cô trong tay, Sở Phàm cảm giác được dáng người lả lướt của cô, hơn nữa trong ngực hần lại cảm nhận được từng đợt cảm giác mềm mại làm kích thích Sở Phàm đồng thời cũng mang lại cảm giác ấm áp.

-Sở ca ca, ôm em giống như em đang ôm anh đi.

Trầm Mộng Lâm nỉ non.

- Anh cũng muốn ôm em như vậy. Người của em thơm quá!

Sở Phàm khẽ cắn nhẹ bờ vai Trầm Mộng Lâm nói.

-Sở ca ca, lúc này em mới cảm nhận được buổi tối ngày đó trong phòng tắm, anh giúp em giải độc chất G, thời điểm ấy vì sao em hưng phấn như vậy. Hóa ra hai người ôm ấp vuốt ve nhau cũng thích thú quá.

Trầm Mộng Lâm lộ ra khuôn mặt ửng hồng, sự thẹn thùng dần dần đã giảm bớt.

- Chẳng lẽ lúc kia thì Tiểu Lâm không cảm thấy hưng phấn sao?

Sở Phàm vẽ mặt cười xấu xa nói.

- Ghét anh quá!

Trầm Mộng Lâm dấm nhẹ Sở Phàm một cái sau lưng, tiếp sau hỏi:

-Sở ca ca, có phải là em đã trở thành phụ nữ rồi không?

- Ồ, còn chưa được. Anh mới làm có một lần thôi. Một cô gái muốn trở thành một phụ nữ thì ít nhất phải vượt qua ba lần đó!

Sở Phàm cười hắc hắc.

- Đáng ghét, em không thèm anh nữa... Hừ!

Trầm Mộng Lâm bấu môi định xoay người sang chỗ khác nhưng Sở Phàm lại đang ôm cô chặt cứng. Vì thế cô không thể xoay người mà chỉ có cái đầu nép thật sâu trong vòng ngực Sở Phàm, vẽ mặt cô lại càng thêm thẹn thùng.

- Tiểu Lâm xấu hổ kìa! Ấn tượng trong anh thì em không phải là người đẹp hay xấu hổ đâu.

Sở Phàm hai tay vuốt ve thân thể trắng mịn mềm mại như ngọc của Trầm Mộng Lâm cất tiếng đùa giỡn.

- Hừ, không thèm chơi với anh nữa!

Trầm Mộng Lâm nói xong đột nhiên thất thanh kêu lên:

-Sở ca ca, anh kìa, cái kìa, chỗ ấy của anh sao mà lại dưng dưng thế?

- Chỗ nào trên người anh cơ?

Sở Phàm tất nhiên biết chỗ mà Trầm Mộng Lâm chỉ là gì rồi, chẳng qua là hần đã biết rõ rồi nhưng cố hỏi.

- Thì cái mà nằm ở bụng dưới của anh ấy!

Trầm Mộng Lâm nói giọng như muỗi kêu.

- Bởi vì nó thương nhớ Tiểu Lâm, mà anh cũng vậy!

Sở Phàm khẽ cắn vào bên tai của Trầm Mộng Lâm, dịu dàng nói.

Trầm Mộng Lâm tâm thần rung động, chỉ thấy lửa nóng đốt cháy phía bụng dưới của cô. Thân thể cô có một khoái cảm kì dị giống như tia chớp lan truyền khắp toàn thân. Cô bắt đầu thấy mặt ửng đỏ, tai ửng hồng, không cảm lòng nổi rên lên một tiếng khẽ, cặp đùi tròn lẳn quăn lấy thân thể Sở Phàm, rồi tiếp theo môi cô hôn nhẹ lên dọc theo ngực Sở Phàm, cuối cùng cặp môi gợi cảm như đóa hoa hồng cắn vào bờ môi trên của Sở Phàm. Cái lưỡi thơm tho giống như con rắn linh hoạt tham lam rúc vào trong miệng ở Phàm, lướt trên lưỡi Sở Phàm. Cái lưng mềm mại nhẹ nhàng uốn éo, bộ ngực đẽ ép cọ xát trên thân thể Sở Phàm, đôi mắt quyến rũ khép hờ, phát ra từng tiếng rên rỉ thở gấp hấp dẫn lòng người.

Sở Phàm vuốt ve từng tấc da thịt trên người Trầm Mộng Lâm. Lúc này hai chân của Trầm Mộng Lâm đã dẹt ra ôm lấy vòng eo của hắn. Hắn cảm giác được phía dưới của Trầm Mộng Lâm đã ướt sũng, da thịt trắng muốt óng ánh trên người Trầm Mộng Lâm đã trở nên hơi ửng hồng, càng tăng thêm vẻ mê hoặc. Sở Phàm chìm đắm trong thân thể mềm mại tuyệt vời này của Trầm Mộng Lâm.

Lúc này đây Trầm Mộng Lâm cảm giác không có đau như lần đầu tiên... Ôi, nhưng vẫn có một chút cảm giác đau đớn như lần trước, có điều là cảm giác đau đớn ấy bị bao phủ bởi các khoái cảm như thủy triều kéo đến. Lúc này, Trầm Mộng Lâm đã có chút kinh nghiệm, từ sự dạy dỗ của Sở Phàm đã học được không ít tư thế của cơ thể. Mỗi khi đến thời điểm kích thích hưng phấn cô lại dùng sức nâng cao cái mông đón ý phối hợp nhịp nhàng với hành động của Sở Phàm.

Cũng chẳng biết đã mấy giờ trôi qua, thân thể của Trầm Mộng Lâm vẫn còn đang hơi run rẩy. Trên mặt cô tràn ngập vẻ hạnh phúc, da thịt trắng hồng. Hai tay cô ôm lấy cổ Sở Phàm, đôi mắt to tràn ngập tình yêu dịu dàng nhìn Sở Phàm, trên chóp mũi tình xảo lăm lăm tẩm đọng các giọt mồ hôi. Cô nhẹ giọng hỏi:

-Sở ca ca, chúng mình đã liên tục làm tình ba, bốn lần rồi. Có phải là em đã trở thành người phụ nữ của anh rồi phải không?

Sở Phàm nhìn ánh mắt quyến rũ mà lại ngây thơ của Trầm Mộng Lâm, trong lòng tình cảm dịu dàng dâng lên hàng nghìn, hàng vạn. Hắn ôm chặt Trầm Mộng Lâm vào ngực, không kìm nổi nói:

- Đồ ngốc, em đương nhiên là người đàn bà của Sở ca ca rồi.

Nghe thấy vậy, Trầm Mộng Lâm nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười mê hoặc như là tiểu hồ ly.

222. Chương 219:sự Ủy Nhiệm Của Đại Tiểu Thư

Sở Phàm tìm trên giường được quần lót của mình, mặc vào rồi đi ra ngoài đồng thời gọi:

- Tiểu Lâm. Tiểu Lâm...

- “Dạ” Tiếng của Trầm Mộng Lâm từ trong nhà bếp phát ra. Cô nói:

- Sở ca ca, anh tỉnh rồi à. Em đang làm bữa sáng trong này.

- Vậy à.

Sở Phàm đáp lời rồi đi tới phòng bếp. Quả thật Trầm Mộng Lâm đang sửa soạn bữa sáng. Tuy vậy ánh mắt của Sở Phàm chỉ nhìn chăm chăm vào trên người của Trầm Mộng Lâm. Hắn phát hiện ra cô gái nhỏ này không ngờ lại mặc áo ngủ bằng chất liệu tơ, bên trong áo ngủ lại không mặc thêm cái gì cả, nhìn thật mê người.

Sở Phàm không kìm nổi vòng ra sau lưng ôm lấy cái eo nhỏ của Trầm Mộng Lâm, tiếp theo cái tay phải sờ soạng đùi của cô theo hướng từ dưới lên trên.

- Đáng ghét thật. Sở ca ca làm gì vậy hả? Em đang phải nấu mì đấy.

Trầm Mộng Lâm cảm giác tay phải của Sở Phàm đã sờ đến bắp đùi của mình, nếu tiếp tục tiến lên trên thì phải là... Cô lại không mặc quần lót.

- Vậy thì thôi, nhưng mà phải tặng em một cái hôn mới được.

Sở Phàm nói xong liền đặt một nụ hôn trên khuôn mặt mộc của Trầm Mộng Lâm.

“Chụt” Trầm MỘNG Lâm cũng hôn Sở Phàm lại một cái đồng thời nói:

- Sở ca ca, anh ra rửa mặt trước đi sau đó vào chờ em nấu mì cho anh ăn.

- Đồng ý!

Sở Phàm nói xong liền bóp, cào, càu một hồi trên cái mũi tròn xoe no đủ của Trầm Mộng Lâm, rồi mới cười khi khi thẳng tiến đến nhà vệ sinh.

Sở Phàm làm vệ sinh cá nhân xong mới quay trở lại phòng của Trầm Mộng Lâm lấy quần áo mặc vào. Lúc này Trầm Mộng Lâm cũng bưng hai bát mì nóng hôi hổi đặt trên bàn ăn rồi lớn tiếng gọi:

-Sở ca ca, lại đây ăn sáng này.

- Anh đến đây!

Sở Phàm nói xong liền đi ra.

Trầm Mộng Lâm và Sở Phàm ngồi cùng ăn mì, cô vừa ăn vừa hỏi:

- Sở ca ca, anh thấy mì có ăn được không?

- Được. Không tồi lắm. Ăn ngon

Sở Phàm ăn ngon lành. Hắn thấy có điểm kỳ quái là tại sao Trầm Mộng Lâm không bỏ thêm rau vào. Làm thế nào mà hương vị của mì nấu cũng không tệ lắm?

- Hắc, hắc. Đây là do mẹ em dạy đấy.

Trầm Mộng Lâm nhìn thấy Sở Phàm ăn ngon lành cao hứng nói.

- A, nói vậy mẹ em nấu ăn giỏi lắm nhỉ?

Sở Phàm hỏi.

- đương nhiên rồi. Đồ ăn mẹ em nấu là ngon nhất rồi.

Trầm Mộng Lâm cười duyên nói.

- Như vậy thì em phải cố gắng học được cho tốt đấy.

Sở Phàm nói.

- Vâng. Để em học xong rồi tự mình xào món rau cho anh ăn thử.

Trầm Mộng Lâm cao hứng nói.

Sở Phàm nghe vậy cười cười. Hắn biết từ nay về sau gần một nửa tâm tư của cô gái nhỏ này đã bị mình sở hữu.

Ăn sáng xong Sở Phàm phải rời đi, dù sao hắn cũng không ở trong nhà này lâu được. Trầm Mộng Lâm dường như không muốn Sở Phàm rời đi, cô tha thiết ôm Sở Phàm không muốn rời ra.

Sở Phàm nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Trầm Mộng Lâm, tay kia ôm lấy vòng eo thon nhỏ. Hắn dịu dàng nói:

- Tiểu Lâm. em có phải muốn cùng anh Sở làm thêm một lần nữa hay không? Buổi sáng nghe nói có cảm giác rất thích đấy!

Một câu nói đã làm Trần Mộng Lâm mặt đỏ bừng bừng. Cô tức giận nguyền rủa Sở Phàm một cái đồng thời nói:

- Không cần. Buổi sáng hôm nay lúc đứng dậy, đi lại người ta thấy chỗ đó có cảm giác đau đớn lắm.
- Không việc gì đâu. Lần đầu tiên ai chẳng như vậy, qua vài ngày thì sẽ tốt thôi. Đúng rồi. chuyện của anh và em không được nói cho người khác biết nhé. Đây là bí mật của chúng mình, được không?

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Vâng; thế cũng tốt. Như vậy anh Sở và em cùng giữ bí mật nhé! Trần Mộng Lâm cười nói.

Sở Phàm nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của Trần Mộng Lâm đồng thời quấy phá Trần Mộng Lâm một hồi, sau đó nói:

- Tiểu Lâm, anh phải về thôi, ngoan ngoãn ở nhà. Nếu thấy buồn thì tìm nhị tiểu thư tán gẫu nhé.
- Vâng, Sở ca ca đi từ từ thôi. Bye, bye! Trần Mộng Lâm giơ tay vẫy vẫy Sở Phàm.

Sở Phàm tạm biệt Trần Mộng Lâm xong liền đi xuống tầng, lái xe chạy như bay về phía biệt thự Lam Hải.

Dọc trên đường đi, hần suy nghĩ hàng nghìn hàng vạn lý do. Trong lòng thầm nghĩ lúc quay về biệt thự Lam Hải nên tìm cơ gì để giải thích cho mình tại sao đêm qua không về. Chuyện hôm qua giữa mình và Tiểu Lâm tuyệt không để đại tiểu thư, nhị tiểu thư biết được. Nếu không thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Theo một góc nhìn khác hần lại ngẫm xin lỗi Trần Mộng Lâm. Hần đã hoàn toàn sở hữu trọn vẹn Tiểu Lâm nhưng cái quan hệ này lại chỉ có thể duy trì âm thầm chứ không thể công khai. Bất kể thế nào đối với Tiểu Lâm đều không công bằng. Nghĩ vậy, Sở Phàm thấy trong lòng nội tâm bất loạn thật sự, cảm giác hoàn toàn mâu thuẫn.

Lái xe về tới biệt thự Lam Hải, Sở Phàm nhìn thấy cô Vương đang ở trong đại sảnh. Cô Vương nhìn thấy Sở Phàm vội vàng kéo tay nhỏ giọng nói:

- Tiểu Sở, cậu đã về rồi. Cậu tối qua đi đâu vậy? Cậu có biết là đại tiểu thư chờ cậu cho tới tận 2h sáng mới đi ngủ không?
- Thế ư?

Sở Phàm nghe vậy trong lòng hơi sững sốt, hần xoay người lại hỏi:

- Đại tiểu thư có việc tìm cháu à?
- Chuyện này tôi không rõ lắm.

Cô Vương lắc đầu.

- Vậy đại tiểu thư đã ngủ dậy chưa?

Sở Phàm hỏi.

- Cứ bình thường như thói quen thì cô ấy chắc là đã tỉnh dậy rồi.

Cô Vương trả lời.

- Vậy để cháu lên trên tìm cô ấy.

Sở Phàm nói xong liền đi lên tầng.

Đi lên tầng hai xong Sở Phàm đến trước cửa phòng đại tiểu thư lấy hết dũng khí để gõ cửa. Hần thật không ngờ đến tối hôm qua đại tiểu thư chờ hần tới tận 2h sáng mới ngủ, mà hần thì tối hôm qua triền miên cùng với Trần Mộng Lâm. Nghĩ vậy trong lòng hần có chút day dứt, áy náy.

Ngay khi Sở Phàm đang do dự thì cửa phòng đại tiểu thư đột nhiên mở ra giống như những người có chỉ số thông minh sắc sảo cao thường có dự đoán được vấn đề nan giải của người khác. Đại tiểu thư đứng ở trước cửa, thản nhiên nhìn Sở Phàm nói:

- Tiểu Sở, anh đã về rồi à?

Sở Phàm đáp lời lại, hần nhìn đại tiểu thư thấy sắc mặt của cô có vẻ tiều tụy, hai mắt cô mang theo tia máu, rõ ràng là tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt. Tuy nhiên những điều này không chút nào ảnh hưởng đến dung nhan tuyệt thế mỹ lệ của đại tiểu thư, cô vẫn giữ được vẻ xinh đẹp cao nhã, khoan thai, lộng lẫy.

- Anh vào đi, tôi có việc muốn nói chuyện với anh. Đại tiểu thư nói.

- Đồng ý, được rồi.

Sở Phàm trả lời như một cái máy, rồi đi vào trong phòng của đại tiểu thư.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, sau đó đại tiểu thư nhìn Sở Phàm hỏi:

- Tiểu Sở, tôi thấy anh rất có năng lực. Anh có nghĩ là phải phát huy tốt nhất cái năng lực của chính mình không?

- Tôi, tôi có năng lực gì đâu. Tôi nghĩ rằng bảo vệ tốt đại tiểu thư và nhị tiểu thư như vậy là đủ rồi.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Sở, tôi tin tưởng anh có đủ năng lực để bảo vệ chúng tôi. Cái tôi nói chính là năng lực khác của anh, ví dụ như năng lực về lĩnh vực kinh doanh. Anh nắm trong tay năng lực có thể nhìn thấy được đại cục, tầm nhìn xa trông rộng về khả năng kinh doanh. Tôi đang muốn tìm vị trí thích hợp cho anh, khẳng định anh sẽ làm nên được nghiệp lớn.

Đại tiểu thư nói.

Sở Phàm chợt nhớ tới đại tiểu thư từng nói với hần rằng chính cô thích những người đàn ông có khát vọng. Mà dì Mi cũng đã nói với hần rằng trừ phi hần ở trên đỉnh cao sự nghiệp, nếu không cô cũng sẽ không quay về. Nghĩ vậy thâm tâm Sở Phàm chợt lay động; có lẽ chính mình cũng nên tự tạo riêng cho mình một giang sơn.

- Ý tứ của đại tiểu thư là....?

Sở Phàm nghe trong lòng hơi sững sốt. Lúc sau hần vội vàng xua tay nói:

- Tôi đã bàn bạc với ba tôi. Nếu anh đồng ý thì tôi có thể trực tiếp mời anh làm cố vấn cho tập đoàn hoặc làm trợ lý cho tôi. Nếu anh muốn làm việc độc lập với tôi thì tôi cũng có thể thu xếp anh làm quản lý mảng kinh doanh. Nói tóm lại, nếu anh đồng ý ở vị trí nào thì đều thu xếp cho anh được, thậm chí cả vị trí tổng tài của tôi. Tôi cảm thấy anh còn thích hợp hơn so với tôi khi ở vị trí này!

Đại tiểu thư chậm rãi nói.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng hơi sững sốt. Lúc sau hần vội vàng xua tay nói:

- Không được, không được. Tôi làm sao mà đủ tư cách làm tổng tài được. Đầu tiên là văn bằng của tôi không đủ điều kiện, mà đại tiểu thư đột nhiên ủy quyền cho tôi trọng trách của công ty như vậy thì đoàn kết nội bộ không tốt. Bởi vì chắc chắn có rất nhiều vị lão thành trong công ty không phục, sẽ nhiều dư luận không tốt cho sự đoàn kết nội bộ công ty và sinh ra ảnh hưởng bất lợi.

- Tôi coi trọng chính là ở năng lực của anh mà không phải là văn bằng cấp. Cho dù anh tốt nghiệp tiến sĩ của đại học Harvard nhưng mà như thế cũng chỉ là sách vở, chỉ hiểu được lý thuyết, nếu năng lực kém cỏi thì chắc chắn tôi cũng không trọng dụng bằng anh, về phần ý kiến của anh rằng ảnh hưởng đến vấn đề nội bộ của công ty, ảnh hưởng thì không thể tránh khỏi rồi. Nhưng với năng lực kiệt xuất của anh, tôi nghĩ rồi bọn họ cũng phải bị thu phục thôi.

Đại tiểu thư nói.

- Tôi thấy không được ổn. Theo như lời đại tiểu thư. Tôi cảm thấy hứng thú nhất với vị trí trợ lý của tổng tài. Bởi vì vị trí trợ lý này chẳng qua chỉ tồn tại giữa tôi và đại tiểu thư, mặt khác cũng không nằm trong các vị trí chính thức trong nhân sự của Tập đoàn. Nói cách khác, tôi làm trợ lý của đại tiểu thư, nguyện ý thay cô giải quyết các vấn đề khó khăn nhưng không muốn tồn tại chức danh trong Tập đoàn. Đại tiểu thư cảm thấy thế nào??

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng cảm động khôn xiết. Sở Phàm tình nguyện đảm đương vị trí là trợ lý cho nàng, nguyện ý thay nàng gánh vác công chuyện nhưng lại không muốn danh chính ngôn thuận giữ một chức vụ nào trong Tập đoàn cả. Nàng không biết vì sao Sở Phàm làm vậy, nhưng nàng biết rằng Sở Phàm nguyện ý làm mọi chuyện là vì nàng.

- Tiểu Sở, anh cần bản không cần ẩn thân mình sau người khác. Tài năng của anh phải chính diện bộc lộ. Anh với tư cách trợ giúp cho tôi thì anh sẽ không có tiếng tăm gì cả, không ai biết đến!

Đại tiểu thư nói.

Sở Phàm âm thầm cười, nói:

- Tôi không cần người khác biết. Tôi từng nói qua tôi làm các chuyện này đều vì đại tiểu thư. Lời này vĩnh viễn không thay đổi, vì đại tiểu thư tôi có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần đại tiểu thư vui vẻ là được.

Đại tiểu thư nghe vậy trong tâm hồn khẽ rung động, ánh mắt vụt sáng lên, nhẹ nhàng cúi đầu. Trong lòng trăm mối cảm xúc ngôn ngang, một loại cảm giác ấm áp giống như thủy triều kéo úp đến thể xác và tinh thần của cô.

223. Chương 220: Tập Đoàn Lam Thị

- Tiểu Sở, tôi hy vọng anh ở lại công ty rèn luyện thêm, như thế sẽ có ích cho sự phát triển của anh trong tương lai. Tôi mong rằng anh có thể thành công nhanh một chút.

Đại tiểu thư chân thành quan tâm nói.

- Rất cảm ơn đại tiểu thư đã quan tâm, về con đường sau này của tôi, tôi hy vọng có thể dựa vào bản lãnh thật sự của mình.

Sở Phàm điềm đạm, nhưng giọng nói rất kiên định.

Đại tiểu thư im lặng, một lúc lâu sau nàng mới chậm rãi nói:

- Tiểu Sở, anh còn nhớ trên bãi biển Ngân sắc, tôi đã nói gì với anh không?

- Nhớ chứ. Đại tiểu thư nói thích những người đàn ông có tham vọng. Cô còn nói, đã là đàn ông, thì cả đời ít nhất cũng phải tranh đấu một lần.

Sở Phàm chậm rãi trả lời.

- Đúng vậy. Còn một câu nữa. Tôi nguyện ý làm người phụ nữ đứng đằng sau, làm hậu phương vững chắc cho người đàn ông của mình trên con đường tranh đấu ấy.

Nói những lời này, khuôn mặt phương hoa tuyệt thế của nàng ửng hồng, kiều diễm động lòng người.

Sở Phàm nghe vậy con tim đập mạnh. Những lời nói ấy của đại tiểu thư đã làm rung động nội tâm của hắn. Nếu quả thực đây là những lời nói tự trong lòng cô ấy, chẳng phải đã ám chỉ rất rõ ràng tình cảm của mình sao?

Nghĩ vậy hùng tâm trong lòng Sở Phàm dâng cao vạn trượng hắn hạ quyết tâm nhất định phải tự lập nên sự nghiệp, áo gấm vinh quy. Theo như sự phó thác của dì Mi trước khi đi, đã trao đại tiểu thư cho hắn, tuyệt không thể để cô ngã vào vòng tay khác. Cực phẩm trong cực phẩm mỹ nhân như vậy đã ở ngay trước mũi rồi thì phải túm chặt ngay lấy, làm sao có thể nhường cho kẻ khác được?

Nhìn vẻ mặt cô tiểu tụy một mối, hai mắt vẫn còn mang tia máu, hắn không khỏi nghĩ tới cảnh đêm qua có người đã thức đến gần sáng chờ mình về, nhưng sáng nay khi trở về, cũng không hỏi tới qua hắn đi đâu, thậm chí một câu trách móc cũng không có. Đây là mức độ quan tâm chăm sóc đến thế nào chứ.

Thật ra bây giờ trong lòng Sở Phàm vẫn còn hy vọng đại tiểu thư sẽ hỏi hắn đêm qua đi đâu, nhưng cô không hỏi... Nói cách khác là cô không chen vào cuộc sống riêng của hắn, điều này làm hắn cảm thấy có phần áy náy, cảm thấy hắn cũng nên xin lỗi cô. Vì thế, hắn chủ động đề cập đến chuyện đêm qua không về nhà.

-À... Đại tiểu thư, tối qua, tôi....tôi đưa Tiểu Lâm về nhà, trên đường về có gặp mấy người bạn... cho nên rũ rê nhau tụ tập một chút, quên cả giờ về...

Sở Phàm lo lắng...

- Ủ, từ sau nếu không về thì cũng nên nói với tôi một tiếng.

Cô vẫn thản nhiên.

- Tôi nhớ rồi. Nhưng gì hôm nay tôi và đại tiểu thư nói chuyện, tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng. Tôi cũng không biết nói thế nào. Nhưng tôi sẽ cố gắng không phụ kỳ vọng của đại tiểu thư. Cho dù là vì cô. Tôi cũng sẽ cố gắng đấu tranh!

Sở Phàm kiên định nói.

Đại tiểu thư chỉ dịu dàng cười, đẹp như một bông hoa bách hợp. Cô nhẹ giọng:

-Đừng lần nào nói chuyện cũng nói vì tôi. Anh cứ thế tôi cũng thấy hơi ngại.

Sở Phàm ngơ ngơ... Lập tức cười nói:

- Tôi nói thật những lời trong lòng mình đó. Kể cả khi tôi không nói ra, nhưng tự trong đáy lòng tôi vẫn nghĩ như vậy!

Đại tiểu thư nghe vậy, thật lâu sau mới liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái. Ánh mắt ấy còn hơn ngàn vạn lời nói.

Đột nhiên, tiếng cô Vương vọng tới:

- Đại tiểu thư, Tiểu Sở, ông chủ đã về rồi!

- Ba đã về sao?

Đại tiểu thư nghe thế thì vội đứng lên.

- Chú Kỳ đã về à? Chúng ta ra đón chú ấy đi!

Sở Phàm cũng đứng lên theo.

Sở Phàm cùng Đại tiểu thư đi xuống nhà, vừa lúc xe của Kỳ Thiên Vũ cũng vào đến sân, ông bước ra khỏi xe.

-Ba! Ba đã về!

Đại tiểu thư mừng rỡ chạy ra đón ba.

- Ủ. Tiêm Tiêm. lần này về, ba có mấy chuyện muốn nói với con.

Kỳ Thiên Vũ nói xong rồi mắt nhìn ra chỗ khác, thấy Sở Phàm. liền nói:

- Có cả Tiểu Sở nữa!

- Chú Kỳ, chú đã về!

Hắn vội chào.

Con bé Tiểu Vân kia vẫn chưa ngủ dậy sao?

Kỳ Thiên Vũ quay sang hỏi con gái.

- Hôm nay cuối tuần. Tiểu Vân ngủ nướng; đêm qua nó xem phim mãi đến tận khuya.

Đại tiểu thư trả lời.

- Con bé này...

Kỳ Thiên Vũ nở nụ cười.

- Tiểu Sở, cháu cùng Tiêm Tiêm đến phòng chú đi, vừa đi vừa nói chuyện.

- Dạ!

Sở Phàm hơi bất ngờ. Kỷ Thiên Vũ bàn chuyện với đại tiểu thư sao lại lôi cả mình vào nữa?

Đại tiểu thư và Sở Phàm đến thư phòng của Kỷ Thiên Vũ rồi, yên vị trên sofa trong phòng, lão Kỷ mới nhấp ngụm trà, chậm rãi nói:

- Lần này ba gọi hai đứa tới để bàn chuyện. Chính sách kinh doanh của tập đoàn Lam Thị có chút thay đổi, trước mắt, trong vòng một tháng; sẽ chuyển toàn bộ trụ sở chính tới Bắc Kinh. Nói cách khác, chỉ vài ngày nữa thôi, toàn bộ tập đoàn Lam Thị sẽ chuyển tới Bắc Kinh.

- Tập đoàn Lam Thị ư?

Sở Phàm chau mày. Cái tên Tập đoàn Lam Thị này đã quá nổi tiếng, không ai không biết. Đây chính là tập đoàn lớn nhất Trung Hoa, tài sản lên đến hơn một ngàn triệu NDT, có ảnh hưởng lớn trên khắp cả nước. Nhưng sao bỗng dưng Tập đoàn Lam Thị lại chuyển toàn bộ trụ sở chính về Bắc Kinh?

- Ba, trụ sở chính của Tập đoàn Lam Thị trước giờ vẫn đặt ở Thượng Hải, lần này lại sao tự dừng lại chuyển về Bắc Kinh, nhưng lại giới hạn thời gian trước một tháng. Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này có chuyện gì xảy ra?

Đại tiểu thư trầm ngâm hỏi.

- Điều này tạm thời không ai biết cả. Bộ máy quản lý của Tập đoàn Lam Thị chuyển tới Bắc Kinh có mục đích gì? Có điều, cho tới giờ, Tập đoàn Lam Thị cùng với một nhóm các công ty bất động sản chúng ta vẫn sinh tử đối đầu, Chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị cùng với ba đã đấu tranh gay gắt với nhau đến mười tám năm nay. Cho nên lần này, họ chuyển toàn bộ trụ sở chính tới Bắc Kinh, tập đoàn Quốc Cảnh của chúng ta không thể không đề phòng.

Kỷ Thiên Vũ chậm rãi nói.

- Ý của ba muốn nói lần này Tập đoàn Lam Thị chuyển tới Bắc Kinh là muốn đối phó với Tập đoàn Quốc Cảnh?

Đại tiểu thư hỏi.

Khi công ty mới thành lập, Lam Chính Quốc đã muốn hạ ba rồi, có điều hắn không thể toại nguyện. Lúc này chúng ta cũng không thể làm như không biết. Tiêm Tiêm, con là tổng tài của khu Hoa Bắc, triệu tập một buổi họp, nhấn mạnh các công việc sắp tới, nhắc nhở mọi người không được chủ quan, mỗi bộ phận đều phải làm tốt công việc của mình hơn một chút.

Kỷ Tiêm Vũ trầm giọng nói.

- Tiêm Tiêm nhớ kỹ rồi. Tập đoàn chúng ta sau mấy năm phát triển nay đã rất lớn mạnh, bởi vậy chúng ta cũng không cần quá e sợ Tập đoàn Lam Thị. Con đoán Lam Chính Quốc chẳng qua chỉ là muốn mở rộng kinh doanh ra Bắc Kinh một chút.

Đại tiểu thư phân tích.

- Trên đời này, nếu đã dùng đến thủ đoạn để tranh đấu thì rất khó đoán trước. Lam Chính Quốc là một con cáo già, rất linh hoạt, quỷ kế đa đoan. Chúna ta tuyệt đối không thể mất cảnh giác. Đây không phải là chúng ta sợ Tập đoàn Lam Thị, mà là biết mình biết ta.

Kỷ Thiên Vũ trả lời.

- Ba nói đúng. Để con đi thu xếp công việc!

Đại tiểu thư nói.

-Ừ!

Kỷ Thiên Vũ gật đầu, quay qua Sở Phàm hỏi:

- Tiểu Sở, cháu thấy việc này thế nào?

- Trong khu vực Bắc Kinh, các công ty tập đoàn mọc lên như nấm sau mưa, từng bước đã hình thành một mạng lưới các mối quan hệ lợi ích, lúc này Tập đoàn Lam Thị bỗng nhiên chen chân nhảy vào, cháu nghĩ cho dù đây là tập đoàn lớn nhất Trung Hoa cũng được, ở Bắc Kinh cũng sẽ không hút được nhiều nước béo đâu. Có điều, nếu ở Bắc Kinh. Chính phủ chịu làm chỗ dựa cho họ, cục diện sẽ không đơn giản như vậy.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Mối quan hệ của bí thư thị ủy Trương Bằng và Lam Chính Quốc cực kỳ tốt đẹp. Nghe nói việc Tập đoàn Lam Thị chuyển tới Bắc Kinh cũng chủ yếu là được Trương Bằng chủ trương gợi ý.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị - Lam Chính Quốc đã có được mối quan hệ như vậy, không khó giải thích việc di chuyển tới Bắc Kinh của họ. Như vậy tiếp theo cần chính là im lặng quan sát Tập đoàn Lam Thị!

Sở Phàm dừng một chút rồi tiếp tục

- Việc Tập đoàn Lam Thị chuyển tới Bắc Kinh, hẳn không phải chỉ ảnh hưởng đến lợi ích của tập đoàn bất động sản Quốc Cảnh, mà còn nhiều tập đoàn công ty khác cũng sẽ chịu thiệt thòi không nhỏ. Cháu nghĩ trong giai đoạn hiện tại, chú Kỷ nên án binh bất động, xem diễn biến tình hình thế nào đã. Có câu “đứng mũi chịu sào”, chúng ta không cần thiết phải tiên phong đứng lên cùng tranh đấu với Tập đoàn Lam Thị. Làm như thế chúng ta sẽ không được một chút lợi ích nào hết. Cháu tin tưởng, chỉ không lâu sau, sẽ có tập đoàn hoặc công ty khác sẽ đứng ra đấu tranh với Tập đoàn Lam Thị. Lúc ấy chúng ta cứ việc bàng quan đứng ngoài mà theo dõi hiểu được mục đích của Tập đoàn Lam Thị, tất sẽ có cách giải quyết. Tới khi đó chúng ta sẽ tìm cách đối phó với họ.

- Đúng! Tốt! Tốt! Nói cho cùng; lần này Lam Chính Quốc vội vàng tới đây, có thể nói ai cũng biết cái tâm Tư Mã Chiêu* của hắn. Tiểu Sở nói đúng, chúng ta cứ án binh bất động, mỗi ngày cứ làm thật tốt các công việc của mình, đưa tập đoàn Quốc Cảnh phát triển đi lên. Chỉ việc đứng ngoài quan sát cuộc đấu tranh của Tập đoàn Lam Thị và các công ty tập đoàn khác. Nhìn ra mục đích của họ rồi mới có thể tính đến chiến lược cạnh tranh và phòng bị tương ứng. Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

(DG: * Tâm tư Tư Mã Chiêu: cách nói ví von chỉ sự đa nghi, xảo quyệt, muốn thâm thuý thôn tính người khác.)

- Con cũng thấy Tiểu Sở nói rất có lý. Có vẻ như anh ấy rất biết cách nhìn và phân tích tình thế. Trong tình thế Tập đoàn Lam Thị muốn vào Bắc Kinh, ở thời khắc mấu chốt, nếu Tiểu Sở chịu vì Tập đoàn Quốc Cảnh mà ra tay, hẳn kết quả rất tốt. Có điều Tiểu Sở không chịu.

Đại tiểu thư ý nhị nói.

- A? Tiêm Tiêm đã đề nghị qua với Tiểu Sở rồi hả?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

- Trước khi ba trở về có nói qua. Có điều anh ấy không chịu.

Đại tiểu thư nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy. Liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, ha hả cười nói:

- Nam nhi có chí khí! Ba tôn trọng quyết định của Tiểu Sở, nếu cháu nghĩ tới Tập đoàn Quốc Cảnh, chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh cháu. Ha ha!

- Cám ơn chú Kỷ. Cháu từ chối đại tiểu thư cũng vì e ngại dư luận nói này nọ không hay. Có điều bất cứ lúc nào cháu cũng có thể vì đại tiểu thư, vì chú Kỷ góp sức. Những việc nào hợp với cháu, cháu nhất định sẽ dốc sức làm!

Sở Phàm nói.

- Tốt! Tốt! Cháu có cái tâm này là chú Kỷ đã rất vui rồi.

Kỷ Thiên Vũ cười lớn.

- Ôn tri ngộ của chú Kỷ. Sở Phàm suốt đời khắc ghi trong lòng, vô cùng cảm kích!

Sở Phàm đáp.

- Aizzzzz, đừng nói vậy, đừng nói vậy. Chú làm như vậy... là... là... có một số việc sau này cháu sẽ từ từ biết!

Trong mắt Kỷ Thiên Vũ có một tia khác thường.

Lời nói này của Kỷ Thiên Vũ làm cho Sở Phàm cảm thấy nao nao. Hắn cảm thấy Kỷ Thiên Vũ còn giấu hắn rất nhiều chuyện.

224. Chương 221: Trần Tuấn Sinh Sa Lầy

Trong quán bar Đông Thành, Trần Tuấn Sinh đang ngồi tít trong góc uống rượu một mình.

Đây là quán bar nổi tiếng tại Bắc Kinh, mỗi ngày không biết bao nhiêu đàn ông tới đây săn tìm người đẹp để thỏa mãn cái bản tính nam nhân, mà ở đây, các cô gái tìm đến để tìm quên đi sự cô đơn cũng rất nhiều.

Có điều không phải ai cũng có thể bước vào quán bar này, chỉ có những ai có thể hội viên mới có thể vào.

Giờ phút này, không khí trong bar dần sôi động. Có vài nhóm thanh niên nam nữ đang tụ tập lại với nhau, họ thấy ai hay hay mắt, thì đứng bên cạnh người đó uống rượu. Nam thì trêu ghẹo, nữ thì liếc mắt đưa tình, bộ quần áo tiết kiệm vải tối đa khoe hết cả những gì phong vận quyến rũ nhất. Sau đó, người con trai sẽ mời bạn gái ra khiêu vũ, trong ánh đèn mờ mờ ảo ảo, họ đụng chạm nhau, họ vuốt ve nhau, họ kích thích nhau, thân thể mềm mại của người con gái sẽ được chăm bẵm đến từng milimet.

Giai đoạn tiếp theo là tìm một cái phòng, rồi tận tình hưởng thụ. Mà trong quán bar cũng có mấy phòng nho nhỏ. Nếu đôi nam nữ ấy có thể thỏa thuận được với chủ quán bar thì có thể mượn một phòng nho nhỏ, ở trong đó mà hưởng thụ khoái lạc.

Lúc này Trần Tuấn Sinh vẫn đang ngồi một mình trong góc bar cùng với một ly whisky. Gã không mang theo vệ sĩ, bốn tay lần trước đã bị Lâm Phong và Lâm Phi Dật đem người đánh cho tàn phế. Giờ gã vẫn không tìm thuê người khác, thứ nhất là sợ ba gã biết chuyện, thứ hai là gã không đủ tiền.

Mấy ngày gần đây, Trần Tuấn Sinh nhận thấy đám phú gia công tử vẫn thường hay cho gã tiền hình như đang tránh gã như tránh ôn thần, cũng không cho gã tiền tiêu nữa, gã gọi điện thoại thì mấy người đó cũng không nghe, bằng không thì vội vàng vàng cáo bận. Tóm lại là đủ mọi cách tránh né gã, điều này làm cho gã cảm thấy rất buồn bực, không có đám phú gia công tử này tài trợ, gã không ngần ngại ngần mặt lên được, 3000 đồng tiền tiêu vặt một tháng của ba mẹ gã căn bản chẳng đủ cho gã tiêu được mấy ngày.

Nhưng mà, hai ngày trước, trong một buổi tụ họp của đám phú gia công tử, gã có quen một người trẻ tuổi tên Từ Lăng. Lần gặp gỡ đó, gã và Từ Lăng nói chuyện với nhau rất ăn ý, thậm chí còn cảm thấy như thể huynh đệ sinh tử chi giao. Đêm đó gã cùng Từ Lăng đã kết thân, rủ rê nhau đi tới hộp đêm ca hát nhảy nhót.

Tối hôm sau, Từ Lăng hẹn gã ra ngoài, nói rằng sẽ dẫn gã đi tới một nơi tuyệt hảo, theo như lời hắn, nơi tuyệt hảo ấy chính là quán bar này. Tại đây, Từ Lăng với tư cách là hội viên đãi gã rất tốt. Ngay tại đây, qua lời giới thiệu của Từ Lăng, gã đã làm quen với một cô gái tên A Thiển, ngay lập tức gã bị ánh mắt tràn đầy nhục dục quyến rũ của cô nàng bắt mắt hồn. Cùng với dung mạo xinh đẹp, thân hình thành thực gợi cảm đã làm cho gã bị kích thích đến từng tế bào. Đêm đó trong đầu Trần Tuấn Sinh chỉ còn mỗi ý tưởng là muốn qua đêm cùng A Thiển.

Mà Từ Lăng có vẻ rất hiểu ý gã, cố ý vun vào cho gã và A Thiển, còn cô nàng dường như cũng có hứng thú với gã. Hai người giống như đang hỏa bốc từng cơn. Đêm đó, gã cùng với A Thiển mượn ngay một gian phòng nho nhỏ của quán bar mà phong lưu khoái hoạt. Công phu trên giường của A Thiển làm cho gã si mê, chưa bao giờ gã gặp một phụ nữ như cô, cứ liên tục làm gã chìm đắm trong bể tình không tài nào kiềm chế nổi.

Đêm nay gã tới quán bar này, cũng vì muốn được gặp lại A Thiến của gã một lần nữa. Lần này, gã nhận thấy một ngày không được thấy A Thiến thì mình giống như kẻ mất hồn, ngơ ngẩn ngẩn, ngày đêm mong nhớ, tinh thần trì trệ, cảm xúc hỗn độn.

Trong quán bar, Trần Tuấn Sinh ngồi một mình trong góc có vẻ rất nổi bật. Dù sao đây cũng là nơi người ta đến để tìm cảm giác kích thích, chứ không phải tìm sự cô độc tĩnh lặng, bởi vậy Trần Tuấn Sinh đã thu hút sự chú ý của đám phụ nữ nơi đây. Rõ ràng, Trần Tuấn Sinh rất đẹp trai, dáng người lại cao lớn, một công tử như vậy rất dễ trở thành tâm điểm chú ý của một vài bà cô hơn ba chục tuổi trong bar. Họ rất thích những chàng công tử bột trẻ tuổi đẹp trai như Trần Tuấn Sinh.

Có điều gã chẳng thêm để ý tới những ám hiệu, những gợi ý, những cái liếc mắt, của đám phụ nhân ấy. Gã vẫn thủy chung ngồi đó một mình chờ Từ Lãng.

Gã cảm thấy Từ Lãng là một người anh em rất tuyệt. trong quán bar này, mọi chi phí đều do Từ Lãng thanh toán. Hơn nữa, Từ huynh đệ còn giúp gã đăng ký được làm hội viên của bar vốn mất không ít tiền. Nói cách khác, từ giờ về sau, Trần Tuấn Sinh tại quán bar này được miễn phí. Đêm nay gã tới để tìm A Thiến của mình, nhưng lại không thấy. Sau một đêm triền miên, hai người cũng không để lại thông tin liên lạc. Thật ra, ở bar, vui vẻ một đêm, sáng hôm sau hai người nam nữ cũng không tiếp tục liên hệ nữa, coi như đến sáng là ai đi đường nấy thôi.

Nhưng Trần Tuấn Sinh dường như bị A Thiến mê hoặc, trong lòng bức bối nhớ thương A Thiến. Chẳng có cách nào khác, gã đành liên hệ với Từ Lãng, nhờ Từ huynh đệ giúp cho được gặp A Thiến lần nữa.

Từ Lãng nhận điện thoại của gã, bảo là sẽ tới bar ngay, Trần Tuấn Sinh ruột gan như lửa đốt chờ người bạn tốt của mình, thăm nghĩ giờ này Từ huynh đệ đáng lẽ đã tới đây rồi chứ nhỉ.

Hắn nhìn về phía cửa bar chờ đợi, mong mỏi. Quả nhiên đã thấy bóng một thanh niên đẹp trai, diêm dã đang bước tới. Trần Tuấn Sinh thoáng nhìn đã nhận ra Từ Lãng, mừng rơn, vội vàng vẫy tay.

Từ Lãng mỉm cười, lúc sau đã tới ngồi đối diện hắn, nhấp ngụm rượu, cười nói:

- Người anh em, sao lại hẹn tôi tới đây? Tối qua vui vậy với A Thiến chưa mệt sao? Còn muốn ăn thịt những mỹ nhân khác nữa à?

- Anh Từ nói đùa rồi. Nói ra cũng không sợ anh Từ chê cười, hình như tôi đã thích A Thiến. Đêm nay tới đây cũng chỉ vì nhớ nàng quá, mong gặp lại được nàng, nhưng cũng không có cách nào! Trần Tuấn Sinh khẽ thở dài đầy tâm trạng

- Haizzz., tôi hiểu rồi, cậu Trần muốn nhờ tôi giúp để được gặp lại người đẹp A Thiến phải không?

Từ Lãng hỏi lại Trần Tuấn Sinh.

- Người anh em, giúp tôi đi mà. Chưa bao giờ tôi si mê một người nào như thế...

Trần Tuấn Sinh ngượng ngùng xác nhận.

- Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Nếu người anh em đã mê mẩn cô ấy đến vậy thì tôi sẽ cho anh số điện thoại của A Thiến, để anh có thể chủ động liên lạc với cô ấy.

Từ Lãng đáp ngay.

- Đúng. Đúng rồi. Tốt quá!

Trần Tuấn Sinh mừng rỡ nói.

Lấy được số điện thoại của người đẹp từ tay bạn tốt, Trần Tuấn Sinh vội vàng đi ra đằng sau quán bar, tìm nơi yên tĩnh gọi điện thoại cho mỹ nhân.

Hai mươi phút sau, Trần Tuấn Sinh đã trở lại, trên mặt không giấu được vẻ phấn khích. Từ Lãng thấy vậy cười ha ha hỏi:

- Chắc chắn. Sức hấp dẫn của người anh em không phải đơn giản đâu. Nhìn vẻ mặt của cậu cũng đoán được đã thành công đúng không?

Trần Tuấn Sinh không nhin nổi cười rạng rỡ:

- Hà hà, không phải đều là nhờ anh Từ giúp đỡ sao? Cạn ly!

Hai người vừa nói chuyện vừa uống rượu. Nửa giờ qua đi, trong quán bar xuất hiện một dáng hình cao gầy, ăn mặc rất bốc lửa. Phía dưới cái váy dài đến hông là đôi chân trắng muốt uyển chuyển bước trên một đôi dép cao gót duyên dáng. Cô chẳng những xinh đẹp kiều diễm, lại có thân hình gợi cảm quyến rũ. Vào đến bar, cô đã thu hút hết ánh mắt thèm thuồng của phần lớn những kẻ sẵn người đẹp.

Cô đi thẳng tới bàn Trần Tuấn Sinh. Gã vội vàng đứng lên đón, giọng điệu kích động:

- A Thiên, em tới rồi! Mời ngồi! Mời ngồi!

Thì ra mỹ nữ này chính là A Thiên. Cô đặt cái bóp nhỏ đang cầm trên tay xuống ghế sofa, nhẹ nhàng ngồi xuống, yêu kiều cười nói:

- Để Trần công tử chờ lâu rồi. Từ Lãng, anh cũng ở đây à?

- Đúng vậy. Tôi tới được một lúc rồi. Nhưng hình như tôi không nên tới. Xem ra đêm nay tôi phải làm bóng đèn rồi!

Từ Lãng cười khở bảo.

- Sao lại thế? Mọi người cùng nói chuyện mà, ha ha.

Trần Tuấn Sinh vẫn rất cao hứng, quay sang hỏi A Thiên:

- Em muốn uống gì?

- Cái gì cơ? Muốn chúc rượu em phải không?

A Thiên cười, quyến rũ liếc mắt với Trần Tuấn Sinh.

Gã ngẩn ngơ nhìn A Thiên, vẻ đẹp quyến rũ của cô nàng thật làm gã chỉ muốn đè ngay xuống, vội vàng cười nói:

- Không. Không có. Tửu lượng của anh cũng đâu xuất sắc lắm. Làm sao có thể chúc rượu em được.

- Trần công tử không muốn mời em uống rượu thì hẹn em ra đây làm gì chứ? Đừng nói là tìm em nói chuyện phiếm nha.

A Thiên yêu kiều thánh thót cười, làm như vô tình chạm nhẹ vào thân thể đang mẫn cảm của Trần Tuấn Sinh.

Nhìn A Thiên, dục hỏa trong Trần Tuấn Sinh đã bốc cao ngàn ngọn, giờ lại bị khiêu khích, gã không thể chịu nổi. Chỉ đành cố gắng nén xuống, cười nói:

- Đêm qua, sau khi chia tay, anh nhớ em vô cùng, hình ảnh em choán đầy tâm trí. Đêm nay anh mong có thể hẹn gặp em để nói chuyện hoặc khiêu vũ một chút mà.

- Đã tới đây thì đâu phải chỉ đơn giản là khiêu vũ và chuyện phiếm như thế. Hi hi!

A Thiên vẫn tiếp tục nụ cười quyến rũ chết người.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy, mặt đỏ lên, tất nhiên gã đâu phải chỉ muốn khiêu vũ và nói chuyện.

Bồi bàn đã đem rượu tới, Trần Tuấn Sinh đứng dậy tiếp ly rượu. Từ Lãng kín đáo nhìn A Thiên, cô hiểu ý gạt gạt đầu. Ánh mắt ra hiệu thoáng qua kín đáo này Trần Tuấn Sinh không hề hay biết.

A Thiên lấy ra một miếng thuốc từ bóp của mình, châm lửa rít một hơi, ghé sát vào tai Trần Tuấn Sinh, từ từ phả ra làn khói trắng, thì thầm:

-Anh hút một miếng nhé, rồi cùng em ra kia khiêu vũ.

Nói xong liền đặt miếng thuốc lên môi Trần Tuấn Sinh.

-Vì sao?

Trần Tuấn Sinh ngớ ngẩn hỏi.

- Thuốc này hút xong thì nhảy mới thấy kích thích. Anh có biết không, là kích thích mà.

A Thiến lặp lại từ “kích thích” lần thứ hai, cũng rút ra một điếu thuốc, châm lửa.

Nghe vậy, Trần Tuấn Sinh không ngần ngại rít một hơi thật dài, cảm thấy có gì đó lạ lạ, một cảm giác phiêu phiêu bay bổng, hưng phấn vô cùng. Cả thân thể và tinh thần của gã như đang bay bổng. Cảm giác lâng lâng này trước đây gã chưa hề trải qua. Gã tham lam rít một hơi nữa, lại một hơi nữa,...

Bên cạnh gã, người bạn tốt Từ Lãng đang nhẹ nhàng mân mê ly rượu. Hắn chăm chú quan sát phản ứng của Trần Tuấn Sinh sau khi hút thuốc, ánh mắt không hề thân thiện, thậm chí còn trở nên âm trầm lạnh lẽo, một tia hàn ý lóe lên, hắn nhìn Trần Tuấn Sinh như nhìn một kẻ rác rưởi đã rơi xuống cái đáy vực sâu mà hắn đã giăng sẵn.

Hút hết một điếu thuốc, Trần Tuấn Sinh ngậy ngất. Lúc này đây gã đang ở trong một trạng thái kích thích phấn khích đến cực độ, cả người dường như đang lâng lâng bay bổng. Bị kích thích tột độ, gã không kìm nổi, vươn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của A Thiến. A Thiến yêu kiều cười, cô không né tránh, ngược lại còn lả lơi cười ngả vào ngực Trần Tuấn Sinh. Ôm mỹ nhân trong lòng, nhiệt huyết của Trần Tuấn Sinh dâng lên, hỏa dục lại bộc phát.

A Thiến dường như cố ý, bàn tay phải đặt lên đũng quần của Trần Tuấn Sinh, kêu lên kinh ngạc:

- Ủa? Trần công tử, thế này là sao? Cậu bé của anh đã thức dậy rồi đây này!

Hành động đó của A Thiến làm cho Trần Tuấn Sinh muốn kìm nén mà không nổi. Từ Lãng ở bên cạnh nói:

- A Thiến, cô xinh đẹp gợi cảm như thế, cậu Trần bạn tôi đã sớm chịu không nổi rồi. Tôi nghĩ hai người đi khiêu vũ đi, chứ ở đây liếc mắt đưa tình như vậy không thêm quan tâm đến cảm giác của tôi sao? Ha ha...

Nghe vậy, Trần Tuấn Sinh có chút ngượng ngùng, gã ấp úng nói:

- Anh Từ, tôi... tôi kìm lòng không nổi... thông cảm nhé.

- Ôi dào, nói lung tung gì thế? Còn không coi tôi là bạn sao? Cạn ly đi!

Nói rồi Từ Lãng cùng Trần Tuấn Sinh cùng nhau một ly

A Thiến kéo tay Trần Tuấn Sinh, nũng nịu:

- Chúng ta ra nhảy đi, được không?

- Nhưng... nhưng...

Trần Tuấn Sinh nhìn người bạn tốt Từ Lãng của gã. Đương nhiên gã rất nóng lòng muốn cùng A Thiến khiêu vũ, nhưng lại cảm thấy bỏ rơi bạn mình ở đây cũng không hay lắm.

- Đi đi thôi. Đừng có để người đẹp A Thiến chờ đợi nữa.

Từ Lãng cười cười nói.

- Vậy chúng tôi đi ra khiêu vũ trước.

Trần Tuấn Sinh mừng rỡ nói theo, ôm eo A Thiến đi ra sàn nhảy.

A Thiến theo gã đi về phía sàn, trong một thoáng, cô quay đầu lại nhìn Từ Lãng, ánh mắt giống như chờ xin chỉ thị từ hắn.

Từ Lãng gật đầu, A Thiến liền nhanh nhẹn kéo tay Trần Tuấn Sinh vào giữa sàn nhảy.

Giữa sàn nhảy, Trần Tuấn Sinh nhảy như điên! Hai tay không nhịn được muốn tung hoành khắp người A Thiến. Còn A Thiến thì vẫn cứ yêu kiều cười tươi, vừa lảng tránh vừa dụ dỗ gã. Cô lại còn làm ra hàng loạt động tác làm cho người ta muốn chảy máu mũi. Trần Tuấn Sinh đã gần như bị mê hoặc hoàn toàn.

Phía bên kia, Từ Lãng lúc này đang trầm ngâm hút thuốc, cặp mắt diêm đạm kia của hắn trở nên lạnh lẽo. Sau đó hắn ra ngoài, rút điện thoại, chờ tới khi đầu dây bên kia có người bắt máy mới nói giọng cung kính:

- Trương thiếu gia, mọi chuyện vẫn theo đúng kế hoạch. Trần Tuấn Sinh đã bị A Thiến mê hoặc. Hơn nữa, A Thiến đã cho hắn hút thuốc, khoảng chừng ba ngày nữa, thằng ranh này sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào chúng ta.

- Tốt lắm. Mà làm không tồi đó nha. Nói với A Thiến dần dần tăng được lực, làm sao cho đến sáng Trần Tuấn Sinh trở thành một con nghiện. Ngoài ra nói thêm với A Thiến phải tìm hiểu được sở thích khẩu vị của thằng này, bất kể từ những thứ chi li nhỏ nhặt nhất cũng phải làm cho nó mê mẩn không dứt ra được!

Từ trong đầu máy bên kia truyền đến một âm thanh nhẹ nhàng.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ chuyển lời nói của Trương thiếu gia cho A Thiến.

Từ Lăng cung kính đáp.

- Được! Mà cứ tiếp tục quan sát đi, có chuyện gì gọi cho tao.

- Không có chuyện gì đâu. Không quấy rầy Trương thiếu gia nữa. Bye bye!

Từ Lăng nói xong ngắt điện thoại, quay trở lại ghế dài.

Ngoài sân nhảy, Trần Tuấn Sinh và A Thiến vẫn đang khiêu vũ, lửa dục trong lòng Trần Tuấn Sinh bốc cao ngùn ngụt. Gã thèm thuồng nhìn vào bộ ngực trắng nõn đã lộ ra đến phân nửa của A Thiến đang đung đưa nhảy nhót, gã thèm tưởng tượng đến lúc được thỏa thuê cắn liếm cặp đùi cứ ẩn ẩn hiện hiện trước mặt mình. Gã sắp chịu không nổi nữa. Gã cần được thỏa mãn ngay lập tức. Gã chỉ muốn đè ngay A Thiến ra sân nhảy mà nhào vào thân thể cô nàng để giải tỏa hết luôn thôi.

Phía bên này Từ Lăng đã bố trí phòng cho Trần Tuấn Sinh, sau khi khiêu vũ xong, gã và A Thiến có thể vào đó để ân ái triền miên.

Mà Trần Tuấn Sinh lại không hề biết rằng gã đang dần dần rơi xuống đáy vực sâu thăm thẳm...

225. Chương 222: Thoả Hiệp Của Nhị Tiểu Thư

Đêm nay, đại tiểu thư cùng mấy cô bạn gái thân tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ, bởi vậy nàng đã lái xe ra ngoài từ sớm.

Trong biệt thự ngoài Trương bá, cô Vương cùng với mấy người giúp việc, cũng chỉ còn có hai người là Sở Phàm và nhị tiểu thư. Mấy hôm nay nhị tiểu thư có vẻ rất chăm chỉ, phần lớn thời gian ở lý trong phòng đọc sách.

Mà lúc này Sở Phàm đang ở trong phòng tắm. Hắn nhận thấy hoàn cảnh sống và cách thức sinh hoạt của một người có mối quan hệ ảnh hưởng rất lớn. Nhớ trước đây hắn ghét tắm lắm, ba bốn ngày mới tắm một lần là chuyện bình thường, ấy thế mà từ khi đến đây ngày nào hắn cũng tắm. Cũng chẳng biết làm thế nào! Làm sao có thể không tắm một ngày một đêm mà đứng trước mặt đại tiểu thư và nhị tiểu thư được chứ. Hai nàng tiểu thư bằng thanh ngọc khiết như thế, mỹ lệ thoát tục như thế, nếu mùi hôi trên người hắn mà làm bẩn mũi các nàng chẳng phải là một loại tội lỗi sao? Huống hồ bên trong biệt thự từng góc ngách nơi nào cũng sạch sẽ bóng loáng. Nhận thức được điều ấy, Sở Phàm cũng chú ý hơn đến vệ sinh cá nhân của mình, đầu tiên là việc chịu khó tắm hơn một chút.

Tắm xong, Sở Phàm mới mặc một chiếc quần cộc, cũng định mặc thêm quần sooc, nhưng tìm quanh, lại hóa ra mình quên mang vào. Hắn chẳng còn cách nào khác là mặc độc một chiếc quần cộc mà đi ra khỏi phòng tắm

Tình cờ hay quá đi! Đang khi Sở Phàm mặc mỗi một chiếc quần cộc đi ra thì đồng thời nhị tiểu thư cũng từ trong phòng đi ra. Nàng thấy Sở Phàm không kiêng nể gì ai cứ chỉ một chiếc quần nhỏ xíu mà đi lại lang thang, ngẩn cả người. Nhìn hắn một lượt, trời à, cái chỗ kia của hắn đang ngóng lên. Không hiểu trong

khi tắm Sơ Phàm nghĩ tới cái gì nữa, mà chỗ đó cứ nổi lên cộm cộm. Một màn trình diễn của hấn bị nhị tiểu thư vừa đi tới nhìn thấy hết cả rồi.

- Anh... anh... Đồ lưu manh!

Định thần lại được rồi, nàng mới lớn tiếng mắng hấn

Sơ Phàm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nhị tiểu thư đã ửng hồng, nhìn lại chính mình, hấn vội vã giải thích:

- Nhị... nhị tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi... là tôi mới tắm xong, mới tắm xong mà!

- Anh mới tắm xong thì có thể mặc đồ lót mà lượn lờ hả? Anh cho là trong nhà chỉ có một mình mình sao? Đồ lưu manh, anh muốn trêu tôi phải không?

Nàng nhìn bộ phận phồng phồng lên trên người Sơ Phàm trợn mắt hỏi

- Nhị tiểu thư, đừng nói lung tung mà... Ban nãy đi tắm, tôi quên không mang quần sooc vào, may là còn nhớ mặc thêm cái quần nhỏ này đó, nếu không mới gọi là lưu manh kìa

Sơ Phàm hắc hắc cười nói

- Anh vẫn còn cười được nữa à? Hừ! Không để ý tới anh nữa. Để tí nữa chị tôi về tôi sẽ mách anh ăn hiếp tôi!

Nói rồi nhị tiểu thư quay về phòng mình bực tức sập cửa đánh “rầm” một cái

Sơ Phàm ngẩn người. Không thể làm gì khác hơn là về phòng mặc thêm quần áo. Hấn nghĩ thầm việc này nếu không tìm nhị tiểu thư nói cho rõ chân tướng, cứ để sự thật bị bẻ cong theo như nàng nói thì hấn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội. Mà đây mới chỉ là khởi đầu thôi đó. Vốn dĩ lâu hai chỉ có mỗi hấn cùng với nhị tiểu thư. Mà hấn lại mặc đúng một cái quần lót, lại càng nghiêm trọng hơn là lúc đó bộ vị nhạy cảm của hấn lại đang trời lên. Nói sao đây? Hấn ai cũng sẽ nói là hấn có ý đồ quấy rối nhị tiểu thư rồi. Thấy trong phòng không có ai ngoài nhị tiểu thư xinh đẹp thanh khiết nên mới có ý đồ đen tối đối với nụ hoa kia.

Sơ Phàm càng nghĩ càng thấy nghiêm trọng. Vì vậy tiến tới phòng nhị tiểu thư, gõ gõ cửa:

- Nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư...

- Anh muốn gì?

Nghe giọng nói rõ ràng nàng vẫn còn tức giận lắm!

- Cô mở cửa ra đã. Tôi có lời muốn nói với cô.

Sơ Phàm bảo.

- Nói cái gì mà nói! Sự thật còn không hơn hùng biện với giải thích sao? Sự thực rõ ràng ra đó anh còn muốn nói cái gì? Cứ chờ đó, đến lúc chị tôi về tôi sẽ công bằng phân xử!

Nhị tiểu thư lạnh lùng nói.

- Nhị tiểu thư à, cô chỉ thấy được một mà không thấy được hai. Cô phải nhìn xuyên qua vỏ bọc bên ngoài mới thấy rõ bản chất bên trong.

Sơ Phàm nài nỉ nàng

- Xuyên qua vỏ bọc bên ngoài mới thấy rõ bản chất bên trong? Anh... anh... Thật là đáng ghét! Cái gì mà xuyên qua vỏ bọc bên ngoài mới thấy rõ bản chất bên trong? Tôi thấy ý anh muốn nói tôi nhìn xuyên qua đồ lót để thấy... thấy... Hừ!

Giọng nói của nhị tiểu thư đột nhiên cao vút lên đến vài đề xi ben!

Sơ Phàm nghe vậy mà ngẩn cả người. Hấn thầm than thở, cách suy diễn của con gái thật sự là ghê gớm, tùy tiện đều có thể từ một mà hiểu ra ba. Một câu xuyên qua vỏ bọc bên ngoài mới thấy bản chất bên trong của hấn mà nàng lại có thể hiểu thành nhìn xuyên qua đồ lót để thấy... thấy...

Sở Phàm cũng chỉ còn biết bất đắc dĩ cười khổ mà rằng:

- Nhị tiểu thư, cô giải thích như vậy thì tôi thua rồi. Ý tôi nói là muốn nhắc nhở cô nghĩ thông suốt qua vẻ bề ngoài mà hiểu cho tôi nguyên nhân sâu xa bên trong. Ai biết cô lại hiểu thành nhìn xuyên qua đồ lót thấy, thấy... Khụ! Khụ!

- Hừ, ý của anh đúng là như thế!

Nhị tiểu thư hừ một tiếng

- Nói vậy thế nào cô cũng không ra mở cửa chứ gì?

Sở Phàm hỏi

- Không ra không ra! Chờ chị về tôi mới mở, ai mà biết mở cửa rồi anh sẽ làm gì tôi!

Nhị tiểu thư giận dữ lớn tiếng

- Không ra... thôi quên đi, ai, tôi còn muốn nói với cô Lâm Mộng Kỳ muốn đến đây chơi.

Sở Phàm ra vẻ thờ dãi một cái.

“Rầm!” Nhị tiểu thư mở mạnh cửa phòng lao ra, thần sắc lộ ra vẻ vui mừng rạng rỡ khiến người ta xúc động, vội vàng hỏi :

- Sở ca ca, anh vừa nói chị Lâm Mộng Kỳ muốn sang đây chơi hả?

Sở Phàm nghe mà trong lòng cũng thấy buồn cười, nghĩ thầm, cô bé này đổi giọng thật dễ nghe, mới đó mà giờ mở miệng ra đã gọi “Sở ca ca”, phản ứng rất nhanh đó.

Sở Phàm nhún vai nói

- Ủa? tôi mới nói gì sao? Không có đâu.

- Đúng vậy! Đúng là Sở ca ca mới nói vậy mà.

Nhị tiểu thư nói với vẻ mặt cương quyết

- Sao tôi chẳng nhớ gì hết, cô muốn tôi nói, nhưng thế nào tôi lại nghĩ không ra? Được rồi, vậy trước đó tôi và cô nói gì ấy nhỉ? Nói không chừng như vậy tôi có thể nhớ ra được chẳng?

Sở Phàm hỏi như thật

Nhị tiểu thư nghe vậy cũng vội vàng nhắc lại:

- Trước đó anh gọi tôi mở cửa, tôi nói không ra, chờ chị tôi về mới mở... Anh đó, ai biết...

- À à, cô nói chờ đại tiểu thư trở về mới mở cửa. Tôi vừa suy nghĩ một chút, tôi mặc đồ lót như vậy đi lang thang hẳn là hành vi của kẻ lưu manh, đối với tâm hồn non trẻ của cô gây nên một ấn tượng nghiêm trọng. Cô hẳn là cần mách lại với đại tiểu thư rồi.

Sở Phàm gật gù nói

Nhị tiểu thư nghe vậy liền bĩu môi, yếu ớt nhìn Sở Phàm, nói rằng:

- Sở ca ca, mới rồi là tôi nói giống với anh thôi mà, Sở ca ca sẽ không nhỏ nhen như vậy đâu ha?

- Nói giống à? Tôi lại nghe ra ngữ khí của cô rất thật đó! Còn muốn đi mách lại với đại tiểu thư nữa cơ mà.

Sở Phàm thản nhiên

- Tôi... tôi là nói đùa với Sở ca ca mà.. tôi chẳng để bụng chuyện Sở ca ca mặc đồ lót đâu!

Nhị tiểu thư cong môi nói

Sở Phàm nghe vậy trong lòng cười thầm, hỏi

- Thật là không để bụng không vậy?

- Đương nhiên là không để bụng rồi, bây giờ cũng đâu phải xã hội phong kiến
 Nhị tiểu thư vội vã khẳng định

- Ách, vậy cô còn muốn mách với đại tiểu thư không?
 Sở Phàm được thể hỏi tới

- Đương nhiên là không rồi. Chuyện này thì nói với chị tôi làm gì chứ? Sở ca ca, anh nói đi, chị Lâm Mộng Kỳ tới khi nào thì đến đây chơi?

Nhị tiểu thư nài nỉ hỏi hần

- Nhị tiểu thư, cô phải nhớ những gì mình đã nói đấy nhé!
 Sở Phàm thấy nàng đã cười thỏa hiệp, mới chịu nói tiếp:

- Lâm Mộng Kỳ chỉ mấy hôm nữa là đến thôi. Cô yên tâm đi. Việc này tôi dám khẳng định mà.

- Aaaa! Anh thật là tốt!

Nhị tiểu thư nhảy tới ôm lấy Sở Phàm, vẻ mặt vui vẻ.

Sở Phàm cũng cười cười, thân thể của nhị tiểu thư đúng là vừa thơm vừa mềm làm sao ý.

226. Chương 223: Lam Tuyết Gọi Điện

Sở Phàm mới tắm xong, trên người vẫn còn lưu lại mùi xà phòng thơm tươi mát, nhị tiểu thư ngửi ngửi, ma mãnh hỏi:

- Sở ca ca, anh tắm bằng xà phòng sao?
 - Không dùng xà phòng thì dùng gì?

Sở Phàm nhận thấy, về vấn đề này, nhị tiểu thư quả thật quá ngây thơ.

- Trong nhà tắm không phải là có một đồng sữa tắm sao? Có sữa tắm Pháp, sữa tắm thư giãn, còn có cả sữa tắm Mentholatum dành cho nam giới nữa. Anh cũng không dùng?

Nhị tiểu thư mắt chữ O mồm chữ A ngạc nhiên hỏi.

- Ách. Dùng, dùng để rửa tay, nhưng không dùng để tắm. Từ nhỏ tới giờ tôi chỉ tắm bằng xà phòng thơm thôi. Thói quen ấy mà.

Sở Phàm ôm đầu, cười ha hả.

- Từ sau anh không được tắm bằng xà phòng thơm nữa. Muốn dùng thì phải dùng sữa tắm! Hừ!

Nhị tiểu thư có vẻ bực bội, bảo.

Sở Phàm tròn mắt, thì thầm hỏi:

- Tôi tắm bằng cái gì cô cũng muốn xen vào sao?

- Đương nhiên là xen vào! Nếu không thì ý tốt của chị Tiêm Tiêm đã trở thành vô ích rồi sao?

Nhị tiểu thư chống nạnh đánh đả đáp trả.

- Ý tốt gì của đại tiểu thư?

Sở Phàm hỏi ngớ ngẩn.

- Anh ngốc thật! Chị không biết anh dùng sữa tắm của hãng gì, cho nên đã mua cho anh đến vài loại để dùng. Không ngờ anh lại không thèm dùng. Hừ! Định phụ lại tắm lòng của chị tôi đó hả? Tôi sẽ mách chị ý cho mà xem.

Nhị tiểu thư làm ra vẻ bà cụ non dạy đời.

- A. Hóa ra sữa tắm là đại tiểu thư mua cho tôi à?

Sở Phàm lúc này mới hết băn khoăn là lý do làm sao mà gần đây trong phòng tắm lại ở đâu ra lắm sữa tắm như vậy.

- Thế anh nghĩ nó từ đâu mà chui ra?

Nhị tiểu thư lườm Sở Phàm một cái sắc lẹm.

- Đại tiểu thư đã mua thì nhất định phải tắm rồi. Đại tiểu thư và nhị tiểu thư đối tốt với tôi như thế, làm sao tôi có thể phụ. Kể không biết không có tội. Nhị tiểu thư thương xót. Nếu không được thì để tôi đi tắm lại, lần này sẽ dùng sữa tắm tắm từ đầu đến chân. Có được không?

Sở Phàm cười cười, nói với vẻ nịnh nọt.

Nhị tiểu thư chống ngón trở dưới cằm duyên dáng nói:

- Điều này còn phải chờ xem biểu hiện sau này của anh nữa. Ví dụ nếu trong ba ngày tới mà anh không dẫn chị Lâm Mộng Kỳ tới, tôi sẽ mách với chị Tiêm Tiêm hết mọi chuyện! Hừ!

Nói xong nàng chạy biến vào phòng, không để cho Sở Phàm á há được nửa câu.

“Cô bé này đã biết cách trả thù rồi!” Sở Phàm nghĩ thầm. Đang muốn chạy đuổi theo, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại réo inh ỏi trong phòng, hắn đành chạy vội về bắt máy.

Số điện thoại lạ. Vừa thắc mắc không biết ai gọi tới, hắn vừa bắt máy:

- A lô.

- Sở tiên sinh, còn nhớ tôi không?

Bên trong điện thoại truyền đến một giọng con gái trong trẻo thanh nhã như nước.

Nghe tiếng nói ấy, tim Sở Phàm đập thình thịch. Âm thanh thanh nhã này dù hàng chục năm nữa hắn vẫn nhận ra. Đây đúng là tiếng của Lam Tuyết.

Trên đời này tổng cộng có hai loại người có thể khiến cho người ta gặp một lần là nhớ mãi. Nếu như đã nhớ kỹ một cô gái thì cũng có thể nhớ kỹ đặc thù trên người cô ấy. Ví dụ như giọng nói của cô ấy, mùi hương trên người cô ấy, tư thế khi cô ấy đang đi trên đường, v.v.

Mới nghe tiếng nói thôi, Sở Phàm đã lập tức nhận ra. Hắn thực sự vui sướng, hít một hơi thật sâu, cố gắng lắm mới nén sự kích động xuống, sửa một giọng bình thản trả lời:

- Lam Tuyết, cô hỏi tôi như thế, có phải đã biến giọng để thử tôi không? Nếu không thì giọng nói của cô, đến già tôi cũng nhận ra!

- A, tôi chủ quan quá rồi. Ha ha. Anh có bận gì không?

Lam Tuyết cười nhẹ.

Một cô gái hỏi anh: “Anh có bận gì không?” thì đến tám chín phần mười là cô ấy có điều muốn nói với anh. Sở Phàm vội vàng nói:

- Tôi không bận gì đâu. Mấy hôm nay chỉ nằm nhà xem tivi thôi. Cuối cùng ông trời cũng có mắt. Hôm nay đã nhận được điện thoại của cô rồi!

- Thật không đó? Mấy hôm nay tôi bận chút việc riêng, vừa mới dàn xếp xong xuôi. Tôi định ở lại Bắc Kinh một thời gian. Đúng rồi. Tối nay nếu không bận gì thì mời anh qua chơi. Ở đây tôi cũng chẳng quen ai mấy, muốn rủ anh ra ngoài nói chuyện phiếm một chút.

Lam Tuyết bảo.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng thâm tán thưởng, đồng ý gấp:

- Được chứ. Vừa lúc tôi cũng đang muốn tìm ai đó nói chuyện. Không nghĩ là cô gọi điện. Cô đang ở đâu?
- Tôi ở quán bar Thiên Thủy. Anh tới rồi gọi cho tôi nhé, tôi sẽ chạy ra đón.
- Được. Chờ một chút nhé. Tôi sẽ tới liền.

Quăng cái điện thoại sang một bên, hắn vội vàng vàng thay một cái áo lam nhạt và quần bò, rồi lại cẩn thận chau chuốt vuốt keo mớ tóc của mình. Ngắm trước ngắm sau ưng ý rồi mới ra ngoài.

- Nhị tiểu thư, tôi có việc ra ngoài một chút. Chốc nữa sẽ quay về!

Qua cửa phòng nhị tiểu thư, hắn nói vọng vào.

- Ủ. Biết rồi!

Nhị tiểu thư cũng lớn tiếng đáp vọng ra.

Sở Phàm xuống lầu lấy xe lái ra đường lớn, phóng thẳng tới quán bar Thiên Thủy. Quán bar này trang trí rất tao nhã lại yên tĩnh nhẹ nhàng, đồ dùng bên trong rất sang. Những người tới đây đều là những người không chỉ có tiền mà còn có hiểu biết, không thích đám công tử nhà giàu lắm tiền thiếu trí tuệ chỉ biết khoe khoang.

Hắn rất hào hứng. Từ khi xuống máy bay, đã ba ngày nay hắn không có tin tức gì của Lam Tuyết. Hắn còn tưởng Lam Tuyết đã quên hắn như vô số khách qua đường khác. Không ngờ đêm nay lại nhận được điện thoại của cô. Sự mừng rỡ phần khích này có thể hiểu được.

Tới quán bar Thiên Thủy, Sở Phàm không gọi cho Lam Tuyết để cô ra đón, hắn đi thẳng vào trong. Bên trong quán rất đông. Tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương bay múa giữa không trung, không khí rất tĩnh và thanh nhã. Hoàn toàn khác những quán bar ồn ào bữa bãi kích động người ta.

Sở Phàm đi vào bên trong, tìm kiếm Lam Tuyết. Một cô gái như cô chắc sẽ chọn một vị trí kín đáo. Bản thân cô giống như một đóa u lan trong tuyết cốc, không ồn ào náo động, rất chân phương. Phong thái này của Lam Tuyết hắn không phải ai cũng có. Sở Phàm rất nhanh tìm thấy cô đang ngồi trong một góc sáng của quán bar. Khuôn mặt xinh đẹp trang nhã của cô vẫn phẳng phất một nét buồn, nay lại càng động lòng người hơn khi cô chỉ ngồi đó một mình.

Tìm được cô rồi, Sở Phàm cũng không nóng vội chạy tới. Hắn chạy đi tìm người chơi đàn violon trong quán nói vài câu. Người ấy bước tới chỗ Lam Tuyết, chơi hơi cúi chào:

- Làm phiền tiểu thư, có vị tiên sinh đằng kia muốn gửi tới cho cô một bản nhạc. Mời cô thưởng thức!
- Xin hỏi vị tiên sinh kia là ai?

Lam Tuyết ngạc nhiên.

- Là tôi.

Một tiếng nói chất phác diễm đạm vang lên bên tai cô. Vừa quay đầu lại cô đã thấy Sở Phàm đang mỉm cười, thản nhiên ngồi xuống.

- Anh... anh tới lúc nào thế? Sao không gọi điện cho tôi ra đón?

Lam Tuyết ngạc nhiên vui mừng hỏi.

- Tôi muốn thử xem chúng ta có thật là có duyên không, nên tự mình vào đây tìm cô.

Sở Phàm thản nhiên đáp lại

- A. Kết quả thế nào?

Khóe miệng Lam Tuyết hơi kéo lên, hỏi hắn.

- Kết quả à? Không có kết quả. Tôi vừa mới vào, liếc mắt một cái đã thấy cô. Căn bản là không cần phải thử.

Sở Phàm đáp.

- Không có kết quả cũng là một loại kết quả. Ít nhất chúng ta cũng có thể loại trừ được lý do là chữ duyên.

Ánh mắt Lam Tuyết vẫn bình thản như nước.

- Không thể không thừa nhận là như thế được. Hôm nay cô mặc váy lam, cùng với tên của cô vô cùng hợp. Tôi không muốn khen cô đẹp, tránh bị rơi vào tình trạng dung tục. Nhưng tôi nhận thấy, đứng trước cô tôi chỉ là một kẻ phàm phu tục tử thôi. Không thể không trở thành một kẻ phàm phu tục tử được.

Sở Phàm chuyển đổi chủ đề rất đột ngột.

- Nhưng anh đã khen tôi đó thôi. Tôi vui lắm, vì cảm thấy lời anh nói chân thành. Tôi đang nghĩ, có phải với các cô gái khác anh cũng thường ca ngợi chân thành như vậy phải không?

Lam Tuyết thản nhiên lắc lắc chén rượu màu lam.

- Câu hỏi này nếu tôi nói không thì cô cũng không tin. Mà nói có lại thấy có lỗi với lương tâm. Cho nên rất khó trả lời. Có điều tôi không nói dối chút nào đâu. Trước cái đẹp, tôi thường không kìm chế nổi chân thành ca ngợi vài câu.

Sở Phàm thản nhiên.

Lam Tuyết nghe vậy nở nụ cười, cô cười giống như một đóa u lan nở rộ, xinh đẹp mà thanh nhã:

- Giờ mới biết nói chuyện với anh cũng đau đầu đó. Nhưng được cái là có thể tập cho trí óc phản ứng nhanh. Bởi anh nói chuyện cũng đầy thâm ý. Không giấu lại thì không thưởng thức được hết ý tứ trong lời nói của anh.

- Trước giờ tôi vẫn cho rằng nói chuyện cũng giống như chơi cờ. Cùng là cần đối thủ. Nói chuyện mà tìm không được người ngang cơ thì thật mất hết cả thú vị. Kỳ thật tôi là loại người không biết thưởng thức cái gì cả. Nhưng mà nói chuyện với cô lại có thể nói ra được vài câu mang tính thưởng thức như thế đúng là nhờ cả vào cô đấy.

Sở Phàm cười cười.

- Ha ha. Anh thật là kỳ lạ đó. Có đôi khi nói chuyện làm cho người khác cảm thấy như đang lọt vào trong sương mù, có lúc lại rất thật thà thẳng thắn. May mà tôi biết anh là người bình thường, nếu phải người khác có lẽ sẽ nghĩ anh là người tâm thần rối loạn đấy.

Lam Tuyết hiểu ý hần, bảo.

- Nói thật ra, đối với tôi mà nói, cô là một đối thủ rất tốt để nói chuyện. Bởi tôi rất thưởng thức cô!

Sở Phàm nói, giọng rất thật thà.

Lam Tuyết cảm thấy trong lòng nao nao. Cô nói:

- Trên đời này được một người khác thưởng thức và tán thành là một điều rất đáng tự hào. Kỳ thực tôi cũng rất thưởng thức anh. Nói thật với anh, anh là người mà tôi nghĩ rằng có thể tin tưởng kết bạn, nếu không tôi cũng chẳng hẹn anh ra đây.

Sở Phàm nghe vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp. Sống trên đời này mỗi người đều là một tâm hồn cô đơn. Bởi vì cô đơn nên họ mới đi tìm một tâm hồn khác, mới có thể kết giao bằng hữu sinh tử. Cho nên, làm một người đàn ông trên đời mà có một cô gái nói với anh rằng “anh là một người mà tôi có thể tin tưởng kết bạn” hẳn là phải hạnh phúc lắm – ít nhất đã có một cô gái đồng cảm với mình, nếu cô gái ấy lại là một cô gái xinh đẹp và sâu sắc như Lam Tuyết thì người đàn ông ấy có thể cười đến ba ngày ba đêm.

Sở Phàm cười dịu dàng, hỏi:

- Đúng rồi, mấy hôm nay cô đã đi đâu chơi rồi?

- Tôi làm gì có thời gian mà đi chơi. Mấy hôm nay tôi lo đi tìm phòng, rồi mua đồ đạc, sắp xếp dọn dẹp, vân vân và vân vân. Ba ngày vừa rồi của tôi toàn làm mấy việc ấy đấy!

Trong lòng mừng rỡ, hấn hỏi:

- Nói vậy cô định ở lại Bắc Kinh một thời gian nữa?

- Ủ. Tôi đã mua một căn nhà nhỏ ở bên Đông Thành rồi.

Hấn nghe vậy hơi bất ngờ. Cô gái xinh đẹp thanh nhã này mới đến Bắc Kinh đã mua nhà, lại còn đồ đạc. Tất cả chỉ mất chưa tới ba ngày. Từ đó có thể thấy được chỗ hơn người của cô.

- Đừng nói là vì tôi nên cô mới ở lại Bắc Kinh đó nhé.

Sở Phàm trêu chọc.

- Ha ha, câu nói ấy hẳn là của người đã tu luyện da mặt dày đến xuất chúng.

Lam Tuyết không trả lời câu hỏi của Sở Phàm mà nói bóng gió.

- Đối với đàn ông, da mặt dày luôn là điều tốt. Rất nhiều hoàn cảnh đáng xấu hổ mà đàn ông chỉ nhờ vào da mặt dày mới có thể giải quyết được thôi đấy.

Sở Phàm đáp lại về ý nhị.

- Azzzzz. Cái gì anh nói ra cũng đều có một mức độ hợp lý nhất định.

Lam Tuyết nói xong nhìn về giữa sàn nhảy, lúc này đã tới màn khiêu vũ. Cô hỏi:

- Anh nhảy với tôi một bản đi?

- Tôi nhảy kém lắm. Cô không sợ tôi dẫm lên váy sao?

Sở Phàm cẩn thận bảo trước.

- Không sợ. Trừ phi là anh chủ tâm làm thế.

Lam Tuyết cười cười.

Nghe vậy Sở Phàm đứng lên nâng tay Lam Tuyết đi về phía sàn nhảy. Bàn tay cô như búp măng mùa xuân, mềm mại mượt mà, rất ấm áp.

Tới giữa sàn, Sở Phàm nhẹ nhàng đặt tay trái lên lưng áo người đẹp, nhẹ nhàng bước đi theo tiết tấu của điệu nhạc. Lam Tuyết mặc một chiếc váy xanh khi khiêu vũ giống như một nàng tiên, xinh đẹp, tỏa sáng. Khí chất u buồn thanh nhã của cô thấm đẫm vào từng bước nhảy uyển chuyển. Nhìn cô khiêu vũ giống như đang thưởng thức màn biểu diễn nghệ thuật tuyệt đỉnh nhân gian.

Đứng cạnh cô, Sở Phàm chỉ làm nền. Hấn tùy theo dẫn dắt của cô mà bước. Một vài người nhìn vào họ đang khiêu vũ đã thầm mắng lớn trong lòng. Nhảy kém như vậy mà cũng không biết xấu hổ bước ra sàn mà nhảy? Mà có nhảy cũng phải biết là mình không xứng nhảy cùng với một mỹ nữ như vậy. Đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!

Còn Sở Phàm thì không thèm quan tâm đến ánh mắt của họ. Hấn chỉ chìm đắm trong không gian chỉ có hấn và Lam Tuyết đang khiêu vũ. Chìm đắm trong đôi mắt sâu thẳm như làn nước trong vắt của cô. Hấn mãi mê lắng nghe mùi hương u lan từ Lam Tuyết. Có điều, những nam nhân khác nhìn thấy vẻ mặt đó của hấn, đều muốn nhào đến đập cho hấn một trận cho nhừ tử.

Con người kém cỏi ở chỗ không biết giữ những gì mình đang có mà lại thèm muốn những thứ của người khác. Ví dụ như rất ghen ghét với cái đẹp.

Mái tóc màu lam của Lam Tuyết tung bay, khuôn mặt u buồn xinh đẹp thanh nhã mang theo vẻ hào hứng. Khóe miệng hơi cười. Dáng người lả lướt bước đi. Cô đang nhảy rất say mê. Có thể thấy, đã thật lâu rồi cô không thấy vui như vậy.

227. Chương 224: Nỗi Buồn Của Lam Tuyết

Vậy không có ngoại lệ sao? Có! Còn có một loại đàn ông hai bàn tay trắng nhưng lại được ôm mỹ nhân; hai bàn tay của anh ta nhảy múa trên thân thể mỹ nữ, không cần quan tâm đến quyền lực, vinh hoa hay tiền bạc. Cho nên, trên thế gian này có thể làm cho đàn ông tạm thời quên hết trời đất thì chỉ có thân thể của người phụ nữ mà thôi.

Thiên đường của đàn ông không phải là tổ ấm, mà là thân thể của đàn bà.

Lam Tuyết nhảy từng bước nhẹ nhàng, giống như một con bướm màu lam đang duyên dáng bay múa. Nhảy một lúc lâu, sàn nhảy to như vậy đã trở thành sân khấu của mình cô, Sở Phàm đã tránh sang một bên, lặng lẽ thưởng thức điệu nhảy tuyệt đẹp của cô. Mái tóc lam tung bay, tà váy màu lam bay phấp phới, lòng Sở Phàm dấy lên từng làn sóng, hần say mê ngắm nhìn cô, quên hết tất cả thế gian phàm tục. Lam Tuyết giống như một nàng Công Chúa tuyết, theo lệnh Thượng Đế hạ phàm thanh lọc nội tâm tạp niệm của bọn đàn ông.

Trong khi nhảy, Lam Tuyết thường khẽ nhấc một bên góc váy, hé lộ đôi chân trần nõn nà đang đan xen qua lại, hấp dẫn ánh mắt của hầu hết đàn ông ở đó. Ở trên đời này, bất kể là ở nơi nào thanh khiết nhất, một khi người đàn ông ở gần một người phụ nữ cũng sẽ có sự tồn tại mang tính bản năng. Mặc dù đây gọi là quán bar Thiên Thủy nhưng trên sàn nhảy chỉ có một mỹ nữ tuyệt thế thanh nhã đang bay múa. Phần đông nam giới trong bar đang chăm chú ngắm cô, bọn họ chen chúc chụm lại cho gần, vì muốn ngắm dáng ngọc của cô cho rõ. Lam Tuyết nhảy múa giống như một nàng công chúa, nên cả đám đàn ông chỉ dám đứng mê mải ngắm nhìn chứ không dám tỏ ý thiếu tôn trọng cô.

Hơn nữa, nếu muốn tỏ ý thiếu tôn trọng thì còn phải qua cửa Sở Phàm cái đã. Bọn họ nhìn ánh mắt Sở Phàm kiên định thâm trầm, vẻ mặt lạnh lùng, tất cả đều tự giác xóa bỏ những ý niệm đen tối có thể có trong đầu.

Không cần biết hần bao nhiêu tuổi, có thể một mình thủ hộ bên cạnh tuyệt thế giai nhân thì cũng không phải là nhân vật dễ chọc vào, đó là cái hơn của kẻ biết nghĩ. Trên đời này người được xưng là tuyệt thế giai nhân vốn không nhiều lắm. Một vài đóa hoa như vậy đã có chủ, hơn nữa chủ nhân của những đóa hoa này đều là nhân vật cao cấp khác thường, cho nên nếu không cân nhắc cho kỹ khả năng thì tốt nhất đừng nên trên chọc vào mỹ nữ xa lạ. Nói không chừng cuối cùng có khi mất mạng cả nhà.

Nhảy múa hết một bản nhạc, Lam Tuyết mới bước ra khỏi thế giới của âm nhạc. Cô cũng bất ngờ khi thấy bốn phía đều có nhiều người vây quanh như vậy thường thức, sắc mặt thoáng có chút ngượng ngùng. Chỉ có đôi mắt vẫn bình tĩnh như nước, khuôn mặt trắng như tuyết hơi mang một chút ửng hồng. Hơn nữa trên người cô mang một vẻ u buồn, càng làm cho người ta cảm thấy yêu thương tự trong lòng.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Sở Phàm vỗ tay đầu tiên, tiếp sau đó mọi người xung quanh cũng đều vỗ tay vang dội. Nụ cười của Lam Tuyết có nét buồn, nhẹ giọng nói:

- Cám ơn. Cám ơn!

Sau đó thì cùng Sở Phàm đi về chỗ ngồi.

Về tới chỗ ngồi, Sở Phàm không kìm nổi tò mò:

- Cô nhảy đẹp lắm. Trước kia cô đã học nhảy phải không?

- Hồi bé có học một chút, lên tới đại học cũng có học với giảng viên chuyên nghiệp. Hồi đại học tôi là phó đoàn của đoàn múa, đoàn trưởng của chúng tôi là một giáo viên ở trong trường.

Lam Tuyết dường như đang hồi tưởng lại một khoảng thời gian tuyệt đẹp, khuôn mặt có vẻ rất hạnh phúc.

- Bảo sao cô nhảy đẹp thế. Cô nhảy rất có hồn, dường như từ trong trái tim có một cảm xúc nào đó gửi vào trong vũ đạo. Tôi nghĩ đã lâu rồi cô không nhảy hết mình như thế?

Sở Phàm gờ gờ chén rượu nho lên không trung, hỏi.

Lam Tuyết sắc mặt thẫn thờ, đôi mắt xinh đẹp mang một nét buồn sâu thẳm. Chỉ một khắc sau, giọng nói của cô cất lên thản nhiên:

- Đúng là đã lâu rồi không có nhảy hết mình như vậy, đêm nay nhảy thật thích.

Sở Phàm nhìn cô, nhận thấy một chút ửng đỏ ban nãy còn chưa tiêu hết, nhìn qua lại gợi lên một loại mỹ cảm khác thường. Hắn cảm thấy một điều gì đó lạ lạ, nhưng không biết cụ thể là cái gì, cảm thấy không nắm bắt được.

- Nếu cô muốn tôi có thể tiếp tục nhảy cùng cô.

Hắn bảo.

- Đêm nay thì thôi, để lần sau nhé. Tôi nhận ra nói chuyện với anh rất hợp, trước kia tôi không nói nhiều với người khác như thế đâu.

Trong giọng nói của Lam Tuyết mang theo một chút u buồn.

- Mới nhìn thì thấy cô đâu có giống cọp mẹ đâu, tôi nghĩ không phải là người ta không dám nói chuyện với cô chứ?

Sở Phàm cười.

- Vậy anh cảm thấy tôi giống cọp mẹ lắm hả?

Lam Tuyết hỏi lại.

- Không giống. Nhưng có là cọp mẹ cũng được, tôi cũng sẽ ngồi trước mặt nói chuyện với cô.

Sở Phàm đáp.

- Anh không sợ tôi ăn thịt anh à?

Lam Tuyết nghịch ngợm hỏi.

- Sợ chứ. Nhưng nói chuyện với cô rất thích, sợ không là gì. Nhiều người nói tôi là một cái thùng rác rất xịn, chỉ cần cô nói, lúc nào tôi cũng có thể nghe.

Sở Phàm liếc nhìn Lam Tuyết, nói đầy thâm ý.

Lam Tuyết hơi nhìn xuống, rồi lại ngẩng lên, khuôn mặt trắng nõn cời tươi, đột nhiên nói:

- Đi ra ngoài kia một chút đi, được không?

- Ừ, có thể chứ. Đi nào.

Sở Phàm giành thanh toán trước, rồi cùng Lam Tuyết đi ra ngoài.

Ra ngoài, Lam Tuyết hỏi:

- Anh đi xe à?

- Ừ.

- Vậy ngồi xe anh đi. Luôn tiện đi shopping luôn.

Lam Tuyết đề nghị.

- Buổi tối ở Bắc Kinh thật là đẹp. Đi một lần rồi, về sau có làm sao cũng không tiếc nuối.

Lam Tuyết nói xa xôi.

- Đời người có rất nhiều việc phải trải qua, kết quả luôn vô cùng bất ngờ. Nhưng đã sống thì phải sống sao cho sau này không hối tiếc.

Sở Phàm tiếp lời, bảo.

Lam Tuyết nghe vậy lòng khẽ động, nhìn Sở Phàm, cô lại cảm thấy có một cảm giác ấm áp trên khuôn mặt ấy, môi cô hơi mấp máy, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Xe thong thả lăn bánh, gió đêm thổi tới đùa vui với mái tóc xanh tung bay, khuôn mặt xinh đẹp của cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt mênh mang u buồn làm người ta tan nát cõi lòng. Trong lòng cô dường như đang nặng trĩu tâm sự. Đó là nỗi buồn của một cô gái xinh đẹp trắng trong tinh khiết như tuyết.

Bên trong xe ngập tràn mùi hương u lan của Lam Tuyết. Sở Phàm không nói gì, chỉ chậm rãi lái xe. Hắn để cho cô có một khoảng không gian riêng tư để thả trôi thần trí. Lam Tuyết giống như một đóa u lan trong cốc thủy tinh, làm cho hắn rung động, và cảm thấy xót thương vô hạn. Tuy không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô, nhưng hắn tin tưởng rằng đến một ngày nào đó cô sẽ mở lòng ra với hắn.

Khi đó, hắn không những sẽ là một cái thùng rác lắng nghe mà còn là một tấm áo che chở cho cô.

228. Chương 225: Đại Tiểu Thư Say

Lam Tuyết vẫn xuất thần nhìn ra cửa xe, bỗng nhiên hỏi.

Sở Phàm nghe vậy ngăn cả người, rồi trả lời kiểu thăm dò:

- Trở thành một diễn viên hoặc một cô giáo dạy múa phải không?

Lam Tuyết cười cười, nụ cười thoáng vẻ buồn. Cô trầm mặc một lúc, mới nói:

- Mới đó thôi mà đã lâu như vậy. Tôi còn nhớ hồi đó giấc mơ của tôi đơn giản lắm, chỉ là được chơi cùng với bọn trẻ con. Nhưng, những trò chơi cực kỳ tầm thường của bọn trẻ con tôi cũng chưa từng được chơi, chỉ có thể nhìn ngắm từ bên trong cửa sổ.

Sở Phàm sững sốt, nếu quả thực như vậy thì tuổi thơ của Lam Tuyết đúng là đã phải chịu quá nhiều tù túng, gần như chẳng có chút tự do. Hắn mấp máy môi định an ủi cô mấy lời, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

- Nói ra anh đừng cười, trái ngược với người khác, tôi không có tuổi thơ. Trong trí nhớ của tôi, tuổi thơ chỉ có học xong lớp piano lại đến lớp học võ đạo, đến vài ba lớp ngoại ngữ... Đối với cha mẹ tôi đó là ưu tú. Họ tự hào khi tôi mới bảy tuổi đã có thể đàn dương cầm đến bậc năm, võ đạo xuất sắc, tiếng Anh cũng đã hoàn thành chương trình cơ sở. Nhưng thật sự tôi không có niềm vui, tôi không biết cách giao tiếp với người khác. Người ta tiến đến gần tôi thì tôi xù lông ra theo bản năng. Lâu dần, họ đều...

Lam Tuyết khẽ thở dài.

Sở Phàm cảm thấy trong lòng buốt giá. Dường như hắn đã bị vẽ âu sầu kia của cô cuốn hút. Hắn đã dần đoán ra tuổi thơ của cô, thậm chí hỏi không rõ ánh mắt tràn ngập u buồn của cô có phải vì những gì đã trải qua không?

- Khi còn bé, tất cả là do cha mẹ quyết định hết. Nhưng trưởng thành rồi chúng ta có thể tự lựa chọn hướng đi của riêng mình. Đời người không thể nào việc gì cũng như ý, khi còn bé không được tự do thì lớn lên rồi có thể bù lại. Dù cho có những thứ đã mất đi nhưng cũng có thể bù đắp lại. Có điều phải luôn nhìn về phía trước.

Sở Phàm thong thả bảo.

Nghe hắn nói thế, Lam Tuyết chậm rãi quay lại, con mắt trong vắt xa xăm sáng lên, có chút ánh nước lấp lánh. Khuôn mặt xinh đẹp mang theo một cảm xúc biệt ly, môi hơi mấp máy, dường như muốn nói gì.

Sở Phàm đột nhiên dừng xe lại, nhìn sâu vào mắt nàng:

- Tôi có thể hiểu tuổi thơ của cô quá cô độc, không có chút tự do. Ngược lại, tuổi thơ của tôi quả thật rất tự do, nhưng từ nhỏ tới lớn tôi không biết mặt mũi cha mẹ tôi thế nào, cũng không có một tin tức gì. Hồi bé, buổi tối mỗi khi nhớ đến cha mẹ tôi lại khóc thầm.

Lam Tuyết ngẩn người. Nhìn vào đôi mắt sâu sắc kia, cô thấy sự kiên nghị và khích lệ. Than nhẹ một tiếng, cô nói:

- Nói vậy so với anh, tuổi thơ của tôi còn hạnh phúc lắm. Ít nhất tôi còn được ở bên cha mẹ, được cha mẹ che chở chăm sóc.

Sở Phàm cười, cười rất thoải mái, hần nói:

- Tôi nói như vậy không phải là tranh thủ sự đồng tình của cô. Chỉ mong cô hiểu, một người, cho dù đã trải qua bất kể chuyện gì, nhưng chỉ cần còn lại một hơi thở cũng vẫn phải tiếp tục sống, tiếp tục vươn lên. Chỉ vậy thôi. Cho nên tại sao chúng ta không cười lên? Đáng vẻ u buồn của cô rất hấp dẫn đấy, nhưng nhìn cô cười vẫn đẹp hơn.

Lam Tuyết nghe vậy, khóe miệng cười nhẹ, chớp chớp đôi mắt đã long lanh nước.

Sở Phàm đưa cho cô chiếc khăn tay. Lam Tuyết nhẹ nhàng bảo:

- Cảm ơn. Tôi đã cảm thấy thanh thản dễ chịu hơn. Những điều này, tôi chưa bao giờ nói với ai.

- Ha ha. Vậy chứng tỏ cô coi tôi là tri âm. Đúng rồi, giờ cô muốn đi đâu chơi? Hay là tôi mời cô đi ăn khuya?

Sở Phàm cười rất thoải mái, bảo.

- Hay quá!

Lam Tuyết cũng cười. Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, cô hơi nhú mồm khi thấy số máy gọi tới. Một chút khó xử, một chút bối rối thoáng qua, nhanh chóng định thần, cô quay sang cười với Sở Phàm:

- Tôi... tôi chạy ra nghe điện thoại.

- Đi đi, tôi chờ cô.

Lam Tuyết mở cửa, đi xuống xe, nghe điện thoại.

Sau khi bước xuống xe bắt máy, một giọng nói đàn ông trong điện thoại truyền tới:

- Tiểu thư, cô đang ở đâu? Để tôi tới đón cô.

- Anh không cần đón tôi. Tôi sẽ tự về.

Lam Tuyết lạnh lùng đáp.

- Tiểu thư.. ông chủ có lệnh tôi phải trực tiếp đi đón cô về.

- Tôi không cần. Tôi không muốn về. Tôi có nhà ở rồi. Tôi sẽ gọi điện nói với ba tôi, anh không cần can thiệp vào.

- Nhưng tiểu thư...

- Quyết định vậy đi. Nếu còn coi tôi là tiểu thư thì đừng có làm phiền tôi.

Nói xong Lam Tuyết đập máy “cạch!” một tiếng, quay lại xe của Sở Phàm.

- Có chuyện gì thế?

Thấy cô đã lên xe, Sở Phàm hỏi.

- A..

Ngập ngừng một chút, cô nói

- Có chút việc, tôi phải về ngay. Có lẽ không kịp ăn khuya với anh rồi.

- Không sao. Dù sao cô cũng vẫn ở Bắc Kinh chưa rời đi vội. Nhà cô ở đâu? Để tôi đưa cô về?

Sở Phàm bảo.

Hơi do dự một chút, cô đáp:

- Được rồi, tôi ở tòa nhà Blue Sky tại Đông Thành.

Sở Phàm không dò hỏi Lam Tuyết về chuyện gì đã xảy ra, cũng như thân phận của cô. Hẳn biết ở Bắc Kinh này không phải ai cũng có thể ở tòa nhà Blue Sky. Hẳn chỉ muốn làm bạn tri kỷ của Lam Tuyết, nếu cô muốn nhờ hẩn việc gì, hẳn nhất định sẽ không chối từ.

Về tới tòa nhà, lam Tuyết nói:

- Sở Phàm, đêm nay cảm ơn anh nhé. Tôi thật sự rất vui. Tôi biết anh là một người bạn thật tốt.

- Xem ra đêm nay tôi mất ngủ rồi. Nghe cô nói vậy vui quá không ngủ được.

Sở Phàm cười ha ha.

- Nếu mất ngủ thật thì gọi điện thoại cho tôi. Tôi kể chuyện cổ tích cho mà nghe. Đảm bảo anh sẽ ngủ được ngay.

Lam Tuyết mỉm cười, vẫy vẫy tay:

- Bye bye. Sau này còn gặp lại!

Sở Phàm cũng vẫy tay chào cô rồi lái xe rời đi.

Xe của hẩn mới ra khỏi tòa nhà Blue Sky thì một chiếc Cadillac màu đen tiến vào, dừng lại trước mặt Lam Tuyết. Một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục đen, tiến đến trước mặt Lam Tuyết lễ phép:

- Tiểu thư, lão gia mời cô về...

- Tiểu Võ, tôi đã nói với anh rồi. Anh về nói với ba tôi: Tôi sẽ không về! Tôi có thể tự mình chăm sóc bản thân. Tôi sẽ gọi cho ông ấy.

Lam Tuyết cao giọng như ra lệnh:

- Tiểu Võ, từ sau anh không được tới đây tìm tôi nữa. Có nghe không?

- Tiểu thư, tôi... tôi...

Trên mặt Tiểu Võ lúng túng rõ đáng thương.

- Tôi hỏi anh có nghe hay không?

Lam Tuyết hỏi lại.

- Nghe. Có nghe.

Tiểu Võ gật gật đầu.

- Được rồi, anh về đi. Nói với ba tôi khi nào muốn về tôi sẽ về. Đừng tới tìm tôi.

Lam Tuyết nói xong quay người bước thẳng lên trên lầu.

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Tiểu Võ nhìn theo bóng lưng Lam Tuyết đang rời đi, đành lắc đầu thở dài.

Lái xe ra khỏi tòa nhà Blue Sky, đang định về Biệt thự Lam Hải, đột nhiên điện thoại của Sở Phàm đổ chuông. Không ngờ là đại tiểu thư. Bây giờ đã sắp mười hai giờ rồi. Không biết nàng gọi điện có việc gì?

Vội vàng nhấc máy, hẩn nói:

- Đại tiểu thư, Tiểu Sở đây. Có chuyện gì thế?

- A. Anh là Sở tiên sinh sao?

Trong điện thoại truyền tới một thanh âm lạ, không phải đại tiểu thư.

Sở Phàm ngẩn người, vội vàng nói:

- Đúng. Tôi là Sở Phàm. Xin hỏi cô là ai? Đại tiểu thư đâu?

- Tôi là bạn của Tiêm Tiêm. Tiêm Tiêm đang ở đây, cô ấy đang say. Anh có thể tới đưa cô ấy về không?
Đối phương hỏi.

- Đại tiểu thư uống say ư? Mọi người đang ở đâu?

Hắn vội vàng hỏi.

- Chúng tôi đang ở trung tâm giải trí Nhạc Thành. Anh tới đây đi.

Bên kia bảo.

- Tôi sẽ đến ngay!

Sở Phàm nói xong quãng điện thoại, tăng tốc lái xe tới trung tâm giải trí ở Nhạc Thành.

Hắn không hiểu, đại tiểu thư bình thường dịu dàng nhã nhặn lịch sự, có bao giờ uống rượu đâu, thế nào hôm nay lại say đến không về nổi?

Sở Phàm lao nhanh xe trên đường, lòng không khỏi thắc mắc, chỉ hai mươi phút sau đã đến khu giải trí Nhạc Thành.

Tới trung tâm giải trí, hắn gọi vào điện thoại đại tiểu thư mới biết các cô đang ở lô ghế số 8. Hắn bước vào, được người phục vụ dẫn tới lô ghế số 8. Hắn thấy có 6 cô gái trẻ ăn mặc sành điệu, còn đại tiểu thư đang nằm trên ghế sofa, đôi mắt to xinh đẹp nhắm nghiền, má ửng hồng, xem ra là say rồi.

- Xin hỏi anh đúng là Sở Phàm?

Một cô gái cao gầy, mặt tròn hỏi hắn.

- Đúng. Tôi là Sở Phàm. Đại tiểu thư, cô... cô sao thế?

Sở Phàm hốt hoảng hỏi.

- Hôm nay Tiêm Tiêm rất vui, nên uống hơi nhiều. Bọn tôi định đưa cô ấy về, nhưng cô ấy không chịu nên gọi anh tới.

Cô gái mặt tròn trả lời hắn.

- Thế ư?

Sở Phàm hơi bất ngờ:

- Để tôi đưa đại tiểu thư vào trong xe rồi về nhà thôi.

- Ủ. Chúng tôi cũng phải về.

Cô gái mặt tròn trả lời, trong khi mấy cô kia tiến đến bên đại tiểu thư, loạng choạng:

- Tiêm Tiêm, tỉnh lại đi, Sở Phàm tới đón bồ rồi này. Tỉnh dậy đi!

Đại tiểu thư “Ừ” một tiếng mơ mơ màng màng. Sở Phàm thấy thế, đi tới hỏi ý:

- Để tôi dìu cô dậy nhé!

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư, chúng ta về thôi!

Sở Phàm đỡ nàng đứng dậy, không nghĩ giờ nàng mềm như bún, đứng còn không vững. Cũng không biết làm sao, hắn đành vòng tay ôm ngang eo bế nàng đi ra ngoài.

Đại tiểu thư gục đầu, dựa vào lồng ngực rắn chắc của Sở Phàm, thở nhẹ nhẹ đều đều, cánh tay ôm lấy lưng hắn.

Lòng hắn lại run lên, tim đập liên hồi như trống giục.

229. Chương 226: Nỗi Lòng Của Đại Tiểu Thư

Hắn ôm nàng lên xe của mình. Lúc này mới nhớ ra xe của đại tiểu thư phải làm sao đây?

- Này, tiểu thư, xe của đại tiểu thư nhà tôi có trong này không?

Hắn hỏi cô gái mặt tròn.

- Tôi không tên “Này”, tôi họ Trần. Tôi sẽ lái xe Tiêm Tiêm về. Kỳ Kỳ, bỏ đi cùng tôi đi, đem xe Tiêm Tiêm về nhà, rồi bỏ đưa tôi về.

Cô gái mặt tròn đáp.

- Ok!

Một cô gái xinh đẹp tóc ngắn lên tiếng đáp ứng.

Sở Phàm lái xe đưa đại tiểu thư về biệt thự Lam Hải, Trần và Kỳ Kỳ lái xe theo sau, còn các cô khác thì tự động giải tán.

Hắn nhìn đôi má hồng, đôi mắt khép hờ của đại tiểu thư mà cảm thấy đau lòng. Đại tiểu thư lần này sao uống nhiều rượu như vậy? Nếu chỉ là uống một chút thì còn được, sao lại uống đến ra thế này chứ, không để tâm đến cả sức khỏe bị tổn hại nữa.

Đại tiểu thư ngồi trên ghế cạnh lái xe, đã hơi nghiêng ngả. Đột nhiên xóc một cái, nàng ngã về phía lái. Sở Phàm vội gơ vai đỡ lấy đầu của nàng. Lúc này nàng đang gối lên vai hắn, đôi môi nhỏ nhắn gọi cảm như đoá hoa hé hé mở, thoang thoang mùi rượu.

Có lẽ là do rượu, làn da trắng như tuyết của đại tiểu thư hơi ửng hồng, ngực nàng khẽ phập phồng theo hơi thở. Đúng là mê người vô cùng.

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư. Cô cảm thấy thế nào rồi?

Sở Phàm thử gọi.

Không ngờ nàng mơ màng đáp lại:

- A.. là... là Tiểu Sở à...?

- Đại tiểu thư, là tôi. Bây giờ cô cảm thấy thế nào rồi? Tôi đưa cô về nghỉ nhé.

Thấy đại tiểu thư đã trả lời thì Sở Phàm vội vàng đáp.

- Tôi... tôi thấy đầu óc choáng váng...

Đại tiểu thư lầu bầu.

- Không sao. Không sao. Do cô đã uống hơi nhiều rượu thôi, về nhà nằm nghỉ một chút là khỏe rồi. Sở Phàm vội vàng nói.

- Anh biết không, là tôi kêu bọn họ gọi điện cho anh tới đón tôi đây... có anh bên cạnh, tôi cảm thấy rất an tâm...

Đại tiểu thư đôi má hồng hồng nói.

- Đại tiểu thư, cô yên tâm, tôi vẫn ở bên cạnh cô đây.

Sở Phàm dịu dàng.

- Ừ... Lạnh... lạnh quá...

Đại tiểu thư đột nhiên kêu lên.

- Lạnh à? Để tôi tắt điều hòa trong xe nhé.

Nói rồi hắn vội với tay tắt điều hòa trong xe.

Dường như đại tiểu thư đã cảm thấy tốt hơn, nhưng vẫn co người lại, có vẻ nàng vẫn lạnh.

Thấy vậy Sở Phàm lái xe nhanh hơn, về sớm một chút để cho nàng được nghỉ ngơi. Uống rượu say lại nhiễm lạnh như vậy rất dễ bị ốm.

Không mấy chốc bọn họ đã về tới biệt thự Lam Hải, Trần để lại xe của đại tiểu thư, dặn Sở Phàm chăm sóc nàng cho tốt, rồi cùng với Kỳ Kỳ quay về.

Sở Phàm bế đại tiểu thư lên tầng hai, phòng nhị tiểu thư không mở cửa, có vẻ như đang ngủ. Hắn đưa đại tiểu thư về phòng của nàng, đặt nàng lên giường rồi đắp chăn cho nàng tử tế, nhìn nàng đang ngủ say, nói nhỏ:

- Đại tiểu thư, ngủ một giấc dậy sẽ tốt hơn.

Sắp xếp ổn thỏa, đang định rời đi thì Sở Phàm nghe thấy tiếng đại tiểu thư khẽ rên nhỏ một tiếng “hm...”. Nàng hơi nhíu mày, mơ mơ màng màng:

- Đau đầu quá... đau đầu quá...

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư, cô sao thế? Không có chuyện gì chứ?

Sở Phàm vỗ vỗ nhẹ vào má nàng, tha thiết hỏi.

- Tôi... tôi khó chịu quá... Hựm!

Có vẻ như nàng muốn ói ra.

Sở Phàm vội chạy tới xốc chăn lên, đỡ nàng ngồi dậy:

- Đại tiểu thư, cô muốn ói ra phải không? Để tôi đỡ cô vào nhà tắm.

Được Sở Phàm đỡ vào nhà tắm, đại tiểu thư “Oa” một tiếng ói hết vào bồn cầu, có một chút bị dính vào cái váy xanh lục của nàng.

Chờ nàng ói ra hết, Sở Phàm mới dùng khăn tay lau miệng và váy cho nàng. Nhưng trên váy vẫn còn mùi tanh tanh, hắn đắn đo không biết có nên thay váy cho nàng không.

Đi đại tiểu thư tới giường, mặc dù nàng đã yên vị nhưng trên váy vẫn thấy mùi tanh, ngẫm nghĩ một lúc, Sở Phàm quyết định cởi váy dài cho nàng. Hắn nghĩ thầm để cho nàng ngủ với cái mùi này thì cũng không thể ngủ nổi.

Hít một hơi thật sâu, hắn run run kéo khóa váy, chậm chậm để lộ ra tấm lưng trắng nõn mềm mịn, bóng loáng như ngọc. Sau đó hắn khẽ nhấc hai vai áo của nàng ra, rồi nhẹ nhàng cởi thân váy xuống. Thân hình bằng thanh ngọc khiết của đại tiểu thư cứ dần dần phơi bày trước mắt hắn. Bộ ngực kiêu ngạo vươn cao, tuy đã bị che mất một nửa bởi cái áo lót màu đen, nhưng cái khe trắng nõn kia lộ ra lại càng mê người.

Váy dài rơi đến hông của đại tiểu thư thì dừng lại vì nàng đang nằm trên giường. Một tay Sở Phàm nâng người nàng lên, một tay gỡ váy, sau một lúc, một tấm thân nõn nà đầy đặn, lả lướt như khắc trên ngọc đã hiện ra tước mắt. Trên người nàng chỉ còn một bộ nội y ren đen lại càng quyến rũ bí ẩn hơn, lại càng khiêu khích sự tò mò của đàn ông hơn. Đối với Sở Phàm, đây là thân thể ngọc ngà đẹp nhất, hoàn mỹ nhất, tuyệt vời nhất mà hắn từng được ngắm. Những đường cong mềm mại đẹp như vẽ. Cùng với dung nhan yêu kiều bá mị của đại tiểu thư, tấm thân ngọc thạch này quả thật tương xứng.

Sở Phàm ngây ngốc ngắm nhìn dáng người hoàn mỹ gợi cảm của đại tiểu thư nhưng trong đầu tuyệt không có mấy may ý đồ đen tối, chỉ một lòng hâm mộ. Hắn nhẹ nhàng đắp tấm chăn mỏng che cho nàng. Đưa tay gạt gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán nàng, hắn hơi nhíu mày, trán nàng hình như hơi nóng.

Sở Phàm vội so sánh nhiệt độ của mình, nhận thấy đúng là nàng nóng hơn một chút, hơn nữa cả cổ cả mặt nàng cũng rất nóng. Đại tiểu thư đang sốt.

Hắn vội chạy đi tìm một chiếc khăn tay thấm nước âm ẩm đặt lên trán đại tiểu thư.

- Nóng. Nóng quá! Nóng.

Đại tiểu thư mơ mơ màng màng lẩm bẩm.

- Đại tiểu thư, cô đang bị sốt. Chịu nóng đắp chăn một tí sẽ đỡ ngay, đến mai sẽ khỏi.

Sở Phàm đắp lại chăn cho nàng, vội nói.

- Nhưng mà nóng lắm. Nóng không chịu được!

Nàng đập văng chăn xuống đất.

Sở Phàm vội đắp lại chăn cho nàng lần nữa. Nàng đang sốt. Chỉ cần đắp chăn thật kín ngủ một đêm, mồ hôi toát ra hết, ngày mai sẽ đỡ. Nhưng nàng cứ đập tung chăn đi, nhờ bị cảm lạnh thì bệnh sẽ lại càng nặng hơn.

Có điều bây giờ đại tiểu thư đang say, miệng lẩm bẩm, chân tay vung loạn xạ chỉ muốn đập tung chăn đi. Bất đắc dĩ Sở Phàm đành ôm chặt lấy cả nàng cả chăn nằm trên giường, vòng chân giữ chặt lấy chân nàng không cho đập chăn ra nữa. Giờ thì đại tiểu thư muốn giãy muốn đập cũng chịu.

Lúc này đại tiểu thư đang nằm ngay trước mặt hắn, chỉ cách chưa đầy một gang tay. Tay chân hắn đang kẹp chặt lấy thân thể nàng. Tuy là cách một lớp chăn bông nhưng hắn vẫn cảm thấy cơ thể mềm mại, đầy đặn, đàn hồi của nàng dưới lớp chăn.

Và đại tiểu thư lại đang ngủ cùng một giường với hắn! Trước đây hắn có nằm mơ cũng không dám mơ đến ngày được nằm chung với đại tiểu thư thế này, giờ thì không những là được ngủ chung, mà lại còn rất gần, hắn đang ôm nàng thật chặt. Lúc này, Sở Phàm chỉ cảm thấy hạnh phúc đến tột bậc. Nhưng hắn cũng lo không biết khi tỉnh dậy, thấy thế này, đại tiểu thư sẽ ra sao. Liệu nàng có cho mình là lưu manh bỉ ổi hay không?

Sở Phàm hít thật sâu mùi hương trên cơ thể đại tiểu thư, cảm thấy sung sướng vô cùng. Hắn còn nghe được cả tiếng thở nhẹ nhàng của nàng nữa. Nhìn khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên của nàng ngay trước mắt, hắn rất muốn được đặt lên môi nàng một nụ hôn. Nhưng đành cố nén lại, liếm môi, không dám hành động bừa bãi sợ làm nàng tỉnh giấc. Một lúc sau, đại tiểu thư đã thả lỏng dần thân thể nằm rất ngoan trong chăn, dường như đã ngủ say. Sở Phàm cũng cảm thấy an tâm nói lỏng vòng tay ra.

- Tiểu Sở... Tiểu Sở... đừng rời xa tôi...

Đột nhiên đại tiểu thư mơ màng nói.

Sở Phàm nghe vậy giật mình, vội vàng quay người, nhìn đại tiểu thư, nhận thấy nàng vẫn đang nhắm mắt, giống như đang ngủ.

- Không. Đừng rời xa tôi... đừng đi...

Đại tiểu thư vẫn lú lú nói trong miệng.

Tim Sở Phàm đập mạnh, nhất định nàng đang nói mơ.

- Đại tiểu thư, tôi vẫn ở cạnh cô đây, sẽ không rời xa cô đâu.

Hắn nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai đại tiểu thư.

- Không được rời xa tôi. Cả đời này cũng không được rời xa...

Những lời cuối cùng, thanh âm của nàng chỉ còn nhỏ xíu.

Nhưng Sở Phàm vẫn nghe được. Trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc mãnh liệt. Hắn nhìn cô gái trước mắt, lòng tràn ngập thương yêu, ánh mắt dịu dàng âu yếm nói nhỏ:

- Đại tiểu thư, cô yên tâm. Tôi sẽ không rời xa cô. Đêm nay tôi sẽ ở cạnh cô che chở cho cô ngủ. Cả đời này cũng nguyện ý ở cạnh cô.

Nói rồi hắn bước ra ghế, ngồi đó che chở cho đại tiểu thư đang ngủ say.

230. Chương 227: Đại Tiểu Thư Bị Bệnh

Đại tiểu thư mơ mơ màng màng tỉnh lại. Nàng cảm thấy hơi đau đầu, mở mắt ra, nhấc chăn bông ra khỏi mình, gần như là do bản năng thúc giục, nàng quay đầu một cái.

Nàng nhìn thấy một người đàn ông trước mặt - Sở Phàm!

Sở Phàm đang mơ màng cảm thấy tấm chăn đè dưới tay hơi hơi động đậy. Hắn giật mình một cái rồi ngẩng đầu lên. Ngay sau đó hắn thấy đại tiểu thư.

Hai ánh mắt gặp nhau có cái cảm giác mà bao tao nhân mặc khách xưa nay đều muốn ngâm vịnh mà không thể tả thành lời. Bởi vì thế gian không có bất cứ một ngôn ngữ hay lời lẽ nào có thể miêu tả được cái ánh mắt tinh tế này. Đó là cảm tình lúc mới bắt đầu vào độ chín, là cảm giác lúc phải chia lìa giờ gặp lại, là nơi tình cảm mê đắm tụ về.

Như là « đập phá thiết hài vô mịch xử* », đột nhiên lại phát hiện ra thứ mình tìm kiếm. Hay như con tàu bị lạc trong sương mù bỗng tìm được hướng đi.

DG: * đi hồng giày sắt vẫn không tìm thấy.

Đại tiểu thư cảm thấy nao nao trong lòng. Một tình cảm tinh tế nhanh chóng dâng lên trong lòng nàng. Trong ánh mắt của nàng hiện lên một chút ngưng ngù, nàng chớp mắt, lảng tránh ánh mắt của Sở Phàm rồi hỏi hắn:

- Sở Phàm, từ tối hôm qua đến giờ anh vẫn ngồi trên ghế thể này à?
- Đại tiểu thư. Tối hôm qua cô uống say. Sau khi trở về thì người phát sốt. Cho nên tôi ở lại đây chăm sóc cô. Tôi sợ khi đi rồi đại tiểu thư có nhu cầu gì đó thì không có ai ở bên giúp đỡ.

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư nghe vậy trong lòng cảm động, khóe mi nóng lên, dường như có cảm giác muốn khóc. Nhưng nàng cố gắng nhịn xuống, giọng nói mất đi sự vui sướng mà chuyển sang đau lòng:

- Cám ơn, anh đã phải khổ sở rồi, làm hại anh một đêm không được ngủ. Tôi, tôi...
- Đại tiểu thư đừng nói như vậy, đó là trách nhiệm của tôi. Chỉ cần đại tiểu thư không bị sao thì tôi ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi thì cũng không có vấn đề gì. Đúng rồi, đại tiểu thư, hiện giờ cô thấy trong người thế nào rồi? Còn sốt không?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi không còn sốt nữa nhưng đầu hơi hơi đau, giống như là bị cảm.

Đại tiểu thư nói xong vươn tay phải từ trong tấm chăn ra sờ trán của chính mình.

Sau khi đại tiểu thư vươn tay phải ra, bỗng nhìn thấy cánh tay phải và ngực đều lỏa lồ. Nàng trong lòng kinh hoàng, vội rút cánh tay phải về trong chăn sờ. Trời? Cái váy dài mình mặc trên người đâu? Tại sao trên người chỉ còn áo trong với quần lót.

Đại tiểu thư liền quay đầu nhìn về phía Sở Phàm. Đôi mắt to mỹ lệ tràn đầy ý nghi ngờ.

Sở Phàm đoán được sự nghi hoặc trong mắt của Đại tiểu thư. Hắn lúng túng nói:

- Đại... đại tiểu thư. Cô tối hôm qua uống rượu, lúc trở về có nôn ra một chút dính vào váy. Cho nên tôi liền tự tiện cởi váy của cô ra rồi để cô nằm lên giường nghỉ ngơi. Đại tiểu thư, cô cứ việc trách mắng tôi đi.

Sở Phàm còn chưa dứt lời, khuôn mặt như đóa hoa sen mới nở của đại tiểu thư đã đỏ bừng lên. Một lúc sau nàng nhẹ giọng nói:

- Anh tối hôm qua đem tôi về đến nhà. Lại còn chăm sóc tôi nghỉ ngơi, thức cả một đêm bên giường trông nom cho tôi. Tôi thế nào lại trách anh được? Anh cởi váy của tôi ra việc nên làm, bởi vì nó đã dính vết nôn của tôi rồi mà.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của đại tiểu thư vô cùng xinh đẹp, Sở Phàm cảm thấy trong lòng ấm áp, lại có một cảm giác hạnh phúc. Lúc này ngắm nhìn đại tiểu thư lại càng thêm quyến rũ động lòng người.

Khuôn mặt của đại tiểu thư lại càng thêm đỏ. Nàng không khỏi liên tưởng đến quá trình Sở Phàm cởi chiếc váy dài của mình ra, càng nghĩ lại càng căng thẳng, thậm chí như vậy thân thể của mình chẳng phải là bị hắt thấy rồi sao? Chẳng biết như thế nào. Nghĩ đến tối hôm qua Sở Phàm đã nhìn thấy thân thể của nàng thì ngoại trừ ngượng ngùng nàng lại cảm thấy một cảm giác khác thường, thân thể nàng nóng lên. Trong tiềm thức, nàng dường như cũng không muốn ngăn cản Sở Phàm ngắm thân thể của nàng. Thật là một cảm giác kỳ quái, nàng cũng không biết phải giải thích ra sao nữa.

Sở Phàm nhìn thấy khuôn mặt ngọc ngà của đại tiểu thư hiện lên vẻ tái nhợt, chợt nhớ tới đại tiểu thư vẫn chưa đánh răng rửa mặt. Mình còn ở nơi này đại tiểu thư xấu hổ thì làm sao dám đứng lên?

- Đại tiểu thư, nếu khỏe rồi cô dậy rửa mặt đi nhé. Tôi cũng phải trở về phòng rửa mặt. Cô nhớ mặc quần áo ấm vào. Rửa mặt, ăn sáng xong tôi sẽ dẫn cô đi khám bệnh. Được không?

Sở Phàm ôn nhu nói.

- Đi bệnh viện à? Tôi, tôi không muốn đi bệnh viện đâu.

Đại tiểu thư làm nũng nói.

- Không đi bệnh viện ư? Trong nhà có thuốc không? Bị cảm không uống thuốc thì làm sao khỏi được?

Sở Phàm ân cần hỏi.

- Trong nhà có thuốc. Uống thuốc là có thể khỏi rồi. Không cần đi bệnh viện đâu mà.

Đại tiểu thư nói

- Được rồi. Tôi sẽ nhờ cô Vương lấy thuốc cảm nhé.

Sở Phàm nói xong liền rời khỏi phòng của đại tiểu thư.

Sở Phàm rửa mặt xong liền đi xuống lầu. Cô Vương đang chuẩn bị bữa ăn sáng. Nhìn thấy Sở Phàm thì cười bảo:

- Tiểu Sở, sao hôm nay dậy sớm vậy?

- Chào buổi sáng, cô Vương, trong nhà có thuốc cảm không cô?

Sở Phàm hỏi.

- Thuốc cảm à? Tiểu Sở, cháu bị cảm à?

Cô Vương quan tâm hỏi han.

- Không phải là cháu, là đại tiểu thư tối hôm qua bị cảm lạnh. Có hơi bị sốt nữa cơ.

Sở Phàm nói.

Cô Vương nghe xong “a?!” một tiếng rồi nói:

- Đại tiểu thư bị cảm sốt hả? Có nghiêm trọng không? Để cô đến xem xem thế nào nào.

Cô Vương nói xong liền chạy bình bình lên lầu hai, đi tới phòng của đại tiểu thư. Lúc này đại tiểu thư đã rời khỏi giường. Nàng mặc trên người một cái áo choàng hơi dày, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên chút hồng làm say đắm lòng người, thân thể dường như có chút yếu ớt.

- Đại tiểu thư, cô bị cảm sao? Có nghiêm trọng không vậy?

Cô Vương từ phía sau đi vào lo lắng hỏi.

- Không có việc gì đâu cô Vương, cô lấy cho cháu một chút thuốc cảm sốt để uống là được rồi.

Đại tiểu thư nói.

- Đại tiểu thư, cô cảm thấy thế nào rồi? Có phải sốt không? Nếu nghiêm trọng thì phải đi bệnh viện xem sao đi.

Cô Vương lo lắng nói.

- Cô Vương.

Đại tiểu thư nói to lên.

- Cháu không có việc gì đâu mà. Chỉ là dính cảm lạnh một chút thôi mà. Không uống thuốc cũng có thể khỏe được.

- Được rồi. Đại tiểu thư chờ ở đây. Tôi đi lấy thuốc cảm lên cho cô.

Cô Vương nói xong liền chạy xuống lầu lấy thuốc.

Sở Phàm nhìn cô Vương rời khỏi rồi đi tới phía sau đại tiểu thư nói:

- Đại tiểu thư, cô ngồi dậy đi. Tôi lấy cho cô ly nước để uống thuốc.

Sở Phàm nói xong liền cầm cái ly đến bình chứa nước nóng. Đại tiểu thư đưa mắt nhìn về phía Sở Phàm, trong ánh mắt toát ra một vẻ nhu tình.

Lúc này nhị tiểu thư cũng đã dậy rồi. Nàng nghe nói đại tiểu thư bị bệnh cũng vội vàng chạy tới hỏi:

- Chị, chị bị cảm à. Trong người cảm thấy thế nào?

- Không có chuyện gì đâu nhóc ạ. Còn không mau đi rửa mặt ăn sáng. Ngày nào cũng muộn. Như vậy không tốt đâu.

Đại tiểu thư vừa nói vừa lấy ngón tay dỉ dỉ lên trán của nhị tiểu thư.

- Người ta làm gì mà hôm nào cũng đến muộn. Chị cứ nói lung tung. Chị thực sự không có việc gì thật chứ?

Nhị tiểu thư vẫn lo lắng hỏi.

- Chị không sao đâu. Chỉ là cảm nhẹ một chút thôi mà. Vừa rồi cô Vương đã cho uống một viên thuốc cảm rồi, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi. Em chuẩn bị đi học đi.

Đại tiểu thư nói.

- Thật không?

Nhị tiểu thư nói xong nhìn về phía Sở Phàm, nói:

-Tiểu Ngốc Ngốc, anh hôm nay không cần đưa tôi đi học, tôi sẽ lái xe một mình. Anh ở nhà chăm sóc cho chị ấy đi, biết chưa?

- Được rồi. Khi nào nhị tiểu thư tan học tôi sẽ đón. Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi. Được không?

Sở Phàm nói.

- Ừm. Biết rồi. Chị, em rửa mặt xong rồi phải đi học. Chị muốn ăn gì cứ nói. Em tan học sẽ mua cho chị.

Nhị tiểu thư cười nói.

- Không cần đâu. Em chiều cổ tốt cho cái miệng của mình là được rồi.

Đại tiểu thư cười nói.

- Chị không nói em cũng biết. Hắc hắc!

Nhị tiểu thư vừa cười vừa đi về phía phòng rửa mặt.

Tức khắc, trong phòng chỉ còn đại tiểu thư và Sở Phàm, không khí có phần ngại ngùng. Sở Phàm và đại tiểu thư cho dù không nói lời nào nhưng hai người đều hiểu nhau. Bọn họ đồng thời quay đầu nhìn nhau, hai mắt giao nhau một cái, dường như có ánh lửa ở trong đó. Đại tiểu thư mỉm cười nói:

- Tôi đi rửa mặt một chút. Anh có thể đợi tôi đi được không?

- Đương nhiên có thể chứ

Sở Phàm cười cười, đi lại gần đại tiểu thư.

Sở Phàm nắm lấy cánh tay dịu đại tiểu thư đi xuống dưới lầu. Trên người đại tiểu thư tỏa ra một làn u hương làm cho Sở Phàm cảm thấy bầu không khí xung quanh cũng trở nên thơm ngát. Về mặt đại tiểu thư vẫn lãnh đạm như thường nhưng mà trái tim lại đập “thình thịch”. Không biết tại sao mỗi khi kề cận cùng Sở Phàm, đại tiểu thư đều có cảm giác như thế này, có đôi chút hồi hộp, lại có chút kích động, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất an tâm.

Sau khi xuống nhà vừa lúc nhị tiểu thư mới vừa thay đôi giày chuẩn bị đi học. Nàng thấy Sở Phàm đỡ cánh tay đại tiểu thư đi xuống thì lú lẫm kêu lên:

- Oa. Trông hai người thân mật ghê. Nhìn giống hệt một đôi vợ chồng.

Đại tiểu thư sắc mặt nhất thời đỏ lên. Nàng lên tiếng nói:

- Con nhóc này ăn nói bậy bạ cái gì đó. Đừng có chạy, để tôi đi xuống cho cô biết tay.

- Hi, chị xấu hổ rồi.

Nhị tiểu thư nói xong giả làm mặt quỷ, sau đó chạy đi.

- Con bé thật là bướng bỉnh!

Đại tiểu thư đi đến ghế sofa dưới lầu ngồi xuống rồi nói.

- Ha ha. Tôi cảm thấy nhị tiểu thư như vậy rất đáng yêu.

Sở Phàm cười cười.

- Hả?

Đại tiểu thư nghe vậy quay đầu nhìn Sở Phàm, suy nghĩ xem Sở Phàm nói câu đó là có ý tứ gì đây. Sẽ không phải thừa nhận giống như lời con bé Tiểu Vân nói đấy chứ?

Nghĩ vậy trái tim của đại tiểu thư lại đập “thình thịch” không ngừng, trên mặt cũng hiện lên vẻ kích động, hai má ửng hồng lên.

Lúc này cô Vương đi từ nhà bếp bưng ra một chén cháo nóng hổi. Cô bảo:

- Đại tiểu thư. Tôi mới vừa nấu cho cô một chén cháo hạt sen. Tranh thủ lúc còn nóng cô ăn một chút đi.

- Cô Vương để tạm ở đó đi. Cháu bây giờ không muốn ăn uống gì cả đâu.

Đại tiểu thư nói.

Cô Vương nghe vậy thì hơi ngẩn ra. Cô lúng túng nói:

- Nhưng mà đại tiểu thư, cô bị cảm hay là ăn một chút đi, như vậy mới tốt cho cơ thể.

- Nhưng giờ cháu không ăn uống gì được cả. Để tí nữa cháu sẽ ăn, được không?

Đại tiểu thư nói.

Cô Vương nghe vậy thì nhìn Sở Phàm. Không biết phải làm thế nào cho phải. Sở Phàm thấy thế liền đỡ lấy chén cháo trong tay cô Vương, nhẹ giọng nói:

- Cô Vương, để đó cháu, cô đi trước đi.

Sở Phàm bưng bát cháo ngồi bên cạnh đại tiểu thư, dùng thìa múc cháo, dùng miệng thổi thổi, sau đó đưa tới miệng đại tiểu thư. Đại tiểu thư hơi ngẩn ra, thần thờ nhìn về phía Sở Phàm. Tất cả đều ngoài dự đoán của nàng. Sở Phàm cười nhẹ, sau đó gật gật đầu. Đại tiểu thư khẽ nhắc đôi môi anh đào, khước miệng hé mở ra. Sở Phàm liền dứt thìa cháo cho đại tiểu thư.

- Ăn ngon không?

Sở Phàm hỏi.

- Ngon!

Đại tiểu thư nở một nụ cười thuần khiết làm xao động lòng người. Thìa cháo này có thể nói là thìa cháo ngon nhất nàg từng ăn qua.

- Ngon thì ăn nhiều một chút đi!

Sở Phàm tiếp tục dứt cho đại tiểu thư ăn.

Cô Vương từ bên nhà bếp trông thấy thế thì cũng nở một nụ cười hiểu ý.

231. Chương 228: Chủ Tịch Tập Đoàn Lam Thị

Không nghĩ ngờ gì nữa, phụ nữ trên thế giới này cho dù sống thực tế hay viễn vông hay tử mĩ cũng là loài động vật yếu ớt nhất. Có lúc họ tỏ ra rất kiên cường kì thực đó chỉ là bên ngoài ngụy trang cho sự yếu ớt trong lòng. Đến lúc về bên ngoài bị phá vỡ, chúng ta sẽ phát giác ra trong lòng họ rất mềm yếu.

Đàn ông trên đời luôn có những thủ đoạn khác nhau đối với vẻ ngoài cứng rắn của phụ nữ. Có người dùng quyền lực, tiền tài lại có người dùng sự khoan dung, cảm động để phá tan vẻ cứng rắn bên ngoài của họ. Lúc đó người phụ nữ sẽ ngã vào lòng người đàn ông, nhưng không phải là cô ấy sẽ đem trái tim của mình giao cho người đàn ông đó. Nếu muốn nắm được trái tim của người phụ nữ chỉ dựa vào quyền lực và tiền bạc thì mãi mãi không đủ. Vẫn còn cần phải một chút cảm động và ảm áp trong cuộc sống.

Một người đàn ông giàu có ném về phía một người phụ nữ một xấp tiền là có thể chinh phục thân thể của cô ấy. Nhưng mà nói không chừng trong lòng cô ấy đang căm ghét anh ta. Song nhiều khi trong cuộc sống, những điều quan tâm nhỏ nhặt và chân thành lại làm rung động một người phụ nữ. Như vậy không chỉ thân thể của người phụ nữ mà cả trái tim của cô ấy đều là của người đàn ông đó.

Con ông cháu cha đại đa số dựa vào quyền thế của nhà mình và tiền bạc chiếm được thân thể của phụ nữ. Nhưng cao thủ sẵn gái lại dựa vào tình. Lấy tình làm cảm động tình. Chỉ có như thế họ mới có thể chinh phục hoàn toàn đến bên trong của người phụ nữ. Đặc biệt đối với một số ít phụ nữ cực phẩm, càng cần nắm được tâm hồn của cô ấy. Chỉ có như vậy người đàn ông mới có thể có sự hưởng thụ tận cùng cả thể xác lẫn tinh thần.

Trái ngược với đàn ông mà nói, thứ mà người phụ nữ truy cầu cũng rất đơn giản. Để có được người đàn ông mà mình yêu mến các nàng đều có thể vứt bỏ tất cả, cam tâm chịu khổ. Chỉ chờ mong thời điểm màn đêm buông xuống người đàn ông của mình làm cho các nàng cảm động. Tại sao chúng ta là đàn ông lại không dành cho người phụ nữ của mình một phần thái độ quan tâm cùng ôn hòa chứ?

Sở Phàm xúc một thìa cháo, đại tiểu thư lại một lần hé miệng, thoáng một cái chén cháo đã hết.

Sở Phàm dùng thìa gõ vào đáy bát rồi nói:

- Ăn xong một chén rồi, đã no chưa?

Đại tiểu thư liếm liếm môi. Nghe Sở Phàm nói xong cô mới để ý mình đã ăn hết một chén cháo lớn. Đây thật là điều khó tin. Bình thường thì cô ăn chưa tới nửa chén thì đã no. Nhưng mà hôm nay cô lại ăn hết một chén lớn.

Cô sờ sờ bụng của chính mình, không nhịn được nói:

- Tôi đã ăn hết một chén cháo lớn? Trời ạ! Tôi làm sao mà ăn được nhiều như vậy? Tôi bình thường nửa chén cũng không ăn xong. Xong rồi, xong rồi, ăn nhiều như vậy, sớm muộn cũng béo ú lên cho mà xem.

Sở Phàm cười ha hả nói:

- Đại tiểu thư, bất kể cô gầy hay béo đều xinh đẹp như nhau. Cô gầy thì là Tây Thi: Chim sa cá lặn; lúc béo thì là Dương Quý Phi: Hoa nhường nguyệt thẹn!

- Đi đi, chỉ biết trêu tôi. Tôi làm thế nào có thể xếp ngang cùng tứ đại mỹ nhân được?

Khuôn mặt đại tiểu thư ửng đỏ lên, ngượng ngùng nói.

- Ai nói không thể. Người ta thường nói là: trong mắt người yêu...

Sở Phàm nói được một nửa chợt nhớ ra cái gì đó không nói nữa.

Có đôi khi, nói nửa chừng so với nói hoàn chỉnh còn có uy lực hơn. Bởi vì nói nửa chừng sẽ để cho người nghe một sự tưởng tượng vô tận. Ý tứ trong lời nói càng ngọt ngào thì càng khiến cho người nghe càng kinh ngạc.

Đại tiểu thư vẫn còn đang kinh ngạc vì lời nói nửa chừng của Sở Phàm. Sau đó cô chợt hiểu ra được ý tứ trong lời nói đó, cô nhẹ nhàng cúi đầu thấp xuống, thẹn thùng giống như một đóa hoa sen. Bầu không khí có chút xấu hổ, để xóa bỏ bầu không khí này Sở Phàm cầm lấy cái chén đi vào trong nhà bếp.

- Đại tiểu thư ăn xong một bát cháo rồi à?

Cô Vương hỏi khi nhìn thấy Sở Phàm đi vào nhà bếp.

- Dạ, hôm nay khẩu vị của đại tiểu thư tốt hơn mọi ngày.

Sở Phàm trả lời.

- Không phải khẩu vị đại tiểu thư tốt, mà là do cháu lợi hại đó Tiểu Sở.

Cô Vương liếc nhìn Sở Phàm một cái đầy thâm ý, cười nói.

- Khụ khụ, lời nói của cô Vương thật sự rất là cao thâm.

Sở Phàm gãi gãi đầu, cười nói.

- Cháu vẫn còn xấu hổ à? Cô Vương là người từng trải, biết cái gì nên nói. Được rồi, cháu mau đi chăm sóc đại tiểu thư đi.

Cô Vương nói xong đẩy Sở Phàm ra khỏi nhà bếp.

Sở Phàm đi vào phòng khách, nhìn thấy đại tiểu thư đang mở TV. Khi bật đến kênh của đài truyền hình của trung ương thì cô bị một bản tin hấp dẫn thu hút.

Ổng kính của bản tin hướng về một nóc tòa cao ốc vừa mới xây dựng cao bảy mươi tám tầng. Cả tòa nhà lớn đều lấy màu lam làm màu sắc chủ đạo, hình dáng được thiết kế kiểu mới nhưng lại không mất đi sự kiên cố, nhìn qua lại có một phong cách riêng biệt. Trên tòa cao ốc lấp loáng dòng chữ màu vàng: “Tập đoàn Lam thị”, bốn chữ lớn khiến người ta không khỏi chú ý. Dưới bốn chữ to là một cái biểu ngữ màu hồng, trên đó viết: “Lễ mừng tổng bộ công ty Tập đoàn Lam Thị dời về Bắc Kinh”

Cùng lúc ti vi đưa tin thì phóng viên cũng thuyết minh:

- Hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại và có ý nghĩa của Tập đoàn Lam Thị, bởi vì hôm nay Lam Thị chuyển tổng bộ công ty từ Thượng Hải sang hoạt động ở Bắc Kinh. Tập đoàn Lam Thị trong nước nổi danh là một trong mười tập đoàn đứng đầu. Chủ tịch Tập đoàn Lam Thị đang dẫn đầu trong việc mở rộng thị trường ra ngoài nước. Hiện nay ở trong nước phạm vi kinh doanh đã có hơn một ngàn công ty con. Năm ngoái doanh thu công ty đã vượt qua một trăm tỷ, đã được xếp vào trong danh sách mười tập đoàn hàng đầu.

Hôm nay lễ mừng Tập đoàn Lam Thị chuyển về thủ đô có bí thư thị ủy Trương Bằng, thị trưởng Đường Phi Đằng, các cán bộ nhà nước cùng với tổng giám đốc công ty cổ phần hữu hạn Kim Khoa là Hà Trường Thanh, tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị Lâm Cường cùng những người trong giới kinh doanh đến đây chúc mừng. Trong đó bí thư thị ủy Trương Bằng đọc bài phát biểu, tỏ vẻ vô cùng hoan nghênh đối với việc tổng bộ công ty Tập đoàn Lam thị chuyển về Bắc Kinh. Ông chúc tập đoàn Lam thị trong năm mới càng có thêm nhiều thành quả rực rỡ... Ngay sau đó, chủ tịch tập đoàn Lam thị Lam Chính Quốc cũng đứng lên phát biểu. Lam Chính Quốc tiên sinh trước tiên cảm ơn sự ủng hộ của thị ủy thành phố. Sau đó hồi tưởng lại quá trình phát triển của công ty. Cuối cùng đưa ra hướng phát triển để đạt được mục tiêu mong muốn, vân vân.

- Ông ta chính là chủ tịch Tập đoàn Lam Thị, Lam Chính Quốc à? Xem ra mạng lưới quan hệ của ông ta rất rộng rãi. Ngay cả bí thư thị ủy cũng tự mình đến nơi tham dự lễ cắt băng khánh thành.

Sở Phàm nói.

- Nhìn dáng vẻ cười nham hiểm của ông ta thì ai cũng biết ông ta là một người đại gian đại ác.

Đại tiểu thư và cha của cô vốn đối nghịch với Lam Chính Quốc nên lạnh lùng nói.

- Tập đoàn Lam Thị chuyển về Bắc Kinh chắc chắn là có mục đích, doanh nhân đều theo đuổi lợi ích, tôi nghĩ nếu như không có lợi ích thì Lam Chính Quốc sẽ tuyệt đối không đưa tổng bộ về Bắc Kinh đâu.

Sở Phàm trầm ngâm nói.

- Lợi ích? Tôi thấy Lam Chính Quốc chính là vì sản nghiệp công ty Quốc Cảnh mà tới, ánh mắt Lam Chính Quốc cho thấy chắc chắn ông ta đang rình mò thị trường bất động sản. Mà ông ta muốn có được thị trường bất động sản thì trước tiên sẽ chia mũi nhọn về công ty của chúng ta. Chỉ khi công ty của chúng ta sụp đổ thì ông ta mới có cơ hội tấn công vào thị trường này.

Đại tiểu thư phân tích.

- Tập đoàn Lam Thị trong ngành sản xuất nguyên nhiên liệu đã rất phát đạt, gồm có kim loại màu và dầu mỏ hoàn toàn chiếm hết thị trường. Nếu như tên Lam Chính Quốc này lại muốn hướng vào thị trường bất động sản thì dã tâm quả thực không nhỏ. Có điều cái làm tôi lo lắng chính là mối quan hệ của Lam Chính Quốc cùng với nhà nước chặt chẽ như vậy mà thị trường bất động sản lại không rời khỏi sự hỗ trợ mạnh mẽ từ nhà nước. Nếu như Lam Chính Quốc muốn tấn công vào thị trường bất động sản thì đầu tiên phải bắt đầu từ Bắc Kinh. Có chính phủ ủng hộ tôi nghĩ không có gì có thể gây khó khăn cho Lam Chính Quốc.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Này, anh thấy việc này có liên quan gì đến Hà Trường Thanh không? Chính là tổng giám đốc công ty Kim Khoa Hà Trường Thanh, hần là em vợ của Lam Chính Quốc. Công ty Kim Khoa từ sau khi Triệu Thanh chết thì Hà Trường Thanh nghiễm nhiên đã là người cầm đầu. Nếu mà Lam Chính Quốc liên kết với Hà Trường Thanh thì dựa vào thực lực hai công ty này thì hoàn toàn có thể khiến công ty Quốc Cảnh phải lo lắng đó.

Đại tiểu thư lo âu nói.

- Cái gì? Hà Trường Thanh không ngờ là cậu em vợ của Lam Chính Quốc ư?

Sở Phàm nhíu nhíu mày. Thảo nào trên TV Hà Trường Thanh đối với Lam Chính Quốc thần thái rất cung kính, hóa ra hai người là thân thích.

Dựa vào mối quan hệ thân thích của Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh, Sở Phàm nghĩ tới việc Triệu Thanh chết có đủ loại nghi vấn. Nếu như thế thì cái chết của Triệu Thanh phải được xem lại bằng một góc nhìn khác.

Sự tình vốn là như vậy. Nếu nhìn lại tình cảnh lúc đó bằng một góc độ khác, e rằng sẽ khác hoàn toàn. Sở dĩ hần muốn điều tra kỹ chân tướng sự việc nhất định phải xem xét mọi khía cạnh của sự việc. Tốt nhất đem nó tách rời thành từng mảnh nhỏ, rồi sau đó ghép từng mảnh lại. Việc này có thể thấy rõ chân tướng và ngọn nguồn của sự việc.

Sở Phàm nhìn thấy trên màn hình Lam Chính Quốc đang tươi cười trả lời phóng viên TV. Hần không khỏi suy nghĩ, đêm đó Triệu Thanh xảy ra chuyện có đi gặp Lam Chính Quốc hay không? Nghĩ vậy ánh mắt của hần từ âm trầm trở nên băng lãnh. Bản thân hần cảm thấy cần phải điều tra lại toàn bộ cái chết của Triệu Thanh. Nhưng mà hiện tại hần rất hứng thú với chủ tịch mới công ty Kim Khoa, có phải là Hà Trường Thanh hay không?

Nếu quả thật Hà Trường Thanh quả thực là chủ tịch mới thì sự việc còn lý thú hơn. Hà Trường Thanh chính là cậu em vợ của Lam Chính Quốc. Hà Trường Thanh một khi lên làm chủ tịch công ty Kim Khoa vậy thì phạm vi thế lực của Tập đoàn Lam Thị gián tiếp được mở rộng tới công ty Kim Khoa. Hai tập đoàn lớn liên thủ, sau lưng lại có chính phủ ủng hộ thì muốn đánh đổ một tập đoàn cũng không phải là việc khó

khăn. Nhưng mà đối với công ty Quốc Cảnh mà nói nhà nước chắc chắn không để nó sụp đổ. Đến lúc gần phá sản Lam Chính Quốc chắc chắn sẽ lấy hình thức tài trợ mua cổ phần của công ty Quốc Cảnh khi đó chẳng phải lão ta đã không chế được Quốc Cảnh rồi hay sao?

Sở Phàm nghĩ đến dáng vẻ tươi cười của Lam Chính Quốc quả thực ẩn tàng một con dao lạnh lùng đáng sợ.

232. Chương 229: Tình Hình Khắp Nơi (1)

Phía đông ngoại ô thủ đô, ở một tòa biệt thự cạnh núi.

Một người đàn ông trung niên khoảng gần sáu mươi tuổi đang đi lại thong thả trong đại sảnh một tòa biệt thự, trên chiếc bàn cẩm thạch nằm trong đại sảnh có đặt một chiếc đàn gỗ. Trên vách tường treo một bức chân dung hai người, một nam một nữ, nam thì anh tuấn, hai mắt có thần, mũi cao, nữ thì đoan chính cao khiết, dịu dàng nhã nhặn. Theo bức chân dung này mà nhìn thì tuổi tác hai người này khoảng hơn ba mươi tuổi, khiến cho người khác không khỏi cảm thấy đồ kỵ trai tài gái sắc.

Người đàn ông bước đi thong thả trong đại sảnh, hai tay xoa xoa, vẻ mặt hiện lên vẻ kích động khác thường. Trước chiếc ghế sofa trên cái bàn bằng cẩm thạch đang có một chồng báo chí bày bừa ra, trên đầu đề báo chí đều đưa tin Tập đoàn Lam Thị chuyển tổng bộ về thủ đô. Ánh mắt người đàn ông khi chuyển tới tờ báo ở trên bàn thì có chút chớp động lộ vẻ oán hận, khiến cho người ta phải rét lạnh.

Lúc này, từ ngoài biệt thự đi vào một nam một nữ, người nam thì ngăm ngăm đen, cao gần tới hai thước, trên cơ thể cơ bắp cuộn cuộn, nhìn qua giống như là một khối thép luyện chế mà thành. Nữ thì trên người mặc một bộ quần áo màu bạc, hiện lên những đường cong hoàn mỹ, ngũ quan giống như chạm khắc mà thành, chỉ là trong ánh mắt của cô tràn đầy sự lạnh lẽo khiến cho người ta sau khi nhìn thấy thì không rét mà run.

Hai người này chính là Kim Cương và Ngân Hồ, họ đi vào khu biệt thự khi gặp người đàn ông thì lộ vẻ cung kính. Người đàn ông xoay người lại hỏi:

- Sự tình đã giải quyết ổn thỏa chưa?

- Ngô bá, dựa vào sự phân phó của Ngô bá, chúng cháu đã sắp xếp sự tình ổn thỏa hết rồi.

Kim Cương trả lời.

— Người đàn ông này chính là người thần bí đến gặp phương trượng của Nam Thiếu Lâm lúc đêm hôm - Ngô bá.

- Ừ

Ngô bá nghe vậy gật gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Tên tiểu nhân Lam Chính Quốc đã chính thức tấn công vào thủ đô mà thiếu chủ cũng đang ở đó. Ở trong thủ đô nhất thiết phải có một cuộc chiến phân cao thấp.

Ngô bá nói xong liền bước đến cái bàn thờ trong đại sảnh, quỳ gối xuống cái bô đoàn trước bàn thờ, hai mắt lộ vẻ kính cẩn nhìn bức chân dung của hai người kia, cung kính nói:

- Lão gia, phu nhân, hai người ở trên trời có linh thiêng phù hộ cho thiếu chủ được trưởng thành khỏe mạnh. Theo quan sát của tôi mấy ngày nay, thiếu chủ đã có thể đảm đương nhiệm vụ, hoàn thành di chúc của lão gia! Tên tiểu nhân Lam Chính Quốc vẫn sống ung dung tự tại mười tám năm bây giờ đã đến lúc tên tiểu nhân gian ác ấy nợ máu phải trả bằng máu, Ngô Bá này sẽ dồn hết tâm sức giúp đỡ thiếu chủ trừng phạt Lam Chính Quốc, đoạt lại sản nghiệp của Tập đoàn Lam Thị của lão gia! Ngô Bá xin lập trọng thệ, nếu không đạt được nguyện vọng, chết không nhắm mắt!

Tiếp theo Ngô bá thấp lùn bàn thờ ba nén hương, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

- Ngô bá, có nên đưa thiếu chủ tới đây để gặp mặt bác không?

Ngân Hồ hỏi.

- Hãy chờ hai ba ngày nữa, hiện nay còn có một số nhân thủ của ta chưa đến thủ đô, đợi cho hết thấy đều đến lúc đó sẽ đưa thiếu chủ đến nhận lão gia và phu nhân. Đến lúc đó ta sẽ nói lại tất cả sự tình cho thiếu chủ, đến lúc đó thiếu chủ sẽ đưa ra cách trừng trị Lam Chính Quốc, vạch ra kế hoạch lấy lại sản nghiệp.

Ngô bá trầm giọng nói.

- Vâng, Ngô bá.

Ngân Hồ nói.

Ngô bá dừng một chút, trầm giọng nói:

- Ngân Hồ, cháu tiếp tục âm thầm bảo vệ thiếu chủ, không được để thiếu chủ nghi ngờ cái gì, nếu tình hình có xảy ra chuyện gì thì ngay lập tức báo cho bác. Kim Cương, cháu đi phân phó cho các chi nhánh khác, thận trọng điều tra các động thái sắp tới của Lam Chính Quốc ở thủ đô rồi mau chóng báo về cho bác. Lấy bản báo cáo giao cho bác.

-Vâng!

Ngân Hồ và Kim Cương sau khi nghe vậy liền lùi ra khỏi biệt thự. Mỗi người đi làm chuyện của riêng mình.

Trong mắt Ngô bá hiện lên tia tinh quang, trên mặt hiện là một thần sắc kích động. Phải biết rằng ông đã chờ ngày này đủ mười tám năm. Mười tám năm qua vì để hoàn thành di chúc của lão gia, giúp đỡ thiếu chủ Sở Phàm, ông đã cúc cung tận tụy. Mười tám năm đủ để Sở Phàm trưởng thành chống lại thế lực của Lam Chính Quốc, ông không một ngày nào không lao tâm khổ trí, thậm chí ngay cả việc hôn nhân đại sự của chính mình cũng không để ý, đến nay vẫn chưa hề cưới vợ sinh con. Lòng trung thành của ông khiến cho người ta phải kính nể.

Tiểu khu Vạn Phú

Trong biệt thự Lâm gia

Chủ tịch Tập đoàn Lâm Thị, Lâm Cường đang ngồi trong đại sảnh, nhàn nhã thưởng trà. Ngồi đối diện ông ta là một trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy yếu, cái mũi cao thẳng, đôi mắt phù hợp với khuôn mặt, luôn bắn ra những cái nhìn sắc sảo.

- Anh cả hôm nay tại sao lại rảnh rỗi tới tìm em uống trà thế này?

Lâm Cường hỏi người đàn ông ngồi đối diện mình.

Trên thế giới này, người có thể khiến cho Lâm Cường cung kính nói một tiếng " Anh cả" thì chỉ có Cục trưởng Cục Tài chính ở thủ đô, Lâm Vĩ, anh ruột của Lâm Cường.

- Chú Cường, cơ hội đã đến, chỉ cần chúng ta biết tận dụng là Tập đoàn Lâm Thị có thể nắm được cả giới kinh doanh trong nước.

Lâm Vĩ trầm giọng nói.

- Anh cả nói như vậy có nghĩa là gì?

Lâm Cường nhấp một ngụm trà, hỏi.

- Tập đoàn Lâm Thị đã chuyển về thủ đô. Tên Lam Chính Quốc cáo già kia có mục đích gì thì chú cũng đã biết rồi chứ?

Lâm Vĩ đưa ánh mắt nhìn xuống hỏi Lâm Cường.

- Tập đoàn Lâm thị của Lam Chính Quốc ở Thượng Hải đã là số một, trong nước cũng là xí nghiệp đứng đầu, mục đích Lam Chính Quốc chuyển tổng bộ đến Bắc Kinh thật hiển nhiên, lão ta chính là muốn đối phó với Kỳ Thiên Vũ. Kỳ Thiên Vũ và Lam Chính Quốc đã đấu tranh gay gắt nhiều năm nay rồi, Lam Chính Quốc vẫn muốn nuốt trọn Tập đoàn Quốc Cảnh của Kỳ Thiên Vũ, dã tâm này quả thực không nhỏ.

Lâm Cường nhàn nhạt nói

- Lam Chính Quốc lần này đến thủ đô thì mục tiêu hàng đầu chính là muốn tấn công ngành bất động sản. Đối thủ trực tiếp của lão ta chính là Kỳ Thiên Vũ, vậy nên sẽ xảy ra một cuộc đấu tranh kịch liệt. Ở thủ đô nếu nói tới danh tiếng trong dân chúng thì phải kể đến Tập đoàn Quốc Cảnh nhưng nếu nói về sự hậu thuẫn của chính phủ thì người chiếm ưu thế chính là Lam Chính Quốc, cho nên cuộc tranh đấu này hươu chết về tay ai còn rất khó nói, nhưng nếu chúng ta trợ giúp một chút cho Lam Chính Quốc thì Công ty Quốc Cảnh sẽ chết không có đất chôn.

Lâm Vĩ trong ánh mắt lóe lên một tia hàn quang, lạnh lùng nói.

Lâm Cường sau khi nghe vậy liền nhấp một ngụm trà, không nói gì cả. Ông ta biết tại sao Lâm Vĩ muốn dồn công ty Quốc Cảnh vào chỗ chết cấp bách như thế, bởi vì thằng cháu Lâm Phong của ông ta bị Sở Phàm đánh gãy hai chân, mà Sở Phàm lại chính là người của Kỳ Thiên Vũ. Nếu đưa công ty Quốc Cảnh vào chỗ chết thì cũng gián tiếp đưa Kỳ Thiên Vũ vào bước đường cùng, nhưng nếu chỉ là vì trả thù thì Lâm Cường không muốn trợ giúp cho Lam Chính Quốc. Tuy nói là những năm gần đây Tập đoàn Lâm Thị và Công ty Bất động sản Quốc Cảnh có xung đột nhưng dân kinh doanh đều coi trọng lợi ích, nếu không có lợi ích thì Lâm Cường quả thật không muốn cuốn vào cuộc tranh đấu của hai tập đoàn Lâm Thị và Quốc Cảnh mà làm gì.

Lâm Vĩ dường như biết được ý nghĩ trong lòng của Lâm Cường, liền tiếp tục nói:

- Chú Cường, hôm nay anh đến đây nói chuyện với chú quả thực có chút tư tâm nhưng cái chính là lo nghĩ cho sự phát triển của tập đoàn Lâm Thị chúng ta. Tập đoàn Lâm Thị ở trong lĩnh vực bất động sản vẫn đang ở thế yếu, chỉ cần Công ty Bất động sản Quốc Cảnh còn tồn tại ngày nào thì chúng ta khó mà có thể tiến lên được. Tại sao chúng ta không thừa dịp này âm thầm liên kết với Lam Chính Quốc để đánh bại Kỳ Thiên Vũ? Đương nhiên trước đó chúng ta phải nói chuyện với Lam Chính Quốc, lợi ích không thể để cho một mình lão ta hưởng được.

- Anh cả, Tập đoàn Quốc Cảnh đã ăn sâu bén rễ trong nước mình, muốn khiến Quốc Cảnh phải sụp đổ thật là điều không đơn giản. Việc này cần phải cân nhắc thận trọng.

Lâm Cường trầm ngâm nói.

- Muốn để một tập đoàn lớn suy sụp, nói khó thì cũng không khó, nói dễ thì cũng không dễ, nhưng đối với việc mở rộng buôn bán bất động sản mà nói, nếu không có chính phủ ủng hộ thì có muốn cũng không thể phát triển được. Một tập đoàn ngay cả phát triển cũng không được thì thời điểm nó phá sản còn có bao xa?

Lâm Vĩ hừ một tiếng rồi nói.

- Lão Trương có ý giúp đỡ Lam Chính Quốc hạ bệ Kỳ Thiên Vũ à?

Ánh mắt của Lâm Cường nhíu lại, trầm giọng hỏi.

- Hừ, tên cáo già Lam Chính Quốc này nếu không có sự ủng hộ của lão Trương thì liệu có chuyển tổng bộ công ty về thủ đô để đấu tranh trực tiếp với Kỳ Thiên Vũ không? Ba năm trước khi cái sự kiện kia xảy ra thì lão Trương đã khắc sâu mối hận đối với Kỳ Thiên Vũ ở trong lòng. Anh biết lão Trương ngoài mặt thì tỏ ra vẻ rộng lượng nhưng trong lòng rất căm hận Kỳ Thiên Vũ. Năm đó Kỳ Thiên Vũ làm cho lão Trương bị mất mặt, chú nói xem lão Trương làm sao có thể để Kỳ Thiên Vũ tự do tự tại như thế mãi được?

Lâm Vĩ lạnh lùng nói.

- Anh cả, hành động lần này của Lam Chính Quốc lớn như vậy chắc chắn là phải có chuẩn bị. Trước hết chúng ta phải án binh bất động, không nên tùy tiện hành động. Tổng giám đốc công ty bất động sản Kim Khoa Hà Trường Thanh chính là em vợ của Lam Chính Quốc, đến lúc xảy ra cuộc tranh đấu, Tập đoàn Lâm Thị và công ty bất động sản Kim Khoa chắc chắn sẽ liên kết với nhau. Nếu chúng ta cứ tùy tiện đến gặp Lam Chính Quốc, không chừng còn bị lão ta bỏ rơi lại đằng sau. Kịch hay còn ở phía trước, chúng ta cứ từ từ. Nói không chừng đến phút cuối chúng ta còn có thể ngư ông đắc lợi.

Lâm Cường trầm giọng nói.

Lâm Vĩ cân nhắc một lát rồi gật gật đầu đồng ý:

- Ủ, có lý, cho dù nhìn theo cách nào, Kỳ Thiên Vũ lần này không thể không bị hạ bệ rồi.

Lâm Cường uống một ngụm trà Thiết Quan Âm cực phẩm, trong mắt lộ ra ánh tinh quang. Ông ta biết sắp tới sẽ có một trường đấu tranh kịch liệt xảy ra.

Màn đêm buông xuống, bao phủ cả thủ đô.

233. Chương 229: Tình Hình Khắp Nơi (2)

Tòa biệt thự này của Kỳ Thiên Vũ được đứng tên Tiểu Di khi mua. Bình thường ở Bắc Kinh, Kỳ Thiên Vũ rất ít khi quay về Biệt thự Lam Hải để nghỉ ngơi mà phần lớn thời gian ông nghỉ ở tòa biệt thự này. Bởi vì ở đây có người phụ nữ mà ông yêu thương.

Từ bảy năm trước khi người phụ nữ quan trọng nhất của Kỳ Thiên Vũ, vợ ông qua đời, ông vẫn không chịu cưới người khác, cũng không hề có hứng thú với bất kỳ người đàn bà nào. Mãi đến ba năm trước Tiểu Di mới bước vào cuộc sống của Kỳ Thiên Vũ. Cô là một người phụ nữ từng trải và xinh đẹp, nhưng điều quan trọng là cô là người rất lương thiện, ôn nhu dịu dàng, cũng không đòi danh phận gì. Trong ba năm ở cùng Kỳ Thiên Vũ, cô chưa bao giờ yêu cầu Kỳ Thiên Vũ cái gì quá đáng, chỉ lặng lẽ ủng hộ và săn sóc ông. Rất nhiều quyết định quan trọng trong công ty, Kỳ Thiên Vũ đều phải tham khảo ý kiến của cô. Mấy năm nay nếu không có Tiểu Di săn sóc tỉ mỉ cho Kỳ Thiên Vũ, thì thân thể của ông chỉ sợ đã gặp một số vấn đề nhỏ.

Kỳ Thiên Vũ vẫn muốn cho Tiểu Di một danh phận rõ ràng, nhưng mà ông không biết hai người con gái của mình sẽ có thái độ thế nào với Tiểu Di, đặc biệt là Tiểu Vân. Ông rất sợ Tiểu Vân sẽ không chịu chấp nhận Tiểu Di, cho nên mỗi khi nghĩ tới việc này ông đều dè dặt xuống, nhìn thấy Tiểu Di không hề lộ vẻ oán thán, trong lòng ông không khỏi hồ hởi.

- Kỳ tổng, tối nay Thị trưởng Đường có đến nói chuyện, bàn bạc hay không?

Tiểu Di vẫn xưng hô với Kỳ Thiên Vũ là “Kỳ tổng”. Ban đầu Kỳ Thiên Vũ cảm thấy không thích nhưng dần dần cũng quen.

- Ủ, xem ra bây giờ lão Đường cũng đến rồi.

Kỳ Thiên Vũ nhìn đồng hồ nói.

Ông vừa mới dứt lời thì bỗng có một chiếc Audi A6 có rèm che tiến vào trong sân. Kỳ Thiên Vũ vội vàng đi ra đón, từ bên trong xe đi ra một người đàn ông trung niên chín chắn, trầm ổn. Chính là thị trưởng thành phố Đường Phi.

- Chà, lão Đường, ông rốt cục cũng tới rồi. Thế nào, ông tự mình lái xe đến đây à?

Kỳ Thiên Vũ hỏi khi Đường Phi đang đi tới.

- Ông tìm tôi nói chuyện thì dĩ nhiên tôi phải đến một mình rồi. Chẳng lẽ phải nhờ Tiểu Trương làm tài xế đưa tôi đến hay sao?

Đường Phi khép cửa xe lại rồi nói.

- Ha ha, ông mau vào đây.

Kỳ Thiên Vũ nói.

Kỳ Thiên Vũ và Đường Phi đi vào trong nhà, Tiểu Di liền tới nghênh tiếp, niềm nở nói:

- Chào Thị trưởng Đường, xin mời ông ngồi bên này, Kỳ tổng đã tự mình pha ấm trà hảo hạng này, mời ông thưởng thức.

- Thật à? Thế tôi cần phải nếm thử mới được, ha ha.

Đường Phi cười nói.

Tiểu Di mang cho Kỷ Thiên Vũ cùng Đường Phi mỗi người một chén trà sau đó nói:

- Thị trưởng Đường, hai người cứ thong thả nói chuyện, tôi đi lên lầu đây.

Nói xong cô liền đi lên trên lầu.

Đường Phi nhìn theo sau lưng của Tiểu Di khi cô đi, than thở nói:

- Lão Kỷ, ông thật may mắn, gặp được người phụ nữ tốt như vậy. Ông không được phụ người ta, mau mau chọn ngày cho cô ta một danh phận đi.

- Hôm nay chúng ta không nên nói những chuyện này.

Kỷ Thiên Vũ nhấp chén trà rồi nói.

- Có phải ông muốn nói chuyện về Lam Chính Quốc chứ gì? Hôm qua Lam Chính Quốc chuyển tổng bộ tập đoàn về thủ đô. Lão Kỷ ông hôm nay tìm tôi có phải muốn nói về chuyện này không?

Đường Phi điềm đạm nói.

- Không sai, một tháng trước Lam Chính Quốc đã chuyển tổng bộ công ty về thủ đô, không biết lão hồ ly này trong hồ lô rốt cục đang bán thuốc gì?

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng hỏi.

- Mặc kệ trong hồ lô của lão ta có thuốc gì, nhưng tóm lại đối với ông mà nói thì chắc chắn là độc dược. Từ lâu lão ta đã muốn chuyển toàn bộ công ty về đây. Hừ đến sớm cũng tốt mà đến muộn cũng tốt, lão ta chính là muốn khiêu chiến trực tiếp với ông rồi.

Đường Phi trầm giọng nói.

- Lão Trương và Lam Chính Quốc thân cận với nhau như thế, Lam Chính Quốc có thể sẽ mượn thế lực của lão ta. Nếu như vậy thì thật bất lợi cho Tập đoàn Quốc Cảnh của tôi.

Kỷ Thiên Vũ chậm rãi nói.

- Chỉ cần tôi còn một ngày tại vị, tôi sẽ không để lão Trương muốn làm gì thì làm. Nếu bên chính phủ có tin tức gì mới thì tôi sẽ báo cho ông biết. Cái mà tôi đang lo lắng là lão cáo già Lam Chính Quốc này đang lên lút có âm mưu mờ ám gì đó, khiến cho chúng ta khó lòng phòng bị được.

Đường Phi trầm ngâm nói.

- Miễn là ông ở trong chính phủ kìm chế một chút thì tôi sẽ không quá lo lắng về những thủ đoạn của Lam Chính Quốc. Lam Chính Quốc muốn từng bước nuốt trọn Tập đoàn Quốc Cảnh thì quả thật là một ý muốn viển vông.

Kỷ Thiên Vũ lạnh lùng nói

- Lam Chính Quốc lần này rõ ràng là có sự chuẩn bị mà đến, cho nên ông phải cực kỳ cẩn thận đấy.

Đường Phi bùi ngùi nói.

- Trong cuộc chiến với lão cáo già Lam Chính Quốc này tôi vẫn luôn luôn cẩn thận, tôi đã chuẩn bị tốt nhất tất cả mọi thứ rồi.

Kỷ Thiên Vũ tràn đầy tự tin nói.

- Ông có bao giờ nghĩ đến đối thủ của ông không đơn giản chỉ là Lam Chính Quốc và Tập đoàn Lam Thị thôi không?

Đường Phi đột nhiên nói.

- Lão Đường, ý của ông là...?

Kỷ Thiên Vũ nhú mày hỏi.

- Tổng giám đốc Công ty Bất động sản Kim Khoa Hà Trường Thanh chính là cậu em vợ của Lam Chính Quốc, mà Kim Khoa và Quốc Cảnh đều là hai công ty bất động sản lớn nhất nước. Tôi chỉ sợ Tập đoàn Lam Thị của Lam Chính Quốc sẽ liên minh với Kim Khoa thành một khối hòng chèn ép Công ty Quốc Cảnh. Như vậy thì trọng trách trên vai ông lại càng thêm nặng hơn đấy.

Đường Phi uống một ngụm trà, chậm rãi nói

- Từ khi Triệu Thanh chết, cổ phiếu của tập đoàn Kim Khoa vẫn luôn hạ xuống, công ty Kim Khoa vẫn liên tục trượt dốc, cho nên Kim Khoa muốn khôi phục lại nguyên khí thì cần phải một khoảng thời gian, trong đó tôi việc mà tôi cảm thấy hứng thú nhất chính là rốt cuộc ai sẽ tiếp nhận chức chủ tịch mới của công ty này. Chỉ cần hiểu rõ được điều này thì có thể biết được sau này công ty Kim Khoa sẽ đi theo hướng nào.

Kỷ Thiên Vũ trầm ngâm nói.

- Căn cứ vào tin tức của tôi, chủ tịch mới của công ty Kim Khoa là Hà Trường Thanh đảm nhiệm, mà bên ngoài người ta vẫn đồn rằng người mà được Triệu Thanh chọn làm tân chủ tịch lại là con trai của ông ta: Triệu Hoa. Còn Hà Trường Thanh thì làm tổng giám đốc thôi.

Đường Phi trầm giọng nói

- Thật không? Chức chủ tịch công ty Kim Khoa là do Hà Trường Thanh tiếp nhận ư? Nếu như thực sự như thế thì nghĩ lại việc Triệu Thanh chết cũng thật quá trùng hợp. Tập đoàn Lam Thị chuyển tổng bộ về thủ đô một tháng trước khi Triệu Thanh chết, sau đó chức vụ chủ tịch lại do Hà Trường Thanh tiếp nhận, hết thấy mọi việc giống như một màn kịch.

Trong mắt của Kỷ Thiên Vũ chớp động tinh quang, chậm rãi nói.

- Tôi cũng phát giác ra một số sự tình vi diệu như vậy cho nên mới muốn nhắc nhở ông bạn để ý. Nguyên nhân cái chết của Triệu Thanh đã trở thành một điều bí ẩn, còn chân tướng của sự việc là gì thì chúng ta tốt nhất không nên điều tra làm gì. Cho dù điều tra cũng khó mà ra, mà một khi điều tra ra chỉ sợ tôi với ông khó mà giữ gìn được.

Ngón tay Đường Phi khẽ gõ lên mặt bàn, trầm giọng nói.

- Lão Đường, kỳ thật tôi với ông đều đã hiểu lòng nhau, chỉ là không nói ra mà thôi. Xem ra lần này Lam Chính Quốc đã sử dụng mọi thủ đoạn để đối phó với tôi. Đã đến thì không có ý tốt, chỉ có điều Kỷ Thiên Vũ tôi cũng chỉ còn một con đường là liều mạng xông lên, Lam Chính Quốc mà muốn lật đổ tôi cũng không đơn giản đâu.

Kỷ Thiên Vũ cười lạnh nói.

- Ha ha, cũng đừng quên còn có tôi với ông luôn luôn kề vai chiến đấu với nhau.

Đường Phi bỗng nhiên cười một tiếng đầy hào khí rồi nói.

- Ha ha, những năm gần đây may mắn mà có lão bạn già này giúp đỡ, nếu không tôi cũng không thể trụ lại được ở cái thành phố này.

Kỷ Thiên Vũ xúc động nói.

- Đừng nói những lời này với tôi. Mối quan hệ của ông với tôi là gì chứ? Hơn nữa vài lần giúp đỡ ông đều là xuất phát từ sự công bằng chính trực. Nói thật ra ở một số việc đã mang tính nguyên tắc rồi thì cho dù là phải đắc tội với vài người trong quan trường tôi cũng không quan tâm. Tôi cũng lắm là không làm thị trưởng nữa, trái lại còn được nhàn nhã tự do ấy chứ.

Đường Phi nghiêm trang nói.

- Quan trường rắc rối phức tạp, ông cần phải đề phòng những mưu đồ của bọn tiểu nhân đó.

Kỷ Thiên Vũ than thở nói.

- Ông cũng thật là, việc của mình thì không lo, lại đi lo thay cho việc của tôi. Ông bạn ạ, ông lần này cần phải ứng phó cho tốt, tuyệt đối không để cho lão cáo già Lam Chính Quốc đạt được mưu đồ của hắn.

Đường Phi nói.

- Tôi còn lo lắng về một thế lực khác, thế lực này đối với cục diện trước mắt cũng là nhân tố có tính quyết định quan trọng.

Kỷ Thiên Vũ đột nhiên nói

- Hả, là thế lực nào?

Đường Phi hỏi

- Chủ tịch Tập đoàn Lâm Thị Lâm Cường và anh ruột của hắn là Cục trưởng Cục Tài chính Lâm Vĩ chính là thế lực đó, chúng ta không thể xem nhẹ họ.

Kỷ Thiên Vũ nói

- Đúng đúng, ông không nói thì tôi thiếu chút nữa quên tới cái thế lực mạnh mẽ này.

Đường Phi dừng một chút nói:

- Tập đoàn Lâm Thị những năm gần đây vẫn luôn tồn tại xung đột lợi ích với Quốc Cảnh, mà lần trước con trai của Lâm Vĩ lại bị Sở Phàm đánh gãy hai chân, chỉ sợ là ông ta đối với ông vẫn ghi hận trong lòng. Dù sao cũng là ông ra mặt bảo vệ Sở Phàm. Ông ta không thể không nghi ngờ chính ông xúi giục Sở Phàm làm việc đó. Chỉ sợ Lâm Vĩ và Lâm Cường cũng sẽ tạo thêm bất lợi cho ông thôi.

- Lâm Cường là người xem trọng lợi ích hơn tất cả mọi thứ, hơn nữa lại luôn hành động cẩn thận. Tôi đoán ông ta sẽ giữ thái độ tọa sơn quan hổ đấu, nhưng mà Lâm Vĩ bên cạnh sẽ không đồng ý đâu. Trong lòng ông ta chắc chắn muốn mau chóng đánh bại tôi. Trước mặt thế cục ở thủ đô thực sự rất là rắc rối.

Kỷ Thiên Vũ than nhẹ một cái nói.

- Ha hả, cho nên có thể nói ông bạn già lần này trước mắt xung quanh đều có kẻ thù. Nhưng mà tôi cũng không muốn ông một ngày nào đó lại rơi vào hoàn cảnh nơi nơi đều là kẻ địch hết đâu.

Đường Phi trêu ghẹo nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy thì sắc mặt bỗng ngưng trọng lại, một lúc sau mới trầm giọng nói:

- Đúng rồi, lão Đường, ông còn nhớ Sở Ca không?

Đường Phi sau khi nghe vậy thì ngẩn ra, một lúc sau mới nói:

- Ông muốn nói tới người sáng lập ra Công ty hữu hạn thực nghiệp Sở Thị năm đó, Sở Ca?

- Không sai, hiện nay Tập đoàn Lam Thị chính là công ty hữu hạn thực nghiệp Sở Thị năm đó. Lam Chính Quốc chính là một tay đem đem toàn bộ công ty Sở Thị làm của riêng.

Kỷ Thiên Vũ cảm giận nói.

- Tôi biết điều đó, nhưng mà lão Kỷ, ông tự nhiên nhắc tới Sở Ca rốt cục là có ý tứ gì?

Đường Phi nói.

- Đứa con mồ côi của Sở Ca năm đó đã trưởng thành.

Kỷ Thiên Vũ chậm rãi nói từng một chữ.

- Cái gì? Không phải nói khi đó người vợ của Sở Ca đã vì khó sinh mà ngộ nạn rồi sao?

Trên mặt Đường Phi hiện lên vẻ kinh ngạc cực điểm

- Không, đó chỉ là lời đồn đại để Lam Chính Quốc lơ là mà thôi. Đứa con mồ côi của Sở Ca vẫn còn sống trên đời, hơn nữa cũng đã trưởng thành. Việc này cách đây ba năm tôi cũng mới biết.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

- A, như vậy thì đứa con mồ côi của Sở Ca tên là gì, bây giờ đang ở đâu?

Trong mắt của Đường Phi dường như có chớp động, vẻ mặt lộ vẻ xúc động, vội vàng hỏi.

- Nó chính là Sở Phàm, chính là người đánh gãy hai chân của Lâm Phong, trước mắt đang ở trong biệt thự Lam Hải, chịu trách nhiệm bảo vệ hai đứa con gái của tôi.

Kỷ Thiên Vũ chậm rãi nói.

- Hô...

Đường Phi hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, một lúc sau mới nói:

- Thảo nào khó trách ông lại bảo vệ thằng bé đó như vậy.

- Năm đó công ty Quốc Cảnh mới thành lập, Sở Ca đối đãi với tôi không tệ, trợ giúp tôi rất nhiều, đối với con cháu của Sở Ca tôi dĩ nhiên phải dốc toàn lực chiếu cố.

Kỷ Thiên Vũ nói.

- Như vậy rốt cục sự việc năm đó của cha Sở Phàm và Lam Chính Quốc là thế nào?

Đường Phi hỏi.

- Trước mắt vẫn chưa biết. Thằng bé này từ nhỏ đã được phương trượng đại sư của Nam Thiếu Lâm nuôi lớn, về tất cả các phương diện nó đều xuất chúng hơn người, là một nhân tài hiếm có.

Kỷ Thiên Vũ tán thưởng nói.

- Điều tôi lo lắng chính là một khi Sở Phàm biết được ẩn tình năm đó thì sẽ đấu tranh chính diện với Lam Chính Quốc, đến lúc đó thì nên làm sao? Lam Chính Quốc nếu như biết con trai của Sở Ca vẫn còn sống chỉ sợ lão ta sẽ âm thầm hạ độc thủ.

Đường Phi trong ngữ khí có chút lo lắng nói.

- Nếu như Lam Chính Quốc hướng mũi nhọn về phía Sở Phàm thì Kỷ Thiên Vũ tôi sẽ không ngồi yên.

Kỷ Thiên Vũ vô cùng kiên quyết nói.

Đường Phi gật gật đầu, nói:

- Năm đó Sở Ca đối với tôi cũng có ơn tri ngộ. Đối với con cháu của ông ấy Đường Phi tôi cũng sẽ tận lực chiếu cố.

Kỷ Thiên Vũ sau khi nghe vậy thì vui mừng cười, trong mắt tràn đầy vẻ kích động.

234. Chương 230: Nhục Như Con Chó (1)

Bà đem chuyện này ra nói với chồng là Trần Thiên Minh. Trần Thiên Minh cũng chỉ cười nhạt, không để trong lòng, còn cho là bà quá nuông chiều con trai...

Con cái chính là máu thịt trong lòng mẹ. Nhìn thấy con trai mình gần đây có chút khác thường trong lòng Vương Mỹ Linh lo lắng vô cùng. Vài lần muốn đưa Trần Tuấn Sinh đến bệnh viện kiểm tra xem có đúng hay không đã sinh ra vấn đề lớn nào đó. Nhưng Trần Tuấn Sinh đều từ chối không đi, mỗi lần như vậy hắn đều nói là cơ thể mình không có chuyện gì cả.

Buổi chiều hôm nay chỉ có Vương Mỹ Linh và Trần Tuấn Sinh ở nhà ăn cơm. Trần Thiên Minh đêm nay có tiệc nên không thể về nhà ăn cơm chung. Trần Tuấn Sinh bên cạnh vẫn vậy, theo thường lệ một chén cơm cũng không ăn hết. Vương Mỹ Linh thấy thế không khỏi hỏi nguyên do:

- Tuấn nhi, con ăn cơm cũng không xong như vậy kìa. Chiều nay mẹ mua toàn những món bình thường mà con thích ăn nhất, chẳng lẽ con không có hứng thú ăn uống gì à?

- Con mấy ngày nay không muốn ăn bất cứ thứ gì cả.

Trần Tuấn Sinh quàng khăn, đi đến phòng khách ngồi.

- Tuấn nhi, Tuấn nhi...

Vương Mỹ Linh nhìn bóng lưng cô đơn của đứa con trai mà thở dài, trong lòng cảm thấy từng cơn đau xót. Thấy con mình như vậy bà cũng không còn lòng dạ nào mà ăn uống, đi đến phòng khách ngồi xuống bên cạnh Trần Tuấn Sinh, hỏi với giọng quan tâm:

- Tuấn nhi, gần đây có phải là con đã gặp chuyện gì buồn phiền không? Có chuyện gì con cứ nói chuyện cho mẹ biết, mẹ sẽ giúp con mà.

- Mẹ này, mẹ cứ làm phiền con mãi thế? Con đã nói con không sao. Thật là!

Trần Tuấn Sinh lộ vẻ bức mình nói.

- Tuấn nhi. Có phải vì gần đây ba đối xử với con nghiêm khắc một chút nên cảm thấy mất hứng phải không? Thật ra ba con là người bên ngoài thì nói chuyện chua ngoa nhưng trong lòng lại mềm như đậu hũ. Đối với con nghiêm khắc một chút cũng là muốn tốt cho con thôi mà.

Vương Mỹ Linh nói.

- Con biết. Con biết tâm ý vất vả của ba mẹ rồi. Thế mẹ đã nói xong hết chưa?

Trần Tuấn Sinh không nhận được nói. Sau đó hần nhìn thời gian, nói:

- Được rồi. Con muốn đi ra ngoài một chút. Đúng rồi, cho con ít tiền đi.

- Tuấn nhi, đêm nay con lại muốn đi ra ngoài sao? Sao gần đây mỗi đêm con đều đi ra ngoài vậy? Hơn nửa lần nào cũng lấy tiền. Rốt cuộc là con phải đi làm cái gì thế hả?

Vương Mỹ Linh lo lắng hỏi.

- Mẹ nói cái gì thế hả, đưa hay không đây? Không cho thì con đi luôn, không trở lại nữa.

Trần Tuấn Sinh nói xong liền đi ra ngoài.

- Con...Aizzzzz. Con chờ một chút.

Vương Mỹ Linh vừa nói vừa chạy vào phòng lấy vội hai ngàn đưa cho Trần Tuấn Sinh, rồi nói:

- Con ơi, con không nên đi quá muộn. Không thì ba con sẽ lại nổi giận đấy. Trở về sớm một chút, biết chưa?

Trần Tuấn Sinh lấy tiền sau đó không nói nhiều, trực tiếp đẩy cửa đi ra.

Vương Mỹ Linh nhìn con trai của mình đi thẳng tuột xuống lầu sau đó bà mới đi về phòng. Nhìn nó gần đây có những biểu hiện khác thường cùng với thái độ lạnh lùng, Vương Mỹ Linh trên mắt lại không ghìm được giọt lệ. Bà không biết con trai gần đây bị làm sao, mỗi đêm đều phải đi ra ngoài. Hơn nửa đều chìa tay lấy tiền của bà. Đến nay là đã một tuần bà giấu Trần Thiên Minh, đưa tiền cho Trần Tuấn Sinh xấp xỉ một vạn. Bà không biết Trần Tuấn Sinh cầm số tiền đó đi làm gì.

Trần Tuấn Sinh cầm tiền sau đó trực tiếp chạy xe về quán bar Nhất Dạ Tình ở Đông Thành.

Lúc này hần muốn đi tìm A Thiên. Hần phát hiện ra là chính mình đã bị cô nàng mê hoặc. Một ngày không gặp cô thì hồn vía lên mây. Hơn nữa, khi tiếp xúc hần còn bị một thứ đồ trên người cô hấp dẫn mê muội, đó chính là thuốc lá của A Thiên.

Hần phát giác ra là khi hút thuốc lá của A Thiên thì cả người có cảm giác đặc biệt thoải mái và kích thích, có cảm giác bay bổng. Mỗi khi điều đó xảy ra thì tất cả giác quan của hần rơi vào bên trong một ảo mộng, bên trong đó hần tưởng tượng bản thân mình đúng là vua, là chúa tể của cái vũ trụ này. Hần không gì không làm được. Cái cảm giác này rất sướng khoái, rất kích thích....

Nhưng mà, một ngày không được hút một thuốc lá của A Thiên hần cảm thấy cực kỳ, cực kỳ khó chịu, cả người lơ mơ, không có tinh thần, làm chuyện gì cũng không có hứng thú, đầu cảm thấy choáng váng và

nặng nề. Nếu không có cái loại khói này hút vào thì toàn thân run rẩy, ra mồ hôi lạnh. Cái loại cảm giác này cực kỳ khó chịu.

Sở dĩ hần mỗi đêm đều phải đi tìm A Thiến. Thứ nhất là thể nghiệm cảm giác cực độ kích thích và tiêu hồn trên thân thể A Thiến. Thứ hai là có thể hút loại thuốc lá đó của cô ta.

Bất quá mấy ngày gần đây Từ Lăng giống như biến đi đâu mất. Đã không có Từ Lăng có nghĩa là không còn người cung cấp tiền cho Trần Tuấn Sinh tiêu xài nữa. Cho nên gần đây hần đành phải tự mình bỏ tiền túi, ra về không khỏe mạnh để giấu diếm ông bố rồi đòi tiền bà mẹ.

Trần Tuấn Sinh tuy là loại chơi bời nhưng cũng không phải là thằng ngu. Thấy đủ loại dấu hiệu và phản ứng xảy ra cho mình, hần đã mơ hồ cảm thấy A Thiến lấy ra cho hần điều thuốc có tẩm thuốc lạ. Sau đó nội tâm hần thống khổ và mâu thuẫn không thôi. Trong lòng một mực khuyên bảo chính mình không nên đi tìm A Thiến. Nhưng mà tâm lý của hần cũng không nghe lý trí mách bảo, tất cả giác quan của hần ở bên trong kêu gào muốn gặp cô ta. Càng nhiều đòi hỏi như thế này thì tinh thần, sinh lý, tâm lý sinh ra thứ cảm giác đặc biệt kích thích và hưng phấn. Khi đó hần cảm thấy sinh lực và tinh lực của mình lại vô cùng vô tận, kích động tính dục hứng thú tăng vọt. Hần đã mê muội và nghiện cái loại cảm giác này rồi.

Bất kể phía trước là vực thẳm hay thiên đường, Trần Tuấn Sinh cũng không thể chùn bước trước con đường trầm luân đi xuống. Bởi vì hần bây giờ đã không thể kiểm soát được bản thân mình. Hần đã có “tâm nghiện” mất rồi. Trong người đã nghiện cảm giác đối với A Thiến, nghiện cái cảm giác kích thích và hưng phấn kia, đã hình thành một loại sinh lý ỷ lại.

Trần Tuấn Sinh sau khi đi tới quán bar Nhất Dạ Tình thì móc ra thẻ hội viên và đi vào. Hần đi tới một cái ghế dài ở trong góc quán bar, vị trí này là hần cùng A Thiến ước hẹn từ trước. Mỗi đêm đều gặp nhau ở nơi đây.

Nhưng mà, sau khi hần đi đến đó lại phát hiện tình hình có chút khác thường. Trước kia đều là hần đi đến quán bar trước để chờ A Thiến. Nhưng đêm nay khi hần đi tới cái ghế này lại phát hiện A Thiến đang ngồi trên đó chờ hần.

Nhìn thấy A Thiến đang phơi bày ra một nửa bộ ngực sữa trắng như tuyết thì trong lòng hần đã rục rịch nổi lên ham muốn. Nhưng mà không có loại cảm giác tính dục hưng phấn mạnh mẽ như trước. Hần hiểu rõ lúc này hần chỉ cần một điều thuốc, hỉ cần rút trên người A Thiến ra một điều thuốc, tinh thần của hần trong nháy mắt sẽ tăng gấp trăm lần, tràn đầy sức sống, cảm giác hưng phấn tính dục cũng sẽ dâng tràn ngay.

- A Thiến, hôm nay sao em lại đến sớm thế?

Trần Tuấn Sinh ngồi xuống sau đó đưa tay ôm vòng qua vòng eo của A Thiến, cười hỏi.

Ngoài dự liệu của hần, lần này A Thiến không có ôm lấy hần, mà lại còn dịch chuyển mông một cái tránh được bàn tay của hần, đồng thời rút ra một điều thuốc cầm phát phơ, giọng lạnh lùng nói:

- Bởi vì màn trình diễn đã xong, nhanh chóng ngã bài thôi.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe vậy thì mặt ngẩn ra, vội vàng hỏi:

- A Thiến, em nói lời này là có ý gì?

Hần nhìn A Thiến hút thuốc mà cơn nghiện nổi lên mãnh liệt. Vội vàng năn nỉ nói:

- A Thiến, có thể cho anh một hơi không?

A Thiến liếc nhìn Trần Tuấn Sinh, ánh mắt như vậy giống như là đang nhìn một con chó vậy. Cô ta lấy ra một điều ném cho Trần Tuấn Sinh. Hần tiếp lấy sau đó vội vàng châm lửa, rít mạnh một hơi, sau đó lẳng lặng chờ đợi trạng thái tâm lý và sinh lý phản kích cực độ. Nhưng mà không có. Hần thấy thể bèn rít mạnh thêm vài hơi nữa. Cái loại cảm giác kích động và phấn khởi đó vẫn không đến. Ngay lập tức hần không khỏi nghi ngờ nhìn về phía A Thiến.

A Thiến khinh miệt nhìn Trần Tuấn Sinh một cái. Lạnh lùng nói:

- Trần công tử. Thuốc lá không thỏa mãn được anh đâu. Cái anh đang cần bây giờ chính là một chút Băng.

- Em, em nói cái gì? Không có khả năng. Trước đây khi anh hút thuốc của em cảm thấy rất là phấn khích. Đêm nay em đưa thuốc cho anh không giống so với trước đây.

Trần Tuấn Sinh hút điếu thuốc này căn bản không làm thỏa mãn cơn nghiện của mình, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, đầu óc choáng váng, toàn thân khó chịu.

- Trần công tử. Chẳng lẽ anh còn không hiểu sao? Anh trước kia có những cảm giác hưng phấn kích động cũng không phải bởi vì anh hút thuốc, mà là quán bar mỗi đêm đều mang đến cho anh một ly rượu whisky.

A Thiến lạnh lùng cười nói. Khói thuốc tỏa ra làm cô ta trông giống như bạch cốt tinh.

Sau khi nghe A Thiến nói xong Trần Tuấn Sinh mới đột nhiên phát hiện ra đêm nay nhân viên phục vụ của quán bar không mang rượu đến cho hắn. Ngày trước mỗi lần vào đây hắn đều được miễn phí cung cấp một ly whisky lớn. Mà mỗi lần như vậy hắn đều uống hết ly đó luôn. Nhưng kỳ quái chính là đêm nay lại không có.

- Anh có phải rất kỳ quái là tại sao đêm nay quán bar chưa mang rượu whisky đến cho anh có phải không?

A Thiến giễu cợt hỏi.

A Thiến tiếp tục thản nhiên nói:

- Anh cũng biết, một ly whisky như vậy thật ra giá trị hơn một ngàn đồng a. Vốn dĩ anh Từ cho anh cái thẻ hội viên quán bar này là đáng giá một vạn đồng. Nhưng bây giờ một vạn đồng đó đã tiêu phí hết rồi, đương nhiên quán bar sẽ không đưa whisky miễn phí tới cho anh nữa.

- Hừ! Một ngàn đồng cũng có thể mua được hai chai whisky. Thế mà ở đây một ly whisky đã một ngàn đồng? Ông chủ nơi này cũng quá đáng thật.

Trần Tuấn Sinh tức giận nói.

- Aizzzzz. Anh vẫn còn nghe không hiểu lời nói của tôi rồi. Anh bình thường sau khi uống whisky có thấy cảm giác hưng phấn kích thích, thể lực dồi dào, tính dục dâng cao không? Không có sao? Vậy vì sao uống một ly whisky đó sẽ có cảm giác như vậy chứ?

A Thiến vờn vờ mái tóc buông xõa, thản nhiên nói.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe vậy thì ngẩn ra. Ở bên trong đầu đột nhiên “ông” lên một cái. Hắn hồi lâu mới ngáp ngừng nói:

- Em, ý em nói là bên trong rượu còn có cái gì đó?

- Ui. Đã bắt đầu trở nên thông minh rồi đấy. Thật là khó khăn nhỉ.

A Thiến thản nhiên nói.

Khuôn mặt Trần Tuấn Sinh thoát cái biến thành không còn chút máu. Hai mắt của hắn nhìn A Thiến, kích động nói:

- Cô, cô bỏ cái gì vào bên trong rượu, bỏ cái gì?

- Trần công tử, không nên kích động. Tôi cũng không có bản lĩnh lớn như vậy đưa rượu có bỏ Bạng vào cho anh đâu.

A Thiến cười quyến rũ nói.

- Bạng ư?

Trần Tuấn Sinh kinh ngạc nghĩ. Sau đó, trong đầu hắn dần hiện ra một cụm từ “methamphetamine hydrochloride” (Bạng Độc). Hắn giống như là hồn bay phách lạc lẩm bẩm nói:

- Bạng. Bạng Độc ư? Các người đã cho tôi uống Bạng Độc?

235. Chương 230: Nhục Như Con Chó (2)

A Thiến giọng điệu lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe vậy thì sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt đại ra như cá chết. Cái từ Băng Độc này hẳn tất nhiên là có nghe qua. Băng Độc được gọi là “độc nhất trong các loại độc”, hút vào một lần là nghiện ngay. Sau khi dùng Băng Độc, sẽ kích động, lo lắng, bất an, thần kinh hưng phấn, gia tăng hoạt động. bắp thịt run rẩy, nhiều lần mạnh mẽ co rút lại, đầu mỗi dây thần kinh hai bên cổ căng ra giật giật, chỉ mức độ bệnh trạng hưng phấn cao độ. Trong khoảng thời gian ngắn sau sẽ xuất hiện hiện tượng giả của tính cảnh giác tăng cao, tinh thần sung mãn, tập trung chú ý cao độ. Nhưng khi thuốc đã hết tác dụng, sẽ bắt đầu xuất hiện tình trạng làm cho tinh thần phản ứng chậm chạp, mệt mỏi, không còn sức lực, đau đầu, choáng váng, hồi hộp thở gấp, toàn thân cảm thấy khó chịu.

Không cần khách khí cũng biết. Băng Độc là độc phẩm gây hại còn lớn hơn so với các loại thuốc giảm đau, heroin và các loại thuốc phiện linh tinh khác. Biểu hiện của Băng Độc về khía cạnh tâm lý là sự ỷ lại thái quá. Một khi đã nghiện thì khó có thể thoát ra được.

- Tôi, tôi hít thuốc phiện sao? Tôi, tôi...

Trần Tuấn Sinh bắt đầu nói năng lộn xộn. Hắn vừa cảm phần vừa mê luyến nhìn A Thiến.

Lúc này hắn mới phát giác ra nụ cười của A Thiến trông khủng bố và dữ tợn như vậy nhưng mà lại làm cho hắn muốn ngừng mà không được. Một mặt hắn cảm thấy phần nộ trước sự lừa gạt tình cảm của A Thiến. Mặt khác lại không thể quên cơ thể tuyệt vời của cô nàng. Hắn đang giãy giụa cật lực bên trong nỗi thống khổ cực độ. Thế nhưng không hút Băng Độc càng làm cơn nghiện giày vò đến mức khó chịu. Trong đầu hắn vẫn tràn ngập cái trạng thái phấn khích của tính dục. Tưởng tượng đến tình cảnh đem A Thiến đặt ở dưới thân làm để phát ra những âm thanh “rền rĩ”, càng muốn lại càng không thể tự kiềm chế, lại càng muốn cảm giác đó lặp lại. Mà biện pháp duy nhất đó chính là hút Băng Độc.

- Rượu. Rượu. Tôi muốn một ly whisky. Tôi có tiền. Cho tôi một ly whisky...

Trần Tuấn Sinh ở trong trạng thái háo hức và mê loạn lẫn lộn nói.

- Trần công tử, anh có xin tôi cũng vô ích thôi. Bởi vì tôi không có thứ mà anh muốn. Trong quán bar này cũng không có. Nếu thật sự anh muốn thì hãy đi xin sự giúp đỡ của một người

A Thiến nói.

- Tìm ai. Tìm ai?

Trần Tuấn Sinh vội vã hỏi.

- Từ Lãng!

A Thiến từng chữ từng chữ nói.

- Cái gì? Là, là hắn ư? Hắn, hắn ở nơi nào?

Thần sắc trên mặt Trần Tuấn Sinh là vẻ vô cùng kinh ngạc. Hắn vạn lần không ngờ rằng đúng là Từ Lãng, người anh em, người bạn tốt của hắn ở sau lưng âm thầm cho hắn hút thuốc độc.

- Anh quay đầu lại nhìn xem chẳng phải là sẽ biết ngay thôi.

A Thiến hướng ánh mắt về phía sau Trần Tuấn Sinh một cái, nói.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe vậy lập tức quay đầu lại. Bất ngờ hắn thấy Từ Lãng không biết từ bao giờ đã đứng ở phía sau hắn.

- Cậu Trần, cậu vẫn khỏe chứ.

Tinh quang trong mắt Từ Lãng lóe lên, nụ cười trên mặt đầy vẻ giả tạo.

- Mày, mày là thằng khốn nạn. Tao đã xem mày như bạn bè, tại sao mày lại hại tao như thế?

Trần Tuấn Sinh tức giận nói.

- Hại mày á? Ha ha. Tao vừa cho mày tiền tiêu lại vừa tặng người đẹp để hầu mày ngủ. Còn cho mày thử qua Băng. Cảm thụ một chút cảm giá cực kỳ sướng khoái và kích thích đó. Vậy cũng được gọi là hại mày sao?

Từ Lãng mở rộng hai tay. Vừa cười vừa nói.

- Mày cho tao hút ma túy rồi còn gì.

Trần Tuấn Sinh nghiêng răng nói, tưởng chừng như muốn bay cả hàm răng ra ngoài.

- Ha ha. Trần công tử, không nói mày lạc hậu không được. Hiện nay trong tầng lớp thanh niên thịnh hành nhất chính là Lưu Băng (1). Lưu Băng là một chơi thời thượng bây giờ. Đầu óc của mày đúng là quê mùa lạc hậu. Đương nhiên, nếu Trần công tử cho rằng Lưu Băng là có hại như vậy thì mày có thể bị loại luôn khỏi cuộc chơi thôi. Bây giờ mày có thể đi luôn đi cũng được, sau này tao cũng sẽ không tới tìm mày nữa. Hai người chúng ta không cùng một con đường. Cứ như vậy thôi.

Từ Lãng giọng điệu lạnh lùng nói.

- Mày...

Trần Tuấn Sinh rất tức giận. Hắn muốn đi luôn lắm chứ, muốn cứ thế mà đi luôn, nhưng ngay cả cất bước cũng không thể. Tâm nghiện đang mơ hồ phát tác. Hắn căn bản không thể kiểm soát được bản thân cứ hướng về cảm giác hưng phấn kích thích kia của Lưu Băng.

- Ôi. Thiếu chút nữa quên mất. Ba mày là Cục trưởng Cục Công an. Ôi chao, nếu ba mày mà biết mày nghiện Băng rồi thì sẽ có cảm tưởng thế nào đây? Theo Cục Công an thì Lưu Băng cũng là hành vi hút thuốc phiện đấy. Cho nên cậu Trần thân mến, khi ở nhà thì mày không nên để lộ ra tình trạng tay chân vô lực, phờ phạc rã rượi, không muốn ăn cơm, đổ mồ hôi trộm vân vân. Nếu không thì bằng vào con mắt sắc bén của ba mày, nhất định sẽ nhìn ra là mày có vấn đề. Đến lúc đó mày cũng đừng oán trách tao không nhắc nhở mày trước đấy.

Từ Lãng gác chân bắc chéo, nhàn nhã nói.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe vậy liền ngẩn ra. Nếu như ba mình biết được... tiếp sau hắn cũng chẳng dám nghĩ thêm. Vốn là hắn đang đứng thẳng nhưng chân lại trở nên mềm nhũn, té xuống đặt mông trên ghế sofa. Về mặt hắn biến hóa một cách đặc biệt. Cho đến lúc này hắn mới biết được mình đã rơi vào một cạm bẫy hoàn mỹ được chuẩn bị chu đáo, tỉ mỉ. Đầu tiên là Từ Lãng đến cùng hắn kết bạn kết bè. Nhưng lại âm thầm cho hắn hút Băng Độc. Sau đó A Thiển dùng mỹ sắc mê hoặc hắn... Hắn như thế từng bước một đi vào cạm bẫy. Cuối cùng cũng không thể rút ra được.

- Mày rốt cuộc muốn thế nào?

Ngực Trần Tuấn Sinh phập phồng lên xuống, tức giận hỏi Từ Lãng.

- Tao thì có thể thế nào bây giờ. Chẳng qua là muốn hỏi mày, Trần Tuấn Sinh xem mày có đồng ý về theo phe chúng tao hay không thôi?

Từ Lãng thản nhiên nói.

- Mày nói vậy có ý gì?

Trần Tuấn Sinh hỏi.

- Ý tứ rất đơn giản. Nếu như mày đi theo bọn tao thì chúng ta vẫn là bạn bè thân thiết. Mày cũng sẽ như trước kia có thể Lưu Băng, tiếp tục hưởng thụ cảm giác kích thích đó. Đương nhiên, A Thiển cũng sẽ là gái của mày. Nếu như mày với bọn tao không phải là một nhóm thì bây giờ mày có thể bước luôn đi. Tất cả đều do mày lựa chọn như thế nào thôi.

Từ Lãng chậm rãi nói.

Trần Tuấn Sinh biết rõ Từ Lãng đang siết chặt vòng vây. Thế nhưng bên trong hắn tranh đấu không lại được cơn nghiện. Cuối cùng hắn cũng thỏa hiệp. nói:

- Tao, tao chọn điều thứ nhất.

- Ha ha. Thức thời mới là tuần kiệt. Không sai, không sai.

Từ Lãng cười ha ha nói.

- Anh, anh Từ, tôi bây giờ rất khó chịu. Anh có thể tạo điều kiện thoải mái cho tôi một chút không? Cho tôi hút một hơi đi?

Trần Tuấn Sinh nhin không được cơn nghiện trong người, xin Từ Lãng giúp đỡ.

- Bên người tao vẫn còn thiếu một con chó trung thành. Không biết cậu Trần đây có nguyện ý bổ sung vào vị trí thiếu sót này hay không?

Từ Lãng giọng điệu bốn cọt nói.

- Được được. Tôi tình nguyện làm con chó bên cạnh anh Từ.

Trần Tuấn Sinh lộ vẻ bằng lòng, gật đầu nói.

- Ha ha. Như vậy xem ra mày cũng có vài phần trung thành, thế để cho mày hưởng thụ một chút lạc thú cực độ của Lưu Băng nào. Đi theo tao.

Từ Lãng nói xong thì dụi tàn thuốc lá đi, đứng dậy, đi về một gian phòng ở trong quán bar.

Trần Tuấn Sinh và A Thiến đi theo ở phía sau. Khi vào phòng Từ Lãng vỗ vỗ tay. Sau đó một tên to lớn mặc đồ đen mang theo một cái túi đi đến. Tên này đem cái túi giao cho Từ Lãng. Lại từ bên trong cái túi móc ra một bọc nhỏ màu trắng gì đó đưa cho hắn. Sau đó tên này liền đi ra khỏi căn phòng.

Từ Lãng đóng chặt cửa căn phòng lại, sau đó từ bên trong cái túi lấy ra một cái ấm Lưu Băng rất tinh xảo. Loại ấm Lưu Băng này có hai cái miệng. Một cái là Băng Độc, cái còn lại dùng để hút. Chính giữa là thân ấm có hình tròn khá lớn.

Từ Lãng tiếp theo đưa tay dùng một cái muỗng nhỏ lấy một chút Băng kết tinh trong cái túi màu trắng đặt ở trên cái miệng tròn của ấm. Sau đó chậm rãi bật lửa đốt Băng dưới đáy miệng ấm. Dần dần, trong thân ấm tràn ngập khói màu trắng. Từ Lãng thấy lượng khói không quá nhiều sau đó mới bảo Trần Tuấn Sinh:

- Dùng miệng ngậm vào miệng ấm này mà hút. Mày hút một hơi xem thử. Cái này là Băng ở thể rắn được nung để hút so với Băng lỏng dùng để uống còn sảng khoái hơn rất nhiều.

Trần Tuấn Sinh giống như đã biến thành ma quỷ, nhin không được dùng miệng hít một hơi. Sau đó nhẹ nhàng thở ra. Rất nhanh, hệ thống trung khu thần kinh của hắn bị kích động, ở trạng thái hưng phấn cao độ. Mà hắn cũng một lần nữa cảm nhận được loại kích thích này, kích động, tinh thần sảng khoái, tràn đầy sức sống. Loại cảm giác này so với trước đây lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Trần Tuấn Sinh tiếp theo lại hút một hơi. Toàn bộ con người liền nhanh chóng trở thành thần tiên.

- Trần Tuấn Sinh. Mày nhớ kỹ cho tao. Mày là một con chó. Vĩnh viễn là một con chó. Đã biết chưa?

Lời nói của Từ Lãng bất ngờ vang lên trong tai Trần Tuấn Sinh.

- Tôi là một con chó. Tôi là một con chó...

Trần Tuấn Sinh lẩm bẩm nói. Trước mặt xuất hiện ảo giác, cảm thấy chính mình đúng là một con chó đáng thương đang nằm sấp xuống.

Thật ra vừa rồi Từ Lãng cũng không có nói gì. Bất quá lúc này sau khi Trần Tuấn Sinh hút Băng độc vào rồi thì sinh ra ảo giác. Nói cách khác, bây giờ Trần Tuấn Sinh đã hoàn toàn trầm luân, hoàn toàn giống với danh xưng là một con chó đáng thương.

Trần Tuấn Sinh liên tục hút vài hơi sau đó lại tìm được cảm giác phấn khởi và kích thích cực độ của trước đây. Bất kể là trên phương diện tâm lý hay sinh lý đều đều cảm thấy hưng phấn vô cùng. Đặc biệt là về sinh lý. Tính dục của hắn vốn đã sớm tăng vọt. Ánh mắt nhìn về phía A Thiến rực lửa bùng bùng.

Kỳ thật sau khi hút Băng Độc đều phải Tán Băng. Cái được gọi là Tán Băng chính là xuất mồ hôi, thải bớt những thành phần của Băng Độc ở bên trong cơ thể ra. Mà cùng hoan ái với phụ nữ cũng là một phương pháp Tán Băng. Sở dĩ Từ Lãng đã dàn xếp cho A Thiến ở bên cạnh Trần Tuấn Sinh, mục đích chính là để

sau khi Trần Tuấn Sinh hút Băng Độc có thể trực tiếp cùng A Thiến vui vẻ, dễ dàng Tán Bắn. Mà đồng thời cũng làm cho Trần Tuấn Sinh trải nghiệm thân thể tuyệt vời của A Thiến sau đó thì mê mẩn không thể dứt ra được.

Từ Lăng nhìn vào ánh mắt rực lửa của Trần Tuấn Sinh. Trong lòng biết rõ Trần Tuấn Sinh đang muốn làm chuyện gì. Ngay lập tức gã nói:

- Trần Tuấn Sinh, đêm nay mày không thể ở đây mà hoan hỉ với A Thiến được. Bởi vì mày phải đi gặp một người. Một người mà tất cả chúng ta đều phải kính trọng. Tất cả hành động và việc làm của tao đều làm theo sự chỉ đạo của người ấy.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì từ tận đáy lòng cảm thấy kinh hoàng. Hắn vốn cho rằng Từ Lăng chính là người ở phía sau kéo hắn xuống nước, là người đã âm thầm ở trong bóng tối cho hắn hút Băng độc. Ai ngờ Từ Lăng vốn cũng chỉ là một con cờ trong tay người khác. Đúng là bị người khác sai khiến sau đó mới làm như vậy. Thế là hắn vội vàng hỏi:

- Người đó là ai vậy?

-Trương thiếu!

Nói đến tên Trương thiếu này ngữ khí cũng trở nên cung kính.

- Anh, anh đang nói là Trương thiếu nổi tiếng ở thủ đô sao?

Trần Tuấn Sinh âm thanh run rẩy hỏi.

Từ Lăng gật đầu, trong mắt bộc lộ sắc khí cung kính và khuất phục.

Trong mắt Trần Tuấn Sinh hiện lên thần sắc sợ hãi, thân thể giống như đang run lên nhè nhẹ.

Chú thích (1): Lưu Băng nghĩa là hút Băng Độc, sử dụng ma túy. Bất kể là ma túy loại nào, đối với sinh mệnh đều là cực kỳ nguy hại. Trăm cái hại không có một điều lợi. Hy vọng mọi người rời xa các chất kích thích, trong đó có Băng. Cự tuyệt độc phẩm.

236. Chương 231: Ý Tứ Trong Ánh Mắt Trần Mộng Lâm

Phải biết rằng có thể được một cực phẩm đại mỹ nữ nhiều lần nhìn chăm chăm như vậy không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Sau khi ăn cơm chiều xong Sở Phàm cùng đại tiểu thư, nhị tiểu thư tất cả ngồi trong đại sảnh xem tivi. Tuy rằng ở bên cạnh đã có hai người tuyệt sắc mỹ nữ làm bạn thể nhưng Sở Phàm vẫn còn cảm thấy chưa đủ. Vẫn chứng nào tật đấy đứng núi này trông núi nọ.

Đã gần một tuần rồi hắn chưa gặp Trần Mộng Lâm. Sau cái đêm “đột phá” với Trần Mộng Lâm ấy, hắn cũng chưa gặp lại cô. Mấy ngày nay Trần Mộng Lâm cũng không đến chơi với nhị tiểu thư, Sở Phàm nghĩ thầm việc này đa phần có lẽ là Trần Mộng Lâm sợ khi gặp mình sẽ cảm thấy ngượng ngùng, khó xử. Con gái mà, sau lần đầu tiên cùng với người đàn ông của mình thì dù sao cũng vẫn cảm thấy có chút cảm giác thẹn thùng.

Nhưng mà nếu nói cô gái ngượng ngùng như vậy cũng chỉ hai ba ngày là hết. Trần Mộng Lâm đã một tuần không đến biệt thự Lam Hải rồi, việc này không phải là thẹn thùng quá độ đấy chứ? Hay là Sở Phàm đánh giá cao mị lực của bản thân, tự thân đa tình, một lòng tình nguyện, nói chính xác là có khi Trần Mộng Lâm người ta căn bản là không muốn gặp hắn cũng nên.

Còn nữa, từ khi Sở Phàm từ Nhật Bản trở về cũng chưa gặp được người đẹp nóng bỏng Tô Phỉ có mái tóc vàng và cặp mắt xanh biếc. Tô Phỉ mấy ngày nay đang ra sức ôn tập cho kỳ thi, dường như đang dự định đi ra nước ngoài. Sở Phàm vừa nghe nhị tiểu thư nói Tô Phỉ chuẩn bị xuất ngoại thì cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, một hạt giống tốt như vậy chẳng lẽ phải nhường cho những tên nam tử ngoại quốc kia chà

đạp sao? Như vậy không được. Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo thì Sở Phàm tuyệt đối sẽ không đồng ý. Cho nên hẳn cần phải áp dụng một biện pháp, biện pháp trên phương diện nhân đạo.

- Chị ơi, chị ơi, chị xem, Tiểu Ngốc Ngốc lại ngậy người ra rồi kìa.

Nhị tiểu thư nói khẽ bên tai đại tiểu thư.

Đại tiểu thư nghe vậy liền quay đầu qua nhìn Sở Phàm một cái, bực bội nói:

- Tiểu Vân, em nhất quyết không thay đổi cách dùng từ phải không?

- Đổi từ gì chứ?

Nhị tiểu thư mắt mở to, khó hiểu hỏi.

- Thâm trầm, đó không gọi là “ngậy người” mà phải là “thâm trầm”, ngốc ạ.

Ngón tay đại tiểu thư chỉ chỉ lên trán nhị tiểu thư, nói.

- Chị nói mà muốn nôn. Có phải hai ngày nay chị ốm, Tiểu Ngốc Ngốc hẳn lo chuyện thuốc men phải không? Nhìn xem chị mỗi lần nói cái gì cũng đều bệnh vực hẳn kìa.

Nhị tiểu thư bĩu môi nói.

Đại tiểu thư sau khi nghe vậy thì sắc mặt chợt ửng đỏ, âm thầm nhéo nhị tiểu thư một cái, nói:

- Em có thể nhỏ giọng một chút không? Em mở miệng chỉ toàn nói lung tung thôi.

- Em có nói lung tung đâu, không tin thì em kéo Tiểu Ngốc Ngốc qua đây đối chất.

Nhị tiểu thư lớn tiếng gọi:

- Tiểu Ngốc Ngốc, Tiểu Ngốc Ngốc... ..

- Hả?

Sở Phàm sực tỉnh, quay đầu sang hỏi:

- Chuyện gì vậy nhị tiểu thư?

- Tiểu Vân. Quốc khánh có muốn đi ra ngoài chơi không?

Đại tiểu thư thản nhiên nói.

Nhị tiểu thư sau khi nghe vậy thì há đờ miệng ra không nói gì được nữa.

- Ách... ..

Một hồi lâu, cuối cùng cười gượng nói:

- Chị tôi nói sau khi cảm cúm thì sau lưng có chút đau, muốn anh qua giúp chị ấy xoa bóp một chút.

- Thế à? Uhm, tốt tốt. Không thành vấn đề, không thành vấn đề.

Sở Phàm nhanh miệng đáp ứng ngay. Đối với những việc xoa bóp giúp các mỹ nữ như đại tiểu thư và nhị tiểu thư như thế này hẳn rất là tích cực, thái độ cũng rất nghiêm chỉnh.

- Tôi, tôi...Cái kia.

Đại tiểu thư nhất thời nghẹn lời, không biết nói cái gì cho phải, từ chối chỉ sợ đả kích tấm lòng nhiệt tình của Sở Phàm, mà đồng ý việc này thì lại cảm thấy ngại ngùng. Để một người đàn ông xoa bóp cho mình, đại tiểu thư vừa nghĩ đến thì đã cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Chị, ngã bệnh xong thì xương thắt lưng có chút đau nhức, nhưng mà để cho Tiểu Ngốc Ngốc xoa bóp một chút là sẽ tốt lên nhiều. Thủ pháp xoa bóp của Tiểu Ngốc Ngốc rất là lợi hại đó, hì hì. Em cũng ước gì chính mình bệnh nặng một lần để được Tiểu Ngốc Ngốc phục vụ đây, cho nên em mới nói là chị rất là may mắn đây.

Nhị tiểu thư cười ngọt.

- Đại tiểu thư, đau ở nơi này phải không?

Lúc này Sở Phàm đã đi đến sau lưng đại tiểu thư, nhẹ nhàng nắm lấy vai phải và vai trái của nàng, hỏi.

Sau khi phần trên hai vai đại tiểu thư tiếp xúc với bàn tay ấm áp của Sở Phàm thì tâm hồn nàng khẽ run lên, một loại cảm giác kỳ lạ giống như có một luồng điện đang chạy khắp toàn thân. Tiếp theo, tim đập mạnh, sắc mặt dần dần nhuộm sắc hồng, cảm giác thân thể đúng là trở nên mềm mại, loại cảm giác như thế này nàng đúng là trước nay chưa hề trải qua.

Sở Phàm dùng thủ pháp của mình xoa bóp ở hai vai của đại tiểu thư, cẩn thận mát xa mãi cho đến phần thắt lưng. Vuốt ve lưng ngọc của đại tiểu thư, Sở Phàm cảm thấy chính mình tràn ngập sự nhiệt tình. Hắn càng lúc càng kích động và hưng phấn hơn, mỗi lần vuốt ve đều bao hàm nhu tình vô tận. Hắn tin tưởng, trong lòng đại tiểu thư nhất định có thể cảm ứng được tình cảm chân thành trong lòng hắn. Bằng không, thân thể mềm mại của đại tiểu thư chẳng run lên nhẹ nhàng như thế này.

Khi hai tâm tư chạm vào nhau, khơi dậy sự cộng hưởng, cảm giác này quả thật là khiến người ta say mê và rung động. Hai người trong lúc đó tuy không hề nói một điều gì nhưng chỉ một ánh mắt, một tiếp xúc của thân thể cũng có thể đem đến cảm giác trong lòng không giữ lại mà truyền cho đối phương. Cái loại cảm giác này thật sự rất tinh tế.

Trên thế gian này không có bất cứ cái gì tế nhị hơn tình cảm giữa nam và nữ, uyển chuyển và thâm kín như nước chảy, triền miên và u oán, cắt cũng không đứt càng quản lý càng loạn, chưa người nào có thể giải thích được rõ ràng.

“Coi như là hưởng thụ một chút thủ pháp xoa bóp của Tiểu Sở đi vậy.” Đại tiểu thư trong lòng nói với chính mình như vậy, cố gắng trấn áp quả tim đang đập loạn “Bịch bịch” của mình dịu lắng đi. Nhưng mà mỗi khi trên lưng truyền lại hiệu quả xoa bóp lúc mạnh mẽ lúc nhẹ nhàng không đồng đều mà lại vô cùng thoải mái của Sở Phàm, thì trái tim của nàng cũng nhin không được run lên phập phồng. Loại cảm giác này khiến cho nàng cảm thấy hạnh phúc.

Hạnh phúc của cuộc sống không phải là như thế này sao? Khi mình bị bệnh, mệt mỏi, uể oải, buồn phiền, có một người lặng lẽ ở bên cạnh chăm sóc. Bệnh thì giúp mình uống nước ăn cháo, mệt mỏi thì nhẹ nhàng xoa bóp cho mình, buồn phiền thì cùng mình chơi đùa... Đây chính là hạnh phúc, không chạy theo cái gì to tát hay cuộc sống nguy hiểm kích thích, cũng không trông mong cuộc sống lãng mạn gì đó, ai cũng chỉ mong được sống bình thường như thế này. Khi đó có một người làm bạn với mình như vậy cũng là đủ rồi.

Lúc này, có ánh đèn xe xuất hiện trước sân biệt thự, sau đó Trương bá mở cánh cửa sắt ra, một chiếc xe màu trắng chậm rãi tiến vào, Nhị tiểu thư vừa thấy thế đã chạy tót ra ngoài.

Theo sau đó nhị tiểu thư là mấy cô nàng đang đi vào đại sảnh, bên cạnh nhị tiểu thư là hai mỹ nữ xinh đẹp trắng mịn. Sở Phàm vừa nhìn, ai ôi, chính là hai cô bé Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm. Tô Phỉ ăn mặc rất nóng bỏng, một cái quần sóc ngắn đến đùi, kết hợp với một chiếc áo ôm sát người chỉ dài đến rốn, làm cho người ta sau khi gặp đều hiểu sâu sắc ý tứ của câu nói: “Ngực tấn công phòng thủ”. Đã mười ngày không gặp, cô nàng Tô Phỉ này thân thể phát triển dường như lại càng trở nên sung mãn, mái tóc vàng óng làm làn da càng trở nên lộng lẫy bóng láng, đúng là một hạt giống tươi ngon tươi ngon. Bây giờ hạt giống này cũng đã được chăm sóc trưởng thành rồi, bây giờ cũng đúng là lúc nên thu hoạch được rồi.

Trần Mộng Lâm không có trang điểm, nhưng làm sao cũng không che dấu được khí chất quyến rũ và diễm lệ trên người. Khuôn mặt xinh đẹp mang theo một chút mỉa ý. Đôi mắt nhẹ nhàng mơ màng làm say lòng người sau khi nhìn thấy Sở Phàm thì thoáng hiện lên một chút ngượng ngùng. Trên mặt có hơi xuất hiện vẻ e thẹn thật là khiến cho trái tim người ta đập loạn nhịp. Nhưng mà vẻ ngượng ngùng đó cũng chỉ có Sở Phàm mới có thể nhìn thấy được. Xem ra cô bé này vẫn còn có một chút e lệ.

“Ách, phải thực hiện công tác tư tưởng nhiều hơn nữa. Không sai, một mặt là giáo dục thực tiễn, một mặt phải làm công tác tư tưởng, như vậy cô bé Mộng Lâm này mới không còn cảm thấy ngượng ngùng như vậy.” Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ.

Đại tiểu thư sau khi thấy hai cô nàng Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm đến đã vội vàng đứng lên, ra hiệu cho Sở Phàm không nên tiếp tục xoa bóp nữa. Nàng khẽ cười nói:

- Tiểu Phỉ, Tiểu Lâm, các em đã tới rồi. Đã lâu rồi cũng không thấy mấy đứa ghé chơi, bây giờ lại mang theo cái gì đây?

- Vâng, dạo này bận ôn tập cho kì thi, nghe Tiểu Vân nói chị Kỷ bị ốm, cho nên em với Mộng Lâm mới đặc biệt đến thăm chị đây. Những thứ trái cây này toàn là những thứ bổ dưỡng bọn em vừa mua, chị vừa ốm dậy cần phải ăn nhiều một chút đấy!

Tô Phỉ nói.

- Cảm ơn hai đứa! Sau này không cần khách khí như vậy đâu, không cần phải mua mấy thứ như thế này qua đây đâu.

Đại tiểu thư cười nói.

- Một chút tâm ý thôi mà, chị Kỷ cần phải bồi bổ thân thể cho thật tốt nhé.

Trần Mộng Lâm nói

- Bọn em yên tâm đi, chị đã khỏe lên rất nhiều. Lại đây, qua đây ngồi xuống tâm sự một chút đi.

Đại tiểu thư vừa nói vừa quan tâm kéo Tô Phỉ và Trần Mộng Lâm ngồi xuống bắt chuyện.

Cặp mắt Sở Phàm nhìn chằm chằm vào bộ ngực cao vút của Trần Mộng Lâm. Hắn phát hiện ra rằng con gái sau khi đã phá thân thì thân thể dường như phát sinh một biến hóa thật tinh tế, thân thể người ngọc so với trước kia hơi có một chút bất đồng. Đầu tiên là thiếu nữ sau khi phá thân, trên cơ thể mơ hồ có cảm giác dễ chịu và đầy đặn, và lại những bộ vị như ngực và mông sau khi trải qua kích thích dường như có thay đổi, trở nên lớn hơn một chút.

Trần Mộng Lâm cảm ứng được ánh mắt nóng bỏng kia của Sở Phàm. Cô vội vàng âm thầm liếc mắt với hắn một cái, trên khuôn mặt trắng mịn mang theo một chút phấn hồng, cặp mắt của cô nhìn về phía Sở Phàm hình như mang theo vẻ u oán.

- Đại tiểu thư, lưng có còn đau hay không? Tôi giúp cô xoa bóp thêm một chút nữa nhé.

Sở Phàm đột nhiên nói.

- A

Đại tiểu thư sau khi nghe vậy thì ngẩn ra, nghĩ thầm: “Tiểu Sở này cũng thật là, trước mặt nhiều người như vậy sao lại nói ra lời này chứ.”

- Ách, tốt, tốt hơn rồi, không cần xoa bóp nữa. Cảm ơn anh, Tiểu Sở!

- Oa, Sở ca ca vừa rồi giúp chị Kỷ xoa bóp ư? Thật là ngưỡng mộ. Hôm nào đó Sở ca ca cũng giúp tôi xoa bóp một chút đi.

Về mặt Tô Phỉ ngáy thơ cười nói.

- Phỉ Phỉ, bồ vô duyên vô cớ bắt anh ấy mát xa làm gì? Không cho phép anh ấy giúp bồ mát xa.

Trần Mộng Lâm trong lòng quỳnh lên, buột miệng nói ra. Người khác nghe xong nhất thời không hiểu, Sở Phàm nghe xong lại cảm thấy được phẳng phất có mùi dấm chua.

- Mộng Lâm, bồ không cần phải kích động như vậy chứ?

Tô Phỉ hình như có chút ngạc nhiên. Việc này có vẻ không giống như phản ứng bình thường của Trần Mộng Lâm.

- Đúng rồi đấy, giống như có chút sốt ruột đấy.

Nhị tiểu thư tiếp tục châm dầu vào lửa.

Hai người nói xong làm cho khuôn mặt xinh đẹp của Trần Mộng Lâm càng trở nên đỏ bừng. Sở Phàm ở một bên nhìn thấy trong lòng sớm đã cười nở hoa, xem ra cô bé Mộng Lâm này đúng là một cái hũ dấm chua vô cùng lớn. Ngay cả mát xa cho Tiểu Phỉ mà trong tiềm thức cô bé cũng phản đối, xem ra sau này cần phải dạy bảo huấn luyện thêm.

- Tớ, tớ thuận miệng nói ra thôi, đâu có gì đâu mà kích động với sốt ruột chứ. Thật là!

Trần Mộng Lâm nói như là muốn nhớ tới một chuyện gì đó:

- Được rồi, tớ lên lầu có chút việc.

Trần Mộng Lâm nói xong liền đứng dậy đi lên lầu. Trong phút chốc xoay người đi, cô liếc nhìn Sở Phàm một cái, ý tứ dường như muốn nói:

“Em ở trên lầu chờ anh. Anh phải đi lên nhanh một chút.”

237. Chương 232: Yêu Đường Vụng Trộm Là Kích Thích Nhất! (1)

Sở Phàm phát giác cô bé Trần Mộng Lâm này hay đánh mắt về phía hắn. May mà đôi mắt to long lanh nước của cô biết nói, nếu không đúng là Sở Phàm không thể biết được ý tứ trong đó. Có điều Sở Phàm nhìn Trần Mộng Lâm cẩn thận từng li từng tí một ánh mắt bí ẩn của Trần Mộng Lâm thì mới có thể phát hiện ra cảm giác yêu đường vụng trộm.

Yêu đường vụng trộm!

Bất luận là nam hay nữ khi nghe thấy từ này thì phản ứng sau đó sẽ là tim đập thình thịch, kích động hưng phấn. Chính xác! Đối với nam cũng như nữ, yêu đường vụng trộm vừa kích thích lại vừa có nhiều chuyện mạo hiểm. Đúng là nó vốn có tính chất mạo hiểm do đó mới có thể kích thích người ta sinh ra cảm giác thích thú và chinh phục dục vọng. Cho nên trong lịch sử nhân loại, loại tình cảm yêu đường vụng trộm từ xa xưa vẫn tiếp diễn đến bây giờ.

Nói một cách công bằng, loại sự kiện yêu đường vụng trộm thể này đa phần là do nam giới gây ra. Đàn ông nói cho cùng thì cũng chung một thói hư tật xấu, theo cách nói của phụ nữ thì được coi là hèn hạ, tức là ăn trong nồi nhưng vẫn nhìn trong chén.. Phụ nữ xinh đẹp trong nhà ăn ở với nhau lâu dài dần cũng trở nên không còn thú vị, mà nhìn thấy người phụ nữ nhân tâm thường khác ở trên lầu thì lại sinh ra ý nghĩ không đứng đắn, cuối cùng cũng tưởng tượng đến cái cảnh chơi trò yêu đường vụng trộm với người phụ nữ này. Có điều rất trào phúng chính là: Ở trong ánh mắt của người đàn ông khác thì người vợ xinh đẹp của người đàn ông này cũng trở thành đối tượng yêu đường vụng trộm được được người ta nghĩ tới. Cuộc sống chính là một cái vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại như thế.

Phụ nữ khi yêu đánh giá người đàn ông của mình có yêu mình hay không dựa vào việc anh ta có chịu nghe lời cô ấy nói hay không. Cô ấy nói anh ta đi qua phía tây, nếu như anh ta lại đi qua phía đông thì như vậy cô ấy có thể thấy rất rõ ràng là anh ta không quan tâm gì đến mình, không yêu thương gì mình cả, vân vân. Bởi vậy sau khi Sở Phàm nhận được ánh mắt ra hiệu của Trần Mộng Lâm cũng không dám chậm trễ, khoảng chừng bốn năm phút đồng hồ sau liền tìm một cái cơ chuẩn lên trên lầu.

Trần Mộng Lâm vốn đang ở trong phòng nhị tiểu thư. Sau khi nghe thấy tiếng động ở cầu thang liền mở rộng cánh cửa ra nhìn, đúng lúc nhìn thấy Sở Phàm. Nhất thời khuôn mặt xuất hiện nụ cười, ẩn giấu bên trong đó là một chút thái độ e thẹn.

- Tiểu Lâm, anh thực sự đi theo chỉ dẫn của em đi lên tìm người đây.

Sở Phàm cười cười, nhẹ giọng nói.

- Xí, ai kêu anh lên đây tìm người ta?

Trần Mộng Lâm ra vẻ tức giận nói.

Con gái khi yêu luôn miệng nói một đường nhưng trong lòng lại nghĩ một nẻo.

- À, anh sai rồi sai rồi. Là anh nhớ em cho nên mới chạy lên đây tìm em mà.

Sở Phàm vội vàng chữa lại, cười nói.

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì sắc mặt đỏ lên, thẹn thùng xoay người đi vào phòng nhị tiểu thư. Nhưng mà cửa phòng cũng không đóng lại, rõ ràng cô cũng không phải không muốn gặp Sở Phàm. Nếu mà đúng là không muốn gặp thì cô đã sớm đóng chặt cửa phòng lại từ lâu rồi. Dựa vào những chi tiết nhỏ như thế này dễ dàng nhận biết được tâm tư của Trầm Mộng Lâm đang nghĩ như thế nào.

Thực ra dù là bất cứ ai thì phụ nữ nào vào thời điểm này cũng giống nhau. Tình tiết quyết định tất cả. Khi người đàn ông đã cẩn thận chú ý đến những hành vi nhỏ bé và chi tiết như thế thì chắc chắn sẽ làm cho hình tượng của anh ta trong cảm nhận của phụ nữ sẽ tăng lên rất nhiều phần. Phải biết rằng con gái đều rất chú trọng đến những tình tiết nhỏ. Nắm bắt được những tình tiết này chính là đã nắm được trái tim của người phụ nữ.

Sở Phàm đẩy cửa đi vào bên trong, đi tới phía sau Trầm Mộng Lâm, sau đó từ phía sau ôm lấy cô. Hai bàn tay Sở Phàm đặt ở bên dưới bộ ngực săn chắc, nhất thời cảm giác vừa mềm mại vừa săn chắc này khiến hần một phen máu huyết sôi trào.

- Á, Sở ca ca. Anh mau buông tay ra đi, Bị người ta phát hiện bây giờ.

Trầm Mộng Lâm vội vàng nũng nịu nói.

- Cổ nhân nói một ngày không gặp như cách ba năm. Anh cũng đằng đẳng một tuần không gặp em rồi, chẳng lẽ ngay cả ôm lấy một cái cũng không được sao?

Sở Phàm hơi cúi đầu, ở bên tai Trầm Mộng Lâm nhẹ giọng nói.

- Hừ. Anh căn bản là không nghĩ đến em, chỉ biết nói ngọt để lừa người ta thôi.

Trầm Mộng Lâm hờn giận nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì ngẩn ra, vội vàng hỏi:

- Ai nói anh không nhớ em?

- Anh nếu nhớ em thì đã sớm tới tìm em rồi.

Trầm Mộng Lâm bĩu môi, u oán nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy mới dần hiểu ra: “Vốn dĩ mấy ngày nay Trầm Mộng Lâm không đến tìm nhị tiểu thư chính là vì đang thăm dò xem mình có chủ động đi tìm cô bé hay không. Ái chà, thật là đáng chết, ngay cả chuyện ấy cũng không nghĩ đến.”

- Em không biết, mấy ngày nay chú Kỷ có một số việc kêu anh đi làm. Anh nhất thời thoát thân không được. Như vậy làm sao đi tìm em đây? Thật ra anh mỗi ngày đều muốn được nhìn thấy em mà.

Sở Phàm vội vàng nói dối.

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì sắc mặt tốt lên nhiều, nói:

- Phải vậy không đó?

- Em vẫn còn không tin lời của anh sao? Nếu không tin em sờ vào ngực anh thử xem. Anh nếu nói dối thì chắc chắn tim sẽ đập nhanh lên.

Sở Phàm nói.

- Không, việc đó, đó là em hiểu lầm anh rồi. Xin lỗi nhé.

Trầm Mộng Lâm thấp giọng nói.

- Đồ ngốc, anh làm sao có thể trách em chứ!

Sở Phàm vừa nói vừa ôm chặt Trầm Mộng Lâm trong lòng, môi khẽ chạm vào chiếc cổ nhẵn bóng và trắng ngần của cô, hạ thân bên dưới thẳng đứng cứng ngắc đâm vào cặp mông nở nang vênh lên của Trầm Mộng Lâm.

Trong phút chốc, Trầm Mộng Lâm cả hô hấp và nhịp tim cũng đều tăng vọt lên, khuôn mặt đỏ ửng. Tất nhiên là cô cảm ứng được biến hóa trên thân thể Sở Phàm. Trong lòng cô không khỏi nhớ đến đêm đó ở

trong nhà cùng hần tiêu hồn triền miên không kiêng nể gì. Càng nghĩ cô càng cảm thấy cơ thể mình nóng lên.

- Sở ca ca. Anh, chỗ đó của anh lại cứng lên nữa rồi.

Trầm Mộng Lâm nhẹ nhàng thở gấp, vẻ mặt ngượng ngùng nói.

- Đúng vậy. Bởi vì anh nhớ em mà.

Sở Phàm đưa đầu lưỡi, khẽ liếm nhẹ vành tai Trầm Mộng Lâm, nói.

Trầm Mộng Lâm bị Sở Phàm khiêu khích làm tâm thần rung động. Cô nói giọng đứt quãng:

- Sở, Sở ca ca, gần đây em, em không thể cùng với anh cái kia, cái đó.

- Vì sao thế?

Hai tay Sở Phàm vẫn tiếp tục hoạt động bên trên bộ ngực nở nang và cao vút của Trầm Mộng Lâm.

- Sở ca ca. Anh, anh không nên như thế này nữa. Người ta cảm thấy khó chịu mà

Trầm Mộng Lâm hơi giãy dụa, nói tiếp:

- Người ta mới đây cái đó lại đến. Không, không thể cùng anh...

- A! cũng chẳng có chuyện gì, dùng miệng cũng được mà.

Sở Phàm vẻ mặt xấu xa nói.

- Dùng, dùng miệng? Sở ca ca đang nói cái gì vậy?

Trầm Mộng Lâm dường như có chút không hiểu.

- Tiểu Lâm, đôi khi em dùng miệng cũng có thể thay thế cho cách thức làm việc đó đấy. Được không?

Sở Phàm hướng dẫn từng bước nói.

Trầm Mộng Lâm lần này nghe rõ ý nghĩa bên trong lời nói của Sở Phàm. Ngay lập tức khuôn mặt cô đỏ lên giống như quả táo chín hết cỡ. Cô cúi đầu, ngượng ngùng nói:

- Dùng, dùng miệng ư? Nhưng mà, em, em...cảm thấy rất xấu hổ.

- Em đã là người của anh mà còn xấu hổ sao? Được rồi, như vậy thì có gì để sau. Tối nay anh ở trong phòng chờ em. Nhớ qua tìm anh đấy!

Sở Phàm nói.

- Sở ca ca.

Trầm Mộng Lâm quay đầu. Sở Phàm cũng không đợi nói cho hết lời, trực tiếp hôn lên đôi môi của cô, mút mạnh đôi môi ấy.

Sau một hai phút, Sở Phàm mới rời khỏi nụ hôn cuồng nhiệt. Trầm Mộng Lâm vẫn chưa định thần lại được từ nụ hôn say mê này. Sở Phàm lại nói khẽ bên tai cô:

- Anh phải đi ra. Nếu không nhị tiểu thư bọn họ sẽ đi lên. Tiểu Lâm, nhớ kỹ lời của anh nhé.

Sở Phàm nói xong liền đi ra khỏi phòng nhị tiểu thư.

Đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng Tô Phỉ đang ở dưới lầu thảo luận xem ngày Quốc khánh sẽ đi chơi ở đâu. Nhị tiểu thư thì muốn đi chơi ở ngoại thành. Đại tiểu thư cũng không có ý kiến gì. Chỉ là nói mình muốn đi leo núi Hoàng Sơn hoặc Thái Sơn.

Sở Phàm sau khi đi xuống thì ngồi xuống bên cạnh Tô Phỉ. Bởi vì Tô Phỉ mặc quần soóc quá ngắn vì vậy sau khi cô ngồi xuống cái quần bị co rút xuống bên dưới, nhìn qua cũng có thể thấy rõ mép quần nhỏ ở bên trong.

“Cô nàng Tô Phỉ này cũng thật là, ăn mặc phơi bày gợi cảm thế này làm gì? Chẳng lẽ cô không biết bây giờ thời tiết ngày càng xuống cấp, lòng người không còn trong sáng như xưa nữa hay sao?” Sở Phàm liếc nhanh Tô Phỉ một cái sau đó nghĩ như vậy.

- Tiểu Ngốc Ngốc, sắp đến Quốc khánh rồi đấy, anh có muốn đi chơi một nơi nào đó không?

Nhị tiểu thư đột nhiên hỏi.

Sở Phàm suy nghĩ một chút, nói:

- Sanya.

- Sanya ư?

Nhị tiểu thư hỏi.

- Đúng vậy. Tháng mười thì phương Bắc này khí hậu sẽ lạnh. Còn ở Sanya thì vẫn còn là ba mốt, ba mươi hai độ, đi vào lúc này có thể lại một lần nữa hưởng thụ một chút cảm giác mùa hè. Việc đó rất tốt đấy.

Thật ra Sở Phàm muốn đi chơi Sanya vì muốn ngắm những mỹ nữ ngoại quốc trong những bộ áo tắm hai mảnh trên bờ biển. Đương nhiên, cũng có thể nhìn dáng dấp nhị tiểu thư các nàng mặc áo tắm gợi cảm.

- Cũng được đấy. Sanya có phong cảnh rất đẹp. Nhưng mà vẫn phải cân nhắc. Chị thấy thế nào?

Nhị tiểu thư quay đầu hỏi đại tiểu thư.

- Có thể xem xét thử xem sao. Chị cũng muốn đi Sanya du lịch một chuyến đấy.

Đại tiểu thư gật gật đầu, nói.

- Vậy thì xếp Sanya vào danh sách những điểm định đi du lịch. Rồi phân tích để quyết định xem sẽ đi đâu nhé.

Nhị tiểu thư cao hứng nói.

Sở Phàm phát hiện ngồi bên cạnh Tô Phỉ quả thật là một cực hình. Được nhìn nhưng không được sờ. Tô Phỉ có “cái lồng” cỡ D rất là kiêu ngạo, hai quả bom của cô tạo thành lực dụ hoặc cực đại đối với hắn. Vóc người nóng bỏng thế này lại còn có tính cách nóng bỏng nữa chứ. Cô nàng Tô Phỉ này đúng là một cô gái bốc lửa. Thật là khiến người ta không an tâm.

- Sở ca ca, Tiểu Vân nói anh muốn đưa chị Lâm Mộng Kỳ đến đây cho chúng ta gặp nhau mà. Anh chừng nào thì đưa chị ấy qua đây giới thiệu vậy?

Tô Phỉ chuyển hướng sang hỏi Sở Phàm.

- Ách.

Sở Phàm nhìn thoáng qua nhị tiểu thư, thấy cô nàng cũng đang nhìn hắn, chăm chú lắng nghe đáp án của hắn. Hắn nói:

- Để ngày mai tôi liên lạc với cô ấy thử xem sao. Mấy ngày nay cũng muốn liên lạc nhưng có vẻ hiện giờ cô ấy đang rất bận. Cũng không muốn nói với cô ấy điều này. Mọi người cứ yên tâm. Chính cô ấy đã đồng ý muốn gặp mặt mọi người mà.

- Thế thì thật sự là quá tốt!

Tô Phỉ cao hứng nở nụ cười, nụ cười diễm lệ của một cô gái người lai, trên đó còn mang theo sự tinh khiết. Sở Phàm nhìn thấy cũng không tự chủ được mà cười lên. Bó tay thật. Cô nàng Tô Phỉ này có nụ cười trên mặt đúng là có sức cuốn hút. Nụ cười của cô dường như cũng gợi cảm giống như thân thể. Bất cứ lúc nào cũng có thể lan nhiễm sang thân xác và tinh thần của người khác.

Đột nhiên, Tô Phỉ hơi hơi cúi người hướng phía trước Sở Phàm mà tìm tòi. Cái mũi ra sức ngửi ngửi, sau đó nét mặt cô biểu lộ một sự xảo quyệt, cười một cách quỷ dị. Sau đó cô thì thâm khe khẽ bên tai Sở Phàm:

- Sở ca ca. Trên người anh có mùi nước hoa nhé.

Sở Phàm sau khi nghe vậy cảm thấy nao nao. Hai mắt nhìn về phía Tô Phỉ.

Nhưng mà lời nói tiếp sau đó của Tô Phỉ mới tạo thành cú sốc đáng sợ cho hắn:

- Sở ca ca. Tôi còn biết hương nước hoa trên người anh là của ai luôn nữa cơ.

238. Chương 233: Yêu Đường Vụng Trộm Là Kích Thích Nhất! (2)

Sở Phàm á khẩu đứng ngây ra tại chỗ. Nhìn hắn giống như đang mắc nghẹn đến mười mấy cái bánh bao một lúc.

- Khụ Khụ...

Giả vờ ho khan mấy tiếng, liếc mắt thấy đại tiểu thư và nhị tiểu thư bên kia đang không chú ý tới góc bên này. Lướt đến bên cạnh Tô Phỉ, hắn nói khẽ vào tai nàng:

- Tiểu Phỉ, cô nói vậy không phải là giấu đầu hở đuôi sao? Hiện giờ tôi đứng gần cô nhất. Mùi nước hoa trên người tôi chắc chắn là từ cô rồi.

Tô Phỉ lườm hắn một cái trắng mắt, cười một cái lạnh lẽo, cắn môi dưới nói:

- Sở ca ca, anh còn muốn chối sao? Đi ra ngoài kia. Chúng ta nói chuyện.

Sở Phàm hơi bất ngờ, không nghĩ một cô gái lại muốn hẹn kẻ khác ra chỗ vắng nói chuyện riêng.

- A, Tiểu Phỉ kêu tôi ra đằng kia có chút chuyện.

Sở Phàm cười cười nói với hai vị tiểu thư, rồi đi theo Tô Phỉ đi tới bể bơi phía sau vườn.

- Tiểu Phỉ, cô bảo tôi ra đây để bơi cùng cô à?

Sở Phàm hỏi.

- Tưởng bỏ! Ai muốn bơi với anh?

Tô Phỉ tức giận lườm hắn đến mức hắn muốn rách cả mặt.

- Vậy cô hẹn tôi ra đây để hóng gió hả?

Sở Phàm lại hỏi tiếp.

- Nói! Mùi trên người anh là sao? Có chuyện gì xảy ra. Đừng tưởng tôi không biết đó là mùi của ai. Anh đã cưỡng ép Tiểu Lâm phải không?

Tô Phỉ trông như đang hỏi cung.

Sở Phàm hơi tái mặt, “hèm hèm” mấy tiếng, ý bảo cô ta nhỏ giọng đi một chút, nài nỉ:

- Bà cô của tôi ơi. Cô nghĩ tôi là người thế nào? Làm sao tôi có thể lợi dụng Tiểu Lâm được? Cô, cô ấy, còn có nhị tiểu thư nữa là những đóa hoa của tổ quốc cơ mà. Làm sao tôi dám làm ra những chuyện như thế chứ?

- Vậy mùi hương trên người anh, anh giải thích thế nào?

Tô Phỉ cũng nhận ra lúc này mình hơi to tiếng, nên nhỏ giọng lại hỏi.

- Mùi hương trên người tôi đúng là của Tiểu Lâm. Cũng thật là trùng hợp! Hôm nay, lúc mới tắm xong, tôi vớ lấy một chai nước hoa xịt tá lả, ai mà nghĩ mùi đó lại giống mùi nước hoa của Tiểu Lâm.

Hắn nói dối không chớp mắt.

- Anh nói có thật không đấy?

Tô Phỉ trừng mắt nghi ngờ.

- Lừa cô để làm gì?

Hắn hỏi lại.

- Anh là đàn ông, xị nước hoa làm gì?

Tô Phỉ tức giận truy vấn.

- Tôi sợ mình hôi, đứng gần cô nhờ cô ghét tôi thì sao?

Sở Phàm miệng nói, mắt dán vào hai trái đào tiên đang phập phồng của Tiểu Phỉ.

- Anh cũng còn biết để ý tới tôi như vậy cơ đấy.

Tô Phỉ nghiêng răng mỉa mai. Chợt nhận ra ánh mắt nham nhở của hắn, đỏ mặt mắng:

- Sở ca ca. Anh... anh dám nhìn tôi như vậy hả?

- A. Lúc đó tôi đang suy nghĩ. Uhm, khi đang tập trung suy nghĩ thì người ta sẽ nhìn mãi một điểm nào đó trong không gian mà.

Sở Phàm mặt dày nói dối không chớp mắt, không đỏ mặt.

- Thế ư?

Tô Phỉ ngây thơ gật đầu. Mất một giây sau cô mới phản ứng lại được. Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, vùng tay đấm Sở Phàm:

- Lưu manh. Lưu manh! Anh bắt nạt tôi! Anh bắt nạt tôi!

Thật ra cả tối nay Sở Phàm vẫn mong ngóng cho đêm chóng tới, chóng tới lúc Trần Mộng Lâm nhẹ nhàng đẩy cửa phòng hắn. Cả tối hắn vẫn sốt ruột nhìn đồng hồ thăm cầu khẩn cho thời gian trôi qua nhanh một chút. Hắn nhận ra, khi một người càng chờ mong thời gian trôi qua nhanh thì dường như thời gian càng đóng băng lại.

Khó khăn lắm mới đến lúc đại tiểu thư nói đã mệt, muốn lên lầu nghỉ ngơi. Sở Phàm đưa nàng về phòng, căn dặn:

- Đại tiểu thư, cô bị cảm thì phải nghỉ ngơi nhiều hơn nữa. đến mai chắc sẽ tốt hơn.

Nàng cười dịu dàng. Một nụ cười tuyệt mỹ không vương chút trần tục, thanh nhã mà lại lịch sự. Nàng nói:

- Anh cũng nghỉ sớm thôi. Mấy hôm nay bận chăm sóc tôi. Chắc cũng mệt lắm.

- Ủ. Tôi biết. Vậy không quấy rầy đại tiểu thư nghỉ ngơi nữa. Chúc ngủ ngon!

Hắn nói xong rồi rời khỏi phòng đại tiểu thư.

Lúc này nhị tiểu thư, Tô Phỉ và Tiểu Lâm cũng đã về phòng. Nhưng đèn trong phòng vẫn còn sáng, chắc còn lâu nữa các cô nàng này mới ngủ. Sở Phàm nóng ruột thật chỉ muốn xông vào mà tắt đèn, bắt nhị tiểu thư và Tô Phỉ nhắm mắt ngủ thật nhanh. Tới khi đó thì Tiểu Lâm của hắn mới có cơ hội lén chuồn ra khỏi phòng, tìm đến phòng hắn mà vụng vụng trộm trộm.

Sở Phàm nằm trên giường trần trọc mà như nằm trên đồng lửa. Thỉnh thoảng lại ngó ngó ra ngoài xem đèn phòng nhị tiểu thư đã tắt hay chưa. Khổ sở mãi, mong ngóng mãi mới đến mười hai giờ, các cô nàng mới tắt đèn đi. Có lẽ họ chuẩn bị đi ngủ rồi.

Tim hắn đập thật nhanh, ruột gan nóng cồn cào, lúc này hắn rất kích động, giống như một kẻ đang rình xem người ta tắm. Chạy ra hé cửa phòng, hắn cố gắng kiềm chế nằm chờ nữ thần gọi cảm lao vào lòng hắn.

Sở Phàm nằm nghe tiếng đồng hồ đếm từng giây, nhận ra tim mình cũng đang đập thịch thịch thật mạnh theo mỗi tiếng kim đồng hồ vang lên. Cuối cùng, đôi tai đang vểnh lên của hắn cũng nghe thấy tiếng cửa phòng nhị tiểu thư mở ra, rất nhỏ. Một lát sau, một bóng hình xinh đẹp khẽ lách qua cửa phòng hắn. Sở

Phàm không để đèn, nên bóng hình xinh đẹp ấy là ai thì hẳn chịu, nhưng đoán đến mười phần là Tiểu Lâm của hắn, vì nàng đã hẹn hắn đêm nay...

- Tiểu Lâm, Tiểu Lâm, vào đi.

Sở Phàm thềm thì nói nhỏ.

Bóng hình xinh đẹp ngoài cửa chần chờ một lát, rồi nhẹ nhàng bước vào phòng. Sở Phàm khóa cửa lại. Tận hưởng mùi thơm thoang thoảng lướt sau bóng hình xinh đẹp ấy, hắn mạnh mẽ vòng tay ôm lấy cô, bế cô lên giường. Cô gái nhẹ “ưm” một tiếng, hắn lại nồng nhiệt đặt lên môi cô một nụ hôn dài bất tận, bàn tay nhanh chóng luồn dưới lớp vải mỏng vuốt ve cặp tuyết lê ngạo nghễ.

Sở Phàm tận sức vuốt ve nàng, cảm thấy hơi lạ, Tiểu Lâm của hắn từ khi nào có bộ ngực lớn như vậy? Ước chừng lớn hơn một cái bát tô đó, hơn nữa lại săn chắc mềm mại đầy đặn. Chẳng lẽ là nhờ...hắn ư? Nhưng dù cho có phát triển nhanh đến mấy thì cũng không thể trong vài ngày đã trở thành một cái bát tô được. Sở Phàm còn đang trầm kinh ngạc thưởng thức, bỗng nhiên bị đẩy ra:

- Sở ca ca.. Anh... anh làm gì thế?

Giọng cô đầy tức giận xen lẫn u oán.

Sở Phàm vừa nghe thấy thế thì như sét đánh ngang tai. Cô gái đang bị hắn đè không phải Tiểu Lâm mà là Tô Phi!

- Tiểu Phi, sao lại là cô? Cô... Cô... nửa đêm cô ra đây làm gì?

Sở Phàm giật mình tỉnh mộng. Vội vàng bỏ tay khỏi bộ ngực đầy đặn kia.

- Tôi... tôi không ngủ được nên đi dạo. Không ngờ... ai mà ngờ... anh... Đồ tôi! Huhuhu

Tô Phi nói xong, bắt đầu khóc lóc nỉ non.

- Không phải. Tôi... tôi tưởng...Ôi! Đây là hiểu lầm mà. Tiểu Phi, Sở ca ca xin lỗi cô. Có được không?

Sở Phàm luống cuống an ủi.

- Hừ! Anh cho rằng xin lỗi là xong sao? Anh... mới rồi, anh...

Tô Phi còn chưa dứt lời thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, sau đó là tiếng của Trần Mộng Lâm “xịn” vang lên:

- Sở ca ca. Sở ca ca, là em. Mở cửa ra nào.

- Mộng Lâm? Cô ấy... cô ấy đến tìm anh ư?

Tô Phi kinh ngạc tròn mắt hỏi.

- Im. Nhỏ mồm thôi. Cô muốn Tiểu Lâm biết cô đang ở đây hả?

Lúc này Sở Phàm thậm chí còn muốn chết đi cho rồi. Đi ăn cắp lại gặp bà già. Ở bên ngoài là một bà xã đang chờ cùng hắn vùng vẫy, trong phòng lại đang giấu Tô Phi. Nếu Trần Mộng Lâm nhìn thấy Tô Phi ở đây thì không biết phải làm sao.

- Sở ca ca... Sở ca ca...

Trần Mộng Lâm vẫn nhỏ giọng gọi.

“Phù...” Sở Phàm khẽ thở dài một, thì thềm với Tô Phi:

- Cô nằm đây trùm chăn lên. Không được gây ra tiếng động nào. Bất kể có chuyện gì xảy ra cũng không được lên tiếng. Nếu không sẽ lộ ngay. Đã biết chưa?

Tô Phi gật đầu. Lúc này cô cũng đang lo sợ Trần Mộng Lâm phát hiện ra mình, khi đó tình ngay lý gian, có thanh minh thế nào cũng không được. Cũng không nghĩ ra cách nào khác. đành ngoan ngoãn nghe theo Sở Phàm trùm chăn nằm im.

- Tiểu Lâm. Anh ra đây.

Sở Phàm vội đứng dậy, đi ra mở cửa.

Tiểu Lâm “xịn” đang đứng ở ngoài cửa. Tuy không bật đèn nhưng Sở Phàm vẫn nhận ra đêm nay nàng cố ý mặc một bộ áo ngủ hai dây vô cùng quyến rũ. Trần Mộng Lâm nhẹ bước vào, hắt vội vàng đóng cửa lại.

- Sở ca ca.. sao anh ra chậm thế? Người ta nghĩ anh ngủ quên đó.

Trần Mộng Lâm hờn dỗi.

- Làm sao mà ngủ được. Đêm nay ai mà ngủ nổi chứ. Tiểu Lâm, lại đây.

Sở Phàm kéo nàng ngồi xuống ghế.

- Tối quá. Bật đèn lên đi.

Trần Mộng Lâm tình tứ vòng tay ôm cổ hân.

“Bật đèn ư? Bật đèn để lộ ra Tiểu Phỉ sao?” Sở Phàm vội nói

- Không, đừng bật đèn. Bật đèn dễ khiến người khác chú ý.

- Àh đúng rồi nhỉ.

Tiểu Lâm áp đôi môi nhỏ xinh của mình lên môi tình lang, tặng cho hân một nụ hôn nồng cháy. Hai tay vẫn ôm cổ Sở Phàm, nũng nịu nói:

- Sở ca ca, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đây sao?

Lời này ý muốn nói gì thì ai cũng hiểu. Chỉ cần không phải thằng ngốc, bất cứ ai nghe những lời này lập tức sẽ bế người con gái trong lòng lên giường ngay.

Nhưng Sở Phàm của chúng ta thì lại giống như thằng ngốc. Hân thờ ơ thản nhiên:

- Ngồi đây tâm sự cũng tốt. Phải không? Ha ha.

- Đáng ghét! Lúc này lại còn ra vẻ quân tử! Sở ca ca, anh lại còn muốn em bế anh lên giường nữa àh?

Trần Mộng Lâm mở ra hai chân ngồi lên trên đùi hân, yêu kiều cười nói.

- A. Không phải. Anh... anh thật sự muốn cùng em ngồi đây tâm sự mà. Cứ thế này không phải rất tốt sao? Ha ha

Miệng Sở Phàm cười mà lòng hân đang méo.

- Không tốt. Thế này mới tốt.

Tiểu Lâm bạo dạn kéo đầu Sở Phàm áp lên ngực mình, khẽ rên một tiếng nhỏ tiêu hồn.

Trùn chần nằm trên giường Sở Phàm, tuy không nhìn thấy rõ ràng từng động tác của Sở ca ca và Tiểu Lâm, nhưng nghe những lời họ thủ thỉ mà Tô Phỉ ngẩn cả người. Kinh ngạc suýt nữa quên cả thở. Tiểu Lâm và Sở ca ca làm như vậy là đã vượt giới hạn, từng lời nói đều làm cô cảm thấy gai hết cả người. Giật mình, cô nghĩ liệu có phải đêm nay Tiểu Lâm và Sở ca ca đã hẹn nhau, không ngờ bị mình đánh bậy đánh bạ đánh trúng?

- Sở ca ca, anh còn không bế em lên giường sao? Chẳng lẽ để em tự đi?

Hơi thở Trần Mộng Lâm đã trở nên gấp gáp.

Váy ngủ của cô đã hững hờ rơi xuống, để lộ ra nội y bốc lửa bên trong. Sở Phàm đang được dụi mặt vào bộ ngực đầy đặn kia, vẫn còn đang ngâm nộ hoa hồng hồng nho nhỏ. Nghe Tiểu Lâm nói vậy, bụng lo lắng cô mà tự lên giường chẳng phải sẽ lộ Tiểu Phỉ đang nằm trong đó sao?

- Đương nhiên là anh bế em rồi!

Nói rồi vòng tay bế xốc cô lên giường.

Tô Phỉ hết hồn, chỉ biết cố gắng thu người lại càng nhỏ càng tốt, nằm dán vào mép tường càng sát càng tốt. Sở Phàm đặt Trần Mộng Lâm phía bên ngoài, còn mình nằm ở giữa hai cô gái.

Cũng may, giường của Sở Phàm đủ rộng để cả ba người nằm trên đó mà vẫn rộng rãi thoải mái.

Khi nằm xuống, Sở Phàm lơ dè lên tay Tô Phỉ, theo phản xạ, cô kêu nhỏ “ái” một tiếng. Hắn hết hồn, vội vàng kêu “ái da” to hơn, át tiếng của Tô Phỉ đi.

Tiểu Lâm của hắn lo lắng vội hỏi:

- Sở ca ca, anh sao thế?

- A. Không có sao. Không sao. Anh nằm dè lên tay.

Hắn đáp qua loa lấy lệ.

- Sở ca ca, em rất thích anh ôm em. Rất ấm áp. Ôm em đi...

Tiểu Lâm rúc vào lòng hắn, nhẹ giọng nói.

- Đồ ngốc. Lúc này không phải anh đang ôm em sao?

Sở Phàm khe khẽ trêu mem trả lời, hôn khắp mặt Trần Mộng Lâm.

- Còn chưa đủ. Em muốn anh vuốt ve em. Em rất thích anh vuốt ve khắp thân thể em.

Tiểu Lâm nũng nịu hờn dỗi, làm Sở Phàm lửa dục bốc từng cơn. Tay phải đưa dọc bên đùi nhấn bóng trơn mịn của cô, cảm giác rất tuyệt, như thể đang vuốt ve một tấm ngọc vậy.

Bên kia Tô Phỉ nghe Trần Mộng Lâm nói, ban đầu còn cảm thấy khó chịu, lúc sau cô nhận ra không ngờ tim mình đang đập rộn ràng, nhưng không phải do lo sợ, trong lòng dâng lên một cảm xúc rất lạ. Cảm giác này giống như khi Sở Phàm nhầm cô là Trần Mộng Lâm mà tận lực xoa nắn. Cô nhận ra hình như chính mình cũng đang muốn được Sở Phàm vuốt ve. Ý thức được điều đó, cô cảm thấy bứt rứt cả người, trái tim vẫn đập mạnh “thịch thịch.”

- Tên hòa thượng đáng chết! Khăng định là hắn đã chiếm lấy Tiểu Lâm rồi, nên Tiểu Lâm mới trở nên như vậy.

Trong lòng Tô Phỉ tức giận. Cô khẽ vươn tay nhéo vào lưng tên hòa thượng chết iệt kia một cái đau điếng.

“Ai ui” Sở Phàm đau đến tê cả lưng luôn, chịu không nổi phải kêu lên. Hắn biết là Tô Phỉ ở sau lưng đang cầu hắn. Hắn vừa hôn môi vừa một tay ôm eo Tiểu Lâm, một tay vòng ra phía sau tìm Tiểu Phỉ, bụng muốn trả thù véo cho một cái. Có điều.... tâm hắn chỉ muốn tìm tay Tiểu Phỉ, nhưng tay hắn thì lại tìm thấy ... một cảm giác đầy đặn, to tròn, mềm mại, rất đàn hồi săn chắc. Nháy mắt, Sở Phàm bừng tỉnh. Tay hắn đang đặt trên ngực Tô Phỉ!

Vốn là hai người vụng trộm yêu đương, giờ vô tình trở thành ba người đang yêu đương vụng trộm. Trước mặt một nàng. Sau lưng một nàng. Lại càng thêm kích thích!

239. Chương 234: Đồng Thời Ứng Phó Hai Người Đẹp.

- Tốt nhất là đừng có nói gì.

Sở Phàm bỗng dưng nói một câu không đầu không cuối, nhưng Tô Phỉ biết hắn đang nói với mình, vừa tức vừa thẹn, chỉ hận không thể xé thịt hắn ra mà ăn.

Nhưng Trần Mộng Lâm thì không hiểu, cô lúng búng hỏi:

- Sở ca ca, anh vừa nói gì thế?

- À, anh mới nói rằng, chúng ta tốt nhất là đừng nói gì hết. Tránh bị người khác phát hiện, cứ sử dụng ngôn ngữ cơ thể là được rồi.

Sở Phàm khe khẽ giải thích.

Trần Mộng Lâm đỏ mặt... Máy chữ “ngôn ngữ cơ thể” của hắn làm cô thẹn thùng vô cùng. Cô nhòe dầy ôm chặt lấy tình lang, áp lấy môi hắn, vươn cái lưỡi thơm tho khiêu khích hắn, tất cả đều diễn ra trong bóng tối im lặng.

Còn Sở Phàm vẫn hai tay hai nòng, tay phải vẫn giữ chặt lấy bộ ngực của Tô Phi, xiết thật chặt. Hắn không những không buông tay mà còn tiến xa hơn, luồn vào trong áo ngủ, tìm thấy một vùng mềm mại.

Tô Phi cảm thấy một cảm giác rất lạ, rất dễ chịu và ... hình như cô cũng... thích thích nó. Cảm giác ấy giống như điện giật chạy khắp cơ thể cô. Người cô mềm nhũn, tim đập dồn dập, nhiệt độ cơ thể dường như tăng cao. Trong lòng cô không kìm nổi mong muốn Sở Phàm cứ tiếp tục vuốt ve như vậy.

Nhưng chết tiệt là... lúc này đây Sở Phàm lại cố tình rút tay ra, vòng cả hai tay ôm lấy Tiểu Lâm của hắn, không vuốt ve cô nữa. Trong lòng bức bối, cô vươn tay néo lưng Sở Phàm một cái.

Điều này làm sao trách Sở Phàm được chứ. Nếu hắn chỉ ôm Trần Mộng Lâm bằng một tay như vậy mãi, cô sẽ nghi ngờ. Hắn rời tay khỏi ngực Tiểu Phi, vuốt ve ngực Tiểu Lâm, một cảm giác mềm mại và co giãn. Mặc dù xét về kích cỡ thì ngực Tô Phi lớn hơn, ngực Tiểu Lâm không được bằng một cái bát tô, nhưng cỡ C cũng có thể xem như là lớn rồi, thậm chí còn mềm mại mượt mà hơn. Tay hắn dạo mát trên đó, quả thật không gì bằng.

Mà dạo chơi trên ngọn núi ngạo nghễ cỡ D kia của Tô Phi, cảm giác càng không phải nói.

Lúc này Trần Mộng Lâm gác chân trái lên người Sở Phàm. Hắn chột dạ, cô nòng mà duỗi chân ra thì chẳng phải sẽ đụng phải Tô Phi ở đằng sau sao?

Hắn vội vàng chồm lên, đè Tiểu Lâm xuống, đùi phải kẹp lấy hai chân, không cho vung vẩy, hôn một cái thật sâu vào trán cô, hắn trêu mến hỏi:

- Anh nằm trên em thế này có thích không?

- Đáng ghét! Không cho nói nữa!

Trần Mộng Lâm chớp chớp đôi mắt to, thẹn thùng.

- Không nói ư? Xem anh phạt em thế nào?

Nói rồi hắn vòng tay khẽ cù vào eo làm Trần Mộng Lâm chịu không nổi xin tha, cơ thể mềm mại uốn éo dưới thân Sở Phàm:

- Sở ca ca, em nói, em nói. Đừng cù nữa.

- Ủ, nói anh nghe.

Sở Phàm một tay giữ đầu, nhìn Trần Mộng Lâm nói.

- Sở ca ca thật là đáng ghét quá đi. Biết rõ là người ta thích mà còn cố ý hỏi. Hứ!

Trần Mộng Lâm hừ thanh bảo.

- Đúng rồi. Vậy còn được. Tiểu Lâm, em thơm quá, cho anh thưởng thức cái nào.

Nói rồi hắn cúi đầu, nhẹ nhàng liếm vành tai cô, đôi tay không ngừng vuốt ve những bộ phận mẫn cảm trên người cô. Trần Mộng Lâm bị kích thích không chịu nổi rên rỉ thỏ dốc từng hồi mê người.

Sở Phàm làm vậy, cũng muốn kích thích cả Tô Phi bên cạnh. Cho nên tất cả những hành động đó đều không hề giấu diếm gì, cứ phô bày ra luôn.

Tô Phi nghe không sót tiếng nào, cảm thấy cả người nóng rực khó chịu. Một loại cảm giác ngứa ngáy kích thích lan tỏa khắp cơ thể và tinh thần cô. Cảm giác ấy trước đây cô chưa bao giờ có. Cố gắng co rút cả người trong chăn, bịt chặt hai tai không muốn nghe thấy thêm một âm thanh nào từ Sở Phàm và Trần Mộng Lâm nữa, nhưng trong lòng không trốn nổi tưởng tượng ra những hành động của Sở Phàm và Trần Mộng Lâm lúc này.

- Sở ca ca, em muốn dùng miệng với anh...

Trần Mộng Lâm đột nhiên ngượng ngùng vô cùng, thấp giọng thổ thề.

- A!

Tim Sở Phàm đập nhanh. Đêm nay hắn và Tiểu Lâm đã hẹn sẽ vụng trộm yêu nhau bằng miệng, nhưng kế hoạch đã bị chen ngang. Trên giường còn Tô Phi đang nằm đó, làm sao để cho cô nàng nhìn thấy cảnh tượng đó được. Ban nãy hắn cùng với Tiểu Lâm vuốt ve kích thích nhau một hồi hắn đã làm cho Tô Phi nóng người rồi. Nếu để Tiểu Lâm dùng miệng chăm sóc cho hắn, chẳng phải sẽ khiến cho Tô Phi lên cơn, hét toáng lên sao?

- Tiểu Lâm, anh thấy thế này đã quá tuyệt vời. Chuyện kia... để lần sau đi, được không?

Sở Phàm vội bảo.

- Không được, không phải em đã đáp ứng đêm nay sẽ tới dùng miệng thay thế sao? Em muốn làm cho Sở ca ca sung sướng.

Trần Mộng Lâm vừa nói vừa như trượt tay xuống bụng dưới Sở Phàm, “soạt” một cái cởi quần nhỏ của hắn, rồi đến quần áo ngoài.

Hắn biết nếu cứ để yên, Trần Mộng Lâm sẽ không dừng lại, hắn sẽ không nhịn nổi nữa. Xoay người một cái ngăn cản Tiểu Lâm, đồng thời thì thầm bên tai, chỉ để cho một mình cô nghe thấy:

- Tiểu Lâm, đêm nay chúng ta chỉ ôm nhau thôi nhé. Dùng miệng cũng cần biết cách, để anh sẽ hướng dẫn em dần, khi đó em sẽ dùng miệng được không? Đêm nay chúng ta chỉ có thể tranh thủ gặp nhau một chút, làm sao kịp hướng dẫn em dùng miệng được. Đành chờ đến khi khác thôi, có được không?

- A...

Trần Mộng Lâm ngây thơ hiểu ý Sở Phàm. Nhưng vì vẫn lo cho hắn nên cô lại bảo:

- Nhưng... Sở ca ca, không phải anh đang cao hứng sao?

- Đương nhiên là đang cao hứng chứ. Nhưng chỉ cần được ôm em như vậy thôi anh cũng cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn lắm rồi, huống chi lại còn được vuốt ve em, được hôn em, có đúng không nào?

Sở Phàm cười bảo.

- A. Đáng ghét!

Trần Mộng Lâm khẽ đắm vào ngực hắn.

Sau đó hai người chỉ ôm nhau thật chặt, da thịt dán vào nhau, truyền đến một cảm xúc yêu thương trìu mến. Hai tay Sở Phàm chậm rãi thăm nom khắp cơ thể nhẵn nhụi bóng loáng mềm mại của Tiểu Lâm, hôn nhẹ hai má cô, không hỏi cảm thán ông trời đã ưu ái đã cho mình có được một cô gái kiều diễm quyến rũ như vậy.

- Tiểu Lâm, giờ cũng không còn sớm. Em có phải quay về phòng không?

Sở Phàm hỏi.

- Không. Em không muốn rời xa Sở ca ca.

Trần Mộng Lâm làm nũng.

- Như vậy sao được. Nhỡ bị người khác phát hiện ra em ở trong phòng anh thì sao?

Sở Phàm ra vẻ băn khoăn.

- Biết thì biết chứ sao. Em muốn được ở cùng một chỗ với Sở ca ca.

Trần Mộng Lâm dường như bất chấp.

- Tất nhiên chúng ta ở cùng một chỗ, nhưng chỉ trong chốc lát thôi. Chúng ta không thể để cho người khác biết mình đang quan hệ với nhau, đúng không? Nhanh lên, trời sắp sáng rồi, mau trở về phòng nhị tiểu thư đi em.

Sở Phàm cúi xuống thì thầm bên tai cô:

- Chờ đến lúc em hết cái kia, chúng ta lại gặp nhau, có được không?

Trần Mộng Lâm đỏ mặt, thẹn thùng nói:

- Sở ca ca, anh nói là phải làm đó.

- đương nhiên rồi. Sở ca ca bị em mê hoặc mất rồi.

Sở Phàm nói xong kéo Trần Mộng Lâm lên, mặc lại áo ngủ cho cô. Chỉnh trang xong, Trần Mộng Lâm còn cố hôn Sở Phàm một cái:

- Ngủ ngon, Sở ca ca.

Nói rồi cô rón ra rón rén đi ra ngoài. Sở Phàm đưa cô ra ngoài cửa, nhìn vô vào phòng nhị tiểu thư rồi mới yên tâm thở phào một cái, đóng cửa khóa chặt lại.

Theo mọi người thì Tô Phỉ làm sao bây giờ? Xử lý luôn? Hay buông tha đây?

240. Chương 235: Yêu Cầu Của Tô Phỉ!

Sở Phàm sau khi tiễn Trần Mộng Lâm về thì khẽ thở phào một tiếng. Nhưng liền sau đó hắn lại cảm thấy đứng ngồi không yên vì còn có một phiền toái lớn đang nằm trên giường chờ hắn đi giải quyết.

- Tiểu Phỉ. Tiểu Phỉ.

Sở Phàm đi tới bên giường gọi hai tiếng. Nhưng không nghe thấy Tô Phỉ đáp lại.

- Cô bé này không phải là đang ngủ chứ?

Sở Phàm nghĩ vậy liền lên giường đến bên cạnh Tô Phỉ, ẩy tay vỗ vào chân của Tô Phỉ, rồi nói:

- Tiểu Phỉ, Tiểu Phỉ. Cô ngủ rồi à?

Đột nhiên, chân mền trên người Tô Phỉ bị hất tung lên, chỉ thấy cô nghiêng rãng nghiêng lợ, đôi bàn tay trắng muốt nắm chặt lại, hai chân đập đập. Xem ra là rất tức tối rồi.

- Tiểu Phỉ, Cô không cần phải tức giận quá như vậy. Tôi cùng Tiểu Lâm không phải đã thân mật như vậy sao. Chuyện này rất bình thường thôi mà!

Sở Phàm phản đối nói.

- Nói vậy. Anh làm thế nào mà lại lừa gạt Mộng Lâm như vậy chứ?

Tô Phỉ trừng mắt hạ giọng chất vấn.

- Đây đây, Tiểu Phỉ. Làm sao cô có thể nói như vậy chứ. Tôi cùng Tiểu Lâm là tâm đầu ý hợp, tự do yêu đương. Cô không thích Sở ca ca này nhưng không thể ngăn cản Tiểu Lâm thích tôi. Ách. Cũng như là cô không thể ngăn cản tôi thích cô được. Đúng không?

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Ai nói tôi...

Tô Phỉ nói ngập ngừng, sau đó nói về không tin:

- Anh với Mộng Lâm là tâm đầu ý hợp ấy à? Trời đất quỷ thần ơi. Anh nghĩ kỹ rồi hãy nói nhé. Tôi thật không tin được!

- Tiểu Phỉ, Cô thật sai lầm nghiêm trọng khi trông mặt mà bắt hình dong. Dựa vào cái gì mà tôi và Tiểu Lâm không thể tâm đầu ý hợp được cơ chứ? Cô không cần phải giật mình như vậy.

Sở Phàm dừng lại chốc lát, rồi thản nhiên nói tiếp:

- Theo tôi thì cô hãy khoan ngạc nhiên thắc mắc đi. Hãy ngẫm lại cảnh ngộ của cô hiện nay trước đi đã.
- Anh, anh nói thế là có ý gì?

Tô Phi ngồi thẳng lại trên giường hỏi.

- Tôi có ý gì ấy à? Cô có biết giết người diệt khẩu là thế nào không? Chính là ... một người làm việc xấu bị người khác nhìn thấy. Người đó vì giữ bí mật sẽ giết chết người chứng kiến này. Đêm nay cô đã thấy tôi cùng Tiểu Lâm làm chuyện đó. Cô nói xem tôi nên đối xử với cô như thế nào đây?

Sở Phàm khẽ liếc mắt xuống. Tuy trong phòng không có đèn nhưng thói quen liếc mắt tứ phía, mượn ánh sáng ngoài cửa kia nhìn đến Tô Phi. Một bộ ngực to cách làn áo ngủ, giờ phút này phập phồng theo nhịp đập con tim. Nhìn qua đã thấy như muốn nổi sóng mãnh liệt làm sao.

- Hả? Sở ca ca muốn giết tôi diệt khẩu chẳng?

Tô Phi cả kinh, dẫu môi lên nói.

Sở Phàm không nén được cười, nói:

- Tôi cũng không nỡ đánh cô tỳ nào thì thử hỏi làm sao tôi lại có thể giết cô được chứ? Đồ ngốc. Tôi là muốn kéo cô xuống nước thôi. Chỉ có dụ dỗ cô thì cô mới về cùng phe với tôi, mới không đem chuyện đó của tôi và Tiểu Lâm nói ra thôi.
- Kéo tôi xuống nước ư? Anh, anh có ý gì?

Tô Phi mở to cặp mắt màu lam nhạt, ánh nhìn Sở Phàm đầy dấu hỏi.

“Quả nhiên thật đúng là mỹ nữ người lai, ngực to nhưng óc bằng quả nho, suy nghĩ thật đơn giản!” Sở Phàm tự nhủ trong lòng, sau đó bảo:

- Cô đã thấy được cảnh tượng thân mật của tôi với Tiểu Lâm. Như vậy chỉ có duy nhất biện pháp là dụ dỗ cô thôi. Có nghĩa là tôi sẽ đối xử với cô cũng thân thiết như với Tiểu Lâm vậy. Có như vậy cô mới không nói chuyện của tôi và Tiểu Lâm ra ngoài.

- Hả?

Tô Phi cả kinh kêu lên một tiếng, trách mắng:

- Vốn tưởng rằng anh là Tiểu Ngốc Ngốc, là người không ham nữ sắc. Không ngờ anh lại là một tên đại háo sắc. Hừ! Thật tức chết người ta mà.
- Tôi đúng là không kèm chế nổi nữ sắc. Chẳng qua cảm là cảm thôi. Aizzzzz. Cô nhìn xem. Tôi cũng không ngại thổ lộ cho cô biết một bí mật trên người tôi. Cô càng không thể đi rồi. Xem ra đêm nay cô phải cùng tôi...

Sở Phàm dài giọng nói.

- Anh...

Tô Phi miệng thở phì phò. Sau cùng mặt biến sắc hừ một tiếng, nói:

- Cùng thì cùng chứ, xem ai sợ ai nào. Xí!
- Cái gì cơ?

Sở Phàm choáng ngất ngây, mồm há hốc ra không ngậm lại được. Hắn vốn tưởng rằng nói như vậy sẽ dọa được Tô Phi, cô ta sẽ phải quay về phòng của nhị tiểu thư. Tô Phi không ngờ lại nói chuyện còn trắng trợn hơn.

- Cô, cô vừa rồi nói gì vậy hả? Đây, thôi, bà cô trẻ của tôi ơi, giờ cũng đã 2 giờ sáng rồi, cô không ngủ cũng phải để tôi ngủ chứ?

Sở Phàm biến giọng nói.

- Giường này lớn như thế cơ mà. Anh muốn ngủ thì cứ ngủ đi. Can gì đến tôi nào?

Tô Phi tức giận nói.

- Nhưng mà có cô ở đây làm sao tôi ngủ được? Cô hãy nhanh quay về phòng của nhị tiểu thư đi. Bằng không để người khác phát hiện thật không hay đâu.

Sở Phàm vội vàng nói.

- Sở ca ca. Anh, ý anh là muốn đuổi tôi đây hả?

Tô Phi giọng điệu buồn bã nói.

Sở Phàm nghe thế thì sửng sốt. “Chỉ có cô nam quả nữ ở trong một phòng, đêm hôm khuya khoắt thế này. Ách. Không chỉ có thế mà còn ở cùng trên một cái giường. Vậy sẽ không tránh khỏi việc đi quá giới hạn.” Sở Phàm nghĩ thầm, “Nhưng ngoài việc đuổi cô về phòng tôi còn có thể làm thế nào? Dù thế nào đi nữa cũng không thể để cô ở lại đây được”.

- Không, không đâu. Tiểu Phi, cô hiểu lầm rồi. Nếu là ban ngày cô với tôi ở trong phòng bao lâu cũng được. Nhưng hiện tại là ban đêm. Hơn nữa cô còn nằm ở trên giường tôi, việc đó mà được sao?

Sở Phàm nói bóng gió.

- Sở ca ca nói việc đó là việc gì? Sở ca ca còn chưa đèn cho tôi. Tôi không đi.

Tô Phi nói.

- Đèn cho cô á? Đèn cho cô cái gì?

Sở Phàm có chút ngạc nhiên.

Tô Phi đỏ mặt, nói:

- Vừa mới rồi Sở ca ca tưởng tôi là Mộng Lâm, sau đó còn ôm tôi lên giường. Lại còn với tôi, với tôi chuyện đó ... Anh nói xem phải bồi thường cho tôi thế nào đây?

Toát mồ hôi hột... Sở Phàm cảm thấy tự bản thân xấu hổ vô cùng. Hắn ngập ngừng nói:

- Chuyện đó, đó là một chút hiểu lầm mà. Hơn nữa việc này làm sao đền được? Không phải là cô đang nghĩ muốn sờ lại tôi một cái rồi mới về phòng đấy chứ?

- Hừ. Ngủ giấc. Thật chẳng muốn nói chuyện với anh nữa.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Phi tràn ngập vẻ chán chường kiểu có chí rèn sắt mà rèn không thành thép nổi, thật là bức bối mà.

- Ách. Việc đó ... Tiểu Phi, cô có thể nói rõ ràng ra được không hả?

Sở Phàm nhẩn nại hỏi.

- Anh, anh ban nãy nói cái gì kia mà? Không phải nói muốn dụ dỗ tôi sao? Sao còn muốn kêu tôi về ngủ chứ? Hừ!

Tô Phi tức giận nói.

“Hả?” Sở Phàm lại choáng thêm phát nữa. Hắn cảm giác lời nói của Tô Phi sao mà càng nói càng như muốn dụ dỗ hắn phạm lỗi?

- Tiểu Phi. Về chuyện dụ dỗ chẳng qua là, là với cô...

Sở Phàm nhất thời bối rối cũng không biết nên nói gì cho phải nữa.

- Anh có phải là chỉ nói đùa với tôi thôi phải không?

Tô Phi bĩu môi nói.

- À ừ ÀA. Không phải vậy đâu. Là tôi sai rồi..

Sở Phàm thấy Tô Phỉ biến sắc vội vàng đổi giọng. Rồi lẩm bẩm trong miệng: “Thật...không phải. Không phải. Mà là...”

Tô Phỉ nén giận nhìn chăm chú Sở Phàm liếc mắt một cái, nói:

- Thật không hiểu tâm ý của người ta. Không hiểu gì cả!

Nói xong liền cuốn chăn nghiêng người nằm xuống.

Sở Phàm thấy Tô Phỉ lại nằm xuống giường trong lòng bối rối, vội vàng nói:

- Tiểu Phi. Cô, làm sao cô lại nằm xuống giường thế hả? Cô mới vừa ngồi dậy mà. Nên ra khỏi giường mới phải chứ!

- Tôi hỏi anh....

Tô Phỉ xoay người lại, nhìn Sở Phàm hỏi:

- Anh với Mộng Lâm đã làm chuyện đó rồi phải không?

- Hả? Việc đó, việc đó là thế nào?

Sở Phàm giả bộ hồ đồ nói.

- Thì là chuyện kia giữa nam với nữ đó....

Tô Phỉ đỏ mặt.

- Mấy câu việc đó chuyện kia của cô làm tôi hồ đồ hết cả rồi. Được rồi, Tiểu Phi, cô nên về nghỉ ngơi đi thôi.

Sở Phàm tận tình khuyên nhủ.

- Không quay về. Anh không nói rõ ràng vấn đề đó ra thì tôi không quay về đâu.

Tô Phỉ giọng điệu kiên quyết nói.

- Vậy cô muốn biết cái gì chứ?

Sở Phàm biết nếu như cô gái này một khi đã dở thói vô lý ra thì cũng không có biện pháp gì với cô ta cả.

- Thì là anh với Mộng Lâm có phải đã làm chuyện XXOO rồi hay không thôi?

Tô Phỉ đem khúc mắc trong lòng ra hỏi. Lần này đã hỏi rất rõ ràng.

Sở Phàm vẫn chưa hết sốc, vội hít sâu một hơi. Cái con bé Tô Phỉ này quả thật cỏi mở. Nhưng dù sao cũng không nên mở miệng hỏi trực tiếp một người đàn ông về chuyện XXOO chứ?

- Tiểu Phi, cô, cô nghĩ cái gì thế hả? Sao lại thế được cơ chứ! Haha.

Sở Phàm cười gượng một hồi, cười không được tự nhiên cho lắm.

- Anh không gạt tôi đấy chứ. Vừa rồi anh với Mộng Lâm nói gì tôi đều đã nghe hết rồi. Mộng Lâm nói cô ấy muốn dùng miệng thay cho cái kia. Tôi hiểu Mộng Lâm lắm. Cô ấy không thể trực tiếp cho anh làm thế được, cho nên muốn dùng miệng thay thế. Đúng hay không?

Tô Phỉ phân tích.

Sở Phàm đi hết ngạc nhiên này đến choáng váng khác. Hắn vốn tưởng rằng Tô Phỉ thuộc loại gái đẹp đại ngốc chỉ có cái ngực to là không ai bằng thôi. Nhưng giờ phút này nghe Tô Phỉ nói xong, hắn không khỏi đánh giá lại cô nàng. Đầu óc phân tích, suy nghĩ ăn khớp, không sai chút nào, làm sao có thể ngốc nghếch cho được?

- Tiểu Phi, Cô suy đoán lung tung rồi. Sự tình không như cô tưởng tượng vậy đâu.

Sở Phàm đành tiếp tục lừa gạt. Hắn xem như là đã hiểu rõ thế nào gọi là “một câu nói dối cần thêm mười câu nói dối khác lấp liếm đi”.

- Chính là thế chứ còn gì nữa. Anh không lừa được tôi đâu. Gần đây tôi cảm giác Mộng Lâm cứ là lạ. Hóa ra là đang cùng với anh.

Tô Phỉ nói.

Nhìn tình hình có vẻ là giấu diếm không nổi nữa rồi, Sở Phàm khẽ thở dài một cái, nói:

- Tiểu Phỉ, tôi thật sự yêu Tiểu Lâm. Cho nên tôi cùng cô ấy đã làm việc đó. Nhưng không phải tôi bắt ép gì Tiểu Lâm cả. Tiểu Lâm là tự nguyện.

- Vậy Sở ca ca có thích tôi không?

Tô Phỉ nghe vậy thành linh hồn.

- Ách. Việc này ... Thích thì đương nhiên là thích rồi. Cô, còn có Tiểu Lâm, nhị tiểu thư, cả ba cô tôi đều yêu mến.

Sở Phàm nói.

- Vậy cái cảm giác thích tôi của anh so với cảm giác thích Mộng Lâm có phải là đều như nhau không?

Tô Phỉ truy hỏi.

- Ách. Xem như là vậy cũng được.

Sở Phàm gật đầu. Ánh mắt lại một lần nữa chạm vào bộ ngực đồ sộ của Tô Phỉ.

- Vậy là tốt rồi. Hì hì.

Tô Phỉ cười vui vẻ, nói tiếp:

- Vậy để tôi thay thế Mộng Lâm nhé. Vừa rồi Mộng Lâm không dùng miệng làm chuyện ấy với Sở ca ca. Tôi thay thế được chăng? Nhưng tôi không chỉ dùng miệng. Mà là dùng chính thân thể của mình thay thế.

Tô Phỉ nói xong, đôi mắt to màu lam nhạt nhìn chằm chằm Sở Phàm, trong mắt toát ra một tia mong đợi vô cùng, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, lại càng làm tăng thêm sức hấp dẫn vô tận. Chiếc áo ngủ bằng lụa tơ tằm dán vào thân thể cô, làm lộ rõ đường cong và bộ ngực mê người. Thật cảm động làm sao!

“Hả?!!” Sở Phàm nuốt nước miếng. Thân thể căng cứng, ngã nhào thẳng vào giường.

241. Chương 236: Sự Rung Động Của Cơ Thể.

Cô bé Tô Phỉ này mới vừa rời bộ dạng còn đang tức tối, cứ khẳng định là Sở Phàm là đồ háo sắc này nọ. Nhưng ngay sau đó lại không hề xấu hổ thẹn thùng khi dâng hiến thân thể mình, trực tiếp đẩy Sở Phàm ngã lăn ra giường. Sự tương phản trước sau này quá lớn. Thật là làm người ta không thể hiểu nổi. Sở Phàm cảm giác thấy đầu óc mình khả năng chịu đựng có hạn, nhất thời không tiếp thu kịp sự biến đổi này, người cứ ngây ra.

- Sở ca ca. Anh sao thế hả?

Tô Phỉ vội vã xoay người lại, hai cánh tay đặt lên trên giường, thân thể dời về phía trước mặt Sở Phàm, giọng điệu rất thân thiết.

Bởi vì sức nặng của Tô Phỉ khá lớn cho nên bộ ngực đầy đặn vĩ đại kia của cô nhanh chóng dán vào ngực Sở Phàm. Sở Phàm cảm nhận được rất rõ cảm giác ngực mình bị cọ xát bởi hai điểm nhấn trước ngực của Tô Phỉ. Mà tất cả tình huống này dường như là Tô Phỉ cố tình cố ý.

- Tôi, tôi, bị loạn trí rồi. Thần kinh mơ hồ rồi.

Sở Phàm nhắm tịt mắt lại trả lời.

- Thực sự là đầu óc choáng váng rồi sao?

Tô Phỉ cười giảo hoạt, cánh tay trái chống đỡ cả khuôn mặt, tay phải nắm chặt lỗ mũi Sở Phàm. Lúc này, nửa người cô đã đè lên trên người Sở Phàm, bầu ngực bên trái tròn đầy ép dính vào thành hình bánh dày dẹt.

“Hô!” Sở Phàm bị Tô Phỉ nắm chặt lỗ mũi, không thở được, đành phải há mồm ra thở, nhúu mày, bảo:

- Tiểu Phỉ, nam nữ thụ thụ bất thân. Cô làm sao lại cứ lấn lướt tôi thế hả?

- Sở ca ca còn biết câu nam nữ thụ thụ bất thân ư? Thế ai ôm người ta lên giường thế? Lại còn ai sờ soạng loạn lên trên người người ta thế?

Tô Phỉ không chịu buông tha, bảo.

Sở Phàm đúng là có khổ mà không nói ra được. Hắn cười khổ, bảo:

- Tiểu Phỉ, tôi cũng không phải là loại người dễ bắt nạt đâu nhé. Cô mà cứ như thế này là cô sẽ phải hối hận đấy.

- Việc gì mà tôi phải hối hận cơ chứ. Sở ca ca không dụ dỗ tôi thì để đó tôi dụ dỗ Sở ca ca.

Tô Phỉ nói xong thì hai tay ôm lấy cổ Sở Phàm, vươn đầu nằm gối úp lên trên ngực hắn luôn.

“Chẹp. Cái con bé này thật đúng là... Mình không tìm cô ta thì cô ta lại lần tới tận cửa.” Sở Phàm thầm nghĩ với vẻ rất uất ức.

- Sở ca ca, chẳng lẽ anh không thấy muốn à?

Tô Phỉ thối nhẹ vào tai Sở Phàm rồi thì thầm bảo hắn.

- Không muốn.

Sở Phàm quyết tâm cứng rắn, đáp.

Tô Phỉ giật mình, đột nhiên quay ngoắt người xoay lại, thân thể uốn con như con tôm càng. Rồi cả thân mình cô khẽ run lên nhẹ nhẹ, và thấp thoáng như có tiếng khóc rầm rức.

Sở Phàm nghe thấy tiếng khóc thì trong lòng hốt hoảng, vội vàng xoay người đến bên cạnh Tô Phỉ, lắc lắc vai cô:

- Tiểu Phỉ, Tiểu Phỉ, cô làm sao thế?

- Tránh ra. Không cần anh phải quan tâm đến tôi.

Tô Phỉ đẩy tay hắn ra, giọng nghẹn ngào nức nở.

Sở Phàm ngẩn ra, thầm nghĩ, “Đây là phòng của tôi thì tôi còn tránh đi đâu được? Thật là ...”

- Tiểu Phỉ, cô đừng khóc nữa được không? Rút cuộc là làm sao thế?

Sở Phàm bắt đầu thấy bối rối.

- Anh ghét tôi. Anh còn nói cái gì mà thích tôi cơ chứ. Cơ bản là anh lừa dối tôi thôi. Huhuhuu.....

Tô Phỉ vừa khóc vừa nói. Con gái cô nào cũng như cô nào. Nếu được người ta khuyên nhủ là “đừng khóc nữa” thì y như rằng sẽ khóc toáng lên.

- Tôi, tôi làm sao lại ghét bỏ cô được chứ. Cô đừng khóc nữa có được không? Cứ khóc thế sẽ đánh thức người khác dậy mất.

Sở Phàm vội vàng bảo.

- Thế, thế vì cái gì mà Tiểu Lâm có thể ở với anh được mà tôi thì lại không thể chứ? Huhuhuuuu....

Tô Phỉ vẫn tiếp tục thương tâm.

(DG: Tôi cũng đến chết mất thôi. Chuyện đó mà cũng so đo là sao? :-s)

Sở Phàm ngẩn ra, trong lòng âm ỉ một cảm giác chua xót. Hắn đột nhiên vươn tay ra ôm Tô Phỉ, ghì cô vào ngực mình, dịu dàng bảo:

- Tiểu Phỉ ngoan, thôi không khóc nữa, không khóc nữa. Sở ca ca đương nhiên là thích em rồi. Thật sự đấy. Anh có thể thề với trời, anh mà nói dối thì chết không có chỗ chôn, đi đường bị ô tô đâm chết, rơi vào
- Không cần thề thốt nữa, Sở ca ca.

Tô Phỉ đột nhiên bịt miệng hắn lại, ánh mắt nhìn hắn tràn ngập sự u oán, khuôn mặt vừa khóc vừa cười như nụ hoa dưới cơn mưa thật động lòng người.

Sở Phàm là kẻ phạm phu tục tử chứ chẳng phải thánh nhân gì, cho nên chuyện tiếp theo xảy ra là không tránh khỏi. Hắn nhẹ nhàng hôn lên hai má Tô Phỉ, hôn cả lên giọt nước mắt trên gương mặt cô. Tô Phỉ đã dịu dàng nhắm hai mắt lại, đôi môi khẽ gợi khe hở ra, chờ đợi nụ hôn nồng nhiệt của ai kia.

Trong phút chốc khi đôi môi Sở Phàm hôn lên đôi môi gợi cảm, thân thể Tô Phỉ run lên mềm mại, không kìm lòng được ôm lấy hắn. Tuy đây là lần đầu tiên Tô Phỉ và một người đàn ông hôn môi, nhưng biểu hiện của cô như thể thật nóng bỏng, nhiệt tình. Hai cánh tay ôm lấy cổ Sở Phàm, hai chân mở ra ngồi lên đùi hắn, sau đó, hai chân cô quặp chặt lấy lưng hắn, nụ hôn của cô mãnh liệt, triền miên. Cái lưỡi thướt tho loanh quanh trong miệng hắn, cô cứ như thế mà xuất thần, cứ như thế mà bày tỏ tình cảm mãnh liệt, khác biệt hoàn toàn so với sự thụ động dịu dàng của Trầm Mộng Lâm.

Biểu hiện lúc này đây của Sở Phàm và Tô Phỉ chỉ có thể dùng 1 câu nói để hình dung: Củi khô gặp lửa!

Tô Phỉ mặc áo ngủ bằng lụa bên ngoài, bên trong là nội y. Khi cô mở chân ngồi trên đùi Sở Phàm thì áo ngủ bị vén lên, làm hở ra hai mảng đùi ngọc tròn trịa trắng mịn màng. Mà bộ phận đã sớm căng cứng lên kia của Sở Phàm thì đã cảm nhận được một nơi mềm mại ấm áp rồi. Phải biết là Tô Phỉ đang trực tiếp ngồi lên đùi hắn cơ mà.

Ánh mắt Tô Phỉ mơ màng, mà lại ngây ngất. Cô cảm thấy cơ thể mình đang ngày càng nóng lên. Một cảm giác rã rời khác thường lan tỏa khắp toàn thân. Cô nhận ra, hôn môi đúng là rất thú vị. Hơn nữa, nhiệt độ trên cơ thể Sở Phàm truyền sang làm tâm hồn thiếu nữ của cô loạn nhịp. Cô đang mong chờ, mong chờ lần đầu tiên....

Nụ hôn của Sở Phàm lướt qua cái cổ trắng ngần, lướt qua xương quai xanh đến vị trí trước ngực. Tay hắn thì thuận thế mà đẩy lên, cứ cách lớp áo ngủ mà nắm lấy bộ ngực đang nhấp nhô như cơn sóng cuộn trào kia, vừa vuốt ve một chút mà đã cảm thấy cảm giác mềm mại đến vô cùng vô tận. Mà sự co dãn dần hồi kia lại làm cho người ta thật khó quên.

Đột nhiên, Sở Phàm lột luôn hai dải vai áo ngủ của Tô Phỉ ra. Áo lụa mềm mại rơi xuống. Da thịt gợi cảm lộ lỏ. Bộ ngực phập phồng mãnh liệt như muốn đội tung cả cái áo lót màu hồng nhạt mỏng manh mà vươn ra. Bị áo ngực bao bọc, hai bên bầu ngực của Tô Phỉ tạo thành một cái khe rãnh sâu thẳm thẳm, ước chừng có đến cả lòng tay.

Sở Phàm trợn mắt ra nhìn. Tuy rằng trong bóng đêm cái gì cũng mờ mờ ảo ảo, nhưng hình dáng bộ ngực kia thì làm nội tâm hắn rung rinh. Tất cả đều thực sự rất hoàn mỹ!

Tô Phỉ thấy Sở Phàm ngẩn người ra thì cười cười, đỏ mặt, then thùng gọi:

- Sở, Sở ca ca....

Sở Phàm khôi phục tinh thần, liếm liếm môi, rồi dúi cả đầu nằm úp sấp vào khe rãnh sâu thẳm thẳm kia. Hắn tình nguyện rơi xuống cái khe rãnh này. Trước nay hắn chưa từng có tình cảm mãnh liệt đến như thế.

Ngay lập tức, Tô Phỉ dường như đã cắn răng kiềm chế rồi nhưng vẫn thoát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ. Dưới sự mát mát của Sở Phàm, vòng eo Tô Phỉ không kiềm chế được cứ rướn về phía trước, hình như cứ muốn làm cho bộ ngực của mình dán mạnh hơn vào mặt Sở Phàm. Hai tay cô không nén nổi tình cảm, ôm chặt lấy đầu của hắn, cứ như muốn vùi lấp đầu hắn giữa hai bầu ngực mình vậy.

Sở Phàm cảm thấy mặt mình cứ như bị dồn ép giữa hai túi bông to. Hơn nữa, túi bông này lại có cảm giác của da thịt. Đến hít thở cũng khó khăn, cái khe rãnh sâu hút kia sắp bao bọc hắn lại rồi.

Hai tay Sở Phàm vuốt ve theo cặp đùi rần chắc đang kẹp chặt lấy lưng mình, cứ thuận thế vuốt dần lên trên, đến gần phía đùi trên. Sau đó, hần cầm áo ngủ rơi trên người Tô Phỉ kéo lên, hai tay cô vẫn đang giữ lên ôm đầu hần, hần dễ dàng kéo hần áo ngủ ra.

Hai tay Tô Phỉ khoác trên vai Sở Phàm. Đôi mắt to trong veo nhưng bốc lửa. Đôi môi khô gợi khé nhếch lên, cái lưỡi thơm tho liếm liếm môi. Dáng vẻ hết sức cám dỗ.

Sở Phàm ôm lấy lưng cô, tìm được nút áo ngực phía sau, cởi ra. Lập tức, bộ ngực đầy đặn mượt mà của Tô Phỉ như ập thẳng vào hần. Trong phút chốc, hần như trào máu mũi, Đồng Tử công bùng nổ.

Sở Phàm ôm chặt lấy Tô Phỉ. Hần muốn dùng sức đè ép bộ ngực của cô. Cái cảm giác đè ép này thật là tiêu hồn tuyệt vời. Hần đặt Tô Phỉ nằm lên giường, tận tình hưởng thụ thân hình thiếu nữ gợi cảm đầy đặn ấy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Phỉ ửng hồng, đôi mắt to quyến rũ khép hờ - dáng vẻ vô cùng kiều mỹ, miệng khe khẽ thốt ra những tiếng rên rỉ, thở gấp, hai tay ôm chặt lấy lưng Sở Phàm.

- Tiểu Phỉ, thân thể của em thật là gợi cảm. Thật sự là làm cho người ta yêu thích không nỡ rời tay.

Sở Phàm bảo.

- Thế ư? Sở, Sở ca ca nói thật ư? Ôiiii, hóa ra cái cảm giác yêu đương vụng trộm thế này lại kích thích đến vậy.

Tô Phỉ vừa thở gấp gấp vừa đáp lại.

- Tiểu Phỉ, liệu em có thích cảm giác thế này không? Nếu em thích, Sở ca ca sẽ làm em thỏa mãn.

Sở Phàm cười bảo tiếp.

- Người ta bảo thích bao giờ chứ? Đồ háo sắc!

Tô Phỉ sáng giọng.

- Tiểu Phỉ, là em chủ động còn gì, làm sao lại trách anh này nọ được hả.

Sở Phàm cười nói.

- Đáng ghét! Là, là anh lừa người ta.

Tô Phỉ nhéo Sở Phàm một cái, nói.

- Thế á? Thế hóa ra là em bị bắt ép ư?

Tay phải của Sở Phàm đang vuốt ve trên ngực phải của Tô Phỉ. Ngón trỏ và ngón cái thỉnh thoảng lại mân mê đùa cợt cái điểm hồng hồng ngạo nghệ kia.

Thân thể Tô Phỉ lập tức giống như có luồng điện giật, run rẩy. Cô thở hổn hển, ngực phập phồng, nói giọng đứt quãng:

- Ôi... ôi.... Sở ca ca... Không... Đừng có sờ thế nữa mà.... Làm cho người ta khó chịu quá.

- Là khó chịu hay là thoải mái thế? Tiểu Phỉ trước giờ chưa từng có cảm giác như vậy phải không?

Sở Phàm tiếp tục khiêu khích cô.

- Ôi... ôi... Đừng... Đương nhiên là chưa có rồi. Người ta còn chưa có bạn trai mà.

Tô Phỉ hơi thở càng lúc càng gấp gấp.

- Thế ư? Em với Tiểu Lâm và nhị tiểu thư đều là người đẹp cực phẩm cơ mà. Làm sao lại chưa có bạn trai hử?

Sở Phàm tò mò hỏi.

- Không có là không có chứ còn sao nữa. Sao mà ngốc thế hả giới!

Tô Phỉ bực bội nói.

- Đúng thế không? À, anh biết rồi. Chắc chắn là các em đều cùng đợi anh xuất hiện chứ gì? Đúng chưa nào?

Da mặt Sở Phàm đúng là dày hơn da trâu.

- Đúng là không biết ngượng. Không biết dơ. Em đánh chết anh bây giờ. Đánh chết anh!

Tô Phỉ vừa nói, vừa siết hai tay bóp cổ Sở Phàm, làm như hung thần ác sát.

- Mưu sát chồng rồi!

Sở Phàm nói xong ngã vật sang một bên, giả bộ ngất xỉu.

Tô Phỉ cười cười, xoay người lại cười lên người Sở Phàm. Cái mông đầy đặn, vênh cao vừa đặt trên người hắn, cô đã cúi người, thì thầm bên tai hắn:

- Sở ca ca, em muốn!

Sở Phàm nghe xong thì cả toàn thân run bắn.

“Sở ca ca, em muốn!”

Sao mà kích động lòng người đến thế không biết!

242. Chương 237: Ham Muốn Của Tô Phỉ.

Tô Phỉ nói xong câu đó thì mặt nóng lên, cả người tràn ngập một vẻ thẹn thùng, e lệ. Cô ghé vào dựa vào người Sở Phàm, ngượng đến nỗi chẳng dám ngẩng đầu lên nữa.

Sở Phàm ngửi thấy hương thơm từ thân thể cô, cảm thấy trong lòng rất vui vẻ. Một câu nói “Em muốn!” của Tô Phỉ đã làm hắn khó kiềm chế được, thiếu chút nữa đã không nhịn nổi mà xoay người đè Tô Phỉ xuống để tiến vào luôn.

Nhưng mà hắn vẫn cố gắng nhẫn nhịn xuống. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của Tô Phỉ, không thể quá kích động lỗ mãng được. Nếu không, lần đầu tiên lại khiến cô bé có ấn tượng xấu thì sẽ tạo thành ám ảnh trong lòng. Cho nên nhất định phải từ từ mà tiến, từ từ khơi gợi cảm giác và quá trình sa ngã tuyệt vời của Tô Phỉ mới được. Mà làm thế không chừng sau này cô bé Tô Phỉ này lại chủ động yêu cầu thêm nữa ấy chứ.

Sở Phàm hôn nhẹ vào trán Tô Phỉ, bàn tay lùa vào trong mái tóc nhuộm vàng của cô, nụ cười rất khả ố, hỏi:

- Tiểu Phỉ, vừa rồi em nói cái gì thế? Anh nghe không rõ.

- Em, em muốn. Sở ca ca. Cơ thể người ta đang cảm thấy bức bối khó chịu lắm.

Tô Phỉ xấu hổ, đỏ mặt lặp lại một lần nữa bên tai Sở Phàm.

Đầu óc hắn như bốc lửa, nhiệt huyết dâng trào. Hắn ngấm nhìn bộ ngực sung mãn đầy đặn lúc ẩn lúc hiện trước mắt kia, hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Muốn gì cơ? Tiểu Phỉ, em nói rõ ràng ra chút xem nào.

Tô Phỉ nghe thế thì đôi môi quyến rũ cong lên, bàn tay trắng mịn dấn lên ngực Sở Phàm, hờn dỗi nói:

- Đồ đáng ghét nhà anh. Rõ là bại hoại. Nện chết anh bây giờ.

- Ôi, đau quá. Em nện chết anh đi thì em làm sao mà muốn được nữa hả?

Sở Phàm cười nói.

- Hừ, Sở ca ca chỉ biết ức hiếp người ta thôi.

Tô Phỉ ngừng tay lại, giọng nói đầy oán giận.

- Ngốc ạ, Sở ca ca còn đang mặc quần áo trên người đây thôi, làm sao mà hòa thành làm một với em được hả?

Sở Phàm véo nhẹ cái mũi của Tô Phỉ, cười bảo.

- A, thế, thế em giúp Sở ca ca cởi quần áo nhé.

Sắc mặt Tô Phỉ lại ngưng ngừng, cười nói.

Tô Phỉ nói rồi tự nhiên cởi bỏ từng nút áo sơ mi của Sở Phàm. Cởi áo sơ mi rồi, hai tay Tô Phỉ để trên ngực hấn sờ soạng loạn lên, lại còn ngất chéo vào hai đầu vú của hấn nữa.

- Ối.... đau.... Đau anh.

Sở Phàm vội kêu lên.

- Anh còn biết đau cơ à... Đau hả? Thế lúc anh sờ em như thế nào thì sao không kêu?

Tô Phỉ hờn dỗi bảo.

- Đây là anh vuốt ve, đây nhé, anh thể hiện lại cho em xem đây này.

Sở Phàm nói rồi đôi tay lại với lên bộ ngực kiêu ngạo của Tô Phỉ.

- Đồ quỷ háo sắc!

Tô Phỉ phát một phát vào tay hấn. Sau đó, hai bàn tay cô lần sờ đến khuy quần của hấn. Cô nhìn đến quần của Sở Phàm bị kéo xuống một ít, cười bảo:

- Sở ca ca, Mộng Lâm đã giúp anh kéo quần xuống rồi còn không cởi ra luôn nữa.

- A, em đúng là cái đồ... Còn tưởng là em trốn ở trong chăn bịt kín cả tai lại, không nghĩ là nói cái gì em cũng đều nghe thấy hết.

Sở Phàm tức giận bảo.

- Em, em không phải là cố ý mà.

Tô Phỉ nói xong tiếp tục kéo quần dài của Sở Phàm xuống. Đôi mắt cô như ngừng lại ở chỗ cao phồng dựng lên ở quần lót của hấn. Trong mắt cô dường như có ngọn lửa đang thiêu đốt, cô cảm giác cơ thể mình cũng càng lúc càng nóng hơn. Một cảm giác kích thích kỳ lạ lan tỏa khắp toàn thân, cô không kìm nổi, vươn tay chạm nhẹ vào đó, vừa chạm vào đã thẹn thùng rút tay về, cả người theo đà nằm luôn vào trong lòng Sở Phàm, trái tim đập thành thịch. Bởi vì vừa rồi nhẹ nhàng chạm vào thứ gì đó đang cứng ngắc kia làm tim cô đập như trống trận.

- Tiểu Phỉ, xấu hổ ư?

Sở Phàm ôm lấy Tô Phỉ, dịu dàng hỏi.

Tô Phỉ không nói được tiếng nào, chỉ còn biết vùi đầu vào ngực hấn, cả người giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng hấn.

Sở Phàm đột nhiên xoay người, để Tô Phỉ nằm bên dưới. Hai chân của Tô Phỉ cũng chủ động tách ra kẹp chặt lấy lưng hấn. Lập tức, bộ vị cứng ngắc kia của hấn chạm vào đúng nhụy hoa của cô. Tuy nói là còn cách hai lớp quần lót, nhưng Sở Phàm vẫn cảm nhận được khu vườn bí ẩn mềm mại và ôn nhu của Tô Phỉ.

Tô Phỉ không nhịn nổi, khẽ kêu một tiếng “a” thật yếu ớt. Một khoái cảm kỳ lạ ập đến nhanh như chớp. Hai chân cô không kiềm chế nổi, ra sức kẹp chặt lấy lưng hấn, đôi tay ôm vòng quanh cổ hấn, ánh mắt mê hoặc khép hờ, cả người đắm chìm trong cảm giác kích thích này.

Sở Phàm cúi xuống, sôi nổi mà nồng nàn hôn vào đôi môi cô. Hai người cứ dây dưa qua lại bên bờ thiết tha, đầu lưỡi hăng say quấn quýt lẫn nhau, say sưa và sôi nổi. Tô Phỉ dần dần rơi vào trạng thái hôn đắm đuối đến xuất thần.

Tiếp đó, đầu lưỡi Sở Phàm khẽ liếm xuống cổ Tô Phỉ, thuận thế trượt dần xuống, hôn lên trước ngực cô, rồi lại vùi đầu vào khe rãnh sâu thăm thẳm giữa hai bầu vú sung mãn ngạo nghễ. Một bên hân khẽ liếm láp trên hạt đậu đỏ hồng, một bên thì tận tình ve vuốt. Cái cảm giác mềm mại co giãn này làm hân yêu thích không rời tay được, lại càng kích thích nội tâm thú tính của hân.

Tô Phỉ thỏa mãn nhắm nghiền đôi mắt lại. Cho đến tận giờ phút này, cô vẫn thường tự hào về dáng người khêu gợi với bộ ngực to tròn ngạo mạn đặc biệt của mình so với những cô bạn cùng trang lứa khác. Đương nhiên, điều đặc biệt ấy cũng đã hấp dẫn ánh mắt dục vọng của không ít đàn ông đủ các thể loại tuổi tác. Giờ đây, bộ ngực to tròn ngạo mạn ấy rốt cuộc cũng nghênh đón sự ve vuốt của một người đàn ông. Cô phát hiện ra khi người đàn ông ấy vuốt ve mát mẻ mình thì không những cô không thẹn thùng, không gât bỏ mà lại còn rất mong chờ và phấn khích nữa. Hơn nữa, lại còn cả cảm giác tự hào sung sướng nữa.

Đúng thế, khi nhìn người đàn ông say mê chìm đắm trong bộ ngực vĩ đại của mình, cô cảm thấy rất cao hứng. Dù sao, hân cũng đang bị mình hấp dẫn; dù sao, chính vẻ gợi cảm và xinh đẹp này của mình đã được người đàn ông này nhận ra và khám phá. Nghĩ thế nên trong lòng cô dâng lên một cảm giác đi chinh phục, muốn chinh phục người đàn ông này. Cô phải chiếm giữ được một vị trí quan trọng trong trái tim người đàn ông này.

Mẹ của Tô Phỉ là người Mỹ, tóc vàng mắt xanh. Mà Tô Phỉ cũng từng sống ở Mỹ một thời gian rồi. Cho nên dần tạo nên tính nhiệt tình cởi mở không bó buộc của cô. Tuy là thế mà khi tay phải của Sở Phàm luồn vào bên trong quần lót của cô, nhẹ nhàng vuốt ve chốn đào nguyên kia thì trên mặt cô cũng đỏ bừng lên. Trong hơi thở gấp gáp rên rỉ cũng đồng thời có vẻ ngượng ngùng, xấu hổ.

Thân thể mềm mại của Tô Phỉ hơi run run, trong miệng liên tục phát ra những tiếng rên rỉ, cô đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng để tiếp đón Sở Phàm - người đàn ông của mình.

Cô cũng không biết mình thích hân vì cái gì nữa. Có lẽ là thích cái bộ dạng ngơ ngác thường ngày của hân. Có lẽ là thích cái cảm giác an toàn vững chãi khi ở cùng một chỗ với hân. Có lẽ là thích cái sự kiên quyết lạnh lùng khi xử lý tình huống của hân....

Mặc kệ, cho dù là vì cái gì đi nữa thì những tình cảm thế này là vô cùng tế nhị, có muốn nói rõ cũng không rõ được. Thích là thích thôi. Mà không thích thì là không thích. Nếu như cứ muốn tìm ra một lý do thì cơ bản là chẳng có lý do gì cả, hoặc là sẽ có hàng ngàn hàng vạn lý do. Mà cho dù là có hay không có lý do thì tóm lại tình huống ở bên hân luôn luôn vui vẻ đặc biệt là đủ chứng minh hết tất cả rồi.

Khi Sở Phàm rút tay ra khỏi quần lót của Tô Phỉ thì lòng bàn tay đã ẩm ướt hết. Chất lỏng trong suốt dính dính này là từ đâu mà ra nhỉ? Sở Phàm để ngón trỏ trong miệng, mút mút, Tô Phỉ thấy thế thì hết hoảng bảo:

- Sở ca ca, mất vệ sinh!

- Không đâu. Sở ca ca còn muốn hôn chỗ đó nữa cơ.

Sở Phàm nói xong thì tụt cái quần lót của cô ra đến tận đầu gối. ***

(DG: Mời cả nhà tự hình dung)

“Ồiiii”, Tô Phỉ không nhịn nổi, bật ra tiếng rên siết yêu kiều. Thân thể cô như co rút lại, hai chân giãy giụa trên giường. Cô cố gắng nghiến răng, sợ mình không cẩn thận lại hét toáng lên mất.

Dưới sự kích thích của đầu lưỡi Sở Phàm, Tô Phỉ cảm thấy như linh hồn mình đang trôi dạt khỏi cơ thể. Cảm giác hưng phấn kích thích tột cùng trước nay chưa từng có lan tỏa khắp toàn thân. Cô ôm chặt cái gối ôm bên cạnh, đầu vùi sâu trong gối, miệng rên rỉ, hơi thở gấp gáp, hổ hển.

- Ôi, anh... Em không chịu nổi nữa... Sở ca ca... Em muốn.

Tô Phỉ vừa hổn hển, vừa nói.

Sở Phàm nghe thấy thế thì cởi hân quần lót của cô ra, và đồng thời cũng cởi bỏ nốt trang phục cuối cùng còn lại trên người mình. Tiếp đó, hai bàn tay hân chậm rãi tách hai đùi của Tô Phỉ ra, tình cảm trong lòng càng trào dâng mãnh liệt.

Hắn tiếp tục chậm rãi tiến vào khu rừng bí ẩn kia. Ngay khi hắn tiến lên phía trước, Tô Phỉ không kìm nổi hít sâu một hơi. Một cảm giác đau đớn mà lại vô cùng kích thích lan tỏa khắp toàn cơ thể. Đau quá. Cô không nhịn nổi bật kêu “a” lên một tiếng. Mà đau đớn, thì trong tiềm thức, cô như lại càng ngóng trông cái cảm giác bị Sở Phàm dùng sức tấn công thể này. Cặp đùi dài kẹp lấy lưng Sở Phàm. Mỗi lần hắn tiến lên, hai chân cô lại kẹp chặt thêm một chút, cái mông hơi hất lên, như đón tiếp sự tấn công của hắn. Trong sự đau đớn chấn động kia, cô thả mình hưởng thụ cảm giác kích thích lớn lao kỳ lạ.

Dần dần, cơ thể Tô Phỉ tiếp nhận hết sự tấn công dũng mãnh của Sở Phàm. Và cảm giác đau đớn cũng dần dần giảm bớt, dần trở thành khoái cảm mãnh liệt càng lúc càng dâng cao. Tô Phỉ không ngừng rên rỉ “ôi... ai... ôi...”. Kỳ thực, cô chỉ hận là không kêu to lên được. Vì cô không thể làm thế, chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng thôi. Nhưng cái khoái cảm tầng tầng lớp lớp này thấm dẫm cả thể xác và linh hồn cô. Thực sự, cô chưa từng tưởng tượng nổi là cùng hưởng thụ thân thể của người mình yêu lại thích thú đến vậy.

Sở Phàm nhẹ cúi xuống, hôn lên làn môi gợi cảm đang mở ra thở gấp gấp của Tô Phỉ, dịu dàng hỏi:

- Tiểu Phỉ, thể này có thoải mái không?

Tô Phỉ ôm chặt lấy Sở Phàm, vẻ mặt hạnh phúc nói:

- Thoải mái chết đi được, Sở ca ca. Cảm giác này thật tuyệt vời. Trước giờ em chưa bao giờ có cảm giác tuyệt vời thể này cả. Thật thoải mái!

- Về sau, chỉ cần Tiểu Phỉ muốn thì Sở ca ca sẽ lại mang lại cảm giác thoải mái thể này cho em. Được không?

Cái lưng Sở Phàm không ngừng chuyển động, chậm rãi nói bên tai Tô Phỉ.

- Không muốn, không muốn, người ta xấu hổ lắm.

Tô Phỉ hờn dỗi nói.

- Thế ư? Da mặt Tiểu Phỉ lại mỏng thế ư? Thế để Sở ca ca nói ra hộ cho có được không?

Sở Phàm nói rất chi là vô sỉ.

- Thế, như vậy thì Sở ca ca ngày nào cũng muốn ư?

Tô Phỉ hỏi.

- Em nói xem?

Sở Phàm nói xong, tốc độ lao tới lại càng thêm mạnh mẽ. Lập tức, Tô Phỉ kêu “a” lên một tiếng. Hành động bất thành linh này tạo nên cảm giác kích thích như luồng điện chạy rần rật trong cơ thể cô. Đột nhiên, hai tay cô túm chặt lấy ga giường, cắn chặt răng, lưng uốn cong lên, cái mông cũng theo đó mà vểnh cao lên. Rồi cô kêu “ôi” một tiếng, toàn thân run lên bần bật. Đầu óc cô đã hoàn toàn trống rỗng. Trong nháy mắt, cô chỉ cảm thấy bên dưới mình nóng lên, một luồng chất lỏng phun trào, toàn thân rã rời.

Sở Phàm cúi xuống, dịu dàng hôn lên hai má, rồi đôi môi của Tô Phỉ, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cô, để cô có thể cảm nhận được sự dịu dàng và tình yêu sau khi đạt đến cao trào.

Một lúc lâu sau, Tô Phỉ từ từ mở to mắt. Trong mắt cô tràn ngập niềm hạnh phúc và sự thỏa mãn. Cô bắt đầu đáp lại sự nhiệt tình của Sở Phàm, vẻ mặt hài lòng bảo:

- Sở ca ca, vừa rồi em, em đã lên đỉnh rồi phải không?

- Em nói đi? Cái này chỉ có em mới biết được thôi.

Sở Phàm dịu dàng bảo.

- Vừa rồi em cảm thấy thật là thoải mái. Thoải mái đến mức cả người chưa biết tới. Em rất thích cảm giác như thế.

Tô Phỉ cười yêu kiều.

- Thế Sở ca ca lại để em tiếp tục hưởng thụ cảm giác đó được không?

Sở Phàm cười bảo.

Tô Phỉ nghe thế thì mới ý thức được rằng cái kia của Sở Phàm vẫn còn đang ở trong người mình, nhưng hần vẫn đang cương lên. Cô xấu hổ quá, khẽ bảo:

- Cửa Sở ca ca còn, còn vẫn chưa kia.

- Sở ca ca phải để em thích trước đã chứ. Lần này mình đổi tư thế đi, được không?

Sở Phàm vẫn cười dịu dàng.

- Đổi tư thế thế nào cơ?

Kinh nghiệm của Tô Phỉ về khía cạnh này thì đúng là con số không.

- Đổi lại cho em nằm trên. Nào. Để anh ôm em lên nhé. Đúng rồi, em đừng nhúc nhích. Rồi, để anh nằm xuống. Tốt lắm. Cứ như vậy đi. Em có thể cử động cao thấp tùy theo sự thoải mái của em đi.

Sở Phàm hướng dẫn cứ như giáo viên lành nghề.

Tô Phỉ ngồi trên người hần, theo sự hướng dẫn của hần, cô bắt đầu cử động cái mông từ từ. Ánh mắt cô khép lại, miệng thở phì phò, động tác của cặp mông cũng dần dữ dội hơn....

Sở Phàm nằm trên giường, thưởng thức nét mặt xinh đẹp đang mất hồn và thân thể gợi cảm của Tô Phỉ. Trong lòng hần đầy cảm giác ấm áp, sung sướng. Hần thích Tô Phỉ, thích tất cả những gì thuộc về cô, thích nhất là những biểu hiện dục vọng mãnh liệt rõ ràng trên giường của cô.

Tô Phỉ là người lai, xem như một nửa là người phương Tây rồi. Do đó, thân thể hơi khác với con gái trong nước, có phần đầy đặn, gợi cảm hơn, cũng có tính đàn hồi cao hơn. Mà điều Sở Phàm không hề nghĩ tới chính là: vườn địa đàng của Tô Phỉ lại chật hẹp như vậy. Hần nhắm cả hai mắt lại. Phải tận hưởng! Phải tận hưởng!

Lời tác giả: Thuận theo ý kiến đông đảo của dân tình: Xử lý Tô Phỉ. Thực ra, ban đầu tác giả cũng định để thế này, hehe. Khẩu hiệu của tác giả là: Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Vì khẩu hiệu thuần khiết này, tác giả đề nghị quý vị độc giả ủng hộ! Ủng hộ! Ủng hộ!

243. Chương 238: Trương Thiếu Xuất Hiện.

Trong khi đó, đang có một âm mưu nhằm vào Sở Phàm.

Trong một gian nhà xưởng bỏ hoang, ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn lơ mờ không đủ xua tan sự tăm tối trong nhà xưởng.

Trong gian nhà xưởng bỏ hoang ấy có ba người, hai nam, một nữ. Một người thanh niên có vẻ như là công tử con nhà giàu, trên mặt đeo kính, nhìn qua có vẻ rất nhã nhặn, nhưng ánh mắt sau cặp kính lại thường lóe ra những ánh nhìn tinh nhuệ. Người thanh niên còn lại thì thân hình cao lớn, có vẻ cũng anh tuấn, nhưng khuôn mặt thì nhợt nhạt, thất lực hơi gù, cả người dường như đang run rẩy, có vẻ là đang rất sợ hãi. Cô gái duy nhất trong đám đi một đôi giày cao gót, tất chân màu tối trong suốt lại phô bày vẻ đẹp gợi cảm của cặp đùi dài, quần áo hở hang khêu gợi, dáng người nóng bỏng khiến bất cứ người đàn ông nào nhìn vào đều muốn xị máu mũi. Trên khuôn mặt tươi đẹp có một vẻ mê hoặc rất hấp dẫn. Không thể nghi ngờ gì, đây chắc chắn là một cô nàng vô cùng gợi cảm.

- Anh Từ, Trương thiếu sao vẫn chưa tới?

Người thanh niên gù lưng kia hỏi người thanh niên đeo kính.

- Nói những lời thừa thãi ấy để làm gì? Cho dù là Trương thiếu muốn mày chờ ba ngày ba đêm thì mày cũng phải chờ. Đừng có tưởng là mày là con trai cục trưởng thì không ai sánh nổi. Trước mặt Trương thiếu thì đến chó nó cũng còn hơn mày.

Người trẻ tuổi đeo kính kia lạnh lùng trả lời.

Dễ dàng nhận ra là, hai nam một nữ này chính là Từ Lăng, Trần Tuấn Sinh và A Thiển.

Trần Tuấn Sinh nghe thế thì cúi đầu xuống. Quả thật, bây giờ hắn cảm thấy mình đến con chó cũng không bằng nữa rồi. Hắn biết bản thân mình không thoát ra khỏi tâm nghiện Băng Độc thì có nghĩa là vĩnh viễn cũng không ngẩng đầu lên được. Nhưng hắn lại có cảm giác bị quan là bản thân mình không thể không nhờ vào Băng Độc được, hắn đã bị lún sâu vào đó rồi.

Lần này, Từ Lăng dẫn hắn đến đây để gặp Trương thiếu. Đương nhiên là hắn đã sớm nghe đến tên Trương thiếu rồi, hắn cũng không dại gì đi trên chọc vào thế lực của Trương thiếu cả. Mà hắn cũng không có gan làm thế. Nhưng hắn nghĩ mãi không ra là vì cái gì mà Trương thiếu lại nhìn trúng mình, tỉ mỉ thiết kế một cái bẫy hoàn hảo để mình cắn đầu vào, để cho mình mê luyện A Thiển, nghiện Băng Độc.

Cùng lúc này, có hai chiếc xe màu đen chạy vào giữa nhà xưởng bỏ hoang này. Đỗ ở bên ngoài, cửa xe mở ra, bên trong bước ra một người trẻ tuổi âm trầm, đeo cặp kính gọng vàng, chính là Trương Chính, con trai của Bí thư Thị ủy. Tiếp sau đó là một cô gái cao gầy xinh đẹp cũng bước xuống, chính là Lý Tư Phụng, bạn gái của Trương Chính.

Từ Lăng nhìn thấy Trương Chính thì có vẻ rất cung kính, hạ giọng nói bên tai Trần Tuấn Sinh:

- Trương thiếu đến rồi đấy, còn không mau ra đón đi.

Nói xong, gã vừa cười vừa đi ra đón Trương Chính. Trần Tuấn Sinh nghe thế thì vội vàng theo sát sau lưng gã.

Cửa xe của chiếc xe còn lại cũng mở ra, bên trong bước ra hai người thanh niên. Một người còn trẻ phải ngồi xe lăn để cho người thanh niên còn lại đẩy hộ. Trần Tuấn Sinh nhìn thấy hai người này thì vô cùng kinh ngạc, ngỡ cả người ra. Bởi vì hai người này chính là Lâm Phong và Lâm Phi Dật. Lâm Phi Dật cũng đã nhìn thấy Trần Tuấn Sinh, trong mắt thoáng ánh nhìn băng giá, hừ lạnh một tiếng, đi về phía hắn.

- Trương thiếu, chị Phụng, hai người tới rồi. Hắn chính là Trần Tuấn Sinh.

Từ Lăng nói xong quay lại mắng Trần Tuấn Sinh:

- Còn không mau qua đây gặp Trương thiếu với chị Phụng đi.

Trần Tuấn Sinh vội vàng bước lại, hấp tấp liếc nhìn Trương thiếu một cái rồi cúi đầu, nói:

- Trương thiếu ạ. Chị Phụng ạ.

- Mà là Trần Tuấn Sinh à?

Trương Chính thờ ơ hỏi.

- Vâng.

Trần Tuấn Sinh đáp.

- Bố mày là Trần Thiên Minh phải không? Bố mày đứng trước mặt tao cũng không dám tự nhận là mình là Cục trưởng đâu.

Giọng điệu Trương Chính rất lãnh đạm, giống như nói ra những chuyện chả liên quan gì đến nhau cả. Nhưng những lời này lại đem lại một hàm ý cho Trần Tuấn Sinh: “Trần Thiên Minh bố mày ở trước mặt tao còn không dám hấp tấp, còn cái loại mày ở trước mặt tao thì càng chả là cái thá gì”.

- Trần Tuấn Sinh, gần đây vẫn tốt cả chứ?

Lâm Phi Dật đi tới, cười lạnh, hỏi.

Trần Tuấn Sinh ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Phi Dật. Hắn có thể rút ra được một kết luận là Lâm Phi Dật là người theo phe Trương thiếu. Hắn không dám nói gì cả. Lúc này đây, hắn hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo ngang ngược như ngày trước nữa mà giống như con sâu cái kiến bé nhỏ. Trong lòng hắn lo lắng nhất là hắn từng mắc lỗi với Lâm Phi Dật, lần này liệu Lâm Phi Dật định làm gì hắn đây?

- Sao mày không hùng hổ hăng hái tí nào thế hả? Trước kia không phải là rất hung hăng sao? Còn dẫn người đến đánh tao trước đám đông cơ mà. Làm sao giờ lại chả hoành tráng tí nào cả thế?

Lâm Phi Dật cười lạnh, rồi nhả từng chữ từng chữ một:

- Trần Tuấn Sinh, mày có còn nhớ là trước kia khi mày đánh tao, tao đã từng bảo: nếu mày đánh tao không chết thì chắc chắn mày sẽ phải hối hận? Nhìn lại mày bây giờ xem. Đây là bước trả thù đầu tiên của tao. Dần dần, mày sẽ thành một con chó, sẽ phải lê lét đến đây liếm gót chân tao mà cầu xin tao tha thứ cho mày.

- Đây tất cả đều là do mày âm thầm bố trí ư?

Trần Tuấn Sinh trợn mắt nhìn Lâm Phi Dật, giận dữ hỏi.

Trương thiếu nhíu mày, phất phất tay, nói:

- Mọi người hòa thuận một chút đi. Trần Tuấn Sinh, tôi bảo Từ Lăng đến tiếp cận cậu, cho cậu đàn bà, còn cho cậu tiền, cho cậu Trượt Băng. Tất cả những điều này cũng đều là có mục đích cả. Chính là để cho cậu trở thành người của tôi, nguyện ý trung thành với tôi. Vậy, cậu có tình nguyện không?

- Theo Trương thiếu, mày có thể tiếp tục cuộc sống như hiện nay. Tiền tài, người đẹp, Băng, cái gì mày cũng có cả. Nếu như không, vậy tất cả là con số 0 hết, mày sẽ chẳng có gì.

Từ Lăng đứng bên cạnh thâm trầm để vào.

- Tôi, tôi tình nguyện. Tôi nguyện ý cống hiến vì Trương thiếu. Đây là vinh hạnh của tôi.

Trần Tuấn Sinh vội vàng cung kính gập đầu.

- Được rồi, hi vọng là cậu sẽ có trách nhiệm với lời nói của mình. Cậu biết Mã Lượng chứ? Hình như là hắn cũng chơi thân với cậu đấy. Hắn không nghe lời tôi, giờ thì đang nằm trong viện, mất mất hai đùi thôi.

Trương Chính nói xong, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Trần Tuấn Sinh, âm trầm tiếp:

- Còn cậu đã theo tôi mà sau này lại phản bội thì không đơn giản chỉ là mất hai cái đùi thôi đâu. Khi đó, tôi sẽ lấy mạng cậu đấy. Tốt nhất là cậu nên tin vào năng lực của tôi đi.

- Không dám, không dám ạ. Trương thiếu bảo tôi đi sang đông thì tuyệt đối tôi không dám đi sang tây nửa bước đâu ạ.

Trần Tuấn Sinh vội vàng khẳng định lòng trung thành của mình.

- Ôi cái anh này, anh nói thế làm cậu ta sợ đấy. Nhìn cậu ấy kìa, chân run cả lên rồi.

Lý Tư Phượng đứng bên cạnh yêu kiều cười bảo.

- Hừ, nó chính là cái loại anh hùng rơm nhát gan sợ phiền phức mà.

Lâm Phi Dật lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh cúi đầu, trong mắt thoáng có vẻ phẫn nộ. Lúc này đây, hắn đang giận mà không dám nói ra. Hắn biết, mình đã bị Trương thiếu khống chế chặt chẽ rồi. Về mặt tinh thần thì bị Băng Độc khống chế. Lại còn có quyền thế áp bách bên trên. Tự nhiên, hắn không còn đường đi được nữa, chỉ còn có thể làm một con chó cho Trương thiếu mà thôi.

Mà người thực sự gây ra tất cả những tai họa này chính là Lâm Phi Dật. Hắn biết, chắc chắn là Lâm Phi Dật tới tìm Trương thiếu, rồi sau đó nhờ Trương thiếu ra mặt để từng bước trả thù hắn. Trần Tuấn Sinh không ngờ rằng sự trả thù của Lâm Phi Dật lại âm độc không đường rút lui như thế. Hắn hận chính mình trước kia không đánh chết Lâm Phi Dật luôn đi cho rồi, cuối cùng lại thành ra bồi thường bằng chính mạng mình, để bây giờ thành ra người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Đáng tiếc, sự hối hận ấy quá muộn màng. Trước mắt hắn bây giờ, đâu mới là đường đi đây?

244. Chương 239: Mưu Đồ Âm Sát Bí Mật.

Lâm Phi Dật vẫn canh cánh trong lòng chuyện Trần Tuấn Sinh lần trước dẫn người đến đánh mình ở trường học. Giờ đây gã đã đi được bước đầu tiên trong kế hoạch trả thù Trần Tuấn Sinh của mình rồi. Đúng là phải để Trần Tuấn Sinh bị nghiện thuốc phiện, hoàn toàn tụt dốc. Gã phải tận mắt chứng kiến mạng sống của Trần Tuấn Sinh trong hoàn cảnh giãy dụa bởi những thống khổ từ từ, chậm rãi. Đúng là như câu nói của Trương thiếu: “Đối phó với kẻ địch, phương thức cao thâm nhất không phải là một dao chém chết nó mà là phải làm cho nó rơi vào tình trạng bứt rứt trong thống khổ, bất lực, cuối cùng chết dần chết mòn”.

- Trần Tuấn Sinh, tôi nghe nói là cậu với Tiểu Dật có chút mâu thuẫn. Đêm nay gọi cậu đến đây, mục đích chính là muốn hòa giải cái mâu thuẫn giữa hai người. Nói không chừng mâu thuẫn này có khi lại là hiểu nhầm cũng nên.

Trương Chính chậm rãi bảo.

Trần Tuấn Sinh thấy thế, ngẩng đầu nhìn Lâm Phi Dật, cố lấy tinh thần, nói:

- Trương thiếu, lúc trước là do Lâm Phi Dật sai người ám hại tôi ở quán bar, cho nên tôi mới nhất thời kích động mà dẫn người đi tìm cậu ta. Chuyện này hoàn toàn là do cậu ta châm ngòi trước.

- Tao lại đánh rầm vào cái mặt mày bây giờ. Đối với cái loại người như mày mà tao còn không thèm để ý. Lại còn mất công mất sức phái người đi ám hại mày làm gì. Mày có chứng cứ gì không mà dám bảo là tao ám hại mày?

Lâm Phi Dật không nhịn được, nổi đóa lên.

- Cậu có chứng cứ gì chứng minh là Tiểu Dật phái người đi đánh cậu ư?

Trương Chính thản nhiên hỏi.

- Không, không có. Nhưng mà điều này rất rõ ràng mà. Trừ Lâm Phi Dật ra thì còn ai có thể đến gây sự với tôi chứ?

Trần Tuấn Sinh đáp.

- Tôi cho là cậu không tự dưng lại đi nghi ngờ Tiểu Dật, phải không? Chắc chắn là phải có chuyện gì hoặc là có ai đó cho cậu đầu mối thì mới đi nghi vấn Tiểu Dật như thế chứ. Phải không? Cậu thử nghĩ lại xem nào.

Trương Chính bắt đầu gọi mở dần dần.

Trần Tuấn Sinh nghĩ nghĩ rồi đột nhiên nhớ ra, nói:

- Đúng rồi, hôm đó ở trường học là do cái thằng Sở Phàm kia nói bóng nói gió là Lâm Phi Dật cho người đến gây sự với tôi.

Trương Chính nghe thế thì ánh mắt lạnh hẳn, nghiêm giọng hỏi:

- Thế hôm đó Sở Phàm nói với cậu những cái gì?

- Lần đó ở quán bar, tôi bị một thằng mặc đồ đen, đeo mặt nạ đánh. Tôi hỏi Sở Phàm là có biết thằng mặc đồ đen ấy là ai không? Nó bảo là thằng đó tự xưng là do một gã công tử trong trường thuê đến đánh tôi. Tôi mới đoán ra là gã công tử thuê thằng mặc đồ đen kia chính là Lâm Phi Dật.

Trần Tuấn Sinh kể lại.

Trương Chính nghe xong, trầm ngâm một lúc rồi bảo:

- Cậu kể lại hết tình hình hôm đó ở quán rượu thế nào cho tôi nghe xem nào. Nhớ kỹ nhé, không được bỏ sót chi tiết nào đâu đấy.

Trần Tuấn Sinh nghe thế vội vàng kể tỉ mỉ lại tình hình mọi chuyện xảy ra ở quán bar Sway hôm đó.

Trương Chính nghe xong thì cười lạnh, bảo:

- Cậu bảo là bọn vệ sĩ của cậu còn chưa động đến Sở Phàm thì nó đã ngất đi ư?

- Đúng thế. Sau đó, tôi còn bảo người quăng nó ra ngoài mà.

Trần Tuấn Sinh khẳng định.

- Ha ha, Trần Tuấn Sinh, cậu đúng là đồ ngu, không hơn không kém.

Trương Chính không kìm nổi, bật lên:

- Cậu có biết Tiểu Diện Hồ Hứa Nhạc của thành phố này không?

- Nhạc, Nhạc ca à? Biết, biết.

Trần Tuấn Sinh nghe thấy cái tên này thì cũng chấn động. “Tiểu Diện Hồ” Hứa Nhạc, đương nhiên là hắn có biết rồi. Cho dù là dám chọc vua cũng không dám chọc đến Hứa Nhạc.

- Một trong tứ đại cao thủ bên cạnh Hứa Nhạc là Thanh Long mà còn không phải là đối thủ của Sở Phàm. Cậu nói Sở Phàm lúc ấy đứng trước bốn thằng vệ sĩ tép riu của cậu liệu có ngất xỉu được không?

Trương Chính lạnh lùng hỏi tiếp.

- Cái, cái gì cơ? Thanh, Thanh Long không phải là đối thủ của Sở Phàm ư?

Trần Tuấn Sinh nghe thế thì lập bắp hồi lại, trong lòng lẫn lộn cảm giác khiếp sợ và kinh ngạc khó mà tả nổi. Thanh Long là nhân vật số một của dân giang hồ, lòng lang dạ sói, thân thủ siêu phàm. Trần Tuấn Sinh có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được rằng con người như Sở Phàm nhìn qua ngốc ngơ ngốc ngẩn lại có thể đánh bại được Thanh Long.

- Không ngờ tới chứ gì? Cậu phải nhớ cho kỹ. Có khi những người bình thường nhất lại mới thực sự là nhân vật kinh khủng dữ dội. Cậu nghĩ lại thử xem. Cái thằng Sở Phàm kia nếu như có năng lực có thể đánh bại được Thanh Long thì tại sao lúc ấy nó lại bị hôn mê bất tỉnh chứ?

Trương Chính thản nhiên hỏi lại.

- Ý của Trương thiếu là...?

Trần Tuấn Sinh đực mặt ra, ngơ ngẩn hỏi.

- Chứ còn gì nữa. Cái thằng mặc đồ đen bịt mặt kia có đến tám, chín phần mười chính là Sở Phàm. Nó giả vờ bất tỉnh để bị người của cậu ném ra ngoài. Sau đó mới cải trang quay lại xử lý cậu.

Ánh mắt Trương Chính trầm xuống, kiên nhẫn giải thích.

- Thế, thế nó làm thế không phải là vẽ vời thêm ra hay sao? Sao nó lại phải làm thế chứ?

Trần Tuấn Sinh vẫn chưa hiểu rõ, lại hỏi.

- Còn vì sao nữa. Thứ nhất là nó không muốn đôi co với cậu nữa, cho nên dùng một thân phận khác đến xử lý cậu. Thứ hai, mục đích của nó là vu oan giá họa cho Lâm Phi Dật, dắt dây cho hai người các cậu mâu thuẫn với nhau. Tiếc cái là quả nhiên cậu mắc mưu, bị nó lợi dụng. Mà bản thân cậu lại vẫn còn chưa tỉnh ra được à?

Trương Chính lạnh lùng cố gắng kiên trì nốt.

Trần Tuấn Sinh găm lên giận dữ:

- Sở Phàm, mày đúng là thằng khốn!

- Nó là thằng khốn, còn mày thì đúng là thằng ngu!

Lâm Phi Dật bên cạnh giờ mới đay nghiến.

Trần Tuấn Sinh không nói gì. Theo sự phân tích như thế thì rõ ràng là hắn đã hiểu lầm Lâm Phi Dật mất rồi. Lại còn dẫn người đến đánh Lâm Phi Dật nữa. Sai lầm thì cũng đã sai lầm rồi. Chỉ đành để kệ cho Lâm Phi Dật xỉ vả thôi.

- Mọi việc nếu đã nói rõ ra rồi thì coi như mâu thuẫn cũng hóa giải. Tôi là người ở giữa, Trần Tuấn Sinh, cậu xin lỗi Tiểu Dật đi. Chuyện này cứ thế bỏ qua đi. Sau này, chúng ta còn cùng một mối thù tiêu diệt thằng Sở Phàm kia.

Trương Chính nói với giọng điệu rất chân tình.

Trần Tuấn Sinh nhìn Lâm Phi Dật, ngập ngừng nói:

- Việc kia, việc kia đúng là tôi đã sai rồi.

“Hừ!”, Lâm Phi Dật lạnh lùng lườm Trần Tuấn Sinh một cái.

Trương Chính gật đầu, bảo:

- Thế này là tốt rồi. Về sau tất cả mọi người đều là người một nhà cả. Trần Tuấn Sinh, chuyện Sở Phàm đổ nhục lên đầu cậu thế này cậu tính thế nào?

- Hận chỉ muốn băm nát thằng khốn ấy ra thôi.

Trần Tuấn Sinh tức tối nói.

- Được rồi, tốt lắm, cùng mục đích với chúng tôi. Như vậy, việc này giao cho cậu làm đi.

Trương Chính bảo.

- Hả? Tôi, tôi đi làm ư?

Trần Tuấn Sinh giật mình, mặt toàn vẻ khó xử. Theo như lời Trương thiếu bảo, đến cả Thanh Long còn không phải là đối thủ của Sở Phàm. Hắn mà đi tìm Sở Phàm thì không phải là đi vào chỗ chết hay sao?

- Bản thân cậu thì đương nhiên là không đối phó được với nó rồi. Cậu yên tâm, tôi sẽ sắp xếp người cho cậu. Chỉ cần cậu tự mình ra mặt đánh cho nó đỡ sống đỡ chết rồi dẫn nó về đây cho tôi thôi.

Trương Chính thản nhiên bảo.

- Vâng, tôi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Trương thiếu đầu. Nhất định sẽ mang thằng khốn kia về gặp Trương thiếu.

Trần Tuấn Sinh thề thốt.

- Cậu có lòng tin thế là tốt. Nhưng tôi mong là cậu nói được thì sẽ làm được. Cậu chỉ cần dẫn thằng Sở Phàm đến cái nhà xưởng bỏ hoang này thôi. Ở đây tôi sẽ sắp xếp người. Chuyện tiếp theo không phải chuyện của cậu nữa rồi.

Trương Chính trầm ngâm nói.

- Dẫn nó tới đây ư? Việc này thì... thì...

Trần Tuấn Sinh tính là định dẫn người đi chặn đường Sở Phàm, rồi sau đó bất thành linh xông lên đánh đập là xong. Nhưng nếu như muốn dẫn Sở Phàm đến đây thì có vẻ là hơi khó khăn rồi.

Trương Chính như hiểu ý nghĩ của hắn, bảo:

- Sở Phàm không phải là vệ sĩ của con gái thứ hai nhà Kỷ Thiên Vũ à? Cậu dẫn nhị tiểu thư nhà họ tới đây thì hắn còn dám không tới sao?

Trần Tuấn Sinh nghe thế thì bình tĩnh ngộ. Nhưng mà hắn lại có chút khó khăn là nhà họ Kỷ có thể lực lớn mạnh ở thủ đô, giờ mà động đến nhị tiểu thư nhà họ Kỷ, Kỷ Tiêm Vân thì đúng là hắn cũng có chút do dự. Hắn cũng tự biết rằng với thực lực của mình thì thật sự là không thể trêu chọc nhà họ Kỷ được rồi.

- Sao rồi? Không dám à? Có tôi ở phía sau làm chỗ dựa cho cậu rồi thì còn cái gì mà không dám hả? Không phải chỉ là mời nhị tiểu thư nhà họ Kỷ đi theo một lúc thôi sao? Nếu như cậu không có gan làm thế thì thôi cũng được, để tôi tìm người khác.

Ánh mắt Trương Chính dần lạnh, lãnh đạm nói.

Trần Tuấn Sinh nghe thế thì lạnh cả người. Hắn vội vàng nói:

- Không, không phải. Tôi có thể mà. Tôi làm được. Thế cụ thể thì khi nào hành động vậy?
- Thời gian cụ thể tôi sẽ thông báo cho cậu. Tóm lại, ngày mai tôi sẽ cấp cho cậu 2 cái xe với 4 người. Cậu cũng phải tính toán dần đi cho tốt. Tôi thông báo là cậu phải bắt đầu hành động luôn. Nhớ. Cần phải đưa nhị tiểu thư nhà họ Kỷ đến đây, như thế thì thằng Sở Phàm kia mới đến theo được.

Trương Chính dặn dò.

- Vâng, vâng, chắc chắn tôi sẽ làm theo sự sắp đặt của Trương thiếu.

Trần Tuấn Sinh gật như bỗ củi.

- Tốt lắm. Thái độ của cậu khiến tôi rất vừa lòng.

Trương Chính nói rồi quay sang Từ Lăng bên cạnh:

- Từ Lăng, cậu đưa Trần Tuấn Sinh đi chơi đi. Là người nhà cả, đừng khách sáo nhé.
- Trương thiếu, Tôi ... tôi.....

Trần Tuấn Sinh định nói nhưng bị Trương thiếu chặn lại:

- Những gì muốn nói tôi đã nói rồi, cậu đi theo Từ Lăng đi chơi đi. Có chuyện gì mai nói sau.
- Vâng, thế thôi, tạm biệt Trương thiếu, chị Phụng. Chào Lâm công tử.

Trần Tuấn Sinh từ biệt bọn họ xong thì cùng với Từ Lăng và A Thiển lái xe đi trước.

Lâm Phong ngồi trên xe lăn, nhìn theo bọn Trần Tuấn Sinh rời đi, hai mắt âm trầm, nói:

- Trương thiếu, thằng Trần Tuấn Sinh này liệu có tin được không đây? Trong lòng nó có trung thành như ngoài mặt không?
- Cho nên tôi mới bảo Từ Lăng dẫn nó đi chơi tiếp đi mà. Để cho nó hoàn toàn không thể thoát ra khỏi cuộc sống này được thì nó không trung thành cũng không được.

Trương Chính cười nhẹ, đáp.

Lâm Phong gật gù, hỏi tiếp:

- Thế lực nhà họ Kỷ cũng không vừa đâu. Cũng không biết Trần Tuấn Sinh có dám va chạm với Kỷ nhị tiểu thư không nữa.
- Không dám á? Hít thuốc phiện đến nghiện rồi thì có giết người đốt nhà cũng còn dám nữa là, huống hồ gì cái việc đưa một con bé Kỷ nhị tiểu thư đến đây. Yên tâm đi. Trần Tuấn Sinh là loại không có ý chí kiên cường đâu. Hắn không thể vượt qua nỗi thống khổ dày vò của tâm nghiện Bàng Độc được đâu.

Trương Chính như đã nhìn thấu cả con người Trần Tuấn Sinh, lạnh lùng nói.

- Như vậy, dùng Kỷ nhị tiểu thư dẫn dụ Sở Phàm đến đây rồi bắt đầu tập kích. Sau đó, toàn bộ tội danh sẽ đổ lên đầu Trần Tuấn Sinh hết. Một chiêu này của Trương chính đúng là một mũi tên bắn trúng hai con chim. Thực sự là rất kỳ diệu!

Lâm Phong ca ngợi.

- Kế hoạch là như thế. Chỉ mong là tất cả đều có thể thực hiện được theo kế hoạch thôi.
- Do Trương thiếu đích thân chủ trì thì sẽ không đến nỗi đâu.

Lâm Phong vỗ mông ngựa.

Ánh mắt Trương Chính thấp thoáng tia cười, rồi lại thản nhiên nói:

- Thôi về đi. Ở đây dễ gây chú ý lắm.

Nói rồi cả đoàn người đều lên xe rời đi.

245. Chương 240: Một Đêm Triền Miên.

Đêm đã khuya.

Tất cả đều yên tĩnh.

Trong phòng Sở Phàm cũng không có động tĩnh gì, trong không gian chỉ còn lại những thanh âm rên rỉ, thở gấp rất nhỏ nhưng lại làm người ta trào máu.

Lúc này, Tô Phỉ như con mèo nhỏ, rúc thật sâu vào lòng Sở Phàm, trong bóng đêm, cô âu yếm vuốt ve tình lang, khuôn mặt, cái mũi, đôi mắt... Dường như cô muốn cảm nhận thật sâu sắc từng đường nét của người đàn ông cô yêu, khắc cốt ghi tâm tận sâu thẳm trái tim mình.

- Tiểu Phỉ, ngay lần đầu tiên nhìn thấy em, trong lòng anh đã có một thắc mắc muốn hỏi em.

Sở Phàm ôm cô thủ thủ, đôi tay vẫn vuốt ve đùa bỡn bộ ngực đầy đặn.

- Thắc mắc gì thế?

- A, là.. nhưng anh hỏi rồi em không được đánh anh nhé.

- Không đánh. Hơn nữa, da thịt anh rắn chắc như thế, đánh chỉ tổ đau tay.

Tô Phỉ cười cười.

- Anh... uhm, bộ ngực em, sao lớn như thế? Tiểu Lâm đã rất lớn, nhưng em còn lớn hơn, chắc phải hơn một cái bát tô. Em thử tự sờ đi. Ha ha.

Sở Phàm cười dâm.

- A! Em cần chết anh! Cần chết anh!

Tô Phỉ then quá, há miệng cắn thật mạnh vào kẻ đang cười nham nhở.

- Ái! Đau. Đau anh! Ui da... Đừng cắn nữa. Em đã nói là không đánh anh mà!

- Em nói là không đánh anh chứ không noi là không cắn anh! Hừ! Ai mà ngờ anh lại hỏi thế chứ.

Tô Phỉ hằm hừ.

- Chỉ là tò mò thôi mà. Tiểu Phỉ, em đâu có mập, eo nhỏ mỏng to, thân hình này chắc hẳn rất nhiều người ghen tị đấy. Nếu một phụ nữ béo có ngực to thì không có gì bất ngờ. Nhưng em thì không béo chút nào, cùng lắm là đầy đặn nở nang, có điều ngực lại bự như thế. Bí quyết gì thế?

Hai tay nâng ngực Tô Phỉ, hẩn hổi.

- Ghét anh quá đi! Anh hỏi vậy làm sao em biết trả lời thế nào?

Tô Phỉ vừa giận vừa ngượng trừng mắt lườm yêu Sở Phàm, nói tiếp:

- Vậy em hỏi anh, thế... phía dưới của anh, làm sao mà ra như vậy? Có phải là tự nhiên mà thế không?

Sở Phàm choáng! Không ngờ bị gậy ông đập lưng ông, cô bé này lại hỏi đến... Dao sắc thật!

Hắn á khẩu một lúc, cười cười:

- Ái chà, em lại còn dám trả đũa lại anh nữa à? Còn chưa trả lời anh đó! Thế có bí quyết gì không?

- Đáng ghét! Không thèm nói chuyện với anh nữa.

Tô Phỉ hờn dỗi quay lưng lại Sở Phàm.

Nhưng thế này cũng lại vừa ý hẳn quá! Cặp mông đầy đặn yêu kiều kia quay lại vừa đúng hạ thân hắn. Hắn vòng tay ôm lấy cô, hạ thân vươn lên cọ xát vào mông cô, đồng thời vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng chơi đùa với lỗ tai cô. Cứ như vậy kích thích.

Dần dần, cơ thể Tô Phỉ phản ứng lại. Sắc mặt ửng hồng, cô không kìm nổi nhắm hai mắt thở thật mạnh, thật nhanh, vô tình lại hơi hích mông về phía sau, sát vào hạ thân Sở Phàm. Một cảm giác nóng bỏng vốn đã bị dập tắt lại quay lại dâng trào khắp cơ thể

Hắn khẽ liếm vành tai cô, hôn nhẹ lên cổ, rồi lướt xuống tấm lưng trắng nõn bóng loáng như ngọc, tay trái vuốt ve vòng eo thon gọn của mỹ nhân, ngón tay hắn trượt nhẹ xuống chạm vào bộ vị mẫn cảm của Tô Phỉ. Cả người cô khẽ run lên, cảm giác hưng phấn đột nhiên rạo rực tăng cao như sóng trào. Cô cảm thấy mình như đang muốn bay, lại cảm thấy như mình đang trống rỗng, khát khao vô cùng sự lấp đầy chặt chẽ rất khoái cảm kia.

Sở Phàm hôn nhẹ dọc lưng người đẹp, thi thoảng khe khẽ cắn, liếm vào làn da mềm mại mịn màng của cô khiêu khích. Tô Phỉ không kìm nổi cả thân mình run rẩy, đưa đẩy như đón ý hắn. Hai tay hắn vuốt ve cặp mông to tròn săn chắc, ngón tay chậm chậm trượt xuôi theo rãnh ngọc đi vào...

- A... anh...

Cô kêu lên, hơi dồn dập, không kìm được những tiếng rên rỉ khiến người ta tâm loạn tình mê.

- Tiểu Phỉ. Có thích không?

- Chưa...chưa... anh vào đi...

Cô cố gắng kìm chế.

- Từ từ, chờ một chút mới vào. Như vậy em sẽ không đau... Ôi, vào nhé...

- A...a... chậm một chút...

Tô Phỉ quỳ trên giường, vênh cao mông hất về phía Sở Phàm.

Kích thích một lúc, hắn cũng tiến vào, cùng Tô Phỉ hòa làm một. Cô rên lên một tiếng động lòng người. Trên cái mông gợi cảm tròn đầy kia, Sở Phàm cảm thấy một cảm giác êm ái dễ chịu và bay bổng. Thân thể cô tuyệt vời vượt xa trí tưởng tượng của hắn. Lúc này hắn chỉ muốn duy nhất một điều, đó là tận tình hưởng thụ, và tận tình đem cảm giác khoái lạc lại cho người con gái trong vòng tay hắn.

Có lẽ do Tô Phỉ mang trong mình một nửa dòng máu của người Châu Âu, bởi vậy trên giường có vẻ còn hăng hơn những cô gái Trung Hoa. Cô cuồng dã mãnh liệt lắc mông kết hợp với sự chuyển động của Sở Phàm, he hé miệng thở dồn dập, sắc mặt ửng hồng, bộ ngực thả xuống đung đưa tung tẩy cùng với nhịp điệu đưa đẩy của hai người.

Ước chừng hơn nửa tiếng sau, Tô Phỉ lắc mông thật mạnh, đón tiếp sự va chạm của Sở Phàm, rồi cả người như dồn sức thở gấp, ngực phập phồng mãnh liệt, sắc mặt hồng rực lên, hai mắt nhắm nghiền, cả người rơi xuống giường, trở về cảm giác phiêu bồng trên đỉnh như trước.

Sở Phàm vẫn đang nằm lên trên người cô, cái đó vẫn còn bên trong, âu yếm hôn cô, chậm rãi chờ đợi cho cô bớt kích thích.

- Sở ca ca... đừng có dừng lại mà... Anh muốn làm gì thì cứ làm đi... mặc kệ em...

Tô Phỉ vẫn còn ham muốn thở gấp.

- Em tuyệt lắm. Chúng ta đổi tư thế nhé, em dùng ngực ôm lấy anh có được không?

Hắn thì thầm bên tai nàng.

- Dùng... dùng ngực cũng được ư? – Tô Phỉ rất ngạc nhiên.

- Tất nhiên rồi. Em đưa nó vào trong khe giữa hai ngực rồi ép chặt, dập thật mạnh.

Sở Phàm hướng dẫn cô một cách “thuần khiết”.

- Hmm... để em thử... nhưng anh phải chỉ cho em...

Tiếp đó, dưới sự hướng dẫn “thuần khiết” của Sở Phàm, Tô Phỉ bắt đầu thử.

(Tác giả bỏ bớt gần 1000 chữ và có nói là: “Nội dung “thuần khiết” thế nào mời quý vị độc giả tự tưởng tượng ạ. Nhớ là phải tưởng tượng với tư tưởng “thuần khiết” đấy nhé!”. Đây là lời tác giả, iem dịch nguyên xi ạ).

Tô Phi gối đầu lên cánh tay Sở Phàm, bộ ngực vẫn còn hơi nhấp nhô nhẹ nhẹ, dường như vẫn chưa thoát khỏi cảm giác kia.

Sở Phàm nhìn về thẹn thùng của cô, dịu dàng nói:

- Tiểu Phi, em thông minh thật đấy. Anh mới nói qua đã thực hiện rất thành thạo. Sở ca ca thật là rất hạnh phúc!

Cô lại càng thẹn thùng hơn, đỏ mặt:

- Chỉ cần anh thỏa mãn là em hạnh phúc rồi.

- Ngốc ạ! Tất nhiên là anh thỏa mãn. Tuy nhiên, thật ra chỉ cần được ôm em như vậy anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

- Vậy từ sau mỗi ngày em sẽ cho anh ôm một cái.

Tiểu Phi ngây ngây thơ thơ.

- Ha ha. Ngoài anh ra em không được cho ai khác ôm nữa đâu đấy!

- Thế nếu nhờ người ta cứ ôm em thì sao?

Tô Phi cười gian.

- Thế thì to chuyện đấy. Anh sẽ chặt đứt hai tay hắn ngay!

Sở Phàm nói rất kiên quyết.

Cô thè lưỡi rụt cổ:

- Anh đã man thật!

- Ha ha, riêng chuyện này anh rất dã man đấy!

- Vậy từ giờ trở đi, anh phải đối xử thật tốt với em. Nếu không em sẽ không cho anh ôm em nữa.

- Tất nhiên là anh sẽ đối xử thật tốt với em, ngốc!

Sở Phàm nhéo nhéo cái má phúng phính của Tô Phi

- A, mà trời sắp sáng rồi, em nhanh trở về phòng nhị tiểu thư đi.

- Ừ chịu. Em muốn nằm trong lòng anh.

Tô Phi làm nũng.

- Ngoan, nghe lời anh, quay về đi, kéo các cô ấy tỉnh lại phát hiện ra đấy.

Sở Phàm chọn một giọng điệu thật ngọt ngào và dịu dàng khuyên nhủ Tô Phi.

- A, vậy em cũng phải về thật nhanh. Anh cũng nghỉ ngơi sớm nhé.

Nói rồi cô vội vàng mặc quần áo, rồi khe khẽ bước ra ngoài. Sở Phàm tiễn cô đến tận cửa phòng nhị tiểu thư mới yên tâm quay về.

Cô khe khẽ xoay nắm đấm cửa, nhưng mà mở không ra. Xem ra cô bạn Tiểu Lâm khi về phòng đã khóa cửa rồi. Bất đắc dĩ, Tô Phi phải quay lại phòng Sở Phàm, lo lắng hỏi:

- Sở ca ca, cửa phòng khóa mất rồi! Làm sao bây giờ?

- Không sao. Chờ một lát!

Nói rồi hắn quay về phòng đem ra một đoạn dây thép nhỏ

- Đi theo anh!

Hắn khe khẽ đưa sợi dây thép vào lỗ khóa, mân mê xoay xoay một lát có vẻ rất chuyên nghiệp, rồi nhẹ nhàng rút ra:

- Tiểu Phỉ, em vào đi. Nhớ khóa cửa lại nhé.

Cô nhẹ nhàng xoay nắm cửa, quả nhiên khóa đã mở. Hơi bất ngờ, cô quay sang hôn Sở Phàm nồng ấm, âu yếm từ biệt:

- Sở ca ca, ngủ ngon!

- Ngủ ngon!

Sở Phàm nói khẽ, chờ cho Tiểu Phỉ của hắn rón rén vào phòng nhị tiểu thư rồi, hắn cũng thật nhanh quay đít chuồn về phòng mình.

Cả đêm đã vất vả chiến đấu kịch liệt, cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Sở Phàm vừa nghĩ vừa lăn ra giường.

246. Chương 241: Mộng Lâm Nghi Ngờ.(1)

Hắn mơ màng hé hé mắt, điều đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt quyến rũ nghịch ngợm của Trần Mộng Lâm. Ngái ngủ, Sở Phàm lè nhè:

- Tiểu Lâm, đừng phá anh. Em vào đây khi nào thế?

- Sở ca ca, dậy! Anh xem mấy giờ rồi?

Tiểu Lâm nũng nịu.

- Uhm... Sở Phàm vẫn vội chuẩn bị rời giường. Hắn cảm thấy đầu óc có hơi văng vất. Hơi ẩm trên chăn như còn thoáng đâu đây hương vị làm hắn không khỏi nhớ tới cảm giác lâng lâng cùng với Tô Phỉ triền miên ân ái đêm qua. Những thứ Tô Phỉ lưu lại vẫn còn dính trên ga giường, trên chăn, giờ vẫn chưa phai mùi hương.

Hắn mơ màng ngây ngất mơ tưởng lại đêm qua trào dâng với Tiểu Phỉ, lại thấy Tiểu Lâm cũng quyến rũ không kém đang đứng cạnh giường, không hề đề phòng. Một ý niệm tà ác chợt lóe lên trong đầu... Nhưng ngay lập tức hắn bỏ đi ý định đen tối này, đại tiểu thư các nàng hắn là đã thức dậy rồi. Sở Phàm tiếc rẻ, "Quên đi. Tha cho Tiểu Lâm một lần"

Xóc một bên chăn, đang chuẩn bị đứng dậy bỗng hắn giật mình, trên giường có một vài vết máu nho nhỏ đỏ tươi, nhìn qua giống như những hoa mai đang nở rộ. Hắn phát hoảng lên, nhưng thấy Tiểu Lâm cũng không chú ý đến, liền bình tĩnh kéo chăn che vội đi.

May mà Tiểu Lâm không thấy! May phước ba đời cho hắn! Cô mà hỏi thì quả thật hắn không biết phải giải thích về vết máu này ra sao. Nói rằng của Tiểu Lâm ư? Đừng có ngu!

- A mèo lười.. anh vẫn còn chưa muốn ra khỏi chăn nữa sao?

Trần Mộng Lâm vẫn thúc giục.

- Đang dậy mà. Nhưng đi ngủ anh đâu có mặc gì... Tiểu Lâm, em cứ đứng đây có phải là có ý đồ đen tối với anh không đấy?

Sở Phàm cười vẻ mặt rất xấu xa, che đi lý do thật sự.

Tiểu Lâm đỏ mặt, khẽ gắt lên thẹn thùng:

- Cứ làm trò! Ai có mục đích xấu xa? Thiếu gì cái hay ho lại phải đi nhìn xem thân thể anh nữa.

Nói xong cô lườm Sở Phàm một cái, quay ngoắt ra cửa, nói vọng lại sau lưng:

- Anh ra khỏi giường ngay đi. Bằng không đừng có trách em!

Chờ đến khi Tiểu Lâm của hắn ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi Sở Phàm mới thở phào một cái. Vội vàng đứng lên, người trần như nhộng. Đúng là hắn đi ngủ không mặc gì thật. Mặc đồ xong, hắn cẩn thận kiểm tra lại chăn gối một lượt, chắc chắn là những đóa mai hồng chỉ có trên ga giường, vội vàng thu ga giường, ôm đem đi giặt.

Nhìn đóa mai hồng hồng còn tươi trinh nguyên trên tấm ga trải, hắn cảm khái, “Đây chính là của Tiểu Phỉ mà. Cô gái nào cũng chỉ có một lần đầu tiên thôi, giặt sạch đi thì đáng tiếc quá. Thôi quên đi! Hay là giữ lại làm kỷ niệm cho mình, mà sau này không thể để lộ tấm ga giường này được. Phải tìm một chỗ cất đi mới được.”

Thu thập lại dấu hiệu trinh tiết của cô gái. Hic, thật đúng là hứng thú đại ác của hắn.

Cất đồ xong, Sở Phàm mỉm cười thầm nghĩ “Không ngờ lần đầu tiên mà Tiểu Phỉ lại mãnh liệt đến như vậy. Đúng là cô bé được hưởng gen từ người mẹ phương Tây, nóng bỏng, cuồng nhiệt. Bảo sao ga giường lại lấm dấu vết như thế.”

Ra ngoài đã thấy đại tiểu thư, nhị tiểu thư và Trần Mộng Lâm đã dậy từ lâu, chỉ còn Tô Phỉ là còn đang ngủ. Nhị tiểu thư kể nàng đã gọi Tiểu Phỉ dậy nhưng cô nàng ậm ừ vài tiếng rồi ngủ như chết.

Bàn ăn sáng chỉ có bốn người, bỗng nhị tiểu thư hỏi:

- Mộng Lâm, đêm qua tớ nằm mơ lạ lắm. Hình như bỏ đi ra ngoài hả? À chính xác là Tiểu Phỉ ra trước, bỏ ra sau, cũng không biết bao lâu, hình như bỏ quay lại rồi nhưng Tiểu Phỉ mãi không thấy về. Sáng nay dậy thì thấy bỏ và Tiểu Phỉ đều ngủ như heo. Nhưng giấc mơ ấy tớ nhớ rõ ràng lắm!

Đầu Sở Phàm giật giật! Mơ thế thì chết tôi rồi!

Trần Mộng Lâm đỏ mặt, cô chợt như nhận ra điều gì, hỏi lại bạn:

- Tiểu Vân, bỏ nói là đêm qua bỏ nằm mơ thấy Tiểu Phỉ cũng ra ngoài?

- Ừ. Lúc ấy tớ mơ mơ màng màng nhớ rõ Tiểu Phỉ cũng đi ra ngoài. Nhưng các bỏ ra ngoài làm gì thì tớ chịu

Nhị tiểu thư thản nhiên nói, vẻ mặt tỉnh bơ như không.

Nghe vậy, ánh mắt Tiểu Lâm bắt gặp hướng về phía Sở Phàm. Cô chỉ thấy hắn vẫn chăm chú ăn sáng như thế đây là lần đầu tiên hắn được uống sữa đậu nành và ăn bánh quẩy. Không thấy vẻ mặt có điều gì khác biệt cả, Mộng Lâm nghĩ thầm, “Tiểu Vân nói đêm qua mơ màng thấy mình và Tiểu Phỉ ra ngoài. Mình thì tới chỗ Sở ca ca, còn Tiểu Phỉ đi đâu? Chẳng lẽ là cũng tới chỗ Sở ca ca? Sắc mặt anh ấy vẫn rất bình thản, có vẻ như không phải. Lúc ấy mình cũng ở phòng Sở ca ca, nếu Tiểu Phỉ cũng ở đó từ trước thì kiểu gì mình cũng phải nhìn thấy. Thôi. Để đó hỏi thẳng anh ấy.”

Còn Sở Phàm của chúng ta? Tim hắn lúc này đang nhảy tanggo trong lồng ngực! Mới nghe lời nhị tiểu thư kể về “giấc mơ kỳ lạ”, hắn đã thầm than không ổn. Quả đúng thế. Cứ xem ánh mắt Tiểu Lâm nhìn hắn, chắc hắn cô cũng đoán được phần nào việc Tiểu Phỉ đêm qua ở đâu... May mà da mặt hắn dày, phản ứng lại nhanh cứ trơ ra ăn bánh như thường, hy vọng lừa được Mộng Lâm. Nếu không.....

Ăn sáng nhanh như điện, hắn vội vàng phi ra đại sảnh. Đoán thế nào Tiểu Lâm cũng muốn hỏi hắn vài câu sẽ làm hắn khó trả lời, thôi thì nhanh chóng chuyển đến bên cạnh đại tiểu thư, trốn nhờ cái bóng của nàng vậy. Đại tiểu thư lúc này đang xem báo, hắn ngồi xuống hỏi:

- Đại tiểu thư, đã khỏe hơn chưa? Còn đau đầu không?

- Khỏe hơn nhiều rồi. Hôm nay tôi đã cảm thấy dễ chịu rất nhiều, khỏe hẳn rồi.

Đại tiểu thư nói và rồi cười ngọt ngào:

- Cám ơn anh đã vất vả chăm sóc tôi mấy hôm nay.

- Đó là điều hiển nhiên, là việc tôi phải làm. Đại tiểu thư mới khỏe lại, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, không cần làm việc nhiều quá.

Hắn ân cần bảo.

- Tôi biết. À, đúng rồi, anh xem này!

Nàng nghiêng người về phía Sở Phàm, chỉ chỉ tờ báo cho hắn.

Tờ báo đăng tin có liên quan đến Công ty Bất động sản Kim Khoa. Đại ý là: “Hội đồng Quản trị Công ty Bất động sản Kim Khoa quyết định bổ nhiệm nguyên Tổng giám đốc Hà Trường Thanh là tân Chủ tịch. Nguyên phó Tổng giám đốc Triệu Hoa làm Tổng giám đốc...” Bên dưới đó là một số thông tin tóm tắt giới thiệu về Hà Trường Thanh.

Sở Phàm nhú mày nói nhỏ:

- Quả thực Hà Trường Thanh đã lên làm Chủ tịch, có điều gì đằng sau việc bổ nhiệm này đây?

- Tôi nghĩ Hà Trường Thanh này có thể lên làm Chủ tịch Công ty bất động sản Kim Khoa là do có Lam Chính Quốc đứng sau đỡ lưng cho ông ta. Tập đoàn Lam Thị có vẻ đã nuốt xong Công ty bất động sản Kim Khoa rồi.

Đại tiểu thư tràn đầy lo lắng.

Sở Phàm trầm tư, hắn nhớ tới việc Chủ tịch tiền nhiệm của Công ty Kim Khoa là Triệu Thanh bất ngờ tử vong không rõ nguyên nhân, không lâu sau thì Tập đoàn Lam Thị chuyển vào Bắc Kinh. Ngay sau đó, Tổng giám đốc Công ty Kim Khoa Hà Trường Thanh, cũng chính là em vợ Lam Chính Quốc tiếp nhận chức vụ Chủ tịch. Tất cả những chuyện này không phải quá trùng hợp sao? Trùng hợp đến mức không thể không làm người ta nghi ngờ.

Lúc này hắn rất sốt ruột muốn đi gặp Triệu Hoa, đứa con duy nhất của Triệu Thanh. Nếu Triệu Thanh không chết thì chắc chắn là vị trí Chủ tịch này là của Triệu Hoa. Cứ xem việc Triệu Thanh tích cực bồi dưỡng Triệu Hoa mấy năm gần đây là có thể thấy được điều đó. Nhưng mà sau cái chết của Triệu Thanh thì mọi thứ đều thay đổi đến bất ngờ. Vị trí chủ tịch dành hai tay dâng cho người ta. Triệu Thanh cả đời vất vả cần cù gây dựng sự nghiệp thành lập nên một cơ ngơi bất động sản hoành tráng, trong chớp mắt lại biến thành của thiên hạ. Mà nói sâu xa hơn, chính là rơi vào trong tay Lam Chính Quốc rồi.

Nói vậy hắn trong lòng Triệu Hoa lúc này rất khó chịu. Tuy nói là mang cái danh Tổng giám đốc, nhưng mọi việc lại do Hà Trường Thanh quyết định. Nói theo một cách khác, anh ta đã trở thành một con rối trong tay Hà Trường Thanh, mà chính xác hơn là Lam Chính Quốc. Nhưng Triệu Hoa sẽ cam tâm sao?

Nếu có cơ hội gặp được Triệu Hoa, có lẽ sẽ có được một chút đầu mối. Nói không chừng sẽ liên quan đến cái chết của Triệu Thanh, chỉ cần một chút thôi, cũng đủ để suy đoán ra rất nhiều điều còn trong bóng tối. Sở Phàm quyết định, nhất định phải đi tìm gặp cho được vị Tổng giám đốc họ Triệu mới này.

Khi hắn và đại tiểu thư đang bàn chuyện, Trần Mộng Lâm đang xem TV gần đó. Cô tuy xem TV nhưng tâm trí lại để ở chỗ khác, liên tục tranh thủ nháy mắt với Sở Phàm, ý là muốn hắn ra chỗ khác nói chuyện riêng, nhưng Sở ca ca của cô cứ như thể là không thấy không biết không hiểu vậy, một chút dấu hiệu hồi đáp cũng không có. Điều này làm cho Trần Mộng Lâm rất bực mình, tấm tức nghĩ bụng “Hừ! Tên ngốc này sao không có phản ứng gì nhỉ? Đừng nói là hắn ta không thấy không hiểu ý tứ của mình chứ? Làm sao lại chẳng có phản ứng gì cả thế”

Thật ra Sở ca ca của cô không phải là không thấy không biết không hiểu, mà là hắn không thể thấy không thể biết cũng không dám hiểu. Làm sao hắn không biết Tiểu Lâm nháy mắt với hắn là có ý gì chứ? Làm sao hắn không biết Tiểu Lâm muốn nói với hắn cái gì chứ? Nhưng làm sao hắn trả lời đây? Ai mà biết nói qua nói lại một hồi, cái đầu của cô nàng tinh ranh này sẽ nghĩ ra được những chuyện gì cơ chứ?

Nhưng Sở Phàm trốn được một ngày cũng không thể trốn được trăm năm. Trần Mộng Lâm thấy nháy mắt với hắn không ăn thua, bèn gọi thẳng:

- Sở ca ca, em có chút chuyện muốn nhờ anh. Anh ra đây một lát được không?

- A. Chuyện gì thế? Hỏi luôn bây giờ đi có được không?

Sở Phàm cười cười.

Trầm Mộng Lâm nghe vậy trừng mắt nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn hơi mím mím, có vẻ rất tức giận:

- Tiểu Sở, Tiểu Lâm có việc muốn hỏi anh. Anh ra xem thế nào?

Đại tiểu thư nhìn về phía Mộng Lâm. Trầm Mộng Lâm thấy đại tiểu thư quay đầu lại vội sửa nét mặt thành ra vẻ đáng yêu ngây thơ, cười nói:

- Đúng thế, Sở ca ca, em muốn hỏi anh chút chuyện thôi mà.

- A. À, được rồi.

Sở Phàm gãi gãi đầu, “Chạy trời không khỏi nắng. Có thật là chỉ hỏi chút chuyện thôi không đây?”

Sau khi Sở Phàm và Trầm Mộng Lâm đi ra ngoài, cô sa sầm nét mặt, bực không chịu nổi thở gấp, nói xối xả:

- Sao ban nãy anh không dám cùng em ra ngoài nói chuyện?

- Không có! Không có! Không có mà

Sở Phàm rất nhanh mồm nhanh miệng, chối leo lẻo.

- Lại còn chối sao? Vừa rồi em nháy mắt như vậy, anh không biết sao? Hay biết mà không hiểu?

Trầm Mộng Lâm bực tức hỏi, đầy nghi ngờ.

- À, lúc nãy anh đang nói chuyện với đại tiểu thư nên không chú ý lắm. Hơn nữa em cũng có chuyện trọng yếu gì muốn tìm anh nhỉ?

Hắn làm ra một bộ dạng ngây thơ vô số tội.

- Ai bảo là không có? Em hỏi anh! Đêm qua Phỉ Phỉ có tới chỗ anh không?

Cuối câu hỏi, Trầm Mộng Lâm trầm giọng xuống, có lẽ để tránh cho người ngoài nghe thấy, nhưng Sở Phàm nghe thì như nổi hết cả da gà.

- Em định nói đến chuyện Tiểu Phỉ ư? Không phải đêm qua các em ngủ cùng nhau sao? Thế cô ấy đi đâu?

Cái mặt Sở Phàm bây giờ mang một vẻ kinh ngạc quan tâm rất hợp lý.

Trầm Mộng Lâm nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của hắn thì nghi ngờ trong lòng cũng có chút xao động, ngập ngừng hỏi:

- Em... đêm qua trước khi em tới chỗ anh, anh không thấy Phỉ Phỉ chứ?

- Đồ ngốc! Cả tối qua anh chờ em trong phòng, chỉ hận thời gian không trôi qua mau. Sau khi em về chỗ nhị tiểu thư, anh cũng ngủ luôn.

Sở Phàm chọn một vẻ mặt rất quan tâm đến chuyện cô bé Tiểu Phỉ đêm qua đi đâu không biết, hỏi han tiếp:

- Tiểu Lâm, thế đêm qua Tiểu Phỉ đi đâu thế? Hay đêm qua cô ấy xảy ra chuyện gì? Sao em không gọi anh?

Hắn giả bộ giống như đực, nói cứ như đúng rồi.

247. Chương 241: Mộng Lâm Nghi Ngờ.(2)

- Không có việc gì đâu. Phỉ Phỉ vẫn ổn. Em chỉ hỏi một chút thôi mà.

- Hỏi một chút thôi mà? Tiểu Lâm, em vội vội vàng vàng gọi anh ra đây chỉ là để hỏi một chút thôi sao? Nhìn em lúc nãy mà xem, nóng ruột, tấm tức, làm anh còn tưởng là có chuyện gì nữa chứ.

Sở Phàm không những chối được tội lại còn đá lại được quả bóng cho Tiểu Lâm của hắn. Oan uổng thật!

Trần Mộng Lâm ngẫm lại cũng thấy thái độ của mình lúc đó cũng có điều hơi quá, thậm chí lại còn nghi ngờ Phỉ Phỉ tìm đến chỗ Sở Phàm, cảm thấy áy náy và thấy tội cho Sở Phàm đã bị nghi “oan”. Tâm địa đơn thuần của cô đang áy náy, nên thấp giọng bảo:

- Sở ca ca, anh nói đúng. Em xin lỗi. Đúng thực là trong lòng em cũng hơi sốt ruột.

Sở Phàm nhìn thấy Trần Mộng Lâm đang xấu hổ, ngại ngùng, cảm thấy buồn cười, ho khan hai tiếng, cố ý nói:

- Vậy sao Tiểu Phỉ lại dậy trễ vậy? Không phải là có chuyện gì đấy chứ?

- Không có việc gì. Không có việc gì. Chắc giờ Phỉ Phỉ đã dậy rồi.

Trần Mộng Lâm vội vàng xí xóa đi.

- A. Vậy tốt rồi. Cô bé Tiểu Phỉ xinh xắn đáng yêu, lại dễ thương. Ai gặp cũng thích!

Sở Phàm dò ý, thử xem phản ứng của Trần Mộng Lâm xem thế nào.

- Sở ca ca, anh cũng thích Tiểu Phỉ à?

Lòng hơi động, lập tức Trần Mộng Lâm ngược mắt nhìn chằm chằm Sở Phàm.

- A. .. Cô gái như Tiểu Phỉ ai tiếp xúc cũng phải thích mà. Ha ha

Hắn lại cố gắng nhanh chóng trưng ra một vẻ mặt thản nhiên đến vô tội.

- Uhm.

Trần Mộng Lâm nghe xong thì hơi cúi đầu trầm ngâm.

- Tiểu Lâm, sao thế? Yên tâm đi, sẽ không ai có thể thay thế vị trí của em trong lòng anh.

Sở Phàm dịu dàng dỗ dành cô..

Tiểu Lâm ngây thơ nghe vậy nhẹ nhàng cười “Ừ”

- Vậy được rồi. Chúng ta quay trở vào đi. Kéo đi lâu mọi người nghi ngờ cũng không hay.

Quay lại đại sảnh biệt thự đã thấy Tô Phỉ đang ăn sáng. Thấy hai người Sở Phàm và Trần Mộng Lâm tiến về phía mình, ánh nhìn của cô có hơi khác lạ. Đặc biệt, nhìn thấy Sở Phàm thì khuôn mặt cô hơi ửng hồng. Cũng may làn da của cô vốn trắng nên chút ửng hồng này không quá rõ ràng.

- Phỉ Phỉ, đã dậy rồi sao? Thật là ngủ như heo. Giờ mới thèm dậy.

Trần Mộng Lâm cười, chọc ghẹo.

- Tối qua tớ khó ngủ, nên gần sáng mới ngủ bù. Hơn nữa, hôm nay cuối tuần, ngủ nướng một chút cũng đâu có sao, đúng không Tiểu Vân?

Tô Phỉ đáp.

- Đúng rồi đúng rồi, hy vọng ngày nào bồ cũng được ngủ như thế này, chẳng mấy mà thành heo mới hay đấy.

Nhị tiểu thư cười, châm chọc.

- Đáng tiếc đáng tiếc. Thân hình bồng tiểu thư đến ông trời cũng phải đổ mắt mà nhìn, có ăn ngủ nhiều đến mấy cũng không béo nổi đâu.

Tô Phỉ làm ra vẻ tự phụ, tự mình khen mình.

- Haizzz, hình như có ai đó đang khoe khoang. Tiểu Vân, băng dính đâu? Đem tới dán bịt miệng Phỉ Phỉ đi, tớ chịu không nổi!

Trần Mộng Lâm nhún mạnh.

- Phỉ Phỉ khỏe lắm, hai chúng ta không chừng đánh không lại đâu. Đúng rồi, chúng ta tìm Tiểu Ngọc Ngọc phụ được đấy!

Nhị tiểu thư vui vẻ ngoái đầu gọi:

- Tiểu Ngốc Ngốc. Tiểu Ngốc Ngốc...

Nhưng Sở Phàm lúc này làm sao dám ở lại trong phòng cùng các nàng chứ!

Hắn thấy ba cô gái này đấu võ mồm liền lặng lẽ chuồn cho xa. Hắn biết, đấu võ mồm với nhau một lúc các nàng thế nào cũng lôi hắn vào. Và chẳng bao giờ hắn được lợi cả! Lần nào cũng lặp lại kinh nghiệm đau thương. Sau một hồi ba cô nàng này hai chọi một sẽ gọi đến hắn vào lôi lôi kéo kéo. Kể từ đó vận rủi sẽ tới với hắn, nhất định lúc sau sẽ chuyển thành ba nàng liên thủ oanh kích một mình hắn.

Sở Phàm buồn bực, chẳng lẽ mình nói chuyện lại động chạm đến họ đến vậy? Bằng không tại sao mỗi lần ba cô nàng này đấu võ mồm đều lôi mình vào cuộc?

Bởi thế cho nên vừa mới thấy ba nàng chằm chọc nhau, hắn nhanh nhanh chóng chóng ba mươi sáu kế kể chuồn là thượng sách!

Chuồn khỏi trận địa tránh tên bay đạn lạc, hắn bước ra vườn sau của biệt thự. Vốn là định đi lại cái ghế dài cạnh bể bơi nằm hóng gió, không ngờ đi tới vườn sau lại thấy đại tiểu thư đang nghe điện thoại. Không tiện quấy rầy, hắn đứng lách sang một bên.

Khoảng bảy, tám phút sau, gác máy rồi, đại tiểu thư nhìn thấy Sở Phàm đang đứng lách một bên, gọi:

- Tiểu Sở, lại đây. Đúng lúc quá, anh đi chuẩn bị đi. Đi cùng tôi tới công ty.

- Tôi cũng phải đi? Có chuyện gì xảy ra sao?

Sở Phàm lo lắng vội hỏi.

- Ủ, vừa rồi ba tôi gọi, nói có chuyện, bảo tôi cùng anh tới công ty xem thế nào.

Đại tiểu thư giải thích.

- Vậy tôi về phòng chuẩn bị một chút.

Sở Phàm bảo.

Đại tiểu thư trở về phòng mình, thay một chiếc áo sơ mi mặc cùng với váy công sở ngắn, nhìn thật gọn gàng, nhanh nhẹn lại xinh đẹp, nền nã. Xuống tới lầu, nàng thấy Sở Phàm đang đợi mình dưới đó rồi.

- Tiểu Vân, em với Tiểu Phi và Tiểu Lâm ở nhà chơi nhé. Chị và Tiểu Sở đi tới công ty có việc. Mấy đứa không được ra ngoài phá phách đâu nhé.

Đại tiểu thư dặn dò ba cô gái.

- Dạ, em biết rồi. Chị đi đi.

Nhị tiểu thư trả lời rất ngoan ngoãn.

Sở Phàm vẫy tay chào các nàng, hắn thấy trong đôi mắt Trần Mộng Lâm và Tiểu Phi đầy áp ánh nhìn yêu thương.

Lên xe rồi, Sở Phàm lái thẳng tới trụ sở tập đoàn Quốc Cảnh. Trên đường đi, hắn hỏi:

- Đại tiểu thư, chú Kỷ gọi chúng ta tới có việc gì?

- Ba muốn bàn bạc với chúng ta về khu đất số 10 trên cánh đồng cạnh đường Quang Hoa.

Đại tiểu thư trả lời.

- Thế à? Xem ra chú Kỷ đang để ý đến lô đất này hả?

Sở Phàm thăm dò.

- Lô đất số 10 trên cánh đồng cạnh đường Quang Hoa là lô đất lớn nhất mới được Chính phủ quy hoạch, vị trí địa lý cực kỳ tốt, nhu cầu trên thị trường rất lớn. Có thể nói thế này, nếu chúng ta có thể có được lô đất này, khoảng cách với các công ty bất động sản khác sẽ bị bỏ xa.

- Bằng vào thực lực của tập đoàn Quốc Cảnh, chẳng lẽ không thể mua được lô đất này ư?
- Điều này rất khó nói! Bây giờ không phải Tập đoàn Lam Thị đã tới Bắc Kinh rồi sao? Nếu Lam Chính Quốc cũng có hứng thú với lô đất này, chúng ta xem chừng sẽ gặp khó khăn đấy.

Đại tiểu thư có vẻ khá lo lắng.

- Chắc đây là nguyên nhân chú Kỷ gọi chúng ta tới.
- Ủ. Nên phải đi. Để xem ba nói thế nào đã.

Xe chạy tới trụ sở Tập đoàn Quốc Cảnh, Sở Phàm cũng đại tiểu thư đi lên văn phòng Chủ tịch.

Trước cửa văn phòng Chủ tịch, đại tiểu thư khẽ gõ cửa, có tiếng Kỷ Thiên Vũ truyền ra:

- Tiêm Tiêm hả? Vào đi.

Sở Phàm cùng đại tiểu thư bước vào trong, Kỷ Thiên Vũ đang ở trong đó. Ông nói:

- Ngồi đi, hôm nay ba gọi hai đứa đến để bàn mấy việc.

Dừng lại một chút, ông nói tiếp:

- Lúc đầu khi Lô đất số 10 trên cánh đồng cạnh đường Quang Hoa được đưa ra đấu thầu, ba cùng ban lãnh đạo công ty đã họp và quyết định cử Tiêm Tiêm đại diện công ty đi lo vụ thầu lô đất này. Tới khi đó con có thể dẫn theo Tiểu Sở đi cùng.
- Ba, vậy ngân sách của chúng ta lô đất này hiện nay cao nhất là bao nhiêu?
- Lô đất số 10 trên cánh đồng cạnh đường Quang Hoa có diện tích 32 thước vuông, nhưng bộ phận nghiên cứu của công ty đã cho biết, diện tích khai thác có thể dự tính mở rộng ra lên tới 70 vạn thước vuông. Chúng ta quan tâm tới khu vực phạm vi trong vòng 16 vạn thước vuông bên trong thôi. Nói cách khác, chúng ta dự đoán giá cao nhất của lô đất này là khoảng 55 triệu.

Kỷ Thiên Vũ trầm ngâm nói.

- Dạ, Tiêm Tiêm đã biết. Nhưng con chỉ lo sẽ có không ít công ty cũng đang muốn nhắm nhe chiếm lô đất đấy.

Kỷ Tiêm Tiêm bần khoản.

- Đối thủ lớn nhất của chúng ta là Tập đoàn Lam Thị và Công ty bất động sản Kim Khoa và Tập đoàn Lâm Thị. Nhưng nói một cách chính xác thì cuối cùng thực chất chúng ta cũng chỉ cạnh tranh với Tập đoàn Lam Thị mà thôi. Vậy nên đây chính là lúc đấu trí với con cáo già Lam Chính Quốc rồi.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng đáp.

- Lần này Lam Chính Quốc chuyển công ty tới Bắc Kinh, mục đích chính là hướng tới lĩnh vực bất động sản. Cho nên lô đất số 10 tốt thế này chỉ sợ Lam Chính Quốc cũng không tiếc tiền muốn mua cho bằng được đâu.

Sở Phàm đột nhiên nói chen vào.

- Con cáo già Lam Chính Quốc này chú trọng nhất là vấn đề lợi nhuận. Cho nên chú chắc rằng lão ta cũng sẽ chỉ bỏ ra trên dưới 55 triệu ra là cao nhất thôi. Cuối cùng thì điều quyết định là sự quyết tâm của chúng ta thôi.

Kỷ Thiên Vũ phân tích.

- Vậy nếu Lam Chính Quốc ra giá cao hơn 55 triệu thì sao?

Sở Phàm lại hỏi.

Mắt Kỷ Thiên Vũ chợt lóe sáng, trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Nếu Lam Chính Quốc ra giá vượt quá 60 triệu, thì chúng ta cũng đành từ bỏ lô đất này. Vì với cái giá như vậy thì không đáng!

- Nhưng Lam Chính Quốc lại thấy để có được lô đất này, cho dù bỏ ra nhiều hơn 60 triệu vẫn là đáng, đúng không?

Sở Phàm vẫn hỏi, câu hỏi này của hắn có vẻ hơi kỳ lạ.

Kỷ Thiên Vũ dường như hiểu Sở Phàm muốn hỏi cái gì, chậm rãi nói:

- Đúng vậy, nếu như Chính phủ nhúng tay vào thì chúng ta sẽ đâu không lại. Lô đất này Lam Chính Quốc đã nhìn ra, bằng không với cái giá cao hơn 60 triệu, dù chúng ta có cố theo cho được thì tới khi bán ra sẽ khó ra giá, giá cao quá thị trường khó chấp nhận, tất nhiên sẽ lỗ vốn. Lam Chính Quốc có Chính phủ đứng sau lưng, so với chúng ta hắn sẽ khác.

- Ba, con sẽ đại diện công ty mình cố gắng mua cho được lô đất này! Dù sao công ty mình cũng đã lưu tâm đến lô đất này từ lâu rồi. Nó có ý nghĩa chiến lược rất quan trọng. Chúng ta sẽ không thể dễ dàng buông tha được!

Kỷ Tiêm Tiêm kiên định.

- Tốt lắm! có được quyết tâm thế này là được rồi. Về công ty con hãy lập ra một bản kế hoạch thầu để để mua lô đất đó đi nhé.

Kỷ Thiên Vũ bảo.

- Chú Kỷ, cháu cùng với đại tiểu thư sẽ cố gắng hết sức!

Sở Phàm cam đoan.

Kỷ Thiên Vũ gật đầu, trong mắt có vẻ rất vui mừng.

248. Chương 242: Cha Của Lam Tuyết.

Dưới chân núi Sơn Đông phía Tây Nam.

Biệt thự Hương Giang.

Một phong cách Châu Âu thống nhất và sang trọng, một khí thế huy hoàng. Trong ngôi biệt thự rộng rãi xa hoa theo phong cách cổ điển, một chiếc Caddilac dài đắt tiền chậm rãi tiến vào trong sân.

Lái xe là một người trẻ tuổi, điềm tĩnh. Sau xe là một cô gái mặc váy xanh, đôi mắt cô dường như lan tỏa một vẻ sầu muộn miên man. Khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ phẳng phất một nét buồn man mác, đôi mắt trong vắt như nước hồ thu dường như âm thầm mang theo một chia chốc đối và bài xích.

Cô gái ấy là Lam Tuyết. Như một đoá u lan trong cốc thủy, cách biệt với thời thế, Lam Tuyết.

Chiếc Caddilac đỗ trước cửa biệt thự. Lái xe trẻ tuổi tên Tiểu Võ bước ra mở cửa xe sau, cung kính:

- Tiểu thư, mời xuống xe!

Lam Tuyết xuống xe, đi về phía trong sảnh biệt thự. Một người đàn ông đi ra từ phía trong biệt thự, mặc áo choàng màu vàng kim, khoảng chừng sáu mươi tuổi, trên mắt đeo kính, thân thể gầy gò, sắc mặt hồng hào, trên đầu đã hói một mảng tóc, số tóc còn lại được vuốt bóng loáng ra đằng sau. Hai mắt sáng, đôi dào sinh lực, mười phần tinh anh.

- Ha ha. Con gái ngoan của ba rốt cuộc đã đồng ý về nhà rồi.

Người đàn ông nhìn thấy Lam Tuyết thì tươi cười đón cô.

- Ba! Sao ba cứ phải khẳng khẳng phái Tiểu Võ đi đón con thế hả?

Lam Tuyết dường như đang bực mình. Trước đây, cô đã nói rõ ràng với Tiểu Võ là không muốn anh ta tới tòa nhà Sky, vậy mà hôm nay anh ta lại theo lệnh cha cô tới đó, cố ý đưa cô về. Trong lòng cô cực kỳ khó chịu.

- Ba gọi con về gấp tất nhiên là có chuyện. Hơn nữa, chẳng lẽ con không muốn quay về thăm ba một chút sao?

Người cha vẫn dịu dàng.

- Nếu ba có việc muốn gọi con về thì cứ gọi điện, con sẽ tự về. Đâu cần phải bảo Tiểu Võ tới? Con đã nói với ba rồi còn gì.

Lam Tuyết tức giận nói.

- Được rồi, được rồi, ba sai rồi. ba sai rồi. Hà hà, thôi vào nhà trước cái đã.

Người cha cười lớn, đi tới khoác vai con gái bước vào nhà.

Bên trong chính sảnh biệt thự được bố trí càng rộng rãi xa hoa hơn. Phía trước là một hàng lọ hoa, mà ngẩng đầu một lọ cũng đều là hàng xa xỉ, vào bên trong, người giúp việc thấy cha con Lam Tuyết bước vào đều cung kính chào:

- Lão gia Tiểu thư ...

- Tiểu Tuyết, ba biết từ khi mẹ con qua đời vào năm kia, con rất ít khi ở nhà mà hay đi du lịch khắp nơi. Ba biết mẹ con ra đi để lại cho con một nỗi đau quá lớn. Hai năm qua con đi du lịch khắp nơi, có lẽ sầu cũng vơi ít nhiều. Nhưng con cứ đi mãi như vậy, thật ba không an tâm. Ba giờ đã già, mỗi ngày chỉ mong được nhìn thấy con gái, được ăn với con gái một bữa cơm, ba con cùng tâm tình nói chuyện. Chỉ cần vậy thôi ba cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Người cha thở dài...

Lam Tuyết buồn bã im lặng không nói. Đã hai năm nay, từ khi mẹ cô qua đời, cô trở nên ít nói hơn. Một lúc sau, cô mở lời:

- Ba gọi con về chẳng phải là có việc sao? Chuyện gì thế ba?

- À, là thế này. Tối nay ba con mình cùng đến nhà chú Trương ăn cơm nhé. Đêm nay con gái có thời gian cho ba không?

- Chú Trương nào ba?

- Là bí thư thị ủy Bắc Kinh. Lần này ba có thể an ổn thuận lợi chuyển trụ sở công ty về Bắc Kinh cũng nhờ sự giúp đỡ quý báu của chú Trương. Đêm nay chú Trương làm chủ nhà mời ba con ta tới làm khách. Chúng ta cũng nên đi tới đó.

Vậy ra ba của Lam Tuyết chính là Chủ tịch Tập đoàn Lam Thị - Lam Chính Quốc!

- Ba à, ba cũng biết con không thích tham gia mấy thứ tiệc tùng xã giao kiểu này mà. Ba muốn đi thì cứ đi đi, con không đi đâu.

Lam Tuyết từ chối.

- Tiểu Tuyết, chúng ta là người chân ướt chân ráo tới Bắc Kinh, đường đường một bí thư thị ủy đã mời chúng ta làm khách, chúng ta cũng nên nể mặt người ta. Chú Trương cũng đã từng nghe nói về con. Ba ở trước mặt ông ấy cũng nhiều lần kể về con gái, cho nên lần này ông ấy muốn gặp con nói chuyện. Tiểu Tuyết, đi cùng với ba nhé. Con gái?

Lam Chính Quốc ôn nhu khuyên.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, nói với ba:

- Nhưng con nói trước là sẽ không ngồi đó lâu đâu. Con sẽ lấy cớ có việc để về sớm đấy. Ba chịu con mới đi. Ba không chịu con không đi nữa đâu.

- Con bé này lại còn bắt nạt cả ba nữa. Được rồi, được rồi. Nhưng con cũng nên ngồi lâu lâu một chút, không thể mới đến chưa kịp nói hai câu đã cáo bạn về luôn được.

- Con sẽ biết đúng mực mà.

- Vậy con đứng đây đợi ba, ba lên lầu thay đồ rồi sẽ xuống ngay.

Lam Chính Quốc nói xong thì lên phòng thay quần áo.

...

Một lát sau, chiếc Caddilac màu đen chạy ra khỏi biệt thự, hướng về khu phố trung tâm.

Ngồi sau xe chính là Lam Chính Quốc cùng con gái châu báu của ông ta, Lam Tuyết. Cô ngồi cạnh ba mà mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, ngập tràn tâm sự.

Lam Chính Quốc chỉ có một đứa con gái duy nhất, nên rất cưng chiều, nhưng trong lòng cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Ông ta cảm thấy dường như mình và con gái có điểm bất hòa, hai cha con không được hợp ý nhau.

- Tiểu Tuyết, gần đây con có tâm sự gì sao? Trông con có vẻ không vui?

Lam Chính Quốc thử hỏi con gái.

- Không có gì đâu ba. Mà ba, công ty ở Thượng Hải làm ăn đang rất tốt, tại sao lại phải chuyển trụ sở về Bắc Kinh ba?

Lam Tuyết đột nhiên hỏi.

- Nước chảy chỗ trũng, người hướng lên cao. Nếu cứ an phận ngủ quên trên đỉnh cao cũ sẽ làm cho con người ta trở nên chậm tiến, cũ đi. Hơn nữa, công ty nếu muốn phát triển lâu dài cần mở rộng ra các thành thị. Bắc Kinh chính là thủ đô, là thành phố chính trị, kinh tế trọng điểm nhất. Đối với thị trường này, chúng ta không thể bỏ qua.

Lam Chính Quốc trầm giọng.

- Ba định làm sao thì ba cứ làm. Dù sao con cũng không quan tâm đến tình hình làm ăn của công ty đâu.

- Tiểu Tuyết, ba tận lực vất vả mới thành lập nên Tập đoàn, chẳng lẽ con không kể đến tâm huyết của ba? Tiểu Tuyết à, về việc buôn bán con có thiên bẩm, ba thật sự hy vọng con có thể giúp ba làm ăn.

- Ôi! Ba... Con đã nói là con sẽ không đặt chân vào thương giới đâu. Ba nói vô ích thôi. Con không thích hợp đâu!

Về việc thuyết phục con gái cùng tham gia quản lý công ty với mình, Lam Chính Quốc cũng nói với cô nhiều lần, nhưng lần nào cô cũng không chịu. Lần này cũng vậy! Lam Chính Quốc không khỏi khẽ thở dài...

- Lão gia, tới rồi!

Lúc này Tiểu Võ đã lái xe đến một tiểu khu trong nội thành, lên tiếng nhắc nhở.

- Tốt. Tiểu Tuyết, xuống xe đi con!

Lam Chính Quốc bước xuống xe, Lam Tuyết bước theo sau.

- Tiểu Võ, có việc gì thì đi làm đi. Khi nào xong việc tôi sẽ gọi điện cho anh.

Lam Chính Quốc nói rồi dẫn con gái vào trong.

Đi lên lầu ba, Lam Chính Quốc gõ cửa. Chốc lát sau, một người phụ nữ khoảng chừng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi bước tới mở cửa. Thấy hai ba con, bà ta cười nói:

- Anh Lam tới rồi sao? Mời vào trong. Lão Trương, ông ra mà xem, anh Lam tới rồi này.

- Đã tới rồi, xin thứ lỗi.

Lam Chính Quốc ha hả cười, cùng Lam Tuyết đi vào trong.

Thấy trong phòng một người đàn ông chừng năm mươi tuổi đi ra, mặt vuông, hơi mập, xem ông ta giờ tay nhắc chân cũng đủ thấy là kẻ có quyền có tiền, Lam Chính Quốc vội cười nói:

- A a thư ký Trương, chào thư ký Trương. Ha ha, tới trễ, xin lỗi, xin lỗi.

- Anh Lam nói gì vậy? Anh có thể tới đây là chúng tôi đã rất vui mừng rồi. Đến đây. Đến đây ngồi đi!

Bí thư thị ủy Trương Bằng nhiệt tình mời ba con họ Lam. Ông ta chuyển ánh mắt nhìn sang Lam Tuyết bên cạnh, trong lòng không khỏi thầm khen:

- Cô gái này là con gái anh sao? Chà! Đã lớn thế này rồi cơ à!

- Tiểu Tuyết, con không chào chú Trương đi!

Lam Chính Quốc vội nhắc con gái.

- Cháu chào chú Trương. Cháu chào cô.

Lam Tuyết lễ phép chào vợ chồng Trương Bằng.

-Tốt tốt tốt. Ôi anh Lam, con gái anh thật là xinh đẹp. Con là cô gái đẹp nhất mà cô đã từng gặp đó. Lại đây, vào trong ngồi đi.

Trương phu nhân thân thiết kéo cô vào trong phòng.

Trương Bằng đã ở trong phòng khách pha trà từ trước, mời chén trà tận tay Lam Chính Quốc, cười thân thiện:

- Trước giờ cũng vẫn mong được mời anh Lam tới nhà chơi, nhưng quả thật bận quá, nên không có thời gian. Hy vọng anh Lam không giận chứ?

- Ấy, thư ký Trương đừng nói thế. Anh vốn bận trăm công nghìn việc, ba con tôi đáng ra không nên quấy rầy anh chị mới phải. Nay tới thăm anh chị muộn quá, thật ra tôi cũng thấy ngại lắm.

Lam Chính Quốc đưa đẩy.

- Ai dà. anh Lam nói thế làm tôi ngượng quá. Cái gì mà trăm công nghìn việc chứ? Chỉ toàn là những việc vớ vẩn vặt vãnh đáng ghét thôi. Làm sao bằng được ngồi cùng anh Lam thưởng thức cái thú phẩm trà cao quý chứ.

Trương Bằng ha hả cười nói.

- Ha ha, nếu nói về phẩm trà, tôi còn phải học hỏi thư ký Trương nhiều lắm. À, phải rồi, Tiểu Chính đâu rồi nhỉ sao không thấy?

Lam Chính Quốc đột nhiên hỏi.

- Haizzz, thôi đừng có hỏi đến cái thằng không bao giờ chịu kém ai đấy. Cả ngày lang thang bên ngoài, không biết lo chút việc chính cho ba gì cả. Cả ngày chỉ làm cho tôi bực mình!

Trương Bằng ca thán.

- Anh Lam, thật khó mới mời được anh tới chơi, ban nãy tôi cũng đã gọi điện bảo nó về. Chắc giờ nó đang trên đường về.

Bà Trương ở bên cạnh vội vàng đỡ lời chồng.

- A, vậy tốt quá!

Lam Chính Quốc có vẻ rất hào hứng.

-Đúng rồi, mãi nói chuyện, chút nữa thì quên. Anh Lam cũng chưa ăn cơm phải không? Tới đây ăn đi thôi. Đồ ăn hôm nay đều là do chính tay nhà tôi làm đấy nhé. Dù sao cơm nhà vẫn hơn.

Trương Bằng ha hả cười.

- Đúng thế. Hay là chờ Tiểu Chính về rồi cùng ăn thì hơn.

Lam Chính Quốc lên tiếng.

- Chờ nó làm gì! Tới đây cái đã. Nó thì còn không biết có về hay không nữa kìa!

Trương Bằng nói rồi kéo tay Lam Chính Quốc lại, lại mời Lam Tuyết:

- Tiểu Tuyết, mau lại đây. Lại đây ngồi đi!

Dưới sự mời mọc nhiệt tình của Trương Bằng, cha con Lam Chính Quốc cũng đều ngồi xuống mâm cơm. Bốn người mới ngồi xuống, ngoài cửa có tiếng lạch cạch. Một thanh niên đeo kính mắt gọng vàng bước vào. Thanh niên trẻ tuổi vẻ mặt điềm tĩnh ấy chính là Trương Chính, con trai duy nhất của Bí thư Thị ủy Bắc Kinh Trương Bằng.

249. Chương 243: Người Bạn Thân Của Lam Tuyết.

- Ba, mẹ, con về rồi.

- Thằng ranh này, giờ này mới về. Còn không mau tới đây chào bác Lam đi.

Từ trên bàn ăn, Trương Bằng lớn tiếng bảo.

Trương Chính nghe thế thì bước qua bên bàn ăn luôn để gặp cha con Lam Chính Quốc. Nhìn thấy Lam Tuyết, lập tức trong lòng hắn chấn động. Dung mạo tuyệt mỹ của Lam Tuyết cùng với khí chất u buồn đập vào mắt hắn giống như hòn đá vừa rơi xuống mặt hồ, khuấy đảo cả sự yên tĩnh.

Sau khi xoay người lại, hắn vội cười với Lam Chính Quốc, nói:

- Cháu chào bác Lam. Cháu xin lỗi ạ. Cháu có chút việc cho nên về ăn cơm muộn.

- Còn nữa con, cô đây là Lam Tuyết, con gái của bác Lam.

Bà Trương bên cạnh giới thiệu.

- Xin chào Lam tiểu thư, tôi là Trương Chính. Hoan nghênh cô và bác Lam tới làm khách ở gia đình tôi.

Trương Chính cười nói.

Lam Tuyết nghe thế cũng đành miễn cưỡng cười cười, không nói gì. Không biết vì sao, cô hơi phản cảm với kiểu nhìn chăm chăm của Trương Chính. Thấy Trương Chính, cô bất giác lại cứ nghĩ đến loài rắn. Cảm giác âm nhu từ người hắn tỏa ra khiến cô khó nhận diện được. Cô chỉ cảm thấy là đàn ông không nên có kiểu khí chất thế này. Tóm lại, trong lòng cô cảm thấy không thoải mái.

- Anh Lam, Tiểu Tuyết, hai người dùng cơm đi chứ. Đây là điều do chính tay nhà tôi nấu đấy, chắc chắn là không tốt bằng nhà hàng bên ngoài đâu. Không ngon lắm thì thông cảm nhé.

Trương Bằng ha hả cười nói.

- Không có đâu. Những đồ ăn này đều là bà xã thư ký Trương nấu ư? Thật thư ký Trương là người có phúc rồi. Đồ ăn ngon quá.

Lam Chính Quốc cũng cười nói.

Bà Trương cười, thêm vào:

- Vâng, những đồ ăn này đều là tôi nấu cả. Tôi đang còn lo là không hợp khẩu vị với anh Lam nữa cơ. Aizzzz, Tiểu Tuyết, cháu phải ăn nhiều lên đấy nhé.

- Dạ, cô cứ để cháu tự gấp ạ, không phải gấp cho cháu đâu.

Lam Tuyết thấy bà Trương bắt đầu gấp thức ăn cho cô thì vội nói.

- Lam tiểu thư có còn đi học đại học không?

Trương Chính đột nhiên hỏi.

- À, tôi à, tôi đã tốt nghiệp đại học rồi.

Lam Tuyết khẽ cười, đáp.

- Thế ư? Thật không ngờ là Lam tiểu thư trông trẻ như thế mà đã học xong đại học rồi.

Trương Chính thoáng giật mình, nói.

- A Chính, con có chuyện không rõ rồi. Từ nhỏ Tiểu Tuyết đã là cô bé rất thông minh. Chơi nhạc, khiêu vũ mọi thứ đều tinh thông. Hai năm trước đã tốt nghiệp tiến sĩ ở Harvard rồi.

Trương Bằng ở bên cạnh ca ngợi.

- Ôi, thật là thất lễ rồi. Câu hỏi vừa rồi của tôi thật vô duyên quá.

Trương Chính cười kiểu làm lành.

- Không sao đâu. Chú Trương quá khen rồi ạ. Thực ra chuyện này cũng bình thường mà, không có gì đáng khen quá đâu ạ.

Lam Tuyết nói.

Bà Trương cười, bảo:

- Không ngờ Tiểu Tuyết không chỉ có ngoại hình xinh đẹp mà lại còn thông minh nữa. Trước đây cô chưa từng thấy ai trẻ như cháu mà đã tốt nghiệp tiến sĩ ở Harvard rồi.

- Đúng thế. Nhìn lại A Chính nhà mình xem. Giờ cũng mới chỉ có là cái văn bằng đại học. So với Tiểu Tuyết thì còn kém xa.

Trương Bằng cần nhần.

- Aizzzzz, thư ký Trương đừng nói thế. Đây này, xem nó điềm tĩnh chín chắn, về sau thành tựu sẽ không thua kém gì ông đâu.

Lam Chính Quốc vuốt cằm bảo.

- Anh Lam đừng có khen nó. Cả ngày không làm ăn gì thì lấy đâu ra mà thành với chả tựu.

Trương Bằng vẫn bất mãn.

Lam Tuyết thấy ba mình với Trương Bằng cứ nói qua nói lại, đột nhiên cảm thấy rất vô nghĩa. Cô nói:

- Chú Trương, cô Trương, cả nhà tiếp tục nhé, cháu cũng no no rồi.

- A, thế tốt tốt, thế Tiểu Tuyết ra phòng khách ngồi chơi đi. A Chính, con đi ra phòng khách ngồi với Tiểu Tuyết đi.

Trương Bằng bảo.

- Vâng, được ạ.

Trương Chính đồng ý ngay. Hắn nhận thấy hiện giờ phối hợp giữa cha con hắn càng ngày càng ăn ý, trong lòng thâm kích động. Cô gái xinh đẹp mang khí chất u buồn này không ngờ lại khiến hắn có cảm giác tim đập nhanh.

- Không cần đâu, chú Trương, cô Trương. Cháu phải đi rồi ạ. Cháu còn có chút việc, ba cháu cũng biết ạ.

Lam Tuyết vội vàng nói.

Lam Chính Quốc thấy thế thì hơi giật mình, nhưng vẫn cười nói:

- À, à, là như thế này, Tiểu Tuyết nói đêm nay có chút việc, nếu như không phải là thư ký Trương mời thì chắc nó không đi cùng với tôi đâu.

- Thế ư? Nếu Tiểu Tuyết đã có việc bận thì thôi cứ đi đi. Sau này có rảnh thì thường xuyên đến đây chơi với chú nhé.

Trương Bằng nói.

- Tiểu Tuyết, con đi công chuyện của con trước đi. Để ba gọi điện cho Tiểu Võ lại đây đón con nhé.

Lam Chính Quốc bảo.

- Bác Lam không cần gọi đâu ạ. Ở dưới nhà cháu có xe, hay để cháu đưa Tiểu Tuyết đi luôn ạ?

Trương Chính đột nhiên nói chen vào.

- Cũng hay. Vậy con đưa Tiểu Tuyết đi đi. Đi đường cẩn thận đấy nhé.

Trương Bằng nói.

Lam Tuyết khẽ nhướn mày, định từ chối nhưng cũng không tiện nói. Cô tạm biệt vợ chồng Trương Bằng rồi đi xuống lầu dưới sự hộ tống của Trương Chính.

- Trương công tử, tôi có thể đi một mình được rồi. Không cần phiền anh đưa tôi đi đâu.

Lam Tuyết nói.

- Không phiền gì đâu mà. Thế này có gì mà phiền chứ. Nghe nói Lam tiểu thư lần đầu tiên đến thủ đô phải không?

Trương Chính hỏi.

- Vâng, có thể coi là như thế. Tôi mới tới đây không lâu.

Lam Tuyết đáp.

- Bắc Kinh nói lớn thì không lớn, nhưng cũng không phải nhỏ. Trước giờ đều là thủ đô của cả nước, cho nên danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử nhiều không kể xiết. Nếu muốn thực sự hiểu rõ về văn hóa của thủ đô thì đi hết cả những danh lam di tích này cũng không đủ. Cứ từ từ đi tham quan dần những tứ hợp viện, rồi những ngõ nhỏ ở đây đi. Tôi thấy Lam tiểu thư mới đến đây, chắc nhiều chỗ cũng không thông thuộc. Nếu cô không chê, tôi có thể đưa cô đi thăm quan thành phố.

Trương Chính nói.

Lời nói của Trương Chính cũng làm cho Lam Tuyết hơi cảm động. Có điều là để cho hắn dẫn mình đi du ngoạn thì chẳng thà ngồi dần mặt ra một chỗ ở nhà còn hơn.

- Cảm ơn sự nhiệt tình của Trương công tử. Thực ra tôi cũng có một người bạn thân ở thủ đô. Nếu cần thì người đó sẽ dẫn tôi đi.

Khi nói những lời này, trong đầu Lam Tuyết lại hình dung ra khuôn mặt chân thành của Sở Phàm.

- Thế ư?

Trong mắt Trương Chính thoáng qua tia nhìn quyết liệt. Hắn ngầm hạ quyết tâm là nhất định phải tra ra người bạn thân mà Lam Tuyết vừa nói kia là ai. Nếu là nữ thì bỏ qua, không cần tính đến. Nếu là nam giới thì phải giải quyết tổng khứ ra khỏi thủ đô ngay.

- Lam tiểu thư, lên xe đi. Đi đến đâu nào?

Trương Chính hỏi.

- Nếu vậy, phiền anh đưa tôi lên trên ngã tư phía trước đi.

Lam Tuyết thấy có vẻ không tiện từ chối nên đành bảo vậy.

- Đi lên ngã tư phía trước à? Nơi Lam tiểu thư muốn đến không phải chính là nơi đó chứ?

Trương Chính tò mò hỏi.

- Không phải, haha. Tôi và bạn tôi có hẹn ở đây. Để anh ấy lại ngã tư đó đón tôi mà.

Lam Tuyết cười nói.

- Vậy được rồi.

Trong mắt Trương Chính hiện lên vẻ không vui, nhưng vẫn không biến đổi. Khuôn mặt dịu dàng lại cười vẻ sáng lạn, so với vẻ âm trầm thường này của hắn thì hoàn toàn bất đồng.

Trương Chính lái xe đến ngã tư thì dừng lại, nói:

- Tôi với cô cùng chờ bạn cô đến nhé. Dù sao tôi có đi về cũng không có việc gì cả. Một mình cô thân con gái đứng ở chỗ này cũng không tiện đâu.

- Vâng, được. Cảm ơn anh nhiều!

Lam Tuyết nói xong rút di động ra gọi.

Biệt thự Lam Hải.

Sáng nay Sở Phàm và đại tiểu thư đã đến gặp Kỷ Thiên Vũ ở công ty Quốc Cảnh để bàn công chuyện. Bàn việc xong đại tiểu thư ở lại công ty và lãnh đạo cấp cao của công ty cùng tham gia họp về tình hình lô đất số 10 ở cạnh đường Quang Hoa. Sở Phàm thì một mình lái xe trở về trước. Mãi về sau đại tiểu thư cũng chưa về, lại gọi điện thoại về báo là cô không về ăn cơm. Sở Phàm và nhị tiểu thư, Trần Mộng Lâm bèn ăn cơm trước. Ba cô gái lại tranh cãi ầm ĩ. Chứng kiến mấy cuộc cãi vã trẻ con hài hước này lại khiến Sở Phàm cảm thấy trong lòng ảm áp hơn.

Tô Phi đã trải qua một “lễ rửa tội” điên cuồng đêm hôm trước nên cơ thể cũng có chút biến hóa. Tối qua là lần đầu tiên của Tô Phi. Mà lần đầu tiên này lại quá mức cuồng nhiệt. Cho nên hôm nay lúc đi lại hơi khuyệnh ra so với lúc bình thường. Những người đàn ông có kinh nghiệm có thể qua đó mà nhận ra được là đây là tư thế đi của một cô gái mới thất thân.

Trần Mộng Lâm thì từ lúc dâng hiến cho Sở Phàm tới giờ toàn cố ý tránh né hắn, tránh để quá mức thân mật thì có thể bị nhị tiểu thư và Tô Phi phát hiện ra. Có điều là Tô Phi đã âm thầm biết chuyện của Trần Mộng Lâm và Sở Phàm rồi. Cho nên cô nhìn thấy thái độ của Trần Mộng Lâm như thế thì rất buồn cười. So với Trần Mộng Lâm thì biểu hiện của Tô Phi tự nhiên hơn, và mức độ thân thiết với Sở Phàm cũng tăng lên nhiều hơn.

Sở Phàm ngắm nhìn 2 cô gái Trần Mộng Lâm và Tô Phi, thầm nghĩ, “chuyện của mình và Tô Phi chắc chắn là không thể gạt Tiểu Lâm mãi được. Cũng phải tìm một cơ hội để cho cô nàng biết sự có mặt của Tiểu Phi. Aizzzzz, biết đâu lúc đó lại có thể chơi ba chiều nhỉ?”

Ánh mắt hắn lại quét một lượt về phía nhị tiểu thư đang cười tươi như hoa. Nếu có cả nàng. Ổn không nhỉ? Ổn chứ.

Về bề ngoài của Sở Phàm thì thành thật trong khi nội tâm cảm thú của hắn thì lại đang chìm đắm trong sự tưởng tượng 4 chiều. Đột nhiên, điện thoại của hắn đổ chuông. Hắn cầm lên, thấy là Lam Tuyết đang gọi, vội chạy ra ngoài nghe điện thoại:

- Alo, Lam Tuyết à? Vui quá vui quá, không ngờ lại nhận được điện thoại của cô.

- Vâng, tôi đây. Anh đang ở đâu thế?

- Tôi à, tôi đang ở nhà. Cô thì đang ở đâu? Đừng có bảo tôi là cô đã bay đến mọi cái góc nào trên thế giới rồi cầm điện thoại gọi về cho tôi nhé.

- Ha ha, anh không nhìn xem số điện thoại di động là ở đâu gọi à? Tôi còn đang ở thủ đô mà.

Lam Tuyết ngừng một chút rồi nói tiếp:

- À, anh có thể tới đây đón tôi được không? Nếu anh bận thì thôi cũng được.

- Không bận, không bận. Cô đang ở đâu?

- Tôi đang ở ngã tư đường Tây Hoa đây này. Bao giờ thì anh có thể đến được?

Sở Phàm nghĩ thầm, “Mình còn chưa tắm rửa. Dù sao đi nữa, đến gặp Lam Tuyết thì cũng phải tắm rửa cho sạch sẽ, ít nhất cũng phải chắc chắn là trên người không có tí mùi vị thức ăn nào.”

- Cô đang có chuyện cần gấp hả? Nếu thế tôi sẽ lập tức tới ngay.

Lam Tuyết nhìn sang Trương Chính đang ngồi bên cạnh. Cô mở cửa xe đi xuống, cách ra năm sáu bước mới nhẹ giọng bảo:

- Đương nhiên là vội lắm rồi đây này. Tôi bị một kẻ xấu cứ bám lấy. Anh mà không chạy nhanh tới đây thì tôi chẳng biết làm thế nào đâu. Anh chẳng phải là đã từng bảo rằng có thể làm vệ sĩ miễn phí cho tôi còn gì. Giờ là lúc anh thực hiện lời hứa đấy.

Sở Phàm nghe thế thì sững sốt, đồng thời trong lòng cũng thấy rất sung sướng. Hắn vội bảo:

- Cô kiên trì một chút nhé. Tôi lái xe qua đó bây giờ. Không đúng, phải nói là chạy như bay qua đó bây giờ.

Nói xong thì gác máy. Bên kia Lam Tuyết sau khi gác máy, không kìm nổi cười khúc khích. Nụ cười tươi đẹp như một đóa lan trong đêm khuya.

250. Chương 244: Cùng Xem Phim Ban Đêm.

- Nhị tiểu thư, Tiểu Lâm, Tiểu Phỉ, tôi phải ra ngoài có chút việc.

- Việc gì thế?

Ba cô gái đồng thanh hỏi. Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ thì lại sít sao nhìn như theo dõi hắn, cứ như là Sở Phàm đây sắp sửa ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt không bằng.

- Àh, tôi đi ra ngoài có chút việc.

Sở Phàm ngượng ngùng trả lời.

- Việc gì?

Ba cô gái có vẻ như muốn truy cứu đến cùng, không chịu bỏ qua.

- Chuyện này các cô cũng muốn hỏi ư? Thôi cho tôi xin ạ, tôi cũng có không gian riêng tư chứ.

Sở Phàm bắt đầu bắt mắt cho bản thân mình.

- Không nói đi đâu chứ gì? Thế em cũng muốn đi theo. Hừ.

Tô Phỉ nghiêm giọng bảo.

Sở Phàm nghe thế thì phát hoảng, vội vàng bịa đại ra một cái lý do:

- Ở quê có vài người bạn lên chơi, bọn họ gọi điện rủ tôi ra ngoài tụ tập.

- Thật thế à?

Trầm Mộng Lâm có vẻ không tin.

- Tiểu Lâm, em nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ anh không thể có bạn bè được sao? Mà chẳng lẽ bạn bè anh không thể đến Bắc Kinh tìm anh đi chơi được sao?

Sở Phàm cố ý làm ra vẻ mặt bực mình, tức giận.

Trầm Mộng Lâm tuy bề ngoài quyến rũ, diễm lệ, nhưng nội tâm lại dịu dàng, lương thiện. Cô thấy Sở Phàm có vẻ bực mình rồi thì vội thanh minh:

- Không phải thế, Sở ca ca. Em, ý em không phải là như thế. Em chỉ hỏi thế thôi mà.

- Thế à.

Sở Phàm cố ý biến đổi sắc mặt thật chậm, lấy lùi làm tiến, nói:

- Thế ra là anh hiểu nhầm em rồi. Vừa rồi anh không nên có thái độ như thế.
- Thế Sở ca ca đi chơi với bạn đi, đừng uống nhiều rượu nhé.

Trầm Mộng Lâm cười cười, dặn dò.

Sở Phàm nghe xong thì mừng thầm trong dạ. Cô bé này chung quy vẫn hơi thiếu chút lão luyện. Trầm Mộng Lâm nếu đã tỏ ý như thế rồi thì nhị tiểu thư và Tô Phi cũng đành phải đồng ý thôi. Có điều là Tô Phi còn cố ý đe dọa hấn là nếu như trước 12h đêm mà không về thì cô sẽ nói chuyện với Mộng Lâm. Còn nói chuyện gì thì trong lòng Sở Phàm rõ ràng hơn ai hết. Hấn cười khổ, cô bé này yêu cầu mình phải về trước 12h làm gì chứ? Không phải là lại định chơi tiếp trò yêu đương vụng trộm nữa đấy chứ.

Sở Phàm lái xe chạy như bay về phía ngã tư đường Tây Hoa. Trên đường đi hấn không tránh khỏi tâm trí có phần lơ đãng, bởi vì là đang mừng quá. Người đẹp hẹn đi chơi, còn gì kích động bằng cơ chứ.

Trong điện thoại, Lam Tuyết bảo là bị một kẻ xấu quấn chân. Hấn không biết Lam Tuyết nói ra những lời này là vì muốn hấn lập tức tới ngay để đuổi cái kẻ quấy rối có thể là không có thật kia đi nữa. Tóm lại là thà rằng tin rằng đây là sự thật. Nếu như thực sự đây là sự thật thì tình cảnh của Lam Tuyết chẳng phải là đang rất nguy hiểm hay sao?

Cho nên Sở Phàm phóng như bay trên đường, càng gần đến đích, tâm trạng hấn cũng càng thêm hưng phấn và kích động. Lại sắp được gặp đóa u lan trầm lắng u buồn kia rồi.

Sở Phàm đến ngã tư đường Tây Hoa rồi. Nhưng đáng tiếc, trên ngã tư này, bốn hướng thông suốt. Hấn cũng không biết Lam Tuyết đang đứng ở đâu nữa, đành phải xuống xe gọi điện cho cô.

- Alo, Lam Tuyết à, tôi đã đến ngã tư Tây Hoa rồi. Cụ thể là cô đang ở chỗ nào thế?
- Tôi ở bên phía đông. Đứng trước một siêu thị lớn. Anh có nhìn thấy không?
- Phía đông à?

Sở Phàm xoay người qua, vừa nhìn thấy ngay một cô gái mặc một bộ váy dài màu lam đang đứng trước cửa siêu thị, giống như Lam Tuyết. Nhưng mà đứng bên cạnh cô hình như còn có một người thanh niên nữa.

Sở Phàm quay lại xe, quay đầu chạy về phía đối diện. Xe hấn từ từ dừng lại bên cạnh Lam Tuyết, hấn đi ra, cười nói:

- Tôi đến rồi, cô đợi có lâu không?
- Tạm coi là không lâu, haha.

Không biết vì sao mà Lam Tuyết nhìn thấy Sở Phàm rồi thì trong lòng lại cảm thấy dần vui vẻ hấn lên.

- Đúng rồi, cô nói là có kẻ xấu...

Sở Phàm nói được nửa câu thì nhìn thấy Lam Tuyết đang nháy nháy mắt với hấn. Hấn dường như hiểu ý, sửa thành:

- ... làm hỏng điện thoại, gọi tôi đến sửa hả?

Lam Tuyết nhìn thấy Sở Phàm đang “cái khó ló cái khôn” thì không nhịn nổi cười khúc khích bảo:

- Đúng rồi, nhưng thôi lại đây tôi giới thiệu với anh một chút. Vị này là Trương công tử, hôm nay vừa mới quen tôi.
- Xin chào Trương công tử.

Sở Phàm lễ phép chào hỏi.

- Trương công tử, anh ấy chính là bạn tôi, Sở Phàm.

Lam Tuyết tiếp đó, giới thiệu với Trương Chính.

- Sở Phàm à?

Khi nghe thấy cái tên này, hàn quang trong mắt Trương Chính chợt lóe lên, trong lòng hiện ra vô vàn dấu chấm hỏi: “Hắn chính là Sở Phàm mà A Phong đã kể ư? Trông dáng vẻ hắn thì cũng không khác lời A Phong miêu tả là mấy. Xem ra đúng là hắn rồi. Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại gặp hắn ở đây. Haha, thật là quá tốt rồi.

Trương Chính ngoài thì cười nhưng trong thì không cười.

- Sở công tử, xin chào.

Nụ cười của Trương Chính khiến Sở Phàm cảm thấy rất khó chịu. Nếu như không phải là Lam Tuyết đã nói Trương Chính là bạn cô thì hắn thật đúng là muốn đến thăm hỏi sức khỏe mẹ của Trương Chính.

Lam Tuyết ở bên cạnh dường như cảm thấy Sở Phàm và Trương Chính có vẻ không hòa hợp, cho nên vội vàng nói:

- Trương công tử, cảm ơn anh đã tiễn tôi đến đây. Thôi tôi với bạn tôi đi trước đây, tạm biệt!

- Được, Lam tiểu thư đi nhé. Hẹn gặp lại sau.

Trương Chính mỉm cười nói.

Lam Tuyết lên xe rồi Sở Phàm cũng vòng qua lên cửa bên kia. Khi đi ngang qua bên cạnh Trương Chính, Trương Chính đột nhiên nói:

- Sở Phàm, chúng ta còn có thể sẽ gặp nhau nữa.

Sở Phàm cười cười, quay đầu thản nhiên đáp:

- Tiếc quá, tôi lại không tính đến chuyện sẽ gặp lại anh.

Sở Phàm lên xe xong thì lái xe đi luôn.

Trương Chính nhìn theo bóng dáng chiếc xe Mercedes-Benz màu đen của Sở Phàm đang dần đi xa, vẻ lạnh lùng băng giá trong mắt càng dày thêm một lớp. Hắn đột nhiên lạnh lùng cười bảo:

- Sở Phàm, hừ, vài ngày nữa thôi, mày sẽ biến mất trên cõi đời này.

- Cái anh chàng họ Trương kia là bạn cô à?

Sở Phàm không nhin nổi, hỏi Lam Tuyết.

- Cũng không thể xem là bạn được. Hôm nay vừa mới quen nhanh, anh ta không nên đưa tôi đi về. Tôi không muốn như thế nên đành lấy cớ, đành phải lờ anh ra đây.

Lam Tuyết cười cười, đáp.

- Thế à? Thế mà sao anh chàng họ Trương ấy nhìn tôi cứ như là tình địch của hắn ta vậy.

Lam Tuyết thấy thế thì cười đỏ cả mặt. Sở Phàm buột miệng nói ra hai chữ “tình địch” lại khiến cho trái tim cô khẽ run lên.

Sở Phàm vẫn tập trung lái xe, có vẻ là không để ý đến những thay đổi trên khuôn mặt Lam Tuyết, tiếp tục nói:

- Cô đã thoát hiểm rồi, tới đây định đi đâu thế?

- Cái này mà anh còn phải hỏi tôi à? Tôi không quen Bắc Kinh. Lẽ ra nên hỏi anh mới đúng chứ.

Sở Phàm nghe thế thì ngẩn ra, gãi gãi đầu cười ngây ngô. Thực ra thì hắn cũng là loại gà mờ, cũng chưa hiểu rõ hết môi trường ở thủ đô. Hắn ngẫm nghĩ 1 lúc rồi ngượng ngùng bảo:

- Thực ra, thực ra là tôi cũng không biết đi đâu cả.

Lam Tuyết cười cười, nói:

- Nếu không thì chúng ta đi xem phim đi.

- Xem phim ư?

Sở Phàm nhìn lại giờ giấc, choáng, hơn 12h đêm rồi. Chết mất. Có phải là ở bên người đẹp thì thời gian trôi đi như tên lửa?

- Giờ chỉ có thể xem phim lúc nửa đêm thôi. Cô muốn đi ư?

Sở Phàm hỏi.

- Vâng, đi thôi, lâu lắm rồi không đi xem phim.

Lam Tuyết bảo.

Sở Phàm biết thế thì lái xe đến một rạp chiếu phim ban đêm ở gần đó. Đêm khuya như thế, ở rạp chiếu phim thường phát hai loại phim nhựa, một là cực kỳ khủng bố, sặc mùi máu tanh, hai là loại ướt át tình cảm bi lụy thống thiết.

Àh, giải thích một chút, cái này chỉ gọi là phim tâm lý xã hội ướt át một chút thôi chứ không phải là loại phim con heo cấp 3. Vốn là hần hy vọng đêm nay rạp chiếu phim sẽ phát phim khủng bố bạo lực, như thế, trong quá trình xem, Lam Tuyết có thể sợ hãi kêu toáng lên, rồi có thể sẽ ôm lấy cánh tay hần, cuối cùng là có thể rúc đầu nhào vào lòng hần....

Đáng tiếc là mọi chuyện lại không như hần ước ao. Phim đêm mà hần với Lam Tuyết xem là loại tình cảm ướt át, gọi là “Tình cảm nồng nàn thiêu đốt tuổi thanh xuân”. Phim đúng như tên, một số sự “thanh xuân” của các nhân vật cả nam lẫn nữ trong bộ phim hết lần này đến lần khác bị tình cảm nồng nàn thiêu đốt. Lam Tuyết vừa xem đến đã bị những tình cảm nồng nàn đó cuốn hút, sắc mặt cũng đỏ bừng lên.

Gần đây, những cảnh vô cùng thân thiết trên màn ảnh của phim truyện không nhiều lắm. Nhưng mà ai mà ngờ được là cái bộ phim này chiếu được một nửa thì bắt đầu đến cảnh một đôi nam nữ diễn tả tình cảm đến cao trào, càng lúc càng lộ liễu. Sở Phàm xem phim mà còn cảm giác được từng tác từng ni trên cơ thể mình đang rục rịch. Theo hần thì bộ phim này so với phim sex thì còn hấp dẫn hơn. Phim sex thì nam nữ lộ liễu ra hết, người ta xem là cái gì cũng rõ ràng. Trong khi cái phim “Tình cảm nồng nàn thiêu đốt tuổi thanh xuân” này thì cặp nam nữ diễn viên chính cũng thoát y, nhưng những nơi quan trọng đều được che đậy, màn ảnh chợt lóe qua, chỉ làm người ta thêm mê mẩn tâm hồn, lưu lại cho người xem một không gian mơ màng vô tận. Sở Phàm thật sự không thể không khâm phục thủ pháp cao siêu của nhà đạo diễn này.

Khuôn mặt Lam Tuyết đỏ bừng từ đầu chí cuối. Xem cảnh tình cảm ướt át này cô có chút thẹn thùng. Cô định nhắm mắt lại không xem nữa, nhưng rồi lại xấu hổ, lại chỉ đành phải xem hết toàn bộ cảnh nam nữ diễn viên chính đang đóng trên màn ảnh. Xem cho tới lúc hết rồi, trong lòng cô cũng mơ màng. Hình ảnh hai người vuốt ve thân thể của nhau trên màn ảnh vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô, không thoát đi được. Cô cảm thấy mình đang liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, rõ ràng nhận ra là Sở Phàm đúng là đang xem rất say sưa, đến mức xuất thần, nhập tâm. Thành ra Lam Tuyết lại ngại không dám quấy rầy hần nữa.

Sở Phàm qua sách báo phim ảnh đã biết là trên phim thì khi nam nữ đến thời điểm cao trào, người đàn ông sẽ có thể lên lút đưa tay ra cầm tay người nữ. Trong lòng hần thầm nghĩ, chính mình liệu có nên cầm tay không nhỉ? Nhưng mà hần lại cảm nhận là sự diễn xuất của nhân vật nam và nữ trong phim dường như hơi quá lộ. Lúc này mà nắm tay thì khéo có lẽ lại bị Lam Tuyết tặng cho danh hiệu: sắc lang. Tốt hơn hết là không nên nắm tay.

Hần vừa thầm nghĩ, vừa hơi nhìn thoáng sang Lam Tuyết bên cạnh. Hần chợt phát hiện ra là Lam Tuyết đang theo dõi hần xem phim. Hần vừa quay đầu sang, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lam Tuyết. Lam Tuyết định quay đầu về nhưng không kịp, hai người đều có chút xấu hổ.

- Bộ phim này cũng bình thường, không hay lắm.

Sở Phàm lờ mờ đoán ra là Lam Tuyết không thích xem bộ phim này lắm, cho nên mới nói vậy.

- Tôi, tôi thấy cũng được mà.

Lam Tuyết thì lại cho rằng hần thích xem phim này, bởi vì vừa rồi thấy nét mặt hần lúc xem phim chăm chú lắm mà, cho nên mới nói thế.

“Hả?” Sở Phàm hơi kinh ngạc. Chẳng lẽ Lam Tuyết cũng thích phim kiểu này ư? Thế này thì thật là cùng chung chí hướng mất rồi.

- Tôi, tôi không có ý đó.

Sắc mặt Lam Tuyết đỏ bừng. Cô biết là câu nói vừa rồi có thể khiến cho Sở Phàm hiểu lầm, nhưng cũng không biết giải thích sao cho rõ ràng được. Cuối cùng cô bảo:

- Tôi thấy đêm cũng khuya rồi, hay chúng ta đi mua đồ một chút rồi về đi.

- Được, đi thôi.

Sở Phàm nói rồi cùng Lam Tuyết đứng dậy, đi ra khỏi rạp chiếu phim. Sở Phàm cũng thấy hơi tiếc nuối.

Vẫn còn chưa xem được cái cảnh nam diễn viên chính với nữ diễn viên chính xinh đẹp nhất lẫn lộn ở trên giường thì đã phải đi về rồi. Haizzzzz

251. Chương 245: Đại Tiểu Thư Vẫn Chưa Ngủ.

Gió đêm thổi bay bay làn váy dài của Lam Tuyết. Sở Phàm bắt giác lại tưởng tượng đến động tác kinh điển, cả hai tay che váy bị thổi tung của Marilyn Monroe. Hắn thầm nghĩ, “Nếu có trận gió thật to thổi bay cả váy của Lam Tuyết, để cho Lam Tuyết tái hiện lại động tác kinh điển kia thì thật là quá tốt!”

Lam Tuyết trong đêm khuya càng thêm xinh đẹp, khí chất cũng càng thêm vẻ u buồn độc đáo. Đường như cô đã thuộc về đêm khuya yên tĩnh này. Đêm khuya, lại như làm nở rộ khí chất xinh đẹp của một người lặng lẽ như cô.

Sở Phàm đôi khi cảm thấy bản thân mình cũng hết thuốc chữa thật. Đi với một cô gái xinh đẹp thuần khiết như thế mà hắn vẫn còn âm thầm tính toán đen tối được. Xem ra rồi xa Phật môn lâu ngày nên tâm tính cũng thay đổi rồi, nếu sự phụ mà biết thì không nổi giận mới là lạ.

Lam Tuyết chợt nói:

- Anh biết không, tôi thích nhất là thời gian này, thời gian khi mọi người đã ngủ rồi, tất cả thế giới đều an tĩnh. Đêm rất tĩnh lặng, suy nghĩ của tôi có thể bay lượn trong không trung. Lúc này đây, tôi có thể cảm nhận lắng nghe tiếng lòng của chính mình. Mọi thứ lúc này đều rất tốt đẹp.

Sở Phàm nói:

- Tôi thấy cô giống như một tinh linh màu lam trong đêm khuya, say mê khiêu vũ lúc nửa đêm. Tuy nói là không có người xem, nhưng cô chỉ cần tự mình ủng hộ chính mình là được.

- Vậy còn anh thì sao? Anh không ủng hộ tôi sao?

Lam Tuyết đột nhiên ngẩng mặt lên, hỏi.

- Có chứ, nhưng cô bây giờ sao lại không cười nữa thế?

Lam Tuyết nở nụ cười, cười rất đẹp. Cô đột nhiên hỏi:

- Gần đây anh có bận việc gì không?

- Chỉ có đi chuẩn bị hồ sơ thầu thôi.

Sở Phàm trả lời rất chi tiết.

- Hồ sơ thầu à? Hồ sơ thầu cái gì?

Lam Tuyết tò mò hỏi.

- Gần đây chính phủ quy hoạch lô đất cánh đồng ở bên cạnh đường Quang Hoa. Tôi và đại tiểu thư đại diện cho Tập đoàn Quốc Cảnh đi lo đấu thầu khu đất này.

Sở Phàm trả lời.

- Thế ư? Công ty Bất động sản Quốc Cảnh rất có thực lực ở trong ngành bất động sản. Tôi tin là các anh có thể thắng thầu đợt này.

- Cũng chưa chắc. Cô có biết chuyện Tập đoàn Lam Thị đã chuyển toàn bộ công ty về thủ đô rồi không? Nghe nói là Tập đoàn Lam Thị cũng rất hứng thú với lô đất này, cho nên mọi chuyện cũng còn rất khó nói.

Sở Phàm nói.

Khi Sở Phàm nhắc tới tên “Tập đoàn Lam Thị”, Lam Tuyết khẽ run lên, trong mắt hiện lên một vẻ khác thường. Cô trấn tĩnh lại, cố gắng lấy giọng điệu bình thường hỏi:

- Vâng, tôi có biết việc Tập đoàn Lam Thị chuyển về thủ đô. Sao anh lại biết được Tập đoàn Lam Thị có ý đồ với lô đất kia?

- Vì sao Lam Chính Quốc lại chuyển toàn bộ công ty về thủ đô? Hành động này của ông ta, người nào sáng suốt đều có thể nhìn thấy được.

Sở Phàm dừng lại một chút, nói tiếp với giọng điệu khiêm nhường:

- Thật xin lỗi, có một số việc tôi cũng không tiện nói rõ cho cô biết.

- Không sao đâu, tôi có thể hiểu được mà.

Lam Tuyết âm thầm cười, nhưng nụ cười ấy không còn vẻ thanh thản như trước kia nữa.

Hai người đi dạo một hồi, Lam Tuyết đi trước, nói:

- Hay chúng ta trở về đi thôi, để anh còn về.

- Thế để tôi đưa cô về. Về khu Blue Sky phải không?

- Vâng, thế thì làm phiền anh rồi.

- Không phiền đâu, chờ đến một ngày tôi đạp xe ba gác đến đưa cô trở về thời gian mà cô tưởng nhớ thì hãy nói phiền.

Sở Phàm cười bảo.

- Hay quá, tôi còn chưa có ngồi xe ba gác bao giờ.

Lam Tuyết tung tăng cười đùa.

Sở Phàm không nhịn nổi thấy tức cười. Một câu nói đùa thôi mà cô lại tưởng thật sao?

Sau khi đưa Lam Tuyết đến khu Blue Sky, Sở Phàm nói:

- Tôi đưa cô lên phòng nhé.

- Không cần đâu, tôi ở ngay tại lầu hai thôi, đi cái là lên đến nơi ngay. Tôi thấy cũng muộn rồi, anh về sớm đi.

Lam Tuyết khẽ cười đáp.

Sở Phàm thấy Lam Tuyết bảo thế thì cũng không bắt buộc, bảo:

- Vậy được rồi. Chúc cô ngủ ngon, đêm nay có giấc mơ đẹp nhé.

- Cũng chúc cô có giấc mơ đẹp nhé.

Lam Tuyết nói rồi đi xuống xe, vẫy tay chào Sở Phàm.

Sở Phàm quay đầu xe chạy đi luôn.

Lam Tuyết nhìn theo dáng Sở Phàm lái xe dần dần khuất mờ trong bóng đêm, cánh tay đang vẫy giữa không gian chậm rãi rơi xuống, vẻ mặt rất phức tạp. Bởi vì vừa rồi theo như Sở Phàm nói thì hẳn có vẻ bất mãn với Tập đoàn Lam Thị của Lam Chính Quốc, cha mình. Mà mình lại là con gái của Lam Chính Quốc. Đây dường như là tạo hóa trêu ngươi, hay là như sự sắp đặt của vận mệnh. Sự sắp đặt này, thực sự là khiến người ta thấy bất đắc dĩ rồi.

Cô cười bất đắc dĩ, trong mắt tràn ngập nỗi u buồn. Sự thật đã không thể thay đổi được rồi. Điều duy nhất mà cô mong muốn chính là có thể tiếp tục mối quan hệ thú vị này. Cô thậm chí còn không dám tưởng tượng, nếu như Sở Phàm biết cô chính là con gái của Lam Chính Quốc thì có còn tiếp tục lui tới làm bạn với cô nữa hay không? Có thể cảm thấy hành động trước kia của cô là lừa gạt hắn hay không?

Sở Phàm lái xe chạy như bay về biệt thự Lam Hải. Giờ đã gần hai giờ đêm rồi, đã vượt quá xa thời hạn 12h đêm mà Tô Phi yêu cầu rồi. Hắn thăm bản khoản, chắc Tiểu Phi sẽ không đến nỗi cầm roi da đứng trong phòng chờ hắn chứ.

Sở Phàm lập tức cười cười, đã biết ý tưởng ấy thật là tà ác, thế mà làm sao lại ngày càng thiên về chiều hướng đó? Càng không thể tha thứ được là khi ở cùng một cô gái thuần khiết trong sáng như Lam Tuyết mà nội tâm cũng không ngờ còn rục rịch đậm dục, thật không thể chấp nhận được. Đối đãi với một cô gái như Lam Tuyết, không thể có ý tứ cợt nhả thiếu tôn trọng được. Nhưng mà giờ dừng lại bên bờ vực cũng còn kịp.

Trên người Lam Tuyết không hiểu sao vẫn luôn có một cảm giác u buồn không hóa giải được. Có lẽ cô thật sự là một tinh linh màu lam của màn đêm, một mình vũ động trong đêm dài yên tĩnh của nhân gian, cho dù có vấp ngã cũng tự mình liếm láp vết thương. Có lẽ cô không có quá nhiều những người bạn tri tâm bên cạnh chia sẻ nỗi lòng với mình.

“Lam Tuyết, hy vọng cô có thể có một ngày nào đó thật vui vẻ”. Sở Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Lái xe về đến biệt thự Lam Hải rồi, Sở Phàm vẫn không tránh khỏi làm phiền Trương bá phải đi mở cổng cho hắn. Hắn ngại ngần nói:

- Trương bá, lại làm phiền bác rồi, ngại quá ạ.
- Được rồi, có thời gian qua đây chơi cờ với bác là xong mà.

Trương bá hiền hòa nói.

- Được ạ, lần trước ba ván đều thua bác cả ba, thành ra trong lòng cháu bé tắc rồi. Nếu như không thắng lại được bác ba bốn ván thì bé tắc trong lòng cháu không biết giải tỏa đi đâu nữa đâu.
- Dựa vào trình độ của cháu á? Ha ha, bất cứ lúc nào bác cũng sẵn sàng tiếp đón.

Trương bá cười phá lên, bảo.

Sở Phàm cũng cười cười, lái xe đến sân trước rồi dừng lại, chúc Trương bá ngủ ngon rồi đi lên lầu.

Khi lên lầu, phòng nhị tiểu thư đã tắt điện, nhưng phòng đại tiểu thư vẫn còn sáng đèn. Sở Phàm nhú mào, thầm nghĩ, “Đã muộn thế này rồi mà đại tiểu thư vẫn còn chưa đi ngủ ư?”

- Tiểu Sở, anh về rồi hả?

Có tiếng nói của đại tiểu thư vẳng ra, rồi cô mở cửa phòng ra.

- Đại, đại tiểu thư, cô còn chưa ngủ ư?

Sở Phàm thấy đại tiểu thư thì kinh ngạc hỏi.

- Đêm nay không biết làm sao lại không hề buồn ngủ tí nào cả, mới vừa vào phòng, nghe thấy tiếng động mới ra xem có phải anh về rồi hay không.

Đại tiểu thư nói xong đi tới trong phòng khách ở tầng hai, ngồi xuống ghế sofa.

- Tôi cũng không buồn ngủ.

Sở Phàm cũng vội vàng tỏ thái độ, rồi đi tới ngồi bên cạnh đại tiểu thư.

Mái tóc bình thường cuốn gọn lên của đại tiểu thư giờ rối tung, xoa trên hai bờ vai, nhìn qua mới thấy mái tóc rất dày, làm nổi bật dung mạo tuyệt mỹ của đại tiểu thư.

Đại tiểu thư không chỉ đẹp, lại còn rất hiểu biết. Cô sẽ không hỏi Sở Phàm là rốt cuộc đã đi đâu. Điều đó khiến cho Sở Phàm rất cảm động, và cũng rất yêu mến.

- Đúng rồi, Tiểu Sở. Hình như trước giờ đều chưa thấy anh nói với chúng tôi về chuyện gia đình anh.

Đại tiểu thư đột nhiên nói:

Sở Phàm nghe thế thì nao nao, trong mắt hiện lên vẻ ảm đạm. Hắn buông tiếng thở dài, nói:

- Tôi từ nhỏ đến giờ chỉ biết có mỗi sự phụ tôi thôi. Tôi chưa bao giờ gặp cha mẹ, cũng không biết họ đang ở nơi đâu, không biết chút tin tức gì cả, lại càng không biết là họ có còn sống trên đời này nữa hay không.

- Trời!

Đại tiểu thư thốt lên, rồi áy náy nói:

- Thật xin lỗi, Tiểu Sở. Tôi không cố ý đâu, tôi không nghĩ là anh từ nhỏ đến giờ không sống với cha mẹ.

- Không sao đâu, tuy nói từ nhỏ tôi là cô nhi, nhưng thời thơ ấu của tôi rất hạnh phúc, và cũng rất đầm ấm. Thật sự, tôi cũng không biết vì sao mà cha mẹ lại rời bỏ tôi, nhưng tôi nghĩ là chắc hẳn họ phải có nỗi khổ không nói ra được. Nếu như họ còn sống, thì nguyện vọng duy nhất của tôi chỉ là mong được gặp mặt họ một lần, mong họ khỏe mạnh, sống lâu.

Sở Phàm chậm rãi tâm sự:

- Có thể là họ cũng có nỗi khổ trong lòng thật. Thiên hạ nào có cha mẹ nào không thương yêu con mình. Yên tâm đi Tiểu Sở, rồi sẽ có một ngày anh tìm được cha mẹ mình thôi.

Đại tiểu thư an ủi nói:

Sở Phàm cười cười, bảo:

- Cảm ơn đại tiểu thư. Từ hồi đến biệt thự Lam Hải ở cùng với các cô đến nay, tôi đã bắt đầu cảm nhận được cảm giác ấm áp của gia đình. Sống ở đây tôi thật sự là rất vui vẻ.

- Thực ra chúng tôi mới phải cảm ơn anh mới đúng. Có anh đến đây khiến cho nơi này có cảm giác an toàn hơn. Hơn nữa, anh có nhận thấy hay không, từ sau khi anh đến đây, Tiểu Vân, kể cả Tiểu Lâm và Tiểu Phi nữa đều vui vẻ hơn trước kia rất nhiều.

Sở Phàm nghe thế thì rất xấu hổ. Nếu như lại để đại tiểu thư biết mình đang có ý đồ đen tối rình rập nhị tiểu thư, và có quan hệ mập mờ với Tiểu Lâm và Tiểu Phi thì nàng sẽ cảm thấy thế nào đây.

Hắn cười, pha trò lấp liếm:

- Tôi nghe nói vui vẻ là bệnh dễ lây đó. Có thể là chúng ta trong lúc sống cùng nhau lại đang đúng lúc khả năng miễn dịch với bệnh vui vẻ hơi thấp đấy.

- Ha ha, coi anh kìa, tự mình lại nói mình là loại bệnh độc dễ lây chứ.

Đại tiểu thư cười phá lên.

Sở Phàm cũng cười to, hắn rất thích cái cảm giác ngồi cùng một chỗ tâm sự linh tinh với đại tiểu thư. Cảm giác đó thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Đột nhiên nàng hỏi rất chăm chú:

- À mà phải rồi, tôi rất muốn biết trong mắt anh tôi là kiểu phụ nữ như thế nào? Có phải là loại người quá khô khan chỉ biết lo công việc thôi phải không?

Sở Phàm trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đại tiểu thư, năng lực công tác của cô là không thể nghi ngờ gì rồi. Theo quan điểm của tôi thì người phụ nữ khô khan chỉ biết lo công việc thường là những người chỉ có chỉ số thông minh chứ không có chỉ số tình thương. Những người như thế rất cố chấp, quyết đoán, không có chút nhân tình nào. Nhưng đại tiểu thư thì không như thế. Vẻ đẹp của cô thì tôi không bàn tới, tôi cho rằng sự thông minh và hiểu biết của cô mới là sự hấp dẫn cao nhất. Bề ngoài, cô hòa ái, bình dị, dễ gần, dịu dàng, lương thiện. Thứ lỗi cho tôi vụng về, quả thực là tôi không thể liên tưởng được cô với kiểu người phụ nữ khô khan chỉ biết lo công việc.

Trong khi lắng nghe Sở Phàm nói chuyện, đại tiểu thư vẫn cười cười. Sở Phàm nói xong thì đôi mắt như mơ của nàng mới khẽ chớp và nói:

- Đêm đã khuya lắm rồi. Thôi nói tới đây thôi, ngủ ngon nhé.

Sở Phàm nghe thế thì sững sốt, “Đêm nay chỉ nói đến đây thôi ư?” Lời này là có ý gì chứ? Liệu có phải là đêm mai, đêm kia nữa... sẽ vẫn còn tiếp tục...?

252. Chương 246: Cuộc Tập Kích Sở Phàm.

Mấy ngày này, các lãnh đạo cấp cao và các chuyên gia phân tích thị trường của công ty bất động sản Quốc Cảnh đã nghiên cứu, phân tích và xác định là giá cả tối đa của lô đất này là trong phạm vi 60 triệu. Mức giá giới hạn 60 triệu này là do nhóm các chuyên gia của Tập đoàn Quốc Cảnh phân tích từ những yếu tố như những triển khai ở lô đất số 10, rồi tương lai năm năm tới của thị trường giá cả, cũng như là những thay đổi về tỉ giá nội ngoại tệ, v.v, sau đó, tổng hợp lại và đưa ra mức giá giới hạn chuẩn như thế này.

- Thời gian trôi qua mau thật, ngày mai là bắt đầu đưa thầu lô đất số 10 ở cạnh đường Quang Hoa rồi.

Sở Phàm nói với đại tiểu thư khi đang ngồi trong văn phòng ở khu tổng tài Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh.

- Sao rồi? Anh bắt đầu thấy kích động rồi à? Hay là sợ rồi?

Đại tiểu thư trêu ghẹo hần.

- Sợ á? Haha, đi cùng đại tiểu thư thì cho dù có là đầm rồng hang hổ tôi cũng không chớp mắt đâu.

Sở Phàm cười lớn.

- Hừ, ai mà biết được là có đầm rồng hang hổ cho anh đi hay không mà dám nói khoác thế hả?

Đại tiểu thư lầu bầu.

Sở Phàm cười thoải mái, bảo:

- Đại tiểu thư thật là thông minh sáng lán. Bị cô nhìn trúng tim đen rồi. Chẹp. Mắt tôi chắc chắn là sẽ phải chớp rồi. Người đang sống thì làm sao mà cứ trợn mắt không nháy được. Có đúng không nào?

Đại tiểu thư phì cười, lườm Sở Phàm một cái, lầu bầu:

- Không thêm nói chuyện với anh nữa. Không còn sớm nữa đâu. Chúng ta đi thôi. Luôn tiện qua đại học Yên Hoa đón Tiểu Vân đi.

- Được, đồng ý.

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi Tập đoàn Quốc Cảnh. Đại tiểu thư cùng đi xe của Sở Phàm, chạy về hướng đại học Yên Hoa. Sau khi Sở Phàm có xe thì đại tiểu thư khi đi ra ngoài rất ít khi lái xe BMW của mình. Nếu không có việc gì thì đều là ngồi xe Sở Phàm đi ra bên ngoài hết. Sở Phàm đương nhiên là tình nguyện cho rằng biểu hiện thế này có nghĩa là đại tiểu thư thích ở cùng một chỗ với hần.

Đại tiểu thư đột nhiên hỏi:

- Tiểu Sở, anh có thích ở thành phố này không?

- Thích.

Sở Phàm đáp.

- Vì sao thế?

Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm, đôi mắt đẹp như ngóng chờ đáp án của hần.

- Bởi vì ở thành phố này có người mà tôi thích.

Sở Phàm đáp.

- Thật à? Không biết là cô gái nhà ai có phúc thể nhỉ?

Đại tiểu thư thuận miệng nói ra. Kỳ thực, trong lòng nàng rất để ý đến vấn đề này.

Sở Phàm quay đầu nhìn đại tiểu thư, liếc mắt một cái, cười cười bảo:

- Cô ấy là ai không quan trọng. Quan trọng là ... nếu cô ấy cũng thích tôi thì cô ấy sẽ cảm nhận được tình cảm của tôi dành cho cô ấy.

Đại tiểu thư hơi cúi đầu thấp xuống. Trái tim thiếu nữ như loạn nhịp. “Hắn nói thế là có ý gì đây? Hắn định ám chỉ là mình ư? Sở Phàm chết tiệt. Nói chuyện gì cũng chẳng rõ ràng ra. Thật là ...”

Sở Phàm lái xe đến đại học Yên Hoa, nhưng nhị tiểu thư vẫn chưa hết giờ. Cho nên Sở Phàm và đại tiểu thư đứng chờ ở trong sân trường.

Đại tiểu thư mặc một bộ váy công sở đơn giản, cả người tản mát một vẻ thành thực, ý nhị. Trên gương mặt tuyệt mỹ chỉ trang điểm nhẹ nhàng, đồ trang sức trang nhã. Thế mà khí chất cao quý tao nhã lại hút hồn người. Nàng vô tình đứng trong vườn trường của đại học Yên Hoa, thu hút rất nhiều ánh mắt của các sinh viên.

Đại tiểu thư cũng không thèm để ý đến những người đi đường đang ghé mắt lại nhìn. Nàng và Sở Phàm vẫn tán gẫu với nhau, rồi lúc không kìm nổi lại tùm tùm cười, cực kỳ xinh đẹp, khiến cho không ít nam sinh đang lướt qua lướt lại hâm mộ Sở Phàm vô cùng.

Sở Phàm rất thoải mái nói chuyện với đại tiểu thư. Một số nam sinh xung quanh còn nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn, lại làm hắn có cảm giác lằng lằng, thật là thỏa mãn cái tâm thích hư vinh của hắn. Hắn đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình cũng là một người trần tục rất đời thường. Quả thực là tục đến không còn gì tục hơn nữa. Phát hiện ra điều đó, hắn cười cười. “Làm người trần tục cũng tốt, cái gì cũng ăn được.”

Hắn thoáng nhìn khung cảnh xung quanh, rồi lại nhìn về phía dãy lớp học của năm thứ 3. Đột nhiên hắn nhìn thấy hai dáng người quen thuộc đang đứng trước dãy lớp học của năm thứ 3, từ phía bên trái đi qua. Hắn nhìn kỹ lại, hai người kia đúng rõ ràng là Trần Tuấn Sinh và Lâm Phi Dật. Điều khiến Sở Phàm cảm thấy khó tin là không ngờ Trần Tuấn Sinh lại cúi đầu với thái độ khúm núm nói chuyện với Lâm Phi Dật. Ngược lại, Lâm Phi Dật lại tùy tiện khoa tay múa chân cười ầm lên.

Sở Phàm thấy rất ngạc nhiên. Làm sao mà mới có mười ngày không gặp thì quan hệ giữa Trần Tuấn Sinh và Lâm Phi Dật đã có sự chuyển biến lớn như thế? Trước kia Trần Tuấn Sinh ngang ngược phách lối làm sao, giờ này đứng trước mặt con người Lâm Phi Dật mà gã vô cùng cảm hận lại thành ra dáng vẻ cung kính như thằng cháu ngoan thế này? Rốt cuộc là giữa hai người này đã có chuyện gì xảy ra rồi? Chẳng nhẽ là Lâm Phi Dật mời cả một đội quân xã hội đen đến hung hăng dạy dỗ Trần Tuấn Sinh nên mới được hiệu quả như thế?

Sở Phàm thoáng nhíu mày. Hắn mơ hồ cảm thấy trong chuyện này có gì đó không ổn. Muốn tránh mặt cả Trần Tuấn Sinh và Lâm Phi Dật nên Sở Phàm cố ý đi dạo thêm với đại tiểu thư. Sau đó mới đi về phía dãy phòng học của năm thứ 3, vì nhị tiểu thư cũng học ở chính khu vực đó.

Khi Sở Phàm và đại tiểu thư đi dạo một vòng, vừa đến nơi là đúng lúc chuông tan học vang lên. Sở Phàm và đại tiểu thư đứng trước cửa dãy phòng học, chờ nhị tiểu thư ra.

Chỉ chốc lát sau, nhị tiểu thư khoác cặp đi ra. Nhìn thấy Sở Phàm và đại tiểu thư đến đón, nàng cười sung sướng, chạy đến hơn hớn nói với đại tiểu thư:

- Chị, chị đến đón em à? Thật là thích quá đi!

- Gần như là ngày nào tôi cũng đến đón cô mà chưa bao giờ thấy cô vui sướng như thế cả. Thật là tủi thân quá đi mất!

Sở Phàm tức tối bảo.

- Nhưng em thì vui sướng đấy, Sở ca ca.

Tiếng Tô Phỉ truyền lại, Sở Phàm vừa quay đầu liền thấy Trần Mộng Lâm và Tô Phỉ đang đi về phía bên này.

- Tiểu Phỉ, bồ vui sướng cái nỗi gì? Anh ta có phải đến đón bồ đâu cơ chứ.

Trần Mộng Lâm dẩu mồm ra nói. Trần Mộng Lâm nói với vẻ là thay Tô Phỉ bực bội, chứ không lộ ra là chính mình cũng đang khó chịu đây. Khó chịu là mỗi lần Sở Phàm đến đây, mục đích là đón nhị tiểu thư chứ không phải là đón mình.

Đương nhiên là Sở Phàm nghe ra được ý tứ trong lời nói của Trần Mộng Lâm. Hắn cười cười, không nói gì cả. Đến lúc mọi người không chú ý hắn mới lặng lẽ nói khê bên tai Trần Mộng Lâm:

- Tiểu Lâm, Sở ca ca buổi tối ở cùng em so với việc đón hay không đón em thì khác nhau thế nào nhỉ? Hơn nữa, anh tới đón nhị tiểu thư cũng là tới đón Tiểu Lâm còn gì.

Trần Mộng Lâm nghe thế thì trong lòng cười tới nở hoa, nhưng trên mặt thì vẫn một vẻ hoạnh hộc khó dễ như trước. Cô bảo:

- Anh đi giải thích với em mà làm gì? Em chỉ là thay Phỉ Phỉ bắt bình thôi. Hừ!

Nói xong, không thèm để ý tới Sở Phàm, đi trước luôn.

- Haizzzzz, cái cô bé này!

Sở Phàm vừa cười vừa lắc đầu.

Bỗng nhiên, Sở Phàm quay ngoắt lại. Trần Tuấn Sinh đang đi theo phía sau không tránh kịp bị Sở Phàm trông thấy. Sở Phàm nhũm mày, hành vi của Trần Tuấn Sinh dường như là đang theo dõi bọn họ. Hơn nữa, lúc này trông Trần Tuấn Sinh sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, có cảm giác âm u, lạnh lẽo.

Trần Tuấn Sinh thấy Sở Phàm đã phát hiện ra hành vi của mình thì nhìn lại hắn chằm chằm, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ, oán độc. Hai người nhìn nhau vài giây sau, Trần Tuấn Sinh xoay người tránh đi. Sở Phàm mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn. Hành động vừa rồi của Trần Tuấn Sinh, cộng thêm với ánh mắt khiến cho Sở Phàm sinh nghi. Có điều là hắn cũng không muốn nghĩ nhiều quá, quay đầu nhanh bước theo đám đại tiểu thư và nhị tiểu thư.

Biệt thự Hương Giang – trong biệt thự nhà họ Lam.

- Tiểu Tuyết, tối nay con có thể về ăn cơm với ba, ba thật sự là rất vui đấy.

Lam Chính Quốc kích động nói.

- Ba, nghe nói công ty đang chuẩn bị đấu thầu một lô đất, phải không?

Lam Tuyết hỏi.

Lam Chính Quốc nghe thế thì sững sốt, nhưng lại lập tức kích động, vui mừng nói:

- Tiểu Tuyết, con, con bắt đầu quan tâm đến chuyện công ty rồi phải không? Con hỏi đúng rồi đấy. Ngày mai là bắt đầu đấu thầu lô đất số 10 ở cạnh đường Quang Hoa. Ba đã chuẩn bị là tự mình đi tham gia vụ đấu thầu lần này. Tiểu Tuyết, nếu con thích thì ngày mai ba đưa con đi cùng nhé. Được không?

Lam Tuyết không trả lời mà lại tiếp tục hỏi:

- Ba, lần này, ba chuyển toàn bộ công ty về thủ đô có phải là để tấn công vào lĩnh vực bất động sản không?

- Đây chỉ là một nguyên nhân thôi. Kế hoạch to lớn của ba cũng không phải là chỉ có lĩnh vực bất động sản mà thôi.

- Xét trong phạm vi ngành bất động sản thì thực lực hùng hậu nhất trong cả nước phải nhắc đến Công ty Bất động sản Quốc Cảnh. Mà công ty này lại đang đóng đô ở Bắc Kinh. Lần này ba chuyển công ty chúng ta về đây. Sau đó lại mạnh mẽ tấn công vào lĩnh vực bất động sản. Đây rất rõ ràng là định nhằm vào Công ty Bất động sản Quốc Cảnh, không phải sao?

Lam Chính Quốc hơi biến sắc, nói chung chung:

- Trên thương trường không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh cửu. Tấn công vào lĩnh vực bất động sản không phải là nhằm vào bất cứ một công ty hay tập đoàn nào, mà là dựa trên góc độ phát triển công ty mà triển khai. Hơn nữa, thủ đồ rộng lớn như thế, chẳng lẽ cũng chỉ có Công ty Bất động sản Quốc Cảnh là đủ tư cách khai thác ngành bất động sản thôi hay sao?

Lam Tuyết nghe thế xong thì không nói gì, hơi cúi đầu, có vẻ trầm tư. Trong đôi mắt tràn ngập u buồn như vừa thở dài bất đắc dĩ.

Khu Đông Thành, ở quán bar Nhất Dạ Tình.

Trần Tuấn Sinh đang ở trong gian phòng mà Từ Lăng bố trí cho mình, hít Băng Độc, vẻ mặt say mê ngây ngất.

A Thiến gọi cảm xinh đẹp nằm trên giường. Cô vừa châm một điếu thuốc, nhìn vẻ mặt Trần Tuấn Sinh đang hít Băng Độc kia mà chán ghét. Cô biết, tiếp đây Trần Tuấn Sinh chắc chắn sẽ lại hùng hục như chó điên trên người mình. Cô khẽ thở dài, thôi thì vì 1,5 triệu sắp tới tay kia mà đành tạm thời nhẫn nhịn thêm vài ngày nữa vậy.

Có điều cũng khiến cô cảm thấy tạm chấp nhận được là Trần Tuấn Sinh cũng không phải loại đàn ông béo múp múp hay là xấu xí biến thái gì. Chứ nếu không thì thật sự không hiểu cô sẽ nhẫn nhịn sao được nữa.

Trần Tuấn Sinh hít Băng Độc xong thì cả thể xác và tinh thần đều phấn khởi, kích động hẳn lên. Nhìn A Thiến đang nằm trên giường, ánh mắt gã lộ ra vẻ hưng phấn, ngọn lửa nhục dục như bùng lên.

Đúng lúc này, điện thoại của gã trên bàn đột nhiên đổ chuông. Là Từ Lăng gọi. Gã vội nhấc máy:

- Anh Từ, có chuyện gì thế ạ?

- Trần Tuấn Sinh, là tôi.

- A, là, là Trương thiếu ạ?

- Đúng thế. Tôi dùng điện thoại của Từ Lăng gọi cho cậu. Máy ngày nay cậu sống ổn chứ?

- May nhờ có Trương thiếu quan tâm, sống rất ổn ạ. Không biết Trương thiếu gọi cho tôi có việc gì thế?

- Máy ngày nay cậu sống cũng thư thái rồi, giờ thì cũng nên thể hiện chút năng lực của cậu đi.

- Ý của Trương thiếu là...?

- Ngày mai sẽ bắt đầu tập kích xử lý thằng Sở Phàm!

Thanh âm trầm lạnh lẽo của Trương thiếu chậm rãi truyền lại từ đầu dây bên kia.

253. Chương 247: Cuộc Đấu Thầu...

Trần Tuấn Sinh nghe đến mấy chữ đó của Trương thiếu thì dường như đã hình dung ra cảnh Sở Phàm bất lực nằm trên vũng máu chết trắng cảng.

Trưa hôm nay, khi gặp Sở Phàm ở trường học, trong lòng gã đầy sự oán hận, hận không thể lập tức giết chết Sở Phàm. Nhưng gã biết, lúc ấy không có năng lực này, cho nên gã đành phải nhẫn xuống. Thế mà tối nay, Trương thiếu lại tự mình phát lệnh ngày mai bắt đầu hành động. Có thể thấy tâm tình gã kích động đến thế nào. Gã hỏi lại Trương thiếu:

- Ngày mai sẽ hành động thế nào?

- Máy ngày nay cậu đã nắm bắt được lịch trình của nhị tiểu thư nhà họ Kỷ rõ ràng rồi chứ?

- Báo cáo Trương thiếu: rất rõ ràng. Bất cứ lúc nào cũng đều có thể hành động được.

- Tốt! Cậu bắt cóc nhị tiểu thư nhà họ Kỷ đi, sau đó đưa tới cái nhà xưởng bỏ hoang kia. Nhớ: phải tiến hành hành động trong khoảng thời gian từ hai đến bốn giờ chiều. Bởi vì thời điểm đó là Sở Phàm đang phải tham gia cuộc đấu thầu lô đất của Bộ Tài nguyên tổ chức.

- Được, Trương thiếu, tôi nhớ rồi.

- Vẫn còn có một chút trang thiết bị khác. Tóm lại, cậu đừng có để tôi thất vọng đấy.

- Sẽ không đâu. Tôi nhất thiết sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Trương thiếu đã giao.

- Ủ, thôi không nói nhiều nữa. Đêm nay cậu nghỉ ngơi cho tốt vào.

Trương thiếu nói xong thì gác máy.

Tâm tình Trần Tuấn Sinh kích động mãi không bình tĩnh lại được. Ngày mai, ngày mai là bắt đầu hành động rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Phàm và đại tiểu thư thức dậy từ sớm. Hôm nay là ngày tổ chức đấu thầu lô đất số 10 ở cạnh đường Quang Hoa. Sở Phàm và đại tiểu thư đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi.

Nhị tiểu thư thức dậy xong, chào Sở Phàm và đại tiểu thư rồi tự lái xe đi học. Sau đó, Sở Phàm và đại tiểu thư cũng lái xe đến tòa nhà Quốc Cảnh.

Hai giờ chiều, Sở Phàm và đại tiểu thư đại diện cho Công ty Bất động sản Quốc Cảnh đến tham gia cuộc đấu thầu lô đất do Bộ Tài nguyên tổ chức.

Trong đại sảnh, người ra người vào tấp nập. Nhóm đại tiểu thư đại diện cho Công ty Bất động sản Quốc Cảnh sau khi đến nơi đã được nhân viên phục vụ sắp xếp vị trí chỗ ngồi chu đáo trong đại sảnh, là ở ghế số 2. Sở Phàm và đại tiểu thư an vị rồi thì phát hiện ra Triệu Hoa, đại diện cho Công ty Bất động sản Kim Khoa cũng đến tham gia đấu giá, ngồi ngay phía bên phải Sở Phàm.

Trong đại sảnh cũng đã có một số đại diện của các công ty bất động sản và các đơn vị kinh doanh thuộc sở hữu nhà nước trong lĩnh vực bất động sản đến tham gia rồi.

- Triệu công tử, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ ạ?

Sở Phàm nhỏ giọng chào hỏi Triệu Hoa bên cạnh.

Triệu Hoa liếc nhìn Sở Phàm một cái, ánh mắt lạnh lùng, nói:

- Nhờ phúc của anh, tôi vẫn khỏe.

- Triệu công tử được thăng chức lên thành Tổng giám đốc công ty, tôi vẫn chưa đến chúc mừng được. Hôm nay gặp xin được chúc mừng anh. Chẳng qua có điều đáng tiếc là Aizzzzz

Sở Phàm nói rồi thở dài.

Ánh mắt Triệu Hoa thoáng sắt lại, lạnh lùng nói:

- Anh đáng tiếc cái gì?

- Với tài hoa thế này thì lẽ ra anh không nên ngồi ở vị trí tổng giám đốc. Cũng là phụ tấm lòng bồi dưỡng chú trọng của cha anh với anh khi ông còn sống. Tôi cảm thấy đáng tiếc là vì điều này thôi. Sau này khi Triệu công tử có thời gian thì có thể tìm tôi. Tôi cũng có chút việc muốn nói cho Triệu công tử biết.

Sở Phàm vẫn nhẹ nhàng đáp.

Triệu Hoa nghe thế thì ánh mắt phát lạnh, cơ thể như hơi co lại. Lúc này, trong hội trường bỗng ồn ào hẳn lên. Hóa ra là Lam Chính Quốc, chủ tịch Tập đoàn Lam Thị đã đích thân tới. Lam Chính Quốc được các nhân viên phục vụ sắp xếp chỗ ngồi, lại là vị trí cách bọn Sở Phàm khoảng hai thước, ghế số 1.

Sau khi ngồi xuống, Lam Chính Quốc làm như vô tình nhìn lướt qua Sở Phàm và đại tiểu thư, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Sau đó, Lâm Cường, chủ tịch Tập đoàn Lâm Thị cũng đến, ngồi bên cạnh Triệu Hoa, ghế số 4.

Những đại diện của các công ty khác đang có mặt, nhìn thấy sự có mặt của bốn tập đoàn, công ty có thực lực hùng hậu: Lam Thị, Quốc Cảnh, Kim Khoa, Lâm Thị thì đều trầm thổ dài. Bọn họ nhận ra rằng hôm nay đến đây chẳng được cái tích sự gì rồi. Buổi đấu giá hôm nay, chắc chắn là sàn cạnh tranh của bốn công ty, tập đoàn lớn này rồi.

Buổi đấu giá tiến hành rất đúng giờ. Người chủ trì đứng lên giới thiệu vị trí lô đất số 10 ở cạnh đường Quang Hoa được đấu giá lần này, diện tích và thời hạn được phép sử dụng cũng như là các yêu cầu về quy hoạch. Tiếp theo đó là nói rõ những quy tắc có liên quan và các nội dung công việc đáng chú ý trong quá trình đấu thầu. Sau đó, người chủ trì đưa ra mức giá ban đầu là 32 triệu.

Cuộc đấu thầu chính thức bắt đầu.

- 33 triệu.

Người ngồi ghế số 7 hô to.

- 33,5 triệu.

Một ai đó kêu lên.

- 35 triệu.

Người ngồi ghế số 6.

Đại học Yên Hoa.

Nhị tiểu thư đang ở trong lớp thì có người gọi vào di động. Cô vội chạy ra ngoài phòng học nghe máy. Hóa ra là bên hội học sinh gọi điện đến, bảo cô phải lập tức tới đó một chuyến. Cô hơi lo lắng, “hội học sinh gọi mình tới rồi cuộc là có chuyện gì thế không biết?”

Cô cũng không nghĩ nhiều. Dù sao thì bài kinh tế học hôm nay cô cũng đang không muốn nghe giảng. Vừa lúc có thể lấy cơ này để bùng học. Thế nên cô nói với giảng viên một tiếng rồi đi xuống lầu luôn, đi về chỗ hội học sinh.

Hội học sinh ở dãy lớp học của năm thứ nhất. Giờ đang là giờ lên lớp, chẳng có ai đi trên đường đến dãy lớp học này cả.

Nhị tiểu thư đi theo đường đến dãy lớp học đó, bên trước thấy đỗ một cái xe tải. Khi cô đi ngang qua cái xe đó thì cửa xe bật mở, Trần Tuấn Sinh từ bên trong xe nhảy ra, chặn cô lại, và cười nói:

- Ủi dà, nhị tiểu thư, đã lâu không gặp.

- Trần Tuấn Sinh, tránh ra, đừng có chắn đường tôi.

Nhị tiểu thư lớn tiếng nói.

Trần Tuấn Sinh lạnh lùng cười cười, không tránh ra. Trong nháy mắt, trong xe tải lại có thêm hai tên thanh niên cường tráng nhảy xuống, một trái một phải túm lấy nhị tiểu thư quăng vào xe. Nhị tiểu thư trong lòng kinh hoàng, phản ứng đầu tiên là muốn kêu to lên. Nào ngờ trong xe vẫn còn một tên thanh niên khác, dùng vải bịt miệng cô lại.

Trần Tuấn Sinh nhìn quanh bốn phía, thấy không ai chú ý đến tình hình bên này, nên gã với hai tên thanh niên kia cũng lên xe tải luôn.

Ngay sau đó, chiếc xe tải màu trắng này chạy như bay ra đường.

Buổi đấu thầu vẫn đang diễn ra rất gay cấn.

Sở Phàm và đại tiểu thư quan sát tình hình tại hiện trường. Hắn thật không ngờ rằng Trần Tuấn Sinh lại dám bắt cóc nhị tiểu thư.

Sau khi đã vượt qua mức giá 38 triệu, có người vừa hô lên 40 triệu, nhưng xem ra, tiếng hô cũng rất là dè dặt.

- 40,5 triệu.

Lại có ai đó kêu lên.

- 40,7 triệu.

Người ngồi ghế số 7 hô theo sát nút.

Lam Chính Quốc ngồi đó đột nhiên nhú mày. Cứ giá nhích tí một thế này thì buổi đấu thầu còn kéo dài đến tận tháng năm nào nữa không biết.

Lam Chính Quốc đưa ra một con số trên tấm bảng ghế số 1, lập tức, ánh mắt của toàn trường đều bị hút về phía lão. Tiếp đó, giọng Lam Chính Quốc trầm thấp:

- 50 triệu.

“Wa...” Toàn trường ồ lên. Tập đoàn Lam Thị không hô thì thôi, hô cái trực tiếp tăng thêm lên 10 triệu nữa. Quả thật không hổ là công ty tập đoàn lớn nhất trong cả nước.

50 triệu – những đại diện của các công ty, tập đoàn khác lập tức ngậm miệng lại. Mức giá này đã vượt qua mức giá cả giới hạn mà họ tính toán để quyết định mua lô đất này rồi.

- 52 triệu.

Lâm Cường ở ghế số 4 đột ngột hô to.

- 53 triệu.

Triệu Hoa cũng đã mở miệng.

- 54 triệu.

Lâm Cường lại tiếp nói.

- 56 triệu.

Đại diện cho Công ty Bất động sản Quốc Cảnh, đại tiểu thư rốt cuộc cũng nâng bài. Tiếng nói trong trẻo dễ nghe của cô vang vọng trong hội trường buổi thầu. Theo tiếng cô vừa hô to, ánh mắt mọi người trong toàn trường đều nhìn chăm chăm về phía đó. Tất cả đều choáng váng trước dung mạo tuyệt mỹ của cô. Những phóng viên, nhà báo ở các hãng thông tấn lập tức quay camera, máy ảnh nhắm về phía cô bấm máy liên tục.

- 58 triệu.

Lam Chính Quốc lần thứ hai giơ bảng, thản nhiên hô to.

Lúc này thấy Lâm Cường hơi cau mày. Đối với lô đất này, giá lớn nhất mà ông ta có thể trả chỉ là 55 triệu mà thôi. Mà nay Lam Chính Quốc lại hét lên tận 58 triệu. Trong đầu ông ta thậm do dự, không biết có nên tiếp tục nâng giá lên cạnh tranh nữa hay không.

Triệu Hoa thì đã trầm mặc hẳn. Từ sau cái chết bí ẩn của cha anh ta là Triệu Thanh, cổ phiếu của công ty bất động sản Kim Khoa hạ giá rất nhiều, khiến cho tài chính của công ty rơi vào tổn động đến kha khá. Theo tình hình hoạt động trước mắt của công ty thì cái mức giá 58 triệu này khó mà tiếp nhận được. Hơn nữa, chủ tịch công ty Hà Trường Thanh đã có chỉ thị, Kim Khoa sẽ không sống chết đấu bằng được lô đất này.

- 60 triệu.

Lần này là Sở Phàm nâng bảng, trầm giọng nói. Mức giá 60 triệu này đúng là mức giá trên đỉnh rồi.

Lam Chính Quốc quay đầu liếc nhìn Sở Phàm, có vẻ cười khinh thường, giơ bảng lên, nói:

- 61 triệu.

Ánh mắt Sở Phàm sáng lên. Theo yêu cầu của Kỷ Thiên Vũ, nếu như mức giá vượt lên trên 60 triệu thì không cần đấu nữa.

- 61 triệu lần một.

Người chủ trì bắt đầu hô to.

- 61 triệu lần hai.

Người chủ trì lại hô tiếp.

- 62 triệu.

Đại tiểu thư đột nhiên nâng bảng lên, sắc mặt bình tĩnh, giọng điệu kiên quyết.

Lúc này, Lam Chính Quốc cũng không khỏi giật mình. Lão bắt đầu âm thầm tính toán. Theo dự tính của một con cáo già như lão thì Kỷ Thiên Vũ nhiều lắm là đặt đến giá 60 triệu. Ấy thế mà giờ thì không ngờ lại nâng lên đến tận 62. Điều này cũng vượt quá sự hình dung của lão. Lão thầm cân nhắc xem có nên tiếp tục lấy lô đất này hay không.

Lúc này người chủ trì bắt đầu đếm rồi.

Lam Chính Quốc dường như là đã hạ quyết tâm, đột nhiên giơ bảng lên, trầm giọng hô:

- 63 triệu.

Im lặng. Toàn trường im phăng phắc. Tất cả đều trông chờ phản ứng của phía Công ty Bất động sản Quốc Cảnh.

Nhưng mà, lại không có phản ứng nào cả. Khi Lam Chính Quốc hô to lên 63 triệu, đại tiểu thư quay sang nhìn Sở Phàm, trong mắt có vẻ đắc ý. Sở Phàm cũng hiểu ý, cười cười.

- 63 triệu, chốt giá. Lô đất số 10 cạnh đường Quang Hoa thuộc về Tập đoàn Lam Thị.

Người chủ trì sau khi đã hô ba lượt không có ai phản ứng gì thì lớn tiếng tuyên bố.

Lập tức, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một số đại diện các công ty tập đoàn cũng lên tiếng chúc mừng. Một số phóng viên trong hội trường cũng tới đó phỏng vấn Lam Chính Quốc.

Đúng lúc này, một cô gái mặc quần bò, áo khoác sát nách màu lam ở một chỗ ngồi trong dãy thứ 2 từ dưới lên đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi hội trường. Trên người cô mang theo một khí chất u buồn, trầm lắng.

254. Chương 248: Nhị Tiểu Thư Bị Bắt Cóc.

Lô đất số 10 ở cạnh đường Quang Hoa cuối cùng sự dứt khoát ở mức giá 63 triệu của Lam Chính Quốc – Tập đoàn Lam Thị mà thống nhất kết thúc. Số liệu này cũng là một mức giá cao nhất trên thị trường đất cát ở thủ đô, và là mức giá kỷ lục thứ hai được ghi nhận, làm nên một thành tích có một không hai trong ngành bất động sản – “mảnh đất mảnh vàng”

Giới phóng viên nhà báo vây lấy Lam Chính Quốc phỏng vấn liên tiếp. Đại tiểu thư và Sở Phàm sắc mặt vẫn tỉnh queo, đứng dậy rời khỏi sàn giao dịch của cuộc đấu thầu. Trên đường đi cũng có một số phóng viên chạy lại phỏng vấn đại tiểu thư, đều bị Sở Phàm ngăn lại.

Lúc Sở Phàm và đại tiểu thư đi ra không biết là vô tình hay cố ý mà lại trông thấy Triệu Hoa.

Anh ta tiến lại, nói:

- Kỷ tiểu thư, lô đất này đối với ngành bất động sản thủ đô có ý nghĩa không nhỏ. Vốn tưởng rằng quý công ty sẽ thắng thầu, không ngờ đến lúc cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

- Công ty chúng tôi dùng lý trí chứ không dùng sự điên cuồng.

Đại tiểu thư thản nhiên đáp lại.

Triệu Hoa vẫn nói:

- Tóm lại, chắc quý công ty cũng tiếc chứ? Đối với mảnh đất này, quý công ty đã lưu ý từ rất lâu rồi mà.
- Không tiếc đâu. Nếu như công ty tôi tốn đến 63 triệu để có được lô đất này thì mới gọi là đáng tiếc.

Đại tiểu thư nói xong bước nhanh về phía trước.

Triệu Hoa hơi bất ngờ, Sở Phàm tiến đến, cười nói:

- Tôi cảm thấy giờ này Triệu công tử nên nghĩ đến chuyện dừng để cho cha mình tiếc nuối thì hơn.

Đồng tử trong mắt Triệu Hoa co lại, lạnh lùng nhìn Sở Phàm, trầm giọng nói:

- Anh nói thế là có ý gì?
- Triệu công tử nên tự hỏi mình trước xem là có ý tứ gì. Nhớ kỹ những lời tôi đã nói với anh ở hội trường. Tôi đi trước đây.

Nói xong hần bước nhanh lên bắt kịp đại tiểu thư.

Sở Phàm lái xe đi về phía Tập đoàn Quốc Cảnh. Đại tiểu thư nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe. Giờ phút này, ánh mắt nàng không che dấu nổi vẻ mất mát. Trong lòng nàng cũng muốn lấy được lô đất đó, đáng tiếc là

- Đại tiểu thư, cô không sao chứ?

Sở Phàm nhìn nhìn đại tiểu thư đang có vẻ thất vọng, hỏi.

- Không, không sao đâu.

Đại tiểu thư quay đầu, miễn cưỡng cười, đáp.

Sở Phàm an ủi nàng:

- 63 triệu là đã vượt qua mức giá tới hạn mà công ty dự tính rồi. Hơn nữa, chúng ta đã khiến cho Lam Chính Quốc phải bỏ ra thêm 2 triệu nữa mới thắng được. Mặc dù chúng ta thua, nhưng là thua trong vinh quang mà.
- Công ty tính toán là vượt qua mức 60 triệu thì buông tay. Nhưng mà khi tôi nghe Lam Chính Quốc hô 61 triệu thì tôi mới tăng thêm lên, không phải là nói khích đâu. 62 triệu, nếu như có thể thắng được thì chắc ba cũng sẽ không nói gì đâu. Cùng lắm cũng chỉ bảo tôi không chịu buông tay với Lam Chính Quốc thôi. Nhưng kết quả lại làm lão ta tốn thêm 2 triệu nữa. Xem như là đáp lễ cho lão một chút.

Sở Phàm trầm ngâm:

- Theo dự toán ở công ty ta, 60 triệu là quá phiêu lưu rồi, không lái được mấy nữa đâu. Tôi nghĩ là chắc Lam Chính Quốc cũng sẽ hiểu được đạo lý này chứ.

Đại tiểu thư cảm tức bảo:

- Lão ta đương nhiên là hiểu chứ. Lão ta là người chỉ biết quan tâm đến cái lợi. Lần này lão dám vút ra 63 triệu để lấy lô đất đó đủ thấy sau lưng lão chắc chắn có chỗ dựa trong chính phủ. Có ô dù to thế, kết quả không thắng mới lạ.
- Đúng là như chú Kỷ đã nói. Lần này Lam Chính Quốc tới đây thật sự không có gì tốt cả.

Sau đó, cả Sở Phàm và đại tiểu thư cùng trầm ngâm, dường như đang suy tính vấn đề gì đó.

Sau khi tới tòa nhà Quốc Cảnh, đại tiểu thư xuống xe, cùng Sở Phàm đi đến văn phòng của Kỷ Thiên Vũ.

Khi Sở Phàm gõ cửa văn phòng Kỷ Thiên Vũ và cùng đại tiểu thư đi vào thì phát hiện ra Tần Khải cũng đang ở bên trong. Dường như là anh ta đang báo cáo với Kỷ Thiên Vũ về tình hình triển khai hợp tác với Tập đoàn Sắt thép Kiến An.

Kỷ Thiên Vũ thấy Sở Phàm và đại tiểu thư đi vào thì giơ tay lên, ý bảo Tần Khải tạm ngừng.

- Tiêm tiêm, không phải chỉ là một lô đất thôi sao? Làm cái gì mà con uể oải thế? Thế này đâu có giống như con bình thường.

Kỷ Thiên Vũ thản nhiên bảo.

Đại tiểu thư ngạc nhiên:

- Ba, ba biết hết rồi à?

Kỷ Thiên Vũ hiền hòa đáp:

- Ha ha, thấy con đi vào cái là ba đã biết rồi. Con là ba nuôi lớn lên, về mặt con thế nào đương nhiên là không gạt được ba rồi. Kỳ thực, kết quả lần này là ba đã dự tính được hết rồi. Con với Tiểu Sở không cần phải chịu gánh nặng tâm lý gì cả. Lô đất kia rơi vào tay Lam Chính Quốc cũng chưa chắc là chuyện xấu đối với chúng ta đâu.

- Bất quá là Lam Chính Quốc cũng không chiếm được tiện nghi gì nhiều. Cuối cùng lão phải chi ra 63 triệu mới lấy được lô đất đó.

- Hả? Cái này không giống như dự tính của ba. Tình tiết cụ thể thế nào?

Đại tiểu thư kể lại:

- Lam Chính Quốc kêu 61 triệu. Con hô 62 triệu. Bởi vì con thấy nếu như không có lực thì Lam Chính Quốc đã không hô đến trên 60 triệu đâu, nên con mới gọi thêm lên.

- Hóa ra là như thế. Ha ha. Ba thấy con hình như là cố ý để cho Lam Chính Quốc phải tốn thêm 2 triệu nữa mới có được lô đất đấy thì phải.

- Vâng, cho dù biết rõ là lô đất này không lấy được, nhưng con cũng không thể để cho lão ấy cứ thuận lợi mà lấy như thế được.

- Ha ha, quả không hổ là con gái của ba.

Kỷ Thiên Vũ dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Cuộc đấu tranh giữa các đại gia bây giờ mới là giai đoạn đầu. Sau này, chúng ta và Lam Chính Quốc còn nhiều tình huống giao tranh nữa. Các con về nghỉ ngơi đi, chuẩn bị sức lực cho những khó khăn thử thách sau này.

- Ba, thế con với Tiểu Sở về trước đây.

Kỷ Thiên Vũ gật đầu, đột nhiên bảo:

- Tiểu Sở, mấy ngày nay phải làm phiền cháu chăm sóc nhiều hơn cho Tiêm Tiêm và Tiểu Vân nhé.

- Đương nhiên rồi ạ. Chú Kỷ, cháu với đại tiểu thư đi trước đây.

Sở Phàm nói xong, chào Kỷ Thiên Vũ. Hắn mơ hồ cảm giác thấy Tần Khải ở bên đang theo dõi hắn, liền đảo mắt qua, phát hiện ra ánh mắt Tần Khải rất trào phúng và châm biếm.

Hắn nhú mày, thầm nghĩ, “Kiểu nhìn thế này là có ý gì? Vui sướng khi người khác thất bại sao? Có lẽ phải để nửa đêm đến tìm hắn giáo dục hắn một chút mới được.”

Sở Phàm và đại tiểu thư về đến biệt thự Lam Hải thì phát hiện ra là nhị tiểu thư vẫn chưa về. Đại tiểu thư không nhận được, lẩm bẩm:

- Sắp 7 giờ rồi. Tiểu Vân sao vẫn chưa về thế nhỉ?

- Đi rồi, chắc về muộn thôi.

Sở Phàm trấn an, vừa mới nghĩ đến thì đã thấy Trầm Mộng Lâm gọi điện tới, xem ra đúng là có sự thần giao cách cảm.

Sở Phàm ra sân sau nghe điện thoại:

- Alo, Tiểu Lâm à? Mới vừa nghĩ đến em thì em đã gọi điện cho anh rồi. Đúng là thần giao cách cảm!

- Thế Tiểu Vân đã về chưa anh?

Trần Mộng Lâm hỏi.

Sở Phàm kinh ngạc:

- Thế không phải là nhị tiểu thư đi cùng các em ư?
- Không có, tan học xong em với Tiểu Phi đi tìm, nhưng không thấy đâu. Lạ cái là xe của Tiểu Vân vẫn ở trong trường, gọi điện thì tắt máy, cho nên mới gọi cho anh xem Tiểu Vân đã về chưa mà.

Trần Mộng Lâm có vẻ rất sốt ruột.

Sở Phàm nghe thế thì nhú mày, thầm cảm thấy không ổn rồi, hỏi lại:

- Các em bây giờ đang ở đâu?
- Em với Tiểu Phi bây giờ đi đến biệt thự Lam Hải. Sắp tới nơi rồi, sẽ nói chuyện với anh sau. Sốt ruột quá đi mất.

Trần Mộng Lâm nói xong thì gác máy.

Sở Phàm cau mày, “Tiểu Vân, cô sẽ không có việc gì chứ?”

Lúc này, điện thoại trong tay hần lại đổ chuông, một dãy số xa lạ. Trong lòng hần chợt động, vội tiếp máy.

- Alo, Sở Phàm hả? Mày có biết tao là ai không?
- Trần Tuấn Sinh ư? Làm sao mày có số điện thoại của tao mà gọi cho tao?

Sở Phàm chợt thấy rùng mình. Giọng nói ở đầu dây bên kia đúng là của Trần Tuấn Sinh.

- Đơn giản thôi, nhị tiểu thư đang ở đây với tao.
- Mày bắt cóc nhị tiểu thư ư?
- Bắt cóc? Dừng từ khó nghe thế. Tao chỉ mời cô ấy đến đây ngồi chơi tí thôi. Hơn nữa, người không muốn sống là mày chứ là ai. Mục đích của tao là chỉ yêu cầu mày lại đây nói chút chuyện thôi. Nhưng mà mày nhớ cho kỹ, chỉ có một mình mày đến đây thôi. Nếu tao phát hiện ra mày báo cảnh sát, hoặc là mày mang theo người khác nữa thì chắc là tao sẽ không khách khí với nhị tiểu thư của mày đâu.

- Được, thế mày đang ở đâu?

Sở Phàm hít một hơi thật sâu, cố nén lửa giận trong lòng.

- Ở khu nhà xưởng bỏ hoang phía Đông, tôi xin vinh hạnh chờ Sở công tử đại giá quang lâm!
- Điều kiện của mày chỉ bấy nhiêu thôi đó phải không? Mày thả nhị tiểu thư ra, tao đi đến nói chuyện với mày. Đó là chuyện hai người tao với mày, không cần thiết phải có mặt nhị tiểu thư ở đây.
- Không được, có một số việc đề cập đến nhị tiểu thư thì phải có mặt cô ấy ở đây chứ.
- Chuyện gì? Có việc gì mọi người đều có thể ngồi lại nói chuyện. Làm gì mà phải bắt cóc người như thế? Đây là hành vi phạm tội đấy.
- Mày vẫn còn giả vờ giả vịt hỏi chuyện gì nữa à? Đừng tưởng là chuyện ở quán bar Sway tao không biết là ai làm. Được rồi, không nói nhiều với mày nữa, trong vòng 1 tiếng nữa mày phải có mặt ở đây. Nếu không thì mày chờ đó đi, ép tao quá thì đến con gái tổng thống tao cũng chả khách khí đâu.

Trần Tuấn Sinh phẫn uất nói, sau đó gác máy.

Sau khi Trần Tuấn Sinh gác máy, trong mắt Sở Phàm lóe hàn quang. Hần thật không ngờ là Trần Tuấn Sinh lại dám bắt cóc nhị tiểu thư. Chẳng nhẽ là gã chán sống rồi chẳng? Theo câu nói cuối cùng của Trần Tuấn Sinh thì dường như là việc này không đơn giản chỉ là như thế. Vậy biết làm sao được bây giờ nhỉ.

Ánh mắt của Sở Phàm chớp động, chợt nhớ lại ngày hôm qua ở đại học Yên Hoa đã bắt gặp cảnh Trần Tuấn Sinh co ro khúm núm trước mặt Lâm Phi Dật. Bản tính của Trần Tuấn Sinh ngang ngược kiêu ngạo như vậy, thế nào mà trong vòng có hơn 10 ngày ngắn ngủi lại đã trở lại bình thường ngay với Lâm Phi Dật, hơn nữa lại còn cung kính hần lên nữa chứ.

Sở Phàm vừa nghĩ đến đó thì chợt bừng tỉnh, thầm nghĩ, “Liệu có phải là Trần Tuấn Sinh và Lâm Phi Dật đã kết bè kết đảng. Nếu không muốn nói là những hiểu lầm giữa bọn chúng đã rõ ràng, biết được chân tướng sự tình xảy ra ở quán bar Sway hôm đó. Sau đó, Trần Tuấn Sinh mới bắt cóc nhị tiểu thư để trả thù? Nhưng Trần Tuấn Sinh ngày thường cũng không dám trêu chọc nhị tiểu thư. Giỏi lắm cũng chỉ khiêu khích mồm mép thôi. Thế nhưng lần này gã lại dám bắt cóc cô ấy. Nhưng lại chỉ đích danh mình phải tới chỗ nhà xưởng bỏ hoang đó. Trong giọng nói lại thật là tự tin, cuồng vọng. Trong tay gã rốt cuộc là có con át chủ bài nào mà dám cuồng vọng tự tin như thế? Lời mời của gã dường như là một cái bẫy.”

Sau khi nghĩ đến đó, Sở Phàm thầm hít vào một hơi, không muốn nghĩ tiếp nữa. Mặc kệ thế nào hắn cũng đều phải đi, hơn nữa, chắc chắn là đêm nay không thể tha cho Trần Tuấn Sinh được, không ngờ là gã lại dám động đến nhị tiểu thư.

255. Chương 249 Sát Khí Lạnh Lạnh.

Sở Phàm đang tập trung suy nghĩ thì bỗng nghe thấy có tiếng động cơ xe ô tô từ bên ngoài khu biệt thự truyền đến. Hắn nghĩ thầm, “Đây liệu có phải là Tiểu Lâm và Tô Phỉ? Tuyệt đối không thể để bọn họ nói với đại tiểu thư là không thấy nhị tiểu thư đâu cả. Đại tiểu thư vừa mới bị cầm, hôm nay lại đầu thầu thất bại trong lòng vẫn còn đang buồn, nếu như bây giờ để đại tiểu thư biết chuyện này thì chẳng phải khiến cô càng thêm lo lắng sao?”

Sở Phàm nghĩ vậy liền lập tức chạy ra ngoài. Đáng tiếc vẫn chậm một bước, đại tiểu thư đã ra ngoài đón tiếp hai người bọn họ. Đại tiểu thư nhìn thấy trong xe chỉ có Tiểu Lâm và Tiểu Phỉ thì không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Vân đâu? Nó vẫn còn ở trường học à?

- Chị Kỹ...

Tiểu Lâm mới nói được nửa câu thì bị Sở Phàm từ cách đó sáu bảy mét ngắt lời:

- Tôi biết Tiểu Vân đi đâu, vừa rồi cô ấy mới gọi điện thoại cho tôi, nhưng không phải là dùng điện thoại di động, di động của cô ấy hết pin rồi.

Trầm Mộng Lâm cùng Tô Phỉ sau khi nghe vậy thì vui mừng hẳn lên, chạy tới hỏi:

- Sở ca ca, Tiểu Vân đã gọi điện thoại cho anh à? Cô ấy bây giờ ở đâu?

- Cô ấy muốn tôi ra ngoài đón cô ấy, ha ha, việc này đều do tôi, vốn là hôm nay tôi hứa sẽ đưa cô ấy đi học sau đó đưa cô ấy về... Cuối cùng tôi cùng đại tiểu thư đi đầu thầu nên quên mất, cô ấy liền giận dỗi bỏ đi, tôi phải đi đón cô ấy về.

Sở Phàm không hề thay đổi sắc mặt, thông thả nói.

- Hóa ra là thế, hại bọn em lo lắng không yên!

Tô Phỉ vỗ vỗ ngực nói.

- Tiểu Vân này cũng thật là!

Đại tiểu thư ở bên cạnh trách mắng.

- Này Sở ca ca, để em đi với anh.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Không cần

Sở Phàm cười nói:

- Các cô cũng biết lúc mà nữ sinh hờn giận thì chắc chắn không muốn người khác nhìn thấy. Tiểu Vân cũng nói là chỉ cần một mình tôi đến, tôi sợ các cô cũng đến thì Tiểu Vân sẽ tiếp tục giận dữ. Cô bé ấy rất bảo thủ chúng ta cần phải tôn trọng ý kiến của cô ấy.

- Hóa ra là như vậy à? Tiểu Vân làm sao lại có một yêu cầu kỳ quái như thế, trước kia bồ ấy chưa từng như vậy mà.

Tô Phi dẫn miệng.

- Tôi cũng không biết, được rồi tôi lập tức đi đây. Các cô ở nhà vui vẻ, chờ tôi trở về. Được không?

Sở Phàm nói.

- Được!

Trầm Mộng Lâm đáp.

- Anh đi nhanh lên rồi trở về ăn cơm.

Đại tiểu thư nói.

- Nếu như tôi về trễ thì các cô cứ ăn trước đi. Không cần chờ, tôi về sẽ ăn sau.

Sở Phàm nói xong liền lên xe chạy ra khỏi biệt thự Lam Hải.

Tuy nói là tạm thời giấu diếm được đại tiểu thư và hai cô bé kia, nhưng trong lòng Sở Phàm lại trở nên nặng trĩu. Trần Tuấn Sinh nếu dám bắt cóc nhị tiểu thư như vậy thì chắc chắn sau lưng gã phải có lực lượng mạnh mẽ chống đỡ. Vậy nên Sở Phàm không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hẳn chắc chắn sẽ đến cái nhà xưởng bỏ hoang mà Trần Tuấn Sinh nói, nhưng sẽ không đi một mình, bây giờ không phải lúc thể hiện bản lĩnh anh hùng, đơn thương độc mã xông vào hang địch. Hẳn muốn nhị tiểu thư phải được đảm bảo an toàn trăm phần trăm. Vậy phải tìm ai đây?

Sở Phàm vội nhanh chóng suy nghĩ, trong đầu hần hiện một người: “Đúng, tìm Ngân Hồ. Nhưng mà phải đi đâu tìm cô ấy bây giờ?”

Sở Phàm chợt nhớ lại, “Ngân Hồ từng nói qua cô ấy sẽ đi theo bên cạnh mình. Nếu lúc nào mình có yêu cầu cô ấy sẽ chủ động hiện ra.” Sở Phàm trong lòng thầm sốt ruột đã muốn kêu lên: “Ngân Hồ, tôi bây giờ đang rất cần sự giúp đỡ của cô!”

Sở Phàm cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp. Hắn dừng xe lại bên đường, sau đó đi xuống rồi hét to lên:

- Ngân Hồ, Ngân Hồ, cô mau ra đây!

Sở Phàm không thêm để ý đến những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, lớn tiếng kêu lên. Vừa mới gọi xong lần thứ hai, hắn đã thấy được bên cạnh mình có một hơi lạnh đến gần. Quay đầu nhìn lại thì thấy một người trong bộ trang phục màu bạc chính là Ngân Hồ. Về băng lãnh mỹ lệ trên khuôn mặt của cô vẫn y như trước không hề có chút biểu cảm nào. Chỉ là trong ánh mắt của cô khi nhìn về phía Sở Phàm tràn đầy sự kính trọng.

- Chủ nhân, người gọi Ngân Hồ phải không?

- Ngân Hồ cô rốt cuộc cũng đã xuất hiện rồi. Tôi thật hối hận vì lúc trước không hỏi cách liên lạc với cô. Cô mau lên xe đi, tôi có chút việc cần bàn bạc với cô.

Sở Phàm nói xong liền trực tiếp đưa Ngân Hồ lên xe.

- Chủ nhân, người có gì phân phó, Ngân Hồ nhất định sẽ đi làm cho người.

Ngân Hồ ngồi ở bên trong xe, trên khuôn mặt băng lãnh mỹ lệ hiện lên vẻ cương quyết.

- Nhị tiểu thư bị người ta bắt cóc. tôi đang cần người giúp đỡ, cho nên mới tìm cô. Chỉ là tôi muốn tìm thêm một người nữa, Kim Cương đâu? Cô có thể kêu Kim Cương tới đây không?

Sở Phàm hỏi.

- Chỉ cần chủ nhân phân phó thì Kim Cương sẽ lập tức tới đây ngay.

Ngân Hồ nói.

Sở Phàm sau khi biết có thêm một người hỗ trợ thì cho dù cái nhà xưởng bỏ hoang đó có là đầm rồng hang hổ hắn cũng không sợ. Hắn lập tức nói:

- Tốt lắm, vậy cô mau gọi Kim Cương tới đây. Nhanh lên nhé!

Ngân Hồ nghe vậy thì rút điện thoại ra. một lúc sau cô nói:

- Kim Cương nói anh ta sẽ lập tức tới đây ngay. Chúng ta sẽ gặp nhau ở ngã tư phía trước.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì đạp ga chạy như bay tới ngã tư phía trước.

Đi tới cách ngã tư chừng năm sáu phút thì đằng sau có một chiếc xe con Audi màu đen chạy vùn vụt tới. Sau đó bỗng nhiên phanh lại, rồi từ trong xe đi xuống một người cao gần hai thước, tựa như một ngọn núi nhỏ, đúng là một người đàn ông mạnh khỏe. Người đó chính là Kim Cương.

- Chủ nhân!

Kim Cương nhìn thấy Sở Phàm thì cung kính nói.

Sở Phàm nghe vậy thì trong lòng không khỏi có một cảm giác ấm áp. Chỉ mình Ngân Hồ gọi hắn là chủ nhân đã khiến hắn giật mình, bây giờ ngay cả người đàn ông khôi ngô phía trước cũng gọi hắn như vậy. Điều này khiến hắn cảm thấy kinh ngạc đồng thời cũng cảm thấy nhiệt huyết hắn lên. Tuy nhiên, trong mắt hắn vẫn muốn đối xử với Kim Cương như là người anh em tốt.

- Người anh em, đã đến rồi à!

Sở Phàm sau đó trầm giọng nói tiếp:

- Thời gian cấp bách, tôi sẽ nói vắn tắt. Trần Tuấn Sinh đã bắt cóc nhị tiểu thư. Gã yêu cầu một mình tôi phải đến cái nhà xưởng bỏ hoang để nói chuyện. Đây chắc chắn là một cái bẫy, cho nên tôi tìm hai người giúp đỡ với mục đích là phải chắc chắn cứu được nhị tiểu thư ra, không được để cô ấy bị mất cọng tóc nào. Bây giờ tôi sắp xếp một chiến lược đơn giản....

Sở Phàm sau khi sắp xếp chiến lược thì nhìn thời gian, trầm giọng nói:

- Thời gian mà Trần Tuấn Sinh yêu cầu còn khoảng bốn mươi phút nữa là tới, cũng đủ cho chúng ta hành động. Đi thôi, chúng ta lập tức bắt đầu thôi.

Sau đó, hai chiếc xe màu đen đồng thời nổ máy lao về phía nhà xưởng nhà xưởng bỏ hoang ở phía đông.

Ngoại ô phía Đông.

Trong khu nhà xưởng bỏ hoang.

Toàn bộ khu nhà xưởng tối đen như mực, không có một ánh đèn, khiến cho người ta cảm thấy u ám đồng thời cũng cảm thấy một chút xơ xác tiêu điều.

Đúng vậy, cái nhà xưởng này bốn phía đều bố trí người mai phục, chỉ đợi mục tiêu xuất hiện thì sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để giết chết hắn.

Hai bên cổng nhà xưởng có bốn gã đàn ông to cao lực lưỡng đang mai phục. Phía trong là một gã đàn ông trung niên, đang ngồi chễm hễm trên một cái giá bằng sắt, trong mắt bắn ra từng tia hàn quang. Ngồi ở phía bên phải trên một tảng xi măng là hai người trẻ tuổi. Bọn họ đang đùa giỡn con dao găm đang cầm trong tay. Còn có một người đang mai phục ở trên nóc nhà xưởng. Trong tay gã cầm một khẩu súng. Gã chính là sát thủ được mời đến, nghe nói khẩu súng trong tay gã chưa bao giờ bắn trượt.

Tại gian nhà xưởng bỏ hoang này tổng cộng có bảy người mai phục, mà mục tiêu chỉ có một: Giết chết Sở Phàm.

Bọn chúng nhận được mệnh lệnh của Trương thiếu là không giết được Sở Phàm thì đừng quay về gặp hắn. Cho nên đêm nay thế trận bày ra chỉ vì một mình Sở Phàm bọn chúng đều cảm thấy chuyện bé xé ra to. Nhưng Trương thiếu đã sắp xếp như vậy thì bọn chúng cũng đành phải tuân thủ thôi!

Thời gian dần dần trôi đi, trong lòng bảy người lại càng cảm thấy kích động. Lúc giết người bọn chúng luôn có cái cảm giác đó.

Vào sâu tận cùng dãy nhà xưởng có một phân xưởng nhỏ, trong đó chỉ có một ngọn đèn yếu ớt soi sáng. Một người thanh niên sắc mặt tái nhợt ngồi ở trong đó, hai mắt lộ lên vẻ sốt ruột lo âu, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn chiếc điện thoại, tựa như đang chờ đợi cái gì đó.

- Trần Tuấn Sinh, thằng khốn nạn này. Mày mau thả tao ra!

Một âm thanh cầm phẫn từ một góc trong xe truyền đến. Theo âm thanh đó mà nhìn lại thì trông thấy một cô gái xinh đẹp thanh thuần, tay chân bị trói chặt vào ghế. Cô chính là nhị tiểu thư Kỷ Tiêm Vân.

Người trẻ tuổi trong phân xưởng đó chính là Trần Tuấn Sinh. Gã quay đầu lại, nhẹ nhàng cười nói:

- Nhị tiểu thư xinh đẹp, cô đừng kêu nữa. Trong cái nơi quái quỷ này cô có gọi khản cả họng cũng chẳng có ai nghe thấy đâu.

- Trần Tuấn Sinh, mày là đồ tiểu nhân dê tiện. Mày dám bắt tao đến đây, ba tao và Sở đại ca mà biết thì mày sẽ chết không yên lành đâu.

Nhị tiểu thư nghiêng răng căm hận nói.

- Tôi rất sợ đó, ba của cô là chủ tịch một tập đoàn phải không? Có gì ghê gớm chứ? Tôi đã có Trương thiếu làm chỗ dựa thì sợ gì ba cô. A, a hất xì!

Trần Tuấn Sinh nói xong nhin không được hất xì một cái. Gã biết mình lại lên cơn ghen. Gã coi đồng hồ rồi mắng thầm: “Cái thằng Sở Phàm chết tiệt này tại sao vẫn chưa tới? Mau đến sớm một chút để tao còn về Lưu Băng nữa chứ”.

- Sở đại ca mà cô nói là Sở Phàm phải không? Ha ha, cô mau cầu xin Sở đại ca của cô mau đến cứu cô đi, ha ha.

Trần Tuấn Sinh vừa nói vừa cười ha ha.

Nhị tiểu thư nhìn thấy vẻ tươi cười của Trần Tuấn Sinh thì biết có gì đó không ổn. Cô liền vội vàng hỏi:

- Có phải mày cố tình bắt tao đến nơi này để câu dẫn Sở đại ca đến cứu tao phải không?

- Thông minh, không ngờ nhị tiểu thư cô cũng nghĩ ra.

Trần Tuấn Sinh cười nói.

- Thằng khốn nạn này, có phải mày đã bố trí người mai phục quanh đây hết rồi. Một khi Sở đại ca đến đây mày sẽ làm hại anh ấy chứ gì?

Nhị tiểu thư hỏn hển hỏi.

- Ái chà, thông minh, thông minh. Tôi không thể nhin được phải vỗ tay tán thưởng cô.

Trần Tuấn Sinh cười đắc ý, giống như gã đã trông thấy cảnh Sở Phàm ngã xuống.

-Mày, mày quá tiểu nhân bỉ ổi. Mày sẽ chết không yên lành được đâu.

Nhị tiểu thư tức giận mắng.

- Bỉ ổi? Sở Phàm mới chính là tên bỉ ổi khốn nạn. Sự việc ở quán bar Sway đừng tưởng tao không biết. Hấn che mặt nạ, hại tao tưởng là Lâm Phi Dật làm. Thù này tao tao không thể không báo được.

Trần Tuấn Sinh tức giận nói.

Nhị tiểu thư nghe vậy thì có hơi sửng sốt. Thì ra sự việc Sở đại ca ở quán bar Sway đeo mặt nạ giả trang dạy dỗ gã đã bị gã biết. Nhị tiểu thư hừ một tiếng nói:

- Hôm đó ở quán bar Sway chính là mày đã bức ép tao trước. Cho dù Sở đại ca không ra mặt dạy bảo mày thì tao sau này cũng không bỏ qua cho mày.

- Chắc chắc, nhị tiểu thư ơi, cô cho là mấy đồng tiền dơ bẩn của cha cô là ghê gớm lắm à? Cô xem cô bây giờ đi, không phải đã bị tôi bắt cóc đến đây ư? Cô có biết bây giờ tôi có thể giết cô, thậm chí có thể muốn làm gì với cô cũng được không?

Ánh mắt của Trần Tuấn Sinh bắn ra từng tia hàn quang, trầm giọng nói.

- Mày thử đụng đến một sợi lông của tao xem, Sở đại ca nhất định sẽ lột da mày ra!

Nhị tiểu thư lớn tiếng nói.

- Sở đại ca của cô?

Trần Tuấn Sinh coi đồng hồ rồi lạnh lùng nói:

-Đã một giờ năm mươi sáu phút trôi qua, theo tôi thấy cái thằng Sở đại ca của cô chắc chả dám đến đâu.

Gã đâu biết rằng, giờ này, Sở Phàm cùng với bọn Ngân Hồ và Kim Cương đã lặng lẽ tiến đến dãy nhà xưởng bỏ hoang này rồi. Một trường giết chóc đang lặng lẽ diễn ra.

256. Chương 250: Giết Sạch, Không Chừa Một Ai.

Bóng đêm bao phủ dãy nhà xưởng bỏ hoang u ám. Không khí bên trong dường như đông cứng lại. Bảy người mai phục đều cảm thấy hô hấp của mình trở nên khó khăn trầm trọng, giống như có một thứ áp lực vô hình nào đó đang đè lên người chúng.

Trong lòng chúng đều có một cảm giác vô cùng khó hiểu. Chúng cảm thấy dường như là kẻ địch đã lặng lẽ đột nhập vào trong nhà xưởng này rồi. Nhưng rõ ràng từ này đến giờ chúng vẫn luôn nhìn cái cổng rất chăm chú ngay cả một con chó cũng chưa thấy xuất hiện. Theo lý mà nói thì chắc chắn không có người nào đột nhập vào trong được cả, nhưng tại sao bọn chúng lại có cái cảm giác này chứ?

Tất cả bọn chúng lòng bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi. Bây giờ thì chúng đã hiểu tại sao Trương thiếu lại sắp xếp cả bảy người bọn chúng chỉ để đối phó với một người. Thì ra sức mạnh của kẻ địch vượt xa chúng tưởng tượng. Vốn bọn chúng là kẻ đi săn, đối thủ là con mồi, nay thì ngược lại, đối thủ trở thành kẻ đi săn, chúng trở thành con mồi.

Hai người trẻ tuổi nép sau tảng xi măng không còn tâm trí đùa giỡn con dao găm trong tay nữa. Bọn chúng đang giữ hơi thở cho điều hòa, con dao găm nắm chặt trong tay, cơ thể căng ra, bất cứ lúc nào cũng có thể đối phó với tình huống bất ngờ.

Hai người bọn chúng chính là hai cao thủ dùng dao, tay chân của “Tiểu Diện Hồ” Hứa Nhạc. Thủ đoạn dùng dao của bọn chúng rất thâm độc xảo trá, giết người không từ thủ đoạn, những năm gần đây đã thay Hứa Nhạc giết không ít người.

Đột nhiên, hai người bọn chúng bỗng cảm thấy một áp lực to lớn từ phía sau truyền đến, tiếp đó một bóng hình to lớn che lấp chúng lại. Hai người cả kinh, nhưng do chém giết kiếm sống đã lâu nên sự cảnh giác và khả năng phản xạ của chúng cũng rất cao. Hai người quay đầu lại rồi lập tức dùng con dao găm trong tay đâm về phía sau. Đáng tiếc chúng vẫn còn chậm nửa bước. Một tiếng rống sấm sét vang lên. Hai đạo quyền phong dừng mảnh tấn công về phía chúng, ẩn chứa trong đó có cả sấm sét.

Bát cực quyền!

Mạnh như băng cung, âm vang như tiếng sấm.

“Ầm” một tiếng vang lên, một trong hai người trẻ tuổi bị đánh văng lên cao, sau đó va vào tảng xi măng. Cơ thể gã mềm oặt lại thì ra gã đã ngừng thở bỏ mạng. Cú đâm đó đã khiến cho tim gan phèo phổi của gã sớm bị chấn động vỡ nát.

Tên còn lại cảm thấy không thích hợp đối đầu bây giờ nên vội vàng né tránh. Con dao găm của gã đổi hướng, đâm về phía cánh tay của đối thủ. Bỗng một tiếng cười vang lên, sau đó gã dường như cảm thấy con dao găm của mình như cắm vào một khối thép nguội.

Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Công ư? Gã rùng mình, đúng lúc đó cánh tay hung mãnh đó đã đánh vào đầu vai trái của gã. " Rắc rắc" một tiếng, gã biết đầu vai của mình đã vỡ vụn rồi.

Quả thật là đáng sợ, người này thật quá lợi hại!

Gã đưa mắt nhìn lại, cuối cùng gã cũng thấy được đối thủ là một người thanh niên khôi ngô, cao gần hai thước, cơ thể giống như làm bằng sắt. Chính là Kim Cương.

Hai mắt lạnh lùng như hai quả chuông đồng của Kim Cương lãnh đạm nhìn vào gã trẻ tuổi trước mắt. Trong lòng gã trẻ tuổi đã bắt đầu thấy khiếp đảm, hai chân khẽ run lên. Kim Cương biết, tiếp theo sẽ đến lượt gã này phải xuống âm phủ! Không chừa lại một ai cả.

Kim Cương nhớ kỹ trước khi đi vào nhà xưởng bỏ hoang này, chủ nhân Sở Phàm đã dặn dò mình cùng với Ngân Hồ rằng, "Trong nhà xưởng này ngoại trừ nhị tiểu thư, những người còn lại không ai được phép sống sót".

Đột nhiên hai mắt của Kim Cương dựng lên, bàn tay nhanh như chớp nắm lấy gã thanh niên đang lo sợ lúng túng không biết cách chống cự thế nào. Kim Cương dùng gã này làm lá chắn, còn mình thì cuộn người lại. Đúng lúc này từ bên trong một căn phòng trước mặt, nhấp nháy ba đốm lửa. Gã thanh niên bị Kim Cương dùng làm lá chắn kêu lên hai tiếng rồi chết!

Có ba viên đạn đã bắn vào người gã.

Kim Cương lẩn một vòng để tránh đạn, dùng tảng xi măng để bảo vệ cơ thể của mình. Hắn biết trên nóc nhà xưởng có một tay súng, như vậy sẽ rất khó hành động. Hơn nữa tay đó tấn công từ trên cao xuống dưới thấp, nếu như không giải quyết được tay đó thì Kim Cương sẽ bị hạn chế. Nhưng hắn không quá lo lắng vấn đề này, bởi vì bọn họ đã sớm bố trí một chiến lược hoàn hảo rồi.

Tay súng đang mai phục trên nóc nhà xưởng bắn liên ba phát. Tuy nói là súng giảm thanh nhưng khi bắn đạn ra thì vị trí ẩn nấp của gã cũng bị bại lộ. Lúc này một thân ảnh màu bạc như tia chớp chọt nhảy lên trên nóc, thể đi nhanh như điện.

Trên nóc nhà xưởng, tay súng bỗng giật mình. Gã như cảm thấy một khối băng lạnh đánh về phía mình, thể cuộn cuộn như dờn non lấp bể. Gã quay đầu lại thì thấy một thân ảnh màu bạc đang đi đến chỗ mình. Tay súng gặp nguy nhưng không loạn, gã đưa họng súng hướng về phía người đó, nhưng đúng lúc đó thì cái thân ảnh cũng hành động. "Ách" một tiếng sắc lạnh, tay súng bỗng cảm thấy cổ họng của mình tê rần, sau đó máu tươi của từ đó phun ra. Tay trái của gã vội vàng ôm lấy cổ họng của mình, sự sợ hãi của gã khó mà có thể tưởng tượng được. Sau đó gã rớt từ trên nóc phân xưởng xuống dưới mặt đất.

Trên nóc phân xưởng, hai mắt của Ngân Hồ lạnh lùng giống như hai khối băng, nhẹ nhàng bay trong gió đêm.

Tình hình cuộc chiến đã được điều chỉnh.

Kim Cương và Ngân Hồ bất ngờ hành động, trong nháy mắt đã giết chết ba trong bảy người của đối phương. Tuy còn lại bốn người nhưng trong mắt của họ, những người này cũng chẳng khác gì mấy cái xác chết.

Ở phía bên kia, Sở Phàm giống như một con mèo đêm, đi vào không một tiếng động. Hắn đang tìm kiếm nơi nhị tiểu thư đang bị giam giữ.

Lần hành động này hắn đã sắp xếp Kim Cương và Ngân Hồ phụ trách việc xử lý bọn mai phục ở phía trước, còn hắn thì lặng lẽ tìm kiếm nơi nhị tiểu thư bị giam giữ. Hắn tin rằng với thực lực của Kim Cương và Ngân Hồ, hai người liên thủ với nhau thì nhất định sẽ xử lý được kẻ địch mà thân không biết quý không hay.

Bây giờ, Sở Phàm đã động sát tâm. Hắn đã dặn Kim Cương và Ngân Hồ giết sạch không chừa một ai.

Hắn nhất định phải tìm được Trần Tuấn Sinh, điều tra rõ ràng mọi chuyện. Hắn tin rằng Trần Tuấn Sinh không đủ can đảm và năng lực để làm chuyện này. Nhất định đằng sau phải có một người nào đó giật dây

gã, nhưng rốt cuộc người đó là ai?

Nhà xưởng bỏ hoang này rất lớn, phía sau nhà xưởng này còn có một phân xưởng nữa. Sở Phàm toàn thân cảnh giác giống như là một người thợ đi săn báo đen, bước chân nhẹ nhàng, cẩn thận tỉ mỉ. Bởi vì hắn biết không biết ở đây liệu có còn người mai phục nữa hay không.

Đột nhiên hắn nhìn thấy phía trước phân xưởng có một ánh đèn leo lét lóe lên, hơn nữa mơ hồ có tiếng nói truyền đến. Hai mắt hắn nhú lại, ánh hàn quang dâng lên, hướng về phía phát ra tiếng nói mà đi tới!

Trong phân xưởng, một ngọn đèn leo lét giống như một sinh mệnh đang hấp hối, cháy đi một phần là bớt đi một phần của sinh mệnh.

Nhị tiểu thư hướng về phía Trần Tuấn Sinh mà chữ ằm lên, nhị tiểu thư tuy nói là thiên kim tiểu thư của nhà giàu, nhưng thính thoảng cô cũng là một người ngang tàng, ví dụ như hiện tại. Từ nhỏ đến lớn ai mà dám trối cô không nhúc nhích trên ghế như thế này chứ? Vậy nên nhị tiểu thư vô cùng nóng nảy, liên tiếp mắng chửi Trần Tuấn Sinh sa sả.

Trần Tuấn Sinh dĩ nhiên không có tâm trạng mà nghe nhị tiểu thư mắng. Gã thính thoảng lại nhìn vào chiếc điện thoại để coi thời gian. Gã lo lắng rốt cuộc Sở Phàm liệu có tới không, nếu như hắn đã tới đây thì đã bị những người mai phục ở phía trước đánh bại chưa. Nhưng cho đến bây giờ gã vẫn chưa nhận được tin tức gì, như vậy là Sở Phàm vẫn chưa bị đánh bại. Thời gian một giờ mà gã cấp cho Sở Phàm đã qua bảy tám phút, trong lòng gã nghĩ thầm, “Thằng ôn này liệu có dám tới không?”

- Trần Tuấn Sinh, mày có nghe tao nói hay không? Mày mau thả tao ra, đồ khốn kiếp.

Nhị tiểu thư tiếp tục chửi mắng.

- Kêu la cái gì? Mau im đi!

Trần Tuấn Sinh quát.

- Hừ, mày là đồ đê tiện, nhát gan, yếu đuối, vô sỉ, là loại dân đen ghê tởm. Mày bắt tao để uy hiếp Sở ca ca, đợi lúc Sở ca ca không ở bên tao mày mới lên lút bắt cóc. Mày có phải đàn ông không? Đồ vô liêm sỉ, không biết nhục. Nếu mày có gan thì mau thả tao ra, tao đánh nhau với mày một trận xem ai lợi hại!

Nhị tiểu thư tức giận nói, những lời mắng chửi thô tục này so với những lời mắng chửi từ trước đến giờ của cô thì nặng nề hơn rất nhiều.

- Tôi thừa nhận tôi vô sỉ, cô không cần khích tôi, ngoan ngoãn ngồi yên cho tôi. Nếu không phải niệm tình chúng ta từng là bạn học thì ngay cả ghế cô cũng đừng hòng có mà ngồi!

Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nói.

- Thối lắm, ai thèm bạn học của mày? Đồ vô liêm sỉ!

Nhị tiểu thư tức giận nói.

- Vô liêm sỉ? Hừ, bây giờ tôi còn chưa xé rách quần áo của cô, đợi đến lúc tôi lột trần cô ra thì cô mới biết thế nào mới thực sự là vô liêm sỉ! Hai mắt Trần Tuấn Sinh hiện lên một vẻ xấu xa, lạnh lùng nói.

Nhị tiểu thư nghe vậy thì cảm thấy rùng mình, sau đó hừ lạnh một tiếng, nói:

- Mày dám động đến một nửa sợi lông trên người tao thì mày nhất định sẽ phải chết thê thảm.

- Thật không?

Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nhìn vào khuôn mặt thuần khiết của nhị tiểu thư nói:

- Tôi thừa nhận trước đây tôi rất thích cô. Nhưng xin lỗi, hiện tại tôi đối với cô không có một chút hứng thú. Cô ngực không ra ngực, mông không ra mông khiến tôi chẳng có một cảm giác nào, bây giờ cô gái mà tôi yêu thương chính là A Thiên.

Nhị tiểu thư sau khi nghe vậy thì sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng. Cô hận không thể đứng lên tát Trần Tuấn Sinh ba cái. Thằng khốn nạn này lại dám ngang nhiên bình phẩm thân thể mình, cô cảm phần nói:

- Bằng vào mày mà cũng dám nói về bốn tiểu thư? Trong mắt tao mày chỉ là một con chó, một con chó đang sửa một cách đáng thương.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì trong lòng cảm thấy tức sôi lên. Cuộc sống bây giờ của gã đúng là giống như một con chó. Trong mắt của Trương thiếu, gã chỉ là một con chó đáng thương, mà lời nói lúc này của nhị tiểu thư tựa hồ đụng đến nỗi đau của gã, hai mắt hắn bỗng hiện lên một tia hàn quang đáng sợ.

- Mày, mày muốn làm gì? Mày không được lại đây, mày mà dám động chỉ một chút vào người tao thì Sở ca ca nhất định sẽ không bỏ qua cho mày đâu.

Nhị tiểu thư nhìn thấy sự lạnh lùng từ trong đôi mắt của Trần Tuấn Sinh thì không khỏi cảm thấy sợ hãi.

- Hừ, Sở ca ca của cô là một con rùa đen rụt cổ không dám tới.

Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nói.

Hắn vừa mới nói xong thì sau lưng bỗng vang lên một âm thanh lạnh lùng:

- Trần Tuấn Sinh, mày không phải vẫn một mực muốn tìm tao sao? Tao đã đến đây rồi!

257. Chương 251 : Trần Tuấn Sinh Sợ Hãi Và Thỏa Hiệp.

- Ai?

Trần Tuấn Sinh biết người lặng lẽ đi đến đứng sau mình là ai nhưng gã vẫn không tự chủ mà hỏi.

Vừa mới quay đầu lại, Trần Tuấn Sinh đã nhìn thấy Sở Phàm đang lạnh lùng nhìn mình, khuôn mặt lãnh đạm, đặc biệt ánh mắt của Sở Phàm giống như bảo đao lợi kiếm khiến trong lòng gã cảm thấy sợ hãi.

- Sở ca ca, Sở ca ca, anh rốt cục cũng đã đến!

Nhị tiểu thư biết Sở Phàm đến, không nhịn được vui sướng kêu lên.

Trần Tuấn Sinh thấy nhị tiểu thư kêu lên thì linh cơ nhất động. Hắn vội nhớ tới con bài nhị tiểu thư, vội vàng xoay người về phía cô, nhưng hành động của Sở Phàm còn nhanh hơn gã gấp bội. Tay của Sở Phàm duỗi ra, năm ngón biến thành lưỡi câu, siết chặt cánh tay trái của Trần Tuấn Sinh, sau đó Sở Phàm vặn một cái. Một tiếng "rắc rắc" vang lên, khớp tay trái của Trần Tuấn Sinh đã bị vặn gãy rồi. Sở Phàm đá một cước làm Trần Tuấn Sinh văng sang bên cạnh luôn.

Trần Tuấn Sinh bị Sở Phàm đá trúng vào bụng dưới. Gã nằm thẳng ra mặt đất rên rỉ vô cùng đau đớn, hai chân co quắp, khuôn mặt vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, cánh tay phải còn hoạt động được ôm lấy bụng dưới. Một lúc sau lại chuyển qua ôm lấy vai trái. Trong lòng gã bây giờ chỉ có một cảm giác tuyệt vọng mà thôi.

Không biết từ khi nào trong tay Sở Phàm đã có thêm một con dao nhỏ. Hắn dùng dao chém đứt dây trói, sau đó dìu nhị tiểu thư đứng lên. Đột nhiên nhị tiểu thư bất ngờ đánh về phía Sở Phàm, sau đó cô ôm lấy hắn, dựa đầu lên vai của hắn. Cái miệng nhỏ của cô chu ra như là làm nũng.

- Anh rốt cục cũng đã đến, tôi biết anh nhất định sẽ đến cứu tôi, tôi biết mà!

- Nhị tiểu thư, thật xin lỗi, tôi đã tới chậm, hắn có ức hiếp cô không?

Sở Phàm ôn nhu hỏi.

- Ức hiếp thì không có nhưng mà hắn dám bắt cóc tôi, tôi nhất định không tha cho hắn, hừ.

Nhị tiểu thư hừ một tiếng nói.

- Nhị tiểu thư, cứ giao hắn cho tôi. Tôi sẽ trừng phạt hắn thích đáng.

Sở Phàm nói.

- Ủ.

Nhị tiểu thư nói xong lại tiếp tục dựa vào người của Sở Phàm, không muốn buông ra chút nào.

Sở Phàm khẽ ngửi thấy trên người tiểu thư toát ra một mùi thơm nhẹ nhàng. Đột nhiên hắn nói:

- Nhị tiểu thư, cô mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.

Sở Phàm nói xong khẽ vỗ về nhị tiểu thư, đột nhiên hai tay sử dụng Đại lực Kim Cương thủ, nhấn vào huyết Bách Hội của nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư chợt thấy hai mắt tối sầm, cả người hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, Sở Phàm đặt nhị tiểu thư đã ngất đi ở trên ghế, ôn nhu nói:

- Nhị tiểu thư, có một số việc cô không nên biết thì tốt hơn, tất cả cứ để tôi xử lý cho!

Hai mắt Sở Phàm lóe lên tia nhìn sắc bén. Hắn chậm rãi đi tới gần Trần Tuấn Sinh đang khổ sở lăn lộn trên mặt đất. Sở Phàm đưa tay đỡ Trần Tuấn Sinh để gã ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói:

- Trần công tử, mày làm sao lại nôn nóng như thế? Chuyện ở quán bar Sway đã quên mất rồi sao?

- Con mẹ nó, chính là mày đánh lén sau lưng tao!

Trần Tuấn Sinh nghiến răng nói.

- Ngày đó, ở quán bar Sway, chính là tao đã đánh người của mày. Chỉ là sự nóng vội của mày khiến tao thực sự thất vọng. Chẳng lẽ mày đã quên ngày ấy tại quán bar Sway tao từng nói: nếu như lần sau mày còn thất bại trong tay tao thì mày muốn bò mà ra cũng không được sao?

Sở Phàm trầm giọng xuống, lạnh lùng nói.

- A, a, hất xì!

Trần Tuấn Sinh nhịn không được hất xì một cái. Thứ nhất là vì trong lòng gã đang vô cùng sợ hãi, thứ hai là gã lại đang lên cơn ghen.

- Vài ngày không gặp lá gan của mày to ra không ít, dám động đến nhị tiểu thư. Chỉ là tao đoán bằng vào lòng can đảm như con chó của mày thì tuyệt đối không dám bắt cóc nhị tiểu thư, càng không thể mời đến nhiều người mai phục tại trước cổng hồng lấy tính mạng của tao như thế. Mày bị người khác sai khiến, đúng không?

Sở Phàm thản nhiên nói.

Câu nói của Sở Phàm như là nhắc nhở Trần Tuấn Sinh. Gã dường như là phản xạ có điều kiện, bật lên hỏi:

- Phía trước, những người mai phục ở phía trước thế nào rồi? Mày sao lại đến đây được?

- Bọn nó à? Nếu theo tính toán của tao thì chắc là bọn nó đã chết hết rồi, còn tao vào bằng cách nào thì mày không cần biết!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe vậy thì tay chân bỗng cảm thấy lạnh buốt. Bảy người kia liên thủ cũng không làm gì được hắn? Quái vật, quái vật, hắn nhất định là một con quái vật!

Sở Phàm nhìn thấy Trần Tuấn Sinh hai chân có vẻ hơi hơi run rẩy thì hững hờ nói:

- Mày hiện tại chẳng qua mới gãy cánh tay nhưng vẫn còn nổi lại được, tao không hy vọng tiếp theo mày sẽ mất cả sinh mệnh. Sinh mệnh mà đã mất thì không thể có lại được, cho nên mày tốt nhất hãy ngoan ngoãn hợp tác với tao.

Trần Tuấn Sinh sau khi nghe vậy thì hai mắt kinh sợ nhìn về phía Sở Phàm, trong lòng do dự.

- Hi

Một tiếng cười giễu cợt vang lên. Tron tay Sở Phàm đã có thêm một con dao nhọn, sự sắc nhọn của mũi dao khiến người ta không khỏi cảm thấy rét lạnh. Sở Phàm thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ mày định ép tao động thủ thì mày mới chịu vâng lời sao? Truyện

- Mày, mày muốn làm gì? Ba tao là Cục trưởng Cục Công an, mày mà dám làm tao tổn thương tí gì thì ba tao sẽ không tha cho mày đâu!

Trần Tuấn Sinh sợ run lên nhưng vẫn cố nói cứng.

- Hừ, thật không?

Sở Phàm cười lạnh, nắm chặt lấy tay phải của Trần Tuấn Sinh rồi nói:

- Móng tay của mày xấu quá, để tao cắt sửa cho mày!

Sở Phàm nói xong lấy con dao nhỏ trong tay đâm mạnh vào khe hở giữa móng tay cái bên phải của Trần Tuấn Sinh.

“A...” Trần Tuấn Sinh kêu to lên giống như heo bị chọc tiết. Động tác của Sở Phàm vẫn chưa dừng lại, con dao nhỏ trong tay hắn khẽ rút về rồi đâm lại lần nữa, sau đó nạy lên trên. Móng tay cái của Trần Tuấn Sinh liền bị bẩy rời ra. Tay đứt ruột xót, Trần Tuấn Sinh đau đến mức hôn mê gần chết. Gã mở to miệng thở phì phò, sắc mặt càng tái xanh, trong mắt lộ vẻ vô cùng hoảng sợ, không biết từ khi nào nước mắt đã ứa ra.

- Mày có mười đầu ngón tay và ngón chân, đủ để tao chơi đùa một hồi. Đợi đến lúc mày muốn nói ra thì khi đó tao sẽ dừng tay.

Sở Phàm nói xong con dao trong tay lại nhắm vào ngón trỏ bên tay phải của Trần Tuấn Sinh mà đâm.

Vẻ hoảng sợ trong mắt của Trần Tuấn Sinh càng trở nên trầm trọng. Gã thở phì phò, vừa khóc vừa nói:

- Không, không thể nói, tao nói chính là phản bội. Phản bội thì sẽ mất mạng, chết không toàn mạng.

Sở Phàm nghe vậy thì nhú mày. Theo như Trần Tuấn Sinh vừa nói thì dường như gã rất sợ hãi người đó.

Lúc này, ngoài phân tử vang lên một tiếng động rất nhỏ, ngẩng đầu lên thì thấy Ngân Hồ và Kim Cương đang chậm rãi đi tới đây.

- Giết sạch rồi à?

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Chủ nhân, giết sạch hết rồi!

Ngân Hồ cung kính đáp, giọng nói thản nhiên, giống như việc giết mấy người đó đối với cô mà nói chẳng khác gì giết chết mấy con kiến.

- Thăng ranh này chính là người bắt cóc nhị tiểu thư à? Chủ nhân, để tôi giết hắn!

Đôi mắt sắc bén, linh hoạt của Kim Cương trừng trừng nhìn Trần Tuấn Sinh, giận dữ nói.

Trần Tuấn Sinh nghe lời nói đó thì trong lòng sợ hãi cực điểm. Gã biết, bảy người mai phục ở đằng trước đều đã chết hết trong tay của hai người đứng trước mặt. Nhìn thấy cặp mắt sắc bén của Kim Cương, Trần Tuấn Sinh không kìm được rung mình một cái, trong lòng có một cảm giác kinh hoàng.

- Nếu như hắn ngoan ngoãn hợp tác thì tôi có thể tha chết cho hắn. Ngược lại nếu hắn không nghe lời thì đương nhiên sẽ phải chết, nhưng là chết rất đau đớn!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì trong lòng hồi hộp. Không khỏi có cảm giác tuyệt vọng.

Sở Phàm nhìn nhìn Trần Tuấn Sinh, đột nhiên nói:

- Ngân Hồ, cô ôm lấy nhị tiểu thư, tôi muốn dẫn Trần công tử đi xem mấy cái xác chết, sau đó xem hắn rốt cuộc muốn chết hay muốn sống!

Nói xong Sở Phàm liền lôi Trần Tuấn Sinh đến phía trước công xưởng

Ngân Hồ ôm lấy nhị tiểu thư còn đang hôn mê, sau đó cùng với Kim Cương hai người đi theo sau Sở Phàm.

Sở Phàm kéo Trần Tuấn Sinh đến trước công xưởng. Hắn nhìn thấy xác của tay súng đầu tiên, máu tươi từ cái xác chảy xuống thành một màu đỏ thẫm. Không những vậy chỗ mà máu chảy xuống chính là cổ họng, nhìn thấy không khỏi ghê người.

Xác của người thứ hai và người thứ ba là hai gã thanh niên trẻ tuổi. Đường như trước khi chết bọn chúng rất kinh hoàng, sợ hãi. Không biết tại sao về mặt của chúng lại cứng ngắc, nhìn qua giống như là một đám ác ma khủng khiếp vụn vẹo!

Người thứ tư.....Còn chưa nhìn thấy người thứ tư Trần Tuấn Sinh đã không chịu được phải nôn mửa, trong lòng kinh sợ vô cùng. Sở Phàm lạnh lùng nói:

- Nói đi, mày muốn giống như chúng nó hay muốn vui vẻ nói chuyện? Hay là mày còn muốn để cho tao giúp mày tu sửa móng tay?

Trần Tuấn Sinh cố gắng há miệng. Gã đang định nói cái gì đó, thế nhưng trong đầu gã bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt âm trầm của Trương thiếu. Trái tim gã đập “thình thịch”, hai chân mềm nhũn. Ngồi ở trên mặt đất, gã hoảng sợ nói:

- Không được, nói xong tao sẽ chết. Mày biết không, nói xong là tao sẽ phải chết đấy.

- Mày cho rằng mày không nói thì mày có thể sống được à? Tao sẽ là người đầu tiên đập bẻ đầu mày ra.

Kim Cương tức giận nói.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì giật mình, lập tức thì thào nói:

- Không được, tao không thể nói, tao nói thì tao sẽ phải chết, trừ phi... Trừ phi bọn mày có thể bảo đảm chắc chắn cho tao được an toàn.

Trong mắt Trần Tuấn Sinh hiện lên một tia hy vọng.

- Bố mày là cục trưởng cục công an, tao làm sao có thể so sánh được. Mày có sự bảo hộ của ông già mày thì còn phải sợ cái gì?

Sở Phàm nói.

- Không, thế lực của người kia rất mạnh, tao, ba tao lúc bình thường cũng phải sợ người đó.

Sở Phàm nhíu mày, trầm nghĩ tới điều gì đó.

- Mày không nói thì bây giờ mày cũng sẽ phải chết thôi!

Ngân Hồ lạnh lùng nói, tay phải dơ lên, một thứ vũ khí sắc nhọn sáng chói dần hiện ra.

Sở Phàm khoát tay, sau đó thản nhiên nói:

- Trần Tuấn Sinh, tao chỉ muốn biết rốt cuộc ai là người đứng sau muốn lấy mạng tao. Rốt cuộc là ai xúi giục mày bày ra việc ngu ngốc này? Nếu như mày không nói ra thì tao chỉ còn cách từ từ nạy móng tay mày ra, từ từ rạch bụng của mày ra. Rốt cuộc mày có muốn thế không?

- Mày nói việc ngu ngốc gì?

Trần Tuấn Sinh đột nhiên hỏi.

- Hừ, nếu như đêm nay tao bị giết chết thì tất cả tội danh sẽ do mày gánh chịu. Bởi vì mày là người ra mặt, mà nhị tiểu thư chính là nhân chứng tốt nhất, cho dù mày không muốn giết tao cũng thế. Cho nên mày là một thằng ngu, mày bị người khác lợi dụng mà không biết.

Sở Phàm dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mày biết câu thành ngữ “một mũi tên bắn hai con chim” chứ? Đối phương chính là dùng chiêu này, vừa có thể giết chết tao, vừa có thể đập đổ mày. Thử nghĩ xem, mày nhận tội danh giết tao, mà bố mày lại là

Cục trưởng Cục Công an, ông già mày phải làm thế nào bây giờ? Phải đại nghị diệt thân hay là bao che tội lỗi của mày? Mày bị lôi ra làm trò đùa rồi đấy.

- Hả?!!!

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì sắc mặt trở nên kinh hoàng.

- Người phía sau xui khiến mày chẳng những muốn tính mạng của tao mà còn muốn mạng của mày nữa. Thủ đoạn của hắn rất cao siêu. Nếu như thành công hắn sẽ không thêm đếm xỉa gì nữa, chúng ta lại trở thành vật hy sinh trong kế hoạch của hắn. Những đạo lý này bây giờ mày còn chưa thông suốt ra ư?

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Thân thể Trần Tuấn Sinh run lên, bắt đầu hiểu ra, sau đó thì thào nói:

- Khó trách, khó trách...

- Sở Phàm, tao quyết định sẽ nói thật tất cả!

Trần Tuấn Sinh sau đó quyết định nói.

Một tia hài lòng lóe lên trong mắt Sở Phàm.

258. Chương 252 : Mày Vẫn Phải Chết.

Đối phó với người như Trần Tuấn Sinh, Sở Phàm có cả đồng biện pháp để khiến gã phải mở miệng. Chỉ là vấn đề ở thời gian nhanh hay chậm mà thôi.

- Nói đi, tao đang nghe đây.

Sở Phàm nhìn sắc mặt tái nhợt của Trần Tuấn Sinh thản nhiên nói.

Trần Tuấn Sinh khước miệng mấp máy, chậm rãi nói:

- Tất cả việc này đều đã được lên kế hoạch từ nửa tháng trước. Nửa tháng trước tao quen được một người tên là Từ Lăng. Lúc đầu tao tưởng hắn là một người rất cởi mở, là một người bạn thân. Kỳ thực, hắn chính là một người thâm hiểm khẩu Phật tâm xà. Hắn đầu tiên dùng một cô gái tên là A Thiển để mê hoặc tao, sau đó âm thầm, âm thầm bỏ Băng Độc vào trong rượu cho tao uống. Bốn năm ngày sau bất ngờ tao phát hiện ra mình bắt đầu buồn ngủ, khó chịu. Đồng thời hoàn toàn say mê A Thiển. Đúng thế, A Thiển chính là một nữ thần phóng túng dâm dăng. Đến bây giờ tao hoàn toàn không thể tự kiềm chế trước sự mê hoặc của nàng. Ghê tởm hơn chính là, tao càng lúc càng mê đắm, khó có thể từ bỏ được.

Trần Tuấn Sinh nói xong trên mặt lộ ra một vẻ mặt vừa ân hận lại vừa đau khổ.

- Băng Độc làm cho tâm tình người ta hình thành một cảm giác ỷ lại. Khả năng nghiệm rất lớn, chỉ có những người có ý chí kiên cường mới có thể từ bỏ được thôi. Nói như vậy cái thằng Từ Lăng kia chính là người đứng đằng sau khống chế mày ư?

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Không, không phải hắn.

Trong mắt Trần Tuấn Sinh hiện lên một cảm giác sợ hãi ghê gớm. Gã tiếp tục nói:

- Ngay từ đầu tao cũng cho rằng tất cả đều do thằng Từ Lăng kia lên lút giật dây sau lưng. Nhưng cuối cùng tao cũng biết người thao túng tất cả mọi việc không phải là hắn. Mà là Trương thiếu.

- Trương thiếu à?

Sở Phàm nhú nhú mày, không kìm được hỏi lại.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì hơi sững sốt. Gã quả thực không ngờ đến “Trương thiếu” mà Sở Phàm cũng không biết. Đúng vậy, ở Bắc Kinh lần đầu tiên có người không biết Trương thiếu là ai. Có một câu nói là: “Ở thủ đô, bất kỳ ai cũng đều biết Trương thiếu.”

- Trương thiếu chính là con của bí thư thị ủy. Ở thủ đô là một công tử cực kỳ danh tiếng, là một thủ lĩnh có khí phách. Tất cả việc này đều do Trương thiếu sắp xếp phía sau hết.

Trần Tuấn Sinh hít một hơi thật sâu nói.

Sở Phàm nghe vậy thì không nói gì, trầm tư một lúc lâu, cuối cùng trầm giọng hỏi:

- Nói như vậy mọi hành động của mày hôm nay đều do Trương thiếu sai khiến phải không?

- Đúng, chính là anh ta. Tôi không thể không nghe lời anh ta. Anh ta đã hoàn toàn cô lập tôi. Trước kia tôi theo anh ta cùng nhau chơi đùa nhưng hiện giờ tôi trốn gặp anh ta như là giống như trốn tránh ôn thần. Đây đều là Trương thiếu âm thầm giở trò quỷ. Thêm nữa, anh ta đã dùng Băng Độc để không chế tôi!

Trần Tuấn Sinh thống khổ nói.

Hai mắt Sở Phàm chớp động, hắt trầm giọng hỏi:

- Hôm qua tao thấy mày ở trước mặt Lâm Phi Dật thì bộ dạng khúm núm như con cháu. Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

- Lâm Phi Dật và Trương thiếu vốn là một người. Lần trước, tôi, tôi dẫn người đánh hắt, hắt ghi hận trong lòng. Chính là cái con chó Lâm Phi Dật này được Trương thiếu nuôi dưỡng sau đó hợp tác lại đối phó với tôi. Bây giờ tôi không còn gì để xấu hổ, tôi có thể nói với anh, trước mặt bọn chúng, tôi giống như một con chó!

Trần Tuấn Sinh đau khổ hối hận, sau khi đã xúc động thì nói thao thao bất tuyệt.

- Mày phải phấn chấn lên, tỉnh táo lại, không được cam chịu. Đắm mình trong truy lục, mày có thấy mày sống như vậy còn có ý nghĩa gì không?

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì sững sốt. Gã không hiểu Sở Phàm nói như vậy là có ý gì.

Sở Phàm chuyển giọng hỏi:

- Lâm Phi Dật nếu đã cùng Trương thiếu hợp tác với nhau, vậy thì tao nghĩ ở đó cũng không thể thiếu Lâm Phong phải không?

- Lâm Phong? Có phải là anh họ của Lâm Phi Dật không? Anh ta vẫn luôn là nhật vật số một dưới trướng của Trương thiếu.

Trần Tuấn Sinh đáp.

Sở Phàm cười lạnh nói:

- Quả nhiên, quả nhiên, tất cả đều như sở liệu của tao. Thằng ranh Lâm Phong này là muốn giết tao. Thảo nào lần trước sự việc lần trước lớn như vậy ở quán bar Lam Điều mà nó lại không truy cứu!

- Sự kiện ở quán bar Lam Điều?

Trần Tuấn Sinh hơi giật mình. Hiển nhiên sự việc ở quán bar Lam Điều gã cũng nghe nói qua nhưng gã không biết sự tình bên trong. Bố của Lâm Phong cũng chính là Cục trưởng Cục Tài chính Lâm Vĩ. Những động tác của ông ta trong vụ này đã bị cục Công An đem việc này đè ép xuống, không có thông tin nên Trần Tuấn Sinh đối với việc đó cũng không hiểu rõ hết.

- Mày có biết hai chân của Lâm Phong tại sao mà bị gãy không? Chính là ở quán bar Lam Điều, tao đã đánh gãy chân của nó đấy. Bởi vì ngay cả bạn gái của tao mà nó cũng dám động đến. Chỉ có điều lần sau nó sẽ không may mắn như thế, tự tao sẽ lấy mạng của nó!

Sở Phàm thản nhiên nói.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì rùng mình, hơi hơi sợ hãi. Gã dĩ nhiên không ngờ người đánh gãy hai chân của Lâm Phong ở quán bar Lam Điều lại chính là Sở Phàm. Đám con ông cháu cha ở thành phố cũng không ai biết. Thế mà Sở Phàm dám tự tay đánh gãy hai chân của Lâm Phong? Sau đó tại sao hắn vẫn bình an vô sự?

Trần Tuấn Sinh bắt đầu hồi hận. Gã không nên làm cái việc ngu xuẩn bắt cóc nhị tiểu thư này, lại càng không nên đụng đến Sở Phàm. Gã nhớ tới lời nói của Sở Phàm khi nãy, vì Lâm Phong đụng đến bạn gái của hắn nên hắn mới chặt đứt hai chân của Lâm Phong. Mà bây giờ gã lại bắt cóc nhị tiểu thư, vậy thì không phải Sở Phàm cũng muốn chặt đứt chân của gã ư?

Nghĩ vậy sự sợ hãi của Trần Tuấn Sinh vốn đã giảm xuống bây giờ lại dâng lên. Hai chân gã lại run bắn lên.

Sở Phàm dường như nhìn thấu suy nghĩ của Trần Tuấn Sinh. Hắn thần nhiên nói:

- Mày không cần lo lắng. Chỉ cần mày có thái độ tốt là tao sẽ không chặt đứt hai chân của mày, cũng như sẽ không chặt đứt hai tay mày làm cái gì cả.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Trần Tuấn Sinh khốn khổ nôn ra hai chữ đó.

- Mày có biết mày đã sai lầm ở đâu không?

Sở Phàm liếc Trần Tuấn Sinh một cái rồi hỏi.

Trần Tuấn Sinh kinh ngạc nhìn Sở Phàm, hiển nhiên là gã không biết.

- Mày đã xem thường Lâm Phi Dật. Mày dẫn người đánh Lâm Phi Dật một trận ở ngay nơi công cộng. Mày nghĩ hắn có thể nuốt trôi không? Chuyện đêm nay chỉ là một màn, một màn mà chúng ta sát hại lẫn nhau. Trương thiếu, Lâm Phi Dật, Lâm Phong bọn chúng ngồi yên làm ngư ông đắc lợi! Nếu như tao chết vậy thì tội danh giết tao sẽ đổ lên đầu của mày, kết quả là mày cũng khó mà thoát được vận hạn.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì ngẩn ra. Sau đó trong mắt gã hiện ra một tia phần nộ. Gã tức giận nói:

- Tôi đã nói bọn chúng làm sao có thể rộng rãi hào phóng như thế, thì ra tất cả đều là giả dối mà thôi!

- Còn cô gái tên là A Thiển, mày nói một chút về ả đi!

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

- Về A Thiển tôi cũng không biết nhiều. ả là cô gái Từ Lăng giới thiệu cho tôi. Tôi chỉ biết ả sống ở trong khu vườn Phong Nhã.

Trần Tuấn Sinh nói.

- Địa chỉ cụ thể!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Ở phòng số 2, tầng 1, tòa nhà Phong Nhã Viên.

Trần Tuấn Sinh vội vàng nói. Hắn có chút nghi hoặc. “Rốt cuộc Sở Phàm hỏi cái này để làm gì?”

- Tao nghĩ mày không phòng bị đến nỗi nghiện Băng Độc. Quá nửa là do cô gái có tên là A Thiển đó đấy? Mày biết rõ A Thiển là người của bọn chúng sao vẫn còn mê mết với cô ta?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi, khi tôi hít Băng Độc rồi đều muốn cô ta, điên cuồng muốn cô ta. Tôi không thể rời bỏ cô ta được, trừ khi tôi từ bỏ được Băng.

Hai mắt Trần Tuấn Sinh mơ màng nói.

- Được, tốt lắm! Cảm ơn mày đã thành khẩn nói nhiều sự thật như thế cho tao biết.

Sở Phàm đột nhiên cười cười. Nụ cười vô hại nhưng Trần Tuấn Sinh không hiểu sao lại cảm thấy một một sự sợ hãi vô hình nào đó.

- Được rồi, bây giờ mày cầm lấy di động gọi điện thoại cho Trương thiếu. Nói là tao đang đến nửa đường, mà mày đã chuẩn bị tốt hết, chờ tao chui đầu vào lưới.

Sở Phàm đột nhiên nói.

- Tôi, tôi không có số điện thoại của Trương thiếu.

Trần Tuấn Sinh nói.

- Vậy lúc bình thường mày liên lạc với Trương thiếu như thế nào?

Giọng nói của Sở Phàm trở nên phát lạnh.

- Thông, thông qua Từ Lăng mà tôi lên hệ với Trương thiếu.

Trần Tuấn Sinh hết sức lo sợ nói.

- Tốt lắm, gọi cho Từ Lăng cũng được.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy thì cầm lấy chiếc di động rồi làm theo, gọi điện thoại cho Từ Lăng. Ở bên kia Từ Lăng dặn dò cẩn thận gã khi nào sự việc thành công thì báo cáo lại.

Sở Phàm gật gật đầu hài lòng, nói:

- Tốt lắm, tất cả mọi việc đều đã xong. Mày nói cho tao biết xem mày còn di nguyện gì không?

- Di nguyện ư?

Con người của Trần Tuấn Sinh căng lên. Ngực của gã phập phồng giận dữ. Hắn run giọng nói:

- Mày, mày có ý gì đó? Mày không phải nói là sẽ không đánh gãy hai chân của tao sao?

- Xin lỗi, nhưng tao chưa nói là sẽ không lấy mạng của mày. Cho nên mày vẫn phải chết.

Sở Phàm nói xong thì ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng, từng chữ, từng chữ nói:

- Mày chết ở đây rồi thì mới có thể kết thúc màn kịch này. Tao mới có thể phản công lại bọn Trương thiếu.

- Đồ điên, đồ điên, mày đúng là đồ điên. Mày vẫn là một thằng khốn kiếp!

Trần Tuấn Sinh nói xong giãy giụa đứng lên, không quay đầu lại lao đảo chạy trốn.

Sở Phàm cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt tay súng đã chết, nắm lấy tay phải cầm súng của gã đó, nhắm về phía Trần Tuấn Sinh đang chạy điên cuồng, nhẹ nhàng khống chế ngón tay trở của tay súng rồi bóp cò.

Đoàng!

Trần Tuấn Sinh đang chạy bỗng dừng lại. Sau đó "ầm" một tiếng, gã đã ngã xuống đất.

Tay súng cuối cùng cũng chứng tỏ được kỷ lục chưa bao giờ thất bại của mình. Chỉ là nực cười ở chỗ lần cuối cùng mà gã thành công lại không phải dùng để đối phó với kẻ địch của mình!

Về mặt của Sở Phàm vẫn lạnh lùng như cũ. Hắn quay về phía Ngân Hồ nói:

- Ngân Hồ, cô thay đổi sơ sơ cái hiện trường này một chút. Biến thành hai người đấu súng với nhau, cuối cùng Trần Tuấn Sinh chết trong tay của tay súng.

- Dạ, chủ nhân!

Ngân Hồ nói.

- Còn nữa, không được lưu lại một chút dấu vết gì của chúng ta. Tất cả phải được xóa bỏ sạch sẽ.

Sở Phàm nói.

Ngân Hồ vâng lệnh đi làm, Kim Cương ở bên cạnh cũng đi trợ giúp cho Ngân Hồ. Ước chừng khoảng bảy tám phút sau tất cả mọi thứ đều sửa xong. Sở Phàm nhìn nhìn, hài lòng gật đầu nói:

- Chúng ta đi thôi, nơi này không nên ở lâu!

Sở Phàm nói xong ôm lấy nhị tiểu thư đang ngủ say, cùng Ngân Hồ và Kim Cương lặng lẽ rời khỏi. Lúc đi qua bên cạnh Trần Tuấn Sinh, hắn thì thầm nói:

- Trần Tuấn Sinh mày sẽ không phải chết một mình, mày cứ chờ đi bọn Trương thiếu và Lâm Phi Dật, Lâm Phong. Bọn chúng sẽ phải đi xuống âm phủ cùng mày.

Trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủi, Sở Phàm, Ngân Hồ và Kim Cương rời khỏi khu nhà xưởng bỏ hoang không một tiếng động.

Đêm tối như mực, đen kịt một vùng, bầu không khí trong công trường bỏ hoang tràn ngập mùi máu tươi ảm đạm.

259. .chương 253: Vụ Thảm Sát Ở Khu Nhà Xưởng Bỏ Hoang.

Nằm ở đằng sau xe, nhị tiểu thư vẫn còn đang ngủ say, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện lên vẻ yên bình, không hề biết vụ thảm sát ở khu nhà xưởng bỏ hoang kia đã làm chấn động cả Bắc Kinh. Đi được nửa đường thì Sở Phàm và Kim Cương, Ngân Hồ chia tay nhau. Bây giờ hắn đang lái xe trên đường cao tốc để đưa nhị tiểu thư về biệt thự Lam Hải nghỉ ngơi.

Hắn cần phải đưa cô về gấp vì hắn còn một việc rất trọng yếu cần làm. Hắn phải nhanh lên, nhất định phải đến trước khi bọn Trương thiếu biết Trần Tuấn Sinh và bảy người kia đã chết.

Hai mươi phút sau, Sở Phàm lái xe về tới biệt thự Lam Hải. Lúc này đã là mười giờ đêm, Sở Phàm ôm nhị tiểu thư đi vào thì thấy đại tiểu thư đang ngồi ở phòng khách vừa xem TV vừa chờ đợi. Hai cô gái Tô Phi cùng Trầm Mộng Lâm cũng chưa về nhà. Tô Phi và Trầm Mộng Lâm bọn họ cũng chưa đi ngủ.

Bọn họ nhìn thấy Sở Phàm đưa nhị tiểu thư trở về thì tất cả đều đứng lên đón. Sở Phàm ôm nhị tiểu thư đặt lên chiếc ghế sofa, vội vàng nói:

- Nhị tiểu thư mệt quá, còn đang ngủ, cứ để cho cô ấy nghỉ ngơi đi. Tôi còn có việc phải đi trước.

Sở Phàm nói xong quay người đi ra ngoài.

- Tiểu Sở, đã trễ thế này rồi anh còn định đi đâu?

Đại tiểu thư quan tâm hỏi.

- Sở ca ca, Sở ca ca....

Phía sau truyền đến tiếng gọi của hai cô gái Tô Phi và Trầm Mộng Lâm. Sở Phàm vẫn không quay lại, bước lên xe rồi lái ra khỏi biệt thự Lam Hải.

Sở Phàm tăng tốc lên tới 180km/h rồi phóng xe vùn vụt hướng tới tiểu khu Phong Nhã. Hắn chính là đang muốn tìm A Thiển.

May mắn là khoảng cách từ biệt thự Lam Hải tới khu vườn Phong Nhã cũng không xa. Hắn hoàn toàn có thể tự tin mình có thể gặp được A Thiển trước khi Trương thiếu giết cô để diệt khẩu. Bởi vì trong màn kịch này A Thiển là một vai diễn hết sức quan trọng.

Hắn tin rằng vụ thảm sát ở dãy nhà xưởng bỏ hoang bây giờ đã kinh động tới cảnh sát rồi. Trương thiếu chắc cũng đã biết. May mà trước khi chết Trần Tuấn Sinh đã gọi điện thoại báo là đã thành công nên có thể kéo dài thời gian của bọn Trương thiếu, để cho Sở Phàm có thể tìm được A Thiển trước một bước.

Cái chết của Trần Tuấn Sinh giống như một quả bom hạng nặng nổ ra ở Bắc Kinh. Bởi vì Trần Tuấn Sinh chính là con của Cục trưởng Cục Công an. Mà cái Sở Phàm muốn chính là sự chấn động này. Hắn muốn đánh cược một phen, tiền đặt cược chính là ở trên người của bố Trần Tuấn Sinh, Cục trưởng Trần Thiên Minh.

Ngoại ô phía Đông, trong dãy nhà xưởng bỏ hoang.

Năm chiếc xe cảnh sát chiếu đèn lóe sáng cả cổng của nhà xưởng. Vạch ranh giới màu vàng được kéo dài trong năm mét.

Bầu không khí trong khu nhà xưởng cực kỳ trầm trọng và trang nghiêm. Giờ phút này, bên trong khu nhà xưởng đã được soi sáng bằng bốn năm cái đèn lớn. Ánh sáng lớn đến mức khiến cho nhà xưởng trông như ban ngày.

Hơn hai mươi cảnh sát trang bị vũ trang hạng nặng đang bận rộn ở trong nhà xưởng, ở đó còn có xe cứu thương. Bác sĩ nhìn những xác chết ở trong sân lắc lắc đầu. Pháp y xem xét thi thể rồi làm báo cáo sơ bộ, tám người này chết trong vòng hai tiếng đồng hồ trở lại. Nói cách khác, án mạng vừa phát sinh!

Ở hiện trường, đội trưởng Lưu cau mày. Đích thân tới hiện trường, ông cảm thấy mình như già đi đến mười năm. Tám cái xác chết đang được thẩm tra xem xét, chỉ là trong đó có một cái xác chẳng những đội trưởng Lưu biết mà còn rất quen thuộc. Đó chính là Trần Tuấn Sinh!

Trần Tuấn Sinh là con trai duy nhất của Cục trưởng Trần. Mỗi lần tới dịp tết, đội trưởng Lưu đến nhà Cục trưởng Trần chúc tết đều có thấy gã. Nhưng đêm nay, đội trưởng Lưu không thể tin vào hai mắt của mình, đứa con trai của Cục trưởng Trần lại nằm trong vũng máu!

Nguyên nhân cái chết của Trần Tuấn Sinh đã rõ ràng, bị người ta bắn trúng đầu nên sau đó bỏ mạng.

Đội trưởng Lưu nhìn hiện trường vụ án, suy nghĩ một lúc rất sâu xa. Hiện trường vụ án thế nào lại có chút khác thường. Tình hình hiện trường cho thấy hai người lúc đó đang đấu súng với nhau, cuối cùng lưỡng bại câu thương. Nhưng mà với kinh nghiệm nhiều năm đội trưởng Lưu vẫn có cảm giác hiện trường có vẻ kỳ lạ thế nào ấy, giống như đây không phải là hiện trường ban đầu. Nhưng mà ông truy xét một lúc cũng không thể truy ra dấu vết gì của cái hiện trường ban đầu cả, không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Tuy nhiên điều khiến cho đội trưởng Lưu cảm thấy lo lắng chính là khi Cục trưởng Trần đến đây nhìn thấy con trai của mình nằm trong vũng máu này thì sẽ có cảm tưởng như thế nào? Ông mơ hồ cảm thấy tất cả mọi việc đều không hề đơn giản, dường như có người nào đó tỉ mỉ dàn dựng nên.

Lúc này, một chiếc xe con lao vùn vụt xuyên qua vòng ranh giới vào trong nhà xưởng. Khóe mắt đội trưởng khẽ giật, Cục trưởng Trần đã tới, sắc mặt của ông ta trở nên xanh mét. Ông nghe tin ở đây xảy ra án mạng nên trước hết đã phải chạy đến đây luôn, chỉ là ông không ngờ đứa con của mình cũng liên quan đến vụ án này.

- Cục trưởng Trần, ông, ông xem bản báo cáo này đi, đừng đi qua đó, bọn họ đang giám định điều tra.

Đội trưởng Lưu nỗ lực ngăn cản Cục trưởng Trần đi đến xem hiện trường vụ án.

- Cái đó xem sau cũng không muộn, tôi muốn xem hiện trường trước đã. Có bao nhiêu người chết?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Cục trưởng Trần, ông, ông vẫn là không nên xem thì hơn!

Đội trưởng Lưu chần chừ nói.

- Cục trưởng.....

Rất nhiều cảnh sát cũng vây quanh, sắc mặt của họ rất khó coi. Ít ai dám nhìn vào mắt của Trần Thiên Minh.

- Các anh hôm nay làm sao vậy? Thần kinh có vấn đề à?

Trần Thiên Minh nhìn thấy cử chỉ của cấp dưới có phần khác thường nên không kìm được hỏi.

Đội trưởng Lưu nghe vậy muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ông không biết phải mở miệng thế nào. Trần Thiên Minh thẳng tay đẩy bọn họ ra, đi đến phía trước. Khi ông vừa nhìn thấy hiện trường thì hoàn hồn kinh hãi ngẩn cả người, không nói gì một hai phút. Sau đó ông đi đến gần Trần Tuấn Sinh run rẩy đưa tay vỗ nhẹ khuôn mặt tái nhợt của gã, thì thào nói:

- Không, không nó không phải là Tuấn nhi. Nó không phải là Tuấn nhi.....

- Cục trưởng, nên nén bi thương lại.

Đội trưởng Lưu đau thương nói.

- Không, nó không phải là con tôi. Nó không phải là con tôi.

Trần Thiên Minh đột nhiên kêu lớn lên. Toàn bộ cảnh sát ở hiện trường đều giật mình, trong lòng mỗi người đều có một cảm giác hoảng sợ mơ hồ. Ngay cả thổ mệnh một chút cũng không ai dám, tất cả đều lo sợ nhìn về phía Trần Thiên Minh. Họ biết Trần Thiên Minh lúc này rất đau buồn. Cái chết của đứa con đối với người làm cha đều là nỗi đau khó có thể chấp nhận được.

Một lúc sau, Trần Thiên Minh mới dần dần bình tĩnh lại, thân thể dừng run rẩy, hai mắt ông đã ướt đẫm. Tuy nói lúc bình thường ông có vẻ ghét đứa con bất tài này thế nhưng máu mủ tình thâm. Trong lòng ông, nó vẫn là đứa con mà ông rất yêu thương.

Trần Thiên Minh tìm một tấm vải trắng phủ lên thi thể của Trần Tuấn Sinh. Sau đó chậm rãi đứng lên. Vừa mới đứng lên bỗng thân thể ông trở nên lảo đảo. Đội trưởng Lưu đứng ở gần bên cạnh vội vã đỡ ông lại. Trần Thiên Minh sau đó đứng thẳng lại, sắc mặt ông trở nên âm trầm u ám khác thường. Khiến cho người ta cảm thấy bị một áp lực nào đó làm cho nghẹt thở. Trên mặt ông bây giờ đã không còn thấy một chút cảm giác bi thương nào nữa thay vào đó là một sự căm giận oán hận.

- Đội trưởng Lưu!

- Có tôi, Cục trưởng có gì phân phó?

- Điều lực lượng chủ lực trong cục lại đây hết đi. Vụ án này phải phá được trong vòng nửa tháng, bằng không, các anh cũng không dễ dàng mà sống được đâu!

Trần Thiên Minh hai mắt trở nên lạnh lẽo. Giọng nói mà ông thốt lên cũng vô cùng lạnh lùng.

Hộp đêm Mộng Áo.

Trong lầu ba ở phòng số 18, bốn người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trong phòng. Sắc mặt của bọn họ đều vô cùng khó coi.

- Trương, Trương thiếu, xem ra chúng ta vẫn còn xem thường thằng Sở Phàm này!

Một thanh niên đẹp trai đeo kính mắt tức giận nói, chính là Từ Lăng. Ngồi phía trên là một người đeo kính mắt gọng vàng, nhìn qua có vẻ ảo lả, âm nhu, mặt âm trầm, không nói một lời nào cả. Người này chính là Trương thiếu.

Ngồi bên cạnh Trương thiếu chính là Lâm Phong và Lâm Phi Dật. Sắc mặt của bọn chúng cũng khó coi giống như vậy.

Sự việc trong dây nhà xưởng bỏ hoang bọn chúng đều đã biết. Lúc biết chuyện bọn chúng đều cảm thấy vô cùng kinh sợ, quả thực không thể tin được lỗi tai của mình. Phải biết rằng bảy người mai phục ở nhà xưởng bỏ hoang đều là cao thủ hạng nhất, vậy mà bất ngờ là cả bảy người bọn họ đều bị giết chết. Bọn họ liên thủ lại cũng không giết chết được Sở Phàm, trái lại cuối cùng tất cả đều bị Sở Phàm giết sạch.

- Thật đáng giận. Chẳng lẽ không thể làm gì được thằng Sở Phàm này sao?

Lâm Phong tức giận nói.

- Chúng ta vẫn còn xem nhẹ hắn.

Trương thiếu rút ra một điều thuốc, phà hơi ra, híp mắt nói.

- Người này thật là rất độc ác, không ngờ cuối cùng Trần Tuấn Sinh cũng chết trong tay hắn. Như vậy cũng tốt, chúng ta khỏi cần vất óc nghĩ cách trừ bỏ hắn.

Lâm Phi Dật nói.

- Hừ. Chỗ cao minh của thằng Sở Phàm chính là giết Trần Tuấn Sinh. Trần Tuấn Sinh chết chắc chắn sẽ khiến Bắc Kinh này phải nhốn nháo. Trần Thiên Minh lần này nhất định phải truy ra sự việc tới cùng. Nếu như không nằm ngoài dự đoán của tao thì chắc chắn Sở Phàm sẽ dàn dựng hiện trường hướng về phía chúng ta, khiến cho Trần Thiên Minh đối đầu với chúng ta. Mưu đồ của Sở Phàm khi giết Trần Tuấn Sinh là ở chỗ đó!

Trương thiếu trầm ngâm nói.

- Trong một năm Trần Thiên Minh đảm nhận chức vụ Cục trưởng Cục Công an, ở thủ đô thường xuyên xảy ra sinh những sự kiện trọng đại. Đầu tiên là vụ án nổ bom Trung Hoàn, lần này lại là vụ án giết người này. Chỉ cần đưa việc này lên báo sơ sơ thì lão ta nhất định phải từ chức. Chúng ta việc gì phải sợ lão?

Lâm Phong lạnh lùng nói.

- Tuy nói là thế nhưng Trần Thiên Minh đã làm Cục trưởng ở Bắc Kinh đã nhiều năm. Vẫn là có một chút gốc rễ, nếu như bây giờ kéo lão xuống thì chẳng phải đi tố cáo rằng cái chết của Trần Tuấn Sinh và chúng ta có quan hệ sao? Chó cùng sẽ đứt giậu, huống chi lão lại là Cục trưởng Cục Công an.

Trương thiếu trầm giọng nói.

- Vậy chúng ta phải đối phó thế nào?

Lâm Phong hỏi.

- Bây giờ, điều quan trọng nhất là làm rõ mọi việc cho Trần Thiên Minh biết. Chỉ cần Trần Thiên Minh biết con trai của lão bị Sở Phàm giết. Nếu như có thể mượn sức của Trần Thiên Minh, thì với quyền lực của lão chúng ta lại càng có dễ dàng đối phó với Sở Phàm hơn.

Tinh quang trong mắt Trương thiếu chớp động, đột nhiên hắn nhớ tới một điều gì đó, vội vàng nói:

- Đúng rồi, thiếu chút nữa tao quên mất một nhân vật trọng yếu!

- Ai?

Lâm Phong hỏi.

- A Thiển. Cô ta biết quá nhiều chuyện, không thể để cô ta còn sống trên thế gian này nữa, càng không thể để cô ta rơi vào tay Sở Phàm.

Trương thiếu âm trầm nói.

- Trương thiếu việc này giao cho tôi xử lý. A Thiển là do tôi đem về. Cuối cùng hãy để tôi mang cô ta đi!

Từ Lăng đứng lên nói.

- Ủ, đi đi. Làm sạch sẽ gọn gàng một chút.

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Vâng!

Từ Lăng nói xong liền đi ra ngoài.

Ánh mắt của Trương thiếu trở nên âm trầm, tựa hồ như hắn đang suy nghĩ bước hành động tiếp theo.

260. Chương 254 A Thiến Run Rẩy.

Chiếc xe dừng ở căn nhà thứ hai trong tiểu khu, sau đó đi ra một người thanh niên có vẻ mặt lạnh lùng, chính là Sở Phàm.

Sở Phàm xuống xe nhìn nhìn xung quanh. Sau đó đi lên lầu 4. Theo lời nói của Trần Tuấn Sinh thì hẳn biết được A Thiến đang sống ở trong phòng 1 của lầu 4.

Sở Phàm sau khi lên đến lầu 4 thì gõ cửa phòng.

A Thiến đang ở trong phòng, cô đang thu dọn quần áo và hành lý. Bởi vì theo lời nói của Trương thiếu đêm nay cô sẽ nhận được một trăm năm mươi vạn, sau khi nhận được từng này tiền cô sẽ rời khỏi đây. Tuy nói hơn mười ngày nay cô liên tục phải phục vụ Trần Tuấn Sinh nhưng vì một trăm năm mươi vạn mà làm thì vẫn đáng giá.

Đúng lúc này cô bỗng nghe thấy có tiếng đập cửa. Cô sửng sốt, nghĩ thầm liệu có phải Trần Tuấn Sinh lại tới nữa? Hay là Trương thiếu mang tiền tới?

Nghĩ vậy trong lòng cô liền cảm thấy vui mừng, vội vàng chạy tới cái lỗ thông với bên ngoài trên cửa nhìn. Nhưng gương mặt lạnh lùng mà cô nhìn thấy lại hoàn toàn xa lạ. Cô không khỏi mở miệng hỏi:

- Anh là ai?

- Trương thiếu phái tôi tới tìm cô.

Ở ngoài cửa, Sở Phàm lên tiếng trả lời. Hẳn tin rằng sau khi hắn nói như vậy A Thiến chắc chắn sẽ mở cửa ra.

Quả nhiên, “kẹt” một tiếng, cánh cửa đã được mở ra. Một cô gái có dáng người xinh đẹp đứng trước mặt Sở Phàm. Mái tóc cô hơi nhuộm màu vàng, vẻ xinh đẹp vô cùng quyến rũ, một dáng người gợi cảm, khó trách Trần Tuấn Sinh bị A Thiến làm cho mê mẩn thần hồn.

Sau khi A Thiến mở cửa, Sở Phàm đi thẳng vào trong nhà rồi trở tay đóng cửa lại, lạnh lùng hỏi:

- Cô chính là A Thiến phải không?

- Vâng, đúng vậy! Anh chính là người do Trương thiếu phái đến tìm tôi phải không?

A Thiến kích động hỏi.

- Hừ, nếu tôi là do Trương thiếu phái đến thì cô đã sớm phải chết rồi!

Sở Phàm cười lạnh một tiếng nói.

- Anh, anh nói vậy là có ý tứ gì?

A Thiến kinh ngạc hỏi.

- Tôi không phải là người của Trương thiếu, mà hoàn toàn ngược lại, tôi chính là người mà Trương thiếu tìm trăm phương ngàn kế để diệt trừ. Tôi là Sở Phàm, tôi tin rằng cô cũng biết tôi phải không?

Hai mắt của Sở Phàm sắc như dao, lạnh lùng nhìn A Thiến, thản nhiên nói.

- A? Là, là anh ư?

A Thiến không tự chủ được lui về sau một bước, trên khuôn mặt vừa lộ ra một vẻ kinh ngạc lại vừa hoảng sợ. Tên Sở Phàm này cô đã nghe Từ Lăng, Trần Tuấn Sinh nhiều lần nói đến. Cô cũng biết Sở Phàm chính là mục tiêu mà Trương thiếu muốn trừ khử, hơn nữa người mà lần này Trần Tuấn Sinh đối phó cũng chính là Sở Phàm. Theo kế hoạch thì Sở Phàm đáng ra phải chết rồi mới đúng, tại sao hắn bỗng nhiên lại đi đến nơi này?

Trong lòng A Thiến bắt đầu có cảm giác sợ sệt. Vẻ mặt lạnh lùng của Sở Phàm khiến cô cảm thấy bất an. Cô lúng túng nói:

- Hết, hết thấy mọi việc đều không liên quan tới tôi, anh đừng tới tìm tôi.

- Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô, ngược lại tôi tới đây chính là để cứu cô.

Ánh mắt của Sở Phàm trầm xuống, chậm rãi nói.

- Cứu, cứu tôi ư?

A Thiến cảm thấy việc này khó mà tin được. Cô nghĩ Sở Phàm đến tìm cô để báo thù mới đúng

- Tôi đến cứu cô thoát khỏi Trương thiếu, bởi vì hắn trước hết sẽ phái người tới đây giết người diệt khẩu!

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Giết, giết người diệt khẩu ư? Trương thiếu? Không thể, điều này làm sao có thể xảy ra?

Vẻ mặt của A Thiến trở nên ngẩn ngơ nói.

- Bởi vì Trần Tuấn Sinh đã chết, Trương thiếu muốn hoàn toàn thoát khỏi sự liên quan với gã, cho nên hắn phải giết người diệt khẩu. Bởi vì cô biết Trương thiếu đã dùng những thủ đoạn nào để khiến Trần Tuấn Sinh mắc nghiện Băng Độc, đồng thời kìm chế hắn... Cô cho rằng Trương thiếu sẽ để cô được sống lại trên đời sao?

Sở Phàm hồ hững nói.

A Thiến nghe vậy thì sắc mặt trở nên tái nhợt. Nhất thời rất sửng sốt, không biết phải làm thế nào cho phải.

- Đi thôi, nếu không lát nữa Trương thiếu sẽ phái người đến đây!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

A Thiến khôi phục lại tinh thần. Đôi mắt tràn ngập sự sợ hãi nhìn về phía Sở Phàm. Nhưng thân hình lại lùi từng bước. Rõ ràng đối với lời nói của Sở Phàm cô cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, thân hình khẽ động, A Thiến còn chưa hiểu ra chuyện gì thì Sở Phàm đã vọt đến sau người cô, đồng thời cô cảm thấy eo lưng tê rần. Cô đưa mắt nhìn nhìn, một con dao sắc nhọn đang để lên eo lưng của cô. Vẻ mặt của cô trong nháy mắt đại biến.

- Bây giờ cô không muốn chết chứ? Không muốn thì bước đi!

Sở Phàm trầm giọng nói.

Trong lòng A Thiến sợ hãi đến nỗi không dám mở miệng, cô như một cái máy bị Sở Phàm đẩy đi ra ngoài.

- Cô không cần tìm cách la lên hay chạy trốn, bởi vì tôi hoàn toàn có thể lấy mạng cô trước khi cô hét to lên một giây.

Sở Phàm lạnh lùng ghé sát tai A Thiến nói.

Sau khi ra khỏi căn phòng bỗng Sở Phàm mơ hồ nghe được một âm thanh truyền tới từ cầu thang. Trong lòng hắn chợt nghĩ ra điều gì đấy, hắn ghé sát tai A Thiến trầm giọng nói:

- Đừng lên tiếng, mau đi lên trên lầu.

Sở Phàm nói xong liền bức ép A Thiến đi lên trên lầu năm, sau khi lên tới nơi hắn tỏ ý bảo A Thiến nhìn xuống. Nhìn thoáng qua xung quanh, quan sát động tĩnh ở cầu thang.

Chỉ một lúc sau hai người đã trông thấy một người thanh niên đẹp trai nhã nhặn đeo kính mắt dẫn theo hai người đàn ông cao lớn đi lên lầu bốn. Ánh mắt của Sở Phàm trở nên lạnh lẽo, tay trái hắn che kín miệng A Thiến, con dao ở bên tay phải để lên trên cổ của cô. A Thiến ngay cả thở mạnh cũng không dám cho dù cô đã thấy rõ người thanh niên đi lên lầu kia chính là Từ Lăng.

-A Thiến, A Thiến, tôi là Từ Lăng, cô mau ra mở cửa.

Từ Lăng vừa đập cửa phòng của A Thiến vừa lớn tiếng nói.

Nhưng không có lời đáp lại, Từ Lăng giật mình, gã lại vừa đập cửa vừa kêu to. Thế nhưng vẫn như cũ, trong phòng không có một tiếng động nào vang lên. Từ Lăng nhú nhú mày, rút điện thoại ra gọi cho A

Thiến. A Thiến bị Sở Phàm vội vàng bắt cóc lên đây, di động không mang theo người, do đó từ trong phòng truyền ra tiếng chuông di động của cô.

- Con ** này nó đi đâu rồi?

Từ Lãng vừa cất chiếc điện thoại vừa chửi mắng. Sau đó gã quay về phía một người đàn ông cao lớn nói:

- Phá cửa cho tao, tuyệt đối không thể để cho con ** này chạy mất được!

Người đàn ông nghe vậy thì lấy từ trong người ra một con dao nhỏ, rồi hướng về phía cánh cửa nạy bẩy một hồi. Cánh cửa này cũng không phải là loại cửa dùng để phòng ngừa trộm cắp, vậy nên chỉ trong chốc lát, người đàn ông kia đã phá cửa thành công. Cánh cửa được mở ra, sau khi ở trong đó một lúc bọn họ lại đi ra. Từ Lãng tức giận mắng:

- Chúng ta tới chậm một bước rồi, con ** này nó đã chạy mất rồi. Chúng mày mau quay về sắp xếp người đi tới những nhà ga, sân bay truy lùng nó cho tao.

Sau khi bọn Từ Lãng đi, Sở Phàm mới buông cánh tay trái che kín miệng của A Thiến ra. A Thiến thở mạnh một cái. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô bắt đầu cảm thấy tin tưởng lời nói trước kia của Sở Phàm. Cô ngàn vạn lần không ngờ là Trương thiếu lại phái người đến đây giết chết cô!

- Ba người lúc này là thủ hạ của Trương thiếu phải không?

Sở Phàm nhìn vẻ sững sốt trên khuôn mặt của A Thiến, thản nhiên hỏi.

- Đúng, đúng. Người thanh niên kia chính là Từ Lãng.

A Thiến thần thờ đáp.

- Chà, hóa ra hắn chính là Từ Lãng. Vậy chắc cô cũng đã biết Từ Lãng lúc này đến tìm cô để làm gì rồi chứ? Hai người đàn ông mặc áo màu đen bên cạnh hắn đều cất giấu dao ở trong người, thậm chí là mang súng nữa đấy.

Sở Phàm nói.

- Họ, bọn họ muốn giết tôi? Vì cái gì, vì cái gì.....

A Thiến dường như không thể tin nổi được những gì mình đã thấy.

- Vì cái gì thì tôi đã nói rất rõ ràng cho cô. Được rồi, bây giờ cô đã muốn đi theo tôi chưa? Tôi tin rằng đêm nay Trương thiếu chắc chắn sẽ dốc toàn lực để tìm ra cô. Cô nên nghĩ lại đi.

Sở Phàm nói.

- Tôi, tôi đồng ý đi theo anh. Nhưng anh có thể đưa tôi ra khỏi Bắc Kinh không?

A Thiến sợ hãi nói.

- Cái này còn tùy thuộc vào thái độ của cô. Được rồi, chúng ta đi thôi.

Sau đó hắn đi xuống dưới lầu, A Thiến vội vàng theo sau hắn. Bây giờ cho dù Sở Phàm không cần dùng dao bực bách cô, cô cũng sẽ đi sát theo đằng sau hắn, bởi vì hắn chính là khúc cây cứu mạng của cô. Cô không ngu ngốc, ngược lại rất thông minh, cô hiểu một người có gan đối đầu với Trương thiếu thì chắc chắn không thể là một người đơn giản. Huống chi, đi bên cạnh Sở Phàm cô lại cảm thấy can đảm hẳn lên.

Khi A Thiến ngồi đằng sau chiếc xe của Sở Phàm cô lại hơi kinh ngạc. Cô thầm nghĩ Sở Phàm thật không đơn giản. Có thể lái được chiếc xe đắt tiền này thì tuyệt đối không thể là một người đơn giản.

- Chúng ta, chúng ta đi đâu đây.

A Thiến cắn môi, nhìn Sở Phàm hỏi.

- Khách sạn.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Khách sạn ư?

A Thiến hơi giật mình. Cô nam quả nữ đến khách sạn để làm gì ngoại trừ cái việc đó?

A Thiến nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Sở Phàm. Trong lòng thầm nghĩ, nếu như ở trong cái khách sạn kia, Sở Phàm gỡ trò cường bạo với cô thì cô nên phản kháng hay là nên ngoan ngoãn nghe theo hắn?

Cô nhớ tới một câu nói: Không có người đàn ông nào trên thế gian là không háo sắc. Đối với dung mạo và vóc dáng của mình, A Thiến rất tự tin cho nên cô không khỏi liên tưởng đến việc chăn gối của nam nữ.

Sở Phàm dừng xe trước cổng một khách sạn, đi cùng A Thiến vào bên trong đó. Hắn thuê một căn phòng xa xỉ, sau khi lấy chìa khóa phòng, hắn dắt A Thiến lên căn phòng 108. A Thiến vì vội vàng đi nên ăn mặc rất tùy tiện, đương nhiên cũng rất khêu gợi. Dù sao lúc đó cô ở nhà cũng có một mình, trong nhà ngoại trừ cô không có người nào khác. Cô ăn mặc tùy tiện lộ liễu đến nỗi chỉ mặc một cái áo lót có dây và một cái quần soóc ngắn, đôi chân thì đi giày xăng đan. Nhìn trông rất thoải mái, đồng thời lại lộ ra một sự gợi cảm hoang dã.

Sau khi Sở Phàm và A Thiến đi vào căn phòng 1082, hắn trở tay đóng cửa lại. Căn phòng này rất rộng và sang trọng. Trên chiếc giường lớn, chăn mền được xếp rất gọn gàng. A Thiến nhìn thấy cái giường thì ý nghĩ khi còn ở trong xe càng thêm được khẳng định. Cô lo lắng không biết mình phải dùng thái độ nào để cư xử với yêu cầu của Sở Phàm đây?

Cực tuyệt? Không được. Chọc giận hắn chính là mất mạng. Thuận theo? Cũng không được. Nếu đã không tránh khỏi thì phải kích thích lòng ham muốn của hắn chứ?

- Đêm nay cô ở tạm chỗ này.

Sở Phàm nói.

Lời nói của Sở Phàm đã cắt đứt suy nghĩ trong đầu của A Thiến. Cô tỉnh táo trở lại, nhìn thấy Sở Phàm chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy trong người nóng lên, giống như mong muốn Sở Phàm hành động thêm một bước nữa.

- Ừm. Nơi này an toàn không?

A Thiến kinh ngạc hỏi.

- Trương thiếu tạm thời sẽ không tìm ra nơi này đâu. Bây giờ hắn bây giờ đang tập trung lực lượng ở bên xe, nhà ga và sân bay. Cho nên cô không cần lo lắng, tôi sẽ chắc chắn đảm bảo cho cô được an toàn.

Sở Phàm nói.

- Cảm, cảm ơn anh.

A Thiến khẽ nói.

- Đến đây ngồi.

Sở Phàm đến bên giường ngồi xuống, vỗ vỗ xuống tấm đệm bên cạnh nói.

A Thiến thấy vậy thì run sợ, thầm nghĩ: “Sao lại nhanh như vậy? Cũng phải uống chén rượu hồng đã chứ, một chút tình cảm cũng không có!” Nhưng cuối cùng A Thiến vẫn nghe theo, đi đến ngồi bên cạnh của Sở Phàm. Cô ngồi xuống, mặt sau của cái quần short co lại, lộ ra cặp đùi và cái quần lót bên trong có màu đỏ thắm. Cô trong lòng lúng túng, hai chân khép chặt lại, không dám ngẩng đầu liếc nhìn Sở Phàm một cái nào.

Hai mắt Sở Phàm nhìn chăm chăm vào cặp đùi của A Thiến, cặp đùi rất tròn trịa, trắng nõn nà. Vừa nhìn thấy đã biết ở đó có rất nhiều thịt, nếu mà vuốt ve vào đó thì chắc hắn sẽ rất khoan khoái. Không chỉ chỗ đó mà rất nhiều chỗ khác trên người của cô gái này đều có rất nhiều thịt, nhưng lại không béo. Thật là một vật báu trên giường trời sinh.

- Tôi chỉ muốn hỏi cô mấy vấn đề, hy vọng cô sẽ hợp tác. Nếu như cô hợp tác chúng ta đều vui vẻ, nếu như cô không hợp tác thì tôi đành phải áp dụng một số thủ đoạn khác người một chút.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Anh, anh muốn hỏi cái gì?

A Thiến trong lòng có cảm thấy chút cảm giác mất mát. Vốn dĩ khi cô thấy Sở Phàm nhìn chăm chăm vào cặp đùi của mình thật lâu, cô nghĩ hẳn sẽ vuốt ve nó.

- Có phải cô chủ động câu dẫn Trần Tuấn Sinh?

Sở Phàm hỏi.

A Thiến có hơi ngẩn ra, sau đó cô nói:

- Không, không phải. Tôi tiếp cận Trần Tuấn Sinh là do người khác sai khiến.

- Ai, ai sai khiến cô?

- Từ Lăng.

- Từ Lăng chỉ là một quân cờ phải không? Tôi muốn hỏi người thực sự đứng đằng sau sai khiến hẳn.

- Có phải là Trương thiếu, con của bí thư thị ủy Trương Bằng không? Cô nói cho tôi biết, Trương thiếu sắp xếp cô tiếp cận Trần Tuấn Sinh là có mục đích gì?

- Trương thiếu ra lệnh cho tôi mê hoặc Trần Tuấn Sinh, đồng thời Từ Lăng cho hẳn dùng Bằng. Trên người Trần Tuấn Sinh sẽ xuất hiện dấu hiệu nghiện Bằng, sau đó sẽ khống chế hẳn.

- Cuối cùng Trần Tuấn Sinh đã bị nghiện. Sau đó hẳn hoàn toàn phải nghe lệnh Trương thiếu, trở thành người của Trương thiếu.

- Trương thiếu cho dù muốn biến Trần Tuấn Sinh trở thành người của hẳn cũng không cần dùng đến phương pháp nghiện Bằng để khống chế Trần Tuấn Sinh. Tôi nghĩ không ra rốt cục một con nghiện thì có tác dụng gì với Trương thiếu! Theo tôi thấy Trương thiếu không phải muốn biến Trần Tuấn Sinh trở thành người của mình, mà muốn cho Trần Tuấn Sinh phải chết. Nhưng mà Trần Tuấn Sinh với hẳn không oán không cừ tại sao hẳn lại muốn Trần Tuấn Sinh phải chết? Cô nghĩ lại đi có phải người muốn tính mạng của Trần Tuấn Sinh mới chính là người Trương thiếu muốn mượn dùng thế lực?

Sở Phàm kiên nhẫn giải thích, dẫn dắt A Thiến tới trung tâm của vấn đề.

A Thiến suy nghĩ một chút rồi bỗng nhớ tới cái đêm bọn Trương thiếu mưu đồ ám sát Sở Phàm ở cái công trường bí mật, cô đột nhiên nói:

- A, đúng rồi, hình như Trần Tuấn Sinh và một người có tên là Lâm Phi Dật từng có mâu thuẫn cho nên Lâm Phi Dật tìm tới Trương thiếu, nhưng sau đó Trương thiếu đã giảng hòa cho hai người bọn họ.

- Ý của cô là ban đầu Lâm Phi Dật không vừa lòng với Trần Tuấn Sinh nên anh ta mới tìm đến Trương thiếu. Trương thiếu mới sai cô và Từ Lăng dùng thuốc độc khống chế Trần Tuấn Sinh, khiến cho Trần Tuấn Sinh hoàn toàn nghe lệnh hẳn, đúng không?

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Đúng, Tôi nghĩ đúng là như thế!

A Thiến nói.

Sở Phàm nghe vậy thì hơi cười cười, đưa tay vào trong túi tắt cái máy ghi âm mini, hẳn đã thu lại toàn bộ nội dung lúc này. Đối với chuyện này hẳn đã đoán ra tất cả, sở dĩ hẳn hỏi A Thiến nhiều như thế, chính là muốn lấy lời khai của cô ta.

A Thiến quay đầu nhìn Sở Phàm, đột nhiên hỏi:

- Tiếp theo, chúng ta làm gì?

Tiếp theo chúng ta làm gì?

Lời nói này rất có sức dụ hoặc, đặc biệt được thốt ra từ một cô gái xinh đẹp ăn mặc gợi cảm, càng khiến cho người ta cảm thấy mê mẩn.

Nhưng mà đêm nay Sở Phàm không có tâm trí. Với một cử chỉ khó hiểu, hần mỉm cười nói:

- Tra hỏi thôi!

“Tra hỏi? Thế nào gọi là tra hỏi?” A Thiến hỏi thầm trong lòng. Cô thầm nghĩ, người này rốt cuộc muốn gì? Mang mình đến nơi này lại còn trang nghiêm nữa. Giả bộ cái gì chứ.

- Tôi muốn hỏi cô, Từ Lăng đưa cho Trần Tuấn Sinh nghiệm Băng là có mục đích gì

Ánh mắt của Sở Phàm trầm xuống, nhìn chăm chăm vào A Thiến, từng chữ, từng chữ hỏi.

A Thiến nghe vậy thì kinh ngạc, sau đó trong mắt của cô lóe lên một sự hoảng sợ.

- Tôi, tôi không biết. Chuyện, chuyện của hần tôi không hỏi đến.

A Thiến hoảng sợ nói.

Ánh mắt Sở Phàm trở nên lạnh lẽo. Dựa vào thần tình trong mắt của A Thiến, hần hiểu được A Thiến biết rõ nội tình, chỉ là vì một lý do gì đó mà cô không dám nói ra.

- Chẳng lẽ cô đã quên sao, nếu như cô không hợp tác thì tôi sẽ buộc phải áp dụng thủ đoạn độc ác!

Sở Phàm đặt bàn tay phải vào má của A Thiến, từ trên má trượt xuống cổ rồi sau đó dọc theo khe rãnh giữa hai bộ ngực của cô mà đi xuống.

Sở Phàm chạm vào bộ ngực của A Thiến thì trong lòng thầm nghĩ. Cô gái này không mặc áo lót à?

Thân thể của A Thiến run nhè nhẹ khi Sở Phàm chuyển động tay xuống phía dưới. Cảm giác nóng rực thiêu đốt kì lạ kia lại xuất hiện lần thứ hai. Đó là tín hiệu của cơ thể. Một loại tín hiệu mở rộng tiếp nhận.

“Chẳng lẽ thủ đoạn độc ác mà hần nói chính là cái này?” Thân thể của cô trở nên tê dại, trong người kích động hưng phấn, cái cảm giác này đã rất lâu rồi cô chưa từng có, vậy mà đêm nay đối diện với một người đàn ông xa lạ tại sao cô lại có cảm giác này? “Xem ra mình quả là một người đàn bà phóng đảng, nhưng mà rõ ràng khi hần chạm vào mình thì rất kích thích!” Hơi thở A Thiến trở nên dồn dập, trong lòng nhanh chóng nghĩ.

Bàn tay phải của Sở Phàm trượt đến tới rốn thì dừng lại. Hần thản nhiên nói:

- Mười mấy ngày nay, Từ Lăng đã không ngừng cung cấp Băng cho Trần Tuấn Sinh. Tôi nghĩ những thứ đó không phải do Từ Lăng tự mình đi mua phải không? Gần đây nghe nói có một tổ chức ngầm buôn bán Băng ở Bắc Kinh. Cái tổ chức này gọi là gì nhỉ? Từ Lăng và cái tổ chức này có liên hệ gì không? Ở thủ đô, ai là người thế lực nào chống đỡ cho cái tổ chức này?

Sở Phàm hỏi những điều này liên tục giống như súng liên thanh khiến cho A Thiến càng thêm sợ hãi. Cô nhanh chóng nói:

- Tôi không biết, tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết. Anh làm ơn tha cho tôi, tôi cầu xin anh tha cho tôi.

- Tôi dĩ nhiên có thể tha cho cô, nhưng bọn Trương thiếu sẽ không tha cho cô đâu. Trước mắt có thể nói, cô và tôi đang ở trên cùng một chiếc thuyền, nếu như cô không hợp tác với tôi thì chiếc thuyền sẽ phải lật. Nếu như cô nói cho tôi biết một chút thông tin thì chúng ta có thể cùng nhau vượt qua sóng gió!

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Không, tôi không biết, tôi việc gì cũng không biết.

A Thiến nói xong không tự chủ được xê ra xa Sở Phàm một chút.

Sở Phàm khẽ than nhỏ một tiếng, tay phải giơ lên, một con dao nhỏ sáng chói đã nằm trong tay của hần. Mũi dao sắc bén làm người ta phải chói mắt.

- Anh, anh muốn làm gì?

A Thiến không kìm được đứng lên, từng bước một lùi xuống.

Sở Phàm đứng lên, đi đến gần A Thiến.

A Thiến lùi xuống, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ. Cảm giác hưng phấn kích thích khi Sở Phàm khiêu khích trượt trên người của cô đã không còn đọng lại một chút gì mà trở thành một cảm giác vô cùng sợ hãi.

Trên khuôn mặt Sở Phàm không có chút cảm xúc, hai mắt lạnh như dao, nhìn vào khuôn mặt của A Thiến vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch, đi từng bước tới gần cô.

Đột nhiên, A Thiến cảm thấy lưng của cô đã chạm vào tường. Cô đã không còn đường lui,

- Anh, anh muốn làm gì? Anh, anh không phải đã nói là sẽ không giết tôi sao?

A Thiến run rẩy nói.

- Tôi sẽ không giết cô, tôi chỉ làm một số việc để cô muốn nói ra sự thật thôi!

Sở Phàm thần nhiên nói, sau đó con dao trong tay khẽ đưa lên trên mặt của A Thiến. Trên mặt cảm nhận được mũi dao lạnh như băng đó xâm nhập vào thể xác và tinh thần của A Thiến khiến cho tim cô đập thình thịch.

Đột nhiên. Sở Phàm kéo cái dây đeo trên người của A Thiến xuống, con dao sắc bén bên tay phải cắt một cái.

- A!

A Thiến không nhịn được hô lên một tiếng. Cô nhắm mắt lại, hơn mười giây sau cô vẫn cảm thấy mình vẫn bình yên vô sự nhưng cô bỗng cảm thấy bộ ngực của mình bỗng trở nên mát lạnh. Thì ra chiếc áo của cô đã bị cắt đứt cho nên bộ ngực của cô đã bị lộ ra.

A Thiến không mang áo ngực, dây đeo lại bị cắt đứt. Bộ ngực tròn trịa, đầy đặn như hai quả đu đủ, trắng như tuyết đã bị lộ ra, bây giờ vẫn còn hơi hơi run. Bên cạnh bầu vú ửng đỏ còn nhìn thấy được rõ ràng những mạch máu đang chảy. Sở Phàm nhìn chằm chằm không chớp mắt vào bộ ngực lồ lộ của A Thiến.

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Sở Phàm. A Thiến cảm thấy bụng dưới nóng lên, cái cảm giác nhục dục này truyền khắp toàn thân, thân thể mềm mại của cô không kìm được khẽ run rẩy. Cùng lúc đó, ánh mắt chăm chú của Sở Phàm cũng trở nên ngày càng nóng bỏng.

Khuôn mặt xinh đẹp của A Thiến khẽ ửng hồng. Cơ thể cô cố gắng dựa vào vách tường. Vậy là bộ ngực của cô sẽ chạm vào ngực của Sở Phàm. Bụng dưới của cô lại thường xuyên co rút lại. Cô đột nhiên có một cảm giác nhục nhã. Tất cả sáng như ban ngày, đều bị Sở Phàm nhìn chằm chằm. Thình lình cô nhìn thấy bàn tay của Sở Phàm hướng về phía bộ ngực trần của cô...

261. Chương 255: Thân Thể Mềm Mại Run Rẩy Dưới Ngọn Dao.

A Thiến há to miệng, nhưng lại kêu không ra tiếng được. Cô thật không ngờ chuyện mà cô dự kiến lại phát sinh trong tình huống này. Vốn dĩ cô cho rằng Sở Phàm chắc sẽ làm những chuyện thể này trên giường, không ngờ là hắn một tay cầm dao, một tay lại sờ soạng như vậy. Không hiểu hắn định làm gì nữa.

Trong lòng A Thiến có chút oán giận, mới một giây này trong lòng cô còn đang oán giận thì giây tiếp theo cô lại cảm thấy hứng thú, phần khích rất khó hiểu. Bàn tay phải của Sở Phàm tuy vẫn đang nắm ngọn dao lóng lánh, nhưng điều đó chỉ mang lại cho cô cảm giác kích thích, hưng phấn khác thường thôi. Cô có cảm thấy là mình bị cưỡng bạo, nhưng trong lòng thì lại hưởng ứng sự cưỡng bạo đó. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng, cứ như thế này sẽ mang lại cho cô cảm giác hưng phấn và kích thích rất mãnh liệt về cả thể xác lẫn tinh thần.

Cô cảm thấy rõ ràng hạ thân đang không kìm được mà co rút thật mạnh, thả lỏng, rồi lại co rút thật mạnh, sau đó, ứa nước thật nhiều.

Kỳ thật, ngay khi Sở Phàm vươn tay ôm bộ ngực của cô thì cảm giác kích thích khiến cơ thể người ta phát run lên đã làm cô ảm ướt hết rồi. Lúc này đây, từ trên người cô có thể cảm nhận được nguyên vẹn ý nghĩa sâu xa của câu nói: “phụ nữ là từ nước tạo thành”

Cho tới nay, bộ ngực vẫn là nơi cô tự hào là gợi cảm nhất. Cô cho rằng đàn ông ai cũng thế, đã ghé đầu vào bộ ngực cao ngất của cô thì chắc chắn sẽ sớm lạc hướng. Trong đầu cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng: cô phải dựa vào thân thể mình mà túm chặt lấy Sở Phàm, rồi mê hoặc, thậm chí là khống chế được hắn.

Tay trái của Sở Phàm ra sức xoa nắn bầu ngực của A Thiển. Bộ ngực bị cọ xát đến đỏ bừng lên đã sớm cứng ngắc, cọ xát vào lòng bàn tay hắn, khiến hắn cảm thấy một cảm giác rất kỳ dị. Cảm giác vượt ve rất dễ chịu. Mềm mại, co giãn, sung mãn, làm cho người ta ôm nắm, cấu nhéo rồi còn muốn cắn một miếng cho đã.

A Thiển lim dim hai mắt, má lúm đồng tiền ửng hồng, hơi thở dồn dập, bộ ngực phập phồng như cuộn sóng. Hai chân cô khép lại, thân thể nhanh chóng có phản ứng mãnh liệt. Theo như cô dự kiến thì bước tiếp theo, Sở Phàm chắc là sẽ cởi quần áo ra. Cô biết rõ cơ thể và vẻ đẹp của mình có sức hấp dẫn thế nào với những thanh niên đang tuổi sung sức.

Nào ngờ, Sở Phàm nói ra một câu rất không đâu và không hề phù hợp với không khí hiện tại:

- Thực ra, cảm giác này không khác lắm lúc mình sờ vào chần bông đắp khi đi ngủ.
- Chần bông ư?

A Thiển có chút khó hiểu, mở to mắt hỏi.

- Đúng vậy, buổi tối đi ngủ đắp chần bông, sờ lên cũng có cảm giác mềm mại thế này, không khác mấy đâu.

Sở Phàm kiên nhẫn giải thích.

A Thiển lúc này đã nghe ra ý tứ Sở Phàm muốn nói. Cô uất đến suýt nữa thì mất hết cả lý trí – “Đồ khốn này, đã lấy dao cắt quần áo của mình, sờ soạng ngực mình rồi cuối cùng không ngờ lại dám bảo là giống như sờ vào chần bông. Quả thực là khốn nạn, không thể tha thứ được. Cái gì mà chần bông chứ, làm sao so sánh được với ngực mình chứ?”

- Anh, anh là đồ đồn mạt. Anh mau bỏ tay ra.

A Thiển nói rồi hất tay Sở Phàm ra. Dưới ánh đèn, bộ ngực sung mãn tròn trịa của cô bị Sở Phàm vượt ve tới mức hồng cả lên. Hai điểm đỏ hồng trên ngực vươn cao ngạo nghễ, dường như đã đạt đến điểm hưng phấn rồi.

Đôi mắt Sở Phàm nhìn chăm chăm vào A Thiển, trong ánh mắt có ý bốn cột, vui đùa. A Thiển đưa cả hai tay lên che ngực, muốn che bớt phần nào bộ ngực đang hở hang. Tiếc là bộ ngực quá lớn, chỉ có thể miễn cưỡng che được phần nào thôi. Tư thế che đây xấu hổ thế này mà không làm cho người khác nảy sinh ý đồ đen tối thì mới là lạ.

Sở Phàm giơ con dao nhỏ sắc bén trong tay lên, thản nhiên nói:

- Không thể không thừa nhận là bộ ngực của cô rất lớn. Sờ vào có cảm giác tốt lắm. Khó trách được Trần Tuấn Sinh lại mê một cô như thế. Tôi nghĩ là cô nên bỏ tay ra đi thì hơn. Cô có muốn che cũng che không kín hết được. Làm thế không phải là thừa việc ra hay sao?

A Thiển nhìn con dao nhỏ sắc bén trong tay Sở Phàm, không tự chủ được lại từ từ bỏ hai tay đang che ngực xuống.

Ngọn dao nhỏ trong tay Sở Phàm nhẹ nhàng trượt trên ngực A Thiển, trượt thẳng xuống dưới. Ngọn dao nhẹ nhàng từ từ trượt qua đầu ngực. Sắc mặt A Thiển tái nhợt. Khi ngọn dao lướt trên da thịt, cô cảm thấy lạnh cả người, lạnh tới tận xương tủy. Nhưng mà ngay sau đó, trong lòng cô lại có cảm giác kích thích rất khó hiểu. Cái cảm giác trong sợ hãi lại mang theo cả sự kích thích khiến cho cả người cô có sự phản kích không ngờ. Thân thể mềm mại của cô cứ run lên, trong miệng không kìm nổi phát ra những tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Đột nhiên, thân thể mềm mại của A Thiến run mạnh. Ngọn dao trong tay Sở Phàm đã chích vào trong bụng cô một chút, vết dao không sâu nhưng cũng ứa ra một chút máu đỏ tươi. Vết máu đỏ tươi trên làn da tuyết trắng mịn màng, trông lại càng nổi bật.

Nhưng mà, kỳ lạ là, A Thiến nhìn đến vết rạch đến chỗ máu trên bụng mình lại không hề cảm thấy đau đớn, ngược lại, lại cảm thấy hưng phấn và vô cùng kích thích. Một chút đau đớn kia ngược lại, lại càng làm tăng thêm sự hưng phấn trong lòng cô.

Ngọn dao trong tay Sở Phàm dừng lại ở quần sooc của A Thiến. Đôi mắt hần lóe lên một tia cười dung tục, rồi tay khê đưa, cắt luôn khuy quần, rồi kéo khóa xuống, kéo cả chiếc quần sooc của A Thiến đang mặc xuống luôn. Sau lớp quần lót lụa màu đỏ, một vùng đồng cỏ hình tam giác nổi bật như đập vào mắt hần.

Ánh mắt Sở Phàm không tự chủ được cứ tiếp tục nhìn ngắm, và rồi nhìn thấy vùng ẩm ướt rất lớn trên quần lót của A Thiến. Trong không khí, dường như tản mát có hương vị đặc biệt từ trên cơ thể phụ nữ.

Khóe miệng Sở Phàm hơi nhếch, mỉm cười, thâm nghĩ, “Cô gái này, có sức ham muốn thật lớn!”

Nụ cười mềm mại của Sở Phàm trong mắt A Thiến lại thành ra tràn đầy cảm giác tục tĩu và tà ác. Cô đột nhiên cảm thấy rất ngượng ngùng, hai chân khép lại, hơi thở dồn dập hần lên. Sự tình đã phát triển tới nước này, cô dường như đã đoán được tiếp tới đây Sở Phàm sẽ làm gì. Cô nhận ra chính mình cũng vô lực chống cự lại, mà cô cũng không muốn chống cự. Thể xác và cả tinh thần cô đã đang trong trạng thái được kích thích hưng phấn đến cực độ, chỉ chờ mong hành vi xâm chiếm mang tính chất ngược đãi này của Sở Phàm.

- Phía dưới của cô ướt hết rồi!

Sở Phàm nhìn A Thiến, giọng điệu rất hứng thú.

- Thôi, anh... anh muốn làm gì? Anh ... anh đừng tra tấn tôi như thế nữa. Anh muốn làm gì thì ...thì làm sớm một chút đi.

A Thiến đỏ bừng mặt, ngập ngừng nói đứt quãng.

- Tôi cũng chẳng muốn làm gì cả. Tôi chỉ muốn hỏi để cô trả lời thôi. Cô nói đi, thuốc phiện của Từ Lăng lấy từ đâu? Hần có quan hệ thế nào với đám người đó?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

- Tôi, tôi không biết....

A Thiến lắc lắc đầu, giọng van xin.

Sở Phàm nhú mày, tay trái trượt từ trên cái bụng bóng loáng của A Thiến, khoắng vào trong quần lót của cô. Trong một giây đồng hồ đó, A Thiến không kim nổi, kêu “ác” một tiếng rên rỉ, thân thể mềm mại lại vận vẹo, hơi thở càng dồn dập hơn, sắc mặt ửng hồng.

Trong mắt Sở Phàm hiện lên vẻ cười tà ác. Tiếp theo đó, tay trái của hần dùng sức mạnh một chút.

“A...” A Thiến không nhịn được bật lên một tiếng kêu lớn. Sau đó, cô mở rộng hai chân, há mồm lớn thở dốc, ánh mắt vừa như thống khổ, lại vừa như đang hưởng thụ. Cô hơi chùn lưng xuống một chút, dường như bàn tay trái vừa dùng sức của Sở Phàm kia đã rút hết cả tinh thần và nguyên khí của cô. Cả người cô mềm nhũn như không xương. Mấy phút sau, Sở Phàm chậm chậm rút tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay hần, cả năm ngón tay đều ướt đầm, dính đầy một thứ chất lỏng dính dính, trong suốt. Bàn tay đó của hần lại sờ lên ngực A Thiến, vẫn cái bàn tay đầy chất dịch lỏng dính dính và trong suốt đó ôm vuốt bộ ngực cao ngất của A Thiến. Sau đó, Sở Phàm hít một hơi thật sâu, say mê nói:

- Thật là hương vị phụ nữ đậm đặc! Có phải là cô rất thích những cảm giác như vừa rồi không?

A Thiến thở dốc, ngẩng đầu lườm Sở Phàm một cái, ánh mắt giống như lườm một kẻ ác ma hoặc là một kẻ biến thái. Nhưng thực sự tận tâm mà nói, cảm giác vừa rồi khiến cô cực kỳ hưng phấn và kích động. Hơn nữa, ngọn lửa thiêu đốt trong lòng cô lại càng bùng lên mãnh liệt.

Sở Phàm cười âm ỉ, hỏi tiếp:

- Nếu cô không mở miệng ra nói chuyện, chỉ sợ là tôi phải tăng cường thêm chút hành vi biến thái nữa thôi. Trong lòng cô chắc không phải là đang mong chờ tôi làm như thế chứ?

Giọng điệu A Thiến yếu ớt:

- Ác ma, anh là một ác ma!

- Có lẽ thế. Là một ác ma từ địa ngục.

Sở Phàm nói xong, ngọn dao trong tay lại lướt mạnh trên bộ ngực A Thiến, đột nhiên tiếp:

- Tôi chợt nghĩ, nếu bộ ngực này của cô mà không có hai khối tròn căng thế này thì còn có thể khiến người khác say mê được không nhỉ?

- Cái ... cái gì cơ? Anh vừa nói cái gì?

Sắc mặt A Thiến đại biến, toàn thân tự động lui thêm hai bước.

- Cô có vẻ nghe chưa rõ nhỉ? Tôi đang nghĩ là nếu như ngực cô mà không có hai khối căng tròn này thì trông sẽ thế nào nhỉ? Cô có biết là loại người như tôi là lòng hiếu kỳ rất lớn không?

- Không, đừng làm thế mà.

A Thiến rất hoảng sợ.

- Vì sao mà không được làm thế cơ chứ? Bộ ngực của cô lớn như thế, cho dù có thiếu bớt đi hai miếng thịt cũng không vấn đề gì đâu.

Ngọn dao trong tay Sở Phàm chuyển động theo lời hấn nói. Ngọn dao linh hoạt, sắc bén, lạnh lạnh đang chuẩn bị lướt dọc trên bầu ngực trái của A Thiến.

A Thiến vội vã kêu lên:

- Không, đừng mà. Được rồi, để tôi, tôi kể hết những điều tôi biết với anh. Anh đừng, đừng làm thế.

Sở Phàm dừng tay, nhưng ngọn dao sắc bén cũng đã sượt vào bên cạnh đầu vú A Thiến một vết nhẹ, ứa ra một chút máu đỏ. Sở Phàm đột nhiên cúi người, vươn đầu lưỡi liếm láp vị trí đó, liếm láp một chút, rồi gật gù nói:

- Hương vị pha trộn của máu tươi và nước của cô cũng không tệ lắm. Nói đi, tôi đang nghe đây.

A Thiến bị Sở Phàm liếm láp một lúc thì thân thể mềm mại lại run rẩy. Cô phát hiện ra cô bị Sở Phàm tra tấn đến không thể làm gì được, dù là về mặt thể xác hay tinh thần.

Rốt cuộc, cô đành mở miệng nói:

- Thuốc phiện của Từ Lăng là lấy được từ chỗ Nhạc ca.

- Nhạc ca? Nhạc ca là ai?

- Nhạc ca là tên gọi của Hứa Nhạc, ngoại hiệu của anh ta là Tiểu Diện Hồ, nắm trong tay hoạt động buôn bán làm ăn của hơn mười song bạc ngầm trong thủ đô. Theo tôi biết, hơn mười địa điểm ăn chơi cung cấp mại dâm tại chỗ ở trong thành phố cũng là do Nhạc ca bao thầu hết. Anh ta còn âm thầm khống chế hoạt động giao dịch thuốc phiện ở thủ đô. Thế lực của Nhạc ca ở đây rất lớn, một số quan chức còn tạo ô dù cho anh ta nữa.

- Từ Lăng là người của Trương thiếu. Từ Lăng và Hứa Nhạc giao thiệp với nhau thì chắc cũng có sự cho phép của Trương thiếu chứ? Nếu nói vậy, Hứa Nhạc với Trương thiếu là người một nhà rồi, phải không?

- Cái này, cái này tôi không rõ lắm. Nhưng tôi có nghe Trần Tuấn Sinh nói, lúc này đây, Trương thiếu dùng người đối phó với anh chính là do Nhạc ca cung cấp.

A Thiến run giọng đáp.

- A, nói thế thì quả thực là Trương thiếu với Nhạc ca cùng cấu kết rồi. Cũng khó trách, cả nòi nước lוע sông bạc ngầm, phí bảo kê tự điểm trác táng, giao dịch thuốc phiện lớn đến như thế mà Trương thiếu không

được bát nào thì cũng khó chấp nhận được. Hơn nữa, Nhạc ca cũng không phải loại người hồ đồ rồi. Chắc chắn là hắn sẽ chủ động nịnh bợ Trương thiếu, để tạo thuận lợi cho hoạt động ở trong thủ đô của hắn. Như thế là đôi bạn cùng tiến rồi. Nếu như tấn công vào cái đột phá khẩu Nhạc ca này thì có thể tiến một bước dài lật mặt được Trương thiếu đây.

A Thiển nghe xong thì lú lút hết cả lưỡi vào. Mục tiêu của người đàn ông trước mặt cô không ngờ lại là một mẻ lướt vét cả Nhạc ca và Trương thiếu? Thật sự là làm người ta choáng váng.

- Tôi, tôi nói với anh những điều này, nếu như để cho Nhạc ca biết được thì chắc chắn là tôi chết không toàn thây. Anh phải bảo vệ tôi mới được.

Lời nói của A Thiển có vẻ như dựa dẫm vào Sở Phàm.

Sở Phàm liếc nhìn A Thiển, trên khuôn ngực căng tròn có một vết máu, nhìn qua cũng có cảm giác thấy tội. Thực ra cô gái trước mặt hắn bây giờ mang lại cho hắn một cảm giác thương hại. Chẳng qua cô cũng chỉ là một quân cờ trong tay Trương thiếu và Từ Lăng cho bọn chúng đùa bỡn thôi.

Bỗng nhiên hắn hỏi:

- Tôi nhớ cô bảo là cô không phải là chủ động đến dụ dỗ Trần Tuấn Sinh phải không? Thế Trương thiếu cho cô thù lao thế nào?

- Bọn họ đồng ý trả cho tôi 1,5 triệu. Họ đưa tôi còn thiếu 1 triệu nữa thôi.

- Một triệu kia sẽ không tới tay cô được đâu. Quên đi, cô cũng mang lại cho tôi không ít tin tức có giá trị. Chờ sau khi chứng thực được một số sự việc thì tôi sẽ sắp xếp để cô rời khỏi đây. Đồng thời, tôi sẽ cho cô một triệu.

A Thiển nói vậy thì ngẩn ra. Cô thật không ngờ Sở Phàm chẳng những sẽ giúp cô rời khỏi đây mà lại còn trả tiền cho cô nữa.

- Cảm ơn! Cảm ơn anh!

A Thiển cúi đầu, nói.

- Giờ cô đi tắm đi. Đã phá hỏng quần áo và làn da của cô. Để tôi đi mua cho cô mấy bộ quần áo và ít thuốc men, một ít thức ăn nữa.

Hắn nổi rồi đi ra ngoài.

A Thiển nhìn theo bóng dáng Sở Phàm, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ nén giận.

Cô nhìn lại chính mình, trên ngực có cảm giác hơi dinh dính, đó chính là chất dịch lỏng từ hạ thân của mình. Mà bên dưới mình cũng ướt hết rồi, đúng là nên tắm rửa một chút.

Khoảng hơn một tiếng sau, Sở Phàm quay trở lại, mang theo cả một cái hòm lớn.

A Thiển nhìn thấy hắn mang cái hòm lớn này đến thì tròn mắt. Kia chính là hòm đồ mình đã thu xếp đồ đạc ở trong phòng trọ mà. Làm sao mà hắn còn lấy về đây được nhỉ?

- Thật có lỗi. Hiện giờ các cửa hàng trên đường đều đóng cửa, không biết mua quần áo ở đâu được nên tôi đành phải về chỗ cô ở trọ tìm quần áo. Vừa hay lại thấy cái hòm đồ cô đã sửa soạn rồi nên mang lại đây cho cô luôn.

- Cảm ơn! Trong hòm tôi đã sắp xếp một ít quần áo, còn cả đồ trang điểm nữa. Cảm ơn nhé.

A Thiển đã tắm rửa xong, trên người đang mặc áo choàng tắm. Cô rất cảm kích nói lời cảm ơn hắn.

Sở Phàm không nói chuyện, lấy từ cái bọc to bên người ra nào là nước tẩy trùng và bông băng gạc, đến bên cạnh A Thiển, nói:

- Nào, qua đây, để tôi điều trị vết đứt cho cô. Tuy là mới sướt qua một chút thôi, nhưng điều trị sớm thì khỏi lưu lại vết sẹo.

A Thiến nghe thế thì đỏ cả mặt. Hai vết dao kia một ở trên vú, một ở trên bụng, đều là địa phương bí ẩn, kín đáo cả. Nhất thời cô có chút ngượng ngùng.

Sở Phàm như nhìn ra vẻ ngại ngùng của A Thiến, thản nhiên nói:

- Không muốn hả?

A Thiến thấy trong mắt Sở Phàm dường như có vẻ lạnh lùng, trong lòng khẽ run lên, vội vàng nói:

- Không, không phải.

A Thiến nói rồi nhẹ nhàng cởi bỏ áo choàng tắm trên người, đến ngang hông thì dừng lại.

Sau khi tắm xong, nửa phần cơ thể cô thơm ngát, trắng mịn màng, đầy đặn lồ lộ trước mắt Sở Phàm. Bộ ngực trắng mịn, cao ngất, ngạo mạn giống như hai ngọn núi nhỏ, đứng sừng sững trước mặt hắn.

Tam Quốc hồi sau lại tiếp tục ạ

262. Chương 256 Tôi Không Phải Đàn Ông Ừ?

Rốt cuộc đã bao nhiêu thời gian trôi qua cô cũng không nhớ rõ, chỉ biết rằng từ rất lâu rồi nơi mềm yếu trong nội tâm của cô chưa được có cảm giác xúc động như thế. Ở chốn thành đô phồn thịnh này cô cũng giống như bất kỳ người phụ nữ nào đều biết cách che giấu nội tâm, phải tỏ ra mình rất cứng rắn, có như vậy mới có thể sống trong cái xã hội này được.

Trong đời cô đã từng gặp nhiều loại người lòng lang dạ sói, hạ lưu vô sỉ, gian dối đạo đức giả, cho nên cô tưởng trái tim mình đã chết. Nhưng giờ phút này cô lại vì một hành động nhỏ bé của Sở Phàm mà cảm thấy ấm áp. Cô cảm thấy khó mà có thể tin được chuyện này nhưng cảm giác ấm áp lan truyền khắp người đã nhắc nhở cô rằng tất cả những điều này đều là sự thật.

Sở Phàm cúi đầu, khẽ xoa lên vết thương bị dao cắt của A Thiến một cách vô cùng chăm chú và cẩn thận.

A Thiến lúc này cũng không biết đang nghĩ gì, khoé mi của cô đã ứa nước mắt. Cô hít một hơi thật sâu, hai mắt căng ra giống như muốn dùng hết sức lực để kìm chế tâm trạng của mình.

- Cảm ơn.

Cô nhẹ giọng nói sau khi Sở Phàm đã giúp cô xử lý xong vết thương.

Sở Phàm hơi sững sốt, ngượng ngùng cười nói:

- Có gì đâu mà phải cảm ơn. Vết thương này là do tôi gây nên, tôi còn chưa xin lỗi cô mà cô đã cảm ơn tôi.

A Thiến nghe vậy thì khẽ cúi đầu không nói, chẳng biết bây giờ trong đầu cô đang nghĩ đến chuyện gì, chỉ có điều cô vẫn không có một hành động nào cho thấy là định mặc lại áo choàng tắm lên người cả, cho nên nửa thân trên trắng như tuyết của cô vẫn lồ lộ.

- A Thiến, cô mặc áo vào đi, coi chừng vết thương bị lạnh đó.

Sở Phàm nhẹ nhàng nói.

A Thiến cảm thấy căng thẳng trong lòng, cô nhớ ra đây là lần thứ hai Sở Phàm gọi cô bằng hai tiếng “A Thiến”. Lần đầu tiên chính là ở phòng trọ của cô, hắn hỏi cô rằng tên cô có phải là A Thiến hay không?

Khuôn mặt xinh đẹp của A Thiến hơi ửng hồng. Cô kéo áo choàng tắm lên che bộ ngực lại sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Đêm nay anh cũng ở đây ư?

Sở Phàm cười nói:

- Tôi ngủ ở đây thì cô ngủ ở đâu? Đêm nay cô ở đây đi, tôi còn phải đi về. Mười hai giờ rồi, phải về sớm còn nghỉ ngơi. Sáng mai tôi sẽ tới đây tìm cô, sau đó đưa cô tới một nơi khác an toàn hơn.

- Vậy à, thực ra, thực ra chiếc giường này cũng rất lớn, có phải không?

A Thiến ngẩng đầu, cố lấy dũng khí nhìn vào mắt Sở Phàm, trái tim cô không ngừng đập thành thịch.

Sở Phàm sững sốt, ngẩn ra. Đối với một người đàn ông mà nói gặp phải ám hiệu ngầm như thế này thì khó ai có thể từ chối được. Hắn nói:

- Tôi biết là chiếc giường này lớn nhưng tôi thật sự còn có việc phải đi. Cô cứ nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi. Chúc ngủ ngon!

Sở Phàm nói xong xoay người định đi ra ngoài.

- Sở Phàm!

- Chuyện gì?

Sở Phàm quay đầu lại.

- Anh không phải là đàn ông!

Khuôn mặt của A Thiến đỏ bừng lên, cô lớn tiếng nói. Trong ánh mắt của cô dường như đã có ngấn lệ.

- Tôi không phải đàn ông ư?

Sở Phàm lẩm bẩm nhắc lại lời của A Thiến, cảm thấy lời của cô thật khó hiểu.

- Nếu như anh là đàn ông thì tại sao lại không ở lại?

A Thiến nói to.

- Hừ, xin lỗi, tôi không phải là Trần Tuấn Sinh.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

A Thiến hơi sững sốt, lời nói của Sở Phàm giống như là một con dao nhọn đâm vào trái tim cô.

- Vậy, vậy tại sao, tại sao lúc này anh lại làm như thế?

A Thiến cố gắng kìm nén không khóc nói.

- Có thể đó là tại cô hiểu lầm thôi.

Sở Phàm nói.

- Hiểu lầm ư? Ha ha ...

A Thiến đột nhiên cười lớn, nhưng cô không chỉ cười mà còn khóc. Bây giờ từng nước mắt trong như ngọc của cô giống như thác lũ không ngừng chảy xuống, chảy xuống. Cô nói tiếp:

- Anh căn bản là ghét tôi, ghét tôi dơ bẩn. Tôi thừa nhận là tôi nhơ nhuốc. Cứ mỗi lần tên Trần Tuấn Sinh đó đụng vào người của tôi là tôi muốn buồn nôn. Tôi thừa nhận là tôi cũng chỉ vì tiền, vì một triệu rưỡi ấy mà làm những chuyện hèn hạ. Thế nhưng đàn ông các anh thì sao nào? Đàn ông các anh có quyền gì mà được ghét bỏ chúng tôi chứ? Bọn đàn ông các anh đều chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, không hề quan tâm đến cảm nhận của phụ nữ, các anh chưa từng, chưa từng bao giờ.

Sở Phàm kinh ngạc, không biết phải làm sao trước tình huống trước mắt.

- Ba năm trước tôi đến Bắc Kinh làm công. Tôi chẳng có bằng cấp gì bởi vì cơ hội vào các trường đại học tôi cũng không có. Cơ hội đó tôi nhường lại cho em gái của tôi, còn tôi thì đi làm công kiếm tiền cho nó được đến trường. Khi đến Bắc Kinh tôi mới biết, Bắc Kinh không đẹp như trong trí tưởng tượng của tôi, tiền làm thuê mỗi tháng chỉ đủ để trả cho tôi thuê phòng và ăn uống. Cho đến một năm trước, tôi vô tình gặp được Từ Lăng. Hắn thấy tôi xinh đẹp nên đề nghị tôi làm bạn gái của hắn, mà mỗi tháng hắn cũng sẽ đưa cho tôi mười nghìn tệ, đến lúc đó tôi mới rơi vào cuộc sống sa đọa trong cái thủ đô này. Từ Lăng không chỉ có một mình tôi mà còn có những người đàn bà khác nữa. Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi với hắn

không hề có chút tình cảm nào mà chỉ có quan hệ xác thịt. Anh có nghĩ rằng tôi rất thấp hèn và rất đạo đức giả không?

Lệ của A Thiển vẫn rơi, cô tiếp tục nói:

- Nhiều lúc tôi rất hận tại sao mình lại như vậy? Biến mình thành một công cụ để cho người ta tiết dục, nhưng mỗi khi nhìn thấy em gái của mình khi đến trường không phải lo nghĩ đến chuyện cơm áo gạo tiền, an tâm mà học tập thì tôi thấy những việc tôi làm thật sự đáng giá. Nhưng tôi thực sự không ngờ Từ Lăng lại tàn nhẫn lạnh lùng đến như vậy. Hắn chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà Trương thiếu giao, vì lấy lòng của Trương thiếu mà sai tôi đi quyến rũ Trần Tuấn Sinh. Lúc đầu nghe hắn nói như vậy tôi vô cùng tức giận và kịch liệt phản đối nhưng sau đó hắn uy hiếp tôi, lại còn hứa sẽ cho tôi một trăm năm mươi vạn tôi mới đành phải bắt đầu dĩ mà đáp ứng hắn. Mỗi lần xong việc tôi liền chạy nhanh tới phòng vệ sinh mà tẩy rửa thân thể của mình. Mỗi lần như vậy là một lần tôi khóc, khóc đến mức mà nước mắt của tôi vẫn không còn, nhưng có ai nhìn thấy tôi như vậy mà hỏi tôi tại sao tôi lại đau đớn như vậy không? Không có, không hề có một ai, tất cả đều giống như anh, nhìn tôi giống như là đang nhìn một cô gái dễ dàng ức hiếp.

Nước mắt của A Thiển không ngừng ứa ra, giống như là một dòng suối nhỏ, chảy vào trong lòng những ai chứng kiến tâm trạng của cô lúc này.

- A Thiển, tôi, tôi... xin lỗi cô. Lời nói lúc nãy của tôi không phải là có ý đó. Tôi thực sự chưa từng coi cô là loại người như vậy.

Sở Phàm thành thật giải thích và nhận lỗi. Thực sự thì câu nói vừa rồi của hắn cũng hơi nặng nề.

- Bọn Trương thiếu muốn giết tôi để diệt khẩu, tôi không biết anh tại sao lại cứu tôi, nhưng tôi cũng không cần tìm hiểu, tôi biết anh không phải là loại người giống như Từ Lăng và Trương thiếu. Anh xử lý vết thương khiến tôi vô cùng cảm động, còn nữa khi anh nói lúc đưa tôi rời khỏi thủ đô sẽ cho tôi một ít tiền tôi thực sự vô cùng xúc động. Tôi không biết lấy gì để đền đáp anh cả. Thứ duy nhất mà tôi có thể là giúp cho anh được phong lưu khoái hoạt!

Lệ chảy xuống cả khoé môi của A Thiển, giọng nói của cô trở nên bi thương:

- Tôi biết tôi rất là dơ bẩn, tôi biết là anh sẽ không chấp nhận tôi. Nhưng ngoại trừ nơi dơ bẩn phía dưới đó tôi còn có thể dùng miệng, dùng bộ ngực của mình để làm anh sung sướng. Nhưng bây giờ thì tôi đã biết tôi sai lầm rồi, bất kể tôi tình nguyện như thế nào, cọ rửa thân thể nhiều như thế nào cũng không thể loại bỏ những thứ dơ bẩn đã bám sâu trên người của tôi được.

Sở Phàm nghe cô nói vậy thì trong lòng không khỏi thương cảm. Hắn từ từ tiến tới ôm lấy A Thiển, dịu dàng nói:

- Cô không sai, là tôi đã sai rồi!

Tựa vào bờ vai của Sở Phàm, A Thiển vì thương tâm mà khóc to lên, tiếng khóc tuyệt vọng bi ai không ngừng vang lên trong căn phòng

263. Chương 257 : Nhị Tiểu Thư Hóa Ra Cũng Rất Đầy Đặn!

Việc duy nhất Sở Phàm có thể làm chỉ là gắt gao ôm cô, cho cô một bờ vai để dựa vào, cho cô tùy ý bộc lộ hết mọi tủ thân uất ức, thống khổ, tuyệt vọng trong lòng.

Sở Phàm cũng trầm suy nghĩ, “Đứng trên lập trường của mình liệu có ghét bỏ A Thiển chăng? Tuy biết nỗi khổ tâm của cô ấy, nhưng thân thể của cô ấy không còn trong sạch. Liệu mình có ghét bỏ cô ấy hay không? Tuy ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng vẫn có chút để ý.”

Chung quy lại thì đàn ông so với phụ nữ luôn ích kỷ hơn. Thử hỏi trên đời này, có bao nhiêu đàn ông nguyện ý chấp nhận việc vợ mình không còn là xử nữ? Đàn ông có thể chơi bời, đùa bỡn với rất nhiều cô gái. Nhưng về sau lại đồng dục yêu cầu bạn gái hoặc vợ mình phải là xử nữ. Nhưng có một số cô gái từng

có bạn trai và không còn trinh nữa thì lại thường bị đàn ông đánh giá bằng ánh mắt khinh miệt trào phúng. Chuyện này thật buồn cười!

Đàn ông thỉnh thoảng nói:

- Không phải chỉ một lớp màng thôi sao, tôi không cần!

Nhưng chân chính không cần thì có mấy người. Tôi cho rằng đa số mọi người bề ngoài nói rằng không cần, nhưng trong lòng lại vẫn có vướng mắc.

Sở Phàm vỗ nhẹ lưng A Thiển. Hắn không biết phải an ủi cô như thế nào trong tình huống này nữa. Có lẽ lúc này cứ để cô giải tỏa một chút tâm tình của mình là lựa chọn tốt nhất.

Cuối cùng, A Thiển cũng rời khỏi bờ vai của Sở Phàm. Cô nhẹ nhàng lấy tay lau nước mắt đi và nói:

- Cảm ơn bờ vai của anh.

Trong giọng nói vẫn hơi nghẹn ngào.

- Không cần, ở đây cô vẫn còn nước mắt này.

Sở Phàm nhẹ nhàng xoa xoa giọt nước mắt bên cạnh khóe miệng cô.

- Anh có thể đi được rồi. Tôi không sao đâu.

A Thiển nói xong miễn cưỡng cười cười, nhưng nụ cười của cô lại rất thê lương.

- A Thiển.

Sở Phàm thở dài một tiếng:

- Có những người phụ nữ tuy rằng thân thể còn trinh trắng nhưng nội tâm lại nhơ nhuốc. Lại có những người phụ nữ tuy đã mất đi trinh tiết nhưng nội tâm lại rất trong sáng. Nếu có người hỏi tôi thích kiểu phụ nữ thế nào? Tôi sẽ không do dự lựa chọn người phụ nữ thứ hai! Có những việc không thể trách mình, mà chỉ có thể trách mình gặp gỡ sai người. Nhưng từ lúc đó, cô có thể lựa chọn cuộc sống mới, không cần vì thân thể dơ bẩn mà phải cam chịu số phận. Cô vẫn còn cha mẹ và em gái mà? Hãy sống vì họ, và cũng là vì chính mình, hãy dũng cảm đối diện với quá khứ, dũng cảm sinh tồn.

Nghe những lời này, trong lòng A Thiển bỗng ấm áp hơn. Cô nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn.

- Tôi cứu cô ít nhiều gì cũng vì có tư tâm. Cho nên cô không cần nghĩ rằng tôi thật vĩ đại. Tôi giúp cô rời khỏi thủ đô và cũng hứa hẹn cho cô một ít tiền, đó là trong giao dịch của chúng ta. Cô không cần phải cảm thấy nợ gì tôi cả, cũng không cần báo đáp. Nếu cô muốn vì điều này mà dùng thân thể báo đáp. Thứ lỗi cho tôi, tôi không thể chấp nhận được.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Xin lỗi, là tôi không đúng. Tôi không nên đưa ra yêu cầu như vậy.

A Thiển đỏ mặt nói.

- Được rồi. Không nên nói những điều đó nữa. Cô là một cô gái gợi cảm và xinh đẹp. Có lẽ về sau có khi nào sẽ vô tình bị cô hấp dẫn mất. Ha ha.

Sở Phàm cười nói:

- Đêm nay, tôi còn có chút việc cần phải làm. Cô nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai, tôi tới gặp để đưa cô ra khỏi đây. Được không?

- Được, tất cả nghe theo anh.

A Thiển nhoẻn miệng cười, trong mắt vẫn còn vương nước mắt.

- Vậy nghỉ ngơi sớm một chút đi. Tôi phải đi rồi. Ngủ ngon nhé!

Sở Phàm vẫy vẫy tay với A Thiên rồi bước ra khỏi phòng.

A Thiên nhìn theo bóng dáng dần biến mất ở hành lang rồi đóng cửa phòng lại. Nước mắt lại không kìm được chảy ra.

Sở Phàm lái xe chạy trên con đường đêm. Tâm tình hần không thể bình ổn được. Có phải tiếng khóc xúc động rất bi ai của A Thiên đã khiến hần động lòng?

Dừng xe lại ăn bên một quán ven đường, mua ít đồ ăn khuya. Sau đó Sở Phàm liền phóng như bay về biệt thự Lam Hải.

Lúc trở về biệt thự Lam Hải đã 1 giờ rưỡi sáng. Sở Phàm bước lên lầu, nhìn đèn của phòng đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đều đã tắt. Xem ra các nàng đều ngủ hết rồi.

- Không biết hai cô bé Tiểu Phi và Tiểu Lâm có trong phòng nhị tiểu thư không nhỉ? Nếu đúng thì thật không dễ làm.

Sở Phàm thì thầm nói, rồi nhẹ nhàng mở cửa phòng nhị tiểu thư ra.

Khi mở cửa, hần phát hiện cửa phòng không khóa trái. Sở Phàm mừng thầm, nhẹ nhàng mở cửa ra rồi đi vào phòng.

Sở Phàm mở cửa ra, trong phòng chỉ còn ánh sáng nhẹ nhàng của ngọn đèn ngủ. Hần bắt gặp nhị tiểu thư im lặng ngủ, Sở Phàm lặng lẽ nhìn vẻ mặt thanh thuần của cô, không khỏi cười cười. Cô bé này chỉ khi ngủ mới im lặng được. Tính cách hoạt bát của cô thật không giống tính cách của chị cô.

Sở Phàm nhìn đồng hồ, thầm nghĩ, “lúc này nhị tiểu thư cũng nên tỉnh rồi chứ nhỉ? Thủ pháp của mình khiến cô bé bất tỉnh, nhưng hiện tại cũng nên tỉnh lại rồi chứ!”

Nhưng trên giường, nhị tiểu thư vẫn ngủ an lành, cô mặc chiếc áo ngủ nhỏ, chần chỉ che đến ngực, khiến bộ ngực còn chưa thành thực hơi lộ ra. Tuy cái nhìn của Sở Phàm rất đúng đắn, quần áo cũng không bị xốc lên, nhưng hần có thể nhìn thấy bộ ngực của nhị tiểu thư dường như to ra một chút.

“Có phải là cô bé này âm thầm dùng sử dụng sản phẩm tăng vòng một không nhỉ? Máy ngày không để ý, dường như ngực lại to lên một ít.”

Sở Phàm thầm nghĩ.

“Kỳ thật, ngoại trừ bộ ngực không được đầy đặn cho lắm thì tay và đùi cô nàng cũng thật mềm mại, đặc biệt là cái mông cong vểnh lên thật giống Tiểu Lâm, chỉ không to bằng thôi.”

Sở Phàm nhân lúc nhị tiểu thư đang ngủ soi mói nhìn.

Sở Phàm lặng lẽ nhìn cô đang ngủ say. Sau nửa giờ, thân thể cô bắt đầu giật giật, trong miệng nói mớ “vâng”, có vẻ là sắp tỉnh dậy.

- Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư... ...

Sở Phàm nhẹ nhàng gọi.

- Ừ

Nhị tiểu thư trở mình mơ màng nhìn Sở Phàm đang ngồi bên cạnh mình, cô nỉ non nói:

- Sở ca ca, tại sao tôi lại ngủ ở đây? Đây là nơi nào?

Hiển nhiên còn chưa tỉnh hẳn nên cô không biết mình đang ngủ trong chính căn phòng của mình.

- Cô đương nhiên ngủ trong phòng mình rồi.

Sở Phàm cười cười.

- Trong phòng của mình? A!

Nhị tiểu thư la lên một tiếng:

- Sở ca ca, tại sao anh lại ở trong phòng của tôi? Tôi nhớ rõ là tôi bị tên Trần Tuấn Sinh khốn kiếp bắt cóc mà, thế nào lại trở lại được phòng ngủ của mình?

- Lúc tôi cứu cô ra, cô rất là mệt mỏi, rồi lăn ra ngủ nên tôi đưa cô về nghỉ ngơi.

Sở Phàm nói.

- Thế ư?

Nhị tiểu thư cố gắng nhớ lại, sau đó dường như nhớ được cái gì, vội vàng la lên:

- Vậy tên khốn kiếp Trần Tuấn Sinh đâu rồi? Sở ca ca có dạy dỗ nó cẩn thận không vậy?

- Còn không kịp dạy dỗ gì đâu. Chính người của bọn chúng chia thành hai phe bắn nhau, tình hình lúc đó rất hỗn loạn. Thế nên tôi liền ôm cô rời đi, nên cũng không biết kết quả cuối cùng như thế nào.

Sở Phàm vẻ mặt rất ngay thật nói.

- Ui trời, thật đáng tiếc. Nếu lần sau gặp lại nó thì phải dạy dỗ lại nó một chút mới được.

Nhị tiểu thư oán hận nói.

Sở Phàm cười thầm, hẳn biết rằng nhị tiểu thư không có cơ hội này.

- Nhị tiểu thư, cô không cảm thấy đói sao?

Sở Phàm biết rằng cả đêm cô còn chưa ăn gì nên hỏi.

- Đói á?

Nghe lời Sở Phàm nói, cô chợt thấy mình rất đói bụng nên cô bảo:

- Đúng vậy, tôi cảm thấy thật đói bụng, thật là muốn ăn cái gì đó.

- Ha ha, tôi đặc biệt mua cho cô đây này.

Sở Phàm cười nói.

- Oa. Là cháo ếch, tôi rất thích cháo ếch đấy.

Nhị tiểu thư cao hứng cười, rồi xốc chần đứng lên.

Sau khi xốc chần lên, nhị tiểu thư bỗng trợn hết cả mắt. Trên người cô chỉ mặc chiếc áo ngủ cũn cùn cùng với chiếc quần chíp có hình nhân vật hoạt hình!

- Thật đáng yêu!

Sở Phàm thì thào nói.

- Cái, cái gì đáng yêu?

Khuôn mặt của nhị tiểu thư đỏ mặt nói, rồi dùng chăn che lại những chỗ mẫn cảm của mình.

- Cái nhân vật hoạt hình kia. Tôi thề rằng tôi chỉ nhìn thấy nhân vật hoạt hình đó thôi.

Sở Phàm nghiêm trang nói.

- Đáng ghét, anh, không cho phép anh được nhìn tôi, đồ háo sắc!

Nhị tiểu thư sắng giọng nói.

- Được rồi, để tôi xoay người sang hướng khác, cho cô nằm giây để mặc quần vào đấy.

Sở Phàm quay sang hướng khác rồi bắt đầu đếm.

- Không cho anh quay lại, anh đếm nhanh như vậy người ta còn chưa mặc quần xong, nếu anh quay lại, tôi sẽ mách chị.

Nghe nhị tiểu thư muốn mách đại tiểu thư, Sở Phàm cười khổ rồi đếm chậm dần:

- 4.1, 4.2,.....

Đến khi đếm đến 4.9 thì cô mới cho phép hấn quay đầu lại.

Lúc này, nhị tiểu thư đã thay một bộ đồ ngủ rồi, nhưng khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp vẫn đỏ bừng.

- Hừ, tại sao nửa đêm rồi anh còn đến phòng tôi làm gì?

Nhị tiểu thư lẩm bẩm nói.

- Cô không ăn tối, nên tôi biết là nửa đêm cô sẽ đói. Vậy nên tôi cố ý đi mua cháo ếch cho cô mà.

Sở Phàm đáp.

- Sở ca ca thật tốt !

Nhị tiểu thư ăn bát cháo ếch rồi cười nói.

- Đó là đương nhiên, ai bảo Sở ca ca quý cô chứ.

Sở Phàm dừng một chút rồi nói to.

- Ai nha, Sở ca ca dường như đẹp trai hơn trước đó.

Nhị tiểu thư vui vẻ cười, nghe người khác nói thích mình thật hạnh phúc.

- Chẳng lẽ Sở ca ca trước kia rất xấu trai sao?

Sở Phàm xị mặt ra hỏi.

- Không có, chỉ có hơi ngốc thôi, ha ha

Nhị tiểu thư cười rộ lên rất vui vẻ.

Sở Phàm cũng cười.

Nhị tiểu thư ăn cháo ếch được giữa chừng rồi đột nhiên làm nũng nói:

- Sở ca ca, anh bón cho tôi ăn nhé.

- Hả?

Sở Phàm hơi ngạc nhiên.

- Anh có thể bón cho chị tôi ăn cháo mà không thể bón cho tôi được à?

Nhị tiểu thư nói.

Sở Phàm gãi gãi đầu rồi nói:

- Được rồi, há mồm nào , Ooooooooooooo.

- Đúng rồi nhị tiểu thư, nếu đại tiểu thư cùng Tiểu Lâm các cô ấy có hỏi chuyện đêm nay thì đừng có nói chuyện cô bị Trần Tuấn Sinh bắt cóc nhé. Hãy nói là cô giận tôi rồi cuối cùng là tôi đến đón cô trở về được không?

Sở Phàm vừa bón cháo cho nhị tiểu thư, vừa nói.

- Tại sao vậy?

Nhị tiểu thư khó hiểu nói.

- Những việc thế này càng ít người biết càng tốt. Hơn nữa khi đi cứu cô, tôi cũng nói dối với các cô ấy như vậy.

Sở Phàm nói.

- Được rồi, Sở ca ca nói vậy cũng được nhưng anh phải đồng ý giúp tôi dạy dỗ thằng Trần Tuấn Sinh một trận.

Nhị tiểu thư chau miệng nói.

- Được, một lời đã định.

Sở Phàm cười cười.

- Ngoéo tay, không được gạt người ta, nếu không sẽ là con chó nhỏ.

Nhị tiểu thư nói, đồng thời ngón út của cô và Sở Phàm cũng ngoắc vào nhau.

Tuy đêm đã khuya, nhưng Sở Phàm cùng nhị tiểu thư vẫn nói chuyện vui vẻ trong phòng

264. Chương 258: Nhị Tiểu Thư, Bộ Ngực Của Cô Rất Đẹp.

Sở Phàm tỉnh lại trong tiếng đồng hồ báo thức, mắt có chút đỏ, chỉ trách tối hôm qua cùng cô bé nhị tiểu thư tâm tình đến tận ba giờ sáng. Hắn cảm thấy mình nằm xuống chưa được bao lâu thì chuông báo thức đã vang lên rồi.

Sở Phàm ngồi dậy, sau khi rửa mặt đánh răng và mặc quần áo, nhìn vào gương chải chuốt một tý rồi mới đi đến trước cửa phòng nhị tiểu thư. Hắn gõ gõ cửa, sau đó ghé miệng vào khe cửa, nói:

- Nhị tiểu thư, dậy đi học thôi!

- Anh không được đi vào—

Tiếng kêu hoảng hốt của nhị tiểu thư truyền tới. Truyện “Cận Chiến Bảo Tiêu ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Đáng tiếc, tất cả đã chậm, đầu của Sở Phàm đã thò vào phòng, vì vậy hắn thấy được một cảnh tượng như sau:

Nhị tiểu thư vừa mới cởi nịt ngực từ trên người xuống, đang chuẩn bị cởi luôn cả quần chip. Hic, hai tay của cô đang đặt ở hai bên cái quần nhỏ và đang định kéo xuống. Thì đúng lúc này cô thấy tên Sở Phàm chết tiệt đã thò đầu vào phòng, làm cho cô cảm thấy tức giận và ngượng ngùng. Mà đúng là tên Sở Phàm chết tiệt này cũng không có ý tứ gì là muốn rút đầu lại, ngược lại cứ nhìn chòng chọc lên phần trên cơ thể cô.

“Trên người mình đang thế nào? Cái kia, đó không phải là, ngực mình sao? Mình vừa mới cởi áo lót ra aaaaa...” Nhị tiểu thư đột nhiên hiểu được, hai tay vội vàng ôm lấy ngực, lớn tiếng mắng:

- Đồ háo sắc, anh mau đi ra ngoài, nhanh lên!

Sở Phàm tự cho là đúng rồi, cười một cái thật thuần khiết. Nhị tiểu thư xinh đẹp đang ôm chặt lấy nụ hoa nhưng nó đã bị hắn nhìn thấy rất rõ ràng rồi. “Săn chắc không lớn cũng không nhỏ, nụ hoa đó mà cầm vào tay thì nhất định sẽ rất thoải mái rồi? Thật sự khó mà tin được làn da trên người nhị tiểu thư lại mềm mại và trong suốt như vậy, nhìn khiến người ta chảy cả nước miếng.” Sở Phàm thầm nghĩ.

Lúc này, hai tay nhị tiểu thư đã ôm lấy ngực. Ánh mắt của Sở Phàm lại hạ xuống. Ách, quần nhỏ màu trắng bằng tơ của những nhân vật phim hoạt hình, rất đáng yêu!

Khi nhị tiểu thư hô lên một tiếng thì Sở Phàm vội rút cái đầu, đóng cửa lại. Nhưng mà Đại tiểu thư ở trong phòng dường như nghe thấy có chuyện gì đó. Nàng mở cửa phòng thấy Sở Phàm đang đứng ở trước cửa phòng nhị tiểu thư, không khỏi hỏi: Truyện “Cận Chiến Bảo Tiêu ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Có chuyện gì vậy?

- Ách, tôi... tôi đến để kêu nhị tiểu thư thức dậy đi học.

Sở Phàm sau khi nhìn thấy đại tiểu thư thì hơi hoảng, vội vàng bình tĩnh nói.

- A! Tiểu Vân nó còn chưa dậy sao?

Đại tiểu thư hỏi.

- Thức dậy rồi, dậy rồi. Đại tiểu thư cũng mới thức dậy à?

Sở Phàm có chút si ngốc nhìn đại tiểu thư. Đại tiểu thư mặc đồ ngủ, tóc xõa xuống tùy ý, trên mặt là một vẻ đẹp yêu kiều, khuôn mặt như hoa. Sở Phàm mỗi lần nhìn đại tiểu thư thì giống như là đang nhìn tiên nữ vậy.

- Ủ. Vừa mới ngủ dậy. Hôm nay phải lên công ty.

Đại tiểu thư nói. Nàng sau khi nhìn thấy Sở Phàm cứ nhìn chằm chằm vào mình thì sắc mặt điểm chút hồng. Nhưng mà trong lòng nàng cũng không có một chút oán hận nào. Nàng nói tiếp:

- Tôi còn chưa rửa mặt. Tôi đi rửa mặt đây.

Nói xong thản nhiên cười, khép cửa lại đi rửa mặt.

Trong bữa ăn sáng.

Đôi mắt phượng của nhị tiểu thư có chút tức giận cứ nhìn chằm chằm vào Sở Phàm. Mà Sở Phàm giống như là không nhìn thấy, cố gắng ăn bánh bao vẫn còn nóng hổi. Nhị tiểu thư càng nhìn càng giận. “Tên háo sắc này chết tiết này, rõ ràng đưa đầu vào nhìn thấy mình đang thay đồ lót mà vẫn còn biểu hiện thản nhiên như thường, giống như là không có chuyện gì xảy ra vậy. Thật là tức chết đi được.”

Lúc này, đại tiểu thư đi xuống, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ, bộ đồ cao quý và đẹp đẽ đang mặc hoàn toàn phô bày những đường cong tuyệt mỹ của nàng, khí thế thanh cao và hoa lệ chấn động lòng người.

- Chị, Sở, Sở ca ca là đồ háo sắc cực kỳ.

Nhị tiểu thư chỉ vào Sở Phàm căm giận và bất bình nói.

- Phụt!

Sở Phàm vừa đưa sữa đậu nành lên miệng uống không nhịn được phải phun ra. Vẻ mặt hấn ngạc nhìn về phía nhị tiểu thư, trong mắt đầy khó hiểu.

Nhị tiểu thư nhìn thấy bộ dạng kia của Sở Phàm nhịn không được mà cười rộ lên “Hi hi”, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

- Tiểu Vân em nói bậy bạ gì đó?

Đại tiểu thư sáng giọng.

- Thật mà, ngày hôm nay người ta ở trong phòng thay, thay đồ thì hấn đẩy cửa tiến vào nhìn lén. Nhìn thấy, nhìn thấy... ..

Nhị tiểu thư sắc mặt đỏ hồng, có chút xấu hổ nói, chuyển đề tài, nói:

- Nói chung anh ta nhìn lén em thay quần áo. Chị, chị xem, anh ta bộc lộ bản chất ra như thế đấy.

Đại tiểu thư sau khi nghe xong thì quay đầu nhìn về phía Sở Phàm, trong ánh mắt có chút khó hiểu có chút nghi hoặc và còn mang theo ý hỏi.

- Không, không phải như vậy. Lúc đó tôi định đi gọi nhị tiểu thư dậy để đi học. Ai ngờ phòng của nhị tiểu thư không khóa, tôi mới đi vào, thật không phải cố tình. Hơn nữa, tôi làm sao mà lại trắng trợn nhìn trộm như vậy được chứ? Anh hoàn toàn có thể... ..

Sở Phàm vội vàng im miệng, thiếu chút nữa là lỡ miệng nói ra chuyện mang camera rình coi mất rồi.

Nhưng mà nhị tiểu thư lại nghe được ý nghĩa trong câu nói của Sở Phàm, vẻ mặt của một con hổ cái, lớn tiếng nói:

- Hoàn toàn có thể cái gì?

Sở Phàm nhìn đại tiểu thư một chút, phát hiện trong mắt của nàng cũng có ý tương tự như vậy, Lòng hắc thâm kêu hồng bết. Đầu óc hoạt động, nói:

- Tôi hoàn toàn có thể xem chương trình tuyển chọn người đẹp trên ti vi mà, vóc dáng của những người đẹp trên đó đều... Tôi sao lại phải nhìn trộm cô chứ!

- Anh...Đáng ghét, tức chết tôi mất.

Nhị tiểu thư nghe được ý nghĩa trong câu nói của Sở Phàm, rõ ràng là ám chỉ dáng người của cô không được đẹp rồi, việc này đương nhiên khiến cho nhị tiểu thư vừa giận vừa tức.

- Chị, chị cũng không giúp em sao? Hắc ta thật xấu xa, hừ!

Nhị tiểu thư yêu cầu đại tiểu thư giúp đỡ, nói.

Đại tiểu thư dường như đã hiểu rõ “đầu đuôi” câu chuyện, không tức giận mà chỉ cười nói:

- Được rồi, Tiểu Vân, ăn sáng xong thì nhanh đi học đi, đừng làm ồn nữa.

- A? Chị cũng giúp hắc ta à? Huhuhu....

Nhị tiểu thư chu cái miệng nhỏ ra, nói.

- Vậy em muốn sao giờ?

Đại tiểu thư cười cười.

- Nhị tiểu thư, cửa phòng của tôi lúc nào cũng không khóa. Nếu cô muốn trả thù thì lúc nào cũng có thể mở cửa phòng mà nhìn trộm, tôi sẽ rất sẵn sàng.

Sở Phàm làm bộ hiên ngang lăm liết nói.

Bịch bịch bóp bóp!

Nhị tiểu thư đôi bàn tay phất đánh như mưa lên lưng của Sở Phàm.

_____.

Nhị tiểu thư vẫn để xe thể thao ở trong trường học từ tối hôm qua. Vậy nên Sở Phàm phải lái xe đưa cô đến trường. Còn đại tiểu thư thì tự mình lái xe đi làm.

- Rất đáng yêu!

Sở Phàm nói liên tục ba lần như vậy.

Nhị tiểu thư nghe được có chút không hiểu, Hừ, không nhận được phải hỏi:

- Đồ háo sắc, anh nói cái gì đáng yêu chứ?

- Từ chuyện sáng nay, sau khi nhìn trộm thì nhị tiểu thư gán luôn cho Sở Phàm một cái biệt hiệu: “Đồ háo sắc”

- Nhân vật phim hoạt hình ấy mà, thật là đáng yêu!

Sở Phàm vẽ mặt trong sáng cười.

- Nhân vật phim hoạt hình ư?

Nhị tiểu thư lăm bầm vài lần, sau đó lập tức nhớ tới cái quần lót màu trắng có in hình các nhân vật trong phim hoạt hình của mình, sắc mặt cô trầm xuống, lớn tiếng nói:

- Đồ háo sắc, đồ háo sắc, đồ háo sắc. Hừ! Không thèm để ý đến anh nữa, nhìn trộm người ta...Bại hoại!

Nhị tiểu thư xấu hổ đỏ cả mặt, cúi đầu sang một bên, không thèm để ý đến Sở Phàm.

- Nhị tiểu thư, cô nghi oan cho tôi rồi. Mắt tôi chỉ thấy những nhân vật phim hoạt hình. Thật mà, không nói dối cô tí nào đâu.

Sở Phàm vẽ mặt nghiêm túc nói.

Nhị tiểu thư bĩu môi, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng lên. Đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy oán giận. Trong lòng cô lại tưng niệm một lần rồi lại một lần nữa, đồ háo sắc, đồ bại hoại... ..

- Đúng rồi, có chuyện này muốn nói với nhị tiểu thư. Tôi chỉ nói đến quan điểm của cá nhân tôi, hi vọng cô sẽ không nghĩ là tôi nói lời hạ lưu, có được không?

Sở Phàm đột nhiên nói.

- Cái gì mà quan điểm cá nhân chứ?

Nhị tiểu thư tức giận hỏi.

- Quan điểm của cá nhân về bộ ngực của cô. Nếu như cô cho phép thì tôi mới dám nói ra quan điểm thực sự của tôi được.

Sở Phàm nghiêm nghị nói.

- Anh...đồ lưu manh!

Mặt của nhị tiểu thư lại càng đỏ.

- Vậy thì thôi, tôi cũng không dám nói nữa.

Sở Phàm nhún vai.

... ..

Qua năm phút sau, mắt của nhị tiểu thư thỉnh thoảng lại liếc sang Sở Phàm. Cuối cùng cô cố lấy dũng khí, ngập ngừng nói:

- Đây, dù sao cũng không có chuyện gì nói thế này thì cũng nhầm chán. Anh, anh thử nói về cái quan điểm kia của anh đi. Nhưng mà không được nói những điều hạ lưu. Không thì tôi sẽ đi mách lại với chị đấy.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì cười thầm trong lòng, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Nhị tiểu thư, thật ra bộ ngực của cô cũng rất đẹp, ngực cũng đã rất đầy đặn và mượt mà rồi. Tuy không phải rất lớn cũng chẳng phải nhỏ. Tôi cảm thấy cô cần bản không cần phải có bộ ngực lớn lắm gì.

Nhị tiểu thư xấu hổ đỏ bừng mặt nghe quan điểm cá nhân của Sở Phàm đối với bộ ngực của mình. Nghe xong thì cô cũng thấy mừng thầm. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô nghe một người con trai đánh giá về bộ ngực của mình, hơn nữa lời nhận xét này cũng không tệ lắm. Từ trước đến giờ cô ở trước mặt những người bạn thân là Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ thường cảm thấy tự ti vì bộ ngực của mình nhỏ hơn một chút. Sau khi nghe xong lời nói của Sở Phàm, cô cảm thấy bộ ngực của mình thực ra cũng rất xinh đẹp rồi.

- Anh, anh nói đều là thật sao? Truyện “Cận Chiến Bảo Tiêu ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhị tiểu thư trên mặt có chút vui mừng, nhẹ giọng hỏi.

- Đương nhiên là thật rồi. Sáng nay vô tình nhìn thấy cho nên tôi mới đưa ra kết luận đó thôi. Đáng tiếc là còn chưa thấy được rõ ràng thì đã bị cô dùng tay che mắt rồi. Nếu không thì tôi còn có thể rút ra được kết luận nhiều hơn nữa.

Sở Phàm nói.

- Anh thật là đồ háo sắc. Anh đã nhìn trộm tôi rồi lại còn muốn tôi cho anh xem à? Bại hoại, bại hoại!

Nhị tiểu thư lớn tiếng mắng.

- Tôi xin thề lúc đó tôi vô ý mới nhìn thấy chứ trong lòng cũng không có bất cứ một tí suy nghĩ bậy bạ nào. Thật ra cơ thể của nhị tiểu thư cũng không thể làm cho tôi sinh ra ý niệm bậy bạ được!

Sở Phàm cười nói.

- Anh nói cái gì?

Nhị tiểu thư tròn mắt lên.

- Ý của anh là tôi, tôi không có lực hấp dẫn chứ gì?

- Không phải không phải. Cô vẫn còn nhỏ mà, còn phải từ từ mới dậy thì hết, phải không? Chuyện này là cả một quá trình, hơn nữa bản tính tôi vốn là không gần gũi sắc, đương nhiên đối với cô sẽ không sinh ra suy nghĩ bậy bạ gì được cả!

Sở Phàm vui vẻ nói.

- Đi chết đi, mặc kệ anh!

Nhị tiểu thư hừ một tiếng.

Nhìn khuôn mặt nhị tiểu thư làm bộ ra vẻ tức giận rất đáng yêu, Sở Phàm không khỏi cười cười, nói:

- Nhị tiểu thư, tôi cảm thấy bộ ngực của cô sau này từ từ trưởng thành chắc chắn sẽ đầy đặn và xinh đẹp hơn rất nhiều so với Tiểu Lâm. Ngay cả Tiểu Phỉ so với cô cũng chưa biết được ai hơn ai đâu.

- Thật sao?

Nhị tiểu thư nghe được thì cảm thấy hứng thú. Đừng nói lớn hơn so với Mộng Lâm thực ra chỉ cần bằng với Mộng Lâm thì cô cũng đã thỏa mãn rồi.

- Đương nhiên là thật rồi, lừa cô làm gì chứ.

Sở Phàm tức giận nói.

Nhị tiểu thư nhin không được phải cười cười, sau đó cô nghĩ lại thì cảm thấy có chỗ không ổn. Vì vậy phụng phịu nói:

- Nói, anh làm sao mà biết được ngực của Mộng Lâm và Phỉ Phỉ lớn chứ? Anh không phải là cũng trộm nhìn ngực của các cô ấy rồi hả?

Sở Phàm có chút sững sốt, vội vàng nói:

- Việc này còn phải nhìn lên sao? Từ quần áo Tiểu Lâm và Tiểu Phỉ mặc trên người là có thể nhìn thấy rồi mà.

- A! Cũng đúng.

Nhị tiểu thư gật đầu nói, sau đó trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, nói:

- Sở ca ca, tôi hỏi anh một chuyện anh phải trả lời cho tôi nhé!

- Ủ! Là chuyện gì?

- Gần đây tôi thấy ánh mắt của anh rất kỳ quái. Anh không phải là thích tôi rồi đấy chứ?

Sở Phàm vừa nghe thấy thì “hả?” một tiếng, mồm há hốc ra không ngậm lại được.

265. Chương 259: Sức Hấp Dẫn Của A Thiển

Sở Phàm lái xe đưa nhị tiểu thư vào trong lầu ba của đại học Yên Hoa. Còn chưa đến thì từ xa đã nhìn thấy chiếc xe thể thao Porche màu hồng của nhị tiểu thư.

Mãi đến khi xuống xe, vẻ mặt của nhị tiểu thư vẫn còn tràn đầy tự tin mà mỉm cười đắc ý. Tất nhiên, vừa rồi ở trên xe hỏi “Sở ca ca, anh không phải là thích tôi rồi chứ?” – Câu hỏi này Sở Phàm đã cho cô một đáp án rất hài lòng.

Con gái đều rất cao ngạo, tự ái cũng rất lớn, tổn thương một chút cũng không được, Sở Phàm đương nhiên hiểu rõ đạo lý này. Cho nên hắn trả lời là thừa nhận, trả lời rất nhỏ, thẳng thắn nói rất thích đôi mắt to của nhị tiểu thư, cái mũi thẳng và tinh xảo, cái miệng nhỏ xinh đỏ tươi của nhị tiểu thư. Còn có hình dáng

nhị tiểu thư khi không mặc áo lót, còn thích loại quần lót có hình các nhân vật trong phim hoạt hình của cô, vân vân và vân vân.

Sau đó, Sở Phàm đương nhiên là không thể tránh khỏi bị đôi bàn tay phấn của nhị tiểu thư đánh xuống như mưa. Nhưng mà nhị tiểu thư vừa đánh vừa mỉm cười thỏa mãn.

Nhị tiểu thư xuống xe. Sau đó một chiếc xe màu trắng chạy như bay đến, đó là xe của Tô Phi.

Quả nhiên, khi xe dừng lại, hai cô bé Tô Phi và Trần Mộng Lâm đi ra. Nhị tiểu thư đi lên đón.

- Tiểu Vân, chúng ta đi thôi. Người ta đến tìm, cuối cùng chị Kỷ nói bỏ vừa mới đi.

Tô Phi nói.

- Hôm nay Sở ca ca đưa tớ đi học, cũng quên gọi điện thoại nói cho các bồ biết.

Nhị tiểu thư áy náy nói.

- Tối hôm qua, bỏ làm sao vậy hả? Tự mình giận dỗi đi trước? Làm cho Sở ca ca lại phải đi đón bồ về.

Trần Mộng Lâm trêu ghẹo nói.

- Ách... ..

Nhị tiểu thư nhớ tới lời nói của Sở Phàm tối hôm qua với mình, nói:

- Không, không có gì a, ha ha, chúng ta vào lớp thôi.

- Ủ! Tan học chúng ta đi đến đường Nam Phủ shopping nhé, lâu rồi cũng chưa đi.

Tô Phi đề nghị.

- Được đấy!

Nhị tiểu thư vui vẻ đồng ý ngay.

- Tớ, tớ đi hỏi Sở ca ca một chút chuyện.

Trần Mộng Lâm nói xong thì đi vào trong xe ngồi đối mặt với Sở Phàm.

Sở Phàm ngồi trong xe, mở cửa sổ ra. Sau khi Trần Mộng Lâm và Tô Phi xuống xe thì liên tục quay về phía hai cô gái này mà nở nụ cười sáng lạn nhưng rất ấm muội.

Trần Mộng Lâm đi đến trước cửa xe, cố ý quay đầu nhìn lại một chút, phát hiện nhị tiểu thư và Tô Phi cũng không có theo kịp, lúc đó cô mới yên lòng.

- Oa! Tiểu Lâm. Em ngày hôm nay ăn mặc rất gợi cảm nhé. Không phải là đi quyến rũ anh nào đấy chứ?

Sở Phàm nhìn Trần Mộng Lâm mặc một bộ đồ bó màu cam làm thân thể lồi lõm gợi cảm, không khỏi buột ra tiếng khen.

- Đúng vậy đấy, em chính là muốn quyến rũ một người khác. Ai kêu anh không để ý đến em, hừ!

Trần Mộng Lâm giọng nói có chút oán giận, nói nhỏ.

- Anh, anh làm sao lại không để ý đến em chứ?

Sở Phàm có vẻ khổ sở giống như hòa thượng không sờ được tóc.

- Vậy, vậy sao không thấy anh chủ động đến tìm em? Người ta muốn, muốn cùng anh làm cái kia!

Trần Mộng Lâm nói đến câu cuối thì âm thanh nhỏ như muỗi kêu, sắc mặt cũng đỏ bừng lên, trong đôi mắt xinh đẹp toát ra một mị ý mê người.

- À, à...

Sở Phàm, tâm phàm dậy sóng, máu nóng sôi trào, vẻ mặt có vẻ rất kinh ngạc.

- Em, em cái kia đã qua năm ngày rồi. Bây giờ là thời kỳ an toàn.

Giọng nói của Trầm Mộng Lâm lại càng nhỏ, vẫn luôn nhìn về phía sau, sợ nhị tiểu thư và Tô Phỉ quay lại nghe được.

Sở Phàm phục hồi tinh thần lại, nuốt nuốt nước miếng, dáng điệu giống như một con khỉ háo sắc, hần ôn nhu nói:

- Tiểu Lâm, thực ra anh cũng rất nhớ em. Như vậy đi, đêm nay anh sẽ đến tìm em, được không?

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì mỉm cười, nụ cười quả thật là quyến rũ và xinh đẹp. Cô nói:

- Nhất định thế đấy nhé!

Nói xong liền đi ngay về phía nhóm nhị tiểu thư.

- Thật sự là không thể hiểu được suy nghĩ của cô bé này.

Sở Phàm nhìn bóng dáng uyển chuyển của Trầm Mộng Lâm, thầm nói.

Sau đó Sở Phàm chào lại các cô một tiếng rồi chạy xe đi. Vừa đi vừa kích động, đêm nay là lại có thể... ...

Một chiếc xe màu đen sang trọng chạy như bay rồi dừng lại trong bãi đỗ xe của một khách sạn nhỏ. Sở Phàm mặc một bộ đồ thể thao từ trong xe đi ra, đi vào bên trong khách sạn.

Sở Phàm đi thang máy đến trước cửa phòng 1082. Hần nhìn đồng hồ, bây giờ mới chín giờ sáng, lúc này A Thiển chắc là đã thức dậy rồi chứ?

Sở Phàm liên tục nhấn ba lần lên chuông cửa. Đây là ước hẹn trước của hần và A Thiển. Một lúc sau cửa phòng mở ra, A Thiển đứng ở trước mặt, mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, tóc hơi rối, ánh mắt có vẻ mệt mỏi và lèm nhèm giống như vừa mới ngủ dậy. Lúc này đây cô tạo cho người ta một cảm giác yêu kiều, khêu gợi và mê hoặc, khiến người ta chỉ muốn phạm tội.

- Mới ngủ dậy à?

Sở Phàm đi vào trong, hỏi.

- Ủ! Tối hôm qua không có việc gì làm nên xem phim truyền hình đến khuya mới đi ngủ.

A Thiển nói rồi rót một chén nước cho Sở Phàm.

- Ủ! Cảm ơn.

Sở Phàm khách sáo nói.

A Thiển cười cười, đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

Sở Phàm ngồi trên giường xem ti vi, chăn mền ở trên giường vẫn còn ấm, là A Thiển khi ngủ đắp làm giữ lại nhiệt độ, khăn trải giường rất lộn xộn, có một hương vị rất nồng đậm. Sở Phàm trong lòng khê động, nghĩ thầm tối hôm qua A Thiển nhất định là rất cô đơn. Một người buồn chán mà ngồi xem truyền hình. Đến đêm khuya yên tĩnh, khi thấy mình mệt mỏi thì mới ôm gối cô quạnh mà nằm ngủ một mình.

Thực ra thì A Thiển cũng rất khổ. Cô tuy là lựa chọn một công việc không được người đời coi trọng. Nhưng có ai dám nói đó chính là do cô tự nguyện chứ?

Tạo hóa trêu người, đôi khi không phải là do tự mình quyết định số phận mà là vận mệnh chọn người. Từ xưa cho đến nay hồng nhan đều bạc phận. Như bây giờ một người con gái ở trong thế giới rộng rãi và phồn hoa này càng đẹp thì lại càng nhận lấy nhiều bi kịch.

Lúc này, Sở Phàm đột nhiên nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào đổ xuống. Hần không khỏi thầm nghĩ, “Chẳng lẽ A Thiển đang tắm sao?”

Khi đó xuất hiện ý niệm đó, trong đầu hần không tự chủ được mà hiện ra làn da mềm mại và trắng như tuyết của A Thiển, bộ ngực sung mãn và cao vút, cặp mông vênh, đang dùng tay giữ nước ở bên dưới hạ thân.

Dần dần, Sở Phàm cảm thấy ở bên dưới hạ thân mình cũng đang có một ngọn lửa thiêu đốt. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra trong tư tưởng của mình cũng có ý nghĩ muốn đẩy ngã A Thiển ra sau đó tìm cách thô bạo dùng hết sức lực tiến vào người cô. Chỉ có điều là hắn không muốn thừa nhận ý muốn này trong lòng mình mà thôi

Vì cái gì chứ?

Bởi vì A Thiển đã, đã không còn nguyên vẹn ư?

Sở Phàm cười khở một tiếng, tập trung tinh thần xem tin tức trên TV, không suy nghĩ nhiều nữa.

Thời sự trên TV đưa tin, chính là vụ án mạng tàn sát xảy ra vào tối hôm qua ở khu nhà xưởng bỏ hoang. Khi biên tập viên đọc tin nói là Trần Tuấn Sinh con trai của Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh cũng bị người ta dùng súng bắn chết trong vụ án giết người này thì nhiều lần dùng đến từ “kinh ngạc”, “kinh hoàng”, “không thể tưởng tượng nổi”. Trong tin tức còn thuật lại một lời phát ngôn của cảnh sát, tuyên bố, cảnh sát nhất định sẽ toàn lực điều tra chuyện này, điều tra rõ ràng vụ án giết người trong khu nhà xưởng bỏ hoang này, trừng phạt nghiêm khắc kẻ giết người.

Sở Phàm xem tin tức trên TV, khoe miệng hơi nhếch làm nên một nụ cười băng lãnh và quỷ dị, tinh quang trong mắt chớp động.

Lúc này A Thiển cũng đã tắm xong, trong tay cầm một cái khăn tắm lớn mà lên lau tóc. Trên người mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình căn bản là không thể che đậy được dáng người đầy đặn và lả lướt của cô. Bởi vì trong tình huống bộ đồ ngủ bó sát vào người thế này lại càng làm nổi bật dáng vẻ của cô, gợi cảm mê người.

A Thiển lau tóc. Khi lau xong thì cô lấy ra một bộ quần áo lót từ trong hòm đồ. Cô nhìn Sở Phàm đang ngồi ở trên giường hơi do dự một chút, một hai giây sau, cô cởi bỏ bộ đồ ngủ trên người ra. Khi đó Sở Phàm thiếu chút nữa là chảy máu mũi. Thân thể trắng mịn mềm mại đầy đặn và lả lướt của A Thiển đã trần trụi hiện ra trước mắt hắn, càng chết người là phía dưới bộ đồ ngủ của A Thiển một cái quần áo cũng không có. Ánh mắt của Sở Phàm nhìn thoáng qua, chỉ là nhìn thoáng qua thì đã thấy hạ thân của A Thiển, trên đám lá cây cong queo đó hình như vẫn dính một vài giọt nước trong suốt.

Sở Phàm có chút khó hiểu, A Thiển cũng không kiêng kỵ gì hắn đang có mặt ở đây ư?

Hắn không khỏi hỏi:

- Em sao không tránh đi một chút?

A Thiển vừa mới mặc một cái quần lót bằng tơ tằm màu tím vào, trong tay đang cầm một cái nịt ngực chuẩn bị mặc lên, nghe thấy lời nói của Sở Phàm thì cô cười, cười đến mức có chút tự trào. Cô nói với vẻ không có gì đáng kể:

- Dù sao anh cũng đã nhìn qua rồi thì còn cần tránh né làm gì? Huống hồ, anh cũng không có cảm hứng đối với tôi cơ mà.

Giọng nói của A Thiển dường như có chút đau thương.

- Thế ư? Phải không? Vì sao cô lại khẳng định như vậy?

Trong mắt Sở Phàm dường như đang có một ngọn lửa thiêu đốt.

- Dựa vào trực giác thôi.

A Thiển nói xong thì cũng mặc xong áo lót, áo lót dè nén tạo ra một cái rãnh thật sâu. A Thiển tuy là đã mặc đồ lót vào rồi, nhưng mà lúc này mức độ hấp dẫn tuyệt không hề giảm bớt một chút nào, ngược lại càng phát ra hương vị phụ nữ nồng nặc lại càng hấp dẫn hơn.

- Có đôi khi,...

Sở Phàm đi lại gần, vừa đi vừa nói tiếp:

- Trực giác của phụ nữ không nhất định là đúng đâu.

Sở Phàm nói xong thì ôm lấy A Thiến, khi A Thiến duyên dáng kêu to lên một tiếng thì hắn đã trực tiếp đè cô lên trên giường. A Thiến sau khi tắm xong thì làn da lại càng trở nên mềm mại và trơn bóng. Sở Phàm đè lên thân thể cô cảm thấy được từng đợt mềm mại và rất đàn hồi. Sở Phàm vùi đầu vào cái cổ trắng như phấn của A Thiến, hôn nhẹ, và liếm láp khắp nơi.

A Thiến trong lúc bất ngờ không đề phòng kịp bị Sở Phàm trực tiếp đẩy lên giường, cảm thấy kinh ngạc và sau đó là vui mừng vô cùng. Cô nhịn không được mà rên lên một tiếng, đưa tay ôm chặt lấy thắt lưng của Sở Phàm, trong khóe mắt cô dường như đang ngân ngấn nước.

Tay của Sở Phàm đã vuốt ve lên bộ ngực đầy đặn của A Thiến, ra sức xoa nắn cách một lớp áo lót. Hai tay hắn đẩy cả hai bên bộ ngực của A Thiến, rồi sau đó vùi cả mặt vào giữa hai ngọn núi, để cái cảm giác mềm mại và mịn màng bao xung quanh mặt hắn. Hắn thực sự đã mê mẩn.

Thân thể của A Thiến nhịn không được mà run lên, sắc mặt trở nên đỏ ửng, thở gấp phì phò, bấp chân thon dài cuốn lấy thân thể Sở Phàm. Hai tay cô từ trên áo của Sở Phàm mà luồn vào trong, vuốt ve thân thể của Sở Phàm, trong miệng khẽ phát ra tiếng rên rĩ.

- Ummm, anh, anh vì sao lại như vậy?

A Thiến đang thở gấp nhịn không được hỏi.

- Vì không muốn em cô đơn, trước đây trong tim em chắc là rất cô đơn!

Sở Phàm vừa nói vừa trực tiếp đẩy áo lót của A Thiến hắn lên. Lập tức, bộ ngực tròn trịa và nở nang kia phơi bày ra hết, săn chắc và cao ngạo ngễ. Hai tay của Sở Phàm lại một lần nữa đặt lên hai ngọn núi của A Thiến, vuốt ve, rồi vuốt ve dần xuống bụng dưới phẳng lì của cô. Cơ thể cô run lên từng đợt, mắt khép hờ, trong lòng cô giống như thủy triều lên cuốn theo tất cả.

Tiếp tục, tay phải của Sở Phàm từ trên vòng eo nhỏ nhắn và nhẵn bóng của A Thiến vuốt ve đến bộ mông đầy đặn và cao vểnh lên của cô. Sau đó đưa tay chậm rãi tiến vào quần lót và mò mẫm lên trên khu vườn địa đàng của A Thiến. Đang muốn làm bước tiếp theo thì cái điện thoại di động trái mùa ở trên người hắn reo lên. Hắn lúc đầu cũng không thèm để ý, thế nhưng điện thoại lại rung lên một lần nữa, hắn buộc phải đưa tay vào túi quần móc ra xem. Thì ra là Ngân Hồ gọi tới.

Hắn cảm thấy nao nao, lập tức nghe điện thoại.

266. Chương 260: Ngô Bá Hẹn Gặp Sở Phàm

Bình thường, Ngân Hồ cũng không mấy khi gọi điện thoại cho Sở Phàm, mà lần này cô lại gọi điện thoại đến làm cho hắn mơ hồ cảm thấy chắc phải có chuyện quan trọng.

- Này! Là Ngân Hồ à? Có chuyện gì vậy?

Sở Phàm hỏi trực tiếp luôn.

- Chủ nhân, Ngô bá muốn gặp cậu.

Ngân Hồ cung kính nói.

- Ngô bá muốn gặp tôi sao? Ở nơi nào?

Sở Phàm trong lòng vui vẻ, kích động hỏi.

- Chủ nhân xuống đây đi, Ngân Hồ sẽ dẫn cậu đi đến chỗ hẹn.

Ngân Hồ nói.

- Cô, cô biết tôi đang ở đâu sao?

Sở Phàm nhìn thoáng qua A Thiến đang nằm ở trên giường, không khỏi hỏi.

- Biết.

Ngân Hồ đáp gọn lỏn.

- Tốt lắm, tôi đi xuống ngay đây.

Sở Phàm nói xong cúp điện thoại luôn.

Lúc này nịt ngực của A Thiến bị Sở Phàm dùng tay đẩy lên lại một lần nữa được cô kéo xuống. Nàng ngồi dậy, co chân ngồi trên đùi của Sở Phàm, ôm cổ của hắn, đôi mắt xinh đẹp trong đó vẫn còn lưu lại vẻ quyến luyến chưa nở rời. Cô nhìn Sở Phàm, hỏi khẽ:

- Có việc ư?

Bộ ngực cao ngất chắc nịch kia của A Thiến đang ở trước mặt của Sở Phàm. Hắn nhẹ vỗ lên cái lưng nhẵn bóng của cô, nói:

- Xin lỗi, có việc rồi. Chúng ta phải lập tức đi ngay.

- Không cần nói xin lỗi. Thật ra, có thể ôm anh một lần thì em cũng thỏa mãn rồi!

A Thiến nói xong thì ôm chầm lấy Sở Phàm một cái thật chặt, làm cho miệng của Sở Phàm bị vùi ở bên trong cái khe ở trước ngực cô.

Sau đó A Thiến buông lỏng tay ra, mặt cô có chút ửng đỏ. Cô đi xuống giường, đi đến cái hòm tìm quần áo mặc vào.

Sở Phàm nhìn đến quần lót mà A Thiến đang mặc kia ở phía dưới đã ướt thành một mảng. Tim hắn lại nhảy loạn lên, thật là một người phụ nữ có rất nhiều nước.

A Thiến mặc một cái áo váy màu xanh lá cây, lộ vẻ rất thành thực, nữ tính và thùy mị. Trong vẻ xinh đẹp lại mang theo một chút quyến rũ.

A Thiến trang điểm xong thì cùng với Sở Phàm đi xuống dưới lầu. Sở Phàm đi đến quầy lễ tân trả phòng, sau đó dễ dàng cùng A Thiến đi ra khách sạn. Vừa mới bước ra Sở Phàm đã nhìn thấy Ngân Hồ lạnh lùng và xinh đẹp đang đứng ở bên ngoài chờ hắn. Hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái, vì sao mình đi đến đâu Ngân Hồ cũng biết được vậy.

Sở Phàm lập tức đi về phía Ngân Hồ. A Thiến đi theo bên cạnh. Cô nhìn thấy Ngân Hồ ở phía trước mặc một bộ quần áo màu trắng bạc mà trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi là Sở Phàm nghe điện thoại của cô nàng sao? Đang cao hứng vậy mà lại bị cô ta gọi điện tới cắt ngang, thật là bực mình.

A Thiến trong lòng tuy là có chút bực mình. Nhưng mà sau khi đến gần nhìn thấy gương mặt lạnh lùng và xinh đẹp thì trong lòng lại có cảm giác rung mình. Lần đầu tiên cô cảm thấy cô gái mặc bộ đồ màu bạc này rất lạnh. Đồng thời cô cũng cảm giác được một chút nguy hiểm. Cô biết không thể trêu chọc người phụ nữ này được.

- Chủ nhân!

Ngân Hồ cung kính chào Sở Phàm.

A Thiến nghe xong thì trong lòng sững sốt, nghĩ thầm:

- Chủ nhân? Cô ta lại gọi Sở Phàm là chủ nhân sao? Sở Phàm này rốt cuộc là người như thế nào vậy?

- Ngó bá ở nơi nào vậy? Tôi đã không chờ được nữa rồi!

Sở Phàm kích động nói.

- Chủ nhân đi theo tôi, tôi sẽ dẫn chủ nhân đi gặp Ngó bá.

Ngân Hồ nói.

- Tốt!

Sở Phàm nhìn rồi nói:

- À Ngân Hồ, cô có chỗ nào bí mật và an toàn không? Tạm thời để cho A Thiến ở.

- Có! Chủ nhân mang cô ấy đi theo tôi đến đó luôn.

Ngân Hồ nói.

Sở Phàm gật đầu, cùng A Thiến leo lên xe. Ngân Hồ thì đi lên một chiếc xe màu bạc ở phía trước.

A Thiến ngồi trong xe nhìn Sở Phàm, chỉ cảm thấy càng nhìn càng thấy thần bí. Cô nhin không được hỏi:

- Vừa rồi cô gái mặc đồ bạc kia gọi anh là chủ nhân sao?

- Ủ! Cô ấy tên là Ngân Hồ. Đừng nhìn vẻ bề ngoài của cô ấy lạnh lùng thật ra là một người rất tốt bụng.

Sở Phàm giải thích nói.

- Nhưng cô ấy tại sao phải gọi anh là chủ nhân vậy?

A Thiến khó hiểu hỏi.

- Việc này em phải đi hỏi cô ấy mới biết được. Thật ra anh cũng không biết, anh chỉ biết là dù có đi đến đâu cô ấy cũng có thể tìm được đến đó, âm thầm bảo vệ anh.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Thật à? Như vậy thật kỳ lạ!

A Thiến kinh ngạc nói.

- Kỳ lạ sao? Anh lại chẳng hiểu gì cả.Sở Phàm vừa nói vừa chăm chú đi theo chiếc xe màu bạc đang chạy như bay ở phía trước.

- Aizzzzz!

A Thiến khẽ thở dài một cái, trong giọng đó mang theo sự tiếc nuối và bất đắc dĩ.

Sở Phàm nghe được, không khỏi quay đầu nhìn cô một cái, hỏi:

- Sao vậy?

- Không, không sao cả.

A Thiến ánh mắt hơi hoảng loạn, sau đó thoáng hiện ra một chút u oán nói:

- Cô ấy nếu như sau một tiếng nữa mới gọi điện thoại đến thì tốt rồi.

Sở Phàm có chút sững sốt, lập tức hiểu rõ ý tứ bên trong lời nói của A Thiến. Hắn cười cười:

- Một tiếng thì không đủ, ít nhất phải hai ba tiếng trở lên mới được.

A Thiến sau khi nghe vậy thì sắc mặt đỏ bừng. Cô nhìn Sở Phàm, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một chút quyến rũ. Cô nhẹ giọng nói:

- Vừa rồi có phải là anh chưa được sáng khoái phải không? Em, để em giúp anh làm chuyện đó nhé!

- Hả? Anh đang lái xe mà, như vậy sao được!

Sở Phàm vội vàng nói, nhưng lúc này thì tay của A Thiến đã đặt vào giữa đùi quần của hắn rồi.

- Em dùng cách khác cũng có thể giúp anh thỏa mãn cái kia mà.

A Thiến nói xong thì kéo khóa quần của Sở Phàm xuống, đem cái vật to lớn vừa cứng vừa nóng của đàn ông kia móc ra. Cô nhìn nhìn rồi nhin không được mà khẽ hô lên một tiếng, chiều dài của cái cây kia khiến cô cảm thấy thật ngạc nhiên và vui mừng.

A Thiến cúi người xuống, sau khi tay phải hoạt động vài cái thì cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra, ngậm vào ngọn cây rồi đi xuống!

- Ôiiiiii!

Sở Phàm hít một hơi thật sâu, nhin không được mà kêu lên một tiếng.

Hắn không dám phân tâm, tập trung tinh thần mà lái xe chạy theo xe của Ngân Hồ. Trong khi A Thiến đang cúi người mút làm cho hắn cảm thấy kích động dữ dội và cũng cảm thấy dễ chịu. Hơn nữa lại còn đang ở trong xe, việc này lại càng kích thích dục vọng của hắn hơn. Hắn cảm thấy đây là loại kích thích mới mẻ từ trước đến giờ chưa được trải qua.

Khi A Thiến ngẩng đầu lên thì mặt cô ửng hồng, trong mắt mang theo một nụ cười hài lòng. Khuôn mặt xinh đẹp bây giờ nhìn qua lại càng mê người.

- Này có khăn tay, em nhổ cái ở trong miệng ra đi.

Sở Phàm khê thở ra một hơi, nói.

- Không cần đâu, em nuốt mất rồi. Đây là lần đầu tiên em nuốt thế.

A Thiến lấy ra một miếng giấy xoa xoa lên cái kia của Sở Phàm.

- Em, em nuốt nó rồi sao?

Sở Phàm có chút ngạc nhiên.

- Đúng vậy, em tự nguyện mà.

A Thiến nói rồi kéo khóa quần của Sở Phàm lại.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì cảm thấy ở trong lòng giống như có một dòng nước ấm đang chảy qua. Hắn chậm rãi bảo:

- A Thiến, em không cần làm như vậy.

- Em tự nguyện mà. Em cũng không rõ vì sao mình làm như vậy, nhưng em rất vui vẻ. Có thể làm một cái gì đó cho anh, em thực sự cảm thấy rất vui.

A Thiến nghiêm túc nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì trong lòng cảm thấy có chút hổ thẹn. Dù sao hắn đối xử tốt với A Thiến chỉ là muốn lợi dụng cô thôi.

- Được rồi, anh không cần suy nghĩ nhiều. Em sẽ không ỷ lại vào anh, cũng không muốn trở thành gánh nặng cho anh đâu, ha ha.

A Thiến miễn cưỡng cười nói.

Sở Phàm cũng cười cười. Hắn thật sự là không biết phải nói gì, lúc này có thể nói cái gì bây giờ.

A Thiến cũng không nói nữa, nhưng mà trong mắt dường như có chút buồn bã. Cô cũng không biết mình vì sao lại đau buồn, từ trước đến nay, cô cho rằng lòng mình đã chết rồi, tình cảm của mình đã tê dại. Nhưng mà, từ buổi tối hôm qua, khi Sở Phàm cẩn thận và chu đáo bôi thuốc giảm đau lên vết thương trên người cô thì cô cảm thấy tim của mình thoáng cái đã bị kích động, trong lòng cũng dâng lên một cảm xúc mà đã lâu lắm rồi chưa có. Trong lúc đó, lòng cô đối với Sở Phàm đã có một loại tình cảm không hiểu được, nhưng cô biết rõ mình vĩnh viễn không thể gần gũi được với Sở Phàm. Đây là một cảm giác cô đã hiểu rõ từ tối hôm qua, khi Sở Phàm rời đi.

Nhưng mà, sáng nay ở trong khách sạn, những hành vi kích thích của Sở Phàm lại khiến cho mắt cô có chút ướt ướt. Lúc đó cô rất là vui vẻ, cho dù cô biết được hành động đó của Sở Phàm cũng chỉ là kích động tạm thời. Nhưng mà cô vẫn vui vẻ, vui vẻ không vì nguyên nhân nào.

“Giữa hai bên có một đoạn hồi ức thì đã đủ rồi. Đàn ông như vậy vốn không phải thuộc về mình.” A Thiến lén đưa mắt nhìn Sở Phàm, trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này xe của Ngân Hồ đã chạy đến vùng ngoại ô của thành phố, dọc theo đường núi phong cảnh bị bỏ lại ở phía sau. Sở Phàm chăm chú chạy theo.

Sở Phàm chạy theo chiếc xe của Ngân Hồ, sau khi qua vài vòng cua thì nhìn thấy ở phía trước một tòa biệt thự bốn tầng dựa vào núi và sát bên sông. Xe của Ngân Hồ trực tiếp đi vào trong tòa biệt thự này, Sở Phàm cũng theo sau đi vào.

Ngân Hồ xuống xe, đi đến xe của Sở Phàm, cung kính nói:

- Chủ nhân, đến rồi.

Sở Phàm đẩy cửa xe đi ra. Lúc này hắn nhìn thấy Kim Cương to như bò cao như ngựa đang từ bên trong biệt thự đi ra. Sau khi anh chàng nhìn thấy Sở Phàm thì vui vẻ mà gọi một tiếng:

- Thiếu chủ!

Sau đó lại chạy vào bên trong biệt thự, lớn tiếng gọi:

- Ngô bá, Ngô bá. Thiếu chủ tới rồi, thiếu chủ tới rồi!

Sở Phàm xuống xe, nhìn tòa biệt thự chiếm một khoảng đất rộng ở trước mặt mà thầm nghĩ: “Thì ra Ngô bá ở chỗ này. Xem ra Ngô bá này nhất định là một đại nhân vật có máu mặt. Nếu không thì làm sao có thể ở một chỗ hào hoa như thế này được.”

Một người đàn ông trên dưới sáu mươi tuổi tóc đã hoa râm đi ra. Người đàn ông này khi đi đến cách chừng mười mét thì nhìn thấy Sở Phàm, sau đó vẻ mặt nhin không được toát ra vẻ đặc biệt kích động. Ông vội vàng bước nhanh về phía trước, run rẩy.

Khi Kim Cương đỡ ông đi đến trước mặt Sở Phàm, Ngân Hồ cung kính chào:

- Ngô bá!

Ngô bá gật đầu, cặp mắt nhìn từ trên xuống dưới mà đánh giá Sở Phàm, hai mắt chảy ra hai dòng lệ, miệng thì thảo luận bẩm:

- Giống, rất giống ông chủ, ha ha. Phong cách và dung mạo của thiếu chủ so với người khi còn trẻ quả thật là giống nhau như đúc.

Từ trong lời xưng hô của Ngân Hồ, Sở Phàm hiểu rõ người đàn ông mơ hồ mang theo một khí thế uy nghiêm này chính là Ngô bá, người mà hắn đã muốn gặp từ lâu. Khi hắn thấy mắt Ngô bá rơi lệ thì trong lòng cảm thấy khó hiểu, vội vàng nói:

- Ngô bá, xin hỏi là ngài muốn gặp tôi sao?

Ngô bá phục hồi tinh thần lại, ông ta kích động nhìn Sở Phàm, cúi người vái chào, cung kính nói:

- Ngô Bá ra mắt thiếu chủ. Thiếu chủ những năm gần đây đã chịu khổ cực rồi!

Sở Phàm có chút sửng sốt, “Làm sao mà ngay cả Ngô bá cũng gọi mình là thiếu chủ chứ? Hơn nữa Ngân Hồ và Kim Cương ở hai bên cũng kính cẩn mà gọi một tiếng thiếu chủ”. Sở Phàm trong lúc nhất thời thì cảm thấy bó tay, chẳng biết phải làm sao cả!

A Thiển đứng ở bên cạnh nhìn thấy lại càng trợn mắt há mồm. Cô thấy hình như giữa mấy người này có quan hệ như kiểu vua tôi với nhau.

Đã đến lúc Sở Phàm được biết về thân thế và gia đình của mình rồi.

267. Chương 261: Sự Thật Về Thân Thế Của Sở Phàm (1)

- Ngô bá, như thế này làm sao được. Việc này... làm sao lại thế này... Lên... Đứng lên, đứng lên đi!

Sở Phàm sau khi phục hồi tinh thần lại vội vàng nâng Ngô bá dậy, luôn miệng nói.

Ngô bá chặn lấy cánh tay của Sở Phàm, nắm chặt lấy. Ông ngẩng đầu nhìn Sở Phàm, trên gương mặt già nua đã nhoe lệ. Ông lẩm bẩm nói:

- Mười tám năm rồi, thiếu chủ. Suốt mười tám năm nay, tôi đã đợi mười tám năm để đến ngày hôm nay. Ông trời quả nhiên có mắt, trời quả nhiên có mắt, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy thiếu chủ trưởng thành rồi!

Sở Phàm mơ hồ nghe thấy trong lời nói của Ngô bá có chút không hợp lý. Hắn vội vàng hỏi:

- Ngô bá, lời này của ngài là có ý gì? Vì sao ngài lại gọi tôi là thiếu chủ?

- Tôi đi theo ông chủ, mà thiếu chủ là con một của ông ấy. Cho nên cậu chính là thiếu chủ của tôi

Ngô bá lệ nóng đầy mặt, vẻ mặt kích động nói.

- Nói như vậy thì ông chủ mà ngài nói chính là, chính là ba ta sao?

Sở Phàm kích động nói với vẻ khó tin.

Ngô bá gạt đầu, nhưng mà trong mắt tràn đầy đau đớn khôn xiết.

- Vậy ba mẹ tôi đâu, Ngô bá, ngài mau nói cho tôi biết ba mẹ tôi hiện giờ ở đâu?

Sở Phàm lúc này đột nhiên biết được tin tức về cha mẹ ruột của mình thì đặc biệt kích động và hưng phấn, nhin không được mà lớn tiếng hỏi dồn dập.

Ngô bá sắc mặt hơi buồn bã, Ngân Hồ và Kim Cương đứng ở bên cạnh cũng cúi đầu, một câu cũng không nói.

Ngô bá thở dài, chuyển ánh mắt sang bên cạnh thì nhìn thấy A Thiển đang ngạc nhiên đứng đó, ánh mắt trầm xuống, hỏi:

- Thiếu chủ chủ, vị này là?

- À, cô ấy là một người bạn của tôi. Tôi cần tìm một chỗ ở an toàn cho cô ấy.

Sở Phàm giải thích nói.

- À, nếu như cô ấy không ngại thì có thể ở lại đây luôn. Ở đây rất an toàn.

Ngô bá nói.

- Ủ! Vậy, vậy thật là làm phiền rồi.

Sở Phàm nói.

- Ha ha. Thiếu chủ, cả tòa biệt thự này là của cậu. Cô ấy ở nơi này nếu nói làm phiền thì phải làm phiền đến cậu mới đúng.

Ngô bá cười cười. Sau đó nói:

- Ngân Hồ, cháu đưa cô này lên lầu nghỉ ngơi trước đi!

A Thiển lúc này có chút thẩn thờ mà đi vào trong biệt thự.

“Tòa biệt thự này là của tôi mình sao?” Sở Phàm nhìn ngôi biệt thự có giá trị hơn vạn bạc ở trước mặt mà thấy ngạc nhiên trong lòng. Nhưng mà trong lòng hắn chẳng có gì quan trọng bằng tin tức về cha mẹ mình. Cho nên hắn cuống cuống hỏi:

- Ngô bá, ngài mau nói cho tôi biết tin tức của ba mẹ tôi đi. Từ khi tôi biết chuyện đến bây giờ tôi lúc nào cũng muốn biết ba mẹ tôi là ai. Tôi cũng từng hỏi thăm khắp nơi về thân thế, muốn biết được rốt cuộc ba mẹ tôi là ai. Nhưng mà tôi hoàn toàn không thu được tin tức gì cả. Ngô bá, cầu xin ngài nói cho tôi biết đi!

Ngô bá lại thở dài, nước mắt lưng tròng. Ông ôm lấy cánh tay của Sở Phàm nói:

- Thiếu chủ, cậu theo tôi đến đây.

Nhìn thấy những diễn biến trên sắc mặt Ngô bá, trong lòng Sở Phàm mơ hồ cảm thấy một chút bất an. Lòng vừa yên ổn được một chút lại trở nên thấp thỏm.

Ngô bá đưa Sở Phàm vào trong phòng khách của biệt thự. Ở đây, cái đầu tiên thu hút sự chú ý của người ta là hai cái bài vị bằng gỗ ở trên một cái bàn thờ bằng đá cẩm thạch. Trên vách bàn thờ treo hai tấm hình của hai người, một nam một nữ. Nam thì mày kiếm anh tuấn, hai mắt có thần. Nữ thì mũi cao đoan trang và thanh lịch, nhã nhặn và dịu dàng.

Sở Phàm sau khi đi vào phòng khách nhìn thấy trên bàn thờ có hai bức chân dung thì tự dưng chẳng hiểu sao mà tim đập loạn lên, giống như vô hình có một lực hấp dẫn bắt hắn từng bước một đi đến bàn thờ. Hắn nhìn hai bức chân dung ở trên bàn thờ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác máu mủ tình thâm. Hắn lơ mơ cảm thấy hai người ở bên bức chân dung kia cùng với sinh mệnh của mình có một mối quan hệ mật thiết.

Ánh mắt của người đàn ông trên bức chân dung, cái mũi, khuôn mặt so với hắn thì thật là giống nhau như tạc. Còn ở người phụ nữ kia toát ra cảm giác nhã nhặn và ôn nhu làm cho lòng hắn không khỏi sinh ra một tình cảm ấm áp. Hắn ngơ ngẩn đứng trước bàn thờ, trong lòng dường như đã xác định được một chuyện. Chỉ là hắn cũng không dám đối mặt mà thôi.

- Thiếu chủ, họ chính là ông chủ và bà chủ. Cũng chính là cha mẹ ruột của cậu đấy!

Thanh âm đau buồn kia của Ngô bá vang lên bên tai hắn.

Cuối cùng, việc gì đến cũng sẽ đến, nên đối mặt thì cũng phải đối mặt. Sở Phàm không muốn đối mặt nhưng mà sự thật vô tình làm hắn phải đối diện. Đầu hắn nhất thời trống rỗng, cả người giống như bị sét đánh, cơ thể hắn run rẩy một hồi, hai đầu gối khụy xuống, quỳ lên tấm nệm ở trước bàn thờ. Khi hắn ngẩng đầu lên thì nước mắt đã ướt nhoe trên mặt!

Mười tám năm rồi, đã mười tám năm Sở Phàm chưa bao giờ được nhìn thấy cha mẹ của mình. Mà từ khi hắn hiểu chuyện ngày nào hắn cũng nghĩ về cha mẹ mình. Những đứa trẻ bằng tuổi lúc đó còn đang ở bên cha mẹ nũng nịu chơi đùa âm ỉ thì hắn lúc đó lại ở dưới ánh nắng mặt trời chói chang mà luyện tập võ công và đọc sách viết chữ. Khi còn nhỏ hắn đã đem nỗi nhớ nhung cha mẹ của mình chuyển thành động lực để ra sức tu tập. Bởi vì sư phụ đã nói cho hắn, khi nào hắn học xong bản lĩnh thì có thể đi tìm cha mẹ. Vì mục tiêu này hắn chăm chỉ tu tập, khi học xong thì xuống núi đi tìm tin tức của người thân, nhưng mà cho tới nay cũng hoàn toàn không có thu hoạch gì!

Mà ngày hôm nay, hắn rốt cuộc cũng đã biết được tin tức về cha mẹ mình. Nhưng cái mà hắn thấy cũng chỉ là hai tấm hình, mà không phải là hai người còn sống sờ sờ trước mặt. Thật là lúc ở thiên đường khi xuống địa ngục, vui mừng đỉnh điểm và đau thương tột độ vền vền chỉ trong nháy mắt. Khi biết được tin tức về cha mẹ mình thì hưng phấn và kích động. Đến lúc hiểu được họ đã rời bỏ trần thế thì thống khổ và đau buồn, tất cả chỉ vền vền xảy ra trong phút chốc.

- Ba, mẹ!

Sở Phàm giọng nói đau khổ, khóc nức nở, có chút nghẹn ngào gọi ra hai chữ vĩ đại nhất trên đời. Ngô bá ở bên cạnh lui sang một bên, vẻ mặt rất đau đớn.

- Ba, mẹ! Vì sao, vì sao con ngay cả một lần được gặp cũng không được. Hu hu hu, vì sao chứ... Mấy năm gần đây con mỗi ngày đều nhớ đến hai người, thăm dò tin tức của hai người khắp nơi, mong ước một ngày nào đó có thể gặp mặt được ba mẹ. Nhưng cũng chưa hề nghĩ đến chuyện con và ba mẹ gặp nhau lại ở trường hợp này. Ba, mẹ! Hai người làm sao lại nỡ lòng nào bỏ con mà đi chứ, con còn chưa hiểu thuận với hai người được ngày nào. Ba, mẹ ơi...

Đau khổ trong lòng Sở Phàm bùng phát, khóc lớn lên!

Nước mắt đàn ông không dễ rơi, chỉ vì chưa đến lúc đau lòng.

Ngô bá mang tới hai nén hương, châm lửa rồi đưa cho Sở Phàm, nói:

- Ông chủ, bà chủ, cầu cho hai người được yên nghỉ trên trời!

Sở Phàm nhận lấy hương, cung kính lạy, trong miệng thống khổ nói:

- Ba, mẹ! Đứa con bất hiếu Sở Phàm ra mắt hai người. Chỉ mong hai người ở trên trời có thể yên nghỉ. Sau này con cũng không thể hiếu thuận mà chăm sóc cho hai người được. Chỉ mong sao ba mẹ ở thế giới bên kia có thể sống yên ổn bên nhau, vui vẻ. Con sau này mỗi ngày sẽ đến nói chuyện với hai người. Ba, mẹ! Mười tám năm nay con có rất nhiều điều muốn nói với hai người mà. Ba, mẹ! Yên lòng an nghỉ!

Ngô bá cũng quỳ lên nệm. Nước mắt đã đầy mặt, nghẹn ngào nói:

- Ông chủ, bà chủ, nếu hai người ở trên trời có linh thiêng nghe được lời lão nói thì xin đưa mắt nhìn xuống con của hai người. Cậu ấy đã trưởng thành, cậu ấy đến gặp hai người đây. Tuy ngày hôm nay cũng đã qua mười tám năm nhưng cậu ấy dù sao cũng đã đến đây rồi. Chỉ mong hai người ở trên trời linh thiêng có thể phù hộ cho thiếu chủ khỏe mạnh và trưởng thành, hoàn thành nghiệp lớn.

Một lúc lâu sau, Sở Phàm mới từ trên nệm chậm rãi đứng lên. Nước mắt ở trên mặt hắn đã khô, ánh mắt đã phục hồi lại vẻ kiên nghị như trước. Hắn cuối cùng cũng biết cha mẹ của mình là ai và có hình dạng như thế nào rồi. Tuy là cái giá của việc này quá đau khổ và bi thương. Sớm biết như vậy hắn thà không biết tin tức của họ, để lòng hắn luôn luôn cho rằng cha mẹ của mình vẫn còn sống, sống ở một nơi nào đó trên thế giới này, để mình mỗi ngày đều cầu nguyện cho họ được vui vẻ còn hơn. Nhưng mà sự thật cần phải đối mặt chứ không phải là trốn chạy!

Huống hồ, hắn còn chưa biết rốt cuộc là vì cái nguyên nhân gì mà cha mẹ hắn trở nên như vậy. Ngô bá cũng đã chậm rãi đứng lên. Ông nhìn khuôn mặt lạnh lùng và đau khổ kia của Sở Phàm, trầm giọng nói:

- Thiếu chủ! Cậu đi lại đây, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì lòng khê động. Hắn biết rõ chuyện Ngô bá nói với hắn nhất định là có liên quan đến cha mẹ mình.

Ngô bá kéo Sở Phàm đến ghế sofa ở trong phòng khách ngồi xuống. Tự mình đi rót nước pha trà, Sở Phàm sau khi thấy vậy thì vội vàng đứng dậy nói để hắn làm. Ngô bá bảo Sở Phàm ngồi xuống, ông khẳng khẳng phải pha trà cho Sở Phàm, ông thâm nhìn thấy Sở Phàm khiêm tốn, có lễ phép, không kiêu ngạo, không xa xỉ thì không nhịn được mà vui vẻ trong lòng, cảm thấy chính mình nhiều năm qua lãng phí vì hai đời nhà họ Sở mà nỗ lực cũng không có uống phí.

- Thiếu chủ, tuy là từ nhỏ tôi cũng không nhìn cậu lớn lên nhưng tôi biết rõ cậu được phương trượng Nam Thiếu Lâm Từ Viễn đại sư nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn. Có Từ Viễn đại sư đức cao vọng trọng tự mình nuôi dưỡng tôi cũng không có bất cứ cái gì lo lắng về cậu cả. Về mặt khác ta cũng bận rộn chuẩn bị tất cả các phương diện cho thiếu chủ. Hôm nay tất cả điều kiện ở mọi mặt đã đầy đủ, chỉ thiếu gió đông là cậu chủ thôi.

Ngô bá vui vẻ nói.

- Lão Ngô, khi bác còn trẻ thì chăm sóc ba cháu. Bây giờ lại vì một đứa con bất hiếu bỏ đi như cháu mà phải vất vả, cháu thật là vô cùng xấu hổ. Lão Ngô, cháu thay mặt ba mẹ cháu nói với bác một tiếng, bác đã vất vả rồi!

Sở Phàm chân thành nói.

Ngô bá sau khi nghe vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó cảm thấy mắt trở nên ướt ướt. Ông cười cười, ni:

- Không vất vả không vất vả, có những lời này của thiếu chủ thì lão Ngô đây cũng đã thấy đủ rồi. Chỉ mong sao thiếu chủ có thể tạo ra một sự nghiệp huy hoàng, khôi phục lại cơ nghiệp của ông chủ, trừng trị bọn tiểu nhân gian ác, lấy đó để đền đáp cho ông chủ linh thiêng ở trên trời!

Sở Phàm nghe vậy thì hơi ngẩn ra, hỏi:

- Ngô lão nói vậy là có ý gì?

- Thiếu chủ không nên vội, mà từ từ nghe tôi kể.

Ngô bá nói xong thì uống một ngụm trà, chậm rãi nói:

- Mười tám năm trước, tập đoàn lớn nhất trong nước có tên là Sở Thị, độc quyền sản xuất khoáng sản và năng lượng, là hai ngành sản xuất dẫn đầu trong cả nước. Mà Tập đoàn Sở Thị nhờ vào lợi nhuận sản xuất

và kinh doanh của hai ngành này mà trở thành một tập đoàn đứng đầu cả nước. Khi đó, chủ tịch của tập đoàn Sở Thị là ông chủ, cũng chính là người một tay đã sáng lập nên thành tựu huy hoàng của tập đoàn, và đó cũng chính là cha ruột của cậu, Sở Chiến Ca.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì ngẩn ra, trong lòng lập tức cảm thấy máu nóng sôi trào. “Thì ra ba mình là một người kiệt xuất đã từng đứng trên đỉnh cao. Như vậy ngày hôm nay Tập đoàn Sở Thị do một tay cha mình sáng lập ra đâu mất rồi?”

- Ông chủ có thiên phú buôn bán kinh người và có năng lực lãnh đạo vô cùng cao minh. Đây là hai năng lực giúp cho ông từng bước một sáng lập ra thành tựu huy hoàng của Tập đoàn Sở Thị. Nhưng mà dĩ nhiên cũng không thiếu sự giúp đỡ của một số nhân vật chủ chốt đối với ông chủ. Trong đó có một người tại buổi đầu ông lập nghiệp thì liên tục giúp đỡ rất nhiều. Mà ông chủ cũng cùng với người này kết nghĩa anh em. Nào biết, người này bề ngoài thì nghiêm nghị và đại nghĩa thực ra bên trong rất gian xảo, chính là một tên tiểu nhân gian ác. Chính hắn đã lợi dụng lòng tin của ông chủ mà câu kết trong ngoài, từng bước một chiếm đoạt quyền lực Tập đoàn Sở Thị, cũng cố thực quyền của mình. Tên tiểu nhân gian ác này dần lão gia vào con đường chết!

Ngô bá nói đến đây thì giọng nói trở nên tức giận vô cùng, từ trong mắt toát ra vẻ cừu hận sâu đậm.

268. Chương 261: Sự Thật Về Thân Thế Của Sở Phàm (2)

Sở Phàm nghe xong cũng cảm thấy đặc biệt phẫn nộ. Hắn cuối cùng cũng hiểu cha mình tuổi còn trẻ như vậy mà phải lìa xa nhân thế là có nguyên nhân, hơn nữa trong chuyện này chắc chắn có một âm mưu lớn.

- Ngô lão, tên tiểu nhân gian ác này là ai, bây giờ còn sống không? Quả thật là không thể nào tha thứ được Sở Phàm tức giận hỏi.

- Thiếu chủ hãy nghe tôi nói xong đã. Tên tiểu nhân gian ác kia cuối cùng cũng không chế được quyền lực tài chính to lớn của Tập đoàn Sở Thị. Lợi dụng thời gian ông chủ ra nước ngoài để bàn chuyện làm ăn, hắn đã đoạt hết quyền lực cổ đông của tập đoàn vào trong tay. Khi ông chủ quay về vẫn còn chưa biết, vẫn còn đối xử với hắn như anh em thân thiết. Đến sau cùng tên tiểu nhân gian ác này ngả bài thì ông chủ mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Lúc ấy thì quyền lực chủ tịch đã bị hắn lấy đi, trong tay đã không có thực quyền, toàn bộ tập đoàn đều đã bị khống chế vững vàng trong tay tên tiểu nhân gian ác kia. Đêm đó khi bà chủ ở bên trong bệnh viện sinh ra cậu, ông chủ nghe tin thì vội vàng chạy đến. Khi đến nơi thì thấy bác sĩ nói bà chủ sinh khó, phải đẻ mổ, nhưng mà chắc chắn sẽ có nguy hiểm. Ngay lúc đó vì an toàn của hai mẹ con mà ông chủ đã đồng ý mổ.

Ngô bá dừng một chút, đau thương nói:

- Ai dè trời có lúc mưa lúc nắng, người có khi phúc khi họa. Bà chủ sau khi mổ vì mất quá nhiều máu mà không may qua đời, may mà cậu chủ cũng bình an vô sự! Nhưng mà, khi ông chủ biết được bà chủ vì sinh khó mà qua đời thì suýt nữa té xỉu tại chỗ. Sau cái đêm đó, cả hai chuyện ông chủ bị tên tiểu nhân kia bán đứng và tin tức bà chủ qua đời đối với ông ấy là một đả kích quá lớn. Lúc đó ông chủ mới bốn mươi tuổi, đang ở tuổi trung niên.

- Sau đó một tháng, ông chủ bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị một chuyện. Đến nay nghĩ lại thì mới biết là lúc đó ông chủ chuẩn bị hậu sự. Trong vòng một tháng đó, ông chủ đã chuẩn bị tất cả mọi chuyện về sau, để cậu chủ mai này chân hưng lại sự nghiệp. Việc đưa thiêu chủ đến Nam Thiếu Lâm nhờ Từ Viễn đại sư nuôi nấng cũng là ý muốn của ông chủ cả. Sau khi tất cả đều đã được chuẩn bị hoàn thiện thì ông nhốt mình ở trong phòng, một mình bình thần ra đi, đi rất khoan thai, không có một chút oán hận và tiếc nuối. Ông lưu lại di chúc căn dặn tôi đem ông và bà chủ an táng ở cùng một chỗ. Tôi... ..

Ngô bá nói đến đây thì giọng nói nghẹn ngào, không cách nào nói thêm được nữa.

Sở Phàm chú ý lắng nghe, trong mắt hàn quang tăng vọt, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, phần nộ như ngọn lửa. Hắn từng chữ từng chữ nói:

- Ngô bá, nói cho cháu biết, tên tiểu nhân gian ác đó rốt cuộc là ai?
- Hắn chính là Lam Chính Quốc. Chủ tịch Tập đoàn Lam Thị - Lam Chính Quốc!

Ngô bá nói từng chữ một.

- Cái gì?

Sở Phàm chấn động toàn thân, cả người kinh ngạc vô cùng. Mãi hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Là lão ta ư? Nói như vậy Tập đoàn Lam Thị bây giờ chính là Tập đoàn Sở Thị trước đây sao?

Ánh mắt Ngô bá trầm xuống, trong mắt hiện ra ngọn lửa phần nộ, chậm rãi nói:

- Không sai, Tập đoàn Lam Thị bây giờ chính là Tập đoàn Sở Thị mà năm xưa một tay ông chủ sáng lập nên. Lam Chính Quốc chính là tên tiểu nhân gian ác đã cùng lão gia kết nghĩa an hem rồi lại cướp lấy Tập đoàn Sở Thị, biến thành Tập đoàn Lam Thị của mình.
- Ghê tởm, tên tiểu nhân Lam Chính Quốc này vậy mà lại cướp đoạt công ty do một tay ba tôi gây dựng lên. Hơn nữa còn bức ba tôi đến đường cùng, quả thật là tội không thể tha được.

Sở Phàm nắm chặt lấy nắm đấm, giọng kích động nói.

Khi Ngô bá nhìn thấy Sở Phàm tỏ ra kích động và cảm phần như vậy thì trong lòng cũng xúc động và vui vẻ vô cùng. Ông tưởng rằng Sở Phàm từ nhỏ trưởng thành nơi cửa Phật, mọi việc đều khoan dung, lãnh đạm đối với các loại ân oán tình cừu trên thế gian. Nhưng mà bây giờ khi thấy những biểu hiện của Sở Phàm như vậy ông cuối cùng cũng yên lòng, sau đó hỏi:

- Thiếu chủ, cậu dự định làm như thế nào?
- Định làm thế nào?

Sở Phàm lặng lẽ đứng lên, “Đúng rồi, làm thế nào đây? Hôm nay đã biết Lam Chính Quốc chính là tên tiểu nhân gian ác hại chết ba mình, hơn nữa còn dùng thủ đoạn hèn hạ mà cướp tập đoàn do một tay ba mình sáng lập nên. Như vậy mình phải làm gì bây giờ? Giết hắn? Muốn giết hắn thì dựa vào khả năng của mình bây giờ căn bản không phải là chuyện khó, nhưng mà giết chết hắn thì có thể an ủi được ba mình ở trên trời hay không? Không, tuyệt đối không thể để hắn chết một cách dễ dàng như vậy được. Năm đó khi ba mình biết được tập đoàn do một tay ba sáng lập nên bị tên tiểu nhân gian ác Lam Chính Quốc này cướp lấy thì trong lòng chắc chắn sẽ rất đau khổ. Như vậy mình sẽ phải trả lại gấp đôi những đau đớn mà Lam Chính Quốc đã gây ra choba vào năm đó! Tập đoàn Lam Thị! Hừ! Ta nhất định sẽ lấy lại tập đoàn Lam Thị, nó vốn là tập đoàn của nhà ta. Ta muốn cho Lam Chính Quốc trải qua một lần đau đớn sau đó mới lấy cái mạng già của hắn!”

Sở Phàm khi đã định sẵn việc này ở trong lòng thì ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Cháu muốn lấy lại Tập đoàn Lam Thị. Nó vốn là của nhà ta, tuyệt đối không thể để nó rơi vào trong tay của tên tiểu nhân Lam Chính Quốc được. Có như vậy cháu mới có thể an ủi được linh hồn của ba ở trên trời.
- Tốt, thiếu chủ có chí lớn như vậy lão Ngô đây cũng cảm thấy hết sức vui mừng. Tôi tin là ông chủ và bà chủ ở trên trời biết được cũng sẽ vui mừng rất nhiều. Tôi đã nỗ lực mười tám năm nay chính là đợi ngày thiếu chủ Đông sơn tái khởi (1), khôi phục lại sự nghiệp của ông chủ năm đó!

Ngô bá kích động nói.

- Nhưng mà....

Về mặt Sở Phàm có chút buồn bã, nói:

- Tập đoàn Lam Thị mấy năm nay dưới sự lãnh đạo của Lam Chính Quốc thì nghiệp vụ phát triển không ngừng, đã trở thành tập đoàn lớn nhất, đứng đầu cả nước. Chúng ta dựa vào cái gì để mà chống lại hắn đây?

- Thiếu chủ không cần lo lắng. Các phương tiện như tiền bạc, nhân tài, các cơ sở thiết bị,tôi đã chuẩn bị thỏa đáng cho cậu rồi. Ông chủ đã xây dựng lên một tập đoàn thương nghiệp huy hoàng như vậy thì chắc chắn cũng có rất nhiều tài sản. Ông chủ trước khi qua đời đã để lại cho cậu một mỏ vàng, hai mỏ nhôm, bốn mỏ sắt, và cổ phiếu của rất nhiều công ty trên thị trường chứng khoán, một ngàn đồng vàng, rất nhiều tranh cổ, vân vân. Tổng giá trị của những tài sản này khoảng ba trăm triệu. Về mặt nhân tài thì những năm gần đây tôi đã đào tạo và tuyển chọn. Trên phương diện đầu tư tài chính, thị trường chứng khoán, và những phương diện khác chúng ta đều có nhân sự tốt. Những người này chỉ đợi cậu đứng lên hô một tiếng, thì sẽ nhất hô bách ứng, đem hết sức lực phục vụ cậu.

Ngô bá nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì ngạc nhiên đứng ngậy tại chỗ. Hắn chưa từng nghĩ, vài tiếng trước hắn vẫn còn là một tên bảo vệ bình thường, nhưng vài giờ sau lại có trong tay số tài sản hơn ba trăm triệu, bên dưới lại có một nhóm nhân viên trung thành và dốc sức phục vụ. Việc này, việc này quả thật là đột ngột và khó có thể tin được. Nhưng Sở Phàm lại cảm thấy được một trách nhiệm nặng nề ở trên vai. Trong lòng hắn đối với Ngô bá cũng tràn đầy biết ơn và kính trọng. Hắn nói từ tận đáy lòng:

- Lão Ngô. Cảm ơn bác! Những năm gần đây nếu không phải là bác rất trung thành với nhà họ Sở như vậy thì ngày hôm nay cũng không có cái gì để đổi đầu với Lam Chính Quốc cả. Cảm ơn bác nhiều lắm.

Sở Phàm nói là lời thật, hoàn toàn thật. Nếu như Ngô bá cũng giống như Lam Chính Quốc, chính là một tên tiểu nhân gian ác, vậy thì ông hoàn toàn có thể chiếm hết tài sản trên trăm triệu này của Sở Chiến Ca để lại cho Sở Phàm. Ông hoàn toàn có thể không nói cho Sở Phàm biết chuyện này, hoặc là giấu đi một phần tài sản mà Sở Chiến Ca lưu lại. Nhưng mà ông không làm thế. Không những ông không làm vậy mà những năm gần đây lại cố gắng hết sức vì Sở Phàm sau này phục hưng đại nghiệp, thay Sở Phàm chuẩn bị tốt tất cả những điều kiện để phục hưng. Trung thành như vậy quả là có trời đất chứng giám!

- Vì thiếu chủ mà dốc hết sức lực là vinh hạnh của tôi. Cậu ngàn vạn lần cũng không được nói chữ cảm ơn, tôi thật hổ thẹn.

Ngô bá nói.

- Không! Lão Ngô đã vì ba cháu và vì cháu mà làm ra tất cả những cống hiến đáng giá đủ để cháu phải kính trọng. Cháu nhất định sẽ không phụ những kỳ vọng phục hưng sự nghiệp của lão Ngô, an ủi linh hồn ba ở trên trời!

Sở Phàm kiên quyết nói.

- Thiếu chủ có ý chí như vậy thì lão Ngô cũng cảm thấy rất vui mừng. Thiếu chủ đã có kế hoạch gì rồi phải không?

Ngô bá hỏi.

- Kế hoạch ư?

Sở Phàm ánh mắt trầm xuống, trầm giọng nói:

- Chắc chắn Ngô lão cũng biết, Lam Chính Quốc đã chuyển toàn bộ trụ sở chính của Tập đoàn Lam Thị từ Thượng Hải về thủ đô. Hiện nay đang ồ ạt tiến quân vào ngành bất động sản ở đây. Mục đích của hắn rõ ràng là muốn lấy lĩnh bất động sản ở thủ đô để làm bước đột phá, rồi từ đó chen chân vào tất cả các ngành khác. Nhưng mà bây giờ một trong số thủ lĩnh đứng đầu về bất động sản trong nước chính là Tập đoàn Quốc Cảnh. Cho nên, Lam Chính Quốc muốn sống ở trong ngành bất động sản thì không nên đối đầu với đối thủ này. Trên thực tế, Lam Chính Quốc chuyển trụ sở chính về thủ đô là vì đối phó với Tập đoàn Quốc Cảnh, tiến tới chiếm đoạt đất đai sở hữu của Quốc Cảnh, dã tâm cũng không phải là nhỏ đâu.

- Thiếu chủ phân tích rất đúng. Mấy ngày hôm trước đấu thầu lô đất số mười ở cạnh đường Quang Hoa, Tập đoàn Lam Thị đã thắng thầu. Đây chính là bước đi đầu tiên của Lam Chính Quốc trong ngành bất

động sản đấy.

Ngô bá nói.

- Thật ra kịch hay còn đang ở phía sau. Nếu như những gì Ngô bá điều tra là thật, như vậy dưới vẻ bề ngoài tươi đẹp và rực sáng của Tập đoàn Lam Thị thật ra đã đầy sâu mọt. Trong khi tranh đấu với Công ty Bất động sản Quốc Cảnh nhất định sẽ lộ ra một số vấn đề, mà lúc này thì cơ hội của chúng ta cũng sẽ đến.

Sở Phàm ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngoài ra, không loại trừ khả năng Tập đoàn Lam Thị có thể đánh sập được Công ty Bất động sản Quốc Cảnh. Mà tôi, cũng đang đợi cơ hội này!

Ngô bá sau khi nghe vậy thì cả người phấn chấn hẳn lên. Ông nhìn Sở Phàm với đôi mắt thâm trầm tinh quang chớp động, trong lòng tự nhiên dâng lên sự tự tin. Ông tin tưởng thiếu chủ nhất định có thể hoàn thành ước nguyện, khôi phục sự nghiệp của Sở Thị.

Chú thích (1): Đông Sơn là một địa danh ở tỉnh Chiết Giang, và gắn liền với một điển cố văn học của Trung Quốc.

Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức song ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Do đó, người đời sau thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ.

Thơ Vương Duy có câu:

Ngô đệ Đông Sơn thời

Tâm thượng nhất hà viễn.

(Tạm dịch: Em ta khi về ở ẩn, tác lòng với vợ mệnh mông).

Lý Bạch cũng có bài Ưc Đông Sơn (Nhớ Đông Sơn) nổi tiếng như sau:

Ngã kim huê Tạ kỹ

Trường khiêu tuyết nhân quần.

Dục báo Đông Sơn khách

Khai môn tảo bạch vân. [2]

(Tạm dịch:

Ta nay ôm kỹ nữ

Cười lớn, xa loài người

Muốn báo Đông Sơn khách

Mở cửa quét mây trời)

Thơ Nguyễn Trãi trong bài Mạn Thành – Kỳ III có câu:

Dữ thế tiệm sơ đầu hướng bạch

Đông Sơn nhật nhật phú qui dư. [3]

(Tạm dịch:

Dần cách xa đời, đầu chớm bạc

Ngày ngày nuôi mộng hướng Đông Sơn).

Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

269. Chương 262: Nguyện Vọng Của A Thiển

Sở Phàm sau khi biết được thân thế của mình thì cả người trở nên thay đổi. Hắn cuối cùng cũng đã hiểu rõ thân thế của mình, cũng biết được cha mẹ của mình là ai. Hắn bất ngờ vì chính cha mình đã sáng lập ra một tập đoàn thương nghiệp, nhưng mà, hôm nay tất cả đã như mây theo gió mà bay đi. Tuy biết được cha mẹ của mình là ai nhưng hai người bọn họ đã không còn ở trên thế gian này nữa, trong đó còn xen lẫn một đoạn ân oán. Từ nay về sau, trên vai hắn lại có thêm một tầng trách nhiệm!

Sở Phàm và Ngô bá vẫn còn đang nói chuyện. Từ cuộc nói chuyện này Sở Phàm nói chung là cơ bản hiểu rõ Ngô bá mười tám năm qua đã cẩn thận kinh doanh, thành lập một tập đoàn nhỏ, đối với hình thức phân bổ tài sản mà cha mình để lại cũng đại khái hiểu rõ. Sau khi nghe xong những gì Ngô bá nói, hắn không khỏi cảm thán việc Ngô bá đã lao tâm khổ tứ và dốc lòng kinh doanh. Những việc này khẳng định là có đọng tâm huyết cả đời của Ngô bá.

- Đúng rồi, Ngô bá, Ngân Hồ và Kim Cương cũng là do một tay bác dạy dỗ huấn luyện sao?

Sở Phàm hỏi.

- Chúng nó lúc nhỏ là trẻ mồ côi, được tôi nuôi dưỡng và sau đó lại mời thầy giỏi tới huấn luyện. Từ nhỏ tôi đã truyền thụ cho hai người bọn họ lòng trung thành và đức tin thiếu chủ là trung tâm. Khi lớn lên thì trong tư tưởng cũng như tất cả hành động của bọn họ đều lấy lợi ích của bản thân thiếu chủ làm tiền đề. Tôi biết cậu từ nhỏ lớn lên ở Nam Thiếu Lâm, lại là đệ tử của phương trượng đại sư, về mặt võ nghệ khẳng định là hơn người. Nhưng mà tôi nghĩ có sự trợ giúp của hai người bọn họ thì cậu sẽ như hổ thêm cánh.

Ngô bá nói.

- Ha ha, hai người bọn họ quả thật là rất mạnh, đặc biệt là Kim Cương, ngay cả cháu cũng không phải là đối thủ của cậu ấy đâu. Nhưng mà cháu thầy giỏi nhất chính là Ngân Hồ. Làm sao mà cháu ở chỗ nào thì cô ấy cũng có thể tìm được vậy? Cô ấy cứ giống như là lúc nào cũng đi ở bên cạnh cháu vậy, nhưng mà cháu lại không phát hiện được tung tích của cô ấy. Thật là thần kỳ. Ngô lão nói xem tại sao Ngân Hồ có thể tìm đến được vậy?

Sở Phàm tò mò hỏi.

Ngô bá sau khi nghe vậy thì cười “Ha ha”, nói:

- Không gạt cậu chủ. Thật ra tôi cũng không biết Ngân Hồ như thế nào mà tìm đến được. Từ nhỏ Ngân Hồ đã thể hiện khả năng nhạy cảm hơn người về việc lần theo dấu vết. Vì vậy tôi mới đặc biệt mời một người huấn luyện nó về thuật truy tung, không nghĩ tới nó trong quá trình học tập nhờ vào thiên phú của mình mà học một biết mười, tự tạo ra một kỹ thuật theo dõi dấu vết đặc biệt. Tôi biết có nói thì cũng chỉ được như thế, nói càng nhiều thì lại càng không hiểu.

- Năng lực truy tung này có lẽ là một loại thiên tính của chính Ngân Hồ. Mà chúng ta coi như là biết cũng không thể nào giải thích được.

Sở Phàm nói.

- Đúng rồi, Kỷ Thiên Vũ đạo này có khỏe không?

Ngô bá đột nhiên hỏi.

- Chú Kỷ à? Lão Ngô cũng biết chú Kỷ sao?

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

- đương nhiên là biết. Ngày trước khi Kỷ Thiên Vũ bắt đầu lập ra Công ty Bất động sản Quốc Cảnh thì ông chủ cũng từng giúp đỡ, vài lần gặp khó khăn đều được ông chủ khẳng khái cứu trợ. Việc này Kỷ Thiên Vũ vẫn luôn luôn khắc ghi ở trong lòng, luôn muốn tìm cơ hội để báo đáp ân tình mà năm đó ông chủ đã giúp hắn. Mà lần này đưa cậu từ trên Nam Thiếu Lâm xuống thủ đô làm hộ vệ cho con gái chính là tự

mình chủ động nói ra. Mục đích là muốn cậu nhanh chóng rèn luyện mình trong môi trường ở đây, làm cơ sở cho công cuộc gây dựng ngày sau.

Ngô bá chậm rãi giải thích.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì có chút sững sốt, “Hóa ra chú Kỷ cũng đã biết được thân thế của mình từ trước. Khó trách tại sao ông ấy lại đối tốt với mình như vậy. Thì ra tất cả chuyện này đều là chú Kỷ vì báo đáp ân tình năm đó của ba mình đối với ông. Mặc kệ nói như thế nào ông ấy cũng là một người có tình có nghĩa!”

- Chính vì Lam Chính Quốc cũng biết như vậy nên mới muốn từng bước chiếm đoạt Công ty Bất động sản Quốc Cảnh, thậm chí còn muốn diệt trừ Kỷ Thiên Vũ. Trong đó nguyên nhân lớn nhất là năm đó Kỷ Thiên Vũ và ông chủ là bạn bè tâm đắc khá thân. Mặt khác Lam Chính Quốc cũng muốn nhắm vào miếng thịt béo bở là ngành bất động sản này.

Ngô bá giải thích rõ hơn.

- Cháu sẽ không để cho Lam Chính Quốc muốn gì được đó đâu. Cháu cũng không tin tên tiểu nhân Lam Chính Quốc này lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, tiêu sái cả đời được.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Những năm gần đây tuy là tôi rất căm thù Lam Chính Quốc, nhưng mà một mặt lại mong cho hắn sống lâu khỏe mạnh, để đợi thiếu chủ trưởng thành tự tay báo thù.

Ngô bá nói.

- Cháu sẽ làm!

Sở Phàm ánh mắt trầm xuống, kiên định nói.

- À, đúng rồi.

Ngô bá dường như nhớ đến chuyện gì đó, nói:

- Cô gái mà thiếu chủ vừa đưa về là ai vậy?

- A Thiển à? A! Ngô lão không nói thì cháu cũng quên mất. Cô ấy là một nhân chứng. Con trai của Bí thư Thị ủy, còn có con trai của Chủ tịch Tập đoàn Lâm Thị muốn mượn tay Cục trưởng Cục Công an giết cháu. Sau cùng bị cháu đánh ngược trở lại. Mà cô gái này chính là một nhân chứng để làm cho Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh tin tưởng và chịu về phe với cháu.

Sở Phàm giải thích.

- À! Nói như vậy thì gần đây có tin tức về vụ giết người trong khu nhà xưởng bỏ hoang là do một tay thiếu chủ sắp đặt sao?

Ngô bá giọng nói có chút kinh ngạc, hỏi.

- Ha ha, chuẩn xác mà nói thì là do một tay Ngân Hồ và Kim Cương tạo thành. Chuyện này trong lúc nhất thời khó mà giải thích được rõ ràng, Ngô lão từ từ rồi sẽ biết.

Sở Phàm nói.

- Ủ! Thiếu chủ mọi việc phải cẩn thận mà làm. Theo như tôi được biết thì tên Trương thiếu con trai của Bí thư Thị ủy này cũng không phải là loại người bình thường đâu. Quan hệ với những loại người như thế này không thể lơ là được.

Ngô bá nói.

- Ngô lão yên tâm, cùng quan hệ với loại người lang sói và độc xà này cháu tất nhiên sẽ cẩn thận, sẽ không phạm sai lầm đâu.

Sở Phàm tự tin cười, nói.

- Tôi tin khả năng của thiếu chủ. Được rồi, thiếu chủ có phải là nên đi xem cô gái tên là A Thiển kia một chút không? Hỏi xem cô ấy ở đây có hợp không.

Ngô bá nhắc nhở.

- Được rồi, cháu nhân tiện cũng đi quan sát nơi này một chút.

Sở Phàm nói xong thì đi khắp bốn phía ngôi biệt thự.

Ngôi biệt thự này rất lớn, so với biệt thự Lam Hải còn lớn hơn phân nửa, dựa vào núi cạnh sông, phong cảnh rất tươi đẹp.

Sở Phàm đi lên lầu bốn. Ngân Hồ đã sắp xếp cho A Thiển nghỉ ngơi trong một căn phòng ở tầng này. Sở Phàm đi lên thì Ngân Hồ cung kính chào một tiếng:

- Thiếu chủ!

- Ủ! A Thiển ở phòng nào?

Sở Phàm hỏi.

- Phòng này.

Ngân Hồ chìa tay chỉ vào phòng đối diện, nói.

- Được, tôi vào xem cô ấy thế nào.

Sở Phàm nói.

Ngân Hồ sau khi nghe vậy thì rất hiểu biết mà đi xuống dưới lầu.

Sở Phàm gõ gõ cửa phòng A Thiển, nói:

- A Thiển, là anh, em ở chỗ này cảm thấy thế nào?

Không có tiếng trả lời, mà cánh cửa lại được mở ra, nhưng Sở Phàm lại nhìn không thấy bóng dáng của A Thiển đâu cả. Trong lòng hắn có chút sửng sốt, sau đó cất bước đi vào trong.

Hắn vừa mới bước vào thì cửa phòng đã đóng lại. Hắn còn chưa kịp phản ứng gì thì cảm giác được một thân thể mềm mại từ phía sau ôm lấy hắn. Một hương vị đậm đặc của người phụ nữ thành thực nhẹ nhàng bay tới, chính là mùi hương trên người A Thiển.

- Hóa ra em trốn ở phía sau cửa à, sao lại chủ động nhảy vào ôm lấy anh vậy?

Sở Phàm nói, trong lòng cười khổ một tiếng. Hắn phát hiện cô gái A Thiển này chỉ cần mình có chút biểu hiện ôn nhu thì cô ấy sẽ đối xử lại với mình rất nhiệt tình.

- Bởi vì em đang rất vui vẻ mà

A Thiển từ phía sau ôm lấy cổ của Sở Phàm. Khi nói xong còn nhón chân nhẹ nhàng cắn một cái vào mang tai của hắn.

- Ái dà, anh phát hiện là chỉ cần đối xử với em tốt một chút thì em sẽ không sợ gì cả, đúng không? Em xem, bây giờ em lại chủ động quyến rũ anh rồi đây này.

Sở Phàm buông tiếng thở dài, nói.

- Thực ra em càng thích anh đối với em xấu một chút!

A Thiển nói rồi đột nhiên nhảy lên, sau đó hai chân kẹp lấy eo của Sở Phàm, nằm trên lưng hắn luôn.

Sở Phàm lắc đầu cười khổ một tiếng, đi về phía giường lớn, vừa đi vừa nói:

- A Thiển, anh biết bộ ngực của em rất lớn và cũng rất vững. Nhưng mà em lại không mặc áo lót phải không? Anh khỏi cần sờ cũng có thể biết được ngày hôm nay em không mặc áo lót rồi, đúng không?

- Hừ xí, ai nói là em không mặc áo lót? Sáng nay ở trong khách sạn anh không thấy em mặc vào à? Đáng ghét!

A Thiến trách mắng một tiếng nói.

- Á? Vậy thì anh đã nhớ lầm rồi, nhưng mà cảm thấy bộ ngực của em ép vào lưng anh cảm giác sao mà mềm mại như vậy chứ? Giống như không mặc áo lót tí nào vậy.

Sở Phàm nói rồi đi tới bên giường, ngồi xuống, đặt A Thiến lên trên giường.

- Hừ! Em làm sao biết được, là cảm giác của anh có vấn đề thì có.

A Thiến sắc mặt ửng đỏ, nói.

Sở Phàm quay đầu nhìn A Thiến, nói:

- Mấy ngày nay em tạm thời ở đây nhé. Thế nào, có vừa ý không?

- Tất nhiên là vừa ý rồi, đây chính là biệt thự mà. Nếu như ở trong biệt thự mà còn không hài lòng vậy thì còn nơi nào có thể chứa chấp em được nữa chứ.

A Thiến vui vẻ cười nói.

Sở Phàm nhìn A Thiến. Hắn cảm thấy bây giờ cô đang rất hài lòng. Cũng không biết là vì nguyên nhân gì, mặc kệ nói như thế nào có thể để cô gái này vui vẻ cũng là một chuyện tốt.

- A! Ngô bá kia là gì của anh vậy? Ông ấy nói ngôi biệt thự này là của anh. Thật vậy sao?

A Thiến tò mò hỏi.

- Ngô bá là người bạn tốt của ba anh, giống như là anh em ruột vậy. Ba mẹ anh đã mất từ sớm, Ngô bá đối với anh rất tốt.

Sở Phàm không muốn đem thân thế của mình nói kỹ càng cho A Thiến, bởi vậy mới đại khái nói ra, nửa thật nửa giả.

- Thế sao? Như vậy, vậy cuộc sống anh cũng thực là không dễ dàng gì. Ba mẹ đã mất sớm như vậy.

- Ha ha, không có việc gì đâu.

Nhớ đến cha mẹ mình trong lòng Sở Phàm lại bắt đầu mơ hồ có chút cảm giác đau đớn. A Thiến lại thăm dò, hỏi tiếp:

- Sau này có phải là anh sẽ ở đây không?

Sở Phàm nhìn về phía A Thiến, ánh mắt của hắn không tốn chút công sức nào cũng có thể từ trên cổ chiếc váy đang rũ của A Thiến nhìn thấy cái khe thật sâu và hai ngọn núi trắng như tuyết. Tim hắn đập mạnh, nói:

- Làm sao? Em muốn anh ở đây sao?

- Đây! Đây không phải là nhà của anh sao? Là nhà của anh thì tất nhiên anh phải ở đây rồi.

A Thiến nói.

- Đây có thể xem là nhà của anh. Nhưng anh không thể ở đây được. Nhưng thì thoảng lại đây ngủ một hai đêm thì không thành vấn đề.

Sở Phàm bên trong có bao hàm ý tứ nhìn A Thiến, nói.

- Chỉ... chỉ một hai đêm thôi sao?

A Thiến sắc mặt lại càng đỏ, cúi đầu xuống, thẹn thùng giống như là một cô dâu mới về nhà chồng vậy.

Sở Phàm ngẩn ra, lời này của A Thiến thật là khiến cho người ta phải có suy nghĩ đen tối.

Sở Phàm không suy nghĩ nhiều nữa. Hắn đứng lên, thản nhiên nói:

- Em nếu không có vấn đề gì thì cứ ở lại nơi này đi. Có cần cái gì thì cứ nói với Ngô bá một tiếng, bác ấy sẽ sắp xếp cho em.

- Hả? Anh, anh phải đi sao?

A Thiến giương mắt nhìn Sở Phàm, trong ánh mắt có một cảm giác không nỡ và quyến luyến.

- Ủ, đành phải vậy thôi. Yên tâm đi, anh mỗi ngày đều đến đây.

Sở Phàm lảng tránh ánh mắt của A Thiến, nói.

- A, vậy được rồi,

A Thiến nói tiếp:

- Đúng rồi, anh lần sau đến phòng em thì phải chơi lâu một chút.

- Vì sao thế?

Sở Phàm hỏi.

- Anh... anh hôm nay lái xe không phải nói là một giờ thì không đủ sao? Phải... phải nhiều hơn còn gì.

A Thiến đỏ mặt nói.

Sở Phàm nhin không được mà cười cười, cười đến mức toàn là ám muội.

270. Chương 263: Lâm Hiểu Tình Trở Về

Rời phòng A Thiến, Sở Phàm đi xuống lầu, nói với Ngô bá hấn có việc phải đi gấp. Ông cũng không giữ hấn lại, chỉ dặn phải thường xuyên quay về đây.

Sở Phàm thật sự là có việc, việc rất gấp. Hấn phải đi ra sân bay đón cô giáo xinh đẹp - Lâm Hiểu Tình.

Hóa ra là khi Sở Phàm sang Nhật hồi trước thì Lâm Hiểu Tình cũng được nhà trường cử đi công tác ở thành phố S. Đến hôm nay mới đáp máy bay từ thành phố S trở về.

Lên máy bay, Lâm Hiểu Tình đã gọi điện cho Sở Phàm, ngỏ ý muốn hấn ra sân bay đón. Tất nhiên là Sở Phàm nhiệt tình đáp ứng rồi.

Với những người đẹp như cô, thì việc đi ra nhà ga, sân bay đón là chuyện tất nhiên. Trừ phi có chuyện gì đó bất khả kháng, còn nếu không, nếu có người từ chối thì chẳng phải là sẽ làm cho người đẹp mất hứng sao? Trong trường hợp đó, người đẹp sẽ nghĩ là đối phương không thích mình. Bởi, trong khoảng thời gian mấy ngày cô không có nhà, nếu trong lòng anh có cô thì khi cô đã về, có sao anh lại không mừng rỡ tới đón chứ?

Nói chung cách nghĩ của các cô gái không giống với đàn ông. Các cô thường nghĩ xa xôi, đem uốn thẳng thành cong, bẻ cong thành thẳng.

Lâm Hiểu Tình đáp máy bay từ thành phố S tới tầm hai giờ chiều thì tới Bắc Kinh, Sở Phàm xem đồng hồ, cần thời gian lái xe tới sân bay, đáng lẽ ra lúc này máy bay cũng phải tới nơi rồi.

Hấn tăng tốc, phi thật nhanh trên đường lớn ra sân bay, trong lòng hấn bây giờ rất xúc động. Đã gần mười ngày không được gặp Lâm Hiểu Tình. Quả thật là hấn cũng nhớ cô đến ngán ngơ cả người.

Quả thật là thế, trong số những cô gái đã tiếp xúc với Sở Phàm, phải nói là vòng 1 của Lâm Hiểu Tình là lớn nhất, chắc cô phải dùng tới áo lót cỡ E không chừng. Vị trí thứ nhất hoàn toàn xứng đáng thuộc về cô. Thế còn vị trí thứ hai? Dương nhiên là dì Mi rồi. Tiếp đó là Tiểu Phi? Hay là A Thiến? Cảm giác kích thước hai trái đào của các cô cũng không chênh lệch nhiều lắm, thôi thì đồng hạng ba. Vị trí thứ tư chắc là thuộc về đại tiểu thư, tuy chưa được trực tiếp sờ lần nào nhưng nhìn bên ngoài cũng có thể nhận ra là lớn hơn Tiểu Lâm một chút. Vị trí thứ năm dành cho Tiểu Lâm. Còn nhị tiểu thư đứng cuối, ha ha. À không, vẫn còn Lâm Mộng Kỳ chưa tính đến nhĩ. Nhưng ngược cô ấy cũng không to lắm, chỉ nhỉnh hơn nhị tiểu thư một chút. Thôi thì hơn vẫn là hơn. Haizzz nhị tiểu thư thật đáng thương...

Sau một hồi so sánh bỉ ổi, Sở Phàm đưa ra một quyết định xấu xa không kém: sau này sẽ phải chăm chỉ giúp đỡ nhị tiểu thư cải thiện bộ ngực nhỏ, giúp cô vươn lên vị trí cao hơn.

Vừa lái xe vừa bay bổng trên tiên cảnh, hần đã tới sân bay, lúc này là một giờ bốn十五 phút, khoảng mười phút nữa Lâm Hiểu Tinh sẽ đi ra.

Hai giờ đúng, loa phát thanh của sân bay thông báo chuyển bay từ thành phố S tới Bắc Kinh đã hạ cánh. Sở Phàm hồi hộp, rốt cuộc mỹ nhân đã về tới nơi rồi.

Bảy tám phút sau, di động của hần rung lên. Thấy số của Lâm Hiểu Tinh, hần vội vàng nghe máy:

- Hiểu Tinh. Đã xuống máy bay chưa?
- Em xuống rồi. Anh ở đâu thế?
- Anh đang chờ em ở cửa ra phía Bắc.
- Được rồi, tốt quá, em sẽ qua đó tìm anh.

Lâm Hiểu Tinh vui vẻ reo lên rồi tắt máy.

Lát sau, Sở Phàm đã thấy một bóng hồng xinh đẹp duyên dáng bước tới trên đôi giày cao gót, mắt hần sáng lên: Đúng là Lâm Hiểu Tinh rồi!

Lâm Hiểu Tinh vẫn xinh đẹp tinh tế như vậy. Cô mặc một chiếc váy nhạt màu sắc nhẹ nhàng, ở trên là áo khoác mỏng không tay. Thấp thoáng bên trong là bộ ngực cỡ E đang vươn cao chót vót, đung đưa nhảy múa mãnh liệt theo mỗi bước chân bước đi.

Bên cạnh cô còn có một người đàn ông cao lớn vẻ mặt dữ dằn, tầm ba mươi tuổi. Thằng cha đó đang bám lấy cô, cười cười nõi nõi, cứ như thể gã không biết rằng cô thậm chí còn không buồn liếc mắt tới gã nữa. Giờ cô đang mong được gặp Sở Phàm, bước chân nhanh hơn, cố kìm để không bỏ giày chạy thật nhanh ra cửa phía Bắc.

- Cô Lâm, vui lòng cho phép tôi đưa cô về?

Gã thanh niên dữ dằn kia xun xoe hỏi Lâm Hiểu Tinh.

- Cám ơn. Không cần đâu. Tôi có người đón rồi.

Cô lạnh nhạt từ chối.

- Là bạn trai cô sao?

Gã thanh niên có vẻ không cam lòng.

- Vâng, đúng vậy. Anh nhìn kia, anh ấy đấy.

Lâm Hiểu Tinh mừng rỡ nhận ra Sở Phàm, chỉ về phía hần.

Nhìn theo tay cô, gã thanh niên nhú mày, khó chịu tự hỏi không hiểu tại sao mỹ nhân như cô lại có thể thích một thằng nhãi xấu xí như vậy.

- Xin lỗi anh, cô ấy là bạn gái của tôi.

Sở Phàm cũng không chịu kém thế, bước lên, rất tự nhiên vòng tay ôm ngang eo nhỏ của Lâm Hiểu Tinh.

Nghe vậy má Lâm Hiểu Tinh ửng hồng, nhưng cũng không tỏ vẻ phản đối hành động của hần.

- Vậy cô Lâm, tôi đi trước.

Gã thanh niên kia cười xấu hổ, chào tạm biệt cô rồi chuồn thẳng.

- Hần là ai vậy?

Sở Phàm hỏi, giọng như có mùi chua chua.

- Sao thế? Đừng nói là anh đang ghen nhé. Hihi

Lâm Hiểu Tinh chớp chớp mắt, cười hì hì trêu hấn.

- Thì đúng là đang ăn giấm đây. Có muốn không thừa nhận cũng khó.

- Ha ha, anh ta chỉ là đồng nghiệp của em thôi. Anh không cần để tâm.

Lâm Hiểu Tinh nhìn Sở Phàm, mỉm cười rạng rỡ.

- Hmm.. cũng chỉ hơi hơi yên tâm thôi!

Sở Phàm làm ra vẻ không thèm để ý đến.

- Đúng rồi

Đột nhiên cô ngược mắt nhìn Sở Phàm:

- Vừa lúc này anh nói gì thế?

- Vừa nãy nói? Lúc nào cơ?

Hắn ngớ ngẩn hỏi.

- Thì là khi em mới xuống máy bay, câu đầu tiên của anh đó.

Lâm Hiểu Tinh e thẹn đỏ hồng hai má.

- Anh nói “Xin lỗi anh, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Sở Phàm nhìn nhìn cô, lại nhìn trúng bộ ngực đang phập phồng tưởng muốn bứt đứt áo lót mà bung ra.

- Hừ! Đáng chết! Nói lung tung! Ai là bạn gái của anh?

Lâm Hiểu Tinh hờn dỗi, bước thật nhanh về phía trước, bỏ lại hắn đang cười cười vội đuổi theo sau.

Sở Phàm khuôn hết đồng hành lý của Lâm Hiểu Tinh lên xe, rồi mở cửa sau, hỏi cô:

- Giờ anh đưa em về nhà luôn à?

- Vâng. Nhưng trước đó anh đưa em đi ăn đã. Em thấy đói. Trên máy bay chả ăn gì.

- Ủ. Nhưng trước hết, ngay ở đây, em phải đồng ý với anh một điều.

Hắn nói vẻ mặt nghiêm nghị.

- Chuyện gì thế? – Cô rõ ràng là không hiểu.

- Cho anh thơm một cái!

Hắn mặt dày đề nghị rồi cười phá lên.

- Cái gì!

Lâm Hiểu Tinh đỏ bừng mặt, mắng:

- Vớ vẩn! Không cho! Hừ!

- Không cho? Muốn ép anh phải ra tay sao?

- Anh dám? Bên ngoài nhiều người như vậy, anh không sợ em la lên sao? Cô vênh mặt.

- Sợ. Tất nhiên là sợ rồi. Nhưng so với việc được thơm em một cái, thì không là gì. Ha ha.

Nói rồi hắn vòng tay ôm vòng eo mềm mại của cô, kéo lại thật gần. Cô chỉ kêu khê một tiếng, rồi cũng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ ngã vào lòng hắn.

Sở Phàm vòng hai tay ôm cô, hôn nhẹ lên hai má cô, nói khe khe vào tai cô như thổi:

- Anh nhớ em lắm. Ngủ cũng mơ thấy em. Sáng dậy thấy quần lót đã ướt hết đấy.

- Đáng ghét! Lại nói bậy bạ!

Lâm Hiểu Tình khẽ đâm nhẹ vào lưng hắn, hờn dỗi nói.

Chưa dứt lời, đôi môi đỏ mọng của cô đã bị Sở Phàm chòm lên một nụ hôn thật sâu, thật si mê...

Đầu lưỡi hai người quện vào nhau, lôi kéo nhau, giữ lấy nhau, trêu chọc nhau, khám phá nhau. Sở Phàm tham lam hút lấy bờ môi thơm tho của Lâm Hiểu Tình. Cô lim dim mắt, ôm chặt lấy người yêu, tận hưởng vòng tay và cái ôm của người đàn ông mà những ngày qua không ngày nào cô không mong nhớ...

Còn Sở Phàm lại chẳng chịu ngoan ngoãn, bàn tay hiểu động nhẹ trườn theo tấm lưng thon, đặt lên bộ ngực cỡ E cao vút vuốt ve nhào nặn. Hắn cảm thấy máu nóng dường như đã lên đến tận đỉnh đầu, cảm giác mềm mại đầy đặn này thật sự là kích thích quá mà. Thật sự muốn ngay lúc này đây, hắn chỉ muốn xé tan váy áo cô ra, để có thể trực tiếp chạm vào bộ ngực đầu khêu gợi kia mà tận tình vuốt ve, sau đó cùng cô hoan hỉ hỉ. Chỉ tiếc là giờ đang ở trên xe...

Bị vuốt ve một lúc, Lâm Hiểu Tình khe khẽ rên, hơi thở đã gấp gáp, vội đẩy tay Sở Phàm ra, lấy hết tâm trí thanh tỉnh còn sót lại, cô nói:

- Đáng ghét! Bên ngoài còn nhiều người thế kia, anh cũng dám động tay động chân sao?

- Họ không nhìn thấy bên trong xe đâu, có kính che mà.

Sở Phàm cười dịu dàng, tay vẫn không buông.

- Vậy cũng không được!

Cô sảng giọng.

- Vậy phải làm sao thì mới được?

Sở Phàm ra vẻ muốn ngừng mà không được.

Không rõ là do nhìn bộ dáng tiếu nuối tui ngửu đến tội nghiệp của Sở Phàm hay do cô cũng cảm thấy nhớ mong, Lâm Hiểu Tình hai má đỏ bừng, khẽ nói:

- Vậy... đêm nay...

Đêm nay? Khẽ run lên một cái, Sở Phàm ôm chặt cô, rót mật vào tai:

- Hiểu Tình, anh chết mê chết mệt em mất thôi...

- Hừ! Em thấy chắc là anh mê mệt thân thể em thì có.

Lâm Hiểu Tình oán giận trách móc.

- đương nhiên là không phải thế rồi, là mê tất cả con người em.

Sở Phàm nhìn Lâm Hiểu Tình đang có vẻ giận dỗi, nói với giọng điệu chân thực.

- Hừ này! Không được nhìn. Không cho nhìn!

Ôm chặt hai tay trước ngực, Hiểu Tình cố gắng tránh ánh mắt sói của Sở Phàm.

- Được, được, không nhìn, vậy không nhìn. Hì hì. Chúng ta đi ăn cơm. Em muốn ăn gì?

- Đi ăn lẩu Trùng Khánh đi. Lâu rồi không ăn, nhé.

- Vậy đi ăn lẩu Trùng Khánh. Hôm nay ban ngày anh nghe em tất cả. Đến tối thì em tất cả phải nghe anh.

Sở Phàm cười gian.

- Đáng ghét!

Lâm Hiểu Tình e thẹn đánh khẽ hắn.

Hiển nhiên là cô hiểu ý tứ của Sở Phàm rồi, e thẹn chút thôi, nhưng trong lòng cô khẽ run, không kìm nổi chỉ cầu mong đêm nay chóng tới...

Mấy ngày rời Bắc Kinh đi công tác, cô mới nhận ra người mình nhớ nhất không ngờ lại chính là Sở Phàm. Mới xuống máy bay, người đầu tiên cô nhìn thấy lại chính là hắn. Ngay giờ khắc đó, một cảm giác hạnh phúc trào dâng đến ngạt thở. Cô cảm thấy bao nhớ nhung của mình những ngày qua đã được đền đáp. Cô chỉ muốn lao ngay tới, ào vào lòng người đàn ông ấy. Cũng không hiểu tại sao.... Tự hỏi lòng chẳng lẽ mình đã yêu người này rồi sao?

271. Chương 264: Xin Phép Trầm Mộng Lâm

Sở Phàm đưa Lâm Hiểu Tình vào một quán lẩu Trùng Khánh, gọi món lẩu cá uyên ương. Thật ra món lẩu này cay quá, hắn ăn không quen, nhưng Hiểu Tình là người Tứ Xuyên, ăn rất cay, lại thích.

Người ta thường nói tới Tứ Xuyên mở cửa ra là thấy mỹ nhân. Cũng chẳng sai! Cứ nhìn Lâm Hiểu Tình mà xem, da thịt mềm mại nõn nà trắng như tuyết, dáng người chuẩn không thể chuẩn hơn, chỉ nhìn thôi cũng đủ làm cho người khác chảy cả máu mũi.

Lẩu đã đem lên, Sở Phàm bỏ thịt dê, thịt gà, cá thái nhỏ, khoai tây, cây yến mạch lột vỏ và mấy thứ gia vị bỏ vào nồi, ngửi mùi cay nồng của ớt mà khỏi thắc mắc:

- Hiểu Tình, từ bé em ăn cái món lẩu này lớn lên hay sao mà không thấy cay?
- Cay chứ. Nhưng phải cay mới ngon. Chờ tí nữa chín rồi anh ăn thử xem. Ngon lắm!

Hiểu Tình đảo đảo mấy thứ trong nồi, thản nhiên trả lời.

- Thôi vậy, chỉ sợ anh ăn xong toàn thân bốc hỏa. Em tuy da dẻ mát mẻ nhưng lại không thể giúp anh hạ nhiệt ngay lập tức. Anh biết làm thế nào?

Sở Phàm nhìn cô, cười bỉ ổi.

- Đáng ghét! Bây giờ là giờ ăn nhé. Ăn với chả nói. Hừ!

Lâm Hiểu Tình trách hắn, khuôn mặt hồng lên trông đáng yêu rất mê người.

- Người ta nói ăn nhiều ớt là mọc mụn, mà xem làn da bóng loáng mịn màng của em, có giống như bị mọc mụn đầu nhĩ?
- Cái gì mà giống như? Người ta vốn là không hề mọc mụn mà.

Hiểu Tình lườm hắn, rồi bảo tiếp:

- Sôi rồi này! Chúng ta ăn thôi.

Lâm Hiểu Tình ăn được cay, nhiệt tình ăn ớt, xuýt xoa khen ngon. Còn Sở Phàm tội nghiệp chiều mỹ nhân chỉ dám húp nước lèo, đôi lúc ăn phải mấy miếng ớt cay, chảy nước mắt nước mũi vội vàng uống nước tòm tộp.

Quán lẩu mặc dù có máy lạnh nhưng Hiểu Tình ăn cay quá, chớp mũi lấm tấm mấy giọt mồ hôi, rất đáng yêu. Hắn nhìn cô ăn ớt ngon lành, lại không nhịn nổi thắc mắc:

- Hiểu Tình, em đi công tác không được ăn no à?
- Hả? Không phải. Lẩu Trùng Khánh bên đó không phải lẩu xịn, ăn không ngon. Lẩu Trùng Khánh ở Bắc Kinh mới thật là lẩu xịn. Nên để về nhà rồi mới ăn. Hi hi.

Hiểu Tình khẽ cười, vẻ mặt rất thích thú.

- Vậy em cứ ăn đi. Hình ảnh em bây giờ anh sẽ quên ngay lập tức, không nhớ đâu. Ha ha.
- Hả!

Lâm Hiểu Tình bỏ ngay miếng thịt dê đang ăn dở xuống, trừng mắt hầm hè nhìn Sở Phàm, mắng:

- Giải lắm. Ý anh muốn nói em ăn rất khó coi chứ gì? Nói thật đi. Mặc kệ anh luôn!

- A không có. Anh nào dám. Trong mắt anh em luôn luôn vĩnh viễn là đại mỹ nhân. Thật đấy! Anh có thể thề với lương tâm mình đấy.

Hắn vội vàng thanh minh thanh nga

Lâm Hiểu Tình tức giận lườm Sở Phàm một cái rất mặt, đem trút hết giận dữ vào nồi lẩu, lúc sau cười vẻ rất thỏa mãn:

- Ha....No rồi. Ngon quá.

- Còn đi được không em? Hay để anh công?

Sở Phàm lao tới làm ra vẻ sẵn sàng.

- Không cần! Không cho anh lợi dụng. Để em tự đi.

Lâm Hiểu Tình dẩu mồm lên nói.

Không nói gì, hắn cười thâm trong bụng, “Không cho anh lợi dụng sao? Để xem đêm nay em cầu anh lợi dụng em ra sao”.

Xe lướt như bay hướng về phía căn hộ của Lâm Hiểu Tình.

- Giang Uyển Nhi có nhà không?

Sở Phàm hỏi.

- Anh hỏi cô ấy làm gì? Anh muốn làm gì cô ấy? Kể bại hoại như anh, không cho anh hại cô ấy được.

Lâm Hiểu Tình trừng mắt nhìn hắn, cảnh giác cao độ.

- Chắc chắc, nhìn em xem. Em nghĩ đi đâu thế? Cô ấy rất đẹp mà... Nếu có hại cũng là hại em chứ hại ai. Ha ha.

- Em cũng không để cho anh hại.

Cô gơ hai tay làm một biểu tượng chiến thắng.

- Hả? Hiểu Tình? Em mới nói đêm nay cho anh gặp mà.

Sở Phàm thấy vậy thì cuống quít hỏi.

- Em nói thế ư? Không nhớ!

Lâm Hiểu Tình bắt đầu chối quanh.

- Á à, vậy được. đêm nay anh sẽ đi gặp Uyển Nhi.

Không chịu thua, Sở Phàm nhún nhún vai.

- Anh... anh dám!

Lâm Hiểu Tình lớn tiếng.

- Không được gặp em chẳng lẽ anh cũng không được gặp người khác hay sao? Nếu vậy thì đêm nay tâm hồn cô quạnh của anh biết nương tựa vào ai đây....

Hắn giả bộ than thở.

- Anh... anh... Người ta mới nói là... là... với anh.... với anh.... Hừ!

Bỏ lửng lời nói, cô quay ngoắt đi.

Sở Phàm thấy thế, cười trộm sau lưng, rồi vội vàng làm lành:

- Hiểu Tình, Hiểu Tình, giận anh sao?

- Ai thêm giận anh! Anh yêu ai thì đi tìm người đó. Em cũng chẳng quan tâm.

Lâm Hiểu Tình đổi.

- Ha ha Hiểu Tình ngốc! Lúc này anh đùa em mà. Anh làm sao lại đi tìm Uyển Nhi chứ? Anh thích em cơ mà...

- Không tin!

Hiểu Tình hăm hứ.

- Thôi mà... cười một cái được không? Tối nay chúng ta còn nhiều việc phải làm lắm đó...

Sở Phàm thò tay lôi lôi kéo kéo cánh tay trắng muốt của cô gái đang hờn dỗi ngồi cạnh hắn.

- Đáng ghét. Đêm nay em không có thời gian gặp anh đâu.

Cô bấu môi, hắt cánh tay hắn ra.

- Nhưng anh lại có thời gian gặp em. Chúng ta cùng nhau... vận động đi, được không?

- Cùng nhau vận động cái gì chứ?

Lâm Hiểu Tình hỏi rất ngố.

- Cùng nhau tập thể dục chống đẩy. Ha ha.

- Á! Anh xấu! Đánh chết anh. Đánh chết anh.

Đổ bưng mặt, Lâm Hiểu Tình xấu hổ ra sức dấm thật mạnh bàn tay mềm mại vào thân thể rắn chắc như đá của Sở Phàm. Đương nhiên là lúc này cô đã hiểu được ra là tập thể dục chống đẩy nghĩa là ý gì.

Sở Phàm đưa Lâm Hiểu Tình về tiểu khu đang ở rồi giúp cô mang đồ lên phòng.

Đưa Lâm Hiểu Tình về tới căn hộ của cô thuê chung với Giang Uyển Nhi, hắn còn vào phòng uống ngụm nước rồi mới đi. Trước khi đi còn cố nán lại dặn dò Lâm Hiểu Tình nghỉ ngơi giữ sức, đêm nay còn dùng tới. Lời nói vừa dứt, hắn nhận luôn một cái trừng mắt hung hăng của người đẹp, đang lẽ hắn nên cảm ơn Uyển Nhi, lúc ấy nếu không có cô cũng đang ở trong phòng thì Hiểu Tình đã dấm cho Sở Phàm mấy cái rồi. Hào hứng! Thoải mái! Sảng khoái. Hắn chào hai cô ra về.

Đêm nay có hẹn với người đẹp cỡ E. Chỉ cần nghĩ tới đó thôi tim hắn đã nhảy lên kích động từng chập rồi. Có điều ngay sau đó hắn có chút khó xử. Hắn chợt nhớ tới cái hẹn với Trầm Mộng Lâm tối nay. Cái hẹn do cô gái nhỏ tuy xấu hổ ngượng ngùng mà vẫn dũng cảm chạy ra trước mặt hắn để nói ra. Toát mồ hôi. Làm sao lại trùng hợp đến thế!

Sở Phàm suy tính nhanh. "Tiểu Lâm có thể chậm lại hai ba ngày, nhưng Hiểu Tình thì không được. Hôm nay mới vừa đưa đẩy, bồi dưỡng một chút tình thú với cô. Nếu đêm nay mà hoãn lại thì nhất định cô sẽ rất buồn và tủi thân. Cho dù sau này có bù lại cũng không còn có được cảm giác thế này. Vậy nên đêm nay vẫn nên chú tâm chiều cổ Hiểu Tình đi. Còn Mộng Lâm để dành sang ngày khác! Mai là cuối tuần rồi, gặt cô bé là sẽ dành cho nàng trọn cuối tuần, thế nào cô bé cũng nghe".

Quyết định được người tình đêm nay, hắn vội vàng lái xe đi tìm Trầm Mộng Lâm.

Lúc này nhị tiểu thư, Trầm Mộng Lâm và Tô Phi đang giờ nghỉ trưa, bèn lượn lờ qua đường Nam Phủ đi dạo. Sở Phàm đành gọi điện hỏi mới biết địa chỉ cụ thể mà tới. Ba cô nàng thấy hắn chủ động tìm tới thì vô cùng vui mừng. Các cô lúc này đang thiếu mất một anh phu khuân đồ. Ba cô tiểu thư mừng rỡ hoan hô. Tưởng ai cũng được làm cu li sao? Được làm cu li khuân đồ cho người đẹp cũng cần cảm tạ cái phúc ông trời ban cho đó.

Sở Phàm lái xe tới trung tâm thương mại quốc tế trên đường Nam Phủ đã thấy ba người đẹp đứng đó chờ hắn từ bao giờ. Đánh xe vào trong rồi, hắn bước vào cổng trung tâm.

Ba cô gái thanh xuân xinh đẹp thấy hắn, mắt sáng lên, chạy ủa tới bên hắn. Phải công nhận rằng nhìn ba cô gái trẻ trung xinh tươi tung tăng chạy tới bên mình quả thật thật là sướng mắt. Bọn đàn ông đang lui tới trong khu thương mại đó thấy ba cô gái xinh đẹp như tiên mừng rỡ cùng chạy về phía một tên con trai, trong bụng cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Đặc biệt là một số gã trẻ tuổi cao lớn bộ dạng đẹp trai một

chút. Bọn họ nhìn cảnh đó thực là không phục tí nào. Chính mình đây khí phái anh hùng đẹp trai lắm lắm mà bạn gái bên cạnh thì sao mà tục tằn, nếu không muốn nói là xấu nữa... Còn hấn...nhìn xem... bộ dạng thì cũng chỉ bình thường thôi. Thế mà làm sao mà ba nàng tiên xinh đẹp cao quý ấy lại đi vây quanh hấn chứ?

- Sở ca ca, hôm nay anh biết chúng tôi thiếu phu khuôn đồ mà tới sao?

Nhị tiểu thư vô tư ôm tay hấn, ý tứ đây là vệ sĩ của tớ, đừng có tranh.

- Ấc, cái này... Ha ha, các cô đều biết mà, con người tôi trước nay vốn rất nhiệt tình.

Hấn cũng đành vẽ một bộ mặt hào sảng mà cười.

Tô Phỉ vui vẻ:

- Em biết mà! Nên mới đợi Sở ca ca tới xách đồ giúp tụi em. Sở ca ca thật là tốt bụng nhiệt tình mà. – hai tay cũng ôm lấy cánh tay còn lại của hấn.

- Đúng rồi, hôm nay chân tớ bị đau, đi lại khó lắm. Sở ca ca sẽ công tớ. Hai bồ không được tranh!

Trầm Mộng Lâm lớn tiếng dọa người, nhanh chóng đoạt lại Sở Phàm phần mình, không cho ai cướp. Ghê thật!

Sở Phàm vừa nghe trợn tròn cả mắt. Lúc này hấn đang được ôm năm sáu cái túi đồ, lại còn công Trầm Mộng Lâm... Trời! Thê thảm! Khổ ơ là khổ...

Bởi vì hai bên tay hấn đã bị nhị tiểu thư và Tô Phỉ ôm cứng lấy. Cho nên Trầm Mộng Lâm chỉ có thể ôm cánh tay của nhị tiểu thư hoặc Tô Phỉ thôi. Với mức độ thân thiết vô cùng giữa mình với Sở Phàm, cô bé Trầm Mộng Lâm tuyệt không hề sót ruột. Cô nghĩ thầm trong đầu: “Mình và Sở ca ca đã cùng làm chuyện ấy, nên nếu nói là thân mật thì tất nhiên mình là người thân mật nhất với Sở ca ca. Còn có cái hẹn đêm nay với anh ấy nữa...” Cô cười cười, khuôn mặt ửng hồng vô cùng quyến rũ và cảm động.

Vào trong trung tâm thương mại quốc tế, Sở Phàm e ngại nhị tiểu thư và Tiểu Phỉ đang hai tay hai bên ôm cứng lấy hấn thế này thì làm sao tìm được cơ hội mon men tới gần Trầm Mộng Lâm xin phép được đây? Mãi sau hai cô nhị tiểu thư và Tô Phỉ đi chọn đồ mới chịu rời tay hấn ra. Sở Phàm vội vàng kéo Trầm Mộng Lâm ra một góc, nói nhỏ bên tai cô:

- Tiểu Lâm, nói chuyện với anh một chút.

- Cái... anh nói gì?

Đỏ bừng mặt, Trầm Mộng Lâm hơi giận, tự hỏi: “Còn nói cái gì nữa chứ, chẳng lẽ Sở ca ca không thể chờ đến đêm nay rồi muốn nói gì thì nói sao? Lúc này mà nói về.. về... chuyện ấy... không phải làm cho người ta chết vì ngượng sao? Thật là...”

Tuy thế nhưng cô vẫn gắng nén giận lại để xem hấn nói gì.

272. Chương 265: Hẹn Ước Với Lâm Hiểu Tình

Sở Phàm kéo Trầm Mộng Lâm lại, nhìn khuôn mặt e thẹn ửng hồng của cô, lời nói lên tới họng rồi hấn thấy thật khó nói ra, không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

- Sở ca ca, anh muốn nói gì vậy?

Trầm Mộng Lâm khẽ hỏi.

- A, Tiểu Lâm, anh chỉ muốn nói, em thật đẹp!

Sở Phàm nghĩ “Nếu cứ thế mà khơi khơi hủy hẹn, có lẽ là không được tốt, thế nào cũng động chạm Tiểu Lâm, trước hết cứ khen cho cô ấy vui đã”.

- Sở ca ca, sao bỗng dưng kéo em ra đây mà nịnh nọt thế?

Trầm Mộng Lâm khẽ mỉm cười, hỏi.

- Không nịnh em đâu. Thật lòng đấy.

Nói rồi, hắn khẽ nhéo vào má Trầm Mộng Lâm, cười:

- Cái gì mà toàn thịt, rất mềm mại và đầy đặn thế này nữa.

- Muốn chết à?

Trầm Mộng Lâm đánh khẽ vào lưng hắn, sáng giọng mắng yêu.

Đột nhiên có tiếng Tô Phi gọi:

- Tiểu Lâm, lại đây xem này. Khăn thêu chữ thập mà bồ thích này!

- Chờ tí, tớ tới liền!

Nói rồi Trầm Mộng Lâm mặc kệ Sở Phàm đứng trơ ra đó, chạy tới cửa hàng khăn thêu xem khăn chữ thập.

Nản! Hắn còn chưa kịp nói đầu cuối gì với Trầm Mộng Lâm nữa. Thôi để tìm cơ hội khác vậy!

Nhắc lên hạ xuống một hồi, Trầm Mộng Lâm đã chọn được một chiếc gối thêu chữ thập rất xinh. Nhị tiểu thư hỏi lại cô là mua cái gối ôm đó có phải là định tặng cho một người nào đó không. Trầm Mộng Lâm chỉ cười không đáp, nhưng đôi mắt quyến rũ lại kín đáo nhìn về phía Sở Phàm.

Điểm dừng chân tiếp theo nhị tiểu thư muốn chọn Shop nước hoa Channel, đến lượt Tiểu Phi ngọt ngào với Sở Phàm:

- Sở ca ca, em tặng anh một chai nước hoa nhé.

- Anh dùng nước hoa làm gì? Chẳng lẽ anh rất thối???

- Không có. Có điều nếu anh dùng một chút nước hoa Channel sẽ rất hợp. Channel có dòng nước hoa dành riêng cho các quý ông rất ổn đó!

Tô Phi thật thà.

- Quý ông ư?

Sở Phàm cười cười nhỏ giọng nói khẽ vào tai Tô Phi:

- Anh mà là quý ông, thì làm sao có thể làm cho em trở nên cuồng nhiệt và kích thích như thế...?

Giật mình, đôi mắt màu lam nhìn xung quanh, Tô Phi kín đáo vòng tay ra sau lưng hắn, động tay một chút...

- Anh mới nói cái gì?

- Ái! Ui da. Đau. Phi Phi, em buông tay ra được không? Anh không muốn xịt nước hoa em cũng nhéo anh sao?

Hắn tru tréo lên, cố ý kêu to to một chút để nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm đang ở đằng trước cũng nghe thấy.

Quả nhiên hắn đã thành công, nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm đều quay lại. Tô Phi thấy Sở Phàm nói nhăng cuội, “Hừ!” một tiếng, bảo:

- Chính là vì em thấy anh rất thối nên mới bảo anh xịt nước hoa. Không biết điều!

- Haizzz. Đàn ông phải có mùi đàn ông của mình chứ. Dùng nước hoa rồi át hết mùi đi rồi sao? Không có mùi đàn ông thì làm sao hấp dẫn phụ nữ các cô được?

Tức thì ba cô gái đồng thanh:

- Nhéo!

Lát sau ba cô gái đã ở trong shop Channel. Nhị tiểu thư chọn loại nước hoa Channel Allur có mùi hương khá hấp dẫn. Trầm Mộng Lâm hỏi:

- Tiểu Vân, bồ không dùng Channel No.5 nữa à?

- Channel No.5 nhà tớ vẫn còn. Nghe nói dòng Allur này có mùi hương rất quyến rũ. Tớ muốn mua dùng thử xem thế nào.

- A... tớ nghĩ thấy rồi, rất thơm. Có vị tươi mát của phụ nữ. Tiểu Vân, không phải là bồ muốn trưởng thành, muốn thành thực hơn đấy chứ?

Trầm Mộng Lâm cười gian chọc ghẹo.

- Đúng rồi. Tớ đâu cần phải giả bộ ngây thơ như bồ. Sở ca ca, đúng không?

Nhị tiểu thư kéo Sở Phàm về phe mình.

Thường thì mỗi khi gặp những trường hợp kiểu này là Sở Phàm sẽ nhanh chân chuồn mất dạng, có điều lần này thì chẳng biết chuồn đi đâu. Chạy không nổi thì đành chịu vậy, hắn cười nói ba hoa:

- Trưởng thành hay không đâu phải chỉ căn cứ vào mùi hương bên ngoài? Trưởng thành hay không là từ bên trong thể hiện ra, từ các khía cạnh như phong thái, tính cách, khí chất,... Tôi nói cao thâm chắc các cô tạm thời cũng chẳng hiểu nổi. Cứ xem tôi làm ví dụ để tham khảo nhé. Tôi cảm thấy tôi có thể làm mẫu cho các cô hiểu thế nào là thành thực, trưởng thành đấy.

- Đi chết đi!

Nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm bấu môi đồng thanh phản bác.

Sở Phàm chỉ cười cười sờ chóp mũi. Như vậy là hắn đã tránh xa khỏi trận địa của nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm một cách thành công.

Lượn lờ quanh shop nước hoa Channel một hồi, ba cô lại kéo nhau tràn qua shop mỹ phẩm Lancome. Các cô nàng ríu ran chọn màu phấn này đậm quá màu phấn kia trắng quá, màu son này không hợp màu son kia hợp hơn, vân vân và vân vân.... Đại nam nhi Sở Phàm vẫn ngoan ngoãn theo sau. Mấy cô gái bán hàng tại shop cứ nhìn hắn với một vẻ kỳ quái. Không biết họ nghĩ gì nhỉ ...

Vất vả lê đéo đến thời gian chán một hồi mới có thể cùng ba cô gái ra khỏi shop mỹ phẩm Lancome, Sở Phàm vội rào trước:

- A. Ba cô muốn mua đồ trong những cửa hàng chuyên bán cho nữ giới thì cũng không cần tôi đi theo. Dù gì thì tôi là đàn ông mà.

- Không! Anh không thể bất lịch sự như thế được. Anh còn phải đi tiếp với chúng tôi nữa chứ.

Nhị tiểu thư đánh đá dập tắt ngay ý đồ của hắn.

Bị từ chối thẳng thừng, hắn đưa mắt nhìn về phía Trầm Mộng Lâm cùng Tô Phi cầu cứu, mong chờ một sự ủng hộ quý báu. Ai ngờ các cô mỉm cười, nhìn hắn bảo:

- Bọn em cũng kiên trì nhất trí với Tiểu Vân.

Tiu nghỉu! Dù sao thì Tiểu Vân, Tiểu Phi cũng là người của mình mà, thế mà tại sao lại nhất trí hướng ngoại như thế, tuyệt đối không ủng hộ bạn trai mình tí nào cả.

- Đúng rồi, Tiểu Phi, bồ có nói ở đây có mẫu giày mới đúng không? Tụi mình đi xem đi.

Nhị tiểu thư hào hứng đề xuất.

- Hay đấy. Mấy đứa mình cứ ghé qua hãng Daphne phía trước xem đã. Lần trước tớ mua một đôi của Daphne giờ không đi được nữa rồi, qua đó xem có mẫu mới chưa.

Tô Phi ủng hộ nhiệt tình.

Nói rồi hai cô ríu rít kéo nhau đi trước. Trầm Mộng Lâm mới dợm bước đuổi theo đã bị Sở Phàm kéo tay lại. Bàn tay thon dài nhỏ nhắn của Trầm Mộng Lâm cầm vào thật là mềm mại nõn nà như ngọc. Hơn nữa, lòng bàn tay của Tiểu Lâm lại hơi lạnh lạnh, thật càng như ngọc tẩm khắc thành.

- Này, Sở ca ca, giữa ban ngày ban mặt mà anh dám cầm tay em nữa. Tiểu Vân cùng Phỉ Phỉ đang ở ngay đằng trước kia kìa. Khéo họ nhìn thấy đấy...

Trầm Mộng Lâm e thẹn đỏ cả mặt khẽ nói nhỏ.

- Lâu rồi chưa được nắm bàn tay nhỏ bé của em. Nhớ!

- Nhưng bọn Tiểu Vân còn ở ngay đằng trước kia kìa. Chẳng, chẳng phải là còn có buổi tối nay sao?

Khuôn mặt Mộng Lâm lại càng đỏ lựng, càng ngấm càng yêu.

Sở Phàm hơi giật mình, cũng đành... để tránh được ánh mắt của hai bà cô đi trước, khẽ dỗ dành:

- Tiểu Lâm, đêm nay Sở ca ca có việc rất quan trọng phải đi giải quyết. E là không thể tới chỗ em được... Cũng thật sự là quá bất ngờ, anh cũng mới biết... lại rất gấp... Cho nên...

Nói rồi hẩn dòm dòm khuôn mặt Tiểu Lâm xem ý, thấy cô chỉ khẽ “a” một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, nói nhỏ, rất đáng thương:

- Nhưng người ta đã hẹn với Sở ca ca rồi cơ mà.

- Anh cũng không đành... Thật tâm anh chỉ muốn tới chỗ em, mấy ngày liền anh nhớ em nhiều lắm. Có điều... Việc rất quan trọng...

Dừng một lát, hẩn lại tiếp tục diễn một vở mặt rất chân tình:

- Hay là như vậy đi, ngày mai là thứ bảy, anh sẽ dành riêng cho em nguyên một ngày được không?

Trên mặt Trầm Mộng Lâm thoáng có tia thất vọng, có vẻ rất tủi thân và thất vọng. Nhưng nghe xong lời hẹn của Sở Phàm kia thì cô cũng nghĩ nghĩ, khuôn mặt xinh đẹp quynn rũ hơi mỉm cười. Giọng nói không giấu nổi niềm hạnh phúc:

- Vậy cũng được. Mai ba mẹ em phải ra ngoài không có nhà. Cũng may là trong nhà không có ai.

- Thế thì tốt quá! Mai anh sẽ qua nhà em, nhé.

Sở Phàm ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, dịu dàng, âu yếm nói nhỏ.

- Mai em sẽ phạt anh! Cả ngày mai anh đều phải ở cùng em.

Trầm Mộng Lâm bĩu môi.

- Oa! Nhu cầu của Tiểu Lâm sao mà tăng nhanh thế nhỉ? Còn không biết Sở ca ca có đủ khả năng tiếp em nguyên ngày không nữa! Nhưng anh sẽ cố gắng không làm em thất vọng đâu.

Nói rồi hẩn hôn vào trán cô, vẻ mặt cười rất xấu xa.

- Ghét ghê! Người ta nói bắt đền anh cả ngày phải ở cùng người ta chứ không phải là... cái kia!

- Thế nhất định vậy nhé? Mai anh qua nhà em nhé, được không?

- Vâng.

Trầm Mộng Lâm rất vui...

- Tiểu Lâm, em tuyệt lắm!

Nói rồi Sở Phàm đặt nhanh lên má cô một nụ hôn nhẹ, lại cố ý cọ cọ ngực mình tranh thủ thưởng thức bộ ngực mềm mại kia một chút.

- Ấy! Người ta thấy bây giờ! Anh thật là.... Không chú ý gì cả. Thôi quay lại đi, kéo bọn Tiểu Vân sinh nghi.

Trầm Mộng Lâm nói rồi vội vàng quay đi, rảo bước tới shop Daphne đuổi cho kịp hai cô bạn.

Sau lưng cô, Sở Phàm đang nắm chặt bàn tay, thở phào một tiếng. Hắn không ngờ là sự tình lại tiến triển thuận lợi như thế, thật là ông trời cũng chiều lòng người.

Trong shop giày Daphne, nhị tiểu thư và Tô Phi đang ngắm nghía hai đôi giày cao gót theo kiểu dáng mới. Thấy Trầm Mộng Lâm đi tới, hai cô vội gọi:

- Tiểu Lâm, mau qua đây nhanh lên. Xem hai đôi này đôi nào đẹp hơn?

Trầm Mộng Lâm vội vàng bước tới, đứng sau hai cô đưa ra nhận xét để hai cô nàng kia tham khảo.

Tận đến sáu giờ chiều thì ba cô nàng nhị tiểu thư, Trầm Mộng Lâm và Tô Phi mới dừng bước shopping. Tất nhiên Sở Phàm đang gánh vác nhiệm vụ vinh quang là làm cu li xách đồ đẩy hai tay rồi! Hai tay hắn xách đồ, túi lớn túi nhỏ, sau khi cất hết vào trong xe thì nói với ba cô bé:

- Tối nay tôi còn có công việc rất quan trọng phải đi bây giờ.

- Ở thế Sở ca ca, không về nhà ăn cơm à?

Nhị tiểu thư vội hỏi.

- Tối nay tôi không về nhà ăn đâu. Cô cùng đại tiểu thư ăn trước đi, không cần chờ tôi.

- Ủ! Biết rồi.

- Sở ca ca, mai anh không có việc gì đấy chứ? Mai là cuối tuần rồi đấy.

Trầm Mộng Lâm ngồi trong xe Tô Phi hỏi vọng sang đây ầm ỹ.

- Cô bé này. Về nghỉ đi. Kéo mai lại phờ phạc không dậy được đâu.

Sở Phàm cũng đáp lại với ầm ỹ nhiều không kém.

Trầm Mộng Lâm nghe xong e thẹn và vui mừng cười cười.

- Hai người nói cái gì thế?

Tô Phi khó hiểu hỏi.

- Bí mật! – Sở Phàm nháy mắt với cô.

Tô Phi vẫn có vẻ như không hiểu gì cả. Nhưng hắn đã nhanh chóng lạng ra xa xa.

Sở Phàm thật sự là có việc rất quan trọng, rất gấp: đêm nay hắn có hẹn với Lâm Hiểu Tình. Cuộc hẹn này không thể diễn ra ở trong căn phòng không đầy mấy mét vuông của cô được. Dù sao thì trong nhà cũng còn có Giang Uyển Nhi nữa. Buổi tối mà động tác có nhỡ phát ra mấy âm thanh đặc trưng hơi lớn thì cũng ảnh hưởng không tốt tới Uyển Nhi. Nên trước hết công việc gấp và quan trọng nhất mà Sở Phàm phải làm là đi tìm một khách sạn xinh, một căn phòng sang trọng và tất nhiên cũng cần chuẩn bị chút gì đó lãng mạn nữa. Phụ nữ mà, có ai là không thích lãng mạn chứ!

Đêm nay thật tuyệt, tình thú dạt dào! Hắn nhớ tới làn da nõn nà mềm mịn như nước của Hiểu Tình, cùng với thân hình thành thực ngọt ngào như viên kẹo mật của cô là cả người đã thấy kích động rạo rực lắm rồi, cảm thấy máu nóng sắp phun trào.

273. Chương 266: Hiểu Tình, Đêm Nay Em Phải Nghe Anh Hết

Sở Phàm lái xe tới khách sạn Long Hoa, thuê một phòng tổng thống, bày biện chăm chút chuẩn bị một khung cảnh thật lãng mạn, hồng đèn cho người đẹp một niềm vui bất ngờ. Nước lên rồi thì thuyền cứ thế mà lên, nếu có thể hô biến hết váy áo của Lâm Hiểu Tình thì là tuyệt nhất, bằng không được đến mức độ như vậy thì ít ra cũng có thể tạo ra cho cô một ấn tượng yêu thương nhưng nhớ khó quên.

Bày biện đầu vào đây, hấn đi tắm, sửa sang một chút, tóc vuốt keo bóng loáng, mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao rồi, hấn hài lòng ngắm mình trong gương, “Brat Pitt chắc cũng chỉ đến thế này thôi là cùng!”

Sau đó, hấn mới gọi điện cho Lâm Hiểu Tình. Hiểu Tình tiếp điện thoại:

- Ủa, anh tới sớm vậy sao?
- đương nhiên rồi. Đây là chứng tỏ anh rất thật lòng mà.
- Vậy được rồi, anh qua đây đi.

Lâm Hiểu Tình cao hứng bảo.

- Anh tới đón em liền đây. Chờ một chút nhé.

Nói rồi hấn treo máy chạy đi lấy xe.

Hiện tại tâm tình hấn cực kỳ hưng phấn và kích động. Vừa lái xe như bay tới căn hộ của Hiểu Tình, trong đầu hấn tràn ngập hình ảnh khuôn mặt tươi mát đẹp như bạch ngọc cùng với thân hình nóng bỏng của Hiểu Tình. Cứ nghĩ đến chuyện đêm nay sắp phát sinh những lãng mạn triền miên, thân thể hấn thật xúc động, chậm rãi và dai dẳng.

“Hiểu Tình của anh! Người đẹp của anh. Anh tới rồi đây.” Vào tới sân sau của khu căn hộ, lòng hấn không khỏi mong mỏi tự thì thầm.

Xuống xe xong từ sân sau khu nhà, hấn lao như tên lửa tới lầu bốn, chỉ hận hai tay mình sao không biến thành 4 chân để chạy cho nhanh. Tới nơi, hấn gõ cửa. Cánh cửa khẽ mở lại là... Uyển Nhi. Giang Uyển Nhi nhìn bộ vía của hấn, cô hơi bất ngờ khẽ “A” một tiếng, rồi cười hì hì:

- Bảo sao hôm nay chị Hiểu Tình sửa soạn đẹp như vậy,. Thì ra là có hẹn công việc với Sở đại ca.
- Không phải là hẹn công việc, mà là hẹn hò!

Sở Phàm cười cười, đính chính

Vừa lúc đó, Lâm Hiểu Tình từ trong phòng đi ra, một chiếc váy dài liền thân bó sát, kèm theo một đai lưng to bản, khoe bày hết thân hình hoàn hảo của cô. Liếc qua phần ngực váy thiết kế theo kiểu ôm hình chữ V, Sở Phàm đã nhận thấy ngay là hôm nay Lâm Hiểu Tình không mặc áo lót. Mà kiểu váy này chắc chắn được thiết kế cũng để không cần mặc như vậy. Nhưng có điều là kiểu váy này chỉ phù hợp với những cô gái có dáng người thon thả và cái chính là bộ ngực lớn quyến rũ. Mà Lâm Hiểu Tình thì chính là kiểu người thế này. Cô vốn gợi cảm quyến rũ, mặc chiếc váy này lại càng quyến rũ gợi cảm hơn.

- Hiểu Tình, hôm nay chị đẹp quá. Sở đại ca cũng đẹp trai nữa. Hai người thật xứng đôi!

Giang Uyển Nhi luôn mồm khen.

Lâm Hiểu Tình cười thẹn đỏ cả mặt, lườm Giang Uyển Nhi rồi nói:

- Con bé này. Bớt nói một chút được không?
- Chị Hiểu Tình sao khó tính thế? Em khen chị một câu thật lòng cũng không được nữa sao?

Cô em này vẫn chưa chịu buông tha.

- Khen thì được. Nhưng trình độ khen của cô còn chưa đủ. Cô phải học tập nhiều hơn nữa mới đạt được cảnh giới cần thiết. Haha.

Sở Phàm cũng không chịu thua.

- Em chỉ nói sự thật thôi! Sở đại ca, lần này anh hẹn với chị Hiểu Tình, phải cố gắng đột phá cảnh giới mà tu thành chính quả đây nhé.

Giang Uyển Nhi nói với vẻ rất thâm thúy.

- Để coi trở về chị sẽ chỉnh sửa em thế nào.

Lúc này khuôn mặt Hiểu Tình đang đứng cạnh đã không khác mặt trời là mấy. Cô bước về phía Sở Phàm, hù dọa Uyển Nhi.

.....

- Chúng ta đi đâu vậy?

Hiểu Tình mắc cỡ đỏ mặt. Tuy nói trong lòng cô biết rõ đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn làm bộ hỏi.

- Cứ đi rồi em sẽ biết!

Sở Phàm lại làm ra vẻ thần thần bí bí.

Cô ngược đôi mắt đẹp nhìn hắn, trong lòng cô biết rõ rằng đêm nay sẽ là đêm xảy ra sự kiện lần đầu tiên cực kỳ quan trọng trong đời mình. Trong lòng cô không khỏi chờ mong, nhưng cũng xen lẫn không ít lo sợ, lại xúc động lạ thường. Nhưng cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón tất cả.

Dừng lại ở bãi đỗ xe của Khách sạn Long Hoa, Sở Phàm nắm chặt bàn tay trắng muốt của Lâm Hiểu Tình, dẫn cô đi vào bên trong. Trước căn phòng tổng thống mà trước đó hắn đã thu xếp, Lâm Hiểu Tình trầm nghĩ, “Đã tới luôn vào trong phòng khách sạn nhanh vậy sao?”

Cửa phòng khẽ mở, bên trong không bật đèn nên tối om, chẳng thấy gì, nhưng Hiểu Tình lại nhận thấy một mùi hương nồng nàn, kỳ lạ hỏi:

- Sao thơm thế anh?

- Em vào đi, rồi sẽ biết!

Sở Phàm dịu dàng, cười nói.

Cô ngoan ngoãn bước tới, hắn cũng theo đằng sau, với tay đóng cửa phòng lại, trong phòng lại càng trở nên mờ ám hơn.

- Tối quá! A Sở, sao anh không bật đèn lên?

Trong bóng đêm, Lâm Hiểu Tình vội kéo cánh tay Sở Phàm, dường như hơi sợ.

- Bởi vì anh muốn em tự tay bật đèn.

Sở Phàm nói khẽ vào tai cô.

- Nhưng... em không biết công tắc đèn ở đâu?

Lâm Hiểu Tình có cảm giác mờ mịt.

- Ở đây!

Sở Phàm kéo tay Hiểu Tình hướng tới một bên vách tường, chạm vào một cái nút, hắn nhẹ nhàng bảo:

- Em bật đèn đi.

Lâm Hiểu Tình bật công tắc, đèn trong phòng sáng lên. Nhưng không phải đèn Neon sáng trắng, mà là ánh sáng màu vàng dịu dàng ấm áp của đèn tường. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô cũng đã nhìn thấy tình huống bên trong phòng, nhưng tâm mắt cô rất nhanh đã bị hấp dẫn bởi chiếc giường lớn rộng vô cùng được trang hoàng ở giữa phòng.

Trên khăn trải giường của chiếc giường lớn đó...

Ngàn vạn cánh hoa hồng xếp thành một hình trái tim thật to. Từng cánh hoa đỏ tươi vẫn còn long lanh sương sớm, hương hoa thơm ngát quyến rũ và lãng mạn ngập tràn khắp gian phòng. Đương nhiên, mùi hương mà Lâm Hiểu Tình nhận thấy khi mới bước chân vào phòng chính là hương hoa hồng.

Lòng Lâm Hiểu Tình cũng ngập tràn hạnh phúc, xúc động không nói lên lời, bên tai vang lên âm thanh dịu dàng trầm ấm của Sở Phàm:

- Hoa hồng đó đều là anh dành tặng em, trái tim đó là trái tim của anh đã trao về em. Đêm nay em ngủ trong vòng hoa hình trái tim này, tức là vĩnh viễn em đã ngự trị trong lòng anh.

Lâm Hiểu Tình cảm thấy mắt mình ướt tự lúc nào. Cô xoay người, choàng tay ôm lấy Sở Phàm, chỉ biết nói khẽ:

- Cảm ơn anh, A Sở. Em yêu anh!

- Anh biết. Bởi vì anh cũng yêu em!

Sở Phàm cũng âu yếm vòng tay ôm lấy tấm thân mềm mại đang ngã vào lòng mình.

Đột nhiên có tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên từ góc phòng, hắt khế hôn vào mái tóc mềm mượt của Hiểu Tình, hỏi ý:

- Em có vui lòng nhảy cùng anh một bản không?

- Dạ.

Cô e thẹn khẽ gật đầu, hai tay ôm ngang eo Sở Phàm, ngả mái đầu tựa trên vai hắn, nhẹ nhàng bước từng bước. Sở Phàm dìu cô lướt đi trong tiếng nhạc êm ái và hương hoa nồng nàn.

Dựa vào vai người đàn ông mình yêu, cảm nhận vòng tay ấm áp yêu thương của người ấy nhẹ nhàng bước theo tiết tấu nhạc điệu, lại là lần đầu tiên gần gũi với một người khác giới đến vậy, tim đập nhanh, Lâm Hiểu Tình cảm thấy vừa hạnh phúc, vừa sung sướng mãn nguyện, tràn ngập yêu thương. Từ khi mới gặp Sở Phàm cho tới giờ, cô dần dần nhận ra mình đang thích, hơn nữa là còn đang yêu Sở Phàm rồi.. Tất cả những điều này có lẽ tới quá nhanh và cũng quá bất ngờ, nhưng... chuyện tình cảm, ai mà giải thích cho rõ ràng đầu đuôi được? Cho nên khi nói ra với Sở Phàm lời nói “Em yêu anh” vừa rồi, cô cảm thấy rất, rất vui sướng và kích động. Cô cảm thấy trái tim mình đã tìm được nơi có thể trao gửi cả cuộc đời.

Chìm đắm trong men hạnh phúc lâng lâng, thân thể mềm mại của cô cảm nhận được vòng tay rắn chắc của Sở Phàm đang ôm cô chặt hơn. Thậm chí, khi hai thân thể ở gần sát nhau thế này, cô còn cảm nhận được hạ thân của Sở Phàm đang cương cứng, mà bộ phận cương cứng kia còn đang ở ngay chính đỉnh hạ thân của cô, không phép tắc không e sợ mà hung hăng động chạm vào nơi thần thánh nhất mà cô gìn giữ bấy lâu nay. Có điều cô cũng không cảm thấy bản thân mình bài xích cảm giác bị xâm phạm này, thậm chí còn cảm thấy vui khi nhận ra sự khinh nhờn và xâm phạm này mang lại cho cơ thể cô cảm giác run rẩy và kích thích từng đợt. Sắc mặt cô lại càng thêm ửng đỏ, cơ thể như nóng rực lên, tự sâu trong tâm, cô nhận thấy hình như mình đang mong chờ một điều gì đó còn hơn thế nữa, mạnh mẽ hơn nữa...

Sở Phàm khế ôm eo Lâm Hiểu Tình, bàn tay nhẹ nhẹ vuốt ve khắp tấm lưng thon, bộ ngực cỡ E to lớn mềm mại của cô đang ở trong ngực hắn, khiến trong lòng hắn nảy sinh một nỗi xúc động, cứ muốn để bàn tay chậm rãi vuốt ve bộ ngực ấy nhiều hơn. Hắt hôn khe khẽ, rồi liếm láp lên vành tai nho nhỏ, cái lưỡi nghịch ngợm chơi đùa khiêu khích mỹ nhân.

Lâm Hiểu Tình không tự chủ được, hơi thở đã bắt đầu gấp gáp dần lên. Đột nhiên, cô thì thầm bên tai Sở Phàm:

- Em mỗi chân...

Sở Phàm nghe thế thì tâm thần rung động. Hắn đâu phải thẳng ngốc mà không hiểu. Nghe được câu nói này thì vòng tay ngang eo, hắn bế bổng cô lên giường, nhẹ nhàng đặt cô vào giữa hình trái tim bằng hoa hồng kia.

Nhìn Lâm Hiểu Tình e thẹn đỏ mặt nằm trên giường chờ đón, tư thế mê người quyến rũ, Sở Phàm cũng thuận thể nằm đè lên cô, bàn tay vuốt ve cái cổ trắng ngần. Hắn thâm tình nhìn Lâm Hiểu Tình, âu yếm nói:

- Hiểu Tình, em thật là quyến rũ!

Cô cười, một nụ cười vui vẻ. Hai tay cô ôm vòng lấy cổ Sở Phàm, đầu hơi ngẩng lên, hôn lên môi Sở Phàm.

Sở Phàm ôm thật chặt Hiểu Tình trong lòng, nồng nàn và mê mải thưởng thức đôi môi anh đào của cô. Bởi vì nụ hôn quá mãnh liệt của hắn mà Lâm Hiểu Tình cảm thấy hơi ngạt thở, nhưng trong lòng cô lại cảm

thấy mình thích hành động thô bạo này của Sở Phàm. Theo hành động nhiệt tình của hắn, tình cảm mãnh liệt trong lòng cô cũng chậm rãi vùng lên.

Một bên vai chiếc váy chữ V của Lâm Hiểu Tình đã rơi xuống tận cánh tay, làm lộ ra một phần lớn mông ngực của cô. Một góc nõn nà, tròn trịa đầy đặn, trắng muốt của bộ ngực cực đại, đầy sức hấp dẫn e ấp bày ra trước mắt. Hơn nữa nụ hồng be bé e thẹn như còn đang lẩn trốn trong lớp váy đầy khêu gợi, mời gọi, khiêu khích, khiến người ta nhìn mà thấy mạch máu sôi sục, không thể kìm nén nổi nữa.

Nhưng mà, tay trái Sở Phàm lướt chậm chậm trên cổ Hiểu Tình, vuốt dần xuống dưới. Bàn tay hắn trực tiếp vén lên phần váy rú trước ngực, ôm nắm lấy ngọn núi tuyết đầy đà mê người kia. Trong giây lát đó, không thể kìm chế nổi, Hiểu Tình khẽ rên rỉ, thân thể mềm mại của cô run lên nhè nhẹ. Cô cảm thấy có một thứ khoái cảm như điện giật lan tỏa, kích thích khắp toàn cơ thể.

Một tay Sở Phàm nâng niu bộ ngực Lâm Hiểu Tình. Trái đào tiên mềm mại, trơn nõn, sung mãn kia mang lại cho hắn cảm giác kích thích ngày càng lớn. Hắn hít một hơi thật sâu, thật sự cảm giác nơi tay... quá tuyệt, thật khó có thể diễn tả cho hết.

Nhìn khuôn mặt đang cười quyến rũ xinh đẹp của Lâm Hiểu Tình, Sở Phàm không nhịn nổi, hung hăng hôn một cái, bảo:

- Hiểu Tình, đêm nay em phải nghe anh hết.

274. Chương 267: Dịu Dàng Đưa Đẩy

Sắc mặt Hiểu Tình ửng hồng, làn da tuyết trắng bị Sở Phàm kích thích vuốt ve một hồi trông tươi đẹp dị thường. Đôi mắt đẹp quyến rũ của cô khép hờ, đôi môi nhỏ nhắn khêu gợi khẽ cong lên thành hình chữ O. Cô thở gấp, rên rỉ dồn dập. Cảm giác khoái cảm kích thích tuyệt vời chưa bao giờ trải qua này giống như từng đợt sóng nóng hổi xô từng đợt vào thân thể cô. Thân hình mềm mại của cô khẽ run lên, cảm giác hưng phấn lan truyền khắp toàn thân. Lúc này cô không thể nghĩ được gì nữa, không biết làm gì nữa, chỉ còn làm theo bản năng, ôm chặt lấy Sở Phàm, hai chân vô thức tách ra quắp lấy hai bên lưng eo hắn. Cô đang chờ đợi, chờ đợi giờ khắc tình cảm mãnh liệt kia.

Hai tay Sở Phàm vẫn vuốt ve mê mải bộ ngực cực đại mềm mại của Lâm Hiểu Tình. Bộ ngực cỡ E đầy mềm mại và co dãn so với những bộ ngực mà trước kia Sở Phàm đã từng sờ qua thì thật sự là như cảm thụ một cảnh giới khác khác hoàn toàn. Lâm Hiểu Tình có một làn da mịn màng tươi mát, thân hình mỡ màng mềm mại, có thể nói là hoàn hảo, còn hai bầu vú ngạo nghễ kia chính là hội tụ toàn bộ tinh hoa trên da thịt cơ thể cô. Vuốt ve nơi đó quả thực làm người ta yêu thích không rời tay. Vuốt ve bộ ngực của Lâm Hiểu Tình, trong lòng Sở Phàm có cảm giác phấn khởi trước nay chưa từng có. Cái cảm giác phấn khởi kích thích ấy chỉ có thể tưởng tượng chứ khó có thể dùng từ ngữ mà miêu tả được.

(Hắn dùng sức hút mút cái cổ trắng ngần của Lâm Hiểu Tình, hắn hôn mạnh nên lưu lại trên làn da trắng muốt những vết môi hồng. Cái lưỡi ướt át khẽ liếm khắp bả vai, xương quai xanh rồi trượt một đường xuống trước ngực Lâm Hiểu Tình. Thân thể cô mềm mại, run rẩy, hai tay càng ôm chặt lấy Sở Phàm, hơi thở càng lúc càng gấp gáp.

Đôi bàn tay điêu luyện của Sở Phàm đã cởi bỏ một bên vai váy của Lâm Hiểu Tình, khẽ kéo xuống. Lâm Hiểu Tình cũng nhẹ nhàng rút cái thắt lưng mềm mại ra. Tâm tình của Sở Phàm cực kỳ kích động, chậm rãi kéo bộ váy của Lâm Hiểu Tình xuống. Từng chút một, vùng non tiên no đủ cao ngất của Lâm Hiểu Tình chậm rãi bày ra trước mắt hắn. Giữa hai bầu vú trắng đứng trắng nõn là khe sâu hun hút vừa cả ngón tay trở. Hai nụ hồng căng cứng vươn cao giống như hai đốm lửa thiêu đốt tâm can.

Sở Phàm vẫn tiếp tục kéo váy của Lâm Hiểu Tình xuống. Từ từ, vùng bụng phẳng lì, bóng loáng của cô dần lộ ra. Theo hơi thở gấp gáp của Lâm Hiểu Tình, vùng bụng bằng phẳng tuyết trắng phập phồng. Da thịt mềm mại dưới ánh đèn mờ nhạt lại càng thêm trắng nõn.

Lâm Hiểu Tình hơi khẽ nâng hông lên, để giúp Sở Phàm dễ cởi váy của mình ra hơn.. Sở Phàm cũng không phụ kỳ vọng của cô. Trong thoáng chốc, chiếc váy lụa mềm của cô đã được cởi ra, lập tức, thân thể mềm mại trắng mịn của Lâm Hiểu Tình lồ lộ ra trước mắt hắn. Bên dưới cô mặc chiếc quần lót màu hồng rất gợi cảm, dưới lớp quần là một vùng rậm rạp mơ màng, mờ mịt. Sở Phàm vừa nhìn đến đã thấy hơi thở của mình dồn dập, khó có thể không chế được.

Lâm Hiểu Tình vẫn nằm trên giường, mặc cho ánh mắt Sở Phàm đang liếm láp khắp thân thể. Trong lòng cô tuy cảm thấy có chút ngại ngùng nhưng chủ yếu là sự vui mừng và kích động. Cô nhận ra, khi ánh mắt hoang dã của Sở Phàm sờ sảng khám phá khắp thân thể cô, cô chỉ cảm thấy hưng phấn và hơi ngượng, nhưng không hề cảm thấy xấu hổ... Có lẽ khi đã yêu, người ta hạnh phúc khi được dâng hiến tất cả cho người mình yêu...

Thật nhanh, Sở Phàm cũng đã trong tình trạng khỏa thân, chỉ còn lại một chiếc quần lót. Hắn cúi xuống, vuốt ve trên vùng bụng lụa là bóng loáng của Lâm Hiểu Tình. Tay phải hắn mở ra, ôm lấy bộ ngực to lớn sung mãn. Hắn dùng sức nắm vuốt mạnh mẽ. Dưới sức vuốt nắm mạnh mẽ đó, hai trái đào tiên của Lâm Hiểu Tình lần lượt biến hình rồi lại quay về nguyên trạng rồi lại biến hình. Lâm Hiểu Tình không nhịn nổi “a” lên một tiếng. Sở Phàm dùng sức nắm mạnh làm cô đau... đau nhưng lại khiến cô cảm thấy từng đợt khoái cảm và kích thích.

Tiếp đó, Sở Phàm cúi xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng quần quýt hai núm hồng đang đỏ bừng của cô. Có khi mở rộng miệng ngậm lấy cả trái đào tiên mà cắn nhẹ. Những động tác ấy của hắn dường như đã đưa Lâm Hiểu Tình tới đỉnh điểm của sự hưng phấn. Cô thở gấp dồn dập, hai chân quắp chặt lấy hắn, phía dưới của hắn đang áp lên chính giữa của cô, lại khiến cô cảm thấy vô cùng mềm yếu.

Đầu hắn hoàn toàn chìm lấp giữa hai ngọn núi lớn, khẽ hôn hết bên này rồi lại đến bên kia. Hắn còn ra sức tận hưởng hương vị của Lâm Hiểu Tình. Bàn tay phải của hắn lần tới phía dưới của cô, vuốt ve vùng tam giác từ bên ngoài quần lót. Lập tức, Lâm Hiểu Tình toàn thân run rẩy như vừa bị điện giật.

Ướt! Sở Phàm rõ ràng đã cảm thấy quần lót của Lâm Hiểu Tình ướt hết rồi. Điều này đương nhiên là khiến hắn thấy rất phấn khởi và kích thích rồi.

(Biên tập: Còn 1 đoạn miêu tả chi tiết nữa, nhưng anh em chịu khó đọc convert để hình dung và tưởng tượng. Cũng không có j đâu mà, hehee, nhưng sợ phạm quy thoai nên không xử nốt)

Dưới sự khiêu khích như thế của Sở Phàm, Lâm Hiểu Tình hai chân quắp chặt, mạnh mẽ xoa nắn, hơi thở dồn dập gấp gấp hơn, sắc mặt càng thêm ửng đỏ, đôi mắt quầng rừ như đang mê man, không nói nổi lên lời.

Hơi thở gấp gấp rên rĩ như năn nỉ Sở Phàm nhanh lên công kích cô, nhanh lên dập tắt ngọn lửa kia.

Hắn dừng lại, liếm liếm đầu ngón tay ướt sũng. Khi thấy hắn liếm láp ngón tay, Lâm Hiểu Tình cảm thấy rất ngượng ngùng. Cúi xuống, nhìn thật gần vào đôi mắt mơ màng của Lâm Hiểu Tình, hắn âu yếm nói:

- Hiểu Tình, thân thể em thật hoàn hảo! Ước gì anh được ôm em mãi!

- Anh thích ôm thì em cho đấy. Anh ôm đi.

Hiểu Tình khẽ lườm hắn, giọng nói đầy yêu thương.

- Nhưng anh không chỉ thích ôm thôi đâu. Anh còn muốn đi vào nữa...

Hắn cười hỏi cô.

- Đáng ghét! Em nghe nói lần đầu rất đau. Anh phải dịu dàng với em đấy nhé.

Lâm Hiểu Tình chớp mắt, nói.

Sở Phàm trong lòng vui vẻ, hứa hẹn:

- Anh sẽ thật nhẹ nhàng. Nhưng mà anh nhớ có lần em đã nói chỉ sau khi kết hôn mới dâng hiến lần đầu tiên. Sao giờ đã thay đổi rồi?

- Hừ, tại anh đấy. Còn không phải là vì gặp anh hay sao.

Hiểu Tình giận, lườm Sở Phàm, lại nhẹ giọng nói tiếp:

- Ai cũng có thể thay đổi cả. Mà anh, chính là người làm em thay đổi...

- Vậy, em tiếp nhận sự thay đổi của anh đi.

Hai tay của hắn lại nhào nặn bộ ngực cỡ E của cô, cười gian bảo.

Dứt lời, hắn nhồm dậy, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve theo hai chân thon dài của cô, rồi cầm lấy hai bên quần lót, nhẹ nhàng cởi xuống. Sau khi lớp quần màu hồng đã cởi ra, một vùng sâu kín bí ẩn lộ ra mời gọi, hấp dẫn ánh nhìn của Sở Phàm. Suýt chút nữa, Sở Phàm như ngừng thở. Hắn để hai chân của Lâm Hiểu Tình gác lên vai mình, rồi lấy một chiếc gối chêm dưới mông cô. Sau đó....

(Biên tập: abc, abc, abc)

.....

.....

.....

- A Sở, mau, mau lên. Thật là khó chịu! Em không chịu nổi nữa. Mau lên anh. Em không chịu nổi nữa...

Lâm Hiểu Tình thở gấp, cầu xin. Tiếng rên rỉ yêu kiều đầy lực hấp dẫn quanh quẩn khắp gian phòng, tình thú dạt dào.

Sở Phàm cảm thấy, lúc này nên đưa súng ra trận rồi. Hắn nhanh tay cởi bỏ nốt chiếc quần trên người mình, vũ khí sẵn sàng chuẩn bị xông trận.

“Ôi”, một cảm giác đau đớn sâu sắc như lan truyền khắp toàn thân. Cô cảm giác thấy trong cơ thể của mình vừa bị một vật gì đó công phá. Mà cảm giác đau đớn như xé rách cả thân thể này khiến cô biến sắc, tái nhợt cả mặt. Nhưng cô vẫn cắn chặt răng, không muốn vì đau mà kêu lên một tiếng nào nữa. Cô không muốn mình làm ảnh hưởng tới động tác của Sở Phàm. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để giờ phút này diễn ra, thể xác và cả tinh thần của cô đều đã sẵn sàng, nghênh đón mỗi lần tiến tới của Sở Phàm.

Động tác của Sở Phàm rất nhẹ nhàng, tiến lên theo quy luật, chín nông một sâu, đồng thời cúi xuống, hôn lên hai má và đôi môi Lâm Hiểu Tình, và còn thủ thỉ với cô những lời yêu thương. Hắn biết, lần đầu tiên đối với một cô gái đều rất đau. Cho nên hắn muốn phân tán sự chú ý của cô, để cô dần dần thích nghi.

Có điều là Lâm Hiểu Tình thật là chật hẹp quá, đã thực sự kích động cả thể xác và tinh thần hắn. Hắn cảm giác chính mình đã lên tới đỉnh rồi. Cả thể xác và tinh thần đều ở trên đỉnh cao khoái cảm.

Dần dần, Lâm Hiểu Tình cũng thấy bớt đau hơn. Tuy đã đau, nhưng cũng là những khoái cảm cô chưa bao giờ được trải nghiệm. Đột nhiên cô lại mong muốn Sở Phàm tiến lên càng sâu và càng nhanh hơn. Cô không kiềm chế được, ôm chặt Sở Phàm, mông tự nhiên cong lên, chủ động đưa đẩy hòa nhịp với hắn. Cô đã dần dần tìm được cảm giác – và nhận ra rằng cảm giác đó thật là tuyệt diệu, quá tuyệt diệu. Cô thở gấp, rên rỉ, hưởng thụ tất cả những khoái cảm tuyệt vời mà sự tiếp xúc thân thể với Sở Phàm mang lại. Trong cơn hưng phấn thoải mái dâng trào, cô thấy mình cần phải kêu to lên, hét to lên. Đúng vậy, cô cần kêu lên, cô cần bày tỏ sự sung sướng khoái cảm đang dâng tràn trong lòng.

- A, thật thoải mái. A Sở, mạnh đi anh.... Ôi... mạnh nữa... thật thoải mái....

Tiếng kêu mê mẩn của Lâm Hiểu Tình không ngần ngại vang vọng khắp căn phòng. Thân thể mềm mại của cô vận vẹo, run rẩy, cả người tiến vào trạng thái cực khoái. Cô cảm thấy mình như đã chết, đã chết rồi lại sống lại, sống lại rồi lại chết....

Mà tất cả những diễn biến này, gần như là mới chỉ là khúc dạo đầu.

275. Chương 268: Chúng Ta Sẽ Làm Cả Đêm U?

Làn da trắng như tuyết của Lâm Hiểu Tình đã hơi ửng hồng, hơi thở dồn dập. Trong ánh mắt phẳng phất sự đam mê và thần sắc thỏa mãn. Cô rên rỉ, cảm thụ được mỗi một lần Sở Phàm lao đến bên trong lại mang đến khoái cảm cực độ. Cả thể xác và tinh thần của cô đều đang ở trong một trạng thái hưng phấn, giống như có một dòng điện tuyệt vời như thủy triều chạy qua, khoái cảm tuyệt vời trùng trùng lớp lớp cuốn sạch mọi thứ mà đến. Cô đã hoàn toàn bị chinh phục, cô đã hoàn toàn mê đắm trong sự tấn công này.

Sở Phàm chậm rãi gia tăng độ mạnh yếu và tốc độ xông đến. Mỗi một lần tiến đến tận vị trí sâu nhất ở bên trong lại đổi lấy âm thanh kêu lên chói tai của Lâm Hiểu Tình. Mà tiếng kêu như điên cuồng của Lâm Hiểu Tình làm Sở Phàm tự nhiên sinh ra một loại cảm giác tự hào và thỏa mãn., cũng kích thích lực độ xông vào của hắn.

Sở Phàm cảm giác được thân thể mềm mại của Lâm Hiểu Tình thật là tuyệt vời. Ở trong sâu thẳm xuất hiện một lực hút của hai khối thịt, hút và kẹp chặt lấy hắn, khiến hắn cảm thấy kích thích từng cơn run rẩy. Bên dưới đã trở nên trơn tuột. Sở Phàm không khỏi ngạc nhiên thán phục thân thể Lâm Hiểu Tình. Nước cũng rất nhiều, một khi bị kích thích thì chảy ra liên tục, đúng là rất đáng yêu rất mỹ diệu. Thân thể phụ nữ thế này, chắc chắn là tuyệt đỉnh vật trong mơ của bất kỳ một người đàn ông nào.

Sở Phàm thậm chí còn đem A Thiển ra so sánh với Lâm Hiểu Tình. Hắn cũng biết được A Thiển cũng là một cô gái rất nhiều nước. Có khi nước trong thân thể Lâm Hiểu Tình cùng với A Thiển có thể so được với nhau đấy.

Sở Phàm bắt đầu sử dụng kỹ xảo, khi thì ba lần nông một lần sâu, lúc thì chín lần nông một lần sâu. Khi thì nhiều lần đâm thẳng vào hoa, lúc thì nhẹ nhàng, có khi lại thô bạo, mà Lâm Hiểu Tình dưới công phu của Sở Phàm như vậy đã sớm cảm thấy sung sướng cực độ. “Khoái cảm bay lên tận đỉnh chín tầng trời”. Bây giờ, cô mới biết được sự tuyệt vời như vậy, tuyệt vời đến mức khó có thể cùng người khác nói rõ ra được.

Cô thở gấp, rên rỉ, thét chói tai, tận tình bày tỏ mọi cảm giác kích động trong người.

- Hiểu Tình, thoải mái không? Thoải mái như thế nào em cứ nói ra đi!

Sở Phàm hỏi.

- Ôiiii...thật thoải mái, A Sở, anh thật lợi hại...ôiiii, cứ như vậy, cứ như vậy, nhanh lên một chút nữa. Em rất thích cảm giác lúc anh đi toàn bộ hết vào bên trong. Ôiiii, thật thoải mái, thoải mái chết đi được...

Tiếng rên của Lâm Hiểu Tình vẫn còn tiếp tục:

- A, em muốn như vậy, em không xong được rồi. A Sở, em đến rồi... ..

- A... ..

Sau một tiếng hét vô cùng thỏa mãn, Lâm Hiểu Tình nửa tỉnh nửa mê nằm ở trên giường. Thân thể cô vẫn còn đang co rút và run rẩy, làn da trong suốt như tuyết đã đỏ ửng lên thành từng mảng, bụng dưới của cô vẫn nhấp nhô lên xuống, vẫn còn đang thở dồn dập. Đôi mắt cô nhắm chặt. Trên gương mặt động lòng người lộ ra thần sắc tràn đầy thỏa mãn, sung sướng và hạnh phúc.

Sở Phàm cảm thấy trên vùng khe sâu của Lâm Hiểu Tình trở nên chặt chẽ, sít sao ôm chặt lấy hắn. Tiếp đó, hắn cảm giác được bên trong khe sâu kia vừa trào ra một dòng nước cực kỳ ấm áp, cháy bỏng đầu thương của hắn. Hắn cũng nhận không được quát to một tiếng, tinh hoa bên trong người cũng phun ra. Cùng tinh hoa ở bên trong của Lâm Hiểu Tình hòa hợp vào nhau cùng một chỗ.

Cứ như vậy trong nháy mắt, thân thể mềm mại của Lâm Hiểu Tình lại run lên một lần nữa. Sau đó lại càng nhiều nước không ngừng cuộn cuộn chảy ra.

Sở Phàm nhẹ thở ra một hơi, hắn phủ người xuống, ôm chặt Lâm Hiểu Tình, khẽ liếm vào vành tai của cô, cảm nhận thân thể mềm mại của Lâm Hiểu Tình. Đặc biệt là bộ ngực to lớn, đầy đặn mà lại kiêu ngạo kia của cô đang cùng tiếp xúc thân mật với bộ ngực của hắn., giống như sự mát xa mềm mại trong lòng ngực. Cảm giác này thật là vừa kích thích vừa cực kỳ ấm áp.

Một lúc lâu, Lâm Hiểu Tình mới từ trạng thái mê đắm mà phục hồi trở lại. Cô giống như là một con mèo nhỏ, y ôi ở bên trong lồng ngực Sở Phàm. Cô khẽ vuốt nhẹ lên gương mặt hắn, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng chan chứa. Cô hôn mạnh một cái lên trên mặt Sở Phàm, hài lòng nói:

- A Sở. Anh thật là lợi hại quá, khiến cho em cảm giác thoải mái như thế này. Thật sự là anh quá tốt.

- Hiểu Tình em cũng rất lợi hại đó chứ. Em thật là đẹp, người đẹp thân thể cũng đẹp. Nếu như ngày nào cũng đều có thể cùng em như thế này thì còn gì bằng.

Sở Phàm nói.

- Như vậy sao được. Anh sẽ trở nên mệt mỏi. Em nghe nói làm nhiều như vậy cũng không tốt, sẽ có hại cho cơ thể đấy.

Lâm Hiểu Tình nói.

- Nếu là như vậy anh mỗi ngày phải làm cái gì bây giờ?

Sở Phàm nhẹ nhàng vuốt ve chóp mũi của Lâm Hiểu Tình, hỏi.

- Không nên mà, A Sở hạn chế một chút có được không? Dù sao, thế nào em cũng chạy không thoát rồi, đúng hay không?

Lâm Hiểu Tình bĩu môi nói.

Sở Phàm cười thoải mái, nói:

- Em đương nhiên chạy không thoát. Cho dù em có chạy đến chân trời góc biển thì anh cũng có thể lần ra và mang em trở về. Em đã là người của anh rồi, cả đời này vĩnh viễn cũng không thay đổi.

- Hừ, anh nghĩ rằng cả đời này em sẽ nhất định đi theo anh sao? Không phải thế chứ, anh đối với em không tốt thì em sẽ bỏ chạy, chạy thật xa, cho anh tìm khắp nơi mà không thấy em.

Lâm Hiểu Tình bướng bỉnh nói.

Sở Phàm hôn một cái lên đôi môi mọng đỏ của Lâm Hiểu Tình, vừa cười vừa nói:

- Như vậy thì thế nào mới được xem là đối tốt với em đây?

-Không được bắt nạt em, không được thay lòng đổi dạ. Em buồn thì anh phải dỗ dành. Những ngày tết ngày nghỉ anh phải ở bên em. Anh còn phải vĩnh viễn yêu em, còn phải... Tạm thời nghĩ chưa ra, trước hết là bấy nhiêu đó đi đã.

Lâm Hiểu Tình nhịp nhịp ngón tay vài cái, lẩm bẩm tính toán, vẻ mặt cười duyên.

- Anh còn tưởng điều kiện gì khó khăn chứ. Những việc này rất đơn giản thôi. Anh có thể làm được.

Sở Phàm nói rồi, lại nhịn không được vuốt ve bên trên “bộ lông” cỡ E của Lâm Hiểu Tình.

- A Sở, em phát hiện ra là anh rất thích sờ nơi này của em.

Lâm Hiểu Tình then thùng cười, nói.

- Bởi vì nơi này của em đụng vào rất là mềm mại. Mà thật ra toàn thân em, anh đều muốn sờ, ha ha.

Sở Phàm rất là “thuần khiết” cười nói.

- Đáng ghét! Nhưng mà em cũng thích anh sờ em, hi hi.

Lâm Hiểu Tình cũng cười.

- Anh cũng rất ngạc nhiên vì sao ở nơi này của em trưởng thành tốt như thế này được chứ? Thật lớn quá, em phải mặc cái lông cỡ E ấy nhỉ.

- Việc này em làm sao biết được. Thật là.

Lâm Hiểu Tình sáng giọng.

- Oa, Hiểu Tình, em nhìn nơi này của em có dễ thương không này. Lại trở nên cứng rắn rồi, hồng hồng, thật là gợi cảm!

Ngón tay Sở Phàm bốn cợt hai điểm hồng trên bộ ngực của Lâm Hiểu Tình, vừa cười vừa nói.

- Uhm, không nên xoa nắn ở chỗ đó. Người ta sẽ bị kích thích không chịu nổi đâu, uhm... ...

Lâm Hiểu Tình bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

- Em bị kích thích chúng ta lại có thể làm lại một lần nữa.

Sở Phàm cười nói.

- Có thể sao? Em nghe nói con trai sau lần đầu tiên thì phải đợi một lúc lâu cái kia mới có thể đứng lên được chứ.

Lâm Hiểu Tình chớp đôi mắt to bảo.

- Nhưng mà anh và họ không giống nhau, chẳng lẽ em không thấy anh tinh lực rất dồi dào sao?

Sở Phàm bĩ ổi cười nói.

Mà lúc này, Lâm Hiểu Tình cũng dần phát hiện ra cái kia của Sở Phàm vốn vẫn đang ở bên trong cơ thể cô đang từ từ dựng đứng lên. Cô cảm thấy ở bên dưới của mình dần dần nở rộng ra, từ từ cảm thấy được một loại cảm giác chật kín. Những cảm giác thể này thật là thoải mái và tinh tế. Cô nhịn không được yêu kiều kêu lên một tiếng, thân thể chỉ cảm thấy từng đợt cảm giác rã rời, trước khi cái cảm giác cực kỳ sung sướng lại đến một lần nữa.

- Hiểu Tình có phải đã bắt đầu có cảm giác rồi không? Không vội không vội, từ từ sẽ đến, Bây giờ còn cả một đêm dài, chúng ta có thể từ từ mà hưởng thụ.

Sở Phàm khe khẽ chuyển động thân thể, cười nói.

- A Sở, chúng ta sẽ làm cả đêm ư?

Lâm Hiểu Tình quả thực là đáng yêu.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì nhịn không được cười, nói:

- Nếu như em yêu cầu như vậy thì anh nhất định sẽ phục tùng mệnh lệnh.

- Hả, việc này... Thế thì hôm sau anh có thể đứng dậy nổi hay không đấy?

Lâm Hiểu Tình cười duyên nói.

- Không thành vấn đề, anh nghĩ sáng mai vẫn còn có thể cùng em ân ái nữa cơ mà.

- Oa, A Sở thật là lợi hại. Yêu anh chết mất!

Lâm Hiểu Tình vui vẻ nói.

- Anh còn lợi hại hơn nữa mà em chưa biết đó thôi. Bây giờ chỉ là hâm nóng thân thể. Lần này em còn phải kêu to hơn. Anh thích cái bộ dạng em không kiêng nể gì cả như thế. Rất là hấp dẫn đó.

- Đáng ghét!

Sắc mặt Lâm Hiểu Tình đỏ bừng. Theo di chuyển của Sở Phàm, cô cũng từ từ hết rằm rĩ cả lên.

Sở Phàm nhìn bên dưới bẹn của mỹ nhân, sự chinh phục dục cảm lại một lần nữa thiêu đốt hẳn. Đêm nay hẳn nhất định phải đem Lâm Hiểu Tình chăm sóc cho đến mức ngoan ngoãn mới được.

- Hiểu Tình, chúng ta thay đổi tư thế có được không?

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

- Hả, thay đổi cái gì, tư thế gì cơ?

Lâm Hiểu Tình ở trên phương diện này vẫn thiếu nhiều kinh nghiệm.

- Đổi lại thành em ngồi ở bên trên anh, như vậy đâm vào sẽ càng sâu.

- Thế em có phải đứng lên hay không?

Lâm Hiểu Tình đỏ mặt nói.

- Ủ, nhưng mà em cũng không cần chuyển động, để anh đến.

Sở Phàm nói rồi cúi xuống ôm lấy Lâm Hiểu Tình, hấn ôm cô lên trên đùi, rồi hấn chậm rãi nằm xuống.

- Ôiiiiii

Lâm Hiểu Tình hai tay chống ở trên ngực Sở Phàm, cô nhất thời chưa thể trực tiếp ngồi xuống được. Cô muốn chậm rãi thích nghi với cảm giác chứa đựng từng phân của Sở Phàm.

- Hiểu Tình, từ từ sẽ đến, tư thế này quyền chủ động sẽ nằm trong tay em. Em cảm thấy thoải mái như thế nào thì làm như thế đó.

Hai tay Sở Phàm duỗi lên vuốt ve bộ ngực của Lâm Hiểu Tình, ôn nhu nói.

- Ủ...Ôiiiiii, thật là thoải mái!

Lâm Hiểu Tình lúc này đã chậm rãi ngồi xuống, sau đó từ từ nhấc mông, sau đó lại ngồi xuống, nhấc mông, ngồi xuống, nhấc mông, ngồi xuống... ..

Lâm Hiểu Tình di chuyển với một tốc độ càng lúc càng nhanh, mỗi một lần cô đều hưởng thụ cái cảm giác va chạm trực tiếp vào tận tử cung của mình. Cô dường như kêu lớn lên những âm thanh phóng đảng, thân thể mềm mại rung động, cặp mông vụng vẹo, miệng mở lớn thở phì phò, đôi mắt nhắm chặt, hưởng thụ cảm giác vô cùng kích thích này.

... ..

Nhìn những động tác điên cuồng của Lâm Hiểu Tình, trong lòng Sở Phàm cũng hơi ngạc nhiên. Hấn khó mà tưởng tượng bình thường cô xinh đẹp và hiền thực khi bị kích thích cũng trở nên điên cuồng như vậy, tiếng kêu đúng là rất mãnh liệt. Sở Phàm hưởng thụ những khoái cảm mà sự vận động kịch liệt của Lâm Hiểu Tình mang lại. Lực hút của khe sâu của Lâm Hiểu Tình đúng là to lớn, cứ sát sao ôm sát lấy hấn. May mà hấn trước đó đã xuất ra một lần, vì vậy bây giờ là lần thứ hai mới có thể kéo dài một cách khác thường. Chứ nếu không thì, ở bên dưới sự vận động kịch liệt như vậy của cô, có muốn trụ lại không xuất ra cũng khó.

Nhưng mà làm cho Sở Phàm cảm thấy đáng yêu nhất, kích thích nhất chính là cứ nằm như thế này xem quá trình Lâm Hiểu Tình vận động kịch liệt như vậy làm bộ ngực lắc lư không dứt. Giống như từng đợt sóng biển mãnh liệt lên xuống không yên, kích thích ánh mắt Sở Phàm. Sở Phàm một mặt mãn nguyện thưởng thức, một mặt cảm nhận được thân thể xinh đẹp của Lâm Hiểu Tình đang mang đến khoái cảm cực độ.

Hấn không nhịn được nghĩ thầm, “Cần cứ vào trạng thái điên cuồng của Lâm Hiểu Tình vào lúc này, nếu mà cô nàng thật sự yêu cầu mình phải làm một đêm, liệu chính mình có thể ứng phó nổi hay không đây?”

276. Chương 269: Trương Thiếu Bí Mật Gặp gỡ Cục Trưởng Trần (phần I)

Đêm đã quá khuya.

Sở Phàm cùng với Lâm Hiểu Tình vẫn còn đang chiến đấu không biết mệt.

Lâm Hiểu Tình đã liên tục ra hai lần, nhưng cô vẫn như trước hứng thú không giảm. Nước da trắng như tuyết như uống rượu trở nên hồng nhuận, rất đẹp, rất gợi cảm, trong miệng cô vẫn như trước vang lên những kêu tiếng kích thích và hưng phấn, từng đợt âm thanh rên rỉ.

Một người con gái thành thực gợi cảm với dáng người xinh đẹp Lâm Hiểu Tình, nếu như cá tính lãnh đạm thì rất là đáng tiếc. Nếu như lại là một nữ thần nóng bỏng thì quả thật là quá tuyệt vời. Bất luận là một người đàn ông nào có được người phụ nữ như thế cũng đều cảm thấy rất là hạnh phúc.

Rõ ràng, đàn ông đều thích kiểu phụ nữ như thế này, bình thường thì thùy mị, trên giường thì phóng dăng. Đương nhiên, phóng túng như thế này cũng chỉ là phóng túng cho riêng mình xem, không thể phóng túng cho một người đàn ông nào khác xem.

Lúc này, Sở Phàm và Lâm Hiểu Tình đã thay đổi tư thế khác. Chỉ thấy Lâm Hiểu Tình hai đầu gối quỳ rạp trên giường, hai tay chống xuống, thắt lưng vòng xuống thành một đường cong, cặp mông gợi cảm và sung mãn hướng lên trên. Sở Phàm lại từ phía sau Lâm Hiểu Tình trực tiếp xông vào.

Tư thế xông phá như thế này khiến cho hắn có thể va chạm vào cặp mông gợi cảm và nở nang của Lâm Hiểu Tình. Mỗi một lần va chạm là một lần phát ra âm thanh “phạch”. Ngay sau đó là “Phạch phạch phạch!” những âm thanh vang lên cùng với tiếng hít thở dồn dập của Lâm Hiểu Tình. Về mặt cô hồng nhuận, thân thể vẫn còn đang run rẩy co quắp. Cả người cô đã dần tăng lên trạng thái hưng phấn cực độ. Cô cảm nhận được từng đợt từng đợt cảm giác kích thích rã rời. Cô mơ hồ cảm thấy, bản thân mình sắp đến lúc ... rồi.

Sở Phàm nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo bóng loáng mềm mại của Lâm Hiểu Tình. Hai tay nắm chặt vòng eo của cô vì vậy hắn có một điểm mượn lực, như vậy càng thuận tiện cho hắn tiến lên. Đột nhiên, hay tay của hắn bắt ngờ chụp lấy cặp mông của Lâm Hiểu Tình, sau đó nơi thắt lưng dùng lực, lại dùng lực... ..

Mà tiếng kêu của Lâm Hiểu Tình lại càng lớn, càng hưng phấn hơn nữa!

Sở Phàm cùng Lâm Hiểu Tình bên này đang hưởng thụ sự tuyệt vời của khoái cảm. Trong khi ở một nơi khác lại đang có một cuộc gặp gỡ, tiến hành một âm mưu.

Cục trưởng Cục Công an Thành phố Trần Thiên Minh lái xe đi về về phía sau Hải Trà Lâu. Ông có một cuộc gặp gỡ bí mật ở phía sau Hải Trà Lâu. Ông chưa bao giờ nghĩ đến người ước hẹn ông ra đây bí mật nói chuyện chính là con trai của bí thư thành phố, Trương thiếu!

Trần Thiên Minh hai ngày hôm nay đang bận đến sứt đầu mẻ trán vì vụ thẩm sát trong khu nhà xưởng bỏ hoang. Từ khi Trần Tuấn Sinh, con trai của ông chết, cả người ông giống như già đi mười năm. Trong mắt ông đầy tơ máu. Những nếp nhăn trên trán cũng tăng lên nhiều. Tóc hai bên mai cũng đã nhuộm bạc. Nhưng mà, những việc này cũng không quan trọng, quan trọng là đau ở trong lòng. Ông đã cảm thấy sức tàn lực kiệt. Đám tang của con trai làm cho lòng ông có cảm giác đau đớn và thống khổ một cách sâu sắc. Trần Tuấn Sinh dù cho có ngang ngược đến thế nào đi nữa, nhưng cuối cùng cũng là con ông. Cha mẹ trên thế gian đều khó có thể chịu đựng được nỗi đau khổ thế này.

Vương Mỹ Linh, vợ của Trần Thiên Minh sau khi biết được tin con trai của mình chết đã té xỉu ngay tại chỗ, cho đến bây giờ vẫn còn nằm ở trong bệnh viện. Tuy rằng không có chuyện gì đáng ngại, nhưng mà tâm tình đặc biệt mất ổn định. Bác sĩ nói là bất cứ lúc nào tinh thần cũng có khả năng suy sụp đến phát điên.

Điều này làm cho Trần Thiên Minh càng thêm đau khổ và phẫn hận. Ông thề nhất định sẽ tìm ra hung thủ. Sau đó chính mình đem tên hung thủ này đưa lên pháp trường.

Trần Thiên Minh hai ngày nay cơ bản rất ít đi ra ngoài, mà vài đồng nghiệp hoặc cấp dưới đến thăm ông cũng không tiếp. Nhưng mà, ngày hôm nay ông lại nhận được điện thoại của Trương thiếu. Trương thiếu hẹn gặp ông ở phía sau Hải Trà Lâu, uống trà nói chuyện. Với lại nghe trong lời nói của Trương thiếu ý tứ tựa hồ là biết sự tình liên quan đến cái chết của Trần Tuấn Sinh. Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy lập tức chạy xe đến chỗ hẹn.

Phía sau Hải Trà Lâu, phòng trà số mười hai.

Ở bên trong đã có hai người trẻ tuổi đang ngồi. Một người vẫn còn rất trẻ trên mặt đeo một mắt kính màu vàng, vẻ mặt âm nhu, chính là Trương thiếu. Người còn lại anh tuấn cao ngạo, lạnh lùng. Từ các cử chỉ có thể thấy được hai chân của anh ta không được tự nhiên, chính là Lâm Phong.

Trương thiếu và Lâm Phong đang đợi người, hiển nhiên là đang đợi Trần Thiên Minh đi đến. Muộn như thế này Trương thiếu còn hẹn Trần Thiên Minh chắc chắn là có mục đích rồi.

Tối hôm qua hắc phái Từ Lăng dẫn người đi tìm A Thiển, sau khi tìm được lập tức bí mật thủ tiêu. Ai ngờ, Từ Lăng sau cùng trả lời hắc là không tìm được A Thiển, biến mất không có căn cứ. Hơn nữa lục soát tất cả các trạm xe lửa và sân bay trong thành phố cũng không tìm được bóng dáng A Thiển đâu. Trương thiếu sau khi nghe vậy trong lòng cực kì tức giận.

Sau khi bình tĩnh, nghĩ lại một chút, hắc cảm thấy không tìm được A Thiển chỉ có hai khả năng. Một là A Thiển đã tự mình đi từ trước, có thể là cảm thấy được tín hiệu của một mối nguy hiểm nào đó nên đã sớm đi mất rồi. Thứ hai là Sở Phàm đã đến trước một bước tìm được cô ta, và hiện đang khống chế ở trong tay rồi.

Trong hai giả thiết này, Trương thiếu hi vọng có thể là giả thiết đầu tiên. Nếu như là khả năng thứ hai như vậy đối với hắc là cực kỳ bất lợi. Nhưng mà, hắc cũng không có loại trừ khả năng thứ hai, cho nên hắc mới bí mật gặp mặt Trần Thiên Minh, chính là muốn đi trước một bước lôi kéo Trần Thiên Minh về chiến tuyến của mình. Đem cái chết của Trần Tuấn Sinh đổ hết lên người Sở Phàm, lợi dụng thế lực trong cục cảnh sát của Trần Thiên Minh để đối phó với Sở Phàm.

Lâm Phong nhìn đồng hồ nói:

- Nhìn thời gian thì Trần Thiên Minh cũng phải tới rồi chứ.
- Không vội không vội, nên đến thì cuối cùng sẽ đến.

Trương thiếu nâng chung trà lên, thổi nhẹ một cái, nói.

Lâm Phong sau khi nghe vậy cũng im lặng không nói, tiếp tục chờ đợi. Một lúc sau vang lên tiếng đập cửa, Lâm Phong tinh thần rung lên, đứng dậy đi ra mở cửa. Bên ngoài có một người đang đứng, chính là Trần Thiên Minh.

- Chú Trần, chú đến rồi, xin mời vào, mời vào.

Lâm Phong vội vàng nói.

Trần Thiên Minh gạt đầu một cái sau đó liền đi vào.

- Cục trưởng Trần, vẫn khỏe chứ, mời ngồi mời ngồi.

Trương thiếu sau khi thấy Trần Thiên Minh cũng đứng dậy chào đón, nói.

Trần Thiên Minh trên mặt gắng gượng nặn ra một nụ cười, nói:

- Trương thiếu khỏi cần đứng dậy, không cần khách khí, không cần khách khí.

Nói xong liền ngồi xuống.

Trương thiếu đưa chén trà cho Trần Thiên Minh, thản nhiên nói:

- Vài ngày không gặp, Cục trưởng Trần tiêu tụy đi nhiều. Ba tôi thường nói với tôi, tình hình an ninh trật tự trong thành phố nếu không có Cục trưởng cục cung tận tụy thật không biết là đã đến tình trạng nào rồi.
- Cảm ơn Thư ký Trương đã quan tâm, đó là việc tôi nên làm thôi.

Trần Thiên Minh vội vàng khiêm nhường nói. Hai người vẫn giống như trước trong lời nói vẫn vô thưởng vô phạt, cũng chưa đi đến đâu cả. Trần Thiên Minh trong lòng dĩ nhiên biết rõ Trương thiếu hẹn gặp ông cũng không phải để nói những lời thừa chằng liên quan quan trọng gì như thế này.

Lúc này, Trương thiếu chuyển đề tài, thở dài, giọng điệu thống khổ nói:

- Về chuyện của con trai chú, mấy ngày nay tôi đã biết từ tin tức của truyền hình và báo chí, cảm thấy rất là đau buồn và phần nộ. Ba tôi cũng rất là đồng cảm. Ba tôi chắc hẳn đã gọi điện nói chuyện với chú, mong rằng Cục trưởng Trần nên bi thương để vượt qua.
- Thư ký Trương ngày hôm nay đã gọi cho tôi thăm hỏi và an ủi. Cảm ơn sự quan tâm của Thư ký Trương.

Trần Thiên Minh lời nói vẫn như cũ dừng lại ở bên ngoài câu chuyện con mình, bởi vì ông còn không biết rõ ràng mục đích trong lòng Trương thiếu rốt cuộc là cái gì.

- Tôi tuy là chưa từng trực tiếp cùng cậu nhà qua lại nhưng mà ở bên cạnh tôi cũng có nhiều bằng hữu có quan hệ với cậu nhà. Tất cả bọn họ đều nói cậu ấy là một người có khí khái, bộc trực, thẳng thắn. Có thể bên trong hành vi có chút ngang ngược, nhưng mà vẫn là một người rất đáng để kết bạn. Tôi còn nói khi nào có thời gian sẽ đến nhà Cục trưởng Trần chơi, muốn kết bạn với cậu ấy. Nhưng cuối cùng lại phát sinh những chuyện như thế này, thật là... aizzzzz!

Trương Thiếu giọng điệu rất tình cảm, ngữ khí đau buồn.

277. Chương 269: Trương Thiếu Bí Mật Gặp Gỡ Cục Trưởng Trần (phần Ii)

- Con tôi là đứa bất hiếu, nhìn tính tình biểu hiện trong những việc thường ngày của nó tôi cũng biết sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra. Tôi cũng không ngờ kết cục cuối cùng lại trở nên đáng sợ thế này. Chỉ là ở trong thành phố phát sinh trường hợp như thế này, tôi thân là cục trưởng đã thất trách quá lớn, thẹn với nhân dân thủ đô rồi.

Trần Thiên Minh nói.

- Cục trưởng Trần không nên nghiêm trọng vấn đề như vậy. Chuyện như thế này phát sinh làm sao có thể nói là sai lầm của Cục trưởng Trần được. Trong thủ đô vốn có vài phần tử không tuân theo pháp luật, trong mắt bọn chúng không có pháp luật, cuồng vọng tự đại, ngang ngược gây án. Chúng chính là phần tử khủng bố. Chúng ta chẳng ai có thể kiểm soát được chúng cả, đương nhiên cũng không thể phòng bị được. Nhưng mà theo tôi thấy những chuyện như thế này nảy sinh chính là có người ở phía sau thao túng.

Trương thiếu giọng điệu trầm xuống, nói.

Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy thì nhướng mày, nhìn về phía Trương thiếu, hỏi:

- Trương thiếu nói vậy là có ý gì?

- Vụ giết người trong nhà xưởng bỏ hoang, tôi cũng không nghĩ tất cả là một vụ án đơn giản. Mà cậu nhà còn liên lụy, còn bị giết chết trong vụ án này. Cái này càng thấy không bình thường, rất rõ ràng, chuyện này ắt có mưu tính từ trước.

Trương thiếu khẳng định nói.

- Trương thiếu ý muốn nói là có người đặc biệt bày ra chuyện này nhắm vào con tôi à?

Trần Thiên Minh trầm giọng nói.

Trương Thiếu gật đầu, nói tiếp:

- Cũng không biết cậu nhà ở bên trong thủ đô đã đắc tội với người nào. Tôi nghĩ, người có thể làm ra chuyện giết người tàn nhẫn như thế này khẳng định là có quan hệ không kém với cậu nhà đâu. Thật ra đêm nay tôi hẹn Cục trưởng Trần ra đây gặp mặt không phải là để uống trà xem hát, kỳ thực chính là muốn tiết lộ một tin tức cho Cục trưởng Trần. Đương nhiên, tin tức này cũng chưa hẳn là chính xác, giá trị tham khảo ít nhiều tôi cũng không biết chính xác được bao nhiêu. Cũng không biết Cục trưởng Trần có hứng thú nghe hay không?

Trương thiếu nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

- A, mời Trương thiếu nói rõ cho.

Trần Thiên Minh vội vàng nói.

- Là như thế này, mấy ngày trước khi vụ án xảy ra, tôi có nghe một vài người bạn kể lại là cậu nhà muốn giáo huấn một người tên là Sở Phàm. Nghe nói tên Sở Phàm này từng làm nhục cậu ấy, cho nên cậu ấy muốn tìm biện pháp phục thù.

Trương thiếu chậm rãi nói.

- Sở Phàm ư?

Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy không khỏi nhìn về phía Lâm Phong ở bên kia. Ông nhớ không lầm thì trong khoảng thời gian trước phát sinh sự việc ở quán bar Lam Điều chính là Sở Phàm đã đánh gãy hai chân Lâm Phong.

Lâm Phong đón lấy ánh mắt Trần Thiên Minh đang nhìn, trong lòng hắn hiểu rõ trong ánh mắt ông ta thăm dò điều gì. Hắn mở miệng nói:

- Không biết chú Trần còn nhớ hay không chuyện cậu nhà và em họ Lâm Phi Dật của cháu từng phát sinh hiểu lầm nhỏ? Lúc đó cậu nhà đã dẫn người đánh Lâm Phi Dật, nguyên nhân là vì một thời gian trước đó ở quán bar Sway, cậu ấy bị một người đàn ông mang mặt nạ lẳng nhục một trận. Khi đó cậu ấy tưởng rằng là Lâm Phi Dật phái người làm. Thật ra việc này hoàn toàn là một hiểu lầm. Kẻ mang mặt nạ lẳng nhục cậu ấy chính là Sở Phàm. Sau đó nó lại nói chuyện với cậu nhà, ám chỉ việc này chính là Lâm Phi Dật làm, cho nên sau đó mới phát sinh chuyện hiểu lầm nhỏ đó!

Mấy ngày trước đây khi cậu nhà biết được kẻ lẳng nhục mình trong quán bar Sway hôm đó chính là Sở Phàm thì đã phẫn nộ vô cùng, từng lập lời thề, phải xử lý thằng Sở Phàm này một trận, dạy dỗ nó đến nơi đến chốn. Ai ngờ qua vài ngày lại xảy ra vụ án giết người trong khu xưởng bỏ hoang, mà cậu nhà cũng không may mắn phải bỏ mình. Đầu tiên khi cháu biết tin đã cảm thấy rất là kinh sợ, sau đó nghi ngờ việc này liệu là có liên quan đến Sở Phàm hay không?

Chú Trần cũng biết cháu cùng Sở Phàm cũng có xung đột. Chuyện ở quán bar Lam Điều chú cũng đã biết. Nhưng mà đối với chuyện này của cậu nhà, cháu hoàn toàn tùy việc mà xét. Hơn nữa, theo cháu được biết Sở Phàm cũng không để yên cho cậu nhà đâu. Cậu nhà thích con gái thứ hai của Kỷ Thiên Vũ, mà Sở Phàm chính là vệ sĩ của Kỷ nhị tiểu thư. Hắn đương nhiên sẽ không để cậu ấy đến gần cô ta rồi. Quan trọng nhất là, tên Sở Phàm này có chút bản lĩnh, hình như là đã trải qua huấn luyện đặc thù.

Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy liền biến sắc, trong mắt hàn quang lấp lánh, trong lòng ông thầm nghĩ: “Trước khi gặp chuyện không may, cử chỉ A Tuấn có chút khác thường, chẳng lẽ chính là chuyện chuẩn bị trả thù Sở Phàm? Nếu đây là thật cũng tốt, đúng là A Tuấn cùng Sở Phàm trong lúc quyền lợi bất đồng, tình trạng liệu có kịch liệt đến mức một mất một còn hay không? Dựa theo ý tứ của bọn Trương thiếu, cái chết của A Tuấn có quan hệ trực tiếp tới Sở Phàm. Nhưng mà Sở Phàm rốt cuộc là vì lợi ích gì mà giết chết A Tuấn? Nhưng mà mặc kệ nói như thế nào Sở Phàm này phải bị liệt vào người bị tình nghi số một, thả bắt lầm chứ không thể bỏ sót được.”

Trương thiếu nhìn thần sắc trên mặt Trần Thiên Minh, tiếp tục thần nhiên nói:

- Cục trưởng Trần, những lời nói của chúng tôi chỉ có thể trợ giúp một chút. Đương nhiên, tất cả vẫn còn phải xem Cục trưởng Trần làm như thế nào. Nhưng mà Trương thiếu tôi là người nói ra chuyện này thì cũng xem như có liên quan. Nếu như Cục trưởng Trần có gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói ra. Trương thiếu tôi nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ.

- Cảm ơn Trương thiếu. Tin tức của Trương thiếu cung cấp có thể nói là có ý nghĩa cực kỳ quan trọng trong việc phá án. Cho dù là như thế nào tôi nhất định sẽ đem vụ án này tra xét một cách rõ ràng, tuyệt đối không để hung thủ nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Trần Thiên Minh trầm giọng nói.

- Ý của ba tôi cũng là như vậy. Chỉ cần tra ra một người lập tức xử lý một người. Mặc kệ kẻ đứng ở phía sau thế lực như thế nào cũng phải điều tra theo lẽ công bằng. Cho nên Cục trưởng Trần cứ yên lòng đi làm đi.

Trương thiếu thần nhiên nói.

- Có những lời này của Thư ký Trương thì tôi cũng yên tâm hơn. Mong Trương thiếu nói với Thư ký một tiếng, Xảy ra chuyện này tôi là người đứng đầu cảnh sát thủ đô, nhất định sẽ nghiêm minh điều tra triệt để. Tuyệt đối không bao che một kẻ tình nghi hay một tên tội phạm nào.

Trần Thiên Minh có chút tức giận nói.

- Được, tốt lắm, tin tức vừa rồi tôi cung cấp, nếu Cục trưởng Trần không ngại có thể lấy đó làm điểm đột phá để điều tra, có lẽ sẽ có chút hiệu quả.

- Tất nhiên tất nhiên, Nếu như thực sự tên Sở Phàm này và sự việc có liên quan, như vậy tôi sẽ là người đầu tiên không buông tha cho hắn.

Trần Thiên Minh vừa nói vừa nhìn thời gian, rồi nói tiếp:

- Trương Thiếu, Lâm công tử, tôi còn có chút việc phải đi trước. Sau này Trương thiếu có tin tức gì mong rằng lập tức nói cho tôi biết một tiếng. Dù sao, Trương thiếu cũng là người có mối quan hệ rộng rãi, những chuyện biết được cũng nhiều hơn tôi.

- Được, được, đã là như vậy tôi sẽ không từ xa đứng nhìn, Cục trưởng Trần đi cẩn thận. Hy vọng sớm có ngày xét xử hung phạm, trả lại sự công bằng cho cậu nhà.

Trương thiếu đứng dậy đưa tiễn, nói.

Trần Thiên Minh chào hỏi một chút sau đó liền rời đi.

Trương thiếu sau khi đóng cửa lại thì Lâm Phong hỏi:

- Trương thiếu, anh xem Trần Thiên Minh hắn có điều tra Sở Phàm không?

- Tất nhiên, Trần Thiên Minh bây giờ giống như là một con sói đói khát, ở đâu có thịt ông ta cũng sẽ không phân tốt xấu nhào lên cắn xé một trận. Hiện nay phía cục công an vẫn chưa có một chút manh mối gì về vụ án giết người trong khu nhà xưởng bỏ hoang cả. Cậu nói, sau khi Trần Thiên Minh đêm nay biết được tin tức trọng đại này, ông ta liệu có mặc kệ hay không? Không bao giờ đâu!

Trương thiếu quả quyết nói.

- Như vậy chúng ta có kịch hay để xem rồi!

Lâm Phong âm trầm nói.

- Nhưng mà Sở Phàm cũng không phải là một nhân vật đơn giản đâu. Cho nên chúng ta phải chuẩn bị làm hai việc. Lúc này đây tuyệt đối không cho phép một chút sai sót, nhất định phải xử lý được thằng Sở Phàm.

Trương thiếu vẻ mặt âm u, từng chữ một nói.

278. Chương 270: Mở Cửa Nội Tâm Của Trầm Mộng Lâm

Bình minh, mặt trời đã mọc lên với ánh ban mai rực đỏ. Ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi khắp mặt đất.

Sở Phàm và Lâm Hiểu Tình còn đang ôm nhau ngủ. Một chân dài trắng như tuyết của cô vươn ra khỏi chăn, thon dài trơn tuột và mượt mà, phần da trên bắp đùi thon trông trơn mịn và trắng bóc. Một góc chăn vừa may đem một phiến u cốc huyền bí giữa đùi Lâm Hiểu Tình che lại. Nhưng mà lại để lộ ra một dáng nằm dụ hoặc nửa che nửa không càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn.

Trong phòng, mùi thơm hương hoa quyện vào một mùi vị mê loạn và phóng đãng, đó là do tối hôm qua hai người trong lúc chiến đấu đã tiết ra mùi vị này.

Từ trong mơ màng, Lâm Hiểu Tình tỉnh lại. Cô phát giác mình đang gối đầu lên cánh tay và nằm trong lòng ngực cứng cáp và ấm áp của Sở Phàm. Thân thể hai người áp sát vào nhau. Lâm Hiểu Tình sau khi tỉnh lại thấy được điều này, nhất thời khuôn mặt xinh đẹp của cô không khỏi điểm nhẹ sắc hồng. Cô mở to đôi mắt quẩn rũ nhìn người đàn ông đang chiếm giữ sinh mạng của mình, trong lòng đột nhiên dâng lên một tình cảm ấm áp và hạnh phúc. Cô đang nghĩ, nếu như cả đời này có thể bình an nằm trong lòng ngực người này thì cũng đã thỏa mãn rồi.

Đầu ngón tay của Lâm Hiểu Tình trên lồng ngực của Sở Phàm nhẹ nhàng chuyển động, cảm nhận được những đường nét bắp thịt trên lồng ngực của hắn. Sau khi tiếp xúc trực tiếp, cô phát hiện ra những cơ bắp trên người Sở Phàm rất rắn chắc. Mỗi một khối cơ bắp giống như đều ngưng tụ một lực lượng vô cùng vô tận. Một khi bộc phát ra, sức mạnh như thế này khẳng định là rất dọa người.

Đột nhiên, Lâm Hiểu Tình cảm giác được bụng dưới của mình bị một cây gậy đó nóng bỏng và cứng rắn chọc vào. Cô vô thức đưa tay xuống dưới nắm lấy. Nhất thời, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn hồng nhuận, mà cô nắm lấy như thế này cũng làm cho Sở Phàm tỉnh lại. Chỉ thấy hắn mở đôi mắt còn đang ngái ngủ nhìn mỹ nhân ướt át xinh đẹp ở trong lòng, hắn nói:

- Em dậy rồi à.

- Ừ!

Lâm Hiểu Tình cúi đầu giấu ở trong lồng ngực Sở Phàm, dường như không dám nhìn thẳng vào hắn, mà cô cũng quên mất là tay cô vẫn còn đang cầm lấy rễ cây cứng ngắc trên người hắn.

- Hiểu Tình, không phải là em thích bảo bối của anh đấy chứ? Nhìn em có vẻ như muốn cầm lấy không buông.

Sở Phàm cười cười nói.

- A... ..

Lâm Hiểu Tình kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng buông tay ra, thái độ mắc cỡ, đỏ mặt nói:

- Không, Không phải đâu, em ban nãy, em... ..

- Hihi, giải thích chính là che giấu rồi, em thích anh sẽ cho em một lần, có được không?

Sở Phàm ôn nhu nói.

- Còn muốn nữa, người ta sáng sớm dậy phát hiện thấy chỗ đó đau quá trời, căng đầy ra, không biết làm sao lại thế nữa.

Lâm Hiểu Tình bĩu môi nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì suy nghĩ một chút. “Xem ra tối hôm qua mức độ đã quá nhiều rồi. Khiến cho Lâm Hiểu Tình có chút chống đỡ không nổi. Rốt cuộc cũng là lần đầu tiên của nàng mà. Ách, tối hôm qua có phải những chín lần rồi không? Nhớ không rõ lắm. Nói chung cũng không dưới chín lần!”

- Lần đầu tiên thì như thế này. Vài ngày sau thì sẽ dần tốt lên thôi, sau đó anh trở lại thăm hỏi thăm hỏi tiểu muội muội của em. Được không?

Sở Phàm vẽ mặt cười xấu xa, nói.

- Đáng ghét, đại bại hoại, bóp chết anh!

Lâm Hiểu Tình xấu hổ ngồi lên, ra sức nắm lấy bộ ngực Sở Phàm.

Sở Phàm lại dùng sức đem Lâm Hiểu Tình ôm vào trong lồng ngực, nói:

- Ôm em cảm thấy rất là thoải mái.

- Vì sao vậy?

Lâm Hiểu Tình tỉnh nghịch hỏi.

- Bởi vì trên người em rất là mềm mại a. Ngốc ngốc!

Sở Phàm nói.

- Hừ, nguyên lai là yêu thích thân thể người ta, còn tưởng rằng anh nói yêu em chứ.

Lâm Hiểu Tình trở nên oán hận.

- Thân thể và em kết hợp thành một thể mà. Yêu thân thể của em chính là yêu em mà.

Sở Phàm vừa nói vừa cúi khuôn mặt xuống, áp sát vào trong bộ ngực của Lâm Hiểu Tình. Bộ ngực cỡ E sau khi trải qua một đêm xoa bóp càng trở nên sung mãn và mềm mại.

- A... đồ háo sắc!

Lâm Hiểu Tình cười duyên vuốt ve thân thể Sở Phàm.

.....

Sở Phàm và Lâm Hiểu Tình sau khi tắm rửa xong liền đi xuống dưới lầu. Trong lúc tắm, Lâm Hiểu Tình xoa dầu gội tất cả các công đoạn đương nhiên là do Sở Phàm toàn quyền phục vụ. Nhưng lại là phục vụ toàn bộ các bộ phận. Dem mỗi bộ phận trên thân thể Lâm Hiểu Tình mỗi nơi đều phục vụ chu đáo. Khi đó Sở Phàm tỏ thái độ bằng lòng sau này mỗi ngày đều đảm nhận phục vụ công việc không công thể này. Có thể tưởng tượng, trực tiếp trở thành một bàn tay của Lâm Hiểu Tình.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Sở Phàm nói:

- Hiểu Tình, anh đưa em trở về nhé, tối qua làm đi làm lại cả đêm, em chưa được nghỉ ngơi chút nào.

- Ừ.

Lâm Hiểu Tình ngồi ở phía sau xe, nói:

- Người ta ở nơi đó vẫn còn căng căng đây này.

- Không có gì đâu, qua vài ngày sẽ tốt lên thôi, lần đầu tiên mà. Cũng trách anh thiếu ôn nhu, xin lỗi em.

Sở Phàm cười nói.

- Thế, thế sau này có đúng là mỗi lần sau khi làm việc đó thì cũng đều bị căng căng lên thế à?

Lâm Hiểu Tình đỏ mặt hỏi.

- Đương nhiên sẽ không còn, hơn nữa sau này sẽ ngày càng thoải mái.

Sở Phàm nghĩ thầm Lâm Hiểu Tình hiểu biết ở phương diện này đúng là quá ít.

Lâm Hiểu Tình sau khi nghe vậy liếc mắt một cái trách móc Sở Phàm. Nhưng mà bên trong cặp mắt quyến rũ cũng hiện lên một chút sắc khí vui vẻ. Xem ra sau khi trải qua một đêm cùng Sở Phàm làm lễ rửa tội, cô cũng yêu thích cái loại cảm giác bay bổng đến đỉnh cực độ khoái cảm này rồi.

Sở Phàm đưa Lâm Hiểu Tình về đến bên trong tiểu khu, đang muốn đưa cô lên lầu, thì lại bị Lâm Hiểu Tình ngăn cản. Cô nói sợ bị Giang Uyển Nhi bắt gặp sẽ không tốt. Sở Phàm sau khi nghe vậy không nhịn được cười. Cảm thấy chuyện này hơi có chút cảm giác giấu đầu lòi đuôi. Nhưng mà hắn vẫn tôn trọng ý kiến của cô. Sau khi cùng Lâm Hiểu Tình trao nhau một nụ hôn nhẹ rồi nhìn cô đi lên trên lầu.

Khi hình dáng của Lâm Hiểu Tình khuất sau góc hành lang thì điện thoại của Sở Phàm rung lên. Hắn nhìn biết được Trầm Mộng Lâm đang gọi tới. Vội vàng quay trở lại ngồi trong xe vừa chạy xe vừa nghe điện thoại:

- Alo, Tiểu Lâm hả?

- Ừ, anh Sở, ba mẹ em vừa mới đi ra ngoài rồi đấy.

Giọng nói Trầm Mộng Lâm ở trong điện thoại biểu lộ một niềm thích thú.

Sở Phàm trong lòng rung động, nhớ tới lời giao hẹn với Trầm Mộng Lâm ngày hôm qua. Ngày hôm nay phải đi đến nhà bồi tiếp cô một ngày. Cả ngày cơ đấy. Xem ra chính mình lần này thật là phải hết sức mệt nhọc đây.

- Thật tốt quá, anh bây giờ đi qua tìm em có được không?

Sở Phàm nói.

- Được, em chờ anh Sở đến nhé.

Trầm Mộng Lâm cười vui mừng sau đó cúp điện thoại.

Sở Phàm cất điện thoại sau đó chạy như bay về phía nhà Trần Mộng Lâm. Trên đường hắn nghĩ phải mua một cái lễ vật nhỏ nào đó đi tới cho cô một chút ngạc nhiên. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết mua cái gì cho tốt, dứt khoát chạy thẳng đi mua một bó hoa. À thì mua một bó hoa Bách Hợp lớn, dù sao cô bé Mộng Lâm này nhìn qua nhìn lại chính là một đóa Bách Hợp nhỏ, một đóa Bách Hợp nhỏ thuần khiết mỹ lệ.

Sở Phàm hát khe một khúc ca, trong lòng thật là kích động và vui vẻ, lại muốn đi mở ngay cửa phòng Trần Mộng Lâm, không phải, cần phải đi mở cửa nội tâm của cô. Đúng, nội tâm — “nội tâm” ở phía dưới kia.

Hắn tuy là tối hôm qua cùng Lâm Hiểu Tình chiến đấu một đêm nhưng mà hắn bây giờ không cảm thấy có một chút mệt mỏi, tinh lực vẫn tràn đầy như cũ. Nhiều lúc hắn cảm thấy tiếc là đã không sinh ra vào thời xưa để làm hoàng đế, nếu như làm hoàng đế thì những ba ngàn phi tần khi đó sẽ không còn phải cô đơn lạnh lẽo nữa.

279. Chương 271: Chăm Sóc Đoá Bách Hợp Nhỏ (phần I)

Sở Phàm giống như đang trên một con đường cảnh xuân vô hạn, ánh nắng mặt trời rực rỡ khi chạy xe đến tiểu khu 7F nhà họ Trần.

Sở Phàm sau khi xuống xe còn cố ý nhìn một chút khắp xung quanh, xem cái tên Trương Khải hay làm phiền Trần Mộng Lâm có đúng hay không đang mai phục bốn phía chung quanh khu này. Nhưng mà thất vọng rồi, Trương Khải phỏng chừng sau khi trải qua cái lần “ngã sấp mặt xuống” không dám trở lại lượn lờ trước cửa nhà Trần Mộng Lâm nữa.

Sở Phàm đi tới cánh cửa nhà Trần Mộng Lâm, đang muốn đưa tay gõ, nhưng sau khi nghĩ lại, gõ cửa trực tiếp đi vào có đúng hay không thiếu một chút ưu nhã và lãng mạn. Ách, cần phải đổi lại một phương thức khác, nhưng mà đổi lại cách gì cho tốt bây giờ?

Sở Phàm đang nghĩ ngợi, cánh cửa bỗng “kẹt kẹt” một tiếng mở rộng ra. Trần Mộng Lâm xinh đẹp quyền rũ đã yếu điệu duyên dáng và tươi non như vậy đứng ở trước cửa. Sau khi thấy được Sở Phàm, đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy thần sắc kích động và mừng rỡ.

- Ôi ôi, Tiểu Lâm, em, em như thế nào lại đột nhiên mở cửa đi ra đây? Cũng không cho anh cơ hội biểu hiện một chút gì cả.

Sở Phàm ho khan nói.

- Đừng có ho nữa anh Sở, thật là. Người ta lúc này cảm giác được có lẽ anh đã đến rồi cho nên mới mở cửa ra mà.

Trần Mộng Lâm hờn dỗi nói.

- Chà? Ý của em là thần giao cách cảm ở trong lòng sao?

Sở Phàm cười thoải mái nói.

- Đúng vậy, hi hi!

Trần Mộng Lâm cười vội vàng nói:

- Mau vào nào, nếu không hàng xóm thấy được thì không hay đâu.

Nói xong trực tiếp ôm lấy Sở Phàm đi vào.

Sở Phàm sau khi đi vào trong lòng tràn đầy tình cảm xúc động. “Cô bé Tiểu Lâm này nói cái gì là trong lòng có linh tính, hoàn toàn là giả thôi. Chắc là khi mình chưa tới cô bé ngốc này cứ vài phút đồng hồ lại mở rộng cửa ra ngắm chứ gì nữa?”

- Mộng Lâm, tặng cho em này. Muốn mua một món quà tặng cho em, nhưng mà anh cũng không biết mua cái gì cho tốt, đành phải mua hoa. Haizzzzz, đúng là lỗi thời. Nhưng anh thấy đóa Bách Hợp nhỏ này chính là hóa thân của em đấy. Em đúng là một đóa Bách Hợp nhỏ thuần khiết.

Sở Phàm cầm một bó hoa Bách Hợp to đưa vào trong tay Trần Mộng Lâm, nói.

Trần Mộng Lâm nhận lấy hoa, hít vào một hơi thật sâu. Sau đó thở ra một hơi dài, nói:

- Thơm quá! Cảm ơn Sở ca ca! Cho dù Sở ca ca có tặng em bất cứ cái gì em cũng đều thích cả. Hi hi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hé ra thần sắc tràn đầy thích thú và thỏa mãn.

Sở Phàm nhìn ngắm Trần Mộng Lâm, lại thấy cô đang mặc một chiếc áo sơ mi dài và mảnh như một quý bà. Cái áo sơ mi dài và rộng, đến tận bắp đùi Trần Mộng Lâm, vừa vặn che khuất bộ mông căng đầy và gợi cảm của cô. Cặp đùi trắng mịn nõn nà được phơi bày như vậy khiến cho người ta không khỏi nghĩ rằng rốt cuộc là cô có mặc hay không mặc quần nhỏ đây?

Nghĩ đến vậy thì huyết mạch toàn thân Sở Phàm đã nhin không được sôi lên sùng sục. Bé ngoan thật, cô bé Tiểu Lâm này phải hay không hiểu rõ mình muốn tới cho nên đặc biệt cố ý không mặc cái kia...quần nhỏ ư.

Nhìn nhìn lại nửa người bên trên của Trần Mộng Lâm, trên người mặc áo sơ mi tuy là rộng thùng thình, nhưng mà bộ ngực cô bé này cũng rất lớn. Hơn nữa cô lại còn đặc biệt cởi ba cái nút áo ở trên cùng ra. Thế là vô ý trong lúc đó lộ racai áo lót gợi cảm màu tím sẫm ở bên trong.

"Ách, thật là nhìn không ra cô bé này còn bắt đầu quyến rũ mình đây. Tốt nha. Ta thích." Sở Phàm không có ý tốt nghĩ.

- Sở ca ca, anh sao lại ngẩn ngơ ra vậy?

Trần Mộng Lâm cười hì hì hỏi.

- Ách, anh đang suy nghĩ Tiểu Lâm em ngày hôm nay ăn mặc tươi mát nhỉ.

Sở Phàm cười cười, nói.

Trần Mộng Lâm nhìn y phục đang mặc trên người mình một chút, lập tức hiểu được ý nghĩa bên trong lời nói của Sở Phàm, mặt phấn đỏ lên, oán hận nói:

- Đáng ghét, có cái gì đâu chứ? Thật là, được rồi, Sở ca ca đã ăn sáng chưa?

- À, ăn, ăn rất no rồi.

Sở Phàm trầm nghĩ phải trực tiếp tiến vào vấn đề chính. Cho nên đặc biệt nhấn mạnh chính mình đã ăn rất no. Đỡ cho cô gái nhỏ này khỏi phải mất công nấu nướng ăn uống. Việc này tốn rất nhiều thời gian. Tuy rằng có cả ngày, nhưng một ngày nháy mắt mấy cái không phải đã qua rồi sao?

Thời gian rất là quý giá, đặc biệt là thời gian ở cùng với một cô gái nhỏ xinh đẹp thuần khiết như một đóa Bách Hợp nhỏ này.

- Ăn xong rồi, vậy Sở ca ca theo em đi qua đây nào.

Trần Mộng Lâm vẫy vẫy tay, nói.

- Àh, được.

Sở Phàm nhanh miệng đáp ứng ngay, nghĩ thầm "Cô bé này thật đúng là một người có ý tốt. Chính mình vừa nghĩ là thời gian rất là quý giá, nằng lập tức đã thay đổi hành động trở nên quý trọng thời gian hẳn lên."

"Ồ, không phải chứ. Tiểu Lâm thế nào lại đưa mình đến phòng bếp nhỉ? Cần phải đi đến phòng ngủ mới đúng. Ặc, chắc là nằng cảm thấy ở nhà bếp làm việc ấy thú vị hơn!" Sở Phàm trong đầu trầm nghĩ.

Không ngờ, một câu nói của Trần Mộng Lâm đã đập vỡ hoàn toàn những ảo tưởng ở trong lòng hắn:

- Sở ca ca, hai chúng ta cùng nhau rửa sạch hết những thứ bát đĩa linh tinh này đi nhé.

Sở Phàm vừa nghe thấy thế đã trợn tròn hết cả mắt. Trong nhà bếp một đồng một đồng lớn bát đĩa đĩa đang đợi được rửa. Hắn không khỏi buồn bực, nghĩ thầm, “Mục đích mình đến đây hôm nay dường như không phải là rửa chén chứ? Chẳng lẽ cô bé Tiểu Lâm này kêu mình qua đây để giúp nàng rửa chén đĩa sao? Không đúng a, ngày hôm trước rõ ràng đâu có nói như thế này, vậy mà”

- Thế nào? Sở ca ca không muốn rửa bát sao?

Trầm Mộng Lâm dường như có vẻ mất hứng nói.

- À, không có không có, trước đây ở Nam Thiếu Lâm bát đĩa ăn cơm cũng là một mình anh rửa hết, ha ha. Thế nhưng nhà em sao có nhiều bát đĩa đến như vậy?

Sở Phàm nhin không được hỏi.

- Nhà em mỗi năm đều mua một bộ bát đĩa và bát đĩa mới. Những thứ này đều là để lại một chỗ trong ba năm trước, đặt ở trong tủ lâu lắm rồi ngày hôm nay đúng lúc lấy ra tráng rửa.

Trầm Mộng Lâm giải thích.

- À ra thế, đúng đúng, đúng là nên lấy ra tráng rửa, ha ha.

Sở Phàm bên ngoài tuy là đang cười, trong lòng lại gấp đến muốn chết. Cặp đùi thon dài của Trầm Mộng Lâm không ngừng lúc ẩn lúc hiện trước mắt hắn. Trước ngực nội y ở bên trong hơi có chút lòi ra như khiêu khích hắn. Hắn đột nhiên nghĩ, “Chính mình có đúng hay không cần phải tỏ ra vội vàng lên một chút? Ách, không được vội, phải bình tĩnh phải bình tĩnh!”

... ..

- Sở ca ca, rửa bát xong chúng ta cùng nhau mang chúng vào nhé!

Thật vất vả mới có thể đem đồng bát đĩa chén đĩa kia rửa xong thì Trầm Mộng Lâm lại đưa ra một câu nói như thế này. Sở Phàm sau khi nghe xong thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ. Hắn hồi lâu mới nhin không được hỏi:

- Ách, Tiểu Lâm, chúng ta ngày hôm nay không phải là chỉ làm việc nhà thôi đấy chứ? Không làm chuyện gì khác sao?

- Sở ca ca muốn nói là làm chuyện gì cơ?

Trầm Mộng Lâm mở đôi mắt to nhìn Sở Phàm, trong mắt tràn đầy vẻ ngây thơ, biểu tình trên mặt càng vô cùng thuần khiết.

Sở Phàm sau khi thấy vẻ mặt Trầm Mộng Lâm thuần khiết như vậy ngay cả lời nói trong miệng cũng nuốt trở vào. Hắn thật là vô duyên mới đưa chuyện như vậy ra làm đơ bản biểu tình thuần khiết thế này của cô, đành đổi lại nói:

- À thì, anh là muốn nói là mở TV xem phim chẳng hạn. Anh tưởng sẽ cùng với em xem phim.

- A, tốt nha, em cũng muốn chứ. Chúng ta dọn xong hết sẽ cùng nhau xem có được không?

Trầm Mộng Lâm ngây thơ cười nói.

- Được chứ, tốt tốt, ha ha.

Sở Phàm cười cười. Ngoại trừ cười khổ ra thì còn có thể làm gì. Hắn cuối cùng cũng hiểu rõ: Khi những kỳ vọng trong lòng và trong hiện thực có sự chênh lệch cực đại thì tâm tình trở nên uể oải đến thế nào.

280. Chương 271: Chăm Sóc Đoá Bách Hợp Nhỏ (phần Ii)

Bát đĩa đĩa đều đã rửa xong hết, Sở Phàm đem chúng từng cái một bưng vào để bên trong tủ. Sở Phàm xoa xoa tay khi bưng trở ra, nhẹ nhàng nhìn lướt qua thấy Trần Mộng Lâm đang khom người hạ thất lưng vốc nước, đang rửa tay. Khi cô khom lưng thì bộ mông vênh lên, thế là áo sơ mi che khuất bộ mông vênh bị kéo lên trên. Từ phía sau nhìn lại, mơ hồ có thể thấy giữa hai bắp đùi trắng tấp và cái rãnh sâu có một chiến quần nhỏ màu tím sậm bao quanh “khu vực cấm”. Bộ phận nằm ở giữa trên hai đùi hơi chút nổi lên rồi cuộc là cái gì ta? không nói mọi người cũng hiểu được. Sở Phàm ở phía sau nhìn lại cảm thấy máu huyết sôi trào. Người ngọc thon dài, cái đó bị quần nhỏ bọc lấy mơ hồ lộ ra một góc thần bí u cổc, áo sơ mi rộng thùng thình kia hạ xuống vắt ngang vòng eo... ..

Sở Phàm đã không khống chế được chính mình, hần không thể kiềm lòng hướng về phía Trần Mộng Lâm, ánh mắt dần dần trở nên nóng rực.

Sở Phàm từ phía sau mạnh mẽ ôm lấy Trần Mộng Lâm, hạ thân ép sát vào bộ mông của cô. Hần cúi người hôn lên cổ cô, một tay hướng về bộ ngực cao vút tròn trịa của Trần Mộng Lâm sờ mó.

Trần Mộng Lâm lập tức “ưm” lên một tiếng, thân thể mềm mại run lên giống như bị điện giật. Tiếp theo, cô nghe thấy được mùi vị đặc biệt của nam nhân trên người Sở Phàm, khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng, thở gấp nói:

- Sở, Sở ca ca, đừng mà anh... ở đây.... nơi này không được đâu.

- Tại sao lại không được chứ? Em cứ giữ nguyên cái tư thế này anh từ phía sau tiến vào không phải tốt sao!

Sở Phàm nhẹ nhàng nói ở bên tai Trần Mộng Lâm, đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm vào mang tai cô.

Thân thể mềm mại của Trần Mộng Lâm từ từ nóng lên. Cô thở gấp, sắc mặt ửng đỏ mê người. Trong con ngươi của đôi mắt to xinh đẹp dễ thương tràn đầy e thẹn và quyến rũ, hai tay chống lấy cơ thể, thân thể mềm mại bị kích thích cảm giác run rẩy. Sở Phàm lúc này đã gỡ tất cả cúc áo trên áo sơ mi của cô, sau đó hai tay của Sở Phàm từ phía sau ở bên ngoài áo lót ôm lấy hai đỉnh núi của Trần Mộng Lâm, không ngừng xoa bóp vuốt ve.

- Ôiiiiiii.

Trần Mộng Lâm thở sâu, nhẹn không được phát ra từng hồi rên rỉ, nghe vào trong tai đặc biệt mê người.

Tay Sở Phàm từ cái khe núi sâu thẳm của Trần Mộng Lâm trực tiếp luồn vào trong, tiếp xúc thân mật trực tiếp với bộ ngực mềm mại đầy đàn hồi của Trần Mộng Lâm. Trần Mộng Lâm nhẹn không được phát ra từng hồi thở gấp và rên rỉ. Thân thể cô dâng lên từng đợt cảm giác kích thích như có dòng điện chạy qua. Cô thậm chí còn cảm giác được ở bên dưới của mình đã trở nên ẩm ướt và ướt át. Đặc biệt là sau khi hai tay của Sở Phàm nhẹ nhàng vuốt ve hai điểm màu hồng trước ngực cô, cái cảm giác này càng trở nên mạnh mẽ, càng làm cô trở nên run rẩy hơn.

Đột nhiên, Sở Phàm đem áo sơ mi đang mặc trên người Trần Mộng Lâm kéo lên phía trên cởi hẳn ra, thế là ngay lập tức lộ ra vòng eo nhỏ nhắn trắng tươi cùng với cái quần nhỏ màu tím gợi cảm đang bao bọc lấy cặp mông tròn trịa và vênh lên của Trần Mộng Lâm. Sở Phàm tâm thần rung động, ngón tay phải ở giữa hai mép vị trí bị quần nhỏ bao bọc gồ lên mà nhẹ nhàng ma sát.

- Ôi, thật là... thật là khó chịu quá... ..

Trần Mộng Lâm bị Sở Phàm làm như vậy ở bên dưới nhẹn không được phải thở gấp, thân thể mềm mại vặn vẹo, cặp mông đầy đặn cũng theo đó mà nhẹ nhàng xoay qua lại. Đôi mắt cô lúc này khép hờ, bộ dạng quyến rũ làm cho người ta nhìn đã cảm thấy thú huyết sôi sục.

Sở Phàm đã cảm giác được quần nhỏ của Trần Mộng Lâm dần trở nên ẩm ướt. Hần cười cười một cách tà ác, hai bàn tay am hiểu dễ dàng đem quần nhỏ khêu gợi kia của Trần Mộng Lâm chậm rãi cởi ra.

“Oa” Sở Phàm nhẹn không được than thở, một phiến thần bí u cổc hồng hồng lộ ra nhiều giọt sương trong suốt, cực kỳ xinh đẹp.

Sở Phàm nhẹn không được cúi người ngồi xuống hôn lên phiến u cổc hồng nhạt đó.

- Ủ a ư... ..

Trầm Mộng Lâm phát ra từng đợt tiếng rên dài run rẩy, thân thể mềm mại khẽ run, cặp đùi thon dài kẹp chặt vào, thở phì phò từng hơi từng hơi, sắc mặt cực kỳ ửng hồng. Cùng lúc đó, nước ở bên trong phiến u cốc kia cũng chảy ra róc rách.

Sở Phàm khi ngừng lại để nhìn xem phiến u cốc kia, đúng là càng nhìn càng thấy trắng mịn và xinh đẹp, những hạt sương trong suốt không ngừng thấm ra chảy xuống, cực kỳ mê người. Sở Phàm ôm lấy vòng eo mềm mại của Trầm Mộng Lâm, ôn nhu nói:

- Tiểu Lâm, em bây giờ có muốn không?

- Muốn!

Trầm Mộng Lâm gật đầu, hờn dỗi nói.

- Thế để Sở ca ca tới thỏa mãn em là được rồi!

Sở Phàm nói xong liền kéo quần xuống, hạ thất lưng một cái, nhanh chóng thần tốc, tiến quân vào giữa bông hoa.

- Ủ... Thật là thoải mái!

Trầm Mộng Lâm nhin không được phát ra một tiếng kêu yêu kiều thỏa mãn. Gương mặt quyến rũ xinh đẹp thấy ngập đầy thần sắc thoải mái và hài lòng. Bộ mông vĩnh của cô nhin không được phải gờ cao lên ra phía sau, để có thể dễ dàng ngênh tiếp vật mạnh mẽ hùng hồn kia của Sở Phàm đánh sâu vào. Hai mắt cô nhắm nghiền lại, đôi môi anh đào mở ra, thỉnh thoảng phát ra từng đợt thở gấp và rên rĩ. Cô cảm thấy chính mình đã bay lên đến đỉnh kích thích. Cảm giác đâm sâu đến tận xương tủy như thế này khiến toàn thân cô trở nên run rẩy. Cô rất thích cái cảm giác kích động này.

Sở Phàm ôm lấy eo thon của Trầm Mộng Lâm, từ từ vào nhanh, ra sức đâm vào từ nông đến sâu. Lúc hấn cực lực đi sâu vào thì va chạm vào bộ mông gợn cảm của Trầm Mộng Lâm phát ra những âm thanh “phạch phạch phạch”, nước suối róc rách, bọt nước văng khắp nơi. Những thứ này đều là nước ở trong người cô bé Trầm Mộng Lâm!

Nhìn hình dáng Trầm Mộng Lâm yêu kiều và khát khao ham muốn dục vọng thể này, trong lòng Sở Phàm càng trở nên nóng sôi rừng rực, đâm vào càng nhanh hơn, càng mạnh hơn, càng có lực hơn, càng sâu hơn.

Cuối cùng Trầm Mộng Lâm nhin không được “A... ..” một tiếng, hai chân mềm nhũn, dường như chống đỡ không được cơ thể chính mình, hạ thân từng luồng ầm ập, cái loại khoái cảm kích động như thế này giống như những cơn sóng tầng tầng lớp lớp kéo đến vỗ lên tinh thần và thể xác của cô.

Sở Phàm từ phía sau ôm lấy Trầm Mộng Lâm, để cho cô thẳng người lên. Một tay hấn vòng qua eo, tay kia vòng qua bộ ngực cô. Trầm Mộng Lâm được nâng lên như vậy bởi vì thân thể cô đã rã rời. Hấn hôn nhẹ lên cổ cô, cảm thấy được bên trên làn da tuyết trắng của Trầm Mộng Lâm có một mùi hương nhàn nhạt. Thỉnh thoảng dùng chóp mũi cảm nhận được trên chiếc cổ phần của cô sự mềm mại và nhẵn bóng. Hấn cảm thấy tất cả như thế này đúng là kích thích, thân thể Trầm Mộng Lâm cứ như thế bị ôm ấp ở trong lòng Sở Phàm.

Sở Phàm hôn nhẹ lên bên mặt xinh đẹp của Trầm Mộng Lâm. Lúc này đôi mắt Trầm Mộng Lâm khép hờ, cô quay đầu lại, đôi môi giống như cánh hoa hồng hôn lên môi Sở Phàm. Hai người dễ dàng thỏa thích ôm hôn nhau, đầu lưỡi quấn lấy nhau, mùi hương từ nước bọt chuyển qua, ầm ập và xúc động.

“Mộng Lâm, em chính là đóa hoa Bách Hợp nhỏ trong lòng anh. Anh sẽ dùng cách tốt nhất để che chở em, trân trọng em, từ từ làm cho em trở thành một đóa hoa Bách Hợp lớn nở rộ xinh đẹp và thuần khiết.” Sở Phàm âm thầm nghĩ trong lòng.

281. Chương 272: Bị Tô Phỉ Bắt Gặp

Lúc này tư thế của Sở Phàm và Trầm Mộng Lâm có chút ám muội. Sở Phàm ở phía sau ôm lấy Trầm Mộng Lâm, hai tay Trầm Mộng Lâm cũng vòng ra phía sau ôm lấy cổ Sở Phàm. Hai người vẫn còn đang hôn nhau nồng nàn. Sở Phàm hút cặp môi anh đào mềm mại của Trầm Mộng Lâm, quần lấy cái lưỡi thơm tho của cô. Đôi mắt xinh đẹp của Trầm Mộng Lâm nhắm nghiền, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ thẹn thùng và hạnh phúc. Cô đã hoàn toàn ngây ngất trong nụ hôn nồng nàn và tình cảm của Sở Phàm. Giờ khắc này, cô cảm thấy cảm giác thật là ấm áp, thật là hạnh phúc. Cô mong muốn giây phút này có thể đứng lại vĩnh viễn.

Sở Phàm một mặt hôn cuồng nhiệt Trầm Mộng Lâm, mặt khác hai bàn tay thì lại đưa lên trên xoa bóp. Chậm rãi, hắn phủ tay lên bộ ngực sung mãn của Trầm Mộng Lâm. Hắn gần như thô lỗ đẩy cả áo lót của Trầm Mộng Lâm lên trên, sau đó hai tay thỏa thích xoa bóp vuốt ve bộ ngực căng cứng và mềm mại của Trầm Mộng Lâm. Tuy rằng bộ ngực của Trầm Mộng Lâm so với Lâm Hiểu Tình còn nhỏ hơn một chút, nhưng mà đoán không lầm cũng là tầm cỡ C. Hơn nữa cô bé Trầm Mộng Lâm này đúng là da dẻ trắng như nước, và vuốt ve nhào nặn lên bộ ngực rất căng kia càng thấy từng đợt cảm giác kích thích và thoải mái.

Sở Phàm vừa ôm vừa vuốt ve thân thể mềm mại của Trầm Mộng Lâm. Tuy rằng Trầm Mộng Lâm đã đạt đến đỉnh khoái cảm, nhưng mà trường thương của Sở Phàm vẫn cứng rắn như cũ. Có thể do tối hôm qua cùng Lâm Hiểu Tình chiến đấu một đêm nên cái đó bây giờ có sức chiến đấu phi thường thịnh vượng.

Lúc này Trầm Mộng Lâm đang đứng thẳng người, hai chân cũng kẹp chặt, bởi vậy lại càng khít khao. Sở Phàm cảm giác được một phiến trắng nõn u cốt kia đang ra sức co bóp và hút lấy hắn. Thân thể hắn bị kích thích lại một lần nữa kích động lên. Hắn ôm lấy Trầm Mộng Lâm, móng nhẹ nhàng chuyển động. “Ừm” Trầm Mộng Lâm lại lập tức phát ra một trận âm thanh như xương cốt bị hao mòn, vòng tay ra phía sau ôm lấy cổ Sở Phàm, cánh tay lại ra sức dụng lực, thân thể khẽ run lên, bộ mông căng đầy không thể kiềm chế được phải đưa ra phía sau, lưng hơi cong lại. Đối với cô bây giờ, cái cảm giác xương cốt hao mòn như thế này lại đến nữa rồi.

Sở Phàm và Trầm Mộng Lâm vẫn bảo trì cái tư thế như vậy. Tư thế này tuy là không được đi vào sâu bên trong, nhưng mà lại có sự thú vị và cảm giác kích thích khác hẳn. Trầm Mộng Lâm hai tay vẫn như vậy ôm lấy cổ Sở Phàm, nhưng mà hai người cũng không hề hôn môi. Trầm Mộng Lâm lúc thì cúi đầu lúc thì ngẩng mặt lên. Khuôn mặt xinh đẹp và duyên dáng hồng lên một mảng, đầu mũi lấm tấm những giọt mồ hôi. Đôi đỉnh núi bồng bồng như vậy khi được Sở Phàm vuốt ve càng làm lộ ra vẻ sáng bóng và sung mãn thật mê người. Trầm Mộng Lâm chỉ cảm thấy hai chân của mình có cảm giác rã rời, dường như cũng chống đỡ không nổi thân thể mềm mại của mình bởi vì khoái cảm và kích thích mà run rẩy. Nếu như cô không đưa tay ra phía sau ôm lấy cổ Sở Phàm thì thân thể mềm mại của cô khẳng định sẽ rã rời và ngã xuống đất.

Sở Phàm khẽ liếm và cắn lên vai nhỏ nhắn và mềm mại của Trầm Mộng Lâm, cái lưng cố gắng uốn ra đưa vào, vận động cực kỳ có quy luật. Từ từ, tiếng rên rỉ của Trầm Mộng Lâm chậm rãi tăng nhanh lên. Da thịt trắng như tuyết của cô bởi vì cảm giác kích thích cực độ mà trở nên hơi có chút sắc hồng, nhìn qua lại càng thấy diễm lệ và xinh đẹp cực kỳ.

Bây giờ so sánh với lần đầu tiên, Trầm Mộng Lâm đã không còn cảm giác đau đớn kịch liệt giống như trước. Tuy là khi động tác của Sở Phàm quá mạnh thì vẫn có một chút đau, nhưng cái đau này rất nhanh đã bị cái khoái cảm kích thích như thủy triều vọt tới làm mai một đi mất. Lúc này đây cô như đang say sưa chìm đắm trong đại dương mê mông. Sở Phàm mỗi một lần vuốt ve, mỗi một lần đâm vào đều khiến tinh thần và thể xác của cô trở nên run rẩy. Cô đang tận tình hưởng thụ cảm giác lên đến đỉnh của khoái cảm. Cô thở gấp một hơi, rên rỉ lên. Cô bây giờ đang ở cùng người mình yêu, trực tiếp tiếp xúc thân thể, quả thật là quá mỹ diệu.

- Ôiiii, Sở ca ca, sao mà anh lại lợi hại như vậy...Ôiiii.

- Ôiiii, rất thích động tác nhẹ nhàng thế này của Sở ca ca. Thật thoải mái, Ừm.

- Sở ca ca sao bây giờ lại lâu được như thế này vậy? Em xem ở trên mạng biết được lần đầu tiên của nam nhân không phải là rất nhanh sao?

Trầm Mộng Lâm thở gấp hỏi.

- Bởi vì em quá đẹp. Cho nên anh vẫn mãi mãi duy trì được lực chiến đấu.

Sở Phàm ở bên tai Trần Mộng Lâm thầm thì giải thích.

- Có phải không đó? Thế nhưng Sở ca ca như thế này em sợ em không chịu nổi đâu!

Trần Mộng Lâm hờn dỗi nói.

- Có thể từ từ rèn luyện mà, phải không nào? Đóa Bách Hợp nhỏ nhắn xinh đẹp của anh.

Sở Phàm vẻ mặt cười xấu.

- Bại hoại... ..

Trần Mộng Lâm hờn dỗi nói.

... ..

Giữa lúc hai người đang ở bên trong nhà bếp hưởng thụ thế giới riêng của họ, đột nhiên chuông cửa vang lên, hơn nữa còn réo lên liên tục.

Sở Phàm nao nao, ngừng động tác, vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Lâm, em không phải nói là cha mẹ đã đi ra ngoài rồi sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Trần Mộng Lâm cũng trở nên ngây ngẩn. Một đôi mắt to quầng rừ có chút hoảng loạn. Cô cũng kinh ngạc nói:

- Ba mẹ em rõ ràng đi ra ngoài rồi mà. Họ sẽ không, sẽ không hủy bỏ chuyến đi mà trở về chứ?

- Hả? Chuyện này, chuyện này chúng ta đây chẳng phải là sẽ bị bắt gặp sao?

Sở Phàm âm thanh kinh hãi nói.

- Nếu thế Sở ca ca trước tiên hãy vào trốn trong phòng của em đi. Ba mẹ thường không bao giờ đi vào phòng em cả.

Trần Mộng Lâm nói xong vội vàng rời khỏi thân thể Sở Phàm. Ngay lúc thân thể hai người tách ra trong nháy mắt Trần Mộng Lâm nhin không được rên lên một tiếng. Lập tức thể xác và tinh thần có một loại cảm giác khó chịu và trống rỗng, hận không thể ngay lập tức nhét vào ngay như vậy.

Cô len lén đưa mắt nhìn cái rẽ cây cứng rắn kia của Sở Phàm, nhin không được quả trách một tiếng nói:

- Sở ca ca, mặc quần vào nhanh lên một chút đi, thật đáng ghét!

Cô nói xong vội nhặt chiếc áo sơ mi của mình lên mặc vào, mà lúc này Sở Phàm cũng kéo cái quần của mình lên mặc vào rồi.

Trần Mộng Lâm kéo Sở Phàm chạy về phòng của mình, miệng hướng về cửa, lớn tiếng nói:

- Tới rồi, tới rồi!

Trần Mộng Lâm sau khi kéo Sở Phàm đến phòng mình thì nhìn một chút hai bên trái phải, dường như tìm không được chỗ ẩn thân thích hợp. Ánh mắt cô liếc qua tủ quần áo của mình, vội vàng nói:

- Sở ca ca, anh trốn vào trong cái tủ của em nha, nhanh lên!

Trần Mộng Lâm nói xong lập tức đẩy mạnh Sở Phàm vào bên trong tủ quần áo, rồi cô lại thuận tay lấy một cái quần soóc ngắn mặc vào, sau đó lại vội chạy ra đi mở cửa.

Trần Mộng Lâm sau khi mở cửa ra thì thấy Tô Phi vô cùng gờ cảm đứng ở bên ngoài. Sau khi mở cửa ra Tô Phi đã hất đầu lên một cái hỏi:

- Tiểu Lâm, làm sao lại ra mở cửa lâu vậy? Tổ còn tưởng rằng bỏ không có ở nhà chứ.

Trần Mộng Lâm sau khi nhìn thấy người đến chính là Tô Phi thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực. Trong lòng thầm oán hận Tô Phi như thế nào hết lần này tới lần khác cứ nhè vào lúc mình cùng Sở ca ca đang làm chuyện đó thì lại đến chứ? Nhưng mà lập tức trong lòng cô cũng có một chút vui mừng. Dù sao

người gõ cửa cũng không phải là ba mẹ mình. Thật ra cô cũng đã sớm nghĩ đến, nếu như là ba mẹ cô quay trở về thì sẽ không gõ cửa mà sẽ trực tiếp cầm chìa khóa vào để mở ra. Có thể là lúc đó quá hoảng loạn cho nên cũng không có nghĩ đến.

- Tớ, tớ lúc đó vẫn còn đang ở trong phòng ngủ mà. Nghe tiếng chuông vang lên tớ mới mặc quần áo chạy ra mở cửa. Việc này dù sao cũng mất một chút thời gian chứ.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Thế à.

Tô Phi đi đến, nhìn Trầm Mộng Lâm một chút, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Lâm, mặt bồ làm sao lại hồng lên như vậy? Có phải là nấu cái gì đó không?

- Không, không có đâu, mặt tớ rất hồng sao?

Mặt Trầm Mộng Lâm nóng lên. Cô hiểu rõ chính mình cùng Sở Phàm sau khi làm việc đó về mặt sẽ trở nên hồng nhuận.

- Ủ, có chút hồng đấy.

Tô Phi nói xong giả hoạt cười, sau đó lại lớn tiếng nói:

- Oa, Tiểu Lâm, bồ xem cái cổ bồ đi. Làm sao lại có một cái dấu màu hồng vậy? Hơn vài dấu màu hồng nữa cơ. Hình như là bị người ta dùng miệng cắn vào, đây là có chuyện gì vậy?

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì trong lòng sửng sốt. Ngay lập tức biết rõ dấu ấn màu hồng ở trên cổ mình chính là bị Sở Phàm mút mát mà có. Ngay lập tức oán hận Sở Phàm không thôi. Về mặt cộ lộ vẻ xấu hổ, trong lúc nhất thời không tìm được câu trả lời thích hợp để giải đáp nghi vấn của Tô Phi.

- Bồ có phải là bị côn trùng cắn sau đó gãi lên nên tạo thành dấu như vậy không?

Tô Phi lại hỏi.

- À, ừ, đúng đúng thế, hình như là vậy.

Trầm Mộng Lâm vội vàng gật đầu.

Đôi mắt to màu lam nhạt của Tô Phi xoay chuyển một vòng, cười nói:

- Tiểu Lâm, hôm nay cảm thấy bồ là lạ như thế nào ấy? Chúng ta đi vào phòng bồ nói chuyện xem nào.

- Tớ không bình thường sao? Vào, vào phòng của tớ à?

Trầm Mộng Lâm mạnh mẽ ý thức được Sở Phàm đang trốn ở trong phòng của mình. Nếu mà để Tô Phi biết được chuyện này thì còn gì nữa?

- Phi Phi... ..

Trầm Mộng Lâm đang muốn mở miệng ngăn cản Tô Phi, đáng tiếc là đã chậm mất rồi. Tô Phi đã đi vào trong phòng cô rồi. Cô không thể làm gì khác hơn là đi theo vào trong.

- Phi Phi, bồ, bồ không thấy là ở trong phòng có chút buồn sao? Chúng ta, chúng ta hay là ra ngoài này nói chuyện đi.

Trầm Mộng Lâm gượng gượng nở nụ cười, nói.

- Không buồn đâu, trước đây chúng ta không phải là đều ở trong phòng bồ nói chuyện phiếm sao?

Tô Phi vô cùng ngạc nhiên hỏi.

Trầm Mộng Lâm đang muốn nói cái gì, nhưng ngay lập tức lại ý thức được chính bản thân mình nếu như nói nhiều hơn sẽ làm cho Tô Phi nghi ngờ, vì vậy cười nói:

- Ha ha, được rồi. Phi Phi hôm nay bồ đến tìm tớ là có chuyện gì vậy?

- Tớ một mình ở nhà cảm thấy có chút buồn, Tiểu Vân ngày hôm nay cùng chị Kỳ ra ngoài đi dạo, nên tớ tới đây tìm bồ chơi.

Tô Phỉ cười nói.

- Thế à, hi hi, tớ ở nhà một mình cũng đang buồn chán đây.

Trầm Mộng Lâm cũng cười cười, ở trong lòng lại buồn bực muốn chết, “Nếu mà Tô Phỉ ở lại chơi mãi không chịu đi thế thì việc hẹn hò của chính mình cùng Sở ca ca chẳng phải là phí công sao?”

- Oa, Tiểu Lâm, bó hoa Bách Hợp này là của ai tặng cho bồ vậy?

Tô Phỉ nhìn vào bó hoa Bách Hợp do Sở Phàm mua tới đặt ở trong phòng Trầm Mộng Lâm, không khỏi hỏi.

- Cái đó, đó là chính tớ mua, mua về đặt ở trong phòng, hi hi.

Trầm Mộng Lâm cái khó ló cái khôn vội vàng nói.

- Chính bồ mua ư? Rất nhiều bạn nam thích bồ. Bồ chỉ cần nói một tiếng bọn họ sẽ đưa đến đây ngay.

Tô Phỉ vừa nói vừa hít hà hương hoa Bách Hợp.

- Tớ lại không thích họ, lại còn để bọn họ mua làm gì chứ?

Trầm Mộng Lâm tức giận nói.

Tô Phỉ “A!” một tiếng, rồi đi về phía tủ quần áo, miệng nói:

- Được rồi, Tiểu Lâm, ngày hôm qua chúng ta cùng nhau đi dạo phố bồ có mua cái váy ngắn kia tớ cũng muốn thử mặc một chút xem thế nào.

Tô Phỉ nói xong liền đưa tay hướng về phía tủ quần áo.

- Hả?

Trầm Mộng Lâm lập tức phản ứng, vội vàng lớn tiếng nói:

- Không, đừng mở ra, Phỉ Phỉ, đừng mở tủ ra... ..

Trầm Mộng Lâm vừa kịp nói được một nửa đã bị cắt đứt, bởi vì Tô Phỉ đã mở cánh cửa tủ quần áo ra rồi.

Trong nháy mắt đó, cả căn phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào nữa cả.

282. Chương 273: Kéo Tô Phỉ Xuống Nước

Trong chớp mắt khi cánh tủ mở ra, toàn bộ thế giới cũng trở nên yên tĩnh.

Con người trong đôi mắt màu lam nhạt của Tô Phỉ mở ra thật to, miệng nhỏ xinh đẹp và gợi cảm mở ra thành hình chữ “O”. Trên khuôn mặt có những đặc điểm của con gái phương Tây đang tràn đầy vẻ ngạc nhiên, nhất thời đứng sững sờ ngay tại chỗ, nói cũng không nói ra được.

Trầm Mộng Lâm đứng ở bên cạnh cũng trở nên ngơ ngác. Sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp dần trở nên ửng hồng ở hai bên má, trong đôi mắt quyền rũ hiện lên một vẻ lúng túng.

Sở Phàm ở bên trong tủ quần áo cũng xấu hổ mà cười gượng. Động tác hai tay của hắn đang dừng lại ở, ở một khâu kéo quần. Thì ra lúc trước hắn vội vàng mặc quần vào sau đó lại không nhớ kéo quần nhỏ lên. Nhưng mà không gian trong tủ quần áo lại nhỏ quá mức, hắn kéo cả nửa ngày cũng không lên được. Mà động tác của hắn cũng không dám làm lớn tiếng quá, hắn đang nghĩ có thể là quần nhỏ hay là cứ để như thế này đi vậy. Còn đang nghĩ ngợi, tủ quần áo đột nhiên mở mạnh ra, Tô Phỉ xinh đẹp và gợi cảm đang ngạc nhiên sững sờ đứng trước mặt hắn.

Khoảng chừng sau khi qua năm sáu giây Sở Phàm mới cười khan hai tiếng, phá tan không gian yên tĩnh và xấu hổ, nói:

- Ha ha, Tiểu Phỉ em, em mới tới à.

Tô Phỉ phục hồi tinh thần lại, ngạc nhiên hỏi:

- Sở ca ca, anh, anh sao lại ở trong nhà Tiểu Lâm vậy? Nhưng sao lại ở bên trong tủ quần áo? Chuyện này, là có chuyện gì thế?

Tô Phỉ cuối cùng cũng đặt một câu hỏi đối với Trầm Mộng Lâm.

- Sở, Sở ca ca, sao anh lại trốn vào trong tủ quần áo vậy? Thật là, em đang bực mình, tại sao trước khi Tô Phỉ đi vào tìm không thấy anh, té ra anh trốn ở bên trong này.

Trầm Mộng Lâm làm bộ không biết nói.

- Ha ha, Tiểu Phỉ, thực ra anh đang cùng Tiểu Lâm chơi trò trốn tìm. Anh trốn ở bên trong tủ quần áo, không nghĩ là lại bị em phát hiện ra, ha ha.

Sở Phàm cười gượng nói.

- Phải không đó? Sở ca ca sao lại chạy vào trong nhà Tiểu Lâm chơi trò trốn tìm thế này?

Tô Phỉ nhìn Sở Phàm, hỏi.

Sở Phàm không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Phỉ, hơi hơi cúi đầu. Một là hắn có chút chột dạ, hai là bộ ngực Tô Phỉ thấy rất rõ ràng.

Tô Phỉ mặc trên người một bộ quần áo bó sát ngực có dây đeo. Hiệu quả ở cái nơi dây đeo bó sát người bên dưới của Tô Phỉ có tác dụng khiến người ta phun máu. Dáng vẻ trêu ngươi lộ rõ ra, cái vật tròn trĩnh và sung mẩy kia kiêu ngạo đứng vững trên bộ ngực trông thật sinh động. Hơn nữa qua bộ quần áo bó sát còn có thể lờ mờ nhìn thấy hai điểm nhỏ nổi lên, giống như Tô Phỉ không có mặc đồ lót.

- Kỳ thực là anh cũng đến nhà Tiểu Lâm ngồi chơi, ha ha, vừa mới đến ngồi chơi thôi.

Sở Phàm cười khan một trận.

- Đúng vậy. Phỉ phỉ, Sở ca ca cũng chỉ mới vừa đến nhà tớ chơi thôi, thật mà.

Trầm Mộng Lâm vội vàng nói.

- Phải không đó? Nhưng tôi thấy hai người các vị lại có vẻ không được tự nhiên cho lắm. Khiến tôi nhìn không được nghĩ đến một từ!

Tô Phỉ làm như có thật nói.

- Từ, từ gì?

Trầm Mộng Lâm vội vàng hỏi.

- Yêu đương vụng trộm!

Tô Phỉ giả hoạt cười cười, một mực khẳng định nói.

- Á, Phỉ Phỉ, bờ không được nói lung tung nhé, làm sao có khả năng chứ. Bờ, bờ sao lại có thể nói như vậy được hả?

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy trái tim đập lên “bùm bụp”, vội vàng nói.

- Chẳng lẽ không đúng sao? Sở ca ca, anh nói xem có đúng không?

Tô Phỉ chìa mũi nhọn về phía Sở Phàm, hỏi.

- Ách, việc này, việc này... ..

Sở Phàm nhất thời nghẹn giọng, không thể nói ra được.

Trầm Mộng Lâm ở bên cạnh thấy vậy cũng vội muốn chết. Trong lòng cô vô cùng oán giận Sở Phàm, nghĩ thầm, “Sở ca ca cũng thật là, bình thường thì nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy mà lúc này một câu cũng chẳng nói được vậy? Tình trạng như thế này còn tiếp diễn nữa chẳng phải là càng bị Phỉ Phỉ hoài nghi sao?”

Tô Phỉ nhìn về mặt Sở Phàm, rồi quay đầu lại nhìn về phía Trầm Mộng Lâm, nói:

- Tiểu Lâm, bồ lại còn gặt tở. Chúng ta chẳng phải là chị em tốt nữa sao? Hừ.

Tô Phỉ nói tựa hồ rất tức giận rồi đi ra khỏi phòng Trầm Mộng Lâm.

Trong một khắc lúc đó, trong mắt Sở Phàm hiện lên một chút ý cười, nhin không được phải than thầm: “Cô bé Tô Phỉ này bản lĩnh diễn kịch quả thật là quá tốt.”

Trầm Mộng Lâm giật mình, sau khi quay người lại đang định chạy ra đuổi theo Tô Phỉ, lại bị Sở Phàm lấy tay kéo lại. Trầm Mộng Lâm trong lòng cả kinh, quay đầu khó hiểu nhìn Sở Phàm. Cô không nghĩ ra được là lúc này Sở Phàm sao có thể làm ra động tác “kéo tay nâng” thân mật thế này. Nếu như bị Tô Phỉ thấy được như vậy chẳng phải là trực tiếp thừa nhận còn gì?

- Tiểu Lâm, chuyện ngày hôm nay chúng ta chỉ có thể dụ dỗ Tiểu Phỉ thôi.

Sở Phàm nghiêm túc nói.

- Dụ dỗ Phỉ Phỉ là sao? Vậy là có ý gì?

Trầm Mộng Lâm có chút khó hiểu.

- À thì, chúng ta trực tiếp nói thẳng với Tiểu Phỉ đi. Dù sao quan hệ giữa anh và em cũng sẽ đến lúc không phải là không ai biết!

Sở Phàm nói.

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy mặt đẹp ửng hồng, trong lòng vui sướng vô cùng. Bởi vì Sở Phàm muốn cùng người khác biết rằng cô chính là người yêu của hắn. Cô mỉm cười gật đầu.

Đối với con gái mà nói, một trăm điều hứa hẹn cũng không quan trọng bằng có một cái danh phận, cũng không vui mừng và xúc động bằng có một sự công nhận.

Bởi vì nếu anh ấy đã cho mình một danh phận cũng bằng với việc anh ấy thừa nhận rằng mình chính là người yêu của anh ấy. Mà một trăm cái hứa hẹn không có lấy một hành động thì cũng chỉ là hư ảo. Phụ nữ, thực sự là một động vật rất hiện thực.

Tô Phỉ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, xem ra có vẻ vô cùng tức giận.

Trầm Mộng Lâm đi đến bên cạnh Tô Phỉ ngồi xuống, nói:

- Phỉ Phỉ, bồ hãy nghe tớ nói, việc này....

... ..

Trầm Mộng Lâm khi nói đến đây sắc mặt trở nên ửng hồng, dường như có chút xấu hổ không muốn nói. Tô Phỉ khó hiểu nhìn cô, hỏi:

- Việc này là như thế nào thế?

- Thật ra tớ, tớ với...

Trầm Mộng Lâm dừng lại một chút, cuối cùng cố lấy dũng khí nói:

- Thật ra tớ và Sở ca ca là có quan hệ như vậy.

- Có quan hệ gì? Tiểu Lâm, bồ nói rõ ràng một chút đi xem nào.

Tô Phỉ nói.

- Thật ra tớ, tớ và Sở ca ca đã yêu nhau!

Trầm Mộng Lâm cố lấy dũng khí nói.

- Hả?

Tô Phỉ ngạc nhiên phải thốt ra tiếng kêu kinh ngạc, đôi mắt mở to vẻ không tin, hỏi:

- Bò, bò nói là bò và Sở ca ca yêu nhau sao? Chuyện này, chuyện này bắt đầu từ khi nào?

- Tớ, tớ đã cùng ở một chỗ với Sở ca ca rồi. Tớ Sở ca ca, Sở ca ca cũng yêu tớ. Tớ, tớ không nói cho bò và Tiểu Vân biết bởi vì tớ cảm thấy xấu hổ. Phỉ Phỉ, thật ra tớ không phải cố ý muốn giấu bò. Khi bò gõ cửa, tớ cứ tưởng là ba mẹ tớ đã trở về cho nên mới để Sở ca ca trốn vào trong tủ quần áo. Chuyện đó, thật là có lỗi.

Trầm Mộng Lâm nói xong hơi cúi đầu.

Tô Phỉ sau khi nghe vậy thì trong đôi mắt to xinh đẹp hiện lên một chút ý cười, nhưng cô cũng than thầm một tiếng, giọng nói có chút thương cảm:

-Thì ra, thì ra người mà Sở ca ca yêu là bò.

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì ngẩn ra một chút. Cô cảm thấy trong lời nói của Tô Phỉ có ý tứ gì đó, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn Tô Phỉ, hỏi:

- Phỉ Phỉ, lời bò vừa nói có ý gì chứ?

- Không, không có ý gì đâu. Thật ra Sở ca ca là một người rất tốt. Tiểu Lâm, bò cần phải trân trọng giữ gìn.

Tô Phỉ nói.

- Phỉ Phỉ, bò, bò không phải là cũng thích Sở ca ca đấy chứ?

Trầm Mộng Lâm miễn cưỡng bắt được một cái gì đó, vội vàng hỏi.

- Không, không có đâu, hi hi.

Tô Phỉ làm ra vẻ gượng cười, lời nói thoáng hiện ra một chút thương cảm.

- Bò không nên gạt tớ đấy. Chúng ta chơi với nhau lâu như vậy, làm bạn thân với bò lâu như vậy bò có suy nghĩ gì mà qua mắt mình được. Chính bò cũng yêu Sở ca ca, đúng không?

Trầm Mộng Lâm quyết định không buông bỏ, hỏi.

- Tớ, tớ... ..

Tô Phỉ cúi đầu, cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu, nói:

- Tớ đúng là có chút yêu Sở ca ca. Thế nhưng Tiểu Lâm, bò cứ yên tâm, tớ sẽ không can dự vào đâu, thực sự.

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì tức giận nhìn Tô Phỉ một cái, oán giận nói:

- Phỉ Phỉ, nếu nói là bò yêu Sở ca ca thì cần gì phải che giấu chứ, còn nói là chị em tốt? Thật là, hơn nữa, nếu như bò yêu Sở ca ca mà anh ấy cũng yêu bò thì tớ cũng không để ý đâu.

- Thế người mà Sở ca ca yêu không phải là bò sao? Anh ấy, anh ấy như thế nào lại có thể thích tớ nữa?

Tô Phỉ nhẹ giọng nói.

- Sở ca ca cũng thích bò mà. Đó là sự thật. Anh ấy cũng từng nói qua với tớ! Sở ca ca, có đúng không?

Trầm Mộng Lâm nhớ là Sở Phàm cũng ngồi ngay bên cạnh, vậy là quay đầu sang hỏi Sở Phàm.

Sở Phàm hơi sững sốt, nhìn Trầm Mộng Lâm một chút, lại nhìn Tô Phỉ một chút, chỉ thấy Tô Phỉ ở phía sau Trầm Mộng Lâm hướng về phía hắn mà làm mặt xấu, trong mắt chớp động có chút vui mừng, dường như là cùng Sở Phàm huyền diệu nói những chuyện tốt đẹp của bản thân mình vậy sao?

Sở Phàm trong lòng cũng thoải mái cười cười, nói:

- Ách, thật ra anh, anh...Ai, Tiểu Lâm, anh biết rõ anh làm như vậy là không đúng, nhưng mà anh cũng không muốn nói dối em. Nói thật ra anh cũng yêu Tô Phỉ, anh đã yêu em, theo lý mà nói cũng không nên đem lòng thích thêm một người con gái khác nữa, nhưng... ..

Sở Phàm lời còn chưa dứt đã bị Trầm Mộng Lâm đưa tay bịt kín lại cái miệng của hắn. Cô ôn nhu nói:

- Sở ca ca, không nên nói như vậy nữa, tất cả em đã hiểu. Thật ra em có một vị trí trong lòng anh là được rồi. Tô Phỉ là chị em tốt của em, chỉ cần Sở ca ca cùng Phỉ Phỉ hai người yêu nhau như vậy em cũng sẽ rất là vui vẻ. Sau này ba người chúng ta có thể vui vẻ với nhau cùng một chỗ, không phải tốt sao?

- Tiểu Lâm, như thế, như thế sẽ không công bằng đối với bồ.

Tô Phỉ nói.

- Như thế thì có sao đâu.

Trầm Mộng Lâm nói xong giả hoạt cười, nói:

- Phỉ Phỉ, bồ còn không biết đâu, anh Sở rất là mạnh mẽ. Một mình tớ cũng không thể chăm sóc anh ấy được, kéo cả bồ xuống nước là tốt nhiều rồi. Hì hì.

- Anh Sở cái gì mạnh mẽ vậy?

Tô Phỉ khó hiểu hỏi.

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì sắc mặt ửng đỏ lên, xấu hổ không muốn giải thích.

Sở Phàm trong lòng cười cười, thầm nghĩ: “Tiểu Phỉ, chờ đến lúc rồi em sẽ biết được Sở ca ca mạnh mẽ ở cái gì.”

Sở Phàm đi đến giữa Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ ngồi xuống, vươn hai tay ra ôm cả hai cô vào trong lòng, cười nói:

-Từ nay về sau anh đã có thể ném thử mùi vị trái ôm phải ấp rồi.

- Đi tìm chết đi!

Tô Phỉ và Trầm Mộng Lâm cùng đồng thanh nói, hai người cùng hạ thẳng hai bàn tay trắng nõn xuống.

- Nay, các em mưu hại chồng hả?

- Hừ, đánh chết anh, tên bại hoại này!

- Không chỉ là bại hoại mà còn là đồ đại háo sắc nữa.

... ..

Cứ như vậy Sở Phàm đối phó và thu phục cả hai cô gái mềm mại bé nhỏ Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ. Nói thật ra, là Sở Phàm cùng Tô Phỉ hòa về một phe đối phó và thu phục Trầm Mộng Lâm thì đúng hơn.

283. Chương 274: Chơi Song Phi (phần I)

Sở Phàm thu cả hai cô bé Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ vào hậu cung, trong lòng rất cao hứng vì mức độ phát triển thuận lợi và vượt qua sức tưởng tượng của hắn. Mà tất cả nhìn như là trùng hợp bởi vì Tô Phỉ đến đây mới sinh ra. Thật ra, ở sau sự trùng hợp này cũng không phải là trùng hợp thật sự mà còn có tính toán.

Thì ra lần trước ở biệt thự Lam Hải, sau khi vụ việc yêu đương vụng trộm bị mỹ nữ hồ đồ Tô Phỉ này phát giác ra, Sở Phàm đã rất khổ sở vì vấn đề làm sao để cho cô bé Tiểu Lâm này cũng nhận ra được là Tô Phỉ đối với hắn cũng đã phát sinh ra quan hệ không thể thay đổi được. Bằng không nếu một ngày nào đó hắn đang cùng Tô Phỉ thân mật một chút mà bị Trầm Mộng Lâm bắt gặp thì việc này quả thật là không thể

giải thích được. Sở dĩ hắn quyết định ra tay trước để chiếm lợi thế, là để đối phó với tư tưởng của Trầm Mộng Lâm. Để cho cô biết rõ và thừa nhận Tô Phỉ cùng cô tồn tại.

Cơ hội cuối cùng đã nhanh chóng đến, sau khi Trầm Mộng Lâm nói với hắn rằng ngày hôm nay còn ở nhà một mình thì trong đầu Sở Phàm linh quang chợt lóe lên, nghĩ thầm tại sao không lợi dụng cơ hội lần này một lần hành động đối phó với Trầm Mộng Lâm luôn.

Sau khi nghĩ vậy hắn lập tức tìm tới Tô Phỉ, cùng Tô Phỉ bàn bạc về việc này.

Từ sự kiện yêu đương vụng trộm lần trước, sau đó Tô Phỉ đã biết Sở Phàm và Trầm Mộng Lâm làm chuyện gì trong lúc đó rồi. Trong lòng cô cũng muốn cùng Trầm Mộng Lâm đạt đến mức độ cùng chung, đó chính là cùng nhau làm bạn gái của Sở Phàm. Cô và Sở Phàm sau khi trải qua một phen thương lượng và bàn bạc thì Sở Phàm đến nhà Trầm Mộng Lâm trước, sau đó cô lại đến sau và mọi chuyện diễn ra như vừa rồi.

Sở Phàm chính là lợi dụng tấm lòng lương thiện của Trầm Mộng Lâm để tiến hành kế hoạch này. Hắn hiểu rõ chỉ cần Tô Phỉ trong lúc vô ý để lộ ra một chút tin tức yêu mến mình, như vậy thì Trầm Mộng Lâm khẳng định sẽ phát hiện ra. Căn cứ vào bản tính hiền lành và phóng khoáng của Trầm Mộng Lâm, lại còn có tình cảm chị em với Tô Phỉ, cô đương nhiên sẽ tiếp nhận tình cảm của Tô Phỉ đối với Sở Phàm.

Đúng như dự liệu của Sở Phàm, kế hoạch này đã thành công. Mà lúc này phân biệt ôm ấp ý ôi hai cô bé này ở hai bên trái phải chính là minh chứng một tốt nhất.

- Tiểu Lâm, Tiểu Phỉ, có thể có được tấm lòng của hai người đẹp các em, anh thật là rất cao hứng. Quả thật là một lần nữa làm tăng lên thêm dũng khí và hy vọng của anh trong cuộc sống.

Sở Phàm tay phải nắm, tay trái ôm, vẻ mặt hạnh phúc nói.

- Em chính mình cũng cảm thấy có một chút tò mò đấy. Tại sao đột nhiên tại sao lại yêu một anh không đẹp trai không tri thức lại vô lại như thế này? Đã thế lại còn hiếu sắc như vậy, ôi, xem ra con mắt của em thật là đã bị che mất rồi.

Tô Phỉ khẽ nhéo lỗ tai Sở Phàm nói.

- Anh còn không đủ đẹp trai sao? Hừ, anh cho rằng cái gì mà Blyde Peter cũng chỉ được đến như anh là cùng chứ gì. Anh thấy tướng mạo của mình so với hắn còn thuận mắt hơn. Về phần tiền bạc, em nói xem ba trăm triệu có tính là có được không?

Sở Phàm ngày hôm qua vừa mới biết được chính mình đã có ba trăm triệu tài sản. Tài sản lên đến hàng trăm triệu đã là nhà giàu rồi. Sau đó nhin không được, khoe khoang với bạn gái của mình một chút, cố gắng vớt vát một chút thể diện.

Nào biết, lại bị Trầm Mộng Lâm coi thường, cô tức giận nói:

- Ba trăm triệu? Trời ạ, , quá nhiều quá nhiều tiền vậy, chỉ tiếc là em tin tưởng anh có ba trăm đồng.

-

Sở Phàm không biết nói gì nữa. Khoát tay áo, nói:

- Thật là tầm nhìn hạn hẹp! Em nhìn lại anh đi, nhìn kỹ một chút tướng mạo của anh. Em cho rằng mục tiêu của anh chỉ là ba trăm triệu thôi hay sao? Mục tiêu của anh cũng không chỉ là những thứ này. Mục tiêu của anh là ... Ách, chuẩn xác mà nói cũng không phải là có thật nhiều tiền. Anh cũng không quan tâm đến tiền. Anh quan tâm chính là tất cả thiên hạ.

- Oa, Sở ca ca nói ra mục tiêu của anh thật là vĩ đại. Giờ khắc này, em cảm thấy chính mình nhin không được phải yêu Sở ca ca đấy nha.

Tô Phỉ mười ngón tay đan vào nhau ở trước ngực, mỉm cười nói.

- Đúng rồi, chúng ta sao biết là Sở ca ca còn muốn giành cả thiên hạ chứ? Sau khi Sở ca ca giành được cả thiên hạ có phải xây dựng hậu cung nữa không đây?

Trầm Mộng Lâm tuy là cười rất đáng yêu, nhưng lại cắn răng nói.

- Tiểu Lâm, em hiểu lầm rồi đấy. Có em và Tiểu Phỉ là anh cũng rất thỏa mãn rồi, còn nói cái gì là hậu cung. Ngất mắt. Anh cũng không phải là hoàng đế. Đúng không nào?

Sở Phàm nói, rồi hôn nhẹ một cái lên khuôn mặt xinh đẹp của Trần Mộng Lâm.

- Hừ, ai biết được anh!

Trần Mộng Lâm bĩu môi nói.

- Anh lấy hành động để chứng minh tấm lòng của anh. Đúng không Tiểu Phỉ?

Sở Phàm tay phải ôm chặt lấy Tô Phỉ, dùng sức kéo bộ ngực trần đầy đàn hồi và sung mãn của cô vào sát lồng ngực mình.

Tô Phỉ bị Sở Phàm ép chặt eo thon cảm thấy có chút mỏi mệt, hơn nữa ngực của mình rất nhanh đã bị Sở Phàm ép dẹp lại, cô không khỏi oán giận nói:

- Sở ca ca, anh không nên ôm em chặt như thế chứ. Người ta bị anh ôm đến đau cả thắt lưng rồi đây này. Còn nữa, bộ ngực của người ta còn bị anh ép thành cái dạng gì rồi? Thật là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!

- Hả? À, việc này, việc này, trong lòng anh đúng là rất cao hứng cho nên kim lòng không được. Vả lại, Tiểu Phỉ, bộ ngực của em quả thật rất mê người, cho nên...

Sở Phàm lời còn chưa dứt đã bị Trần Mộng Lâm nắm lấy lỗ tai, giọng chất vấn nói:

- Bộ ngực của Tiểu Phỉ mê người còn của em thì không mê người sao?

- Không, không phải thế. Tiểu Lâm, em nhẹ nhẹ một chút đi, của em cũng mê người mà. Hai người bọn em mỗi người một vẻ thôi!

Sở Phàm vội vàng cầu xin tha thứ nói.

- Vậy anh nói rõ một chút như thế nào là mỗi người một vẻ nào?

Trần Mộng Lâm rất điềm đạm cười hỏi.

Con người Sở Phàm xoay chuyển một vòng, cười khan một tiếng, nói:

- Việc này chỉ có thể là hiểu ngầm chứ đúng là không thể nói ra được. Thật sự đấy. Huống chi anh, anh cũng không có sờ qua bộ ngực của Tiểu Phỉ mà, làm sao mà so sánh được?

Sở Phàm cũng không dám cùng Tiểu Lâm và Tiểu Phỉ bình luận về bộ ngực thêm gì cả, bằng không nói nhỡ mồm một câu thôi thì chắc chắn là sẽ bị đánh ngay.

Hắn vừa mới dứt lời đã thấy thắt lưng bên phải tê rần. Tô Phỉ đang âm thầm dùng sức nhéo hắn. Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Phỉ có vẻ rất tức giận. Trong lòng cô thầm nghĩ: “Hừ! Còn dám nói là chưa có sờ qua bộ ngực của người ta nữa. Cái đêm nọ ở biệt thự Lam Hải anh cũng xoa nắn vân vân ngực người ta mãi còn gì. Vậy mà bây giờ lại nói chưa có sờ qua. Véo chết anh đi này. Chết đi!”

Sở Phàm bị Tô Phỉ nhéo đau buốt một hồi, nhưng hắn cũng không dám lên tiếng. Hắn hiểu rõ là điều vừa nói đã đắc tội với Tô Phỉ, nhưng mà ở trước mặt Trần Mộng Lâm thì đành phải nói như vậy chứ. Dù sao trước mặt Trần Mộng Lâm, coi như quan hệ của Sở Phàm và Tô Phỉ là vừa mới được xác lập thôi. Như vậy Sở Phàm làm sao có thể ở trước mặt lại dám liều lĩnh khiếm nhã với bộ ngực của Tô Phỉ được chứ?

- Anh cảm thấy anh không thể ngồi ở giữa hai cô tiểu ma nữ các em được. Các em ở hai bên giáp công lại, anh cũng chịu không nổi.

Sở Phàm giơ tay đầu hàng, nói.

- Không được đi. Sở ca ca, em thích được dựa sát vào trong lồng ngực của anh mà.

Tô Phỉ kéo mạnh cánh tay của Sở Phàm, nói.

- Đúng vậy anh Sở, nếu không em xịch ra một chút cho anh và Tô Phỉ hai người một thể giới nhé. Anh không phải là chưa được sờ qua bộ ngực của Tô Phỉ sao? Bây giờ chỉ có xem xem Phỉ Phỉ có nguyện ý để cho anh sờ lâu hay mau thôi.

Trầm Mộng Lâm cười duyên nói.

- Oa, Tiểu Lâm, da mặt của bồ lúc này sao lại trở nên dày như vậy chứ? Nói ra những việc này mà cũng không xấu hổ ư?

Tô Phỉ nói.

- Có cái gì mà thẹn thùng? Để cho bồ tiếp xúc một thời gian với Sở ca ca là sẽ biết được lời tớ nói rõ ràng như thế nào thôi.

Trầm Mộng Lâm nói.

284. Chương 274: Chơi Song Phi (phần II)

- Có đúng không, Sở ca ca? Có bao nhiêu rõ ràng thế? Ai nha, Sở ca ca, anh đúng là vô lại đấy. Anh lại đưa tay luồn vào bên trong quần của người ta, vô lại. Anh như thế này khiến cho người ta thật là khó chịu.

Tô Phỉ đột nhiên vừa nói vừa dấm một hồi lên bộ ngực Sở Phàm, nói.

Sở Phàm sững sốt, vẻ mặt có chút xấu hổ, thầm nghĩ: “Cô bé Tô Phỉ này sao lại nói thẳng như vậy chứ?”
Hắn nhìn Trầm Mộng Lâm, “Ha ha” cười gượng, nói:

- Anh, anh như thế này không phải là thay đổi hành động sao?

- Hừ, anh chỉ biết chăm sóc Phỉ Phỉ cũng không có chăm sóc em!

Trầm Mộng Lâm nói, giọng điệu đường như có chút dấm chua.

- Tiểu Lâm, ai bảo dáng người của tớ đẹp hơn so với bồ, đúng không Sở ca ca?

Tô Phỉ một hồi đắc ý nói.

- Phỉ Phỉ, bộ ngực bồ so với tớ thì lớn hơn một chút, còn mông cũng lớn hơn một chút thôi. Có cái gì đâu. Làn da của tớ trơn nhẵn hơn so với bồ đó.

- Ai nói chứ? Làn da của tớ cũng rất là gợi cảm chứ, da màu vàng, hơn nữa cũng rất là sáng bóng.

- Đùi của tớ xinh đẹp hơn bồ đây.

- Ngực tớ mê người hơn so với bồ.

... ..

Sở Phàm nhìn hai cô gái nhỏ này vì tranh thủ tình cảm của hắn mà thành ra một trận đại chiến nước bọt. Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cảm giác tự hào, sau cùng lớn tiếng nói:

- Dừng, dừng, anh không phải nói rồi sao, hai em đều xinh đẹp như nhau gợi cảm như nhau mê người như nhau. Các em mỗi người một vẻ, vì anh tranh giành như thế này mà xem được sao?

- Hừ, ai vì anh chứ? Da mặt dày!

Trầm Mộng Lâm tức giận nói.

- Đúng rồi, cũng không lấy gương mà xem lại chính anh đi.

Tô Phỉ rất là “khinh miệt” nói.

Sở Phàm vừa nghe đã ngây cả người. Vừa rồi hai người vẫn còn tranh cãi kịch liệt thế nào lại nhanh như vậy hợp thành một khối để đối phó hần chứ?

Xem ra tâm tư của những cô gái xinh đẹp thật là so với mò kim đáy biển vẫn còn khó hơn.

- Đúng rồi, Sở ca ca, anh, quần của anh đã được kéo lên từ lúc nào rồi? Em nhớ kỹ vừa mới ở trong phòng Tiểu Lâm vẫn còn mở ra kia mà?

Tô Phỉ nhìn phần dưới cơ thể Sở Phàm, trực tiếp hỏi.

Sở Phàm ngay lập tức sững sốt, trừng mắt nhìn Tô Phỉ. Cô bé này nói chuyện có đúng hay không là quá mất lịch sự? Trực tiếp hỏi thẳng cái vấn đề riêng tư và bí mật này sao? Tuy rằng quan hệ đã được xác lập nhưng ít ra cũng phải giữ gìn hình ảnh một thiếu nữ có chút dè dặt chứ?

Sau khi Tô Phỉ hỏi như vậy thì Trần Mộng Lâm khi đó cũng cảm thấy xấu hổ, nóng nóng lên, thân thể cũng nóng lên. Cô đương nhiên biết rõ câu trả lời. Trước khi Tô Phỉ đến, cô cùng với Sở Phàm ở bên trong nhà bếp trình diễn làm trò kích thích triền miên vẫn còn rõ mồn một ở trong mắt, làm rung động tâm hồn cô.

- Tiểu Lâm, bồ, mặt của bồ làm sao lại trở nên hồng như vậy?

Tô Phỉ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Trần Mộng Lâm lên tiếng hỏi.

- Ách, có thể, có thể là thời tiết khô nóng cho nên sắc mặt có chút hồng lên thôi.

Trần Mộng Lâm vẻ mặt có chút mất tự nhiên nói.

- Không đúng không đúng, mau nói thật ra. Trước khi tớ tới đây, hai người cô nam quả nữ ở trong phòng làm cái gì vậy hả?

Tô Phỉ chất vấn hỏi.

- À? Tớ, tớ với Sở ca ca nói chuyện phiếm mà.

Trần Mộng Lâm sắc mặt đã đỏ lại càng đỏ thêm, nói.

- Nói chuyện phiếm sao? Tớ còn lâu mới tin, hừ, tớ đi vào tại sao Sở ca ca lại đi trốn vào bên trong tủ quần áo chứ? Mà khóa quần vẫn còn chưa được kéo lên, có đúng hay không là vội vội vàng vàng mặc quần vào mà chưa kịp kéo lên?

Tô Phỉ đặt câu hỏi câu sau sắc bén hơn câu trước, mỗi câu hỏi lại càng tiếp cận bản chất của sự tình.

Trần Mộng Lâm trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, Phỉ Phỉ ngày hôm nay sao khả năng quan sát lại trở nên mạnh mẽ như thế này? Trước đây chưa từng thấy cô ta biểu hiện ra như thế bao giờ.

Trần Mộng Lâm đâu có biết rằng Tô Phỉ đã sớm biết rõ Sở Phàm đang ở trong nhà cô, cũng đoán được Sở Phàm chắc chắn sẽ cùng Trần Mộng Lâm ân ái triền miên. Bởi vì căn cứ vào bản tính không kìm được nữ sắc như vậy của Sở Phàm mà đoán được chắc chắn hần sẽ làm như vậy.

- Tiểu Lâm, em rất cuộc muốn nói cái gì thì nói ra đi. Làm gì mà cứ phải như thế này kẻ đuổi người chạy chứ.

Sở Phàm dường như là ám chỉ Tô Phỉ.

Tô Phỉ vẻ mặt đã hơi ứng đỏ, răng khể cắn ngón trỏ của mình, cuối cùng nói:

- Tớ, trước khi tớ đến hai người có phải là có phải đang làm chuyện đó không?

- Chuyện đó, chuyện đó là chuyện gì vậy?

Sở Phàm vẻ mặt cười xấu hổ.

Mà Trần Mộng Lâm mặt đỏ bừng đã sớm cúi đầu.

- Chính là nam và nữ cùng nhau làm chuyện đó chứ sao? Chính là ở trên giường làm chuyện đó đó

Tô Phỉ vừa nói vừa để hai ngón tay cái lại gần nhau.

Trái tim Trần Mộng Lâm đập mạnh dữ dội, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

- Anh nói thật, Tiểu Phỉ em nói không sai, khi đó anh và Tiểu Lâm đang làm chuyện ấy. Bởi vì anh chịu không nổi sự hấp dẫn của Tiểu Lâm.

Sở Phàm hoàn toàn thừa nhận.

Trần Mộng Lâm trong lòng lại đang trách Sở Phàm, như thế nào lại không để ý đến cảm nhận của mình chứ? Thế là cô lại bí mật nhéo Sở Phàm vài cái.

- Vậy, vậy anh chịu được hấp dẫn của em chứ gì?

Tô Phỉ hờn dỗi nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì choáng. Trần Mộng Lâm cũng sốc. Tô Phỉ tiếp tục nói:

- Em mặc kệ, Tiểu Lâm cùng anh làm chuyện đó em cũng muốn cùng với anh làm chuyện đó.

- Ách, việc này... ..

Sở Phàm nhìn về phía Trần Mộng Lâm. Trần Mộng Lâm sắc mặt đỏ bừng nói:

- Vậy, vậy tớ tránh đi một chút. Sở ca ca, anh nên thỏa mãn cho Phỉ Phỉ đi.

- Tiểu Lâm, bỏ việc gì phải tránh đi chứ. Không phải ba người chúng ta cùng làm cũng được sao? Ba người chúng ta cũng có thể cùng làm chuyện đó được mà.

Tô Phỉ sắc mặt cũng đỏ lên nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy nhịn không được phải nuốt nuốt nước miếng, thân thể nhanh chóng nổi lên phản ứng kịch liệt. Hắn liên tục nuốt vài ba ngụm nước miếng sau đó mới nói:

- Ý tứ của Phỉ Phỉ là chúng ta cùng nhau chơi song phi.

- Song phi? Cái gì gọi là song phi chứ?

Trần Mộng Lâm dường như có chút không hiểu.

Tô Phỉ cười duyên một tiếng, nói:

- Song phi chính là một người nam và hai người nữ cùng nhau làm chuyện đó.

- Á? Sở ca ca, anh hư thật đấy.

Trần Mộng Lâm nói rồi bàn tay trắng như phấn nắm lại đấm liên tục vào Sở Phàm.

- Cái này kêu là hư sao? Còn có cái hư hơn nữa đây.

Sở Phàm nói xong nhào về phía Trần Mộng Lâm, nhấn cô ngã xuống ghế sofa, hai tay chụp về phía bộ ngực của cô. Trần Mộng Lâm ngay lập tức nhịn không được yêu kiều kêu lên một tiếng.

- Sở ca ca, em cũng muốn!

Thanh âm yếu điệu kia của Tô Phỉ cũng truyền tới.

Sở Phàm vừa quay đầu lại thì trở nên ngây dại. Cuối cùng cũng nhìn thấy Tô Phỉ đã cởi hết cả bộ quần áo bó sát mặc ở trên người cùng với dây đeo rồi. Quả thật là cô không có mặc nội y, bởi vậy bộ ngực cực đại cao vút và tròn trĩnh kia giống như là một quả bóng chuyền trực tiếp phơi bày ra. Bộ ngực đầy đặn và cao vút cùng với nước da gợi cảm màu lúa mạch kia phối hợp với nhau nhìn qua quả là mê người cực kỳ. Có thể nói là không có cách nào ngăn cản được sự mê hoặc.

Sở Phàm chỉ hai ba phát là cởi hết quần áo đang mặc ở trên người ra. Sau đó nhào về phía Tô Phỉ, môi đặt ở trên cặp môi khêu gợi của cô, sớm đã nắm trọn bộ ngực gợi cảm mê người của Tô Phỉ vào trong lòng bàn tay mà vuốt ve.

Ngay lập tức, tiếng rên rỉ mê người của Tô Phỉ dần dần vang lên.

- Sở ca ca, em giúp anh cởi quần ra nhé.

Trầm Mộng Lâm nói xong liền nhào tới, hai tay hoạt động bên hông của Sở Phàm, cái lưỡi thơm tho của cô lúc này hôn lên lưng của hắn. Có khi cô lại đùa nghịch mà gãi gãi vào phần eo của Tô Phỉ. Ai kêu cô ta đang chiếm lấy nụ hôn và những cái vuốt ve của Sở ca ca chứ?

Song phi ơi là song phi. Trong phòng liên tục truyền ra những tiếng rên rỉ say đắm của Tô Phỉ và hơi thở dồn dập của Trầm Mộng Lâm. Sở Phàm và hai cô bé này đang chơi trò song phi, chính xác mà nói thì phải là đang đi vào giai đoạn song phi.

285. Chương 275: Dụ Dỗ Cả Nhị Tiểu Thư U?

Trên chiếc giường lớn trong phòng Trầm Mộng Lâm.

Thân thể mềm mại của hai cô bé Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ này đang nằm ở hai bên trái phải của Sở Phàm. Các cô mỗi người đều đưa tay ôm lấy thân thể Sở Phàm, trên mặt là một vẻ thỏa mãn và vui mừng. Trên mặt bọn họ vẫn là một mảnh phấn hồng giống như trước, hơi thở vẫn dồn dập chứ còn chưa bình thường lại được. Rõ ràng là lúc đó vừa mới trải qua chuyện kia. Các cô đang ôm chặt lấy Sở Phàm, cảm nhận được khoảnh khắc ấm áp và hạnh phúc.

Tay trái và phải của Sở Phàm đang ôm lấy Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ. Hai tay ở trên lưng ngọc của bọn họ mà nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong sự kích động của cuộc chiến song phi. Thật là tuyệt vời! Ngôn ngữ khó có thể hình dung ra được.

Hồi lâu, Tô Phỉ nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực Sở Phàm, nói:

- Sở ca ca, anh thật là lợi hại nha, cảm giác vừa rồi thật là thoải mái, thật là thoải mái. Em đã liên tục ra hai ba lần đấy.

- Phỉ Phỉ, không phải là tớ đã nói qua với bồ rồi sao? Sở ca ca rất là mạnh mẽ. Một mình tớ cũng không thể chăm sóc được cho anh ấy. Lần này có bồ mà tớ còn bị anh ấy làm cho lên tới đỉnh. Nếu như không có bồ thì tớ cũng chịu không nổi đâu.

Trầm Mộng Lâm vừa cười vừa nói.

- Vậy sau này có phải là hai chúng ta phải đồng thời một chỗ mới có thể cùng Sở ca ca làm chuyện đó sao? Một mình tớ cũng không dám đâu.

Tô Phỉ cười nói.

- Đừng đừng, anh nào có kinh khủng giống như vậy chứ. Thật là, thân thể của hai người các em quả thật là tuyệt vời.

Sở Phàm tán thưởng nói.

- Sở ca ca không phải là còn muốn nữa đó chứ?

Trầm Mộng Lâm bĩu môi hỏi.

- Đúng vậy, anh xem ra Tiểu Lâm vẫn còn chưa đủ thỏa thích. Tiểu Lâm, Sở ca ca lại sẽ cưới em một chút được không?

Sở Phàm cười đen tối nói.

- Á? Không được. Người ta cũng còn chưa có trở lại bình thường được đây này.

Tô Phỉ vội vàng nói.

- Vậy thì bắt lấy của em nhé!

Sở Phàm đối với bộ ngực của Tô Phỉ quả thật là yêu thích không thôi. Khiến cho Trầm Mộng Lâm oán giận mà nhìn hằm vài cái, oán giận Sở Phàm lúc nào cũng làm những chuyện đặc biệt, lúc nào cũng ưu tiên chăm sóc cho bộ ngực của Phỉ Phỉ.

- Nếu như lúc này có nhiều thêm một người nữa thì tốt rồi!

Sở Phàm đột nhiên than thở một tiếng.

- Sở ca ca nói vậy là có ý tứ gì? Nhiều thêm ai nữa?

Trầm Mộng Lâm không hiểu hỏi.

- Em quên rồi à? Em cùng Tiểu Phỉ và Tiểu Vân không phải là ba người cùng đi, như hình với bóng sao?

Sở Phàm không có đem chuyện đó nói rõ ràng, mà chỉ nói kiểu gợi ý.

- Hả? Ý Sở ca ca là nếu có Tiểu Vân ở đây thì tốt hơn nữa hả?

Tô Phỉ vô cùng ngạc nhiên nói.

- Hừ, cái đồ bại hoại này lại muốn dụ dỗ cả Tiểu Vân nữa.

Trầm Mộng Lâm tức giận nói.

- Hóa ra là Sở ca ca thích vẻ đẹp trong sáng của Tiểu Vân. Nhưng mà Tiểu Vân cũng còn chưa có bạn trai đâu, Sở ca ca có vẻ vẫn còn cơ hội đấy.

Tô Phỉ tùy tiện nói.

- Cái gì? Phỉ Phỉ, chẳng lẽ bỏ đồng ý cho Sở ca ca dụ dỗ Tiểu Vân ư? Như vậy sao được?

Trầm Mộng Lâm nói.

- Việc này có được hay không chúng ta nói cũng không tính được, cũng không làm chủ được. Phải xem Tiểu Vân có thích Sở ca ca hay không thôi. Nếu như là có yêu vậy thì chúng ta cũng ngăn cản không được. Tổ đoán chừng Sở ca ca chỉ mong sao Tiểu Vân cũng yêu anh ta thôi.

Tô Phỉ nói.

- Nhưng Tiểu Vân có thích Sở ca ca không? Tiểu Vân không phải nói người yêu trong mộng là loại nam sinh kiểu bạch mã hoàng tử sao?

Trầm Mộng Lâm nói.

Sở Phàm sau khi nghe đến đó nhin không được phải ho khan một tiếng, nói:

- Ách, Tiểu Lâm, em nói chuyện như thế có phải là xem anh không tồn tại giống như không khí không?

- Em nói sai rồi sao? Tiểu Vân vốn là thích đàn ông cao to đẹp trai mà.

Trầm Mộng Lâm hừ một tiếng nói.

- Anh tự thấy rằng anh cũng rất đẹp trai.

Sở Phàm mặt không đổi sắc, không thở gấp nói.

- Cái đầu anh ý. Nếu như em và Phỉ Phỉ không phải là bị ma xui quỷ khiến sẽ không thích anh đâu.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Không nên tiếp tục thảo luận về vấn đề vẻ bề ngoài của anh nữa có được hay không? Các em không cảm thấy thiếu đi Tiểu Vân là có chút không phải sao? Các em làm chuyện gì cũng đều có nhau mà.

Sở Phàm dẫn dắt từng bước, nói.

- Em kiên quyết không đồng ý cho đồ bại hoại nhà anh làm tổn hại Tiểu Vân, hừ!

Trầm Mộng Lâm phản đối nói.

Tô Phi tỏ thái độ trung lập, không tán thành cũng không phải đối ý kiến của Sở Phàm. Cho nên bây giờ nhiệm vụ của Sở Phàm chính là đối phó với Trầm Mộng Lâm.

- Tiểu Lâm, cho dù có dụ dỗ được nhị tiểu thư thì tình yêu của anh đối với em cũng không giảm đi một chút nào đâu.

Sở Phàm nói.

- Nhưng, nhưng mà Tiểu Vân không thích anh đâu.

Trầm Mộng Lâm nói.

- Cho nên anh mới cần sự hỗ trợ của các em.

Sở Phàm nói.

- Hả? Không làm đâu!

Trầm Mộng Lâm nói.

- Không làm sao? Không đồng ý thì để anh qua cười em nhé.

Sở Phàm nói một cái rồi xoay mình đem Trầm Mộng Lâm đặt ở dưới thân.

- Á, thôi mà, đừng, Sở ca ca. Thật là đáng ghét! Mau xuống đi, không nên kích thích em, a... ..

- Vậy em có đồng ý hay không?

- Á, a a, không nên kích thích người ta nữa. Em chỉ giúp anh thăm dò một chút xem có được hay không thôi nhé?

Sở Phàm sau khi thấy Trầm Mộng Lâm thỏa hiệp mới bỏ qua cho cô, cười nói:

-Như thế này có phải là ngoan ngoãn không chứ.

Trầm Mộng Lâm nhất thời giận dữ, hung hăng nhéo Sở Phàm vài cái.

Đến chiều Sở Phàm mới đi xuống giường, nói:

- Tiểu Lâm Tiểu Phi, anh phải đi rồi. Còn có một chuyện cần phải đi làm bây giờ.

- Sở ca ca có chuyện gì cần phải đi vậy?

Hai cô nàng vẫn như vậy nằm ở trên giường, thân thể mềm mại vẫn rã rời như trước. Các cô đều lười nhác chẳng muốn nhấc mình dậy.

- Đàn ông đương nhiên là phải đi làm những việc quan trọng rồi, có nói ra các em cũng không hiểu đâu.

Sở Phàm cười nói.

- Hừ!

Trầm Mộng Lâm hừ một tiếng.

Sở Phàm nhìn bộ dạng yêu kiều của hai người bọn họ nhin không được mà cười cười, nói:

- Lần sau Sở ca ca sẽ ôn nhu hơn một chút, không bao giờ mạnh mẽ như vậy nữa, có được không?

Trầm Mộng Lâm sau khi nghe vậy thì u oán nhìn Sở Phàm một cái, trong mắt vẻ oán giận và vui mừng lẫn lộn.

Sở Phàm sau khi mặc quần áo vào nói:

- Vậy các em nghỉ ngơi một chút đi. Sở ca ca đi trước, có chuyện gì thì gọi điện cho anh, được không?

- Ủ, Sở ca ca hôn em một cái rồi hãy đi có được không?

Tô Phi nũng nịu nói.

Sở Phàm cười cười, cúi người xuống hôn một cái lên đôi môi đỏ tươi kia của Tô Phi.

- Em cũng muốn!

Trầm Mộng Lâm mắc cỡ đỏ mặt nói.

Sở Phàm hôn lên đôi môi anh đào của Trầm Mộng Lâm, đầu lưỡi của hai người nhất thời quấn lấy nhau một lúc. Sau đó Sở Phàm tạm biệt hai cô gái nhỏ này rồi rời khỏi.

Sở Phàm rời khỏi là vì có chuyện. Hôm qua khi hắn ở biệt thự Bạch Cảnh Sơn đã giao cho Ngân Hồ một nhiệm vụ, đó chính là hai ngày hôm nay theo dõi quan sát nhất cử nhất động của Cục trưởng Cục Công An Trần Thiên Minh. Sau đó, ngày hôm nay báo cáo cho hắn những chuyện có liên quan xảy ra.

Cho nên Sở Phàm sau khi rời khỏi nhà của Trầm Mộng Lâm thì chạy xe như bay đến biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Hắn muốn nghe những tin tức có liên quan đến Trần Thiên Minh do Ngân Hồ dò xét được. Theo lý thuyết, Trần Tuấn Sinh đã chết được bốn ngày rồi. Trần Thiên Minh bên kia hẳn là phải có chút hành động. Trương thiếu ở bên kia lại càng phải có hành động. Mà Trần Thiên Minh và Trương thiếu hai người này có hay không có một cuộc gặp mặt tiếp xúc, việc này chính là tin tức mà Sở Phàm muốn biết.

Sở Phàm chỉ cần nắm rõ một chút hành động của Trần Thiên Minh mấy ngày qua thì có thể đưa ra biện pháp đối phó thích hợp. Có thể lựa chọn tiến hoặc lùi, lựa chọn hợp tác hoặc là ngã bài ra.

Bộ ngựa bắt ve sầu, ai biết chim sẻ lại rình phía sau. Mà điều hắn muốn làm, chính là con chim sẻ kia.

286. Chương 276: Ban Đêm Đến Thăm Cục Trưởng Trần (thượng)

Sở Phàm lái xe chạy vùn vụt tới biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Lúc rời khỏi Trầm Mộng Lâm và Tô Phi hắn bỗng cảm thấy hai chân của mình trở nên bủn rủn, chuyện này cũng không thể trách hắn được bởi vì tối hôm qua đã chiến đấu hăng say với Lâm Hiểu Tình, hôm nay lại ân ái ngọt ngào cùng với Trầm Mộng Lâm và Tô Phi cả ngày. Mà làm được những chuyện này thì phải nói là vô cùng siêu quần rồi, hai chân bị bủn rủn cũng là chuyện bình thường. Nói không chừng ngày mai đến ngay cả đứng dậy hắn cũng không đứng nổi ấy chứ.

Chỉ có điều nhớ lại cảnh Trầm Mộng Lâm và Tô Phi nằm dưới người của mình, vì kích động quá mà gào thét thì hắn lại cảm nhận được cảm giác chinh phục lan tỏa. Đặc biệt là khi chứng kiến vẻ mặt thoả mãn của Trầm Mộng Lâm và Tô Phi càng khiến cho hắn có cảm giác tự hào và kiêu ngạo. Mùi vị thân thể của hai cô gái này đúng là tuyệt vời không thể tả. Có thể nói có được một trong hai người thì đã tạ ơn trời lắm rồi, nhưng hôm qua Sở Phàm lại còn được cả hai thì không khỏi có phần hơi quá phận. Vậy mà hắn còn chưa thoả mãn, hắn còn muốn dụ dỗ cả nhị tiểu thư nữa bằng cách định uy hiếp Trầm Mộng Lâm làm công tác tư tưởng cho nàng nữa.

Ôi! Suy nghĩ của Sở Phàm có thể nói là một điển hình cho câu nói được voi đòi tiên.

Lúc này, Sở Phàm đã lái xe tới biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Những cô giúp việc trong biệt thự đã biết Sở Phàm là thiếu chủ của họ, nên khi vừa thấy Sở Phàm là họ liền cung kính chào:

- Thiếu chủ!

Một trong số họ chạy vào trong toà biệt thự thông báo là Sở Phàm đã tới.

Ngô bá đi ra, khi nhìn thấy Sở Phàm khuôn mặt già nua của ông liền nở ra một nụ cười thân thiện:

- Thiếu chủ, cậu tới rồi. Nào, mau vào nhà đi.

- Ngô lão, từ nay về sau bác không cần đích thân ra đón cháu. Cháu sẽ tự mình đi vào. Bác đã già, đi lại cũng không tiện.

Sở Phàm nắm lấy bàn tay của Ngô bá rồi nói.

- Ài nhìn thấy thiếu chủ đến nên tôi xúc động quá, ha ha.

Ngô bá vừa cười ha hả vừa nói.

Bỗng nhiên ,một bóng dáng yếu điệu xinh đẹp chạy ra, bộ ngực cao ngất đầy đặn theo bước chạy mà lắc lư, gợn sóng không ngừng. Người đó chính là A Thiến.

A Thiến hôm nay mặc một bộ đồ ở nhà, trên người đang đeo một cái tạp dề. Cô vừa thấy Sở Phàm thì đôi mắt quyến rũ đã hiện lên vẻ vui mừng, khoe môi khẽ nở ra một nụ cười.

- A Thiến, em như vậy là sao thế?

Sở Phàm hơi ngạc nhiên, không kìm được hỏi.

- Ha ha, A Thiến đang nấu ăn. Cô ấy nói cô ấy rất có khiếu xào rau cho nên bữa cơm tối nay do cô ấy chủ trì làm hết.

Ngô bá cười ha hả.

-Ồ, không ngờ em lại là một cao thủ xào rau cơ đấy. Hì hì, tối nay anh phải nếm thử chút tay nghề của em mới được.

Sở Phàm cũng khẽ cười nói.

A Thiến nghe vậy cũng vui vẻ cười rồi nói:

- Được, vậy em đi nấu ăn nha, hì hì. Nói xong cô lập tức xoay người chạy vào bếp.

- Thiếu chủ, A Thiến là một cô gái rất chịu khó. Hôm nay phòng trên phòng dưới trong biệt thự đều được cô ấy quét dọn sạch sẽ. Lẽ ra đây là công việc của người giúp việc, nhưng cô ấy lại nói mình rảnh rồi không có việc gì nên đi làm. Cô ấy quả là rất nhiệt tình.

Ngô bá khen ngợi kể lại.

Sở Phàm nghe vậy thì cảm thấy hơi sững sốt. Hắn không hiểu Ngô bá khen A Thiến như vậy là có ý gì cho nên hắn chỉ có cười cười mà không nói gì cả.

- Thiếu chủ, cậu năm nay đã mười tám tuổi, nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn. A Thiến tuy hơn cậu vài tuổi, nhưng tôi nhận thấy hình như cô ấy có tình ý với cậu. Thiếu chủ cậu xem... ..

Ngô bá dường như đã nói đến vấn đề chính, Sở Phàm nghe vậy liền vội vàng cắt ngang câu nói của lão:

- Ha ha, Ngô bá, chuyện chung thân đại sự của cháu không cần bác phải bận tâm lo nghĩ đâu. À đúng rồi, Ngân Hồ đâu? Cô ấy không có ở nhà sao? Cháu cần tìm cô ấy có chút việc.

- Thiếu chủ, người đang ở tìm tôi phải không?

Sở Phàm vừa dứt lời thì bỗng một thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ phía sau hắn truyền đến.

Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy một cô gái xinh đẹp lạnh lùng đang đứng ở phía sau mình. Hắn không nhận được cười khổ:

- Ngân Hồ này, mỗi lần xuất hiện cô có thể dừng lặng lẽ như vậy có được không? Như vậy là dọa chết người ta đó.

- Được rồi, Ngân Hồ sẽ nhớ.

Ngân Hồ cung kính nói.

Sở Phàm kinh ngạc, hắn thầm nghĩ có phải Ngân Hồ là người không thể đùa giỡn được hay không?

- Trời ạ! Cậu vừa rồi tôi chỉ đùa giỡn thôi mà, ha ha.

Sở Phàm nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của Ngân Hồ thì đành buông ra một tiếng thở dài rồi đổi giọng nói:

- Ngân Hồ, cô tới đây. Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô.

Sở Phàm nói xong liền đi lên phòng nghị sự trên lầu hai , Ngân Hồ đi sát phía sau hắn.

Đi vào trong phòng nghị sự Sở Phàm hỏi:

- Ngân Hồ, nhiệm vụ hôm qua tôi giao cho cô, cô làm tới đâu rồi?

- Báo cáo chủ nhân, tôi đã làm theo lời dặn dò của chủ nhân. Tôi đã theo dõi Trần Thiên Minh từ chiều hôm qua cho đến tận chiều hôm nay.

Ngân Hồ cung kính đáp.

Sở Phàm nghe vậy thì trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Hắn kích động hỏi:

- Tốt lắm, cô theo dõi Trần Thiên Minh từ chiều hôm qua đến hôm nay. Vậy cô có phát hiện ra điều gì không?

- Chiều hôm qua Trần Thiên Minh đi thăm vợ ông ta ở bệnh viện rồi về nhà. Vào lúc tám giờ thì ông ta nhận được một cuộc điện thoại bí mật. Khi nói chuyện xong thì sắc mặt ông ta bỗng có vẻ rất kích động. Đến mười một giờ thì ông ta lái xe đến tiệm trà Hậu Hải, sau đó đi đến hàng ghế số 12. Trước đó ở hàng ghế này đã có hai người đang đợi sẵn rồi.

Ngân Hồ chậm rãi nói.

- Vậy à! Nói như thế thì tối hôm qua Trần Thiên Minh đã gặp qua hai người? Vậy cô có nhìn thấy khuôn mặt của hai người đó không? Họ trông như thế nào?

Sở Phàm hỏi.

- Mới đầu thì không thấy rõ, sau khi Trần Thiên Minh đi khỏi một lúc, tôi mới xác định được. Trần Thiên Minh đợi cho hai người ở ghế số 12 đi ra rồi mới rời khỏi đó. Trong hai người thì một người có đeo kính gọng vàng, có khuôn mặt âm hiểm. Còn một người nữa thì tôi nhận ra hắn chính là người mà lần trước bị chủ nhân đập gãy chân ở quán bar Lam Điều. Đến bây giờ chân hắn vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn, đi đứng vẫn còn chưa vững.

Ngân Hồ nói.

- Sao? Một trong hai người thanh niên đó chính là Lâm Phong ư? Hừ, như vậy người còn lại chắc chắn là Trương thiếu. Không còn nghi ngờ gì nữa. Một người trẻ tuổi đi với Lâm Phong mà có thể gọi được Trần Thiên Minh ra ngoài nói chuyện lúc nửa đêm thì ngoài Trương thiếu ra thì còn ai vào đây? Hơn nữa, mấy ngày nay hắn sai người đi lùng sục mà vẫn chưa tìm được A Thiên thì chắc hắn đang rất sốt ruột cho nên bây giờ mới quyết định đi trước một nước cờ là tìm gặp Trần Thiên Minh. Về phần nội dung câu chuyện như thế nào thì không cần nghe cũng có thể đoán ra được, chắc chắn là đem chuyện cái chết của Trần Tuấn Sinh đổ vạ cho tôi, khiến cho ông ta đối phó với tôi. Hừ, đáng tiếc, Trương thiếu, mày đã xem thường tao rồi!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Vậy, bước tiếp theo chủ nhân định làm gì?

Ngân Hồ hỏi.

- Đương nhiên phải đi tìm Trần Thiên Minh. Nếu Trương thiếu đã tìm hắn để nói chuyện thì dĩ nhiên tôi cũng không thể bất lực nhìn mọi chuyện diễn ra, cho nên tôi cũng phải tìm hắn ra để nói chuyện. Hừ đêm nay cô cùng với tôi đi gặp Trần Thiên Minh.

Sở Phàm nói.

- Vâng, chủ nhân.

Ngân Hồ cung kính nói.

Bỗng nhiên, từ phía dưới truyền lên tiếng gọi ăn cơm của A Thiên:.

- Đến giờ ăn rồi, Sở Phàm, anh đi đâu rồi? Mau tới ăn cơm nào!

Sở Phàm nghe vậy thì không khỏi cười khở nói với Ngân Hồ :

- Chúng ta mau xuống ăn cơm thôi.

Sở Phàm ăn những món ăn do A Thiển nấu xong không thể không thừa nhận kỹ thuật bếp núc của A Thiển quả là không kém. Đúng như ông bà ta đã nói không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

- Ủ, không tệ không tệ. A Thiển, cô nói không sai, đồ ăn do cô làm đúng là rất ngon ha ha.

Ngô bá vừa ăn vừa cười nói.

A Thiển nghe vậy thì cười cười, chỉ có điều đôi mắt của cô vẫn liếc trộm về phía Sở Phàm. Đối với cô mà nói, lời khen của Sở Phàm mới là quan trọng nhất.

- Thật không ngờ A Thiển, đồ ăn do em làm đúng là rất ngon. Làm sao mà em có thể nấu được như vậy chứ?

Sở Phàm cười hỏi.

A Thiển cười ngọt ngào, vui vẻ nói:

- Từ nhỏ em đã rất tham ăn rồi, thích ăn những thứ ngon cho nên tự đi xào rau nấu cho mình ăn. Dần dần luyện được như vậy đó.

- Ha hã, nói như vậy ai ở cùng cô là có phúc được ăn ngon đó.

Ngô bá ha hã cười nói.

A Thiển cười nói:

- Ngô bá nếu thích thì cháu mỗi ngày đều có thể nấu cho bác ăn mà.

- Vậy à? Ha hã, đúng thế đúng thế. Nếu vậy thì không gì tốt hơn rồi. Thiếu chủ, vậy từ nay về cậu nhớ về nhà nhiều một chút để còn thưởng thức tay nghề của A Thiển nữa.

Ngô bá cười ha hã nói với Sở Phàm.

Sở Phàm hơi sững sờ, nghe giọng điệu của A Thiển thì giống như là cô sẽ ở lại luôn nơi này. Hắn nhìn lại A Thiển thì thấy cô thường thường hay liếc trộm mình, khi thấy Sở Phàm há miệng ăn từng món ăn do cô nấu thì cô liền lộ ra một nụ cười vui vẻ thoải mái.

Đối với một người phụ nữ mà nói đồ ăn do mình làm ra mà không ai ăn thì cảm giác còn khó chịu hơn là bị người ta đánh vào tay mình. Nhưng một khi được ý trung nhân của mình nồng nhiệt đón nhận đồ ăn do mình nấu thì trong lòng sẽ cảm thấy ngọt ngào còn hơn được uống mật ong.

Sở Phàm ăn được nửa bữa cơm thì điện thoại của hắn reo lên, chính là của đại tiểu thư. Hắn liền buông đũa đi ra ngoài nghe điện thoại.

- Alô, là đại tiểu thư phải không?

Sở Phàm hỏi.

- Ủ, Tiểu Sở, anh ở đâu? Đã một ngày rồi tôi chưa gặp anh!

Đại tiểu thư quan tâm hỏi.

Nghe được giọng nói ngọt ngào thân thiết của đại tiểu thư, Sở Phàm không khỏi có một cảm giác ấm áp. Hắn vội vàng trả lời:

- Tối nay tôi còn có một số chuyện phải làm, nên tạm thời chưa thể về ngay được, có thể là sẽ trễ một chút.

- Nói vậy là anh sẽ không về ăn cơm à? Tôi còn định đợi anh để ăn chung đó.

Đại tiểu thư u buồn nói.

- Đại, đại tiểu thư, thật không phải. Tối nay tôi có chuyện quan trọng phải làm, xong xuôi tôi sẽ lập tức trở về. Xin lỗi cô, đại tiểu thư!

Sở Phàm áy náy nói.

- Anh không cần phải xin lỗi. Tôi thấy anh cả ngày không quay về, điện thoại cũng không gọi một cuộc nào, tưởng anh có chuyện gì nên mới gọi cho anh thôi.

Đại tiểu thư nói.

- À, tại tôi bận quá nên quên mất không gọi điện nói cho cô một tiếng. Thật là không phải!

Sở Phàm tự trách mình một hồi.

- Được rồi, anh không nên tự trách mình nữa. Từ nay về sau có chuyện gì thì gọi điện báo cho chúng tôi một tiếng để khỏi phải lo lắng là được rồi.

Đại tiểu thư khẽ cười trong điện thoại.

- Ủ, được.

Sở Phàm nói.

- Vậy đi làm chuyện của anh đi. À này, anh ăn cơm chưa?

Đại tiểu thư hỏi.

- Ăn rồi, đại tiểu thư. Cô với nhị tiểu thư cũng mau đi ăn cơm đi, không cần phải chờ tôi.

Sở Phàm nói.

- Ủ, vậy tôi cúp điện thoại nha. Anh mau đi làm việc đi.

Đại tiểu thư nói xong liền cúp điện thoại.

Sở Phàm thở dài một tiếng, ngẫm lại thấy mình cũng thật không phải, đi cả ngày mà không nói cho đại tiểu thư một tiếng. Nhưng khi đại tiểu thư chủ động gọi điện cho hắn, hắn lại có một cảm giác ấm áp kỳ lạ. Không ngờ mình lại có thể khiến cho cô ấy lo lắng, thật là hạnh phúc!

287. Chương 277: Ban Đêm Đến Thăm Cục Trưởng Trần (hạ)

Sau khi nghe xong điện thoại, Sở Phàm quay lại tiếp tục ăn cơm, trên mặt vẫn còn vẻ vui sướng.

A Thiển thấy thế thì không khỏi cảm thấy đau nhói, giống như mơ hồ có một cảm giác ghen tuông. Bây giờ cô chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn cơm nữa cả, trong lòng thầm đoán xem Sở Phàm lúc này ra ngoài là nhận điện thoại của ai, nhìn vẻ vui mừng trên khuôn mặt của hắn thì chắc là điện thoại của một người phụ nữ rồi. Nghĩ thế trong tim cô bỗng có một cảm giác xúc động. Đúng là cô rõ ràng chẳng có một chút quan hệ gì với Sở Phàm. Ngay cả tình bạn cũng không. Cô vốn dĩ chẳng có tí quyền hành nào để can thiệp vào đời tư của hắn cả. Nhưng không hiểu tại sao trong lòng cô vẫn không thể kìm chế được từng cơn ghen tuông đang dâng lên. Vì sao mà lại như vậy?

Ăn cơm xong, A Thiển dọn hết chén đĩa. Khi đi ngang qua chỗ Sở Phàm, cô nhẹ giọng nói với hắn:

- Lát nữa anh vào phòng gặp em nhé.

Sở Phàm hơi sửng sốt. Hắn nhìn theo thân hình mảnh mai gợi cảm của A Thiển rồi im lặng rời khỏi bàn ăn.

Sau khi ăn xong, Sở Phàm cùng với Ngô bá ở trong phòng khách nói chuyện với nhau. Khi Sở Phàm nói là sẽ cùng với Ngân Hồ đi gặp Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh thì Ngô bá nhắc nhở hắn cần phải cẩn thận, mưu tính kỹ thì mọi chuyện mới thuận lợi được.

Sở Phàm nghe vậy thì gật gật đầu. Hắn nhìn đồng hồ thì biết A Thiển đã lên lầu được hơn hai mươi phút, mình cũng nên nghe theo lời của mỹ nhân mà đến gặp nếu không thì cô ấy sẽ giận dữ mất.

- Ngô bá, cháu lên lầu nói chút chuyện với A Thiển.

Sở Phàm nói.

- Ha ha, cậu đi nhanh lên đi. A Thiến một mình chờ cậu hoài trong phòng chắc cũng buồn chán lắm đấy.

Ngô bá cười ha hả, trong giọng nói tràn đầy thâm ý.

Sở Phàm nghe vậy thì cười gượng. Hắn nhận ra rằng Ngô bá đã hiểu lắm sâu sắc quan hệ giữa hắn và A Thiến. Chỉ có điều cũng không thể trách Ngô bá được. Một người thanh niên trẻ tuổi dẫn theo một cô gái xinh đẹp đầy gợi cảm về nhà, nếu nói là không có một chút ý đồ gì trong đó thì ai mà tin cho được?

Sở Phàm đi lên lầu bốn rồi gõ cửa phòng A Thiến. Từ bên trong truyền tới giọng nói của cô:

- Anh vào đi.

Sở Phàm đẩy cửa đi vào, hắn nhận ra rằng A Thiến đã thay một bộ quần áo khác. Bây giờ cô đang mặc một bộ đồ bó sát người, bên trong lại không mặc áo lót cho nên bộ ngực to lớn của cô hiện rõ cả hình dáng ra ngoài. Hai điểm nhỏ cũng lộ ra rất rõ ràng. Phía thân dưới cô cũng đang mặc một bộ đồ bó sát người, dán chặt vào cả da thịt khiến cho những đường cong của cặp mông và cặp đùi thon dài cũng hiện ra hết. Nhìn qua thật là mê người.

- Anh, anh lại đây đi.

A Thiến xấu hổ đỏ cả mặt, kéo Sở Phàm ngồi xuống.

- Được rồi, em gọi anh lên đây có chuyện gì không?

Sở Phàm nhàn nhạt hỏi.

- Không có chuyện gì thì anh không thể vào phòng em ngồi chơi được sao?

A Thiến ngồi sát bên cạnh Sở Phàm, thân thể mềm mại của cô tiến tới gần Sở Phàm, bộ ngực hơi ưỡn ra về phía trước. Trong khoảnh khắc đó, Sở Phàm dường như đã nhìn thấy tận một phần ba bộ ngực trắng toát của A Thiến.

- Em có phải là đang quyến rũ anh không đấy? Em có biết là sức chống cự của anh đối với sự hấp dẫn của phụ nữ là rất thấp không?

Sở Phàm cười nói.

A Thiến nghe vậy thì khuôn mặt ửng đỏ cả lên. Sau đó cô vội vàng đứng thẳng dậy, hai bàn tay ngọc đàn vào nhau. Một lúc sau cô đưa ánh mắt xinh đẹp long lanh nhìn về phía Sở Phàm rồi nói:

- Đêm nay anh, anh có thể ở lại được không?

Sở Phàm nghe thấy thế thì sửng sốt. Hắn nhìn khuôn mặt thanh tú động lòng người của A Thiến, rồi lại đưa mắt hướng tới những đường cong gợi cảm trên thân hình cô đằng sau bộ đồ bó sát, cảm thấy hơi động lòng. Chỉ có điều hai chân đang mềm nhũn của hắn giống như đang nhắc nhở hắn rằng cần phải hạn chế làm chuyện đó. Nếu như không phải hôm qua hắn đã phóng túng bữa bãi quá nhiều thì có lẽ giờ đây hắn đã lao đến cởi hết quần áo trên người của A Thiến, ân ái một trận sau đó rồi sẽ đi gặp Trần Thiên Minh. Đáng tiếc, đáng tiếc...

- Tối nay anh còn có chút việc. Anh còn phải đi gặp ba của Trần Tuấn Sinh là Trần Thiên Minh nên không thể ở lại được.

Sở Phàm từ chối nói.

- Ủ, vậy thì thôi! A Thiến quay đầu đi. Cô cũng là một người phụ nữ hiểu chuyện. Cô biết rằng khi một người đàn ông còn có chuyện cần làm thì một người phụ nữ tuyệt đối không được nhõng nhẽo ngăn cản. Nhưng không hiểu sao trong lòng của cô vẫn cảm thấy mất mát cái gì đó.

Sở Phàm bỗng nhiên vươn tay ôm lấy bờ vai của A Thiến, thân thể mềm mại của A Thiến liền trở nên run rẩy. Cô cảm nhận được thân thể của mình đang tiếp xúc với thân thể cường tráng của Sở Phàm, trong lòng cô không khỏi dâng lên nỗi vui mừng.

Sở Phàm ghé đôi môi vào trên cổ của cô, khẽ nói vào tai của cô:

- Có thích không?

A Thiến im lặng không nói gì, cái miệng nhỏ nhắn của cô hơi cong cong, trong lòng vô cùng cao hứng không gì có thể diễn tả được.

Vừa nói Sở Phàm vừa đưa tay luồn vào trong áo của A Thiến, nắm lấy bộ ngực mềm mại của cô, cảm giác đầy đặn và co giãn từ từ truyền đến từng tế bào thần kinh của hắn.

A Thiến nũng nịu kêu lên một tiếng, khuôn mặt của cô đã hơi ửng đỏ, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

- Đêm nay anh rất muốn ở lại nhưng anh còn phải có việc. Em có hiểu cho anh không?

Sở Phàm khẽ hỏi.

A Thiến gật gật đầu, cô không tìm được thở hổn hển.

- Hơn nữa em tạm thời sẽ tiếp tục ở nơi này mà, chạy không thoát nổi anh đâu, đúng không?

Sở Phàm tiếp tục nói.

A Thiến cảm thấy rất vui, cô chuyển người lao thẳng vào trong lòng Sở Phàm để hắn ôm ấp, đôi tay ngọc ngà nắm chặt lấy cánh tay của Sở Phàm.

Sở Phàm liền rút bàn tay phải đang đặt vào trong bộ ngực của A Thiến ra rồi ôm lấy eo lưng mềm mại của cô.

Quả thật là rất mềm mại!

Sau một lúc, Sở Phàm lại nhẹ nhàng vuốt ve cặp mông tròn trịa gợi cảm của A Thiến, cuối cùng vỗ vỗ hai cái rồi nói:

- Được rồi, anh phải đi đây.

A Thiến vẫn lưu luyến không muốn buông tay ra. Nhưng sau đó cô cũng đành phải rời khỏi lồng ngực của Sở Phàm, đôi mắt quyến rũ của cô bây giờ đang nhìn chăm chú vào khuôn mặt của hắn, trong ánh mắt hiện ra một vẻ vui sướng, cô khẽ nói:

- Vậy anh nhớ cẩn thận một chút nha.

Sở Phàm gật gật đầu, bỗng hắn đưa mắt nhìn thấy hai bầu vú của A Thiến thì cảm thấy ngứa ngáy, không nhìn được đưa tay ra bóp lấy hai cái rồi cười nói:

- Mềm mại quá, thật là thích!

Hắn nói xong liền lập tức đi ra ngoài.

- Đáng ghét!

A Thiến nhìn theo bóng hình của Sở Phàm mà hờn dỗi mắng, trong lòng cô lúc này tràn ngập cảm giác ấm áp.

Sở Phàm đi xuống lầu thì thấy Ngô bá đang xem tin tức. Nhìn thấy hắn, Ngô bá không nhịn được kinh ngạc hỏi:

- Thiếu chủ, sao nhanh vậy?

Sở Phàm nghe thấy thế thì không khỏi dở khóc dở cười, nói với Ngô bá:

- Ngô lão, cháu tìm A Thiến chỉ để trò chuyện thôi. Bác nghĩ cái gì thế hả?

- Vậy à!

Ngô bá cười cười nói tiếp:

- Tôi đã nói rồi mà, thiếu chủ luyện võ công nhiều năm ở Nam Thiếu Lâm như vậy, thân thể nhất định rất cường tráng. Dù thế nào cũng không thể nhanh như vậy được.

Sở Phàm cười khỏ lắc lắc đầu, hắn cũng không muốn giải thích nhiều với Ngô bá, không chừng càng giải thích thì Ngô bá lại càng hiểu lầm. Hắn đổi giọng nói:

- Ngô bá, cháu đi tìm Trần Thiên Minh, xong việc rồi cháu sẽ trở về thẳng biệt thự Lam Hải, vừa rồi đại tiểu thư đã gọi điện cho cháu.

- Tốt lắm, phải tiến phải thoái như thế nào thiếu chủ đã nắm được.

Ngô bá ý tứ sâu xa nói.

Sở Phàm gật gật đầu. Trước khi đi, hắn tiến tới bàn thờ của ba mẹ mình cung kính thắp hai nén hương, thầm nói trong đầu:

- Ba, mẹ, con là Sở Phàm đây. Hy vọng ba mẹ trên trời có linh thiêng có thể nhìn thấy con từng bước trả thù cho ba mẹ. Con sẽ không để cho ba mẹ phải thất vọng.

Sau đó Sở Phàm gọi Ngân Hồ, rồi đích thân hắn lái xe chạy tới biệt thự của Trần Thiên Minh.

Ngân Hồ vẫn lạnh lùng ngồi ở ghế phụ lái, khuôn mặt của cô vẫn luôn luôn xinh đẹp như thế, chỉ có điều vẻ băng lãnh trên đó vẫn mãi mãi không thể thay đổi. Một người phụ nữ như vậy khiến cho người khác phải rét lạnh, bất kỳ người đàn ông thông minh nào đều hiểu rằng tuyệt đối không được trêu chọc đến người phụ nữ này, nếu không hậu quả sẽ rất thê thảm.

Nói thực, Sở Phàm không hề thích Ngân Hồ gọi mình là “chủ nhân”. Gọi như vậy sẽ khiến cho hắn và cô có một chút khoảng cách gì đó, không thể đối xử ngang hàng với nhau. Nhưng mỗi lần nói chuyện này ra thì lại khiến cho Ngân Hồ hiểu lầm, cô tỏ ra rất đau lòng vì tưởng rằng Sở Phàm không muốn cô làm thuộc hạ của hắn nữa, khiến cho sau này Sở Phàm cũng chẳng dám nhắc tới nữa.

- Ngân Hồ, cô có biết rằng cô rất xinh đẹp không?

Sở Phàm lơ đãng hỏi.

Ngân Hồ hơi sững sốt, đôi mắt băng lãnh quay sang nhìn Sở Phàm nói:

- Nếu chủ nhân thích Ngân Hồ, Ngân Hồ sẽ cho chủ nhất tất cả mọi thứ.

Sở Phàm kinh ngạc, hắn không ngờ một câu nói tùy tiện của mình lại khiến cho cô phản ứng một cách thẳng thắn như vậy.

Hắn cười cười nói:

- Tôi, tôi không phải là có ý đó, ha ha.

Thế nhưng, Ngân Hồ lại nghiêm túc nói:

- Chủ nhân, lời nói của Ngân Hồ là thật lòng.

- Tôi biết, tôi tin là cô thật lòng mà. Thôi, tạm thời không nói đến chuyện này nữa, được không? Cũng sắp tới nhà Trần Thiên Minh rồi.

Sở Phàm hiểu rằng không thể tiếp tục nói về chuyện này nữa, nếu không Ngân Hồ lại tiếp tục hiểu lầm cho mà xem.

Mười giờ tối, Trần Thiên Minh lái xe quay trở về biệt thự của ông.

Trên khuôn mặt ông hiện ra một vẻ mệt mỏi. Ông vừa mới vào bệnh viện thăm vợ mình, sau khi bà ấy ngủ say ông mới lái xe quay về nghỉ ngơi. Hai ngày nay ông quả thực rất mệt mỏi, giống như có cảm giác bất lực tòng tâm. Tối hôm qua sau khi gặp Trương thiếu, ông đã nhận định Sở Phàm là một đối tượng khả nghi, hôm nay sai người điều tra lai lịch của Sở Phàm thì được kết quả cho thấy Sở Phàm có một bối cảnh rất bình thường không có gì đặc biệt. Điều đáng chú ý nhất chính là Sở Phàm xuất thân từ Nam Thiếu Lâm, là đệ tử của phương tượng đại sư ngôi chùa này.

Tuy Trần Thiên Minh đã liệt Sở Phàm vào đối tượng nghi ngờ nhưng ông vẫn không lập tức hành động. Ông muốn điều tra thêm một chút tin tức nữa rồi sẽ quyết định mọi chuyện.

Trần Thiên Minh về tới nhà sau đó rút chìa khoá ra mở cửa đi vào. Sau khi tiến vào cửa, bỗng ông nhận thấy có một cảm giác bất an. Căn phòng chưa bật đèn nhưng ông vẫn mơ hồ cảm thấy có một người nào đó đang ngồi ở trên ghế sofa. Ông không khỏi kinh hoàng, tay phải định rút khẩu súng lục ở bên hông ra nhưng đúng lúc này một con dao nhọn đã đặt lên trên cổ của Trần Thiên Minh, mũi dao lạnh như băng khiến cho ông không khỏi có cảm giác sợ hãi của cái chết, trong lòng cảm thấy chấn động, động tác rút súng liền dừng lại.

- Cục trưởng Trần, ông vẫn khoẻ chứ?

Một thanh âm lạnh nhạt vang lên từ phía ghế sofa, ngay sau đó đèn trong căn phòng được bật lên. Trần Thiên Minh thấy một thanh niên đang ngồi trên ghế sofa một cách rất bình tĩnh.

288. Chương 278: Thành Thật Với Nhau

Trần Thiên Minh đứng yên một chỗ không dám nhúc nhích. Trong tình huống bị một mũi dao nhọn sắc bén kề lên cổ, ông bỗng nghĩ thấy một mùi hương thoang thoảng đầy nữ tính. Cho nên ông lập tức hiểu ra người đang uy hiếp tính mạng của mình chính là một người phụ nữ.

- Cục trưởng Trần, tay của ông đặt ở bên hông đã lâu quá rồi. Đã đến lúc phải bỏ xuống rồi nhỉ?

Người thanh niên ngồi ở ghế sofa khẽ nở một nụ cười nhàn nhạt rồi nói.

- Cậu là ai? Làm sao cậu vào được trong nhà tôi?

Trần Thiên Minh quả không hổ danh là Cục trưởng Cục Công an, không hề tỏ vẻ kinh hãi hoảng sợ, giọng nói vẫn đầy vẻ bình tĩnh uy nghiêm.

- Cục trưởng Trần không nhận ra tôi sao? Tôi được biết người gần đây nhất mà Cục trưởng Trần sốt sắng điều tra là tôi mà.

Người thanh niên thản nhiên cười đáp.

- Ý cậu là gì?

Đôi mắt của Trần Thiên Minh ánh lên những tia tinh quang. Ông lạnh lùng hỏi.

- Người quang minh chính đại không nói lời ám muội, chúng ta hãy cởi mở mà nói thẳng ra. Tôi là Sở Phàm. Sở Phàm tự giới thiệu thân phận của mình.

- Sở Phàm? Cậu chính là Sở Phàm à?

Trong mắt Trần Thiên Minh ánh lên từng tia hàn quang, lạnh lùng lặp lại.

- Không sai, tôi chính là Sở Phàm. Tôi nghe nói Cục trưởng Trần đang điều tra tôi cho nên đêm nay tôi không mời mà tới muốn cùng với Cục trưởng Trần thành thực nói chuyện với nhau một lát.

Sở Phàm nói một cách chậm rãi.

Trần Thiên Minh tuy không có chứng cứ xác thực chứng minh rằng Sở Phàm chính là thủ phạm giết chết con trai mình. Nhưng hiện tại ông ta đã coi Sở Phàm chính là người đáng nghi ngờ nhất, cho nên khi biết được người thanh niên ở trước mặt mình chính là Sở Phàm thì ánh mắt ông không khỏi toát ra vẻ thù địch.

- Cục trưởng Trần nên thả lỏng một chút. Nếu như không ngại thì tới đây ngồi nói chuyện với tôi được không? Còn nữa, tôi còn muốn khuyên Cục trưởng Trần một câu, ông tốt nhất không nên lén lút làm điều gì. Nếu ông không tin thì cứ làm thử, trong nháy mắt đầu ông sẽ rơi xuống đất.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Trần Thiên Minh nghe thấy thế thì trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận. Lời nói này của Sở Phàm giống như là đang uy hiếp ông, ông hừ lạnh một tiếng, tiến tới ngồi xuống trước mặt Sở Phàm, hai mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào hắn, lạnh lùng hỏi:

- Nói đi, đêm nay cậu tìm tôi có chuyện gì?
- Tốt lắm, đi thẳng vào vấn đề vậy mới sảng khoái.

Sở Phàm tán thưởng sau đó chuyển giọng nói:

- Chuyện của con trai Cục trưởng Trần tôi cũng biết, hy vọng Cục trưởng Trần có thể kìm nén nỗi bi thương này lại. Hôm nay tôi đến đây cũng chính là muốn cùng với Cục trưởng Trần nói chút chuyện về con trai của ông, Trần Tuấn Sinh.

Ánh mắt của Trần Thiên Minh trở nên lạnh lùng. Ông lạnh lẽo nói:

- Nói như vậy tức là cái chết của con tôi, cậu biết rất rõ, còn rõ hơn so với những gì cơ quan công an chúng tôi biết phải không?

Lời nói này của Trần Thiên Minh như ám chỉ Sở Phàm đã tham gia vụ huyết án này cho nên hắn mới biết rõ sự tình như vậy.

- Không dám, không dám, Cục trưởng Trần hiểu lầm rồi. Tối hôm nay tôi đến đây là để nói một chút quan điểm của tôi về chuyện này.

Sở Phàm hiểu được ẩn ý trong lời nói của Trần Thiên Minh nên vội vàng trả lời.

- Sao? Cậu có gì để nói với tôi?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Trước tiên tôi phải nói cho Cục trưởng biết tôi cùng với bọn Trương thiếu, Lâm Phong đang thù địch với nhau. Ông cũng biết trước kia tôi đã từng đánh gãy hai chân của Lâm Phong ở quán bar Lam Điều, nhưng sau đó tôi vẫn bình an vô sự không bị sao. Cục trưởng Trần chắc cũng nghĩ chuyện này rất kỳ lạ phải không? Dựa vào thế lực của gia đình Lâm Phong, hắn muốn để tôi ngồi tù mấy năm chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tại sao hắn lại không làm như vậy?

Ánh mắt Sở Phàm vẫn lạnh lẽo, hắn trầm giọng hỏi.

- Đúng thế! Tại sao lại như vậy?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Bởi vì mục đích của Lâm Phong là giết tôi để trả thù chứ không phải muốn tôi ngồi tù. Đối với hắn mà nói, cho dù tôi ngồi tù cũng không thể khiến hắn nguôi lòng thù hận, hắn phải giết được tôi mới cam lòng.

Sở Phàm từng chữ từng chữ nói.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì ánh mắt ông liền trở nên trầm tư suy nghĩ.

- Cho nên tạm thời Lâm Phong không động đến tôi, nhưng sau đó hắn liền hợp tác với Trương thiếu hòng diệt trừ tôi. Chỉ có điều người mà Lâm Phong và Trương thiếu muốn giết không chỉ có tôi mà còn có con trai của Cục trưởng Trần, Trần Tuấn Sinh nữa.

Ánh mắt của Sở Phàm vẫn lạnh lẽo, hắn trầm giọng nói.

- Cậu nói cái gì?

Trần Thiên Minh kinh ngạc hỏi, vẻ mặt tràn đầy sự khiếp sợ.

- Lời tôi nói chính là sự thật. Tôi và con trai của ông đều nằm trong danh sách muốn loại trừ của bọn chúng! Nếu tôi nhớ không nhầm thì trước kia con của ông từng dẫn người đánh con của chủ tịch Tập đoàn Lâm Thị, Lâm Cường là Lâm Phi Dật ngay trước bàn dân thiên hạ phải không? Nhưng sau đó Lâm Phi Dật lại dễ dàng bỏ qua cho hành vi của con ông. Cục trưởng Trần không thấy điều này rất lạ sao?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

- Về chuyện này thì tôi đã đưa con tôi đến nhà họ Lâm để nhận lỗi. Mọi chuyện sau đó đã được giảng hoà.

Trần Thiên Minh nói.

- Ha ha, giảng hoà à? Cục trưởng Trần coi trọng tấm lòng khoan dung của Lâm Phi Dật thật à? Lâm Phi Dật là một công tử thế gia, có tiền có thế. Hắn bị con ông đánh trước mặt mọi người, chuyện này ông tưởng là một câu xin lỗi là có thể hoá giải được ư? Không đâu, bọn họ đều là những công tử rất dễ bị tự ái. Con ông trước mặt dân thiên hạ nhục Lâm Phi Dật như thế, trong lòng hắn nhất định không thể bỏ qua.

Sở Phàm chắc chắn nói.

- Cho dù thực sự Lâm Phi Dật có thù với con của tôi nhưng cũng không đến mức phải động thủ giết người chứ?

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói.

- Đừng quên rằng thằng ranh Trương thiếu muốn diệt trừ tôi. Khi giết tôi đương nhiên họ cần phải có một người để chịu tội thay chứ.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

Ánh mắt của Trần Thiên Minh trở nên lạnh lùng. Ông uy nghiêm nói:

- Ý của cậu tức là bọn họ muốn biến con tôi thành vật thế thân?

- Không sai! Trên thực tế con ông đã bị bọn Trương thiếu dùng thủ đoạn dè tiện để khống chế. Cho dù con ông không chết cũng sẽ trở thành phế vật, cùng lắm thì trở thành chó săn cho bọn Trương thiếu mà thôi.

Giọng điệu của Sở Phàm đột nhiên trở nên cay nghiệt.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì cảm thấy tức giận. Ông phẫn nộ nói:

- Cậu....

- Cục trưởng Trần đừng tức giận. Ông nghe đoạn băng ghi âm này rồi sau đó tức giận cũng không muộn. Đoạn băng này là do tôi thu lại từ lời nói của một người phụ nữ tên là A Thiển. Mà cô gái này cũng là bị Trương thiếu lợi dụng để mê hoặc con ông.

Sở Phàm nói xong lấy từ trong túi ra một chiếc máy thu âm mini, hắn nhấn nút, sau đó đoạn ghi âm cuộc đối thoại giữa hắn và A Thiển lập tức được phát ra.

Trần Thiên Minh khi nghe những âm thanh phát ra từ cuộn băng ghi âm thì sắc mặt thay đổi từ ngạc nhiên cho đến sửng sốt, kinh hoàng, tức giận. Ánh mắt của ông bây giờ đã tràn đầy hàn quang, sắc bén như dao, hô hấp thì dồn dập, trong ngực tràn ngập lửa giận.

- Như vậy tức là ông cũng không biết rằng khoảng mười ngày trước khi chết, con ông đã nghiện ma túy nặng phải không? Đây chính là thủ đoạn mà Trương thiếu đã dùng để đối phó với con ông. Ông đã nghe hết rồi chứ?

Sau khi Trần Thiên Minh nghe xong cuộn băng ghi âm, Sở Phàm nhàn nhạt nói.

Ngọn lửa tức giận dâng lên trong lòng Trần Thiên Minh khiến ông ta không thể bình tĩnh lại được. Lúc xem kết quả của pháp y thì thấy trong máu của Trần Tuấn Sinh có thành phần của ma túy. Lúc ấy Trần Thiên Minh thực sự không tin, con trai mình đã bao giờ hút thuốc phiện đâu chứ? Nhưng kết quả giám định rành rành ra trước mắt, ông có muốn không tin cũng không được.

Bây giờ ông mới nhớ lại vợ mình từng nói rằng con mình gần đây có biểu hiện rất khác thường, ăn uống không thấy ngon miệng, tinh thần uể oải, vẻ mặt tái nhợt, nhiều khi tỏ ra lơ đãng. Bây giờ ngẫm lại thì hoá ra tại vì Trần Tuấn Sinh hút thuốc phiện mà trở nên như thế, mà tất cả chuyện này dĩ nhiên là do Trương thiếu đứng đằng sau thao túng.

Trần Thiên Minh tức giận nắm chặt hai bàn tay lại. Nhưng sau đó ông lại nghĩ lại. Cuộn băng ghi âm này của Sở Phàm rốt cuộc là thật hay là giả? Dù gì thì nội dung trong cuộn băng này quả là rất kinh khủng và đáng sợ, nếu như là thực thì người giết con trai của ông chính là Trương thiếu.

Sở Phàm dường như nhìn thấy sự hoài nghi trong ánh mắt của Trần Thiên Minh, cho nên hẩn lạnh nhạt nói:

- Cục trưởng không cần phải nghi ngờ đoạn băng ghi âm này là thực hay là giả, A Thiên đang ở trong tay tôi. Sau khi xảy ra chuyện đêm đó, Trương thiếu đã phái người tới các nhà ga, sân bay để hỏi thăm tung tích của A Thiên, mục đích chính là để giết người diệt khẩu. Chỉ cần A Thiên chết thì sẽ không ai biết chuyện hẩn sử dụng cô để làm cho Trần Tuấn Sinh rơi vào trong vòng truy lục rồi nghiện ma túy, không chế cả thể xác và tinh thần của con ông. Nếu như Cục trưởng Trần vẫn không tin thì có thể dẫn người tới quán bar Nhất Dạ Tình mà Trần Tuấn Sinh thường lui tới để điều tra. Tôi nghĩ ở đó có rất nhiều nhân viên phục vụ quen biết con của ông.

Trần Thiên Minh nắm chặt hai bàn tay lại, ánh mắt ông bắn ra từng tia sát khí lạnh lẽo. Thật lâu sau ông mới mở miệng từ từ trả lời:

- Thật đáng kinh tởm. Thăng Trương thiếu này lòng dạ còn độc ác hơn cả rắn rết trong truyền thuyết, tàn nhẫn đến thế là cùng. Nó dùng thủ đoạn ti tiện như thế đối với con tôi. Trong mắt nó không còn Cục trưởng Cục Công an này hay sao? Tuy nói là ở thủ đô này chức quan của tôi chỉ bé như hạt vừng nhưng khi tôi mà tức giận lên thì vẫn hoàn toàn có thể gây ra sóng lớn. Hừ, thăng Trương Chính là con trai của bí thư thị ủy phải không? Nó thật khinh người quá đáng rồi.

- Ài, nói về cái chết của con trai ông thì tôi cũng có chút liên quan bởi vì đêm đó tôi không thể cứu được cậu nhà. Thật ra lúc đầu Trương thiếu muốn mượn tay của con trai ông để diệt trừ tôi. Hẩn phái một số người đến khu nhà xưởng bỏ hoang để bao vây hồng giết chết tôi. Lúc đó con trai của ông cảm thấy có chuyện bất bình thường, vội vàng bỏ chạy thì bị một trong số những người bọn chúng dùng súng bắn chết, thực ra nếu như không phải có hai người thuộc hạ trung thành ở bên cạnh bảo vệ thì tôi cũng đã phải mất mạng không còn sống trở về rồi. Một trong hai người đó chính là cô gái đứng sau Cục trưởng Trần đó. Cô ấy quả là một cao thủ.

Sở Phàm cùng với Trần Thiên Minh thẳng thắn sáng khoái nói chuyện đã xảy ra ở công trường bỏ hoang. Lời nói của hẩn nửa thật nửa giả, khéo léo tài tình chối bỏ trách nhiệm của mình khi bắn chết Trần Tuấn Sinh.

- Hừ, như vậy là Trương thiếu muốn dùng một mũi tên để bắn hai con chim à? Nếu như đêm đó cậu chết thì trách nhiệm chắc chắn sẽ được đổ sang cho con tôi phải không? Đúng là một kế hoạch hiểm độc, Trương thiếu ơi là Trương thiếu, nhà họ Trần tao và nhà mày không thù không oán, tại sao mày lại bức hiếp gia đình tao đến như vậy? Được rồi, từ nay về sau mày đừng trách Trần Thiên Minh tao trở mặt.

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói.

Sở Phàm nhìn thấy vẻ mặt kích động và căm hờn của Trần Thiên Minh thì biết rằng những lời nói của mình đêm nay đã có tác dụng. Hẩn mừng thầm trong lòng. Vậy là đêm nay hẩn đã thành công trong việc lôi kéo Trần Thiên Minh về phe của mình để đối phó với Trương thiếu, lợi dụng ông ta để dò xét động thái của Trương thiếu. Nói gì thì nói thì Trần Thiên Minh cũng đã lẫn lộn ở chốn quan trường nhiều năm thì chắc hẩn cũng ít nhiều biết được một số chuyện của cha con nhà họ Trương. Một khi tới lúc cá chết lưới rách, thì cũng chính là lúc Trần Thiên Minh trở mặt với nhà họ Trương. Đến lúc đó chỉ cần hẩn có thể gây cho nhà họ Trương một chút đau khổ thì đã là náo nhiệt lắm rồi.

289. Chương 279: Cùng Chung Mục Đích

Nhìn vẻ mặt của Trần Thiên Minh thì Sở Phàm biết rằng tên cục trưởng này đã bị lời nói của hẩn làm cho lay động. Trần Thiên Minh chắc hẩn đã cho rằng thăng ranh Trương thiếu chính là đầu sỏ gây ra tai họa cho con mình.

- Cục trưởng Trần, những gì cần nói thì tôi cũng đã nói hết rồi. Kế tiếp còn chờ Cục trưởng Trần suy xét chuyện này thế nào. Còn tôi thì đã nói rõ lập trường của mình. Bọn Trương thiếu muốn diệt trừ tôi thì tôi

không thể ngồi yên chờ chết được. Tôi phải phản kích lại bọn chúng. Đơn giản bởi vì tôi và Trương thiếu là kẻ thù của nhau. Còn quan điểm của Cục trưởng Trần trong chuyện này thì sao?

Sở Phàm nhàn nhạt hỏi.

Trần Thiên Minh nghe Sở Phàm nói như vậy thì ánh mắt của ông trở nên âm trầm. Sau khi suy nghĩ một lúc ông nói:

- Tôi muốn gặp mặt người con gái tên là A Thiển đó để hỏi cô ta mấy câu.
- Nói như vậy tức là Cục trưởng Trần không tin lời nói của tôi sao?

Sở Phàm nhíu mày hỏi.

- Nếu cậu nghĩ như vậy thì tôi cũng không phủ nhận. Tôi muốn gặp cô gái tên là A Thiển này để hỏi cô ta xem cái đêm con tôi gặp tai nạn, cô ấy có gặp nó hay không?

Trần Thiên Minh chậm rãi nói.

- A Thiển đang ở trong tay tôi. Trước mắt cô ấy rất an toàn. Cục trưởng Trần muốn gặp cô ấy cũng được, nhưng khi hai người nói chuyện với nhau thì tôi sẽ ở bên cạnh đó.

Sở Phàm nói.

Trần Thiên Minh nghe thấy thế thì đưa mắt nhìn chăm chăm Sở Phàm một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu nói:

- Như vậy cũng được.
- Hành động của Cục trưởng Trần tôi cũng có thể hiểu được. Nhưng tôi nghĩ dù sao thì người trước mắt cần phải đối đầu là Trương thiếu. Hẳn chính là đầu sỏ trong việc mưu hại con trai của ông.

Sở Phàm cười lạnh, nói.

- Cậu định kích tôi đấy à?

Trần Thiên Minh lạnh lùng hỏi.

- Ha ha, nếu như Cục trưởng là người dễ dàng bị tôi dùng đôi ba câu để chọc giận thì làm sao có thể lẫn lộn trong cái thành Bắc Kinh này được phải không? Tôi không khiêu khích ông, tôi chỉ nói ra những gì tôi đang nghĩ mà thôi. Đồng thời tôi cũng muốn nhắc nhở ông, bọn Trương thiếu không phải là những người dễ chọc vào, Cục trưởng Trần cứ suy nghĩ kỹ đi.

Tuy ngoài miệng Sở Phàm nói là không khiêu khích Trần Thiên Minh nhưng thực ra hẳn đang dùng kế đó với ông.

Trần Thiên Minh hừ lạnh một tiếng nói:

- Cậu tưởng Trần Thiên Minh này là loại người do dự sợ chết hay sao? Nếu quả thực Trương thiếu chính là người hãm hại con tôi thì dĩ nhiên tôi sẽ không bỏ qua cho hắn, liều chết để đòi lại sự công bằng cho con tôi.
- Vậy thì Cục trưởng còn lưỡng lự gì nữa? Ông muốn chứng thực lời nói của tôi phải không? Nếu như Cục trưởng Trần muốn chứng thực lời nói của tôi thì có một biện pháp nhanh nhất chính là tìm tên Trương thiếu và chơi bài ngựa với hắn, bắt cuộn băng ghi âm này trước mặt hắn. Lúc đó khẳng định là Trương thiếu không còn gì để nói. Chỉ là nếu như vậy thì Cục trưởng Trần sẽ phải công khai đối đầu với hắn. Đến lúc đó thì liệu ông nắm được bao nhiêu phần thắng?

Sở Phàm cười lạnh nói.

- Rất cuộc cậu muốn nói gì?

Trần Thiên Minh nhìn chăm chăm vào Sở Phàm rồi hỏi.

- Tôi chỉ muốn nói là khi nào ông đã nghĩ thông suốt thì có thể đến tìm tôi. Dù sao thì có thêm một đồng minh sẽ tốt hơn nhiều so với có thêm một kẻ thù, khả năng chiến thắng cũng sẽ cao hơn một chút.

Sở Phàm nhàn nhạt nói.

Trần Thiên Minh trầm ngâm không nói gì.

- Tôi có thể hiểu được tại sao Cục trưởng Trần lại chần chừ như thế. Đúng là chỉ bằng lời nói của tôi thì không đủ chứng cứ để khiến cho ông tin tưởng. Được rồi, đêm mai tôi đưa A Thiên đến gặp mặt ông để nói chuyện. Như vậy Cục trưởng Trần sẽ biết nhiều chuyện hơn một chút. Còn nếu như Cục trưởng vẫn cảm thấy nghi ngờ thì có thể sai người âm thầm điều tra một người thân cận với Trương thiếu tên là Từ Lăng. Người được Trương thiếu sai khiến để dụ dỗ con ông vào vòng sa đọa chính là hắn. Nói cách khác, Từ Lăng đã vâng lệnh Trương thiếu sắp đặt tất cả mọi việc này. Ông cứ điều tra hắn thì sẽ rõ.

Sở Phàm nói.

- Được, tạm thời tôi tin cậu. Một cục trưởng như tôi mà đối đầu với bí thư thị uỷ thì đúng là giống như trứng chọi đá. Nhưng nếu một khi có người nào đó liều mạng thì cho dù đối thủ của của người đó có hùng mạnh như thế nào cũng phải e sợ vài phần. Lần này, tôi nhất định phải đòi lại sự công bằng cho con trai tôi.

- Tốt lắm, cái tôi chờ mong chính là câu nói này của Cục trưởng Trần. Đã nói chuyện đến đây rồi thì chúng ta cũng nên tán gẫu thêm vài câu nữa. Gần đây ở thủ đô có xảy ra một số chuyện.

Sở Phàm ngừng một chút rồi âm trầm nói:

- Cục trưởng Trần có còn nhớ vụ nổ ở tòa nhà Trung Hoàn không? Trong chiếc xe đó đã có bảy người chết!

Trần Thiên Minh nghe vậy thì hơi rùng mình. Vụ việc này dĩ nhiên là ông ta còn nhớ rõ. Bởi vì vụ án này cho đến nay vẫn còn đang nằm trong hồ sơ cần theo dõi. Ông trầm giọng hỏi:

- Cậu nói chuyện này là có ý gì?

- Quá trình vụ án có thể nói qua như thế này. Bảy người trong chiếc xe đó thật ra là một bọn cướp, bọn họ bắt cóc nhị tiểu thư nhà họ Kỷ. Mà tôi lại là vệ sĩ của cô ấy cho nên lúc bọn chúng hành động tôi cũng có ở đó. Sau đó tôi đã khống chế được bọn chúng và tra hỏi ra được người đứng đằng sau bọn chúng là ai. Không ngờ đúng lúc đó một tay súng bắn tỉa đã bắn nổ cả chiếc xe tải ấy. Sau đó tôi truy tra lai lịch của tay súng đó thì biết được hắn chính là người đàn ông họ Lâm đã chết ở khách sạn Tân Hồng, lúc đó tôi đã báo cho cảnh sát.

Sở Phàm nói vẫn tắt lại câu chuyện.

- Nói như vậy người họ Lâm kia là do cậu giết?

Trần Thiên Minh trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy, là do tôi giết. Hắn chính là người đã lên kế hoạch bắt cóc nhị tiểu thư. Hắn đứng đằng sau thuê sát thủ kiêm vệ sĩ cho hắn. Lúc ấy tôi cũng không muốn giết hắn mà là do hắn tự đi tìm đường chết.

Sở Phàm nói.

- Như vậy theo lời cậu thì người đứng đằng sau thao túng mọi chuyện là ai?

Trần Thiên Minh trầm giọng hỏi.

- Thông qua di động của người đàn ông họ Lâm kia thì tôi điều tra ra được người đứng đằng sau bọn bắt cóc chính là Triệu Thanh, chính là nguyên Chủ tịch của Công ty Bất động sản Kim Khoa.

Sở Phàm từng chữ từng chữ một nói.

- Cái gì?

Trên mặt Trần Thiên Minh hiện lên vẻ khiếp sợ. Sau đó ông ta lại hỏi tới:

- Nhưng Triệu Thanh đã chết rồi?

- Không sai! Triệu Thanh đã chết. Nhưng ông ta chết chính là ba ngày sau khi vụ nổ xảy ra. Cục trưởng Trần có thấy chuyện này kỳ lạ không?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì sửng sốt, trầm tư không nói gì.

- Người nhà của Triệu Thanh nói là trong cái đêm Triệu Thanh chết bất ngờ đó, ông ta từng ra ngoài gặp một người khách bí mật vô cùng quan trọng. Sau khi đi gặp người đó về xong thì ông ta bị đột tử. Cục trưởng Trần, ông đã đảm nhiệm chức Cục trưởng Cục Công an này nhiều năm, ông có cảm thấy chuyện này có bình thường không?

Sở Phàm hỏi.

- Ý của cậu tức là Triệu Thanh bị bức tử?

Trần Thiên Minh trầm ngâm nói.

- Cao minh, cao minh, nhưng Cục trưởng Trần có nghĩ tới là ở thủ đô này, những người có thể bức tử Triệu Thanh rất là ít không?

Sở Phàm nhàn nhạt nói.

Ánh mắt của Trần Thiên Minh bỗng trở nên lạnh lẽo. Dường như ông ta đã nghĩ ra điều gì đó nhưng không nói gì cả.

- Tôi nói nhiều như vậy cũng chỉ là muốn nhắc nhở Cục trưởng Trần rằng ông chỉ cần xâu chuỗi lại những sự kiện này với nhau thì sẽ tìm ra được đầu mối của mọi chuyện. Như vậy cho dù kẻ thù có là quan chức cấp cao đến mấy cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chỉ cần Cục trưởng Trần nắm được điểm yếu của hắn thì hắn còn không bị ông dắt mũi đi hay sao?

Sở Phàm nhìn nhìn Trần Thiên Minh, sâu xa nói.

Đôi mắt của Trần Thiên Minh chớp chớp, vẻ mặt biến đổi không ngừng.

Sở Phàm nhìn Trần Thiên Minh chậm rãi nói:

- Thời gian không còn sớm nữa. Tôi cũng đã quấy rầy Cục trưởng Trần lâu rồi. Trước mắt cứ như vậy đi, tôi xin từ biệt.

- Khoan đã.

Trần Thiên Minh đột nhiên lên tiếng khiến cho Sở Phàm lập tức dừng bước.

- Tôi muốn cùng với cậu thỏa thuận hợp tác với nhau. Chỉ có điều bàn bạc cụ thể thì sẽ chờ đến ngày mai. Đêm nay tôi muốn suy nghĩ lại mọi chuyện.

Trần Thiên Minh nói.

- Vậy cũng được. Hy vọng ngày mai có thể hợp tác được với Cục trưởng Trần. Tôi xin đi trước.

Sở Phàm nói xong liền cùng với Ngân Hồ rời khỏi nhà của Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh tiễn Sở Phàm ra khỏi nhà sau đó trở về phòng đóng cửa lại, ánh mắt của ông lúc này thay đổi vô cùng phức tạp, trong đầu hiện lên rất nhiều ý nghĩ.

Sở Phàm lái xe hướng tới biệt thự Lam Hải còn Ngân Hồ thì quay về biệt thự Bạch Cảnh Sơn.

Sở Phàm biết rằng mình đã thành công trong việc thuyết phục Trần Thiên Minh. Chuyện cần phải làm bây giờ chính là chờ đến ngày mai để gặp lại ông ta mà thôi.

Về đến biệt thự Lam Hải, đi vào trong phòng khách, Sở Phàm trông thấy đại tiểu thư vẫn còn chưa ngủ, đang ngồi xem tivi. Chỉ có điều nhìn thấy cô liên tục thay đổi tư thế thì có thể hiểu được cô đang rất buồn chán.

- Đại, đại tiểu thư, cô còn chưa đi ngủ à?

Sở Phàm tiến vào rồi hỏi.

Vừa nghe được thanh âm của Sở Phàm, thân thể mảnh mai của đại tiểu thư lập tức chuyển động, quay đầu lại nhìn thấy Sở Phàm, khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện lên một vẻ vui sướng, nhưng cô vẫn cố gắng kìm chế lòng mình xuống.

- Anh đã về rồi à?

Đại tiểu thư bình thản nói.

Sở Phàm biết rằng đại tiểu thư chưa ngủ là để chờ hắn về, nghĩ như vậy trong lòng hắn không khỏi cảm thấy ấm áp, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp như làn nước mùa thu của cô hắn nói:

- Ủ, tôi đã xử lý xong mọi chuyện. Đại tiểu thư, cô tại sao còn chưa ngủ?

- Tôi nhất thời còn chưa ngủ được. Đúng rồi, gần đây anh có chuyện gì phải không? Tôi thấy ngày nào anh cũng đi ra ngoài. Nếu như anh có chuyện gì thì cứ nói ra tôi sẽ lắng nghe.

Đại tiểu thư thành tâm nói.

- Tôi, tôi...

Sở Phàm cảm thấy động tâm. Hắn nghĩ thầm mình có nên đem thân thể của mình nói ra. Nhưng lập tức hắn xoay chuyển ý nghĩ, bây giờ vẫn chưa phải lúc, vì thế lời nói đã ra đến miệng rồi nhưng lại nuốt vào bụng. Hắn cười cười nói:

- Tôi không có tâm sự gì cả, chỉ là mấy ngày nay có chút chuyện cá nhân mà thôi.

- Vậy à! Tôi còn tưởng anh có tâm sự gì chứ, nếu không phải là tốt rồi.

Tuy đại tiểu thư ngoài miệng nói như vậy nhưng Sở Phàm vẫn nhận ra một vẻ thất vọng thoáng hiện qua đôi mắt của cô. “Đại tiểu thư quan tâm đến mình như thế mà mình lại lãnh đạm như thế, cho dù mình không muốn nói mình mới biết được ba mẹ của mình là ai thì cũng có thể tùy tiện nói ra chuyện khác được mà, cô gái nào mà chẳng thích nghe tâm sự của đàn ông.”

- Thôi, thời gian không còn sớm nữa, anh đi nghỉ đi.

Đại tiểu thư nói xong liền đứng dậy, đi lên trên lầu.

Sở Phàm định lên tiếng nhưng rồi lại im lặng. Lúc đó hắn muốn tiến tới kéo đại tiểu thư lại nhưng không hiểu sao hắn lại không thể có nổi cái dũng khí kia. Cuối cùng hắn cũng đành trơ mắt nhìn bóng hình yếu điệu xinh đẹp của cô biến mất ở khúc chuyển của cầu thang.

“Hôm nay mình bị sao vậy nhỉ? Đại tiểu thư thức khuya chờ mình về như vậy mà mình lại tỏ ra lãnh đạm như thế, đúng là không phải mà!” Sở Phàm thầm tự trách mình, không ngớt chán nản.

“Ngày mai tìm thời điểm để giải thích với đại tiểu thư vậy. Mình chỉ là một người bình thường nhưng lại được đại tiểu thư quan tâm như thế, thường xuyên chờ mình cho đến lúc nửa đêm, khi nào trông thấy mình bình an trở về mới yên lòng. Người phụ nữ tốt như vậy cho dù tu tám kiếp cũng khó mà gặp được, mình nhất định phải trân trọng!”

Sở Phàm thầm nghĩ, tự an ủi mình một lúc, sau đó đi lên lầu nghỉ ngơi.

Hắn quả thực rất mệt mỏi, từ tối hôm qua đến bây giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi, áp lực liên tục dày vò hắn.

290. Chương 280: Đại Tiểu Thư Cần Giúp Đỡ

Ngày hôm sau khi Sở Phàm tỉnh dậy thì kim đồng hồ đã chỉ chín giờ. Hắn trở mình đứng dậy đi ra khỏi phòng thì thấy đại tiểu thư và nhị tiểu thư đã đi làm và đi học rồi.

“Thôi mặc kệ, trở về ngủ tiếp, eo lưng của mình vẫn còn mỏi nhừ!” Sở Phàm lẩm bẩm nói.

Nhưng cuối cùng hắn không đi ngủ tiếp mà lại đánh răng rửa mặt rồi đi xuống dưới lầu. Lúc này mặt trời vẫn còn chưa nhô lên cao lắm cho nên nếu như đi phơi nắng sẽ khiến cả người ảm áp. Bây giờ hắn muốn thực sự ra trước sân làm như thế, cảm giác hưởng thụ này đã lâu lắm rồi hắn vẫn chưa được nếm lại.

Sở Phàm đi đến trước sân thì thấy Trương bá đang tập Thái Cực Quyền. Bộ Thái Cực Quyền này được ông luyện đến mức khi đánh ra giống như nước chảy mây bay, trong nhu có cương, vô cùng phiêu dật.

- Trương bá, bác lại tập luyện Thái Cực Quyền đấy à?

Sở Phàm cất tiếng chào.

- Tiểu Sở, cậu dậy rồi à? Lại đây tiếp tôi vài chiêu, đã lâu rồi chưa luyện quyền cùng với cậu khiến cho tay chân tôi cũng trở nên cứng nhắc hết cả rồi.

Trương bá cười nói.

Sở Phàm không muốn tiếp chiêu bởi vì eo lưng của hắn vẫn còn đau ê ẩm. Nhưng hắn lại không thể từ chối được lời mời của Trương bá, cho nên hắn đành phải dùng quyền thuật của Thiếu Lâm tiếp chiêu với Ứng Trảo công của ông. Hai người một già, một trẻ, quyền phong như bão táp, thân ảnh đan xen vào nhau, lúc chậm lúc mau, càng đánh càng say mê.

Khoảng chừng nửa giờ sau thì hai người dừng tay lại, Sở Phàm cười ha hả nói:

- Trương bá, thể lực của bác thật là tốt. Cháu đã mệt đến mức thở hồng hộc mà bác thì ngay cả đến cả sắc mặt vẫn còn chưa đổi.

- Ủi chà, thằng bé này, cậu lại nịnh nọt tôi rồi. Tôi không có cháu gái để gả cho cậu đâu, cần gì phải vỗ mông ngựa như thế chứ?

Trương bá vừa xoay xoay tay vừa nói.

Sở Phàm nghe Trương bá nói vậy thì sững sờ, nhưng sau đó hắn liền nở ra một nụ cười:

- Ôi, nếu như cháu sớm biết bác không có đứa cháu gái xinh đẹp nào thì cháu đã không phí lời rồi, bận bịu một hồi ma chẳng được gì.

- Chắc chắn, thằng bé này bại lộ tính xấu ra rồi hả? Tôi biết, cậu tuy xuất thân từ Nam Thiếu Lâm nhưng bụng dạ lúc nào cũng xấu xa, chỉ có điều thời còn thanh niên tính tình của tôi cũng giống như cậu, ha ha.

Trương bá bật cười ha hả.

- Trương bá định khoe khoang thời tuổi trẻ phong lưu của mình à?

Sở Phàm hỏi.

- Ha ha, không phong lưu thì uống phí tuổi trẻ. Tiểu Sở à, cậu cũng nên như vậy nếu không thì sẽ phải hối hận cả đời, có như thế mới tự do tự tại!

Trương bá dạy bảo hắn.

Sở Phàm hơi sững sờ, hắn thật sự không ngờ Trương bá còn khuyến khích hắn tiếp tục phát huy sự phong lưu. Nhất thời không hiểu được ý của Trương bá cho nên hắn đành cười gượng hai tiếng rồi nói:

- Cháu trong người nhận lệnh của sư phụ, nên có chút bị ràng buộc.

- Cậu đúng là thiếu suy nghĩ. Sư phụ dạy dỗ cậu bây giờ đã ở tận chỗ cửa Phật ở Nam Thiếu Lâm. Cậu bây giờ đã rời xa khỏi đó thì còn kiêng kỵ gì chứ?

Trương bá phản đối nói.

- Vậy thì Trương bá nói cháu phải phát huy như thế nào đây?

Sở Phàm tiến tới gần hỏi.

- Như thế nào à? Cậu từ tìm hiểu đi.

Trương bá nói.

- Cháu không biết phải tìm hiểu thế nào, đúng là khó quá.

Sở Phàm gãi gãi đầu nói.

- Ôi, cậu đúng là ở trong phúc mà không biết hưởng phúc. Chỉ biết mơ mộng đến tận chân trời mà không chịu quý trọng cái trước mắt à?

Trương bá nhìn chăm chăm vào Sở Phàm rồi hỏi.

Sở Phàm kinh ngạc, gần ngay trước mắt ư? Người gần ngay trước mắt hắn bây giờ còn không phải là Trương bá hay sao?

Trương bá dường như nhìn thấu sự nghi hoặc trong mắt của Sở Phàm, không nhịn được nói:

- Thằng bé này đừng có nhìn chăm chăm vào tôi như thế. Tôi nói gần ngay trước mắt cậu không biết là nói đến ai thật à?

Sở Phàm ngẫm nghĩ một lúc thì hiểu ra người Trương bá ám chỉ là ai, hoá ra Trương bá cũng ủng hộ mình và đại tiểu thư.

- Trương bá nói một câu đã khiến cho cháu thức tỉnh, thông suốt mọi việc. Chỉ có điều mong Trương bá có thể chỉ điểm tận tình hơn nữa. Dù sao cháu cũng đã ở Nam Thiếu Lâm lâu năm, đầu óc có phần cổ hủ.

Sở Phàm khiêm tốn nói.

Trương bá thấy Sở Phàm khiêm tốn ham học hỏi như thế thì gật gật đầu cười nói:

- Lại đây, cậu chơi một ván cờ với tôi rồi chúng ta từ từ nói chuyện với nhau.

Sở Phàm nghe vậy thì tròn tròn mắt. Chỉ có điều cuối cùng hắn vẫn ngoan ngoãn đặt mông ngồi xuống chơi cờ với Trương bá.

Thế là cả ngày hôm đó, Sở Phàm vừa chơi cờ vừa nói chuyện với Trương bá cho mãi đến tận sáu giờ chiều.

Đột nhiên, di động của Sở Phàm đổ chuông. Hắn nhìn vào màn hình thì biết được là do đại tiểu thư gọi. Hắn nói một tiếng với Trương bá rồi chạy ra ngoài tiếp điện thoại.

- Tôi đây, là đại tiểu thư phải không?

Sở Phàm hỏi.

- Là tôi, Tiểu Sở anh đang ở đâu?

Đại tiểu thư vội vàng hỏi.

- Tôi đang ở nhà, có chuyện gì vậy?

Sở Phàm mơ hồ nghe được giọng nói của đại tiểu thư có vẻ sốt ruột lo âu, dường như là có chuyện gì đó.

- Vậy thì tốt quá. Anh bây giờ không có việc gì chứ?

Đại tiểu thư vội vàng hỏi.

- Không có việc gì, đại tiểu thư, cô có chuyện gì phải không? Cô đang ở đâu?

Sở Phàm vội vàng hỏi.

- Tôi đang ở công ty. Anh không có việc gì thì mau đến đây một chuyến. Tôi đang gặp một chút rắc rối nhỏ, cần anh tới để giải vây.

Giọng nói của cô lúc này đã bình tĩnh trở lại.

- Được rồi, tôi lập tức tới đây.

Sở Phàm cúp điện thoại, trong lòng hắn thầm nghĩ: “Đại tiểu thư nói là gặp phải một chút phiền toái cần mình giúp đỡ. Rất cuộc phiền toái đó là gì nhỉ?”

Sở Phàm nghĩ vậy rồi vội vàng trở về phòng lấy chìa khoá, chào Trương bá một tiếng sau đó chạy vùn vụt tới toà cao ốc Quốc Cảnh.

“Đại tiểu thư, cho dù cô có gặp rắc rối gì thì cũng phải kiên trì. Tôi lập tức tới đây!” Sở Phàm thầm nghĩ trong lòng, nhấn ga tăng tốc, chạy như bay hướng tới toà cao ốc Quốc Cảnh.

Ở trước sân của toà nhà Quốc Cảnh bây giờ đang có hơn một trăm người vây quanh. Bọn họ hầu hết đều là nhân viên trong Công ty Bất động sản Quốc Cảnh. Sau khi tan sở tại sao họ vẫn chưa đi về mà ở lại đây làm gì vậy?

Hoá ra, hôm nay tại trước sân của toà cao ốc Quốc cảnh sắp có một nghi lễ thổ lộ tình yêu rầm rộ.

Một tấm thảm hồng được trải dài ra từ trước toà cao ốc, đứng cuối tấm thảm hồng là một người thanh niên mặc áo trắng. Người thanh niên này đẹp trai cao ráo, dung mạo anh tuấn, phong thái phi phàm. Đôi mắt sâu của anh ta bây giờ đang lộ ra vẻ kích động, khuôn mặt đẹp trai luôn nở ra một nụ cười tự tin. Anh ta chính là Tổng Giám đốc Hoa Bắc của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh, Tần Khải.

Trong tay của anh chàng Tần Khải đẹp trai này đang cầm một bó hoa hồng, kiên trì chờ đợi nàng công chúa Bạch Tuyết của mình xuất hiện.

Hai bên hông của Tần Khải treo lơ lửng hai khối bóng bay, bên dưới hai khối bóng được đính kèm một câu biểu ngữ. Một bên viết: “Tiêm Tiêm, xin em hãy chấp nhận tình yêu của anh!” Bên quả bóng kia thì viết: “Cả đời này anh sẽ bảo vệ em, chết cũng không thay đổi!”

Rõ ràng, hành động thổ lộ tình yêu rầm rộ công khai này của Tần Khải đối với đại tiểu thư mục đích có thể đoán ra chính là muốn cho cả công ty thấy tất cả quá trình anh ta theo đuổi đại tiểu thư. Và chắc chắn anh ta đang muốn tuyên bố với tất cả mọi người đại tiểu thư chính là người phụ nữ của mình.

- Tần tổng cùng với Kỷ tổng quả là một đôi trời sinh. Quả là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối.
- Đúng thế, đúng thế, Tần tổng tuổi trẻ nhưng có đầy triển vọng, hiện giờ đã là người lãnh đạo cao cấp trong công ty. Cái khó chính là Tần tổng trẻ tuổi như thế mà Kỷ tổng lại đẹp như thiên tiên, xuất thân từ thế gia, cùng với Tần tổng thật là xứng đôi. Chúng ta thật sự vô cùng hâm mộ anh ấy!
- À mà sao Kỷ tổng còn chưa xuất hiện nhỉ? Để Tần tổng đợi đến nửa tiếng rồi.
- Anh thì biết cái gì, đây gọi là thử thách. Kỷ tổng đang thử thách Tần tổng đó. Người phụ nữ như Kỷ tổng đâu có thể tùy tiện đi xuống được chứ? Cứ từ từ mà chờ đi, chuyện hay còn ở phía sau!

... ..

Người đứng vây xung quanh đang bàn tán rất sôi nổi.

Tầng thứ mười tám của toà cao ốc Quốc Cảnh, trong phòng của tổng tài.

Đại tiểu thư xinh đẹp cao quý đang sốt ruột đi tới đi lui trong phòng. Ở đây còn có thư ký của cô, chị Ngô.

Những hành động ở phía dưới của Tần Khải dĩ nhiên đại tiểu thư không thèm để vào mắt. Nói thực cô đối với hành động này của Tần Khải một chút cảm động cũng không có, ngược lại còn cảm thấy phản cảm. Cô thực muốn đi xuống mắng cho Tần Khải một trận. Nhưng ở phía dưới đang có nhiều người như thế khiến cho cô thật sự không dám. Cô không thể bất chấp tất cả để đi ra ngoài. Nếu như đi ra ngoài lúc này thì nếu Tần Khải trước mặt nhân viên trong công ty cầm hoa tươi đến tặng thì cô thực sự không biết phải làm sao. Nhất thời cô không biết phải làm thế nào cho tốt. Đến lúc đó cô không chịu nhận hoa của hắn thì phải làm thế nào đây? Chỉ sợ là càng giải thích thì lại càng rắc rối.

Đại tiểu thư đang lo âu thì chợt nhớ đến Sở Phàm. Trong đầu cô chợt loé ra một suy nghĩ, chỉ cần cô gọi Sở Phàm tới, hai người nắm tay nhau đi ra ngoài thì sẽ chẳng phải giải thích gì cả. Ánh mắt của mọi người có nhìn vào cũng chẳng sao, đây quả là một lý do từ chối thuyết phục. Cho nên đại tiểu thư liền vội vàng gọi điện thoại cho Sở Phàm.

Lúc này đại tiểu thư đang sốt ruột nhìn thời gian nói:

- Tiểu Sở, tại sao còn chưa đến nhỉ?

- Không chừng sắp tới rồi đó. Đại tiểu thư cũng chẳng cần phải gấp gáp như thế. Để cho Tần Khải ở phía dưới chờ lâu một chút nữa cũng tốt.

Chị Ngô nói.

- Ủ! Hy vọng Tiểu Sở trên đường không gặp chuyện gì làm chậm trễ là được rồi.

Đại tiểu thư gật gù đầu nói.

- Đại tiểu thư, lời này của cô không phải là đang trù ẻo Tiểu Sở hay sao hả.

Chị Ngô cười khúc khích nói.

Đại tiểu thư ngẩn cả người, vội vàng “úi chà” một tiếng rồi nói:

- Xem ra tôi nóng vội quá. Nhưng tôi tin rằng Sở Phàm nhất định sẽ đến, không chỉ vậy mà còn đến rất nhanh.

Lúc này, một chiếc xe con màu đen đang tiến vào bãi đỗ xe ở trước sân toà cao ốc Quốc Cảnh. Cửa chiếc xe được mở ra, sau đó Sở Phàm đi ra ngoài. Lúc hắn nhìn thấy trước sân của toà cao ốc đang tụ tập một đám người thì không kìm được nhú mày, thầm nghĩ bọn họ đang làm cái quái gì thế không biết. Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho đại tiểu thư.

291. Chương 281: Anh Ấy Là Bạn Trai Của Tôi

Ở trong văn phòng, đại tiểu thư đang nôn nóng chờ đợi điện thoại gọi tới. Bỗng “reng” một tiếng, đại tiểu thư vội cầm lấy điện thoại. Nàng nhìn vào màn hình, chính là số của Sở Phàm, trong lòng vô cùng xúc động, cô vội vàng nhấc máy:

- Này, Tiểu Sở, anh đến rồi à?

- Đại tiểu thư, tôi đang ở phía dưới tòa cao ốc Quốc Cảnh. Cô đang ở đâu? Tại sao bên trong sân dưới tòa cao ốc lại có nhiều người như vậy?

Sở Phàm hỏi.

- Anh đến rồi thì thật tốt quá. Tôi đang ở trong văn phòng phía trên lầu. Anh đến đón tôi về có được không? Tần Khải đang ở phía dưới làm cái trò gì mà thổ lộ này nọ cho mọi người xem. Tôi không tiện đi xuống nên anh lên đây với tôi đi.

Đại tiểu thư vui mừng nói.

- A, hóa ra dưới này Tần Khải đang diễn trò à? Đại tiểu thư chờ một chút, tôi lên liền đây.

Sở Phàm nói xong thì gác máy rồi đi vào bên trong tòa cao ốc Quốc Cảnh.

Đi lại gần đó hắn mới nhìn thấy tầm tầm hồng cùng với một khuôn mặt chó chình ình ra đây là Tần Khải. Cũng thấy được phía dưới những quả bong bóng đang bay có đính biểu ngữ. Hắn thấy thế thì không khỏi cười lạnh, thầm nghĩ, “Tần Khải ơi là Tần Khải. Mày sắp xếp hoạt động thổ lộ lãng mạn như thế là đã chuẩn bị tinh thần được ăn cả ngã về không chưa hay là đã nắm chắc thắng lợi? Hừ, nếu như tao đến sớm một chút thì đã miễn cho mày trở thành trò cười!”

Sở Phàm rẽ đám người mà đi vào bên trong. Hắn mỉm cười bắt chuyện với Tần Khải:

- Anh Tần thật là vật vờ, chờ đã lâu chưa? Thật sự có lỗi, tôi đến chậm một bước. Đây là hoa à, tôi bảo anh mua mấy chục đóa hoa chứ đâu phải mua một bó lớn đâu? Để anh tiêu pha thế này thật là xấu hổ. Vốn là nam diễn viên chính thì đáng lẽ hôm nay tôi phải tự làm lấy, lại hại anh giúp tôi chạy đôn chạy đáo một chuyện thật là có lỗi, thật là có lỗi.

Lời nói của Sở Phàm khiến những người xung quanh thật khó hiểu. Ý tứ trong lời nói của hắn giống như bảo Tần tổng không phải là nam diễn viên chính mà chỉ là người mua hoa trang trí hội trường giúp hắn thôi. Nhưng những người ở đây đều trông thấy cách ăn mặc của Tần tổng không giống như lời nói của Sở Phàm, vậy ý tứ của hắn là gì chứ?

Nhìn thấy Sở Phàm xuất hiện, hai mắt của Tần Khải chớp động, ánh mắt bắn ra những tia phần hận. Sau khi nghe xong câu nói của Sở Phàm, vẻ mặt của Tần Khải lại càng thêm tái nhợt. Chỉ vì có nhiều người ở đây nên gã cũng không muốn làm ầm lên. Gã cười lạnh một tiếng, nói:

- Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là vệ sĩ Tiểu Sở. Cảm ơn anh đã đến đây cổ vũ tôi! Chỉ là đáng lẽ ra anh không nên xuất hiện ở nơi đây. Anh nên đi ra đứng chờ ở bên ngoài quảng trường mới đúng, chức trách của anh là ở ngoài đó kìa.

Những nhân viên của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh nghe thấy thế thì hiểu ra. Bọn họ đều “à” một tiếng, tất cả thầm nghĩ, “Hóa ra hắn chỉ là một thành vệ sĩ tép riu!”

- Thật xin lỗi, anh không có quyền sai khiến tôi. Hôm nay tôi đến đón bạn gái của tôi. Đúng rồi, cảm ơn anh đã trải thảm hồng, cho tôi mượn một chút nhá!

Sở Phàm nói xong cười cười, nụ cười rất ôn hòa thân thiết. Nhưng trong mắt của Tần Khải đó là nụ cười ghê tởm nhất. Gã hận không thể tiến lên đâm cho Sở Phàm hai đâm, nhưng gã quả thực không dám làm thế.

Lúc này Sở Phàm đang đi trên tấm thảm hồng để vào tòa cao ốc Quốc Cảnh mà Tần Khải công phu trải ra. Đằng sau, hai mắt của Tần Khải lộ ra vẻ phần nộ đến cùng cực.

Sở Phàm đi tới tầng thứ mười tám rồi gõ cửa văn phòng tổng tài. Hắn gọi:

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư.

Hắn vừa dứt lời, cánh cửa đã được mở ra. Một mùi hương thơm ngát ập tới. Đại tiểu thư đẹp không gì sánh được vui sướng mỉm cười đứng trước cửa. Nàng nhìn Sở Phàm sau đó phần chần nói:

- Tiểu Sở, rốt cuộc anh cũng đã tới!

Giọng nói giống như là một cô gái xinh đẹp si tình đã chờ đợi người mình yêu lâu lắm rồi, nay mới được gặp lại không kìm được sự vui mừng sung sướng.

- Thật xin lỗi, đại tiểu thư, tôi đã tới muộn.

Sở Phàm áy náy nói.

- Không muộn, không muộn, anh đến rất đúng lúc. Nói chung anh đã đến thì tốt rồi, nếu không tôi cũng chẳng biết làm thế nào để đi ra ngoài.

Trên khuôn mặt trắng trẻo phớt hồng của đại tiểu thư nở một nụ cười tươi rói, đôi mắt trong veo của nàng cũng lấp lánh ý cười.

- Thế đại tiểu thư muốn đi xuống bằng cách nào? Tôi công cô xuống nhé.

Sở Phàm cười cười hỏi.

- Mười tám lầu đó, anh công tôi xuống được không?

Đại tiểu thư liếc nhìn Sở Phàm một cái rồi nói:

- Thế này vậy, tôi khoác tay anh đi xuống, giống như lần trước đi, anh giả làm bạn trai của tôi!

-Aizzzzz!

Sở Phàm than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Lại giả làm bạn trai à? Khi nào mới có thể trở thành chính thức được đây?

Âm thanh không lớn nhưng khéo léo làm sao đại tiểu thư vẫn nghe được. Sắc mặt đại tiểu thư hơi đỏ lên, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng cũng nhịn được. Có điều, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng lại toát ra

một vẻ vui mừng. Sự vui sướng này khác hẳn sự vui mừng khi Sở Phàm mới xuất hiện. Sự vui sướng này xúc động tới tận đáy lòng, rất mềm mại, rất mẫn cảm.

- Chúng, chúng ta đi thôi.

Đại tiểu thư nói xong ôm lấy tay của Sở Phàm đi xuống dưới lầu. Từng làn hương thơm ngát xộc vào mũi của Sở Phàm khiến hần ý thức được thân thể mềm mại của đại tiểu thư đang dán chặt vào người hần. Hần như si như say, bước chân có phần tùy tiện, cảm thấy tất cả mọi thứ cứ như đang mơ.

Không biết đại tiểu thư vô tình hay cố ý. Nói chung thân thể mềm mại bằng thanh ngọc khiết của nàng hơi dựa vào người của Sở Phàm, khuôn mặt ngọc đẹp tựa tiên nữ lung linh như đóa hồng, đôi mắt mơ mộng như làn nước mùa thu lộ ra một nụ cười sung sướng. Giờ phút này, trong vẻ xinh đẹp động lòng người của đại tiểu thư lại mang theo một chút quyến rũ, lại càng xinh đẹp mê người.

Chị Ngô đi theo sau.

Nhìn bộ dạng đại tiểu thư đang kéo Sở Phàm đi, trên mặt chị không nhịn được lộ ra một ý cười. Chị đã ở bên đại tiểu thư nhiều năm, tất cả biểu tình của đại tiểu thư đều không qua khỏi mắt chị. Bình thường chị Ngô chưa từng thấy qua đại tiểu thư ở trước mặt Sở Phàm mà lộ ra vẻ vui sướng kích động như vậy thậm chí còn tỏ ra thẹn thùng nữa. Chị Ngô là người từng trải nên trong lòng đã mơ hồ đoán được tình cảm trong lòng đại tiểu thư.

Tần Khải đã ở phía dưới sân chờ một giờ đồng hồ. Những người xung quanh dần dần cũng không kiên nhẫn được, sôi nổi thảo luận khi nào đại tiểu thư sẽ xuống đây.

Lúc này, đám đông ồn ào đã trở nên yên lặng, bởi vì bóng dáng nữ diễn viên chính xinh đẹp đã xuất hiện ở trên tấm thảm hồng. Nhưng những người trong sân đều tròn tròn con mắt bởi vì họ nhìn thấy đại tiểu thư đang nắm chặt tay một người đàn ông đi tới, không chỉ vậy trên mặt cô còn toát ra một vẻ hạnh phúc ngọt ngào. Cô cùng với người đàn ông bên cạnh mình có vẻ vô cùng thân thiết, dường như họ không chỉ là một đôi mà đã yêu nhau lâu lắm rồi.

Nhưng điều thực sự khiến cho những người quanh sân giật mình là, người đàn ông mà đại tiểu thư đang nắm tay lại chính là cái người mới đi vào trong, Sở Phàm!

Những người quanh sân cảm thấy khó hiểu, đặc biệt là những người đàn ông độc thân. Tại sao hần với vẻ bề ngoài tầm thường và với thân phận thấp kém là vệ sĩ mà đại tiểu thư cũng để vào mắt?

Họ phỏng đoán chắc là tên Sở Phàm này đã dùng thuốc khiến cho đại tiểu thư bị mê hoặc rồi.

Sắc mặt Tần Khải nhanh chóng biến đổi sang màu gan lợn. Gã không thể tưởng tượng nổi là cuối cùng đại tiểu thư lại nắm tay Sở Phàm đi xuống đây. Đây quả thực là so với việc trước mặt mọi người tát cho gã mười mấy cái tát còn đau khổ hơn nhiều. Gã cố gắng, cố gắng lại cố gắng kìm chế cảm xúc của mình, nhưng tại gã đang giận dữ quá độ nên những đóa hoa trong tay gã cũng phải run lên nhè nhẹ.

Gã vốn chỉ nghĩ mình và đại tiểu thư trước kia chỉ có chút xú xung đột mà thôi. Chỉ cần gã công khai thổ lộ tình yêu lãng mạn và mãnh liệt với đại tiểu thư là có thể khiến nàng cảm động. Nhưng đến bây giờ thì gã đã biết mình sai lầm, sai ở chỗ mình đã yêu đơn phương, và gã đem tất cả những kết quả sai lầm này đổ lên đầu của Sở Phàm. Vì vậy đôi mắt gã đỏ lên vì căm phẫn, có một cảm giác kích động muốn xông tới đánh cho Sở Phàm một trận.

Đại tiểu thư nắm tay Sở Phàm đi trên tấm thảm hồng. Sở Phàm đi bên cạnh dương dương tự đắc, thần nhiên như ruồi, không hề tỏ ra vẻ gì là không xứng đáng khi đứng cạnh người đẹp cao quý cả. Đúng là một kẻ không biết xấu hổ là gì. Trên khuôn mặt của đại tiểu thư thì lại lộ ra một nụ cười ngọt ngào, vẻ mặt rất tự nhiên, cơ thể dựa sát vào người Sở Phàm cho thấy nàng cùng với Sở Phàm đã đến mức độ vô cùng thân thiết.

Đại tiểu thư nắm tay Sở Phàm đi đến trước mọi người, đôi mắt xinh đẹp như làn nước mùa thu nhìn về phía trước, dùng một giọng điệu nghiêm túc nói:

- Các vị, anh ấy chính là bạn trai của tôi. Hôm nay tôi dẫn anh ấy đến đây chính là để công khai mối quan hệ này. Các vị sau này không được thảo luận hoặc tìm hiểu về tình yêu của tôi nữa. Kể từ hôm nay trở đi,

ở công ty ai còn luận đàm về chuyện tình cảm của tôi nữa thì tôi sẽ sa thải người đó.

Đại tiểu thư nói xong liền đưa đôi mắt xinh đẹp chuyển sang nhìn một người đàn ông mà sắc mặt đã sớm chuyển sang màu gan lợn, đó chính là Tần Khải, thản nhiên nói:

- Giám đốc Tần, ý tốt của anh trong lòng tôi xin nhận. Nhưng thật xin lỗi, tôi đã có bạn trai. Hôm nay tôi sẽ không trách anh đâu nhưng tôi hy vọng từ nay về sau sẽ không còn nhìn thấy tình cảnh như vậy nữa.

- Việc này cũng không thể trách được giám đốc Tần. Nếu như tôi cùng với đại..., à Tiêm Tiêm sớm công khai quan hệ thì cũng không làm cho giám đốc Tần hiểu lầm. Kỳ thực Tiêm Tiêm đã nhiều lần yêu cầu tôi nên công khai bày tỏ quan hệ của hai người chúng tôi nhưng tôi sợ ảnh hưởng đến công việc hằng ngày của Tiêm Tiêm nên chưa đồng ý. Không ngờ hôm nay lại thành ra có sự hiểu lầm như thế này, ha ha.

Sở Phàm chậm rãi nói, nhìn thấy khuôn mặt tức giận lúc trắng lúc đỏ của Tần Khải hẳn vô cùng đắc ý. Sau đó hắn chuyển giọng, tiếp tục nói:

- Tục ngữ thường nói, trên trời đâu có chỗ nào không có cỏ. Tuy nói trên thế gian ngoài Tiêm Tiêm ra không thể nào có cô gái thứ hai nào xinh đẹp ôn nhu như vậy. Nhưng tôi nghĩ bằng vào khả năng của giám đốc Tần thì tìm được một bạn gái xinh đẹp cũng không thành vấn đề.

Đại tiểu thư nghe vậy thì cười thầm không thôi, trong lòng có chút cảm giác vui sướng thẹn thùng. Bởi vì Sở Phàm nói như vậy chẳng khác nào đã công khai khen ngợi trước mặt mọi người.

- Không, Tiêm Tiêm. Tôi không tin hai người thực sự là người yêu của nhau. Các người chắc chắn cố ý lừa gạt tôi, tôi không tin!

Tần Khải vì kích động mà lớn tiếng nói.

Lời nói này vừa thốt lên, ở trong sân rất nhiều người cũng bắt đầu tỏ ra hoài nghi.

- Buồn cười, chẳng lẽ tình yêu của tôi và Tiểu Sở còn cần phải chứng minh để cho anh tin hay sao? Tôi thừa nhận anh ấy là bạn trai của tôi thì anh ấy chính là bạn trai của tôi.

Đại tiểu thư lạnh lùng phản bác.

- Tiêm Tiêm...

Đôi mắt của Sở Phàm bỗng nhiên nồng nàn nhìn đại tiểu thư nói:

- Chúng ta việc gì phải ngại ngùng mà không thể hiện một chút tình yêu của chúng ta cho mọi người biết.

Đại tiểu thư nghe vậy thì khuôn mặt đỏ lên, không hiểu Sở Phàm nói vậy là có ý gì.

Đúng lúc này, Sở Phàm bỗng mạnh mẽ ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, sau đó khẽ cúi đầu, hướng về phía đôi môi đỏ tươi xinh đẹp của nàng.

292. Chương 282: Đại Tiểu Thư, Nụ Hôn Của Tôi Là Thật

Đại tiểu thư còn chưa chuẩn bị, nàng quên mất không né tránh, hoặc né không kịp. Tóm lại đôi môi anh đào xinh đẹp của nàng đã bị Sở Phàm hôn thật sâu.

Thời gian giống như ngừng lại, đại tiểu thư cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng, cả người cũng trở nên mờ ảo. Nhưng nàng vẫn thật sự cảm thấy được nụ hôn tràn ngập nhu tình của Sở Phàm. Tức khắc một luồng tình cảm kích động chảy khắp toàn thân, động tác của nàng trở nên đông cứng. Có lẽ nụ hôn quá bất ngờ khiến nàng không kịp phản ứng. Dù sao đây cũng là nụ hôn đầu tiên của nàng.

Nàng chưa bao giờ tưởng tượng rằng nụ hôn đầu tiên của mình lại diễn ra trong tình cảnh như thế này, trước nhiều con mắt như thế này.

Nàng cũng là một người con gái, đối với nụ hôn đầu đời của mình nàng đã có hàng trăm hàng ngàn giả tưởng, nhưng trong hàng trăm hàng ngàn giả tưởng đó không hề có cái nào giống như tình cảnh bây giờ. Thật là ngoài dự đoán của nàng!

Bây giờ đại tiểu thư đã dần dần cảm thấy thân hình nở nang ấm áp của Sở Phàm đang ôm lấy người mình. Sở Phàm dùng hết sức mình ôm lấy vòng eo khiến trong lòng nàng cảm thấy một cảm giác khác thường, như là bản năng, hai tay của nàng cũng ôm chặt lấy lưng của Sở Phàm, đôi mắt to xinh đẹp hơi nhắm lại. Việc này giống như là bản năng hành động, có lẽ vì vậy nên nàng không cảm thấy xấu hổ khi những người quanh đang nhìn hai người bằng ánh mắt kinh ngạc.

Đại tiểu thư nhắm mắt lại sau đó từ từ cảm thấy được Sở Phàm dịu dàng hôn lên bờ môi mình mang theo một tình yêu nhẹ nhàng. Nàng khẽ run lên, sâu thẳm trong lòng như đang chậm rãi hòa tan. Nàng thực không ngờ là lại để cho Sở Phàm tùy ý hôn môi của mình, hơn nữa lại là còn hôn môi trước mặt mọi người thế này nữa. Nhưng chính bản thân mình không hề đẩy ra mà ngược lại, trong tiềm thức lại là rất chấp nhận. Tại sao lại như vậy? Lẽ nào mình thực sự yêu hắn rồi ư?

Đại tiểu thư không kìm được phải tự hỏi chính mình, nhưng sự thật là khi Sở Phàm khẽ hôn nàng lại khiến cho thân thể nàng trào dâng một cảm giác khác thường mà trước đây chưa từng có. Theo bản năng nàng khẽ hôn lại Sở Phàm, thậm chí là nhẹ đẩy lưỡi mình vào, nhưng khi nàng chạm vào lưỡi của hắn thì nàng cảm thấy cơ thể giống như bị điện giật. Nàng vội rút lưỡi về, đây quả là một cảm giác thật kỳ diệu!

Sở Phàm ôm chặt lấy thân mình mềm mại của đại tiểu thư. Tất cả khiến hắn cảm thấy giống như mình đang mơ. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng những điều mình mơ ước lại xuất hiện ở lúc này, nhưng rõ ràng mọi thứ đã diễn ra. Trong người hắn không khỏi cảm thấy bị kích động. Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn ôm, hơn nữa là hôn môi người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng mình. Hắn thậm chí lập thệ sẽ mãi mãi che chở người con gái này.

Hôn nhẹ đôi môi của đại tiểu thư chỉ khiến Sở Phàm cảm thấy ấm áp và kích động, không hề có một ý nghĩ nào không an phận cả. Nụ hôn này hắn đã chờ lâu, phải nói là ước mơ từ lâu lắm rồi. Hắn tin rằng ước mơ này sẽ có ngày trở thành hiện thực, nhưng hắn không nghĩ là nó đến nhanh như vậy.

Mùi hương đặc biệt trên người đại tiểu thư khiến cho Sở Phàm cảm thấy như si như say một lúc rất lâu. Trong lòng hắn cho dù giang sơn ngàn dặm cũng không thể đổi được người con gái này, Sở Phàm hy vọng giờ phút này có thể kéo dài thêm nữa, đừng có dừng lại.

... ..

Những người xung quanh thấy Sở Phàm và đại tiểu thư ôm hôn nồng nhiệt thì đều kinh ngạc, kinh ngạc đến nỗi một câu nói cũng không thể thốt nên lời.

Tần Khải không biết đã đi mất từ lúc nào rồi. Gã thảm hại rời đi không một tiếng động. Bó hoa hồng vẫn còn ở trên mặt đất, trên cao giữa không trung những quả bong bóng bay nhẹ nhàng như là một lời châm chọc.

Không lâu sau đó, những nhân viên quanh đó chậm rãi đi ra. Bọn họ đã biết được đáp án. Quan hệ giữa Sở Phàm và đại tiểu thư đã được cặp mắt của họ chứng thực. Lúc này ở trong sân rất yên ắng, một câu nói cũng không có. Giống như sợ kinh động đến nụ hôn môi vượt qua khỏi những thứ trần tục của đại tiểu thư và Sở Phàm.

Chị Ngô vốn dĩ đứng ở một bên, nhưng sau đó cũng lén lút rời đi. Lúc rời đi trên miệng chị nở nụ cười.

Một lúc sau, đại tiểu thư khẽ mở mắt ra. Nàng nhìn xung quanh thì thấy không có ai, một người cũng không có. Yên lặng, tĩnh mịch, chỉ có mình nàng và Sở Phàm vẫn đang ôm hôn nhau. Trong mắt nàng bây giờ, chỉ có Sở Phàm là tồn tại, nàng không khỏi cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc ấm áp.

- Tiểu, Tiểu Sở, bọn, bọn họ đã đi cả rồi!

Khuôn mặt đại tiểu thư đỏ bừng, ngừng lại khi Sở Phàm vẫn còn hôn nồng nhiệt, nói.

- Tôi biết, nhưng tôi không muốn dừng lại.

Sở Phàm nói xong liền cảm thấy lời nói của mình có vẻ hơi vô lại

- Hả?

Đại tiểu thư sắc mặt càng đỏ thêm, đôi mắt long lanh lộ ra vẻ thẹn thùng.

- Không phải vì bọn họ mà tôi mới hôn em. Đại tiểu thư, tôi là hôn em thực sự.

Sở Phàm nhìn đôi mắt to mơ mộng của đại tiểu thư, nghiêm túc nói.

Đại tiểu thư nghe vậy thì trong lòng chấn động. Trái tim lập tức đập “thình thịch”. Lời nói của Sở Phàm giống như là lời thổ lộ tình yêu với nàng.

Đại tiểu thư không khỏi nhớ tới lúc ở trong văn phòng Sở Phàm lần trước nói: “Lại giả làm bạn trai à? Khi nào mới có thể trở thành chính thức chứ?” Lúc đó trong lòng nàng hơi xúc động, muốn nói một câu “Chỉ cần anh cố gắng thì có thể trở thành chính thức!” Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói ra miệng.

Nhưng thái độ của Sở Phàm bây giờ không giống như trước kia. Còn ánh mắt của hắn nữa, ánh mắt của hắn nhìn nàng đúng là khiến cho tim đập thình thịch.

- Tôi, tôi không biết anh có ý gì.

Đại tiểu thư khẽ buông ra, nói.

- Đại tiểu thư, lúc trước tôi có hỏi em một câu, khi nào thì tôi mới có thể từ bạn trai giả chuyển thành chính thức?

Sở Phàm nhìn đại tiểu thư, nghiêm túc hỏi.

Đại tiểu thư run lên, trái tim lại đập dữ dội. Trong lòng nàng cảm thấy vui mừng khôn xiết và vô cùng kích động. Nàng không biết phải làm sao nên nhất thời quên mất việc nói chuyện.

- Đại tiểu thư, trước kia tôi một mực trốn tránh, trốn tránh tình yêu đối với em bởi vì tôi cảm thấy tôi không nên nảy sinh bất kỳ tình cảm gì với em cả. Trước kia vốn dĩ tôi không dám bày tỏ, nhưng cuối cùng tôi cũng có thể nói là tôi yêu em được rồi!

Sở Phàm vừa nói vừa nhìn thật sâu vào đôi mắt của đại tiểu thư, sau đó tiếp tục nói:

- Thân phận của tôi chỉ là một người vệ sĩ, không có công danh địa vị, cũng chẳng có tiền bạc. Khi tôi cảm thấy rằng tôi yêu đại tiểu thư thì đó là lúc trong lòng tôi cảm thấy mình thật tự ti. Đúng vậy, tôi cảm thấy mình quả không có tư cách thích em. Em là người phụ nữ đẹp nhất, dịu dàng nhất, lương thiện nhất mà tôi đã từng gặp. Trong khi đó tôi chỉ là một tên vệ sĩ tầm thường, cho nên tình yêu của tôi đối với em tôi vẫn luôn chôn sâu trong lòng, không dám bày tỏ. Vì vậy tình cảm đã ngập đầy, bây giờ tràn ra như một cơn hồng thủy không thể khống chế. Cho nên xin đại tiểu thư tha thứ cho hành động thô lỗ vừa rồi của tôi. Xin đại tiểu thư tin rằng nụ hôn vừa rồi của tôi, đó là một nụ hôn chân thành, không hề có chút giả tạo diễn trò trong đó.

Đại tiểu thư nghe vậy thì khóe mi đã hơi ướt ươn. Nàng hé mở bờ môi anh đào, chậm rãi nói:

- Anh tại sao lại ngốc như vậy? Tình yêu đâu có phân biệt giàu nghèo cũng đâu phân biệt địa vị sang hèn, huống chi anh không cảm thấy tôi đâu phải là loại người quan tâm những thứ hư vinh đó hay sao? Tôi không nói tới tình yêu, cũng không biết cái gì gọi là tình cảm chân chính, nhưng trái tim nói cho tôi biết, thứ mà tôi cần chính là một người đàn ông khiến tôi có thể yên tâm chứ không phải là một người đàn ông có địa vị cao sang và một gia tài thật lớn.

- Đại tiểu thư, vậy tình cảm của em đối với tôi là như thế nào? Tôi nhớ rõ em từng nói với tôi người đàn ông mà em thích là một người cố gắng phấn đấu, nhưng tôi...

Sở Phàm nói xong thì than nhẹ một tiếng, dừng lại không nói nữa.

Đại tiểu thư nghe vậy thì có hơi sững sốt, trong lòng không nhịn được trầm nghĩ: “Mình thực ra có thích Tiểu Sở không? Nếu như không thích thì tại sao ngày nào mình cũng để ý đến hành động của anh ấy? Tại sao khi anh ấy không về nhà thì mình lại lo lắng không yên? Tại sao mỗi khi anh ấy đi ra ngoài vào buổi tối thì mình lại ngây ngốc chờ đợi, cho đến khi anh ấy bình an trở về thì mới yên tâm đi ngủ? Tại sao lúc mình

bị bệnh, anh ấy dứt cháo cho mình thì mình lại có cảm giác muốn dựa vào lồng ngực của anh ấy? Tất cả những thứ đó, nếu không phải là thích, không phải là yêu, thì còn có thể dùng cái gì để giải thích đây? Nếu đã yêu một người nào đó thì tại sao lại không dám thổ lộ ra? Yêu một người thì hãy để cho người đó biết!”

Đại tiểu thư khẽ ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt siêu trần thoát tục. Trong đôi mắt như làn nước mùa thu có ngần lệ, nàng không muốn khóc, nhưng lại không kìm được.

Sở Phàm nhìn thấy trong mắt của đại tiểu thư có ngần lệ thì trong lòng khẽ đau nhói, hần nói:

- Đại tiểu thư, nếu như trong lời nói hoặc hành động của tôi có xúc phạm đến em hoặc khiến em phải đau lòng thì em cứ coi như tôi như nói gì hết, được không? Tôi chỉ mong muốn được mãi mãi nhìn thấy đại tiểu thư mỉm cười, không phải rơi một giọt lệ nào. Đại tiểu thư, tôi.....

- Tiểu Sở.

Đại tiểu thư bỗng ngắt ngang lời nói của Sở Phàm, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng nở nụ cười hạnh phúc, ôn nhu nói:

- Anh không phải hỏi em khi nào có thể trở thành bạn trai chính thức hay sao? Bây giờ chính thức rồi đó!

Đại tiểu thư nói xong thì không kìm được, từng dòng, từng dòng nước mắt như những hạt ngọc xuống đất. Nhưng nàng vẫn đang cười, nụ cười rất ngọt ngào hạnh phúc.

Sở Phàm lúc đầu có hơi sững sốt, sau đó lại cảm thấy đau xót, nhịn không được ôm chầm lấy đại tiểu thư, đem đại tiểu thư dựa vào ngực của mình. Hần sợ nếu buông tay ra thì đại tiểu thư sẽ đi mất. Hần sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Đại tiểu thư cũng ôm chặt lấy Sở Phàm, đầu nàng dựa vào cổ của Sở Phàm, hai dòng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Trong lòng nàng cũng đang vui sướng kích động, hạnh phúc ảm áp. Giờ phút này nàng cảm thấy trong lòng mình rất thoải mái. Dựa vào bờ vai rắn chắc của Sở Phàm nàng cảm thấy mình thật an toàn. Bây giờ nàng không muốn nghĩ đến bất kỳ điều gì khác, chỉ muốn dựa vào bờ vai của Sở Phàm, tiếp nhận sự ảm áp trong lồng ngực của hần, cảm giác như vậy thật là vô cùng dễ chịu.

Ngay lập tức, nàng cảm nhận được sự vui sướng và ảm áp của tình yêu.

Vốn dĩ, tình yêu là một cảm giác kỳ diệu như thế, nó có thể khiến cho con người ta rơi nước mắt vì hạnh phúc và vui sướng, có thể khiến cho trong lòng người ta tràn ngập cảm giác hạnh phúc và ảm áp.

Hóa ra, dựa vào lồng ngực người mình yêu là một việc làm vô cùng thoải mái, bởi vì từ nay về sau mình sẽ không phải một mình đối mặt với sóng gió nữa. Không phải bên cạnh mình đã có một bờ vai kiên cường vững chắc rồi hay sao?

Chỉ là, đại tiểu thư cảm thấy mình còn nợ Sở Phàm một thứ gì đó. Đúng rồi, là một câu nói.

— Em yêu anh.

Nàng nhất định phải nói thật lớn, nói với Sở Phàm là nàng yêu hần!

293. Chương 283: Đại Tiểu Thư, Anh Cũng Yêu Em

Ôm đại tiểu thư trong tay, trong lòng Sở Phàm không khỏi kích động. Một câu nói của đại tiểu thư “Anh hiện tại có thể trở thành chính thức rồi!” khiến cho hần có một cảm giác hưng phấn chưa từng có từ trước đến giờ. Hần tha thiết mong muốn đại tiểu thư đáp ứng hần, thừa nhận hần là bạn trai của nàng. Trong lòng hần bây giờ đang tràn ngập cảm giác vui sướng và kích động.

Hần ôm chặt lấy thân thể của đại tiểu thư, cảm nhận được thân thể đó rất mềm mại và co giãn, lại ngửi một mùi hương nhẹ nhàng đặc biệt toát ra từ người nàng. Sở Phàm khẽ sát khuôn mặt mình vào cổ của đại tiểu thư, hần thấy như vậy là đã quá đủ rồi, là đã thỏa mãn rồi. Đại tiểu thư xinh đẹp cao quý như vậy có

biết bao nhiêu người đàn ông mơ ước có được nàng. Hắn cảm thấy mình thật là may mắn, có thể lọt vào mắt xanh của nàng được.

Kỳ thực, ước mơ của hắn là có thể nắm lấy tay của đại tiểu thư là đủ lắm rồi. Nhưng bây giờ hắn lại có thể ôm đại tiểu thư, không những vậy lại còn hôn môi nàng nữa, thật là có quá nhiều cảm giác hạnh phúc!

- Đại tiểu thư, nước mắt của em đã ướt nhẹp áo của anh rồi. Em mà còn như vậy thì anh sẽ đau lòng đấy!

Sở Phàm nói.

Khuôn mặt tràn đầy nước mắt của đại tiểu thư vẫn mang theo một nụ cười ngọt ngào. Nàng từ từ ngắt đầu, đôi mắt sáng như làn nước mùa thu chăm chú nhìn Sở Phàm, vui mừng phấn chấn nói:

- Em nhịn không được nên mới khóc. Nhưng trong lòng em rất vui vẻ, thực sự rất vui vẻ.

Sở Phàm dịu dàng lau nước mắt trên mặt của đại tiểu thư, cười nói:

- Trong lòng anh cũng rất vui mừng. Em biết không, kể từ ngày đầu tiên nhìn thấy em anh đã âm thầm thề, anh muốn cả đời đợi chờ em. Hôm nay không được thì ngày mai tiếp tục. Kiếp này không được thì đợi đến kiếp sau. Cứ luân hồi chuyển thế, anh tin rằng một ngày nào đó hoặc là cả đời, anh cũng vẫn chờ được em.

- Không, không cần. Em không cần chờ tới kiếp sau. Từ giờ tới đó rất là dài, em sợ tới khi đó em sẽ quên anh mất. Từ giờ trở đi, em chỉ hy vọng ngày nào cũng có anh ở bên cạnh đã là quá tốt rồi. Cái gì mà thiên trường địa cửu, cái gì mà biển cạn đá mòn, những thứ đó đối với em rất sáo rỗng. Em chỉ mong mỗi ngày chúng ta được ở bên nhau là mãn nguyện rồi.

Đôi mắt xinh đẹp của đại tiểu thư hơi toát ra một tia yêu thương, nàng chậm rãi nói.

- Nhưng anh hy vọng là đến lúc em bạc đầu răng long thì anh vẫn có thể ở bên cạnh bầu bạn với em.

Sở Phàm nghiêm túc nói.

Đại tiểu thư hơi sững sốt, khuôn mặt ửng đỏ nở nụ cười tuyệt mỹ. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Sở Phàm, em yêu anh!

- Đại tiểu thư, anh cũng yêu em!

Sở Phàm nòng nân chân thành đáp lại.

Đại tiểu thư nghe vậy thì trong lòng mừng thầm, hàng ngàn, hàng vạn nhu tình dâng lên. Nàng khẽ cúi đầu xuống, đôi mắt xinh đẹp nhìn xuống phía dưới, từng làn gió đêm nhẹ nhàng thổi, tất cả giống như cảnh trong mơ.

- Đại tiểu thư, cả đời này anh sẽ mãi bảo vệ em, cùng em đi trên đường đời. Em là sinh mệnh quan trọng nhất của anh, có được em là anh không còn ước muốn nào khác.

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Sở Phàm, anh là một người đàn ông không tầm thường. Em cảm thấy được như vậy. Em chắc chắn anh có công việc của riêng mình. Em muốn anh có thể thoải mái làm việc của mình, em sẽ ủng hộ. Em đã nói rồi, em nguyện ý làm người phụ nữ đứng sau lưng anh.

Đại tiểu thư cương quyết nói.

- Tiêm, Tiêm Tiêm....

Sở Phàm thân mật kêu một tiếng “Tiêm Tiêm” sau đó ôm lấy đại tiểu thư vào lòng. Trong lòng hắn tràn ngập cảm giác ấm áp. Đối với hắn mà nói cả đời này có được tình yêu của đại tiểu thư thì quả thực ông trời thật là yêu mến hắn.

- Hôn, hôn em, được không?

Đại tiểu thư ở trong lòng Sở Phàm then thềm nhẹ giọng nói.

Sở Phàm nghe vậy thì động tâm, nhẹ nhàng cúi đầu xuống hôn cái cổ trắng ngần của đại tiểu thư. Cái cổ trắng ngần bóng loáng của đại tiểu thư khiến trong lòng hắn cảm thấy một cảm giác kích thích mà trước kia chưa từng có. Sau đó hắn tiếp tục hôn lên hai má của đại tiểu thư. Nồng nàn mà nhẹ nhàng hôn lên từng chỗ trên khuôn mặt đang tươi cười của đại tiểu thư, mỗi chỗ hắn hôn qua đều để lại dấu nước bọt. Đại tiểu thư khẽ nhắm hai mắt lại, cảm thấy được Sở Phàm đang nhẹ nhàng mà nồng nàn hôn mình.

Cuối cùng, Sở Phàm cũng hôn vào đôi môi anh đào mềm mại gợi cảm của đại tiểu thư, trong miệng của đại tiểu thư khẽ “ưm” một tiếng. Đại tiểu thư không kìm được mở khóe môi ra, hôn lại Sở Phàm. Cái lưỡi thơm tho của nàng và lưỡi của Sở Phàm quấn lấy nhau. Bây giờ đại tiểu thư rõ ràng đã cởi mở hơn rất nhiều, nàng toàn tâm toàn ý, hoàn toàn say đắm, nồng nhiệt hôn Sở Phàm.

Phụ nữ đối với nụ hôn có một bản năng và linh tính trời sinh, vì vậy đại tiểu thư và Sở Phàm vẫn đang hôn nhau rất nồng nhiệt. Trong lúc hôn, đại tiểu thư cũng học được nhiều kinh nghiệm, khuôn mặt đỏ hồng khẽ cười cười, đôi mắt khép hờ, bờ môi anh đào như si như dại quấn lấy môi của Sở Phàm, lập tức nước bọt của hai người chảy sang nhau. Đại tiểu thư ôm chặt lấy Sở Phàm, nàng vẫn cuồng nhiệt hôn hắn, thân thể trở nên run rẩy. Giờ khắc này nàng cảm thấy mình thật là hạnh phúc, nàng nghĩ thầm, “Nếu như hai người không rời ra mà mãi mãi như vậy thì thật là tốt!”

Hóa ra, đứng trước người mình yêu nói một tiếng: “Em yêu anh” thật là kích thích, thật là vui sướng và hưng phấn.

Hóa ra, ôm hôn người mình yêu là một việc làm rất tuyệt vời, thật là một cảm giác mãnh liệt, ấm áp mà lại ngọt ngào!

- Gió thổi có làm em lạnh không?

Sở Phàm dịu dàng hỏi.

- Không lạnh, anh ôm em khiến em rất ấm áp, làm sao lạnh cho được?

Đại tiểu thư quyến rũ nói.

- Vậy anh ôm em chặt thêm một chút nữa nhé.

Sở Phàm cười cười.

- Anh đã ôm rất chặt rồi, ôm chặt lưng em này giờ đây này.

Đại tiểu thư giận dỗi liếc nhìn Sở Phàm một cái nói.

- Em biết không, lúc mà anh thổ lộ tình yêu của mình thì anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận sự từ chối của em đấy.

Sở Phàm nói.

- Tại sao vậy? Anh không tự tin vào bản thân mình à?

Đại tiểu thư nghịch ngợm cười hỏi.

- Không phải, anh, anh cảm thấy bất ngờ quá. Trong lòng anh từng tưởng tượng ra hàng nghìn hàng vạn tình huống bày tỏ tình cảm với em nhưng, nhưng không có sự tưởng tượng nào giống như sự thật. Vừa rồi anh đã cố gắng kìm chế nhưng cuối cùng nhịn không được đành phải bày tỏ. Anh cảm thấy có chút hổ thẹn, thổ lộ tình cảm với em mà ngay cả một đóa hoa cũng không có.

Sở Phàm nhún nhường nói.

Đại tiểu thư nghe vậy thì ôn nhu cười cười, nói:

- Em không cần hoa, cũng không cần một cách thức tỏ tình lãng mạn nào cả. Cái em quan tâm là tình yêu của anh. Chỉ cần anh chân thành là em đã mãn nguyện rồi.

- Nói thật ra ngoài sự chân thành thì anh đúng là chẳng còn thứ gì có thể cho em được nữa cả.

- Không, anh còn có thể cho em rất nhiều thứ khác. Ví dụ như cảm giác sung sướng, vui vẻ, hạnh phúc ngọt ngào, còn có một cảm giác vững tin, từng đó là đã đủ lắm rồi, em đã thấy nhiều lắm rồi. Những thứ đó

không giống như những thứ khác, đó là những bảo vật vô giá, tiền tài cũng không mua được. Chỉ cần có anh ở bên cạnh em thì cho dù đăm bạc thì đó cũng là cuộc sống sung sướng đầy đủ.

Đại tiểu thư vui vẻ cười nói.

- Đại tiểu thư, gặp gỡ được em là hạnh phúc lớn nhất của đời anh. Có thể có được em là ước nguyện lớn nhất của anh đã đạt được. Mỗi khi anh trở về nhà nhìn thấy em vẫn ngồi ở phòng khách chờ đợi anh, đến lúc đó mới chịu lên lầu đi ngủ, lòng anh vừa thương vừa đau. Lúc đó anh cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian. Lúc đó anh chỉ muốn đi tới ôm chặt lấy em vào lồng ngực, nhưng anh không dám. Khoảnh khắc đó anh thầm thề rằng cả đời này anh nhất định phải che chở cho em, làm cho em vui vẻ sung sướng. Anh ngoài miệng chưa nói ra nhưng trong lòng đã thốt ra hàng trăm hàng ngàn lần ba tiếng “anh yêu em” rồi.

Sở Phàm xúc động nói

Đại tiểu thư nghe vậy thì trong lòng vô cùng cảm động, niềm xúc động vui sướng đến dồn dập. Trên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp hơi ửng đỏ lên, đôi mắt đẹp như làn nước mùa thu khẽ chớp chớp vui mừng cười. Bỗng nàng đột ngột cầm lấy bàn tay phải của Sở Phàm sau đó đặt lên ngực của mình, dịu dàng nói:

- Ai nói là em không cảm nhận được, không phải đâu, thật sự trong lòng em đã cảm nhận được, em đã cảm nhận được tình yêu của anh, lòng em thật sự rất vui vẻ và sung sướng! Có anh ở bên cạnh em khiến em cảm thấy mình thật vững tin. Cho nên mỗi khi anh ra ngoài cho đến khuya mới trở về thì em vô cùng lo lắng. Em không kim được phải đợi đến khi anh trở về, nhìn thấy anh em mới yên tâm. Từ trước tới giờ em cũng không biết tại sao mình lại như vậy, cho đến bây giờ em mới hiểu ra, hóa ra là trong lòng em đã sớm để ý đến anh, anh đã là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của em rồi.

- Nói như vậy anh phải cảm ơn Tần Khải mới đúng. Nếu như hôm nay anh ta không bày ra trò này thì không biết đến bao giờ anh mới dám thổ lộ tình cảm với em.

Sở Phàm cười cười nói.

- Cho dù không có anh ta thì em với anh cũng sẽ ở bên nhau. Em mới không đành lòng nhìn anh vẫn phải làm bạn trai giả của mình.

Đại tiểu thư khẽ cười cười nói.

- Thật ra, cho dù không thể trở thành chính thức, làm bạn trai giả của đại tiểu thư anh cũng đã thỏa mãn rồi. Bởi vì làm bạn trai giả cũng có thể dắt tay em, lâu lâu còn có thể ôm bờ eo nhỏ của em. Như vậy đã khiến anh thỏa lòng lắm rồi, vui mừng lắm rồi. Phải biết rằng có biết bao nhiêu người ôm giấc mộng được gần gũi đại tiểu thư một chút mà vẫn còn chưa có cơ hội đó.

Sở Phàm khẽ cười nói.

- Nhưng mà người ta vẫn cảm thấy chưa đủ.

Đại tiểu thư cong miệng nói.

- Tại sao vậy?

Sở Phàm hỏi.

- Bởi vì anh trở thành chính thức thì em bất cứ lúc nào cũng có thể ôm anh, một mỗi còn có thể dựa vào vai của anh, còn có thể lộ liễu gọi anh mát xa cho em, còn nhiều thứ lắm.

Đại tiểu thư vui vẻ cười nói.

- Từ nay về sau đại tiểu thư muốn ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn, con người anh rất là thoải mái. Sở Phàm ha hả cười.

- Hừ, ai muốn hôn anh.

Đại tiểu thư trợn mắt lườm Sở Phàm một cái, nói.

- Thế anh hôn em thì có gì được không? Em biết không, trên người em có một mùi hương thoang thoảng rất là thơm.

Sở Phàm cười cười nói!

- Đáng ghét!

Đại tiểu thư khẽ đánh vào ngực Sở Phàm, khuôn mặt ngọc ửng đỏ lên, xin đẹp không sao tả xiết.

- Chúng ta đứng đây đã lâu, hay là lên xe đi, được không?

- Dạ, được!

- Hôn trước một cái đi.

Sở Phàm nói xong nhẹ nhàng hôn lên trán đại tiểu thư, tuy nhẹ nhàng nhưng rất nồng nàn. Đại tiểu thư hạnh phúc nhắm mắt lại!

Nếu bây giờ cảnh tượng này được quay phim thì sẽ tạo ra những hình ảnh đặc biệt ấm áp kinh điển.

294. Chương 284: A Thiển Hấp Hối (phần I)

Sở Phàm ôm vai đại tiểu thư đi vào trong xe. Đại tiểu thư giống như một con chim nhỏ trong lồng ngực của Sở Phàm, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ hạnh phúc và thanh thản.

Đột nhiên, Sở Phàm bỗng cảm thấy run lên, hần đường như cảm ứng được cái gì đó. Hắn quay đầu nhìn về phía bên phải thì nhìn thấy có một bóng người màu bạc đang lặng lẽ đứng đó, giống như đang dung hòa cùng với cả trời đất. Chỉ là từ người cô toát ra một vẻ lạnh lùng khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Là Ngân Hồ! Sở Phàm trong đầu hiện lên một ý niệm. Hắn mơ hồ cảm thấy Ngân Hồ có việc cần tìm hắn, không chỉ vậy mà còn là việc gấp. Tuy nói cách nhau một khoảng nhưng Sở Phàm cũng cảm thấy được trên mặt Ngân Hồ có chút không thoải mái, giống như cô có điều gì đó đau khổ.

Sở Phàm đưa đại tiểu thư lên xe, sau đó nhẹ giọng nói:

- Đại tiểu thư, em lên xe ngồi đi, anh đi gặp một người.

- Đi gặp một người? Gặp ở đâu?

Đại tiểu thư kinh ngạc hỏi.

- Cô ấy đang đứng ở bên kia.

Sở Phàm trả lời.

- Em ở đây chờ anh quay về.

Đại tiểu thư khẽ cười cười, nói.

Sở Phàm gật gù đầu, khẽ vuốt khuôn mặt đại tiểu thư một chút, đi tới gần Ngân Hồ.

- Chủ nhân, A Thiển đã xảy ra chuyện rồi.

Sau khi Sở Phàm đi qua, Ngân Hồ xót xa nói.

Sở Phàm nghe vậy thì cảm thấy căng thẳng, vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- A Thiển hôm nay đi ra ngoài thì gặp phải Từ Lăng. Bọn chúng uy hiếp A Thiển phải gây bất lợi cho chủ nhân, A Thiển không chịu nghe theo. Thế là bọn chúng đâm cô ấy một dao, thành ra bây giờ A Thiển đang nằm ở trong Bệnh viện Nhân dân. Khi bị đưa đi bệnh viện thì A Thiển nói muốn gặp chủ nhân.

Ngân Hồ kể lại.

- Cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? A Thiến cô ấy không bị sao chứ?

Sở Phàm chấn động cả người, kinh hoàng hỏi.

- Chủ nhân, thời gian cấp bách, lên xe rồi Ngân Hồ sẽ nói tỉ mỉ cho người.

Ngân Hồ nói.

- Cũng được.

Sở Phàm dừng một chút nói:

- Cô chờ tôi một chút. Tôi đi nói một tiếng với đại tiểu thư.

Sở Phàm vội vàng chạy đến trước xe mà đại tiểu thư đang ngồi. Hắn cố tỏ ra một thần sắc bình thường, nhìn vào trong xe nói với đại tiểu thư:

- Đại tiểu thư, em lái xe về nhà trước đi, anh còn có chút việc, lát nữa anh sẽ quay về, được không?

Đại tiểu thư nghe vậy thì giật mình. Nàng nhìn thấy trên mặt của Sở Phàm không có vẻ gì là nghiêm trọng, nhưng trong lòng nàng lại có một cảm giác khác thường. Nàng mơ hồ cảm thấy Sở Phàm chắc chắn đã gặp chuyện gì đó. Vậy nên cô lo lắng hỏi:

- Tiểu Sở, anh đã gặp chuyện gì phải không?

- Không có việc gì lớn đâu, em về trước chờ anh có được không? Sau khi về nhà anh sẽ kể tỉ mỉ cho em.

Sở Phàm dịu dàng nói.

Đại tiểu thư nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Sở Phàm thì buộc phải gật gật đầu. Trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn hỏi Sở Phàm nhưng nàng cũng biết khi mình là một người phụ nữ thì không nên nhiều lời. Mình nên thông cảm quan tâm, để cho anh ấy yên tâm đi làm việc, cho nên nàng đành nói:

- Em ở nhà chờ anh trở về, anh nhất định phải trở về đó.

- Anh sẽ trở về!

Sở Phàm nói xong hôn nhẹ vào hai má của đại tiểu thư, khẽ ôm lấy nàng rồi đi về xe của Ngân Hồ.

Đại tiểu thư nhìn theo hình bóng của Sở Phàm thì trong lòng âm thầm nói:

- Tiểu Sở, em biết có một số việc anh không dám nói với em sợ em biết thì sẽ lo lắng không yên. Nhưng em vẫn hy vọng anh có thể nói cho em biết. Em muốn cùng nhau gánh vác với anh, bởi vì từ nay về sau em là người của anh, người phụ nữ đứng sau lưng anh! Tiểu Sở, đêm nay anh phải về sớm một chút, em ở nhà chờ anh.

Ngân Hồ lái chiếc xe màu bạc lao vùn vụt về hướng đến Bệnh viện Nhân dân. Sở Phàm ngồi ở trong xe, khuôn mặt lạnh lùng u ám, hai mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Vừa rồi Ngân Hồ đã nói sơ qua một lần sự việc xảy ra. Vốn là hôm nay A Thiến có việc gấp cần phải đi ra ngoài, cô gọi điện thoại cho Sở Phàm nhưng lúc đó hắn đang tắt máy. Ngân Hồ và Kim Cương cũng có việc phải đi ra ngoài, không ở trong biệt thự Bạch Cảnh Sơn. A Thiến đợi một hồi vẫn không thấy Ngân Hồ và Kim Cương trở về, di động của Sở Phàm thì không mở máy, cuối cùng đành phải mượn xe của Ngô bá một mình đi ra ngoài.

Ai ngờ, A Thiến đi một lúc thì bị bọn Từ Lăng phát hiện được, bọn chúng mang A Thiến đi luôn. Rồi Từ Lăng bắt A Thiến kể rõ toàn bộ hành động của mấy ngày nay cho chúng biết, còn bắt cô phải tiếp tục nghe ngóng hành động kế tiếp của Sở Phàm. A Thiến không nghe theo lại còn chửi rủa Từ Lăng thậm tệ. Từ Lăng giận dữ, liền đâm cho A Thiến một dao. A Thiến kêu lên khiến những người xung quanh nghe thấy, cả bọn Từ Lăng thấy vậy liền nhanh chóng chạy mất.

Sau khi bọn Từ Lăng chạy mất thì Ngân Hồ mới vội vàng đuổi tới nơi. Hóa ra sau khi Ngân Hồ trở về biệt thự Bạch Cảnh Sơn thì biết được A Thiến đã đi nên lập tức ra ngoài tìm cô. Lúc Ngân Hồ tìm được A Thiến thì cũng chính là lúc cô ấy đang nằm trong vũng máu.

Ngân Hồ cấp bách đưa A Thiến tới bệnh viện để cấp cứu. Theo sở nguyện của A Thiến, cô liền đi tìm Sở Phàm, cuối cùng cô cũng gặp được hắn ở dưới tòa cao ốc Quốc Cảnh.

Sở Phàm sau khi nghe Ngân Hồ nói thì trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng. Vốn là lúc đi tới tòa cao ốc Quốc Cảnh điện thoại của hắn chưa sạc pin, mà hắn lại vội vàng đi nên cũng không để ý. Ai ngờ đến lúc quan trọng thì di động của hắn lại hết pin, khiến cho A Thiến gọi điện không được. Nếu vạn nhất A Thiến có chuyện gì thì Sở Phàm khó có thể tha thứ cho chính mình.

Theo lời nói của Ngân Hồ thì A Thiến vội vàng đi ra ngoài là để gửi tiền đến cho em gái của mình. A Thiến mỗi khi cuối tháng đều phải trợ cấp cho em gái mình một ít phí sinh hoạt, hôm nay chính là ngày cuối tháng, cho nên A Thiến phải đi gửi phí sinh hoạt tháng sau cho em gái mình. Cô biết rằng đi lúc ban ngày thì có thể sẽ bị bọn Trương thiếu phát hiện ra cho nên tới sau bảy giờ tối mới lái xe ra ngoài để chuyển khoản. Nào ngờ bị bọn Từ Lăng bắt gặp cho nên mới xảy ra bi kịch như thế này.

Khuôn mặt Sở Phàm tái mét, một câu nói cũng không thốt ra được. Nhưng mà trong lòng hắn không ngớt cầu nguyện: “A Thiến, em ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì. Bảy giờ anh sắp đến gặp em rồi. Em đừng có xảy ra chuyện gì nhé!”

Sau khi chiếc xe dừng lại ở Bệnh viện Nhân dân, Sở Phàm vội vàng mở cửa xe chạy vào bệnh viện. Hắn cùng Ngân Hồ đi vào phòng cấp cứu, khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của các bác sĩ đi từ trong phòng ra, trong lòng Sở Phàm liền cảm thấy một cảm giác không lành.

- Bác sĩ, bác sĩ, A Thiến cô ấy sao rồi? Có xảy ra chuyện gì không?

Sở Phàm vội vàng hỏi.

- Hai người là người nhà của cô ấy phải không?

Một người bác sĩ hỏi.

- Đúng, tôi là người thân của cô ấy. Bác sĩ, cô ấy có sao không?

Sở Phàm sốt ruột hỏi.

Bác sĩ lắc lắc đầu, khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Anh có phải là Sở Phàm không?

- Đúng, đúng tôi chính là Sở Phàm.

Sở Phàm nhìn vẻ mặt của bác sĩ thì đã linh cảm thấy có điều không hay xảy ra, trong lòng vô cùng sốt ruột, lo lắng mãi không thôi.

- Cô ấy bị đâm thủng tim. Chúng tôi đã tận lực cứu chữa nhưng không thể giúp cô ấy vượt qua nguy hiểm, chỉ có thể duy trì tính mạng của cô ấy một lúc. Cô ấy rất muốn gặp một người tên là Sở Phàm, anh hãy đi vào gặp mặt cô ấy lần cuối đi.

Bác sĩ lắc lắc đầu, sau đó đi tránh ra ngoài.

Sở Phàm nghe vậy thì trong lòng chấn động, cả người giống như bị sét đánh, chết đứng tại chỗ, khuôn mặt trở nên tái xanh, xoay người lại đi vào phòng cấp cứu.

A Thiến đang nằm trên giường giải phẫu, thân thể cô tái xanh, khuôn mặt không có một chút huyết sắc. Trên miệng cô đang gắn một cái bình oxy nhỏ, hô hấp rất yếu ớt, giống như mỗi lần hít thở là một lần sinh mạng tiêu hao đi một ít. Đôi mắt đã mất đi vẻ quầng rờ động lòng người vốn có, trống rỗng nhìn xung quanh, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy đau lòng.

Khi A Thiến nhìn thấy Sở Phàm đi vào thì đôi mắt trống rỗng ấy khẽ chớp chớp, giống như hiện lên một chút sinh cơ. Trong lòng Sở Phàm đau đớn dữ dội, hắn vội vàng chạy đến bên giường của A Thiến, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của A Thiến, dụi dụi nói:

- A Thiến, anh đã đến rồi. Em cảm thấy thế nào? Em phải kiên cường lên nhé, anh sẽ mãi ở bên cạnh em. Em không phải đã đáp ứng làm bạn với anh rồi sao? Em sẽ không xảy ra việc gì đâu, chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì mà.

Trong mắt của A Thiến lộ ra vẻ vui mừng. Cô khó khăn lấy tay chỉ vào bình oxy ở trên miệng của mình, ý bảo Sở Phàm gỡ nó ra cho cô.

Sở Phàm sững sốt, trong lòng hẳn biết rằng một khi gỡ cái bình oxy ra khỏi miệng của A Thiến thì tính mạng cô sẽ mất đi nhanh hơn.

Sở Phàm lắc lắc đầu nói:

- A Thiến, anh không thể gỡ ra được đâu. Gỡ ra thì em sẽ....

A Thiến nghe vậy thì lắc lắc đầu, trong mắt hiện ra những giọt nước mắt long lanh, từng giọt nước mắt dọc theo khóe mi từ từ rơi xuống.

Sở Phàm trong lòng đau xót, hẳn có cảm giác như muốn khóc. Cuối cùng hẳn cũng gỡ cái bình oxy ra khỏi miệng của A Thiến.

- A Sở, anh, anh rốt cuộc cũng đã đến. Em, em còn tưởng sẽ mãi mãi không thể gặp lại anh.

Sau khi bình oxy được gỡ ra, A Thiến yếu ớt nói.

- Không đâu, sẽ không như vậy đâu, rồi em sẽ khỏe lên, nhất định như vậy mà!

Giọng nói của Sở Phàm trở nên nghẹn ngào, hẳn biết rằng lời nói của mình là dối mình dối người, nhưng mà hẳn vẫn cứ nói.

- Không, em biết em sẽ không thể khỏe lên, nhưng mà cuối cùng có thể gặp anh thì trong lòng của em đã không còn gì tiếc nuối. Thật sự, em rất vui vẻ khi anh có thể bên em lúc thời khắc cuối cùng này.

Khuôn mặt của A Thiến khẽ mỉm cười, đôi mắt ướt đầm nước mắt chớp chớp lộ ra vẻ vui mừng.

- A Thiến, anh không cho em nói như vậy, em sẽ khỏe lên mà. Anh từng nói anh sẽ ở bên em cả đời. Những năm tháng sau này còn dài, em không được nói như vậy.

Sở Phàm xúc động nói.

295. Chương 284: A Thiến Hấp Hối (phần II)

- A Sở, anh không cần lừa gạt chính mình. Em biết, em không xong rồi, trái tim em bây giờ đau quá, rất đau. Nhưng có anh nắm tay em như vậy thì tốt hơn rất nhiều. Bàn tay của anh thật là ấm áp, nhưng từ nay về sau em sẽ không bao giờ ...có thể nắm... Ô ô ô.

A Thiến không kìm được khóc nức nở, nước mắt chảy xuống ướt đầm hai bên gối. Cô tiếp tục nghẹn ngào nói:

- Anh biết không, có nhiều khi em rất hối hận vì mình đã chọn con đường này, trầm luân trở thành một người bán rẻ chính bản thân mình. Nhưng sau đó em lại nghĩ, chính là do mình chọn con đường này mới gặp được anh. Nghĩ vậy em lại cảm thấy vui mừng hơn. Những ngày nay được ở gần anh là khoảng thời gian em cảm thấy vui vẻ nhất. Thực sự em rất thích cảm giác đó, thích được chờ anh trở về, nấu cơm cho anh ăn, em không muốn phải chết, bởi vì em không nỡ xa anh.Ô ô ô!

Nước mắt A Thiến không kìm được lại tiếp tục chảy ra, từng giọt nước mắt ẩn chứa sự đau lòng vô cùng vô tận của A Thiến.

Sở Phàm trong lòng đau xót, nước mắt không kìm nổi cũng từng giọt chảy xuống mu bàn tay của A Thiến.

- Anh, anh khóc đấy ư? A Sở, anh đừng đau lòng có được không? Đây là chặng đường cuối cùng của cuộc đời em. Em hy vọng anh có thể mỉm cười nhìn anh ra đi, em muốn khắc sâu nụ cười của anh. Bởi như thế thì em sẽ không cảm thấy cô độc, anh đừng khóc có được không?

A Thiến dùng hết sức lực toàn thân, nắm chặt lấy tay của Sở Phàm, dịu dàng nói.

- Anh, anh sẽ không khóc, anh sẽ cười, sẽ cười!

Sở Phàm cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo, nhưng nụ cười của hắn còn khó coi hơn khi hắn khóc. Hắn vươn tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt của A Thiến. Lau nước mắt cho cô, nhưng dường như nước mắt của A Thiến cứ chảy mãi trên tay của hắn, lau hoài cũng không hết.

- Đúng, đúng rồi, em đêm nay làm cho anh một mâm bánh mật, chờ anh trở về cùng ăn. Nhưng bây giờ em không thể rồi, anh có thể trở về ăn phần bánh kia có được không? Đó là do một tay em làm cho anh đó.

A Thiến thương tâm nói, nước mắt lại tuôn ra ào ạt.

- Anh, anh sẽ ăn, anh còn muốn cùng ăn với em nữa.

Sở Phàm nghẹn ngào, khóc không thành tiếng. Trong lòng hắn vô cùng đau đớn. Sự đau đớn giống như từng cơn sóng kéo đến, hắn cảm thấy bản thân mình thật vô dụng. Hắn hận chính bản thân mình, nhìn thấy sinh mệnh của người phụ nữ của mình dần dần mất đi mà hắn lại bất lực không có một biện pháp nào.

- Còn, còn có một việc nữa...

Khóe miệng A Thiến mấp máy, khó khăn nói:

- Lần này em ra ngoài là muốn chuyển cho em gái của em một số tiền. Nhưng, nhưng cuối cùng không chuyển được. Anh có thể giúp em được không? Chi phiếu của em gái em trong cái bọc ở bên trong cái túi trong phòng em. Còn, còn nữa, đừng để cho em gái của em biết chuyện của em, để cho nó yên tâm học tập. Anh, anh có thể giúp em được không?

- Có thể, có thể. Từ nay về sau mỗi tháng anh sẽ chuyển cho em gái em một số tiền, chăm sóc thật tốt cho nó. Anh sẽ đối với nó như đối với em gái của chính mình.

Sở Phàm vội vàng nói.

- Cảm, cảm ơn anh!

A Thiến nói xong thì vẻ mặt biết đổi, khẽ cau mày, khuôn mặt lộ ra vẻ đau đớn. Cô kêu lên thành tiếng:

- Đau, đau quá, ngực của em đau quá, trái tim của em đau quá.

Sở Phàm thấy vậy thì kinh hãi, vội vàng nói:

- A Thiến, em hãy đợi một chút. Anh đi gọi bác sĩ. Em hãy đợi một chút.

- Không, không cần. Anh đừng đi, đừng đi mà!

A Thiến nắm chặt lấy tay của Sở Phàm không cho hắn rời đi. Dần dần A Thiến cảm thấy không còn đau nữa, không chỉ vậy khuôn mặt vốn tái xanh của cô đã dần trở nên hồng hào, đôi mắt to quầng rử mê người dần dần xuất hiện sức sống. Cô nắm chặt lấy bàn tay của Sở Phàm rồi nói:

- Em bây giờ cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Giống như không có chuyện gì xảy ra. Anh đừng rời khỏi em.

Sở Phàm nhìn thấy vẻ đau đớn ngày càng dày đặc trong mắt của A Thiến, hắn cũng từng học qua y thuật nên biết phản ứng khác thường trên người A Thiến là hiện tượng hồi quang phản chiếu. Khuôn mặt hắn trở nên buồn bã, ánh mắt toát ra một vẻ đau đớn vô tận.

Mà lúc này, A Thiến cũng dường như cảm thấy chính mình cũng không xong. Cuối cùng cô nhẹ giọng cầu xin:

- A Sở, anh có thể hôn... hôn em một chút không?

Sở Phàm đau xót, cố gắng kìm nén đau đớn, miễn cưỡng cười:

- Đương nhiên là có thể. A Thiến, anh từng nói con người anh khả năng tự chủ rất là thấp, không biết lúc nào đã bị em mê hoặc. Chỉ là không nói cho em biết, bây giờ mới nói, em không trách anh chứ?

A Thiến lắc lắc đầu, đôi mắt đã ướt đầm nước mắt lại tiếp tục rơi lệ. Cái miệng xinh xinh dường như muốn khóc ra thành tiếng. Lúc này Sở Phàm nhẹ nhàng cúi xuống hôn vào bờ môi mềm mại của cô. A Thiến ôm chặt lấy bàn tay của Sở Phàm. Đôi mắt của cô từ từ nhắm lại. Bàn tay nắm lấy tay Sở Phàm cũng dần dần mất đi sinh lực mà buông ra.

Một lúc sau, Sở Phàm mới nhẹ nhàng ngẩng đầu lên. Lúc này trên mặt hấn nước mắt đã chảy ngang dọc. Đôi mắt của A Thiến đã nhắm lại, khóe miệng vẫn còn một nụ cười nhợt nhạt, nụ cười rất bình yên, thoải mái, vui mừng, thỏa mãn, không có một chút tiếc nuối hay đau đớn nào. Khóe mi của cô vẫn còn đọng một giọt nước mắt trong suốt, cũng không biết đó là nước mắt của cô hay là nước mắt của Sở Phàm nữa.

A Thiến đi rồi.

Cô không oán không hận bình thản ra đi lúc Sở Phàm còn hôn cô. Khi ra đi cô vẫn mang theo một nụ cười, trong lòng cô đúng là không muốn ra đi, nhưng đối với cô mà nói trong thời khắc hấp hối mà có được người đàn ông mà mình yêu thương ở bên cạnh thì đã thỏa mãn lắm rồi, cho nên cô đã mỉm cười khi ra đi.

Lúc cô còn sống trên cõi đời đã sống một cuộc sống rất mệt mỏi. Khi cô chết đi mang theo một nụ cười, đó là lúc ước nguyện của cô đã trở thành hiện thực.

Từ đầu tới cuối, cô vẫn ý thức được rằng mình đã có một thời gian từng có mối quan hệ xấu xa với Từ Lăng và Trần Tuấn Sinh. Đây là hai vết nhơ bẩn mà cho dù cô tẩy như thế nào cũng không thể sạch. Vì vậy cô rất tự ti, cô tự ti tất cả đều vì Sở Phàm.

Sau khi gặp gỡ Sở Phàm cô mới phát hiện ra rằng trong lòng mình vẫn còn có tình cảm, vẫn còn có sự rung động, còn có sự ám áp. Thế nhưng đứng trước mặt Sở Phàm, cô lại cảm thấy thật tự ti. Bởi vì cô để ý đến Sở Phàm, cô mong muốn được dâng hiến cho Sở Phàm, tất cả mọi thứ từ sinh mạng cho tới thân thể. Đáng tiếc cô chưa kịp hoàn thành sở nguyện thì đã phải ra đi, ra đi rất đột ngột.

Sở Phàm tĩnh lặng ngồi, không nói một tiếng nào. Hấn muốn ngừng thở lại để nhìn A Thiến. Trong tiềm thức, hấn vẫn không thể chấp nhận được sự thật. Tối hôm qua A Thiến còn cùng hấn ăn cơm mà hôm nay cô ấy đã ngừng thở. Thật là thiên ý thất thường, thiên ý thật thất thường.

Sở Phàm cảm thấy mình thật có lỗi với A Thiến. Nếu như lúc bình thường mình quan tâm nhiều hơn, trân trọng A Thiến nhiều hơn một chút thì hôm nay đâu đến nỗi dẫn đến cảnh tượng này. Trong lòng hấn bây giờ tràn ngập sự phẫn uất và hối hận. Hấn nhẹ nhàng vuốt ve hai má A Thiến vốn đã lạnh như băng. Mỗi lần vuốt ve là tim hấn nhói đau một lần. Hấn biết rằng từ nay hấn sẽ không bao giờ được nhìn thấy A Thiến vui tươi xinh đẹp nữa, không bao giờ được nghe thấy A Thiến hét lên trong phòng khi mình nghịch ngợm từ phía sau ôm lấy cô nữa. Không bao giờ được ăn những món ăn mà A Thiến tự mình nấu lấy nữa...

Nghĩ vậy trong lòng Sở Phàm lại thêm đau xót. Hấn từ từ nhắm đôi mắt lại, cố nén nỗi đau đớn trong lòng.

A Thiến đi rồi, đi vĩnh viễn rồi. Khi còn sống cô không thể tự mình lựa chọn thì sau khi chết hấn là cô có thể. Cô đi mang theo một nụ cười tươi vui. Từ đầu tới cuối cô gái này đều không có cảm giác sợ hãi, bởi vì khi ra đi cô có người đàn ông mà mình yêu thương ở bên cạnh. Đúng vậy, người đàn ông này đã mang đi tất cả sợ hãi của cô. Trước khi đi cô đã cảm thấy thỏa mãn vì người đàn ông mà cô yêu đã thừa nhận là đã bị cô mê hoặc. Trước khi đi cô tràn ngập sự ám áp và vui sướng. Cô không oán không hận rời đi.

- A Thiến, em lên đường bình an. Cả đời này Sở Phàm cảm thấy thật hổ thẹn với em. Nếu như có kiếp sau, cho phép anh được cả đời chăm sóc em. Tạm biệt A Thiến! Anh sẽ mãi mãi nhớ bóng hình, nụ cười của em và cả phong thái quyến rũ của em. Hy vọng ở thế giới bên kia em có thể thường xuyên mỉm cười. Yn tâm đi, chuyện của em giao cho anh sẽ làm cho em. Chuyện mà em không nhờ anh anh cũng đi làm, ví dụ lấy đầu Từ Lăng để tể bái em!

Sở Phàm chậm rãi thốt lên từng chữ từng chữ một.

Sau đó bác sĩ đi vào. Bọn họ khuyên Sở Phàm nên đưa di thể của A Thiến gửi ở nhà xác.

Bác sĩ dùng tấm vải trắng phủ lên trên người A Thiến, sau đó rời đi. Lúc này Sở Phàm mới từ từ bước ra.

Ngân Hồ ở bên ngoài chờ đợi. Khuôn mặt của cô cũng đầy vẻ bi thương. Nhìn thấy Sở Phàm đi ra thì vội vàng tới nghênh tiếp:

- Chủ nhân, người không có việc gì chứ?

- Tôi không sao!

Sở Phàm lúc này đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Trên khuôn mặt vẫn mang theo một vẻ đau đớn, nhưng trong ánh mắt của hắn bắn ra những tia rét lạnh khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

- Chúng ta về trước thôi, A Thiển có thể ngày mai sẽ an táng.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Chủ nhân, tất cả đều do Ngân Hồ làm việc bất lực. Nếu như Ngân Hồ tìm được A Thiển sớm hơn một chút thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Ngân Hồ đau lòng nói.

- Ngân Hồ, việc này không liên quan đến cô. Cô không cần tự trách mình. A Thiển đã đi rồi, đây là chuyện không thể thay đổi. Việc chúng ta có thể làm bây giờ là phải sống cho thật tốt, đòi lại sự công bằng cho A Thiển.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Vậy chủ nhân bảo Ngân Hồ phải làm sao đây?

Ngân Hồ hỏi.

- Ngày mai cô bắt Từ Lăng đến cho tôi, bất kể dùng phương pháp gì cũng phải mang tới.

Sở Phàm lạnh lùng nói từng chữ một.

- Dạ!

Ngân Hồ cung kính trả lời.

Lời tác giả:

Nói thực ra, viết chương này xong tôi phải cố kiềm chế để không rơi nước mắt. Nhưng viết đến cảnh thời điểm cuối cùng của A Thiển và Sở Phàm thì tôi đã không thể kiềm chế nổi mà phải rơi lệ. Theo tôi sắp đặt nhân vật A Thiển này từ đầu, thì đã định để cô ấy là một nhân vật bi kịch rồi. A Thiển là một cô gái trong sáng và lương thiện, nhưng sự thật của xã hội tàn khốc lại khiến cô lựa chọn con đường mà cô không hề mong muốn. Cho đến khi gặp được Sở Phàm.... Có lẽ sẽ có người trách tôi không nên viết như thế này. Có lẽ là nên cho tất cả mọi người sum họp lại. Nhưng tôi không thể. A Thiển sau này sẽ mang đến những phản ứng dây chuyền. A Thiển ra đi mang theo nụ cười trên gương mặt, là ra đi trong nụ hôn của Sở Phàm. Tôi cho rằng bấy nhiêu đó đã là đủ với cô ấy rồi.

296. Chương 285: Thấy Cảnh Lại Thương Tâm

Ngân Hồ lái xe đưa Sở Phàm về biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Dọc đường đi sắc mặt của Sở Phàm luôn lạnh lùng, trên khuôn mặt vẫn mang theo một vẻ bi thương, hàn quang trong mắt chớp động khiến cho người ta cảm thấy rét run.

Dọc đường đi, giọng nói, dáng điệu, nụ cười của A Thiển không ngừng hiện lên trong đầu của Sở Phàm. Hắn đột nhiên tự cười giễu chính mình, chính mình lúc trước còn thề với A Thiển rằng sẽ bảo đảm cho cô được an toàn, nhưng cuối cùng thì sao? Hắn trong lòng vô cùng hận mình, nhìn thấy tính mạng của A Thiển dần dần mất đi mà mình lại bất lực. Hắn khẽ thở dài, nếu như lúc đó A Thiển có thể gọi cho di động của mình

thì thật tốt biết bao. Chẳng lẽ tất cả đều là ý trời? Chẳng lẽ ngay cả trời cũng không dung tha tính mạng của một người con gái long đong? Nếu thật sự như vậy thì ông trời quả là không có mắt.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Ngân Hồ hiện ra một vẻ áy náy. Cô cho rằng việc A Thiến chết là do lỗi của mình. Sở Phàm yêu cầu cô bảo vệ cho A Thiến an toàn, nhưng cô lại không làm được. Cô cũng không nghĩ rằng mình mới chỉ ra ngoài có hai giờ ngắn ngủi mà đã phát sinh bi kịch như vậy. Tuy là Sở Phàm không trách tội cô nhưng cô không khỏi tự thẹn với lòng mình. Cô thật có lỗi với A Thiến đã khuất, cũng thật có lỗi với chủ nhân Sở Phàm.

Về tới biệt thự Bạch Cảnh Sơn, thì Ngô bá ra nghênh đón. Ông nhìn thấy trong xe chỉ có Sở Phàm cùng Ngân Hồ thì không khỏi sửng sốt, kinh ngạc hỏi:

- A Thiến đâu? Ngân Hồ, cháu không phải ra ngoài tìm A Thiến hay sao? Tại sao cô ấy không trở về?

Ngân Hồ nghe vậy thì sắc mặt trở nên buồn bã, không biết phải đáp thế nào.

Sở Phàm thấy vậy thì thở dài, nhẹ giọng nói.

- A Thiến cô ấy đi rồi!

Ngô bá nghe vậy thì sửng sốt. Ông nhìn sắc mặt Ngân Hồ và Sở Phàm đang vô cùng bi thương thì trong lòng cảm thấy một dự cảm không tốt. Ông nhin không được run giọng nói:

- A Thiến. Cô ấy đã rời khỏi đây rồi ư?

Sở Phàm vội vàng đỡ lấy Ngô bá, nói:

- Ngô lão, A Thiến cô ấy đi rất vui vẻ, không hề có oán hận tiếc nuối. Ngô lão, bác không sao chứ?

Ngô bá nghe vậy thì cảm thấy mình giống như bị già mất mấy năm, ánh mắt toát ra một vẻ vô cùng đau đớn. Ông đỡ lấy cánh tay của Sở Phàm, miêng thì thảo nói:

- Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy? Hôm nay không phải cô ấy vẫn còn khỏe hay sao? Cô, cô ấy nói buổi chiều phải đi ra ngoài một chút, tại sao, tại sao, liền, liền.....Ồi!

- Ngô lão, A Thiến cả đời này sống cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Lần này cô ấy ra đi cũng là chuyện tốt, hy vọng cô ấy ở thế giới bên kia sẽ sống thật tốt.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Cô, cô ấy đang ở đâu?

Ngô bá hỏi.

- Ở bệnh viện. Ngày mai cháu sẽ phái người liên lạc với người nhà của cô ấy để đến nhận. Cháu sẽ an táng thật tốt cho cô ấy.

Sở Phàm nói.

- Aizzzz, tôi thấy A Thiến là một cô gái rất tốt. Tại sao lại như vậy?

Ngô bá được Sở Phàm đỡ đến trước ghế sofa trong phòng khách rồi ngồi xuống, than thở nói.

- A Thiến là bị người của Trương thiếu hại chết. Cháu sẽ thay A Thiến đòi lại sự công bằng.

Sở Phàm trầm giọng nói, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng dứt khoát.

Ngô bá thở dài thật mạnh, nhắm mắt lại, không nói một tiếng.

- Cháu đến phòng của A Thiến xem một chút.

Sở Phàm nói xong đứng dậy đi lên trên lầu.

Sở Phàm đi lên lầu bốn, đẩy cửa phòng của A Thiến ra. Một mùi thơm nhẹ nhàng xông vào mũi. Đây là mùi đặc biệt trên người A Thiến. Sở Phàm lại cảm thấy đau đớn. Hình ảnh A Thiến khi còn sống xinh đẹp quyến rũ lại hiện ra trước mắt.

Người đã đi rồi, người đi - nhà trống.

Chăn mền được xếp sắp rất chỉnh tề, khăn trải giường sạch sẽ gọn gàng. Bên cạnh cái gối còn vương lại mấy sợi tóc màu đen, đó có lẽ là tóc của A Thiển. Sở Phàm trong lòng buồn ngủi. Gian phòng này từ nay về sau sẽ trống rỗng, không còn tiếng reo cười và giọng nói quyến rũ, chỉ còn lưu lại một số dấu vết cho thấy cô đã từng ở nơi này.

Sở Phàm xoay chuyển ánh mắt. Trên cái bàn ngoài một ít đồ trang điểm còn có một cái bọc nhỏ, Sở Phàm không khỏi nhớ đến câu nói của A Thiển lúc hấp hối. Hắn liền mở cái bọc ra rồi lật một hồi thì thấy một cái sổ tiết kiệm trong đó viết chủ tài khoản tên là Trương Lệ.

- Trương Lệ? Vậy ra em gái của A Thiển tên là Trương Lệ. Đây là sổ tiết kiệm của em gái cô ấy. Nếu như vậy thì A Thiển tên đầy đủ là Trương Thiển. Trương Thiển, Trương Thiển.....

Sở Phàm lẩm bẩm nhớ kỹ cái tên “Trương Thiển”, trong lòng đau đớn mãi khôn nguôi.

“A Thiển, em cứ yên tâm đi. Em gái của em anh sẽ chăm sóc nó. Em cứ an lòng mà ra đi. Tất cả mọi chuyện để cho anh xử lý, nói tóm lại anh sẽ cho em một câu trả lời công bằng”, trong lòng của Sở Phàm thầm nói.

Đột nhiên, ánh mắt của Sở Phàm chú ý tới tấm hình trong cái bọc nhỏ. Sở Phàm liền cầm lên, đúng là ảnh chụp khi còn sống của A Thiển. A Thiển trong ảnh quyến rũ gợi cảm, xinh đẹp động lòng người. Khuôn mặt xinh đẹp đầy mỹ lệ, Sở Phàm động lòng, đem ảnh chụp của A Thiển nhắc lên.

Lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa ” cốc cốc”. Sở Phàm khôi phục lại tinh thần, nói:

- Ai? Vào đi.

Cửa phòng mở ra rồi, Ngân Hồ đi vào. Cô đến trước mặt của Sở Phàm quỳ xuống. Sở Phàm thấy thế vội đỡ lấy bả vai của cô, trầm giọng hỏi:

- Ngân Hồ, cô đến đây làm gì?

- Ngân Hồ xin chủ nhân trách tội. Là Ngân Hồ không làm hết trách nhiệm khiến cho A Thiển gặp nạn. Ngân Hồ có tội!

Ngân Hồ kiên quyết nói.

Sở Phàm nghe vậy thì khẽ thở dài nói:

- Ngân Hồ, tôi không phải đã nói chuyện này không liên quan đến cô hay sao? Lúc đó cô có chuyện quan trọng cần làm.

Không tính đến sự tình sẽ phát sinh như vậy đúng không? Cô không cần phải trách mình, nếu trách thì phải trách A Thiển mới đúng. Cô ấy không nên ra ngoài một mình.

- Chủ nhân....

Trong ánh mắt lạnh như băng của Ngân Hồ bỗng hiện lên một tia ấm áp.

- Trước hết hãy cứ đứng lên đã.

Sở Phàm đỡ Ngân Hồ đứng lên rồi nói:

- Đêm nay cô đi theo tôi gặp Trần Thiên Minh.

- Dạ, chủ nhân.

Ngân Hồ nói.

Sau đó Sở Phàm từ biệt Ngô bá rồi lên xe để Ngân Hồ đưa hắn đến gặp Trần Thiên Minh. Sở Phàm hôm qua đã đáp ứng với Trần Thiên Minh là đêm nay sẽ dẫn A Thiển đi gặp ông ta. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, trước khi đến giờ hẹn, A Thiển đã ra đi.

Sau khi tới chỗ ở của Trần Thiên Minh, Sở Phàm gõ cửa. Trần Thiên Minh đang ở nhà, không những vậy còn tự mình đi ra mở cửa.

- Cục trưởng Trần, tôi thực hiện lời hứa mà đến đây.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Mời vào!

Trần Thiên Minh nói:

- Nay, không phải cậu nói rằng đêm nay sẽ dẫn A Thiến tới đây hay sao?

Trần Thiên Minh nhướn mày, hỏi.

- Hôm nay ở khu phố Tâm Sinh phát sinh một vụ ẩu đả. Có một người bị đâm, Cục trưởng Trần đã biết chưa?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

- Cấp dưới của tôi đã báo qua chuyện này. Mà rốt cuộc là sao vậy?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Người bị đâm chính là A Thiến.

Sở Phàm bi thương trầm giọng nói.

- Cái gì? Tại sao lại trùng hợp như vậy? Bây giờ cô ấy thế nào rồi?

Trần Thiên Minh kinh ngạc hỏi.

- Cô ấy đã ra đi rồi. Cô ấy mang tiền đi gửi cho em gái của mình, vô tình bị Từ Lăng nhìn thấy, cho nên mới xảy ra bi kịch.

Sở Phàm vô cùng đau đớn nói.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì im lặng một lúc, sau đó chậm rãi nói:

- Hôm nay tôi đã phái người bí mật điều tra quán bar Nhất Dạ Tình ở khu Đông Thành theo lời của cậu. Những người phục vụ ở đó nói trước kia đúng là con trai của tôi và A Thiến thường lẩn lộn ở quán bar này. Hơn nữa bản ghi chép tiêu phí của con trai tôi cho thấy toàn bộ đều do Từ Lăng chi trả. Xem ra những lời cậu nói đều là sự thật. Cho dù A Thiến không thể tới đây, tôi cũng tin lời nói của cậu. Chỉ là tôi không nghĩ là A Thiến lại bị bọn Từ Lăng hạ độc thủ. Thật là đáng giận.

- Cục trưởng Trần, thân là Cục trưởng Cục Công an nhưng lại để cho thủ đồ liên tục phát sinh án mạng, Cục trưởng Trần trong lòng vui lắm phải không?

Ánh mắt Sở Phàm trở nên âm trầm, lạnh lùng hỏi.

Trần Thiên Minh giật mình, nhin không được hỏi:

- Cậu nói vậy là có ý gì?

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cho Cục trưởng biết là nếu như không diệt trừ được tổ chức tà ác này trong thành phố thì những án mạng giống như thế này sẽ ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Vậy cậu nói ở trong thủ đồ này có một tổ chức tội ác?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Tôi nghĩ cái tên “Tiểu Diện Hồ” Hứa Nhạc chắc Cục trưởng Trần không xa lạ gì? Căn cứ vào lời nói của A Thiến khi còn sống, thuốc phiện mà cậu nhà hút chính là do người này cung cấp. Hơn nữa A Thiến còn nói ở trong thủ đồ còn có một nhân vật lớn che chở cho hắn nên Hứa Nhạc mới có thể tự tung tự tác, không kiêng dè gì ai. A Thiến còn tiết lộ Hứa Nhạc và Trương thiếu rất thân với nhau.

Đôi mắt của Sở Phàm vẫn lạnh lùng. Hắn trầm giọng nói.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì đôi mắt phát lạnh. Ông nói:

- Hứa Nhạc? Trước kia tôi cũng thấy người này có vẻ khả nghi. Nhưng sau đó cấp trên ra chỉ thị cho tôi không cần xen vào việc này. Lúc đó tôi đã đoán ra Hứa Nhạc có người chống đỡ ở bên trên. Nhưng tôi cũng không điều tra ra Hứa Nhạc gây ra sự việc gì lớn lao, không ngờ Hứa Nhạc dám buôn bán cả thuốc phiện. Ghê tởm hơn hẳn lại liên thủ với đám người Trương thiếu hại chết con tôi. Hừ! Bây giờ dù có phải liều mạng tôi cũng phải tra xét hẩn rõ ràng.

- Cục trưởng Trần đừng kích động mà làm cho bứt dây động rừng. Cục trưởng Trần nghĩ lại đi. Nếu quả thực Trương thiếu là người che chở cho Hứa Nhạc thì liệu quyền lực trong tay của hẩn có đủ để làm việc đó hay không?

- Cậu, cậu là ngầm nói tới Thư ký thị ủy Trương?

Trần Thiên Minh hạ giọng xuống hỏi.

- Cục trưởng cảm thấy thế nào? Nếu mà Trương thiếu lợi dụng quyền lực của ba hẩn để che chở cho Hứa Nhạc, mặc cho gã buôn bán thuốc phiện, bí mật mở ngân hàng tư nhân, rửa tiền, thậm chí là giết người cướp của. Đến lúc đó thì cho dù cha của ông trời cũng không bảo vệ được Trương thiếu. Từ đó có thể khẳng định Thư ký Trương chắc chắn cũng có liên hệ vào đó. Hơn nữa nói không chừng điều tra ra còn có thể là một bí mật kinh người. Tôi nghĩ Cục trưởng Trần còn nhớ hôm qua tôi có nói tới nguyên nhân cái chết của Triệu Thanh chứ?

Sở Phàm lạnh nhạt, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì hơi sững sốt. Một lúc sau mới hồi phục lại được tinh thần, liền nói.

- Cao, cao, cảm ơn cậu đã chỉ dạy. Vậy thì tôi sẽ bí mật bắt Hứa Nhạc, phá tan một cái lưới này. Nhỏ cỏ tận gốc cái thế lực tội ác này, đòi lại sự công bằng cho con tôi.

- Vậy lúc làm việc Cục trưởng Trần đừng để bứt dây động rừng. Ở ngoài cứ ra vẻ không biết bộ mặt thật của bọn Trương thiếu, cố gắng tỏ ra bình thường với hẩn, làm cho bọn Trương thiếu bỏ đi sự cảnh giác với Cục trưởng. Như vậy thì hành động sẽ dễ dàng hơn.

Sở Phàm nói.

- Tốt lắm, vậy tôi với cậu xem như đã hiểu nhau. Tôi nếu có tin tức gì thì sẽ báo cho cậu biết. Nếu như cậu có hành động gì thì cũng hãy báo cho tôi biết.

Trần Thiên Minh nói.

Sở Phàm gật gù đầu sau đó hai người lại nói chuyện với nhau thêm mấy tiếng nữa, cho tới gần mười hai giờ Sở Phàm mới đứng dậy rời đi. Trần Thiên Minh lại đưa bọn họ ra đến tận cửa.

297. Chương 286: Sự Săn Sóc Dị Dàng Của Đại Tiểu Thư

Sau khi rời khỏi nhà Trần Thiên Minh, Sở Phàm thở dài một hơi. “A Thiển đã chết. Kế hoạch hành động của mình phải đẩy nhanh hơn nữa, nhất định phải giành được thế chủ động, trực tiếp tấn công để bọn Trương thiếu không kịp trở tay.”

- Chủ nhân, tôi đưa cậu trở về nghỉ ngơi đi.

Ngân Hồ nói.

- Ừ, đưa tôi về biệt thự Lam Hải. Tôi đã hẹn với đại tiểu thư là đêm nay sẽ về rồi.

Sở Phàm nói.

- Vâng, chủ nhân!

Ngân Hồ nói xong lái xe chạy về hướng biệt thự Lam Hải.

- Ngân Hồ, hình như tôi chưa bao giờ thấy cô cười thì phải.

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

- Ngân Hồ không bao giờ cười.

Ngân Hồ lạnh lùng nói.

- Hả? Chẳng lẽ chưa vui qua bao giờ sao?

Sở Phàm khó hiểu hỏi

- Từng có. Chính là lúc đi chung với chủ nhân.

Ngân Hồ đáp.

Sở Phàm nao nao, cuối cùng hỏi:

- Nhưng tôi cũng chưa thấy cô cười bao giờ cả?

- Tôi sẽ không cười đâu.

Ngân Hồ trả lời rất kiên quyết.

Sở Phàm không hỏi tiếp. Bởi vì cho dù có hỏi tiếp cũng chẳng có đáp án nào đâu.

- Ngân Hồ, trước giờ tôi chưa bao giờ đối xử với cô như cấp dưới cả. Tôi coi cô như là bạn bè tâm giao, như người nhà thôi. Cô có hiểu không?

Sở Phàm hỏi.

Trong mắt Ngân Hồ thoáng qua vẻ chần chừ, cuối cùng nói:

- Ngân Hồ không hiểu. Ngân Hồ chỉ biết là phải trung thành với chủ nhân. Chủ nhân mãi mãi là chủ nhân của Ngân Hồ.

Sở Phàm nghe vậy thấy nao nao, cảm thấy thật bất đắc dĩ, nhưng đồng thời cũng cảm thấy một niềm vui mừng, xúc động.

Về tới biệt thự Lam Hải. Sở Phàm nói với Ngân Hồ:

- Về nhà nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Đây là mệnh lệnh đấy nhé.

- Vâng, chủ nhân!

Ngân Hồ đáp.

Sở Phàm nghe vậy thì cười cười. Sau đó xuống xe đi vào trong biệt thự Lam Hải.

Trương bá mở cái cửa sắt lớn ra. Tiếng kêu “loảng xoảng loảng xoảng” vang quanh quẩn ở trong trời đêm. Sở Phàm đi vào thì mơ hồ nhìn thấy một bóng hình yếu điệu xinh đẹp đang chạy ra phía cửa. Khi đến gần thì ra đó đúng là đại tiểu thư. Đại tiểu thư bên trong mặc áo ngủ, bên ngoài khoác thêm một áo choàng. Nàng nhìn Sở Phàm một lúc rồi khuôn mặt xinh đẹp không kiềm chế nổi nở bừng nụ cười, vui vẻ nói:

- Tiểu Sở, anh đã về rồi.

- Đại tiểu thư, em, sao em còn chưa nghỉ ngơi thế?

Trong lòng Sở Phàm tràn đầy cảm động. Đã khuya thế này rồi mà đại tiểu thư vẫn cố chấp ngồi chờ hân về. Trong lòng hân ngoài sự cảm động ra vẫn chỉ có cảm động mà thôi. Nếu không phải là Trương bá đang còn đứng đó thì có lẽ hân đã chạy đến ôm chầm lấy nàng rồi.

- Nhất thời ngủ không được thôi.

Lúc này đại tiểu thư cũng chú ý đến Trương bá đang đứng bên cạnh mỉm cười, lập tức mặt nàng đỏ lên nói:

- Trương bá, đúng là phiền bác quá.

- Không phiền không phiền. Đêm đã khuya rồi, bên ngoài cũng hơi lạnh. Đại tiểu thư, Tiểu Sở, hai người đi vào nhà đi thôi.

Trương bá cười nói.

Cuối cùng, khi Sở Phàm và đại tiểu thư đi vào đại sảnh, Trương bá nhìn theo bóng dáng hai người, thì thào lẩm bẩm:

- Thăng ranh thói tha, đúng là có bản lĩnh thật!

Vừa về tới phòng khách, Sở Phàm kìm chế không nổi liền nắm lấy cánh tay đại tiểu thư giật mạnh, kéo vào lòng mình và ôm chặt lấy nàng. Hắn hít thật sâu hương thơm từ da thịt đại tiểu thư, dịu dàng nói:

- Đại tiểu thư, về sau anh có về trễ thì em đừng có chờ nữa. Cứ nghỉ ngơi trước đi. Em thức đêm như thế không tốt đâu. Anh nghe nói con gái thức khuya quá mười hai giờ đêm là không tốt cho da đâu.

- Cứ như anh nói thì khi nào em biến thành bà già xấu xí là anh sẽ không cần em nữa phải không?

Đại tiểu thư nũng nịu hỏi.

- Không có đâu. Anh không có ý đó. Anh chỉ là không đành lòng thôi.

Sở Phàm vội vàng nói.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng cười, nói:

- Kỳ thật thì cũng không nghiêm trọng như anh nói đâu. Bây giờ còn chưa khuya mà. Đúng rồi, việc của anh đã làm xong hết chưa?

- Ủ, làm xong hết rồi. Vội vàng bận rộn cả đêm nay rồi.

Sở Phàm đáp.

- Vậy anh đã ăn cơm chưa ?

Đại tiểu thư thân thiết hỏi.

Sở Phàm nghe vậy ngẩn ra. Đại tiểu thư hỏi như vậy thì hắn mới nhớ ra là mình chưa ăn cơm tối. Khi đã ý thức được vấn đề này thì bụng hắn réo lên ừng ục. Thực sự là đến giờ mới cảm giác được là đang rất đói.

- Bạn quá, quên cả ăn mất rồi.... Hahaaa.

Sở Phàm cười cười, lấp liếm.

- Anh còn cười được nữa à? Hừ, còn không biết tự lo cho bản thân mình nữa. Không ăn cơm thì lấy đâu ra sức mà làm việc hả? Thật là

Đại tiểu thư trách cứ, giọng điệu rất đau lòng.

Sở Phàm nghe xong cảm thấy trong lòng ngọt ngào, cứ như có dòng nước ấm đang chảy qua. Hắn nhận ra rằng khi ôm đại tiểu thư vào lòng, nỗi niềm đau đớn bị thương vì sự ra đi của A Thiển như đã vơi bớt được phần nào. Hắn thật sự cứ muốn ôm mãi đại tiểu thư trong lòng mình như vậy.

- Mau buông tay ra. Trong bếp còn cơm đấy, để em đi hâm nóng thức ăn lại cho anh.

Đại tiểu thư nói.

- Thà chết đói chứ không buông ra đâu.

Sở Phàm thâm tình nói.

- Anh chết đói rồi sau này em dựa vào ai? Được rồi, ăn cơm đi đã, được không?

Đại tiểu thư nói sáng.

- Được, anh nghe em.

Sở Phàm nói xong còn hôn lên phía sau cổ của đại tiểu thư.

Đại tiểu thư thản nhiên cười, rồi đi vào bếp.

Một lúc sau, đại tiểu thư bưng đồ ăn vừa hâm nóng ra, gọi Sở Phàm lại, bảo:

- Đồ ăn nóng rồi. Anh lại ăn đi.

Sở Phàm đáp tiếng rồi chạy đến trước bàn ăn với nàng. Mùi thơm của thức ăn sực nức lên.

- Anh ăn chậm thôi. Ăn vội ăn vàng thế làm gì hả? Có ai ăn tranh với anh đâu.

Đại tiểu thư giận dỗi nói.

- Không biết có phải do đói hay là do chính tay đại tiểu thư xuống bếp mà anh cảm thấy đặc biệt ngon, đặc biệt thích ăn.

Sở Phàm vừa ăn vừa nói.

Đại tiểu thư nhìn bộ dạng ăn tham của Sở Phàm nhin không nổi cười khúc khích bảo:

- Em nghĩ là anh đói lắm rồi. Bụng đói thì ăn gì chẳng ngon.

- Không đúng không đúng. Anh là người rất có nguyên tắc và biết thưởng thức. Cho dù có đói thế nào anh cũng không đến nỗi ăn bừa đi đâu. Kiểu tham ăn của anh bây giờ chỉ có một nguyên nhân giải thích thôi. Đó là phải có đại tiểu thư ở bên cạnh chờ anh ăn cơm. Hơn nữa, đồ ăn của anh là phải do chính tay đại tiểu thư hâm nóng nữa cơ. Cho nên anh mới ăn được nhiều, lại còn ăn uống rất vui vẻ sung sướng nữa.

Sở Phàm mỉm cười nói.

- Miệng lưỡi trơn tru! Anh đó, càng ngày càng ba hoa. Trước kia thì thành thật bao nhiêu cơ mà.

Đại tiểu thư giận, lườm Sở Phàm một cái, trong mắt nàng cũng toát ra vẻ vui vui, thẹn thùng.

- Đại tiểu thư còn nói nữa. Anh phát hiện ra là khi anh ở cùng đại tiểu thư thì nói chuyện đặc biệt lưu loát. Đại tiểu thư, sức hấp dẫn của em ghê gớm thật đấy.

- Được rồi, dừng ba hoa nữa. Có ăn nữa không? Không để em dọn đi đây.

- Để anh dọn. Anh dọn cho.

Sở Phàm nói xong thì nhanh chóng thu dọn mâm bát, rồi lại nói tiếp:

- Anh có phải là người theo chủ nghĩa nam giới đâu. Hơn nữa, vẫn nên để anh chăm sóc đại tiểu thư mới đúng. Làm sao lại để em đi chăm sóc anh thế được? Anh còn tiếc ngọc thương hương đây này.

Nghe xong lời nói của Sở Phàm, đại tiểu thư cười cười, thái độ hết sức dịu dàng. Người đàn ông này thường có những tình cảm dịu nhẹ làm cho lòng nàng thấy ấm áp và hạnh phúc.

Khi Sở Phàm thu dọn xong đồ ăn trên bàn rồi ra ngoài thì nhìn thấy đại tiểu thư đang ngồi ở sofa trong phòng khách, có vẻ như là không định đi về phòng nghỉ ngơi.

- Đại tiểu thư ,đêm đã khuya rồi. Em không mệt sao?

- Bây giờ không mệt nữa rồi. Vừa rồi lúc chờ anh về thì có hơi mệt chút chút. Bây giờ thì giống như đã vượt qua được giai đoạn mệt mỏi rồi.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng cười đáp.

Sở Phàm ngồi ngay bên cạnh đại tiểu thư. Mùi hương thoang thoảng ngọt ngào của nàng vẫn vút quanh người. Sở Phàm ôm nhẹ bờ vai đại tiểu thư, không kim nổi, hỏi:

- Đại tiểu thư, đôi khi anh đi ra ngoài cả ngày không về, đôi khi thì đi ra ngoài tận khuya lác khuya lơ mới về. Chẳng lẽ em không muốn hỏi xem rốt cuộc là anh đang làm gì sao?

Đại tiểu thư chậm rãi đáp lại:

- Nếu em đã yêu anh thì em tin tưởng anh. Em cũng tin là anh làm việc gì, nếu như anh muốn thì sẽ nói cho em biết dù em không hỏi. Nếu như anh không định nói thì cho dù em hỏi anh cũng sẽ không nói thật.

Huống chi ai cũng có một mảnh trời riêng trong lòng không thể cho người khác biết. Kể cả bản thân em cũng không thể hoàn toàn thẳng thắn với anh được. Cho nên làm sao em lại đi đòi hỏi anh cái gì cũng phải báo cho em biết được? Còn một điều nữa là, đàn ông các anh khi có việc thì thường thích để trong lòng chứ không muốn cho bạn gái biết. Em cho rằng đó là vì đàn ông các anh không muốn để cho người phụ nữ của mình phải lo lắng theo. Nhưng mà các anh lại không biết rằng phụ nữ bọn em đôi khi không yếu ớt như các anh tưởng. Phụ nữ chúng em có thể rất khát khao muốn lắng nghe tâm sự của đàn ông các anh.

Sở Phàm nghe xong thì trong lòng tràn ngập một cảm giác ấm áp, ôn nhu. Đại tiểu thư không chỉ xinh đẹp vô song mà còn là người thiện lương, hiểu biết, dịu dàng sẵn sàng. Người con gái như thế có phải lúc nào cũng gặp được đâu.

Là người đàn ông, nói có thể gặp gỡ được một người phụ nữ như vậy thì còn phải chờ xem anh có may mắn hay không. Nếu như có thể lọt vào mắt xanh của người phụ nữ như vậy thì có thể nói là trời già đã ưu ái anh lắm lắm rồi.

- Đại tiểu thư, em thật tốt! Anh cảm thấy anh quá may mắn, không ngờ lại có thể có được em.

Sở Phàm ôm đại tiểu thư chặt hơn, nói tiếp:

- Đại tiểu thư, em biết không, tối hôm qua anh trở về là rất khuya. Em đang ở phòng khách chờ anh rồi. Lúc ấy, em hỏi anh có phải là đang có tâm sự gì không. Anh nói không có. Anh nói xong thì đã thấy hối hận ngay rồi. Bởi vì lúc đó, anh nhìn thấy nỗi thất vọng trong ánh mắt em. Khi em đi lên lầu, anh chỉ muốn kéo tay em lại để tâm sự với anh thôi. Nhưng anh không dám, anh chỉ có thể trở mắt nhìn em đi lên lầu, trong lòng vô cùng hối hận.

- Thực ra là em cũng muốn biết tâm sự của anh. Em biết anh là một người đàn ông có trách nhiệm. Rất nhiều việc anh muốn tự gánh vác một mình. Nhưng bây giờ nếu như chúng ta đã ở cùng một chỗ, em hy vọng là em có thể cùng anh chia sẻ một điều gì đó. Nếu không anh sẽ mệt mỏi lắm, mà em rồi cũng rất đau lòng.

Đại tiểu thư dịu dàng bảo.

Đột nhiên Sở Phàm đưa hai tay ôm lấy đại tiểu thư vào lòng, khẽ hôn lên hai má nàng, nói:

- Đại tiểu thư, ngày mai anh đưa em đi đến một nơi. Đến lúc đó, em sẽ hiểu ra rất nhiều việc, kể cả thân thể của anh. Đại tiểu thư, anh yêu em. Cho nên nỗi lòng anh cũng muốn để cho em biết, để cho em lắng nghe.

Đại tiểu thư nghe xong thì rất vui vẻ, ánh mắt như nồng nhiệt hơn, nội tâm cũng ấm áp. Nàng cũng ôm chặt lấy Sở Phàm. Nàng rất xúc động và sung sướng. Bởi vì Sở Phàm nguyện ý mở rộng lòng mình với nàng. Mà nàng thì rốt cuộc cũng có thể đi vào thế giới nội tâm của Sở Phàm rồi, cũng có thể thay hẳn lo lắng hay sầu khổ, cùng chia sẻ với hắn hạnh phúc hay khoái hoạt được rồi.

Đối với một người con gái, nàng thích nhất là người đàn ông của mình tự thừa nhận nàng chính là một bộ phận của người đó, cũng rất thích nghe người đó thổ lộ, sẽ chia tâm sự.

298. Chương 287: Thổ Lộ Tâm Sự Với Đại Tiểu Thư (phần I)

Con người vì sự dịu dàng mà cảm động, cũng vì sự cảm động mà yêu người.

Dù cho người phụ nữ có xinh đẹp hay cao quý đến bao nhiêu, chỉ cần anh có thể chạm tới điểm mềm mại nhất trong nội tâm của người đó, đánh thức nàng, che chở nàng thì sự băng giá trong nội tâm của nàng cũng sẽ dần dần bị tình cảm dịu dàng của anh hòa tan, mà tâm tình của nàng cũng sẽ mềm mại đi rất nhiều.

Đại tiểu thư qua một đêm nghỉ ngơi da dẻ càng thêm vẻ hồng hào mịn màng. Nàng dậy từ rất sớm. Bình thường cũng không đến nỗi dậy sớm như thế, nhưng hôm nay lại được, bởi vì tối qua, Sở Phàm đã hẹn rằng

muốn dẫn nàng đến một nơi. Là nơi nào thì tối qua nàng cũng không hỏi. Hỏi mà biết trước được thì đã không có cảm giác mong chờ bí ẩn nữa rồi. Cứ chờ xem hôm nay Sở Phàm đưa mình đi đến chỗ nào.

Do đó mà hôm nay đại tiểu thư đặc biệt dậy sớm. Nếu là bình thường, là ngày cuối tuần thì nàng đã nằm nướng trên giường cho đến khi mặt trời lên cao rọi cả vào cửa sổ mới dậy. Nhưng hôm nay thì nàng lại không có tâm trạng nào mà nằm thêm trên giường, nguyên do là bởi vì tâm tình đang kích động. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng thấy kích động và bất an như thế vì một người đàn ông. Xem ra, tình yêu đúng là một động lực tinh thần thật vĩ đại.

Tuy nói là đại tiểu thư dậy sớm nhưng Sở Phàm thì lại còn đang ngủ khì trên giường, cũng còn không biết là đại tiểu thư vì hấn mà tình nguyện hi sinh cơ hội ngủ nướng thêm.

Đại tiểu thư dậy một lúc rồi đi xuống nhà. Cô Vương còn đang bận làm bữa sáng, thấy đại tiểu thư thì không nhìn nổi kêu lên:

- Đại tiểu thư, cô làm gì dậy sớm vậy? Hôm nay không cần đi làm mà?
- Vâng, không ngủ được thêm nữa nên dậy luôn. Cô Vương đang làm bữa sáng à? Cháu lại làm với cô nhé.
- Như vậy làm sao được. Đại tiểu thư cứ lại ghế sofa ngồi đi.
- Không sao đâu. Vừa may lại có thể học nấu đồ ăn sáng của cô Vương luôn.

Đại tiểu thư khẳng khái nói, xong ở bếp giúp cô Vương nấu bữa sáng luôn.

Cô Vương không khuyên được đại tiểu thư bèn kệ nàng làm. Có điều là cô Vương cũng cảm thấy hôm nay đại tiểu thư có vẻ khác hẳn ngày thường. Khóe miệng đại tiểu thư thường thấp thoáng nụ cười rất ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập niềm vui.

Cô Vương thấy đại tiểu thư hôm nay vui vẻ như thế thì trong lòng cũng cảm thấy rất vui. Chỉ có điều là cô cũng không biết vì sao đại tiểu thư lại vui mừng như thế.

Đại tiểu thư và cô Vương cùng nấu bữa sáng. Trong lòng nàng cảm thấy rất vui mừng. Nàng nhớ đến bộ dạng tham ăn của Sở Phàm tối hôm qua lúc ăn đồ ăn mà nàng hâm nóng thì không kìm nổi lại nở nụ cười sung sướng. Sở dĩ hôm nay nàng tích cực chủ động chạy xuống bếp nấu đồ ăn sáng, nguyên nhân chủ yếu là làm cho Sở Phàm ăn.

Đột nhiên, nàng phát hiện ra rằng mỗi ngày nấu ăn cho người mình thương yêu cũng là một việc rất hạnh phúc. Đặc biệt là khi ngắm người mình yêu nhồm nhoàm ăn đồ ăn mình nấu.

Đến tận chín giờ sáng Sở Phàm mới mơ màng tỉnh dậy, dụi dụi mắt rồi xoay người rời giường.

Theo thói quen, hấn cầm lấy điện thoại ở đầu giường lại xem. A, có một tin nhắn mới này. Mở ra xem, đúng là tin nhắn của đại tiểu thư: “Đồ lười. Dậy đi xuống nhà ăn sáng này.”

Sở Phàm hơi sững sờ trầm nghĩ, “Đại tiểu thư đang đợi mình ở dưới nhà ăn sáng ư? Vậy phải xuống nhanh lên mới được.”

Sở Phàm nghĩ vậy nên vội vàng đánh răng rửa mặt rồi bình bịch chạy xuống lầu. Đại tiểu thư đang tào nhả ngồi ở ghế sofa xem tin tức buổi sáng, thấy Sở Phàm chạy xuống thì mỉm cười, trong nụ cười tươi rói hàm chứa cả vẻ yêu thương. Sở Phàm nhìn thấy thế thì cảm giác như gió xuân phơi phới.

- Anh dậy rồi hả?
- Uhm, thấy tin nhắn của em là vội vàng chạy xuống luôn.

Sở Phàm ra vẻ khoa trương nói.

- Không tin được àh nha. Thôi đi ăn sáng đi. Không phải là hôm nay anh còn định đưa em đến chỗ bí mật nào nữa cơ mà?

Đại tiểu thư chớp đôi mắt to xinh đẹp, nói.

Đại tiểu thư nói đến đây thì Sở Phàm mới nhớ tới chuyện tối hôm qua mình đã hứa hẹn. Hấn bảo:

- Thế chúng ta cùng nhau ăn sáng đi.

Bữa sáng thật sự rất ấm áp. Đại tiểu thư nhìn thấy Sở Phàm uống sữa mình chuẩn bị thì cảm giác hạnh phúc ngọt ngào càng gia tăng.

Ăn sáng xong, Sở Phàm lái xe đưa đại tiểu thư đến biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Hắn đã quyết định để cho đại tiểu thư biết thân thế mình, để cho đại tiểu thư biết về cha mẹ mình, thậm chí là biết cả những chuyện sắp tới sẽ xảy ra.

- Tiểu Sở, tôi qua em suy nghĩ rồi. Tuy nói là chúng ta xác định rằng trước mắt là quan hệ yêu đương, nhưng em cảm thấy hay là tạm thời chưa nên công khai vội. Anh thấy sao?

Đại tiểu thư hỏi.

- Hả? Tại sao lại thế?

Sở Phàm điềm đạm hỏi lại.

- Vì, chuyện này, chuyện này có chút bất ngờ quá.

Đại tiểu thư cười, mặt ửng đỏ, nói tiếp:

- Nếu công khai ngay chuyện này thì ba em, còn có Tiểu Vân nữa chắc chắn sẽ thấy choáng. Cho nên em nghĩ định từ từ sẽ báo cho mọi người biết. Bọn mình có thể cứ để lộ dần dần chuyện yêu đương thôi.

- Anh cũng hiểu là mình thiếu cả một quá trình yêu đương. Hay là như vậy đi, từ mai trở đi anh hàng ngày đều đưa một bó hoa hồng đến biệt thự Lam Hải tặng em. Dần dần chú Kỷ với nhị tiểu thư sẽ cảm thấy rất kỳ quặc. Khi nào họ truy hỏi em là người tặng hoa là ai thì lúc đó anh sẽ dũng cảm xuất hiện, lớn tiếng công nhận là mình.

Sở Phàm dừng một chút, rồi lại tiếp:

- Sau đó, anh sẽ khẳng khái tường thuật lại, nói anh thích em đến mức nào mức nào, rồi cố gắng nói cho thâm tình một chút. Còn em thì nghe xong sẽ coi như bị tấm chân tình của anh làm cho cảm động, thậm chí là không kìm nổi rơi vài giọt lệ. Cuối cùng là em cũng thành ra yêu thương nhưng nhớ anh. Thế là ok rồi. Em thấy thế được không?

Đại tiểu thư không kìm nổi cười khúc khích, đánh khẽ vào Sở Phàm, nói:

- Đi chết đi. Em không thêm yêu thương nhưng nhớ anh làm gì cả.

- Thế sửa lại một chút. Anh sẽ yêu thương nhưng nhớ em. Thế có được không?

Sở Phàm cười nói.

- Nói chuyện với anh không đúng đắn gì cả.

Đại tiểu thư sáng giọng.

- Anh nghĩ là so với việc để bọn mình đi nói cho mọi người biết là chúng mình đang yêu nhau thì chi bằng cứ để mọi người tự nhận ra điều đó đi.

Sở Phàm nghiêm túc lại.

- Là sao ?

Đại tiểu thư khó hiểu hỏi.

- Khờ quá. Bình thường bọn mình có thể biểu hiện thân mật một chút. Ách, ví dụ như là anh thường nhìn em cười ngây ngô. Hoặc là em thường liếc mắt nhìn anh, tốt nhất là sắc mặt thẹn thùng ửng hồng một chút. Như vậy thì dù cho có là thằng ngốc cũng nhìn ra là anh có tình mà em cũng có ý.

Sở Phàm cười cười, giải thích.

- Hừ, lại còn dám bảo em khờ à? Em đánh anh cho coi. Ai thêm liếc nhìn anh? Anh có cái gì hay mà để người ta phải liếc nhìn. Rõ dơ!

Đại tiểu thư cười cười mắng yêu.

299. Chương 287: Thổ Lộ Tâm Sự Với Đại Tiểu Thư (phần Ii)

Trong tiếng cười đùa trêu chọc của hai người, Sở Phàm lái xe chạy vào trong biệt thự Bạch Cảnh Sơn.

Đại tiểu thư từ nhỏ sinh ra trong gia đình phú quý, giàu có, đã quen nhìn các tình huống hoành tráng. Nhưng tòa biệt thự cực lớn trước mắt đây lại khiến nàng cảm thấy kinh ngạc. Nhưng đây còn chưa phải là nhất, chuyện tiếp theo mới làm nàng choáng váng, kinh ngạc đến không thốt lên lời.

Sở Phàm đỗ xe ở trong sân biệt thự. Khi hần bước xuống xe, tất cả những cô giúp việc đang cắt cây cảnh trong hoa viên đều dừng tay và cung kính cúi đầu nói:

- Chủ nhân, chào đón chủ nhân về nhà.

Đại tiểu thư lúc ấy vô cùng sửng sốt. Khí thế thế này, cho dù cô đích danh là một thiên kim đại tiểu thư cũng chưa từng bao giờ có. Đây là chuyện gì thế này? Chẳng lẽ thân phận thực sự của Sở Phàm lại là một đại thiếu gia?

Lúc này, một người thanh niên khỏe mạnh vững chãi như một ngọn núi nhỏ, cùng với một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu bạc, nhìn qua đã khiến người ta thấy trái tim lạnh giá, đang cùng bước về phía Sở Phàm. Cũng không ngoại lệ, hai người này cũng cung kính nói:

- Kim Cương (Ngân Hồ) xin chào chủ nhân.

Đại tiểu thư ngây ngốc cả người. Nàng nhớ ra tối hôm qua ở tòa nhà Quốc Cảnh, Sở Phàm có nói là muốn đi gặp một người. Người đó chính là cô gái mặc bộ đồ màu bạc đầy vẻ lạnh lùng này. Trong đầu nàng suy nghĩ luân chuyển mà hoàn toàn không nghĩ ra vì sao những người này đều xưng hô với Sở Phàm đồng loạt như thế. “Chẳng lẽ đây là do Sở Phàm cố ý sắp xếp ra? Định bày một trò đùa dai cho mình có cảm giác ngạc nhiên vui mừng? Nhưng không đúng thế. Xem vẻ mặt của những người này thì đúng là đều rất kính trọng Sở Phàm, không giống như đang đóng kịch.”

Sở Phàm như cũng đoán ra sự kinh ngạc khó hiểu của đại tiểu thư. Hần ôm lấy vòng eo mềm mại mảnh mai của nàng, nói:

- Trong mắt bọn họ, anh chính là chủ nhân của họ.

- Thế ư? Thế là sao anh?

Đại tiểu thư mở to hai mắt, hỏi.

- Chủ nhân của nơi này cũng là anh. Kỳ thực anh cũng mới biết được tất cả những chuyện này từ 3 ngày trước thôi.

Sở Phàm nhìn thẳng vào ánh mắt nghi hoặc của đại tiểu thư, đáp.

Lúc này, Ngô bá từ trong đi ra. Kim Cương thấy thế liền bước ra trước đỡ lấy cánh tay Ngô bá. Sở Phàm nhìn thấy cũng vội vàng tiến đến đón, bảo:

- Ngô lão, từ từ thôi. Từ từ thôi.

- Thiếu chủ, cậu đến rồi.

Ngô bá cất tiếng chào, giọng khàn khàn. Sở Phàm nhận ra rõ ràng trải qua một đêm mà Ngô bá như già đi trông thấy. Phải chăng cái chết của A Thiên là một sự đả kích quá lớn đối với ông? Nhớ tới A Thiên, trong lòng Sở Phàm cũng trùng xuống.

Đại tiểu thư nhìn thấy Ngô bá thì hơi nhú mày. Trong lòng nàng có cảm giác là Ngô bá trông rất quen, nhưng quen thế nào thì nàng lại không nghĩ ra được. Dường như là chuyện từ rất lâu rất lâu rồi, lâu đến

mức nàng đã không còn chút ấn tượng nào nữa. Nhưng trong lòng vẫn thấp thoáng có chút cảm giác quen thuộc mà không giải thích được.

Ngô bá lúc này cũng chú ý đến đại tiểu thư. Khí chất thanh nhã xinh đẹp độc đáo của đại tiểu thư khiến Ngô bá thầm khen ngợi tẩm tấc. Một cô gái có khí chất như vậy ông cũng chưa gặp qua nhiều.

- Đúng rồi Ngô bá, để cháu giới thiệu với bác. Đây là đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm, chính là con gái lớn của chú Kỷ.

Sở Phàm kéo đại tiểu thư lại bên cạnh, nói.

- Cái gì? Cô là con gái của Kỷ Thiên Vũ?

Đôi mắt già nua của Ngô bá lập tức sáng lên, cao giọng ghen ngào hỏi.

- Vâng, đúng thế. Ngô bá, bác cũng biết ba cháu ư?

Đại tiểu thư hỏi.

- Mười tám năm. Thật sự là con gái mười tám năm thay đổi lớn lao. Không ngờ là cô lớn lên lại trẻ trung xinh đẹp thế này. Quả thực là còn xinh đẹp hơn cả mẹ cô nữa.

Ngô bá thì thảo nói, rồi cười “ha ha”, rồi lại nói tiếp:

- Tôi đương nhiên là có biết ba cô. Mười tám năm trước tôi đã từng gặp ông ấy. Không biết là cô có còn có ấn tượng gì với lão già này hay không?

Đại tiểu thư nghe vậy thì giật mình, vội nói:

- Cháu mới đầu gặp Ngô bá cũng cảm giác thấy rất quen, rất quen. Nhưng cháu nghĩ mãi không ra. Cháu cảm thấy hình như đã gặp bác ở đâu đó rồi thì phải.

- Cảm giác của cô chính xác rồi. Cô có nhớ mười tám năm trước, khi cô mới được 4 tuổi không? Ba mẹ cô đưa cô đi công viên Thiên Sơn chơi. Ở công viên Thiên Sơn, cha mẹ cô có gặp ông bà chủ của tôi. Lúc ấy ông bà chủ của tôi cũng đi công viên Thiên Sơn cho khuây khỏa, lại không ngờ là gặp ba mẹ cô. Ông chủ tôi với ba cô nhận ra nhau thì hai người vừa cười vừa nói tâm sự và cùng đi tản bộ. Đi đến trung tâm triển lãm động vật, cô nói cô không nhìn thấy, vì thế ông chủ tôi còn bế cô đứng lên xem. Cô nhớ ra không?

Ngô bá nhớ lại chuyện xưa, chậm rãi kể.

- Công viên Thiên Sơn ư?

Đại tiểu thư ngẫm nghĩ, đột nhiên mắt sáng lên, nói:

- Cháu nhớ ra rồi. Khi đó người bế cháu lên xem động vật là chú Sở. Vợ chú ấy là dì Diệp. Lúc đó còn có một người đi với họ nữa, đó là bác phải không, Ngô bá?

- Ha ha, đúng, đúng rồi. Cô nói đúng rồi. Lúc ấy tôi đang đi cùng ông bà chủ. Khi đó cô mới chỉ là cô bé con 4 tuổi. Chớp mắt cái đã trưởng thành, càng lớn lại càng xinh đẹp.

Ngô bá dừng một chút rồi nói tiếp:

- Tôi còn nhớ lúc đó ông chủ còn khen cô lớn lên nhất định sẽ là một cô gái rất xinh đẹp. Lúc ấy bà chủ tôi đang mang thai. Ông chủ tôi liền nói đùa với ba cô rằng nếu như bà chủ sinh con trai thì sẽ cho đính hôn với cô, ngày sau cưới cô làm vợ. Còn nếu sinh con gái thì sẽ cùng kết nghĩa chị em với cô. Lúc đó ba cô đã nhận lời rồi. Ha ha, hiện giờ thì thời gian trôi qua, cảnh còn, mà người mất. Haizzzzz.

Đại tiểu thư nghe thế thì ngẩn ra. Ký ức năm đó dần hiện ra từng chút một. Nàng không kìm được hỏi:

- Thế, thế hiện giờ chú Sở với dì Diệp đâu rồi?

Ngô bá nghe thế thì sắc mặt buồn bã, buông tiếng thở dài, nói:

- Ông bà chủ đã không còn nữa rồi. Có điều còn đáng mừng là huyết mạch của ông bà chủ vẫn còn lại đây kế thừa tất cả. Thiếu chủ vẫn mạnh khỏe.

- Thế ư?

Đại tiểu thư nghe thế thì bất giác nhìn sang Sở Phàm. Theo như lời nói của Ngô bá, nàng mơ hồ đoán được một điều gì đó. Quả nhiên, sau đó lại thấy Ngô bá nói tiếp:

- Sở Phàm đúng là đứa con duy nhất của ông bà chủ, cũng chính là Thiếu chủ của tôi.

Tuy nói là đại tiểu thư đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe Ngô bá nói xong nàng cũng kinh ngạc thốt lên “a” một tiếng. Đôi mắt quyến rũ nhìn về phía Sở Phàm, dường như đã hiểu được thái độ của những người giúp việc và Kim Cương, Ngân Hồ đối với hắn.

Sở Phàm khẽ thở dài, nói:

- Ba mẹ đã qua đời từ mười tám năm trước, nhưng 3 ngày trước đây anh cũng mới biết tất cả chuyện này, cũng là 3 ngày trước đây mới biết đến chỗ này, mới gặp Ngô lão. Trước kia anh chưa bao giờ ngừng tìm kiếm tin tức và nơi ở của ba mẹ. Nhưng đều không thu hoạch được gì. Ba ngày trước thì rốt cuộc anh cũng đã biết tin tức của ba mẹ, nhưng là khi anh mang tâm trạng kích động và sung sướng đến đây thì lại phát hiện ra ba mẹ mình đã... đã....

Sở Phàm nói không được nữa, trong mắt tràn ngập nỗi đau thương.

Đại tiểu thư nghe xong, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. Nàng có thể hiểu được cảm giác của Sở Phàm lúc này. Nàng nắm chặt tay Sở Phàm, dịu dàng nói:

- A Sở, bàn thờ của ba mẹ ở đâu? Em muốn đến gặp họ.

300. Chương 288: Tiếng Nói Từ Tận Đáy Lòng Của Đại Tiểu Thư

Một tiếng gọi “ba, mẹ” của đại tiểu thư khiến cho Sở Phàm xúc động. Đại tiểu thư gọi ba mẹ hắn là “ba mẹ” chứ không phải là “cô, chú” hay là “bác trai, bác gái”. Điều này nói lên cái gì? Không phải gián tiếp nói rằng đại tiểu thư đã xác định chắc chắn là cả đời này sẽ đi theo mình hay sao?

Sở Phàm vô cùng xúc động, nắm chặt bàn tay ngọc ngà của đại tiểu thư, dặt nàng vào bên trong. Đại tiểu thư cũng nắm chặt bàn tay Sở Phàm, đi cùng hắn vào trong đại sảnh. Ngô bá đứng bên cạnh nhìn thấy Sở Phàm và đại tiểu thư thể hiện hành động vô cùng thân thiết như thế thì trong mắt tràn ngập niềm vui và ý cười. Ông đã nhìn ra quan hệ của Sở Phàm và đại tiểu thư chắc chắn là không bình thường. Ông thầm nói: “Ông chủ, ông ở trên trời có linh thiêng hãy nhìn xem. Lời nói năm đó của ông đã ứng nghiệm rồi. Thiếu chủ và con gái lớn của Kỳ Thiên Vũ thực sự là đã có tình cảm rồi. Thật là vui mừng. Con gái của Kỳ Thiên Vũ thật là xinh đẹp, cao nhả, dịu dàng. Cô ấy rất xứng đôi với Thiếu chủ.”

Sở Phàm đưa đại tiểu thư đến trước bàn thờ có bức chân dung của ba mẹ mình. Sở Phàm nhìn di ảnh của ba mẹ mình mà trong lòng dâng lên một cảm giác thân tình và ấm áp.

Đại tiểu thư thấy di ảnh của một đôi vợ chồng. Ký ức trong lãng quên dần dần hiện ra. Nàng nhìn hai người trên bức chân dung thấy rất quen thuộc, trong lòng đã xác định hai người trong bức di ảnh kia chính là chú Sở và dì Diệp mà mình gặp khi cùng ba mẹ đi chơi ở công viên Thiên Sơn, cũng chính là ba mẹ ruột của Sở Phàm.

- Ba, mẹ, Tiêm Tiêm đến chào ba mẹ.

Đại tiểu thư quỳ gối trên bồ đoàn, miệng khẽ nói.

Trong lòng Sở Phàm cũng nghiêm túc hẳn lên. Hắn cũng quỳ gối trên bồ đoàn, bên cạnh đại tiểu thư.

Đại tiểu thư chấp tay làm lễ, miệng khẽ nói:

- Ba, mẹ, cầu cho ba mẹ yên nghỉ. Giờ A Sở đã trưởng thành, con tin là từ giờ về sau anh ấy sẽ không để cho ba mẹ phải thất vọng đâu. Ba mẹ, hai người yên tâm nhé, từ nay về sau con sẽ mãi mãi làm bạn bên

cạnh A Sở, chăm sóc anh ấy, cùng anh ấy chia sẻ buồn vui, cùng anh ấy chịu mọi hoạn nạn, không rời không bỏ, làm bạn với nhau cả đời.

Sở Phàm nghe thế thì trong lòng dâng lên một tình cảm dịu dàng. Hắn cũng khẽ nói:

- Ba mẹ, con bắt hiểu Sở Phàm đến gặp ba mẹ đây. Con còn đưa con gái của chú Kỷ, Kỷ Tiêm Tiêm tới đây nữa. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, cao nhả, dịu dàng và lương thiện. Gặp được cô ấy là phúc lớn cả đời này của con. Hôm nay trước mặt ba mẹ, con xin nguyện cả đời này con sẽ trân trọng Kỷ Tiêm Tiêm, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy, nguyện cùng cô ấy đi đến mọi nẻo đường.

Sở Phàm và đại tiểu thư giống như đã xác định hôn sự trước mặt ba mẹ của Sở Phàm rồi, ngôn ngữ tự nhiên nhưng lại thể hiện cảm tình sâu sắc, thể non hẹn biển.

Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười am hiểu thản nhiên.

Có một số thời điểm, hai người yêu nhau ở cùng một nơi chính là có tình cảm hiểu nhau thông suốt như thế này. Một nụ cười, một ánh mắt cũng đủ biểu lộ tình cảm nồng nàn sâu sắc.

Ngô bá đứng bên chứng kiến, trong lòng vô cùng vui vẻ. Ông mang hai nén hương đến đưa cho Sở Phàm và đại tiểu thư. Sở Phàm và đại tiểu thư thắp hương xong rồi đi tới ngồi xuống sofa trong phòng khách.

- A Sở, ba mẹ còn trẻ như thế, làm sao lại...

Đại tiểu thư thở dài một hơi, vẻ mặt buồn thương, hỏi.

Ánh mắt Sở Phàm lạnh lại, trầm giọng kể:

- Mẹ anh là vì khó sinh mà mất. Còn ba anh thì bị kẻ tiểu nhân gian ác bức tử.

Đại tiểu thư nhìn thấy sự hận thù dày đặc trong mắt Sở Phàm thì không khỏi kinh sợ. Nàng cố kiềm chế, nắm chặt lấy cánh tay Sở Phàm, dịu dàng nói:

- A Sở, anh, anh không sao chứ? Là ai bức tử ba?

Sở Phàm nắm tay đại tiểu thư, nói:

- Anh không sao. Chỉ là nhắc tới thằng tiểu nhân gian ác này thì anh không kìm nổi sự tức giận thôi. Thực ra những chuyện có liên quan đến ba mẹ anh cũng mới được Ngô bá cho biết từ ba ngày trước. Nguyên do cụ thể cứ để Ngô bá kể lại cho em đi.

Ngô bá nghe thế thì đã hiểu Sở Phàm đã xác định địa vị của đại tiểu thư rồi, đối đãi với nàng như với vợ chưa cưới. Do đó, Ngô bá cũng thật tâm nhìn nhận đại tiểu thư như người vợ hứa hôn chưa cưới của Sở Phàm. Vậy là Ngô bá kể lại vắn tắt mọi chuyện xảy ra năm đó.

Đại tiểu thư nghe thế thì rất lâu sau cũng chưa phục hồi tinh thần lại được. Trong lòng nàng tràn ngập nỗi bàng hoàng. Nàng thật không ngờ ba của Sở Phàm năm đó lại là một nhân vật làm mưa làm gió, một tay sáng lập ra cả một tập đoàn thương nghiệp lớn như thế, lại càng không thể tưởng tượng nổi rằng Tập đoàn Lam Thị ngày nay không ngờ tiền thân lại chính là cơ sở mà một tay ba Sở Phàm sáng lập ra.

Sau khi bình tĩnh lại, đại tiểu thư hỏi:

- Nói như thế thì Lam Chính Quốc chính là kẻ tiểu nhân đê tiện đã bức tử ba phải không anh?

- Chính xác. Hắn đã dùng thủ đoạn ti tiện đoạt mất công ty mà ba anh cần cù lao khổ sáng lập nên. Thật uổng công ba cùng hắn kết tình anh em thân thiết.

Sở Phàm lạnh lùng trả lời.

Trong lòng đại tiểu thư tràn ngập nỗi bất an. Nhìn Sở Phàm trong đôi mắt đầy lửa giận, nàng biết Sở Phàm tuyệt không bỏ qua được chuyện này. Nàng hỏi lại:

- Thế, hiện giờ anh tính làm thế nào?

- Anh sẽ không để cho Lam Chính Quốc được ung dung tự do đâu. Hắn sẽ phải trả giá cho việc hắn đã làm, để an ủi linh hồn ba mẹ trên trời.

- A Sở, anh, anh không phải là định đi giết hần để báo thù đấy chứ? Không được như thế đâu anh, thế là phạm pháp đấy.

Đại tiểu thư quỳnh lên, vội vã nói.

- Giết hần ư? Thế thì hần được lợi nhiều quá. Đại tiểu thư, em yên tâm đi, anh khắc có biện pháp. Trước hết, anh phải đoạt lại sản nghiệp của nhà họ Sở đã.

Sở Phàm kiên định nói.

Đại tiểu thư thấy thế thì ánh mắt đầy vẻ tán thưởng. Nàng nắm chặt cánh tay Sở Phàm, nói:

- A Sở, em ủng hộ anh. Tuy nói là Lam Chính Quốc hiện đang nắm trong tay Tập đoàn Lam Thị, nhưng dựa vào thực lực của Tập đoàn Quốc Cảnh chúng ta cũng không phải là không có cơ hội đánh bại Lam Chính Quốc.

Sở Phàm xúc động, không kiềm chế được ôm đại tiểu thư vào trong lòng.

Ngô bá bên cạnh thấy thế thì lặng im đứng dậy, trong mắt lấp lánh tia cười, rời đi.

Đại tiểu thư trên mặt ửng hồng. Nàng hiền hòa rúc vào trong lòng Sở Phàm, nói:

- A Sở, anh đưa em đến đây gặp ba mẹ em rất là vui. Nhưng không thể nhìn thấy ba mẹ còn sống, lại không thể nói với hai người đôi câu chuyện khiến lòng em cũng có bao nhiêu điều khó chịu cũng như là tiếc nuối.

- Em đã bước vào nhà anh rồi. Anh tin rằng bất kể là em nói gì thì ba mẹ cũng đều có thể nghe thấy được.

Sở Phàm dịu dàng nói.

Đại tiểu thư cười cười, hỏi lại:

- Thật không? Thế về sau này em rảnh em lại đến đây tâm sự với ba mẹ nhé?

- đương nhiên là thật rồi.

Sở Phàm cũng mỉm cười, ôm đại tiểu thư càng chặt hơn.

- Còn điều này nữa. Về sau này anh có chuyện gì thì cũng đều phải cố gắng nói ra với em nhé. Hai người cùng nghĩ biện pháp thì sẽ tốt hơn so với một người nghĩ rất nhiều, không phải sao? Lam Chính Quốc là kẻ cáo già, đối phó với hần cũng sẽ khó khăn đấy, chúng ta bàn bạc với ba em trước có được không?

- Anh cảm thấy tạm thời đừng nên nói với chú Kỷ việc này. Thời gian này chú Kỷ đi công tác ra bên ngoài cũng đủ bận rộn rồi. Đến thời điểm cần thiết, anh sẽ tự nói với chú Kỷ, có được không?

- Vâng.

Đại tiểu thư ôm chặt Sở Phàm, gật đầu đồng ý.

Sở Phàm thật muốn cứ ôm đại tiểu thư như thế mãi. Nhưng không thể. Hôm nay hần còn có rất nhiều việc quan trọng cần làm – những việc liên quan đến A Thiển.

301. Chương 289: Ngày Tàn Của Từ Lăng (phần I)

Buổi chiều, 6 giờ, nắng chiều đã tắt.

Bên ngoài khu vực ngoại thành phía Tây có một khu nhà bỏ hoang đang có một chiếc xe màu bạc đang đỗ. Trong không gian đầy bụi bặm, có một cô gái toàn thân mặc bộ đồ màu bạc. Trên khuôn mặt xinh đẹp kia là sự lạnh lẽo băng giá, khiến cho người ta nhìn thấy cũng lạnh cả lòng. Cô chính là Ngân Hồ.

Trong một góc còn sáng của căn phòng có một người trẻ tuổi, đôi mắt đang trầm tư suy nghĩ. Lúc này đây, trên gương mặt tuấn tú của gã là một màu nhợt nhạt, thấp thoáng trong đôi mắt ẩn sau cặp kính là nỗi

kinh hoàng và sợ hãi. Trên người gã đã hoàn toàn không còn phong thái tao nhã như xưa. Gã đã cố gắng không thể hiện sự bấn loạn ra bên ngoài, chỉ hơi nhăn mặt lại, ánh mắt nhìn về phía Ngân Hồ phảng phất mang theo sự kinh hãi. Gã chính là Từ Lăng.

Hôm nay lúc bốn giờ chiều, gã lái xe từ nhà đi ra định đi tìm Trương thiếu. Ai dè đi được nửa đường thì bị một chiếc xe màu bạc chặn lại. Trước xe có một cô gái xinh đẹp khêu gợi tóc dài buông xõa đứng đó. Lúc đó Từ Lăng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó gã liền nở nụ cười ám muội. Lúc ấy bên trong xe, ngoài gã ra còn có thêm 3 người bạn nữa.

Bốn thanh niên trai trẻ sung sức lái xe đến nửa đường lại bị một người đẹp chặn lại, thử nghĩ xem bọn họ sẽ làm gì? Đương nhiên là phải dừng xe lại đi xem xét xem là chuyện gì đang xảy ra rồi.

Nhưng sau khi dừng xe lại xong Từ Lăng liền thấy hối hận. Người đẹp mặc bộ đồ màu bạc kia đi tới. Và ngấn ngủi trong vòng chưa đến nửa phút đồng hồ sau khi bọn họ mở cửa xe, trừ Từ Lăng ra, cả ba người bạn kia của gã đều ngã gục. Không chết, nhưng không hổng tay thì chân tàn phế.

Cuối cùng, Từ Lăng đang còn trợn mắt há hốc mồm đã bị người đẹp mặc bộ đồ màu bạc này lôi lên xe cô rồi đưa tới khu nhà hoang vắng này vứt vào trong phòng.

Ngân Hồ lạnh lùng trừng mắt lườm Từ Lăng một cái. Trong lòng gã nhảy dựng lên, mặt tái mét.

Sau đó, Ngân Hồ lấy di động ra, gọi điện thoại:

- Chủ nhân, Từ Lăng đã bị tôi khống chế rồi. Mời chủ nhân quyết định.
- Tốt lắm, cô đang ở đâu? Tôi đi tìm cô bây giờ.
- Ở trong một khu nhà bỏ hoang ở vùng ngoại thành phía Tây.

Sở Phàm gác máy xong xem lại thời gian, thầm nghĩ sao phía Kim Cương còn chưa có tin tức gì nhỉ? Còn đang nghĩ ngợi thì điện thoại trong tay hắn đã đổ chuông. Hắn cầm lên, đúng là Kim Cương gọi tới nên vội vàng nghe máy:

- Kim Cương, có tin tức gì chưa?
- Chủ nhân, tôi đã tra xét mọi tình hình có liên quan đến gia đình A Thiển. Cha mẹ cô ấy đã sớm ly dị nhau. Ba năm trước đây, ba cô ấy bỏ ba mẹ con cô ấy đi theo một người phụ nữ khác. Bốn năm trước thì mẹ cô ấy gặp một chứng bệnh lạ nên mất khả năng lao động, đến nay chỉ có thể nằm một chỗ trên giường, nhưng cũng vẫn có thể tự lo liệu cho bản thân mình được dù rằng cuộc sống rất gian nan. Sau khi tìm được mấy tin tức này, tôi đang nghĩ không biết có nên thông báo cho mẹ cô ấy hay không? Em của A Thiển thì đang học ở một trường đại học ở Chiết Giang, có nên báo cho em gái cô ấy biết không?
- Sở Phàm nghe thế thì trầm tư một lúc, rồi thở dài. Ba năm trước đây A Thiển mới đến thủ đô tìm việc làm kiếm tiền. Ất hẳn đúng là sau khi ba mình nhả tâm bỏ rơi ba mẹ con thì cô mới quyết định dùng chính bờ vai gầy yếu của mình để cheo chống lo liệu cho cả nhà.
- Thôi không cần báo cho mẹ và em của A Thiển nữa. Từ nay về sau, cậu phụ trách việc hàng tháng gửi tiền sinh hoạt cho mẹ và em của cô ấy. Lấy danh nghĩa A Thiển mà gửi. Cậu cũng lưu ý quan tâm tình hình cô em cô ấy một chút. Đợi cho khi nào em cô ấy tốt nghiệp rồi có công việc ổn định thì hãy nói chuyện của A Thiển đi. Về phần di thể của A Thiển thì để tôi xử lý, để an táng cô ấy ở thủ đô cạnh mình cũng tốt.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Giọng nói của Kim Cương có phần nặng nề.

- Bây giờ cậu đến Bệnh viện Nhân Dân đi. Tôi qua đó ngay đây.

Sở Phàm dặn dò xong rồi gác máy.

Lúc này Sở Phàm và đại tiểu thư đã sớm rời khỏi biệt thự Bạch Cảnh Sơn và về đến biệt thự Lam Hải rồi. Lúc này đại tiểu thư đang ở trong bếp bận rộn. Từ khi Sở Phàm bảo thích ăn đồ ăn năng nấu thì đại tiểu thư thường xuyên ở trong nhà bếp. Bởi vì nàng muốn Sở Phàm ăn no một chút, ăn nhiều một chút. Đương nhiên, nhìn bộ dạng Sở Phàm tấn công thức ăn năng nấu, trong lòng nàng đặc biệt cảm thấy ấm áp.

- Đại tiểu thư.

Sở Phàm đi đến cửa phòng bếp gọi đại tiểu thư. Đại tiểu thư đang rửa rau, nghe tiếng gọi thì quay ra nhìn Sở Phàm, cười hỏi:

- Chuyện gì thế?

Sở Phàm vẫy vẫy tay, ý bảo đại tiểu thư đi lại đó.

Đại tiểu thư nhìn qua cô Vương đang mài nấu ăn bên cạnh, lau qua tay rồi đi ra chỗ hắn. Chờ nàng đến gần, Sở Phàm bảo:

- Anh có việc phải đi ra ngoài một chút.

- Hả, thế, thế anh không về ăn cơm phải không?

- Ủ,

Trong mắt Sở Phàm hiện lên vẻ xin lỗi, nói tiếp:

- Nhưng mà có thể về sớm thì sẽ kịp ăn cơm. Cũng có thể đến khuya anh mới về thì đành ăn ở bên ngoài luôn. Mà nhé, em không phải chờ anh về mới ngủ đâu, được không? Ngày mai em còn phải đến công ty nữa mà.

- Vậy anh phải nhớ ăn cơm nha. Không có là em không tha cho anh đâu.

Đại tiểu thư nói với vẻ rất ghê gớm.

Sở Phàm cười cười, đưa tay khẽ vuốt gương mặt nàng, nói:

- Biết rồi, nữ hoàng của anh ạ.

- Chết đi!

Đại tiểu thư khẽ dấm hắn vài cái, rồi sâu xa nói:

- Anh cố gắng về sớm một chút có được không?

- Ủ, anh hứa là sẽ cố gắng. Nhớ nhé, đêm nay đừng chờ anh về rồi mới đi ngủ, được không?

Đại tiểu thư gật đầu, Sở Phàm cười cười rồi đi ra ngoài, đại tiểu thư cũng đi theo ra ngoài tiễn hắn.

Vừa lúc này, ngay chỗ rẽ khuất ở cầu thang hiện lên một bóng hình xinh đẹp, rõ ràng là nhị tiểu thư. Hóa ra nhị tiểu thư vừa tắm xong đang định đi xuống nhà. Vừa trùng hợp lúc đó lại nhìn thấy Sở Phàm và đại tiểu thư đang nói chuyện. Cô nghe qua đã nhận ra trong lúc Sở Phàm và đại tiểu thư nói chuyện bộc lộ tình cảm vô cùng thân thiết. Lúc đó cô rất kinh ngạc, thầm nghĩ, “Sở ca ca làm sao lại có biểu hiện thân mật với chị thế nhỉ? Tò mò thật đấy. Trước kia chưa từng thấy qua, phải hỏi chị mới được.”

Sở Phàm lái xe chạy đến Bệnh viện Nhân dân. Hắn muốn đưa di thể A Thiển về nhà.

Sở Phàm tới nơi thì gặp luôn Kim Cương. Cái dáng người to cao đồ sộ của anh ta ở đâu là đều dẫn theo sự chú ý của người khác đến đó.

Sở Phàm xuống xe đi vào trong bệnh viện, sau khi giải quyết các thủ tục có liên quan thì đi theo bác sĩ tới phòng nhận di thể của A Thiển.

Khi đưa di thể A Thiển ra khỏi phòng, Sở Phàm cảm thấy lòng đau nhói. Theo ý Sở Phàm, các nhân viên trong bệnh viện nhanh chóng làm vệ sinh thân thể qua cho A Thiển, thay cho cô một bộ đồ trắng. Dưới tác dụng giữ lạnh của nhà xác, A Thiển vẫn xinh đẹp như thể nhưng mãi mãi đã mất đi sắc hồng hào trên khuôn mặt, chỉ còn lại nét tái nhợt như một tờ giấy trắng. Đôi mắt cũng mãi mãi nhắm nghiền rồi. Về mặt bình thường, cái trán thư thái, không có vẻ gì là đau khổ cả. Chỉ có điều, khóe mắt cô vẫn còn sót lại một giọt băng trong suốt như thủy tinh, đó là nước mắt, hay là băng?

Trong lòng Sở Phàm lại đau đớn tột cùng. Đau... đau như tay chân đông cứng lại, dường như đứng không vững nữa. Hắn buông tiếng thở dài, thở thật sâu rồi mới ôm lấy A Thiển đi ra phía ngoài.

Dưới khí lạnh của nhà xác, thân thể của A Thiến lạnh lẽo như băng. Hơi lạnh nhẹ nhàng phủ vào thân thể Sở Phàm, cũng làm lạnh cả lòng hắn. Hắn nhìn khuôn mặt bình thản, hai mắt nhắm nghiền của A Thiến... dần dần ướt cả mặt, hắn cắn răng cố không để cho nước mắt tuôn rơi mà không được.

302. Chương 289: Ngày Tàn Của Từ Lãng (phần I)

Bên trong xe có áo quan, nhưng Sở Phàm không đặt A Thiến vào đó. Hắn ngồi phía sau ôm di thể lạnh băng của cô vào người, muốn dùng chính nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm phần nào thân thể giá lạnh của cô. Cho dù chỉ là một chút, một chút thôi, hắn cũng tình nguyện. Nhưng. A Thiến đã ra đi rồi liệu còn có thể cảm nhận được sự ấm áp trong ngực Sở Phàm nữa hay không?

Sở Phàm biết, A Thiến khi còn sống luôn thích nhào vào lòng mình, cho nên giờ phút này, hắn ôm chặt lấy cô, mong muốn mang lại cho cô sự ấm áp cuối cùng.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hai má đã lạnh như băng của A Thiến. Khuôn mặt cô đã mất đi sự đàn hồi như xưa, ần ần một cái là da thịt sẽ lõm xuống. Lập tức, nước mắt Sở Phàm đang kìm nén tuôn rơi không ngừng, rơi tràn trên mặt hắn, đọng lại cả trên mặt A Thiến.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Phàm không biết rơi lệ là gì. Nhưng vì A Thiến, hắn đã khóc đến hai lần.

Bỗng nhiên, bầu trời u ám “ầm” một tiếng sấm sét, sau đó là trận mưa tầm tã như trút nước xuống, khắp nơi trắng xóa một màu mưa, gió lớn rít gào.

Kim Cương lái xe về phía ngoại thành phía Tây. Anh đang tìm chỗ đỗ xe của Ngân Hồ để tụ họp lại. Anh lái xe mà cảm giác được tâm trạng bi thương của chủ nhân. Mà giờ này, trong ánh mắt của người thanh niên như rèn bằng sắt thép này cũng dường như thấp thoáng có giọt nước.

Trời mưa ngày càng lớn.

“Nếu A Thiến không ra đi thì lúc đêm hôm mưa sa gió giạt thế này mình có nghĩ ra được là phải ôm chặt lấy cô cho cô ấm áp hay không? Chắc là có. Bởi vì trong lòng mình có cô ấy.” Sở Phàm trầm nghĩ.

Khu ngoại thành phía Tây.

Trong khu nhà bỏ hoang kia giờ này đã có một đồng lửa trại. Ngọn lửa in trên khuôn mặt xinh đẹp của Ngân Hồ lại càng làm tăng thêm vẻ băng lãnh âm u.

Từ Lãng vẫn đang nằm một góc. Gã không phải là không nghĩ tới chuyện chạy trốn. Chỉ có điều là chạm phải ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo kia của Ngân Hồ thì gã không khỏi rùng mình, ý niệm chạy trốn trong đầu cũng bay biến đi đâu mất. Bởi vì lúc Ngân Hồ mang gã tới đây, chỉ nói với gã đúng một câu:

- Nếu mày dám động thử xem, tao sẽ lấy cả hai tay hai chân của mày.

Từ Lãng ngẫm nghĩ đến nát óc xem rốt cuộc thì Ngân Hồ là ai? Vì sao lại muốn bắt mình? Chẳng lẽ là chỉ bắt cóc thôi ư? Nhưng gã có cảm giác là không phải thế. Đó là cừu hận ư? Cũng không giống. Cuối cùng gã không tài nào có nổi đáp án.

Lúc này, bên ngoài khu nhà hoang xuất hiện ánh đèn chói mắt, sau đó có tiếng xe chạy đến.

Trong nháy mắt, cơ thể Ngân Hồ như một phản xạ có điều kiện bật ngược lên. Cô nhìn thoáng ra phía bên ngoài, thấy rõ ràng chiếc xe đang chạy tới thì ánh mắt có vẻ hòa hoãn lại. Cô đã nhận rõ là người mới đến đúng là chủ nhân.

Về mặt Sở Phàm lạnh lẽo mang theo sát khí âm u đi vào bên trong khu nhà hoang. Kim Cương đi theo liền ngay đằng sau. Sau khi đi vào, nhìn thấy Từ Lãng đang nằm một góc, hắn lạnh lùng nói:

- Từ Lãng, chúng ta lại gặp nhau.

Từ Lãng nghe thế thì giật mình. Gã nhìn Sở Phàm, cảm giác thấy là mình không có chút ấn tượng nào là đã gặp qua người này rồi, cho nên ánh mắt có vẻ hoang mang.

- Mày không biết tao à? Ha ha. Mày với bọn Trương thiếu và Lâm Phong không phải là trăm phương ngàn kế tìm cách diệt trừ tao hay sao? Tao chính là Sở Phàm đây. Ngày đó, ngay lúc mày dẫn người đến truy lùng A Thiển ở nhà trọ thì tao đang đứng ở tầng trên nhìn xuống.

Sở Phàm thản nhiên giải thích.

Từ Lãng nghe thế thì vẻ mặt buồn bã, trong lòng tràn ngập một dự cảm không lành.

- Vốn tao không định giết mày đâu. Mày tuy nói là đối nghịch với tao, nhưng mày cũng không phải là kẻ chủ mưu. Tao sẽ chính diện đối phó với bọn Trương thiếu và Lâm Phong kia. Nhưng mà ngàn vạn lần mày không nên sát hại A Thiển. Chính thế nên mày mới đáng chết!

Sở Phàm nói xong thì ánh mắt phát lạnh, sát khí trên người hắt khiến Từ Lãng nằm im thín thít, run rẩy nói:

- Không, không, đừng mà, đừng mà....

Ánh mắt Sở Phàm sắc lại, túm lấy tóc Từ Lãng, giống như lôi một con chó ra bên ngoài.

Bên ngoài mưa sa gió giạt, mưa lạnh như băng quất vào người lại càng làm cho cơn giận dữ của Sở Phàm tăng cao. Hắn kéo Từ Lãng tới trước xe rồi mở cửa ra, một tay túm cổ gã ấn vào trong xe, tức giận nói:

- Nhìn đi, nhìn xem là ai.

Đúng lúc này, trên trời có một tia chớp, ánh sáng nháy lên làm Từ Lãng nhìn rõ là A Thiển đang nằm trong xe. Khuôn mặt tái nhợt của A Thiển khiến Từ Lãng lạnh cả chân tay. Gã bước lảo đảo lui lại phía sau, miệng lớn tiếng kêu gào:

- Quỷ, quỷ, có ma, có ma....

“Bốp” Sở Phàm túm chặt lấy Từ Lãng, tát cho vài phát, tức giận quát:

- Vì sao mày lại muốn giết A Thiển? Vì cái gì? Vì cái gì nào? Chẳng lẽ mày hại cô ấy còn chưa đủ hay sao? Chẳng lẽ mày gây tổn thương cho cô ấy thế còn ít hay sao?

- Không, không phải tôi giết, không phải tôi giết....

Từ Lãng bị đánh đập, thảm thiết kêu lên.

- Nói. Là ai đâm?

Sở Phàm bóp chặt cổ Từ Lãng, lạnh lùng hỏi.

- Tôi, tôi nói, tôi nói.

Từ Lãng thở gấp, vội vàng nói.

Sở Phàm vung tay, vút Từ Lãng đến trước cửa xe đang mở, đối diện với khuôn mặt A Thiển ở bên trong.

- Quỷ xuống đó cho tao. Lần lượt kể lại rõ ràng từng bước từng bước đâm dao giết người như thế nào.

Sở Phàm cất giọng lạnh lẽo.

- Vâng, vâng...

Từ Lãng quỳ đối diện với A Thiển đang nằm trong xe, mấp máy môi lắp bắp nói.

- Ngân Hồ, ghi nhớ.

Ngân Hồ gật đầu.

Từ Lãng nói xong, nhìn về phía Sở Phàm, trong mắt có ý muốn hỏi là đã nói xong rồi thì liệu có được tha hay không.

- Mày tuy nói là đã khai, nhưng còn không đủ để đền tội. Nếu không có mày bày mưu tính kế thì những kẻ đó có thể đâm dao chết người được hay sao? A Thiên sẽ chết sao?

Sở Phàm cười lạnh, đuổi tay ra, nói tiếp:

- Đưa súng đây cho tôi.

Từ Lăng nghe thấy thế thì sắc mặt trắng bệch, vội vàng đứng lên, ngả nghiêng lao đảo chạy trốn.

Sở Phàm nhận khẩu súng Kim Cương đưa cho, cười lạnh một tiếng. Súng mới. “Đoàng” một tiếng, Từ Lăng hét lên rồi ngã gục. Đó là bởi Sở Phàm ngắm vào đùi gã, cho nên dù ngã xuống đất rồi gã vẫn muốn bò về phía trước, định trốn thoát ra ngoài. Đáng tiếc là gã ngây thơ quá.

Sở Phàm bước tới đuổi theo gã, một cước đạp trước ngực gã, ngồi xổm xuống, dùng súng để ngay hạ bộ của gã, lạnh lùng nói:

- Mày sẽ không chết nhanh thế được đâu. Mày còn chưa xuống địa ngục cơ mà. Có trách thì chỉ trách mày đã hại chết A Thiên thôi.

Nói rồi Sở Phàm bắn súng.

Một phát. Hai phát. Ba phát....

Tiếng súng trong trẻo bị tiếng mưa át hết, bốn phía vang vọng tiếng gào thét thảm thiết.

Sở Phàm cũng không nhớ mình đã bắn bao nhiêu phát. Từ Lăng sớm đã hôn mê giữa tiếng kêu gào thảm thiết.

Thật lâu sau, Sở Phàm chậm rãi đứng lên, nhìn hạ thân be bét máu của Từ Lăng, lạnh lùng nói:

- Mang hẩn đi, xử lý vết thương cho hẩn, Đừng để cho hẩn chết nhanh thế. Hẩn còn có chỗ dùng được đấy. Ngân Hồ và Kim Cương đứng phía sau đều gật đầu.

303. Chương 290: Lam Chính Quốc Hẹn Gặp Tàn Khải

Đêm. Mưa nặng hạt. Sấm sét ầm ầm. Toàn bộ thủ đô như chìm trong gió rét.

Trong quán bar Mộng Tình, ngọn đèn u ám. Trên sân khấu chính ở đại sảnh đang có màn biểu diễn thoát y vũ nóng bỏng. Đám đàn ông vây quanh xem vừa huýt sáo vừa kêu gào. Những ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám vũ nữ thoát y toát ra ngọn lửa dục vọng nguyên thủy nhất.

5 phòng nhỏ bên trong quán bar cũng là nơi xuân sắc riêng biệt. Mở cửa ra trong phòng đầy âm thanh cuồng nhiệt. Có hai cô gái nóng bỏng chỉ mặc độc nội y gợi cảm đang múa cột. Trên sofa là một thanh niên tuấn tú nhưng trông có vẻ tức tối đang vừa ôm hai cô gái gần như trần như nhộng, vừa thưởng thức màn biểu diễn múa cột.

Trên mặt người thanh niên tuấn tú này toát ra vẻ phóng túng, cuồng nhiệt, đôi tay không ngừng vuốt ve trên thân thể mềm mại của hai cô gái gợi cảm. Hai cô gái yêu kiều tươi cười, khi thì bưng chén rượu lên chúc tụng người thanh niên này, khi thì lại cong môi khêu gợi đút hoa quả cho anh ta ăn, thái độ vô cùng hấp dẫn.

Người thanh niên tuấn tú đang tức tối này chính là Tàn Khải. Từ lúc công khai bày tỏ tình cảm với đại tiểu thư trước tòa nhà Quốc Cảnh bị thất bại hai ngày trước, trong lòng gã xấu hổ và phẫn hận vô cùng. Hành động tỏ tình kia của gã có thể nói là thất bại đến thảm hại, ngay cả cơ hội mở mồm ra nói cũng còn không có, cho nên gã rất phẫn nộ, xấu hổ và ghen tị... tóm lại là tất cả những cảm xúc hận thù mà nhân loại có thì gã đều có cả.

Chính xác là thế. Đã không biết bao nhiêu lần gã so sánh điều kiện của mình và Sở Phàm. Gã anh tuấn tiêu sái, tuổi trẻ đầy triển vọng, chưa đến 30 tuổi đã đảm nhiệm chức vụ Tổng Giám đốc khu vực Hoa Bắc của Tập đoàn Bất động sản Quốc Cảnh, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Còn Sở Phàm thì sao nào? Hình thức thì bình thường – so với khái niệm “anh tuấn” thì còn một khoảng cách xa vời vợi, lại còn là một thằng vệ sĩ tép riu – thực sự là không thể so được với Tần Khải gã. Nhưng mà Sở Phàm lại có thể có được sự ưu ái của đại tiểu thư, còn gã thì bị lạnh nhạt. Gã không phục. Dù cho sự thật có rành rành trước mắt cũng không thể làm gã cúi đầu được.

Nỗi uất hận lên đến đỉnh điểm khiến cho Tần Khải có nhu cầu phải cấp bách giải tỏa cơn thịnh nộ của mình. Cho nên ngay đêm đầu tiên sau khi bị thua thằng vệ sĩ kia, gã đều vào quán bar phóng túng, buông thả bản thân.

Cho đến tối khuya vẫn một mình một phòng, rồi gọi bốn năm cô nàng xinh đẹp khêu gợi, cả đêm phóng túng hoan lạc, phóng túng thân thể, phóng túng linh hồn.

Gã vẫn tự kỷ mà cho rằng. Nếu Sở Phàm không xuất hiện thì đại tiểu thư nhất định sẽ là của gã. Đúng là bởi vì Sở Phàm xuất hiện mà thay đổi tất cả. Nhưng mà gã nghĩ mãi cũng không thể tìm ra được là mình thua ở điểm nào. Bây giờ gã cảm thấy mình đúng là không có mặt mũi nào đi gặp nhân viên trong công ty nữa cả. Dù sao tối hôm đó cũng mất mặt trước mấy trăm nhân viên. Chuyện này đối với một người trước giờ rất kiêu ngạo như gã thì không thể nghĩ ngờ gì là một đả kích chưa bao giờ có.

- Anh đẹp trai ơi, anh cứ sờ người ta đến ngứa ngáy cả người rồi.

Người con gái ngồi bên phải gã cười khanh khách nói, đôi tay đặt trên đùi Tần Khải trượt dần lên.

- Anh đẹp trai ơi, một mình anh chọn cả bốn chị em chúng em ư? Có chịu được không đấy?

Cô gái lại quẹo rũ cười, đặc biệt đặt bộ ngực cỡ lớn của mình lên người Tần Khải.

- Thế để chờ các em cùng anh đến khách sạn Long Hoa đã nhé. Chúng ta chơi tay ba nhé. Àh mà không đúng, là tay năm. Ha ha...

Tần Khải phóng túng cười, khuôn mặt đẹp trai lại bộc lộ sự dữ tợn khác thường.

Cô gái cười mê hoặc, hỏi tiếp:

- Anh là người đẹp trai nhất mà em từng gặp đấy, mà lại còn ra tay rất hào phóng nữa. Anh làm nghề gì thế?

- Anh ư? Haha. Anh là tổng giám đốc, nhưng so ra lại còn không bằng một thằng vệ sĩ tép riu. Thật là cực kỳ buồn cười!

Tần Khải cười lạnh nói.

- Ôi chào, anh đẹp trai thật là biết nói đùa. Tuổi trẻ thế này đã là tổng giám đốc rồi. Thật sự là tiền đồ vô hạn nha.

Cô gái gợi cảm bên phải đã rời tay đến giữa hai đùi của Tần Khải.

Lập tức, một cảnh xuân kiều diễm vô hạn sắp sửa diễn ra mãnh liệt. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ “thình thịch”, có vẻ rất cấp bách, cảm giác như nếu không mở cửa ra thì sẽ tông cửa mà vào mất.

Thông thường, ở quán bar mà gõ cửa vào trong phòng khách như thế này thì chỉ có hai loại. Một là đội cảnh sát đi kiểm tra. Hai là người có thân phận, địa vị cực kỳ đáng kể.

Tần Khải đang trong cơn vui vẻ thì bị tiếng gõ cửa cắt ngang, trong lòng oán giận, đưa mắt ra hiệu cho một cô gái đang múa cột. Cô gái này bèn đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, có hai người đàn ông to cao mặc âu phục màu đen đi vào, theo sau là một người đàn ông trung niên chừng gần 40 tuổi. Người trung niên này mặc một bộ âu phục cao quý trang nhã, thể hiện thân phận ông ta không giống bình thường.

Tuy nhiên, khi người này đi vào thì Tần Khải hé mắt nhìn, lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn là ai? Làm sao lại tùy tiện xông vào đây như thế?

Người trung niên cười nhe nhả, thản nhiên đáp:

- Anh Tần Khải, đã lâu không gặp. Tôi là Phó Tổng Giám đốc của Tổng bộ Tập đoàn Lam Thị tại Thủ đô, Trương Hải Văn.

Tần Khải nghe xong thì nét mặt lộ vẻ kinh ngạc. Phó tổng giám đốc của tổng bộ Tập đoàn Lam Thị ư? Ông ta đến tìm mình làm gì chứ?

Trương Hải Văn nhìn sắc mặt nghi ngờ của Tần Khải, cười cười rồi đột nhiên trầm giọng nói với bốn cô gái gọi cảm đang ở trong phòng:

- Các cô đi ra ngoài hết đi. Ra ngoài rồi lĩnh tiền bo.

Bốn cô gái kia nghe thế thì đảo mắt liếc nhìn Tần Khải. Tần Khải cũng biết, đường đường một phó tổng của Tập đoàn Lam Thị đến tìm gã thì chắc chắn là có việc, cho nên gã vẫy tay, nói:

- Các cô đi ra ngoài đi. Nhanh lên.

Bốn cô gái kia nghe thế thì nén giận nhìn nhìn Trương Hải Văn rồi ngượng ngùng đi ra ngoài. Các cô đều thầm nghĩ nếu Trương Hải Văn mà không xuất hiện thì đêm nay mình đã vớ bở rồi.

- Giám đốc Trương, mời ngồi. Không biết anh đến tìm tôi có chuyện gì?

Tần Khải khôi phục lại sự bình tĩnh trong quan hệ xã giao, nói với Trương Hải Văn.

- Ha hã, không dám, không dám. Đêm nay đến quấy rầy nhã hứng của anh Tần là do theo lệnh của sếp tổng.

Trương Hải Văn ngồi xuống, nói với Tần Khải.

Tần Khải nghe thế thì hơi động tâm. Sếp tổng ư? Sếp tổng của Tập đoàn Lam Thị không phải là Lam Chính Quốc sao? Chẳng lẽ Trương Hải Văn là do Lam Chính Quốc cố ý phái đến đây tìm mình?

Trương Hải Văn châm thuốc. Trong màn khói thuốc dày đặc, đôi mắt sắc bén lợi hại bắt động quan sát những vẻ biến hóa trên gương mặt Tần Khải. Cảm giác thời gian cũng kha khá rồi, ông ta mới thông thả nói tiếp:

- Anh Tần Khải cũng là người sáng suốt, tôi cũng nói thẳng ra. Đêm nay, chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị chúng tôi, Lam Chính Quốc tiên sinh muốn mời anh Tần Khải đến nhà chơi. Thật không dám dấu diếm, chủ tịch đã chú ý đến anh lâu rồi. Lần này Tập đoàn Lam Thị chuyển toàn bộ đến thủ đô, công việc rất bề bộn. Mãi cho đến bây giờ chủ tịch mới có thời gian để hẹn gặp được anh. Không biết là anh Tần Khải có thể vui lòng nhận lời mời này được không?

Tần Khải động tâm, trên mặt không giấu nổi một vẻ khiếp sợ. Đương nhiên là gã không thể ngờ rằng chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị lại có thể mời gã đến nhà gặp gỡ nói chuyện. Có điều là gã chính là Tổng Giám đốc khu vực Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh. Mà Tập đoàn Lam Thị là đối thủ cạnh tranh của Tập đoàn Quốc Cảnh. Liệu việc làm này có thích hợp hay không?

Trương Hải Văn như nhìn ra những điều băn khoăn trong lòng Tần Khải, cười nói:

- Anh Tần Khải không cần phải cảm thấy băn khoăn hay bất tiện. Lần này chủ tịch mời anh là với tư cách bạn bè thôi. Không ai biết cả.

Tần Khải nhú mồm, dứt khoát nhìn về phía Trương Hải Văn, nói:

- Nhận được lời khen ngợi của Chủ tịch Lam thật vinh hạnh. Vậy mời Giám đốc Trương đi trước dẫn đường cho.

Trương Hải Văn nghe thế thì cười nhẹ, dường như là đã biết trước được kết quả sẽ là như thế rồi.

304. Chương 291: Lang Và Sói Kết Bạn Với Nhau (phần I)

Tần Khải đi theo Trương Hải Văn đi ra khỏi quán bar Mộng Tình.

Phía bên ngoài có đỗ một chiếc xe Cadillac xa hoa. Trương Hải Văn nho nhã đến bên xe mở cửa ra nói:

- Anh Tần Khải, xin mời lên xe.

Tần Khải thấy thế thì trong lòng không khỏi cảm thấy có chút vui vẻ. Lam Chính Quốc đã đích thân mời gã lại còn phái một nhân vật đứng hàng phó tổng lái xe đến mời, có thể nói đã cho gã rất nhiều thể diện. Đối với việc bị đả kích sau hành động tố tình thất bại hai ngày trước mà nói thì đây chính là một liều thuốc an ủi hữu hiệu.

Tần Khải thân là Tổng giám đốc Hoa Bắc của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh. Gã dĩ nhiên biết Tập đoàn Quốc Cảnh và Lam Thị có ân oán. Gã cũng biết sau khi Tập đoàn Lam Thị chuyển về Bắc Kinh thì hành động đầu tiên của họ chính là giành được thắng thầu lô đất số 10 ở cạnh đường Quang Hoa. Danh tiếng Tập đoàn Lam Thị gần đây đối với ngành kinh doanh bất động sản ở Bắc Kinh vì vậy mà trở nên nổi tiếng. Cho dù là một thằng ngốc cũng có thể thấy được Lam Chính Quốc lần này là nhằm vào Quốc Cảnh. Huống chi gã lại còn là Tổng giám đốc khu Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh, Tần Khải.

Từ khi Tập đoàn Lam Thị rời về Bắc Kinh thì Tập đoàn Quốc Cảnh đã tổ chức nhiều cuộc họp. Nội dung của những cuộc họp đó phần lớn là xoay quanh việc Tập đoàn Lam Thị tấn công vào lĩnh vực bất động sản và Quốc Cảnh phải có sách lược đối phó như thế nào. Tham gia những cuộc họp này dĩ nhiên Tần Khải biết rất nhiều điều về sách lược ứng phó với việc Tập đoàn Lam Thị chuyển về thủ đô.

Theo lý thuyết, thân phận của Tần Khải bây giờ thật không thích hợp để gặp Lam Chính Quốc. Hoặc ít hoặc nhiều trong lòng gã vẫn có cảm giác như thế là thiếu trung thành với Tập đoàn Quốc Cảnh. Tần Khải cũng biết điều này, nhưng gã vẫn cứ muốn đi.

Hai ngày trước, sau khi hành động thổ lộ tình yêu bị thất bại, tâm tình gã cực kỳ suy sụp, toàn thân bị đả kích rất lớn, lại bị mất cả thể diện. Nhưng bây giờ đích thân chủ tịch Tập đoàn Lam Thị Lam Chính Quốc cũng không nề hà thân phận cao sang mà thành tâm mời gã, lại còn long trọng đón tiếp. Việc này cho thấy Lam Chính Quốc rất coi trọng và nể mặt gã. Đứng vào lúc trong lòng gã suy sụp thì sự coi trọng kịp thời này của Lam Chính Quốc không nghi ngờ gì là sẽ làm dấy lên trong gã một ngọn lửa cảm động. Gã dĩ nhiên không thể có lý do gì để từ chối.

Nếu như hai ngày trước gã thổ lộ tình yêu với đại tiểu thư thành công, chiếm được trái tim của đại tiểu thư, nhận được sự ngưỡng mộ thì những thứ khác gã sẽ không bao giờ suy nghĩ đến.

Đại tiểu thư trước mặt nhiều người như vậy khéo léo từ chối gã khiến trong lòng gã sinh ra một suy nghĩ rằng, “Quốc Cảnh phụ mình trước. Cho dù mình có làm bất cứ điều gì thì cũng không có gì sai trái cả.” Từ giờ phút này trở đi, tư tưởng trong đầu Tần Khải từng bước phát triển theo xu hướng cực đoan.

Tây Nam Bắc Kinh, dưới chân núi phía tây Sơn Đông. Khu biệt thự Hương Giang.

Chiếc xe Cadillac xa hoa đi thẳng vào trong biệt thự. Sau khi xe dừng lại, Trương Hải Văn xuống xe rồi dẫn Tần Khải đi vào trong biệt thự.

Biệt thự Hương Tinh có kiểu dáng cổ điển lại rộng rãi khiến cho Tần Khải rất là tán thưởng. Gã nghĩ thầm, “Cũng chỉ có Lam Chính Quốc, bá chủ trong lĩnh vực kinh doanh mới có thể xứng đáng sống trong toà biệt thự xa hoa như vậy.”

Sau khi đi vào trong biệt thự, Trương Hải Văn hỏi tên quản gia Lam Chính Quốc đang ở đâu. Tên quản gia nói ông ta đang ở trong thư phòng trên lầu ba. Trương Hải Văn gật gù đầu rồi dẫn Tần Khải đi tới đó.

Thư phòng của Lam Chính Quốc ở lầu ba rất rộng rãi sáng sủa nhưng lại không mất đi vẻ cổ điển mà vẫn có không khí nho nhã.

Trương Hải Văn dẫn Tần Khải đi lên lầu ba thì nhận thấy là cửa thư phòng không đóng, Lam Chính Quốc đang đứng quay lưng về phía bọn họ, trong tay đang cầm một cây bút lông để viết chữ. Trương Hải Văn thấy thế thì bảo Tần Khải chờ một lát, không nên quấy rầy khi Lam Chính Quốc đang viết chữ.

Khoảng một phút đồng hồ trôi qua sau đó Lam Chính Quốc trong tay cầm cây bút lông, đứng thẳng lên nhìn nhìn, gật gật đầu rồi buông cây bút xuống, từ từ xoay người, đi đến trước cửa, sau đó mỉm cười với Trương Hải Văn và Tần Khải rồi nói:

- Tới rồi à?

- Chủ tịch, Hải Văn đã mời được Tần Khải đến.

Trương Hải Văn nói xong rồi hướng về phía Tần Khải nói tiếp:

- Anh Tần Khải, vị này chính là chủ tịch Tập đoàn Lam Thị của chúng tôi.

- Ngưỡng một danh tiếng của chủ tịch Lam đã lâu hôm nay mới được gặp mặt. Thật là hạnh ngộ, hạnh ngộ! Tần Khải thành khẩn nói.

- Aizzzzz. Theo tôi thì không cần phải khách khí như thế đâu. Nào, mau vào đây ngồi đi. Tôi cậy già lên mặt gọi cậu hai tiếng Tiểu Tần có được không?

Lam Chính Quốc cười ha hả nói.

- Chủ tịch, bất kể thân phận hay vai vế đều hơn tôi. Chủ tịch gọi tôi một tiếng Tiểu Tần thì đó đã là vinh hạnh của tôi rồi.

Tần Khải mỉm cười đi vào thư phòng. Khi đi vào gã nhìn thấy tám chữ to mà Lam Chính Quốc vừa mới viết bằng bút lông là “Trục lộc thiên hạ. Thuỳ dữ tranh phong” (Tạm dịch nghĩa: Tranh giành thiên hạ. Ai cùng ai tranh) - Chữ viết rất cứng cáp, bút pháp có thần, toát ra một vẻ oai phong.

- Ha ha, Tiểu Tần, thì ra cậu cũng là một người sáng khoái!

Lam Chính Quốc nói xong quay về phía Trương Hải Văn nói:

- Hải Văn, cậu còn có chuyện gì làm thì hãy đi làm trước đi.

- Vâng chủ tịch, anh Tần, tôi đi trước nhé. Tạm biệt!

Trương Hải Văn nói xong liền lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa thư phòng lại.

Sau khi Tần Khải ngồi xuống, Lam Chính Quốc đích thân mình pha trà cho gã. Tần Khải thấy thế thì đứng dậy nói:

- Không dám, không dám, để tôi làm cho chủ tịch.

- Cậu cứ ngồi yên. Cậu ở xa tới là khách. Khách thì phải theo chủ. Tiểu Tần, cậu không cần quá khách sáo, cứ thoải mái đi. Cậu hôm nay tới tâm sự với lão già tôi đây là tôi cảm thấy vui lắm rồi.

Lam Chính Quốc nở ra một nụ cười ôn hòa nói.

Tần Khải ngồi yên, sau đó nhịn không được lại hỏi:

- Không biết chủ tịch Lam tối nay tìm tôi là muốn tán gẫu chuyện gì với tôi? Tôi tuy nói là đã ngưỡng mộ chủ tịch đã lâu, nhưng thật sự chúng ta vẫn chưa từng gặp nhau.

- Tuy nói là chưa từng gặp mặt nhưng tôi đã chú ý đến Tiểu Tần cậu từ lâu rồi. Bá Nhạc thường nói: “Tuần mã không dễ có”. Ở trong lòng tôi, tiểu Tần cậu chính là tuần mã đó.

Lam Chính Quốc cảm khái nói.

Tần Khải nghe vậy thì trong lòng bỗng cảm thấy nóng lên. Hai ngày nay gã sa sút tinh thần bây giờ bỗng dậy lên một sức sống. Gã khiêm tốn nói:

- Chủ tịch khen ngợi hơi quá. Tôi tài hèn sức mọn làm sao có thể gọi là tuần mã.

- Không đúng. Tiểu Tần cậu còn trẻ như thế nhưng đã là một người quản lý trong ngành bất động sản, có tầm nhìn xa trông rộng, lại có những nhận xét rất mới mẻ và độc đáo. Nếu không trẻ như vậy thì làm sao có thể lên làm một Tổng giám đốc của Tập đoàn Quốc Cảnh?

Phần lớn những người trẻ tuổi đều kiêu ngạo khinh người, không chịu khiêm tốn ham học hỏi, mà Tiểu Tần cậu lại có thể khiêm tốn như vậy. Thật đúng là rất khó gặp!

Lam Chính Quốc tấm tắc khen ngợi.

Tần Khải nghe vậy thì cảm thấy hơi sững sốt. Gã đoán không ra Lam Chính Quốc khen ngợi mình là có mục đích gì, liền không nhận được phải hỏi:

- Chủ tịch quá khen. Chủ tịch một tay tạo lập nên sự thống trị của Tập đoàn Lam Thị trên giới kinh doanh, như thế mới gọi là có năng lực. Tôi thì tính là gì. Được chủ tịch khích lệ như thế tôi giống như bị lạc vào trong sương mù, không biết phải làm sao nữa.

Lam Chính Quốc nghe vậy thì mỉm cười. Ông ta biết Tần Khải nói lời này là trực tiếp ám chỉ đêm nay mình mời gã tới đây là có mục đích gì. Bởi vậy Lam Chính Quốc cười cười đi thẳng vào vấn đề nói:

- Thật không dám giấu diếm. Đêm nay tôi mời cậu tới đây một là ngưỡng mộ tài năng của cậu đã lâu, hai là cầu hiền tài.

- Cầu hiền tài ư? Tập đoàn Lam Thị nhân tài đông đúc sao chủ tịch còn phải cầu hiền tài? Huống chi chủ tịch cầu hiền tài cũng không cần phải dùng đến người như tôi.

- Không, nhân tài mà tôi cần chính là cậu, Tiểu Tần.

Lam Chính Quốc nghiêm túc nói.

Tần Khải nghe vậy thì ngẩn ra, nhận không được hỏi:

- Chủ tịch là có ý gì?

- Tôi thấy cậu là một người giỏi giang, nên muốn đưa cậu đến công ty của tôi? Không biết ý của cậu thế nào?

Lam Chính Quốc nhẹ nhàng thổi chén trà, khẽ nhấp một ngụm hỏi.

305. Chương 291: Lang Và Sói Kết BẠN Với Nhau (phần II)

Tần Khải trong lòng cảm thấy hơi nao nao, một sự kích động dâng lên trong lòng. Gã cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh, thản nhiên:

- Tôi đã là Tổng giám đốc khu Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh, hơn nữa chủ tịch Kỷ đối đãi với tôi không tệ. Tôi...

- Kỷ Thiên Vũ đối đãi với cậu không tệ? Một năm hẳn trả lương cho cậu bao nhiêu? Ba triệu? Hay là năm triệu? Tôi nghĩ sẽ không thể vượt qua năm triệu phải không? Nếu như cậu tới Tập đoàn Lam Thị của tôi, cậu sẽ trở thành Tổng giám đốc của tổng bộ Tập đoàn Lam Thị ở Bắc Kinh, lương một năm tôi trả cho cậu mười triệu, cho cậu một phần mười cổ phần.

Lam Chính Quốc cắt ngang lời nói của Tần Khải, nói chắc như đinh đóng cột.

Tần Khải nghe vậy thì kinh ngạc, trong lòng trở nên vô cùng kích động. Một năm mười triệu, gấp đôi mức lương hiện tại của gã, lại còn có thể có mười phần trăm cổ phần. Hiện tại Tập đoàn Lam Thị có giá trị gần một trăm tỷ, một cổ phần cũng chừng mười triệu rồi. Một phần mười cổ phần mà tới cuối năm được chia hoa hồng cũng có thể được tới một triệu.

- Tiểu Tần, tôi nói cho cậu biết trong công ty của tôi chỉ có cậu mới có đãi ngộ này. Bởi vì tôi xem trọng cậu, tin tưởng cậu.

Lam Chính Quốc thản nhiên tuyên bố.

- Tại sao lại tin tưởng tôi?

- Tại sao ư? Tôi nói cho cậu biết, bởi vì cậu là người tuổi trẻ tài cao trong giới kinh doanh bất động sản, những người như cậu không nhiều đâu. Cậu cũng biết Tập đoàn Lam Thị vừa mới giành được một gói thầu. Tập đoàn Lam Thị tuy nói là cũng đã gia nhập ngành bất động sản nhưng mà chân chính được coi là nhân tài mũi nhọn thì lại không có. Cho nên tôi xem trọng cậu. Dù sao đối với khối đất mà tôi tâm huyết và đã bỏ ra một số tiền lớn như thế để giành về thì tôi cũng không muốn bị thua lỗ thất bại. Cậu nói xem? Chỉ cần cậu tới Tập đoàn Lam Thị thì tài năng của cậu sẽ được thỏa sức phát huy.

Lam Chính Quốc chậm rãi giải thích.

Tần Khải nghe vậy thì càng thêm xúc động. Trái tim của gã nhảy tung tưng. Cũng khó trách, điều kiện mà Lam Chính Quốc đưa ra thật quá hấp dẫn. Nhưng cái gì cũng phải có cái giá xứng đáng của nó.

- Tiểu Tần. Cậu nói là Kỷ Thiên Vũ đối với cậu tốt. Vậy cậu thử nghĩ lại xem, người nhà họ Kỷ có người nào coi trọng cậu không? Ví dụ như đại tiểu thư, cô ấy có xem trọng cậu không? Không dám dấu diếm, hành động thổ lộ tình cảm chân thành của cậu hai ngày trước tôi cũng biết một ít. Thật sự là cảm thấy bất công cho cậu. Tôi nhìn thế nào cũng không ra cái thằng ranh Sở Phàm kia so với cậu thì có gì hơn? Nhưng đại tiểu thư lại đi theo Sở Phàm mà lại không chấp nhận cậu. Tại sao lại như vậy?

Lam Chính Quốc dừng một chút rồi từng chữ từng chữ một nói:

- Đó là bởi vì cô ấy coi thường cậu.

Lam Chính Quốc bất ngờ nhắc tới chuyện thổ lộ tình cảm hai ngày trước khiến Tần Khải không khỏi cảm thấy nhục nhã, sắc mặt cũng đỏ lên.

- Tiểu Tần, chẳng lẽ mối thù này cậu không báo? Chẳng lẽ cậu cứ tụt dốc như thế mà không phấn chấn lên? Chẳng lẽ cậu lại không nghĩ rằng phải thể hiện cho mọi người biết, cho Kỷ Thiên Vũ biết, cho đại tiểu thư nhà họ Kỷ biết, cho Sở Phàm biết rằng cậu mới là người ưu tú nhất? Lam Chính Quốc giọng điệu lạnh lùng buông từng tiếng một.

- Tôi muốn chứ. Tôi nằm mơ cũng muốn báo thù, tôi muốn chứng minh mình mới là người xuất sắc nhất. Cái thằng Sở Phàm kia trong mắt của tôi căn bản không đáng một đồng.

Tần Khải nhin không được kích động nói.

Lam Chính Quốc cười cười, sự xúc động dữ dội này của Tần Khải dường như là nằm trong ý muốn của ông ta. Ông ta thản nhiên nói:

- Tốt lắm, cơ hội đang bày ra trước mắt của cậu. Bây giờ rốt cuộc cậu lựa chọn việc tiếp tục chịu đựng bị người khác khinh thường hay là bỏ tà theo chính, phát triển tài năng và trí tuệ của mình, mở ra một thời kỳ hùng mạnh?

-Tôi, tôi.....

Tần Khải thở gấp, nhìn về phía Lam Chính Quốc muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Lam Chính Quốc khoát tay nói:

- Không cần vội, không cần vội. Tôi có thể cho cậu ba ngày để suy nghĩ, cậu không cần gì phải vội.

- Không, không cần suy nghĩ. Được chủ tịch xem trọng như thế tôi rất vui mừng. Nếu như tôi còn do dự thì thật không phải với sự chân thành và tín nhiệm của chủ tịch. Bây giờ tôi có thể nói rõ ràng với chủ tịch, tôi đồng ý rời khỏi Tập đoàn Quốc Cảnh, dốc sức vì chủ tịch. Ngày mai tôi sẽ viết đơn từ chức gửi cho Kỷ Thiên Vũ.

Tần Khải lộ ra vẻ kích động nói.

Lam Chính Quốc cười cười. Kết quả này so với dự kiến của ông ta còn nhanh hơn một chút. Ông ta khẽ thở ra, vui vẻ nói:

- Tốt, tốt! Tiểu Tần, cậu quyết định như thế tôi thật sự rất vui mừng. Một phen cố gắng cùng thành khẩn của tôi cuối cùng cũng không uổng phí. Chỉ là trong một thời gian ngắn tôi hy vọng cậu có thể không rời khỏi Công ty Bất động sản Quốc Cảnh. Nói một cách đơn giản, cậu hãy vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức Tổng

giám đốc khu Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh. Đồng thời vẫn âm thầm là Tổng giám đốc của Tập đoàn Lam Thị ở Bắc Kinh. Những đả ngộ mà tôi đã nói với cậu cứ theo đó mà làm.

Tần Khải nghe vậy thì sửng sốt. Lần này thì đúng là gã thật sự ngẩn cả người ra, khó hiểu hỏi:

- Chủ tịch, tại sao lại như vậy?

- Tiểu Tần, cậu chắc biết lần này tôi chuyển tổng bộ công ty về Bắc Kinh là vì mục đích gì phải không?

- Việc này.... Còn xin chủ tịch nói ra.

- Tôi lần này đi đến Bắc Kinh, mục đích lớn nhất chính là muốn lũng đoạn thị trường bất động sản ở thủ đô, đánh bại Tập đoàn Quốc Cảnh.

Lam Chính Quốc từng chữ từng chữ một nói.

Tần Khải nghe vậy nhin không được hít sâu vào một cái, trên khuôn mặt hiện lên một vẻ do dự. Dù sao gã cũng đã ở trong Tập đoàn Quốc Cảnh nhiều năm. Gã rời khỏi Tập đoàn Quốc Cảnh để tham gia vào Tập đoàn Lam Thị thì bản thân đã trở thành kẻ phản bội rồi. Bây giờ nếu như cùng Lam Chính Quốc mưu đồ phá hoại Tập đoàn Quốc Cảnh thì không chỉ đơn giản là một tên phản bội. Sau này chắc chắn sẽ bị người đời phỉ nhổ.

Lam Chính Quốc lạnh lùng nhìn Tần Khải, nở ra một nụ cười khinh thường, nói:

- Thế nào, có phải vài năm ở Tập đoàn Quốc Cảnh cậu đã phát sinh tình cảm với nó? Thương trường như chiến trường. Cậu nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình. Một tướng đánh thành vạn xương khô. Nếu muốn gây dựng sự nghiệp thì làm sao có thể tránh khỏi việc giẫm lên xác của kẻ khác? Đàn ông mà có lòng dạ của đàn bà thì sẽ không bao giờ gây dựng nên được đại nghiệp.

Tần Khải nghe vậy thì không khỏi đỏ mặt lên, trong đôi mắt của gã bỗng bắn ra những tia hàn quang âm trầm lạnh như băng.

- Hơn nữa, bằng vào tài năng của cậu thì có thể hoàn toàn đảm nhiệm chức chủ tịch của Tập đoàn Quốc Cảnh. Cậu muốn làm chức chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh thì chỉ có cách đánh sập Tập đoàn Quốc Cảnh. Sau đó Tập đoàn Lam Thị của tôi sẽ bỏ vốn xây dựng lại. Sau khi xây dựng xong, chức vị chủ tịch đương nhiên do cậu đảm trách.

Lam Chính Quốc khề gồ mặt bàn, trầm giọng nói từng chữ từng chữ một vạch ra chiến lược.

Tần Khải nghe vậy thì trong lòng chấn động. Chủ tịch ư? Đây mới chính là giấc mơ mà gã muốn. Máu nóng của gã như sôi lên, cảm thấy mình giống như tuần mã gặp được Bá Nhạc, cuối cùng cũng được người khác xem trọng, mình còn lý do gì mà còn do dự nữa đây?

- Được, tôi nghe theo sự sắp xếp của chủ tịch. Vậy chủ tịch muốn tôi làm thế nào?

- Cái này tôi không nói cậu cũng biết phải làm thế nào. Cậu bây giờ với thân phận là Tổng giám đốc khu Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh, trong tay hẳn là nắm giữ rất nhiều tài liệu tuyệt mật của Tập đoàn Quốc Cảnh phải không? Còn nữa, sau khi Tập đoàn Lam Thị chuyển về thủ đô chắc chắn có rất nhiều cuộc họp được diễn ra, nội dung những cuộc họp đó là gì? Chiến lược phát triển sau này của Tập đoàn Quốc Cảnh là như thế nào? Vân vân... Cậu chỉ cần cung cấp những tin tức đó là được.

Tần Khải nghe vậy thì sửng sốt. Tiết lộ bí mật của công ty chính là phạm tội đó!

Lam Chính Quốc dường như nhìn ra sự lo lắng trong lòng của Tần Khải, hơi hợt nói:

- Cậu yên tâm đi. Việc Tập đoàn Quốc Cảnh bị sụp đổ không ai điều tra ra cậu đâu. Không nói dối cậu, quan hệ giữa tôi và Thư ký Thị ủy Trương cũng không phải là bình thường.

Tần Khải nghe vậy thì trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết âm trầm. Gã nhìn về phía Lam Chính Quốc gật gật đầu. Gã đã hạ quyết tâm.

306. Chương 292: Lam Tuyết Lo Âu

Lam Chính Quốc đích thân mời Tần Khải đến biệt thự của mình thành tâm chiêu hiền đãi sĩ, chân thật đối đãi, khuyên bảo gã. Song kiếm hợp bích cuối cùng đã khiến Tần Khải động tâm, quyết tâm phản lại Tập đoàn Quốc Cảnh, đến nương tựa Tập đoàn Lam Thị. Hơn nữa, lại còn chịu trách nhiệm đánh cắp tài liệu cơ mật của Tập đoàn Quốc Cảnh để cung cấp cho Tập đoàn Lam Thị nữa. Một chiêu này của Lam Chính Quốc có thể nói là đã bóp nghẹt vào cổ họng của Tập đoàn Quốc Cảnh rồi.

Theo như lời nói của Lam Chính Quốc thì ông ta đã chú ý đến Tần Khải từ lâu. Ông ta sớm đã có ý đồ chiêu dụ Tần Khải đến công ty mình, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp. Mãi cho đến khi Tần Khải thổ lộ tình cảm với đại tiểu thư bị thất bại thì ông ta cho rằng cơ hội đã tới, mới ra tay. Sau đó ông ta âm thầm phái người quan sát kỹ càng nhất cử nhất động của Tần Khải, đến khi biết được Tần Khải sau khi thổ lộ tình cảm bị thất bại thì sa sút tinh thần đến nỗi mỗi buổi tối đều lui tới các quán bar thì lúc đó Lam Chính Quốc mới vui mừng nở nụ cười. Biểu hiện sa sút về mặt tinh thần của Tần Khải như vậy đúng là thời cơ mà ông ta hằng chờ đợi. Bởi vì chỉ cần lúc này ông ta ra mặt hẹn gặp Tần Khải thì trong lòng gã sẽ cảm thấy áy náy. Khen ngợi, trọng dụng, dụ dỗ như thế thì gã nhất định sẽ phản lại Tập đoàn Quốc Cảnh và dốc hết sức cho Tập đoàn Lam Thị.

Sự thật là cuối cùng Lam Chính Quốc đã thành công. Dù sao trên đời này cũng chẳng có mấy người có thể cưỡng lại được điều kiện hấp dẫn của Lam Chính Quốc. Lương một năm mười triệu, lại được hưởng một phần mười cổ phần của Tập đoàn Lam Thị. Quan trọng nhất là, sau khi đánh đổ Tập đoàn Quốc Cảnh thì gã sẽ trở thành tân chủ tịch của Quốc Cảnh.

Đối với điều kiện mê người đó, đương nhiên Tần Khải không thể cưỡng lại được. Huống hồ sau khi gã tỏ tình bị đại tiểu thư cự tuyệt thì vẫn có một tâm trạng muốn trả thù đại tiểu thư, thậm chí là trả thù toàn bộ Tập đoàn Quốc Cảnh. Cho nên điều kiện mà Lam Chính Quốc đưa ra thật ăn khớp với tâm trạng đó, và ngay lập tức gã gật đầu đáp ứng.

- Chủ tịch, trước mắt tôi đang quản lý hạng mục hợp tác giữa Tập đoàn Quốc Cảnh và Tập đoàn Sắt thép Kiến An. Chỉ cần tôi hơi tiết lộ một số chi tiết trong đó thì chủ tịch có thể áp dụng một số thủ đoạn. Bên trong tôi lại khẽ động tay động chân, thì hạng mục này sẽ không thể tiến hành. Tập đoàn Quốc Cảnh sẽ ngay lập tức thua lỗ cả trăm triệu. Dĩ nhiên đây chỉ là bước đầu tiên. Những hạng mục khác ở khu vực Hoa Bắc của Tập đoàn Quốc Cảnh cũng sẽ từ từ mà lỗ vốn vì các nguyên nhân khách quan. Còn nguyên nhân khách quan gì thì tôi không nói chủ tịch trong lòng chắc cũng biết rồi chứ?

Sự lạnh lẽo trong mắt của Tần Khải ngày càng dày lên, gã cười lạnh nói với Lam Chính Quốc.

Lam Chính Quốc nghe vậy thì suy nghĩ một chút rồi cười ha hả, nói:

- Tiểu Tần, quan điểm của tôi cũng là như vậy. Tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu.
- Sau này còn cần chủ tịch cất nhắc nhiều hơn.

Tần Khải nói.

- Ha ha, yên tâm đi. Cậu cứ làm cho tốt. Tôi tin tưởng là sau này cậu sẽ đạt được thành tựu rất lớn.

Lam Chính Quốc cười xong lại nói chuyện thêm với Tần Khải nửa giờ nữa. Đến lúc này Tần Khải mới đứng dậy từ biệt.

- Từ ngày mai mong cậu sẽ dốc sức cho Tập đoàn Lam Thị. Dĩ nhiên, thân phận của cậu vẫn như cũ là một Tổng giám đốc của Tập đoàn Quốc Cảnh. Việc Tập đoàn Lam Thị có thể đánh đổ được Tập đoàn Quốc Cảnh là trông cậy cả vào cậu đó.

Lam Chính Quốc đứng dậy tiễn Tần Khải đi xuống dưới lầu.

- Chủ tịch yên tâm đi. Tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài đâu.

Tần Khải kiên quyết nói.

Khi hai người đi xuống dưới lầu thì bỗng có một chiếc xe con chạy tới trước cửa biệt thự. Quản gia Vương của biệt thự Hương Giang liền mang ô che mưa đi tới trước cửa xe. Một cô gái mặc áo khoác đen chui vào dưới ô mà quản gia Vương đang cầm, đi vào trong biệt thự.

Khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của cô gái này hơi ửng hồng, một đôi mắt trong như làn nước mùa thu, trong đó mơ hồ có một sự u buồn. Từ trên thân thể cô toát ra khí chất như một đoá u lan trong cốc vắng. Cô chính là con gái của Lam Chính Quốc, Lam Tuyết.

Lam Chính Quốc nhìn thấy Lam Tuyết thì trên mặt có vẻ vui mừng, nở nụ cười hiền lành rồi nói:

- Tuyết nhi, con đã về rồi. Mưa lớn như vậy ba còn tưởng con không về.

Tần Khải nhìn thấy Lam Tuyết thì hơi ngẩn ra. Rõ ràng vẻ u buồn không giống người bình thường của Lam Tuyết khiến cho gã hơi kinh ngạc. Chỉ có điều Tần Khải cũng đã gặp qua nhiều người con gái đẹp, cho nên gã nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh.

Lúc này Lam Tuyết cũng đã chú ý tới Tần Khải, trên mặt có hơi sững sốt.

Lam Chính Quốc cười ha hả giới thiệu:

- Tiểu Tần, đây là con gái của tôi, Lam Tuyết. Tuyết nhi, vị tiên sinh này là Tần Khải, đang đảm nhiệm chức Tổng giám đốc của Tập đoàn Quốc Cảnh, là một tài năng trẻ đầy hứa hẹn.

Lam Tuyết nghe vậy thì lại sững sốt. Cô thầm nghĩ, “Tại sao ba mình lại gọi Tổng giám đốc của tập đoàn Quốc Cảnh đến nhà?” Chỉ có điều vì lễ độ cô vẫn mỉm cười nói:

- Chào Tần tiên sinh.

- Chào Lam tiểu thư, rất vui được gặp cô.

Tần Khải mỉm cười nói.

Lam Tuyết nghe vậy thì cười cười, sau đó nói:

- Tôi có việc bận phải vội đi.

Cô nói xong liền đi vào bên trong phòng khách.

Tần Khải nhịn không được nhìn theo hình bóng của Lam Tuyết. Sau đó gã quay về phía Lam Chính Quốc cười nói:

- Chủ tịch, tôi xin từ biệt.

- Được, tôi cũng không tiễn xa. Tiểu Võ, anh tiễn Tiểu Tần một đoạn nhé.

Lam Chính Quốc nói.

Sau đó Lam Chính Quốc đi về phòng khách ngồi xuống bên cạnh Lam Tuyết cười nói:

- Tiểu Tuyết, con có thể trở về ba thật là rất vui mừng.

- À, đúng rồi. Ba cũng biết tên Tần Khải kia là Tổng giám đốc Tập đoàn Quốc Cảnh à? Tại sao lại mời hấn đến đây?

Lam Tuyết không nhịn được hỏi.

- Tiểu Tần ư, ha ha, từ hôm nay trở đi hấn không còn là người của Tập đoàn Quốc Cảnh nữa mà sẽ là người của Tập đoàn Lam Thị chúng ta. Hấn sẽ làm việc cho ba. Hấn chính là một quân cờ quan trọng để ba đối phó với Tập đoàn Quốc Cảnh.

Lam Chính Quốc không dấu được sự kích động, cao hứng nói.

Lam Tuyết nghe vậy thì sững sốt, nhịn không được nói:

- Ba, ý ba muốn nói là đưa hấn tới Tập đoàn Lam thị?

- Đúng, chỉ có điều thân phận trước mắt của hắn vẫn là Tổng giám đốc của Tập đoàn Quốc Cảnh. Mục đích của ba chính là để hắn cung cấp những sách lược cơ mật từ bên trong Tập đoàn Quốc Cảnh.

Ánh mắt của Lam Chính Quốc lấp lánh tinh quang, chậm rãi nói.

- Nhưng ba, ba không biết làm như vậy rất..... rất không tốt không? Thủ đoạn này thật không quang minh chính đại.

Lam Tuyết kinh ngạc hỏi.

- Quang minh chính đại? Hừ, thương trường thì có cái gì gọi là quang minh chính đại? Cái mà thương trường coi trọng chính là kết quả thắng lợi sau cùng. Chỉ cần thắng lợi thì cho dù áp dụng bất kỳ thủ đoạn nào cũng được.

Lam Chính Quốc hừ một tiếng rồi nói.

- Nhưng cũng không nên dùng thủ đoạn rất ti tiện như thế để giành thắng lợi. Chẳng lẽ ba không thể cạnh tranh công bằng cùng với các công ty khác được hay sao?

Lam Tuyết hơi kích động nói.

- Tiểu Tuyết, trên thế giới này căn bản là không tồn tại cái thứ gọi là công bằng, chỉ có thắng lợi hoặc thất bại mà thôi.

Lam Chính Quốc lớn tiếng nói.

Lam Tuyết nghe vậy thì có hơi sững sốt. Một lúc sau mới yếu ớt nói:

- Ba, ba còn nhớ lúc con mới bắt làm quản lý tài chính ở tổng bộ công ty không? Lúc đó con chỉ làm có ba tháng thì không làm nổi nữa. Tại vì sao ba biết không? Bởi vì con phát hiện ra trong công ty có rất nhiều chuyện đen tối. Lúc đó con thấy rất ghê rợn. Con đã từng phản ánh với ba nhưng ba lại không cho là đúng. Cuối cùng con cảm thấy con không thể làm nữa, bởi vì con sợ nếu làm tiếp thì sẽ huỷ hoại hết tất cả ấn tượng tốt đẹp về ba trong lòng con.

Lam Chính Quốc nghe vậy thì sững sốt, ánh mắt nhìn Lam Tuyết đầy vẻ phức tạp.

307. Chương 293: Sở Phàm, Có Thể Đến Gặp Tôi Không? (phần I)

Một lúc sau, Lam Chính Quốc mới chậm rãi nói:

- Đây chính là nguyên nhân khiến con không chịu ở lại tổng bộ công ty phải không?

- Không sai, bởi vì con không quen với những mưu đồ đen tối ở đó, mà ba thân là nhân vật đứng đầu công ty lại nhắm mắt làm ngơ đối với sự việc này, nhiều năm qua đều dùng thủ đoạn đó cạnh tranh đối phó với các công ty xí nghiệp khác. Ba bảo con làm sao có thể ở công ty của ba làm việc được? Còn mong con kế thừa sự nghiệp của ba. Việc này làm sao có thể?

Giọng nói của Lam Tuyết ngày càng trở nên kích động.

- Tiểu Tuyết, con, con là đang nói ba dùng thủ đoạn dơ tiện phải không? Trên thương trường liệu có một công ty nào dựa vào lương tâm mà gây dựng sự nghiệp? Xã hội này chính là như vậy, thắng chính là làm vua.

Lam Chính Quốc tức giận nói.

- Nhưng chúng ta làm những việc mà cả lương tâm cũng cảm thấy có lỗi. Làm kinh doanh đầu nhất thiết phải như vậy. Con không tin một doanh nghiệp bất chính có khả năng tồn tại được trong một thời gian dài.

Lam Tuyết không chịu tỏ ra kém thế, tiếp tục tranh luận.

- Tiểu Tuyết!

Lam Chính Quốc nổi giận gầm lên một tiếng, vẻ mặt trở nên xanh mét, rõ ràng là đang vô cùng tức giận.

Lam Tuyết nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó lớn tiếng nói:

- Có lẽ tất cả những công ty kinh doanh đều đang tồn tại bằng những mưu đồ đen tối. Nhưng con cũng không thể chấp nhận được.

Lam Tuyết nói xong liền đứng dậy bỏ đi ra ngoài.

Lam Chính Quốc sửng sốt, quay người lại thì đã thấy Lam Tuyết chạy ra khỏi cửa, ngoài trời mưa to như trút nước.

- Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, con mau quay trở lại. Ngoài trời đang mưa đó, Tiểu Tuyết...

Lam Chính Quốc cũng chạy ra ngoài, nhưng Lam Tuyết đã lên xe chạy như bay.

Lam Chính Quốc nắm chặt hai tay, dờ dẫm đứng ở trong mưa, mặc kệ những hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống toàn thân. Ông ta cảm thấy kinh ngạc khi nhìn theo hướng mà Lam Tuyết lái xe đi, trong mắt hiện ra một vẻ đau khổ phức tạp.

- Ông chủ, ông chủ, ông, ông làm sao vậy? Ông phải bảo trọng thân thể chứ?

Quản gia Vương sau khi nghe thấy tiếng động thì chạy ra, nhìn thấy Lam Chính Quốc đang đứng ở trong mưa thì vội vàng mang dù chạy đến bên cạnh của Lam Chính Quốc.

- Aizzzzz, Tiểu Tuyết, con, con tại sao lại không thông hiểu như thế? Con khi nào mới hiểu ra mọi chuyện đây. Aizzzz!

Lam Chính Quốc thở dài sau đó lẩm bẩm nói.

- Ông chủ, tiểu thư cô ấy còn nhỏ tuổi. Sau vài năm nữa sẽ biết nỗi khổ tâm của ông.

Quản gia Vương vừa an ủi vừa nói:

- Ông chủ, bên ngoài mưa to gió lớn. Chúng ta nên đi vào thôi.

- Ông, ông mau cho người theo dõi Tiểu Tuyết cho tôi. Bên ngoài trời mưa, nó vừa rồi lại giận dỗi chạy đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào? Mau, mau sai người đi!

Lam Chính Quốc vội vàng nói.

- Vâng vâng, ông chủ cứ vào nhà trước đi đã. Tôi sẽ sắp xếp người đi làm ngay.

Quản gia Vương vội vàng nói.

Lam Tuyết lái xe chạy băng băng trên đường. Trong lòng cô cảm thấy trống rỗng, mơ hồ có một cảm giác đau đớn. Đôi mắt to đã tràn đầy nước mắt khê chớp chớp. Đã nhiều năm như vậy mà ba cô vẫn không hề thay đổi. Không có sự thật nào có thể cô cảm thấy khó chịu như chuyện này.

Cô vốn nghĩ rằng những kháng nghị của mình trong những năm qua có thể khiến cho ba thay đổi một chút quan điểm mê hoặc ấy. Nhưng không, ba của cô không hề thay đổi, ngược lại ngày càng không có nhân tính. Lúc này cô bỗng nhiên hiểu được mình nhỏ bé như thế nào. Cô cảm thấy ba cô ngoài miệng tuy nói là yêu quý cô nhưng lại không hề tôn trọng cô một chút nào, cho nên cô cảm thấy đau lòng và thương tâm mãi không thôi.

Đặc biệt, ba cô còn vì việc này mà lớn tiếng mắng cô nữa. Cô cảm thấy ý kiến của mình là đúng. Cô không muốn cuộc sống suốt ngày phải đấu đá nhau, lừa gạt lẫn nhau, tranh đấu một cách đê tiện vô sỉ. Cho nên cô không muốn ở cùng một chỗ với ba cô nữa. Cô hy vọng mình có thể sớm rời khỏi ông để tránh khỏi bị cuốn vào trong vòng xoáy tranh đấu. Nhưng hành động của cha cô lại ngày càng nghiêm trọng, không ngờ là mua chuộc cả một Tổng giám đốc của Tập đoàn Quốc Cảnh, dùng một thủ đoạn đê tiện như vậy để đối phó với Tập đoàn Quốc Cảnh. Đây là điều cô không thể chấp nhận được.

Đáng tiếc những lời kháng nghị của cô chẳng những không lay chuyển được ba mình mà ngược lại còn bị ba cô mắng cho một trận. Cho nên cô mới một thân một mình chạy đi.

Lái xe chạy ở trong cuồng phong bão táp, Lam Tuyết đột nhiên nhận ra mình thật bất lực. ô cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền con mỏng manh trong cơn mưa sa gió giạt lắt lư không ngừng. Phía trước là biển cả mênh mông không đường, không có thứ gì nương tựa được. Một nỗi bi thương dâng lên trong lòng cô, không thể nào kìm nén được, những giọt mắt theo hai má chảy xuống dưới, từng giọt mưa lớn như những hạt đậu rơi xuống thân xe càng làm tăng thêm tâm tình thê lương tĩnh mịch trong lòng cô.

Lúc này cô đột nhiên rất muốn tìm một ai đó để tâm sự và trò chuyện. Lúc này cô đột nhiên cảm thấy mình cần phải có một người ở bên cạnh. Nhưng ở trong đêm mưa mờ mịt này có thể tìm ai đây?

Sở Phàm? Lam Tuyết nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, không nhận được nhớ tới cái tên này. Nhưng cô cũng do dự, “Bên ngoài mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm gọi hấn liệu hấn có tới không? Có nên hay không nên quấy rầy hấn?” Lam Tuyết trầm nghĩ, nhưng cuối cùng cô cần nhắc đi động gọi cho Sở Phàm.

Lúc ấy Sở Phàm đang ở trong biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Sau khi đánh cho Từ Lăng thành tàn phế, hấn đã mang di thể của A Thiên trở về đây.

Giờ phút này, A Thiên đang nằm ở trong linh cữu. Linh cữu để ở trong đại sảnh của biệt thự. Sở Phàm cùng mấy người Ngô bá đều cảm thấy bi thương, trong lòng ai cũng cầu nguyện cho A Thiên được yên nghỉ thật tốt.

Lúc này bỗng điện thoại của Sở Phàm vang lên, nhìn vào màn hình hấn biết là Lam Tuyết gọi tới. Chần chờ một lúc, hấn đi ra ngoài nghe điện thoại:

- Alo, Lam Tuyết à, có chuyện gì không? Cô tìm tôi có việc gì à?

Lam Tuyết nghe được giọng nói của Sở Phàm thì trong lòng cảm thấy một niềm vui không rõ là lý do gì. Cô lập tức thấy được trong giọng nói của Sở Phàm có một vẻ nặng nề đang kìm nén.

Cô hơi sững sốt, nhận không được hỏi:

- Sở Phàm, anh, anh không sao chứ?

- Tôi không sao, cô tìm tôi có việc gì thế?

Sở Phàm nói.

- Tôi, trong lòng tôi cảm thấy không vui. Anh có thể đến đây tiếp chuyện tôi không?

Lam Tuyết hỏi.

Sở Phàm hơi sững sốt, nhìn linh cữu của A Thiên đang đặt ở trong phòng khách, im lặng một chút rồi nói:

- Được rồi, cô không sao chứ? Cô đang ở đâu?

- Tôi, tôi chờ anh ở quán bar Sway nhé. Anh có đến đó được không?

Lam Tuyết nói.

- Được, lát nữa gặp lại.

Sở Phàm nói xong liền tắt điện thoại, sau đó nói với Ngô bá hấn có việc phải đi ra ngoài.

308. Chương 293: Sở Phàm, Có Thể Đến Gặp Tôi Không? (phần II)

Quán bar Sway.

Trong một chỗ ngồi vắng vẻ của quán bar, một cô gái có khuôn mặt buồn buồn, trong tay cầm một chiếc ly thủy tinh màu lam, đang chậm rãi uống một mình, chính là Lam Tuyết.

Cô ở quán bar Sway đợi đã hơn mười phút. Ngọn đèn ở quán bar Sway kia khiến vẻ mặt buồn buồn của cô trở nên lộng lẫy mà lại thần bí khó lường, đã âm thầm hấp dẫn ánh mắt của nhiều người đàn ông. Có một số người đang muốn rục rịch đi tới gần. Dù sao một người đẹp lại đang ngồi một mình như thế không khỏi khiến cho một số kẻ đến quán bar để săn gái đẹp chú ý đến.

Chỉ có điều lúc này một người thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng trầm tĩnh lại đang chậm rãi đi về phía Lam Tuyết. Lam Tuyết nhìn thấy người này xong thì trên miệng nở nụ cười ấm áp tự nhiên. Bởi vì người mới tới này chính là Sở Phàm.

- Anh tới rồi.

Lam Tuyết khẽ cười nói.

- Ủ.

Sở Phàm ngồi xuống sau đó nhìn vào đôi mắt của Lam Tuyết, hơi nhú nhú mày nói:

- Cô hình như bị ướt, gặp mưa à? Xem ra cô có đang có chuyện không vui, trời thấy cô gái này không vui nên khiến cô phải gặp mưa.

Hơi sững sốt, cô nhớ tới lúc mình cùng ba mẹ cãi nhau, cô hơi thở dài một tiếng:

- Buổi tối tôi với ba mẹ có cãi nhau một chút. Tâm tình có chút không ổn nên muốn tìm một người để giải sầu.

- Vậy à? Vậy thì cô đã tìm đúng người rồi đấy. Tôi vừa rồi cũng có chuyện không vui, có thể nói là vô cùng buồn chán. Những người có tâm sự lại gặp nhau rồi. Chỉ có điều cô không vui là do cãi nhau với ba mẹ. Tôi lại không vui là bởi vì tôi mới biết ba mẹ của tôi đã không còn sống trên đời nữa...

Sở Phàm vốn cũng định kể chuyện A Thiển ra nhưng cuối cùng vẫn kìm được.

- Hả? Anh tìm được cha mẹ của anh rồi sao? Bọn họ làm sao mà qua đời?

Lam Tuyết nhận không được kinh ngạc hỏi.

Nhắc tới cha mẹ mình sắc mặt của Sở Phàm trở nên âm trầm, trong mắt ánh lên vài tia hàn quang, lạnh lùng nói:

- Ba mẹ tôi bị kẻ gian bức tử rồi!

Lam Tuyết sững sốt, nhận không được hỏi:

- Tại, tại sao lại có thể như vậy? Là người nào làm?

- Nói ra thì thật là buồn. Ba ngày trước tôi mới biết tin tức của ba mẹ mình, nhưng họ đã không còn sống trên đời, mất ngay từ khi tôi mới sinh ra rồi. Bọn họ là bị kẻ gian bức tử. Nói ra thì có lẽ cô sẽ không tưởng tượng được đâu. Kẻ gian bức tử ba mẹ tôi chính là Lam Chính Quốc, chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị. Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Cái gì?

Lam Tuyết nhận không được kêu lên một tiếng, trong nháy mắt, hô hấp của cô dường như dừng lại, tim không ngừng đập thành thịch, thân thể mềm mại khẽ run nhẹ nhẹ, trong đầu trở nên trống rỗng, giống như có tiếng sấm “ong ong” chấn động bên tai. Lời nói của Sở Phàm không khác gì một quả bom hạng nặng bùng nổ trong lòng cô. Cô cực kỳ khiếp sợ, rất lâu sau mới có thể điều hòa được hơi thở.

- Anh, anh nói là chủ tịch Tập đoàn Lam Thị, Lam Chính Quốc bức tử ba anh ư?

Lam Tuyết run giọng hỏi.

- Không sai, đây chính là do cấp dưới của ba tôi năm đó kể lại, còn đem gốc ngọn sự tình năm đó kể lại rành mạch cho tôi biết!

Trong lúc phần nộ Sở Phàm dường như không để ý tới phản ứng kỳ lạ của Lam Tuyết.

Trái tim Lam Tuyết đập “thình thịch”, sắc mặt vốn hơi hồng nay đã trở thành tái xanh, tay chân cũng bắt đầu cảm thấy lạnh giá, bàn tay cầm chiếc ly thủy tinh màu xanh khẽ run rẩy, rượu từ trong ly khẽ chảy ra, rớt trên mu bàn tay của cô.

Sở Phàm thấy vậy thì sửng sốt, nhìn thấy thân thể hơi run rẩy của Lam Tuyết, hần nhin không được hỏi:

- Lam Tuyết, cô có cảm thấy lạnh không?

Lam Tuyết cảm thấy tay chân lạnh như băng. Cô xoay người lại, chờ đợi trả lời:

- Lạnh, tôi cảm thấy rất lạnh.

Giờ phút này cô chẳng những cảm thấy tay chân mình lạnh như mà ngay cả trái tim mình cũng muốn đóng băng luôn rồi. “Chính ba mình là hung thủ đã bức tử cha mẹ của Sở Phàm ư? Tại sao lại có thể như vậy được? Tại sao lại có thể như vậy? Sở Phàm có lầm không? Hay là ông trời trêu ghẹo mình? Vì sao lại như thế này? Tại sao lại để cho mình gặp Sở Phàm? Vì sao lại muốn mình phải chịu những đau khổ cùng áp lực này? Vì sao? Ba ơi là ba, ba không nên sinh ra con. Ba không nên sinh ra con. Thế này về sau con làm sao dám đối mặt với Sở Phàm nữa đây? Làm sao có thể đối mặt với tất cả mọi chuyện này được đây?”

Trong đầu Lam Tuyết đau buồn, bi phần tưởng muốn chết đi, nước mắt không kìm được đã ứa ra. Bỗng cô cảm thấy đầu vai được một đôi tay ấm áp đặt lên, cô cảm thấy thân thể của mình được ấm lại, phục hồi lại tinh thần. Hóa ra là Sở Phàm đã cởi áo khoác của hắn ra khoác lên người cho cô. Cô hơi sửng sốt, nước mắt cuối cùng nhin không được rơi xuống, giống như những hạt trân châu.

Sở Phàm hơi ngạc nhiên. Hần nhìn thấy Lam Tuyết rơi lệ thì nhất thời không biết phải làm sao, nhin không được hỏi:

- Lam Tuyết, cô, cô làm sao vậy?

- Không, không có việc gì. Trong lòng tôi nghĩ đến một chuyện nên nhin không được nên ứa nước mắt thôi.

Lam Tuyết nghẹn ngào nói.

- Cô có chuyện gì thì nói cho tôi biết. Cô không phải hôm nay tìm tôi để thổ lộ nỗi lòng sao?

Sở Phàm dịu dàng nói.

Nghe thấy giọng nói thân thiết của Sở Phàm, trong lòng Lam Tuyết càng cảm thấy đau buồn khổ sở hơn. Cô vô cùng xúc động, nghĩ thầm: “Đúng vậy, đêm nay tôi muốn tìm anh để tiếp chuyện. Nhưng ba tôi là hung thủ bức tử cha mẹ anh, như vậy tôi làm sao đối mặt với anh được? Làm sao mà tâm sự được đây? Tại sao tôi lại là con gái của Lam Chính Quốc cơ chứ. Tại sao tôi lại gặp anh? Chẳng lẽ những điều này đã định trước hết rồi sao? Huhuhu...”

Sở Phàm nhìn thấy vẻ đau khổ bi thương của Lam Tuyết thì nhin không được vươn tay ôm Lam Tuyết vào trong ngực, dịu dàng nói:

- Lam Tuyết, cô đừng khóc nữa, được không? Có chuyện gì cô cứ nói ra đi. Mấy ngày nay tâm tình trong lòng tôi thật sự không tốt, cô khóc như vậy lại càng khiến tôi khó mà chịu được.

“Nhưng không khóc thì tôi còn có thể làm gì được? Vì cái gì mà phải như vậy? Vì cái gì mà ông trời chọc ghẹo tôi như thế này? Như vậy làm sao tôi có thể đối mặt với anh, làm sao có thể đối mặt với ba tôi được đây?” Tình cảm bi thương trong lòng Lam Tuyết càng lúc càng sâu sắc, nước mắt lại ứa ra nhiều hơn.

Sở Phàm cũng không biết phải an ủi Lam Tuyết như thế nào nữa. Chỉ có thể để Lam Tuyết dựa vào vai mình, mặc kệ để cô trút hết nỗi đau thương trong lòng. Hần dĩ nhiên không thể biết được Lam Tuyết khóc thầm là bởi vì biết được chính ba cô không ngờ lại là hung thủ bức tử ba mẹ của hắn.

Thật lâu sau, thật lâu sau, Lam Tuyết mới ngừng khóc, khẽ ngẩng đầu lên nhưng khuôn mặt ngọc của cô vẫn tràn đầy nước mắt. Sở Phàm thấy vậy thì đau lòng, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt của cô.

Đôi mắt xinh đẹp u buồn huyền ảo của cô kinh ngạc nhìn Sở Phàm, bất ngờ hỏi:

- Đúng rồi, anh đã biết Lam, Lam Chính Quốc là hung thủ bức tử cha mẹ của anh, vậy thì anh định làm như thế nào?

Sở Phàm sững sốt, không nghĩ là Lam Tuyết tự nhiên lại hỏi vấn đề này. Hắn kiên quyết nói:

- Tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho Lam Chính Quốc đâu. Tôi sẽ đòi lại sự công bằng cho ba mẹ tôi. Tôi muốn cho cả thế gian này biết bộ mặt thật của tên tiểu nhân gian ác Lam Chính Quốc.

Thân thể mềm mại của Lam Tuyết không tự chủ được khẽ run lên. Một cảm giác đau như dao cắt lan tỏa toàn thân. “Trong mắt hắn, ba mình không ngờ lại là một tên ”tiểu nhân gian ác“. Cũng khó trách, cũng khó trách. Nếu hắn mà biết mình là con gái của Lam Chính Quốc thì hắn sẽ nghĩ thế nào? Hắn là sẽ rất căm hận mình? Hắn là trách mình lừa gạt hắn? Mình nên làm gì bây giờ? Nên rời đi ư? Thế nhưng vừa nghĩ đến việc rời đi tại sao trái tim của mình lại đau như vậy?”

- Anh, anh nói đúng. Anh phải lấy lại sự công bằng. Đúng là phải lấy lại sự công bằng. Lam Tuyết hơi dờ dẫm nói.

Ánh sáng mờ ảo khiến Sở Phàm không nhìn thấy vẻ mặt của Lam Tuyết, chỉ có điều trong lòng hắn không khỏi mơ hồ có một cảm giác kỳ dị. Hắn không kìm được hỏi:

- Lam Tuyết, cô làm sao vậy? Trong lòng cô có gì buồn thì cứ nói cho tôi biết.

- Không, không có gì. Vừa rồi khóc một lúc đã tốt hơn rất nhiều rồi. Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã đến đây với tôi.

Lam Tuyết khôi phục lại vẻ bình tĩnh, chậm rãi nói.

- Thật sự không có việc gì sao?

Sở Phàm vẫn băn khoăn hỏi.

- Dĩ nhiên, ha ha.

Lam Tuyết miễn cưỡng cười, tiếng cười thê lương, tràn ngập sầu muộn bi thương.

Bất cứ là ai nhìn thấy nụ cười thê lương này của Lam Tuyết thì đều cảm thấy tan nát cõi lòng. Tại sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại có một nụ cười sầu muộn bi thương đến như thế chứ?

309. Chương 294: Điệu Nhảy Này Là Vì Anh.

Sở Phàm nhìn thấy nụ cười thê lương của Lam Tuyết thì cảm thấy như tan nát cả cõi lòng. Hắn thật sự không hiểu, tại sao Lam Tuyết lại cười một cách đau buồn như thế? Vì sao ánh mắt đau buồn của Lam Tuyết lại có một nỗi sầu khổ thương tâm không thể nhìn ra được? Vì sao ánh mắt Lam Tuyết nhìn mình giống như là có ý ray rứt và muốn lánh tránh như thế?

- Lam Tuyết, cô có tâm sự gì thì cứ nói với tôi được không? Tôi biết trong lòng cô chắc chắn có chuyện gì đó, nhưng lại không chịu nói ra. Thực ra nếu một người mà đè nén nỗi lòng thì sẽ giống như một ngọn núi lửa, chỉ có phun trào thì mới giải quyết được mọi việc. Có chuyện gì thì cứ nói cho tôi biết đi. Tôi sẽ chăm chú lắng nghe cô nói, được không?

Sở Phàm nhìn về phía Lam Tuyết dịu dàng nói.

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của Lam Tuyết lại không kìm chế được, khóe mi lại ứa nước mắt. Cuối cùng cũng không thể tránh né ánh mắt của Sở Phàm, cô ngẩng đầu lên, hai mắt đã ướt đẫm nhìn về phía Sở Phàm, sau đó khẽ cười, giống như một đóa hoa u lan nở rộ, dịu dàng nói:

- Sở Phàm, anh có thể nhảy với tôi một bản được không?

Sở Phàm hơi sững sốt, nhìn thấy trong đôi mắt sầu muộn của cô hiện ra một vẻ mong chờ. Hắn liền gạt đầu, nói:

- Được, chỉ hy vọng lần này không dẫm lên chân cô thôi.

Sở Phàm nói xong liền cầm lấy tay ngọc mềm mại của Lam Tuyết đi ra sàn nhảy. Lam Tuyết nắm chặt lấy tay của Sở Phàm, giống như đây là lần cuối cùng cô nắm tay hắn vậy.

Sau khi đi ra sàn nhảy, bàn tay phải của Lam Tuyết khẽ để lên vai của Sở Phàm. Sở Phàm thì nhẹ nhàng ôm lấy eo lưng cô, chậm rãi bước theo tiếng âm nhạc réo rắt của trên sàn nhảy.. Lam Tuyết nhẹ nhàng chuyển động thân thể. Cô cố ý dựa vào gần Sở Phàm, vẻ u buồn sầu muộn trong mắt của cô vẫn chưa biến mất. Cô không nói gì cả, hơi cúi đầu, giống như đắm chìm trong các bước nhảy.

Sở Phàm đã từng nhìn thấy Lam Tuyết nhảy một lần, cũng là ở trong quán bar. Khi đó cô khiêu vũ ở trên sàn nhảy giống như một tinh linh màu lam đang nhảy múa, thỏa sức say sưa. Những bước nhảy duyên dáng huyền ảo lúc đó đã khiến hấp dẫn tất cả ánh mắt của nam nữ xung quanh đó. Nhưng bây giờ cô giống như một thiên thần u sầu, hoàn toàn không còn chút sinh lực và phong thái của ngày đó.

Đột nhiên, Lam Tuyết ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt của cô lộ ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, hai mắt miễn cưỡng nhìn Sở Phàm, sau đó cô lại tiếp tục nhảy. Cô thoát ra khỏi vòng tay của Sở Phàm sau đó nhảy một mình, mặc sức tung bay, bước nhảy tuyệt đẹp huyền ảo lúc trước lần thứ hai lại hiện ra trước mắt Sở Phàm. Lúc này sức sống của Lam Tuyết tràn ngập giống như vô cùng vô tận, thỏa sức khiêu vũ giữa sàn nhảy, dường như mang tất cả nhiệt huyết và sinh mạng của mình vào trong từng bước nhảy.

“Sở Phàm, anh không phải đã nói là thích xem dáng vẻ lúc tôi khiêu vũ sao? Đêm nay tôi sẽ nhảy thật đẹp cho anh xem. Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi nhảy để anh xem. Từ giờ về sau này anh và tôi có lẽ sẽ phải xa cách nhau nghìn trùng. Đúng vậy tôi không thể đối mặt với anh, cũng không thể đối mặt với ba của tôi. Tôi chỉ còn cách là phải ra đi thôi. Tôi biết ra đi là biểu hiện yếu đuối của sự trốn tránh, nhưng mà tôi còn có thể ở lại sao? Một người là ba tôi, một người là anh, tôi nên lựa chọn như thế nào? Đứng về phía ba tôi hay đứng về phía anh? Hay là không thêm quan tâm đến tất cả mọi việc? Tôi biết ba tôi rất có lỗi đối với cả gia đình anh, nhưng dù sao ông ấy vẫn là ba tôi, máu mủ tình thâm, tôi làm sao có thể bán đứng ông ấy được chứ? Nhưng đối mặt với anh thì tôi lại cảm thấy đau lòng hổ thẹn. Đúng vậy tôi vốn là không dám đối mặt với anh. Có lẽ anh và tôi không nên gặp nhau, lại càng không nên quen biết nhau. Nếu như vậy thì đã không xảy ra chuyện đau lòng này!

Tôi sẽ rời đi. Tôi sẽ nhân lúc anh còn chưa hận tôi mà rời đi. Tôi không muốn một ngày nào đó tôi nhìn anh lại bắt gặp ánh mắt của anh tràn ngập sự khinh miệt và thù hận. Có lẽ tôi không nên sinh ra trên thế gian này. Thế gian này chỉ gây cho tôi sự đau buồn và sầu khổ mà thôi. Cuộc đời tôi chỉ có mấy ngày quen biết anh và được ở cùng anh một chỗ là vui thôi. Nhưng rồi tất cả những điều này sẽ bị nghiền nát hết. Bởi vì tôi là con gái kẻ thù của anh. Những chuyện này thật là buồn cười, nhưng tôi không cười nổi. Nụ cười của tôi chỉ là những giọt nước mắt thôi.

Sở Phàm, mời anh thưởng thức điệu nhảy cuối cùng của tôi. Cả sàn nhảy tôi chỉ nhìn thấy có một mình anh. Điệu nhảy của tôi cũng chỉ để cho một mình anh thưởng thức. Hy vọng một ngày nào đó anh chợt nhớ tới tôi thì sẽ nhớ đến giây phút tôi khiêu vũ cho anh xem này. Hy vọng anh khi biết tôi là con gái của Lam Chính Quốc thì sẽ không căm hận tôi như thế. Hy vọng một ngày nào đó anh và tôi vô tình gặp nhau thì còn có thể thản nhiên nở một nụ cười với nhau. Chỉ có điều, liệu chúng ta sau này còn có thể gặp lại nhau nữa hay không?”

Lam Tuyết mặc sức nhảy. Cả sân khấu rộng lớn đã trở thành sân khấu của riêng một mình cô. Một số nam nữ trên sân đã tự giác lui sang bên cạnh, để Lam Tuyết thỏa thích biểu diễn trên sàn nhảy. Những bước nhảy linh động tuyệt đẹp của cô ở giữa sân khiến cho những người xung quanh không khỏi cảm thấy bị rung động.

Cô vừa nhảy vừa nghĩ, trong đầu hiện ra rất nhiều tâm tư. Trong lòng cô đã dự định phải nhảy thật đẹp để điệu nhảy này là điệu nhảy độc nhất vô nhị mà Sở Phàm được xem. Sau giây phút này thì hai người ở gần nhau trong tắc gang mà giống như xa nhau tận chân trời. Mãi mãi không gặp mặt nữa.

Đột nhiên. Lam Tuyết trượt chân một cái, chiếc giày cao gót bị tẹo qua một bên. Cô không nhận được kêu

lên một tiếng “A”. Sau đó cô ngồi lên trên sàn nhảy, hai tay ôm lấy mắt cá của chân phải, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ đau đớn.

Những người xem xung quanh thấy thế cũng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Sở Phàm đã sớm chạy tới, cúi xuống thân thiết hỏi:

- Cô làm sao vậy? Bị trật chân phải không?

Lam Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Sở Phàm, gật gật đầu, hơi nhăn nhó.

- Để tôi xem xem.

Sở Phàm nói xong liền tháo chiếc giày cao gót bên chân phải của Lam Tuyết ra, nhẹ nhàng đưa tay cầm lấy mắt cá chân của Lam Tuyết, nắn nhẹ và xem xét một lát sau đó nói:

- Không sao, chẳng qua chỉ bị trật một chút thôi. Không tổn thương đến xương cốt. Cô nghỉ vài ngày là khỏe lên thôi!

Sở Phàm nói xong nhìn về phía Lam Tuyết thì thấy cô đang nhìn hẩn không chớp mắt, trong mắt hiện ra vẻ phức tạp.

Lam Tuyết sau khi phục hồi tinh thần thì sắc mặt từ tái nhợt lại hơi hồng trở lại. Cô quay đầu đi chỗ khác, vẻ buồn bã trong ánh mắt lại tăng lên.

- Chúng ta về thôi nhé.

Sở Phàm nói xong đỡ Lam Tuyết đứng lên.

- Tôi, tôi có thể đi một mình được.

Lam Tuyết nói xong cố gắng đi tới phía trước, nhưng còn chưa được hai bước cô đã kêu “A” lên một tiếng, thân thể mềm mại ngã vào lồng ngực của Sở Phàm.

- Tôi đưa cô trở về nhé.

Sở Phàm nói xong rồi thẳng tay ôm Lam Tuyết lên, lại cầm lấy chiếc giày cao gót của cô đã tháo ra đi ra ngoài quán bar.

Lam Tuyết nằm trong lồng ngực của Sở Phàm, tim cô đập “thình thịch” không thôi, khuôn mặt tái nhợt lại chuyển sang ửng hồng, đôi tay của cô lúng túng không biết nên đặt ở đâu, lưỡng lự một lúc cuối cùng quyết định ôm lấy cổ của Sở Phàm. Giờ phút này trong lòng của cô có trăm mối tơ vò. Vốn là cô muốn quyết tâm rời khỏi đây, duy trì khoảng cách với Sở Phàm nhưng không ngờ bây giờ lại càng kề cận nhau hơn. Chẳng lẽ đây chính là số mệnh?

Cô có cảm giác mạnh mẽ là được Sở Phàm ôm thật ấm áp, thật sự rất là ấm áp. “Nếu, nếu ba mình không phải là hung thủ bức tử ba mẹ của Sở Phàm thì thật tốt biết bao? Có phải bây giờ mình thật sự rất lưu luyến, không muốn rời xa cảm giác được ôm ấp đây ấm áp này không?”

Sở Phàm ôm Lam Tuyết vào trong xe của mình rồi quay đầu hỏi:

- Khu Blue Sky phải không?

Lam Tuyết gật gật đầu, không nói gì. Trong lòng cô nghĩ thầm để Sở Phàm đưa cô cũng tốt, có thể ở bên cạnh hẩn thêm một lúc nữa. Dù sao từ nay về sau sẽ mãi mãi không thể gặp nhau nữa.

310. Chương 295: Tôi Không Đáng Để Anh Đối Xử Tốt Như Vậy.

Ngoài trời vẫn mưa xối xả, trên đường không có một bóng xe. Ánh sáng thừa thớt từ những cửa hàng hai bên đường khiến cho người ta cảm thấy một chút cảm giác ấm áp.

Sở Phàm lái xe chạy về khu Blue Sky ở phía đông nội thành. Trên đường đi hai người đều im lặng. Lam Tuyết không nói gì, lẳng lặng cúi đầu xuống, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người vẫn mang theo vẻ đau buồn. Cô vốn là muốn rời xa Sở Phàm nhưng không ngờ lại càng gần nhau hơn, muốn ra đi nhưng không ngờ bàn chân lại bị trọc ngoài ý muốn, ông trời lại một lần nữa đùa cợt cô.

“Nếu đã như vậy thì hãy cứ để cho con đường này trở nên vô tận, để cho Sở Phàm mãi mãi lái xe, mình ngồi ở trong xe. Bên ngoài tuy mưa to gió lớn nhưng có anh ấy ở bên cạnh làm bạn thì mình sẽ không cảm thấy bị rét lạnh.”

- Cô, trong lòng cô khá hơn chút nào chưa?

Sở Phàm đột nhiên quay đầu về phía Lam Tuyết hỏi.

Lam Tuyết hơi sững sốt, sau đó phục hồi tinh thần, trên mặt cố gắng tỏ ra vẻ là mình không bị sao cả, đáp:

- Tôi đã khỏe hơn rồi. Cảm ơn anh! Thật có lỗi vì đã làm phiền anh nhiều như vậy.

Sở Phàm cười cười, trong nụ cười có chút đau xót. Hắn nói:

- Cần gì phải nói lời cảm ơn? Hôm nay cô đã khiến cho tôi có cảm giác rất thương tâm. Tôi thật không nhẫn tâm nhìn thấy cô như vậy.

Lam Tuyết khẽ thở dài, đành cười cười nói:

- Tôi hứa với anh, từ nay về sau anh sẽ không nhìn thấy bộ dạng này của tôi nữa.

- Thật không?

Sở Phàm nghi ngờ hỏi.

- Thật!

Lam Tuyết nói xong không khỏi nghĩ thầm, “Việc này đương nhiên là thật rồi. Mình sẽ rời xa anh ấy. Anh ấy sẽ không nhìn thấy mình thì dĩ nhiên cũng không nhìn thấy bộ dạng này của mình. Không phải như vậy hay sao?”

Lam Tuyết mong muốn con đường này sẽ mãi mãi vô tận như thế. Nhưng chỉ trong chốc lát Sở Phàm đã lái xe tới trước cổng tòa nhà Blue Sky, nơi mà Lam Tuyết đang ở một mình.

Bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi. Trong xe không có dù, Sở Phàm liền mang áo khoác của mình phủ lên trên người của Lam Tuyết rồi nói:

- Lấy áo khoác của tôi mà trùm lên đầu đi!

Sở Phàm nói xong xuống xe, rồi đi sang phía bên kia mở cửa xe ra, ôm Lam Tuyết đi vào bên trong tòa nhà. Lúc đi vào trong nhà thì lưng áo của Sở Phàm đã ướt đẫm mà trên đầu hắn từng giọt nước mưa cũng đang rơi xuống. Lam Tuyết ở trong lòng ngực hắn, ngoại trừ cái chân bị đau ra thì không bị ướt chút nào cả.

Lam Tuyết nhìn thấy đầu tóc của Sở Phàm đã ướt đẫm thì không khỏi cảm thấy một cảm giác ấm áp. Chỉ có điều như vậy lại khiến cho cô thêm đau lòng. Cô muốn Sở Phàm đừng đối xử tốt với mình như thế. Hắn đối xử với cô càng tốt thì cô lại càng cảm thấy áy náy. Có lúc cô xúc động muốn nói thẳng với Sở Phàm rằng mình là con gái của Lam Chính Quốc, để cho Sở Phàm đừng đối xử tốt với cô như thế này nữa. Nhưng cô lại không dám. Cô sợ nói ra Sở Phàm sẽ quay đầu mà đi ngay. Trong lòng của cô tràn ngập sự mâu thuẫn.

- Cô ở lầu mấy?

Sở Phàm đột nhiên hỏi

- Ở lầu 3, phòng 1.

Lam Tuyết đỡ đầu trả lời.

Sở Phàm ôm Lam Tuyết lên lầu ba, lấy chìa khóa trong túi của cô ra mở cửa phòng.

Đi vào trong, Sở Phàm nhìn thấy căn phòng của Lam Tuyết bày trí rất khéo léo. Màu lam chính là màu sắc chủ đạo, chứng tỏ chủ nhân căn phòng này rất thanh nhã và huyền bí.

Sở Phàm ôm Lam Tuyết vào trong phòng ngủ, đặt một cái gối lên đầu giường rồi để cô ngồi dựa vào đó. Hắn cầm lấy chân phải của Lam Tuyết xem xét một lúc. Bây giờ chân phải của Lam Tuyết đã hơi sưng đỏ lên. Sở Phàm khẽ day day, dịu dàng hỏi

- Có đau lắm không?

Đau, dĩ nhiên là đau rồi. Chỉ là Lam Tuyết vẫn cắn răng, lắc đầu nói:

- Không đau!

Sở Phàm ngẩn người ra, sau đó cười cười:

- Không đau? Cô muốn làm anh hùng à? Ha ha, trong tủ lạnh có đá không?

Lam Tuyết gật gật đầu.

Sở Phàm tìm một cái bịch ni lông rồi lấy một cục đá bên trong tủ lạnh bỏ vào trong đó. Cuối cùng trở về phòng của Lam Tuyết khẽ nhắc chân phải của cô lên, dùng bịch nước đá đặt vào chỗ chân trọ của cô rồi nói:

- Ngày mai thức dậy có lẽ sẽ sưng lên, nhưng không sao. Rồi nó dần dần sẽ xẹp xuống. Mỗi ngày cứ chườm đá như thế này một lúc thì sẽ nhanh chóng khỏi thôi.

- Nhưng bây giờ tôi không thể đi xuống giường thì làm sao bây giờ?

Lam Tuyết hỏi.

Sở Phàm cười cười nói:

- Không nghiêm trọng như vậy đâu. Đêm nay chườm đá một lúc rồi thì ngày mai sẽ không còn đau nhiều lắm đâu. Nếu như thực sự ngày mai cô không đi xuống giường được thì cứ để tôi, tôi sẽ lại đây tình nguyện làm người giúp việc, công cô đi, ha ha.

Lam Tuyết giật mình, sau đó sắc mặt lại trở nên ảm đạm, yếu ớt nói:

- Sở Phàm tôi, tôi không đáng để anh đối xử tốt như vậy đâu!

Sở Phàm nghe vậy thì đưa mắt nhìn Lam Tuyết, thấy vẻ mặt buồn bã của cô thì cười cười nói:

- Có đáng hay không trong lòng tôi tự nhiên biết. Huống hồ đã là bạn của nhau thì không nên xem xét xem có đáng hay không đáng. Như vậy rất xa cách.

Lam Tuyết cắn răng không để cho nước mắt ứa ra. Cô hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Cám ơn, từ nay về sau cho dù thế nào anh cũng mãi là bạn của tôi. Tôi sẽ mãi mãi nhớ đến anh.

- Nghe giọng nói của cô giống như đêm nay là đêm vĩnh biệt của chúng ta vậy.

Sở Phàm nói xong lại xem xét mắt cá chân của Lam Tuyết, nhẹ nhàng xoa bóp rồi nói:

- Cô cảm thấy thế nào?

- Không đau lắm, nước đá khiến tôi tê tê.

Lam Tuyết nói.

- Không đau là tốt rồi. Để tôi mát xa cho cô một chút, để máu bên trong được lưu thông, làm tiêu tan sưng phù. Nhưng sẽ hơi đau đấy, cô có chịu được không?

Sở Phàm hỏi.

- Được.

Lam Tuyết gật đầu.

Sở Phàm nghe vậy thì liền thi triển thủ pháp mát xa của Nam Thiếu Lâm, bắt đầu xoa bóp khơi thông mạch máu cho Lam Tuyết. Ngay lập tức từ khối sưng ở mắt cá chân truyền lên từng đợt cảm giác đau đớn.

Lam Tuyết cố gắng cắn răng chịu đựng, không phát ra một tiếng kêu rên nào. Nỗi đau này thì thấm vào đầu so với nỗi đau trong lòng mà cô đang chịu?

Khoảng chừng năm sáu phút sau Lam Tuyết bỗng cảm thấy mắt cá chân của mình không còn đau nữa. Ngược lại chỗ đó lại có cảm giác nóng lên. Đôi bàn chân vốn tê rần bây giờ dường như có thể hoạt động trở lại được. Lại thêm năm sáu phút sau, Sở Phàm mới dừng lại. Hắn cầm lấy túi đá chườm đặt vào chân của cô rồi nói:

- Xem ra khả năng chịu đựng của cô cũng khá lắm. Được rồi, chườm đá một chút là ngày mai có thể đi lại gần như bình thường.

- Anh chăm sóc tôi tốt như vậy đáng lẽ tôi phải vui vẻ mới đúng. Nhưng trong lòng của tôi một chút phần chân cũng không thể có.

Lam Tuyết khẽ than thở, nhẹ giọng nói.

- Ý cô nói tôi chăm sóc cô như vậy vẫn chưa đủ chu đáo.

Sở Phàm khẽ cười nói.

- Không, không phải, có một số việc về sau anh sẽ biết, đến lúc đó anh chắc chắn sẽ hận tôi.

Lam Tuyết bi thương nói.

- Hận cô? Tại sao?

Sở Phàm vẫn thản nhiên nói.

- Bởi vì, bởi vì...

Lam Tuyết lại xúc động. Dường như cô nhịn không được, đã định nói ra mình chính là con gái của Lam Chính Quốc rồi. Nhưng cuối cùng cô cũng cố gắng kìm chế được, khẽ cúi đầu, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ buồn bã.

Sở Phàm cười cười nói:

- Tôi cố gắng nghĩ bây giờ cũng không thể nghĩ ra một lý do để hận cô. Ngược lại lý do để tôi thích cô lại quá nhiều.

Lam Tuyết nghe vậy thì sửng sốt, khuôn mặt hơi ửng hồng, trong lòng mơ hồ có một sự xúc động vui sướng. Nhưng rồi sự thật ác nghiệt lại làm lòng cô trở nên nặng trĩu.

Sở Phàm nhìn Lam Tuyết mỉm cười, dịu dàng nói:

- Được rồi, cô đừng suy nghĩ nhiều nữa. Đêm nay cô cũng đã mệt rồi, hãy nghỉ ngơi đi cho tốt. Ngày mai có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi nhé.

- Anh, anh phải đi rồi à?

Lam Tuyết hỏi.

- Ủ, tôi cũng quên mất tôi là một người đàn ông. Ở lại đây lâu như vậy thì không tốt cho lắm. Cô nghỉ ngơi đi, được không?

Sở Phàm nói.

Về mặt Lam Tuyết buồn bã. Cuối cùng cũng phải xa nhau. Cô ngẩng đầu lên, cố gắng nở ra một nụ cười vui vẻ rồi nói:

- Đêm nay cảm ơn anh. Gặp lại sau. Chúc ngủ ngon!

- Chúc cô ngủ ngon! Không cần xuống giường tiễn tôi đâu. Nghỉ ngơi cho tốt đi!

Sở Phàm nói xong cười cười, xoay người đi ra.

- Sở...

Nhìn thấy Sở Phàm nhanh chóng quay người đi ra Lam Tuyết mở miệng định kêu to gọi Sở Phàm nhưng rồi lại không thốt ra được. Chỉ thấy bóng dáng Sở Phàm đã dần dần biến mất, tiếng bước chân nhỏ dần rồi không nghe thấy nữa.

- Tạm biệt, Sở Phàm, tôi sẽ mãi mãi nhớ đến anh!

Lam Tuyết lẩm bẩm nói, trên mặt ngọc lần thứ hai lại chảy xuống đôi dòng lệ.

“Chẳng lẽ mình chỉ còn cách trốn tránh thôi hay sao? Chẳng lẽ không có một biện pháp giải quyết nào vẹn cả đôi đường hay sao? Nếu có thì thật tốt biết bao! Thật là kỳ quái tại sao đúng lúc mình muốn bỏ đi thì lại trong lòng lại bận tâm tới anh ta như thế chứ?” Lam Tuyết trầm nghĩ. Cô biết đêm nay mình nhất định sẽ mất ngủ.

Sở Phàm lái xe chạy về biệt thự Lam Hải, tâm tư trong lòng bẽ bộn.

Thái độ biểu hiện của Lam Tuyết hôm nay khiến cho hần cảm thấy khó chịu đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc. Tuy trên người Lam Tuyết có một khí chất u buồn nhưng cô không phải là người đa cảm đa sầu. Nhưng đêm nay Lam Tuyết lại buồn bã thương tâm như vậy. Hơn nữa ánh mắt của cô khi nhìn hần lại lộ ra vẻ đau đớn bất đắc dĩ. Tại sao lại như vậy?

Sở Phàm đã đoán ra chắc chắn Lam Tuyết có tâm sự gì đó. Nhưng nhiều lần hần hỏi mà Lam Tuyết vẫn không nói gì. Cuối cùng hần cũng không hỏi nữa, nếu như Lam Tuyết muốn nói thì cho dù hần không hỏi cô cũng sẽ chủ động nói ra. Chỉ là hần không biết rốt cuộc là chuyện tâm sự nào khiến cho Lam Tuyết lại đau lòng như vậy?

“Hy vọng ngày mai tâm trạng của Lam Tuyết sẽ khá hơn một chút. Cô vốn đã u sầu, nếu còn đau lòng hơn nữa thì thật khiến cho người ta tan nát cõi lòng”. Sở Phàm trầm nghĩ, nhìn đồng hồ thì đã là một giờ sáng.

“Đêm nay đại tiểu thư sẽ không chờ mình mà đi ngủ sớm chứ? Một đêm mưa to xối xả như thế này mình đáng lẽ phải nên ở cạnh cô ấy, vậy mà mỗi buổi tối mình lại cứ chạy ngược chạy xuôi, không có đêm nào yên ổn ở biệt thự Lam Hải, nghĩ lại cũng thật hổ thẹn!” Sở Phàm trong lòng tuy nghĩ như vậy nhưng đồng thời hần cũng có một ý muốn khác, đó chính là hy vọng sau khi trở về thì có thể nhìn thấy đại tiểu thư vẫn đang ngồi một mình chờ hần. Sau đó hần lại cảm thấy suy nghĩ này của mình thật ích kỷ, không khỏi tự trách mình. “Đại tiểu thư đi làm cả ngày đã mệt lắm rồi, vậy mà tại sao mình lại có thể vì bản thân mà có ý nghĩ ích kỷ như thế chứ?”

Aizzzzz, cả đời này người mà hần có lỗi nhất chính là A Thiển. Nhớ tới A Thiển trong lòng Sở Phàm lại có một cảm giác đau buồn. Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của A Thiển lại hiện lên trong đầu của hần. Hần thở dài một cái, lẩm bẩm nói,

- A Thiển, em hãy ra đi thanh thản. Kiếp này anh nợ em. Kiếp sau anh sẽ đền đáp! Em gái của em anh sẽ chăm sóc thật tốt. Mẹ em anh cũng sẽ để tâm đến. Còn mối thù của em, anh sẽ từng bước từng bước giúp em báo thù.

311. Chương 296: Thăng Thấn Với Đại Tiểu Thư

Đêm đã khuya, thế nhưng đại tiểu thư vẫn còn chưa đi ngủ. Nàng đang nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường, đang nhìn vào một quyển sách trên tay. Thế nhưng vừa xem được hai trang thì đôi mắt như làn thu thủy của nàng chung quy cũng nhìn không được nhìn về phía bầu trời đêm đen kịt và mưa rơi như trút nước ở ngoài cửa sổ.

Đã gần hai giờ sáng rồi nhưng Sở Phàm còn chưa quay trở về. Hơn nữa ở bên ngoài trời đang mưa to như vậy. Trong lòng đại tiểu thư âm thầm lo lắng không yên.

Sở Phàm sau khi ra ngoài đã dặn dò nàng nghỉ ngơi sớm một chút, không cần phải chờ hần trở về. Thế nhưng nàng nghe thấy ở bên ngoài trời mưa như trút thì chẳng cảm thấy buồn ngủ chút nào. Cả trái tim

sớm đã ôm trọn và quấn quýt trên người Sở Phàm. Nàng muốn gọi điện thoại để hỏi một chút nhưng mà lại sợ sẽ quấy rầy việc làm của hắn. Bởi vậy chỉ có thể si ngốc chờ đợi mà thôi.

Hơn nữa hôm nay nàng còn muốn chờ Sở Phàm sau khi trở về sẽ hỏi rõ một sự tình. Đêm nay nhị tiểu thư tìm đến nàng hỏi chuyện, không ngờ lại hỏi vì sao nàng và Sở Phàm thân thiết đến như vậy. Nàng lúc đó nghe xong thì cảm thấy rất sững sốt. Sau đó mới ấp úng nói lấp liếm với nhị tiểu thư cho qua chuyện. Nhưng mà sau đó nhị tiểu thư lại chủ động nói với nàng một chuyện làm tâm hồn nàng đại chấn. Nhị tiểu thư chủ động nói với nàng chuyện cô bị mất tích đêm hôm đó thực ra là bị Trần Tuấn Sinh bắt cóc. Sau cùng Sở Phàm mới đi cứu được cô ra. Hôm sau thì Trần Tuấn Sinh chết. Đối với việc này nhị tiểu thư vốn định hỏi kỹ Sở Phàm một chút nhưng mà lại không dám. Không thể làm gì khác hơn là nói với đại tiểu thư, để tùy cho đại tiểu thư đi hỏi Sở Phàm.

Cho nên đêm nay đã rất khuya rồi mà đại tiểu thư vẫn còn chưa đi ngủ. Nguyên nhân chính là muốn chờ Sở Phàm rồi sẽ hỏi rõ chuyện này. Nhưng đã gần hai giờ sáng rồi mà Sở Phàm còn chưa quay về. Hơn nữa ở bên ngoài trời vẫn còn mưa mãi mà chưa dứt. Trái tim Đại tiểu thư đập mạnh, cứ cầm lấy điện thoại đi động muốn gọi điện thoại cho Sở Phàm. Lúc này, nàng mơ hồ nghe được âm thanh kéo cánh cửa lớn ở ngoài sân biệt thự. Ngay sau đó là tiếng xe hơi đi vào. Đại tiểu thư trong lòng vui vẻ, vội vàng đi xuống giường, mặc bộ đồ ngủ, đang định chạy xuống dưới, nhưng nghĩ lại một chút. Cứ thế này chạy xuống để Sở Phàm nhìn thấy chính mình chưa đi ngủ thì có mất hứng hay không? Hay là ở trong phòng chờ hắn? Nhưng kết quả cũng giống nhau thôi mà?

Đại tiểu thư đang nghĩ ngợi thì nghe thấy trên hành lang truyền đến tiếng bước chân “bịch bịch” mạnh mẽ đi lên lầu. Nàng nhanh chóng chạy ra mở cửa phòng, quả thực là nhìn thấy Sở Phàm. Chỉ thấy tay phải của hắn đang vuốt những giọt nước mưa ở trên đầu. Có lẽ là trong quá trình xuống xe chạy vào biệt thự bị dính một chút nước mưa.

Sở Phàm nhìn thấy mở cửa phòng ra là đại tiểu thư toàn thân mặc bộ đồ ngủ bằng tơ tằm đang đứng ở đó thì có chút sững sốt. Sau đó nhin không được hỏi:

- Đại tiểu thư em, em làm gì mà bây giờ còn chưa đi ngủ nữa?

Sở Phàm vừa nói, ánh mắt nhin không được toát ra một vẻ vui sướng và ấm áp. Hiển nhiên, đại tiểu thư chính là đang chờ đợi mình trở về. Ở một mình trong đêm mưa mang theo một chút cô đơn và hơi lạnh đợi mình quay về. Điều này làm cho Sở Phàm cảm thấy ấm áp cảm động, đồng thời cũng cảm thấy có chút đau lòng.

- Đây là ngủ không được mà. Trời mưa tầm tã như vậy anh vẫn chưa về thì cảm thấy có chút lo lắng thôi. Được rồi, đêm nay em còn có chuyện muốn hỏi anh đây.

Đại tiểu thư nói.

- Sao? Có chuyện gì vậy?

Sở Phàm không khỏi hỏi.

- Anh đi vào đây đã.

Đại tiểu thư nói.

Sở Phàm nghe vậy thì có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đi vào trong phòng đại tiểu thư. Sau khi hắn đi vào, đại tiểu thư đưa cho hắn một cái khăn mặt khô rồi nói:

- Trước tiên anh phải lau khô đầu đi đã, cẩn thận nhiễm lạnh bị cảm đấy.

Sở Phàm nhận lấy khăn mặt, vừa để lên mũi đã nhin không được nói:

- Thơm quá.

- Nhanh chóng lau khô đầu của anh đi đã. Thật là.

Đại tiểu thư giận liếc Sở Phàm một cái, nói.

Sở Phàm cười cười, lau lau cái đầu ướt của mình, nói:

- Đại tiểu thư, không phải là em có chuyện gì cần hỏi anh sao, chuyện gì vậy?
- Hôm nay Tiểu Vân đến nói chuyện với em, nó nói đêm hôm đó nó mất tích là bị Trần Tuấn Sinh bắt cóc mà không phải là giận dữ mà bỏ đi. Đúng không?

Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm hỏi.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì có chút sửng sốt, rõ ràng không ngờ tới nhị tiểu thư vậy mà lại thật thà nói với đại tiểu thư chuyện lần trước cô bị Trần Tuấn Sinh bắt cóc. Hắn nhìn thấy ánh mắt của đại tiểu thư có ý thăm dò khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Đúng vậy, đêm đó nhị tiểu thư đúng là bị Trần Tuấn Sinh bắt cóc. Thật ra mục đích Trần Tuấn Sinh bắt cóc nhị tiểu thư là để đổi phó với anh. Khi đó anh không dám nói thật với em vì sợ em hoảng sợ lo lắng nên anh mới che giấu. Khi đó đúng lúc em bị cầm, anh không muốn thấy em bởi vì chuyện này mà lo lắng không yên.
- Thế nhưng Tiểu Vân dù sao cũng là em gái của em. Chuyện như vậy xảy ra anh cũng phải nói cho em biết một tiếng. Nói như thế nào em cũng là chị của nó mà.

Đại tiểu thư giọng điệu bất mãn nói.

- Đại tiểu thư em có phải là đang trách anh tự tiện chủ trương sao? Khi đó tình huống vô cùng khẩn cấp, anh cũng không nghĩ nhiều, một lòng chỉ muốn nhanh chóng cứu nhị tiểu thư ra. Xin lỗi em, đại tiểu thư, sau này khi phát sinh chuyện gì anh sẽ thương lượng với em đầu tiên.

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư sắc mặt hòa hoãn trở lại, nói:

- Thực ra em cũng không phải là muốn trách anh. Anh lúc đó quyết định cũng là vì lo cho em. Em cũng biết anh vì muốn tốt cho em. Nhưng mà xảy ra chuyện như thế này em vẫn hy vọng có thể hiểu rõ. Em biết rồi thì có thể sẽ lo lắng không yên nhưng mà sẽ không làm loạn lên đâu.
- Được, lần sau sẽ không có những chuyện thế này nữa. Dù có đúng hay không, sau này những chuyện như vậy sẽ không còn phát sinh, cái miệng của anh cũng sẽ không nói năng lung tung nữa.

Sở Phàm khẽ cười nói.

Đại tiểu thư cũng khẽ cười cười, sau đó như là nhớ đến chuyện gì, hỏi:

- Được rồi, sau khi anh cứu được Tiểu Vân ra thì ngay sau đó trên tin tức báo chí liên tiếp đưa tin về vụ giết người trong khu nhà xưởng bỏ hoang. Việc này có liên quan gì tới anh hay không?

Sở Phàm hơi sửng sốt, trong lòng biết rõ những chuyện phát sinh mấy ngày qua không thể qua mắt đại tiểu thư được, vì thế chậm rãi nói:

- Có liên quan!
- Hả?

Đại tiểu thư sắc mặt cả kinh, nhin không được hô lên một tiếng. Dù sao vụ án trong khu nhà xưởng bỏ hoang đó cũng liên quan đến tám mạng người. Nếu như Sở Phàm cũng có liên quan ở bên trong như vậy chẳng phải là... ..

Sở Phàm nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của đại tiểu thư không khỏi dè dàng nói:

- Đại tiểu thư, em đừng hoảng hốt, từ từ nghe anh nói.

Vậy là Sở Phàm liền đem chuyện phát sinh đêm đó nói vắn tắt một lần. Nhưng mà hắn bỏ qua quá trình chính mình nổ súng giết chết Trần Tuấn Sinh.

Đại tiểu thư sau khi nghe vậy thì sắc mặt có chút bình tĩnh trở lại, nói:

- Té ra đêm đó bọn chúng bố trí cạm bẫy để tiêu diệt anh. Thật là thâm độc và đáng sợ!

Đại tiểu thư vẫn còn sợ hãi nói.

- Thật ra Trần Tuấn Sinh chẳng qua chỉ là một con rối mà thôi. Người chính thức ở phía sau chính là bọn Trương thiếu và Lâm Phong.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Trương thiếu và Lâm Phong ư? Bọn chúng là ai?

Đại tiểu thư ngạc nhiên một tiếng nói.

- Trương thiếu chính là con trai của Thư ký Thị ủy, Lâm Phong chính là người mà lần trước bị anh đập gãy cả hai chân. Bọn chúng liên kết lại để đối phó với anh. Nhưng mà không có chuyện gì đâu, anh cuối cùng cũng sẽ sớm từng bước một giành lấy quyền chủ động trước bọn chúng thôi.

Sở Phàm giọng điệu kiên định nói. Sau đó đem chuyện của A Thiển nói sơ lược với đại tiểu thư.

Đại tiểu thư sau khi nghe xong thì sắc mặt hoảng hốt mãi. Sau đó chính là tình cảm đau buồn và thương cảm. Nàng ngập ngừng nói:

- A, A Thiển đã bị bọn chúng hại chết như vậy sao?

- Không sai, cả đời này anh mắc nợ A Thiển quá nhiều. Ngày mai anh sẽ ở biệt thự Bạch Cảnh Sơn túc trực bên linh cữu của A Thiển ba ngày ba đêm. Sau đó sẽ an táng cô ấy ở nghĩa địa Bảo Sơn trong thủ đô.

Sở Phàm nói với giọng điệu đau thương.

Đại tiểu thư đột nhiên nắm chặt tay của Sở Phàm, dịu dàng nói:

- A Sở, trong lòng anh cũng không cần phải quá tự trách để thêm đau lòng. Em nghĩ A Thiển cô ấy ở trên trời cũng không mong muốn nhìn thấy bộ dạng anh như thế này đâu. Anh cần phải phấn chấn lên làm cho cô ấy một việc gì đó. Được rồi, ngày mai em sẽ cùng anh đi túc trực bên linh cữu A Thiển, được không?

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì trong lòng cảm thấy ấm áp. Nhìn đôi mắt như làn thu thủy của đại tiểu thư chan chứa tình cảm, gật đầu, cũng nắm thật chặt hai tay của nàng.

Đại tiểu thư mỉm cười, hiền thực rúc vào trong lồng ngực của Sở Phàm. Nàng đột nhiên cảm giác được mình thật là hạnh phúc. Ít nhất là giữa đêm mưa to gió lớn như thế này có thể im lặng rúc vào trong lồng ngực của Sở Phàm, ngay lập tức những lo lắng ưu sầu trong lòng nàng sẽ vơi bớt đi. “Đối thủ trên con đường trước mặt của Sở Phàm chính là những kẻ như Lam Chính Quốc, Trương thiếu, Lâm Phong. Sở Phàm anh ấy có thể ứng phó được hay không? Đặc biệt là đối phó với thằng cha cáo già Lam Chính Quốc. Sở Phàm lại còn muốn đoạt lại sản nghiệp của gia tộc họ Sở về nữa. Việc này còn bao nhiêu trắc trở đây? Chính mình có thể vì anh ấy mà làm được chuyện gì đây? Nhưng mà mặc kệ con đường ở phía trước có bao nhiêu gian nan trắc trở, mình tin tưởng anh ấy đều có thể vượt qua từng cái một.”

Ba ngày sau.

Nghĩa địa Bảo Sơn ở thủ đô vừa mới có thêm một bia mộ mới. Trên đó viết: “A Thiển chi mộ.” Bốn chữ trên mộ bia được khảm vào tấm hình A Thiển đang mỉm cười, nụ cười tươi tắn như khi cô đang còn sống.

Đứng ở trước mộ là năm người, Sở Phàm, đại tiểu thư, Ngô bá, Ngân Hồ, Kim Cương. Sở Phàm đứng im lặng, không nói gì. Hắn nhìn ảnh A Thiển ở trên mộ bia đang cười rộ rỡ mà cảm thấy như cô chưa từng rời đi, vẫn đang đứng ở bên cạnh hắn nhìn hắn cười long lanh dịu dàng. Khi linh cữu của A Thiển được hạ huyệt, Sở Phàm cảm thấy có một cảm giác không nở. A Thiển cuối cùng cũng nằm xuống bình an, điều này cũng có nghĩa là kiếp này từ đây về sau cũng sẽ không bao giờ được gặp lại A Thiển nữa. Còn có thể nói cái gì bây giờ? Người đã đi rồi, chỉ mong A Thiển có thể nhắm mắt an nghỉ.

Ngô bá trong lòng cũng tràn đầy nỗi bi thương, trong đôi mắt già nua của ông nhịn không được ứa ra dòng lệ. Từ khi A Thiển đến biệt thự Bạch Cảnh Sơn, cả tòa biệt thự giống như là có thêm một luồng sức sống mới. Toàn bộ căn phòng cũng tràn đầy nụ cười nhiệt tình và tươi vui của A Thiển. Khi đó ông còn một lòng muốn tác hợp chuyện thiếu chủ và A Thiển. Ai ngờ được kết quả là người đầu bạc tiền người đầu xanh. Việc này khiến cho lòng ông không đau thương sao được? Ông hiểu rõ A Thiển chính là một người con gái tốt. Mặc kệ trước đây A Thiển đã làm những chuyện gì, nói chung cô ấy vẫn là một cô gái tốt. Nhưng ông

trời quả thật vô tình, A Thiển cuối cùng cũng không thể cứu vãn được mà ra đi. Ngô bá khê thở dài một hơi, trong lòng thầm nói:

- A Thiển, ra đi bình an nhé. Ngô bá lúc nào cũng sẽ nhớ về cô.

Đại tiểu thư kéo nhẹ cánh tay của Sở Phàm, trong lòng nàng cũng tràn đầy đau xót và thương cảm. Nàng nhìn dung mạo A Thiển xinh đẹp trên mộ bia, trong lòng cảm thấy vô cùng thương tiếc. Túc trực bên linh cửu của A Thiển ba ngày, nàng nhìn thấy A Thiển đúng là một phụ nữ xinh đẹp. Thế nhưng một người phụ nữ xinh đẹp như thế này lại vĩnh viễn nhắm mắt lại, vì sao chuyện này lại xảy ra chứ? Thế giới này chẳng lẽ không còn một chuyện gì tốt đẹp nữa hay sao?

Một lúc lâu, thật lâu sau, Sở Phàm trầm giọng nói:

- Chúng ta đi thôi!

Ngô bá khê thở dài một hơi, cũng nói:

- Đi thôi, để cho A Thiển yên tĩnh mà an nghỉ.

Cuối cùng sau khi rời khỏi, Sở Phàm quay về mộ bia của A Thiển chậm rãi nói:

- A Thiển, chúng ta đi đây, em cứ bình an ngủ đi. Sau này anh sẽ thường xuyên đến gặp và nói chuyện cho em nghe.

A Thiển vẫn mỉm cười trên mộ bia, nụ cười vẫn tươi đẹp và cởi mở như vậy. Đôi mắt to xinh đẹp của cô vẫn đang nhìn chăm chú vào hình bóng của Sở Phàm đang từ từ bước đi. Không biết A Thiển sau khi ngủ say có thể cảm nhận được hay không?

312. Chương 297: Bức Cung Từ Lãng

Cục trưởng Cục công an Trần Thiên Minh nhận được điện thoại của Sở Phàm. Trong điện thoại Sở Phàm nói là đã đặc biệt chuẩn bị một lễ vật cho ông. Trần Thiên Minh sau khi đi đến nhìn thì sửng sốt trong lòng. Cái gọi là lễ vật đặc biệt của Sở Phàm không ngờ chính là một người sống, bốn người chết. Nói một cách chính xác thì là một người còn sống một nửa và bốn người thì đã chết.

Trần Thiên Minh không khỏi nghi hoặc nhìn Sở Phàm, có chút khó hiểu.

Sở Phàm thản nhiên cười, nói:

- Người còn sống này chính là Từ Lãng. Chính một tay hắc đã kéo con trai ông xuống vực thẳm. Ngoài ra bốn kẻ này chính là tay chân của hắc. Trước đây vài ngày chính bốn người bọn chúng đã dùng dao đâm chết A Thiển. Nhưng mà sau này bọn chúng không còn cơ hội dùng dao mà đâm bất kì người nào được nữa.

Trần Thiên Minh nhin không được mà hít vào một hơi lạnh, trầm giọng nói:

- Cậu, cậu giết bọn họ sao?

- Chẳng lẽ bọn họ không đáng chết sao? Có lẽ tôi cũng có chút kích động, nhưng mà nếu như người ông yêu thương bị những thằng khốn này dùng dao đâm chết, thì trong lòng ông có cảm thấy phẫn nộ không? Huống hồ bọn chúng cũng chỉ là loại tay chân tép riu mà thôi. Người hữu dụng thì quả thực còn chưa chết đâu.

Sở Phàm nói một cách hài hước rồi nhìn về phía Từ Lãng đang ngồi ở trên ghế, cười nhạt không dứt.

Từ Lãng ngồi ở trên ghế nhìn thấy nụ cười và ánh mắt của Sở Phàm thì cả người chấn động. Thân thể nhin không được mà kinh hoàng và run rẩy. Trong ánh mắt toát ra một sự đau đớn và sợ hãi cực độ.

Từ Lãng giờ phút này chỉ có thể ngồi đó, không thể đứng lên. Qua một đêm Sở Phàm liên tục nổ súng bắn nát hạ thân của gã thì đã biến gã thành người tàn phế rồi. Đến bây giờ cảm giác đau đớn như mũi dùi đâm

thẳng vào tim từ hạ thân truyền đến vẫn như cũ làm cho gã cảm thấy từng hồi đau đớn và run rẩy. Gã không thể đứng lên được. Nếu gã đứng lên thì ở bên dưới sẽ ngày càng đau nhức, giống như ngồi trên thảm châm, lại giống như bị thiêu đốt, đau đớn tột cùng.

Trong mắt gã, Sở Phàm căn bản không phải là người, mà là một ác quỷ, ác ma từ địa ngục đi ra.

- Mày là Từ Lăng phải không?

Hai mắt Trần Thiên Minh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Từ Lăng hỏi.

Ánh mắt của Từ Lăng chuyển đến trên người Trần Thiên Minh, run lên nhè nhẹ mà gật đầu.

- Mày đã bày ra âm mưu tiếp cận con trai tao, lại làm cho nó từng bước rơi vào vòng nghiện ngập phải không?

Giọng nói của Trần Thiên Minh có vẻ lạnh lẽo như dao đâm, dày đặc hàn ý.

Trong mắt Từ Lăng hiện lên vẻ cả kinh. Trong lòng biết rõ người đàn ông trung niên ở trước mặt này chính là cha của Trần Tuấn Sinh, Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh. Gã hoảng hốt, ấp úng nói:

- Không, không phải là tôi. Tôi cũng chỉ làm theo lệnh thôi.

- Làm theo lệnh của ai?

Trần Thiên Minh trầm giọng hỏi.

- Theo lệnh, theo lệnh... ...

Từ Lăng nhớ đến nụ cười âm độc như rắn rết của Trương thiếu thì toàn thân gã đều tê dại, cũng chẳng dám nói thêm lời nào được nữa.

- Xem ra Từ công tử muốn đứng lên hoạt động một chút rồi. Có phải là do ngồi lâu nên cảm thấy tê mông rồi phải không?

Sở Phàm cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói ra.

Từ Lăng sau khi nghe vậy thì trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ, vội vàng nói:

- Không, không phải. Sở Phàm, van xin anh tha cho tôi đi.

- Mày có cầu xin tao cũng vô dụng thôi. Chủ yếu là xem Cục trưởng Trần có muốn tha hay không tha mày ra thôi. Dù sao cũng là chính mày đã sát hại con trai của Cục trưởng Trần.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Không, không phải tôi giết, không phải tôi giết, là, là... ...

Từ Lăng nhìn về phía Sở Phàm muốn nói nhưng lại thôi.

- Không phải mày giết thì là ai giết? Từ công tử nếu không muốn nói thật ra tao sẽ đập vào hai chân của mày, mà còn đặc biệt đập vào cửa quý của mày nữa đấy. A, xin lỗi, có vẻ như là mày đã không còn cửa quý nữa rồi.

Sở Phàm nhún vai, vẻ mặt vô tội nói.

Từ Lăng sau khi nghe xong trong lòng cảm thấy cực kỳ phẫn hận. Nhưng mà gã cũng không dám phát tác lửa giận ở trong lòng ra ngoài. Trong lòng gã hiểu rõ hung thủ giết Trần Tuấn Sinh chính là Sở Phàm. Nhưng mà gã nào dám nói ra. Với lại gã nhìn thấy tình thế trước mặt, Sở Phàm cùng Trần Thiên Minh rõ ràng đã liên kết lại rồi. Cho dù có nói ra sự thật là chính Sở Phàm giết chết Trần Tuấn Sinh thì Trần Thiên Minh cũng sẽ không tin. Hơn nữa, xét cho cùng, người chân chính hại chết Trần Tuấn Sinh là bọn Trương thiếu và Lâm Phi Dật, mà gã cũng là một tên đồng lõa.

- Xem ra miệng mày cũng cứng rắn nhỉ, mà tứ chi của mày cũng vẫn còn khỏe mạnh quá đấy. Tốt lắm, tao đếm đến năm, mày nếu không nói tao sẽ cắt đứt một tay của mày. Tao cũng muốn nhìn xem mày có bao nhiêu cái tay để tao cắt.

Trần Thiên Minh giọng nói giận dữ, lạnh lùng nói.

Lúc này Sở Phàm giơ tay lên, một thanh tiểu đao lấp lánh hàn quang xuất hiện trong tay. Hắn chậm rãi đi về phía Từ Lăng, trong ánh mắt hơi mang theo một chút tiểu ý.

Từ Lăng trong lòng nhin không được phát rùng mình, vội vàng nói:

- Tôi nói, tôi nói. Là, là Lâm Phi Dật, toàn bộ việc này đều là chủ ý của Lâm Phi Dật. Lần trước Trần Tuấn Sinh ở trong trường học đánh nhau với Lâm Phi Dật, Lâm Phi Dật trong lòng cực kỳ tức giận cho nên tìm cơ hội phục thù Trần Tuấn Sinh, sau cùng trực tiếp sát hại Trần Tuấn Sinh .

- Lâm Phi Dật từng có va chạm với Trần Tuấn Sinh. Tao cũng tin tưởng Lâm Phi Dật nhất định sẽ đi tìm Trần Tuấn Sinh báo thù. Nhưng mà Lâm Phi Dật làm sao có thể tìm đến mày làm người tiếp tay được đây? Tao còn nhớ mày chính là người của Trương thiếu mà? Mày không phải là muốn bao che giấu diếm cho một người nào đó chứ?

Tiểu đao sắc bén trong tay của Sở Phàm đặt trên cổ của Từ Lăng nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi nói.

Từ Lăng sửng sốt trong lòng, ngập ngừng nói:

- Tôi, tôi không rõ anh đang nói cái gì?

- Không rõ sao? Thế để tao làm cho mày hiểu rõ vậy.

Sở Phàm nói xong thì lấy tay trái nắm áo của Từ Lăng kéo lên. Tay phải cầm tiểu đao làm bộ hướng về hạ thân của Từ Lăng mà hung hăng đâm xuống.

Từ Lăng thấy thế thì trong lòng kinh hoàng, rất nhanh đã trở nên vô cùng hoảng sợ nói:

- Không, không, tôi nói, tôi cái gì cũng nói.

Sở Phàm nghe vậy thì ném Từ Lăng lên trên ghế, lạnh lùng nói:

- Mày nói đi, đem đầu đuôi ngọn ngành nói hết ra đi. Tốt nhất là không nên nói dối, nếu không tí nữa tính nhẫn nại của tao sẽ không còn được tốt giống như bây giờ đâu.

Từ Lăng run rẩy nhìn Sở Phàm và Trần Thiên Minh, sau cùng mới ngập ngừng nói:

- Lâm Phi Dật muốn báo thù nên tìm đến, tìm gặp Trương thiếu nhờ giúp đỡ. Sau đó Trương, Trương thiếu kêu tôi đi dụ dỗ làm cho Trần Tuấn Sinh nghiện thuốc. Cuối cùng Trần Tuấn Sinh bị Trương thiếu lợi dụng, sau đó, sau đó... ..

- Sau đó chúng mày muốn giết tao, tìm mọi phương pháp để cho Trần Tuấn Sinh sinh ra cảm giác thù hận đối với tao, bố trí ra một cái thông lọng để giết tao. Muốn mượn tay Trần Tuấn Sinh đến giết tao. Sau đó Trần Tuấn Sinh cũng chết, một hòn đá ném trúng hai con chim, có đúng không?

Sở Phàm cướp lời của Từ Lăng nói.

Từ Lăng gật đầu, thần sắc trên mặt thật là so với chết còn khó coi hơn. Sau khi nói ra được lời nói kia thì gã đúng là đã phản bội lại Trương thiếu rồi. Chuyện này một ngày nào đó truyền đến tai Trương thiếu thì khẳng định kết quả sẽ là không có nơi táng thân. Gã đã đi theo Trương thiếu đã nhiều năm nên đối với tính cách của Trương thiếu cũng cực kỳ hiểu rõ. Trong lòng cũng biết được sẽ có một ngày sau khi phản bội lại Trương thiếu sẽ đối mặt với kết cục gì, nhưng mà nếu như không nói lời thực chính mình cũng sẽ bị giết chết, mà lại bị chết một cách rất bi thảm, rất thống khổ. Thà là trực tiếp mà nói ra, xem cuối cùng có thể hay không còn có một chút hy vọng sinh tồn.

Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy thì hít một hơi thật sâu, hàn quang trong mắt bắn ra. Ông ta âm u từng chữ từng chữ một nói:

- Trương thiếu, mày thật là tàn nhẫn. Ngay cả con trai của tao mà mày cũng dám hạ độc thủ như vậy, quả thật là coi thường sự tồn tại của tao rồi. Tao nhất định sẽ để cho mày nợ máu phải trả bằng máu.

- Mày đi theo Trương thiếu nhiều năm rồi phải không?

Sở Phàm nhìn Từ Lăng, chậm rãi hỏi.

Từ Lãng gật đầu, không biết Sở Phàm hỏi như vậy là có ý tứ gì.

- Như vậy chắc chắn mày cũng biết rõ một chuyện này của Trương thiếu. Nghe nói hần cùng với đại ca hắc đạo của kinh thành là Nhạc Ca quan hệ rất thân mật, phải không?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

Từ Lãng sau khi nghe vậy thì trong lòng cảm thấy cả kinh, một hồi lâu mà không dám trả lời.

Sở Phàm ánh mắt phát lạnh, nói:

- Mày sớm đã phản bội lại Trương thiếu, còn có cái gì mà không dám nói nữa chứ? Mày muốn được vui vẻ mà nói ra hay là muốn được hưởng mùi vị đầy dọ mới nói?

- Tôi, tôi... ..

Từ Lãng đột nhiên nhìn về phía Trần Thiên Minh, nói:

- Nếu như tôi nói tất cả mọi chuyện ra thì ông có thể bảo đảm sẽ cho tôi có được một con đường sống hay không?

- Căn cứ vào tầm quan trọng của tin tức mày cung cấp, tao sẽ xem xét và cân nhắc.

Trần Thiên Minh nói.

Từ Lãng sau khi nghe vậy thì trong mắt toát ra một vẻ chần chừ. Gã muốn nghe được một câu trả lời chắc chắn.

- Nếu như không nói thì mày ngay cả một con đường sống cũng không có đâu. Vì một thằng như Trương thiếu mà đi tìm chết thì mày cảm thấy vinh quang lắm à?

Sở Phàm thản nhiên nói.

Từ Lãng sau khi nghe vậy ánh mắt trầm xuống, trong lòng đã quyết định, nói:

- Được, tôi sẽ nói hết tất cả. Trương thiếu và Nhạc Ca căn bản là câu kết làm một.

Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy thì con ngươi lạnh lẽo co rút lại, trong mắt hàn quang chớp động, lạnh lùng và khinh bỉ nhìn Từ Lãng.

- Tốt lắm! Mày nói rõ một chút Trương thiếu cùng Nhạc Ca cấu kết với nhau một chỗ như thế nào?

Sở Phàm hỏi.

- Nhạc Ca nắm trong tay hơn một nửa những sông bạc ngầm ở thủ đô. Hơn nữa còn âm thầm tiến hành rửa tiền đen từ những hoạt động phi pháp. Liên tục trong những năm gần đây chưa từng có người nào tra ra được Nhạc Ca bởi vì phía sau lưng có Trương thiếu là chỗ dựa cho hần. Nhạc Ca thu lợi từ sông bạc, rửa tiền, các hoạt động phi pháp ...v.v mỗi tháng phải chia ra năm phần lợi nhuận đưa cho Trương thiếu. Còn nữa, Nhạc Ca còn âm thầm nuôi dưỡng một nhóm sát thủ lớn sẵn sàng bỏ mạng. Nghe đâu ở thủ đô có rất nhiều quan viên cũng như là giới kinh doanh lớn nhờ vào mối quan hệ với Trương thiếu mà mượn sát thủ của Nhạc Ca đi làm một chút chuyện để người ta không nhận ra được. Nhưng mà Trương thiếu làm việc cũng rất cẩn thận. Hần bình thường sẽ không bao giờ cùng Nhạc Ca trực tiếp tiếp xúc cả. Bọn họ lúc đó cụ thể là dùng một cái phương thức nào đó để liên lạc thì tôi, tôi thật là cũng không biết.

Từ Lãng chậm rãi nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì nhìn về phía Trần Thiên Minh, nhìn thấy trong mắt Trần Thiên Minh toát ra một vẻ phẫn nộ. Hần tiếp tục hỏi:

- Vậy những loại thuốc phiện gây nghiện thì sao? Nghe đâu Nhạc Ca còn nắm trong tay nguồn cung cấp thuốc phiện cho cả thủ đô và phân phát đi nhiều nơi nữa, đúng không?

Từ Lãng sau khi nghe vậy thì sửng sốt, cuối cùng cũng gật đầu.

Sở Phàm hít một hơi thật sâu, lại hỏi:

- Việc Nhạc Ca bán thuốc phiện thì Trương thiếu cũng biết chứ? Ngày nay mỗi một trạm xe lửa, máy bay đều kiểm tra nghiêm ngặt như vậy thì thuốc phiện của Nhạc Ca làm sao mà vận chuyển vào đến trong thành phố được chứ? Có phải là Trương thiếu lợi dụng quyền lực của cha hắn mà thuận tiện giúp cho Nhạc Ca đã thông một cái con đường thông suốt hay không?

- Tình hình cụ thể thì tôi cũng không biết được rõ ràng. Nhưng mà việc này khẳng định là có liên quan đến những mối quan hệ của Trương thiếu. Đúng rồi, tôi biết được một nơi tàng trữ thuốc phiện của Nhạc Ca. Đó chính là nhà số 13 ở đường Hoa Tây. Nơi đó thực ra chính là một phòng thí nghiệm, là nơi Nhạc Ca âm thầm tàng trữ một bộ phận thuốc phiện. Hơn nữa phòng thí nghiệm ở sâu bên trong còn nghiên cứu một số loại chất hỗn hợp, tổng hợp nữa.

Từ Lăng nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy trên mặt không khỏi lộ ra một vẻ vui mừng và kích động. Sắc mặt của Trần Thiên Minh cũng đặc biệt kích động. Ông nhìn Từ Lăng chậm rãi nói:

- Tin tức này cung cấp rất có giá trị, mày sẽ không chết. Sau này mày có thể sẽ là một nhân chứng quan trọng để vạch mặt đám người Trương thiếu.

Từ Lăng sau khi nghe vậy thì sắc mặt có chút bình ổn, nào biết được lúc này Sở Phàm lạnh lùng nói:

- Tội chết có thể miễn, nhưng mà tội sống thì không thoát được!

Sở Phàm nói xong thì tung ra một cước, hung hăng đá về phía đùi quần của Từ Lăng. “Bịch” một tiếng, Từ Lăng bị đá té ngã trên mặt đất, hai tay gắt gao ôm lấy hạ thân. Cái loại cảm giác đau đớn dữ dội như thế này khiến gã không thể thốt ra được một tiếng nào mà lăn ra hôn mê.

- Hắn, hắn tạm thời không thể chết được. Cậu, cậu đây là định làm gì?

Trần Thiên Minh nhíu mày nói.

- Yên tâm, hắn chưa chết đâu. Trước khi chưa sử dụng hết giá trị lợi dụng của hắn thì hắn vẫn chưa phải chết. Chúng ta hãy cùng nhau thương lượng một chút về những hành động sau này đi.

Sở Phàm thần nhiên nói.

313. Chương 298: Quyết Định Của Lam Tuyết

Mấy ngày nay, Lam Tuyết vẫn ở trong phòng, chân bị tổn thương đã bớt sưng rồi, cơ bản đứng lên đi lại hoạt động không thành vấn đề nữa rồi.

Mấy ngày nay Sở Phàm cũng có gọi điện thoại cho Lam Tuyết, hỏi xem bàn chân của cô có chuyện gì không, có cần mình đến xem qua một chút hay không. Mỗi lần Lam Tuyết nhận được điện thoại của Sở Phàm thì trong lòng cũng rất kích động. Trong lòng cô đương nhiên hy vọng Sở Phàm đến đây chăm sóc mình. Nhưng mình lại không biết làm sao để đối mặt với Sở Phàm. Trong lòng cô lúc nào cũng có cảm giác hổ thẹn. Cô đã nhiều lần thôi thúc muốn tìm Sở Phàm bày tỏ nỗi lòng, nói mình chính là con gái của Lam Chính Quốc. Nhưng mỗi lần như vậy cô lại đều không có dũng khí. Cô không dám nghĩ một khi Sở Phàm hiểu rõ mình chính là con gái của Lam Chính Quốc thì thái độ đối với cô sẽ như thế nào.

Cho nên mỗi lần Sở Phàm gọi điện thoại đến hỏi xem chân cô có còn vấn đề gì đáng ngại không thì cô đều nói đã tốt lên rất nhiều rồi, không cần hắn đến chăm sóc.

Sau khi cô nói như vậy để từ chối Sở Phàm thì trong lòng chẳng hiểu sao có chút cảm giác đau đớn. Sau khi cúp điện thoại cô nhìn khoảng không vắng vẻ ở trong phòng cảm thấy có chút trống rỗng và tịch mịch. Cô cảm thấy mình thực ra rất muốn Sở Phàm ở bên cạnh chăm sóc. Nhưng cô cũng không thể, cô thật sự không biết phải đối mặt với Sở Phàm như thế nào.

“Ba ơi là ba, rốt cuộc năm đó ba có ân oán gì với cha mẹ Sở Phàm chứ? Cuối cùng là có thù sâu oán nặng gì mà bức cha mẹ của Sở Phàm phải chết. Vì sao lại như vậy? Ba có biết là bây giờ con gái cảm thấy rất khổ sở, chẳng lẽ mình bây giờ phải trốn nhà đi sao? Nhưng mà trốn tránh cũng chỉ là biện pháp tạm thời. Trước mắt thì mình có thể trốn tránh nhưng có thể chạy trốn được nội tâm của mình không?”

Lam Tuyết buông tiếng thở dài, trong đôi mắt u buồn xuất hiện vài tơ máu. Mấy ngày nay cô chưa hề được yên ổn nghỉ ngơi. Cô xinh đẹp như vậy nhưng vẻ mặt lại tiêu tụy khiến người ta trông thấy đều cảm thấy thương xót.

Lúc này, điện thoại di động của cô đột nhiên rung lên, nghĩ thầm có phải là Sở Phàm gọi đến hay không? Cô cầm lên xem, thì ra là ba của mình gọi đến. Trong lòng cô hơi có chút cảm giác mất mát. Cô nghe điện thoại, nói:

- Alô, là ba à?

- Tiểu thư, tôi là quản gia Vương đây. Tôi dùng điện thoại di động của ông chủ gọi điện cho tiểu thư. Ông chủ hai ngày nay bị sốt. Cô có thể quay về chăm sóc cho ông ấy một chút không? Ông chủ cả ngày chỉ nhắc đến tên của tiểu thư nhưng nhất định không chịu gọi điện thoại. Ông chủ nói cô đang tức giận sẽ không muốn đến gặp ông ấy. Ngày hôm nay ông chủ lại bị sốt cao hơn. Tôi chờ đến khi ông ấy ngủ mới lên lấy điện thoại gọi cho cô.

Lam Tuyết sau khi nghe thấy cha mình bị ốm trong lòng cũng cảm thấy khẩn trương. Tuy là cô đối với cha có chút tức giận. Đặc biệt là sau khi biết được cha mình từng bức tử cha mẹ của Sở Phàm thì thiện cảm của cô đối với ông ta cũng hạ đến mức thấp nhất. Nhưng nói gì cũng là máu mủ tình thâm. Sau khi nghe thấy cha mình như vậy thì cô cũng bối rối, vội vàng nói:

- Ba tôi, ông ấy làm sao mà sinh bệnh chứ? Làm sao lại không đi viện thế?

- Đúng cái đêm tiểu thư và ông chủ cãi nhau rồi cô chạy ra ngoài, ông ấy đuổi theo sau, rồi đứng ở dưới trời mưa ba bốn phút. Sau đêm đó ông chủ phát sốt, ông chủ nói không cần phải đưa ông ấy đi bệnh viện. Mấy ngày nay tôi đã mời những bác sĩ trong bệnh viện lớn đến khám bệnh cho ông chủ rồi.

Lam Tuyết sau khi nghe xong thì trong lòng cảm thấy có chút áy náy. Vội vàng nói:

- Tôi bây giờ quay trở về ngay, tí nữa rồi nói.

Lam Tuyết sau khi cúp điện thoại thì vội vàng thay quần áo, cầm một cái túi nhỏ đi xuống lầu. Chân phải vẫn hơi đau một chút, nhưng mà đã tốt hơn bảy tám phần rồi, không có gì đáng ngại cả.

Lam Tuyết chạy xe hướng về phía biệt thự Hương Giang. Trong lòng cô đối với cha mình vẫn còn nhiều thành kiến. Nhưng mà sau khi biết được cha sinh bệnh thì những cảm giác bất mãn đối với ông đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lo lắng quan tâm. Những biến hóa trong tình cảm chỉ có thể dựa vào những tình cảm thân thiết của phụ nữ mà giải thích.

Lam Tuyết sau khi lái xe đến biệt thự Hương Giang thì đã thấy quản gia Vương đứng đợi ở ngoài cửa. Khi thấy Lam Tuyết chạy xe đến, ông vội vàng đi ra ngoài đón và mở cửa xe cho cô, có chút kích động nói:

- Tiểu thư, cô đã về rồi!

- Ba tôi thế nào rồi?

Lam Tuyết sau khi xuống xe vội vàng hỏi.

- Ông chủ đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Ngày hôm qua cơn sốt đã giảm đi nhiều, nhưng mà hôm nay lại lên đến 38,3 độ. Vừa uống thuốc hạ sốt, bây giờ thì đang ngủ.

Quản gia Vương than thở một tiếng nói.

- Tôi đi lên xem một chút.

Lam Tuyết nói xong liền đi vào trong biệt thự, đi tới phòng ngủ của Lam Chính Quốc ở lầu ba.

Lam Tuyết sau khi đi vào phòng ngủ của Lam Chính Quốc nhìn thấy ông ta đang nhắm mắt nằm trên giường. Trên người đắp một tấm chăn mỏng, sắc mặt có vẻ trắng xanh và tiêu tụy, bộ dạng có chút mệt

mỗi. Trên đầu giường để một chén cháo nóng, trong chén vẫn còn nhiều cháo, xem ra Lam Chính Quốc còn chưa ăn xong.

- Ông chủ từ sáng đến giờ chưa ăn được một cái gì. Cháo này cũng đã được hâm nóng đi mấy lần, nhưng mà ông chủ vẫn không ăn, aizzzzz

Quản gia Vương khê thở dài.

- Ba thức dậy tôi sẽ bắt ông ấy ăn.

Lam Tuyết nói.

- Như vậy thì tốt rồi. Tôi không quấy rầy tiểu thư và ông chủ nữa.

Quản gia Vương nói xong thì lui ra ngoài.

Lam Tuyết nhìn cha mình.

Đây là lần đầu tiên ở gần bên quan sát cẩn thận, lúc này cô đột nhiên cảm thấy cha mình đã già rồi. Tóc mai hai bên đầu đã hoa râm, những nếp nhăn trên mặt cũng thấy được rõ ràng. Thần thái uể oải trên mặt chứng tỏ trải qua năm tháng sinh lực cũng đã hao mòn, sau đây chỉ còn lại tuổi già và sự lão hóa.

Lam Tuyết trong lòng cảm thấy có chút thương tiếc. Cô biết mấy năm nay cha đối với mình rất là thương yêu. “Nhưng mình thì sao? Chưa từng hiếu thuận với ba dù chỉ là một lần. Mình còn luôn tìm ra cách làm cho ba bất mãn. Có lẽ cha đôi khi cũng không đúng, nhưng mình dù sao cũng là con gái của ông ấy, việc này là một sự thật không thể chối cãi được. Làm con sao có thể quá phận mà oán trách ba mình chứ? Mấy năm nay mình chưa từng hiếu thuận cũng chưa bao giờ ra vẻ tươi cười trước mặt ông ấy. Trong mọi chuyện mình lúc nào cũng luôn đối nghịch với ông. Ngẫm lại thấy mình có phải là quá đáng hay không?” Lam Tuyết nhìn cha, trong lòng trầm nghĩ.

- Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết... ..

Lam Chính Quốc ở trong cơn mơ, mơ hồ gọi tên Lam Tuyết.

Lam Tuyết sau khi nghe vậy thì vội vàng trả lời nói:

- Ba, ba ơi, ba tỉnh dậy chưa? Con ở đây, con đang ở đây.

Lam Chính Quốc vốn đang ngủ lúc này lại chậm rãi mở mắt. Khi nhìn thấy Lam Tuyết ngồi ở cạnh đầu giường nhện không được mà thì thào nói:

-Tiểu, Tiểu Tuyết, là con sao? Ba không phải là đang nằm mơ chứ? Tiểu Tuyết, thật sự là con sao?

- Là con đây ba. Là con mà.

Lam Tuyết khước mắt có chút ẩm ướt, gất gao cầm chặt lấy hai tay cha mình, nói.

- Tiểu Tuyết, con về từ lúc nào thế? Ba đêm đó không nên hét lên mắng mỏ con, là ba không tốt.

Lam Chính Quốc nói xong thì tỏ vẻ muốn ngồi dậy.

Lam Tuyết vội vàng ngăn lại nói:

- Ba đang bị bệnh thì cứ nằm nghỉ ngơi đi. Thật ra đêm đó con không nên chống đối ba, lại còn làm cho ba bị cảm nữa. Là, là do Tiểu Tuyết quá buông thả rồi.

Lam Chính Quốc sau khi nghe vậy thì có chút sững sốt. Ông ta hoài nghi có phải là tai mình nghe lầm. Nhiều năm qua không ngờ đây là lần đầu tiên ông ta nghe được Lam Tuyết dùng giọng điệu như vậy mà nói với mình. Mà lại xin lỗi nhận sai, ông ta quả thật là không dám tin vào lỗ tai của mình. Ông ta cao hứng cười cười, nói:

- Không, không, là ba không đúng thôi. Tiểu Tuyết không có sai. Ba không nên ép con làm những chuyện con không muốn. Từ nhỏ đến lớn ba cũng không có chú ý đến những cảm nhận của con. Lúc nào cũng làm những chuyện mà con không thích. Mấy ngày nay ba cũng đã nghĩ thông suốt rồi, con không thích kinh doanh ba cũng không ép nữa. Từ giờ về sau ba cũng sẽ cố gắng làm những chuyện mà con thích.

Lam Tuyết nhìn khuôn mặt già nua của cha, đột nhiên ra ngoài cả suy nghĩ của Lam Chính Quốc mà dứt khoát nói:

- Không, ba ạ. Từ nay về sau con sẽ từ từ học hỏi để tiếp nhận để xử lý những việc trong công ty. Con trước đây rất buông thả rất ích kỷ, cũng không biết chia sẻ giúp ba một chuyện gì cả. Con muốn từ nay về sau giúp ba làm một việc, không biết có phải là muộn rồi hay không?

Lam Chính Quốc sau khi nghe vậy thì kinh ngạc, sau đó vẻ mặt trở nên vui sướng, vội vàng nói:

- Tiểu Tuyết, con, những điều con vừa nói là thật sao?

Lam Tuyết kiên định gật đầu, nói:

- Là thật!

- Ha ha, việc này thật là quá tốt. Tiểu Tuyết, con cuối cùng cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi. Ba thật sự là rất vui!

Lam Chính Quốc vui sướng vô cùng, giọng điệu kích động nói.

Lam Tuyết nhìn vẻ mặt của cha vui sướng và kích động trong lòng cũng cảm thấy có chút vui mừng. Đồng thời trong lòng cô cũng âm thầm nghĩ:

“Sở Phàm, cha vay thì con trả. Ba tôi không có con trai, chỉ có một người con gái là tôi. Những gì ba tôi thiếu nhà anh thì tôi sẽ thay mặt để trả. Ba tôi tuổi tác đã cao, cho nên Sở Phàm, anh nếu muốn trả thù cũng không nên tìm ba tôi, để tôi đến thay thế cho ba đi. Bất kể anh áp dụng biện pháp nào phục thù đối với tôi, thậm chí là giết tôi đi cũng được. Tôi cũng không trách anh!

Coi như sau này tôi trở thành kẻ thù đặc biệt trong mắt anh cũng tốt. Vị trí của anh ở trong lòng tôi vẫn như cũ sẽ không bao giờ cải biến. Anh vẫn là người đàn ông đầu tiên đi vào trong lòng tôi, và cũng là người cuối cùng. Tôi sẽ không trốn tránh, tôi sẽ không để cho một mình ba phải gánh chịu tất cả mọi thứ, bởi tôi sẽ đến thay ba chuộc tội. Tôi chỉ có thể làm được cho ba một chuyện đó mà thôi. Sau này, dù có kết quả nào tôi cũng không hề trách anh. Sở Phàm, tôi sẽ không bao giờ trách anh cả. Tất cả việc này đều là quyết định của tôi!” Lam Tuyết trầm nghĩ, thấy mơ hồ có chút cảm giác đau thương lan tỏa khắp toàn thân.

- Tiểu Tuyết, hôm nay là ngày vui nhất và hài lòng nhất trong những năm gần đây của ba. Ba muốn xuống giường đi một chút, ba đã nằm trên giường hai ngày nay rồi.

Lam Chính Quốc vui vẻ nói.

Lam Tuyết phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói:

- Ba, ba đang còn sốt mà. Bên ngoài có gió, tốt nhất là yên tâm nằm ở đây dưỡng bệnh đi mà.

- Ba cảm thấy tốt lên rất nhiều rồi. Thật mà. Thoáng cái mà đầu cũng không còn đau, cơ thể cũng không còn nóng. Cảm thấy đã tốt lên rất nhiều rồi.

Lam Chính Quốc nói.

- Lại nói dối con rồi. Mà đúng rồi, quản gia Vương nói, từ sớm đến giờ ba cũng chưa ăn được gì. Đây có bát cháo, con lấy cho ba ăn nhé.

Lam Tuyết nói xong liền bưng chén cháo lại cho Lam Chính Quốc ăn.

Trong mắt Lam Chính Quốc hiện lên vẻ vui mừng và kích động, ăn hết cháo của Lam Tuyết đưa đến.

314. Chương 299: Triệu Hoa Khẩn Cấp Hẹn Gặp Sở Phàm (phần I)

Sở Phàm và Trần Thiên Minh sau khi trải qua một hồi thẩm vấn thì đã thu hoạch được tin tức lớn từ Từ Lăng. Ngoài việc Trương thiếu và kẻ đứng đầu thế lực xã hội đen ở địa phương là Hứa Nhạc âm thầm câu

kết với nhau để kiểm soát những sông bạc trong bóng tối, còn thậm chí là buôn bán thuốc phiện phi pháp... Những chuyện này là chứng cứ mạnh mẽ và không thể nghi ngờ gì nữa là vô cùng quan trọng trong việc đưa Trương thiếu ra tòa. Còn có một việc, qua miệng của Từ Lãng mà biết được Hứa Nhạc ở nhà số mười ba đường Hoa Tây có cất giấu một số chất gây nghiện. Việc này chắc chắn là một tin tức làm lòng người phấn khởi. Sở Phàm xoa tay vào nhau, rục rịch chộn rộn.

- Cậu nói xem tôi có nên trực tiếp phái người đến nhà số mười ba ở đường Hoa Tây đột kích hành động, hay là trước tiên phái người đi tìm hiểu rồi sau đó mới triển khai kế hoạch?

Trần Thiên Minh hỏi Sở Phàm.

- Không, bây giờ chuyện Hứa Nhạc ở bên kia không nên vội. Bây giờ tốt nhất là phải ổn định tư tưởng của Trương thiếu cái đã.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Ổn định tư tưởng của Trương thiếu sao?

Trần Thiên Minh dường như có chút khó hiểu.

- Đúng vậy, ông thử nghĩ xem, Từ Lãng mất tích mấy ngày nay, Trương thiếu chắc chắn sẽ rất nóng ruột, làm việc gì cũng sẽ cẩn thận hơn nhiều. Lúc này Cục trưởng Trần cần phải chạy đến chỗ Trương thiếu một chuyến cho hắn uống một viên thuốc an thần đi.

Sở Phàm thần nhiên giải thích.

- Nhờ cậu chỉ giáo?

Trần Thiên Minh nhú mày hỏi.

- Ông đi tìm Trương thiếu để bàn bạc chuyện liên quan đến việc đối phó với tôi như thế nào. Làm cho Trương thiếu không biết được đâu là thật, đâu là giả cả. Trước hết là cứ để cho Trương thiếu tưởng ông vẫn còn đứng bên phía hắn, và không có đề phòng đối với ông. Thứ hai là Từ Lãng cũng không phải rơi vào tay cơ quan công an. Bởi vì sau khi Từ Lãng phái người ám sát A Thiên, Trương thiếu mấy ngày nay ở đằng sau hậu trường cũng âm thầm lo lắng không biết là liệu Từ Lãng có phải bị cơ quan công an các ông bắt được hay không. Hắn sợ một khi Từ Lãng bị các ông bắt và bị bức cung thì sẽ khai ra tất cả và sẽ làm liên lụy đến hắn. Trương thiếu sau khi xác định được hai chuyện này thì sẽ chỉ nhận định rằng Từ Lãng đã rơi vào tay tôi thôi. Như vậy Trương thiếu sẽ yên tâm hơn nhiều. Hắn cho rằng Từ Lãng có rơi vào tay tôi thì đối với hắn cũng không tạo thành uy hiếp gì lớn. Chỉ cần Trương thiếu cảm thấy có chút yên tâm có chút vui mừng, thì Hứa Nhạc cũng sẽ yên tâm. Khi đó mới áp dụng hành động đối với nhà số mười ba ở đường Hoa Tây kia sẽ không có một chút sơ hở nào.

Sở Phàm trầm giọng chậm rãi trình bày.

Trần Thiên Minh lắng lắng nghe, càng nghe trong mắt càng toát ra ý kính phục. Ông nhận thấy Sở Phàm tuy còn trẻ tuổi, thể nhưng làm việc bình tĩnh và vững vàng, suy nghĩ chặt chẽ và nghiêm mật khiến người ta rất là thán phục. Ông thầm nghĩ nếu con trai của mình có được một nửa của Sở Phàm thôi thì đã không chết một cách không rõ ràng như vậy, mà lại có thể làm được nhiều việc lớn rồi.

- Được, tôi sẽ làm theo những gì cậu nói. Cậu nói cũng không sai, cứ từ từ, không nên nóng vội.

Trần Thiên Minh gật đầu nói.

- Khi hành động tôi sẽ dẫn vài người ổn ổn một chút đến giúp ông. Nhất định sẽ nắm chắc mười phần thành công.

Sở Phàm giọng điệu kiên định nói.

Trần Thiên Minh gật đầu, trong mắt toát ra một tia âm trầm và băng lãnh. “Trương thiếu, vì con trai tao, thời điểm nợ máu phải trả bằng máu cũng không còn xa nữa đâu!”

- Được rồi. Tôi có việc phải đi trước đây. Có chuyện gì sẽ liên lạc sau.

Sở Phàm nói.

- Được. Vậy bọn nó xử lý như thế nào?

Trần Thiên Minh chỉ vào Từ Lãng đang nằm hôn mê và thi thể của bốn người ở trên mặt đất, hỏi.

- Những tên này thì giao cho Cục Trưởng Trần tùy ý xử lý thôi. Bọn họ đều là những kẻ tình nghi phạm tội, còn người sống là nhân chứng quan trọng. Tôi muốn Cục Trưởng Trần tìm một chỗ tốt giam giữ bọn chúng lại.

Sở Phàm khẽ mỉm cười. Nói xong thì đi ra trước.

Trần Thiên Minh nhú nhú mày, nhìn bóng lưng Sở Phàm rời đi mà nhin không được nói thêm một tiếng:

- Mẹ nó chứ. Mỗi lần giết người đều tìm mình đến để thu dọn.

Sở Phàm sau khi rời đi thì đã là bảy giờ tối. Cảm thấy trong bụng trống rỗng, thậm chí cũng nên trở về ăn cơm. Mới nhớ tới chuyện mấy ngày nay không cùng đại tiểu thư ăn cơm chung với nhau rồi.

Sở Phàm ngồi trên xe, lúc này điện thoại di động của hắn lại rung lên. Hắn vừa cầm lên xem, không ngờ là Tổng giám đốc Triệu Hoa của Công ty Bất động sản Kim Khoa gọi tới. Lòng hắn khẽ động, vội vàng tiếp điện thoại:

- A lô, có phải Triệu công tử không?

- Tôi đây, có rảnh không? Đêm nay tôi có việc gấp cần gặp cậu.

Giọng nói của Triệu Hoa ở bên kia điện thoại lộ vẻ lo lắng.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì hơi có chút sửng sốt. Giọng điệu lo lắng của Triệu Hoa có chút không bình thường, mà lại chủ động gọi điện thoại đến. Những dấu hiệu này chứng tỏ là Triệu Hoa chắc chắn có việc gấp cực kỳ quan trọng muốn tìm hắn bàn bạc. Ánh mắt hắn trầm xuống, hỏi:

- Tôi có rảnh, anh đang ở đâu vậy?

- Đường Nam Phủ hẻm số mười hai nhà số ba. Nhớ kỹ, lúc cậu đến đây đừng để cho kẻ nào bám đuôi theo sau. Chỗ này là nơi ở bí mật của tôi. Trừ cậu ra tôi cũng không hy vọng có người thứ hai nào biết được đâu.

Triệu Hoa trầm giọng nói.

- Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận. Như vậy nhé, tí nữa gặp lại.

Sở Phàm nói xong thì cúp điện thoại, quay xe chạy về hướng đường Nam Phủ.

Trên đường đi tâm tình của Sở Phàm có chút khấn trương và kích động. Lần này Triệu Hoa chủ động gọi điện đến hẹn gặp mặt chắc chắn là có chuyện cực kỳ quan trọng. Việc này nói không chừng sẽ có chút liên quan đến một bí mật không muốn người nào biết.

Xe của Sở Phàm chạy đến khu buôn bán trên đường Nam Phủ. Hắn xác định ở trên đường không có người nào theo dõi. Sở Phàm cảm thấy những lo lắng của Triệu Hoa có chút dư thừa. Bỗng dưng không có nguyên nhân làm sao có người theo dõi hắn được chứ? Triệu Hoa có phải là thường bị người ta theo dõi cho nên trong lòng vẫn còn sợ hãi mà sinh ra phản xạ có điều kiện như vậy không?

Sở Phàm nhìn về đằng sau một chút, tiếp tục bẻ tay lái tiến vào đường Nam Phủ. Chạy đến hẻm thứ mười hai thì ngoặt xe vào, chạy nhanh vào trong, cuối cùng dừng lại ở nhà số ba.

Sau khi xuống xe, Sở Phàm nhìn thấy một tòa nhà ba tầng nhỏ màu trắng, đi đến gõ vào cánh cửa sắt lớn ở trước sân.

Sau chốc lát thấy một người phụ nữ thành thực xinh đẹp, mặc một bộ váy dài đi ra. Cô đi đến bên cánh cửa sắt lớn nhìn Sở Phàm từ đầu đến chân, hỏi:

- Xin hỏi anh có phải là Sở Phàm, Sở tiên sinh không?

- Là tôi. Tôi được Triệu công tử mời đến đây.

Sở Phàm trả lời.

- Xin mời Sở tiên sinh vào!

Người phụ nữ thành thực xinh đẹp này mở cánh cửa sắt ra, nói.

- Cảm ơn! Triệu công tử ở đâu vậy?

Sở Phàm hỏi.

- Sở tiên sinh mời theo tôi đi đến đây!

Người phụ nữ này nói xong bèn dẫn Sở Phàm đi vào trong nhà.

Sở Phàm đi theo ở phía sau, nhìn thấy người phụ nữ này thân thể thướt tha thắm nghĩ cô ấy chắc là vợ của Triệu Hoa.

Sau khi đi vào trong nhà người phụ nữ đóng cánh cửa phòng khách lại. Lúc này Sở Phàm mới nhìn thấy Triệu Hoa đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Thấy Sở Phàm tới thì anh ta quan tâm nói:

- Cậu đến rồi à? Qua đây ngồi đi. Thứ lỗi vì tôi không thể nghênh tiếp từ xa được.

- Không nghĩ đến Triệu công tử lại còn có một nơi ở yên tĩnh và dễ chịu như thế này, ha ha.

Sở Phàm cũng không khách khí, trực tiếp đi đến trước mặt Triệu Hoa ngồi xuống.

Triệu Hoa nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia, nói:

- Tiểu Mẫn, em lên lầu trước đi. Anh và cậu ta có chút việc phải thảo luận.

Người phụ nữ tên là Tiểu Mẫn kia “Dạ” một tiếng, ngoan ngoãn đi lên trên lầu. Triệu Hoa nhìn theo bóng lưng của cô, trong đôi mắt toát ra vẻ yêu thương nồng đậm.

- Đó là vợ anh hả? Rất đẹp, vừa nhìn đã biết đây là một người phụ nữ tốt!

Sở Phàm lại bình thản nói.

Triệu Hoa lấy lại tinh thần, sau khi nghe Sở Phàm nói như vậy thì cười cười, nói:

- Cảm ơn! Tiểu Mẫn đúng là một phụ nữ tốt. Nàng không phải là vợ tôi. Nhưng nàng là một người phụ nữ lặng lẽ đứng ở phía sau cùng với tôi suốt cuộc đời.

Sở Phàm tràn đầy đồng cảm, nói:

- Là một người đàn ông, có thể có một người phụ nữ lặng lẽ ở phía sau thì thật là một may mắn lớn. Phụ nữ như thế này rất đáng quý.

Dừng lại một chút, hắn tiếp tục nói:

- Đi thẳng vào vấn đề thôi, Triệu công tử lần này vội vàng tìm tôi đến hẳn là có chuyện gì gấp?

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì nhìn về phía Sở Phàm, tinh quang trong mắt chợt lóe, từng chữ một nói:

- Không sai, là chuyện gấp, về cái chết của ba tôi! Tôi đã điều tra được một chút chuyện, càng điều tra tôi càng kinh ngạc. Tôi cần phải có sự giúp đỡ của một người khác, nhưng tôi không biết tìm ai, cho nên chỉ có thể tìm cậu thôi.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì không khỏi hít sâu một hơi, áp chế nội tâm đang kích động, chậm rãi nói:

- Cảm ơn sự tin tưởng của anh dành cho tôi. Như vậy rồi cuộc là anh đã điều tra được cái gì rồi?

- Trước tiên cậu cứ từ từ nghe tôi kể đi đã.

Triệu Hoa nói rồi hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục:

- Sau khi ba tôi mất, Hà Trường Thanh tiếp nhận chức Chủ tịch công ty, mà tôi cũng được thăng lên vị trí Tổng giám đốc. Nhưng buồn cười là chức tổng giám đốc này của tôi chẳng qua cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi. Trên thực tế trong tay tôi cũng không có một chút quyền lực gì của vị trí này cả. Những chuyện to nhỏ trong công ty đều do Hà Trường Thanh khống chế, mà tôi chẳng qua chỉ là một bình hoa mà thôi.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì ngẩn người, khó hiểu hỏi:

- Công ty Bất động sản Kim Khoa là do một tay ba anh lập nên. Dù sao cũng không đến nỗi vì chuyện ba anh mất đi mà quyền lực của anh ở công ty không có chứ?

- Cậu cũng biết là Lam Chính Quốc chính là anh em vợ của Hà Trường Thanh chứ? Hà Trường Thanh sau khi tiếp nhận chức chủ tịch của Công ty Bất động sản Kim Khoa thì đem hết những nghiệp vụ làm ăn của công ty đầu nhập vào Tập đoàn Lam Thị, hoàn toàn không quan tâm đến mục tiêu phát triển sau này của công ty nữa. Hà Trường Thanh một lòng muốn để Công ty Bất động sản Kim Khoa và Tập đoàn Lam Thị liên hợp lại cùng chèn ép Tập đoàn Quốc Cảnh, để thực hiện mục tiêu là một Tập đoàn Lam Thị là độc quyền. Tôi đương nhiên là không đồng ý. Nói như thế nào thì Công ty Bất động sản Kim Khoa cũng là do một tay ba tôi khổ cực lập nên. Tôi toàn tâm toàn ý muốn thực hiện sự nghiệp của ba chính là đưa Kim Khoa phát triển thành một công ty bất động sản nhất nhì trong cả nước. Cho nên trên rất nhiều vấn đề liên quan đến quyết định của công ty, ý kiến của tôi cũng không hợp với Hà Trường Thanh. Bọn họ bắt đầu nghĩ cách làm cho quyền lực của tôi ở trong công ty trở thành con số không.

Triệu Hoa oán giận nói.

- Chẳng lẽ Công ty Bất động sản Kim Khoa của các anh cứ để cho Hà Trường Thanh một người định đoạt sao? Cổ đông của các anh đâu?

Sở Phàm cau mày, hỏi.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thở dài một tiếng, nói:

- Nói đến chuyện này tôi cũng không muốn giấu cậu. Năm năm trước ba tôi nắm giữ năm mươi phần trăm cổ phiếu của Kim Khoa, là cổ đông lớn nhất của công ty. Nhưng năm năm trước công ty chúng tôi gặp phải nguy cơ từ một khoản vay, tài chính xoay vòng không được tốt, công ty gần như phá sản. Bất đắc dĩ ba tôi mới phải nhờ Lam Chính Quốc giúp đỡ. Lam Chính Quốc khi đó đồng ý bỏ tiền giúp đỡ ba tôi, nhưng mà ông ta muốn lấy hình thức bỏ vốn. Sau cùng Lam Chính Quốc bỏ ra một trăm hai mươi triệu mua hai mươi lăm phần trăm cổ phần công ty trong tay ba tôi. Những năm gần đây, Lam Chính Quốc liên tục bỏ tiền ra mua một số cổ phần trong tay những cổ đông nhỏ khác của công ty tôi. Dần dần, cho đến hôm nay Lam Chính Quốc đã là cổ đông lớn nhất của Công ty Bất động sản Kim Khoa, nắm trong tay hơn ba mươi lăm phần trăm cổ phần. Cho nên thời gian khi ba tôi còn sống, có rất nhiều chuyện phải âm thầm nghe theo chỉ thị của Lam Chính Quốc.

- Cho nên Hà Trường Thanh mới thông qua quyền lực cổ đông của Lam Chính Quốc mà dần dần lược bỏ quyền lực trong tay anh trở về con số không phải không?

- Không sai, sau khi ba tôi chết, tôi giữ hai mươi lăm phần trăm cổ phần công ty của ba tôi khi còn sống. Nhưng mà đáng tiếc là từ khi ông mất đi, những cổ đông khác bên trong công ty đại bộ phận đều nghiêng về phía Lam Chính Quốc. Khiến cho tôi cảm thấy bị cô lập và bất lực. Mục đích của Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh là muốn tôi rút khỏi việc nắm quyền công ty, để tôi thuần túy chỉ là một cổ đông của công ty được chia lợi nhuận mỗi cuối năm thôi. Nhưng tôi không muốn như vậy, nếu như vậy chẳng phải là tôi đã hai tay dâng công ty mà ba tôi phải rất vất vả mới xây dựng nên cho Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh hay sao?

Triệu Hoa giọng nói có chút kích động.

315. Chương 299: Triệu Hoa Khẩn Cấp Hẹn Gặp Sở Phàm (phần Ii)

Sở Phàm sau khi nghe Triệu Hoa nói vậy thì trong lòng có chút cảm thấy chán nản. Hắn không khỏi nghĩ đến ba mình trước đây một mình thành lập Tập đoàn Sở Thị, sau đó chính là bị cái tên tiểu nhân Lam Chính Quốc gian ác này đoạt mất, làm cho ba mình buồn bực mà chết. Quả thật là đáng hận. Ngày nay

lão tiểu nhân Lam Chính Quốc này hình như lại muốn diễn lại trò cũ đoạt lấy Công ty Bất động sản Kim Khoa.

- Nếu như cuối cùng anh đánh mất quyền lực ở công ty như vậy thì có thể tưởng tượng được, Công ty Bất động sản Kim Khoa chắc chắn sẽ rơi vào trong tay Lam Chính Quốc. Bởi vậy có thể thấy được chiêu thức này của Lam Chính Quốc cực kỳ nham hiểm. Nhưng tôi cảm thấy việc này không phải là trùng hợp. Ba anh sau khi chết một cách không bình thường thì Lam Chính Quốc chuyển tổng bộ Tập đoàn Lam Thị đến thủ đô. Qua vài ngày sau thì Hà Trường Thanh lên giữ chức chủ tịch của công ty. Tôi nghĩ việc này chắc chắn là do Lam Chính Quốc ở trong bóng tối âm thầm giở trò quỷ rồi. Tất cả dấu hiệu của chuyện này chứng tỏ đều là âm mưu từ lâu của Lam Chính Quốc, mà trong kế hoạch này quan trọng nhất là ba anh phải chết.

Sở Phàm giọng nói trầm xuống, phân tích tình huống.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì ánh mắt phát lạnh, những cơ thịt trên mặt có chút co rút lại. Một lúc lâu, anh ta mới thở dài một hơi, nói:

- Cậu nói không sai, tất cả chuyện này đều là âm mưu từ lâu của Lam Chính Quốc.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì hơi nao nao, vội vàng hỏi:

- Lời này của anh là có ý tứ gì?

Triệu Hoa thần sắc phức tạp, trong ánh mắt toát ra tia lửa căm hận và căm phẫn. Anh ta trầm giọng nói:

- Ngày hôm đó tôi ở trong thư phòng của ba tôi sắp xếp một số di vật của ông thì vô tình phát hiện trên vách tường còn có một cái ngăn ngầm. Giữa ngăn ngầm đó có một bản ghi chép, trong đó ghi lại những chuyện quan trọng của ba tôi trong những năm gần đây. Thời gian của các sự kiện tất cả đều được ghi lại rất rõ ràng, trong đó lần ghi chép sau cùng là một ngày trước khi ông xảy ra chuyện. Ba tôi có ghi lại là buổi tối trước ngày hai mươi hai tháng bảy, ông phải đi gặp vài nhân vật quan trọng để bàn bạc công việc, mà buổi tối ngày hai mươi hai tháng bảy cũng chính là ngày ba tôi đột nhiên chết một cách bất ngờ.

Đồng tử của Sở Phàm mạnh mẽ co rút lại, tinh quang trong mắt tăng vọt. Hắn trầm giọng hỏi:

- Ba anh có ghi lại là đêm đó đi gặp những người nào không?

- Có viết ra, thì nhắc đến hai người, ba tôi ở bên trong bản ghi chép có ghi rõ tối hôm đó, Lam Chính Quốc bí mật đến thủ đô muốn cùng bàn bạc với ông về những chuyện có liên quan đến việc Tập đoàn Lam Thị dời lên Bắc Kinh. Trong đó ba tôi còn nhắc đến một người, đó chính là Bí thư Thị ủy Trương Bằng. Còn những người khác thì ba tôi không có nhắc đến.

Triệu Hoa trầm giọng nói.

Sở Phàm sau khi nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một ánh nhìn khác thường. Hắn lẩm bẩm nói: “Quả nhiên, đúng là giống như dự đoán của mình. Triệu Thanh tối hôm xảy ra chuyện quả nhiên là phải đi gặp hai người kia.”

- Thực ra ba anh ghi lại hai người kia là đủ rồi. Bởi vì hai người này mới là nhân vật chính.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Xem ra tất cả chuyện này đều giống như suy đoán của cậu. Ba tôi chính là bị người ta bức bách mà chết, mà Lam Chính Quốc và Trương Bằng là tình nghi lớn nhất. Nhưng khổ nỗi tôi không có chứng cứ để tố cáo bọn chúng. Đôi khi tôi rất muốn giết chết bọn nó để báo thù cho ba.

Triệu Hoa tức giận mà bắt đầu dĩ nói.

- Anh muốn báo thù thì có thể, nhưng phải có kế hoạch. Nếu không thì anh làm sao mà là đối thủ của hai lão cáo già Lam Chính Quốc và Trương Bằng được? Huống chi thế lực trong tay bọn họ lớn như vậy. Anh chỉ cần có chút động đậy là sẽ rơi vào cảnh muôn đời không ngóc đầu lên được ngay. Hơn nữa, trước khi chưa nắm giữ được bằng chứng chính xác cho thấy Lam Chính Quốc và Trương Bằng bức tử ba anh thì anh cũng không được kích động mà làm càn, đúng mũi vào những chuyện không phải của mình.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì vẻ mặt buồn bã, than nhỏ một tiếng, nói:

- Tôi cũng biết rõ thế lực trong tay hai người này quá lớn cho nên mới tìm cậu đến đây để thương lượng biện pháp.
- Thật không dám giấu, Lam Chính Quốc và người nhà của tôi cũng có chút ân oán. Cho dù lần này anh không tìm tôi, tôi cũng sẽ không buông tha cho hắn đâu. Như vậy thì được rồi, hai người chúng ta đều có chung một mục tiêu. Bây giờ quan trọng nhất chính là phải nắm giữ được một chút chứng cứ của hai người này. Mặc kệ là chứng cứ bọn hắn bức tử ba anh hay là chứng cứ hai người bọn họ câu kết với thế giới ngầm, đối với chúng ta mà nói đều có tác dụng.

Sở Phàm nói.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì suy nghĩ một chút, nói:

- Đúng rồi, trong cuốn sổ ghi chép kia ba tôi có nhắc đến một vấn đề. Ông ấy trước sau đã tặng cho Trương Bằng ba căn biệt thự có giá trị tiền triệu trở lên, để cho lão ta nuôi tình nhân. Nhưng mà về chuyện tình nhân của Trương Bằng ở nơi nào thì ba tôi lại không có nhắc đến.

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì ánh mắt trầm xuống, giọng nói lộ vẻ kích động:

- Trương Bằng còn bao nuôi tình nhân nữa cơ à? Rất tốt, rất tốt! Lam Chính Quốc thì sao? Ba anh có nhắc đến hay không?
- Ba tôi không có nhắc đến, nhưng khi còn sống thì ông từng có lần cùng tôi nói về chuyện của Tập đoàn Lam Thị. Ông ấy lúc đó tiết lộ chuyện Tập đoàn Lam Thị từng làm giả sổ sách để mỗi năm trốn thuế đến hàng triệu. Còn nói Lam Chính Quốc có liên quan đến chuyện khống chế cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị trên thị trường chứng khoán nữa. Nhưng mà chuyện này tôi cũng không có cách nào chứng thực được.

Triệu Hoa nói.

Sở Phàm nghe xong thì vẻ mặt rõ ràng rất kích động, nói:

- Những tin tức anh vừa cung cấp rất có ích. Tiếp sau đây chúng ta nên lập ra một kế hoạch tốt để hành động.
- Không ai biết kế hoạch này của cậu chứ?

Trong mắt Triệu Hoa hiện lên vẻ kích động, hỏi.

- Đầu tiên tôi muốn hỏi là anh có muốn báo thù cho cha mình không? Có muốn ngồi lên chức vị cao nhất của Công ty Bất động sản Kim Khoa, đoạt lại quyền điều hành công ty vốn thuộc về nhà họ Triệu các anh không?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

- Việc này còn phải hỏi saonắm mơ tôi cũng muốn ấy chứ!

Triệu Hoa kích động nói.

- Như vậy thì tốt rồi. Anh muốn lên làm chủ tịch của Công ty Bất động sản Kim Khoa thì phải một mẻ bắt gọn Lam Chính Quốc, Hà Trường Thanh và Trương Bằng. Anh không phải nghi ngờ Lam Chính Quốc và Trương Bằng chính là hung thủ bức tử ba anh sao? Như vậy anh phải thăm dò một chút tình hình hư thực của bọn họ, cố ý bộc lộ những suy nghĩ của anh, làm cho hai lão cáo già này biết anh đã hoài nghi bọn chúng rồi.

Sở Phàm cân nhắc nói.

- Hả? Vậy, vậy chẳng phải tôi sẽ gặp nguy hiểm sao?

Triệu Hoa kinh ngạc nói.

- Không phải là nguy hiểm mà là chắc chắn sẽ chết. Sau khi anh đã bộc lộ ra thì Lam Chính Quốc và Trương Bằng khẳng định sẽ tìm mọi cách đưa anh vào chỗ chết.

Sở Phàm nói.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia tức giận, nói:

- Kế hoạch này của cậu rốt cuộc là như thế nào? Hoàn toàn muốn đẩy tôi vào con đường chết rồi còn gì.

- Không có chết thì làm gì có sinh?

Ánh mắt Sở Phàm phát lạnh, lạnh lùng nhìn về phía Triệu Hoa, nói:

- Vào chỗ chết tìm đường sống, chẳng lẽ Triệu công tử ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao?

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì hơi ngẩn ra, khó hiểu hỏi:

- Cậu nói như vậy là có ý gì?

- Ba anh chính là một cái đinh trong mắt bọn người Lam Chính Quốc. Chẳng lẽ trong mắt bọn họ thì anh chẳng phải là một cái gai hay sao? Bọn họ đã hại chết ba anh như vậy thì anh cũng không may mắn mà tránh khỏi đâu. Đồng thời cũng giống như vậy, chỉ có chết đi, không còn xuất hiện trên thế gian này nữa thì bọn họ mới không còn một chút uy hiếp nào. Bọn họ mới có thể tùy ý muốn làm gì thì làm. Lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta phản kích.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Vậy tôi chết như thế nào rồi làm sao mà sống lại được chứ?

Triệu Hoa hỏi.

- Lam Chính Quốc và Trương Bằng khi biết được anh đã hoài nghi cái chết của ba anh là có liên quan đến bọn họ thì nhất định bọn họ sẽ nghĩ cách để diệt trừ anh. Ví dụ như để anh lái xe xảy ra tai nạn chết ngoài ý muốn chẳng hạn. Nếu đã như vậy, sao anh không thuận theo ý nguyện của bọn họ mà “chết” một lần chứ? Việc này chết chỉ là giả, nói cách khác là anh dùng cái chết để giấu diếm bọn họ. Bọn họ sau khi thấy anh đã chết một cách bất ngờ rồi thì mới có thể rảnh tay rảnh chân mà làm mọi chuyện khác được. Ví dụ như Hà Trường Thanh, lão ta sẽ càng không kiêng nể gì mà muốn làm gì thì làm. Còn anh thì lại có thể âm thầm quan sát nhất cử nhất động, tìm được chứng cứ đưa lão ta ra trước pháp luật. Sau đó chúng ta ở trong nguy hiểm mà phản kích. Anh đột nhiên xuất hiện làm chứng buộc tội Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh. Chỉ cần những người này ngã xuống thì anh mới vừa báo thù được cho ba lại vừa có thể lấy lại vị trí chủ tịch của Công ty Bất động sản Kim Khoa được. Một công đôi việc!

Sở Phàm chậm rãi giải thích.

Triệu Hoa sau khi nghe rõ kế hoạch cụ thể thì trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ. Nhưng rồi sau đó anh ta lại nghi hoặc hỏi:

- Nhưng mà việc giả chết này phải làm như thế nào đây?

- Rất là đơn giản. Tìm một người chết thay cho anh không phải là được sao.

Sở Phàm khẽ nói.

- A? Chuyện này làm sao có thể được? Trừ khi tìm được một người có diện mạo hoặc bộ dạng giống tôi như đúc thì mới được.

- Không cần, là một người chết giả, anh thử nghĩ xem. Nếu như anh lao xe xuống vách núi mà chết hoặc là phòng của anh bị cháy thì làm gì còn ai có thể nhận ra được người chết có phải là anh hay không chứ? Chỉ cần pháp y giám định thì sẽ nói người chết chính là anh thì là được rồi.

Sở Phàm ngừng lại một chút, nói:

- Về chuyện người chết giả thay cho anh thì anh không cần quan tâm, do tôi phụ trách và sắp xếp. Anh cứ yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì xảy ra với thân thể anh cả, sẽ có người âm thầm bảo hộ cho anh. Nhưng

mà trước khi anh nhận được chỉ thị của tôi thì không được để cho bọn Lam Chính Quốc và Trương Bằng nghi ngờ anh đã biết được chuyện của ba anh. Khi nào đến thời cơ thích hợp tôi sẽ tự báo tin cho anh biết.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì cân nhắc một lúc lâu, rồi lập tức ngẩng đầu lên cương quyết nói:

- Được, tôi tin cậu!

- Còn nữa, chuyện anh giả chết cũng phải lừa gạt người nhà và kể cả là người thân tín nhất của anh. Chỉ như vậy mới có thể lừa được Lam Chính Quốc bọn họ thôi. Nói cách khác, anh bất ngờ chết đi thì người nhà và người thân cũng phải nghĩ là anh chắc chắn đã chết thật rồi. Coi như là, mặc kệ người nhà và người thân vì cái chết của anh mà thương tâm đau khổ, anh cũng sẽ không được âm thầm tiếp xúc với bọn họ để cho biết chuyện anh giả chết đâu. Nếu không thì chuyện này cũng sẽ không còn tác dụng nữa!

Sở Phàm hạ thấp âm thanh, trầm giọng nói.

- Được rồi, tôi đồng ý với cậu. Nhưng tôi cũng hy vọng cậu có thể thực hiện được lời hứa, là không có gì nguy hiểm đến tính mạng của tôi cả.

- Làm bất cứ cái gì cũng phải có chút mạo hiểm. Nhưng mà nếu anh đã tin tưởng tôi như vậy, tôi như thế nào lại để cho anh thất vọng được chứ? Chờ tin tức của tôi mà hành động. Lần này chúng ta nhất định phải hết sức cẩn thận, không được để cho có bất kỳ sơ sót nào.

- Rất tốt, vui vẻ hợp tác. Có chuyện gì cần thì cứ nói một tiếng!

Triệu Hoa thành thật nói.

- Cần gì ư? Ha ha, khi nào cần thì tôi sẽ nói. Được rồi. Không làm phiền anh nữa, tôi cũng nên đi thôi.

Sở Phàm đứng lên, nói.

- Mời đi thông thả, thứ lỗi tôi cũng không thể tiễn cậu ra về được.

Triệu Hoa nói.

- Không cần, không cần. Đúng rồi, cuộc nói chuyện ngày hôm nay không thể để cho người thứ ba nào biết, ngay cả người phụ nữ của anh ở trên lầu cũng vậy!

Sở Phàm dặn dò.

Triệu Hoa gật đầu, sau đó Sở Phàm vẫy vẫy tay rồi đi ra ngoài.

316. Chương 300: Giữa Đường Gặp Yêu Tinh

Sở Phàm sau khi chia tay Triệu Hoa đi ra, trên mặt hẳn cố gắng che giấu không tỏ vẻ gì khác thường cả. Đêm nay Triệu Hoa gọi hắn tới nói chuyện có ý nghĩa quả nhiên là không giống bình thường. Ít nhất thì cũng chứng minh được đêm đó Triệu Thanh xảy ra chuyện là sau khi đi gặp Lam Chính Quốc và Trương Bằng về. Chuyện xảy ra sau đó thì so với suy đoán của mình cũng không sai biệt nhiều lắm. Đêm đó Lam Chính Quốc và Trương Bằng khẳng định là liên kết lại bức bách Triệu Thanh, còn bức bách cái gì mà cuối cùng để cho Triệu Thanh nhồi máu cơ tim chết thì cũng không biết được. Nói chung chuyện này khẳng định là có liên quan đến một số chuyện gì đó hết sức bí mật. Mà bức tử Triệu Thanh cũng chỉ là bước đi đầu tiên của Lam Chính Quốc mà thôi, bước thứ hai trong kế hoạch của lão ta chắc chắn là chiếm đoạt toàn bộ Công ty Bất động sản Kim Khoa. Xem ra dã tâm của Lam Chính Quốc đã lớn đến mức không thể nào cứu vãn được nữa rồi.

Nhưng lại biết được chuyện Trương Bằng bao nuôi tình nhân. Tin tức này rất là có giá trị. Sở Phàm mấy ngày nay quyết định phái Ngân Hồ theo dõi sát sao Trương Bằng, xem lão ta đường đường là Bí thư Thị ủy thì tình nhân mà lão ta bao nuôi rốt cuộc là ai? Ở chỗ nào?vân vân.

Chỉ cần thu phục được Trương Bằng thì tất cả sẽ dễ xử lý. Trương Bằng bị thu phục rồi thì Trương thiếu tất nhiên cũng bị. Nói trắng ra là Trương thiếu sở dĩ tung hoành ngang ngược như vậy cũng chỉ nhờ vào quyền thế của cha gã mà thôi. Chỉ cần cha gã bị xử lý thì gã cũng chẳng còn ngang ngược được nữa.

Nhưng mà trong lòng Sở Phàm, người chủ yếu nhất cần đối phó chính là Lam Chính Quốc. Dù sao Lam Chính Quốc chính là kẻ tiểu nhân đã bức tử ba hần. Hơn nữa hần còn muốn đoạt lại Tập đoàn Lam Thị, cho nên hần dồn hết tinh lực để đối phó với Lam Chính Quốc. Chẳng qua là bây giờ còn thiếu thời cơ thôi.

Sở Phàm ngồi trên xe, chạy xe ra đường Nam Phủ. Chạy đến khu buôn bán trên phố Nam Phủ, cái bụng đã cảm thấy đói, đang nghĩ có nên dừng lại mua một con gà nướng để lót dạ hay không, thì lúc này hần nhìn thấy một chiếc xe Ferrari màu xanh đậm cao cấp và lộng lẫy chậm chậm chạy ra. Hần mơ hồ cảm thấy chiếc xe này có chút quen mắt. Hần cố gắng nhớ lại một chút, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một người. Nghĩ ra đúng rồi, chiếc xe này chính là của tiểu yêu tinh Lâm Mộng Kỳ. Trước đây khi lần đầu tiên gặp tiểu yêu tinh này cô cũng chạy một chiếc xe thể thao sang trọng, lại còn cùng mình đua xe nữa.

Lúc này chiếc Ferrari cao cấp và sang trọng đó đã dừng lại ở một tiệm rượu trên khu buôn bán ở đường Nam Phủ. Lòng Sở Phàm khẽ động, chạy xe hướng về phía trước.

Khi cửa ở hai bên sườn chiếc Ferrari mở ra, từ bên trong bước ra ba cô gái. Ba cô gái cực kỳ xinh đẹp, mỗi một cử chỉ và hành động trong đó đều mang theo khí chất lớn của ngôi sao. Trong đó mặc quần áo bó sát người, trên mặt đeo kính râm, cầm trong tay một cái túi nhỏ chính là cô gái xinh đẹp và cao quý mà Sở Phàm biết, Lâm Mộng Kỳ. Nhưng mà hần cảm thấy có chút kỳ lạ, Lâm Mộng Kỳ không phải nói là đang ở Thượng Hải đóng phim sao? Tại sao lại đột nhiên chạy về thủ đô làm gì chứ?

Sở Phàm cũng dừng xe ở một bên, sau đó bấm còi xe. Như hần mong muốn, tiếng còi ô tô làm cho cả ba cô gái xinh đẹp này đều phải nhìn lại. Sở Phàm kéo kính trên cửa xe xuống, nhìn Lâm Mộng Kỳ dùng tay ra hiệu chào, cười cười.

Hần tự thấy nụ cười của mình là đẹp nhất rồi.

Lâm Mộng Kỳ sau khi nhìn thấy Sở Phàm thì có chút sửng sốt, bỏ kính râm ra, sau đó cô hưng phấn kêu lên:

- Oa, Sở Phàm là anh sao?

Vừa nói vừa chạy về phía Sở Phàm.

- Thời gian gần đây không phải là cô ở Thượng Hải đóng phim sao? Về đến Bắc Kinh từ lúc nào thế?

Sở Phàm cười hỏi.

- Tôi ở Thượng Hải đóng phim đã hơn hai mươi ngày rồi mà. Đã đóng xong những cảnh của tôi trước thời hạn rồi, sau đó thì bay trở về. Tôi cũng vừa mới xuống máy bay. Sau đó cảm thấy đói bụng nên mới dẫn hai người bạn đi ăn một bữa. Tôi còn định ngày mai mới liên lạc với anh, không nghĩ tới đêm nay lại gặp anh ở đây. Được rồi, anh đã ăn cơm chưa?

Lâm Mộng Kỳ vui vẻ nói.

- Cũng chưa ăn. Tôi đang định xuống xe mua một con gà nướng để lót dạ. Không ngờ thấy xe của cô, cái xe của cô hấp dẫn tôi chạy theo đó.

Sở Phàm cười nói.

- Chưa ăn thì xuống cùng đi luôn.

Lâm Mộng Kỳ càng vui vẻ, nói.

- Việc này... ..

Sở Phàm nhìn qua hai người bạn của Lâm Mộng Kỳ đang đứng ở bên kia, nói:

- Việc này có thích hợp không? Có làm phiền đến các cô không?

- Không sao đâu. Hai cô ấy đều là bạn tốt của tôi. Không có gì đâu.

Lâm Mộng Kỳ nói rồi mở cửa xe. Không cần phân bua mà tiến lên lôi Sở Phàm xuống luôn, hoàn toàn không để ý thân phận của mình là một ngôi sao nổi tiếng.

- Được được. Để tôi tự đi ra. Nhưng phải nói trước là tiền trên người tôi mang theo chỉ đủ để mua đồ nhắm linh tinh ở quán rượu ven đường thôi chứ đến những quán thể này thì tôi cũng chả đủ tiền đâu.

Lâm Mộng Kỳ sau khi nghe vậy thì cười “khúc khích”, nói:

- Không bắt anh trả tiền đâu, tôi mời mà được không? Lần trước sau khi từ Nhật Bản trở về tôi cũng còn chưa kịp đến để cảm ơn anh mà.

Lâm Mộng Kỳ nói xong thì trực tiếp kéo lấy cánh tay của Sở Phàm đi vào trong, mức độ thân mật như vậy cũng chẳng thua gì những cặp tình nhân đang tay trong tay trên đường.

Lâm Mộng Kỳ như vậy khiến cho hai người bạn có chút trợn mắt há mồm. Theo như ấn tượng của bọn họ đối với Lâm Mộng Kỳ thì cô chưa từng thân mật cùng với bất kỳ một người đàn ông nào như vậy. Đường như Lâm Mộng Kỳ còn chưa có một người bạn trai nào cả. Chẳng lẽ người này lại chính là người bạn trai bí mật của cô ấy sao? Nhưng mà cũng không phải, bọn họ đi cùng một chỗ sao lại khiến người ta sinh ra một loại cảm giác xem phim “Người đẹp và quái thú” thế này chứ? Ách, nói là quái thú thì cũng là nói hơi quá, nhưng mà cũng gần gần như thế.

Hai cô gái xinh đẹp và khêu gợi ở bên kia thầm nghĩ. Lúc này thì Sở Phàm cũng hướng về phía bọn họ mỉm cười, nói:

- Chào các cô, tôi là Sở Phàm. Lần đầu gặp mặt không có gì bày tỏ, có thể bắt tay một cái được không?

Hai người đẹp kia ngẩn người ra, cảm thấy có chút bối rối.

Thì Sở Phàm đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, nói:

- Không đúng không đúng! Tôi đã thấy các cô trên kênh truyền hình T+ rồi. Các cô tên là... ..

Suy nghĩ nửa ngày, Sở Phàm quay đầu sang Lâm Mộng Kỳ ở bên cạnh, vẻ mặt thành khẩn hỏi:

- Tên là gì ấy nhỉ?

Hai người đẹp kia nghe thấy thì vẻ mặt đều trở nên trắng xanh, ánh mắt mang theo sát khí nồng nặc xuyên cả qua kính râm đang đeo trên mặt nhìn về phía Sở Phàm, cảm giác rất muốn đem Sở Phàm băm thành vụn đoạn.

Lâm Mộng Kỳ dường như cảm thấy bầu không khí có chút không thân thiện, vội vàng vừa cười vừa nói:

- Đây là Trần Hiểu Lộ, còn đây là Tiêu Vi. Các cô ấy đều là những ngôi sao lớn đấy.

Khi giới thiệu tên hai người đẹp này Lâm Mộng Kỳ cố nói nhỏ giọng xuống một chút.

- A, tôi đã biết rồi.

Sở Phàm nói rồi quay về phía Tiêu Vi, nói tiếp:

- Những bài hát của các cô tôi đều đã nghe. Đặc biệt là cô hát bài “Đàn ông không hiểu lòng của phụ nữ” tôi rất đồng cảm. Đúng là đã tạo sự cảm thông sâu sắc, bởi vì chính tôi cũng chẳng hiểu được lòng của phụ nữ.

Tiêu Vi miễn cưỡng liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, cũng không đáp lại lời nói của hắn.

- Được rồi, chúng ta vào ăn cơm đi. Tôi đã chết đói rồi đây này!

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Mộng Kỳ, anh ta cũng định đi ăn cơm cùng chúng ta sao?

Trần Hiểu Lộ nhin không được hỏi.

- Anh ta là ai vậy?

Tiêu Vi có chút khinh thường nói.

- Anh ấy chính là người bảo vệ tôi đi Nhật Bản đó. Đêm nay vừa khéo gặp mặt nên cùng đi ăn luôn.

Lâm Mộng Kỳ có vẻ phản đối nói.

- A! Anh ấy chính là người vệ sĩ hộ tống bồ đi Nhật Bản mà bồ vẫn hay nhắc đến với bọn tớ ư? Nhìn anh ấy cũng không có vẻ gì là lợi hại giống như bồ thường nhắc đến cả?

Tiêu Vi nói.

- Thì ra là một người vệ sĩ.

Trần Hiếu Lộ chợt hiểu ra nói.

Sở Phàm vẫn cười cười, hần nói:

- Thật là xin lỗi! Chủ ý ban đầu của Mộng Kỳ là thấy tôi sống đã mười tám năm rồi nhưng vẫn còn là một người độc thân không có bạn gái, cho nên ở trước mặt các cô thì không ngớt khoe là tôi rất là mạnh mẽ, định tìm cho tôi một người bạn gái. Tôi rất hiểu tấm lòng lương thiện và ý tốt muốn giúp đỡ của cô ấy. Tôi cũng hi vọng hai cô có thể rộng lượng bỏ qua. Tôi biết hai vị nhìn thấy tôi chắc chắn sẽ rất thất vọng. Dù sao thì so với những gì Mộng Kỳ miêu tả cũng rất thái quá. Thực ra các cô cũng còn tốt, chưa thấy qua những gì Mộng Kỳ nói còn thối phồng hơn. Có một lần cô ấy còn trực tiếp nói với một cô gái khác là chỉ bằng khí chất bên ngoài của tôi thôi cũng hoàn toàn có thể đẩy lùi cả diễn viên chính cho loạt phim điệp viên 007, làm hại cô gái kia trong lòng đại rung động, liên tục truy tìm tôi. Kết quả là... Aizzzz, không nhắc tới, không nhắc tới nữa.

Lâm Mộng Kỳ sau khi nghe xong hoàn toàn ngẩn cả người, trong đầu hiện lên cả ngàn vạn câu hỏi, “Đây là cái gì và cái gì vậy? Mình khi nào nói sẽ tìm cho anh ta một đối tượng chứ? Người yêu của mình còn chưa có, còn đi giúp anh ta tìm sao? Nhìn anh ta nói cứ như đúng rồi, có đầu có cuối, cứ như là chuyện thật vừa mới xảy ra vậy”

Trần Hiếu Lộ và Tiêu Vi sau khi nghe xong thì trên mặt lộ ra thần sắc bừng tỉnh hiểu ra mà “A!” lên. Trong ánh mắt của bọn họ đối với Sở Phàm dường như chẳng còn bài xích, mơ hồ có chút đồng cảm.

- Nói thật thì tôi như vậy cũng không tính là xấu, từ từ rồi nhìn cũng thấy đẹp ra. Hơn nữa lại là lái xe xịn, tại sao lại không có bạn gái chứ?

- Đúng vậy, ấn tượng đầu tiên của tôi là thấy anh rất thành thật. Nói thật thì bây giờ bọn đàn ông dùng mách lới nhiều lắm. Con gái dù sao cũng yêu thích những người đàn ông thành thật giống như anh vậy.

... ..

Thái độ của Trần Hiếu Lộ và Tiêu Vi xoay ngoắt 360 độ. Một mặt mở miệng an ủi Sở Phàm, mặt khác lại đi vào bên trong quán rượu. Lâm Mộng Kỳ ở bên cạnh nhìn cảm thấy có chút ngạc nhiên. “Cái anh chàng Sở Phàm này rốt cuộc là sử dụng ma pháp gì làm cho thái độ của Hiếu Lộ và Vi Vi đối với anh ta lại chuyển biến nhanh như vậy chứ?”

Bốn người đi vào một gian phòng ở trên lầu hai của quán rượu, Lâm Mộng Kỳ một mạch gọi hai con vịt quay, chính là món nổi tiếng gần xa của quán rượu Nam Phủ, còn gọi thêm món vịt áp chảo nữa. Xem ra đêm nay Lâm Mộng Kỳ đối với con vịt chắc là không thoát khỏi có quan hệ.

Sở Phàm tỏ thái độ khách tùy chủ tiện gọi cái gì thì ăn cái đó. Thần sắc trên mặt rất là sa sút, nhìn qua thì đã biết là đang giả vờ.

Trần Hiếu Lộ và Tiêu Vi sau khi nhìn vẻ mặt của Sở Phàm lại cho rằng hần vì câu nói trước kia của mình mà bị đã kích. Tiêu Vi tràn đầy đồng cảm nói:

- Thực ra anh vẫn còn rất trẻ, mới mười tám tuổi thôi phải không? Thoạt đầu thì nhìn cũng không giống, có vẻ giống hai mươi...

Nói đến đây Tiêu Vi lại mau mắn ngậm miệng lại. Cô phát hiện lời nói này của mình có thể làm tổn thương người ta. Rõ ràng là người ta mới mười tám tuổi lại nói là hai mươi mấy tuổi không phải là nói người ta già trước tuổi sao?

Sau khi nghĩ vậy, cô nàng vội vàng chữa lại nói:

- Tôi, tôi không phải có ý đó, ha ha. Ý tôi muốn nói là anh nhìn qua thì thấy trưởng thành hơn so với tuổi thật, ha ha.

Cô cố gắng cười để nỗ lực vãn hồi cái bầu không khí có chút xấu hổ này lại. Ai ngờ là Sở Phàm hơi cúi đầu, cặp mắt lại nhìn về phía bộ ngực trắng nõn và mềm mại của Tiêu Vi, than nhỏ một tiếng, nói:

-Việc này không trách cô được. Thực sự là tôi không trách cô. Cô nói cũng là thật thôi, ai kêu tôi lại già dặn như vậy chứ?

- Đàn ông già dặn thì mới có sức hấp dẫn chứ. Vi Vi chính là muốn nói như vậy đấy.

Trần Hiểu Lộ cũng hòa theo nói.

- Thật vậy sao? Nhưng tôi cũng không thấy các cô bị tôi hấp dẫn mà.

Sở Phàm ngẩng đầu, vẻ mặt chất phác nhìn chằm chằm Trần Hiểu Lộ, nói.

Lâm Mộng Kỳ ở bên cạnh dường như nhìn không hợp mắt, mà lớn tiếng nói:

- Sở Phàm, anh đừng có giả bộ nữa có được hay không?

317. Chương 301: Yêu Tinh Quán Thân

... Người nào gặp phải trường hợp như vậy đều có chút lúng túng. Khi đang đùa giỡn không ngờ lại có người cho mình gáo nước lạnh, hét lớn một câu: “Đừng giả bộ nữa!”, cứ ngấm lại trường hợp đó mà thấy có bao nhiêu xấu hổ.

Sở Phàm cũng hơi ngẩn người ra. Hắn thầm nghĩ, “Lúc này Lâm Mộng Kỳ làm sao lại nói ra một câu không hợp thời như vậy chứ? Rất tổn thương người ta nhé. Không hề trợ mình còn chưa thêm tính toán lại còn chặn ngang nữa là sao? Thực không đủ nghĩa khí. Thật uống công ở Nhật Bản mình liều sống liều chết bảo hộ cô ta.”

Sở Phàm trừng mắt nhìn Lâm Mộng Kỳ một cái, khóe mắt liếc nhìn về phía Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi, thấy trên mặt hai người dường như có vẻ khó hiểu. Hai cô hiển nhiên không kịp phản ứng. Sở Phàm vội vàng cười nói:

- Vịt nướng kia làm sao còn chưa đưa lên nhỉ. Ha ha. Đã đói bụng không được rồi. Đúng rồi. Mọi người uống rượu không?

Lâm Mộng Kỳ nhìn thấy Sở Phàm có ý nói sang chuyện khác liền tiếp lời:

- Như thế nào? Anh muốn chúc cho chúng tôi quá chén hả? Giả bộ bản thân trung thực kỳ thật một bụng xấu xa. Muốn giả trụ ăn lão hổ hả?

Sở Phàm sửng sốt, thầm nghĩ “Tiểu yêu tinh này thật đúng là nhường một tắc lẩn một thước. Mình đã thành công dời đi sự chú ý của hai người đẹp kia rồi mà cô ta lại nói tiếp, thật sự là đáng giận. Cô tưởng các cô nhiều người mà tôi không dám bắt nạt cô sao?”

Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi nghe vậy bốn con mắt nhìn về phía Sở Phàm rất có dáng dấp như khởi binh hỏi tội.

- Mộng Kỳ à. Lần này từ Thượng Hải trở về thấy cô thay đổi thật nhiều đấy. Nói chuyện bừa bãi. Có phải đi diễn rất mệt mỏi? Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi? Thân thể là thứ nhất, công tác mới thứ hai. Không có thân thể tốt làm sao có thể hát ra ca khúc hay đây? Nếu không thì bây giờ đi tới chỗ tôi. Tôi mát-xa cho cô thả lỏng toàn bộ thân thể một lần. Tính ra cô cũng có một khoảng thời gian không đến chỗ tôi rồi.

Sở Phàm làm như thật nói.

- Oa...

Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi không kìm nổi “Oa!” lên một tiếng. Cả hai đều nhìn về phía Lâm Mộng Kỳ, trong ánh mắt có chút kinh ngạc và tìm kiếm. Các cô cũng không biết Lâm Mộng Kỳ lại còn ngằm tới chỗ Sở Phàm nữa, đây thật sự là tin tức giật gân.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Mộng Kỳ hơi đỏ lên. Cô không kìm nổi tức giận nói:

- Anh... anh nói bậy gì đó? Tôi qua chỗ anh ở khi nào chứ?

- Đúng rồi, Mộng Kỳ. Trên ngực trái của cô còn có nốt ruồi son tôi nhìn rất đẹp, không cần phải tẩy đi. Lần trước cô còn hỏi tôi có nên tẩy đi hay không. Tôi đã nói rõ với cô rồi là không nên tẩy, thật là rất xinh đẹp, hơn nữa còn rất mê người.

Sở Phàm đột nhiên nói.

- Hả?!!!

Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi đều không kìm nổi kêu lên kinh hãi. Hai cô đều biết trên ngực trái của Lâm Mộng Kỳ đúng là có một nốt ruồi son. Hơn nữa vị trí của nốt ruồi son kia chính là ở gần vùng đầu vú, theo lý thuyết là vị trí rất riêng tư, cũng chỉ có các cô là bạn thân trong khuê phòng với nhau mới biết. Thế mà nay Sở Phàm cũng biết trên ngực trái của Lâm Mộng Kỳ có nốt ruồi son này. Việc này chứng minh điều gì đây?

Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi không khỏi đồng loạt quay đầu nhìn về phía Lâm Mộng Kỳ, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc!

Lâm Mộng Kỳ ngẩn người, sau khi phục hồi tinh thần chuyển hướng sang Sở Phàm, lớn tiếng hỏi:

- Anh... cái đồ đại háo sắc này. Anh nói ngay, anh rình trộm tôi từ lúc nào?

Vừa nói ra lời này Lâm Mộng Kỳ đã thấy hối hận rồi. Đây không phải là chưa đánh đã khai, chưa hỏi đã xưng rồi sao? Hơn nữa còn ngốc nghếch hỏi như vậy nữa. Nhìn vẻ mặt cười gian kia của Sở Phàm trong lòng cô nghĩ muốn điên lên đập cho hắn vài đập.

Sau đó Lâm Mộng Kỳ quay sang Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi, nói:

- Không... không giống như hai bồ nghĩ đâu. Tớ và hắn ta không có quan hệ gì cả. Thật sự!

- Đúng vậy. Giữa tôi và Mộng Kỳ là quan hệ bạn bè nam nữ rất trong sáng. Cực hạn nhất chỉ là mát- xa thôi.

Sở Phàm nói xong thì cười cười, nháy nháy mắt với cả Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi.

Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi dường như đã hiểu ý “à” lên một tiếng, nói:

- Bọn tớ hiểu rồi. Bọn tớ hiểu rồi.

- Hiểu được là tốt rồi, hiểu được là tốt rồi. Có một số việc không thể công khai. Một khi phơi bày ra ánh sáng là toàn bộ thế giới đều sẽ biết. Vậy cuộc sống sau đó không dễ chịu rồi.

Sở Phàm rất xúc động, chậm rãi nói. Dường như là buồn khổ phát ra trong lòng mình.

Lâm Mộng Kỳ càng nghe càng giận. Cô càng nghe lại càng cảm thấy trong lời nói của Sở Phàm giống như ám chỉ là cô đang ngằm bao dưỡng hắn, vẫn là kiểu quan hệ của cá nhân giữa hai người thôi chứ không công khai.

- Sở Phàm. Câm miệng của anh lại. Không được nói nữa.

Lâm Mộng Kỳ tức giận nói.

Sở Phàm quả thực đã ngoan ngoãn câm miệng. Đôi mắt ra vẻ vô tội ủy khuất nhìn về phía Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi.

- Kỳ Kỳ. Không nghĩ tới nha. Bỏ thật đúng là giỏi giấu nha. Ngay cả bọn tớ đây mà cũng giấu diếm.

Tiêu Vi cười nói.

- Khó trách bỏ đi Nhật Bản lại muốn đem anh ta theo. Thì ra là vệ sĩ kiêm kiêm...

Trần Hiểu Lộ con mắt xoay chuyển, nói:

- Hai chữ kia tớ không cần phải nói rồi.

- Cái gì là cái gì. Hai người các cậu đừng nghe hấn nói bừa. Không có chuyện đó đâu. Thật mà!

Lâm Mộng Kỳ cố gắng thanh minh thanh nga.

Lúc này cửa phòng vang lên tiếng đập cửa. Tiếp đó nhân viên phục vụ của nhà hàng mang đồ ăn lên. Ngửi thấy mùi thịt thơm mát mọi người đều nuốt nước miếng.

- Không nói nữa, không nói nữa. Trong lòng mọi người đều hiểu là được. Tới. Ăn cơm, ăn cơm.

Sở Phàm cầm đũa lên nói.

- Đã nói không được nói nữa mà anh lại còn nói.

Lâm Mộng Kỳ giận quá liền lấy tay dùng sức véo cánh tay của Sở Phàm.

Sở Phàm đau đến điên cả người. Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi ở bên nhìn thấy Lâm Mộng Kỳ làm ra đủ loại động tác thân mật với Sở Phàm thì lại càng hiểu ý hơn.

Sau khi đồ ăn đưa lên, cách ăn của Sở Phàm quả thực khiến ba cô đại minh tinh hoảng sợ. Sau khi đưa xiên thịt kẹp vào trong đĩa thì dùng tay cầm lấy ăn, thịt ăn xong rồi xương cốt cũng không bỏ qua, đặt trên miệng cắn “răng rắc”. Hoàn toàn phát huy tác phong không lãng phí lương thực.

- Cái đó... anh làm sao xương cốt cũng nhai hả?

Những lời này Lâm Mộng Kỳ thực ra muốn hỏi đã lâu, tuy nhiên vẫn nghẹn ở trong lòng. Đến khi xương cốt trên bàn trước mặt Sở Phàm đã xếp thành một cái núi nho nhỏ mới dè dặt hỏi.

- A. Đầu xương ăn rất ngon mà. Chỉ ăn thịt không thì chả có vị gì, bên trong xương còn có cốt tủy, cắn ra ăn rất ngon. Không tin các cô thử mà xem.

Sở Phàm thành thật bảo.

Ý thức của nông dân! Thực sự là ý thức điển hình của nông dân! Ăn hết nạc thì vạc đến xương, đến cả cốt tủy cũng không bỏ sót.

Ba vị mỹ nữ nghe xong nhất tề từ chối không chút khách khí. Trần Hiểu Lộ lại âm thầm lè lưỡi. Cũng không biết trong lòng cô đang nghĩ gì nữa.

Cuối cùng sau khi ăn xong mọi người chuẩn bị đứng dậy. Sở Phàm sờ sờ cái bụng tròn xoe của mình, nói:

- Thực no quá!

“Bụp, Bụp!” Vừa nói hấn vừa vỗ hai cái vào bụng mình, dường như là để chứng minh lời nói vừa rồi của hấn. Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi nhìn không được cười cười. Lâm Mộng Kỳ sắc mặt lại đỏ lên. Cô tức giận trừng mắt nhìn Sở Phàm, nghĩ thầm, “Thật là mất mặt. Dù sao cũng tại mình mang hấn tới đây.”

Sau khi đi ra khỏi tiệm rượu, Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi rất thích thời cười cười. Trần Hiểu Lộ nói:

- Kỳ Kỳ, bỏ cứ đi chơi cùng Sở Phàm đi nhé. Tớ và Vi Vi có việc phải đi trước, ha ha!

- Ừm. Sẽ không làm phiền hai người các bỏ nữa.

Tiêu Vi cũng cười nói.

- Cái gì hả? Các bỏ đừng đùa nữa.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Bọn mình không đùa đâu mà. Sở Phàm, anh phải đối xử tốt với Kỳ Kỳ của chúng tôi đó!

Trần Hiểu Lộ cười nói.

Lâm Mộng Kỳ tức giận hừ một tiếng. Con mắt cô đột nhiên xoay chuyển, nói:

- Được rồi. Vậy hai bồ đi trước đi. Đúng rồi. Hai người các bồ không đi xe tới mà.

- Bồ không cần phải lo cho bọn tớ. Bọn tớ có biện pháp đi về. Chơi vui vẻ nhé!

Tiêu Vi cười nói.

- Các bồ không có xe sao đi được. Như vậy đi. Các bồ đi xe của mình, dù sao Sở Phàm cũng có xe.

Lâm Mộng Kỳ nói xong đưa chìa khóa cho Tiêu Vi.

Tiêu Vi nhìn Sở Phàm một chút. Cô hiểu ý cười nói:

- Vậy được rồi. Vậy tớ và Hiểu Lộ đi trước. Bye bye. Chơi vui vẻ, ha ha!

Tiếp đó Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi lên chiếc Ferrari của Lâm Mộng Kỳ rời đi.

Sau một lúc lâu Sở Phàm xoay người lại, nói:

- Các cô ấy cứ như vậy đi rồi sao?

- Sao thế? Vừa ý người ta rồi hả?

Lâm Mộng Kỳ trừng mắt nhìn Sở Phàm, hỏi.

Sở Phàm gãi gãi đầu, nói:

- Không... không phải ý đó. Ý của tôi là các cô ấy bỏ rơi cô rồi?

- Đây không phải còn có anh sao, một chút nữa anh phải đưa tôi về!

Lâm Mộng Kỳ thản nhiên nói.

Sở Phàm nghe xong da đầu có chút run lên. Sau khi hai người lên xe Sở Phàm nghi hoặc hỏi:

- Cô luôn nói tôi là đại háo sắc, sao còn một mình ở chung với tôi một chỗ?

- Tôi còn chưa hỏi anh đây. Anh mau nói làm sao anh biết trên ngực tôi có nốt ruồi son?

Lâm Mộng Kỳ đỏ mặt hỏi.

- Cô quên rồi sao? Khi ở Nhật Bản cô đi không cẩn thận đã bị tôi nhìn thấy hết. Lúc đó tôi cũng là vô ý thôi chứ không có ý định nhìn thấy đâu.

Sở Phàm cười ha hả nói.

- Anh còn cười được nữa. Vậy khi ăn cơm vì sao anh lại xáp tôi với anh thành một khối hả? Còn làm hại Hiểu Lộ và Vi Vi đều hoài nghi, giải thích cũng không giải thích được. Hừ!

Lâm Mộng Kỳ tức giận nói.

- Cô còn nói tôi nữa. Còn không phải đều do cô phá tôi trước? Vô duyên vô cớ nói xấu tôi. Tôi là người rất thành thật nha. Vậy mà bị nói thành nào là đồ háo sắc, rồi thì nào là một bụng xấu xa.

Sở Phàm không chịu yếu thế nói.

- Anh vốn chính là xấu xa mà. Nghĩ mình là người tốt hả?

Lâm Mộng Kỳ trừng mắt nhìn Sở Phàm, nói.

- Ài. Sớm biết như vậy khi ở Nhật Bản ngủ chung một phòng với cô, tôi không nên thành thật ngồi bên cạnh bảo vệ cô đến khi trời sáng. Khi đó tôi trực tiếp trèo lên giường làm chuyện xấu thì tốt rồi. Vậy mới đúng với danh xưng, dù sao cũng là người xấu. Giờ có hối hận thì cũng chả được cái gì rồi.

Sở Phàm cảm thán nói.

Lâm Mộng Kỳ nghe xong sắc mặt không khỏi đỏ lên. Cô nhớ tới thời gian thời gian khi ở Nhật Bản, Sở Phàm đã cẩn thận chăm sóc mình thì trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Cô nhẹ nhàng nói:

- Sở Phàm, thực ra trong lòng tôi vẫn muốn nói tiếng cảm ơn anh. Tôi biết chuyển đi Nhật Bản nếu không có anh làm bạn bên người sẽ không thể thuận lợi được. Cảm ơn anh, ha ha! Bình thường cùng anh đấu võ mồm linh tinh gì đó, không nên để trong lòng nhé.

Sở Phàm cười cười, nói:

- ... Số tôi đã định là bị tiểu yêu tinh cô quần lấy rồi.

- Hừ. Ai thèm quần lấy anh hả. Anh nói mà không biết xấu hổ. Da mặt thật là dày!

Lâm Mộng Kỳ kinh ngạc nói.

- Được được được. Cô không quần lấy tôi. Nói đi. Tiếp theo đi nơi nào đây?

Sở Phàm hỏi.

- Chủ động đi. Lái xe đi dạo cũng tốt mà. Chúng ta có thể tâm sự cả ngày đúng không?

Lâm Mộng Kỳ cười nói.

- Đúng đúng. Vừa lúc tôi có mấy vấn đề về phương diện sinh lý học muốn thảo luận với cô.

Sở Phàm nói xong lái xe chạy về phía trước.

- Đi tìm chết đi!

Lâm Mộng Kỳ đấm Sở Phàm một cái, trên mặt mỉm cười ngọt ngào.

318. Chương 302: Trương Thiếu Luổng Cuổng (phần I)

Hải Trà lâu, lô ghế số 12.

Trong phòng có hai người thanh niên đang ngồi. Hai thanh niên này sắc mặt đều không tốt lắm, rất âm trầm. Đặc biệt là người ngồi bên phải, trên mặt mang kính gọng vàng, vẻ mặt cực kỳ âm nhu, đôi mắt ẩn phía dưới hai mắt kính chớp động vẻ âm lãnh trầm tĩnh. Hắn rõ ràng chính là Trương thiếu.

Người thanh niên còn lại ngồi bên cạnh Trương thiếu chính là Lâm Phong. Khuôn mặt anh tuấn của Lâm Phong cũng hung ác nham hiểm. Hắn đang cau mày, dường như có tâm sự rất nặng nề.

- Từ Lăng vẫn không có tin tức gì à?

Trương thiếu trầm xuống hỏi.

- Không, không có. Tôi đã phái người tìm khắp nơi nhưng vẫn không có tin tức gì cả.

Lâm Phong trả lời.

- Ngày mai bắt đầu không cần tìm kiếm tung tích của Từ Lăng nữa. Từ nay về sau chúng ta sẽ không còn gặp lại Từ Lăng nữa.

Trương thiếu ánh mắt âm trầm nói từng chữ một.

Lâm Phong nghe xong cả kinh, nói:

- Ý của Trương thiếu là Từ Lăng hẳn... hẳn đã không còn?

- Rất có khả năng. Cho dù là còn sống cũng đã bị giam cầm. Tôi lo lắng chính là hắn rơi vào tay cảnh sát. Dù sao cái chết của A Thiên cũng có rất nhiều người nhìn thấy bọn Từ Lăng.

Trương thiếu trầm thấp nói.

- Rơi vào tay cảnh sát ư? Trần Thiên Minh cũng biết Từ Lãng là người của Trương thiếu cơ mà? Nếu rơi vào tay cảnh sát như vậy Từ Lãng hẳn là có thể rất nhanh được thả ra. Hơn nữa thông qua quan hệ của ba tôi, tôi dò thám được mấy ngày gần đây cảnh sát không bắt người nào là Từ Lãng cả.

Lâm Phong chậm rãi nói.

- Khó nói được lắm. Trần Thiên Minh người này không thể xem thường. Nếu như ông ta bí mật bắt Từ Lãng lại nghiêm hình hỏi cung thì sao? Dù sao Từ Lãng dẫn người giết chết A Thiên đã là phạm pháp. Trần Thiên Minh có lý do bắt hắn lắm chứ.

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Trương thiếu đang lo lắng Từ Lãng rơi vào tay Trần Thiên Minh sẽ nói ra tất cả mọi việc à? Sẽ không đâu. Trong lòng Từ Lãng biết rất rõ là một khi bán đứng Trương thiếu như vậy chỉ còn con đường chết. Nếu như không nói cái gì vậy thì chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp cứu hắn.

Lâm Phong nói.

- Ủ. Nếu Từ Lãng không ở trong tay Trần Thiên Minh thì phải ở trong tay Sở Phàm. Nếu như ở trong tay Sở Phàm ngược lại không có gì phải lo lắng! Vì A Thiên báo thù, từ góc độ này mà nói, khả năng Từ Lãng rơi vào tay Sở Phàm là rất lớn. Nếu quả thật là rơi vào tay Sở Phàm vậy Từ Lãng rất có khả năng đã mất mạng rồi.

Trương thiếu thần nhiên nói.

Lâm Phong gật gật đầu. Đột nhiên hắn rung mình hỏi:

- Trương thiếu, nếu Từ Lãng rơi vào tay Sở Phàm, Sở Phàm sẽ không mang Từ Lãng đi tìm Trần Thiên Minh buộc hắn nói ra tất cả mọi việc chứ?

Trương thiếu nghe xong cũng chau mày, hai mắt âm trầm, chậm rãi nói:

- Cũng không loại trừ khả năng này. Rốt cuộc có khả năng này không đợi Trần Thiên Minh đến đây thử thăm dò sẽ biết.

- Cũng không biết Trần Thiên Minh lần này chủ động mời Trương thiếu đến đây gặp mặt có chuyện gì nữa.

Lâm Phong nói.

- Đợi lúc nữa sẽ biết, vừa lúc cũng có thể xem xem mấy ngày qua Trần Thiên Minh có ý tưởng gì mới không.

Trương thiếu thần nhiên nói.

Hai người đợi khoảng mười phút thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa “Cộc cộc”. Lâm Phong đứng dậy ra mở cửa, nhìn thấy Trần Thiên Minh đứng ở bên ngoài.

- Chú Trần mời vào.

Lâm Phong vội vàng cười nói.

Trần Thiên Minh miễn cưỡng nở một nụ cười gượng. Khi nghe Lâm Phong gọi mình là “Chú”, ông liền cảm thấy căm tức, “Rõ ràng là làm bộ làm tịch. Âm thầm liên kết với nhau hại đứa con mình đến chết. Mẹ nó chứ. Thật muốn giết chết hai thằng rùa con này!”

- Cục trưởng Trần tới rồi, mời ngồi mời ngồi!

Trương thiếu vẫn ngồi bất động nói.

- Ôi dà. Mỗi lần đều bắt Trương thiếu phải chờ tôi thật có lỗi. Thật có lỗi.

Trần Thiên Minh sau khi ngồi vào chỗ của mình trong miệng khách sáo nói.

Trương thiếu mỉm cười. Nói:

- Không sao. Cũng biết Cục trưởng Trần trong khoảng thời gian gần đây công vụ bận rộn. Hơn nữa Cục trưởng Trần là bậc cha chú, con cháu chúng tôi chờ một lát cũng là phải đạo.

Trần Thiên Minh nhìn nụ cười âm nhu của Trương thiếu trong lòng liền dâng lên một ngọn lửa phần nộ. Tuy nhiên ông vẫn cố nén phần nộ trong lòng, sắc mặt như thường. Đối mặt với tên đầu sỏ gây nên cái chết của con mình, Trần Thiên Minh cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng. Ông biết, hiện tại còn chưa phải là thời điểm trở mặt. Trở mặt lúc này sẽ chỉ làm cho bọn Trương thiếu trở nên cảnh giác hơn. Đối với việc đối kháng ngày sau sẽ không có chút ưu thế.

- Àizzz, Trương thiếu quá lời, thật không dám giấu. Lần này tìm Trương thiếu là để cùng cậu thương lượng phương pháp đối phó Sở Phàm. Mấy ngày nay tôi vẫn phái người âm thầm điều tra Sở Phàm. Người này hóa ra xuất thân Nam Thiếu Lâm, có chút bản lĩnh. Nhưng người này che giấu rất tốt, tôi điều tra tiếp đều không tra được manh mối hần có liên quan tới vụ án mạng ở khu nhà xưởng bỏ hoang. Cho nên mấy ngày nay tôi cảm thấy rất phiền lòng. Có thể là do sốt ruột báo thù nữa.

Trần Thiên Minh giả bộ thở dài nói.

- Cục trưởng Trần không nên sốt ruột. Sở Phàm con người này cũng không phải nhân vật đơn giản đâu. Không thể nóng vội được. Hiện trường vụ án mạng Cục trưởng Trần đã không tra ra chút manh mối nào sao?

Trương thiếu nhíu mày hỏi.

- Không có. Không có chút manh mối. Tôi cũng kinh ngạc vô cùng. Tôi phá án nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường vụ án sạch sẽ như vậy. Tại hiện trường ngoại trừ những người đã chết không phát hiện manh mối dấu vết của ai khác. Nếu vụ án này do Sở Phàm một tay bày ra như vậy nhân vật này có điểm rất khủng bố.

Trần Thiên Minh nói.

- Nếu như vẫn chưa điều tra ra manh mối vậy Cục trưởng Trần đã có tính toán gì chưa? Chẳng lẽ không muốn sớm báo thù cho con trai chú sao?

Trương thiếu âm trầm hỏi.

Trần Thiên Minh nghe xong trong lòng giận dữ. Nhìn nụ cười âm trầm như độc xà kia của Trương thiếu, ông chỉ cảm thấy người này lòng dạ quá thâm rồi. Rõ ràng một tay tính kế sát hại con mình lại còn có thể làm ra bộ dáng giả nhân giả nghĩa như vậy. Người như vậy đúng là loại người nham hiểm độc ác!

“Sớm báo thù cho con tao ư? Hừ, Trương Chính ới là Trương Chính. Mày cứ chờ đó. Một ngày nào đó tao sẽ cho mày chết một cách minh bạch. Mày cho rằng Trần Thiên Minh tao đây thực sự là một kẻ hồ đồ ư?” Trần Thiên Minh trong lòng thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Tôi đương nhiên là muốn chứ. Sớm báo thù cho con tôi một ngày thì tôi sớm vui vẻ một ngày. Nhưng cho tới bây giờ ngay cả một chút chứng cứ cụ thể của Sở Phàm tôi cũng không có. Làm sao có thể báo thù được đây?

- Nếu muốn sớm báo thù thì không còn gì đơn giản hơn. Cục trưởng Trần ở trong hệ thống công an nhiều năm như vậy hẳn cũng biết làm thế nào chế tạo hiện trường? Tùy tiện giả tạo hiện trường, tất cả manh mối đều trực chỉ Sở Phàm, trực tiếp giá họa cho hắn. Như vậy không phải là xong rồi sao? Bớt đi được nhiều điều phiền toái. Cuối cùng sau khi bắt Sở Phàm, bắt kẻ nghi phạm hình tra tấn bức cung. Một câu nói thôi. Chỉ cần bắt hắn vào phòng giam thẩm vấn, bên ngoài lại giả tạo các vật chứng. Ông còn lo lắng hắn không chết nữa sao?

Trương thiếu giọng trầm thấp nói.

Lâm Phong bên cạnh lập tức kích động phụ họa, nói:

- Biện pháp này của Trương thiếu không tồi. Có thể trực tiếp đưa Sở Phàm kia vào chỗ chết.

- Ủ. Đây cũng là biện pháp hay. Chẳng qua kế hoạch cụ thể còn xin Trương thiếu tự mình chỉ điểm.

Trần Thiên Minh nói.

- Việc này thì có gì đâu. Chỉ cần bên cảnh sát của Cục trưởng Trần phối hợp là tôi có thể bày ra một trăm phương án đưa Sở Phàm vào chỗ chết ngay.

319. Chương 302: Trương Thiếu Luồng Cuồng (phần II)

- Việc này thì có gì đâu. Chỉ cần bên cảnh sát của Cục trưởng Trần phối hợp là tôi có thể bày ra một trăm phương án đưa Sở Phàm vào chỗ chết ngay.

Trương thiếu âm trầm nói xong đột nhiên lại chuyển, hỏi:

- Đúng rồi. Tôi muốn hỏi thăm một người ở chỗ Cục trưởng Trần đây.

- Hả? Hỏi thăm ai?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Ba ngày trước, một người của tôi tên là Từ Lăng đã mất tích. Tôi phái người tìm kiếm đã ba ngày nay rồi mà không tìm được anh ta đâu. Có thể nói là sống không thấy người chết không thấy xác. Cho nên muốn hỏi thăm Cục trưởng Trần xem thế nào.

Trương thiếu nói xong đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh biến sắc sau đó nhú mày nói:

- Thật không dám giấu diếm. Tôi... Người của một đồn công an cũng đang truy tìm Từ Lăng!

- Hả?

Trương Thiếu cau mày.

- Bốn ngày trước ở trung tâm thành phố, một cô gái đã bị mấy người cầm dao đâm chết. Trải qua nhiều hướng điều tra, bên công an chúng tôi đã tập trung hiềm nghi lớn nhất là trên người Từ Lăng. Tôi biết Từ Lăng là người của Trương thiếu cho nên cũng nói qua với các anh em công an kia. Chẳng lẽ Từ Lăng hẳn không ở chỗ Trương thiếu sao?

Trần Thiên Minh kinh ngạc hỏi.

Trương thiếu cẩn thận quan sát sắc mặt của Trần Thiên Minh cũng không phát hiện điều khác thường gì. Hắn nhẹ buông tiếng thở dài, nói:

- Hắn ở chỗ tôi, ba ngày trước đã mất tích rồi. Lần này Cục trưởng Trần đến, tôi muốn nhờ chú có thể phái người lập án điều tra một chút được không. Dù nói như thế nào thì một người thành niên cũng không thể vô duyên vô cớ biến mất, dù sao cũng không có khả năng đó chứ?

- Trương thiếu yên tâm. Khi trở về tôi sẽ dặn mọi người chú ý.

Trần Thiên Minh nói.

- Vậy tôi xin cảm ơn trước. Thực ra mấy ngày nay tôi vẫn hoài nghi sự biến mất của Từ Lăng rất có thể có liên quan tới một người!

Trương thiếu âm trầm nói.

- Hả? Người Trương thiếu hoài nghi là ai?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Sở Phàm. Tôi đoán chừng tám mươi phần trăm là Sở Phàm bắt Từ Lăng đi rồi, thậm chí đã sát hại. Từ Lăng và cậu nhà là bạn tốt. Hơn nữa Từ Lăng là người của tôi. Sở Phàm đã sớm muốn ra tay với Từ Lăng rồi.

Trương thiếu chậm rãi nói.

Trần Thiên Minh nghe xong lửa giận trong lòng lại một lần nữa bốc lên. Ông thầm nghĩ: “Mẹ nó chứ. Vẫn còn là bạn tốt. Chính thẳng rùa đen Từ Lăng khốn kiếp phụng lệnh của mày từng bước một đưa con tao

vào con đường nghiện ngập. Cuối cùng trở thành vật thể mạng trong tay mày. Mày, mẹ nó còn không biết xấu hổ nói ra những lời này. Thực là muốn cho mày hai cái tát!”

- Ý của Trương thiếu là Sở Phàm rất có khả năng giết chết Từ Lăng sao? Nếu quả thật là như vậy thì chỉ cần cảnh sát bên tôi điều tra được một chút lập tức bắt Sở Phàm về quy án ngay.

Trần Thiên Minh phần nộ nói.

- Như vậy chuyện này còn cần Cục trưởng Trần quan tâm nhiều hơn rồi. Chỉ cần điều tra được một chút manh mối phạm tội của Sở Phàm thì chính là lúc tận thế của hắn.

Trương thiếu chậm rãi nói.

- Tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó chuyện này. Tôi cũng không tin bắt không được thằng chó Sở Phàm này.

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói.

- Tốt lắm. Tôi bên này cũng sẽ cố hết sức phối hợp với Cục trưởng Trần. Tóm lại Cục trưởng Trần cứ mạnh dạn đi làm, trong quá trình làm việc tuyệt đối sẽ không vấn đề chướng ngại gì đâu!

Trương thiếu nói.

- Cảm ơn Trương thiếu! Như vậy sau khi Trương thiếu nghĩ được phương án ổn thỏa đưa Sở Phàm vào chỗ chết thì nói cho tôi một tiếng để tôi có chút chuẩn bị.

Trần Thiên Minh nói.

- Tốt. Cục trưởng Trần yên tâm đi. Hắn sẽ không chạy thoát được đâu. Sớm hay muộn nợ máu cũng phải trả bằng máu!

Trương thiếu ngữ khí kiên định nói.

- Như vậy tôi không quấy rầy Trương thiếu nữa. Xin đi trước một bước.

Trần Thiên Minh nói xong liền đứng lên.

- Vậy Cục trưởng Trần mời đi thông thả. Thứ lỗi không tiễn xa được!

Trương thiếu đứng dậy đưa Trần Thiên Minh đi ra khỏi phòng.

Sau khi Trần Thiên Minh đi rồi, Trương thiếu quay lại trước ghế sofa trong phòng ngồi xuống, rút ra điều thuốc châm lửa, hút mạnh hai hơi.

- Trương thiếu, anh xem biểu hiện của Trần Thiên Minh như thế nào?

Lâm Phong hỏi.

- Trước mắt còn chưa nhìn ra chỗ khác thường của ông ta. Tuy nhiên tôi lại mơ hồ cảm thấy trên người ông ta có loại cảm giác không vội vã, không nóng nảy. Hơn nữa có đôi khi ngực phập phồng rất lớn, dường như là đang kiềm chế một cảm xúc gì đó trong lòng mình.

Trương thiếu âm trầm nói.

- Tôi cũng không nhìn ra chỗ không ổn của Trần Thiên Minh. Theo dáng vẻ và giọng điệu của ông ta khi nói chuyện thì hẳn là ông ta chưa từng tiếp xúc với Sở Phàm đâu. Hơn nữa Từ Lăng cũng không ở trong tay ông ta đâu.

Lâm Phong chậm rãi nói.

- Ủ. Ít nhất từ cuộc nói chuyện hôm nay biết được Trần Thiên Minh chính là đứng về phía chúng ta. Đáng để cao hứng! Về phương diện khác Từ Lăng cũng không rơi vào tay cảnh sát. Như vậy khẳng định trăm phần trăm rơi vào tay Sở Phàm rồi.

Trương Thiếu nói xong, giọng trầm xuống, nói:

- Mấy ngày tới cậu phải người theo dõi chặt Trần Thiên Minh. Xem xem mấy ngày này ông ta tiếp xúc gặp gỡ những ai. Sở Phàm có tính cảnh giác rất cao, không cần phải người theo dõi hẳn đâu, nếu không chỉ là bại lộ mục tiêu, uổng phí công phu thôi.

- Được rồi. Tôi sẽ sắp xếp người đi làm ngay.

Lâm Phong nói xong đột nhiên nhỏ giọng nói:

- Trương thiếu, Nhạc Ca bên kia có tin tức đến đây, nói buổi tối có hàng về. Còn hỏi Trương thiếu có an toàn không.

- Hứa Nhạc thật liều lĩnh. Tôi rõ ràng đã nói với hắn mấy ngày này không thể thường xuyên lui tới thủ đô như so với mọi khi được. Kêu hắn chờ một chút nhưng hắn lại không đợi.

Trương thiếu tức giận nói xong, hỏi tiếp:

- Hàng đợt này đến đây nhiều hay ít?

- Nghe Nhạc Ca nói còn khá nhiều. Chủ yếu là Nhạc Ca nói có vài vùng còn chưa bán ra. Nếu không bán ra mấy vùng này thì sinh ý cũng giữ không được. Cho nên hắn mới bán ra. Tuy nhiên hắn cũng cảm thấy không có gì nguy hiểm cả.

Lâm Phong nói.

- Không có gì nguy hiểm ư? Nếu không có tôi áp chế cậu nhìn xem có nguy hiểm hay không?

Trương thiếu lạnh lùng quét một lượt qua Lâm Phong, sau đó giọng điệu trở nên ôn hòa, nói:

- Tuy nhiên gần đây cơ quan công an đều đang điều tra vụ huyết án ở nhà xưởng bỏ hoang. Trần Thiên Minh lại đứng về phía chúng ta, cho nên thuận lợi rất nhiều. Hứa Nhạc đi vẫn là lộ tuyến trước đây?

- Đúng vậy.

Lâm Phong đáp.

- Như vậy kêu hắn chuyển đi, cẩn thận một chút, không được xảy ra sai lầm. Nếu không đừng nói hắn không giữ được, chỉ sợ ngay cả tôi cũng bị liên lụy.

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Dạ. Tôi sẽ chuyển cáo lời của Trương thiếu cho Nhạc Ca.

Lâm Phong nói.

- Còn nữa. Hứa Nhạc trở về, cậu kêu hắn chuẩn bị tốt cho tôi mấy nhân thủ. Tôi muốn cao thủ nhất đẳng nhé. Sở Phàm không phải nói có thể đánh sao? Vậy chúng ta chơi cùng với hắn. Đánh hắn tàn phế càng tốt!

Trương thiếu nói.

- Trương thiếu có phải đã nghĩ ra biện pháp đối phó Sở Phàm rồi không?

Lâm Phong sau khi nghe Trương thiếu nói thế thì hỏi lại.

- Không sai. Chúng ta chế tạo một hiện trường phạm tội giả rồi chờ Sở Phàm đi vào bên trong. Cuối cùng đánh hắn thành phế nhân rồi lại chuyển cho Trần Thiên Minh xử lý. Để cho Trần Thiên Minh giết hắn luôn đi thì càng tốt.

Trương thiếu ánh mắt phát lạnh, lạnh lùng nói.

Lâm Phong nghe xong cười lạnh, nói:

- Tôi cũng cảm thấy trước tiên đánh thẳng ranh này thành phế nhân thì không còn gì tốt hơn. Lúc đó nhìn xem hắn còn ngang ngược được không.

- Việc này tôi sẽ tính toán kỹ.

Trương thiếu nói xong dường như nhớ tới cái gì, nói:

- Đúng rồi. Khi nào Hứa Nhạc trở lại nói với hắn, nhà số 13 ở đường Hoa Tây tôi cảm thấy để mấy thứ đó không quá thỏa đáng đâu. Kêu hắn sắp xếp thời gian thay đổi vị trí một chút đi!

Lâm Phong nghe xong gật gật đầu.

320. Chương 303: Một Trận Phóng Túng

Sở Phàm lái xe đưa Lâm Mộng Kỳ đến bên một quán đồ nướng trên đường Nam Phủ.

Lâm Mộng Kỳ không khỏi kinh ngạc nói:

- Anh đưa tôi đến nơi này làm gì vậy?

- Ăn đồ nướng. Cánh gà nướng, thịt dê xiên nướng, cật dê nướng các thứ đều ăn rất ngon!

Sở Phàm nói.

- Hả? Chính là đặt xiên thịt dê trên than để nướng ăn á? Như vậy rất không vệ sinh.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Có gì mà vệ sinh hay không vệ sinh chứ. Ăn ngon là được rồi. Thịt nướng ăn vào đến bụng thì vệ sinh rồi. Đại trùng ăn tiểu trùng thôi.

Sở Phàm nói.

- Vậy... vậy anh đi mua đi. Tôi không ăn.

Lâm Mộng Kỳ nói.

Sở Phàm cười cười, nói:

- Tốt thôi. Vậy cô ngồi một bên xem tôi ăn được rồi. Đến lúc đó cô đừng chảy nước miếng đấy nha.

- Sẽ không có đâu.

Lâm Mộng Kỳ nói xong đeo chiếc kính râm to lên đi theo Sở Phàm vào bên trong quán. Cô chọn một góc hơi tối và ngồi xuống.

- Cô không ăn thịt nướng chứ gì? Vậy tôi giúp cô gọi một chút rau muống nướng, bánh mỳ nướng nhé, thật sự ăn rất ngon đó. Đại minh tinh như cô khẳng định không hay ăn ở những quán ăn vặt ven đường như thế này.

Sở Phàm nói.

- Anh cứ nướng ăn trước đi. Tôi cũng không đói lắm.

Lâm Mộng Kỳ vẫn không có hứng thú với những món nướng lộ thiên này.

Sở Phàm cười cười đi đến quầy hàng gọi cánh gà nướng, thịt dê xiên, cật dê nướng, bắp trâu nướng, mỗi thứ một ít.

Chỉ chốc lát nhân viên phục vụ đã bưng lên món cánh gà nướng và thịt dê xiên mà Sở Phàm gọi. Lập tức một hương vị mê người của thịt nướng tràn ngập bốn phía bay vào mũi Lâm Mộng Kỳ. Cô không kìm nổi nuốt nước miếng, nhìn cánh gà quay vàng bóng, giòn giòn kia cảm giác rất muốn ăn tuy nhiên còn không bỏ được sự cẩn thận để ăn những đồ ăn này.

- Loại này là Lạt Ma khảo sí, loại này là cánh gà tắm mật ong nướng, loại này là Tương Hương khảo sí, đều rất ngon. Nếu không cô thử ném trước loại cánh gà tắm mật ong nướng này nhé... Rất ngon đó!

Sở Phàm nói xong liền cầm một chiếc cánh gà nướng đưa tới trước mặt Lâm Mộng Kỳ.

Lâm Mộng Kỳ nhìn chiếc cánh gà nướng da giòn thịt mềm tỏa ra mùi thơm trước mặt không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng. Cô nghi hoặc hỏi:

- Thật sự ăn rất ngon hả?
- Cô không ăn vậy quên đi. Giữ lại cho tôi đi.

Sở Phàm đang gặm một chiếc cánh gà ăn rất ngon lành nói.

Lâm Mộng Kỳ nhìn bộ dạng ăn rất ngon của Sở Phàm không kìm nổi cầm chiếc cánh gà nướng đặt ở chóp mũi ngửi ngửi. Thật sự là rất thơm, cô nhin không được mở miệng cắn một miếng nhai nhai. Ừ, thật đúng là rất ngon. Cái cánh gà tẩm mật ong nướng này đúng là da giòn thịt mềm, hơn nữa còn mang theo vị ngọt của mật. Lâm Mộng Kỳ hứng thú ăn uống tăng lên, không còn quan vệ sinh hay không vệ sinh nữa, mạnh bạo ăn uống hẳn lên.

Sở Phàm bên cạnh thấy thế cười cười, nói:

- Ăn ngon chứ?
- Ừ. Ăn ngon!

Lâm Mộng Kỳ không thèm nói chuyện với Sở Phàm, ăn xong một chiếc lại cầm lên một chiếc khác.

... ..

Qua một lúc lâu sau.

Sở Phàm kinh ngạc nhìn Lâm Mộng Kỳ. Lâm Mộng Kỳ cũng chú ý tới ánh mắt chăm chú của Sở Phàm nhìn vào cô. Cô không khỏi ngắc đầu, kinh ngạc nhìn Sở Phàm, nói:

- Anh nhìn tôi làm cái gì? Chẳng lẽ anh không biết nhìn người khác ăn là rất không lễ phép hả?
- Tôi chỉ có một điều nghi vấn nho nhỏ. Cô không phải nói mình không ăn những cánh gà nướng này sao? Như thế nào ăn còn nhiều hơn cả tôi nữa thế? Ách, hơn nữa còn rất bá đạo lấy tất cả cánh gà nướng còn lại đến trước mặt, đừng nói với tôi là cô có thể ăn hết tất cả đấy nhé.

Sở Phàm nói.

Lâm Mộng Kỳ cười cười nói:

- Không sai, tôi bây giờ đã đói bụng rồi. Trước kia ở trong đoàn phim đều ăn không đủ no. Đạo diễn nói vì để tôi bảo trì đường cong hiện tại của cơ thể, cho nên tôi vẫn phải kiềm chế ăn uống. Thật vất vả đêm này mới được tự do đương nhiên phải ăn nhiều một chút.
- Ăn đi, ăn đi. Ăn xong béo lên không lấy được chồng cũng đừng tới tìm tôi.

Sở Phàm nói.

- Hừ. Đàn ông trên thế giới toàn bộ chết hết tôi cũng sẽ không tìm anh.

Lâm Mộng Kỳ hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Sở Phàm một cái rồi lại tiếp tục vui đầu vào ăn.

Cuối cùng Lâm Mộng Kỳ sau khi giải quyết hết chỗ cánh gà nướng vỗ vỗ ngực, nói:

- Ăn no quá. Có thể ngày mai cũng không cần ăn cơm rồi. Ha ha!
- Cô trước kia cũng ăn nhiều như vậy sao?

Sở Phàm không kìm nổi hỏi.

- Đương nhiên là không rồi. Anh cho rằng tôi là heo à?

Lâm Mộng Kỳ nói xong mới cảm thấy mình nói bậy rồi, lập tức khuôn mặt đỏ lên.

- Ha ha. Cô thực sự tự biết mình.

Sở Phàm mỉm cười đứng lên đi trả tiền.

Sở Phàm và Lâm Mộng Kỳ đi ra xe. Sở Phàm hỏi:

- Tôi đưa cô trở về nhé?

Lâm Mộng Kỳ nhìn di động, nói:

- Mới mười một rưỡi mà. Về sớm như vậy làm gì. Đúng rồi, chúng ta đi quán bar chơi đi. Đêm nay có thể tận tình phóng túng một trận.

Sở Phàm nghe được từ “Phóng túng” thì tư tưởng lại đã nghĩ đi xa, nói:

- Ách. Cái này... cô tìm làm người rồi? Tôi không phải là người tùy tiện.

Lâm Mộng Kỳ nghe vậy hơi ngẩn người, sau khi phản ứng lại thò tay véo lên cánh tay của Sở Phàm, nói:

- Anh đi tìm chết được rồi. Giờ anh chạy đâu cho thoát đây?

- Tôi không định chạy đi đâu cả. Tôi còn chưa nói xong mà.

Sở Phàm nói.

- Còn có gì chưa nói xong?

Lâm Mộng Kỳ khí thế bức người hỏi.

- Chính là tiếp theo câu nói tôi không phải là người tùy tiện. Cô sẽ không nghe nói qua chứ?

Sở Phàm cười ha hả nói.

- Không nghe nói. Đắm chết anh đi, tên khốn kiếp này.

Lâm Mộng Kỳ nói xong liên tục đấm lên lưng Sở Phàm.

Sở Phàm chịu đựng hai nắm tay trắng như phấn của Lâm Mộng Kỳ đánh xuống như mưa không lảng tránh, mà cũng không cần lảng tránh. Bởi vì hai nắm tay trắng như phấn kia đánh lên lưng là một loại mát- xa rất dễ chịu.

Sau đó hai người đi lên xe. Sở Phàm nhìn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Lâm Mộng Kỳ, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì. Nói:

- Đúng rồi. Thiếu chút nữa quên nói với cô một chuyện. Nhị tiểu thư, Tiểu Lâm còn có Tiểu Phi các cô ấy đặc biệt muốn gặp cô. Ba cái cô bé này là fan hâm mộ cuồng nhiệt của cô đấy.

- À. Anh lần trước đã nói qua với tôi chuyện này rồi. Được rồi, hai ba ngày tới tôi sẽ sắp xếp chút thời gian đi chơi với các cô ấy.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Cám ơn, cám ơn. Ha ha. Vậy chúng ta đi quán bar một chuyến đi!

Sở Phàm nói xong nhún ga, xe chạy đi như bay.

Hai người Sở Phàm vừa lái xe rời khỏi thì từ trong một cửa hàng phía trước đi ra một thanh niên đeo kính, trong tay anh ta cầm một chiếc camera chuyên nghiệp tinh xảo. Anh ta nhìn theo hướng Sở Phàm lái xe rời đi thì thào:

- Đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ ư? Người đàn ông vừa rời đi cùng với cô ta là ai đây? Xem bộ dáng bọn họ rất thân mật. Có một chút nhưng tốt rồi, có tư liệu sống viết tin tức nóng hổi sốt dẻo rồi. “Bạn trai thần bí của đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ rốt cuộc xuất hiện tung tích!”

321. Chương 304: Scandal Của Lâm Mộng Kỳ

Sáng hôm sau khi Sở Phàm ngủ dậy, đầu như muốn nứt ra. Tối hôm qua cùng tiểu yêu tinh đi đến 3h mới trở về. Hơn nữa còn bị tiểu yêu tinh chuốc rượu. Rượu này nồng độ cao, lúc ấy uống vào không có cảm giác gì. Sau khi đưa tiểu yêu tinh trở về nghỉ ngơi, Sở Phàm tự mình lái xe về biệt thự Lam Hải ngủ. Vừa nằm xuống giường đã cảm giác đầu nặng trĩu, hẳn biết rượu đã phát huy tác dụng. Hắn nhắm mắt ngủ một mạch cho tới mười rưỡi sáng nay.

Sở Phàm đứng lên day day đầu đang đau, vươn vai rồi đi ra ngoài.

Sau khi đi xuống tầng nhìn thấy nhị tiểu thư đang ngồi trên sofa dưới tầng vừa uống sữa vừa xem báo. Nhị tiểu thư sau khi nhìn thấy Sở Phàm ngồi xuống lập tức dùng ánh mắt kinh ngạc giống như phát hiện đại lục mới nhìn hắn.

Sở Phàm sờ sờ mũi, cười nói:

- Nhị tiểu thư, như thế nào vừa sáng sớm đã nhìn tôi với ánh mắt như vậy? Tôi nhớ rõ đã rửa sạch dử mắt rồi mà.

- Sở ca ca, có phải tối hôm qua anh và chị Lâm Mộng Kỳ ở cùng một chỗ phải không?

Nhị tiểu thư chớp chớp mắt hỏi.

- Ách... đúng... đúng vậy!

Sở Phàm có chút sững sốt, ở trong đầu chuyển động nhanh chóng. Thầm nghĩ, “Tối hôm qua mình và Lâm Mộng Kỳ ở cùng một chỗ có phải đã bị cô ta nhìn thấy? Không đúng, nếu như cô ta nhìn thấy Lâm Mộng Kỳ khẳng định sẽ chạy đến giới thiệu mình là ai, sau đó kích động và hưng phấn cùng Lâm Mộng Kỳ chào hỏi. Như vậy cô ta làm sao biết mình và tiểu yêu tinh tối hôm qua ở cùng một chỗ chứ?”

- Cuộc sống về đêm của Sở ca ca hóa ra phong phú như vậy, cùng đại minh tinh đạo phố còn có ăn thịt nướng nữa cơ đấy.

Trong giọng điệu của nhị tiểu thư dường như mang theo một chút hương vị chua chua.

- Ách, việc này... Nhị tiểu thư cô... cô làm sao mà biết được?

Sở Phàm rất là tò mò hỏi.

- Dạ, từ nơi này biết được đây ạ. Hôm nay báo chí đều đưa tin trang đầu.

Nhị tiểu thư giờ giờ tờ báo trong tay, nói.

- Hả?

Sở Phàm vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ, “Tối hôm qua mình và tiểu yêu tinh ở cùng một chỗ mà đã bị ‘câu tử đội’ (paparazzi: cánh săn ảnh) chụp ảnh đưa lên báo rồi sao?” Hắn vội vàng đi qua tiếp nhận tờ báo trong tay nhị tiểu thư lật tới phần giải trí. Không xem còn tốt, vừa nhìn đã bị cú sốc nặng. Trên trang báo phần giải trí gần như toàn bộ đều đưa tin trên diện rộng cảnh tượng hắn và Lâm Mộng Kỳ tối qua ở trong quán ăn trên đường Nam Phủ, cùng với đủ các loại hành động cãi nhau ầm ĩ vô cùng thân thiết đều bị chụp trộm đưa lên trên báo. Hơn nữa tiêu đề của tin tức trên báo còn rất giật gân, vừa nhìn thấy Sở Phàm đã không nói được gì.

Sở Phàm lại cầm lấy mấy tờ báo khác trên mặt bàn lật ra xem. Sau khi xem xong hắn rất đau lòng phát giác tất cả các tờ báo giải trí đều đưa tin rộng rãi việc này. Hơn nữa bên trong còn có rất nhiều phóng viên sức tưởng tượng vô cùng phong phú. Có tờ báo thậm chí viết Lâm Mộng Kỳ đã sớm có con tư sinh với mình. Cha mẹ ơi, kinh khủng!

Càng làm cho Sở Phàm tức giận hơn chính là tiêu đề quá mức giật gân của các tờ báo này. Nói ví dụ:

“Người tình sau lưng đại minh tinh Lâm Mộng Kỳ.”

“Anh ta là bạn trai bí mật của Lâm Mộng Kỳ?”

“Bạn trai giấu diếm nhiều năm của ngọc nữ chương môn Lâm Mộng Kỳ hiện thân!”

“Bom tấn. Lâm Mộng Kỳ vốn tuyên bố với công chúng là chưa có bạn trai, năm trước đã bí mật sinh một bé trai!”

“Chuyện tình gây sốc nhất bị phơi bày. Lâm Mộng Kỳ và người tình bí mật cùng nắm tay thân mật!”

... ..

Sở Phàm xem xong đầu tiên là cảm thấy phần nộ, sau đó là vẻ mặt dở khóc dở cười. Hắn cười khổ nói:

- Đây... đây là chuyện gì với chuyện gì thế này? Mấy tên phóng viên đó có phải ăn no rồi không có việc gì làm hay không? Chuyện này viết thành trăm từ ngàn từ chỉ có mười từ là phản ánh chân thật tình huống, đó chính là tôi cùng với Lâm Mộng Kỳ đi ăn đồ nướng ở quán đồ nướng.

- Ăn cái gì đồ nướng vậy?

Thanh âm của đại tiểu thư truyền tới, Sở Phàm nhìn lại, thấy đại tiểu thư đang từ trên lầu đi xuống.

- Ách, không... không có chuyện gì!

Sở Phàm nói xong âm thầm thả tờ báo trong tay xuống sau lưng.

- Vừa rồi em cũng nghe được anh và Lâm Mộng Kỳ đã xảy ra chuyện. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Đại tiểu thư nói.

- Cũng không có gì, chẳng qua Sở ca ca và chị Lâm Mộng Kỳ khi đi dạo phố bị ‘cẩu tử đội’ chụp được đều đăng hết lên trên báo thôi.

Nhị tiểu thư nói.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng một trận u ám, thầm nghĩ xong rồi, đại tiểu thư nhìn thấy tin tức trên mấy tờ báo này khẳng định sẽ rất tức giận đây.

Đại tiểu thư mở tờ báo ra xem, sau khi xem xong sắc mặt rất bình tĩnh. Từ trên mặt nàng nhìn không ra chút cảm xúc dao động hoặc là bộ dáng tức giận. Nàng xem xong rất bình tĩnh để tờ báo xuống, trong mắt thần sắc như trước, không chút gợn sóng hay kinh ngạc. Tuy nhiên thân thể thoáng phập phồng dường như cảm xúc trong lòng cũng có chút dao động.

- Đại tiểu thư, thực ra những tờ báo này đưa tin đều không chân thật. Anh... anh tối hôm qua ở cùng một chỗ với Lâm Mộng Kỳ là ngẫu nhiên gặp cô ấy. Cô ấy tối hôm qua mới từ đoàn làm phim ở Thượng Hải trở về thủ đô. Trùng hợp gặp mặt, anh liền đưa cô ấy đi ăn đồ nướng, ai ngờ bị ‘cẩu tử đội’ nhận ra cô ấy. Sau đó những phóng viên không có lương tâm này một trận tưởng tượng viết ra. Thực ra đều là giả!

Sở Phàm nói.

- Hiện tại tất cả các báo lá cải đều như thế này hết. Thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Đại tiểu thư thản nhiên nói.

“Thật thật giả giả, giả giả thật thật? Lời này của đại tiểu thư là có ý gì? Ấm chỉ mình và tiểu yêu tinh là trong giả có thực ư?”

- Đại tiểu thư, em có lẽ không tin anh nói sao? Đây vừa thấy liền biết những phóng viên này viết mò rồi. Cái gì mà con tư sinh cũng đã sinh, đây hoàn toàn là phỉ báng Lâm Mộng Kỳ mà. Những người đưa tin này đều rất không có trách nhiệm, anh chỉ cùng Lâm Mộng Kỳ đi ăn đồ nướng mà thôi, không ngờ bị những phóng viên này viết thành ra như vậy. Quả thực là lá cải đến hơn cả lá cải nữa.

Sở Phàm giọng điệu có chút sốt ruột nói.

- Đối với những tin tức này em cũng chưa từng để ở trong lòng. Anh cần gì phải để ý em có tin hay không tin chứ?

Đại tiểu thư thản nhiên nói.

- Em nếu không tin thì Lâm Mộng Kỳ có thể tới làm chứng. Đúng rồi. Tối hôm qua Lâm Mộng Kỳ có hẹn với anh là hôm nay đến biệt thự Lam Hải chơi, gặp mặt nhị tiểu thư các cô ấy. Nhị tiểu thư còn có Tiểu Lâm, Tiểu Phi các cô ấy không phải muốn gặp Lâm Mộng Kỳ sao? Hôm nay Lâm Mộng Kỳ tới rồi. Cô ấy sau khi thấy những tin tức này khẳng định cũng rất tức giận.

Sở Phàm nói.

- Sở ca ca, anh vừa nói cái gì? Chị Lâm sẽ tới đây chơi á?

Nhị tiểu thư giọng điệu kích động không thể tin được nói.

- Đúng vậy. Tối hôm qua tôi đặc biệt mời cô ấy tới. Nhị tiểu thư không phải rất muốn gặp mặt Lâm Mộng Kỳ sao?

Sở Phàm nói.

- Oa, thật tốt quá, thật tốt quá. Sở ca ca thật tốt, chị Lâm khi nào thì đến vậy?

Nhị tiểu thư kích động hỏi.

- Buổi chiều tầm ba bốn giờ đi, tiện thể ở đây ăn bữa cơm. Không đi ra bên ngoài, miễn cho lại bị ‘cẩu tử đội’ dán mắt vào!

Sở Phàm nói.

- Hay quá, tôi muốn gọi cho Mộng Lâm và Tô Phỉ!

Nhị tiểu thư cao hứng chạy “bình bịch” lên trên lầu.

Sau khi nhị tiểu thư lên lầu, Sở Phàm đi sang ngồi bên cạnh đại tiểu thư. Đại tiểu thư sắc mặt tuy nói là bình tĩnh như thường, nhưng hẳn biết trong lòng đại tiểu thư khẳng định có chút suy nghĩ, nếu không ngược sẽ không phập phồng lớn như vậy. Chỉ có điều nàng không nói ra thôi!

- Đại tiểu thư, trong lòng suy nghĩ cái gì vậy?

Sở Phàm hỏi.

- Hả? Không... không nghĩ cái gì hết.

Đại tiểu thư dường như mới phục hồi tinh thần từ trạng thái thất thần, vội vàng nói.

- Em nhìn những bài báo hôm nay chẳng lẽ thật sự không suy nghĩ cái gì hả?

Sở Phàm truy vấn.

- Tin tức lá cải thôi mà, cũng không đáng tin tưởng. Hơn nữa em cũng tin tưởng lời nói của anh.

Đôi mắt trong suốt xinh đẹp của đại tiểu thư nhìn chăm chú vào Sở Phàm, nói.

- Nhưng anh cảm giác được nội tâm của em cũng không bình tĩnh, có cái gì thì nói ra đi.

Sở Phàm sắp xếp lại báo chí trên mặt bàn, nói.

Đại tiểu thư ngẩn người, sau đó sâu kín nói:

- Nhìn thấy mấy tin tức giải trí này trong lòng em cũng biết đây đều là giả. Nhưng không biết làm sao trong lòng em vẫn có chút không vui, mơ hồ có chút khúc mắc.

- Nói như vậy anh phải cảm thấy vui mừng mới đúng. Điều này đã chứng minh sự quan tâm của đại tiểu thư với anh rồi.

Sở Phàm cười cười.

- Hừ, anh còn nói nữa. Những tin tức này đại bộ phận là giả nhưng trong đó khẳng định cũng có thật. Nói ví dụ nắm tay này, anh dám nói không có không?

Đại tiểu thư không kìm nổi bắt đầu chất vấn Sở Phàm.

- Kia... kia tính gì là nắm tay chứ, có đôi khi đưa đồ vật không cẩn thận chạm vào tay cô ấy, bị ‘cẩu tử đội’ này nhìn thấy liền nói thành nắm tay, không hơn không kém.

Sở Phàm vỗ mặt vô tội nói.

- Dù sao thì em cũng không thích!

Đại tiểu thư nói.

- Đại tiểu thư, em là bạn gái của anh. Cho dù là đi ra bên ngoài anh cũng đều ghi nhớ điều đó.

Sở Phàm khẽ nói.

- Ai biết được. Anh ở bên ngoài làm chuyện gì em sẽ không quản. Cho dù là chuyện có lỗi với em cũng được, nhưng tốt nhất đừng có để em biết, nếu không em sẽ tức giận đấy.

Đại tiểu thư giọng điệu nghiêm túc nói.

Nhìn thần sắc kiên quyết trên mặt đại tiểu thư, trong lòng Sở Phàm biết cô gái tuyệt thế phương hoa này ở vấn đề đối đãi tình cảm tuyệt đối là có nguyên tắc của chính mình, lời đã nói ra cũng là nghiêm túc. Hắn chỉ có thể nói:

- Sẽ không, ở trong lòng anh em trước sau đều chiếm vị trí trọng yếu nhất. Bất cứ ai cũng không thể thay thế được!

Trong lời nói của Sở Phàm có chút lấp lửng cái nào cũng được. Tuy nhiên, trong lòng hắn, tình cảm đối với đại tiểu thư tuyệt đối là chân thành tha thiết.

- Uhm, em tin tưởng anh. Tốt rồi, hiện tại tâm tình dễ chịu rất nhiều. Anh không phải nói hôm nay Lâm Mộng Kỳ sẽ đến đây sao? Nếu không tất cả đi ra ngoài mua chút đồ về đây, bằng không làm sao chiêu đãi người ta?

Đại tiểu thư nói.

- Tốt tốt, nếu vậy cũng gọi cả nhị tiểu thư cùng đi, để cô ấy một mình ở nhà thì nhất định lại không chịu đâu.

Sở Phàm sau khi nhìn thấy đại tiểu thư tâm tình thoải mái thì trong lòng cũng vui vẻ. Đặc biệt thấy đại tiểu thư sau khi nghe được Lâm Mộng Kỳ sẽ tới biệt thự Lam Hải chơi trong lòng không có thành kiến gì, ngược lại còn nhiệt tình chủ động tiếp đãi, không có bởi vì nội dung báo chí đăng loạn mà ảnh hưởng. Thật sự là một cô gái xinh đẹp đáng để cho người ta kính nể!

Sau đó Sở Phàm gọi nhị tiểu thư xuống lầu. Nhị tiểu thư nghe nói phải đi ra ngoài mua vài thứ trở về chiêu đãi Lâm Mộng Kỳ thì trong lòng cũng rất phấn chấn. Cô cũng đang định đi ra ngoài mua lễ vật gì đó tặng cho thần tượng trong lòng mình.

322. Chương 305: Tâm Tư Của Lâm Mộng Kỳ

Tin tức Lâm Mộng Kỳ muốn tới biệt thự Lam Hải làm khách khiến toàn bộ biệt thự Lam Hải xôn xao cả lên.

Ước chừng giữa trưa, mười hai giờ Sở Phàm và đại tiểu thư, nhị tiểu thư đi ra ngoài mua đồ đã trở về. Khi quay về đã thấy Trần Mộng Lâm và Tô Phỉ đều đã đến biệt thự Lam Hải. Hiển nhiên là nhị tiểu thư nói cho hai cô tin tức Lâm Mộng Kỳ tới đây.

Bọn họ sau khi lái xe trở về, Trần Mộng Lâm và Tô Phỉ đi ra đón. Trần Mộng Lâm hỏi:

- Tiểu Vân, Chị Lâm Mộng Kỳ sao còn chưa tới vậy?

- Sở ca ca nói buổi chiều khoảng ba bốn giờ mới đến. Không vội, không vội. Chúng ta phải chuẩn bị một chút để nghênh đón chị Lâm Mộng Kỳ phải không?

Nhị tiểu thư nói.

- Chị Lâm Mộng Kỳ là Sở ca ca mời tới sao? Sở ca ca thật giỏi nha. Chúng em đều đã xem báo rồi. Thì ra tối hôm qua Sở ca ca đi đón tiếp chị Lâm Mộng Kỳ cả đêm!

Tô Phỉ ở bên cạnh đột nhiên nói.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng ngẩn ra, cười khổ, thầm nghĩ “Cô bé Tô Phỉ này thật sự là một hủ dấm không hơn không kém.” Hắn quay đầu nhìn thoáng qua đại tiểu thư bên cạnh, phát hiện trên mặt đại tiểu thư cũng không có vẻ gì là khác thường. Trong lòng hắn thoáng nhẹ nhõm, nói:

- Cái gì mà đón tiếp cả đêm. Nói loạn. Tối hôm qua tôi chỉ ngẫu nhiên gặp Lâm Mộng Kỳ sau đó cùng cô ấy đi ăn chút đồ nướng thôi. Đừng tin những bài báo bậy bạ kia. Đúng rồi. Chúng ta mang mấy thứ mua về vào trong đi thôi!

Hắn nói xong liền mở cửa xe, hai tay mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào bên trong biệt thự.

Tô Phỉ nhìn bóng lưng của Sở Phàm nhỏ giọng nói:

- Mộng Lâm, Tiểu Vân, các bồ có nhận thấy sắc mặt của Sở ca ca có vẻ khác thường hay không? Anh ta mỗi lần khi muốn nói sang chuyện khác đều là biểu tình như vậy. Có tật giật mình!

- Uhm. Tớ cũng nghĩ thế!

Trầm Mộng Lâm đồng ý nói.

- Các bồ không phải muốn nói là Sở ca ca và chị Lâm Mộng Kỳ có ẩn tình khác đấy chứ?

Nhị tiểu thư mở to hai mắt nhìn, hỏi.

- Các em ba con nhóc đoán lung tung cái gì. Muốn biết thì trực tiếp đi hỏi hắn không phải sẽ biết sao?

Đại tiểu thư tức giận nói xong cũng đi vào bên trong biệt thự.

Nếu Sở Phàm nghe được Tô Phỉ các nàng to nhỏ nghị luận phỏng chừng bị chọc giận mà chết mất.

Sở Phàm nhìn nhị tiểu thư, Tiểu Lâm các cô vội vàng an bài sắp xếp chuẩn bị nghênh đón Lâm Mộng Kỳ. Nhìn sắc mặt hưng phấn của các cô đột nhiên hắn nghĩ tới một vấn đề. “Nếu Lâm Mộng Kỳ hôm nay vào lúc đó lại có việc không tới được vậy phải làm sao đây? Như vậy chẳng phải sẽ khiến nhị tiểu thư các cô ấy cảm thấy rất bị tổn thương sao? Mình hay là nói chuyện này với Lâm Mộng Kỳ trước, để cho cô ấy tự thu xếp thời gian trước đi.”

Nghĩ vậy Sở Phàm vội vàng lấy di động gọi điện thoại cho Lâm Mộng Kỳ. Điện thoại đổ chuông hồi lâu Lâm Mộng Kỳ mới nghe máy:

- Alo. Ai đó?

Sở Phàm nghe được thanh âm mệt mỏi của Lâm Mộng Kỳ nhận điện thoại, giống như là tiếng nói khi mơ màng màng ở trên giường. Hắn thầm nghĩ “Tiểu yêu tinh này sẽ không phải ngủ đến bây giờ chứ?”

- Là tôi, Sở Phàm đây. Cô vẫn còn ngủ trên giường hả?

Sở Phàm kinh ngạc hỏi.

- A, Sở Phàm à. Tôi còn đang ngủ, đâu ngờ bị anh gọi điện thoại đánh thức rồi!

Lâm Mộng Kỳ oán hận nói.

Sở Phàm cười khổ, nói:

- Tiểu yêu tinh à, giờ đã là mấy giờ rồi? Đã giữa trưa rồi cô vẫn còn ngủ nữa hả? Cô đúng thật là heo mà!

- Anh mới là con heo béo ngu ngốc. Tôi thỉnh thoảng mới có một ngày không có việc gì làm ngủ nhiều một chút thì sao? Thật là!

Lâm Mộng Kỳ tức giận nói.

- Cô hôm nay không có việc gì à? Thật tốt quá. Tôi mới vừa nói với nhị tiểu thư, Tiểu Lâm, Tiểu Phi các cô ấy là hôm nay cô đến biệt thự Lam Hải làm khách. Thừa dịp cô khó có thời gian rảnh rỗi cứ tới đây chơi nha.

Sở Phàm vui vẻ nói.

- Hả? Anh cũng còn chưa bàn bạc với tôi mà đã quyết định việc này rồi hả?

Lâm Mộng Kỳ có chút nén giận nói.

- Tình huống lúc ấy có chút khẩn cấp. Đúng rồi. Cô đã xem báo chí hôm nay chưa?

Sở Phàm hỏi.

- Anh là heo à? Tôi còn chưa rời giường thì làm sao xem?

Lâm Mộng Kỳ lớn tiếng nói.

- À. Đúng, đúng. Vậy khi nào cô dậy cứ đến thẳng biệt thự Lam Hải nhé. Tôi nói với mọi người là buổi chiều khoảng ba bốn giờ cô sẽ tới.

Sở Phàm nói.

- Anh qua đây đón tôi đi, tối hôm qua cho Vi Vi các cô ấy mượn xe rồi mà.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- A. Vậy tôi khi nào thì... qua đón cô?

Sở Phàm hỏi.

- Bây giờ qua đây luôn đi. Tôi lập tức rời giường. Đẳng nào cũng đi chơi vậy đi sớm một chút.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Được được. Bây giờ tôi qua đón cô!

Sở Phàm giọng điệu kích động nói.

Sở Phàm treo điện thoại xong đi tới chỗ nhị tiểu thư các nàng. Nói:

- Nhị tiểu thư, tôi vừa gọi điện cho Lâm Mộng Kỳ, cô ấy nói bây giờ sẽ tới biệt thự Lam Hải. Muốn tôi qua đó đón cô ấy.

- Thật thế hả? Vậy thật là quá tốt rồi!

Nhị tiểu thư vui mừng nói.

- Vậy Sở ca ca anh phải đi nhanh về nhanh nhé, chúng ta chờ anh trở về!

Trầm Mộng Lâm cũng kích động nói.

Sở Phàm gật gật đầu, lại nói một tiếng với đại tiểu thư, sau đó lái xe tới khu biệt thự của Lâm Mộng Kỳ.

Lâm Mộng Kỳ sau khi kết thúc điện thoại với Sở Phàm liền duỗi thắt lưng, xốc chân đi xuống giường. Trên người cô mặc một bộ váy ngủ tơ tằm mỏng manh, mơ hồ có thể thấy được một thân bên trong của cô đứng là trống không.

Cô đang muốn đi đến phòng tắm rửa mặt, nhưng lúc này di động cô để trên giường lại vang lên. Cô cầm lên nhìn xem thấy chính là người đại diện của mình gọi điện tới. Cô tiếp điện thoại, nói:

- Chị Mai. Có chuyện gì vậy?

- Mộng Kỳ cô rời giường chưa? Cô đã xem tin tức trên các báo giải trí hôm nay chưa?

La Mai hỏi.

- Không có. Mới vừa rời giường thôi.

Lâm Mộng Kỳ trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, như thế nào La Mai cũng giống như Sở Phàm hỏi cô đã xem báo chí hôm nay chưa?

- Tối hôm qua ‘cầu tử đội’ chụp được ảnh của cô và Sở Phàm ở cùng một chỗ. Hôm nay trên báo chí, scandal bay đầy trời đều đưa tin rộng rãi là Sở Phàm là bạn trai cô giấu diếm bấy lâu nay, vân vân.

- Hả? Không ngờ có việc này?

- Ghê tởm hơn chính là có phóng viên tòa soạn báo không ngờ viết tới việc là cô đã có con tư sinh. Chính bởi việc này mà rất nhiều công ty truyền thông đều truy vấn công ty ta là việc này có thật hay không. Hôm nay lãnh đạo cấp cao của công ty cũng đã hỏi qua tôi tình huống thật giả của việc này. Tôi trả lời đó là giả. Sau đó thông qua công ty cung cấp cho giới truyền thông phát biểu rõ ràng là Sở Phàm chỉ là bạn bè bình thường của cô thôi.

- Thế à, những phóng viên này thực sự là quá nhàm chán rồi. Mỗi ngày đều viết những tin tức giả như vậy. Thật sự là đáng giận!

- Việc này công ty có ý kiến phản hồi với tôi là hy vọng cô đứng ra làm sáng tỏ một chút. Nhờ vào hoạt động nào đó cùng với giới truyền thông làm sáng tỏ quan hệ của cô và Sở Phàm.

- Cái gì? Còn muốn tôi đứng ra tự mình làm sáng tỏ? Tôi mới không thêm để ý tới những tin tức vớ vẩn nhàm chán đó!

Lâm Mộng Kỳ không kiên nhẫn nói.

- Nhưng nếu cô không đứng ra thanh minh một chút thì những công ty truyền thông này càng ngày càng thái quá. Cuối cùng càng viết càng tội tệ hơn!

La Mai lo lắng nói.

- Nói như vậy tôi có bạn là nam giới đều cần những công ty truyền thông này liệt kê ra sao? Còn có không gian của riêng mình không? Tôi cũng chỉ cùng Sở Phàm đi ăn đồ nướng thôi mà. Những phóng viên đó cũng quá rảnh việc rồi. Tôi sẽ không thêm để ý tới bọn họ nữa đâu. Bọn họ thích viết gì trên báo thì kệ bọn họ thôi.

Lâm Mộng Kỳ tức giận nói.

- Nhưng Mộng Kỳ...

La Mai còn chưa nói hết đã bị Lâm Mộng Kỳ chặn ngang. Cô nói:

- Được rồi chị Mai, mấy ngày nay tôi rất mệt mỏi. Tôi thật sự thật sự muốn nghỉ ngơi một chút. Được không? Sau khi từ Nhật Bản trở về tôi không hề nghỉ ngơi một ngày đã chạy tới Thượng Hải quay phim. Vội vàng quay xong rồi trở lại thủ đô còn không quá một ngày lại muốn tôi đi công tác. Như vậy tôi sẽ điên mất.

La Mai trầm mặc một lúc lâu, nói:

- Mộng Kỳ, tôi cũng biết cô rất vất vả. Vậy cô xem như vậy được không. Tôi sẽ ra mặt giúp cô làm sáng tỏ có thể không?

- Ừ. Tùy chị làm như thế nào cũng được. Dù sao mấy ngày nay tôi sẽ không tiếp xúc với giới truyền thông đâu.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Vậy được rồi. Mấy ngày này cô nghỉ ngơi cho tốt. Nghỉ ngơi tốt rồi gọi điện cho tôi.

La Mai nói.

- Tốt. Chị Mai, bye bye!

Lâm Mộng Kỳ nói xong treo điện thoại. Cô thầm nghĩ, “Thì ra mình và Sở Phàm tối hôm qua ở cùng một chỗ bị ‘cầu tử đới’ chụp được lại còn đăng lên báo. Khó trách khi Sở Phàm gọi điện còn hỏi mình đã xem báo chí hôm nay chưa.”

Lâm Mộng Kỳ đi vào phòng tắm. Cô vừa đánh răng rửa mặt vừa nghĩ:

“Trên báo viết Sở Phàm là bạn trai bí mật của mình? Hơn nữa còn có con tư sinh? Ha ha. Thực sự là thú vị. Đợi phải mua báo về xem! A. Vì sao lần này mình và Sở Phàm truyền ra truyện xấu mà mình lại không có tức giận. Ngược lại còn có chút kích động nữa chứ? Mà... mình dường như còn không cảm thấy mấy tờ báo lá cải này đưa tin lung tung. Mơ hồ có cảm giác vui về... Đúng là kỳ quái!

Đúng rồi. Chị Mai nói những tin tức này càng về sau càng thái quá. Cái gọi là thái quá chỉ là viết mình và Sở Phàm thành một cặp thôi sao? Như vậy cũng không có gì xấu. Các người muốn viết thì cứ đi mà viết đi. Nếu như đến lúc đó báo chí viết mình và Sở Phàm ở cùng nhau. Người đời lấy chữ tín làm đầu. Đến lúc đó nếu như không giống như vậy thì làm sao đây? Mình chẳng phải mang trên người tiếng bị bạn trai vứt bỏ? Hoặc là Sở Phàm trên người mang tiếng vong ân phụ nghĩa có mới nói cũ. Nghĩ lại vấn đề này thật đúng là không đơn giản!

Chẳng qua mình nếu muốn phát triển đến mức độ như báo chí đưa tin thì Sở Phàm hẳn là sẽ không đến mức không giữ lời chứ? Trên người mình có cái gì không xứng với hắn? Hừ!”

Lâm Mộng Kỳ phun nước lên mặt, trong lòng âm thầm nghĩ. Lúc này tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô lập tức ý thức được là Sở Phàm mới qua đây, vì thế liền đi ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa quả nhiên là Sở Phàm. Lâm Mộng Kỳ mở cửa ra Sở Phàm liền tiến vào. Hắn sau khi đi vào lại kinh ngạc nhìn Lâm Mộng Kỳ, ánh mắt tròn tròn, không cả nháy chớp phát nào nữa.

- Anh làm sao vậy? Ánh mắt nhìn tôi làm gì?

Lâm Mộng Kỳ khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, không kìm nổi gất lên.

- Oa. Bộ áo ngủ của cô lấy cánh ve chế tác mà thành sao? Thật sự là mỏng như cánh ve đấy!

Sở Phàm khen ngợi không dứt lời, đôi mắt cũng dừng lại trước ngực Lâm Mộng Kỳ đúng là chỗ bộ ngực phồng lên.

- Aaa!!!

Lâm Mộng Kỳ đột nhiên ý thức được vấn đề của chiếc áo ngủ mình mặc trên người là rất mỏng manh. Cô kêu lên một tiếng thất thanh, xoay người chạy về phòng ngủ của mình.

323. Chương 306: Các Người Đẹp Hẹp Mặt

Khi Mộng Kỳ ra khỏi phòng ngủ đã thay đổi một bộ trang phục thanh thuần mà lại không mất đi vẻ đẹp. Một bộ váy màu lam bó sát, bên ngoài khác một chiếc áo mỏng, rất tao nhã xinh đẹp.

- Ghét quá! Bực thật! Anh phá giấc ngủ của tôi là có việc gì thế?

Cô tức giận trừng mắt nhìn Sở Phàm.

- Nhiều!

Không giải thích dài dòng, hắn buông một câu gọn lỏn.

- Đi chết đi! Không nói với anh nữa!

Lâm Mộng Kỳ đỏ cả mặt, nói.

- Được rồi. Không nói nữa.

Hắn giơ cao hai tay đầu hàng, điệu bộ hòa hoãn, nói:

- Chưa ăn sáng phải không? Đi ăn sáng trước đã nhé.

Trong chốc lát một bữa sáng ngon lành đã dọn ra từ... tủ lạnh.

- Đúng rồi. Khi này gọi điện anh có nhắc tới báo chí gì đó. Là sao thế?

Ngồi trong xe rồi, Lâm Mộng Kỳ nhìn Sở Phàm, biết rõ mà còn cố hỏi.

Gãi gãi đầu bối rối, hắn nghĩ có lẽ nên nói rõ với Lâm Mộng Kỳ càng sớm càng tốt. Để cho cô có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, tránh việc sau này đến biệt thự Lam Hải rồi nhị tiểu thư mấy cô nàng lại hỏi này nọ thì Lâm Mộng Kỳ lại không hiểu.

- Là thế này... tối qua tôi và cô cùng ăn đồ nướng. Không ngờ bị đám ‘cẩu tử đội’ chết tiệt chụp ảnh. Rồi thế nào hôm nay mấy tờ báo lá cải cũng có chuyện để giật tít, toàn chuyện xấu xa liên quan đến tôi với cô. Viết rất khó chịu.

Sở Phàm kiên trì giải thích, vừa nói vừa lo không biết Mộng Kỳ nghe chuyện này xong rồi có nổi điên lên hay không nữa.

Kết quả, Không hề như hắn dự đoán. Tiểu yêu tinh Lâm Mộng Kỳ này nghe xong thì không ngờ lại cười “ha ha” rất vui vẻ. Cô quay sang nhìn Sở Phàm, trong mắt lấp lánh ánh nhìn vừa giảo hoạt lại vừa cười cợt, nói::

- Trên báo chí lan truyền chuyện xấu của tôi với anh à? Ha ha. Thật là thú vị!

“Thú vị à? Cô ta bị bệnh thì phải!” Sở Phàm có chút lơ mơ chẳng hiểu ra sao, ngượng ngùng hỏi:

-... Yêu tinh này, cô có vẻ rất vui. Những chuyện xấu đó đối với đại minh tinh như cô mà không có khả năng gây nên ảnh hưởng tiêu cực gì cả?

- Tôi thực sự là đang rất vui đây. Ảnh hưởng tiêu cực gì chứ? Không sao đâu!

Lâm Mộng Kỳ vẫn còn cười thoải mái. Cô nhìn bộ dạng Sở Phàm còn đang ngớ ngẩn, khó hiểu, chưa tiêu thụ hết lời mình nói thì cực kỳ buồn cười. Cô bỗng nhiên nhận ra rằng trên cột Sở Phàm đúng là một chuyện rất thú vị.

- Vẫn không hiểu à? Báo chí mà loan tin âm ỹ chuyện tôi và anh thì tôi càng nổi tiếng chứ sao!

Lâm Mộng Kỳ vừa cười vừa giải thích.

- Thế ư!

Sở Phàm giống như bưng bình đại ngộ. Nhưng rất nhanh hắn lại thất sắc.

- Không đúng rồi. Tôi là kẻ không tiếng không tăm, dựa vào tôi làm sao mà cô nổi tiếng hơn được? Cô nổi tiếng đến như thế còn chưa đủ sao? Muốn lăng xê thì tìm ai đó nổi tiếng hơn mình chứ. Tìm tôi thì ăn thua gì? Cuối cùng thì cũng chỉ có một kết quả là bản thân mình nổi tiếng hơn.

“Toát mồ hôi chưa! Tôi không hiểu sao danh tiếng lại quan trọng thế. Cái thứ danh tiếng này rất ảnh hưởng tới người khác đó!” Nghĩ vậy hắn vội nói:

-Tiểu yêu tinh, tôi không nổi tiếng, cô không nên dựa vào tôi để lăng xê làm gì? Chỉ sợ là tôi bị lăng xê ngược lại thôi... Haizzz.....

- Anh không vui à? Bao nhiêu người muốn nổi tiếng đó

Mộng Kỳ có vẻ rất lấy làm lạ.

- Chẳng lẽ cô thích cuộc sống ngày nào cũng bị thiên hạ sầm soi sao? Chẳng lẽ cô thích đi đâu làm gì cũng bị một đám ‘cẩu tử đội’ bám theo loách choách chụp ảnh sao? Ngay hôm sau, sẽ có một đồng báo lớn báo nhỏ đăng tin lung tung xoe về cuộc sống cá nhân của cô. Cô thích lắm hả? Tôi thì không!

Sở Phàm khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Lâm Mộng Kỳ chỉ im lặng, ánh mắt có chứa điều gì đó rất sâu xa, lát sau mới chậm rãi:

-Vậy mới nói làm người nổi tiếng cũng có cái không tốt. Tuy nhiên ...

Ánh mắt cô bỗng sáng lên một tia giao hoạt:

- Xem chừng anh có muốn trốn cũng không thoát đâu!

- Ý gì thế?

Câu nói của cô làm hắn hết hồn.

- Anh dừng xe lại đi đã. Tới một sạp báo mua một tờ, xem thử xem đám lá cải đó viết gì.

Lâm Mộng Kỳ thúc giục hắn.

Sở Phàm tấp xe vào bên đường, mua vài tờ báo đưa cho cô. Đón tờ báo Lâm Mộng Kỳ vội vàng lật xem.

- Ha ha! Viết thật hay đấy.

Lâm Mộng Kỳ vừa xem vừa cười thoải mái.

Sở Phàm đột nhiên thấy da đầu hắn giật giật! Bị ai phát hiện mình không hiểu một chút gì về phụ nữ! Ban đầu hắn nghĩ Lâm Mộng Kỳ thấy những tin tức lá cải rùm beng trên báo chí thế này thì chắc chắn sẽ rất tức giận, không ngờ cô lại cười rất to, rất đắc chí. Hắn thậm chí còn có chút hoài nghi là không biết có phải Lâm Mộng Kỳ bị đồng tin tức lá cải rùm beng đó làm cho đầu óc có vấn đề không nữa.

- Cái gì hay thế?

-Anh xem tờ tin tức này đi. Không ngờ họ lại viết chúng ta có con riêng. Buồn cười là không hiểu họ đem đứa bé ở đâu ra mà giới thiệu kể lể. Cứ như đúng rồi ấy.

Lâm Mộng Kỳ chỉ vào khung tin lớn cho Sở Phàm.

Sở Phàm nghe xong thì một chút xíu buồn cười cũng không thấy. Rõ ràng là sẽ bị Lâm Mộng Kỳ mắng rằng không thú vị gì cả, không có tí tế bào hài hước nào hết.

- Aizzz... Sở Phàm. Anh nói xem, tôi với anh đùa giả làm thật sinh một đứa con riêng như báo chí nói được không?

Lâm Mộng Kỳ đột nhiên nghiêm mặt hỏi.

- Đùa giả làm thật á? Lạ hồn! Đến giả còn không có nói gì đến thật? Cô ... Có sao không đó?

Hắn quay sang nhìn cô với một vẻ mặt quái dị và một giọng điệu đầy lo lắng.

-...

Mộng Kỳ chỉ im lặng...

Xe vào tới biệt thự Lam Hải, nhị tiểu thư, Trầm Mộng Lâm và Tô Phỉ, ba cô bé vui sướng reo hò chạy ra đón, vẻ mặt ba cô cực kỳ mừng rỡ.

Sở Phàm đi xuống xe trước, lại mở cửa xe cho Lâm Mộng Kỳ. Cô nhẹ nhàng duyên dáng bước xuống khỏi chiếc xe, thấy ba cô gái mỗi người một vẻ xinh đẹp động lòng người đứng trước mặt mình, thì cũng không khỏi than thầm. Ba cô bé trẻ trung xinh xắn đáng yêu, tràn đầy sức sống này đã thực sự làm cô cảm động.

- Chị Lâm Mộng Kỳ! Thực sự là chị rồi! Oa.... Ngoài đời chị còn đẹp hơn cả trên TV nữa! Tụi em đều là fan trung thành của chị đó. Em là Kỳ Tiềm Vân.

Nhị tiểu thư ríu rít, hai tay ôm lấy ngực, vui sướng kích động, nói.

- Em là Trầm Mộng Lâm, tụi em đều cực kỳ thích nghe chị hát. Liveshow nào của chị tụi em cũng đi. Nhưng chưa từng có cơ hội được gặp chị, được tiếp xúc với chị gần thế này!

Trầm Mộng Lâm nhanh chóng tiếp lời.

- Em nữa. Em là Tô Phỉ. Được gặp chị thật là mừng quá!

Tô Phỉ cười hớn hở, cũng vui sướng không kém.

Lâm Mộng Kỳ cũng vui vẻ cười:

- Chị cũng nghe Sở Phàm kể về các em nhiều lắm. Ha ha, chị vẫn mong được thấy ba em. Nhưng bận quá, tới giờ mới có thời gian.

Vừa lúc đại tiểu thư cũng bước ra. Ngay lập tức khí chất phương hoa tuyệt đại của nàng hấp dẫn ánh mắt của Lâm Mộng Kỳ. Cô chưa bao giờ gặp cô gái nào điềm tĩnh cao nhã như đại tiểu thư, thật là trong vẻ cao quý xinh đẹp rất trang nhã lại mang theo cả một thiện cảm thân thiết. Ai cũng không kìm nổi mà thâm ca ngợi vẻ đẹp của nàng.

Sở Phàm vội vàng chen vào giữa, giới thiệu:

- Đây là đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm. Còn đây là Lâm Mộng Kỳ.

- Anh ấy. Về chậm một chút nữa là ba đứa tụi nó khóc ầm lên làm loạn đấy!

Đại tiểu thư nhẹ nhàng trách hằn.

- Chị... Nói gì lạ vậy. Tụi em đâu có như thế...

Nhị tiểu thư phụng phịu.

Lâm Mộng Kỳ cũng cười:

- Đáng ra tôi nên tới sớm một chút làm quen với mọi người. Sở Phàm cũng kể về các cô nhiều lắm, đặc biệt là Kỷ Tiêm Tiêm tiểu thư. Còn cả Tiểu Vân nữa. Ha ha. Mới gặp các cô tôi đã cảm thấy rất thân thiết. Các cô cũng đừng đối xử với tôi như là đại minh tinh gì đó. Cứ coi như chúng ta làm bạn với nhau thôi nhé.

Nghe những lời thẳng thắn này, trong lòng bốn cô gái lại càng yêu quý Lâm Mộng Kỳ hơn. Đại tiểu thư mỉm cười:

- Dì Mi đi Pháp, loáng cái mà đã hai tháng rồi, cũng cứ nhắc nhiều về cô. Được rồi! Tất cả đều là bạn mà. Tôi gọi cô là Mộng nhé. Vào nhà nói chuyện đi.

- Chị Lâm, tụi em đã chuẩn bị rất nhiều quà tặng chị đó! Hi hi, chị ký tên cho tụi em nhé.

Nhị tiểu thư vừa nói vừa kéo tay Lâm Mộng Kỳ đi vào bên trong.

- Chị Lâm, lát nữa chị cùng hát với tụi em nhé. Tụi em đặc biệt hy vọng có một ngày sẽ được hát chung với chị.

Trầm Mộng Lâm nhanh chân vượt lên trước, tóm lấy tay bên kia của Lâm Mộng Kỳ, phấn chấn nói.

Tiểu Phỉ đáng thương chậm chân hơn hai cô bạn, đang hậm hực đi sau, nhìn như sắp khóc đến nơi.

Sở Phàm nhìn Lâm Mộng Kỳ nhanh chóng hòa đồng với bốn cô gái, cũng rất vui cười một mình. Hắn còn sợ Lâm Mộng Kỳ hôm nay tới rồi thì sẽ có thể mọi người tiếp đón nhạt nhẽo, xem tình hình này thì hắn lo thừa rồi.

Bị hai kéo một đẩy tới vườn sau, Lâm Mộng Kỳ nhìn thấy bếp nướng ngoài trời và một rổ chân gà thịt xiên đã tẩm ướp vàng ươm chỉ chờ lên lửa, reo lớn:

- Oa! Mọi người chuẩn bị tiệc nướng sao?

- Đúng thế. Tụi em biết tối qua chị đi ăn đồ nướng với Sở Phàm, nên nghĩ không bằng tổ chức một bữa tiệc nướng ngoài trời ở nhà. Ăn ở nhà sạch sẽ hơn ăn ở ngoài. Hơn nữa tự nướng tự ăn sẽ ngon hơn rất nhiều. Lại vui nữa!

Nhị tiểu thư nhanh nhẩu cười.

- Hôm nay các cô cũng xem báo à?

Nhớ tới mấy tin tức khoa trương bốc phét mà các báo đưa tin, Lâm Mộng Kỳ cũng hơi đỏ mặt.

- Cũng đã xem rồi. Không sao đâu mà.

Đại tiểu thư sợ Lâm Mộng Kỳ đọc báo xong sẽ không vui, nên vội vàng lên tiếng vỗ về.

- Đúng vậy! Chị Lâm đừng để trong bụng làm gì!

Trầm Mộng Lâm cũng lên tiếng bênh vực.

- Cám ơn. Tôi không để ý đâu. Hihi.

Lâm Mộng Kỳ khẽ cười, đáp lại.

Sở Phàm cũng gượng cười, nói:

-Tiệc nướng đi thôi. Tuyệt! Ăn đồ nướng xong chúng ta đi bơi nhé. Lâu lắm rồi không bơi đó. Nhị tiểu thư, áo tắm hai mảnh trong nhà còn đủ không?

Vừa dứt lời bốn ánh mắt tức giận hung hăng nhìn hắn như muốn dìm chết hắn đi cho rồi.

324. Chương 307: Hành Động Bất Ngờ

Mộng Kỳ ở biệt thự Lam Hải chơi tới tận bảy giờ tối rất vui. Còn ăn cả cơm tối nữa. Nhưng mà, buổi trưa mọi người ăn một bữa thịt nướng xong thì hoàn toàn không giống như Sở Phàm mong muốn là sẽ có màn bốn người đẹp mặc bikini cùng hắn bơi lội. Mất hứng!

Ăn tối xong, hắn làm tài xế đưa Lâm Mộng Kỳ về. Máy cô bé nhị tiểu thư, Tiểu Phỉ, Tiểu Lâm có vẻ còn vẫn chưa mãn nguyện, vẫn còn muốn ra ngoài chơi với chị Lâm thêm nữa. Sở Phàm phải giải vây, nói rằng Lâm Mộng Kỳ vừa về cũng cần phải về nghỉ ngơi, ba cô nàng mới chịu bỏ qua. Tuy nhiên Lâm Mộng Kỳ cũng đã hứa hẹn với các cô bé là sau này sẽ tới chơi nhiều hơn.

Nói gì thì nói, hôm nay ba cô cũng chơi đã rồi. Lại còn có được chữ ký của Lâm Mộng Kỳ, được hát chung với thần tượng. Hơn nữa, Lâm Mộng Kỳ lại còn hứa tối liveshow sẽ dành cho ba cô mấy ghế vip nữa chứ.

Đại tiểu thư và Lâm Mộng Kỳ có vẻ cũng rất hợp nhau. Hai người đẹp nói chuyện với nhau rất nhiều, có vẻ rất tâm đắc cứ như là tiếc sao gặp nhau muộn quá vậy.

Lái xe đưa Lâm Mộng Kỳ về biệt thự, Sở Phàm cười hỏi:

-Sao hôm nay cô lại giống yểu điệu thực nữ vậy? Vốn là có thịt nướng là ăn như heo. Hôm nay lại thỏ thẻ. Làm bộ tiểu thư rụt rè hả?

- Làm gì có! Hôm nay ăn không vào. Có lẽ bị đầy bụng, đồ ăn tối qua chắc còn chưa tiêu hóa hết.

- Ra vậy. Hôm nay có vui không?

- Vui lắm. Ba cô bé ấy rất đáng yêu. Ha ha. Ở với họ rất vui. Cả Tiêm Tiêm nữa, tôi chưa bao giờ gặp cô gái nào xinh đẹp cao quý nhã nhặn như vậy đâu nhé. Nói chuyện với cô ấy rất thích.

Nghe xong, trong lòng Sở Phàm phấn khởi lắm. Bạn gái của mình được khen mà! Hắn cười:

- Tất nhiên rồi. Tuy nhiên cô cũng rất đẹp. Đại tiểu thư cũng khen cô nhiều lắm.

- Xem ra anh may mắn lắm đấy. Được ở cùng với ngàn ây mỹ nữ. Chắc cũng không khỏi có suy nghĩ cháy không ít lửa này nọ đâu.

Lâm Mộng Kỳ cười hà hà.

- Tội lỗi tội lỗi. Cô không nghe câu “Phụ nữ là do nước tạo thành” bao giờ sao? Cho dù tôi có là lửa thì bị nước dập tắt mất thôi. Còn cháy này cháy nọ cái gì chứ.

- Ngát! Không thể nói chuyện tử tế với anh được một lúc!

Lâm Mộng Kỳ hăm hứ quay đi, không thèm liếc Sở Phàm lấy một cái.

- Có về nhà luôn không?

- Về làm gì! Về nhà lại ở nhà một mình! Không về!

- Vậy cô muốn đi đâu?

Lâm Mộng Kỳ cười gian xảo, bảo:

- Anh đi đâu tôi theo đó!

- Hả? Thật hả? Tốt quá! Tôi đi thuê phòng bây giờ nhé.

Sở Phàm kêu lên hưng phấn.

- Chát!

Sau khi dồn sức tát thật mạnh vào lưng hấn, Mộng Kỳ ôm tay nhăn nhó:

- Đau quá! Da thịt anh làm bằng sắt à?

- Buồn cười. Là cô đánh tôi lại còn trách!

- Không trách anh thì trách ai?

Lâm Mộng Kỳ nói xong không phát vào người hấn nữa mà chuyển sang véo. Giờ thì hấn phải chịu đau rồi!

Cuối cùng, Sở Phàm đưa Lâm Mộng Kỳ tới đường Kim Hoa, gặp hai cô bạn thân Trần Hiểu Lộ và Tiêu Vi cũng đang hẹn nhau đi chơi tối nay.

- Oa! Kỳ Kỳ, bây giờ Sở Phàm đã trở thành vệ sĩ riêng của bồ rồi hả? Bồ đi đâu anh ta cũng theo đó hả?

Tiêu Vi cười chọc ghẹo.

- Không có đâu! Máy bồ lấy xe đi rồi nên tớ phải tìm hấn đưa tớ lại đây chứ.

- Xem chừng không đơn giản vậy đâu nha! Tụi tớ xem báo ra hôm nay rồi.

Trần Hiểu Lộ nói với một vẻ cao thâm khó lường.

- Ngất! Tin tức kiểu đó mà bồ cũng tin được? Hiểu Lộ, trước kia bồ cũng bị loan tin âm ỹ chuyện xấu với ai kia còn gì!

- Cái gì gọi là thực thực giả giả. Giả giả thật thật các cô cũng đừng có tranh cãi nữa. Trước kia tôi với cô cũng có một số điểm chưa rõ ràng, nhưng cũng sẽ sớm rõ ràng thôi.

Sở Phàm cũng giở một giọng cao thâm khó lường không kém.

- Chết đi! Ai không rõ ràng với anh. Được rồi. Không phải anh đang bận gì sao? Có việc gì thì đi làm đi!

Lâm Mộng Kỳ sáng giọng, không lịch sự đuổi hấn.

Hấn mặt dày cười:

-Vậy tôi đi trước nhé, chào ba mỹ nữ. Tiểu yêu tinh, cô cũng phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt, đừng ham chơi quá!

Nói rồi hấn quay xe chạy về hướng biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Đêm nay hấn đến biệt thự Bạch Cảnh Sơn còn có việc quan trọng cần giải quyết.

Ân oán của hấn và bọn Trương thiếu cần được giải quyết càng sớm càng tốt. Càng để lâu thì bọn Trương thiếu sẽ càng có lợi. Mặt khác, bên phía Lam Chính Quốc cũng cần quan tâm đối phó. Nên ân oán với đám Trương thiếu gia và Lâm Phong phải kết thúc sớm thì tốt hơn.

Chín giờ. Xe hấn đã tới biệt thự Bạch Cảnh. Bên trong Ngô bá được báo Thiếu chủ đã về vội vàng chạy ra đón hấn.

- Ngô lão. Đang xem TV hả?

Sở Phàm hỏi lão coi như chào.

- Thiếu chủ tới rồi! Ha ha. Tôi đang suy nghĩ xem nên xem TV hay là lên lầu nghỉ ngơi đây.

Ngô bá cười ha ha.

- Nếu bác mệt thì cứ lên nghỉ đi. Cháu tới đây tìm Ngân Hồ có chút việc.

- Không cần, không cần! Cũng không phải mệt đến chết! Hơn nữa nhìn thấy Thiếu chủ là khỏe lại rồi. Ngân Hồ đang ở nhà, cậu gọi một tiếng là nó xuống.

- Chủ nhân!

Ngô bá mới dứt lời, âm thanh lạnh như băng của Ngân Hồ đã vang lên.

Quay đầu lại, Sở Phàm cười với cô:

- Tôi tìm cô có việc muốn nhờ. Với cô là việc nhỏ thôi, nhưng với người khác cũng không phải chuyện đơn giản. Từ mai cô hãy tập trung theo dõi sát sao Bí thư Thị ủy Trương Bằng cho tôi. Đặc biệt lưu ý xem lão ta có rời Bắc Kinh đi sang các tỉnh thành khác gặp ai không? Ví dụ nhân tình chẳng hạn. Có tin gì lập tức báo cho tôi. Hiểu chưa?

- Đã hiểu thưa chủ nhân!

Ngô bá đứng cạnh, lẩy làm lạ hỏi:

- Thiếu chủ, sao lại phải nắm giữ hành tung của Trương Bằng?

- Ngô bá còn nhớ Triệu Thanh của Công ty Kim Khoa bất ngờ tử vong một cách khó hiểu chứ? Tối qua, chính Triệu Hoa, con trai ông ta đã khẳng định với cháu là trước lúc đó Triệu Thanh đã từng nói sẽ đi gặp Trương Bằng và Lam Chính Quốc. Triệu Hoa còn nói, ở bên ngoài Trương Bằng còn có tình nhân. Cháu muốn có mấy chứng cứ xác thực thôi.

Sở Phàm thần nhiên giải thích.

- A. Nói vậy họ Triệu là bị hai kẻ kia bức tử mà chết rồi. Xem ra tất cả là âm mưu của Lam Chính Quốc. Chủ tịch hiện nay của Công ty Bất động sản Kim Khoa là anh em họ bên vợ với hắn. Xem chừng mục tiêu của hắn là muốn nuốt trọn Công ty Kim Khoa. Chiêu này hắn đã dùng quá nhiều lần rồi.

Ngô bá trầm giọng nhận xét.

- Tuy nhiên lần này hắn sẽ không thành công nữa đâu. Hơn nữa lại còn phải trả giá rất thảm!

Mắt Sở Phàm sáng lên, lạnh lùng nói.

- Thiếu chủ đã có đối sách rồi sao?

Ngô bá hỏi.

- Đã có đối sách sơ bộ rồi. Mục đích cuối cùng của cháu là muốn đập nát Lam Chính Quốc, đoạt lại Tập đoàn Lam Thị.

Nắm chặt hai tay, hắn trầm giọng.

- Những năm cuối đời mình, tôi chỉ mong nhìn thấy tên tiểu nhân Lam Chính Quốc này sẽ phải bị trừng phạt. Thấy Thiếu chủ quyết tâm chấn hưng gia nghiệp như vậy, tôi có chết cũng nhắm mắt.

Ngô bá có vẻ rất xúc động.

- Ngô bá, bác nói cái gì vậy. Số bác sẽ thọ trăm tuổi! Không lâu nữa cháu sẽ bắt Lam Chính Quốc phải trả hết nợ máu.

Sở Phàm nói xong chợt đổi giọng, hỏi:

- Đúng rồi! Kim Cương đã về chưa?

- Thiếu chủ hỏi, tôi cũng cảm thấy lạ. Kim Cương đi đâu cả ngày nay không thấy về.

Ngô bá trả lời, có vẻ hoang mang.

- Là cháu bảo cậu ấy đi làm việc. Nhưng muộn thế này mà còn chưa về, khẳng định là có chuyện bất thường xảy ra rồi. Để cháu gọi điện cho cậu ấy.

Nói rồi Sở Phàm rút điện thoại gọi cho Kim Cương.

- Chủ nhân, tôi đang định gọi cho cậu. Có chuyện rồi!

Tiếng Kim Cương bên kia rất nhỏ, nhưng bình tĩnh.

Nghe vậy Sở Phàm hơi giật mình, vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Hứa Nhạc vừa mang theo vài tên lái xe tới tòa nhà số 13 đường Hoa Tây, có vẻ rất vội vàng. Tôi có cảm giác chắc chắn có chuyện.

- Cậu xác định Hứa Nhạc đang ở trong tòa nhà số 13 đường Hoa Tây phải không?

Giọng Sở Phàm không giấu nổi vẻ kích động.

- Chắc chắn! Người này có diện mạo rất giống Hứa Nhạc mà chủ nhân đã tả. Tôi khẳng định hẳn chính là Hứa Nhạc. Hơn nữa, mấy tên đi theo hẳn còn ôm theo mấy gói to bọc kín mít, có vẻ rất khẩn trương. Tôi hoài nghi trong đó có hàng cấm!

Kim Cương vẫn trầm trầm.

- Tốt lắm! Tốt lắm! Trước mắt cậu cứ ở yên đó đừng nhúc nhích. Đừng để lộ bản thân. Tôi sẽ gọi lực lượng bên Trần Thiên Minh tới ngay lập tức. Đêm nay chúng ta phải hành động bất thành linh.

Sở Phàm có vẻ rất kích động.

Kim Cương bên kia đáp lời rồi gác máy.

Sau đó Sở Phàm gọi điện cho Trần Thiên Minh. Trần Thiên Minh nghe máy, giọng hẳn kích động nói:

- Cục trưởng Trần. Đêm nay phải bắt ngờ hành động thôi!

- A! Hứa Nhạc đã xuất hiện ở tòa nhà 13 đường Hoa Tây rồi à?

Giọng Trần Thiên Minh bên kia cũng không giấu nổi xúc động

- Tuyệt đối chính xác! Tôi phái người theo dõi ba ngày ba đêm rồi. Cuối cùng Hứa Nhạc đã thò ra. Hơn nữa lại rất khả nghi. Đúng là cơ hội tốt để hành động!

- Chỉ cần Hứa Nhạc có ở tòa nhà 13 đường Hoa Tây. Tôi lục soát tìm ra chứng cứ. Hẳn nói gì cũng bằng thừa! Trần Thiên Minh trầm giọng.

- Cho nên, Cục trưởng Trần, ông hãy nhanh chóng mang mười mấy người có bản lĩnh tới đường Hoa Tây thật sớm. Nhớ phải bí mật hành động. Tôi sẽ ở đường Hoa Tây đợi để phối hợp với ông. Bất ngờ đi vào. Phải nhanh như chớp bắt lấy Hứa Nhạc.

- Tốt! Tôi sẽ điều động người ngay bây giờ. Khoảng hai mươi phút nữa gặp nhau ở giao lộ của đường Hoa Tây.

Nói rồi Trần Thiên Minh treo máy.

Sở Phàm cũng hít một hơi thật sâu, nói:

- Ngân Hồ, chuẩn bị xuất phát!

- Thiếu chủ, có việc gì cứ kêu Kim Cương và Ngân Hồ làm là được rồi. Cậu không cần ra mặt.

Ngô bá rất lo cho hẳn.

- Ngô lão, yên tâm đi. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Ngồi nhà chờ tin tốt của cháu đi.

Nói rồi hẳn cùng Ngân Hồ ra ngoài.

Bất ngờ hành động, nhanh như chớp nhất định sẽ thành công? Nếu thành công sẽ có ảnh hưởng to lớn gì đây?

325. Chương 308: Xuất Kích

Trong một gian phòng của tòa nhà ba tầng trên đường phía Tây, bóng hình một người đàn ông cao lớn đang nhìn chăm chú vào chiếc ống nhòm trong tay, quan sát tình hình của tòa nhà đối diện. Đối diện đó, chính là tòa nhà số 13 đường Hoa Tây.

-Lúc này, ngoài cửa phòng đột ngột nghe thấy ba tiếng gõ cửa ba nhanh một chậm theo quy luật giống như một kiểu ám hiệu, người đàn ông quay sang, thân thể dường như từ sắt nung mà đúc thành, một tia vui mừng hiện lên trong mắt, nhanh chóng tiến tới mở cửa.

Ngoài cửa là một thanh niên trẻ tuổi, vẻ mặt bình tĩnh. Bên cạnh hắn là một cô gái xinh đẹp lạnh lùng mặc một bộ đồ màu bạc. Họ là Sở Phàm và Ngân Hồ.

- Chủ nhân đã tới!

Kim Cương cung kính.

- Ủ. Tình hình thế nào rồi?

Sở Phàm vừa bước vào trong phòng vừa hỏi.

- Chưa có gì thay đổi cả!

- Thế à? Để tôi xem!

Sở Phàm nói rồi tiếp lấy ống nhòm từ tay Kim Cương, trầm ngâm nhìn về phía tòa nhà đối diện.

Tòa nhà số 13 có ba tầng tất cả. Rất rộng. Trừ tầng một còn đang sáng đèn, tầng hai và tầng ba tối như bưng. Qua ống nhòm, Sở Phàm có thể thấy đằng trước tầng một của tòa nhà có hai gã cao to được trang bị cẩn thận đang đứng gác. Nhờ ánh đèn hắt ra từ cửa sổ tầng một, cũng mơ hồ có thể thấy bốn năm người đang đi lại liên tục. Từ động tác đi đi lại lại, xem ra bọn họ cũng có thể là loại vệ sĩ khá lợi hại. Nhưng tuyệt đối không thấy Hứa Nhạ! Rốt cuộc là gã đang ở đâu?

Phía trước tòa nhà là một tấm biển đề phòng thí nghiệm hóa học Bắc Kinh gì đó. Có thể đoán đây chính là căn cứ sản xuất hàng độc của Hứa Nhạ. Căn cứ nghiên cứu và sản xuất như thế này hẳn phải rất bí mật, tuyệt không thể đặt ở tầng 1 hay tầng 2, tầng 3. Chỉ có thể ở tầng hầm! Tức là sau khi Hứa Nhạ vào tòa nhà 13 đã xuống tầng hầm. Nếu vậy thì thật sự không nên hầm hồ xông vào. Nếu cứ hùng hổ mà giết vào từ tầng một, tới khi xuống tới được tầng hầm thì Hứa Nhạ đã cao chạy xa bay từ đời nào. Phải làm sao mới tốt đây?

Lúc này, di động của Sở Phàm bất chợt đổ chuông, là Trần Thiên Minh gọi đến. Có lẽ ông ta đã dẫn đội đặc công tới. Hắn nhắc mấy:

- Cục trưởng Trần, các ông đã tới đường Hoa Tây chưa?

- Ủ. Tôi dẫn theo hai mươi đặc công tới. Đều được trang bị hạng nặng. Lần này quyết tâm phải tóm cho được con rắn Hứa Nhạ!

- Tuyệt! Trước hết các ông lên tầng ba tòa nhà số 1 đường Hoa Tây đã. Tôi đang ở đây theo dõi tình hình.

- Tốt! Tôi tới ngay!

Năm phút trôi qua, Trần Thiên Minh đã tới nơi, Sở Phàm đưa ống nhòm cho ông, hắn nói:

- Hứa Nhạ đang ở trong đó. Tôi đoán chắc hắn đang ở dưới tầng hầm.

- Tầng hầm ư?

Trần Thiên Minh đón lấy ống nhòm, chăm chú nhìn về phía tòa nhà đối diện.

- Chính xác! Tòa nhà số 13 nếu là nơi Hứa Nhạc sản xuất hàng, thì căn cứ như vậy, thử ngẫm mà xem, có thể đặt ở tầng 1, tầng 2 hay tầng 3 sao?

Trần Thiên Minh gật đầu:

- Rõ ràng là những bóng người ở tầng 1 đều là vệ sĩ dưới tay Hứa Nhạc.

- Ủ. Xem chừng bên trong tòa nhà cũng được chuẩn bị vũ trang rất cẩn thận. Tôi muốn tìm biện pháp hoàn hảo nhất. Bằng không sẽ chỉ rút dây động rừng làm Hứa Nhạc chạy mất thôi.

Sở Phàm trầm giọng bàn bạc.

- Một vài tên vệ sĩ ở đây không là gì. Chỉ cần tôi ra lệnh, hai mươi đặc công xông thẳng vào, không tới một phút sẽ không chế sạch sẽ. Sau đó ào xuống tầng hầm bắt nốt Hứa Nhạc!

- Nếu ở dưới tầng hầm, Hứa Nhạc nghe thấy tiếng âm ỹ trên tầng, hoặc được báo nguy, hẳn sẽ chạy thoát ngay theo lối tầng hầm thì sao? Hẳn nghĩ thấy mùi nguy hiểm, sai ai đó tiêu hủy hết số thuốc phiện và chứng cứ trong tầng hầm thì sao? Chúng ta không biết một tí gì về tình hình bên trong tòa nhà này cả. Trong tầng hầm thế nào lại càng không biết. Cho nên tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Hứa Nhạc nếu đã có gan đặt ngay cơ sở sản xuất và căn cứ ở đây, thì hẳn đã phải có chuẩn bị kỹ càng, tính trước đường lui. Nếu chúng ta hành động tùy tiện, thiếu suy nghĩ sẽ chỉ là đả thảo kinh xà, con rắn trốn mất, mọi công lao coi như bỏ sông bỏ bể!

Sở Phàm lạnh lùng phân tích.

Trần Thiên Minh thấy thế, sững sốt hỏi:

- Vậy.... Chúng ta phải làm thế nào? Không thể cứ chờ mãi được?

- Đúng! Chờ! Chờ con rắn bò ra khỏi hang. Tôi không tin Hứa Nhạc sẽ ở tịt trong đó. Tôi cho rằng hẳn sẽ nhanh xuất hiện thôi. Chỉ khi nào thấy Hứa Nhạc bằng xương bằng thịt chúng ta mới có thể ra tay. Như vậy mới đảm bảo có thể tóm được hắn.

- Nhưng làm sao cậu có thể khẳng định hắn sẽ xuất hiện?

Trần Thiên Minh có vẻ nghi ngờ...

Sở Phàm bình tĩnh thản nhiên liếc nhìn ông ta, cũng không có vẻ gì phạt ý với thái độ nghi ngờ hẳn cả, thản nhiên nói:

- Không phải tôi qua Cục trưởng Trần đi gặp Trương thiếu sao? Ông đã khẳng định với Trương thiếu rằng Từ Lăng không ở trong tay ông. Như vậy 100% hẳn sẽ khẳng định là Từ Lăng trong tay tôi. Mà Từ Lăng lại biết rất nhiều bí mật của Trương thiếu và Hứa Nhạc. Không chừng Trương thiếu đã đoán được lúc này tôi đã từ mồm Từ Lăng mà lần ra bí mật ở tòa nhà số 13 đường Hoa Tây rồi. Ông bảo hẳn ta sẽ làm thế nào? Tôi đoán hẳn sẽ nóng ruột ra lệnh cho Hứa Nhạc sớm dời căn cứ khỏi tòa nhà số 13 đường Hoa Tây, càng sớm càng tốt. Ông có thấy mấy cái xe tải to đùng đỗ ngay trước cửa kia không? Tôi đoán nó sẽ chở máy móc thiết bị sản xuất. Cho nên khẳng định Hứa Nhạc sẽ thò đầu ra. Yên tâm đi.

- Vậy, chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Ông ra lệnh cho đội đặc công bao vây kín tòa nhà. Để lại một nhóm ẩn nấp ở trước cửa tòa nhà 13. Nghe lệnh tôi mà làm! Sở Phàm trầm trầm phân phó.

- Được! Tôi sẽ đi sắp xếp!

Trần Thiên Minh gật gật đầu.

Bên trong tòa nhà số 13 đường Hoa Tây.

Trong góc cầu thang tầng một có một gian phòng bí mật nhỏ. Trong đó có một cái cửa đường hầm cũng nhỏ, đó là đường duy nhất để xuống tầng hầm. Qua được cánh cửa này còn phải đi qua ba tầng cửa sắt được bảo vệ cực kỳ nghiêm mật mới vào tới bên trong tầng hầm. Cánh cửa sắt này, chấp luôn đội phá đổ

chuyên nghiệp đem bom đến, cũng phải mất tới trên dưới nửa giờ mới mở được nó ra. Chúng tôi bên trong tầng hầm phải rất quan trọng.

Trong hầm có tám người mặc đồ bảo hộ lao động đi đi lại lại. Ở giữa có một trung niên có vẻ xốc vác đang chỉ huy, đằng sau có hai người, một nam một nữ. Người nam đầu cật cua, cao lớn rắn chắc như hổ, đôi mắt sáng rực hung ác. Khí thế đáng sợ khiếp người. Người nữ nhỏ gầy, nhưng ánh mắt sắc bén, làm cho người ta chỉ nhìn thôi đã thấy sợ.

Đã là người trong giới hắc đạo Bắc Kinh thì không ai không biết đôi nam nữ này. Bọn họ là hai trong số tứ đại hộ vệ bên cạnh Hứa Nhạc : Bạch Hổ và Chu Tước. Ở Bắc Kinh, có thể ra lệnh được cho Bạch Hổ và Chu Tước đi sau thiếp thân bảo vệ chỉ có một người, đó là Tiểu Diện Hồ Hứa Nhạc.

Còn người đàn ông trung niên có vẻ xốc vác kia chính là Hứa Nhạc. Gã đang chỉ huy mọi người dưới hầm đóng thùng các thiết bị sản xuất ra hàng độc dưới tầng hầm cùng với một lượng lớn Ephedrine, chuẩn bị chuyển ra ngoài

Thực ra Hứa Nhạc vừa mới vào thành đêm nay. Sau khi về Bắc Kinh, gã nhận được điện thoại của Trương thiếu, lệnh cho gã nhanh chóng dời căn cứ ở tòa nhà số 13 đi, nhấn mạnh càng nhanh càng tốt. Trong đêm nay phải di dời đi hết, không còn dấu tích. Mới đầu, Hứa Nhạc, là lão đại ở tòa nhà này, không muốn. Gã cho rằng căn cứ ở tòa nhà số 13 rất bí mật, cảnh sát hoặc đội trinh thám không thể tra ra. Hơn nữa lại còn có tầng hầm bí mật rất an toàn, dù có tra ra được gã cũng có thời gian dời đi, sau đó phi tang chứng cứ. Có điều Trương thiếu có vẻ rất cứng rắn, ép buộc gã trong đêm nay phải dời căn cứ! Gã đành thu xếp di dời căn cứ tòa nhà số 13, dẫn người tới, rồi tìm cách đóng gói chuyển hết số thiết bị và nguyên liệu khổng lồ này đi.

Khi tất cả mọi thứ trong tầng hầm đều được đóng gói cẩn thận, Hứa Nhạc ra lệnh:

- Dùng xe đẩy đưa hết ra ngoài.

Lúc này Bạch Hổ đang dùng bộ đàm trao đổi với người canh gác trên mặt đất, lát sau quay sang nói với Hứa Nhạc:

- Nhạc Ca, mấy anh em trên kia xác nhận không có gì lạ. Tất cả đều bình thường.

- Ủ!

Hứa Nhạc gật đầu, vung tay:

- Mở hết cửa sắt ra!

Hứa Nhạc dẫn theo một đám người được trang bị tận răng cùng với đồng thiết bị ra khỏi tầng hầm đi lên, một người đàn ông mặc áo phục màu đen đầu trơn bóng lưỡng chạy ra đón :

- Nhạc Ca!

- Tình hình bên ngoài thế nào? Có an toàn không?

- An toàn. Em vẫn cùng các anh em đứng chốt ở đây. Bên ngoài không có chuyện gì xảy ra. Nhạc Ca yên tâm đi. Không ai nghi ngờ chỗ này.

Gã đầu trơn chỉ huy lũ lâu la bên cạnh khuôn hết đồng thùng to tướng lên xe tải đang chờ ngoài kia. Xong xuôi sạch sẽ rồi mới cùng Hứa Nhạc rời tòa nhà 13.

- Không được nhúc nhích!

- Giơ tay lên!

.....

Hứa Nhạc cùng đám đàn em mới vừa ra khỏi tòa nhà 13, từ bốn phương tám hướng vang lên mấy tiếng hét lớn. Sau đó là ánh đèn lóe sáng. Mười mấy đặc công được trang bị súng ống loại xịn đang chĩa vào bọn chúng.

- Tất cả giơ tay lên!

Trần Thiên Minh đi ra, lạnh lùng quát.

Mắt Hứa Nhạc đảo một vòng, lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, chậm rãi giơ hai tay lên.

Bạch Hổ và Chu Tước đi theo sau gã, bởi vậy tay phải của Chu Tước được tay trái của gã che đi. Chỉ thấy tay phải của gã khê động, năm viên pháo nhỏ khoảng bằng quả trứng gà màu đen đã xuất hiện giữa các ngón tay.

Chu Tước chậm chậm giơ tay, đột nhiên ả đưa tay phải ra, ném năm viên pháo đen như những tia chớp bay ra năm phía khác nhau..

- ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ẦM ẦM!

Gần như trong nháy mắt, cả năm quả pháo nhỏ cùng nổ, đường dưới chân cũng tưởng nứt ra làm đôi. Từ phía khói bụi mịt mờ!

- Là đạn khói!

Trần Thiên Minh nổi giận.

Cùng với tiếng nổ đinh tai, phía bên này, từ trong đám đặc công còn đang mù mịt trong khói bụi, ba bóng người vụt qua, đó là Sở Phàm cùng Kim Cương, Ngân Hồ, Khi chạy qua Trần Thiên Minh có lưu lại một câu:

- Tôi đuổi theo Hứa Nhạc. Ông bắt đám lâu la. Dẫn người lộn ngược cái tòa nhà này lên!

326. Chương 309: Cứng Chạm Mặt Cứng

Sau khi ném ra năm viên đạn khói, Hứa Nhạc quay lưng chạy thẳng vào tòa nhà 13. Đám đàn em của gã sau khi hiểu ra mọi chuyện cũng nhanh chóng chen chúc chạy vào bên trong.

Sở Phàm cùng Kim Cương Ngân Hồ, ba người nhanh chóng ra khỏi màn khói đuổi theo đám Hứa Nhạc chạy vào trong tòa nhà 13. Đằng sau đội đặc công cũng cầm súng đuổi theo.

Đám đàn em tay sai của Hứa Nhạc nghe thấy tiếng gió từ đằng sau liền quay đầu lại, nhìn thấy ba bóng người chạy tới nhanh như điện xẹt. Trong đó một người cao lớn như ngọn núi nhỏ hét lên một tiếng, vung bàn tay phải thô to lên, đã đánh bay ba người, chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết. Đám người còn lại ngây người ra, mà lúc này đội đặc công đã chạy tới. Đứng trước một rừng nòng súng đen xì đang chia về phía mình, tất cả đám đàn em Hứa Nhạc đành bó tay chịu trời.

Nhưng Hứa Nhạc đã được Bạch Hổ cùng Chu Tước bảo hộ bên người chạy không còn tung tích gì. Sở Phàm cùng Kim Cương và Ngân Hồ lập tức lao theo vào bên trong tòa nhà 13, chỉ thấy Bạch Hổ và Chu Tước đang đứng canh trước cầu thang, mà không thấy Hứa Nhạc đâu, có vẻ như gã đã chạy trốn lên trên lầu.

Ba người Sở Phàm đuổi theo tới nơi, Bạch Hổ và Chu Tước đứng chặn ở đầu cầu thang, hàn quang thoáng hiện lên trong mắt, lạnh lùng nhìn hằm hằm về nhất quyết không cho bọn họ lên lầu.

- Chủ nhân, hai người này để lại cho tôi và Ngân Hồ đối phó là được. Cậu hãy tìm Hứa Nhạc đi!

Kim Cương trầm giọng nói.

-Được!

Sở Phàm nói xong định chạy lên trên lầu, đột nhiên một ý niệm chợt loé lên trong đầu hắn: “Hứa Nhạc thật sự là trốn lên lầu sao? Tòa nhà này đã bị cảnh sát bao vây, cho dù hắn có trốn lên sân thượng cũng không còn con đường nào để tẩu thoát nữa. Chẳng lẽ hắn ngu tới mức định nhảy từ tầng 2 tầng 3 để trốn sao? Không phải! Hai kẻ đứng canh giữ cầu thang rất rõ ràng là cố ý bày ra nghi trận, ý đồ điệu hổ ly sơn, cần bản Hứa Nhạc không hề trốn trên lầu!

Vậy thì Hứa Nhạc sẽ trốn ở.... Tầng Hầm! Đúng! Chính là tầng hầm. Tầng hầm ngầm nếu đã được xây dựng để sản xuất thuốc như vậy thì chắc chắn sẽ có một đường bí mật để chạy trốn.

Sở Phàm nghĩ như vậy liền xoay chuyển thân hình, xoay người nhanh chóng chạy về một hướng khác, mà cái hướng hắn chạy chính là con đường tới đường hầm.

Bạch Hổ thấy vậy thì trong mắt hiện lên một tia lo lắng, thân hình chuyển động định đuổi theo Sở Phàm. Nhưng vừa động thân đã cảm thấy một cảm giác sắc nhọn đâm sát khí từ đằng sau. Trong lòng gã kinh hoàng hốt hoảng quay đầu lại thì nhìn thấy Kim Cương khổng lồ sừng sững như một quả núi Thái Sơn chọc trời tiền đến . Bạch Hổ rùng mình lùi lại lấy tấn, đồng thời tay phải nắm chặt đánh một quyền về bụng Kim Cương.

Kim Cương hét lớn một tiếng, không tránh né. “Bình!” một tiếng, thân thể khổng lồ của Kim Cương chỉ hơi lùi về phía sau một chút, thở ra một hơi, sắc mặt vẫn không thay đổi, xem chừng trúng một quyền của Bạch Hổ cũng không hề hấn gì.

Nhưng nắm tay Bạch Hổ thì tê rần. Phản lực mạnh đã khiến thân thể gã hơi lão đảo Nhìn thì thấy Kim Cương đã trúng một quyền của mình mà dường như vẫn không có chuyện gì, trong mắt gã hiện lên một tia hàn quang, ngạc nhiên hỏi

- Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Công?

Kim Cương nhếch miệng cười ha hả:

- Không sai . Một quyền vừa rồi của mày là Hổ quyền phải không? Đủ tư cách đánh với tao một trận.

Bạch Hổ nghe vậy thì không khỏi giận dữ. Kim Cương chắc chắn là muốn làm nhục gã, gã trầm giọng nói:

- Xem tao phá hoàn công của mày thế nào!

Dứt lời hai tay dồn hết toàn bộ sức lực lao về phía Kim Cương, giống như một con mãnh hổ gầm rú, muốn xé tan kẻ địch thành từng mảnh nhỏ.

Bên kia, Chu Tước và Ngân Hồ vẫn đang giằng co. Một thanh loan đao sắc bén sáng lấp lánh đang nắm chặt trong tay Chu Tước. Á nheo mắt, trong mắt ánh lên đao quang lạnh lẽo và âm hiểm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ngân Hồ, cả người ả căng cứng trong trạng thái sẵn sàng và tập trung cao độ. Từ người Ngân Hồ tràn đến một cảm giác lạnh lẽo như hàn băng nghìn năm khiến cho ả run sợ. Sát khí lạnh lẽo trong mắt của Ngân Hồ khiến cho ả cảm thấy hơi rùng mình. Đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên ả gặp phải một người phụ nữ lại có sát khí lạnh lẽo đến run người như vậy.

Chu Tước rất ghét cảm giác này. ả muốn phản công, để lấy lại chút tự tin mới bị chặt đứt. “Biện pháp duy nhất là giết chết ả mặc đồ bạc trước mặt, sau đó hủy đi khuôn mặt xinh đẹp của ả”, nghĩ đến dung mạo của mình, ả lại cảm thấy tức giận. Nghĩ vậy Chu Tước liền di chuyển thật nhanh, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Ngân Hồ, loan đao trong tay ả vung lên, lập tức một tia sáng nhọn hoắt hình vòng cung sắc bén xé gió hướng thẳng đến cổ họng của Ngân Hồ.

Ngay lúc Chu Tước có hành động, Ngân Hồ cũng có phản ứng, chỉ là cô lui người về phía sau. Tấm áo khoác màu bạc phát phơ, cả thân hình của cô ưu nhã lùi về. Trong lúc đó cô giơ tay lên, lập tức một đạo hàn quang lạnh lẽo như băng vụt loé lên, luồng gió truyền tới như cắt da khiến cho người ta cảm thấy khó thở.

- Choang!

Tiếng vũ khí chạm nhau, trong không khí có vài tia lửa lóe lên.

Sát khí trong mắt Chu Tước càng đậm, tốc độ càng nhanh hơn dồn Ngân Hồ về phía sau. Loan đao trong tay không ngừng vung lên, đao thế biến đổi, từ chuôi đao đến lưỡi đao nhằm những chỗ hiểm hóc trên thân của Ngân Hồ mà lấp lánh chém tới, góc độ rất tinh tế, thế đao rất mạnh. Từng đao vung ra như muốn đẩy Ngân Hồ vào chỗ chết!

Sắc mặt Ngân Hồ vẫn lạnh như băng, không hề có chút biến hoá, chỉ có đôi mắt sáng lạnh lẽo là khẽ chớp động. Chiếc áo màu bạc bay theo gió khiến cô nhìn qua càng thêm xinh đẹp cũng khiến cho tay phải của cô lại càng nhanh hơn.. Mỗi lần băng đao của cô chém ra đều chuẩn xác hóa giải được sát chiêu của Chu Tước.

Chốc lát, Ngân Hồ đã lùi đến sát tường, chân phải giẫm mạnh vào vách tường, cả người cô mượn lực bay lên. Xoay người trên không trung, tay phải hoa lên, một tia sáng sắc nhọn lóe như ánh chớp, rồi ngàn vạn những tia sáng như vậy tràn xuống mục tiêu là đầu Chu Tước. Á kinh hoàng, nghiêng người tránh, đồng thời loay đảo vung lên cần chùm sáng sắc nhọn sắp rơi xuống đầu mình.

“Bịch” một tiếng, Ngân Hồ đã lộn người đáp xuống sau lưng Chu Tước. Á hóa đá! Chỉ một giây thôi nhưng một mảng tóc trên đỉnh đầu bên trái rơi xuống. Nhìn qua cảm thấy hơi kỳ quái lại hơi buồn cười, cùng với khuôn mặt dài đầy tàn nhang của Chu Tước thì có vẻ có chút dữ tợn.

Mắt ả long lên lửa giận, một chiêu vừa rồi của Ngân Hồ đã sỉ nhục ả đến cực điểm. Chậm rãi xoay người, nghiêng răng nắm chặt tay phải đến mức kích động khiến cho hơi run rẩy, ả thề nhất định phải giết Ngân Hồ mới hả giận!

Trong lúc đó, trận chiến của Kim Cương và Bạch Hổ ngày càng quyết liệt, đã tới giai đoạn gay cấn.

Lúc này mắt Bạch Hổ đã đỏ như máu, rống lên điên cuồng, quần áo của gã đã bị khí kinh mạnh mẽ bộc phát cho rách nhăm nhở, lộ ra một cơ thể cường tráng rắn chắc. Rống lên một tiếng, gã thi triển cùng lúc cả Hổ quyền và Pháo quyền nhanh như sấm sét đánh tới Kim Cương.

Hổ quyền như mãnh hổ xuống núi, thế không thể đỡ. Pháo quyền giống như đại bác bắn ra, uy lực mạnh mẽ.

Bạch Hổ kết hợp cả Hổ quyền và Pháo quyền hùng mạnh, uy lực như nghiêng trời lệch đất. Từng quyền lao tới như xoáy lốc, mỗi quyền bay ra đều mang khí thế ngàn quân, mỗi lần đánh tới đều muốn đập đối thủ nát bậy. Nếu là người bình thường thì đã sớm bị biến thành thịt vụn dưới tay Bạch Hổ.

Kim Cương vẫn bình tĩnh ứng chiến, càng đánh, mắt hắn càng tỏ vẻ kích động vui sướng. Hắn cao hứng bởi vì mình có thể đánh nhau với một đối thủ ngang tài ngang sức. Chỉ có đối đầu với những kẻ thật mạnh mới có thể kích thích chiến ý trong hắn bùng cháy.

Đột nhiên Bạch Hổ lao tới, Hổ quyền và Pháo quyền cùng lúc gào thét hung mãnh áp sát, hai nắm tay song song đánh thẳng đến Kim Cương. Kim Cương cũng không né tránh, ánh mắt sáng lên điên cuồng, tức giận gầm lên một tiếng long trời lở đất đánh ra Bát Cực quyền.

Tay phải Kim Cương dùng Hàng Long Ngũ Nhạc Triều Thiên Truy trong Kim Cương Bát Thế của Bát Cực quyền, tay trái dùng Phách Sơn Chuông Phách Sơn Phủ Gia Cương cũng trong Kim Cương bát thế. Hai chiêu này được Kim Cương kết hợp giữa Bát Cực quyền với Phách Quả Chuông. Bát Cực lại thêm Phách Quả, thần quỷ cũng phải sợ.

Thấy một chiêu long trời lở đất này đánh tới, trong mắt Bạch Hổ cũng hiện lên một tia sợ hãi, nhưng đến thế này thì cũng chỉ có cách lấy cứng đối cứng mà thôi.

- Ầm.....!!!!!!

Lảo đảo, Bạch Hổ lùi lại mấy bước, hai tay bị chấn động đến tê dại, hồ khẩu đau nhức... Gã bị sự kiêu hùng mạnh mẽ kia của Kim Cương uy hiếp đến rét lạnh, đáng sợ hơn, chiêu quyền pháp vừa rồi Kim Cương sử dụng đã khiến gã bị nội thương.

- Bát Cực quyền?

Ánh mắt Bạch Hổ trầm xuống, trong giọng nói của gã có mang theo một chút ngạc nhiên.

Kim Cương không đáp lời, tinh thần hưng phấn, thân hình như bão táp lao về phía Bạch Hổ, lạnh như băng cung, ầm ầm như sấm.

Trong mắt Bạch Hổ hiện lên một tia kinh hãi, gã vội dồn lực vào hai đấm, gầm lên một tiếng hổ, dùng mười hai thành công lực thi triển Hổ quyền cùng Pháo quyền đánh về phía Kim Cương.

Tới gần gã, Kim Cương hơi vặn eo, dồn hết sức dả sơn vào bên vai đâm thẳng vào gã, như Thái Sơn áp đỉnh, khí thế vô biên, lại như biển giận nổi sóng, gào thét mà đến,. Chiêu này quả là chiêu công kích dũng mãnh nhất của Bát Cực quyền, cương mãnh tàn nhẫn - “Thiếp Sơn Khảo”. Chiêu Thiếp Sơn Khảo này đủ mạnh để bật gốc một cây đại thụ, quả đúng là như thế.

- Rầm!!!!

Bạch Hổ tru lên một tiếng đau đớn, cơ thể to lớn cường tráng của gã bị đụng bay về phía sau đến bảy, tám thước, ngã đánh rầm một cái tường sập sàn nhà, hộc ra máu tươi.

Hổ quyền và Pháo quyền của gã cũng đánh trúng người Kim Cương, tuy nhiên hắn có Cửu Trọng Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Công hộ thể, không ảnh hưởng gì!

Nếu nói Bạch Hổ là một con mãnh hổ mạnh mẽ xuống núi, thì Kim Cương chính là ngôi sao Hollywood trong phim Kim Cương, có thể xé khủng long thành hai mảnh. Mãnh hổ đối với hắn chỉ là một con mèo ngoan ngoãn mà thôi!

Chiêu Thiếp Sơn Khảo như long trời lở đất của hắn đã đánh Bạch Hổ tới trọng thương, nằm bẹp trên đất như một đồng thịt không xương. Bạch Hổ, trong giới giang hồ cũng là một tay đánh nhau nổi danh số một số hai, da thịt như làm bằng sắt, Hổ quyền và Pháo quyền uy mãnh không ai không sợ. Nhưng đến một chiêu Thiếp Sơn Khảo của Kim Cương gã cũng không chịu nổi. Đủ biết Kim Cương kinh khủng đến cỡ nào.

Bước đến bên Bạch Hổ, Kim Cương nhìn gã giống như nhìn một kẻ đã chết.

Phía bên kia, Ngân Hồ và Chu Tước cũng đang quyết đầu để xem ai sống ai chết.

327. Chương 310: Tiêu Diện Hổ Thành Khốc Diện Hổ (hổ Mặt Cười Thành Hổ Mặt)

Chu Tước là một ả thích chưng diện mặc kệ đồng tàn nhang dày đặc trên mặt. Vì thế nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn mịn màng bóng loáng này, hiển nhiên sẽ ghen tị, ghen đến xanh lè cả hai mắt. Hai thanh loan đao trong tay chỉ muốn vạch nát khuôn mặt hoàn mỹ kia thành một con quỷ xấu xí. Mà thực tế, ả đã ra từng ra tay đến tám lần như vậy!

Lúc này, trước mặt ả lại là một khuôn mặt đẹp hơn tất cả những khuôn mặt mà ả đã hủy hoại. Làn da Ngân Hồ trắng trẻo như ngọc, càng cảm ghét hơn, chỉ cần một chiêu, một mảng tóc to tướng trên đầu ả đã bị khuôn mặt đó cạo mất. Lửa giận trong bụng ả bùng bùng cháy. ả quả thực bị chọc giận sắp phát điên rồi! Nắm chặt đôi loan đao, thở dồn dập, ả trừng mắt nhìn Ngân Hồ Trong lòng thầm phát thệ nhất định phải xé tan cô thành từng mảnh nhỏ.

Thét lên một tiếng chói tai, ả bay lên, thân hình nhanh chóng sà xuống như con dơi. Hai tay múa loạn loan đao nhắm thẳng vào những chỗ hiểm trên người Ngân Hồ. Phần hện tới cực điểm, tốc độ tấn công của ả sắc bén nguy hiểm gấp mấy lần. Lưỡi đao hung hăng xé gió cắt vụn không khí vun vút lao lớn. Bóng đao loang loáng phủ khắp người. Một bầu không khí vô cùng lạnh lẽo.

Đối mặt với Chu Tước đang điên cuồng tấn công, Ngân Hồ không dám chủ quan, toàn tâm ứng chiến, không ngừng thoăn thoắt quỵ dị tránh đao. Từng đường đao lạnh như băng nhọn lấp loáng giữa không trung. Trong không gian không ngừng vang lên những tiếng tiếng “ choang choang” của vũ khí chạm nhau.

Ngân Hồ và Chu Tước di chuyển thân hình, tốc độ ra chiêu ngày càng nhanh. Thân hình quỷ dị nhanh chóng phối hợp đẩy đối phương vào chỗ chết. Những sát chiêu khiến cho người ngoài nhìn vào thấy hoa mắt, nhưng người am hiểu võ công hiểu được Ngân Hồ và Chu Tước đang quyết đấu đến giai đoạn sống chết. Giờ khắc này chỉ cần bất kỳ người nào hơi lơ là không lưu tâm là sẽ phải chịu cảnh muôn đời không được phục thù.

Đột nhiên một tiếng “Rầm!” truyền đến. Hoá ra lúc này Kim Cương đã dùng Thiếp Sơn Khảo đánh bay Bạch Hổ.

Đang kịch liệt chiến đấu với Ngân Hồ , đột nhiên Chu Tước thấy Bạch Hổ bị Kim Cương dùng chiêu Thiếp Sơn Khảo đánh bay đến bảy tám thước, hộc máu nằm bẹp thì rùng mình thoáng thốt thần trong nửa giây. Nhưng đối với Ngân Hồ chỉ nửa giây như vậy cũng đã đủ.

Cô chỉ khẽ quát một tiếng, một đường không khí sắc bén lạnh lẽo bay vút tới cổ họng Chu Tước. Chu Tước định vùng loan đao chặn mũi đao nguy hiểm của Ngân Hồ, nhưng rồi cuộc cũng muộn một bước. Mũi đao bén ngọt lạnh lẽo trong tay Ngân Hồ lao ra đâm vào xuyên qua cổ họng ả!

Chu Tước cảm thấy cổ họng mình tê rần, cứng người đờ đẫn. Toàn thân dần dần chết lạnh như băng. Một vẻ sợ chết tràn đầy trong đôi mắt ả. Ngân Hồ lạnh lùng nhìn thân hình Chu Tước ngã xuống. Đôi mắt vẫn lạnh như băng, không chút biểu cảm. Đối với cô mà nói, địch thủ khi chiến đấu chỉ cần phân tâm một chút, kết quả chỉ có một: Chết!

Lại nói tới Sở Phàm đang đuổi theo Hứa Nhạc về phía cửa tầng hầm. Hướng mà Sở Phàm đuổi theo đúng là hướng tới con đường trong tầng hầm bí mật. Bỗng nhiên hắn thấy một chùm chìa khóa vắt trên sàn. Có lẽ ai đó mới đánh rơi. Một tia cười lạnh lùng nơi khóe miệng, hắn tiếp tục đi tới.

Trong hầm quả đúng là có một đường đi bí mật. Hứa Nhạc đang vội vàng chạy tới đó. Gã thở dốc, tim đập dồn dập. Trên khuôn mặt xám xịt thấy rõ sự hoảng sợ và bối rối. Với tay tới bên tường sờ mó chán chê cũng không có gì. Tái mặt, gã lục tung túi quần, vẫn không có! Hoảng hốt! Mồ hôi lạnh bắt đầu tứa ra. Vội vàng luống cuống lộn ngược tất cả các túi trên mình. Cũng không tìm được gì, Mặt cắt không còn giọt máu, gã thì thào nói lầm nhảm không rõ nghĩa một mình:

- Chẳng lẽ lại làm mất? Làm sao làm mất được? Tại sao lại có thể có như vậy được chứ?

- Mà đang tìm chùm chìa khóa này phải không?

Đang luống cuống tìm đồ loạn cả lên, gã nghe thấy một giọng nói thản nhiên mà lạnh băng truyền tới.

Giật mình, trong mắt gã loé lên một tia sáng, Hứa Nhạc nhanh như cắt động tay phải, trong người gã lúc nào cũng có súng. Nhưng tay còn chưa chạm vào súng, cả cánh tay đã tê rần. Sau đó “Keng” một tiếng, chùm chìa khóa ban nãy gã cuống lên tìm lúc này đang ở dưới chân gã. Mà vừa rồi chính chùm chìa khóa này là vũ khí kẻ kia ném vào khiến tay gã đau buốt vô cùng.

Sau đó, một tiếng gió xé vun vút đánh tới gã, vừa quay lại đã thấy một thân ảnh đã áp sát mình từ bao giờ. Trong lòng gã hoảng hốt, quyền trái quét sang, nhưng đột nhiên Hứa Nhạc cảm thấy tay trái của mình bị một bàn tay cứng như gọng kìm bắt gọn. Sau một âm thanh kèn kẹt là một cảm giác đau đớn đến thấu xương lan truyền khắp thể xác và tinh thần gã. Gã buông thông cánh tay trái xuống, sự cứng rắn kiên cường đã bị đánh gục!

- A!

Thét lên một tiếng đau đớn thấu tâm can, Hứa Nhạc ôm lấy cánh tay trái mới bị bẻ, nghiêng rằng gập người trước cơn đau đến choáng váng đầu óc. Mồ hôi lạnh ứa ra, mặt mày trở nên xanh lét, nhắm chặt mắt đau đớn. Một lúc lâu sau gã mới khó khăn đứng thẳng dậy. Lúc này gã mới nhìn rõ kẻ đứng trước mặt, một người thanh niên lạnh lùng mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

- Mà... mà là ai?

Ánh mắt Hứa Nhạc trở nên lạnh lẽo, gã gằn giọng hỏi. Xem như gã vẫn không bỏ được, vẫn ra vẻ mình là đại ca.

- Mà là Hứa Nhạc phải không? Nghe danh đã lâu. Tao tên là Sở Phàm. Hắn mà đã nghe Trương thiếu nói nhiều về tao. Trương thiếu cũng nhiều lần nói về mày trước mặt tao đấy.

Sở Phàm vẫn cười cười nói.

- Mày chính là Sở Phàm?

Hứa Nhạc trầm giọng lạnh lùng hỏi.

- Không sai. Hắn Trương thiếu đã nhiều lần sai mày đến giết tao phải không? Đáng tiếc! Mày đã bị lừa, đã bị Trương thiếu lừa bòn rồi. À, không phải. Phải nói là, bị tao và Trương thiếu lừa bòn!

Sở Phàm thản nhiên nói.

Hứa Nhạc hơi giật mình, hắn n không nhận được hỏi:

- Mày có ý gì?

- Ý gì à?

Sở Phàm vẫn cứ tươi cười:

- Mày không giấu lại đi? Nhiều lần mày sai người đến giết tao mà đâu có được? Chẳng lẽ tao thật sự thần thông quảng đại như vậy ư? Nghĩ lại đi. Đêm nay tại sao mày lại bị đón lỏng ở đây? Khéo chưa? Người kia tại sao lại cứ khẳng khẳng muốn mày phải ôm đồng thuốc phiện này tẩu tán trong đêm nay? Mày nghĩ tại sao tao lại biết? Aizzzzz... Có lúc tao cũng thấy tội nghiệp cho mày!

-Mày... mày nói là Trương thiếu bán đứng tao sao?

Hứa Nhạc nhớ lại lời Trương thiếu danh sắc ra lệnh trong đêm nay phải tẩu tán hết tất cả những thứ trong tòa nhà 13. Mà đúng đêm nay lại bị cảnh sát bắt tại trận! Tất cả thật khéo trùng hợp! Nghe Sở Phàm phân tích một hồi, gã cũng mơ hồ hoài nghi liệu có phải Trương thiếu đang ngầm ngầm bán đứng gã không.

Sở Phàm không nói nữa, chỉ im lặng đứng một bên nhìn Hứa Nhạc bằng một ánh mắt thương hại.

Đảo một vòng mắt, Hứa Nhạc bỗng cười lớn:

- Nực cười! Cái gì mà Trương thiếu với chẳng Trương thiếu. Tao chẳng hiểu mày đang nói gì cả!

Trong lòng gã vẫn không tin Trương thiếu đã bán đứng mình. Gã và Trương thiếu đã cùng cười trên một hổ, Trương thiếu tuyệt sẽ không trở mặt. Cho nên, trước mắt, tốt nhất là đừng để Trương thiếu bị liên lụy vào, làm vậy còn có thể hy vọng Trương thiếu sẽ tìm mọi cách cứu gã ra. Nếu lời Trương thiếu xuống hố, thì không thậm chí một tia hy vọng con con được cứu cũng mấy may không có.

Sở Phàm vẫn cười bình thản:

- Tốt lắm! Trương thiếu nhất định sẽ ghi nhận thái độ này của mày. Cứ đến cục cảnh sát uống trà đi đã. Mày yên tâm, vị trí của mày sau này tao sẽ thay thế. Sau này không biết ai sẽ được hưởng lợi cùng với Trương thiếu đây.

- Cái gì? Mày...

Con mắt Hứa Nhạc long lên giận dữ. Về việc chia lợi ích, gã và Trương thiếu đã nhiều phen tranh cãi âm ỹ.

“Chẳng lẽ Trương thiếu thật sự vì lợi ích mà diệt trừ mình ư? Không phải là không có khả năng! Trương thiếu vốn là kẻ âm hiểm độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra. Nhưng cũng không thể vì mấy câu của thằng nhãi trước mặt mà có thể khẳng định Trương thiếu đã bán đứng mình được. Để từ từ xem phản ứng từ phía Trương thiếu rồi sẽ biết. Tuy nhiên, cũng phải công nhận là kỳ quái! Tại sao một nơi bí mật như vậy cảnh sát lại có thể mò ra được?”

Trong khi Hứa Nhạc đang trầm tính toán, Trần Thiên Minh cùng ba đặc công đã xông vào tới, Sở Phàm quay sang cười ha hả với ông:

- Cục trưởng Trần, xem như mọi chuyện lần này rất thuận lợi đó, lần này ông đã lập công lớn rồi! Đương nhiên, công lao này không thể quên sự mật báo của Trương thiếu. Ha ha!

Trần Thiên Minh nghe Sở Phàm nói cũng hơi sửng sốt, nhưng ông cũng là con cáo già tu luyện thành tinh, hiển nhiên biết ngay Sở Phàm chắc chắn là cố ý nói vậy. Cũng cười ha hả phối hợp:

- Đúng thế. Sau này phải tới cảm ơn Trương thiếu. Hắn là Hứa Nhạc phải không? Giải hắn đi!

Một đặc công nghe vậy liền tiến tới, dí súng vào lưng Hứa Nhạc giải ra ngoài.

Đứng ngay gần, Hứa Nhạc nghe rất rõ từng lời Sở Phàm và Trần Thiên Minh trao đổi, sửng sốt ngơ ngàng, giãy dụa muốn nói gì đó nhưng đã bị đặc công phía sau đẩy đi.

- Vừa rồi cậu cố tình nói thế hả?

Trần Thiên Minh nhìn Hứa Nhạc bị áp giải ra xa mới thấp giọng hỏi Sở Phàm.

- Ủ. Nếu có thể lung lay làm cho Hứa Nhạc tin Trương thiếu đã bán đứng hắn thì hắn sẽ dễ dàng phản bội Trương thiếu hơn. Hơn nữa, gã Hứa Nhạc này hắn biết rất nhiều bí mật động trời. Nếu có thể khai được vài lời từ miệng hắn thì chúng ta coi như nắm được điểm yếu của Trương thiếu kia.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Vừa rồi mọi người kiểm tra mấy cái thùng, như cậu đoán, bên trong toàn là ma túy là thành phẩm hoặc bán thành phẩm. Còn có mấy từ trường nữa. Có những thứ này, chúng ta hoàn toàn có thể phán cho Hứa Nhạc án tử hình. Hừ! Tôi không tin hắn không chịu mở miệng.

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói.

- Ủ, vậy việc thẩm vấn Hứa Nhạc nhờ Cục trưởng Trần xử lý. À, còn hành động lần này của chúng tôi, phiền ông dặn dò anh em dưới quyền giữ bí mật thật kỹ đừng để lộ cho ai biết. Cứ tuyên bố là một mình ông bắt được Hứa Nhạc. Lôi tôi vào, bọn Trương thiếu biết được chúng ta bắt tay hợp tác sẽ khó ra tay hơn.

- À, lần này ra tay thật sự cảm ơn cậu!

Trần Thiên Minh chân thành nói.

- Không cần cảm ơn! Tới khi nào đưa được Trương thiếu vào chỗ chết thì hãy cảm ơn tôi. Còn nữa, mấy ngày này, ông hãy theo dõi chặt chẽ Hứa Nhạc, tuyệt đối không cho phép người ngoài, đặc biệt là bọn Trương thiếu tiếp xúc với hắn! Nhốt và theo dõi Hứa Nhạc vài ngày, cho tới khi hắn cảm thấy Trương thiếu quả thật không thêm quan tâm đến hắn, hết hy vọng rồi thì sẽ phản bội Trương thiếu. Đương nhiên, trong lúc đó, cũng cần Cục trưởng Trần phối hợp tỏ ra một chút cho hắn nghi ngờ nữa.

Sở Phàm nói.

- Chú em cứ yên tâm đi. Tôi sẽ không để cậu thất vọng đâu.

Trần Thiên Minh cười ha hả, cùng Sở Phàm đi ra ngoài.

328. Chương 311: Tình Yêu Dị Dàng Của Lâm Hiểu Tình

Tình huống trước mắt cơ bản đã giải quyết xong, mấy tên tay chân của Hứa Nhạc đã bị bắt lên xe cảnh sát. Ấn đồn Thiết Sơn Khảo của Kim Cương, Bạch Hổ cũng đã bị thương và bị áp giải lên xe. Chu Tước kia lúc này giống như cục đá trong tủ lạnh, cũng đã được hốt đi nốt.

Trần Thiên Minh chỉ vào vào cái thùng đã bị đặc công niêm phong, nói:

- Chỗ này, ngoài ma túy thành phẩm còn có cả bán thành phẩm nữa. Phải hơn sáu chục cân không ít, đây quả là một vụ án lớn đây.

- Lần này nếu Cục trưởng Trần đào sâu tróc rễ không biết chừng có thể phá toàn bộ đường dây ma túy tại Bắc Kinh đấy, Công lao sẽ không chỉ có dừng ở đó đâu.

Sở Phàm bên cạnh thản nhiên nói.

Trần Thiên Minh cười cười nói:

- Hà hà, không phải là do được chú em giúp sức nhiều đó sao? Nếu nói đến công thì phải kể tới công của cậu nhiều hơn đó. Hà hà.

- Ha ha. Cục trưởng Trần quá khen rồi, hy vọng lần này ông nắm chắc cơ hội. Gã Hứa Nhạc này cũng không ít rễ ngắn rễ dài đâu.

Sở Phàm nói.

- Tôi biết. Tôi còn muốn từ miệng hắn đào được bằng chứng dính dáng đến gã Trương thiếu chết tiệt kia.

Trần Thiên Minh nói.

-Vậy Cục trưởng Trần có tin tức gì mới báo ngay cho tôi nhé. Tôi đi trước một bước.

Nói rồi bọn Sở Phàm, Kim Cương, Ngân Hồ từ biệt Trần Thiên Minh mà rời đi.

- Hôm nay hai người đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Nếu như không có hai người, chắc chắn không thể bắt Hứa Nhạc dễ dàng như thế được.

Sở Phàm quay sang khen Ngân Hồ và Kim Cương.

- Chủ nhân quá khen! Có thể cùng chủ nhân kề vai chiến đấu, trong lòng Kim Cương vạn phần sung sướng.

Kim Cương kích động nói.

Còn Ngân Hồ chỉ im lặng, nhưng trong mắt cô thấp thoáng một tia kích động.

- Được cùng kề vai sát cánh với hai người, tôi cũng vui lắm. Được rồi, giờ hai người quay về biệt thự Bạch Cảnh Sơn nghỉ ngơi đi. Sau này chúng ta còn phải đối đầu với nhiều đối thủ còn đáng sợ hơn nghìn lần nữa.

Sở Phàm nói.

- Vâng. Chủ nhân cũng nên về nghỉ ngơi.

Kim Cương cung kính nói.

- À, đúng rồi. Ngân Hồ, chuyện tôi dặn cô đừng quên nhé.

Sở Phàm quay sang Ngân Hồ dặn.

- Ngân Hồ đã ghi nhớ trong lòng.

Ngân Hồ nói.

- Tốt lắm. Về nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Nói rồi Sở Phàm cũng rời đi.

Hành động đêm nay xem như là thành công thắng lợi. Vừa bắt được Hứa Nhạc vừa tóm được tới một lượng lớn ma túy ngay tại trận. Có thể nói là thu hoạch vượt xa ngoài dự kiến. Trương thiếu mà biết chắc nỗi điên lên mất, quả một đòn chí mạng với gã.

Tất nhiên, cùng phải xem Trần Thiên Minh làm như thế nào nữa. Nếu như để Trương thiếu gặp Hứa Nhạc thì coi như kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ. Cho nên tuyệt đối không thể cho phép Hứa Nhạc được tiếp xúc với Trương thiếu. Bước đầu tiên là phải cách ly hoàn toàn, để cho Hứa Nhạc cảm thấy Trương thiếu đã bán đứng mình. Chỉ có làm như vậy mới có thể khiến gã khai ra mọi chuyện.

Nghĩ vậy, Sở Phàm cảm thấy sốt ruột, muốn gọi điện nhắc Trần Thiên Minh lưu ý.

Vừa lúc này di động của hắn lại réo inh ỏi, là Lâm Hiểu Tình. Đã vài ngày không được gặp cô, hắn cũng thấy nhớ nhớ.

- Hiểu Tình, sao muộn thế còn chưa ngủ?

Sở Phàm dịu dàng quan tâm.

- Không ngủ được!

Hiểu Tình hờn dỗi nói.

- Có tâm sự hay sao thế? Sao lại không ngủ được?

-Nhớ anh.... nhớ anh ngủ không được...

Tiếng nói của Hiểu Tình nhỏ như muỗi kêu.

Tim Sở Phàm nhảy thót một cái, hắn nhẹ giọng:

- Anh cũng rất nhớ em.

- Đừng có lừa người ta. Mấy ngày liền anh không thèm hỏi han gì em, lại còn kêu nhớ. Hừ!

Á khẩu một lát, hần cười:

- Làm sao lại như thế được. Tức giận rồi kìa. Được rồi, thế bây giờ anh qua chỗ em được không?

- Vậy... có sao không? Thấy anh bận rộn suốt ngày...

Lâm Hiểu Tình nói.

- Ha ha, đã xong cả rồi! Em ở đâu? Anh sẽ qua. Nhất định phải qua tìm em.

- Em... em ở nhà...

Hiểu Tình nói khẽ.

- Ở nhà? Thế Uyển Nhi đâu?

Sở Phàm hỏi thử.

- Cô ấy đi công tác, không có ở nhà.

Lâm Hiểu Tình nói.

Nghe vậy, Sở Phàm như mở cờ trong bụng, hần nói vội vào máy:

- Chờ anh. Anh tới ngay!

Ô tô của Sở Phàm phi như bay tới căn hộ của Hiểu Tình. Trong xe, Sở Phàm vừa kích động vừa mơ màng mộng tưởng nhớ tới Lâm Hiểu Tình nhu tình bách mị cùng với thân hình gợi cảm thì trong lòng cảm thấy khó kìm chế được.

Đêm nay bắt được Hứa Nhạc, tâm tình hần rất thoải mái và thư giãn. Lại nhận được điện thoại vàng của Hiểu Tình đúng là thêm hoa trên gấm. Sau khi vãn mô hôi giải quyết công việc quan trọng thành công, lại được ôm ấp mỹ nhân nóng bỏng trong tay. Trời ơi, trên trời dưới đất còn gì bằng. Sở Phàm nhấn mạnh chân ga.

Đứng trước cửa phòng Hiểu Tình, hần mới nhận ra mới rồi mình chạy hết bốn tầng cầu thang còn mệt hơn cả lúc đánh nhau, hít một hơi thật sâu, hần khẽ gõ cửa phòng Lâm Hiểu Tình.

Cửa phòng lập tức mở ra, Hiểu Tình đứng đó, chỉ mặc một manh áo ngủ lụa mỏng mềm mại, dường như đứng đợi hần từ lúc nào, khuôn mặt quyến rũ tràn đầy vẻ vui sướng.

Nhìn sâu vào đôi mắt tràn ngập yêu thương của cô, Sở Phàm bước vào trong, không quên lật tay khóa cửa lại.

- A Sở!

Hiểu Tình khẽ gọi, cả người nhào vào lòng Sở Phàm, hai tay ôm chặt như sợ hần biến mất.

Hần cũng vòng tay, ôm thật chặt cô, cảm nhận thân thể mềm mại của cô trong lòng. Nhẹ nâng cầm cô lên, hần dịu dàng gọi:

-Tiểu Tình.

Lâm Hiểu Tình không nói gì, nhưng lại càng ôm Sở Phàm chặt hơn nữa. Sở Phàm cười cười không nói gì, vùi đầu vào người Lâm Hiểu Tình, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên người cô. Tay trái của hần trượt theo vòng eo mảnh khảnh mềm mại của cô xuống dưới, dừng lại ở bờ mông đầy đặn của cô bóp mạnh một cái.

- Ghét quá!

Lâm Hiểu Tình ngẩng đầu, dấm nhẹ vào ngực hần, giọng nói mang theo vẻ trách cứ.

Sở Phàm cười cười, nhẹ giọng hỏi:

- Chỉ có mình em ở nhà xem TV thôi à?

- Chả mình em thì có ai nữa.

Hiếu Tình giận dữ nói.

- Vậy à? Nếu em gọi anh sớm một chút thì anh sẽ ở đây xem cùng em.

Sở Phàm nói.

- Hừ cần phải em gọi anh mới đến à? Anh để làm gì?

Hiếu Tình bất mãn nói.

Sở Phàm hơi sững sốt, hấn nhún nhường nói:

- Anh xin lỗi, anh sai rồi. Là anh không quan tâm tới em Em tha thứ cho anh được không?

- Không!

Cô chu cái miệng nhỏ không chịu thương lượng.

- Vậy tức là anh phải cần em sao?

Sở Phàm cười ha hả nói.

- Không cho anh cần!

Lâm Hiếu Tình không kìm nổi hơi cười nói.

- Thật không đấy? Xem anh cần chết em như thế nào đây!

Sở Phàm nói rồi ngay lập tức hấn phủ lên bờ môi ngọt ngào mềm mại như cánh hoa kia một nụ hôn chết người.

- Uhm...

Lâm Hiếu Tình thở ra một tiếng. Cô nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt lấy Sở Phàm, cái lưỡi thơm tho tìm tới quện chặt lấy nhau không rời.

Sở Phàm cuồng nhiệt hôn Lâm Hiếu Tình, đồng thời hai tay hấn cũng không chịu ở yên, đã du ngoạn khắp thân thể mềm mại của Hiếu Tình vài vòng, qua lớp váy ngủ mỏng manh vuốt ve xoa nắn vòng eo rồi thuận đường leo tới đỉnh ngọn núi cổ E kia mà thám hiểm.

Đêm nay dưới lớp áo ngủ của Lâm Hiếu Tình không mặc nịt ngực. Vuốt ve đến hai bầu vú kiêu ngạo đầy đặn của Lâm Hiếu Tình trong lòng Sở Phàm như muốn nổ tung ra, cảm giác mềm mại truyền từ tay đến khiến cho thân thể hấn không kìm được sôi sục, sau một hồi vuốt ve hấn liền đùa bỡn hai cái điểm đỏ bồng trên ngực của Lâm Hiếu Tình.

-A!

Bờ môi anh đào khêu gợi của Lâm Hiếu Tình liên tiếp kêu lên những âm thanh yêu kiều mê người.

Mi mắt khép hờ, khuôn mặt ửng đỏ, cơ thể không tự chủ được nép sát vào ngực Sở Phàm, cảm nhận tới tận trái tim hơi ấm của hấn. Mấy ngày qua trong lòng cô vẫn chờ mong, giờ đã thành hiện thực. Khi ôm Sở Phàm cô cảm thấy một loại cảm giác hạnh phúc và vững vàng vô cùng. Cô rất thích cảm giác ấy.

Được Sở Phàm ôm hôn vuốt ve, dần dần Hiếu Tình cũng cảm thấy thân thể mình bốc lên ngọn lửa dục hừng hực thiêu đốt. Cô cảm thấy thân thể của mình rất nóng. Mỗi lần Sở Phàm vuốt ve đều mang lại cho cô một cảm giác kích thích, cảm giác này giống như đang vẫy gọi Sở Phàm thực hiện những hành động thô bạo hơn tiếp theo.

Rồi đôi môi đỏ mọng đầy khát khao của Hiếu Tình, Sở Phàm khẽ cúi đầu, lướt môi xuống cái cổ trắng ngần, trượt xuống bộ ngực đầy đặn, tận hưởng cảm giác được chìm trong vùng thung lũng thật sâu giữa hai ngọn núi cổ E tuyệt hảo. Hiếu Tình run rẩy trong miệng dồn dập những thanh âm mê người!

Đột nhiên Sở Phàm bế thốc cô trên hai tay, bước nhanh vào phòng trong. Hiếu Tình “uhm” một tiếng. Cô biết, chỉ một lát nữa thôi, Sở Phàm sẽ đưa cô tới cõi vu tiên, mặt đỏ bừng, cô khẽ nép vào lòng hấn....

Gần ba giờ sau.

Sau một hồi ân ái, đầy thỏa mãn, giờ Lâm Hiểu Tình nằm trong lòng Sở Phàm, âu yếm vuốt ve thân thể rắn chắc cùng lồng ngực rộng lớn của hắn, ánh mắt chan chứa tình yêu dịu ngọt. Khuôn mặt vẫn còn ửng đỏ, cảm giác kích thích lúc này vẫn chưa hề qua đi. Lúc này cô cảm thấy một niềm hạnh phúc trào dâng, được nằm yên bình trong lòng người đàn ông mình yêu, cảm nhận thân thể đầy đặn ấm áp và yêu thương của hắn.

- Giá như có thể nằm mãi thế này thì tốt quá.

Lâm Hiểu Tình sâu kín nói.

Sở Phàm nhẹ nhàng vỗ về cô:

- Vậy cứ nằm như vậy đến hết đêm nay, được không?

Lâm Hiểu Tình nghe vậy thì cảm thấy vui vẻ, cao hứng nói:

- Vậy đêm nay anh không đi nữa sao?

- Hai chân anh giờ mềm nhũn ra rồi, đi sao nổi nữa? Hơn nữa, được ở cạnh em thế này, anh không nỡ rời đi. Đêm nay anh ở lại đây với em, có được không?

Sở Phàm cười cười, dịu dàng nói.

- Uhm...

Nhẹ nhàng khẽ phát ra một tiếng đáp ứng dịu dàng, Hiểu Tình nhào người nằm sấp trên lồng ngực rộng lớn, hai tay ôm thật chặt lấy cổ Sở Phàm, bộ ngực mềm mại đầy đặn trắng như tuyết áp vào ngực hắn, mang lại cho hắn một cảm giác vô cùng mềm mại.

329. Chương 312: Cùng Lâm Hiểu Tình Du ngoạn

Sáng sớm ngày hôm sau.

Sở Phàm mơ màng tỉnh dậy, hắn vòng tay sang bên cạnh, nhưng không thấy thân thể mềm mại của Lâm Hiểu Tình đâu. Vậy cô đã đi đâu rồi chứ?

Trên giường vẫn còn thoang thoảng mùi hương thơm dịu nhẹ của cô. Ngửi thấy mùi hương thơm còn đó mà chần gối bên giường đã lạnh, Sở Phàm nhớ lại cảnh cả đêm qua triền miên say đắm, nhớ lại da thịt nóng nà trắng như ngọc, trong tâm hắn lại trào dâng một đợt sóng nóng bỏng. Cảnh xuân vô hạn đêm qua hiện dần trong đầu hắn như thước phim quay chậm, dường như vẫn còn nghe thấy âm thanh rên rỉ mê hoặc và bàn tay vẫn còn lưu lại cảm giác trơn mềm láng mịn của làn da người đẹp. Đêm qua thật sự là kích thích đến tột cùng.

Chìm trong suy tưởng một hồi, hạ thân hắn lại ở trong trạng thái “sẵn sàng ứng chiến”, biểu tình không để hắn yên. Hắn lật mình ở trên giường, gạt những hưng phấn từ tối hôm qua sang một bên, với lấy quần áo tròng vào người, rồi đi ra khỏi phòng tìm Hiểu Tình.

Mới ra ngoài đã nghe thấy tiếng âm thanh đun nấu từ bếp vọng tới, trong lòng Sở Phàm mỉm cười nghĩ thầm “Hóa ra Hiểu Tình dậy sớm làm đồ ăn sáng”.

Tới cửa phòng bếp, hắn thấy Hiểu Tình đang mặc một chiếc tạp dề hoa, bận rộn trái phải làm bữa sáng. Nhìn thấy thân hình thon thả xinh đẹp của Lâm Hiểu Tình ở trong bếp, hắn dựa cửa say đắm ngắm cô, khóe miệng ẩn hiện một nụ cười ấm áp. Lâm Hiểu Tình không biết Sở Phàm đang đứng cửa nhà bếp ngắm nhìn mình đến thất thần. Cô đang rất bận rộn, tình cảnh giống như một người vợ đảm đang đang chuẩn bị bữa sáng cho chồng. Cuối cùng Sở Phàm cũng nhẹ nhàng bước đến không gây ra tiếng động để Lâm Hiểu Tình phát hiện, bắt ngờ vươn hai tay ôm chặt lấy lưng cô.

-A!

Lâm Hiểu Tình giật mình kêu, quay lại thấy khuôn mặt cười cười của Sở Phàm, khẽ trách yêu:

- Đáng ghét! Không thấy người ta đang làm đồ ăn sáng sao? Anh im hơi lặng tiếng tiến đến khiến cho người ta suýt nữa làm đổ cả nồi thức ăn.

- Là em phản ứng chậm đấy chứ. Anh đứng đây từ nãy giờ mà em không phát hiện ra.

Miệng nói tay làm, bàn tay của hắn từ từ leo dần lên ngọn núi cao ngất kia mà vuốt ve.

- Bộp!

Hiểu Tình vỗ mạnh vào tay hắn

- Đáng ghét! Cả đêm qua anh chà đạp người ta như vậy mà còn chưa đủ sao?

- Tất nhiên là không đủ rồi! Cả đời cũng không đủ!

Nói Sở Phàm lại hôn lên hai má của Hiểu Tình.

- Ừ! Không được! Đây! Đây! Tránh ra! Mới sáng sớm còn chưa đánh răng nữa! Thật là đáng ghét!

Tránh không nổi công phu hôn của Sở Phàm, cô xoay người hắn về phía cửa, dịu dàng nói:

- Anh đi đánh răng rửa mặt đi rồi vào ăn sáng được không?

- Được, được!

Sở Phàm đắc ý nhéo nhéo má cô, cười ha hả đi ra.

Chờ hắn rửa mặt xong thì bữa sáng cũng dọn ra. Hai người cùng ngồi ăn sáng.

Nhìn Sở Phàm ăn đồ ăn mình nấu một cách ngon lành, một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào len lỏi dịu dàng dâng lên trong lòng Hiểu Tình. Được chăm sóc, nấu cơm, giặt quần áo cho người đàn ông mình yêu mỗi ngày là niềm hạnh phúc của mọi phụ nữ.

- Ăn nữa nhé!

Thấy bát cơm của Sở Phàm đã nhanh chóng được dọn sạch, Hiểu Tình dịu dàng hỏi hắn.

- Ăn không nổi nữa! Ba bát rồi đấy. Em muốn anh no vỡ bụng mà chết à?

- Không phải. Nhưng em thích nhìn anh ăn. Hi hi.

- Nhưng anh thích ăn em hơn.

Sở Phàm nháy mắt, cười gian.

- Đáng ghét! À đúng rồi, hôm nay anh đưa em đi chơi được không?

Hiểu Tình hào hứng nói.

- Em thích đi chơi chỗ nào?

- Đi Di Hoà Viên(1) đi! Em tới Bắc Kinh lâu như thế nhưng cũng chưa được tới Di Hoà Viên lần nào.

Lâm Hiểu Tình nói.

Sở Phàm xem lại thì thấy hôm nay mình không có kế hoạch gì bận rộn, hơn nữa cũng muốn chiều Hiểu Tình một chút cho nên hắn đáp ứng liền:

- Vậy thì đi chuẩn bị đi. Tí nữa chúng ta xuất phát.

- Dạ. Chờ em đi thay quần áo một chút.

Hiểu Tình cười rạng rỡ, chạy vèo vào trong phòng mình.

Thấy cô vui vẻ, Sở Phàm cũng thoải mái. Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một ý đồ đen tối “Hiểu Tình phải thay đồ sao? Mình có nên đi giúp cô nàng một chút không nhỉ?” Nghĩ vậy Sở Phàm liền lập tức đến

phòng của Hiếu Tình. Hắn mừng rơn khi thấy cửa phòng chỉ khép chứ không khóa. Sau một hồi đất tranh tư tưởng ngoài cửa phòng, hắn quyết định một là không làm hai là làm thì không thôi, cuối cùng hắn đẩy thẳng cửa đi vào.

- Á! ...Anh... Sao lại vào đây?

Hiếu Tình mới cởi chiếc áo lót tơ tằm màu đen, đang định thay bằng một cái có màu sắc sáng hơn thì đúng lúc này Sở Phàm đã bất ngờ đẩy cửa đi vào. Cô liền vội vàng vòng hai tay che trước ngực, trừng mắt nhìn hắn. Có điều.... hai bàn tay thon nhỏ làm sao che hết được hai ngọn núi cỡ to lớn kia? Cho nên cô muốn che lại cũng không được. Kiểu che đây này thậm chí lại còn kích động dục vọng hơn.

- A. Anh ... không có việc gì, chỉ muốn giúp em thay đồ. Giúp, giúp ấy mà.

Nhất thời Sở Phàm không tìm được lý do nào trong sáng hơn, đành nói thật.

- Hừ! Giúp cái gì mà giúp. Anh muốn xem người ta thay quần áo thì có. Hừ!

Lâm Hiếu Tình giận dữ nói.

Sở Phàm tham lam nhìn chằm chằm vào bộ ngực bị hai tay đè nén vẫn ương bướng vươn ra ngoài đến hơn nửa, cười đắc ý:

- Ha ha. Đừng nói thế! Hiếu Tình à, em định ôm ngực tới khi nào nữa?

Nghe vậy khuôn mặt thon nhỏ của cô ửng đỏ, sắng giọng mắng:

- Người ta đang thay quần áo. Anh không ra ngoài làm sao mà thay được? Thật là....!!!

- Em cứ thay đi. Anh ngồi cạnh xem thôi. Chỉ xem thôi chứ không sờ.

Sở Phàm cười nói.

Lâm Hiếu Tình tức muốn xì khói. Chỉ là cô cũng không dám chạy tới đẩy Sở Phàm đi ra ngoài. Bởi vì nếu nhấc tay ra thì bộ ngực của cô sẽ hoàn toàn lộ. Tuy nói toàn thân cô từng chỗ từng chỗ một đã bị Sở Phàm nhìn thấy nhưng cô vẫn không muốn bỏ tay ra.

Lâm Hiếu Tình đành nén giận liếc Sở Phàm một cái rồi xoay người đi chỗ khác, vội vàng mặc nịt ngực lên người. . Sau khi mặc xong, cô giận dữ đi tới gần Sở Phàm

- Hiếu Tình, ấy, em định làm gì? Muốn bắt nạt anh sao? Tốt. Anh thích nhất là bị mỹ nhân bắt nạt đó nhé. Ha ha.

Sở Phàm cười nói.

- Bắt nạt cái đầu anh ý.

Hiếu Tình đỏ mặt, đâm thật mạnh vào hắn.

Sau một hồi trêu đùa nhau loạn cả lên, hai người quyết định đi xuống lầu lái xe tới Di Hòa viên. Dọc đường đi hai người nói cười vui vẻ, không bao lâu đã tới nơi. Cả hai đi từ sớm mà tới nơi cũng đã chín giờ rưỡi. Trước cửa phòng vé lúc này đã đông nghịt người xếp hàng. Xem ra hôm nay thời tiết sáng sủa mát mẻ, rất nhiều người Bắc Kinh tranh thủ ra ngoài dạo mát giải khuây.

Sở Phàm mua hai vé rồi hai người đi vào lâm viên. Nhìn tổng quan Di Hoà Viên rất lớn, chủ yếu từ Vạn Thọ Sơn và Côn Minh Hồ mà thành, bốn hồ thông nhau, cảnh vật vô cùng tinh mịch.

Sở Phàm cùng Lâm Hiếu Tình đi dạo dọc theo Côn Minh Hồ, Di Hoà Viên tuy nói là rộng lớn nhưng dân số Trung Quốc còn lớn hơn gấp nhiều lần, mọi người đổ xô tới đây, nên khắp không gian to lớn trong viện đâu đâu cũng thấy người. Hai người thong thả vừa đi vừa ngắm quanh, dọc đường họ vui vẻ trêu đùa chụp ảnh khắp nơi. Nhìn vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của Hiếu Tình trong ảnh, Sở Phàm mỉm cười, trong lòng hắn cũng thấy vui lây, thầm mong cô sẽ mãi mãi cứ vui vẻ hạnh phúc như vậy.

Sau đó hai người theo Nhất Thủy Hồ thông qua phố Tô Châu. Phố Tô Châu này là bản sao thu nhỏ của thành cổ Tô Châu hoa lệ trước kia. Mùi rượu thơm nồng thoang thoảng bay theo làn gió từ quán rượu Hi

Nhưng. Cảm giác như đang được sống giữa thành Tô Châu sầm uất hai trăm năm trước. Sơn thủy hữu tình, cảnh người hòa hợp, hài hòa kì thú.

Di Hoà Viên quá lớn! Quá nhiều cảnh để xem để ngắm. Chỉ riêng đình đài lầu các, hành lang,... tính sơ sơ cũng tới hơn ba trăm gian. Sở Phàm cùng Hiểu Tình cứ thông thả vừa đi vừa tán chuyện, mỗi thì nghỉ, đến trưa cũng nghỉ ngơi một chút. Mãi đến năm giờ chiều, Lâm Hiểu Tình than thở là hai chân cô đã mỏi nhừ, đi không nổi. Ấy vậy mà cả ngày hôm đó bọn họ mới ngắm nghía được một góc của lâm viên.

- Em mệt à? Vậy chúng ta về đi. Khu này quá lớn, một ngày không thể đi hết được. Đi chơi vui vẻ là tốt rồi.

- Vâng. Lâm viên lớn thật! Đi cả một ngày đến rã chân mà cũng vẫn chưa dạo hết cái Di Hoà Viên này.

Lâm Hiểu Tình hơi dựa vào lan can trên cầu Tây Đê nói.

- Em muốn đi xem hết Di Hoà Viên à? Cũng được. Nếu em muốn anh sẽ đi cùng em. Được không?

-Đi nữa thì trời tối mất. Lát nữa người ta thế nào cũng đóng cửa lại. Làm sao mà tiếp tục đi dạo được.

Lâm Hiểu Tình giận dỗi nhìn Sở Phàm một cái nói.

Hắn cười cười nói:

- Đóng cửa thì cứ việc đóng cửa. Chúng ta ở luôn trong này đi, không ra ngoài nữa. Dù sao chúng ta cũng mang đồ ăn theo mà. Ở đây một chỉ một đêm thì lương thực vẫn còn thoải mái.

- Đồ ăn thì có rồi, thế ngủ ở đâu?

Nói xong Hiểu Tình mới nhận ra lời nói này có chút không thích hợp lắm. Cô đỏ hết cả mặt.

- Ha ha. Tưởng gì. Ngủ thì quá đơn giản. Bên kia sườn núi cỏ cây mềm mại như thế, lại không thể chứa được hai chúng ta sao? A, nếu em sợ lạnh thì anh sẽ ôm em ngủ.

Sở Phàm cười cười nói.

- Đi chết đi! Thật không đứng đắn. Được rồi, về thì về. Nhiều người đã lục tục ra về rồi đấy.

Lâm Hiểu Tình giận dỗi nói.

Nhìn khuôn mặt tức giận của Hiểu Tình, Sở Phàm cười cười vui vẻ ôm lấy eo cô đi ra ngoài.

- Hôm nay đi chơi có vui không?

Sở Phàm nhìn khuôn mặt kiều diễm động lòng người của Lâm Hiểu Tình hỏi.

- Có. Vui lắm. Sau này giả mà anh có nhiều thời gian đưa em đi chơi, đi shopping thì tốt nhỉ.

- Được chứ. Sau này chúng ta nên đi xa xa một chút. Ví dụ như Thanh Long Sơn chẳng hạn. Ở đó có chỗ nghỉ qua đêm đấy.

- Dù có qua đêm em cũng không ngủ chung phòng với anh!

- Thế thì buổi tối anh sẽ bị mộng du, chạy sang phòng em.

- Làm như em ngốc lắm ý. Buổi tối đi ngủ không khóa cửa sao?

- Anh sẽ giả làm quỷ khóc. Dọa cho em khỏi ngủ luôn. Còn dám ngủ một mình không?

- Anh thật là đồ đáng ghét!

Chú thích (1): Di Hoà Viên là lâm viên cổ điển nổi tiếng Trung Quốc, ở phía Tây ngoại ô Bắc Kinh. Nó nguyên là vườn hoa và hành cung của vua chúa nhà Thanh. Năm 1750, vua Càn Long cho khởi công xây dựng và đặt tên là Thanh Y Viên. Năm 1860 bị liên quân Anh Pháp thiêu huỷ. Trước khi Quang Tự lên chấp chính, Từ Hi đã dùng kinh phí hải quân rất lớn để tu sửa lại, năm 1888 đổi tên như ngày nay. Năm 1900 liên quân 8 nước xâm lược Bắc Kinh và đã tàn phá Di Hoà Viên, năm 1903 tiến hành trùng tu. Di Hoà Viên do Vạn Thọ Sơn, Hồ Côn Minh hợp thành, diện tích khoảng 4350 mẫu Trung Quốc, mặt nước chiếm khoảng 3/4 diện tích khu vườn. Hiện nay là một thắng cảnh du lịch nổi tiếng.

330. Chương 313: Đại Tiểu Thư Lo Âu

Sở Phàm lái xe đưa Lâm Hiểu Tình về nội thành, kiếm chỗ ăn cơm. Trong quán ăn, ngồi đối diện hẳn, trên mặt vẫn còn nguyên nụ cười hạnh phúc, cô nói:

- Em vui lắm. Hôm nay anh đưa em đi chơi thật là vui vẻ

Sở Phàm liếc mắt nhìn Lâm Hiểu Tình một cái, trong giọng nói tràn đầy bất mãn:

- Sao em lại cướp lời của anh? Anh đang muốn nói như vậy đó, ai ngờ bị em giành trước.

Hiểu Tình ngẩn người một lúc, hiểu ra rồi thì không nhịn được cười khúc khích:

-Anh ấy! Miệng trơn như bôi mỡ! Muốn đi chơi với em hả? Ngày nào em cũng đi với anh được, tất nhiên là trừ thời gian đi làm!

- Tốt lắm , lời này anh nhớ rất kỹ!

Hắn cười âu yếm khẽ bóp chóp mũi Lâm Hiểu Tình nói.

Đồ ăn vừa đem tới, họ cũng không nói nhiều nữa, tập trung vào chuyên môn. Cả ngày đi dạo trong Di Hòa Viên rộng thênh thang, họ đã ăn gì đâu cho nên đã rất đói bụng.

Sau đó Sở Phàm lái xe đưa Lâm Hiểu Tình trở về. Đối với Lâm Hiểu Tình mà nói, hôm nay cô rất vui. Lâu rồi cô không ra ngoài chơi để giải sầu , hôm nay lại được đi ra ngoài chơi nguyên cả một ngày cùng với người mình yêu, lòng cô ngập tràn hạnh phúc ấm áp, ánh mắt long lanh tràn đầy ý cười nồng nàn nhìn sang Sở Phàm, trong mắt toát ra một vẻ nhu tình thân mật nhẹ nhàng.

Đưa người đẹp về tận cửa, Sở Phàm dịu dàng nói:

- Hiểu Tình, em vào nhà đi. Anh không vào đâu. Anh phải quay về biệt thự Lam Hải xem sao.

- Vâng. Nhưng em muốn ôm anh một cái đã.

Nói dứt lời, cô nhào vào ngực hẳn, ôm thật chặt, lộ vẻ lưu luyến không muốn rời.

Sở Phàm cũng vòng tay ôm chặt mỹ nhân mềm mại, nhẹ nhàng hôn hai má cô, dịu dàng nói:

- Em sao ôm chặt thế? Giống như là sinh ly tử biệt vậy!

- Không được nói thế! Anh không được nói xui xẻo!

Lâm Hiểu Tình trách cứ sau đó ngẩng đầu nhìn hẳn. Đột nhiên cô kiễng chân hôn khẽ lên đôi môi ấm áp, cười nói:

- Được rồi, anh cũng về đi.

- Ừ. Đêm nay em ngủ ngon nhé.

Hắn vỗ nhẹ vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, đứng lại nhìn cô bước vào nhà, khuất sau cánh cửa rồi mới xoay người đi.

Sở Phàm từ biệt Lâm Hiểu Tình rồi lái xe về biệt thự Lam Hải. Về tới biệt thự Lam Hải, hẳn chỉ thấy có mỗi nhị tiểu thư đang ăn cơm, không thấy bóng dáng đại tiểu thư đâu. Thấy hẳn về, nàng lớn tiếng hỏi:

-Sở ca ca, anh đã về rồi hả? Cả ngày đi đâu thế?

- Tối qua tôi đưa Lâm Mộng Kỳ về, lại có chút việc nên đi luôn không về. Đúng rồi đại tiểu thư đâu? Cô ấy đang tắm rửa ở trên lầu phải không?

Sở Phàm hỏi.

- Chị ấy vội vội vàng vàng đi lên công ty từ giữa trưa rồi, giờ vẫn chưa trở về.

Nhị tiểu thư nói.

- Vậy à? Hay là xảy ra chuyện gì?

Sở Phàm nhú nhú mày lo lắng hỏi.

- Tôi cũng không biết, gọi điện chị cũng không nghe. Có khi ở Công ty có việc gấp gì đó.

Nhị tiểu thư nói tới đây liền đổi giọng:

- Đúng rồi, Sở ca ca, ăn cơm chưa? Vào đây ăn luôn đi, tôi ăn có một mình buồn quá.

Thấy nhị tiểu thư xinh đẹp quan tâm tới mình, hần đáp ứng:

-Tốt quá. Tôi cũng chưa ăn.

Nói rồi nhanh nhẹn lấy bát ngồi cạnh cùng cô ăn cơm, mặc dù trước đó đã ăn với Lâm Hiểu Tình rồi.

- Sở ca ca, gần đây tôi nhận thấy anh với chị tôi có gì lạ lắm đó.

Nhị tiểu thư ngây ngây thơ thơ thản nhiên không chút để ý hỏi, làm Sở Phàm hơi sững sốt. Hần cười hỏi:

- Kỳ quái làm sao?

- Cũng không biết nói thế nào. Nhưng tôi có cảm giác chị và anh có vẻ rất thân thiết.

Nhị tiểu thư nói.

Sở Phàm nhìn khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết của nhị tiểu thư, hần thầm hỏi, “Chẳng lẽ quan hệ của mình và đại tiểu thư đã bị nhận ra?” Hần cười cười nói:

- Tôi cùng nhị tiểu thư cũng rất thân thiết đó mà.

- Không phải thế! Mà là...

Nàng nghĩ một lúc không nghĩ ra từ gì để diễn tả đành buông tha cho hần:

- Dù sao tôi cũng cảm thấy có gì đó!

- Cô bé này, ăn no rồi không có việc gì làm lại nghĩ lung tung. Đúng rồi, hôm nay đi gặp Lâm Mộng Kỳ quay phim thế nào rồi? Cho tôi xem nào.

Sở Phàm cố ý nói sang chuyện khác.

Nhắc tới Lâm Mộng Kỳ nhị tiểu thư cảm thấy hứng thú, không tra khảo mối quan hệ của Sở ca ca và chị gái nữa. Cô vui vẻ hào hứng:

- Ủ. Ghi hình rõ lắm. Để chút nữa cho anh xem. Đặc biệt chị ấy còn hát với tôi một bài nữa.

- Ha ha, tuyệt quá. Nhất định cho tôi xem đấy. Mà Tiểu Lâm bọn họ đã về rồi à?

Sở Phàm cười nói.

- Ủ, Mộng Lâm và Phỉ Phỉ về rồi. Mà Phỉ Phỉ nhắn anh về tới tìm cô ấy có việc gì đó.

Nhị tiểu thư nói.

- Tìm tôi có việc?

Hần thầm nghĩ Phỉ Phỉ tìm mình thì có việc gì chứ nhỉ? Sau đó hần nói:

- Mai tôi sẽ ghé qua chỗ Phỉ Phỉ xem có việc gì.

Bỗng nhiên bên ngoài đi vào một chiếc xe sang trọng hiệu BMW, đó đúng là xe của đại tiểu thư.

- Chị về rồi!

Nhị tiểu thư reo lên rồi chạy ra đón.

Sở Phàm cũng ra theo.

Một cô gái xinh đẹp thanh lịch trong bộ đồ công sở được cắt đo cẩn thận bước ra khỏi xe, gương mặt cô thoáng nét ủ rũ lo lắng, cố gắng nở nụ cười chào Sở Phàm và em gái:

- Hai người đang ăn cơm à?

- Vâng. Chị ăn chưa?

- Chị không đói. Chị không ăn đâu.

- Không ăn sao được. Đại tiểu thư lên nhà thay đồ nghỉ ngơi một chút đi rồi xuống nhà ăn cơm, anh đi hâm lại đồ ăn.

Sở Phàm nhẹ giọng quan tâm, quay người đi về phía nhà bếp.

Đại tiểu thư hé miệng muốn gọi hắn lại, nhưng rồi lại thôi. Nhìn theo bóng dáng của hắn, ánh mắt cô toát ra một tia ôn nhu tình cảm.

- Chị, trông chị không khỏe lắm. Ở công ty có chuyện gì không hay sao?

Đại tiểu thư cười xòa, ôm vai nhị tiểu thư nói:

- Không có gì. Đúng là công ty có chút chuyện, nhưng đã được giải quyết xong xuôi rồi. Đúng rồi, mai ba về đó.

- Thật hả chị? Không phải ba nói ngày kia mới về sao?

Nhị tiểu thư vui mừng hỏi.

-Thì làm xong việc sớm thì về sớm thôi mà.

Hai chị em ríu ran trò chuyện đi lên lầu.

Lên tới phòng mình, đại tiểu thư thay đồ, rửa mặt, tẩy trang xong xuôi, thông thả bước xuống lầu. Xuống tới nơi đã thấy Sở Phàm đã hâm nóng đồ ăn hết rồi, lại bày biện cẩn thận, chỉ việc ngồi vào ăn. Hắn cười:

- Đại tiểu thư, tới đây ăn một chút đi. Anh cùng ăn với em nhé, được không?

- Ừ.

Nàng gật đầu, Trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ. Thật ra hôm nay vì chuyện của công ty mà nàng chưa ăn được gì. Về tới nhà nhìn thấy Sở Phàm và em gái, tâm tình bỗng chốc trở nên tốt hơn. Lại thấy Sở Phàm đích thân vào bếp hâm lại đồ ăn cho mình, nàng cảm động ầm ập vô cùng, không ngờ cũng cảm thấy đói bụng.

- Ăn nhiều một chút. Lúc em xuống bếp nấu cho anh thì anh ăn nhiều hơn, hôm nay anh hâm lại đồ ăn cho em thì em cũng phải ăn thật nhiều. Thế mới công bằng.

Sở Phàm nói.

Đại tiểu thư phì cười:

- Ai mà so với anh được. Mỗi bữa anh ăn tới ba, bốn bát, chả lẽ bắt em cũng phải ăn tới ba bốn bát sao?

- Ừ! Đúng rồi đó!

- Không thể được! Em làm sao ăn được. Ăn một bát thôi, có được không?

Đại tiểu thư chớp chớp đôi mắt to hỏi.

- Ha ha, vừa rồi đùa ấy mà. Em ăn no là được rồi!

Hắn nói xong chăm chú nhìn đại tiểu thư.

- Bị anh nhìn chăm chăm như thế thật là không quen!

- Mãi rồi khác quen mà. Thời gian còn dài, cứ dần dần sẽ thành quen.

Sở Phàm thâm ý nói.

Đại tiểu thư hiểu được ý đằng sau câu nói của Sở Phàm, khuôn mặt xinh đẹp trở nên ửng hồng, trong mắt hiện lên một vẻ sung sướng. Lời nói mới rồi của Sở Phàm làm trái tim nàng trở nên rung động, một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào lan tỏa trong lòng.

Sở Phàm im lặng ngồi cạnh nhìn đại tiểu thư ăn cơm, lòng vui vô hạn. Hắn nhận ra hạnh phúc đơn giản chỉ là được ở bên cạnh người mình yêu, cùng nhau chia sẻ cuộc sống, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngắm nước chảy trên cầu, cùng nhau đọc sách, cùng nhau chia sẻ những chuyện vui và không vui. Vậy là mãn nguyện lắm rồi!

Hắn cũng nhận ra lúc này trong lòng đại tiểu thư bây giờ cũng rất vui vẻ, nhưng ánh mắt lấp lánh kia dường như vẫn còn ẩn hiện một tia ưu sầu. “Không hiểu nàng đang có tâm sự gì trong lòng. Chẳng lẽ là chuyện công ty? Đại tiểu thư từ công ty về, sắc mặt ảm đạm, ánh mắt lộ vẻ lo âu. Chắc hẳn cô có tâm sự nặng nề”. Không kìm nổi lo lắng, hắn hỏi:

- Đại tiểu thư, em có chuyện gì vậy? Có thể chia sẻ với anh được không? Nói ra được có lẽ sẽ cảm thấy tốt hơn.

Đại tiểu thư nghe vậy thì hơi giật mình. Nàng ngược mắt lên nhìn Sở Phàm, đôi mắt xinh đẹp dường như ẩn nhiều tâm sự, một lát sau mới khẽ lắc đầu thở dài:

- Aizzz, hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại, em vội vàng tới công ty thì biết công ty xảy ra chút việc! Quả là Sở Phàm đã đoán đúng, hắn nghĩ ngợi rồi hỏi:

- Ở công ty đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đại tiểu thư nghe vậy thì mở đôi mắt to tròn ra nhìn Sở Phàm nói:

- Đêm nay đưa em ra ngoài giải sầu đi. Lúc đó em sẽ nói chuyện công ty với anh. Nói ở nhà sợ Tiểu Vân nghe được nó lại sốt ruột. Anh không được cho nó biết nghe không?

- Ừ. Ăn nữa không? Anh dọn chén bát nhé!

- Thôi ăn no rồi. Anh dọn đi.

- Không bằng chúng ta cùng nhau dọn đi. Em dọn chén bát còn anh rửa bát. Phân công rất công bằng nhé. Sở Phàm cười cười.

-Ừ!

Đại tiểu thư cũng nở nụ cười.

331. Chương 314: Tập Đoàn Quốc Cảnh Xảy Ra Chuyện

Sau khi ăn xong ăn xong Sở Phàm ngồi dưới lầu chờ đại tiểu thư tắm rửa chuẩn bị. Sau gần một tiếng, đại tiểu thư từ từ bước xuống lầu. Nàng thay một bộ đồ màu xanh thanh nhã, càng tôn thêm vẻ thanh tao thoát tục đẹp dịu dàng tựa thiên tiên. Hôm nay nàng không trang điểm để khuôn mặt mộc trắng trẻo mềm mại.

- Anh chờ em có lâu không?

Đại tiểu thư sau khi đi xuống, hỏi.

Đứng từ xa Sở Phàm đã ngửi thấy mùi hương thơm mát của nàng. Khi đại tiểu thư bước tới gần lại càng thơm hơn, chỉ ngửi thôi cũng khiến trái tim người ta đập thình thịch..

- Không lâu không lâu! Cho dù đợi tới mai anh cũng sẵn lòng.

Sở Phàm khẽ cười nói.

- Dẻo mỗ thật đấy!

Đại tiểu thư lườm hắn một cái sau đó nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Được!

Sở Phàm nói xong cùng với đại tiểu thư đi ra ngoài, hắn mở cửa xe đưa nàng lên. Sau khi đại tiểu thư đã ngồi yên, hắn khởi động rồi chạy đi vùn vụt.

- Em muốn đi đâu?

Sở Phàm hỏi.

- Tới quán bar đi, nhưng tìm quán nào yên tĩnh một chút.

- Vậy tới quán bar Thiên Thủy nhé. Ở đó khá yên tĩnh, cũng đẹp nữa.

Sở Phàm nhớ rõ lần đầu hắn gặp mặt Lam Tuyết cũng ở quán bar Thiên Thủy. Hắn cũng rất ấn tượng về quán bar đó.

- Ừ.

Đại tiểu thư gật gù đầu. Bỗng nhiên nàng hỏi:

- A Sở, về sau mặc kệ có chuyện gì xảy ra, anh có thể vẫn ở cạnh em như bây giờ không?

Sở Phàm hơi bất ngờ, lát sau mới cười cười :

- Vẫn sẽ ở bên cạnh. Trước tới giờ sao thì sau này vẫn vậy.

Đại tiểu thư cười tươi:

- Cảm ơn anh!

- Cảm ơn cái gì mà cảm ơn? Anh cũng biết mặc kệ sau này anh có xảy ra chuyện gì đại tiểu thư vẫn luôn ở bên cạnh anh. Anh cũng vậy thôi.

Sở Phàm dịu dàng nói.

Đại tiểu thư di chuyển ánh mắt, bàn tay trái của nàng trái đặt lên bàn tay phải của Sở Phàm đang cầm vô lăng. Hai người im lặng. Lúc này không cần phải nói thêm gì nữa, mọi lời nói đều là dư thừa, chỉ một hành động như vậy thôi đã đủ để hiểu nhau tất cả.

Lái xe tới quán bar Thiên Thủy, Sở Phàm dắt đại tiểu thư đi vào bên trong. Hai người họ tìm một bàn yên tĩnh vắng vẻ ngồi xuống, sau đó đại tiểu thư gọi một ly rượu Lam Điều, Sở Phàm gọi một ly cocktail Hennessy.

- Ừ. Nơi này quả là không tệ, khá yên tĩnh.

Đại tiểu thư ngồi bên cạnh Sở Phàm nói.

Sở Phàm cười cười, đột nhiên cầm lấy tay đại tiểu thư nói:

- Anh chính là đang chờ nghe em nói rốt cục công ty xảy ra chuyện gì? Nhìn ánh mắt em có vẻ lo lắng.

Đại tiểu thư thở dài...tay phải nàng nắm chặt lấy bàn tay hắn, chậm rãi tâm sự:

- Một hạng mục được hợp tác của công ty có vấn đề, bên kia đột nhiên rút lui để lại một cục diện rắc rối cho công ty chúng ta. Tình hình trước mắt quả thực rất khó giải quyết.

-Vậy ư?

Sở Phàm hơi sững sốt hỏi:

- Chúng ta hợp tác với ai vậy? Có phải trong quá trình hợp tác hai bên có lẫn lộn gì chăng?

- Chúng ta hợp tác cùng Tập đoàn Sắt thép Kiến An, tổng đầu tư các hạng mục lên tới gần hai mươi triệu. Chúng ta chủ yếu đầu tư công trình, tập đoàn Kiến An sẽ cung cấp nguyên liệu. Nhưng đột nhiên Tập đoàn Kiến An nói lần đầu tư này quá lớn, lớn hơn tính toán và khả năng của họ, cũng lại quá phiêu lưu, nên họ rút lui.

Đại tiểu thư chán nản nói.

Sở Phàm nhíu nhíu mày suy tư, ngạc nhiên nói:

- Hạng mục này hình như do Tần Khải phụ trách. Bên Kiến An phá hợp đồng như thế họ chắc cũng mất khá nhiều tiền.

- Là Tần Khải phụ trách, bên Kiến An tuy có mất một chút tiền bồi thường, tiền vật liệu, nhưng tổn thất bên phía chúng ta mới thật sự là rất lớn. Nếu hạng mục công trình này vì Kiến An rút lui mà phải bỏ dở thì công ty chúng ta đã bị một đòn trí mạng, tính ra tổn thất cả hữu hình và vô hình lên tới năm mươi triệu không ít.

Sắc mặt đại tiểu thư dần dần trở nên trầm trọng.

- Tập đoàn sắt thép Kiến An mà rời khỏi thì chúng ta tìm một đối tác khác. Vật liệu cũng có nhiều cách tìm mà.

- Không đơn giản như vậy đâu. Công trình này quá lớn, vật liệu chỉ có Kiến An mới cung cấp nổi. Nếu không chúng ta cũng không lo lắng đến như vậy.

-Vậy không có cách nào sao?

Sở Phàm nhíu nhíu mày hỏi.

- Cũng chỉ biết đàm phán một lần nữa với Kiến An, xem họ muốn cái gì. Nếu bên họ có gì khó khăn chúng ta sẽ nguyện ý giúp đỡ. Trước mắt chỉ có thể chờ ba em ngày mai về sẽ đích thân tới gặp chủ tịch Tập đoàn Kiến An nói chuyện xem sao.

- Nếu bên Kiến An vẫn nhất định không chịu hợp tác thì dự án lần này đã thất bại rồi sao?

- Không. Đây là dự án công trình cấp quốc gia. Nếu bởi vì nguyên nhân chúng ta không thể hoàn thành công trình xây dựng như vậy thì sẽ tổ chức đấu thầu lần nữa, các nhà thầu khác sẽ tham gia. Khi đó công ty chúng ta sẽ bị tổn thất rất lớn. Vật liệu, nhân công, tài sản đầu tư,... đã bỏ ra trước đó coi như đổ sông đổ bể rồi.

Sở Phàm trầm mặc một lúc sau đó không kìm được hỏi:

- Anh đang nghĩ nếu Tập đoàn Quốc Cảnh không thể thực hiện thì có công ty nào có thể thực hiện?

- Có!

Đại tiểu thư trầm giọng xuống nói

- Chẳng lẽ anh đã quên Tập đoàn Lam Thị rồi sao?

Hắn hơi bất ngờ, ngạc nhiên hỏi lại:

- Em hoài nghi lần này do Tập đoàn Lam Thị đứng sau giở trò?

- Em không có chứng cứ gì chứng minh là Lam Chính Quốc đang giở trò, nhưng em cảm thấy chắc chắn là như vậy.

Đại tiểu thư lạnh lùng nói.

Mắt Sở Phàm lóe sáng, hắn cảm thấy lời nói của nàng không phải không có lý. Lam Chính Quốc lần này tới Bắc Kinh rõ ràng là với mục đích chính muốn đối phó với Tập đoàn Quốc Cảnh.

Lúc này gần chỗ Sở Phàm và đại tiểu thư nói chuyện có một cô gái đang nhìn họ. Cô mặc một chiếc váy màu lam xinh đẹp, đôi mắt ẩn ẩn một chút vẻ u buồn, lúc này đôi mắt ấy chan chứa một nỗi bi thương. Cô gái ấy đúng là Lam Tuyết!

Lam Tuyết rất bất ngờ, nhìn về phía trước thấy hai người Sở Phàm và đại tiểu thư đang cầm tay nói chuyện rất thân thiết. Bỗng nhiên cô cảm thấy trong lòng mình nhói đau từng đợt... vô cùng buồn bã ...

Vốn hôm nay ba cô bị ốm không đi đâu được, mà ở nhà nhìn thấy ba mình, cô lại nghĩ tới việc ba mình đã hại chết cha mẹ Sở Phàm, khiến hấn trở thành trẻ mồ côi. Ý nghĩ này liên tục ám ảnh cô, khiến cho cô cảm thấy áy náy buồn phiền không thôi. Tối nay cô định tới bar Thiên Thủy uống rượu cho thanh thần. Mới ngồi xuống chưa được bao lâu đã thấy Sở Phàm bước vào. Lúc ấy cô vui mừng biết mấy, giơ tay vẫy hấn thì thấy một cô gái bước vào cùng hấn, hơn nữa lại là một giai nhân tuyệt sắc, thanh lịch tao nhã, sang trọng quý phái. Cô sững sốt, hai tiếng “Sở Phàm” lên tới cổ họng rồi lại nén xuống chỉ im lặng nhìn.

Cô thấy Sở Phàm và cô gái kia chọn bàn ngay chéo bên bàn mình. Hai người ngồi rất gần nhau, Sở Phàm còn nắm tay thật chặt mỹ nữ kia. Họ nói chuyện với nhau vô cùng thân thiết. Bỗng nhiên cô thấy ngực trái của mình nhói đau... rất đau... phảng phất còn có chút cảm giác chua xót.

“Cảm giác ấy từ trước tới giờ chưa bao giờ xuất hiện. Hôm nay thấy Sở Phàm cùng người con gái lạ mặt thân mật với nhau đến thế, vì sao trái tim mình lại nhói đau? Vì sao mình lại không vui, vì sao nước mắt mình cứ chảy ra không thể kìm lại? Chẳng lẽ... mình đã thích Sở Phàm sao? Thật là buồn cười! Mình và anh ta làm sao mà có khả năng? Mình chính là con gái kẻ thù giết cha mẹ anh ta. Nếu một ngày biết sự thật, chắc chắn anh ta sẽ giận mình, đúng không? Vậy làm sao có thể thích anh ta được? Mình và anh ta làm sao có tương lai chứ? Ông trời ơi, chẳng lẽ ông đang trêu đùa với con sao?”

Chìm trong suy nghĩ bi thương, nước mắt Lam Tuyết vẫn chảy ra không ngừng, trong suốt, lăn theo hai má trơn bóng rớt xuống bàn. Cô quên cả lau, cho nên từng giọt nước mắt vẫn đọng lại trên khuôn mặt.

Nhìn Sở Phàm cùng cô gái xinh đẹp kia tâm đầu ý hợp, lòng cô đau như cắt. Một lúc lâu sau mới có thể định thần lại, vội vàng xoay người lấy khăn tay lau khô nước mắt, cố gắng tự nở nụ cười, tự nói với mình: “Sao lại khóc như vậy chứ? Mình phải vui mới đúng. Sở Phàm với mình là bạn, cho dù anh ta sau này có biết mình là con gái của Lam Chính Quốc thì cho dù anh ta đối xử với mình thế nào cũng được. Anh ta mãi mãi là bạn của mình, là người đàn ông thứ nhất trong lòng mình. Đã như vậy thì anh ta có bạn gái, mình phải mừng mới đúng. Có lẽ anh ta cũng chỉ coi mình là bạn bình thường thôi, vậy sao mình lại phải đa tình chứ? Hơn nữa, chắc vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ anh ta thích mình được đâu. Anh ta đã có bạn gái, mà bạn gái anh ta lại đẹp như vậy, tao nhã như vậy, còn có thể cho mình được cái gì chứ? Kể cả anh ta không có bạn gái cũng sẽ không thể thích mình. Mình là con gái kẻ thù giết cha mẹ anh ta. Giữa mình và anh ta, căn bản là không thể có khả năng. Anh ta sẽ tìm ba báo thù, mình lại là con gái thay ba trả nợ. Khi đó chẳng phải mình và anh ta trở thành kẻ thù sao? Dù cho trước đó mình và anh ta có tình cảm đi nữa, thì cũng chẳng phải là dư thừa sao?”

Nghĩ tới điều này, lòng Lam Tuyết lại quặn đau... Cố gắng bình tâm lại, cô lại nghĩ, “Đúng rồi, sao mình không tới chúc phúc cho họ nhỉ? Bọn họ đẹp đôi như vậy, tại sao mình không thoải mái một chút chứ? Đi đến.. chúc phúc cho anh ta.... Chúc phúc cho... hai người bọn họ!”. Nghĩ vậy, Lam Tuyết liền lau khô nước mắt, hít một hơi thật sâu, cố gắng xua đi vẻ bi thương trên mặt, làm cho mình nhìn thật tự nhiên. Sau đó cô nhẹ nhàng đi tới chỗ hai người Sở Phàm, kèm theo một nụ cười trên môi. Tuy nhiên trên mặt là nụ cười nhưng lòng cô lại đau thắt!

332. Chương 315: Lam Tuyết Chúc Phúc (phần I)

Sở Phàm và đại tiểu thư hai tay nắm chặt nhau, ngồi rất gần nhau thân thiết nói chuyện. Câu chuyện đã đổi chủ đề không nói về Tập đoàn Quốc Cảnh nữa. Dù sao có nói nữa cũng không giải quyết được việc gì, chỉ làm cho đại tiểu thư thêm áp lực và sầu lo. Cho nên lúc này Sở Phàm chủ động đổi đề tài, đang kể mấy chuyện tình cảm đùa cợt, khuôn mặt đại tiểu thư cũng giãn ra một chút.

Sở Phàm đang nói chuyện cùng đại tiểu thư, bỗng hấn thoáng nhìn thấy một cô gái mặc váy dài màu lam đang đi về phía bàn mình. Trong lòng thấy là lạ, quay đầu nhìn lại cô gái này, hấn lập tức hơi giật mình.

Cô gái mặc chiếc váy dài màu lam mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, xinh đẹp mà u buồn. Đúng là Lam Tuyết, mà lúc này khuôn mặt Lam Tuyết đang mỉm cười đi tới phía hân và đại tiểu thư.

Đại tiểu thư cũng chú ý tới sắc mặt Sở Phàm có vẻ lạ. Nhìn theo ánh mắt hân, nàng thấy được Lam Tuyết. Vẻ xinh đẹp của Lam Tuyết cùng với một khí chất khác thường khiến cho nàng cũng hơi giật mình.

Lúc này Lam Tuyết đã bước tới trước mặt đại tiểu thư và Sở Phàm. Cô tươi cười với họ và hỏi:

- Sở Phàm, lại gặp nhau rồi. Tôi có thể ngồi đây được không?

Sở Phàm khôi phục lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt Lam Tuyết đang đặt trên bàn tay hân và đại tiểu thư nắm chặt, tim hân giật thót một cái, nhưng bây giờ hân có thể rút tay ra được chăng?

- Trùng hợp quá. Cô cũng lại đây ngồi đi.

Sở Phàm cười nói.

- Cảm ơn!

Lam Tuyết ngồi xuống nhìn về phía đại tiểu thư, trong đôi mắt tràn đầy vẻ thán phục bởi vì đại tiểu thư quá xinh đẹp. Cô cười nhẹ nhàng nói:

-Xin chào, tôi là Lam Tuyết, tôi là bạn của Sở Phàm. Cô là bạn gái anh ấy phải không? Anh ấy cũng hay kể với tôi về cô, suốt ngày nức nở khoe cô rất xinh đẹp dịu dàng. Đêm nay thì tôi gặp được cô rồi. Cô còn đẹp hơn cả lời khen của Sở Phàm nữa.

Đại tiểu thư cũng ngẩn người nhìn Lam Tuyết, một lúc sau mới có thể mỉm cười đáp lại được. Lúc đầu nàng thấy Sở Phàm ngoái cổ nhìn Lam Tuyết còn tưởng hân thấy người đẹp là sáng mắt nhìn, còn định bụng sẽ sửa cho hân một trận. Giờ mới biết hóa ra đúng là Sở Phàm có quen Lam Tuyết thật, hơn nữa quan hệ cũng khá thân thiết. Tuy nhiên, điều khiến cho đại tiểu thư cảm thấy cao hứng là nàng không nghĩ rằng Sở Phàm lại khen mình đẹp trước mặt Lam Tuyết. Điều tự hào nhất của một cô gái là được bạn trai mình khen mình xinh đẹp dịu dàng trước mặt một cô gái khác cũng xinh đẹp không kém. Điều đó gián tiếp là một cách khẳng định cho tình cảm của hai người của người bạn trai đó.

Nhưng đại tiểu thư làm sao biết được những lời này là do Lam Tuyết cố ý nói ra? Căn bản Sở Phàm chưa từng nói như vậy trước mặt Lam Tuyết.

- Chào Lam Tuyết, tôi là Kỷ Tiêm Tiêm. Cô là bạn của Sở Phàm à? Rất vui được quen biết cô.

Đại tiểu thư cười nói.

- Tôi cũng mới quen Sở Phàm không lâu. Sở Phàm có một cô bạn gái xinh đẹp như cô, thật may mắn cho anh ấy.

Lam Tuyết quay sang Sở Phàm cười nói

- Sở Phàm, anh phải biết yêu quý và trân trọng Tiêm Tiêm đó. Nếu không tôi là người đầu tiên sẽ không tha cho anh đâu.

Sở Phàm nhìn nụ cười của Lam Tuyết, cảm thấy có gì đó không bình thường. Mới mấy ngày trước, vào cái đêm mưa to trong bar Sway, Lam Tuyết còn khóc rất thương tâm, nước mắt vòng quanh. Thế nào mà hôm nay đã lại tươi cười được thế kia?

- Ha ha, tất nhiên tôi sẽ rất yêu quý cô ấy rồi. Chỉ sợ bỗng dưng một ngày đại tiểu thư ghét bỏ lại bỏ tôi mà đi thôi.

Hân cười cười đùa nói.

Ngồi bên cạnh, đại tiểu thư khẽ vươn tay nắm hân một cái, lườm lườm :

- Nói chuyện cũng không đứng đắn nữa. Nhưng mà cũng chưa biết được thế nào. Nếu anh không tốt với em thật thì em cũng sẽ bỏ anh thật đấy.

Lam Tuyết nhìn Sở Phàm và đại tiểu thư hai người liếc mắt đưa tình rất thân thiết, thì trong mắt cô lại nhanh chóng hiện lên một vẻ thương cảm, lòng lại nhói đau... Gắng gượng tự nhiên, trên mặt vẫn giữ nguyên

nụ cười bình thản. Thật ra cô không phải cười mà là đang khóc đang khóc, chỉ có điều, cô khóc bằng nụ cười mà thôi.

- Đúng rồi Lam Tuyết.

Sở Phàm bỗng nhớ tới chuyện gì đó đột nhiên hỏi:

- Đêm đó cô bị đau chân, hôm nay đã khỏi chưa?

- Đỡ nhiều rồi. Còn chưa cảm ơn anh nữa. Đêm đó nếu không có anh tôi thật không biết làm sao về được nhà.

Lam Tuyết nói xong đưa ánh mắt lơ đãng nhìn về phía đại tiểu thư thì thấy sắc mặt nàng dường như không có phản ứng gì khác thường.

- Không cần cảm ơn. Chỉ cần chú ý mấy ngày này tốt nhất đừng có đi giày cao gót. Thứ nhất là đi lại không thuận tiện, thứ hai là dễ có khả năng bị lại lần nữa.

Sở Phàm nói.

- Anh, tại sao lại nói thế? Lam Tuyết vừa mới khỏi, đã nói xui xẻo cô ấy lại bị lại. Thật là....!!!

Đại tiểu thư trách cứ nói.

- Sở Phàm cũng chỉ có ý tốt thôi mà

Lam Tuyết cười cười chuyển sang phía đại tiểu thư nói:

- Tiêm Tiêm, đêm nay gặp được nhau là có duyên, hay là chúng ta nên uống chén rượu mừng nhỉ.

- Đúng thế. Phải uống chứ. Sở Phàm, anh cũng uống đi.

Đại tiểu thư cũng cao hứng nói.

- Vậy cùng nhau nâng chén nào.

Lam Tuyết nâng ly rượu lên, lớn tiếng nói.

Đại tiểu thư cũng nâng ly rượu lên. Sở Phàm bên cạnh cũng không cách nào khác là cũng nâng ly mình lên.

Đại tiểu thư ngửa cổ uống một hơi hết ly rượu Lam Điều, khuôn mặt trở nên hơi ửng đỏ. Lam Tuyết thì dường như càng uống càng hứng thú, đôi mắt như làn nước mùa thu sáng lên lấp lánh. Cô hô lớn rồi tiếp tục rót rượu cho mình và đại tiểu thư mỗi người một ly.

Sở Phàm thấy vậy muốn can hai người lại. Nhưng lại bị Lam Tuyết đẩy ra, đại tiểu thư cũng tỏ thái độ còn muốn uống nữa. Sở Phàm cũng đành bó tay bất lực.

Hai mỹ nữ gặp nhau, cùng nhau uống rượu như tri kỷ lâu ngày, gạt bay Sở Phàm sang một bên. Hắn ngồi cạnh nhìn Lam Tuyết xinh đẹp mang một nét buồn có thể làm người ta tan nát cõi lòng, mơ hồ có một cảm giác khó hiểu. Bỗng nhiên hắn nhận ra, đêm nay số lần Lam Tuyết cười, so với tất cả những lần đã gặp qua, nhì nhiều hơn rất nhiều lần.

Trong nhận thức của hắn, Lam Tuyết là một cô gái rất ít khi cười, trên mặt vĩnh viễn luôn mang một nét u buồn cố hữu. “Nhưng đêm nay cô ấy cười nhiều đến như vậy, dường như rất vui? Khoan đã! Vui...? Không đúng! Nhìn Lam Tuyết cười dường như là đang miễn cưỡng giả vờ cười. Đây không phải là nụ cười thật sự của cô ấy!”

Sở Phàm hơi giật mình, Lam Tuyết khiến hắn có một cảm giác lo âu, bởi vì không hiểu sao Lam Tuyết lại trở nên như vậy.

“Có lẽ tất cả bắt đầu từ đêm mưa đó, cái đêm đó Lam Tuyết có hành động rất khác thường, khóc đến thương tâm như gần chết, dường như cô có chuyện gì đó khiến cho phải thương tâm, nhưng rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Mình phải hỏi kỹ lại mới được. Dáng vẻ của cô ấy bây giờ chỉ khiến mình cảm thấy bất an khó hiểu”.

- A, tôi còn chưa chúc phúc cho hai người.

Lam Tuyết khẽ liếc mắt nhìn Sở Phàm tràn đầy thâm ý, ánh mắt như mang theo ngàn vạn lời nói.

333. Chương 315: Lam Tuyết Chúc Phúc (phần II)

- A, tôi còn chưa chúc phúc cho hai người.

Lam Tuyết khẽ liếc mắt nhìn Sở Phàm tràn đầy thâm ý, ánh mắt như mang theo ngàn vạn lời nói, lại nhìn đại tiểu thư, cười:

- Thật lòng, tôi mong hai người có thể mãi mãi ở bên nhau cả đời. Sau này đám cưới nhớ mời tôi đấy nhé.

Nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp của đại tiểu thư vốn đã ửng hồng vì rượu lại càng đỏ hơn, dịu dàng kín đáo nhìn sang Sở Phàm:

- Ai mà biết có ngày cưới đó không.

Lam Tuyết cười cười nói:

- Chắc chắn là có!

- Có, sẽ có mà!

Sở Phàm ngây người trong chốc lát, lại mau chóng bình tĩnh, tránh đi ánh mắt của cô. Hắn không dám nhìn vào đôi mắt đượm buồn ấy.

Lam Tuyết cười, nụ cười mang đầy sự chua xót. Hít một hơi thật sâu, cô giơ chén rượu lên nói lớn:

-Tiếp tục uống rượu, uống rượu nào!

- Uống!

Đại tiểu thư cũng rất cao hứng, dứt lời cũng đưa chén rượu lên môi. Câu trả lời vừa rồi của Sở Phàm làm nàng rất vui, trái tim vẫn còn nhảy nhót trong lồng ngực.

Giờ cao chén rượu, Lam Tuyết giấu khuôn mặt mình đằng sau đó. Cô nhắm hai mắt lại, cô sợ nếu mình mở mắt, những giọt nước mắt cô đang cố gắng giữ lại sẽ rơi xuống... Lồng cô đau như dao cắt, hai mắt đã sớm ướt át, chỉ có nhắm thật chặt hai mí mắt sẽ giữ cho nước mắt khỏi rơi. Trước khi bước tới, cô đã tự nói với mình phải thật vui vẻ, dù thế nào cũng không được tỏ ra sự đau khổ thương tâm, nhất nhất tự nhắc mình phải cười, phải cười, cố gắng diễn một vai diễn hào hứng thật tốt. Nhưng khi mở lời chúc phúc cho Sở Phàm và đại tiểu thư ở bên nhau mãi mãi, lòng cô không thể kìm nổi lại dâng lên một cảm giác chua xót lẫn đau đớn, đã đau lại càng thêm đau... Nếu không phải vì Sở Phàm và đại tiểu thư còn đang ở trước mặt, cô đã sớm khóc òa lên thật to. Nhưng lúc này thì không thể! Cô đành chúc rượu chính mình, hy vọng mình say được được thì tốt.

Say được rồi có lẽ sẽ cảm thấy tốt hơn một chút. Nhưng tỉnh rồi thì sao? Không phải cũng vẫn phải đối diện với sự thật sao?

Sở Phàm nhìn hai cô gái vẫn uống rượu, khẳng định là không ổn. Hắn vội vàng can:

- Được rồi. Tôi thấy xem chừng chúng ta đã uống khá nhiều rồi. Đừng uống nữa. Nói chuyện đi. Hay là ra ngoài đi dạo một chút đi.

- Sao lại không uống? Chúng tôi còn chưa uống đủ.

Lam Tuyết mở to mắt liếc nhìn Sở Phàm một cái

- Đêm nay thật vui quá. Ha ha. Nhưng Lam Tuyết, có lẽ không uống được nữa rồi. Uống nữa là tôi ngã luôn ra đây mất.

Đại tiểu thư mơ màng nói bằng một giọng tằm đầy mùi rượu.

Vừa nghe nàng nói không uống được nữa, Sở Phàm vội vàng nói theo:

- Đúng vậy. Đúng vậy. Hay chúng ta về đi thôi, được không? Uống nữa là ngã lăn ra đây luôn đấy!

Nói rồi hắn đỡ đại tiểu thư đứng dậy, rồi quay sang đỡ Lam Tuyết. Cô vùng vằng giằng tay lại, gắt:

- Không cần! Tôi có thể tự đi được!

Nói rồi cô lão đảo đứng lên bước vài bước.

Xem bộ dạng loạn choạng đứng không vững, hắn định giúp cô, nhưng cô một mực đẩy ra:

- Thật sự là không cần mà. Tôi có thể tự đi được!

Bỗng nhiên một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu đen đi về phía Lam Tuyết, đôi mắt tinh tường sắc sảo nhìn chằm chằm vào Sở Phàm, đến gần Lam Tuyết quan tâm nói:

- Tiểu thư. Tiểu thư. Cô không sao chứ?

Thấy thanh niên này, Lam Tuyết chỉ liếc hắn một cái nói:

- Tiểu Võ. Lại tới đón tôi à? Không sao! Không sao!

Sở Phàm lạnh lùng nhìn Tiểu Võ, nhíu mày nói:

- Người này là ai vậy?

- Hắn tới đón tôi. Anh không cần xen vào! Lo cho Tiêm Tiêm cho tốt đi.

Lam Tuyết nói.

Đại tiểu thư vẫn mơ mơ màng màng, cố gắng mở hai mắt nhìn Lam Tuyết, lú lú:

- Lam Tuyết, lần sau gặp lại. Bye bye!

- Bye!

Lam Tuyết nói với đại tiểu thư, đôi mắt thoáng qua Sở Phàm, chỉ thoáng qua thôi, nhưng ánh mắt sâu thật sâu. Cô quay đi, dựa vào Tiểu Võ, bước vào trong xe.

Nhìn Lam Tuyết rời đi, trong lòng Sở Phàm không khỏi thấy khó hiểu. Ánh mắt trước khi chia tay của cô thật khác lạ, rất sâu kín, dường như có cả ngàn vạn nỗi đau. Mơ hồ hắn cảm thấy Lam Tuyết đã thay đổi, hoàn toàn thay đổi, giống như là đã biến thành một người khác. Mặc dù vừa rồi cô đã cười rất nhiều, nhưng hắn không nhận thấy sự vui vẻ thỏa mãn trong ý cười của cô, mà lại càng ưu sầu hơn... Nhìn cô cười mà giống như đang giả vờ. Vì sao vậy?

Có tiếng nỉ non của đại tiểu thư đang dựa vào lòng hắn:

- A Sở, còn đứng đây làm gì?

- Không có gì. Đại tiểu thư, chúng ta đi thôi!

Một tay hắn ôm eo nàng, một tay cầm lấy tay nàng khoác lên vai mình, dìu nàng ra khỏi quán bar.

Sau một chập nâng chén hạ chén, Lam Tuyết giờ đang say. Cô được Tiểu Võ dìu vào trong chiếc xe Cadillac sang trọng. Đỡ cho cô ngồi ngay ngắn trên xe rồi, Tiểu Võ mở cửa xe bên kia định bước vào. Lúc này Sở Phàm mới dìu đại tiểu thư đi ra, Tiểu Võ lạnh lùng nhìn Sở Phàm một hồi mới bước lên ô tô rời đi.

Nhìn chiếc Cadillac sang trọng đang từ từ lăn bánh, trong mắt Sở Phàm mơ hồ hiện lên một tia nghi vấn, nhưng sau đó hắn liền dìu đại tiểu thư lên xe của mình.

Lam Tuyết tuy nói là uống say, nhưng đầu óc cô vẫn tỉnh táo. Cô vẫn cảm nhận được từng đợt đau khổ dâng lên trong lòng. Một người trong lòng không vui thì uống say chỉ là muốn quên tạm thời, nhưng sau khi tỉnh rượu thì không những không quên mà lại càng thêm tỉnh táo, cái cảm giác đó rất là đau khổ.

Ngồi sau xe, Lam Tuyết lúc này đã không thể kìm chế nổi. Cô òa khóc như một đứa trẻ con, nước mắt lại tiếp nước mắt rơi xuống không ngừng. Cố gắng thu mình lại thật nhỏ như muốn tan biến, thân thể cô khẽ

run lên theo tiếng nấc, nức nở khóc. Tiếng khóc bị giữ chặt ở cổ không cho bật ra thật lớn, giống như nỗi đau không thể quên, lại càng làm cho người khác nghe thấy cũng phải đau lòng như vậy.

Ngồi ở ghế lái xe phía trước, nghe tiếng khóc tức nghẹn của cô, Tiểu Võ sửng sốt. Hôm nay anh ta tới bar Thiên Thủy là do Lam Chính Quốc sai phái âm thầm đi theo sau bảo vệ tiểu thư, cuối cùng tới đó lại thấy cô uống say đến mềm nhũn cả hai chân, mới bước vào dìu cô ra về.

Lúc này nghe Lam Tuyết thương cảm khóc, anh ta ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thư, cô làm sao vậy? Có phải cái gã trong quán rượu lúc nãy đã bắt nạt cô? Cô nói cho tôi! Tôi sẽ cho hắn một trận!

Mắt Tiểu Võ hiện lên một tia lạnh lùng căm giận.

- Không liên quan tới hắn, đây là chuyện của tôi.

Lam Tuyết nghẹn ngào khuôn mặt đầm nước mắt, khiến cho người khác phải đau lòng.

Lúc này Tiểu Võ chỉ biết im lặng, không biết nên nói gì, và cũng chẳng thể nói gì...

- Tôi không sao đâu! Anh cứ lái xe đi.

Lam Tuyết nói xong hít một hơi thật sâu, rút khăn mùi xoa lau nước mắt trên mặt. Tuy nhiên cô vẫn khóc nức nở. Trong lòng cô thầm nói: “Sở Phàm, em thật tâm muốn chúc phúc cho anh cùng với Kỷ Tiêm Tiêm có thể hạnh phúc vui vẻ. Từ nay về sau em sẽ không rơi lệ vì anh nữa, bởi vì nước mắt của em đã cạn khô rồi. Em sẽ còn phải thay ba em trả nợ cho anh. Tuy nói rằng em lựa chọn ra đi, nhưng dù ở bất cứ nơi đâu em cũng sẽ thầm chúc phúc cho hai người. Anh là người đàn ông đầu tiên và cũng là người đàn ông cuối cùng khiến em phải rơi nước mắt...”

334. Chương 316: Mỹ Nhân Say Rượu Càng Thêm Đẹp

Sở Phàm nâng đại tiểu thư đã uống đến say bí tỉ lên, bế nàng đi về xe. Đại tiểu thư nhắm hờ đôi mắt xinh đẹp lại, hơi rượu từ bên trong miệng nàng bay ra khiến cho người ta ngửi thấy không khỏi có một cảm giác bị mê hoặc. Sở Phàm không biết liều lượng của đại tiểu thư thế nào nên hỏi:

- Đại tiểu thư, em cảm thấy thế nào? Có váng đầu không? Có buồn nôn không?

- Em, em không sao, chỉ là hơi váng đầu thôi mà, không có việc gì đâu.

Đại tiểu thư khẽ nói.

- Còn nói là không sao. Em xem em đi, anh đã bảo là đừng uống nhiều rồi mà em không chịu nghe.

Sở Phàm không hài lòng nói.

- Tại vì Lam Tuyết rất cao hứng cho nên em cùng cô ấy uống hơi nhiều.

Đại tiểu thư nói xong đột nhiên ngẩng đầu lên, hôn vào khuôn mặt của Sở Phàm rồi nói:

- Từ nay em không uống nhiều nữa, được không? Đừng tức giận như vậy nữa mà.

Sở Phàm hơi sửng sốt, đây là lần đầu tiên đại tiểu thư chủ động có hành động thân thiết với hắn như vậy. Hắn cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt ngọc sau khi uống rượu vô cùng xinh đẹp của đại tiểu thư thì nhìn không được nóng cả người lên. Hắn ôm chặt đại tiểu thư thêm nữa rồi nói:

- Đó là em nói đấy nha, lần sau không được uống nhiều rượu như vậy nữa.

Đại tiểu thư nghe vậy thì khóe miệng nở ra một nụ cười.

Sở Phàm ôm đại tiểu thư đến trước chiếc xe Mercedes-Benz, mở cửa sau của xe ra rồi cẩn thận đưa đại tiểu thư vào bên trong. Đại tiểu thư lúc này đã rất say, cho nên để nàng nghỉ ngơi ở ghế sau thế này là cũng tốt.

Khi đại tiểu thư ngồi vào bên trong xe thì đôi cánh tay ngọc ngà của nàng bắt chợt ôm lấy cổ của Sở Phàm, sau đó kéo xuống. Sở Phàm không đề phòng bị bắt ngờ, cơ thể hắn liền ngã xuống. Hắn vội chống tay xuống ghế để ngồi dậy, ánh mắt khó hiểu nhìn đại tiểu thư.

Đại tiểu thư cười khúc khích, nụ cười xinh đẹp mê người. Nàng khẽ mắng:

- Đồ ngốc, còn không lại đây!

Sở Phàm hơi ngẩn ra, sau khi hiểu được thì quả tim bỗng đập “thình thịch” một hồi. Hắn liếm liếm môi, rồi chui vào trong xe, sau đó đóng cửa xe lại.

- Đại tiểu thư, chuyện này là...

Hai tay của đại tiểu thư vẫn đang ôm lấy cổ của Sở Phàm. Nàng nửa ngồi nửa nằm ở phía sau xe, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn Sở Phàm, nghe thấy Sở Phàm nói vậy thì hơi thẹn thùng cười cười rồi nói:

- Em, em muốn anh mà!

Sở Phàm nghe vậy thì máu trong người như sôi lên, hắn ôm lấy đại tiểu thư rồi nói:

- Anh cũng muốn em!

Đại tiểu thư liền nhân đó ngã vào trong lồng ngực của Sở Phàm. Hai tay nàng ôm lấy cổ của Sở Phàm, đôi môi anh đào xinh đẹp hôn lên cổ của hắn rồi dọc theo đó mà hôn lên khuôn mặt. Sở Phàm trong lòng vô cùng xúc động, hắn hơi buông lỏng tay ra để nhìn đại tiểu thư, đại tiểu thư cũng khẽ chớp mắt nhìn hắn, trong đôi mắt như làn nước mùa thu đó hiện lên hai ngọn lửa nóng bỏng. Sở Phàm nhìn thấy đôi môi anh đào đỏ tươi mấp máy thì không nói thêm gì nữa, hắn khẽ cúi người xuống, hôn vào đôi môi xinh đẹp đó, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của đại tiểu thư, đắm chìm trong bể hạnh phúc.

Đại tiểu thư khẽ rên lên một tiếng, cuồng nhiệt đón nhận nụ hôn nồng nàn của Sở Phàm. Nàng nhắm hai mắt lại, cảm giác kích thích kia truyền khắp thân thể nàng, cái lưỡi thơm tho tìm kiếm cái gì đó, rồi cùng đầu lưỡi của Sở Phàm dính chặt lấy nhau như keo sơn. Thân thể nàng dần dần nóng lên, nàng muốn ôm chặt Sở Phàm hơn nữa. Bỗng nhiên, nàng phát hiện ra Sở Phàm đang nhẹ nhàng vuốt ve mình liên tục không ngừng kìm được thở gấp ra. Cảm giác kích thích này khiến cho thân thể mềm mại rã rời của nàng bỗng có lại sinh lực.

Hai bàn tay ôm chặt lấy đại tiểu thư của Sở Phàm bắt đầu vuốt ve cái eo lưng ngọc ngà. Rồi từ eo lưng đi lên, hắn muốn chạm tới bộ ngực mà hắn đã bao lần vô cùng ao ước nhưng lại bị bàn tay của đại tiểu thư khẽ đẩy ra, tuy nhiên Sở Phàm vẫn không chịu buông tha, không ngừng tiến tới khiến đại tiểu thư cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, tùy ý để bàn tay của Sở Phàm đặt lên bầu vú cao vút nở nang của mình.

Bây giờ Sở Phàm đã đạt được mong muốn. Hai tay của hắn đang vuốt ve hai bầu vú cao ngất, trong lòng hắn vui sướng quá đỗi, cả người bị kích động đến nỗi khó mà kìm chế được. Hắn đã từng vô số lần rình xem bộ ngực của đại tiểu thư, cũng vô số lần ao ước được chạm vào chỗ đó. Bây giờ ước mộng đã trở thành sự thật. Tuy là cách một lớp quần áo nhưng Sở Phàm vẫn cảm giác được sự mềm mại mịn màng mà lại vô cùng co giãn từ bộ ngực của đại tiểu thư. Vuốt ve bộ ngực cao vút đầy đặn trong lòng bàn tay khiến cho Sở Phàm có một cảm giác kích động và phấn khích. Dù sao đại tiểu thư cũng là cô gái mà hắn yêu thương nhất.

Trong nháy mắt, Sở Phàm đã vuốt ve bộ ngực của đại tiểu thư, đại tiểu thư nhin không được khẽ rên rỉ lên một tiếng. Nàng cảm thấy một cảm giác kích thích mà trước nay nàng chưa từng có, nó giống như một dòng điện chạy qua thân thể, nàng không kìm được khẽ run rẩy cả người, cặp môi anh đào yêu kiều hơi phả ra hơi thở. Đây là lần đầu tiên bộ ngực của nàng bị một người đàn ông vuốt ve như thế, nhưng trong lòng nàng cũng không có một chút cảm giác bất mãn hay cự tuyệt. Nàng yêu Sở Phàm, nàng biết thể xác hay linh hồn của mình sớm muộn đều thuộc về Sở Phàm. Vừa rồi sở dĩ nàng đẩy Sở Phàm ra khi hắn muốn vuốt ve là do nàng còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa trong lòng cũng hơi cảm thấy xấu hổ.

Nhưng cuối cùng nàng không dám đẩy tay của Sở Phàm ra nữa, bởi vì trong lòng nàng cũng thầm mong muốn được Sở Phàm vuốt ve. Qua cái vuốt ve dịu dàng tràn ngập sự yêu thương của Sở Phàm, nàng có thể cảm nhận được tình yêu của hắn dành cho mình. Đặc biệt đêm nay nàng lại được nghe Lam Tuyết chúc phúc nên trong lòng lại càng cao hứng!

Sở Phàm hôn nhẹ vào khuôn mặt ngọc ngà của đại tiểu thư, hôn lên cái cổ trắng ngần, khẽ liếm vào làn da mềm mại. Đại tiểu thư không kìm được khẽ rên rỉ, càng ôm chặt Sở Phàm hơn.

Trong lòng Sở Phàm bỗng cảm thấy bị kích động, trong đầu hần hiện lên vô số ý nghĩ, “Bây giờ có nên đè đại tiểu thư xuống không? Nhưng bây giờ là ở trong xe, hơn nữa ở ngoài đường, thường xuyên có người qua lại. Với lại hoàn cảnh này không được tốt. Hơn nữa bây giờ đã đến thời cơ để làm chuyện đó chưa?”

Lúc này, đại tiểu thư đột nhiên cắn nhẹ vào tai của Sở Phàm, dịu dàng nói:

- A Sở, lời nói của anh hôm nay khiến cho em rất vui vẻ.

Sở Phàm nghe vậy thì hơi sững sốt, sau đó ngẩn ra hỏi:

- Anh, anh nói cái gì nhỉ?

Đại tiểu thư vui vẻ cười nói:

- Chính là việc Lam Tuyết nói rằng sau này chúng ta kết hôn phải mời cô ấy đến uống rượu mừng. Em lại nói chẳng biết có ngày đó hay không. Lam Tuyết nghe vậy thì bảo anh có khẳng định là sẽ có ngày đó không? Anh nói là sẽ có, lúc đó trong lòng em rất là vui sướng và xúc động!

Đại tiểu thư nói xong hôn nhẹ lên trán của Sở Phàm, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười vui vẻ.

Trong lòng Sở Phàm cũng cảm thấy tràn ngập sự ấm áp, hần cười nói:

- Chúng ta dĩ nhiên là sẽ có một ngày nào đó kết hôn với nhau. Chỉ sợ giữa chừng em bỏ chạy, không chịu làm cô dâu thôi.

- Nếu anh đối xử không tốt với em thì em sẽ bỏ đi thật đấy, hừ.

Đại tiểu thư hừ một tiếng nói.

- Không bao giờ, em tốt như thế anh sẽ trân trọng đến tám đời ấy chứ.

Sở Phàm cười nói.

- Miệng trơn như bôi mỡ!

Đại tiểu thư cười cười, hai má ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Chờ đến ngày chúng ta kết hôn, em sẽ hiến dâng tất cả cho anh, được không?

- Được.

Sở Phàm nói xong ôm đại tiểu thư vào trong lòng, khẽ vỗ về nàng, hưởng thụ giờ khắc ấm áp hạnh phúc này.

335. Chương 317: Trần Thiên Minh Và Trương Thiếu Đoạn Tuyệt Nhau (phần I)

Hứa Nhạc bị bắt, cả mạng lưới buôn bán thuốc phiện ở Bắc Kinh bị khai ra khiến cho chính phủ cũng phải kinh hãi. Thị trưởng Bắc Kinh là Đường Phi ra chỉ thị phải nghiêm khắc diệt trừ tập đoàn buôn bán ma túy này, mặc kệ bọn chúng đằng sau có thể lực chống lưng mạnh mẽ cũng không được nương tay, phải điều tra đến cùng, tra ra từng người, từng người một.

Trong vòng ba ngày này, ở Bắc Kinh, hoạt động diệt trừ bọn buôn lậu thuốc phiện ngày càng rầm rộ. Hoạt động lần này do đích thân Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh dẫn đầu, Đội trưởng Đội Phòng chống Ma túy trợ giúp. Dựa vào lời khai của Hứa Nhạc, trong vòng ba ngày ngắn ngủi đã bắt sạch sẽ mạng lưới buôn lậu thuốc phiện của gã, xử lý một số lớn các chân rết buôn thuốc phiện do hắn đứng đầu tổ chức, thu được một lượng lớn ma túy, trở thành vụ án phá buôn lậu thuốc phiện ở Bắc Kinh lớn nhất trong những

năm gần đây. Qua vụ án lớn diệt trừ tội phạm buôn bán thuốc phiện lần này, Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh được phong danh hiệu “Anh hùng diệt trừ ma túy”, được báo chí đưa tin rầm rộ.

Mấy hôm nay Trương thiếu rất buồn phiền. Hắn đã xem qua báo chí, khuôn mặt hắn thành ra lúc nào cũng tái nhợt xanh mét khiến người ta phải sợ hãi. Trong đôi mắt thâm trầm ngang dọc những đường tơ máu, hiện lên một vẻ hung ác, từ trong mắt bắn ra những tia lạnh lùng lẳng lẹ, rõ ràng là trong lòng hắn bây giờ đang vô cùng tức giận.

Quả là việc Hứa Nhạc bị bắt, mạng lưới buôn lậu thuốc phiện đã bị phá khiến cho hắn vô cùng lo lắng. Bởi vì dù sao hắn cũng đã từng lén lút cấu kết buôn bán với Hứa Nhạc, mở sòng bạc ngầm, lại còn lợi dụng quyền lực của cha mình để nhiều lần bật đèn xanh cho Hứa Nhạc. Nếu như hành động diệt trừ buôn lậu thuốc phiện lần này mà điều tra ra hắn thì hắn cùng với cha hắn không chừng sẽ khó sống.

Vì thế, mấy ngày nay hắn đã lợi dụng những mối quan hệ của mình hòng tiếp cận nơi giam giữ của Hứa Nhạc. Tuy nhiên đều không thành công, trừ phi là Trần Thiên Minh ra lệnh nếu không bắt cứ người ngoài nào cũng không được gặp Hứa Nhạc. Trương thiếu biết việc này trước sau cũng phải tìm tới ông ta, nhưng Trần Thiên Minh lại lấy lý do bận công việc nên không tiếp. Điều này khiến cho hắn vô cùng giận dữ, nhưng trong nhất thời hắn cũng không làm gì được Trần Thiên Minh nên đành phải nhẫn nhịn, chờ đến ngày mai cha hắn trở về thì sẽ bàn bạc kế sách ứng phó.

Điều mà hắn lo lắng nhất chính là Hứa Nhạc sẽ phun ra tất cả mọi chuyện. Một khi tên Hứa Nhạc này khai ra tất cả mọi chuyện thì thật không dễ xử lý tí nào. Tuy là Trương thiếu đã thiêu hủy tất cả những chứng cứ cho thấy hắn có cấu kết với Hứa Nhạc nhưng Hứa Nhạc vẫn bí mật giữ lại một số chứng cứ. Nếu như Hứa Nhạc mang những chứng cứ đó giao cho cảnh sát thì cho dù cha hắn là bí thư thị ủy cũng không cứu được hắn, không chừng lại khiến cả chính ông ta cũng phải vào tù theo.

Lúc đầu khi biết Hứa Nhạc bị bắt ở ngay tòa nhà số 13 thì Trương thiếu cũng đã có những tính toán rồi. Lúc đó trong lòng hắn rất kinh hãi, nhưng sau đó liền trấn tĩnh lại, hắn nghĩ thầm, “Chỉ cần mình nói lại việc này với Trần Thiên Minh. Dựa vào mối quan hệ giữa mình và Trần Thiên Minh là có thể giải quyết được mọi việc”. Nhưng điều quan trọng nhất là hắn có thể phái người của mình đi gặp Hứa Nhạc, nói cho Hứa Nhạc biết là hắn đang tìm cách để đưa Hứa Nhạc ra ngoài, khiến cho gã yên tâm. Biện pháp này có thể làm cho sự tình lắng xuống. Nhưng Trần Thiên Minh lại không thêm để ý đến hắn. Hắn đã nhiều lần dựa vào mối quan hệ của mình, muốn bí mật gặp Hứa Nhạc nhưng đều bị Trần Thiên Minh ngăn cản không cho vào.

Thái độ quay ngoắt 360 độ của Trần Thiên Minh khiến cho hắn kinh ngạc đồng thời cảm thấy rất tức giận. Đúng ngày Hứa Nhạc bị bắt thì cha hắn là Trương Bằng lại đi công tác. Đáng lẽ xảy ra chuyện này hắn phải bàn bạc với cha hắn ngay nhưng hắn lại sai ở chỗ không nói cho cha hắn biết sự tình. Đến lúc cấp dưới của cha hắn thông báo lại thì đã quá muộn, Trương Bằng đã rời khỏi Bắc Kinh, nước xa không cứu được lửa gần. Hơn nữa chuyện này đã được phơi bày ra ánh sáng, cho dù Trương Bằng có tìm trăm phương ngàn kế cũng không thể xoay chuyển được tình thế nữa rồi.

Đúng lúc này, di động của Trương thiếu reo lên. Hắn nhận ra là Lâm Phong gọi tới, vội vàng nhấc máy hỏi:

- A Phong phải không? Sự việc thế nào rồi?

Lâm Phong thở dài trong điện thoại, trầm giọng nói:

- Trương thiếu, cha tôi cũng đã tìm gặp Trần Thiên Minh, nhưng kết quả vẫn như thế. Trần Thiên Minh vẫn không thêm nề tình, việc này rất khó khăn. Bây giờ Trần Thiên Minh rất đặc ý, có Đường Phi chống lưng phía sau, ông ta không thêm để mắt đến những người khác. Khó khăn nhất chính là chuyện này đã được đưa ra ánh sáng, kinh động đến cấp trên. Nghe nói cấp trên cũng ra chỉ thị phải điều tra đến cùng, phải diệt tận gốc mạng lưới buôn lậu thuốc phiện.

Trương thiếu nghe vậy thì trong mắt lạnh lẽo, lửa giận bùng lên, lạnh lùng nói:

- Lão Trần Thiên Minh này có ý gì đây? Chẳng lẽ lão ta cố ý chống đối tao? Chẳng lẽ lão ta đã biết chuyện giữa tao với Hứa Nhạc rồi sao?

- Ý của Trương thiếu là Hứa Nhạc đã khai ra tất cả?

Âm thanh của Lâm Phong trong điện thoại có vẻ hơi kinh hãi nói.

- Tao làm sao mà biết được, mày muốn biết thì sao không đi hỏi Trần Thiên Minh ấy?

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Ý của Trương thiếu là muốn đi gặp Trần Thiên Minh.

Lâm Phong ngạc nhiên hỏi.

- Không sai, tao muốn trực tiếp đi gặp Trần Thiên Minh. Tao muốn biết rốt cuộc trong hồ lô của lão ta đang bán thuốc gì?

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Vậy tôi cùng với Trương thiếu cùng đi gặp ông ta.

Lâm Phong nói.

- Không cần, tao sẽ đi gặp lão ta một mình. Mày không cần lo lắng. Trời còn chưa sập xuống đâu.

Trương thiếu cúp máy sau đó bấm máy gọi cho di động của Trần Thiên Minh.

Chín giờ tối, Trần Thiên Minh đi ra khỏi cục cảnh sát.

Ba ngày nay ông rất bận bịu, có thể nói một ngày ngủ không đến bốn tiếng, đặc biệt là hai ngày trước, ông đã bắt được những người trong đường dây buôn bán thuốc phiện của Hứa Nhạc, thu được một lượng lớn ma túy, chính là do Hứa Nhạc khai ra. Ba ngày nay ông đã bắt gần hết mạng lưới buôn lậu thuốc phiện rồi. Chỉ có điều Trần Thiên Minh vẫn biết rằng điều cấp bách nhất là phải bắt được Hứa Nhạc khai ra quan hệ bí mật giữa gã và Trương thiếu.

Ba ngày qua không ít sự thật và chứng cứ đã được phơi bày ra trước mặt Hứa Nhạc. Nhưng gã vẫn nhất quyết không nói ra việc của Trương thiếu. Xem ra trong lòng gã vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng Trương thiếu cuối cùng có thể đưa gã ra khỏi đây. Chỉ có điều Trần Thiên Minh cũng không bức ép Hứa Nhạc. Ông muốn hy vọng của Hứa Nhạc từng chút từng chút phải tan biến, lòng tin tưởng vào Trương thiếu dần dần sẽ bị sụp đổ, khi đó ông sẽ thẩm vấn Hứa Nhạc, khiến cho Hứa Nhạc tin rằng gã bị bắt hoàn toàn là do Trương thiếu bán đứng. Ông không tin cuối cùng Hứa Nhạc sẽ không khai ra.

- Khả khả, Trương thiếu, đợi đến lúc Hứa Nhạc khai ra tất cả thì lúc đó mày cũng sẽ phải chết.

Trần Thiên Minh lái xe, hàn quang trong mắt hiện lên, lẩm bẩm nói. Nói đến Tào Tháo là Tào Tháo đến, Trần Thiên Minh vừa mới nhắc đến Trương thiếu thì điện thoại reo lên, nhìn vào màn hình thì đúng là hân gọi cho ông.

Trần Thiên Minh cười lạnh. Ba ngày trước Hứa Nhạc vừa mới bị bắt thì Trương thiếu đã gọi một cuộc điện thoại muốn gặp ông. Nhưng ông lại lấy lý do bận rộn công việc từ chối Trương thiếu. Không chỉ vậy, những nhân vật có quan hệ với Trương thiếu, được Trương thiếu nhờ vả muốn bí mật gặp Hứa Nhạc đều bị ông đuổi về không chút lưu tình. Vì thế ông dường như đã đắc tội với hầu hết với những viên chức lớn nhỏ trong thủ đô. Nhưng ông cũng không thêm quan tâm. Vì đòi lại công bằng cho đứa con của mình thì cho dù chết ông cũng mãn nguyện, huống hồ là đắc tội với người khác.

336. Chương 317: Trần Thiên Minh Và Trương Thiếu Đọan Tuyệt Nhau (phần I)

Trong lòng ông biết rõ lần này Trương thiếu gọi điện cho mình là vì việc của Hứa Nhạc. Ông cười lạnh lùng, ung dung nhắc máy lên hỏi:

- Trương thiếu gọi điện thoại cho tôi có việc gì không?

Trương thiếu nghe thấy giọng nói trêu chọc đùa bỡn của Trần Thiên Minh thì trong lòng tức giận. Nhưng hấn cố gắng kìm nén lại nói:

- Cục trưởng Trần mấy hôm nay sao mất hết tung tích? Thật không dám dấu diếm, tôi có chuyện cần nói với Cục trưởng, không biết Cục trưởng Trần có đồng ý không? Hay là lại giống như mấy lần trước không chịu gặp tôi?

- Ha ha, Trương thiếu nói gì vậy, ba ngày trước thực sự là tôi bận quá. Tôi ngay cả thời gian để ngủ cũng không có, cho nên mấy hôm nay không có thời gian để gặp cậu. Xin cậu lượng thứ cho!

Trần Thiên Minh cười ha ha sau đó nói tiếp:

- Chỉ có điều đêm nay tôi lại rảnh rỗi, Trương thiếu cho tôi địa điểm đi. Bây giờ tôi sẽ đi đến đó.

- Tốt lắm! Cảm ơn Cục trưởng Trần đã nhận lời. Chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ đi.

Trương thiếu nói xong cúp mạnh điện thoại.

Trần Thiên Minh tắt điện thoại sau đó nở ra một nụ cười thích thú. Địa điểm cũ theo lời nói của Trương thiếu ông đã biết là ở đâu, chính là ở ghê số 12 quán trà Hậu Hải. Ông quay đầu xe, chạy băng băng tới quán trà Hậu Hải.

Trần Thiên Minh đi đến quán trà Hậu Hải thì thấy chỉ có một mình Trương thiếu ở đó. Ông cười ha ha:

- Lại để Trương thiếu chờ tôi nữa rồi. Thật là áy náy, áy náy!

Trần Thiên Minh miệng thì nói “áy náy” nhưng trên mặt lại không hề có một vẻ áy náy nào. Ông ngồi xuống không thèm để ý tới ánh mắt nham hiểm của Trương thiếu.

- Cục trưởng Trần ba ngày nay thật là rộng mở con đường làm quan nhỉ?

Trương thiếu cười lạnh nói.

- Làm gì có, Trương thiếu cứ nói đùa. Tôi mới đến tuổi trung niên mà đã phải để tang con thì còn nói gì đến việc thăng quan tiến chức chứ.

Trần Thiên Minh nói xong nhìn chăm chăm vào Trương thiếu.

Trong mắt Trương thiếu thoáng hiện ra một tia nhìn như không muốn người khác biết đến. Chỉ là vẻ mặt vẫn không thay đổi, hấn nói:

- Cục trưởng Trần được phong danh hiệu “Anh hùng diệt trừ ma túy”. Lần này phá tan mạng lưới buôn bán thuốc phiện ở Bắc Kinh, công lao của Cục trưởng Trần thật không hề nhỏ. Lại còn bắt được tên tội phạm số một của mạng lưới là Hứa Nhạc nữa.

Trương thiếu dừng một chút rồi nói tiếp:

- Tôi thấy Hứa Nhạc lần này ả náu lâu như vậy ở Bắc Kinh hấn là còn không ít nội tình. Không biết tên Hứa Nhạc này đã khai ra những điều gì rồi? Ba tôi nói, vụ án lần này cho dù là ai cũng không được lưu tình, tra ra cho bằng được. Cục trưởng Trần hay là nên nói lỏng một chút để điều tra ra sự việc.

Trần Thiên Minh cười cười nói:

- Việc này Trương thiếu không cần lo lắng. Đối với những người phạm tội cùng với Hứa Nhạc phải hỏi chúng tôi nhất định sẽ hỏi, phải điều tra chúng tôi sẽ nhất định điều tra. Dĩ nhiên trong quá trình điều tra chúng tôi cũng phải có giới hạn chứ.

Trương thiếu nghe thế thì hai mắt sáng lên, nói:

- Cục trưởng Trần nói rất đúng. Chỉ có điều đối phó với tên Hứa Nhạc này cũng không thể lơ là sơ suất. Tôi chính mắt nhìn thấy không ít người bị bắt sau đó nói bậy nói bạ, mưu đồ làm hại những người không liên quan. Cho nên đối phó loại người như Hứa Nhạc không thể không đề phòng. Ngoài ra, đối với sự tiến triển của vụ án, tôi hy vọng Cục trưởng Trần có tin tức gì có thể nói cho tôi biết. Mà đúng rồi, tôi có mấy người bạn ở Cục Cảnh sát, đối với việc thẩm vấn phạm nhân có rất nhiều kinh nghiệm. Tôi nghĩ hay là giới

thiếu mấy người đó cho Cục trưởng Trần, có thể sẽ giúp đỡ nhiều cho việc thẩm vấn Hứa Nhạc cũng nên. Cục trưởng Trần nghĩ thế nào?

Trần Thiên Minh nghe thế thì cười lạnh, nói:

- Ý tốt của Trương thiếu tôi xin nhận. Không biết Trương thiếu giới thiệu cho tôi mấy người bạn cảnh sát kia là có ý gì? Có còn tôn trọng hay là đã khinh thường tôi? Chẳng lẽ Trần Thiên Minh tôi đã lẩn lộn ở trong giới cảnh sát từng bấy nhiêu năm mà lại không thể đối phó được với bọn Hứa Nhạc? Đến nỗi phải nhờ Trương thiếu cậu giới thiệu vài người cho tôi sao?

Trương thiếu nghe vậy thì khoe miệng khẽ nhấc lên. Trong mắt hần lóe lên một tia hàn quang. Lời nói của Trần Thiên Minh khiến cho hần rất khó chịu, ánh mắt của hần trở nên lạnh lùng nói:

- Tôi không có ý khinh thường Cục trưởng Trần. Chỉ là cũng xin Cục trưởng Trần đừng quá tự đề cao mình. Cục trưởng Trần nên biết đây là thủ đô.

- Tôi chưa bao tự đề cao chính mình. Chỉ là có một số người vẫn tự cho rằng chỉ có mình là đúng. Đừng tưởng rằng việc làm của mình có thể như áo tiên không thấy vết chỉ khâu. Đừng tưởng rằng hần có thể bốn cột được người khác. Mà cũng đừng tưởng rằng hần có thể bịt mắt được người khác. Hừ, thật là đánh rắm.

Trần Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, nói.

Đôi mắt Trương thiếu bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, thẳm hít một hơi thật sâu, lạnh nhạt nói:

- Cục trưởng Trần nói như vậy là có ý gì? Nơi này chỉ có tôi và ông, hay là ông định ám chỉ tôi sao?

- Ha ha, đây là do Trương thiếu có tật giật mình thôi. Ha ha, Trương thiếu, cậu cũng không cần đa nghi, tôi không ám chỉ ai, đục là đục, trong là trong, cuối cùng tất cả mọi thứ sẽ phơi bày ra thôi.

Trần Thiên Minh cười ha ha, sau cùng nói:

- Đúng rồi, thiếu chút nữa quên. Hôm nay tôi còn có việc, tôi đi trước một bước. Sau này chúng ta gặp lại.

Trần Thiên Minh nói xong liền cười lạnh lùng rồi đứng dậy đi ra.

Sau khi Trần Thiên Minh đi khỏi, Trương thiếu cầm lấy ấm trà trên bàn đập mạnh xuống đất, tức giận thổ phỉ phò, sắc mặt trắng bệch, hai mắt bắn ra tia lửa như cháy bùng lên đến nơi.

Sau khi Trần Thiên Minh đi ra khỏi quán trà Hậu Hải thì cảm thấy trong lòng vô cùng thích thú. Ông thẳm nghĩ giờ này Trương thiếu chắc chắn là đang rất tức giận. Nghĩ đến điều này trong lòng ông không nhịn được mà mỉm cười.

Nhưng sau đó ông liền bình tĩnh lại. Ông biết Trương thiếu là người không dễ đụng vào. Hần còn có cha hần làm chỗ dựa. Trước mắt tên Hứa Nhạc kia cũng chưa chịu khai ra mối quan hệ của gã và Trương thiếu. Cho nên đêm nay đoạn tuyệt lật bài ngựa quyết liệt với hần dường như có chút không sáng suốt. Nghĩ thế cho nên ông lập tức gọi điện thoại cho Sở Phàm.

- Cục trưởng Trần à? Có việc gì không?

- Sở Phàm, tôi vừa gặp mặt Trương thiếu. Nhất thời vui sướng mà đối xử quyết liệt, xem như đoạt tuyệt với hần. Bây giờ nghĩ lại tôi thấy mình vừa rồi có vẻ hơi bị kích động. Dù sao thì Hứa Nhạc vẫn chưa khai ra Trương thiếu. Hơn nữa tôi nghe nói ngày mai Trương Bằng sẽ trở về Bắc Kinh gấp. Tôi chỉ sợ sau khi Trương Bằng về mọi chuyện sẽ không dễ xử lý đâu.

Cục trưởng Trần lo lắng nói.

- Ông đúng là có hơi bị kích động. Chỉ có điều bây giờ sớm muộn gì chúng ta cũng phải lật bài ngựa với Trương thiếu thôi mà. Thế này đi, về phần Hứa Nhạc thì ông cần phải nắm cho thật chắc, trong vòng hai ngày, ngày mai và ngày mốt phải bắt nó khai ra. Còn về phần Trương Bằng thì ông không cần lo lắng, để tôi lo liệu.

- Trương Bằng để cậu lo liệu ư?

Trần Thiên Minh dường như có vẻ hơi kinh ngạc.

- Đúng rồi, mà quên nói với ông, tôi bây giờ đang ở tỉnh S nói chuyện với ông. Mới vừa rồi, Trương Bằng đã từ bên trong một tòa biệt thự đi ra. Buồn cười thay đó lại chính là tòa biệt thự mà Triệu Thanh khi còn sống tặng cho lão ta. Bây giờ chúng ta không nói chuyện với nhau nữa, tôi còn có việc phải làm. Tóm lại, ông cứ yên tâm chuyện của ông đi. Nhiệm vụ của ông là cố gắng thu phục được Hứa Nhạc, bắt nó phải nói ra mọi chuyện.

- Tốt lắm, được rồi.

Trần Thiên Minh cúp điện thoại, trong mắt của ông hiện ra vẻ phấn khởi. Ông cảm thấy cho tới bây giờ mình vẫn chưa hiểu hết Sở Phàm. Ông chỉ nhận thấy là, cứ đến thời khắc quan trọng Sở Phàm lại xuất hiện đúng lúc, sau đó mang lại cho ông những vui mừng không tưởng tượng được.

337. Chương 318: Sở Phàm Tra Hỏi Thiếu Phụ Xinh Đẹp (phần I)

Thành phố A ở tỉnh S không được xem là một thành phố lớn, chỉ có thể coi nó là một thành phố cấp độ trung bình. Bởi vì đây không phải là thành phố lớn nên ở đây cũng không có vẻ bận rộn và khẩn trương trong cuộc sống. Cuộc sống của người dân trong thành phố khá an nhàn, từ sáng đến tối nhịp điệu cuộc sống đều không nhanh không chậm.

Thành phố A tuy không lớn, nhưng khí hậu ở đây lại rất ôn hòa, phong cảnh rất đẹp, là một nơi tốt để sinh sống. Cho nên vùng ngoại ô ngoại ô thành phố này có khá nhiều khu biệt thự nhỏ được xây cất. Rất nhiều nhân vật có tiền đều chọn mua biệt thự tư nhân ở khu ngoại ô của thành phố nhỏ bé này, chọn thành phố này là nơi nghỉ ngơi nhàn nhã của mình.

Ở bên cạnh Tây Thủy Hồ có một tòa biệt thự Lâm Hồ Nhi kiến trúc độc đáo. Tòa biệt thự này cao ba tầng, có kiểu dáng cổ điển, rất là xa hoa, khiến cho người ta cảm thấy thật là nguy nga lộng lẫy.

Lúc này, đèn trong tòa biệt thự vẫn còn chưa tắt. Trong phòng khách của tòa biệt thự hiện lên bóng người. Một người đàn ông mặc đồ tây, đi giày đang nói chuyện cùng với một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi. Bỗng một cô bé nhỏ khoảng bốn năm tuổi chạy tới. Người đàn ông cúi đầu xuống ôm cô bé này vào trong lòng mình, hôn vào khuôn mặt trắng trẻo của bé. Người phụ nữ kia nhìn thấy thế thì trên khóe môi nở ra một nụ cười hạnh phúc.

Cách tòa biệt thự về phía tây khoảng hai mươi mét, trong một khóm hoa có một người thanh niên ở đó đang đưa ống kính camera chĩa vào trong tòa biệt thự, ghi lại hết tất cả những cảnh đang diễn ra trong nhà. Bên cạnh hắn có một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu bạc. Cô gái này luôn cảnh giác quan sát khắp bốn phía, lúc nào cũng để ý đến những sự tình diễn xung quanh. Cô gái này chính là Ngân Hồ, còn người thanh niên cầm chiếc camera kia là Sở Phàm.

Tại sao Sở Phàm lại đột nhiên xuất hiện ở thành phố A vậy?

Thì ra mấy ngày trước Sở Phàm đã ra lệnh cho Ngân Hồ theo dõi chặt chẽ hành động của Bí thư Thị ủy Trương Bằng. Vốn là mấy hôm nay Trương Bằng phải đi một mình ra ngoài thành phố để tham dự một hội nghị quan trọng. Biết được sau khi cuộc hội nghị này chấm dứt, Trương Bằng không lập tức trở về Bắc Kinh mà lại bí mật bay tới thành phố A của tỉnh S, Ngân Hồ thấy đây là một việc khác thường nên lập tức thông báo cho Sở Phàm biết. Cô nghi ngờ Trương Bằng rất có thể trước khi trở về Bắc Kinh muốn gặp một người bí mật nào đó của ông ta. Và người này rất có khả năng là nhân tình của Trương Bằng.

Sở Phàm sau khi nghe được tin này thì ngay buổi trưa hôm đó lập tức lên máy bay đi tới thành phố A. Đến thành phố A, hắn gặp được Ngân Hồ trong lúc cô vẫn đang theo dõi dấu vết của Trương Bằng. Lúc bấy giờ tối hôm nay, Trương Bằng đã bí mật đi tới biệt thự ở gần Tây Thủy Hồ, gặp mặt người phụ nữ bên trong tòa biệt thự này.

Sở Phàm qua màn ảnh camera nhìn thấy Trương Bằng cùng với người phụ nữ kia thân mật với nhau thì lạnh lùng nói:

- Không nghi ngờ gì nữa, người phụ nữ này đúng là nhân tình của Trương Bằng rồi. Còn cô bé kia chính là con tư sinh của hắn. Tốt lắm, đây chính là nhược điểm của Trương Bằng.

- Chủ nhân định làm thế nào?

Ngân Hồ khẽ hỏi.

- Trước hết phải ghi hình lại những cảnh này đã, để khi Trương Bằng đã bỏ đi tôi còn có bằng chứng.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Đang nói, bỗng Sở Phàm nhìn thấy trên màn ảnh camera người phụ nữ kia đang rúc vào trong lồng ngực Trương Bằng. Trương Bằng một tay ôm cô bé con, một tay ôm người phụ nữ này. Một lúc sau người phụ nữ mới lưu luyến rời khỏi vòng tay của ông ta. Sau đó Trương Bằng nói mấy câu gì đó với cô, rồi người phụ nữ này tiễn ông ta ra ngoài cửa.

Đi tới cửa sau tòa biệt thự, Trương Bằng buông tay cô bé ra, nói với cô bé này mấy câu, sau đó lại hôn lên khuôn mặt của bé. Cuối cùng đứng lên nhìn người phụ nữ thật lâu, rồi sau đó đi tới một chiếc xe màu đen đang dừng bên ngoài tòa biệt thự. Ông ta chui vào xe, lái xe chạy đi vùn vụt. Trước cửa biệt thự, người phụ nữ cầm tay cô bé nhìn theo hình bóng chiếc xe cho đến khi nó mất hút trong bóng đêm mới đóng cửa lại, đi vào trong tòa biệt thự.

- Chủ nhân, tại sao Trương Bằng lại đi vội như vậy?

Ngân Hồ kinh ngạc hỏi.

- Có thể Trương Bằng đã biết được tin tức sự việc liên quan tới mạng lưới buôn bán thuốc phiện của Hứa Nhạc ở Bắc Kinh nên chạy suốt đêm về đó. Chỉ có điều theo Trần Thiên Minh thì tôi biết được Trương Bằng đến ngày mai mới có thể trở về Bắc Kinh. Bây giờ nếu Trương Bằng chạy suốt đêm về đó thì dễ nhận thấy là lão ta đang muốn sắp đặt một hành động bất ngờ, mưu đồ cứu vãn lại tình thế.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ đây chủ nhân? Tiếp tục theo dõi Trương Bằng hay là ngăn cản lão ta?

Ngân Hồ hỏi.

Sở Phàm trầm ngâm một chút rồi nói:

- Như vậy đi, cô cứ tiếp tục theo dõi Trương Bằng. Nếu như Trương Bằng thật sự phải bay suốt đêm để trở về Bắc Kinh thì nói cho tôi một tiếng. Tôi nói lại với Trần Thiên Minh, bảo ông ta đề phòng. Hơn nữa nếu Trương Bằng có hành động gì khác thì cô hãy thông báo cho tôi biết ngay.

- Vâng! Chủ nhân vẫn muốn ở lại đây à?

Ngân Hồ hỏi.

- Đúng vậy, tôi còn muốn đi vào biệt thự nói chuyện với người phụ nữ trong đó. Cô đi trước đi, không thì không theo kịp Trương Bằng đâu.

Sở Phàm nói.

- Vâng, chủ nhân!

Ngân Hồ nói xong chuyển người, đi tới bên chiếc xe của cô rồi vội vàng chạy đi.

Sau khi Ngân Hồ đi Sở Phàm cũng cất camera vào trong túi, sau đó đi đến cửa chính của tòa biệt thự. Sau khi cửa tòa biệt thự mở ra thì Sở Phàm nhìn thấy một cô bé đang ở trong phòng khách một mình, người phụ nữ kia không biết đã đi đâu. Cô bé kia nhìn thấy Sở Phàm đứng ở ngoài cửa thì đôi mắt to xinh đẹp ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào hắn. Sở Phàm mỉm cười đầy thiện ý, vẫy vẫy tay với cô bé.

Cô bé cũng mỉm cười, chạy tới bên Sở Phàm, không hề có chút gì sợ người lạ. Cô bé chạy đến trước mặt Sở Phàm, khuôn mặt tròn trịa ngược lên, dùng giọng nói trẻ con hỏi:

- Chào anh, anh tìm ai?

Sở Phàm ngồi xổm xuống bế cô bé lên, cười nói:

- Anh tìm mẹ em có chút việc. Mẹ của em có ở nhà không?

Có lẽ nụ cười của Sở Phàm rất nhã nhặn lại rất thân thiện khiến cho người ta thấy một cảm giác thân thiết. Cho nên cô bé này bị Sở Phàm ôm nhưng lại không hề sợ hãi mà lại còn thơ ngây mỉm cười:

- Mẹ đang ở bên trong nhà.

- Được rồi, em tên là gì vậy?

- Em tên là Lý Giai Giai, năm nay mới đi nhà trẻ.

- Chà, hóa ra em tên là Lý Giai Giai.

Sở Phàm trong lòng thầm nghĩ cô bé này không mang họ Trương mà lại mang họ Lý thì chắc hẳn là cùng họ với mẹ của bé.

- Người vừa rồi từ nhà em đi ra là ai vậy?

- Đó là chú Trương, bạn tốt của mẹ em đấy.

Lý Giai Giai vừa ngây thơ nói xong thì người phụ nữ kia đi tới, hóa ra cô đang ở nhà bếp bận nấu ăn thì loáng thoáng nghe được tiếng con gái của mình và một người đàn ông nói chuyện cho nên cô đi ra xem xem chuyện gì. Đến phòng khách thì cô nhìn thấy một người thanh niên đang ôm con gái của mình vào lòng. Trong lòng cô sững sốt, hồi lâu không có phản ứng. Cô nhớ rõ ràng đã khóa cửa tòa biệt thự rồi, vậy người thanh niên này vào nhà bằng cách nào?

- Được rồi, tôi gọi cô là Trương phu nhân hay gọi là Lý tiểu thư?

Sở Phàm nhìn thấy trước mắt mình hiện lên một người phụ nữ có vẻ xinh đẹp khiến cho người ta phải xao động trong lòng, hẳn mỉm cười hỏi thiếu phụ.

- Mẹ ơi, anh ấy tới tìm mẹ đấy.

Lý Giai Giai nhìn thấy mẹ của mình đi ra thì nói to lên.

Người phụ nữ kia định thần lại, trong đôi mắt phượng xinh đẹp hiện lên một vẻ hoảng sợ. Cô cố giữ bình tĩnh hỏi:

- Không biết cậu đêm khuya tới tìm tôi có chuyện gì? Tôi nghĩ tôi và cậu không quen với nhau phải không? Giai Giai, con mau đến gần mẹ.

- Giai Giai, anh muốn ôm em thêm một lúc nữa được không?

Sở Phàm cười cười, sau đó lại hướng về phía người phụ nữ vô cùng thành thực kia, nói:

- Cô không cần hoảng sợ, đêm nay tôi đến đây chỉ là tìm cô trò chuyện mà thôi. Con gái của cô thật là ngoan ngoãn, mới gặp lần đầu đã thích rồi. Đáng tiếc là nó lại theo họ mẹ chứ không thể theo họ cha.

Người phụ nữ kinh hãi, khuôn mặt xinh đẹp phút chốc trở nên tái nhợt, thân hình run lên nhè nhẹ. Nhưng sau đó cô lại lạnh lùng nói:

- Tôi không biết cậu nói cái gì. Thật xin lỗi, tôi không biết cậu. Cậu hãy lập tức buông con tôi ra, sau đó ra khỏi cửa nhà tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

- Có cần nóng vội như vậy không? Chẳng lẽ cô không thấy tôi đang ôm tiểu Giai Giai đáng yêu hay sao?

Sở Phàm thản nhiên cười, dùng một ánh mắt đùa bỡn nhìn về phía người phụ nữ.

- Cậu, cậu muốn làm gì? Cậu, cậu mau buông con gái của tôi ra.

Người phụ nữ kinh hãi, run giọng nói, trong mắt hiện lên một vẻ hoảng sợ.

- Được rồi, tôi đêm nay đến đây là để nói chuyện với cô. Chỉ cần cô hiểu biết thì tôi sẽ không làm gì cô và con gái cô cả.

Sở Phàm từng tiếng từng tiếng một nói, trong giọng nói mang theo một vẻ khiến cho người ta phải thuận phục.

Lý Giai Giai lúc này dường như nhận ra vẻ khác thường của mẹ nó. Nó dùng sức để nhả giấy ra khỏi sự ôm ấp của Sở Phàm để đi đến bên mẹ mình nhưng Sở Phàm vẫn không hề rời lỏng tay. Lý Giai Giai khóc “Oa” lên một tiếng, trong miệng kêu lên:

- Mẹ, mẹ , mẹ ơi....

Người phụ nữ nhìn con gái mình khóc thì trong lòng đau xót, vội trấn an nói:

- Giai Giai đừng khóc. Giai Giai không được khóc. Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu!

Cô nó xong nhìn về phía Sở Phàm, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Cậu nói đi, cậu tìm tôi là muốn nói chuyện gì?

- Nói chuyện về người đàn ông mới từ nhà cô đi ra.

Sở Phàm nói xong đảo tay đóng cửa biệt thự lại.

“Ầm” một tiếng, tiếng cánh cửa đóng ầm lại giống như tiếng sấm rền bên trong lòng người phụ nữ. Thân hình mềm mại của cô phát hoảng, giống như cô không thể đứng vững, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Sở Phàm buông Lý Giai Giai đang ôm trong lòng ra, dịu dàng nói:

- Giai Giai, em đừng khóc nữa. Em khóc nhè thì mẹ em sẽ bị thương tâm đó. Anh không phải người xấu. Anh đến tìm mẹ em để nói chuyện thôi. Được rồi, bây giờ em hãy đến bên cạnh mẹ em đi.

Sở Phàm vừa khẽ buông tay thì Lý Giai Giai lập tức chạy tới bên mẹ nó. Người phụ nữ định thần lại, vội vàng ôm chặt con gái mình vào trong lòng.

- Được rồi, trả con gái cô lại cho cô, cô cũng nên nói chuyện với tôi chứ?

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

Người phụ nữ nghe vậy thì hơi chần chừ, trong đầu đang tính toán chuyện khác, nghĩ thầm làm thế nào để ngăn cản Sở Phàm sau đó âm thầm báo nguy, để cho bảo vệ hoặc công an biết chuyện.

Sở Phàm dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của người phụ nữ. Hắn cười lạnh một tiếng nói:

- Tôi khuyên cô không nên có ý đồ gì khác, cho dù cô gọi bảo vệ quanh đây lại cũng được thôi. Chỉ cần tôi muốn thì trong vòng một phút đồng hồ tôi hoàn toàn có thể giết sạch bọn họ.

Ngừng một chút, hắn nhìn sang Lý Giai Giai đang trong lòng người phụ nữ rồi nói:

- Giai Giai vừa ngoan ngoãn lại đáng yêu. Thật là một cô bé rất tốt. Tôi nghĩ cô không muốn ép tôi làm một số việc tôi không muốn chứ?

Người phụ nữ kia kinh hoàng, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Sở Phàm, trong lòng cô hiện lên một cảm giác hoảng sợ, vô hình trung cô dường như cảm thấy Sở Phàm đang gia tăng áp lực khiến cho người ta phải rét lạnh.

338. Chương 318: Sở Phàm Tra Hỏi Thiếu Phụ Xinh Đẹp (phần I)

Cô cảm thấy có chút hối hận, không nên đuổi quản gia Lý và mọi người ở đây đi. Vốn tòa biệt thự này bình thường còn có một bảo mẫu và một người lái xe kiêm vệ sĩ nữa. Nhưng đêm nay Trương Bằng tới đây, vì thế cô đã bảo người bảo mẫu và người vệ sĩ kia rời đi. Mỗi khi Trương Bằng tới cô đều làm vậy.

Lúc này, cô nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Sở Phàm thì trong lòng bất giác tin rằng người thanh niên này nói được thì sẽ làm được. Với lại người thanh niên này đã lấy con gái mình ra uy hiếp. Cuối cùng, cô đành thở dài một tiếng rồi nói:

- Được rồi, tôi đồng ý nói chuyện với cậu. Chỉ có điều cậu đi lên trên với tôi. Tất cả mọi chuyện không liên quan đến con gái của tôi.

Người phụ nữ nói với con gái mình ở trong lòng:

- Giai Giai, mẹ cùng với anh ấy đi lên trên kia nói chút chuyện. Con ở phía dưới này chơi đùa có được không?

- Được, Giai Giai sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Lý Giai Giai nói.

- Ngoan lắm!

Người phụ nữ hôn vào miệng Lý Giai Giai, đặt cô bé xuống đất, sau đó nhìn về phía Sở Phàm rồi đi lên trên lầu.

Lúc đi qua bên cạnh Lý Giai Giai, Sở Phàm khẽ sờ sờ đầu nó rồi nói:

- Giai Giai, em ngoan ngoãn nghe lời mẹ chơi đùa một mình đi. Ngày mai, nếu ngày mai anh rảnh sẽ dẫn em ra công viên chơi đùa nhé.

- Thật không anh? Cảm ơn anh.

Lý Giai Giai nín khóc mỉm cười, trong mắt nó đã coi Sở Phàm trở thành bạn của mẹ nó.

Sở Phàm đi theo phía sau người thiếu phụ, hai mắt quan sát nhất cử nhất động của cô. Trang phục ăn mặc trên người cô là đồ tùy tiện ở nhà, nhưng lại không che dấu được sự thành thực, chín chắn. Cặp mông rất tròn trịa, đầy đặn khẽ lay động trước mắt của Sở Phàm. Sở Phàm không khỏi trầm nghĩ, “Trương Bằng thật là có phúc, bao nuôi được một người phụ nữ khêu gợi tuyệt diệu như vậy!”

Sở Phàm theo người phụ nữ này đi vào một căn phòng ngủ đẹp đẽ thanh nhã, dường như đây chính là phòng ngủ của cô. Trong người Sở Phàm cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ gì đó.

- Ngồi tự nhiên đi.

Người phụ nữ lấy cái chén rót nước ra mời Sở Phàm.

- Không cần đâu, tôi không khát.

Khi người phụ nữ này cúi người xuống rót trà thì Sở Phàm đã nhìn thấy trước ngực của cô đã loáng thoáng hiện lên cảnh xuân quang, hân lạnh nhạt nói.

Người phụ nữ giật mình, sau đó quay mặt ra phía trước rồi nói:

- Không, không biết cậu muốn nói chuyện gì với tôi đây?

- Người đang âm thầm bao dưỡng cô là Bí thư Thị ủy Bắc Kinh, Trương Bằng đúng không?

Ánh mắt của Sở Phàm trở nên âm trầm, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mặt, đi thẳng vào vấn đề.

Người phụ nữ kia kinh hoàng, nhưng sau đó cô định thần trở lại. Cô cúi đầu, trong lòng đã rõ, đêm nay Sở Phàm đi thẳng đến đây tìm cô thì chắc chắn có đủ bằng chứng chứng minh. Cô có nói gì nữa cũng là vô ích rồi, không chừng lại còn khiến cho hắn có ác cảm với mình. Vì thế cô ngẩng đầu lên, thản nhiên nói:

- Tôi là người đàn bà của Trương Bằng, nhưng tôi với ông ấy không phải là quan hệ bao dưỡng. Tôi yêu ông ấy, tôi cam tâm tình nguyện ở cùng một chỗ với ông ấy, cho dù không có danh phận cũng được.

Sở Phàm hơi kinh ngạc, người phụ nữ này nói thẳng ra ngoài dự đoán của hắn, hắn không khỏi yên lặng một lúc nhìn vào khuôn mặt đẹp đẽ của cô.

- Tôi không biết cậu hôm nay đến đây hỏi chuyện này là có mục đích gì. Nhưng tôi cầu xin cậu đừng làm hại con gái của tôi, cũng đừng làm hại Trương Bằng. Tôi cam tâm tình nguyện đi theo Trương Bằng.

Nếu nói tôi làm thương tổn ông ấy thì tôi có thể ra đi, nhưng cậu đừng làm hại ông ấy, cũng đừng làm hại con gái của tôi. Nó vô tội.

Người phụ nữ nói liền một lúc sau đó cô dường như mơ hồ cảm thấy ánh mắt của Sở Phàm nhìn về phía mình có mang theo một tia cuồng dã khiến cô hơi sững sốt.

Sở Phàm thu hồi ánh mắt, than nhẹ nói:

- Tiếc là đứa con của Trương Bằng là Trương Chính, cô có biết không? Hắn chính là công tử đứng đầu ở Bắc Kinh. Hắn muốn đổi phò với tôi. Không còn biện pháp nào khác, tôi đành tìm một chút nhược điểm của Trương Bằng để khống chế ông ấy. Chỉ có như vậy mới có thể đổi phò được với Trương Chính thôi.

- Cậu, cậu không phải lợi dụng mẹ con chúng tôi chứ? Không được, quan hệ giữa tôi và Trương Bằng không thể để cho người ngoài biết được.

Người phụ nữ kinh hoàng.

- Tôi sẽ không công khai, nhưng tôi cần một chút chứng cứ, chính là một chút chứng cứ về mối quan hệ giữa Trương Bằng và mẹ con cô. Tôi chỉ muốn cho một mình Trương Bằng xem. Nếu như ông ta làm khó tôi thì tôi sẽ đem những chứng cứ đó đưa lại cho ông ta, coi như là cho ông ta một vật kỷ niệm, vậy thôi.

Sở Phàm nói xong lại không kìm được nhìn vào bộ ngực cao ngất hơi lộ ra một chút kia. Hắn có hơi hoài nghi, không phải người phụ nữ này cố ý để nó lộ ra một chút không đó?

Người phụ thấy ánh mắt của Sở Phàm thì cắn chặt răng, trên khuôn mặt khê ửng đỏ đột nhiên nói:

- Tôi không thể cho cậu cái gì, nhưng tôi xin cậu đừng làm khó Trương Bằng. Còn có con gái của tôi nữa. Tôi đồng ý mang thân thể của tôi làm điều kiện trao đổi.

Người phụ nữ đứng lên, lần lượt cởi quần áo trên người cô, từng cái từng cái một. Sau cùng một thân thể trắng như tuyết, đầy đặn gợi cảm, thành thực mê người của thiếu phụ hiện lên trước mắt Sở Phàm. Trên thân thể không hề có một chút sẹo, từng chỗ trên thân hình mềm mại gợi cảm tràn ngập sự chín muồi của nữ nhân trưởng thành khiến cho người ta khó có thể tự chủ được.

Sở Phàm hơi sững sốt, nhất thời không biết làm sao, thầm nghĩ, “Hay là ánh mắt vừa rồi của mình khiến cho cô ta hiểu lầm? Khiến cho cô ta nghĩ rằng mình ham muốn sắc đẹp của cô ta? Thật là đáng chết! Càng đáng chết hơn chính là cái vật ở phía bụng dưới của mình lại không ngừng nổi dậy!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ khê ửng đỏ khiến cho người ta phải ngáy ngất. Đôi mắt mang theo một tia hàm ý nhìn chăm chăm vào Sở Phàm, trong mắt hiện lên một vẻ thẹn thùng. Chỉ có điều bộ ngực của cô vẫn như cũ, vẫn cao chót vót.

- Cô như vậy là có ý gì?

Sở Phàm hít vào một hơi, cố kìm nén sự cuồng nhiệt trong lòng, hỏi.

- Xin cậu hãy buông tha cho Trương Bằng và con gái của tôi. Rồi cậu muốn gì cũng được.

Người phụ nữ kiên quyết nói.

- Trương Bằng đáng để cho cô làm vậy sao?

Sở Phàm hỏi.

- Đáng chứ. Nếu như không có ông ấy thì tôi đã chết từ lâu. Không những vậy còn chết một cách nhục nhã không trong sạch. Ông ấy đã thay đổi số phận của tôi. Là tôi chủ động ở cùng một chỗ với ông ấy, tôi yêu ông ấy, tôi nợ ông ấy một mạng cho nên vì ông ấy cái gì tôi cũng có thể làm.

Người phụ nữ phẫn khích nói.

Aizzzz! Sở Phàm than nhẹ, đưa mắt lên nhìn. Thân thể mềm mại trắng như tuyết của người phụ nữ lại hiện lên trong mắt hắn. Trong người bùng nóng như lửa, hắn nhíu nhíu mày nói:

- Cô mặc quần áo vào đi, tôi không phải loại người đó.

Người phụ nữ nghe thế thì giật mình nói:

- Như vậy cậu, cậu đáp ứng điều kiện của tôi rồi ư?

Sở Phàm lơ đãng đưa mắt nhìn về khu rừng rậm dày đặc có mùi vị đặc biệt ở phía thân dưới của người phụ nữ rồi lạnh nhạt nói:

- Tôi đã nói với cô rồi, tôi đến đây để nói chuyện với cô. Chỉ cần cô ngoan ngoãn hợp tác với tôi thì tôi sẽ không làm khó mẹ con cô. Cô thay Trương Bằng cầu xin tôi nhưng cô nghĩ tôi là người như vậy sao? Tôi chỉ muốn cô đưa cho tôi một chút chứng cứ để tôi đưa cho Trương Bằng, nói điều kiện với ông ta. Đơn giản như vậy thôi, tôi khẳng định mọi người sẽ được bình an vô sự. Trương Bằng sẽ không bị sao cả. Tôi không sao. Mà hai mẹ con cô cũng không có chuyện gì cả. Đơn giản như vậy thôi!

- Thật, thật không?

Người phụ nữ vẫn còn hơi nghi ngờ.

- Con người tôi từ trước đến giờ nói một là một, nói hai là hai. Hơn nữa tình huống trước mắt cô còn lựa chọn nào khác?

Ánh mắt Sở Phàm trở nên lạnh lùng. Hắn âm trầm nói.

Nhìn thấy ánh mắt băng lạnh của Sở Phàm trong lòng người phụ nữ khẽ run lên, cả người cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Hơn nữa bây giờ cô lại không mặc quần áo cho nên thân thể lại càng lẩy bẩy.

- Mặc quần áo vào đi, tôi biết thân thể của cô rất gợi cảm mê người nhưng tôi không thích nói chuyện với cô trong hoàn cảnh này. Tôi cũng không phải là Liễu Hạ Huệ. Đừng để đến lúc tôi vừa phi lễ vừa tra hỏi cô. Cô vừa bị mất thân thể lại vừa phải nói ra!

Sở Phàm lạnh nhạt nói, sau đó lại đưa mắt nhìn vào bộ ngực cao ngất của người phụ nữ.

Người phụ nữ sửng sốt, sau đó định thần lại, vội vàng cúi người xuống nhặt quần áo trên mặt đất lên mặc vào. Trong khoảnh khắc lúc cô cúi người xuống dường như cô khẽ cười cười. Sau khi mặc quần áo lại người phụ nữ lại có một vẻ thẹn thùng. Cô nhìn Sở Phàm nói:

- Được rồi, cậu muốn hỏi cái gì thì hỏi đi?

- Tiểu Giai Giai là con tư sinh của cô và Trương Bằng phải không?

Sở Phàm hỏi.

- Đúng thế!

Người phụ nữ ngập ngừng nói.

- Ừm, bây giờ tôi hỏi gì cô đáp nấy, đơn giản như vậy thôi!

Sở Phàm nói xong nhìn về phía người phụ nữ, tỏ ý bảo cô ngồi xuống, sau đó bắt đầu hỏi.

.....

Khoảng nửa giờ sau Sở Phàm đã hỏi xong những câu hỏi cần thiết, cũng đã thu âm lại, sau đó cùng với người phụ nữ đi xuống dưới lầu. Ở dưới lầu, Lý Giai Giai nhìn thấy hai người đi xuống thì chạy như bay tới chào đón, khuôn mặt be bé cười vui vẻ nói:

- Mẹ, hai người xuống rồi à?

- Ừ, đến đây để mẹ ôm con.

Người phụ nữ nói xong ôm Lý Giai Giai vào trong lòng.

- Tiểu Giai Giai thật là đáng yêu.

Sở Phàm quay sang người phụ nữ nói:

- Đúng rồi, chuyện đêm nay tuyệt đối không được để cho người khác biết kể cả Trương Bằng. Nếu không tôi sẽ cầm những băng ghi âm và ảnh chụp làm bằng chứng mang tới cục cảnh sát. Mà theo như cô nói thì tôi

được biết Trương Bằng đã dùng mọi hình thức nhận hối lộ để có được ba tòa biệt thự có giá trị hơn nghìn tỷ đúng không? Còn chuyện cô lén lút sinh con cho ông ta, tôi nghĩ đưa cái này cho cục điều tra thì sẽ vang động như thế nào? Không chỉ vậy tôi sẽ còn tìm đến con gái của cô. Cô nên tin đi, bất kể hai người chạy trốn đến đâu tôi cũng có cách tìm được. Nói thật sau khi tìm được hai người rồi thì tôi sẽ không khách khí giống như bây giờ đâu. Hãy nhớ kỹ lấy lời của tôi nhé.

Người phụ nữ nghe thế thì biến sắc. Nhìn vào ánh mắt của Sở Phàm, cô thấy nó thật giống hệt ánh mắt của một ác ma.

Cuối cùng Sở Phàm vuốt ve đầu Lý Giai Giai, nói:

- Anh phải đi đây, Giai Giai ngoan, ở nhà nhớ vâng lời mẹ.
- Anh ngày mai có dẫn em đi chơi công viên không?

Lý Giai Giai hỏi.

- Chuyện này còn phải hỏi mẹ em ngày mai có muốn nhìn thấy anh không?

Sở Phàm cười cười.

- Giai Giai, anh ấy có việc bận, con đừng quấy rầy.

Người phụ nữ vội vàng nói.

- Ha ha, Giai Giai, em yên tâm đi. Từ nay về sau anh sẽ thường xuyên đưa em đi chơi công viên.

Sở Phàm nói xong lại đưa ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ, lạnh lùng nói:

- Nhớ kỹ lời tôi nói, nhất quyết không được rối loạn. Đó là việc làm ngu ngốc! Cô mà rối loạn, Trương Bằng sẽ hoài nghi, sẽ tra hỏi cô xem có chuyện gì, không chừng sẽ lộ hết mọi chuyện. Khi nào xong mọi chuyện tôi sẽ thực hiện lời hứa của tôi.

Sở Phàm nói xong quay người đi.

Người phụ nữ nhìn theo thân ảnh của Sở Phàm, trong ánh mắt sâu thẳm tràn ngập vẻ không đành lòng và sợ hãi.

339. Chương 319: Điểm Yếu Của Trương Bằng

Đúng như dự đoán của Sở Phàm, Trương Bằng sau khi rời khỏi tòa biệt thự bên bờ Tây Thủy Hồ thì lên máy bay đi tới Bắc Kinh. Sau khi nhận được điện thoại của Ngân Hồ, Sở Phàm liền gọi điện cho Trần Thiên Minh, nói với ông ta là Trương Bằng đã chạy suốt đêm trở về Bắc Kinh, bắt buộc ông ta trong đêm nay phải lấy được khẩu cung của Hứa Nhạc, phải làm cho Hứa Nhạc mở miệng, khai ra là đã cấu kết với Trương thiếu.

Trần Thiên Minh nhận được điện thoại của Sở Phàm thì lập tức chạy tới Cục Cảnh sát, thảm thê rằng đêm nay cho dù có phải đánh chết Hứa Nhạc cũng phải bắt gã khai ra là đã ngầm cấu kết với Trương thiếu gây nên mọi chuyện. Chỉ có điều Trần Thiên Minh cũng biết, đối phó với loại người ngang ngành như Hứa Nhạc thì phải dùng kế ly gián. Trong lòng ông đã sớm chuẩn bị một loạt những phương pháp bức cung.

Ba ngày nay Trần Thiên Minh không cho bất cứ một người ngoài nào tiếp cận Hứa Nhạc. Trương thiếu lại càng không thể. Qua quan sát của ông mấy ngày nay thì tinh thần của Hứa Nhạc đang dần sụp đổ, ngày càng tin tưởng rằng tất cả mọi thứ đều do Trương thiếu ở sau lưng làm hại gã. Cho nên đêm nay Trần Thiên Minh dự tính dùng tâm lý chiến để ép hỏi Hứa Nhạc, nhất định phải bắt gã khai ra bằng được.

Sau khi Sở Phàm rời khỏi tòa biệt thự ở bên bờ Tây Thủy Hồ của nhân tình Trương Bằng thì cũng lái xe thẳng đến sân bay. Hắn cũng lên máy bay bay suốt đêm về Bắc Kinh.

Nhân tình của Trương Bằng đã bị hấn thu phục hoàn toàn. Trong tay hấn bây giờ đã nắm giữ chứng cứ ngoại tình giữa Trương Bằng và nhân tình của lão ta. Không chỉ có vậy, hấn còn trực tiếp uy hiếp đến sự an toàn của Tiểu Giai Giai. Đối với phụ nữ mà nói, không có người nào quan trọng hơn con của họ, tiếp đến mới là người đàn ông của mình. Hấn đã khống chế được cả hai thứ này. Hấn tin rằng người phụ nữ kia nhất định sẽ phải nghe lời hấn, vâng lời ở tiếp tại tòa biệt thự, không dám đi đâu.

Sở Phàm hiểu rõ, Trương Bằng lần này chạy suốt đêm về Bắc Kinh chắc chắn sẽ có hành động. Với thân phận và cấp bậc của lão ta thì việc ra lệnh cho Trần Thiên Minh là điều rất dễ dàng. Trần Thiên Minh không thể không nghe lời lão ta nói, trừ phi là Trần Thiên Minh không còn muốn sống nữa.

Cho nên Sở Phàm muốn ngăn cản Trương Bằng trước. Hấn tin rằng dựa vào lực lượng của mình thì việc ngăn cản Trương Bằng là điều không khó khăn. Điều hấn không yên tâm chính là trong đêm nay liệu Trần Thiên Minh có thể khiến cho Hứa Nhạc khai ra hay không.

Sở Phàm chạy tới sân bay thì bầu trời đã hơi sáng lên. Hấn mua vé máy bay bay thẳng tới Bắc Kinh, thời gian bay khoảng hai tiếng đồng hồ cho nên hấn có thể ở trên phi cơ nghỉ ngơi một lát. Nhưng khi lên sân bay trong đầu của hấn bỗng nghĩ đến rất nhiều chuyện. Hấn có một cảm giác lo lắng quẩn quanh. Hấn biết sau hôm nay tất cả mọi thứ sẽ có một kết cục, bởi vì hôm nay tòa án sẽ mở phiên tòa thẩm tra xét xử vụ án tập đoàn buôn lậu thuốc phiện của Hứa Nhạc. Liệu có thể bắt được Trương thiếu hay không? Và liệu có thể phục được Trương Bằng ngay ngày công bố hôm nay hay không?

Ba giờ sáng, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế. Sau khi máy bay dừng, Sở Phàm lập tức gọi điện thoại cho Trần Thiên Minh, nhưng điện thoại của ông ta lại đang tắt máy. Sở Phàm trầm nghĩ, lúc này chắc Trần Thiên Minh đang thẩm vấn Hứa Nhạc.

Sở Phàm lại gọi điện thoại cho Ngân Hồ, hỏi cô sau khi Trương Bằng trở về Bắc Kinh thì có hành động gì. Nhưng mà điều Ngân Hồ trả lời khiến hấn phải sững sốt, cô nói Trương Bằng sau khi trở về Bắc Kinh thì lập tức về nhà, đến bây giờ vẫn chưa ra khỏi cửa.

“Chẳng lẽ Trương Bằng không sốt ruột sao? Hay là lão ta đã an bài tốt tất cả mọi chuyện?” Trong lòng Sở Phàm hiện lên rất nhiều nghi vấn. Cuối cùng hấn dặn Ngân Hồ phải tiếp tục theo dõi còn hấn chạy xe đến Cục Cảnh sát.

Sở Phàm đến Cục Công an đúng lúc trụ sở chính sắp tắt đèn. Ngoài cửa có người trông coi, Sở Phàm biết đêm khuya như vậy mà gặp Trần Thiên Minh thì chắc chắn người ta sẽ không cho vào, còn có thể làm cho nhân viên của cục cảnh sát hoài nghi. Vì vậy hấn liền đứng trước cổng trụ sở chính chờ Trần Thiên Minh. Thời gian cứ từng giây trôi qua, trong lòng Sở Phàm càng cảm thấy nặng nề. Thời gian chờ đợi càng lâu lại càng chứng tỏ cuộc thẩm vấn của Trần Thiên Minh không có kết quả, cho nên Sở Phàm khó tránh khỏi cảm thấy sốt ruột.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, chỉ là khi nhìn thời gian thì Sở Phàm thấy đã năm giờ sáng. Hấn trầm nghĩ Trần Thiên Minh tại sao vẫn còn chưa đi ra? Hấn lại quay đầu nhìn vào bên trong Cục Công an thì bỗng nhiên thấy cánh cửa mở, một thân ảnh quen thuộc đi ra. Sở Phàm thấy thế thì vô cùng vui vẻ bởi người đi ra là Trần Thiên Minh.

Sở Phàm liền chạy tới đón. Trần Thiên Minh thấy hấn thì có hơi kinh ngạc, sau đó cười nói:

- Cậu bay suốt đêm về đây đấy à?
- Trương Bằng đã về đương nhiên tôi cũng phải theo lão ta đi về chứ.

Sở Phàm nói xong ngưng thần lại, trầm giọng hỏi:

- Thẩm vấn thế nào rồi? Hứa Nhạc có khai ra không?

Trần Thiên Minh nhìn xung quanh rồi nói:

- Đi vào trong xe của tôi rồi hãy nói.

Sau khi hai người đi lên xe, Trần Thiên Minh thở ra một tiếng rồi từ từ nói:

- Một nhọc suốt năm giờ, cuối cùng cũng không uổng phí công sức, Hứa Nhạc đã khai ra hoàn toàn rồi.

Sở Phàm hơi sững sốt nhưng sau đó lập tức cười ha hả, trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng, hắn nói:

- Tôi đúng là không nhìn lầm Cục trưởng Trần. Tôi biết Cục trưởng nhất định có thể thẩm vấn được hắn. Cục trưởng Trần làm sao mà bắt hắn mở miệng ra được vậy?

- Aizzzz

Trần Thiên Minh thở dài một tiếng rồi mới trả lời:

- Ban đầu Hứa Nhạc rất ngang ngạnh, bất kể thế nào hắn cũng không chịu khai ra Trương thiếu. Cuối cùng tôi phải đánh vào tâm lý của hắn, nói với hắn tất cả mọi việc này đều là do Trương thiếu bán đứng hắn, Trương thiếu muốn độc chiếm tất cả lợi nhuận. Chỉ có điều đòn sát thủ cuối cùng tôi áp dụng với Hứa Nhạc vẫn là phương pháp do cậu em đề nghị.

- Sao? Phương pháp gì?

Sở Phàm không hiểu hỏi.

- Chẳng lẽ cậu đã quên, hai ngày trước cậu nói cho tôi biết Hứa Nhạc còn có một cô em gái đang học trung học. Đến lúc cần thiết có thể lợi dụng em gái của hắn, nói với hắn là Trương thiếu đang muốn trừ khử em gái và từng người nhà của hắn. Khi tôi vừa nói bóng nói gió cho hắn biết thì Hứa Nhạc liền mắng Trương thiếu mấy tiếng, lỗ miệng nói ra vài câu. Cuối cùng hắn cũng phải chịu hợp tác, khai ra tất cả mọi chuyện đầu đuôi gốc ngọn.

Trần Thiên Minh xúc động nói.

- Tốt lắm! Àh mà bản ghi chép lời khai của Hứa Nhạc đâu? Ông sẽ không nộp lên trên chứ?

Sở Phàm dường như muốn đi làm việc gì đó nên vội vàng hỏi.

- Ha ha, cậu cứ yên tâm đi, theo lời căn dặn của cậu tôi đã làm ổn thỏa mọi chuyện rồi. Lúc thẩm vấn Hứa Nhạc là do một mình tôi làm, bản cung khai ghi chép là do tôi ghi lại từ đầu đến cuối. Chỉ có điều tôi ghi làm hai bản, một bản tôi ghi lại lời khai của hắn đã âm thầm hợp tác với Trương thiếu như thế nào, lợi dụng chức quyền của cha hắn để ngấm ngấm bật đèn xanh che đậy mọi việc cho Hứa Nhạc ra sao. Một bản chỉ ghi lại sự tự thú của Hứa Nhạc, không đề cập đến Trương thiếu trong đó. Tôi nộp bản không có Trương thiếu trong đó lên cấp trên. Bản còn lại giấu trong người mang ra đây rồi.

- Tốt lắm, tốt lắm! Bản ghi chép khẩu cung có đề cập đến Trương thiếu trong đó chính là điểm yếu của Trương Bằng. Cái này rất có ý nghĩa quan trọng, có thể dùng để kìm chế được lão ta, khiến cho lão ta không thể hành động tùy tiện. Chỉ cần lão ta bị chế phục rồi thì mình muốn xử lý con trai lão ta thế nào chả được.

Sở Phàm nói xong liền hỏi tiếp:

- Ngoài khẩu cung của Hứa Nhạc, còn có bằng chứng gì có thể trực tiếp chứng minh Trương thiếu và hắn cấu kết buôn bán ma túy không?

- Có, còn có một bằng chứng chứng minh. Nhưng cái này Hứa Nhạc đã cất giấu ở một nơi nào đó. Hắn cũng đã nói rành mạch cho tôi biết. Hắn chỉ có một yêu cầu, chính là muốn nhờ ta dựa vào khẩu cung và chứng cứ mà hắn khai ra bắt lấy Trương thiếu. Hắn nói hắn nuốt không trôi chuyện này. Hắn nói hắn sẽ không để cho Trương thiếu được mặc sức muốn làm gì thì làm đâu.

Trần Thiên Minh nói xong cười cười, trong nụ cười tràn đầy vẻ nhạo báng.

- Có bằng chứng là tốt rồi. Như vậy đi, ông với tôi chia nhau ra hành động. Ông cố gắng điều tra ra ngoài khẩu cung của Hứa Nhạc cái bằng chứng chứng minh quan hệ giữa hắn và Trương thiếu. Còn tôi đi đến nhà Trương Bằng. Tôi thấy trời cũng sắp sáng rồi, Trương Bằng chắc cũng sắp phải đi ra ngoài làm việc. Mục đích của tôi là phải tìm Trương Bằng nói chuyện.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Được, chúng ta chia nhau ra hành động. Lần này tôi không tin không trừng trị được Trương thiếu.

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói, trong mắt hiện lên một sát khí lạnh lạnh.

Bảy giờ sáng, Bí thư Thị ủy Bắc Kinh Trương Bằng chuẩn bị đi ra khỏi nhà. Trương phu nhân ở một bên vừa sửa sang quần áo cho ông ta vừa nói:

- Hai cha con ông hôm nay tại sao không hẹn nhau lại cùng đi làm buổi sáng thế?

- Còn không phải đi giải quyết việc của con trai bà hay sao?

Trương Bằng nói xong liếc Trương Chính một cái, lạnh nhạt nói.

Trương Chính biết chuyện mà Trương Bằng ám chỉ là chuyện gì, khuôn mặt hơi nóng lên, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trương Bằng.

- Mới sáng sớm như vậy thì có thể làm chuyện gì chứ? Chính nhi, con làm gì mà phải khiến ba con phải bận lòng thế?

- Mẹ, không có chuyện gì đâu, mẹ không cần quan tâm.

Trương Chính vội vàng nói.

- Không có việc gì. Sự việc đã kinh thiên động địa rồi mà mày nói là không có chuyện gì?

Trương Bằng hừ lạnh một tiếng, cuối cùng thất chiếc cà vạt, nói với Trương phu nhân:

- Được rồi, tôi đi ra ngoài với nó. Nào mau đi thôi.

Trương Bằng nói xong cùng với Trương Chính ra khỏi cửa, đi xuống dưới lầu.

Tối hôm qua Trương Bằng bay trở về Bắc Kinh đã lập tức gọi điện thoại khẩn cấp cho Cục Tư pháp. Hôm nay Cục Tư pháp sẽ điều người đến thẩm vấn lấy lời khai của Hứa Nhạc. Như vậy cho dù trước kia Trần Thiên Minh có bắt Hứa Nhạc khai ra cái gì, Trương Bằng đều có thể dùng một số thủ đoạn để hủy bỏ nó. Như vậy có thể chắc chắn rằng, trong khẩu cung của Hứa Nhạc sẽ không có đề cập đến con trai lão ta. Cuối cùng tội danh buôn bán thuốc phiện của Hứa Nhạc sẽ được tuyên án, lập tức tử hình hắn, kết thúc tất cả mọi việc.

Khi Trương Bằng và Trương Chính vừa mới đi xuống lầu thì đột nhiên nhìn thấy một người thanh niên vẻ mặt lạnh lùng đang ở trước cửa nhà. Bên cạnh hắn là một cô gái xinh đẹp lạnh băng mặc một bộ quần áo màu bạc.

Trương Chính nhìn thấy Sở Phàm thì ánh mắt âm trầm của gã bỗng tràn đầy lạnh lùng và sắc nhọn. Gã đã nhận ra Sở Phàm. Gã nhận ra người thanh niên đang đứng ở trước cửa chính là Sở Phàm.

Chỉ có điều Sở Phàm lại không thêm quan tâm đến sự tồn tại của Trương Chính. Hắn nhìn về phía Trương Bằng, thản nhiên cười nói:

- Bí thư Trương, mới sáng sớm mà ông đã vội vàng đi làm sao? Ông không phải đi thẩm vấn Hứa Nhạc đấy chứ?

Trương Bằng lạnh lùng nhìn Sở Phàm, trầm giọng nói:

- Cậu là ai?

- Hắn chẳng qua chỉ là một tên hề thôi. A Vĩ, bắt hắn quăng ra ngoài cho tôi.

Trương Chính lạnh lùng nói.

Người đàn ông có thân hình cường tráng đứng bên cạnh Trương Bằng liền tiến lên phía trước. Anh ta chính là lái xe của Trương Bằng, đồng thời cũng kiêm cả làm vệ sĩ. Trước kia anh ta từng là bộ đội đặc chủng. Người đàn ông vừa đi tới thì Ngân Hồ liền tiến lên một bước, trong chớp lát một vẻ lạnh lùng bỗng toát ra từ người Ngân Hồ, vô cùng lạnh liệt. Người đàn ông kia nhủ mảy. Nhất thời anh ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Bí thư Trương, hôm nay tôi tới tìm ông nói chuyện. Ông là Bí thư Thị ủy, tôi là thị dân có việc cần phản ánh với ông. Chắc là ông sẽ không từ chối chứ?

Sở Phàm thản nhiên nói.

Trương Chính giận dữ, đang muốn phát tác thì bị Trương Bằng cản trở. Đôi mắt ông ta âm trầm. Ông ta nói:

- Cậu muốn tìm tôi nói chuyện gì? Nói đi thời gian của tôi rất cấp bách.

340. Chương 320: Trương Bằng Run Rẩy

Trương Bằng nhìn tình thế thì biết hôm nay Sở Phàm đến đây không có ý tốt. Sở Phàm hôm nay ngăn cản Trương Bằng đi thăm vấn Hứa Nhạc thì chắc chắn là hẳn phải có chuẩn bị rồi mới đến đây. Cho nên Trương Bằng muốn nghe thử xem rốt cuộc Sở Phàm muốn nói chuyện gì. Chỉ có điều cho dù nhìn xa trông rộng, lão ta cũng thật không ngờ, sau khi nghe Sở Phàm nói chuyện thì lão ta không thể đi được nữa.

- Chuyện mà tôi muốn nói chắc chắn Bí thư Trương sẽ cảm thấy hứng thú. Đúng rồi, tối hôm qua Bí thư Trương bay suốt đêm từ thành phố A về phải không? Trùng hợp là tối hôm qua tôi cũng ở thành phố A, tiện thể gặp được một người bạn nhỏ khoảng bốn năm tuổi. Cô bé ấy tên là Lý Giai Giai, cô bé ấy rất đáng yêu, người ta mới gặp lần đầu đã thích, ha ha.

Sở Phàm chậm rãi nói một mình, đôi mắt thâm trầm của hắn nhìn về phía Trương Bằng thì thấy Trương Bằng biến sắc, khoe miệng mấp máy, thân thể dường như khẽ run run.

Hắn cười nhẹ rồi nói tiếp:

- Ái chà, lại nói huyền thuyên rồi. Nhưng Tiểu Giai Giai thật sự rất đáng yêu, tôi không nhịn được lại nhắc đến cô bé ấy.

- Ba, sao ba lại để con chó đẻ này nói nhảm nhiều như vậy? Ném thẳng nó ra ngoài đi. A Vĩ, anh còn chần chừ gì nữa? Đi tới xử lý hắn.

Trương Chính không kìm được nóng vội nói.

- A Vĩ, lui lại phía sau.

Trương Bằng lạnh lùng nói tiếp:

- Mà hơi một tí đã đánh người, còn ra cái thể thống gì nữa?

Ánh mắt của Sở Phàm trở nên lạnh lùng. Bây giờ hắn đã biết người thanh niên đeo kính gọng vàng có ánh mắt thâm hiểm kia chính là Trương thiếu. Gã lại dám nói một câu " chó đẻ gì đó" khiến cho trong lòng Sở Phàm dâng lên một ngọn lửa tức giận không tên.

Sở Phàm từ từ đi đến chỗ của Trương thiếu. Ánh mắt của hắn sắc bén, loang loáng giống như dao. Trương thiếu nhìn thấy ánh mắt đó của hắn thì trong lòng không khỏi cảm thấy hơi rét lạnh, đôi mắt của gã khẽ chớp chớp.

- Hóa ra anh chính là Trương thiếu. Ngưỡng mộ đã lâu!

Sở Phàm đến gần nhìn chằm chằm vào Trương thiếu, không mảy may không nhát nói.

- Tao cũng thế, cũng thế.

Trương thiếu cười lạnh, giọng nói tràn đầy sự khinh thường.

Sở Phàm cười cười, vươn tay phải đặt vào vai trái của Trương thiếu. Trương thiếu muốn né tránh, nhưng khi hắn vừa động thân hình muốn lảng tránh thì Sở Phàm đã đưa tay phải dính chặt vào vai trái của hắn. Trương thiếu kinh hoàng, lại có một sự sợ hãi vô hình.

A Vĩ ở bên cạnh thấy thế định tiến lên bảo vệ Trương thiếu nhưng bỗng nhiên một đạo ngân quang lóe lên, Ngân Hồ đã vòng lên trước mặt anh ta, trong mắt cô tràn ngập sát khí. Hai mắt A Vĩ trở nên lạnh lùng, chỉ có điều anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì Ngân Hồ đang uy hiếp sự an toàn của

Trương Bằng. A Vĩ chỉ còn cách đứng bất động, phòng thủ bên cạnh Trương Bằng. Đồng thời trong lòng anh ta cũng hiểu được, cho dù rằng mình ra tay cũng không thể chắc chắn kìm chế được Ngân Hồ. Sát khi tràn ngập từ người cô khiến cho anh ta có cảm giác nguy hiểm lần đầu tiên mà mình từng gặp.

Trương thiếu nhìn thấy Sở Phàm dễ dàng đưa tay để lên vai mình thì trong lòng cảm thấy giận dữ. Gã đang muốn dùng tay hất ra, nhưng đúng lúc này bàn tay của Sở Phàm vận lực, dùng Đại Lực Kim Cương Thủ Kính ép vai gã xuống. Trương thiếu nhin không được kêu “A” lên một tiếng, cơ thể từ từ khuyu xuống, trong lòng đau đớn dữ dội, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Mày muốn đấu với tao à? Đáng tiếc, đáng tiếc...

Sở Phàm than nhẹ một tiếng, sau đó buông bàn tay phải đang đè lên vai trái của Trương thiếu ra, xoay bàn tay tát vào mặt gã. Dáng vẻ cùng hành động của Sở Phàm tràn ngập sự khinh thường, không chỉ vậy, hành động tát vào mặt Trương thiếu còn ẩn chứa vẻ châm chọc.

Sắc mặt Trương thiếu trở nên xanh mét, trong mắt gã tràn ngập sự tức giận. Gã nhin không được hết lên một tiếng:

- Tao giết....

Đáng tiếc gã còn chưa nói dứt câu thì Sở Phàm đã kéo tay phải về, sau đó ném thật mạnh.

- Ầm!

Một âm thanh chói tai vang lên, sau đó đầu của Trương thiếu bị đập xuống mặt đất, cặp mắt kính của gã đã bị Sở Phàm làm gãy. Trương thiếu kêu lên một tiếng đau đớn, nằm thẳng ra trên mặt đất, trên khuôn mặt gã hiện lên ba dấu bàn tay đỏ tươi!

Sở Phàm không thèm liếc mắt nhìn Trương thiếu, quay mặt về phía Trương Bằng đang ngăn ra nói:

- Bí thư Trương, có đôi khi để dạy dỗ đứa con của ông thì không thể dùng lời nói mà phải dùng nắm tay thực tế, vừa nói vừa dùng đòn roi thì mới thu được hiệu quả. Bí thư Trương, liệu bây giờ chúng ta có nên đi vào bên trong nói chuyện với nhau không?

- Sở Phàm, thằng khốn này. Mày thật khinh người quá đáng, tao sẽ gọi cảnh sát đến.

Trương thiếu sờ vào khuôn mặt đã sưng tấy lên của mình, tức giận nói.

- Câm mồm, A Vĩ, đem nó vào trong nhà. Hôm nay các người coi như không có ta ở nhà sao? Muốn làm gì thì làm à?

Trương Bằng giận dữ lớn tiếng quát mắng. Sau đó quay sang Sở Phàm, ánh mắt trở nên âm trầm lạnh lùng, ông ta nói:

- Đi theo tôi. Tôi sẽ nói chuyện nghiêm túc với cậu.

Sở Phàm nghe vậy thì cười nhạt, theo Trương Bằng đi vào trong nhà lão. Ngân Hồ theo sát ở sau lưng, để lại đằng sau vẻ mặt giận dữ và kinh ngạc của Trương thiếu.

Trương phu nhân nhìn thấy chồng và con mình quay trở lại, còn có thêm hai người lạ nữa thì trên mặt tràn ngập vẻ ngạc nhiên, nhin không được hỏi:

- Hai người tại sao lại quay lại vậy?

Khuôn mặt của Trương Bằng trở nên u ám. Ông ta lạnh lùng nói:

- Không có chuyện gì. Mau đi xem thằng con quý tử của bà đi. Tôi cùng với cậu thanh niên này đi vào thư phòng có chuyện cần nói. Bà mau pha trà mang lại đây.

Trương Bằng nói xong mời Sở Phàm vào trong thư phòng.

- Bí thư Trương, thư phòng của ông thật là lớn! Trên giá sách thật là có rất nhiều sách, vừa mới nhìn qua đã biết ông là người ham đọc sách, phải không? Hay là hầu hết những quyển sách này ông vẫn chưa từng xem qua?

Sở Phàm nhìn thấy giá sách của Trương Bằng thì nhin không được phải thốt lên ca ngợi.

- Cậu tối hôm qua ở thành phố A phải không?

Trương Bằng không thèm để ý tới lời chế nhạo của Sở Phàm, đi thẳng vào vấn đề.

- Không sai, trùng hợp là tối hôm qua tôi lại ở thành phố A. Đáng tiếc là lúc đó Bí thư Trương đang bận tâm sự cùng với một người phụ nữ. Tôi cũng không phải không biết xấu hổ mà xông tới quấy rầy.

Sở Phàm cười cười nói.

- Cậu...

Khuôn mặt của Trương Bằng đỏ bừng lên. Hai mắt ông ta trở nên âm trầm, chỉ có điều ngay lập tức ông ta nhanh chóng định thần trở lại, lạnh lùng nói:

- Tối qua, cậu theo dõi tôi ư?

- Theo dõi ư? Không dám, không dám. Tối hôm qua chẳng qua tôi trùng hợp lại ở thành phố A, trùng hợp đến tòa biệt thự bên bờ Tây Thủy Hồ tìm bạn mình. Ai ngờ lại gặp phải Bí thư Trương. Thật là trùng hợp. Chỉ là trên thế giới này có rất nhiều chuyện trùng hợp thôi, Bí thư Trương nói có phải không?

Sở Phàm cười ha hả, ung dung nói.

Trương Bằng biết chuyện tối hôm qua mình đi gặp nhân tình đã bị Sở Phàm biết. Nghe giọng nói của Sở Phàm thì chắc chắn là hắn đã nắm giữ chứng cứ nên mới tới đây tìm mình để nói chuyện. Đột nhiên Trương Bằng cười lạnh nói:

- Tối hôm qua tôi tiện thể đi tới thành phố A để thăm một người bạn thôi. Đâu có gì đáng ngạc nhiên! Ngược lại cậu dám liều lĩnh theo dõi tôi, lá gan quả thực không nhỏ.

- Không dám, không dám. Tối hôm qua Trương bí thư đến tòa biệt thự bên bờ Tây Thủy Hồ kia liệu có thực là chỉ đơn giản gặp mặt bạn bè không? Nếu như thế thì người bạn kia thật là rất đặc biệt. Trương bí thư vừa mới họp xong ở tỉnh D không bay về thẳng Bắc Kinh mà lại còn lòng vòng bay tới thành phố A để thăm hỏi cô ấy, thật là rất có tình có nghĩa. Lúc sắp rời khỏi lại còn ôm lấy cô ấy, lưu luyến không rời. Ôi, người bạn đó chắc chắn là rất thân thiết với Bí thư Trương.

Sở Phàm lạnh lùng cười nói.

Ánh mắt Trương Bằng trở nên lạnh lùng, cơ bắp trên mặt không kìm được khẽ giật giật. Ông ta lạnh lùng nói:

- Có thể nói rằng kiến thức của cậu rất hẹp hòi. Một cái ôm đơn giản như vậy thì có thể nói lên điều gì?

- Đúng vậy, một cái ôm thì không nói lên điều gì. Nhưng cái cô bé tên là Lý Giai Giai thì tôi nghĩ sẽ nói lên được nhiều điều đấy.

Sở Phàm lãnh đạm nói, sau đó lạnh lùng nhìn Trương Bằng. Đôi mắt của Trương Bằng khẽ giật giật, hàn quang trong mắt càng ngày càng sắc bén.

Sở Phàm cười lạnh trong lòng một tiếng, sau đó tiếp tục nói:

- Lý Giai Giai là con tư sinh của người phụ nữ kia. Một người phụ nữ đã sinh ra một đứa con mà Bí thư Trương lại có thể ôm ấp gần gũi thân thiết như thế. Bí thư Trương thật là rất lợi hại! Còn nữa không biết Bí thư Trương có nhận ra không? Khuôn mặt của cô bé ấy có chút giống với Bí thư Trương đó!

- Đủ rồi.

Trương Bằng vỗ mạnh bàn, giận dữ nói:

- Nơi này không phải là nơi để cậu nói bậy. Mau cút đi.

- Cút đi ư? Ha ha, trước khi tôi đi ra ngoài thì xin Bí thư Trương nghe qua qua đoạn băng ghi âm này đã. Nghe rồi mà Bí thư Trương vẫn còn khăng khăng đuổi tôi đi thì tôi thì tôi sẽ đi.

Sở Phàm nói xong lấy từ trong cái bao da trên người một cái máy ghi âm mini và cái máy DV, đặt trên bàn phía trước mặt Trương Bằng.

Sắc mặt Trương Bằng trở nên trắng bệch, hai tay của ông ta không kìm được khẽ run rẩy. Ông ta không dám chạm vào cái máy ghi âm và cái máy DV kia.

Sở Phàm cười lạnh một tiếng, đưa tay nhấn cái nút phát thanh trên chiếc máy ghi âm. Trong chốc lát những câu hỏi mà trong lúc hấn ép người phụ nữ kia trả lời không ngừng phát ra, còn trên chiếc máy quay phim DV kia, hành động thân mật của Trương Bằng và người phụ nữ kia hiện lên vô cùng rõ ràng.

Trương Bằng vô cùng tức giận. Ông ta không kìm được nắm chặt hai tay lại, hai mắt dường như tức giận đến nỗi muốn bắn ra từng tia lửa.

- Hóa ra cô bé tên Lý Giai Giai kia chính là con tư sinh của Bí thư Trương và người phụ nữ này. À, còn tòa biệt thự bên bờ Tây Thủy Hồ kia lại chính là tòa biệt thự mà Triệu Thanh trước khi chết tặng cho Bí thư Trương. Tòa biệt thự đó có giá trị hơn một nghìn vạn, mà hình như Bí thư Trương còn có một vài tòa như vậy nữa phải không? Xem ra làm Bí thư thật là rất có lợi, dễ dàng nhận được quà tặng là một tòa biệt thự có giá trị hơn một nghìn vạn. Lợi hại, thật là lợi hại!

Sở Phàm giơ ngón tay cái lên, không ngừng khen ngợi. Nhưng mà lời nói đó đi vào tai Trương Bằng thì giống như là chửi thẳng vào mặt ông ta. Thân hình ông ta không kìm được trở nên run rẩy, sắc mặt trắng bệch khiến người ta phải sợ hãi. Trong lòng ông ta hiểu rõ, những lời nói này của Sở Phàm không khác gì một quả bom hạng nặng. Một khi được công khai thì không biết sức oanh tạc của nó sẽ như thế nào.

- Những thứ này cho dù không đưa cho Cục Điều tra hoặc đưa ra pháp luật, chỉ cần đưa cho những người bạn già của Bí thư Trương xem thôi. Như vậy chắc cũng có thể gây nên một sự vang động rất lớn rồi phải không?

Sở Phàm thần nhiên cười nói.

Trương Bằng hít một hơi thật sâu. Ông ta biết bây giờ có nói gì cũng đều uổng phí. Sở Phàm quả nhiên có chuẩn bị mà đến. Chỉ cần chiếc băng ghi âm này cũng đủ đẩy ông ta vào chỗ chết rồi. Nhưng ông ta biết Sở Phàm không muốn như thế. Nếu muốn Sở Phàm sẽ không đến tìm ông ta ngay. Vì thế ông ta bình tĩnh lại, lạnh lùng nói:

- Nói đi, cậu có mục đích gì? Hôm nay mang những thứ này đến đây là để nói điều kiện với tôi phải không?

Sở Phàm cười ha hả, bỏ chiếc máy ghi âm mini và chiếc DV lại vào trong túi, rồi nói:

- Bí thư Trương quả là người đã trải qua không ít sóng gió. Giờ phút này mà vẫn còn có thể bình tĩnh được. Không sai, tôi có mấy điều kiện muốn nói với ông.

- Điều kiện gì?

Ánh mắt Trương Bằng trở nên âm trầm, lão ta lạnh lùng hỏi.

341. Chương 321: Điều Kiện Của Sở Phàm

Phản ứng của Trương Bằng đã nằm trong dự kiến của Sở Phàm. Chỉ có điều đối phó với loại người như lão ta, Sở Phàm vẫn không dám lơ là thiếu cảnh giác. Sở Phàm cười lạnh lùng nói:

- Điều kiện của tôi rất đơn giản! Chỉ có điều, trước khi nói về điều kiện đó thì chúng ta tâm sự chút ít về con trai Trương thiếu của ông, được không?

Sắc mặt của Trương Bằng hơi ngạc nhiên. Ánh mắt của ông ta trở nên âm trầm. Ông ta chợt nhớ tới khi con mình nhìn thấy Sở Phàm thì đôi mắt toé lửa giống như là gặp cừu nhân. Ông ta thầm nghĩ, “Chẳng lẽ con mình với hắn có ân oán gì với nhau sao?”

- Bí thư Trương, ông có biết con của ông hết lần này đến lần khác muốn giết tôi không?

Sở Phàm cười cười, lơ đãng nói.

- Cái gì? Có chuyện này sao?

Trương Bằng nhíu mày, ngạc nhiên hỏi.

- Có hay không ông hỏi con ông thì sẽ biết. Nói thực ra tôi với con ông chẳng có hận thù gì nhưng hắn lại liên tiếp bức ép tôi. Hắn ỷ vào quyền lực của ông ở thủ đô này mà hô mưa gọi gió, rất là uy phong đó. Chỉ có điều bây giờ mọi chuyện đã thay đổi. Vụ Hứa Nhạc buôn thuốc phiện đã được đưa ra ánh sáng, con ông khẳng định là không thể uy phong như thế được lâu như thế nữa. Hắn và ông bây giờ chắc đang rất lo lắng phải không?

Sở Phàm nhàn nhạt hỏi.

- Hứa Nhạc buôn lậu thuốc phiện bị sa lưới thì có quan hệ gì với con tôi? Cái loại buôn lậu thuốc phiện như hắn đáng bị bắn chết hàng trăm lần.

Trương Bằng lạnh lùng nói.

- Vậy sao? Như vậy con của ông cũng đáng bị bắn chết hàng trăm lần. Cho dù không bị bắn chết thì cũng nên bị đi tù chung thân hoặc thứ gì tương tự như vậy.

Giọng nói Sở Phàm trở nên lạnh lẽo.

Trương Bằng không khỏi cảm thấy giận dữ. Ông ta quát lớn:

- Lời này của cậu là có ý gì? Đừng tưởng cậu nắm được một số chứng cứ trong tay là có thể kiêu căng ngạo ngược, ngậm máu phun người.

- Ài, Bí thư Trương thật là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ được sao? Sáng nay hai ba con ông vội vàng đi đâu vậy? Chắc hẳn là đi đến nhà giam của Hứa Nhạc phải không? Dĩ nhiên đối với chuyện của Hứa Nhạc một bí thư như ông mà đích thân ra mặt thì không tốt cho lắm. Chắc là ông định âm thầm sử dụng một ít thủ đoạn phải không? Nói không chừng một người nào đó đang chờ được Bí thư Trương điều động tới để thẩm vấn Hứa Nhạc đúng không? Đáng tiếc, hôm nay ông chẳng thể làm gì được nữa. Bởi vì cuộc thẩm vấn Hứa Nhạc đã có kết quả sau khi tối hôm qua Cục trưởng Trần Thiên Minh đã thức suốt đêm để hỏi han Hứa Nhạc rồi.

Sở Phàm than nhẹ một tiếng, giọng nói tràn đầy vẻ châm chọc.

Đồng tử của Trương Bằng trở nên lạnh lẽo. Tinh quang trong mắt ông ta bắn ra từng đợt. Ông ta hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Tôi tìm Hứa Nhạc thì sao? Chuyện của tôi cậu quản được à? Lời nói của cậu một câu tôi cũng không hiểu.

- Tôi đã nói như vậy mà Bí thư Trương vẫn không hiểu à? Tối hôm qua Cục trưởng Trần đã thẩm vấn và bắt Hứa Nhạc làm thành hai bản khẩu cung. Một bản khai ra đã ngấm ngấm cấu kết với con ông, đã được con trai ông lợi dụng quyền hạn và chức vụ của ông để bật đèn xanh cho hắn để từ đó hắn có thể buôn bán được thuốc phiện. Ngoài ra con ông còn cấu kết với hắn khổng chế những sông bạc ngấm ở thủ đô rồi sau đó phân chia lợi nhuận cho nhau. Một bản khẩu cung khác là ghi những sự thật phạm tội của Hứa Nhạc, không hề có một chữ nào đề cập đến con trai ông. Dĩ nhiên, đây vẫn chưa phải là toàn bộ tâm huyết của Cục trưởng Trần, chỉ có điều rốt cuộc bản khẩu cung nào sẽ được nộp lên trên còn dựa vào thái độ của ông nữa.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Hô hấp của Trương Bằng không tự chủ được trở nên dồn dập. Ông ta cảm thấy cổ họng của mình trở nên khô khốc, gượng gạo nói:

- Trần Thiên Minh hẳn, hẳn hoàn toàn ăn nói bậy bạ. Con tôi làm sao có thể có liên hệ với Hứa Nhạc được?

- Bí thư Trương lại còn chối được ư? Thật không dám giấu diếm, Hứa Nhạc còn khai ra những chứng cứ xác thực. Lúc này chắc Cục trưởng Trần đang đi lấy chứng cứ rồi. Nếu Bí thư Trương vẫn tố thái độ này thì chúng ta chẳng còn gì để nói nữa. Dựa vào bản cung khai kia của Hứa Nhạc hoàn toàn có thể đưa Trương

thiếu đi rồi. Mà lại còn có chứng cứ do Hứa Nhạc khai ra nữa chứ. Ôi, chỉ sợ tới lúc đó cả Bí thư Trương cũng bị Cục Công an gọi lên thôi!

Sở Phàm nhún vai, thản nhiên nói.

Sắc mặt của Trương Bằng trở nên buồn bã, mất hết hy vọng trong lòng, cảm thấy mình bỗng dưng già đi rất nhiều. Chuyện con mình và Hứa Nhạc ngầm ngầm cấu kết dĩ nhiên là ông ta có biết. Nhưng ngàn vạn lần ông ta cũng không ngờ được là bây giờ Trần Thiên Minh đã nắm được những chứng cứ xác thực. Ông ta hiểu rằng một khi những thứ này được đưa ra ánh sáng thì gia đình ông ta sẽ gặp phải tai họa cực kỳ lớn. Đứa con ông ta chắc chắn sẽ bị trừng trị, không thể thoát khỏi chế tài của pháp luật. Hơn nữa, trong tay Sở Phàm lại đang nắm lấy tình nhân mà ông ta đang bao dưỡng, chứng cứ ăn hối lộ của ông ta, và các thứ khác nữa. Từng đó tội danh là quá đủ để hạ bệ ông ta rồi.

Trương Bằng trầm nghĩ đến mức vô tri vô giác. Toàn thân ông ta không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt bây giờ vô cùng khó coi.

- Bí thư Trương, bây giờ không phải là lúc để ông ngẩn ngơ, ông không bị sao chứ? Nếu ông muốn thì tôi có thể cho ông chút thời gian để cân nhắc. Chỉ có điều khi đó không chừng Bí thư Trương đã ngồi ở trong nhà giam để suy đi tính lại rồi.

Sở Phàm nói.

Trương Bằng hồi phục lại tinh thần. Vẻ mặt ông ta lúc này so với khi đã chết còn khó coi hơn. Ông ta hít sâu một tiếng, vô lực nói:

- Những gì muốn nói cậu đã nói hết rồi phải không? Tất cả tôi đều nghe theo cậu. Nhưng xin cậu hãy buông tha cho con tôi một con đường sống. Nếu cậu oán hận nó thì hãy trút giận vào lão già này. Tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không để nó chọc giận cậu nữa.

- Ha ha.

Sở Phàm cười cười nói:

- Bí thư Trương nói gì vậy? Chỉ cần con ông hiểu chuyện một chút thì con người của tôi rất độ lượng. Về phần của Bí thư Trương thì tôi vẫn chưa biết phải làm sao. Vốn dĩ tôi không muốn xảy ra chiến tranh với Bí thư Trương. Như vậy thật không thoải mái cho lắm. Nhưng thằng con ông lại không ngừng bức bách khiến tôi không còn biện pháp nào khác. Chẳng lẽ tôi phải ngồi chờ chết hay sao?

- Ài, đều do thằng con tôi không chịu thua kém ai mà gây ra tai họa. Xin cậu hãy khoan hồng độ lượng với nó. Tôi lát nữa sẽ dạy dỗ nó thật tốt, không để nó chọc giận cậu nữa. Điều đó tôi hoàn toàn có thể cam đoan.

Trương Bằng bắt đầu ăn nói khép nép.

- Bí thư Trương quá lời rồi. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, đó chính là chuyện của Hứa Nhạc, hy vọng Bí thư Trương không nhúng tay vào. Từ đầu đến cuối không đụng tới thì bây giờ cũng như vậy. Chỉ cần Bí thư Trương có thể làm được như vậy thì tôi có thể bảo đảm bản khẩu cung mà Trần Thiên Minh đưa lên trên chắc chắn sẽ không đề cập đến con ông. Nhưng mà...

Sở Phàm chuyển giọng, từng chữ từng chữ một nói:

- Nếu như tôi phát hiện ra Bí thư Trương xen vào chuyện này hoặc ngầm sai người đụng vào đó thì thật xin lỗi. Tất cả mọi chuyện sẽ được phơi bày ra ánh sáng. Khi đó đừng trách tôi không nể mặt.

- Ý, ý của cậu là có thể buông tha cho con tôi. Cũng không truy cứu trách nhiệm của tôi?

Trương Bằng dường như không thể tin được lỗ tai mình.

- Chuyện của Hứa Nhạc tôi sẽ không làm khó đứa con của ông. Nhưng không có nghĩa là từ nay về sau cũng sẽ không. Nếu như sau này thằng con ông vẫn còn thiếu hiểu biết nữa thì thật xin lỗi, nó vẫn sẽ phải chết.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng của Sở Phàm, Trương Bằng không tìm được rung mình một cái. Sau đó ông ta cảm kích nói:

- Cảm ơn, cảm ơn cậu đã khoan hồng độ lượng! Cậu cứ yên tâm. Từ nay về sau con tôi sẽ không dám chọc giận cậu nữa. Từ nay về sau cậu cần tôi giúp đỡ gì thì cứ nói. Tôi nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ, dốc sức giúp đỡ.

- Không cần thiết phải như vậy. Chỉ cần Bí thư Trương nhớ kỹ lời của tôi là được rồi. Còn nữa, Tiểu Giai Giai thật sự rất đáng yêu, mẹ của cô bé đó cũng là một người phụ nữ tốt. Bí thư Trương không thể phụ lòng hai người bọn họ để Tiểu Giai Giai còn có thể lúc nào đó gọi ông là ba. Tôi nghĩ đây hẳn là tâm nguyện của mẹ con hai người bọn họ.

Sở Phàm đột nhiên nói.

Trương Bằng ngăn cả người, không ngờ Sở Phàm đột nhiên nhắc tới tình nhân của mình là có ý gì.

Sở Phàm đưa mắt nhìn Trương Bằng một cái, nhàn nhạt nói:

- Người phụ nữ kia khi khai ra mọi chuyện cũng tỏ vẻ không vui. Chỉ là ở dưới tình huống như vậy cô ấy không thể không làm thế. Cô ấy có thể không đoái hoài gì đến mình nhưng không thể không quan tâm đến con của cô ta, đúng không? Lời này là tôi muốn nhắc nhở Bí thư Trương. Hãy quý trọng bọn họ. Đừng vọng tưởng có thể diệt trừ bọn họ hoặc đưa bọn họ rời đi. Tôi đã phái người ngầm theo dõi mẹ con bọn họ. Chỉ cần Bí thư Trương không có động thái gì không hay thì tôi sẽ tuân thủ lời hứa. Hy vọng Bí thư Trương có thể sắp đặt ổn thỏa.

Lời nói của Sở Phàm giống như là một thanh kiếm sắc nhọn đâm vào lòng Bí thư Trương. Trong lòng ông ta lúc này không thể tiếp thu nổi cái mùi vị này. Bây giờ ông ta đã biết Sở Phàm đã khống chế mình hoàn toàn rồi. Thảm thương thay một chút cơ hội để phản kháng ông ta cũng không có.

- Tốt lắm! Tôi không quấy rầy Bí thư Trương nữa. Tôi có việc cần phải đi đây. Mấy ngày nay Bí thư Trương cứ ở nhà mà chờ đợi thôi. Hy vọng Bí thư Trương không quên, nếu không những lời nói này giờ của tôi xem như là vô ích.

Sở Phàm nói xong cười cười, phát phát tay:

- Xin từ biệt, sau này chúng ta còn gặp lại. Bí thư Trương không cần tiễn tôi đâu.

Sở Phàm nói xong đi thẳng ra khỏi thư phòng của Trương Bằng. Sau khi đi ra ngoài thì thấy hai người Ngân Hồ và A Vĩ đang đứng đối diện nhau. Bầu không khí căng thẳng như muốn tuốt kiếm giương cung xông vào nhau đến nơi. Còn Trương thiếu đang ở bên cạnh cầm một chiếc khăn tắm nước lạnh đắp lên khuôn mặt sưng vù. Mẹ của gã thì lộ vẻ lo lắng.

Trương thiếu nhìn Sở Phàm đi ra thì hai mắt trở nên đỏ ngầu, vứt chiếc khăn mặt trong tay ra, chỉ vào mặt của Sở Phàm nói:

- Sở Phàm, mày cứ chờ đi, tao sẽ cho mày chết thê thảm.

Sở Phàm nghe thấy thế thì ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Hắn lạnh lùng nhìn Trương thiếu sau đó đi tới trước mặt hắn. Trương thiếu thấy thế thì sợ hãi bất an đưa tay phải lên, cố sức phản kháng.

- Chát!

Một âm thanh trầm thiết vang lên, má phải của Trương thiếu đã bị Sở Phàm giáng cho một cái tát. Trương thiếu bị Sở Phàm đánh văng ra xa hơn bốn năm thước, không chỉ vậy vài cái răng của gã còn bị rơi ra cả ngoài miệng.

- Má trái của mày bị sưng tao thấy thật không vừa mắt. Phải cho má phải của mày cũng bị vậy luôn thì mới thật là vừa đẹp.

Sở Phàm lắc lắc tay, thản nhiên nói.

- Cậu, cậu tại sao lại tùy tiện đánh người như vậy?

Mẹ của Trương thiếu hồi phục lại thần trí liền chết xông lên giữ chặt Sở Phàm lại.

Sở Phàm lạnh lùng nhìn bà một cái. Bấy giờ Trương Bằng đã nghe thấy tiếng động liền đi ra, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ông ta lớn tiếng quát:

- Mẹ nó làm gì vậy? Còn không buông tay ra?
 - Hắn, hắn vô duyên vô cớ đánh A Chính. Ông xem đi, A Chính bị hắn đánh ra nông nỗi gì rồi?
 - Hừ, đứa con bất hiếu này không bị giết chết thì đã tốt lắm rồi. Bà mau buông tay ra cho người ta đi.
- Rốt cuộc, mẹ của Trương thiếu cũng buông tay ra. Trương Bằng đi đến trước mặt Sở Phàm cười xoa nói:
- Cậu đi thông thả, thằng con này của tôi thật là đáng đánh. Nó mà không được dạy bảo một lúc thì không nên người được.
 - Ài, vừa rồi tôi không cẩn thận ra tay mạnh quá. Hy vọng Bí thư Trương đừng để bụng. Tôi đi trước đây.
- Sở Phàm thần nhiên nói.
- Đừng ngại, đừng ngại. Cậu cứ đi thông thả, thông thả.

Trương Bằng tiễn Sở Phàm đi ra khỏi nhà, về mặt vô cùng cung kính.

Lúc này mọi người trong nhà không ngừng cảm thấy kinh ngạc.

342. Chương 322: Kế Hoạch Của Sở Phàm

Khi Sở Phàm đi ra khỏi nhà thì bầu không khí trong đó bắt đầu trở nên u ám. Khuôn mặt của Trương Bằng lúc này đã trở nên xanh mét dọa người. Bấy giờ đây, ông ta cảm thấy mình giống như đã già đi đến mười tuổi, toàn thân cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Trương Bằng trở lại phòng khách, im lặng không nói một tiếng nào, chán chường ngồi trên chiếc ghế sofa. Bình thường ông ta rất ít khi hút thuốc nhưng đột nhiên hôm nay ông ta lại rút ra một điếu, thắm thở dài, nhắm mắt dựa vào ghế.

Trương Chính và mẹ gã nhìn thấy thần thái của Trương Bằng đều cảm thấy khó hiểu. Đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Trương Bằng sa sút tinh thần như vậy, giống như là gặp phải chuyện gì vô cùng khó khăn. Nhưng Trương Bằng là một Bí thư Thị uỷ, có gì còn có thể làm khó được ông ta chứ?

Trương Chính nhớ lại từ lúc nãy sau khi ba gã và Sở Phàm nói chuyện xong ở thư phòng, ba gã giống như đã biến thành một con người khác. Bộ dạng lúc đó tỏ ra cung kính, nể trọng khác thường đối với Sở Phàm. Tại sao lại như vậy?

- Ba, ba không sao chứ? Không phải chúng ta còn đi đến Cục Tư pháp hay sao?

Trương Chính cẩn thận hỏi.

Trương Bằng đang phiền lòng, đột nhiên nghe thấy câu nói của Trương Chính thì lại càng buồn bã. Nếu không phải trước kia Trương Chính không chịu nghe lời cảnh cáo của ông ta, lợi dụng quyền lực của ông ta để làm chuyện bậy bạ thì bây giờ đâu phải gánh chịu lấy hậu quả như hôm nay? Lại càng không có chuyện Sở Phàm nắm được điểm yếu của ông ta. Đáng giận hơn chính là bây giờ ông ta đã bị Sở Phàm khống chế hoàn toàn, phải nghe sự sắp đặt của tên họ Sở này, bởi vì Sở Phàm đang nắm lấy điểm trí mạng của ông ta rồi. Cho nên, khi nghe thấy thanh âm của Trương Chính thì Trương Bằng lập tức mở mắt ra, giận dữ hướng về phía gã quát lớn:

- Hôm nay không đi đâu cả. Ở yên trong nhà. Tất cả những chuyện này đều do mày cái gì cũng cho mình là đúng, chuyện gì cũng không ra hồn, làm ra những chuyện hư hỏng này.

Trương Chính sửng sốt, kinh ngạc hỏi:

- Ba, chuyện này là sao vậy?

- Là sao à? Cái mạng nhỏ của mày bây giờ đang nằm trong tay của Sở Phàm. Mạng của mày đang nằm trong tay của hắn thì mày lấy gì để đua tranh với hắn? Mày đó, tự cho mình là thông minh hơn người, nhưng lần này thì sao? Cả tao cũng bất lực, chỉ có thể cầu trời cho tên Sở Phàm kia giữ lời, nếu không thì hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi. Còn nữa, từ hôm nay trở đi mày ở yên trong nhà cho tao, không được đi đâu, tránh xa cái tên Sở Phàm kia một chút, xa thật xa hắn ra.

Trương Bằng nói xong đột nhiên đứng lên nói:

- Tiểu Vĩ, đi ra ngoài với tôi.

Trương Chính nhất thời dờ cả người ra. Lời nói của ba gã giống như là một tiếng sét vang lên trong đầu gã. Bây giờ gã đã biết là có chuyện đã xảy ra rồi. “Sáng nay tên Sở Phàm kia đến tìm ba mình là để uy hiếp. Nghe giọng nói của ba thì dường như Sở Phàm đã nắm được chỗ trí mạng gì đó của mình rồi.” Nghĩ vậy gã nghiêng chặt răng lại, trong mắt bắn ra từng tia lửa tức giận, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ bất phục, khiến cho đôi má vốn bị sưng húp của gã lại càng thêm dữ tợn khác thường.

Sở Phàm đi ra khỏi nhà của Trương Bằng thì nhận được điện thoại của Trần Thiên Minh. Trần Thiên Minh gọi hắn tới nhà một chuyện có việc quan trọng cần trao đổi.

Sở Phàm nhận điện thoại rồi thì kêu Ngân Hồ trở về biệt thự Bạch Cảnh Sơn nghỉ ngơi cho tốt. Dù sao thì ba ngày ba đêm nay Ngân Hồ đã liên tục theo dõi Trương Bằng, không được chớp mắt một lúc nào. Cho dù là tinh thần hay thể xác đều đã rất mệt mỏi. Sau khi Ngân Hồ đi Sở Phàm mới lái xe đến nhà Trần Thiên Minh. Hắn mơ hồ có một dự cảm, Trần Thiên Minh tìm gặp hắn chắc chắn là vì chuyện Hứa Nhạc đã cung cấp những chứng cứ chứng minh mối quan hệ giữa gã và Trương thiếu.

Sau khi đi tới nhà của Trần Thiên Minh, Sở Phàm gõ cửa, Trần Thiên Minh đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Sở Phàm liền vội vàng mời hắn vào bên trong.

- Cục trưởng Trần vội vàng tìm tôi như thế chắc là có chuyện gì phải không?

Sở Phàm hỏi.

- Những lời Hứa Nhạc khai ra quả nhiên không phải là giả, những thứ đó đúng là rất có ích. Gã đã ghi chép ra tất cả những sự kiện mà chính gã cùng với Trương thiếu cấu kết với nhau. Đặc biệt kể lại tường tận là gã và Trương thiếu đã phân chia lợi nhuận như thế nào, Trương thiếu nhận tiền hối lộ ra sao tất cả đều từng thứ từng thứ một ghi lại hết. Đáng mừng hơn chính là những cuộc giao dịch đó đều được Hứa Nhạc cố ý dùng cameras ghi hình lại toàn bộ. Bây giờ tất cả những chứng cứ đều nằm trong tay tôi. Không chỉ vậy trong những cuộc giao dịch này không chỉ có Trương thiếu mà còn rất nhiều những quan viên to nhỏ trong thủ đô này. Ngay cả Phó Cục trưởng Cục công an Vương cũng tham dự. Rồi người của Cục Tư pháp, Cục Giám sát cũng đều có mặt. Những thứ này một khi được công bố thì sẽ gây ra hậu quả khó mà tưởng tượng được, sẽ tạo nên cơn chấn động rất lớn đến xã hội này.

Giọng nói của Trần Thiên Minh trở nên trầm trọng.

Sở Phàm nghe vậy thì im lặng, trầm ngâm một hồi rồi mới lên tiếng:

- Những chuyện này đều nằm trong dự tính của tôi. Những cuộc giao dịch thuốc phiện, sòng bạc ngầm và cả những thứ khác không thể chỉ có Trương thiếu và Hứa Nhạc tham dự vào. Chắc chắn là phải liên quan đến rất nhiều người. Nhưng những thứ này tuyệt đối không thể công khai ra ngay được. Cho nên tôi mới bảo ông làm hai bản khẩu cung của Hứa Nhạc, làm thêm một bản không đề cập đến Trương thiếu trong đó nữa.

- Nói như vậy chẳng phải đã buông tha cho cho Trương thiếu một lần hay sao?

Trần Thiên Minh tức giận, cảm phẫn nói.

- Buông tha cho hắn ư? Làm sao mà có thể buông tha cho hắn được chứ? Sáng nay tôi đã đến gặp Trương Bằng. Lão ta vốn dĩ muốn ngầm ra mặt tiếp nhận vụ án của Hứa Nhạc. Bởi vì lão cũng biết chuyện thằng con lão cấu kết với tên họ Hứa đó. Nếu như Trương Bằng mà tiếp nhận được vụ án này thì tình thế sẽ bất lợi với chúng ta. Chỉ có điều may mắn thay là Trương Bằng đã bị tôi khống chế. Về phía Trương Bằng thì

trước mắt lão ta sẽ không dám có hành động gì đâu, lại càng không dám nhúng tay vào, bởi vì tôi đã nắm được vị trí yếu hại của hắn rồi.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Vậy Trương thiếu thì sao? Tôi tuyệt đối không thể để cho hắn có thể tiêu dao tự tại. Cơ hội tốt như vậy mà không đánh gục hắn thì sau này sợ rằng không có dịp nào nữa.

Trần Thiên Minh oán hận nói.

- Trương thiếu ư? Hừ, không phải là Cục trưởng Trần muốn lấy tính mạng của hắn sao? Chuyện này thật đơn giản. Mấy ngày hôm nay chắc hẳn Trương thiếu đang rất buồn bực trong lòng. Hôm nay tôi lại còn giáng cho hắn hai cái tát, hắn chán nản trong lòng chắc hẳn sẽ đi ra ngoài để uống rượu giải sầu hoặc làm chuyện gì tương tự. Chỉ cần bắt được hắn thì Cục trưởng Trần ông muốn làm gì mà chẳng được hay sao?

Sở Phàm thần nhiên nói.

Lời nói của Sở Phàm khiến cho Trần Thiên Minh không thể hiểu được. Ông không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Lời này của cậu là có ý gì?

Sở Phàm cười cười nói:

- Một người khi đã uống say thì lái xe chắc hẳn sẽ lao đảo. Lỡ chẳng may lao thẳng xuống núi cao cũng là điều hoàn toàn có thể xảy ra đúng không? Trương thiếu cũng vậy thôi. Ai có thể đảm bảo là khi uống say hắn có thể lái xe an toàn được, phải không? Hắn lái xe với tốc độ cao rồi dừng phải rào bảo hộ, lao thẳng xuống vực sâu vạn trượng là điều rất có khả năng. Mọi chuyện đều do con người làm ra cả. Chỉ cần động tay động chân một chút là có thể biến chuyện có khả năng thành chuyện thật xảy ra.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì hai mắt sáng lên. Cuối cùng ông cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của Sở Phàm. Nhưng sau đó ông lại mơ hồ cảm thấy lo lắng hỏi:

- Làm như vậy có được không? Lỡ như Trương Bằng cảm thấy hoài nghi, điều tra ra chúng ta thì sao?

- Ông sợ Trương Bằng điều tra ra ư? Ông chính là Cục trưởng Cục Công an, thì sợ lão ta điều tra ra cái gì chứ? Đến lúc đó ông cứ nói là Trương thiếu sau khi uống rượu gặp phải gió bão hay cái gì gì tương tự đó, đến khúc cua quẹo xe không kịp bị rớt thẳng xuống vách núi, như vậy chẳng phải đã xong rồi sao? Hơn nữa, trong lòng Trương Bằng cũng hiểu rằng thằng con này của lão sớm muộn gì cũng phải chết, cho Trương thiếu sống thêm vài ngày nữa cũng là làm phúc cho lão rồi. Huống hồ trong lòng Trương Bằng bây giờ đang phải vướng bận một người. Lão cho dù có trăm nghìn nghi vấn cũng phải nén giận. Chúng ta cứ việc thu thập chứng cứ rồi đưa lão vào nhà lao. Huống chi lão lại còn một người vợ hai. Người vợ này đã sinh cho lão một cô bé. Ông nói xem lão có dám trở mặt đối đầu với chúng ta hay không? Lão sẽ không dám đâu. Lão đã già rồi, bị rất nhiều thứ trói buộc.

Sở Phàm tự tin nói.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì cười cười nói:

- Cậu nói như vậy thì tôi cũng bớt sầu muộn. Trương thiếu từ trước tới nay lợi dụng quyền lực trong tay ba hắn để làm việc xằng bậy. Nếu như điều tra từ trên xuống dưới thì trách nhiệm của Trương Bằng là lớn nhất. Chỉ như vậy thôi cũng đủ để lão ta hết đường chạy rồi. Vậy tôi nghe theo ý của cậu, tạm thời buông tha cha con Trương Bằng.

- Cái đó gọi là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt. Báo ứng rồi cuộc cũng đã đến. Nhưng từ giờ phút này trở đi, chúng ta cũng tuyệt đối không thể nóng nảy mà làm hỏng chuyện được. Nói thật ra mạng lưới quan hệ của Trương Bằng ở thủ đô rất vững chắc. Nếu chúng ta mà dồn ép lão quá mức thì cũng không phải là điều tốt đâu. Trước mắt biện pháp tốt nhất chính là uy hiếp và khống chế lão thôi. Chỉ cần lão không loạn động thì chúng ta làm việc gì cũng thuận tiện hơn.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì liên tục gật gật đầu. Ông đã nghĩ tới chuyện này từ lâu. Chỉ có điều khi Sở Phàm nói ra, ông vẫn không nhận được tán thưởng tên họ Sở này đã lo lắng tính toán chu đáo cẩn thận tỉ mỉ.

- Vậy mọi chuyện trước mắt cứ quyết định như vậy đi. Hôm nay sẽ toà án mở phiên toà sơ thẩm xét xử Hứa Nhạc, tôi phải đi tới Cục Cảnh sát bây giờ. Có kết quả gì tôi sẽ lập tức nói cho cậu biết.

Trần Thiên Minh nói.

- Được, tốt lắm!

Sở Phàm gật gật đầu.

Sở Phàm sau khi từ biệt Trần Thiên Minh thì lái xe chạy về biệt thự Lam Hải. Trong lòng hắn không nén được vui vẻ. Cuối cùng hắn cũng nắm được tử huyệt của lão cáo già Trương Bằng này. Chỉ cần khống chế Trương Bằng như vậy thì Trương thiếu có thể nói là không đáng nhắc tới, bây giờ chỉ giống như là một con kiến, chỉ cần nhắc chân lên là có thể đạp chết. Chỉ có điều Sở Phàm vẫn cảm thấy là cái nhắc chân này nên dành cho Trần Thiên Minh, để cho ông ấy là người đạp chết con kiến này.

Dựa vào những chứng cứ trong tay mình thì hắn hoàn toàn có thể khiến cho Trương Bằng chao đảo. Chỉ cần đưa đoạn băng ghi hình Trương Bằng và tình nhân của lão ta lên trên mạng thì sẽ gây nên một cơn địa chấn vô cùng lớn. Sau đó hắn đưa bằng chứng nhận hối lộ của Trương Bằng tới bên Thị uỷ thì có thể nói Trương Bằng từ đó sẽ hoàn toàn bị phế bỏ.

Nhưng hắn không làm như vậy. Bởi vì mưu kế do hắn bày ra còn sâu xa hơn. Mục tiêu cuối cùng của hắn không phải là hạ bệ Trương Bằng mà là Lam Chính Quốc, lấy lại Tập đoàn Lam Thị. Hắn biết quan hệ bây giờ giữa Lam Chính Quốc và Trương Bằng rất tốt. Mà nói trắng ra, người ở thủ đô này ngấm ngấm tương trợ chống lưng cho Lam Chính Quốc chính là Trương Bằng. Một khi khống chế được Trương Bằng thì cũng giống như là chặt đứt được mối quan hệ giữa Lam Chính Quốc và chính phủ. Cuối cùng việc đối phó với Lam Chính Quốc sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Mục đích của Sở Phàm chính là lợi dụng thật tốt Trương Bằng để khống chế Lam Chính Quốc. Nhưng phải lợi dụng Trương Bằng như thế nào thì Sở Phàm vẫn còn đang suy tính làm sao cho thật tốt.

343. Chương 323: Thủ Đoạn Cấp Bách Của Kỷ Thiên Vũ

Sở Phàm lái xe chạy về biệt thự Lam Hải thì trông thấy Kỷ Thiên Vũ đang nói chuyện ở phòng khách. Nhìn thấy Sở Phàm, ông tươi cười nói:

- Tiểu Sở đã về rồi à?

- Vâng, chú Kỷ và đại tiểu thư đang nói chuyện gì vậy?

Sở Phàm nói xong đưa mắt nhìn đại tiểu thư, phát hiện ra vẻ mặt của đại tiểu thư dường như hơi bất bình thường. Ánh mắt của nàng giống như đang lo lắng. Hắn bỗng nhớ tới hai ngày nay Kỷ Thiên Vũ phải gấp gấp trở về là vì chuyện Tập đoàn Sắt thép Kiến An ngưng ký kết hợp đồng. Hai ngày nay Kỷ Thiên Vũ đã cố gấp đàm phán, chẳng lẽ kết quả của cuộc đàm phán đã có kết quả? Nếu quả thực như vậy thì dựa vào sắc mặt của đại tiểu thư, dường như kết quả này có lẽ không được tốt.

- Sở Phàm, ba đã cố gắng đàm phán với bên tập đoàn Kiến An mà kết quả vẫn như cũ. Bên Kiến An vẫn kiên quyết phá bỏ hợp đồng. Ài thật là chán nản!

Đại tiểu thư lo lắng buồn bã nói.

Sở Phàm nghe vậy không khỏi nhú nhú mày, sau đó hắn ngồi xuống nói:

- Chuyện này chẳng phải là đã gây ảnh hưởng rất lớn đối với Quốc Cảnh hay sao?

- Tập đoàn Sắt thép Kiến An nuốt lời khiến cho công ty bị tổn thất tới mười triệu nguyên. Chuyện này quả là khiến cho công ty bị ảnh hưởng nhất định. Nhưng điều chú lo lắng không phải chỉ như vậy. Sáng nay chú nhận được tin tức, chi nhánh công ty ở thành phố S của tỉnh D đã đấu thầu thất bại. Lần đấu thầu này công ty chúng ta tràn đầy tự tin có thể thành công nhưng dường như kế hoạch của đã bị tiết lộ ra ngoài khiến cho đối thủ biết được. Kết quả trong cuộc đấu thầu đối thủ đã ra tay trước. Aizzzz, cuộc đấu thầu thất bại này cũng khiến cho công ty bị tổn thất hơn mười triệu. Gần đây toàn bộ hoạt động của công ty cũng xảy ra những vấn đề tương tự như vậy. Tất cả đều có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Kỷ Thiên Vũ nhíu mày, trầm giọng nói

- Mấy ngày nay Quốc Cảnh phát sinh biến cố khiến cho cổ phiếu liên tục bị hạ giá. Theo báo cáo của cuối ngày hôm qua thì cổ phiếu đã hạ một lèo xuống mười điểm. Đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra.

Đại tiểu thư lo âu nói.

- Tiêm Tiêm, con cũng đừng quá lo lắng suy nghĩ tính toán nhiều cũng không được gì đâu. Còn có ba ở đây, con sợ cái gì chứ? Tập đoàn Quốc Cảnh những năm gần đây phát triển rất thuận lợi. Giờ hơi gặp chút khó khăn cũng là chuyện dĩ nhiên. Bây giờ vấn đề lớn nhất chính là phải làm sao khôi phục được lòng tin của thị trường, ổn định cổ phiếu, từng bước từng bước khắc phục vấn đề trước mắt.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

Đại tiểu thư nghe vậy thì trong lòng cảm thấy vui vẻ, cô nói:

- Ba ba đã nghĩ ra đối sách phải không?

- Điều cấp bách nhất trước mắt của công ty chính là phải huy động được tài chính. Cho nên trong thời gian này phải tạm ngưng lại toàn bộ những kế hoạch đấu thầu lại, phải đẩy nhanh tiến độ mở rộng buôn bán nhà đất. Chỉ cần một số biệt thự được bán ra là có thể khiến cho niềm tin của thị trường được ổn định trở lại. Quốc Cảnh cũng sẽ có thêm nhiều vốn lưu động hơn, lúc đó có thể từng bước từng bước khai thác các hạng mục. Con cứ yên tâm đi, chuyện nhỏ trước mắt vẫn còn chưa đủ để gây ra sóng gió với công ty.

Kỷ Thiên Vũ tự tin nói.

- Vâng, con tin tưởng ba.

Đại tiểu thư cuối cùng cũng nở ra một nụ cười. Lời nói của ba mình khiến cho những lo lắng trong lòng nàng lập tức tiêu tan. Trên khuôn mặt khôi phục lại vẻ tươi cười thoải mái.

- Ba còn phải đến công ty dự cuộc họp của các cổ đông, Tiêm Tiêm, con ở nhà cùng với Tiểu Sở nhé.

Kỷ Thiên Vũ nói xong đứng lên.

Sở Phàm cũng đứng lên tiễn Kỷ Thiên Vũ ra ngoài cửa rồi nói:

- Chú Kỷ đi thông thả.

Sau khi Kỷ Thiên Vũ lái xe rời biệt thự Lam Hải, Sở Phàm cùng với đại tiểu thư quay trở lại trong phòng khách. Một ngày không gặp, Sở Phàm có cảm giác đại tiểu thư bỗng trở nên tiêu tụy hẳn đi. Hắn quan tâm lo lắng hỏi:

- Tiểu Tiêm, mấy ngày nay em không được nghỉ ngơi tốt phải không? Nhìn sắc mặt của em dường như có vẻ không được khỏe cho lắm.

- Aizzz!

Đại tiểu thư hơi thở dài một tiếng rồi nói:

- Gần đây công ty liên tiếp gặp chuyện không may, trong lòng em cảm thấy vô cùng lo lắng. Đừng tưởng ba em tỏ ra bình thường, kỳ thực em hiểu ba đang lo lắng hơn bất kỳ ai khác. Tập đoàn Quốc Cảnh là do một tay ba sáng lập nên, ông coi nó không khác gì đứa con của mình. Bây giờ con của mình gặp chuyện anh nói ông ấy có thể không lo lắng được không?

- Tập đoàn Quốc Cảnh mấy ngày nay liên tiếp gặp những vấn đề khác thường. Trước kia Tập đoàn Quốc Cảnh đã gặp chuyện như vậy chưa?

Sở Phàm hỏi.

- Không có, năm sáu năm nay Quốc Cảnh chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Đại tiểu thư nói xong thầm thở dài:

- Hy vọng sắp tới không xảy ra chuyện gì nữa. Bây giờ Quốc Cảnh đã rất yếu ớt rồi. Nếu như xuất hiện thêm một số vấn đề nữa thì thật là rất phiền phức.

- Đại tiểu thư cũng không cần phải quá lo lắng. Chú Kỳ đã nói là không có chuyện gì, mọi việc của công ty sẽ có chuyển biến. Giống như cuộc đời của mỗi người vậy, không thể xui rủi mãi được. Một ngày nào đó cũng sẽ gặp may mắn thôi.

Sở Phàm lên tiếng an ủi.

Đại tiểu thư nghe vậy thì miễn cưỡng cười cười nói:

- Ủ, cảm ơn anh, tiểu Sở, em không sao đâu.

Sở Phàm cũng mỉm cười, nhìn xung quanh rồi hỏi:

- Nhị tiểu thư đi học rồi à?

- Đúng thế, Tiểu Lâm bọn chúng đã sớm đón nó đến trường.

Đại tiểu thư nói.

- Vậy sao? Cô Vương cũng không có ở nhà à?

Sở Phàm phát hiện ra trong phòng còn thiếu một người, giờ mới nhớ ra là cô Vương.

- Cô ấy đi mua đồ ăn, mới vừa đi xong.

Đại tiểu thư nói xong rồi hỏi:

- Đúng rồi, anh tối hôm qua đi đâu vậy? Sao không về nhà ngủ?

- Tối hôm qua anh phải đi tới thành phố A. Ở đó một đêm, anh chẳng phải đã nói với em rồi sao?

Sở Phàm nghi hoặc hỏi.

Đại tiểu thư nghĩ nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Đúng thế, anh còn gọi điện thoại cho em. Anh xem em kìa, trí nhớ có vấn đề rồi.

Sở Phàm đưa ánh mắt tràn ngập sự yêu thương nhìn đại tiểu thư, thân thể kề sát bên cạnh, bàn tay khẽ nắm lấy vai nàng, dịu dàng nói:

- Đại tiểu thư, đây là do em làm việc quá độ. Hiện nay công ty xảy ra việc, em lo lắng quá rồi lại không nghỉ ngơi cho tốt. Cuối cùng mệt mỏi suy sụp cả tinh thần. Nếu như em kiệt sức thì chẳng những không giúp gì được cho công ty nữa mà công ty còn bị tổn thất một phần lực lượng. Việc gì phải làm khổ mình như thế?

Đại tiểu thư bị Sở Phàm nắm lấy vai thì trong lòng cảm thấy rung động. Hai má hơi nóng lên, nghe những lời nói của hắn thì trong lòng dâng lên từng cảm giác ấm áp. Thân thể mềm mại của nàng khẽ nhích lại gần Sở Phàm, đầu nàng khẽ dựa vào vai của hắn, nhẹ giọng nói:

- Em cũng biết là mình lo lắng u sầu cả ngày cũng chẳng có ích gì, nhưng em lại không thể khống chế được mình. Em không nhẫn tâm nhìn thấy ba một mình chống đỡ, nhưng lại nhận ra rằng khả năng của mình là rất kém.

Sở Phàm càng ôm chặt lấy bờ vai của đại tiểu thư, khiến cho thân thể mềm mại của nàng càng dựa sát vào người mình. Ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trên người nàng, mọi mệt mỏi của hắn giống như đã biến mất không còn tung tích. Xâm chiếm toàn thân hắn lúc này là một cảm giác rất kích động.

- Đại tiểu thư, có đôi khi tình cảm cũng là một sức mạnh lớn lao. Trước mắt Quốc Cảnh gặp phải một số vấn đề nhỏ. Chú Kỷ đã tận lực giải quyết. Chúng ta cứ yên lặng ở bên cạnh hỗ trợ. Như vậy cũng là đã cố vũ chú ấy. Hơn nữa, chúng ta dĩ nhiên sẽ không để cho chú Kỷ một mình giải quyết vấn đề này. Chúng ta chắc chắn phải giúp chú ấy san sẻ một phần gánh nặng.

Sở Phàm nói.

- Ủ, nghe anh nói như vậy trong lòng em cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Đại tiểu thư giống như là con mèo nhỏ ngoan ngoãn dựa vào người của Sở Phàm, khuôn mặt hơi ửng đỏ mang theo một nụ cười quyến rũ mê người.

- Từ nay về sau anh sẽ thường xuyên ôm em, để em không còn phiền não nữa.

Sở Phàm cười nói.

Đại tiểu thư nghe vậy thì cười một tiếng, hơi hờn dỗi nói:

- Người ta còn không biết anh cả ngày bận rộn sao? Anh như vậy làm sao có thời gian mà ôm người ta mãi được.

- Tại sao lại không có chứ? Anh bây giờ không phải là đang ôm em sao?

Sở Phàm nói xong khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trên khuôn mặt ngọc của đại tiểu thư.

- A!

Một thanh âm kinh ngạc vang lên, là từ cửa của phòng khách truyền đến. Sở Phàm và đại tiểu thư cả kinh, đặc biệt là đại tiểu thư. Nàng quay đầu lại thì nhìn thấy cô Vương đã bất ngờ xuất hiện, trên tay cô đang cầm chiếc giỏ đựng thức ăn, kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

Đại tiểu thư cảm thấy lúng túng, khuôn mặt nhất thời trở nên ửng hồng. Nàng lập tức rời khỏi vòng tay của Sở Phàm, lộ vẻ xấu hổ cười hỏi:

- Cô Vương đã mua đồ ăn về rồi à? Hôm nay sao quay về sớm vậy?

Cô Vương quay người lại rồi nói:

- Đại tiểu thư, Tiểu Sở, tôi vừa rồi không phải là cố ý kêu lên. Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Chuyện gì tôi cũng chưa thấy, tôi lập tức đi vào phòng bếp nấu cơm, không quấy rầy hai người nữa.

Lời nói của cô Vương khiến cho vẻ mặt của đại tiểu thư càng thêm ửng đỏ, nàng vội vàng nói:

- Cô Vương nói gì vậy? Ha ha, vừa rồi cháu cùng với Sở Phàm chính là, chính là...

- Đại tiểu thư không cần phải giải thích. Tôi có thể hiểu được, tôi không quấy rầy hai người nữa.

Cô Vương nói xong tự trách mình:

- Đều là do tôi không tốt, không nên kinh ngạc hô lên khiến hai người giật mình như thế. Là do tôi không tốt. Đại tiểu thư, A Sở hai người cũng không nên vì tôi mà mất hứng.

Trái tim đại tiểu thư đập mạnh, khuôn mặt xinh đẹp bây giờ đã đỏ bừng. Cũng khó trách, vừa rồi nàng dựa vào lồng ngực của Sở Phàm, rồi Sở Phàm vừa mới hôn môi nàng thì đã gặp phải cô Vương, không xấu hổ mới là chuyện lạ.

Sở Phàm cười ha hả nói:

- Cô Vương không cần tự trách mình như vậy. Tại sao cô lại nói là đã cắt ngang chuyện của cháu với đại tiểu thư chứ? Cháu và đại tiểu thư cũng đã không còn nhỏ nữa. Chúng ta cứ tiếp tục thôi!

- A!

Đại tiểu thư không kịp hô lên một tiếng rồi nhìn về phía Sở Phàm. Lời nói vừa rồi của hắn khiến tim nàng đập thành thịch.

Cô Vương nghe vậy thì cũng cười cười nói:

- Vậy thì tốt quá, thực ra cũng là do tôi nhìn thấy hai người ở cùng một chỗ cao hứng quá nhin không được kêu lên một tiếng.

- Chuyện gì chứ?

Đại tiểu thư then thùng nói.

Cô Vương nhìn thấy vẻ mặt ửng đỏ của đại tiểu thư thì cười hiểu ý:

- Tôi đi vào trong nấu cơm trước. Ha ha, hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục đi.

- Chuyện gì mà tiếp tục chứ? Cô Vương, cháu cũng vào nấu cơm với cô.

Đại tiểu thư nói xong cũng đi vào trong nhà bếp.

Trước khi đi vào nàng còn liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái, trong ánh mắt ẩn chứa tình cảm vui sướng vô tận. Sở Phàm cũng cười cười. Lần này hắn và đại tiểu thư bị cô Vương bắt gặp cũng là chuyện tốt. Như vậy mối quan hệ giữa hắn và đại tiểu thư sẽ nhanh chóng được công khai cho mọi người biết.

344. Chương 334: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến

Số thứ tự chương bị nhảy cóc từ 323 qua 334

Ngày hôm sau, tại phiên tòa, với tội danh buôn lậu thuốc phiện, Hứa Nhạc và năm tên đàn em đầu sỏ bị kết án tử hình. Còn lại là tù chung thân, không thì cũng mười năm, hai mươi năm có thời hạn.

Sau khi phiên tòa xử Hứa Nhạc kết thúc, Bí thư Thị ủy Bắc Kinh Trương Bằng mới thở phào một hơi. Quả nhiên Sở Phàm giữ chữ tín không lời con trai lão vào. Nếu con trai lão bị đưa vào danh sách phạm tội, hiển nhiên lão cũng bị liên lụy. Hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Tuy biết Sở Phàm đã thực hiện đúng lời hứa sẽ không tố giác Trương thiếu, nhưng trong lòng Trương Bằng vẫn không hề cảm kích hắn dù chỉ là một chút, ngược lại còn âm thầm ghi hận, liệt Sở Phàm vào danh sách “Đại địch”. Một khi có cơ hội lão sẽ thẳng tay diệt trừ. Bởi vì hắn đã biết quá nhiều chuyện.

Tuy nhiên, sau khi vụ án Hứa Nhạc khép lại, ngày hôm sau lão nhận được một gói bưu kiện từ Sở Phàm gửi tới. Mở ra xem, mặt lão trở nên tái xanh, trắng bệch không còn giọt máu. Sở Phàm đã gửi cho lão bản sao khẩu cung của Hứa Nhạc về chứng cứ việc Trương thiếu có dính líu tới vụ đó, lại còn gửi cả ảnh chụp Trương thiếu đang giao dịch với Hứa Nhạc cùng với băng thu âm. Xem hết, mồ hôi lạnh toát ra ướt cả lưng áo, lão thở hổn hển. Sở Phàm gửi cho lão những thứ này ý muốn nói cho lão hay, cho dù vụ Hứa Nhạc đã khép lại, nhưng chỉ cần mấy thứ này lộ ra, con lão vẫn không thoát được lưới pháp luật.

Nhìn chằm chằm vào bưu kiện gửi tới, lão nghiêng rằng nắm chặt tay, ánh mắt trở nên thâm trầm lóe lên từng tia băng lạnh. Trong lòng lão suy nghĩ, chẳng lẽ chỉ đến khi có cơ hội vạn nhất để diệt Sở Phàm, còn không cha con lão vẫn bị uy hiếp trong tay hắn như thế này sao?

Những năm gần đây Cục Công an ra quân quét sạch các hoạt động buôn lậu ma túy ở Bắc Kinh, đây chính là án lớn nhất. Bắt được Hứa Nhạc, coi như đã giáng một đòn đau vào giới buôn lậu ma túy. Lần này này công lao lớn nhất là của Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh, qua chiến công này, Trần Thiên Minh đã được tuyên dương âm ỹ, là nhất đẳng công, vinh dự nhận được trên dưới mười giải thưởng bằng khen, con đường công danh thăng tiến của ông coi như mở rộng hơn đến vài lần. Tuy nhiên ông cũng không quá quan tâm đến điều này, trong lòng chỉ canh cánh muốn xử lý Trương thiếu thật nhanh, trả thù cho con trai mình.

Việc này ông đã nhiều lần nhắc với Sở Phàm, nhưng lần nào hắn cũng nói không cần vội, hết thầy đều đã có sắp xếp. Nghe vậy ông cũng chỉ biết tạm thời chịu đựng. Qua những việc đã xảy ra, Trần Thiên Minh vô tình đã tín nhiệm Sở Phàm tuyệt đối, hắn nói gì ông cũng nghe theo. Bản năng nhắc ông, hắn nói đúng.

Mấy ngày nay Sở Phàm không đi ra ngoài, chỉ ở lì trong Biệt thự Lam Hải. Tuy nói rằng tình hình cũng đã gió êm sóng lặng, nhưng hần mơ hồ vẫn cảm thấy đây chỉ là sự yên bình trước cơn bão. Chắc chắn không lâu nữa giông tố bão bùng sẽ ào tới.

Thời gian này, Tập đoàn Quốc Cảnh cũng từng bước gây dựng các mối quan hệ tại Bắc Kinh, dần dần ổn định thế cục, khiến cho cổ phiếu của công ty cũng khởi sắc dần tăng trở lại. Tuy nhiên tăng cũng rất chậm. Theo như đại tiểu thư nói, ba ngày trước Tập đoàn Quốc Cảnh đã báo cáo về lượng tài chính thu về từ thị trường chứng khoán. Vậy là, cổ phiếu sau khi hơi tăng trở lại rất nhiều cổ đông đã bán tháo số cổ phần trong tay mình ra, không chừng cổ phiếu lại một lần nữa sụt giảm, chuyện này đối với Quốc Cảnh mà nói không phải là điều tốt, cho nên mấy ngày nay trên khuôn mặt của đại tiểu thư luôn mang theo một vẻ lo âu.

Sở Phàm biết lúc này có nói gì cũng không thể làm cho Đại tiểu thư đỡ lo lắng hơn, nên hần cũng đành im lặng ở bên cạnh nàng, để khi nàng mệt mỏi thì có thể đưa cho nàng mượn một bờ vai. Lần trước khi đang ôm nhau thì bị cô Vương nhìn thấy. Từ đó tới giờ hần cũng không e dè nữa, thường xuyên nhìn nàng chăm chú âu yếm hoặc mỉm cười dịu dàng. Người ngoài thấy vậy cũng hiểu ra được mối quan hệ tình tế của hai bọn họ. Cô Vương thấy hết tất cả, trong mắt cô hiện lên một nụ cười hiểu ý.

Hôm nay sau khi ăn cơm chiều, Sở Phàm đột nhiên nhận được điện thoại của Lam Tuyết. Hần nhìn đại tiểu thư bên cạnh một cái rồi mới ra ngoài nghe điện.

- Này. Lam Tuyết phải không? Ăn cơm chưa?

- Ừ. Tôi vừa mới ăn xong. Anh ở đâu? Đêm nay ra ngoài được không? Tôi muốn tìm anh tâm sự.

- A...

Ánh mắt Sở Phàm vô thức nhìn vào trong phòng khách, có đại tiểu thư trong đó. Tuy nhiên khoảng cách quá xa lại cách một bức tường nên chẳng thể thấy

- Đêm nay tôi không bận. Cô có việc gì không?

- Không có việc gì thì không thể gặp anh sao?

Lam Tuyết ngừng một chút, dường như có vẻ hơi chần chừ.

- Cũng không phải. Ha ha.

Sở Phàm cười gượng che dấu

- Vậy được rồi, cô ở đâu? Tôi đi tìm cô?

- Đường Nam Phủ, quán cà phê Starbucks.

Vào phòng khách, tìm Sở Phàm hơi run, lúc này hần làm gì cũng không khỏi quan tâm đến cảm giác của đại tiểu thư, đặc biệt lại là hẹn với người khác giới lại càng suy nghĩ. Thật ra vị trí của nàng trong lòng hần ngày càng lớn, có lẽ những ngày này lòng nàng có chiều hướng chiếm toàn bộ thể xác và tinh thần của hần. Có lẽ gần đây tâm tình của đại tiểu thư không tốt khiến cho hần càng yêu thương nàng hơn chẳng?

- Đại tiểu thư, anh ra ngoài một chút. Mới có điện thoại của bạn gọi đi làm chút việc.

Hần cố lấy điệu bộ tự nhiên nhất mà nói. Trước đó còn lẩn tránh không biết có nên nói rõ là Lam Tuyết muốn gặp hần hay không, nhưng đến lúc lời ra khỏi miệng lại không nhắc đến tên cô nữa.

- Thế à?

Ngước đôi mắt mệt mỏi nhìn hần, nàng dịu dàng

- Tối nay anh có về không?

- Ừ. Chắc là... Về sớm thôi.

Hần cười cười. Lời nói của nàng làm cho hần ấm lòng.

- Vậy anh đi đi.

Nàng nở nụ cười ấm áp, ấm như ánh mặt trời.

Đại lộ Nam Phủ.

Bóng đêm buông xuống, đường Nam Phủ dường như còn náo nhiệt ồn ào hơn cả ban ngày. Đèn neon, đèn đường sáng choang, đèn biển hiệu các cửa hàng rực rỡ nổi bật, cả con đường tưng bừng rộn rã.

Quán cà phê Starbucks rực rỡ đủ màu, rất hiện đại, là nơi hẹn hò tụ tập uống nước của đám thanh niên nam nữ.

Sở Phàm đi vào trong quán, lên đến lầu hai, theo như lời của Lam Tuyết, người phục vụ dẫn hắn tới phòng số tám. Hắn gõ cửa, sau tiếng trả lời nhỏ nhẹ, hắn đã thấy một khuôn mặt xinh đẹp mười phần nhưng cô đơn yếu đuối vạn phần của Lam Tuyết ở trước mặt.

- Đến lâu chưa?

Sở Phàm mỉm cười ngồi xuống ghế. Nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp của Lam Tuyết, vẻ cô đơn càng đậm càng sâu làm hắn lo lắng.

- Không lâu lắm. Thật ra chờ một người cũng là một cảm giác rất tuyệt.

Lam Tuyết mỉm cười, lời nói đầy thâm ý làm người ta phải suy nghĩ.

Nhìn Lam Tuyết đang tươi cười, lòng Sở Phàm nhói đau. Nụ cười này gợi hắn nhớ đến cái đêm ở quán bar Thiên Thủy, hắn và đại tiểu thư gặp cô, cũng thấy cô vui vẻ và tươi cười một cách miễn cưỡng. Bây giờ nụ cười tươi đầy miễn cưỡng này lại tràn trên môi Lam Tuyết. Vì sao vậy?

- Chân cô không còn đau nữa chứ?

Sở Phàm cầm thìa khuấy khuấy tách cà phê, mở miệng nói rồi hắn mới cảm thấy câu hỏi này quá nhiều hàm ý.

- A. À, tìm tôi có chuyện gì thế?

Sở Phàm ngẩng đầu lên thì bất ngờ gặp ánh mắt của Lam Tuyết. Cô hoảng hốt, ánh nhìn không kịp rời đi, mặt đỏ tới tận tai.

345. Chương 335: Nỗi Đau Không Thể Chịu Đựng

Nhìn quanh gian phòng, Sở Phàm nhận ra lúc này mình và Lam Tuyết đã có khoảng cách. Giữa hai người dường như có một bức tường vô hình ngăn cách khiến cho không thể tự nhiên, cả hai bất giác nói những lời không thật lòng. Lúc này ánh mắt của hai người bất ngờ chạm vào nhau khiến cho Sở Phàm bị chấn động, ánh mắt Lam Tuyết quả thật mang một nỗi đau xé gan. Đó là một ánh mắt rất thật, cho nên nỗi buồn toát ra từ đó cũng là thật. Sở Phàm cảm thấy hơi ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu.

Ánh mắt Sở Phàm như hai luồng sáng sắc bén soi tận vào trong nội tâm Lam Tuyết, giống như muốn giúp cô chịu đựng hết mọi nặng nề đau đớn... Ánh mắt đó làm cô hơi giật mình, hai má thoáng ửng đỏ lên. Cô vội vàng mượn tách cà phê giấu đi sự bối rối, cô uống một ngụm rồi nói:

- Cũng không có gì. Chỉ là muốn gọi anh ra nói chuyện thôi.

Thật ra, đêm nay cô muốn hẹn Sở Phàm ra để nói hết với hắn, nói rõ mình là con gái của Lam Chính Quốc. Như vậy bí mật như một tảng đá ngàn cân vẫn đè nặng trong lòng cô, dần vặt cô mỗi đêm đến không thể thở, không thể sống sẽ cất được đi. Bí mật này làm cho cô cảm thấy rất có lỗi với Sở Phàm. Mặt khác, cô cũng sợ sau khi hắn biết được sẽ lại càng căm ghét mình hơn, oán hận mình hơn. Cô muốn chính mình chủ động nói sớm cho hắn, có lẽ như vậy hắn có thể bớt căm ghét mình một chút, cho dù chỉ là một chút thôi cũng tốt, cô đã cảm thấy vui vẻ rồi.

Cô còn muốn nói rõ với hắn, rằng cô muốn xin lỗi hắn về tất cả những gì ba cô đã làm. Cô sẽ gánh vác hoàn trả lại hết. Cô chỉ muốn đảm bảo Sở Phàm sẽ không làm hại ba mình. Làm đau cô cũng được, cô sẽ không oán hận một câu, thậm chí còn cảm kích hắn vô cùng. Chỉ có như vậy trong lòng cô mới có thể cảm thấy thanh thản, mới có thể cảm thấy đã xin lỗi Sở Phàm được phần nào.

Nhưng khi đối mặt với hắn, tất cả những ý định, những lời nói đã chuẩn bị kỹ từ trước bỗng chốc đều tan biến. Cô muốn mở miệng nhưng không thể nói lên lời. Dường như có một thanh âm sâu thẳm vang vang trong lòng cô: “Không thể nói! Không thể nói! Nếu nói ra, sự ầm áp bây giờ sẽ không còn. Chắc chắn anh ấy sẽ oán hận mình đến tận xương. Không thể nói! Mình không muốn thấy anh ấy quay lưng lại...” Mới nghĩ đến đây thôi cô đã hơi rùng mình rồi.

Nghĩ như vậy, hai mắt cô nóng bỏng đỏ hoe, đã từng tự nói với mình đến cả trăm ngàn lần rằng không cần không nên, không được đau đớn, nhưng lúc này con tim cô như bị ai bóp nát. Bỗng cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, Vì sao mình lại phải chịu đựng đau đớn đến như vậy?

- Tâm sự ư?

Nghĩ đến biểu hiện lạ của Lam Tuyết những ngày gần đây, Sở Phàm cũng muốn tìm cơ hội hỏi han cô xem có chuyện gì không?

- Vậy tâm sự đi!

Hắn mỉm cười, nhưng hắn đột nhiên cảm giác thấy sắc mặt Lam Tuyết không ổn, trên đó in hằn quá sâu nỗi đau giằng xé, hắn không thể không lo lắng:

- Lam Tuyết, cô sao thế? Có chuyện gì xảy ra phải không? Cô có thể nói với tôi không? Tôi đã từng nói bất cứ lúc nào tôi cũng sẵn sàng lắng nghe chia sẻ cùng cô. Có chuyện hãy gì cứ nói ra, nói ra rồi sẽ dễ chịu hơn nhiều.

....

Lấy lại tinh thần, Lam Tuyết cố gắng giương đôi mắt đầy xót xa đau khổ nhìn hắn, ảm đạm cười:

- Tôi... tôi không có chuyện gì. Nói.... nói chuyện của anh đi. Đúng rồi, nhớ lần trước anh có nói với tôi về chuyện của ba mẹ anh. Vậy giờ anh tính sao? Có đi báo thù không?

Sở Phàm hơi bất ngờ, hắn không nghĩ Lam Tuyết sẽ chủ động hỏi hắn về chuyện ba mẹ mình. Tuy nhiên hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là Lam Tuyết quan tâm tới mình. Hắn trầm ngâm rồi nói:

- Không, không báo thù.

- Anh thật muốn báo thù sao?

Lam Tuyết kích động vui sướng nói xong, trên khuôn mặt cô tràn đầy vẻ mong chờ. Tuy nhiên lập tức cô nhận ra biểu hiện của mình như vậy có hơi khác thường.... Cô vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn ánh mắt của Sở Phàm.

- Không! Cừu chắc chắn là phải báo. Tôi muốn đoạt lại toàn bộ Tập đoàn Lam Thị!

Ánh mắt Sở Phàm như chứa hàng ngàn mũi dao sắc nhọn khiến cho trái tim Lam Tuyết lạnh giá.

- Đoạt... đoạt lại toàn bộ Tập đoàn Lam Thị. Đây, đây là cách anh định trả thù sao?

Lam Tuyết kinh ngạc hỏi.

- Đây chỉ là bước đầu tiên. Hơn nữa, Tập đoàn Lam Thị vốn là gia sản của dòng họ tôi. Chẳng qua mười tám năm trước bị gã tiểu nhân Lam Chính Quốc dùng thủ đoạn ti tiện đoạt từ tay ba tôi. Cuối cùng dồn ba tôi tới bước đường cùng.

Giọng nói của Sở Phàm lạnh như băng không còn chút ầm áp nào.

- Cái gì?

Trong lòng Lam Tuyết vô cùng chấn động. Không tin vào tai mình. Lam Tuyết lớn giọng hỏi lại, nhìn sự kinh ngạc trong mắt cô có thể thấy những điều cô mới nghe giống như một quả bom nổ “Đùng!” trong đầu.

Nhìn phản ứng kinh ngạc của cô, Sở Phàm cố gắng nở nụ cười:

- Cô thấy khó tin lắm phải không? Đường đường là Tập đoàn Lam Thị, ai mà ngờ lại là gia nghiệp của dòng họ tôi chứ. Nhưng sự thật là thế này, năm đó ba tôi cùng Lam Chính Quốc là anh em kết nghĩa, ai ngờ kẻ tiểu lòng dạ độc ác nhân họ Lam lại lợi dụng lòng tin của ba tôi dành cho hắn, từng bước đoạt lấy Tập đoàn Sở Thị vốn là do ba tôi vất vả sáng lập. Cuối cùng đổi tên thành tập đoàn Lam Thị. Thật đáng căm hận.

Lam Tuyết ngây ra như phỗng. Lời nói của Sở Phàm như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng, đâm mạnh vào trái tim cô. Trái tim cô rỉ máu, toàn thân đau đớn khôn cùng, sau đó tay chân lạnh ngắt, cả người run rẩy. Tinh thần hoảng hốt, cô chơi vơi không còn lòng tin, cô không thể biết được đâu là thật đâu là giả. Tại sao? Tại sao mình phải gánh chịu nỗi đau khổ này chứ?

“Tập đoàn Lam Thị vốn là do cha Sở Phàm sáng lập mười tám năm trước? Chứ không phải do ba một tay gây dựng nên? Hóa ra lâu nay ba đã nói dối. Thì ra, vì lợi ích, quyền thế, ba có thể đang tâm hãm hại cả nhà Sở Phàm. Trong khi đó, cha Sở Phàm lại là anh em kết nghĩa với ba... Buồn cười... Thật quá buồn cười!!!

Khoan đã! Những lời hắn nói là thật chẳng? Mình tin hắn không lừa dối mình, tuyệt sẽ không lừa dối mình. Nhưng có thể hắn đã sai lầm ở đâu đó? Ví dụ như tin tức sai lầm sinh ra nhận định sai lầm. Có thể lắm! Không phải sao? Mình phải làm cho rõ ràng, mình phải hỏi ba chuyện này rốt cục như thế nào.”

Nội tâm đấu tranh quyết liệt, những chuyện kinh khủng mới xảy ra liên tiếp đè nặng lên tâm hồn yếu đuối của cô. Đau đớn! Bi ai! Cả người chết lặng! Nước mắt đã dâng lên tới mi, nhưng không thể rơi. Cô muốn khóc thật to một trận, nhưng lại không thể khóc. Chỉ có thể chết lặng...

- Lam Tuyết, Lam Tuyết, cô sao vậy?

Khuôn mặt thẫn thờ đóng băng nỗi đau của cô khiến cho Sở Phàm nhú nhú mày. Hắn không kìm được lên tiếng gọi cô.

- Không... Không có việc gì. Chỉ là, chỉ là tôi cảm thấy hơi khó tin, cảm giác rất kinh hoàng.

Lam Tuyết lại uống một ngụm cà phê để đè nén cảm giác đau đớn xuống tận đáy lòng. Cô cố gắng không chế biểu hiện trên khuôn mặt của mình. Nuốt một ngụm cà phê vào trong cổ họng, cô cảm thấy trong miệng mình chỉ còn chua xót. Cô bỗng nhiên hiểu ra: Cà phê, không phải đều là khổ tận cam lai, mà có lẽ cuối cùng càng là đắng chát bi thương.

Cũng giống như cô và Sở Phàm lúc này. bắt đầu trở nên thê lương chua xót.

- Tôi biết, bất cứ ai nghe được điều này đều cảm thấy choáng váng khó tin.

Dừng một chút, Sở Phàm nhìn Lam Tuyết:

- Thật ra đây là chuyện tối mật tôi không thể nói cho người ngoài. Nhưng ở trước mặt cô, tôi lại tự nguyện nói ra không chút che giấu. Có lẽ đối với cô, không hiểu tại sao, nhưng tôi đã cảm thấy tin tưởng tuyệt đối.

Tinh thần Lam Tuyết lại rung động. Lời nói của Sở Phàm thật sự đã khiến cho trong lòng cô ảm áp. Đột nhiên cô muốn gào muốn khóc. Lời nói của hắn giống thôi thúc cảm xúc của cô bộc lộ ra. Đôi mắt rừng rưng, không thể ngăn cản nỗi như muốn trào ra. Sắp không thể ngăn được nước mắt, cô vội vàng đưa tay lên lau đi.

- Mắt cô sao thế?

Sở Phàm quan tâm hỏi.

- Không. Không có gì. Hình như có cái gì rơi vào. Dụi dụi một chút chắc rơi ra rồi.

Lam Tuyết vẫn nhắm nghiền hai mi mắt, hai tay vẫn dụi thật mạnh, nhưng giọng nói nghẹn ngào của cô khiến cho người khác nghe rồi có muốn tin rằng không có việc gì cũng thật khó.

Đột nhiên, cô cảm thấy hình như một đôi bàn tay ảm áp cầm lấy đôi tay đã ướt đầm nước mắt của cô. Trái tim lại khẽ run, cô mở to ánh mắt đầm nước nhìn Sở Phàm không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh, nắm

chặt tay cô. Thế là trước khi cô kịp che dấu thì tất cả đã hiện ra. Xót xa nhìn cô gái bé bỏng yếu đuối bên cạnh, Sở Phàm không biết tại sao Lam Tuyết lại ra nông nỗi này. Hắn dịu dàng nói:

- Muốn khóc thì cứ khóc đi!

Nói rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cho cô dựa vào lồng ngực của mình.

- Sở Phàm...

Thiết tha gọi tên hắn, hai tay ôm chặt lấy hắn, Lam Tuyết vùi vào ngực Sở Phàm mà khóc dữ dội. Tiếng khóc bi thương thê lương, mang theo cả thâm trầm u oán, lại đầy đau khổ bất đắc dĩ, tiếng khóc bàng hoàng bất lực quần vang lên trong tai Sở Phàm thật lâu.

Khẽ thở than trong lòng, hắn nhẹ nhẹ vỗ về cô, để cho cô được tự do dựa vào hắn mà khóc mà gào. Hắn không biết rốt cuộc vì sao mà Lam Tuyết lại đau lòng khóc lóc bi ai đến vậy. Có thể làm cho một người phụ nữ khóc đến chết đi sống lại, có lẽ chỉ có đàn ông mới có thể làm họ đau đến vậy. Chẳng lẽ có một người đàn ông đã làm tổn thương cô? Cảm giác ghen tị căm tức dâng đầy trong lòng Sở Phàm. Càng nghĩ hắn càng tin vào khẳng định của mình. Hắn là Lam Tuyết đã bị một gã chết tiệt nào đó làm cho đau lòng. Hắn tức điên lên được. Hắn muốn biết kẻ đó là ai. Nếu biết, hắn sẽ cho gã một trận. Một cô gái tốt như Lam Tuyết như vậy, gã đã không biết quý trọng lại còn làm tổn thương cô ấy nữa.

Hắn vẫn chịu, không thể biết rõ tình cảm của mình dành cho Lam Tuyết chính xác như thế nào? Càng không thể hiểu rõ mối quan hệ của họ nên gọi là gì? Trong tiềm thức, Sở Phàm vẫn coi cô như tri kỷ. Có đôi khi Lam Tuyết xinh đẹp u buồn khiến tâm hồn hắn nhộn nhạo. Đến bây giờ, nghĩ tới việc cô bị một gã đàn ông nào đó làm cho đau đớn sâu sắc như vậy, hắn lại cảm thấy ghen tị. Sao lại ghen tị? Chẳng lẽ mình có tình cảm với cô ấy sao?

Nhất thời hắn cũng không đoán được tình cảm của mình dành cho Lam Tuyết là thế nào nữa, nhưng vô thức, đôi tay hắn đang ôm chặt lấy Lam Tuyết luyến tiếc như không muốn rời ra.

Nếu hắn biết Lam Tuyết khóc lóc đến nát cả người ra như thế hoàn toàn là vì hắn, hoàn toàn là bởi vì cô chính là con gái của Lam Chính Quốc thì hắn sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Sẽ phản ứng ra sao đây?

346. Chương 336: Theo Dõi Lam Tuyết

Không biết khóc đã bao lâu, Lam Tuyết cảm thấy nước mắt của mình như đều đã rơi xuống hết rồi. Nhưng nỗi bi thương trong tâm khảm vẫn không ngừng nghỉ mà mãnh liệt bồi hồi như thủy triều dâng. Cô không thể khống chế nổi bản thân mình. Cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh, rất lạnh lẽo. Tay chân cũng lạnh như băng, thân thể co rút dụi vào vòng ôm ấm áp của Sở Phàm, như muốn tìm kiếm thêm một chút gì ấm áp. Thế nhưng, vẫn không thể nào ngăn cản nổi sự lạnh lẽo trong người.

Sở Phàm cảm giác thân thể mềm mại của Lam Tuyết đang run lên nhẹ nhàng trong lòng mình. Hắn sửng sốt, hỏi:

- Lam Tuyết, cô làm sao vậy?

- Lạnh, tôi cảm thấy rất lạnh!

Âm thanh của Lam Tuyết có chút hư vô và mờ mịt, mang theo chút run rẩy.

Sở Phàm vội vàng đỡ Lam Tuyết dậy nhìn. Sắc mặt cô cực kỳ tái nhợt. Nước mắt vốn đã cạn, nhưng trên mặt ngọc mơ hồ nhìn thấy vết nước mắt ẩm ướt. Hắn trong lòng căng thẳng, hỏi:

- Thấy lạnh sao? Có phải là máy lạnh mở quá lớn không? Nếu vậy thì chúng ta đi ra khỏi đây thôi, được không?

Lam Tuyết tuy là không muốn rời khỏi bộ ngực ấm áp của Sở Phàm, nhưng khi thấy ánh mắt dứt khoát của hắn thì cô cũng không tự chủ được mà cũng phải gật đầu.

Sở Phàm đỡ Lam Tuyết đứng dậy, sau đó dìu cô ra hàng ghế bên ngoài.

Hai người đi ra quán cà phê Starbucks, nhìn Lam Tuyết đang dựa sát vào ngực mình, tim Sở Phàm khẽ động, nói:

- Lam Tuyết, tôi đưa cô về nghỉ ngơi nhé?

Lời nói của Sở Phàm giống như một tiếng sấm sét, mạnh mẽ thức tỉnh Lam Tuyết. Cô giật mình, thấy mình đang dựa sát vào lòng Sở Phàm. Cô vội vàng giãy dụa thoát ra khỏi cái ôm của hắn, khẽ cười nói:

- Không cần đâu. Tôi đã có người đến đón rồi.

- Có người đến đón cô rồi sao?

Sở Phàm nhíu mày:

- Ai vậy?

- Vâng, anh ấy đến đây rồi.

Lam Tuyết giơ tay chỉ, nhìn thấy trước mặt một chiếc xe Cadillac cao cấp và sang trọng từ trên đường quay đầu lại. Có lẽ chiếc xe này chờ ở đây từ lâu rồi.

“Lại là chiếc xe này. Cuối cùng thì thân phận của Lam Tuyết là gì? Chắc chắn cũng không đơn giản. Không ngờ là một chiếc Cadillac.” Sở Phàm nghĩ thầm.

Cửa xe Cadillac mở ra, một người thanh niên đẹp trai và uy vũ đi xuống xe. Người này chính là Tiểu Võ.

Nhưng mà ánh mắt của Sở Phàm lại trở nên thâm trầm và sắc bén, lạnh như dao. Hắn đương nhiên nhận ra Tiểu Võ. Hắn còn nhớ kỹ đêm đó ở trong quán bar Thiên Thủy, người thanh niên đưa Lam Tuyết đi ra chính là Tiểu Võ. Hắn liền nhớ tới dáng vẻ khốc lốc rất bi thương của Lam Tuyết trước đó. Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, “Chẳng lẽ tên đàn ông làm tổn thương Lam Tuyết, làm cho cô dường như trở nên thay đổi chính là gã này sao?” Sở Phàm vừa nghĩ như vậy thì trong mắt hắn quang càng đậm, trong lòng lại xuất hiện một chút ghen tuông, tay phải nắm chặt lại, lý trí đã sớm bị sự tức giận mạnh mẽ làm mai một đi.

Tiểu Võ dường như cũng cảm nhận được ý chí mãnh liệt trên người Sở Phàm truyền đến. Một cổ áp lực vô hình mạnh mẽ áp bức làm cho anh ta cảm thấy bầu không khí trở nên nặng nề. Anh ta vừa quay đầu thì nhìn thấy ánh mắt băng lãnh và phần nộ kia của Sở Phàm. Trong phút chốc, anh ta cảm thấy lòng mình run lên, sau đó còn có chút hoảng loạn.

Bầu không khí gương cung bật kiếm, vừa tiếp xúc, Tiểu Võ đã có thể cảm thấy được Sở Phàm trước mặt sắp xuất ra một đòn công kích cường đại không gì có thể tưởng tượng. Anh ta không thể đánh giá được đòn công kích này. Vào lúc này, anh ta mới đột nhiên tỉnh ngộ, người thanh niên ở trước mặt đang nhìn chăm chăm mình đây, nhìn qua thì có vẻ trẻ tuổi, bình thường thôi nhưng lại gây ra cho mình cảm giác mạnh mẽ đến như vậy.

- Tiểu Võ, anh đến rồi. Lại đây đỡ em một chút.

Trên đỉnh điểm ngàn cân treo sợi tóc, giọng nói của Lam Tuyết đột nhiên vang lên. Tiếng nói của Lam Tuyết cũng phá tan cái khí thế khấn trương kia.

Tiểu Võ còn chưa phục hồi tinh thần lại, đã thấy Lam Tuyết đi đến bên cạnh mình, dường như có ý khoác lấy cánh tay mình, đi đến xe.

Sở Phàm sau khi nhìn thấy tình hình này trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp. Sau đó nhịn không được mà cười khổ một tiếng, bàn tay đang nắm chặt chậm rãi buông ra. Nếu không phải âm thanh của Lam Tuyết đột nhiên vang lên thì nắm đấm của hắn chắc chắn sẽ tung ra. Hắn mười phần tin tưởng có thể đánh ngã gã thanh niên anh tuấn ở trước mặt kia, tuy là hắn đã sớm biết tên này rất mạnh.

Đi đi tới, Lam Tuyết đột nhiên quay đầu lại, đứng từ xa nhìn Sở Phàm, mỉm cười hô:

- Sở Phàm, cảm ơn anh tối nay đã đi cùng tôi! Bye bye!

Tiếng nói của Lam Tuyết kéo Sở Phàm từ trong tình trạng ngơ ngẩn trở về hiện thực. Hắn ngẩng người và gượng gạo giơ tay lên vẫy vẫy với Lam Tuyết. Nhưng cô sớm đã cùng Tiểu Vô ngồi vào trong chiếc xe Cadillac kia rồi.

Khi chiếc xe Cadillac kia khởi động chạy đi như bay thì trong lòng Sở Phàm đột nhiên trở nên căng thẳng. Đúng là có chút cảm giác đau lòng. Hắn hít một hơi thật sâu, nắm tay vốn đã buông ra bây giờ lại một lần nữa nắm chặt lại.

“Tiểu Vô chính là gã đàn ông đã làm cho Lam Tuyết đau lòng sao? Đáng giận, Lam Tuyết là một cô gái xinh đẹp và tốt bụng mà lại bị gã ức hiếp. Đáng giận, đáng hận! Lam Tuyết gặp mình thì thỏa sức phát tiết sự đau khổ trong lòng, khóc nức nở không ngớt. Nhưng khi ở trước mặt gã thì thần sắc lại phải tỏ ra thân thiết và không có chuyện gì. Lam Tuyết, cô đã sống mệt mỏi quá. Vì một người như gã thì có đáng không?” Sở Phàm trong lòng tràn đầy phần nộ mà nghĩ. Đột nhiên, lòng hắn hiện lên một ý niệm, “Gã đàn ông này nhìn thấy chính mình và Lam Tuyết ở cùng một chỗ thì sau khi trở về liệu có trách móc hay thậm chí là đánh đập cô ấy không?” Nghĩ vậy thì mắt Sở Phàm tinh quang chớp động, thầm nghĩ mình cần phải bám theo chiếc xe Cadillac kia. Hắn muốn tận mắt nhìn thấy Lam Tuyết bình an vô sự. Nếu như tên kia dám cả gan bắt kính với cô thì nắm đấm của hắn nhất định sẽ đánh tới không lưu tình chút nào.

Khi hắn muốn leo lên xe để đi theo thì lại sợ Lam Tuyết nhận ra, có lẽ nên đổi một chiếc xe khác. Vì vậy hắn nghĩ tới Ngân Hồ. Hắn lập tức lấy điện thoại gọi cho cô:

- Ngân Hồ, cô đang ở đâu thế? Đi đến quán cà phê Starbucks trên đường Nam Phủ đi. Tôi đợi cô.

Hắn vừa nói dứt lời, chợt nghe thấy “Kít” một tiếng. Ở trên mặt đường phía tay trái của hắn, một chiếc xe thể thao Porche cao cấp màu trắng dừng lại. Hắn nhận ra chiếc xe này đúng là của Ngân Hồ.

“Hành tung của Ngân Hồ vẫn khó lường như vậy, kêu đến là đến liền.” Lòng hắn vừa nghĩ vừa chui vào xe.

- Đi theo chiếc xe Cadillac có biển số 65788 ở đằng trước, nhanh!

Sở Phàm sau khi lên xe thì vội vàng phân phó nói.

- Vâng, chủ nhân!

Ngân Hồ đáp lại một tiếng, chiếc Porche thể thao màu trắng chạy đi giống như tia chớp.

Từ trước đến giờ Sở Phàm tự cho rằng mình đôi khi chạy xe rất điên cuồng, nhưng mà bây giờ ngồi trên xe của Ngân Hồ hắn mới hiểu được cái gọi là chạy xe điên cuồng của mình trước đó là ý nghĩ non nớt như thế nào.

Sở Phàm vừa liếc mắt một cái thì tốc độ đã một trăm kilomet/h rồi. Hơn nữa tốc độ lại càng lúc càng nhanh. Đây không phải là đang chạy trên đường cao tốc đâu nhé. Tuy là ở trên đường rất thông thoáng nhưng Ngân Hồ chạy xe vẫn làm cho Sở Phàm lo lắng. Nhưng mà hắn rất nhanh đã yên tâm trở lại, vì thấy kỹ thuật chạy xe của Ngân Hồ thì hắn còn lâu mới theo kịp.

Năm sáu phút sau, chiếc Cadillac dài màu đen đã ở vào trong tầm mắt. Chiếc Cadillac chạy cũng không nhanh. Sau khi thấy nó hai mắt của Sở Phàm đột nhiên co rút lại:

- Là chiếc xe đó. Theo sát, nhưng đừng để bọn họ phát hiện. Người chạy xe cũng không phải là đơn giản đâu.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng của Ngân Hồ ngoại trừ hơi lạnh thì không có chút biểu cảm thừa thãi nào. Hai mắt cô nhìn chằm chằm vào chiếc xe Cadillac đang chậm chậm chạy ở phía trước giống như nhìn con mồi của mình vậy. Đối với cô thì cho dù bây giờ trời có sập cô cũng vẫn cứ chăm chú vào chiếc xe đang chạy ở phía trước mà thôi. Bởi vì đây chính là mệnh lệnh của Sở Phàm.

Lam Tuyết ngồi ở sau xe một câu cũng không nói. Trước khi lên xe, cô cố tình tỏ ra thân mật mà khoác tay Tiểu Vô tất cả đều để cho Sở Phàm nhìn. Cô và Sở Phàm lúc này đã không có khả năng nữa rồi. Cô cho rằng đã không thể, đã như vậy thì phải thẳng thừng...đoạn tuyệt thôi!

Cô biết được càng cùng Sở Phàm ở cùng một chỗ thì tim mình lại càng đau thương. Đêm nay, từ miệng Sở Phàm mà biết được những ân oán của ba mình và cha hắn thì cô lại cảm thấy đau lòng một lần nữa. Một

chút hảo cảm về ba ở trong lòng đã dần dần sụp đổ hoàn toàn. Trong lòng cô một trăm lần một ngàn lần liên tục hỏi chính mình, “Ba là hạng người như vậy sao?”

Cô lặng lẽ ngồi, để mặc cho nước mắt một lần nữa tuôn trào. Trong khoảng thời gian này, cô không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt, đã khóc không biết bao nhiêu lần. Cô từ trước đến nay chưa từng đau lòng rơi lệ như thế này bao giờ, thậm chí cô còn cho rằng nước mắt của mình đã chảy khô rồi. Nhưng khi đối mặt với Sở Phàm thì nước mắt không thể nào kiểm soát được mà chảy ra, lòng cô lại đau nhói lên từng cơn.

Tiểu Võ nhìn qua kính xe thấy được Lam Tuyết nước mắt đầy mặt thì trong tim không khỏi cảm thấy đau xót. Trong mắt anh ta hiện lên ngọn lửa phẫn nộ, lòng âm thầm nghĩ: “Tên khốn nào lại để cho tiểu thư đau lòng rơi lệ thế này. Mịa nó, hẳn rồi cuộc đã làm gì với tiểu thư? Vì sao mỗi lần tiểu thư gặp mặt hẳn đều trở nên đau lòng như vậy chứ? Vì sao? Thằng khốn, tao sẽ không tha thứ cho mày đâu.”

Sở Phàm cảm thấy có chút kỳ quái. Lam Tuyết ở khu nhà Blue Sky cơ mà. Nhưng mà chiếc Cadillac phía trước lại không chạy về phía tòa nhà ấy, mà chạy về phía tây núi Sơn Đông. Sở Phàm biết phía này là khu biệt thự Hương Giang. Chẳng lẽ Lam Tuyết là người nhà của gã đàn ông kia sao?

Sau đó, Ngân Hồ lái xe theo chiếc Cadillac ở phía trước đang chạy vào biệt thự Hương Giang. Chiếc xe kia tiến vào một tòa nhà mang phong cách Châu Âu, khí thế huy hoàng, trong một biệt thự cổ điển và rộng rãi. Khi xe dừng lại thì Lam Tuyết bước xuống xe. Sở Phàm từ xa nhìn lại vẫn thấy trên người Lam Tuyết sự u buồn và cô đơn như cũ.

Đột nhiên, từ bên trong biệt thự đi ra một lão già trên dưới sáu mươi tuổi. Hắn thấy Lam Tuyết nở nụ cười thoải mái đi lên nghênh đón, toát ra dáng vẻ yêu thương.

Sở Phàm nhìn thấy hình dáng của lão già này có chút quen thuộc, dưới bóng tối và cách một khoảng khá xa nên hắn cũng không thấy rõ ràng diện mạo của lão kia. Nhưng mà trong lòng hắn lại có một loại cảm giác quen thuộc, hắn hỏi:

- Có ống nhòm không?

- Có! Chủ nhân!

Ngân Hồ nói xong thì đem một cái ống nhòm mini đưa cho Sở Phàm.

Sở Phàm nhận lấy ống nhòm nhìn, thấy rõ ràng diện mạo của lão già kia. Hắn trăm phần trăm xác định, lão già kia rõ ràng lại chính là Lam Chính Quốc.

Từ khi biết được Lam Chính Quốc chính là kẻ đầu sỏ bức tử ba mình, cướp lấy công ty do chính một tay ba mình sáng lập thì Sở Phàm đã khắc sâu nhớ kỹ cái tên Lam Chính Quốc này trong đầu. Hắn trăm phần trăm xác định lão già hắn đang nhìn thấy qua ống nhòm chính là tên tiểu nhân gian ác Lam Chính Quốc. Đồng tử của Sở Phàm mạnh mẽ co rút lại. Hắn nhìn thấy Lam Tuyết đang ngã vào lòng và ôm lấy Lam Chính Quốc.

347. Chương 337: Cô Là Con Gái Của Lam Chính Quốc Ừ?

Trong đầu Sở Phàm hiện lên rất nhiều nghi vấn, “Giữa Lam Tuyết và Lam Chính Quốc rốt cuộc là có quan hệ gì??

Qua ống nhòm, hắn nhìn thấy Lam Chính Quốc mỉm cười nhìn Lam Tuyết đang ở trong lòng, nụ cười vui mừng, hiền hậu giống như một người cha đang nhìn đứa con của lão vậy. Trong lòng hắn đột nhiên đau xót mãnh liệt. Gần như là vô thức, trong đầu hắn hiện lên một ý niệm: “Lam Tuyết là con gái của Lam Chính Quốc sao?”

Nhưng mà sau đó hắn không khỏi cười cười. Nụ cười này tràn đầy thê lương và đau khổ. Trong lòng hắn một mực phủ nhận, “Không phải, Lam Tuyết tuyệt đối không phải là con gái của Lam Chính Quốc. Cô ấy xinh đẹp như vậy, hiền hậu như vậy đơn giản như vậy. Lam Chính Quốc làm sao có con gái giống như cô ấy được chứ? Không phải, không phải.....”

Tay chân dần trở nên lạnh lẽo và trái tim không ngừng trầm xuống lại như nói cho hắn biết hắn đang tự lừa dối mình. Lam Tuyết cũng họ Lam, bất cứ lúc nào cũng có một chiếc xe Cadillac cao cấp và xa hoa đưa đón, có thể để Lam Chính Quốc tự mình đi ra nghênh đón và ôm cô vào trong lòng. Như vậy Lam Tuyết chắc chắn là người thân thiết nhất với Lam Chính Quốc. Nói cách khác, Lam Tuyết nếu như không phải là con gái của Lam Chính Quốc mà là cháu gái chẳng hạn, Lam Chính Quốc cũng sẽ không ôm nàng vào trong lòng ngực như vậy được? Ngoại trừ là con gái thì hình như không có cái gì có thể giải thích được.

Nhưng mà Sở Phàm vẫn không thể tin được. Đúng vậy, không thể tin được, khó mà tin được người bạn chân thành của hắn là Lam Tuyết lại là con gái của Lam Chính Quốc. Bởi vì hiện thực này quả thật là quá mức tàn khốc, tàn khốc đến mức làm cho hắn không có đủ can đảm đối mặt.

- Chủ nhân... ..

Âm thanh của Ngân Hồ vang lên bên tai, nhưng tiếng nói của cô lúc này đây không phải là lạnh như băng, mà có chút không đành lòng.

Sở Phàm quay người lại, “Ừ!” một tiếng, nói:

- Sao vậy?

- Đây là biệt thự mà Lam Chính Quốc đang sống.

- Bây giờ thì tôi đã biết rồi.

- Còn nữa, cô gái tên là Lam Tuyết kia chính là con gái duy nhất của Lam Chính Quốc.

Lời nói của Ngân Hồ giống như sấm giữa trời quang đánh mạnh vào đầu Sở Phàm. Cả đầu hắn trở nên ong ong. Máu nóng trong người nhanh chóng đóng băng lại. Tuy là lòng hắn đã dự đoán rằng Lam Tuyết chính là con gái của Lam Chính Quốc. Nhưng khi sự thật này do chính Ngân Hồ nói ra thì hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Một lúc lâu, trong mắt hắn mới hiện lên vẻ nặng nề bất đắc dĩ.

- Cô làm sao biết được?

- Mới biết cách đây ba ngày. Ngân Hồ thấy chủ nhân nhiều lần đi lại với Lam Tuyết. Vì nghĩ đến an toàn của chủ nhân nên Ngân Hồ mới điều tra kỹ càng tình hình của Lam Tuyết. Từng nhiều lần theo cô ấy đến tòa biệt thự này, cũng chính là nhà của cô ấy. Trong lúc xâm nhập vào trong điều tra, Ngân Hồ mới biết được Lam Tuyết chính là con gái duy nhất của Lam Chính Quốc.

Ngân Hồ cung kính nói.

Sở Phàm phục hồi lại vẻ bình tĩnh. Thần sắc trong mắt lại càng trở nên đặc biệt lạnh lẽo, nói:

- Cô nếu đã sớm biết được chuyện này vì sao lại không nói ngay cho tôi biết?

Trong giọng nói có chút sắc bén và trách móc.

Ngân Hồ cả kinh, vội vàng hạ giọng nói:

- Ngân Hồ đáng chết. Lúc đó Ngân Hồ đã có nói chuyện này với Ngô bá. Đang chuẩn bị nói với chủ nhân, thì bị Ngô bá ngăn lại. Ngô bá nói chuyện này để khi nào chủ nhân tự mình biết được thì xử lý. Ngô bá bảo chúng tôi không cần nhúng tay vào.

Sắc mặt Sở Phàm trở nên buồn bã, than nhỏ một tiếng. Dụng ý của Ngô bá, hắn làm sao chẳng biết chứ. Trong chuyện này không có người nào có thể giúp được hắn.

Tâm tình của hắn trở nên đặc biệt trầm trọng. Giống như bị một tảng đá lớn đè lên vậy. Hắn lại lấy ống nhòm ở trên tay lên nhìn, Lam Chính Quốc đang kéo Lam Tuyết đi vào trong phòng khách. Hình bóng gầy yếu kia của Lam Tuyết lộ ra vẻ cô đơn. Bất luận kẻ nào nhìn cũng cảm thấy thương tiếc. Nhưng lúc này Sở Phàm lại mơ hồ có một tia phẫn nộ.

Hắn cũng đoán được Tiểu Võ đi phía sau Lam Chính Quốc và Lam Tuyết chẳng qua chỉ là một người lái xe kiêm bảo vệ mà thôi, căn bản không phải là bạn trai gì của Lam Tuyết. Nhưng mà bây giờ hắn cũng không có lòng dạ nào cân nhắc chuyện này nữa.

Khi bóng dáng của Lam Chính Quốc và Lam Tuyết biến mất trong tầm mắt thì Sở Phàm buông ống nhòm xuống, sắc mặt có chút chán nản, hần nói khẽ:

- Đi thôi!

Ngân Hồ sau khi nghe vậy thì khởi động xe chạy như bay ra khỏi khu biệt thự Hương Giang.

Sở Phàm lòng đã lạnh đến cực điểm, chẳng biết làm thế nào. Hần mơ hồ có loại cảm giác bị lừa gạt, mà loại cảm giác này khiến cho hần cảm thấy rất khó chịu. Trong lòng dường như có một cỗ phần nộ muốn bùng phát ra, nhưng hết lần này đến lần khác lại có một ý nghĩ tiêu điều, bị ai chậm rãi lan ra khắp toàn thân.

“Vì sao? Vì sao cô lại là con gái của Lam Chính Quốc? Vì sao chứ? Nực cười, chính mình còn hồn nhiên không biết mà kể lại với cô ấy tất cả ân oán giữa ba mình và Lam Chính Quốc nữa chứ. Thật là ông trời trêu người.” Lòng hần âm thầm nghĩ, muốn cười nhưng khóe môi lại cảm thấy đắng ngắt, đúng là cười không được.

Hần không khỏi nhớ tới những biểu hiện khác thường của Lam Tuyết những ngày gần đây. Nhớ đến đêm nay Lam Tuyết ở bên trong lồng ngực hần đau khổ mà khóc thành tiếng, tim hần lại nhảy lên, thầm nghĩ:

“Lam Tuyết chắc chắn đã biết cha cô ấy chính là người mình gọi là “kẻ thù”, là “tên tiểu nhân gian ác. Áp lực ở trong lòng cô ấy chắc chắn sẽ rất lớn. Mấy ngày hôm nay cô ấy có vượt qua được nỗi đau khổ tột cùng này hay không? Khó trách cô ấy lại khóc đến mức như vậy, mà khóc có phát tiết được một chút áp lực nào ở trong lòng cô ấy không?”

Hèn gì đêm nay khi cô ấy thấy mình nói Tập đoàn Lam Thị thật ra chính là do một tay ba mình ngày trước sáng lập nên thì vẻ mặt lại trở nên kinh ngạc như vậy. Đến giờ này mình mới hiểu vì sao khi đó trong mắt cô ấy lại toát ra sự đau đớn sâu sắc và bất đắc dĩ như vậy. Thì ra, cô ấy cũng đã biết cô ấy chính là con gái kẻ thù của mình.

Mình cảm thấy khó hiểu. Khó hiểu là tại sao cuối cùng mình và cô ấy có duyên mà không phận?

Ân oán giữa nhà mình và Lam Chính Quốc, mình cũng đã sớm nghĩ đến, sớm cùng hần có quan hệ xác định. Nhưng mình lại chưa từng nghĩ đến bất cứ cái gì giữa cô ấy và Lam Chính Quốc cả. Mình có phải là đã quá tin tưởng cô ấy rồi không?

Nhưng mà, lại nhận lấy sự lừa gạt của cô ấy! Vì sao cô ấy lại không nói cho mình biết cô ấy chính là con gái của Lam Chính Quốc chứ? Vì không dám sao? Hay là... có mục đích khác? Nếu như cô ấy nói ra thì cảm nhận của mình có phải là có một chút tốt hơn không?”

- Chủ nhân... ..

Đầu óc Sở Phàm có chút hỗn loạn, bị tiếng gọi của Ngân Hồ đánh thức lại. Hần lắc đầu, muốn vứt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Hần đáp lại một tiếng, nhìn về phía Ngân Hồ, đợi câu nói tiếp theo của cô.

- Chủ nhân muốn đi đến chỗ nào? Nếu không thì Ngân Hồ đưa chủ nhân trở về nghỉ ngơi nhé.

Trong giọng nói lạnh băng của Ngân Hồ to ra chút quan tâm.

- Không cần, đưa tôi đến quán cà phê trên đường Nam Phú.

Sở Phàm nói.

- Chủ nhân không phải là vừa rời khỏi chỗ đó sao?

Ngân Hồ có chút khó hiểu.

- Xe tôi vẫn còn để ở đó.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- À, Ngân Hồ đã hiểu.

Ngân Hồ nói xong thì chú tâm chạy xe. Thật ra trong lòng cô cũng biết tình cảm của chủ nhân mình lúc này chắc chắn sẽ rất không ổn định. Nhưng mà cô lúc này vẫn nghe theo lời nói của Ngô bá, bây giờ tốt nhất là để Sở Phàm một mình yên tĩnh, suy nghĩ một chút.

Ngân Hồ chạy xe trở về đường Nam Phủ, dừng lại ở bên cạnh quán cà phê Starbucks.

- Ngân Hồ,

Sở Phàm nhìn gương mặt xinh đẹp và lạnh băng của Ngân Hồ,

- Cô trở về đi, không cần đi theo bảo vệ tôi đâu. Tôi không sao đâu. Cô hãy để mình tôi yên tĩnh một chút.

- Nhưng mà chủ nhân... ...

Trong đôi mắt lạnh băng của Ngân Hồ toát ra ánh mắt nóng bỏng mà nhìn chủ nhân của mình. Muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt của Sở Phàm cứng rắn như vậy thì không khỏi ngậm miệng lại. Lúc này, trong lòng cô cũng có chút nổi sóng. Cô rất muốn vì Sở Phàm mà làm một chuyện gì đó, là gì cũng được, thậm chí là dâng hiến cả thân thể của mình để Sở Phàm phát tiết cũng được, chỉ cần Sở Phàm một lần nữa trở nên vui vẻ.

Tay của Sở Phàm đột nhiên vuốt nhẹ lên gương mặt Ngân Hồ. Đây là lần đầu tiên Sở Phàm làm ra động tác thân mật như vậy với Ngân Hồ, Ngân Hồ chỉ cảm thấy trái tim của mình không biết làm sao lại run lên. Đúng là có cảm giác được sủng ái mà lo sợ, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ấm áp.

- Trở về nghỉ ngơi đi. Tôi biết cô cũng đã rất mệt rồi, rất vất vả. Cô luôn đi theo tôi, chỉ cần tôi gọi thì cô lập tức xuất hiện ngay. Tôi cũng biết nếu tất cả mọi người ở trên thế giới này đều rời khỏi tôi mà đi thì cô vẫn còn ở lại bầu bạn bên cạnh ta. Cô rất mệt, tôi cũng không đành lòng để cô như vậy! Nghe lời tôi đi, quay về, được không? Tôi không muốn cô cứ phải liên tục đi theo tôi như thế.

Sở Phàm khẽ mỉm cười, nhìn Ngân Hồ nói.

Ngân Hồ không nói gì, chỉ gật gật đầu. Khuôn mặt lạnh băng và xinh đẹp của cô dường như nhìn không thấy có chút biến hóa nào.

Sở Phàm xuống xe, đóng cửa lại, vẫy tay với Ngân Hồ một cái. Ngân Hồ liền chạy xe đi.

Trong khoảnh khắc đó, một giọt nước mắt tràn ra từ trên khóe mắt của Ngân Hồ, từ trên mặt nhỏ xuống cái quần màu trắng của cô.

Đây là lần thứ ba cô rơi lệ. Lần đầu tiên là khi còn nhỏ trong lúc huấn luyện không làm được một việc bị sư phụ đánh. Lần thứ hai là lần đầu tiên cô giết người. Lần thứ ba là bây giờ.

Sở Phàm là chủ nhân của cô, là tất cả trong cuộc sống của cô. Cô vì Sở Phàm mà tồn tại. Không có Sở Phàm, cô cũng không biết là mình sống vì cái gì nữa. Cho nên, cô cảm thấy mình cần phải làm tất cả vì Sở Phàm, tất cả đều đáng giá. Nhưng cô cũng là một phụ nữ, cũng cần có sự cảm thông và thấu hiểu của người khác. Khi lòng bàn tay ấm áp kia của Sở Phàm vuốt lên gương mặt lạnh như băng của cô thì cô cảm thấy khối băng cứng trong lòng mình đã bị hòa tan rồi. Câu nói của Sở Phàm lại càng khiến cô kìm không được phải rơi lệ. Những nỗ lực của mình, cô không muốn ai biết mà chỉ cần Sở Phàm hiểu, để cô cảm thấy những nỗ lực của mình không có uống phí, mình vất vả mà có một người nhớ kỹ là được.

Vốn là tất cả mọi việc cô làm đều là không oán không hối, nhưng Sở Phàm từng việc từng việc ghi nhớ lại làm cho lòng cô lần đầu tiên dâng lên tình cảm xúc động. Cô tuy vẻ ngoài lạnh băng, ra tay sắc bén, là một người phụ nữ xinh đẹp giết người không chớp mắt. Nhưng khi vứt bỏ cái vẻ bề ngoài này thì cô lại chỉ là một người phụ nữ bình thường. Cô cũng có máu có thịt, cũng có tình cảm, chẳng qua khi cô đã hiến dâng tất cả mọi thứ, kể cả mạng sống của mình cho Sở Phàm thì tình cảm của cô cũng vô tình bị đóng băng lại. Mà một câu nói bình thường của Sở Phàm làm cho tảng băng tình cảm của cô vỡ tan ra, hai mắt của cô đã ướt đẫm nước.

Vô tình, Sở Phàm không những là tất cả mạng sống mà còn chiếm giữ cả trái tim của cô. Cho nên, khi Sở Phàm vui vẻ thì lòng cô cũng cảm thấy vui vẻ. Khi Sở Phàm không vui thì tâm lý của cô cũng đầy sự luống cuống. Nhưng cô chưa từng để lộ tình cảm trong lòng mình ra ngoài, trên mặt cô vĩnh viễn là cảm giác lạnh băng như vậy. Cô không biết Sở Phàm có nhìn ra những suy nghĩ trong lòng mình không, nhưng cô lại nghĩ nếu là biết thì như thế nào chứ? Hẳn mãi mãi là chủ nhân của mình, vĩnh viễn không thay đổi.

Cuối cùng Sở Phàm cũng đã biết được thân thể của Lam Tuyết.

348. Chương 338: Rượu Có Thể Giải Toả Ngàn Sầu

Sở Phàm lái xe chậm chậm trên đường. Lòng hần rất rối, rối đến mức lộn xộn, sắp xếp cũng không gọn được chút nào. Điều này làm cho hần cảm thấy rất buồn phiền. Rút ra một điếu thuốc, khói thuốc bao phủ lên gương mặt chán nản và đau xót. Hần nghĩ đến rượu, lúc này đi uống chút rượu có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Hần lái xe chạy về phía quán bar, trong lòng hần cũng không xác định là muốn đến quán bar nào, hần chỉ đi theo cảm giác. Trong đầu hần liên tục hiện lên một hình ảnh, đó chính là hình ảnh Lam Tuyết nga vào lòng Lam Chính Quốc. Hình ảnh đó giống như dao, đâm, hung hăng đâm vào lòng hần.

Vì sao? Hic, hần đã nhiều lần tự hỏi mình vì sao. Có lẽ là không vì sao cả, mà là tạo hóa trêu người đó thôi..

Khi xe dừng lại thì hần phát hiện mình đã chạy đến quán bar Thiên Thủy. Đây là nơi lần đầu tiên hần cùng Lam Tuyết uống rượu. Vì sao lại đến nơi này trong lòng hần cũng không biết, có lẽ là mờ mờ mịt mịt có một sức mạnh nào đó đẩy hần đến chỗ này.

“Như vậy cũng tốt, bắt đầu ở nơi đâu thì kết thúc ở chỗ đó.: Hần lẩm bẩm tự nói, rồi đi xuống xe.

Quán bar Thiên Thủy có thể nói là hạng nhất trong những quán ở thủ đô. Môi trường đẹp đẽ và thoải mái, ánh sáng dịu dàng và ấm áp, âm nhạc kiểu diêm và du dương. Có thể đây trở thành chỗ được rất nhiều người đến thưởng thức. Sở Phàm muốn đến đây để uống rượu thoải mái một trận cũng không phải là nơi thích hợp. Có lẽ hần nên đi đến quán bar Sway, uống một chén thoải mái, nghe loại nhạc điên cuồng, phát tiết tâm tình của mình trên sàn nhảy. Nhưng hần lại đi vào quán bar Thiên Thủy, tìm đến một góc, kêu một chai Whisky, sau đó uống từng ly từng ly. Hần uống rất nhanh, cho nên chai rượu đã nhanh chóng hết sạch. Uống hết hần lại kêu, liên tục như vậy.

Từ trước đến nay đầu hần lúc nào cũng tỉnh táo, cho dù có uống thì hần cũng chẳng say, đây là một thói quen. Nhưng đêm nay, hần lại muốn say một trận. Khi tỉnh táo thì hần cũng kim không được mà nghĩ đến Lam Tuyết. Nghĩ đến quan hệ giữa Lam Tuyết và Lam Chính Quốc, điều này làm cho hần rất khổ sở.

Trong tiềm thức, hần đã coi Lam Tuyết là một người bạn tri kỷ mà mình tin tưởng nhất. Ai ngờ cuối cùng thì tất cả cũng chỉ là mơ mộng hảo huyền. Lam Tuyết đúng là con gái của Lam Chính Quốc, việc này thật là buồn cười. Hần cảm thấy mình bị lừa dối, cảm giác này giống như một lưỡi dao sắc đâm vào lòng hần, đau nhói. Dù gì thì một người bạn tin tưởng nhất lừa gạt thì trong lòng cũng không phải dễ chịu. Bởi vì mình đối với người ta bằng một tấm chân tình, cuối cùng lại nhận lấy sự lừa dối. “Nhưng Lam Tuyết có phải lừa gạt mình không?” Trong lòng hần rất mâu thuẫn. Lam Tuyết chẳng qua chỉ trùng hợp là con gái của Lam Chính Quốc. Cô ấy không sai. Cô ấy căn bản là không được lựa chọn. Trên đời này ai có thể lựa chọn được cha mẹ của mình là ai chứ?

Không thể được!

Hần hiểu rõ đạo lý này, nhưng mà hần lại cảm thấy lòng mình vẫn không thể loại bỏ được, mà cũng không thể đối xử với Lam Tuyết bằng thái độ giống như trước đây được. Đây chính là chỗ đau khổ của hần.

Nói thẳng ra là, trên đời này có thể làm tổn thương đến mình phần lớn đều là người có quan hệ với mình. Người càng thân thì càng có thể mang đến cho mình nhiều nỗi đau khổ nặng nề hơn. Thử hỏi một người không liên quan gì đến mình thì có thể gây ra ảnh hưởng gì được chứ? Tinh thần của hần chán nản và đau khổ như vậy chính là vì Lam Tuyết đã vô tình đi vào trong lòng hần, mà hiện thực lại quá tàn khốc. Đúng vậy, cô gái gầy yếu dịu dàng mà xinh đẹp đó đã đi sâu vào lòng hần rồi. Đến giờ phút này hần mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Nhưng tàn khốc là không thể để hần bước qua cái giới tuyến được vẽ ra, vĩnh viễn không thể vượt qua được giới hạn đó.

Hần muốn uống một bữa, sau cơn say ngày mai tỉnh lại thì tất cả sẽ tốt đẹp hơn, những gì không nên nhớ sẽ được lãng quên.

Hắn uống được một lúc thì cảm thấy không phải dễ dàng giống như tưởng tượng. Hắn cười khổ một tiếng, cầm chai rượu lên muốn uống một ly, đưa chai rượu lên rót xuống thì hắn thấy chai đã trống không, một giọt cũng không còn. Hắn thở ra một hơi, nhìn ba bốn chai không ở trên bàn mới lẩm bẩm tự nói:

- Thì ra tửu lượng của mình cũng tốt như vậy.

- Phục vụ đâu, đưa đến ba chai nữa.

Sở Phàm thở ra một hơi đầy rượu, la lớn.

Tiếng la lớn của hắn dẫn đến sự chú ý của một bóng người xinh đẹp vừa mới đi vào. Cô nhìn về phía phát ra âm thanh, thì thấy hắn đang úp mặt trên bàn. Cô cau mày, lấy cái kính đen lớn ở trên mặt xuống, khi thấy rõ người đó là Sở Phàm thì liền đi đến.

Những bước chân của cô có phong thái rất cao nhã, mang theo một cái khí chất cao cao tại thượng. Những đường cong hoàn mỹ trên người cô làm cho người ta phải mơ tưởng. Sau lưng là một mái tóc nâu được uốn cong lại. Trên mặt cô tuy đeo một cái kính đen lớn, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được ở bên dưới nó là một khuôn mặt đẹp đến mức độ nào.

Sau khi cô đi đến ngồi đối diện với Sở Phàm, không nói câu nào, chỉ chăm chú nhìn hắn.

Sở Phàm vốn là đang úp mặt xuống cánh tay, đột nhiên lại nghe thấy một mùi hương tươi mát. Hắn cố gắng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một khuôn mặt tinh xảo và xinh đẹp, không biết cô đã lấy kính râm từ trên mặt xuống từ lúc nào rồi.

- Tiểu yêu tinh? Cô, cô vì sao lại tới đây? Ha ha, đến đúng lúc lắm, đúng lúc có thể uống rượu cùng tôi.

Sở Phàm nhìn cô gái trước mặt, hai mắt đột nhiên sáng lên, nở nụ cười.

Người đến chính là tiểu yêu tinh Lâm Mộng Kỳ. Cô vốn là đến tìm một người bạn, lại đúng lúc nghe thấy tiếng Sở Phàm gọi phục vụ lấy rượu. Cô nghe thấy tiếng nói kia có chút quen thuộc thì nhìn lại, thấy Sở Phàm đang nằm sấp trên mặt bàn, cô mới đi lại.

- Anh đã uống bao nhiêu rượu rồi? Những thứ này đều là anh uống hết sao?

Lâm Mộng Kỳ nhú nhú mày, con người trong cặp mắt như làn nước có chút chuyển động và tràn đầy ý trách cứ.

- Đêm nay có hứng, rất có hứng. Uống không say, ha ha. Rượu cuối cùng cũng đến, uống với tôi nào. Tôi uống một ly cô một ly, dō nào.

Trong lúc nói chuyện thì nhân viên phục vụ mang đến ba chai Whisky. Sở Phàm cầm lấy chai rót cho Lâm Mộng Kỳ một ly, mình một ly đầy.

- Nhìn bộ dạng của anh bây giờ xem, còn uống gì nữa mà uống? Không được uống nữa, uống nữa tôi sẽ không nhận ra anh nữa đâu.

Lâm Mộng Kỳ tức giận, giọng nói hơi lớn một chút.

- Ở đời khó có thể say một lần. Cô, cô là gì mà không cho tôi uống chứ? Hừ! Cô nghĩ rằng mình là ngôi sao lớn thì có thể quản được tôi sao? Không! Không có cửa đâu.

Sở Phàm lẩm bẩm nói, đưa ly lên uống một ngụm hết sạch.

- Anh... ..

Lâm Mộng Kỳ thở ra một hơi, bờ vai run lên nhẹ nhẹ.

- Tôi chẳng thèm quản anh làm gì. Anh muốn uống bao nhiêu thì cứ uống. Tốt nhất là lẩn quay ra luôn đi.

Lâm Mộng Kỳ tức giận cầm lấy kính ở trên bàn rồi nhanh chóng bước đi.

Sở Phàm ngẩn ra, sau đó cười cười. Trong nụ cười tràn đầy cay đắng và đau khổ:

- Đi rồi sao? Đi cũng tốt. Bộ dạng của tôi bây giờ cũng cảm thấy thực có lỗi với cô.

Nói xong hần rót rượu vào ly, một hơi uống cạn.

Trong lúc hần lại muốn rót cho mình một ly nữa thì nghe thấy một mùi thơm tươi mát. Hần nhú nhú mày, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy gương mặt xinh đẹp lộng lẫy của Lâm Mộng Kỳ.

- Cô, cô không phải là đã đi rồi sao? Tại sao quay lại chứ?

Sở Phàm ợ một hơi đầy rượu, hỏi.

- Tôi thích đến thì đến, thích đi thì đi anh quản được sao? Đừng tưởng rằng anh là một vệ sĩ của tiểu thư nhà giàu thì có thể quản được tôi. Không có cửa đâu.

Lâm Mộng Kỳ hằm hừ tức giận, nói xong liền ngồi xuống.

Sở Phàm sững sốt, một lúc lâu mới cười nói:

- Cô, cô lấy gậy ông đập lưng ông hả? Khâm phục! Khâm phục!

Lâm Mộng Kỳ không lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp trừng lên nhìn Sở Phàm, trong mắt đầy vẻ oán giận và thương xót.

349. Chương 339: Nước Mắt Của Lâm Mộng Kỳ

Đúng là ánh mắt của Lâm Mộng Kỳ làm cho hần đang nhấc ly rượu lên lại phải đặt xuống. Hần nhú mày:

- Tiểu yêu tinh, tôi không phải là người yêu của cô mà trên mặt cũng không nở hoa. Sao cô lại cứ nhìn chăm chăm vào tôi thế làm gì?

- Tôi muốn nhìn xem cuối cùng anh có phải là Sở Phàm không?

Lâm Mộng Kỳ giọng nói lạnh như băng.

Sở Phàm hứng thú sờ sờ vào mũi, miễn cưỡng cười:

- Thế nào, trên mặt tôi có nhiều sẹo lắm sao? Hay là mất đi một cái lông mi?

- Cái gì anh cũng không thiếu. Khá tốt! Nhưng trong mắt tôi lại thấy một người không có ý chí, tinh thần sa sút chỉ biết đổ rượu vào miệng thôi.

Lâm Mộng Kỳ nói, sắc nhọn như dao.

Trong mắt Sở Phàm tinh quang chợt lóe, thản nhiên nói:

- Ai nói tôi ý chí sa sút chứ? Hứng thú thì chưa chắc đã uống được nhiều rượu đâu?

- Tôi không nhìn thấy anh vui vẻ chút nào hết, chỉ thấy tinh thần anh sa sút và đau khổ. Anh đang mượn rượu giải sầu, anh đang trốn tránh, anh đang tỏ ra mình nhu nhược. Sở Phàm sung mãn tự tin và lạc quan trước đây đâu rồi? Buồn cười thật, tôi thật không nghĩ tới anh là một kẻ yếu ớt như vậy. Tôi không biết là trên đời này có loại đã kích nào có thể biến anh trở thành bộ dạng này. Tôi rất cuộc đã nhìn lầm anh rồi. May mà lần trước trên đường đi Nhật Bản tôi còn yên tâm giao phó sự an toàn của bản thân cho anh. Anh xem anh bây giờ, sợ rằng tự bảo vệ chính bản thân mình còn lo không nổi nữa.

Lâm Mộng Kỳ lạnh lùng nói.

- Đủ rồi!

Sở Phàm cố gắng khống chế tình cảm của mình, từng chữ một nói:

- Chuyện của tôi không phiền cô lo. Tôi như thế nào cũng không đến lượt cô bình luận.

Sở Phàm nói xong thì cầm ly rượu lên một hơi uống sạch.

- Anh, anh... ..Anh còn uống. Anh còn uống nữa sao? Anh là tên khốn kiếp. Anh cho rằng rượu là cái gì tốt sao? Có chuyện to tát gì mà không làm được chứ. Anh muốn dày dạn chính mình như vậy sao... ..

Lâm Mộng Kỳ nói rồi giọng trở nên ghen ngào. Đưa tay qua giành lấy chai rượu trên tay của Sở Phàm.

Sở Phàm im lặng, ánh mắt có chút buồn bã. Hắn không thèm để ý đến Lâm Mộng Kỳ, lấy thêm cho mình một chai rượu khác.

Lâm Mộng Kỳ cực kỳ tức giận, cắn hận nói:

- Được! Anh không phải là muốn tôi cùng uống sao. Được thôi! Tôi uống với anh. Anh uống được bao nhiêu tôi uống bấy nhiêu, cho đến khi không uống được nữa mới thôi.

Cô nói xong thì tự rót cho mình một ly, một ly đầy tràn.

Sở Phàm nhìn cô, nhìn sự thương tiếc trong mắt cô, nhìn vẻ mặt dứt khoát của cô. Hắn không nói một tiếng, nhưng lại uống, trực tiếp uống sạch một ly.

Lâm Mộng Kỳ cũng cầm ly rượu ở trước mặt lên uống từng ngụm từng ngụm. Cô mảy liễu khê nhẵn, rượu nóng chảy thẳng xuống cổ nhưng cô cố gắng chịu đựng, cứ như vậy mà uống hết sạch ly rượu. Uống xong ly rượu này thì mắt cô đã hơi ướt, nhìn qua chỉ thấy óng ánh óng ánh.

Sở Phàm giống như là không nhìn thấy vậy, tiếp tục rót rượu rồi lại uống.

Cô cũng rót cho mình một ly, cầm lên uống, uống được một nửa thì sặc. Cô nhịn không được mà ho lên dữ dội, sau khi ho xong lại tiếp tục uống. Nước ở bên trong vành mắt không kìm được phải rơi xuống, chảy vào trong ly rượu của cô. Cô uống cạn ly rượu hòa cùng nước mắt của mình. Khi uống hết cô lại tự rót cho mình một ly. Lần này cô mặc kệ Sở Phàm có uống hay không cô vẫn đưa ly lên trên miệng. Đột nhiên, một bàn tay run nhẹ nhẹ nhưng rất ấm áp nắm chặt lấy tay phải đang cầm ly rượu của cô. Bàn tay này vẫn ấm áp và mạnh mẽ như trước, tay cô bị nắm không thể động đậy được. Cô ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn khuôn mặt trắng nhợt giống như bị bệnh của Sở Phàm, trên khuôn mặt này mang theo một vẻ kiên nghị.

- Không uống nữa, chúng ta về nhà.

Giọng nói dịu dàng của Sở Phàm truyền vào trong tai cô. Cơ thể cô đột nhiên run rẩy. Sau khi bỏ ly rượu xuống thì ngã vào trong lòng Sở Phàm, giọng nói mang theo tiếng nức nở:

- Anh là tên khốn! Anh là tên khốn! Anh vì sao lại yếu như vậy? Vì sao lại trở nên kém như vậy chứ? Hu hu hu... ..

Sở Phàm trong lòng cảm thấy chua xót và khổ sở. Cổ họng hắn nóng lên, hốc mắt cũng không kìm được mà trở nên ướt ướt, hắn cố gắng trừng mắt nhìn. Đột nhiên, hắn cảm giác được đầu mình từng cơn quay cuồng, thiếu chút nữa chóng đờ không nổi. Hắn vội vàng vươn tay chống lên mặt bàn.

- Anh làm sao vậy? Để tôi đỡ anh về.

Lâm Mộng Kỳ nói xong thì khoác cánh tay của Sở Phàm lên bờ vai nhỏ bé của mình, vừa chảy nước mắt vừa đỡ Sở Phàm đi ra ngoài.

May là trong đầu Sở Phàm vẫn còn chút tỉnh táo, vẫn có thể miễn cưỡng đi tới, tuy là bước chân có chút loạn choạng. Nếu không thì với bờ vai yếu ớt của Lâm Mộng Kỳ làm sao có thể đỡ được cơ thể hơn sáu mươi cân của Sở Phàm lên được.

Lâm Mộng Kỳ đỡ Sở Phàm đi đến xe của mình. Cô mở cửa xe, cố gắng đẩy hắn vào bên trong, sau đó mới ngồi lên xe mà chạy đi.

Sở Phàm ngồi ở ghế phụ trong đầu cảm thấy quay cuồng và choáng váng, khi nãy uống xong mấy chai rượu bây giờ giống như có những cơn sóng cuộn cuộn dâng lên vậy. Hắn hơi nhắm mắt lại, miệng mở lớn thở ra toàn mùi rượu, dạ dày co bóp làm cho hắn cảm thấy từng cơn buồn nôn. Muốn ói nhưng ói không ra, hơn nữa ngồi trên xe chạy rung rung càng cảm thấy khó chịu.

Lâm Mộng Kỳ nhìn bộ dạng say rượu mà ngất đi của Sở Phàm, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy có chút ghen tị. Nước mắt ở trên mặt cô đã khô nhưng ánh mắt lại chớp động thần sắc phức tạp. Trong lòng cô lại một lần nữa tự hỏi, “Vì sao mình nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy lại cảm thấy đau lòng và khó chịu? Thậm chí còn có một chút ghen tị nữa chứ? Ghen cái gì chứ? Ghen vì cô gái kia đã gây ra cho hắn tổn thương lớn sao?”

Cô biết, có thể khiến tinh thần của Sở Phàm trở nên sa sút đến nỗi phải mượn rượu giải sầu như vậy nguyên nhân phỏng chừng chỉ có thể là do phụ nữ làm tổn thương. Cô biết rõ Sở Phàm là người thế nào, hẳn chắc chắn sẽ không vì mình xảy ra vấn đề khó khăn gì mà trở nên như vậy. Chỉ còn cách giải thích duy nhất chỉ có phụ nữ làm tổn thương mới như vậy. “Rốt cuộc là ai chứ? Là Kỷ Tiêm Tiêm sao?”

Trong đầu cô không khỏi hiện lên dáng người cao nhũ và xinh đẹp của Kỷ Tiêm Tiêm. “Có phải Sở Phàm yêu Kỷ Tiêm Tiêm nhưng bị nàng ta từ chối không? Sở Phàm đau lòng nên mới tìm đến rượu, việc này cũng không phải không có khả năng. Phụ nữ giống như Kỷ Tiêm Tiêm chính là mẫu người hoàn mỹ trong giấc mơ của bất kỳ một người đàn ông nào. Chẳng lẽ cô ấy nhìn Sở Phàm không hợp sao? Nhưng mà ngày đó ở biệt thự Lam Hải cảm thấy giữa nàng ta và Sở Phàm dường như có một tình cảm ẩn ý rất tinh tế. Chẳng lẽ cảm giác của mình sai sao?”

Lâm Mộng Kỳ tâm tư rối loạn như tơ vò, đầu óc cực kỳ hỗn loạn, toàn nghĩ đến chuyện của Sở Phàm, càng nghĩ càng thấy hẫng đã chiếm trọn cả trái tim mình. Cô không nhịn được mà lén ngắm Sở Phàm một cái. Hơi thở của hẫng đã từ từ trở nên đều đều và ôn hòa lại, cũng không biết được là đang ngủ hay như thế nào. Nhìn gương mặt kiên nghị của hẫng, trong lòng cô nói không được đây là cảm giác gì. Là yêu? Hay là hận? Hoặc là một cảm giác khác? Không biết, cô không biết. Cô chỉ biết tên khốn kiếp ở trước mặt này có đôi khi làm cô cực kỳ tức giận, nhưng mà càng nhiều thời điểm lại khiến cô cảm thấy vui vẻ, thư thái, an toàn và kiên định.

Chiếc Ferrari cao cấp màu xanh đậm chạy vào trong vườn hoa của một khu biệt thự. Khu biệt thự này là chỗ ở của Lâm Mộng Kỳ. Chiếc Ferrari chạy qua một cái hồ nước rồi đỗ lại ở một căn biệt thự. Sau khi cửa xe mở ra thì Lâm Mộng Kỳ đi xuống. Đầu tiên là đi mở cửa, cửa này dùng mật mã để mở. Cô đi tới nhập vào liên tiếp vài con số sau đó thì cửa điện tử tự động mở ra. Cô lại quay trở lại xe, mở cánh cửa ở tay lái phụ, trong miệng kêu:

- Sở Phàm, Sở Phàm, tỉnh tỉnh lại. Đến nhà rồi. Muốn nghỉ ngơi thì đi vào nào.

Sở Phàm rên lên hai tiếng, cơ thể vẫn không nhúc nhích. Lâm Mộng Kỳ buộc lòng phải ra sức lay bờ vai của hẫng, cố gắng vỗ vào mặt hẫng gấp giọng nói. Thật vất vả mới đánh thức Sở Phàm dậy được. Lúc này cô mới dìu Sở Phàm xuống xe đi vào bên trong biệt thự.

- Ôi! Cẩn thận. Bên này bên này. Anh đi vững lên một chút!

-Tay anh, đáng ghét! Anh bỏ tay ra, không nên chạm vào tôi, chạm vào chỗ đó.

... ..

Có lẽ là Lâm Mộng Kỳ đã phải vận dụng hết sức lực chín trâu hai hổ của mình mới đỡ Sở Phàm đi vào bên trong biệt thự được. Sau khi đi vào cô đặt hẫng nằm ở trên giường, chính mình lại đi ra ngoài biệt thự, đóng cổng lại, khóa kỹ xe, sau đó mới đi vào đóng cửa lại.

Cô đột nhiên nghe thấy âm thanh “Ọc ọc ọc” của Sở Phàm, giống như muốn ói ra vậy. Cô cả kinh, thâm nghĩ bộ ga giường kia từ Châu Âu nhập qua đó. Cô vội vàng chạy lại nâng hẫng dậy, vội vàng nói:

- Này! Anh không phải là muốn ói chứ? Anh rách nhịn một chút, tôi đỡ anh vào nhà vệ sinh. Tôi đỡ anh đi vệ sinh.

Lâm Mộng Kỳ cắn chặt răng nói, dùng hết sức lực nâng Sở Phàm dậy đi đến nhà vệ sinh. Dạ dày của Sở Phàm nhồi thất dữ dội, đầu lại càng choáng váng. Lâm Mộng Kỳ vừa mới dìu hẫng đến nhà vệ sinh thì hẫng mạnh mẽ há miệng “Ọc” một tiếng, ói hết ra. Lâm Mộng Kỳ vỗ nhẹ lên lưng Sở Phàm, trong mắt ra sức che đậy vẻ thương xót. Trong lòng cô cũng trách cứ Sở Phàm, chẳng biết tự trọng như vậy, buông thả và chà đạp chính mình như vậy.

Đợi đến khi Sở Phàm nôn hết ra, cô mới mang đến một cái khăn mặt cho hẫng lau miệng, trong miệng ôn nhu nói:

- Bây giờ đã thấy khỏe hơn chưa? Tôi đi rót nước cho anh uống nhé?

- Giường, giường, tôi muốn đi nghỉ. Đau đầu quá!

Sở Phàm ra sức lắc đầu, mơ hồ nói.

- Sao? Được được, tôi dìu anh đi nghỉ. Đi nào, đi chậm thôi. Cẩn thận kéo ngã.

Lâm Mộ Kỳ sau khi nghe vậy liền vội vàng dìu Sở Phàm đi lên phòng dành cho khách ở trên lầu một. Phòng này rất rộng và sáng sủa, bên trong còn đặt một cái giường lớn và thoải mái.

Lâm Mộ Kỳ dìu Sở Phàm đi đến bên giường nói:

- Đến rồi, nằm xuống, nằm xuống nghỉ cho khỏe. Tôi đi lấy một ly...A!

Lời cô còn chưa dứt thì “A!” la hoảng lên. Thì ra khi Sở Phàm nằm lên giường lại thuận thế đè luôn cô xuống. Tim cô nhất thời đập như hươu chạy. Khuôn mặt xinh đẹp và tinh xảo nhuộm từng tầng đỏ hồng. Bởi vì Sở Phàm đột nhiên nằm đè lên người cô. Cô có thể rõ ràng ngửi được mùi rượu trên người của Sở Phàm và một mùi nam nhân nồng nặc.

Bụng dưới của cô đột nhiên chẳng biết tại sao mà nóng lên. Cô đỏ mặt, vội vàng đẩy cơ thể của Sở Phàm, miệng đầy oán hận:

- Đứng lên nào. Anh để tôi đứng lên.

Nhưng cô đã lầm. Cô đẩy Sở Phàm mới cảm thấy có điều gì đó không ổn.

350. Chương 340: Máu Hồng Rơi Không Phải Thứ Vô Tình

Lòng cô hoảng hốt, mơ hồ cảm thấy không ổn. Bởi vì nàng nghe được tiếng thở của Sở Phàm trở nên dồn dập và nặng nề. Đó là tiếng thở của một người đàn ông khi bùng nổ.

Đúng vậy, cô rõ ràng cảm thấy môi của Sở Phàm nồng nặc mùi rượu đang hôn lên cổ, tham lam hút hôn và liếm, đầu lưỡi đưa ra di chuyển ở trên cái cổ nhẵn mịn và bóng loáng của cô. Càng ngày tiếng hít thở càng dồn dập và nặng nề truyền vào tai cô rõ ràng... ..

Cô cả kinh, kêu lên sợ hãi:

- Đứng lên! Anh là tên khốn. Anh đứng lên đi...Không được, không được...

Cô đẩy mạnh, dùng hết sức đẩy mạnh, nhưng vẫn không thể đẩy được cơ thể nặng nề của Sở Phàm ra được, ngược lại còn làm cho những động tác của hắn càng trở nên thô bạo hơn. Lúc này Sở Phàm đã hôn lên mặt cô, tham lam hôn lên khuôn mặt xinh đẹp và mềm mại của cô., còn nhiều lần tìm đến đôi môi thơm của cô, nhưng mà lại bị cô tránh. Trong mắt cô hiện lên vẻ sợ hãi và cầu xin, lớn tiếng van xin, nhưng mà Sở Phàm giống như là không nghe thấy vậy, vẫn đặt cô dưới cơ thể của hắn, vẫn mạnh mẽ hôn cô.

- A...Không, Không được đâu... ..

Lâm Mộ Kỳ kêu lên một tiếng sợ hãi, cũng không biết là kêu vì đau hay là rên rỉ, vì tay phải của Sở Phàm lúc này đột nhiên từ dưới eo di chuyển lên đến ngực cô rồi.

Trong mắt Lâm Mộ Kỳ đầy thần sắc sợ hãi, phẫn nộ, và xấu hổ. Hai tay cô cố gắng đánh Sở Phàm, hai chân giãy dụa, nhưng vẫn không thể ngăn cản được động tác tiến lên của hắn. Lúc những phản kháng của cô tràn đầy bất lực và phẫn nộ thì quần áo trên người cô đã bị Sở Phàm dã man xé sạch và vứt xuống dưới. Ngay sau đó, thân thể mềm mại trắng như tuyết run lên nhẹ nhàng và phơi bày ra. Dưới ánh sáng mờ nhạt nhìn đúng là đặc biệt mê người. Nhưng mà đồ lót làm bằng tơ tằm màu đỏ rực phơi bày ra càng làm tôn thêm vẻ mềm mại và trắng như tuyết của thân thể lại càng có chút không cần thiết. Tay Sở Phàm đẩy, trực tiếp đẩy đồ lót lên trên. Một cặp núi trắng xóa và cao vút run run bật ra.

Sở Phàm giống như ác lang nhào về phía cặp núi mềm mại kia. Giống như một đứa trẻ tham lam chiếm lấy hoàn toàn cặp núi ở phía trước.

Sau phút chốc, Lâm Mộ Kỳ ngừng phản kháng lại Sở Phàm, nếu muốn thì cũng chẳng có chút sức lực nào. Dưới sự vuốt ve của Sở Phàm, cô cảm thấy cơ thể của mình nhũn ra chẳng còn một chút sức lực. Tiếng hít thở của cô dần dần trở nên dồn dập, trên mặt ửng đỏ giống như bầu trời lúc hoàng hôn. Nhưng hai mắt của cô lại lộ ra sự oán hận sâu sắc. Sau đó, hai hàng nước mắt trong suốt từ trong mắt cô chảy ra.

Bộ ngực chưa bao giờ bị đàn ông đụng vào thì bây giờ đang được Sở Phàm tùy ý đùa giỡn và hôn hít. Trong lòng cô tràn đầy tư vị. Phẫn nộ? Oán hận? Đau lòng? Hay là mong đợi? Vui vẻ? Cô cũng không biết nữa. Chỉ biết là Sở Phàm không nên làm vậy với cô, như vậy với cô mà nói thì không công bằng, rất không công bằng.

Cả người cô cảm thấy đã bị một cỗ hơi nóng giống như luồng điện chạy qua khổng chế. Cô không thể kiểm soát được tiếng hít thở của mình ngày càng trở nên dồn dập. Trong miệng nhịn không được mà khẽ phát ra tiếng thở gấp, trong ánh mắt oán hận bập bềnh một tia xuân tình. Nhưng lại càng có nhiều sợ hãi, bởi vì cô hiểu rõ tiếp theo sẽ sinh ra chuyện còn đáng sợ hơn. Thân thể của cô sẽ bị chiếm đoạt một cách tàn nhẫn, từ giờ trở đi cô sẽ không còn là một cô gái nữa.

Khi quần áo trên người cô đều bị cởi ra, trần trụi hiện ra trước mặt Sở Phàm thì cô khẽ thở dài, gắt gao nhắm hai mắt lại. Cô đã không còn năng lực phản kháng, việc duy nhất có thể làm là nhắm mắt lại. Trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn lộ rõ hai hàng nước mắt, môi anh đào có chút mở ra đôi khi phát ra một tiếng rõ ràng là cổ gắng đè nén tiếng thở gấp. Thân thể mềm mại, trong suốt và trắng như tuyết của cô đã trở nên đỏ hồng, hồng ở giữa trắng, tràn đầy một khí tức mê người nguyên thủy nhất.

Đột nhiên, cô mạnh mẽ cảm thấy. Hai chân của mình đang bị một sức lực mạnh mẽ tách ra. Lòng cô cả kinh, theo bản năng mà kẹp chặt hai chân lại. Nhưng vô dụng, cuối cùng hai chân của cô cũng bị tách ra. Một cái đâm đau nhói truyền vào thâm tâm, khoảng khắc đó cô nhịn không được mà “A!” lên một tiếng. Hai tay của cô nắm chặt lấy drap trải giường, hai chân cong lại, cổ gắng dang rộng ra. Cô cảm thấy mình gần như đã chết sau đó sống trở lại. Cảm giác kỳ diệu và kích thích làm cho cô theo bản năng hơi nâng mông lên, hai tay ra sức ôm lấy lưng của Sở Phàm, tiếng rên rỉ trong miệng vang lên càng ngày càng nhiều và càng lúc càng lớn.

Theo những chuyển động của Sở Phàm, cảm giác đau đớn trên người cô dần dần biến mất, trở thành một loại cảm giác kích thích kỳ diệu mà chưa bao giờ được trải qua. Cô cảm thấy ở bên dưới đã bị lấp đầy, loại cảm giác đầy đủ này làm cho thân thể mềm mại của cô nhịn không được mà trở nên run rẩy. Đột nhiên, động tác của Sở Phàm càng lúc càng nhanh, mà tiếng thở gấp của cô cũng càng lúc càng nhanh. Cuối cùng, cặp đùi thon dài đều đặn và trắng như tuyết của cô cong lên, cổ gắng đập lên khăn trải giường, dùng hết sức, khăn trải giường xinh đẹp màu hồng bị những ngón chân được sơn màu hồng của cô tạo thành những dấu vết rất đẹp... ..

Tất cả đã quay trở về trạng thái yên lặng. Dần dần, tiếng thở gấp tiếng rên rỉ như ẩn như hiện kia từ từ yên ắng lại. Nhưng cả căn phòng vẫn còn tràn đầy một loại mùi vị xuân tình kiều diễm.

Sở Phàm dường như nặng nề chìm vào giấc ngủ, trên mặt mang theo cảm giác thỏa mãn sau khi phát tiết, tiếng thở cũng trở nên chậm rãi và đều đặn.

Tiếng hít thở của Lâm Mộng Kỳ từ dồn dập từ từ trở thành êm dịu. Nhưng trên gương mặt xinh đẹp của cô vẫn còn giữ lại sắc hồng, nhìn qua đúng là vô cùng quyến rũ. Cô biết, khoảnh khắc kia đã trôi qua, cô vươn tay đẩy Sở Phàm sang một bên, thân thể rắn chắc của Sở Phàm ngay tức khắc lộ ra trước mắt cô. Mặt cô đỏ lên, kéo chăn đắp lên người hắn.

Thân thể mềm mại của mình.

Cô cảm thấy bên dưới hơi đau, còn hơi sưng. Ánh mắt cô tràn đầy oán hận nhìn về phía Sở Phàm. Nhìn bộ dạng thỏa mãn mà ngủ của hắn trong lòng đúng là muốn đánh, cô oán hận trong lòng. Vươn tay phải muốn mạnh mẽ nhéo Sở Phàm một cái, nhưng khi tay cô đụng đến cơ thể hắn thì lòng lại mềm nhũn, không muốn dùng lực, chỉ là rất nhẹ nhàng rất ôn nhu mà nhéo một cái tượng trưng. Cô vì sự mềm lòng của mình mà cảm thấy buồn bực, vốn là mắt đã khô lại trở nên có chút ẩm ướt. Cô lẩm bẩm tự nói:

- Vì sao lại làm như vậy với em? Anh là một tên khốn! Anh là một tên đại khốn! Đại bại hoại, đại bại hoại... ..

Một mặt lẩm bẩm tự nói, một mặt lại đưa tay đánh vào Sở Phàm, nhưng hạ xuống lại rất nhẹ rất nhẹ, giống như sợ Sở Phàm giật mình tỉnh giấc vậy.

- Như vậy cũng tốt. Sau này em cũng không còn nợ anh cái gì nữa. Em sau này cũng sẽ không muốn gặp anh, không muốn gặp anh... ..

Cô nỉ non nói, sau đó vùng chần lên đi ra ngoài. Khi xuống giường nàng đột nhiên cảm thấy trên bắp đùi của mình còn lưu lại một chút máu màu đỏ tươi. Chút máu tươi lưu lại trên bắp đùi trắng như tuyết của cô đúng là chói cả mắt.

Là máu đỏ, máu đỏ của Lâm Mộng kỳ.

Cô nhìn vết máu đỏ giữa hai đùi mình, trong đầu lại dâng lên một cảm giác khác lạ. Cô không khỏi nhớ đến cảm giác hao mòn xương cốt vừa rồi. Cô đột nhiên cảm thấy chuyện giữa nam và nữ cũng không có đơ bản, tà ác, đáng xấu hổ, mà ngược lại khi nhớ đến tất cả quá trình thì lại tuyệt vời như vậy.

Cô đột nhiên hít một hơi thật sâu, ép mình không nên nghĩ lại tất cả chuyện mới phát sinh ban nãy. Cô muốn coi như tất cả những gì vừa mới phát sinh là chưa từng xảy ra. Đúng vậy, cô đã âm thầm hạ quyết định, cô sẽ không vì chuyện này mà vướng víu với Sở Phàm, càng không đòi hỏi ở Sở Phàm cái gì cả. Cô biết Sở Phàm không thể cho mình cái gì, mà cô cũng không thể cho Sở Phàm cái gì. Tất cả coi như là một tình yêu ngắn ngủi mà thôi.

Tình yêu mong manh, giống như chuồn chuồn lướt nước, chỉ tạo ra một đợt sóng gợn sau đó lại yên tĩnh trở lại như cũ.

Cô nhặt những quần áo mà Sở Phàm xé ra từ trên người mình lên, từng cái một, rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài. Cô đi vào phòng vệ sinh. Trong nhà vệ sinh vẫn còn lưu lại những vệt bẩn mà Sở Phàm nôn ra. Cô không rên một tiếng nào, cũng không ngại đơ bản, mở nước rửa sạch những thứ này. Sau đó cô mở máy nước nóng lên, để đầu dưới dòng nước ấm và rửa sạch toàn thân, đặc biệt là hạ thân. Cô ra sức mà cọ rửa, muốn rửa sạch hết những thứ gì mà Sở Phàm để lại bên trong. Nhưng cô biết cho dù có rửa sạch thì có những cũng vĩnh viễn không trở về được, ví như lần đầu tiên của cô.

Cô không nghĩ đến lần đầu tiên của mình lại dâng hiến như vậy, hoàn toàn trong tình huống cô không tình nguyện và ra sức phản kháng mà mất đi. Điều này làm cho cô nghĩ đến từ hăm hiếp, nhưng cô cố gắng không muốn nghĩ đến nó. Nếu như dùng từ đó mà hình dung thì cảm thấy rất ô nhục. Hơn nữa, trong lòng cô đối với Sở Phàm cũng có một chút cảm giác đặc biệt mong lung, là yêu là vui mừng cô cũng không rõ. Khi bị Sở Phàm đè lên giường thì cô tuy là không tình nguyện nhưng cũng không phải là hết sức bất mãn. Cô vì cảm giác lúc đó của mình mà thấy xấu hổ.

Sau khi rửa qua một lần cơ thể, cô dùng một cái khăn tắm bọc thân thể của mình lại, đi ra ngoài. Cô đột nhiên nhớ đến điều gì đó nên lại đi vào phòng dành cho khách mà Sở Phàm đang ngủ một lần nữa. Cô nhặt những bộ quần áo đang tán loạn trên mặt đất lên, gấp lại chỉnh tề từng cái một. Nhìn Sở Phàm đang ngủ say, lòng cô lại mơ hồ có chút thương yêu, trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp. Cô khẽ thở dài, đi đến kéo chăn cho Sở Phàm, sau đó lui ra, thuận tay tắt đèn.

Cô đi xuống phòng khách. Nhất thời cô không thấy buồn ngủ, đành phải ngồi trên ghế sofa mềm mại. Mặt cô tỏ ra đặc biệt bình tĩnh. Khi bị Sở Phàm đè lên trên giường cô đã rất kinh hoàng và sợ hãi, nhưng bây giờ sắc mặt cô lại trở nên bình tĩnh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng mà đây chỉ là những biểu hiện bên ngoài, trong lòng thì sao?

Cô không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt Sở Phàm. Lúc đó cô đang chạy xe thể thao trên đường cao tốc, đột nhiên một chiếc xe vượt qua xe cô. Cô nhất thời nổi hứng mà âm thầm cùng chiếc xe kia đua với nhau. Nhưng lại nghịch ngợm mà làm một trò chơi, cô chạy theo chiếc xe kia cũng không vượt lên phía trước mà chỉ chạy song song. Cô thấy như vậy rất là thú vị, ai ngờ sau cùng lại bị chiếc xe kia mạnh mẽ vượt qua và quay đầu chặn lối đi của cô lại. Lúc đó cô vừa tức vừa giận. Sau đó Sở Phàm bước xuống xe, đây là lần đầu tiên cô gặp mặt hắn. Trước đó cô nhờ đi Mi mà nhìn qua ảnh chụp của hắn rồi. Nhưng chân thực mà nhìn thấy hắn thì cô chẳng hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác thân thiết, đặc biệt là Sở Phàm kêu lên một tiếng: “Tiểu yêu tinh” thì trong lòng cô thắm nở nụ cười, cười rất hài lòng.

Sau đó thì Sở Phàm bảo vệ cô đi Nhật Bản. Hai ngày ngắn ngủi cô cũng biết hắn rất có trách nhiệm và tận lực. Sau đó khi biết được Teruo Nakamura của Yamaguchi có tình ý với cô bị chết, cô không cần suy nghĩ đã nhận định được ngay là do Sở Phàm làm. Tuy rằng cô lúc đó không hỏi cũng không nói một câu, nhưng v biết rõ. Trong khoảng thời gian đó, trong lòng cô đối với Sở Phàm đã âm thầm sinh ra một cảm giác yêu mến đan xen với mong lung.

Nhưng đêm nay những việc mà Sở Phàm làm ra lại khiến cho cô có chút mất mát và có chút đau lòng... ..

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại nhin không được mà muốn khóc. Cô cố gắng mở to mắt, hai vai run lên nhẹ nhẹ.

Sau cùng trên mặt cô cũng xuất hiện một nụ cười, trong nụ cười đó có oán hận, bất đắc dĩ, nhưng cũng mang theo một chút vui mừng. Sau đó cô đi trở về phòng ngủ của mình ở trên lầu.

Haizzz, Lâm Mộng Kỳ bị Sở Phàm rượu say rồi “ăn thịt” luôn. Ai sai ai đúng đây? Vương mặc triền miên rồi.

351. Chương 341: Đã Làm Thì Đừng Nói Lời Xin Lỗi

Sở Phàm tỉnh lại với một cái đầu đau đớn như búa bổ. Đau quá khiến hắn không được phải dùng hai tay day vào huyệt Thái Dương của mình. Hắn biết đây là hậu quả của trận say rượu tối hôm qua.

Hai mắt hắn nhìn về tứ phía, trong đầu thầm hỏi: “Mình đang ở đâu đây?”

Sự đau đớn khiến cho hắn không nhớ nổi chuyện tối hôm qua. Hắn chỉ nhớ rằng hôm qua Lâm Mộng Kỳ dìu hắn lên xe. Chuyện sau đó hắn chẳng còn cảm giác gì nữa. “Chẳng lẽ đây là biệt thự của tiểu yêu tinh? Hôm qua cô ấy dẫn mình về đây sao?” Sở Phàm thầm nghĩ, hắn định vén chăn đi xuống giường, nhưng lại nhận ra rằng toàn thân mình không mặc quần áo.

Nhìn vào thân thể lỏa lồ của mình bỗng hắn chợt nhớ ra mọi chuyện. Những hình ảnh tối hôm qua hắn cùng Lâm Mộng Kỳ triền miên cuồng nhiệt với nhau từ từ hiện lên trong đầu. Mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo, ảo ảo mà như thật, hắn không biết chuyện này rốt cuộc là giả hay thật.

Nếu là giả thì tại sao những hình ảnh này lại vô cùng rõ nét. Bỗng như có một thanh âm Lâm Mộng Kỳ đau khổ cầu xin ở truyền tới vào tai. Hắn còn có một cảm giác mình đè lên người của Lâm Mộng Kỳ. “Toàn thân mình bây giờ lỏa lồ. Lâm Mộng Kỳ dìu mình vào phòng chắc chắn cô ấy sẽ không cởi sạch quần áo của mình ra như vậy, mà đây lại không phải do mình cởi ra, vậy chỉ có thể giải thích là...” Sở Phàm càng nghĩ càng kinh hoàng, càng thấy hổ thẹn, trong lòng hắn càng chắc chắn tối hôm qua mình say rượu đã... cưỡng hiếp Lâm Mộng Kỳ!

Đầu hắn ngày càng đau đớn, cảm thấy vô cùng ân hận. Hắn chợt nhớ ra một chuyện: “Tiểu yêu tinh đâu? Cô ấy liệu có vì mình vô lễ mà, mà làm chuyện đại đột không?” Nghĩ vậy hắn lập tức bước ra khỏi giường, mặc quần áo đang để trên đầu giường, sau đó hốt hoảng đẩy cửa đi ra ngoài.

Hắn vừa mới ra khỏi phòng thì đã nhìn thấy Lâm Mộng Kỳ. Cô đang ngồi trên ghế sofa, ôm một cái gối vào trong lòng, ánh mắt đờ ra, không biết đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

Khi nghe thấy tiếng động thì cô liền quay đầu lại. Nhìn thấy Sở Phàm, cô miễn cưỡng nở ra một nụ cười, hồ hững nói:

- Anh tỉnh lại rồi!

Sở Phàm hơi lo lắng khi nhìn thấy Lâm Mộng Kỳ. Sắc mặt của cô tái nhợt, trong mắt dường như có mấy đường tơ máu, hai mắt hơi sưng lên, dường như tối hôm qua cô khóc rất nhiều. Trái tim Sở Phàm chợt cảm thấy đau buốt, vô cùng hổ thẹn, bộ dạng của Lâm Mộng Kỳ càng chứng thực cho ý nghĩ của hắn. Ấy vậy đến gần Lâm Mộng Kỳ, Sở Phàm từ từ mở miệng:

- Mộng, Mộng Kỳ, xin lỗi cô!

Lâm Mộng Kỳ hơi giật mình, sau đó cười nói:

- Anh tối hôm qua uống rượu say, vừa khéo gặp nên tôi đưa anh về nhà nghỉ ngơi. Nếu chỉ vì tối hôm qua anh say nên khắp phòng vệ sinh nhà tôi thì không cần xin lỗi.

- Không phải. Tôi muốn nói tối hôm qua, tôi đã làm điều không phải với cô.

Sở Phàm nhìn vào ánh mắt của Lâm Mộng Kỳ, nhún nhường nói.

Lâm Mộng Kỳ biến sắc, trái tim cô nhói đau. Cô đã cố gắng tỏ ra bình thường này giờ nhưng tất cả trong nháy mắt đã sụp đổ. Tuy nhiên cô vẫn kìm được, ngoài miệng vẫn lạnh nhạt nói:

- Tối hôm qua anh uống say nên bây giờ trở nên hồ đồ phải không? Tại sao phải xin lỗi tôi? Tôi với anh hôm qua không có chuyện gì cả. Cho dù anh vì người nào đó mà uống say. Cho dù anh ra ngoài tìm đàn bà cũng thế, không có quan hệ tới tôi. Tại sao lại nói lời xin lỗi?

Dừng một chút, cô nói tiếp:

- Được rồi, hôm nay trong công ty còn có việc nên bây giờ tôi phải đi ra ngoài. Anh không muốn tiếp tục ở nhà tôi đây chứ?

Lâm Mộng Kỳ đã ra lệnh đuổi khách, người thông minh một chút chắc chắn sẽ hiểu được ý tứ của chủ nhà.

Nhưng Sở Phàm không thêm hiểu, trái lại hắn kiên quyết nói:

- Không, Mộng Kỳ, cô không thể đi. Khi nào chưa nói rõ ràng mọi thứ thì cô chưa thể đi được.

- Tôi nghĩ chuyện lúc đó giữa tôi với anh chẳng còn gì để nói cả.

Lâm Mộng Kỳ cố nén đau đớn, lạnh lùng nói.

- Mộng Kỳ, tôi tỉnh lại đã phát hiện ra tối hôm qua tôi không nên, không nên làm chuyện đó với cô. Tôi đã cưỡng ép cô quan hệ với tôi, Mộng Kỳ, tôi....

Trái tim Sở Phàm nhói đau lên từng cơn... Hắn rất sợ vì hành động không kìm chế của mình tối hôm qua mà từ nay về sau hắn và Lâm Mộng Kỳ sẽ trở thành hai người xa lạ với nhau. Hắn không muốn như thế.

- Không có. Tối hôm qua chẳng có phát sinh chuyện gì cả. Anh không cần nói nhiều nữa. Mau đi, mau đi đi!

Lâm Mộng Kỳ đột nhiên không kìm chế được hét to lên. Đôi mắt của cô bây giờ dường như đã có ánh lệ.

- Mộng Kỳ, tôi đã nhìn thấy, nhìn thấy trên tấm khăn trải giường còn lưu lại vết máu.

Sở Phàm từ từ nói.

- Anh gạt người, tấm khăn trải giường có màu đỏ, không thể lưu lại cái gì được...

Lâm Mộng Kỳ nói được nửa chừng thì bỗng nhận ra rằng mình đã lỡ miệng, quay đầu nhìn về phía Sở Phàm thì thấy hắn cũng đang nhìn cô bằng một ánh mắt vô cùng áy náy. Cô ngẩn người ra sau đó quay người lại, bờ vai khẽ run nhẹ.

- Anh đi, anh đi đi. Từ nay tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Từ nay về sau anh cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa...

Lâm Mộng Kỳ nghẹn ngào run rẩy nói. Mỗi câu nói của cô giống như một cây kim đâm vào trái tim của Sở Phàm. Trong lòng hắn bây giờ rất đau đớn nhưng cũng đã dứt khoát một chuyện.

Hắn chậm rãi đi đến gần Lâm Mộng Kỳ, nhìn thấy khuôn mặt đăm lệ của cô trong lòng hắn vô cùng đau đớn:

- Mộng Kỳ, tôi thật có lỗi.

- Đủ rồi.

Lâm Mộng Kỳ nói xong lại khóc như mưa.

- Đã làm rồi thì nói lời xin lỗi làm gì.

Cô nói xong lấy mu bàn tay lau nước mắt trên mặt của mình, rồi tiếp tục:

- Anh đi đi. Tôi không trách anh. Cũng không đòi hỏi anh cái gì cả. Hôm qua anh chỉ uống rượu, vậy thôi. Cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh đi đi.

- Nhưng tôi không thể. Tôi không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được. Không thể nào.

Sở Phàm đau đớn nói.

- Vậy anh muốn thế nào? Chẳng lẽ anh còn muốn làm chuyện đó với tôi một lần nữa? Có phải là tại vì tối hôm qua vì anh mê man nên lúc đó không có cảm giác gì. Bây giờ tỉnh lại, anh muốn làm thêm một lần nữa mới thỏa mãn phải không?

Từng chữ từng chữ của cô như từng con dao nhọn, đâm nát trái tim của Sở Phàm.

Lời nói của Lâm Mộ Kỳ như một cây roi da, tàn nhẫn đánh vào mặt Sở Phàm. Khuôn mặt của hắn lúc đỏ lúc trắng, buồn bã cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt oán hận của Lâm Mộ Kỳ.

Lâm Mộ Kỳ khóc như mưa, ánh mắt ngơ ngẩn sững sờ nhìn Sở Phàm. Cô cũng cảm thấy lời nói của mình vừa rồi dường như quá nặng nề, trong lòng cảm thấy hơi áy náy. Nhìn thấy vẻ bối rối của Sở Phàm, cô không khỏi nghĩ: “Hắn cũng không phải là người quá xấu xa, không phải là người ăn ở bạc bẽo. Hắn nếu là loại người như thế thì sau khi quan hệ với mình có thể hoàn toàn chối bỏ trách nhiệm. Mình cũng không cần hắn phải chịu. Nhưng hắn lại không như vậy. Chuyện tối hôm qua cũng là do hắn không kìm chế được. Chuyện này rốt cuộc phải trách ai đây?”

Trong lòng Sở Phàm đau như cắt, từng giọt nước mắt của Lâm Mộ Kỳ giống như từng giọt axit sunphuric đốt cháy trái tim của hắn. Nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Lâm Mộ Kỳ, hắn muốn ôm cô vào trong lòng. Nhưng hắn không dám. Hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ sợ hành động đó sẽ bị cô hiểu lầm là hành động khinh bạc hạ lưu, muốn chiếm thân thể của cô lần nữa. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ thương tâm của cô thì hắn lại càng cảm thấy khó chịu. Hắn tìm không ra một lời nói an ủi nào. Muốn ôm lấy cô thì lại sợ hiểu lầm, trong lòng hắn vô cùng mâu thuẫn. Trái tim đau khổ giãy dụa, người dờ ra giống như một khúc gỗ.

Dáng vẻ của Sở Phàm khiến cho Lâm Mộ Kỳ vừa tức giận vừa cảm thấy buồn cười. Cô nắm chặt đôi bàn tay đánh thật mạnh vào ngực của Sở Phàm, vừa đánh vừa khóc:

- Tại sao, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Hu hu, anh là đồ khốn nạn! Tại sao anh lại làm như vậy? Tối hôm qua anh rõ ràng vì người phụ nữ khác mà uống say. Sau đó lại lấy tôi ra làm người để phát tiết, tại sao anh lại làm như vậy? Chẳng lẽ tôi chỉ là một công cụ để anh phát tiết hay sao? Hu hu, anh là thằng khốn, là thằng khốn....

Cổ họng Sở Phàm nghẹn đắng. Từ trong hốc mắt ứa ra vài giọt nước. Người không phải là cỏ cây thì làm sao có thể vô tình được?

Từng lời nói của Lâm Mộ Kỳ như từng nhát dao đâm vào tim của Sở Phàm. Hắn không tìm được nước mắt chảy dài, trong lòng cảm thấy mình thật có lỗi với cô ấy. Hắn do dự một lúc nhưng cuối cùng cũng vươn cánh tay ra, khẽ ôm lấy đôi vai gầy yếu của Lâm Mộ Kỳ.

Trong khoảnh khắc, Lâm Mộ Kỳ thấy mình giống như một cánh bèo trôi bồng nhiên tìm được bến bờ, như con thuyền nhỏ trong làn mưa gió tìm được nơi neo đậu. Đó chính là cảm giác có nơi để nương tựa. Cô dựa vào vai của Sở Phàm, thân hình mềm mại vẫn còn run rẩy. Cô vẫn còn khóc hu hu. Sở Phàm muốn vỗ nhẹ tấm lưng của cô, nhưng đó chỉ là ý muốn mà thôi. Hắn không dám, hắn nghĩ thầm “Bây giờ mà được ôm lấy bờ vai của Lâm Mộ Kỳ đã là một ước nguyện quá là xa xỉ rồi.”

Đột nhiên, Lâm Mộ Kỳ đang khóc nức nở bỗng cắn mạnh vào vai của Sở Phàm. Hành động này giống như là để phát tiết hết sự ức chế ở trong lòng này giờ. Trong khoảnh khắc, hàm răng của Sở Phàm cũng cắn chặt lại, cố gắng kìm chế đau đớn, không kêu lên một tiếng nào.

Một lúc sau, Lâm Mộ Kỳ mới buông ra. Sau đó cô ngẩng mặt lên nhìn Sở Phàm, khẽ thở hổn hển, dường như vừa rồi cô đã dùng hết sức lực toàn thân để cắn. Vì vậy sự tức giận trong lòng đã giảm khá nhiều.

Khuôn mặt Sở Phàm đã khôi phục lại được vẻ bình thường, không hề có một chút nào tỏ ra đau đớn, ánh mắt dịu dàng đang nhìn Lâm Mộ Kỳ.

- Vừa rồi... Anh có đau không?

Một lúc sau, Lâm Mộ Kỳ ngập ngừng hỏi.

- Không đau, cô không cần dùng sức.

Sở Phàm nói ngược lại cảm giác trong lòng mình.

- Tôi...

Lâm Mộng Kỳ biết vừa rồi cô đã dùng hết sức cắn vào vai của Sở Phàm. Cô đưa mắt nhìn về chỗ trên vai mà mình đã cắn Sở Phàm. Bỗng cô biến sắc. Trên chiếc áo sơ mi của Sở Phàm, nơi bờ vai chỗ cô cắn có in lại một vòng răng máu, cô kinh hoàng kêu lên:

- Chảy, chảy máu rồi!

Sở Phàm cúi đầu xuống, nhìn thấy trên vai của mình quả thực có một vòng máu. Nhưng hắn vẫn mỉm cười:

- Không sao đâu, chuyện này thì đáng gì.

Nhưng Lâm Mộng Kỳ cứ khẳng khẳng cởi áo sơ mi của hắn ra. Cô nhìn thấy trên vai trái của Sở Phàm có in một cái dấu răng khiến người ta phải phát hoảng. Trên cái dấu răng đó hơi ứa ra chút máu tươi, thậm chí còn hơi có màu xanh.

Lâm Mộng Kỳ thấy thế thì giật mình.

352. Chương 342: Tôi Chưa Từng Oán Trách Anh

- Anh có cảm thấy choáng không? Tôi cắn đau như vậy mà anh một tiếng cũng chẳng kêu lên.

Cô u oán nhìn Sở Phàm, vừa giận vừa hận nói.

- Tôi, tôi không đau, không đau thật mà.

Sở Phàm cảm thấy trong lời nói của Lâm Mộng Kỳ tràn ngập sự quan tâm. Đây có lẽ là cô trong nhất thời không tự chủ được nên mới bộc lộ ra như vậy. Nghe được những lời này trong người Sở Phàm cảm thấy vô cùng vui vẻ, cơn đau đã dường như tan biến hết.

- Không đau, cứ nói không đau. Chảy máu ra như vậy mà còn nói là không đau, anh là muốn tôi khóc nữa phải không? Vậy để tôi khóc tiếp cho anh xem.

Lâm Mộng Kỳ lớn tiếng nói. Nước mắt từ khóe mi cô lại tiếp tục ứa ra.

Sở Phàm luống ca luống cuống. Hắn không hiểu tại sao đột nhiên Lâm Mộng Kỳ lại rơi lệ. Chẳng phải tình cảnh lúc này đã tốt hơn rất nhiều rồi mà?

- Mộng Kỳ, tôi, tôi thực sự không cảm thấy đau mà. Để cô có thể phát tiết một chút cảm hận ở trong lòng thì cho dù là dao đâm tôi cũng không cảm thấy đau. Tôi hiện tại rất khó xử. Tôi không biết mình phải làm sao để cô tha thứ cho tôi. Tôi không muốn mất cô. Tôi sợ ngày sau tôi với cô sẽ trở thành hai người xa lạ. Tôi sợ, rất sợ!

Sở Phàm nghiêm túc nói.

- Tha thứ cho anh ư? Tôi chưa từng oán trách anh thì cần gì phải thứ cho anh? Anh không cần tôi tha thứ. Khuôn mặt xinh tươi của Lâm Mộng Kỳ hiện lên một vẻ đau khổ.

- Nhưng tôi... Liệu cô, cô có thể cho tôi một cơ hội để chịu trách nhiệm về những điều mình làm được không?

Sở Phàm khẽ than nhẹ một tiếng, cầu xin Lâm Mộng Kỳ.

- Chịu trách nhiệm? Anh nói là muốn chịu trách nhiệm? Anh chịu trách nhiệm gì chứ? Tôi không cần anh chịu trách nhiệm, chuyện tối hôm qua tôi sẽ nhanh chóng quên đi.

Lâm Mộng Kỳ lạnh lùng nói.

- Vậy cô định quên cả tôi ư?

Sở Phàm không kìm được xúc động nói. Đôi mắt của hắn không ngừng nhìn Lâm Mộng Kỳ, giống như hắn muốn nhìn thấu nội tâm của Lâm Mộng Kỳ.

- Tôi...

Lâm Mộ Kỳ buồn bã nói. Trong lòng cô đâu phải muốn như vậy. Nhưng nếu muốn quên tất cả mọi việc tối hôm qua thì chỉ còn cách là quên luôn cả Sở Phàm, cứ coi như là hai người chưa từng quen biết với nhau, chỉ như vậy mới có thể đem chuyện tối hôm qua vào dĩ vãng. Nếu như cô vẫn không quên được Sở Phàm thì sự tình tối hôm qua sẽ mãi mãi ám ảnh trong đầu cô.

- Tôi sẽ không để cô gánh chịu tất cả mọi thứ. Tôi biết trong lòng cô rất đau khổ. Tôi sẽ chịu trách nhiệm mọi chuyện, mặc kệ cô có đồng ý hay không.

Sở Phàm kiên quyết nói, trong giọng nói có một vẻ vô cùng chân thành.

- Anh chịu trách nhiệm như thế nào? Lấy tôi làm vợ ư? Muốn sống với tôi cả đời ư? Buồn cười, anh nghĩ rằng tôi đồng ý sống với anh hay sao? Bây giờ là thế kỷ thứ mấy rồi? Ở trong cái thành phố này trong mỗi đêm đều xuất hiện cả hàng ngàn hàng vạn sự việc giống như thế này. Đối với tôi, chuyện tối hôm qua chỉ là một đêm lạc thú, không có ý nghĩa gì hơn nữa. Hai người phóng đảng với nhau sau đó lại trở thành xa lạ, vậy thôi! Hơn nữa, tôi không hiểu anh dựa vào đâu mà đòi chịu trách nhiệm với tôi. Tôi đã quen với cuộc sống hiện tại của mình, có thêm anh tôi không chịu được.

Lâm Mộ Kỳ cố gắng kìm chế sự đau đớn trong lòng, lạnh nhạt nói.

- Tôi sẽ không làm thay đổi cuộc sống của cô. Cho dù là sau này cô muốn một cuộc sống với số tiền mười vạn một ngày tôi cũng có thể đảm đương.

Lời nói của Sở Phàm không phải là khoác lác. Tài sản mà cha hắn để lại cho hắn là tới tận ba trăm triệu.

- Thật không?

Lâm Mộ Kỳ cười lạnh, nghi ngờ hỏi.

- Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Tôi không cần tiền. Anh chờ một chút, tôi đi kiếm chai nước thuốc rửa vết thương trên vai cho anh.

Cô nói xong định xoay người đi ra, nhưng cô bỗng nhận thấy bàn tay bé nhỏ của mình bị một bàn tay to khỏe ấm áp nắm lấy. Cô sửng sốt, quay đầu lại thì nhìn thấy Sở Phàm đang nắm chặt đôi tay của mình.

Đúng lúc Lâm Mộ Kỳ xoay người định đi ra khỏi ghế thì Sở Phàm không tự chủ được theo bản năng cầm lấy tay cô. Hắn không biết tại sao mình lại hành động như vậy. Hắn không điều khiển được mình, tự nhiên tay hắn vươn ra nắm lấy tay của Lâm Mộ Kỳ, cứ như là nếu hắn không nắm lấy thì Lâm Mộ Kỳ sẽ rời khỏi hắn vậy.

Lâm Mộ Kỳ hơi ngạc nhiên, trong người bỗng cảm thấy một tình cảm phức tạp. Bàn tay ấm áp của Sở Phàm làm cho cô cảm nhận được trái tim của hắn, một trái tim rất nóng bỏng.

Một lúc lâu sau Sở Phàm không nói gì cả nhưng hắn vẫn không chịu buông tay Lâm Mộ Kỳ ra. Lâm Mộ Kỳ cũng im lặng. Không khí trong phòng lúc này mang một vẻ ôn nhu, không còn sự lạnh lùng oán hận như trước kia nữa. Có lẽ bây giờ trong lòng Lâm Mộ Kỳ cũng không muốn tàn nhẫn đập tan tình cảnh trước mắt. Cô mong muốn thời khắc này có thể kéo dài thêm một chút, cho dù là một giây cũng tốt.

Nhưng cuối cùng Sở Phàm cũng từ từ lại gần Lâm Mộ Kỳ, phá vỡ bầu không khí im lặng này:

- Anh không cho em đi.

Giọng nói rất chân thành, kiên quyết, lại mang theo một vẻ ngang ngược, nhưng đó lại là sự ngang ngược khiến cho người ta phải vui vẻ.

Chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng nó lại giống như một hòn đá lớn ném vào lòng Lâm Mộ Kỳ. Trong lòng cô hiện giờ đang rất bồn chồn, thân hình run run của bây giờ của cô đã chứng minh điều đó. Nhìn vào ánh mắt kiên định của người đàn ông trước mặt, cô cố gắng tìm một lý do để dựa vào. “Chẳng lẽ cuối cùng mình với Sở Phàm thật sự phải trở thành hai người xa lạ hay sao? Chẳng lẽ mình không thể tha thứ cho anh ấy? Mọi chuyện chẳng lẽ không thể cứu vãn được nữa?”

Cô còn đang nghĩ ngợi thì Sở Phàm đã ôm chặt cô vào lòng, ôm chặt đến nỗi dường như hân đã dốc toàn lực, giống như đây là lần cuối hân ôm cô, sau này sẽ phải sinh ly tử biệt, chân thực bày tỏ tình cảm của mình với cô.

Cô không phản kháng lại hành động này của Sở Phàm, khối băng cứng chắc trong lòng của cô bây giờ đã dường như được tan rã, sự lạnh lẽo ở trong lòng đã được Sở Phàm sưởi ấm, trái tim của cô không hiểu sao lại đập “thình thịch”, trong lòng cô cảm nhận được sự xin lỗi chân thành của người đàn ông đang ôm mình.

Cô mãi mãi không thể quên được thời khắc mà mình ngủ say mà Sở Phàm ở bên cạnh chờ đợi mình. Tuy không nói ra nhưng trong lòng cô rất cảm động. Cô không thể quên được lúc mình cùng Sở Phàm đi ăn đồ ăn nướng vô câu vô thức. Không quên được những thời khắc thoải mái nhẹ nhõm khi mình ở bên cạnh Sở Phàm. Những lúc đó cô không cần giữ ý tứ, có thể ngang nhiên cười lớn, không hề lo lắng đến thân phận của mình.... Nghĩ đến đây, cô không tự chủ được đưa đôi bàn tay ôm lấy Sở Phàm.

- Anh có biết không trong lòng tôi bây giờ hiện đang rất phức tạp không? Chuyện đêm qua nghĩ lại tôi thật khó mà đối mặt với nó được.

- Anh biết. Cho nên anh mới không cho em đi. Em hãy cùng anh đối mặt với mọi thứ nhé, được không?

- Tôi không biết. Bây giờ tôi không cần biết chuyện gì cả. Trong lòng tôi hiện tại đang rất rối loạn. Tôi không biết phải trả lời những câu hỏi của anh như thế nào.

- Anh có thể chờ. Chờ đến khi nào em bình tĩnh lại thì nói cho anh biết. Anh sẽ ở bên cạnh em, chờ đợi em.

- Anh làm cho tôi phải khóc. Anh là đồ khốn nạn, ức hiếp người ta!

- Là anh sai rồi. Em cần anh một cái nữa đi, được không?

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Tại sao tôi phải cần? Da thịt của anh có ăn được không mà cần?

Lâm Mộng Kỳ tức giận nói.

Sở Phàm cười cười, lại ôm chặt Lâm Mộng Kỳ hơn nữa vào lòng.

- Buông tay ra. Tôi đi lấy nước thuốc cho anh.

Nói xong cô định đẩy Sở Phàm ra nhưng Sở Phàm vẫn không chịu buông tay.

- Anh không muốn buông tay. Anh sợ buông tay rồi em sẽ chạy mất. Sau này sẽ không còn cơ hội ôm em nữa.

- Đúng thế! Anh ôm chặt như thế thật là đáng ghét!

Lâm Mộng Kỳ vừa nói vừa cấu véo Sở Phàm.

Sở Phàm cảm thấy rất đau nhưng hân vẫn nhất quyết không chịu buông tay ra.

Một lúc sau, Lâm Mộng Kỳ cũng không làm khổ Sở Phàm nữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực của hân. Chỉ có đôi mắt của cô vẫn như cũ, vẫn mang theo một vẻ phức tạp. Không biết trong lòng cô bây giờ hiện đang nghĩ đến điều gì.

353. Chương 343: Quốc Cảnh Gặp Khủng Hoảng

Sở Phàm đầu tiên đi lấy xe của mình sau đó chạy về biệt thự Lam Hải.

Hôm qua chỉ vì Lam Tuyết mà hân đau lòng đến nỗi uống rượu say khướt, rồi lại trút bỏ tất cả lên người Lâm Mộng Kỳ. Điều này thật là không công bằng với Lâm Mộng Kỳ. Thật là có lỗi với cô ấy!

Nghĩ đến cảnh tượng tối hôm qua mình quan hệ với Lâm Mộng Kỳ thì hân cảm thấy cô thật đáng thương. Hân thầm nghĩ, “Tối hôm qua Lâm Mộng Kỳ chắc hân rất đau lòng và phẫn uất. Cho dù thế nào thì nhất quyết từ nay về sau cũng không được để cho cô ấy đau lòng thêm một lần nào nữa, mình sẽ che chở thật tốt cho cô ấy”.

Thế nhưng thái độ của Lâm Mộng Kỳ khiến cho hắn không thể nào hiểu nổi. Chỉ có điều, điều này cũng khó mà trách được, một cô gái mà gặp chuyện như vậy thì ai chẳng đau khổ. Cô ấy cần có thời gian để vượt qua chuyện này.

“Mình sẽ dành một khoảng thời gian để cho cô ấy yên tĩnh” Sở Phàm trầm nghĩ, nghĩ thêm một chút nữa trong đầu hắn bỗng hiện lên hình ảnh của Lam Tuyết. Chỉ có điều bây giờ hắn không cảm thấy tức giận hay đau lòng nữa mà đã bình tĩnh trở lại. Liệu có phải vì đã trải qua đêm phóng túng tối hôm qua mà tất cả đã phai nhạt? Hay là sự đau lòng đã chết?

Lam Tuyết chính là con gái của Lam Chính Quốc. Điều này mãi mãi không thể thay đổi. Nhưng cho dù Lam Tuyết có là con gái của Lam Chính Quốc cũng vậy, hắn sẽ mãi mãi không thay đổi quyết định của mình, không thể dễ dàng mà buông tha cho Lam Chính Quốc, trong lòng hắn thậm chí nhất định phải bắt Lam Chính Quốc phải trả giá.

Bây giờ hắn mới biết tại sao những ngày gần đây mình và Lam Tuyết bỗng tồn tại một khoảng cách vô hình nào đó. Hoá ra nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì những lúc đó suy nghĩ của hai người càng lúc càng rời xa nhau, vì vậy không khỏi xuất hiện một bức tường ngăn cách. Sự thật này không thể nào trốn tránh được, tuy rằng Sở Phàm không muốn như vậy.

Hắn không thể tìm được cách nào vẹn cả đôi đường. Hắn chắc chắn không thể bắt tay giảng hoà với Lam Chính Quốc. Khi đó Lam Tuyết sẽ rất đau khổ, nếu đã như vậy tại sao không một đao cắt đứt mối quan hệ giữa hai người? Như vậy cả hai sẽ không phải chịu những gánh nặng và những băn khoăn trong lòng.

“Những thứ tốt đẹp này không thể duy trì được nữa. Những kỷ niệm tươi đẹp với Lam Tuyết không thể giữ mãi ở trong lòng thêm, được làm bạn với cô ấy một thời gian như thế đã quá đủ rồi, sau này quan hệ giữa mình và cô ấy từ nay về sau thế nào sẽ do trời định.” Sở Phàm nghĩ đến đây liền đạp mạnh ga, tăng tốc độ xe.

Sở Phàm về biệt thự Lam Hải đúng lúc đại tiểu thư đang chuẩn bị đi ra ngoài. Thấy Sở Phàm trở về thì nàng vui mừng nói:

- A Sở, anh đã về rồi. Em có việc đang muốn tìm anh, anh có bận không? Nếu không bận thì đến công ty với em đi.

- Không bận, công ty xảy ra chuyện gì vậy?

Sở Phàm quan tâm hỏi.

- Anh cứ lên xe trước đi, lên xe rồi nói chuyện sau.

- Ừ.

Sở Phàm nói xong liền lên xe với đại tiểu thư.

- Công ty đã xảy ra chuyện.

Đại tiểu thư nặng nề nói.

- Ba ngày nay những vấn đề mà công ty gặp phải cho thấy công ty có rất nhiều tài liệu mật bị tiết lộ ra ngoài, bị các đối thủ cạnh tranh biết được. Bây giờ công ty giống như đang nằm trên chảo lửa, tất cả mọi rủi ro bỗng chốc kéo đến. Vốn dĩ giá trị cổ phiếu đã dần dần khôi phục lại thế mà hôm nay lại rớt giá thảm hại, giảm xuống hơn ba mươi phần trăm, công ty không thể không mở một cuộc họp.

- Cái gì? Giá trị cổ phiếu hôm nay giảm đến hơn ba mươi phần trăm?

Sở Phàm hít vào một hơi. Hắn biết đối với Quốc Cảnh việc giá trị cổ phiếu giảm tới hơn ba mươi phần trăm là có ý nghĩa gì. Hắn trầm giọng hỏi:

- Em nói tài liệu mật của công ty bị tiết lộ ra ngoài. Em có chứng cứ không?

- Hừ, nếu có chứng cứ thì đã tốt. E không có chứng cứ nhưng em đoán chắc rằng chỉ có việc tài liệu mật của công ty bị tiết lộ ra ngoài thì mới xảy ra chuyện như vậy thôi.

Đại tiểu thư chắc chắn nói.

- Em có nghi ngờ người nào tiết lộ không?

Sở Phàm nhíu mày hỏi.

- Không thể loại trừ bất cứ người nào. Cũng có thể các công ty khác dùng thủ đoạn trộm cắp. Nhưng tại sao công ty không thể phát giác ra?

Đại tiểu thư nhíu mày nói.

- Tài liệu bị tiết lộ ra nhiều không? Hay là chỉ bị tiết lộ ra một phần?

Sở Phàm hỏi.

- Bây giờ cũng chỉ mới phỏng đoán không thể chắc chắn được. Nhưng dựa vào sự suy đoán của em thì tài liệu bị tiết lộ lần này không hề ít. Không chỉ vậy đó còn là những văn kiện cực kỳ cơ mật.

Đại tiểu thư trầm ngâm nói.

- Bây giờ công ty định áp dụng biện pháp gì đây?

Sở Phàm hỏi.

- Công ty đã bố trí người sửa chữa tất cả các tài liệu. Khẩn cấp thông báo tới các công ty phân phối lớn trên khắp cả nước. Tình hình đã được khống chế. Chỉ là vết thương này trong một thời gian ngắn khó mà liền lại được.

Đại tiểu thư khẽ than, trên khuôn mặt hiện ra vẻ sầu lo.

- Sao? Ý của em là gì? Quốc Cảnh sẽ gặp nguy hiểm à?

Sở Phàm sững sốt hỏi.

- Cổ phiếu của công ty bị sụt giảm trên diện rộng, cổ đông đã bị thiệt hại nghiêm trọng. Có thể nói khắp nơi trên cả nước không người nào dám mua cổ phiếu của công ty nữa. Tài chính của công ty hiện đang thiếu hụt nghiêm trọng mà không có tài chính thì không thể làm được chuyện gì cả. Cổ phiếu hạ giá cũng khiến cho các ngân hàng thay đổi thái độ so với trước kia, không chịu cho chúng ta vay. Tình thế trước mắt thật là vô cùng khẩn cấp.

Đại tiểu thư nói.

Sở Phàm nhíu mày, theo như lời đại tiểu thư nói thì chuyện xảy ra lần này của Tập đoàn Quốc Cảnh chắc chắn phải có một tổ chức nào đó đứng đằng sau giở trò. Nhưng rốt cuộc đó là tổ chức quỷ quái nào đây?

Sau khi lái xe đến toà bulding Quốc Cảnh, Đại tiểu thư dừng xe lại rồi cùng Sở Phàm đi vào bên trong công ty.

Đúng lúc họ đi vào thì chạm mặt Tần Khải cũng đang định đi ra ngoài. Tần Khải không hề bối rối mà đưa ánh mắt bình thản nhìn hai người bọn họ, thậm chí gã còn mỉm cười lễ phép nói:

- Kỷ tổng, cô đến rồi à? Chủ tịch đang chờ cô trên đó! Chà, còn có Sở tiên sinh nữa à? Lâu ngày rồi không gặp anh, anh vẫn khỏe chứ?

Thái độ của Tần Khải khiến cho Sở Phàm cảm thấy hơi kinh ngạc, dường như Tần Khải có vẻ gì đó hơi giả dối. Chỉ có điều Sở Phàm vẫn không biểu lộ ra ngoài mặt mà nói:

- Cảm ơn giám đốc Tần đã hỏi thăm. Tôi rất khỏe. Giám đốc Tần có việc cần đi ra ngoài à?

- Ủ, công ty có việc nên tôi phải đi ra ngoài.

Tần Khải nói xong đưa ánh mắt nhìn về phía đại tiểu thư rồi nói:

- Tôi còn có việc, xin phép đi trước.

Sở Phàm nhìn Tần Khải đi ra khỏi công ty, trong lòng thầm cảm thấy có gì đó lạ lùng nhưng lạ lùng như thế nào thì hẳn không thể nói ra miệng được.

- Anh đang suy nghĩ gì đấy?

Đại tiểu thư hỏi.

- Không nghĩ gì cả, chỉ có điều thái độ của Tần Khải khiến cho anh hơi cảm thấy lạ lùng thôi.
- Em cũng có cảm giác này, nói chung hẳn dường như đã thay đổi, trở nên ôn hoà hơn, đối với em cũng cung kính thêm vài phần. Trước kia hẳn không như vậy.

Đại tiểu thư nói xong liền cùng Sở Phàm đi vào trong thang máy.

- Chứ không phải bởi vì lần trước bị đại tiểu thư em cự tuyệt trước mặt nhiều người như vậy nên hẳn đã sáng mắt ra à? Ha ha!

Sở Phàm đùa một câu mong muốn có thể làm bớt sự lo âu đang hiện ra trên mặt của đại tiểu thư.

Đại tiểu thư nghe vậy cũng khẽ cười.

Sau khi thang máy dừng ở lầu tám, hai người ghé vào phòng của Kỷ Thiên Vũ khẽ gõ cửa. Khi cánh cửa được mở ra hai người nhìn thấy Kỷ Thiên Vũ đang làm việc ở một cái bàn đặt một đồng lớn tài liệu trên đó.

Kỷ Thiên Vũ nhìn thấy hai người đi vào thì gật đầu, khẽ cười cười nói:

- Hai đứa mau đến đây. Có hai đứa đến thì ta có thể nhàn hạ được một lát rồi. Ha ha, đồng văn kiện kinh khủng này khiến cho ta thật đau đầu.

Kỷ Thiên Vũ vẫn trò chuyện rất vui vẻ, trước tình thế nguy hiểm của Quốc Cảnh, ông vẫn không hề tỏ ra lo lắng chán nản mà vẫn rất bình tĩnh tự tin.

Làm một người lãnh đạo, khi công ty gặp chuyện không được tỏ ra bối rối. Nếu như lãnh đạo mà bối rối thì sẽ ảnh hưởng đến những người trong công ty, khiến cho bọn họ mất tự tin để vượt qua khó khăn. Ngược lại, nếu người lãnh đạo không tỏ ra mình đang bối rối, bình tĩnh tự tin thì chắc chắn sẽ khiến những người xung quanh cũng bình tĩnh tự tin theo. Trên dưới một lòng thì bất kể khó khăn gì cũng có thể vượt qua một cách dễ dàng.

- Ba, con đã phân tích cẩn thận. Tài liệu trong công ty của chúng ta chắc chắn là đã bị tiết lộ ra ngoài. Con nghi ngờ trong công ty chúng ta có gian tế!

Đại tiểu thư chắc chắn nói.

- Chuyện này nếu như không có bằng chứng rõ ràng thì không được ăn nói lung tung. Lời này của con không được truyền ra ngoài. Nếu không sẽ làm cho sự đoàn kết của công ty bị rạn nứt, lòng người sẽ loạn. Chuyện cần thiết nhất trước mắt chính là phải kiểm được tài chính, ổn định thị trường chứng khoán.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

- Nhưng nếu quả thực tài liệu bị tiết lộ thì sao? Nếu như không tìm ra được nguyên nhân tài liệu bị tiết lộ thì chúng ta không thể nào thay đổi được tình trạng của công ty hiện nay. Công ty sẽ càng ngày càng suy sụp.

Đại tiểu thư nôn nóng nói.

- Công ty đã sai người đi điều tra việc này, nguyên nhân sẽ nhanh chóng được tìm ra. Mấy ngày gần đây tổng cộng công ty đã thua lỗ tới gần trăm tỷ bạc. Đây mới là tổn thất trí mạng. Việc cần thiết trước mắt là phải huy động được nguồn tài chính. Trước mắt không thể trông cậy vào ngân hàng, chỉ còn...

Kỷ Thiên Vũ nói tới đây liền đưa ánh mắt nhìn về phía Sở Phàm rồi nói tiếp:

- Chỉ còn trông cậy vào việc buôn bán cho được biệt thự thôi.
- Cho nên chú Kỷ hôm nay gọi cháu tới đây là muốn cháu phụ trách việc tiêu thụ biệt thự phải không?

Sở Phàm hỏi.

- Đúng thế.

Kỷ Thiên Vũ không ngờ Sở Phàm lại đoán được ý nghĩ trong lòng của mình. Ông nói tiếp:

- Lần trước Tiểu Sở cháu phụ trách việc tiêu thụ biệt thự Lam Cảnh đã khiến cho chú rất tin phục. Cho nên lần này chú muốn cháu làm tổng giám đốc của bộ phận tiêu thụ, phụ trách tất cả việc tiêu thụ biệt thự của Tập đoàn Quốc Cảnh. Hy vọng lần này cháu có thể đứng ra giúp chú!

- Chú Kỷ, lần này Quốc Cảnh gặp nạn cháu nhất định sẽ không đứng ngoài cuộc. Nếu chú cần giúp gì cháu sẽ tận lực làm cho chú. Nhưng cháu vẫn thấy đại tiểu thư nói có lý, ở đời có người này người nọ. Cháu nghĩ phải tìm ra nguyên nhân của những chuyện gần đây, sau đó chúng ta mới tùy bệnh mà hốt thuốc, hành động ít mà thu được hiệu quả lớn. Nếu không lần này chúng ta vượt qua thì lần sau sẽ xuất hiện vấn đề khác, cứ như thế tiếp diễn thì liệu Quốc Cảnh có thể chống chịu được bao nhiêu lần chứ?

Sở Phàm từ từ nói.

- Nhưng điều quan trọng nhất trước mắt chính là tài chính. Chú cần gấp một khoản để ổn định thị trường chứng khoán. Nếu như không ổn định được, cổ phiếu tiếp tục rớt giá thì Quốc Cảnh không thể còn cách nào xoay chuyển được tình thế nữa.

Kỷ Thiên Vũ không kìm được khẽ than nhẹ.

- Chú Kỷ, tài chính không thành vấn đề. Cháu có thể giúp cho Quốc Cảnh về mặt này. Cháu cũng sẽ giúp chú điều tra ra nguyên nhân của vấn đề mà Quốc Cảnh gặp phải hôm nay.

Sở Phàm âm trầm nói từng chữ từng chữ một.

Sở Phàm vừa dứt lời, cả Kỷ Thiên Vũ và đại tiểu thư đều cảm thấy sững sốt.

354. Chương 344: Khoảnh Khắc Ôn Nhu Cùng Đại Tiểu Thư

Đại tiểu thư nghe vậy thì kinh hãi. Nàng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Sở Phàm. Nàng thực sự không ngờ rằng Sở Phàm trong thời gian ngắn như vậy có thể nắm trong tay cả tỷ bạc. Nàng không kìm được hỏi:

- A Sở, anh, anh nói thật không? Ở đâu mà anh lại có nhiều tiền như vậy?

Những lời này của đại tiểu thư cũng là những thắc mắc trong lòng Kỷ Thiên Vũ. Ông đưa ánh mắt nhìn về phía Sở Phàm.

Sở Phàm cười không đáp, lộ ra vẻ thần bí nói:

- Chú Kỷ và đại tiểu thư có thể miễn cho cháu không nói được không? Chờ cho đến khi tất cả mọi chuyện đều suôn sẻ cháu sẽ nói cho hai người biết.

- Tiểu Sở..., nếu cháu thật sự có thể giúp Quốc Cảnh vượt qua tình cảnh trước mắt thì chú không biết lấy gì để cảm ơn cháu.

Kỷ Thiên Vũ than nhẹ một tiếng.

- Chú Kỷ nói quá lời, cháu thực sự muốn trợ giúp cho Quốc Cảnh, tự nguyện cùng chú và đại tiểu thư đóng góp một chút sức lực. Chú không cần nói cảm ơn, thực ra trong lòng cháu đã sớm coi chú và đại tiểu thư như người thân.

Sở Phàm thành thực nói.

- Tiểu Sở, từ trước tới nay chú cũng luôn coi cháu là người trong nhà.

Kỷ Thiên Vũ thoáng trầm ngâm, giống như đang suy nghĩ chuyện đã qua, đem quá khứ nhớ lại rồi chậm rãi nói:

- Hai ngày tới chú rảnh rồi, chú có việc muốn nói với cháu. Cháu đã trưởng thành rồi, có một số chuyện cũng cần phải biết.

- Đúng lúc cháu cũng có chuyện muốn nói với chú Kỷ.

Sở Phàm cười nói.

- Có thật không? Vậy thì tốt lắm, ha ha.

Kỷ Thiên Vũ khẽ cười. Đột nhiên ông đưa ánh mắt nhìn về phía con gái lớn của mình thì thấy nàng đang nhìn Sở Phàm bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương. Trong đôi mắt nàng toát ra một tình cảm chân thật không hề có chút dối trá. Kỷ Thiên Vũ hiểu ra, trong lòng khẽ mỉm cười.

Lần trước chuyện đại tiểu thư tuyên bố Sở Phàm là bạn trai của mình, lại còn hôn nhau thắm thiết với hắn ở tòa nhà Quốc Cảnh trước mặt trăm nhân viên, ông đã nghe nói qua. Chỉ có điều ông cũng không điều tra xem việc đó là thật hay giả. Nhưng bây giờ nhìn thấy Kỷ Tiêm Tiêm khi nhìn Sở Phàm đầy vẻ ôn nhu thì trong lòng ông đã hiểu ra tất cả.

Cuối cùng Sở Phàm và đại tiểu thư cũng đi ra khỏi văn phòng của Kỷ Thiên Vũ. Hai người đi xuống hành lang của tòa nhà Quốc Cảnh. Dọc đường, nhiều nhân viên gặp họ đều cung kính chào hỏi. Chuyện lần trước Đại tiểu thư và Sở Phàm ở trước sân toà nhà Quốc Cảnh tuyên bố tình cảm của hai người, sau đó còn hôn nhau thắm thiết đã được ngấm ngấm truyền rộng ra. Chỉ có điều nhân viên cũng không dám công khai bàn luận nhưng nhìn thấy đại tiểu thư và Sở Phàm đi cùng một chỗ trên mặt lại lộ ra vẻ tình tứ thì ai cũng hiểu. Đại tiểu thư và Sở Phàm cũng không che giấu. Hai người thậm chí còn sóng vai đi rất gần nhau, không ngại có ý bày tỏ tình cảm của hai người mà ai cũng biết.

Vốn dĩ bây giờ đại tiểu thư vẫn đang lo lắng chuyện của công ty Quốc Cảnh nhưng sau khi cùng Sở Phàm đi ra khỏi văn phòng của ba mình thì sự âu lo trong lòng của nàng đã giảm hơn một nửa. Không biết tại sao nhưng khi nghe chính miệng Sở Phàm nói sẽ ra mặt giúp đỡ Quốc Cảnh, nguyện ý cùng nàng và ba nàng đỡ một phần gánh nặng thì trong lòng nàng lại có một cảm giác vui sướng, ánh mắt khi nhìn Sở Phàm cũng lộ ra một vẻ nhu tình ái ý.

Không biết tại sao nhưng khi nàng nghe Sở Phàm nói sẽ giúp đỡ Quốc Cảnh thì niềm tin trong lòng của đại tiểu thư lại tăng lên rất nhiều. Nàng tin rằng Sở Phàm chắc chắn sẽ đưa Tập đoàn Quốc Cảnh vượt qua khỏi tình cảnh khó khăn trước mắt. Nàng cũng không biết tại sao mình lại tin nhiệm Sở Phàm như vậy. Dường như có một sức mạnh nào đó khiến nàng tin tưởng hắn. Chẳng lẽ đây chính là tình yêu hay sao?

Hai người đi ra khỏi Tập đoàn Quốc Cảnh rồi, khi lên xe đại tiểu thư nhin không được hỏi:

- A Sở, anh còn không nói rõ ràng mọi chuyện. Ở trước mặt em mà còn muốn thừa nước đục thả câu là không xong đâu.

Sở Phàm cười khỏ một tiếng, nhìn thấy đại tiểu thư lộ ra vẻ không muốn buông tha thì tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Em bảo anh nói rõ ràng gì cơ?

- Anh còn giả vờ nữa à?

Đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đưa bàn tay ngọc ngà véo lưng Sở Phàm, trừng mắt nói:

- Chính là chuyện mà anh nói ở bên trong văn phòng của ba. Nói mau, tiền từ đâu mà anh có?

- À, hoá ra là việc này. Em đừng có véo anh nữa được không? Như vậy rất là nhột. Nếu em mà không buông tay thì anh đành phải phản công đó.

Sở Phàm uy hiếp nói.

- Không được, trong ba điều chúng ta đã ước định thì có một điều là chỉ có em được chạm vào anh chứ anh không được chạm vào em, hi hi.

Khuôn mặt xinh đẹp của đại tiểu thư hiện lên một nụ cười, trông giống như nàng tiên trong bức tranh, xinh tươi vô ngần.

- Thật không? Hãy xem Long Trảo Thủ của anh này.

Sở Phàm nói xong đưa tay phản công lại đại tiểu thư. Đại tiểu thư bị chạm vào bộ vị mẫn cảm thì nhảy dựng lên, cười lớn nói:

- Đừng làm thế mà, hi hi. Anh mau buông tay ra, hi hi. Em đầu hàng, em đầu hàng...

Một lúc sau khi hai người đùa giỡn, đại tiểu thư đã nằm trong lòng ngực của Sở Phàm. Khuôn mặt ngọc hơi ửng đỏ, hiện lên một vẻ quyến rũ diễm lệ, càng làm tăng thêm sự thành thực của cô. Ôm mỹ nhân vào trong lòng, Sở Phàm cảm thấy vô cùng ấm áp, ở gần bên cạnh đại tiểu thư như thế này, hẳn giống như quên đi mọi mệt mỏi chán chường. Những lúc mà đại tiểu thư ở nhà yên lặng đợi hắn trở về, mọi ngôn ngữ tình yêu khi đó cũng trở nên dư thừa.

- A Sở, anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.

Đại tiểu thư khẽ nói.

Bàn tay Sở Phàm khẽ vuốt đôi má mềm mại của đại tiểu thư, dịu dàng nói:

- Chẳng lẽ em đã quên thân phận của anh rồi à?

- Thân phận của anh? Không, cả đời này em cũng không thể quên.

Đại tiểu thư nói.

- Em cũng biết mười tám năm trước công ty của ba anh là một trong những tập đoàn hàng đầu. Ba anh một tay sáng lập nên Tập đoàn Sở Thị huy hoàng. Cho đến khi bị tên tiểu nhân Lam Chính Quốc đoạt lấy, ba trước khi chết đã để lại cho anh một số tài sản lớn.

Sở Phàm trầm ngâm nói.

- À, hoá ra là như vậy.

Đại tiểu thư rời khỏi vòng tay của Sở Phàm, nhìn vào đôi mắt của hắn rồi nói:

- A Sở, số tài sản này là do ba anh để lại cho anh. Anh làm sao có thể dùng nó để trợ giúp cho Quốc Cảnh? Không được đâu.

Sở Phàm khẽ mỉm cười, nắm lấy bàn tay của đại tiểu thư, khẽ vuốt ve nói:

- Bây giờ là thời điểm nào mà em còn khách khí chứ? Hay là em xem anh là người ngoài? Nói thật đi.

- Em, em không phải có ý như vậy. Chỉ là tài sản ba anh để lại cho anh mà anh lại dùng để hỗ trợ cho Quốc Cảnh thì trong lòng em cảm thấy có hơi áy náy.

Đại tiểu thư vội trả lời.

- Đồ ngốc. Chẳng lẽ anh trơ mắt nhìn thấy tập đoàn Quốc Cảnh gặp khó khăn mà không trợ giúp à? Anh mà làm như vậy thì làm sao xứng là con rể của nhà em chứ?

Sở Phàm khẽ bóp bóp mũi của đại tiểu thư, cười nói.

Đôi mắt xinh đẹp của đại tiểu thư bỗng ứa ra vài giọt nước mắt. Bây giờ nàng rất vui sướng, trong lòng vô cùng kích động. Nàng lườm Sở Phàm một cái, tức giận nói:

- Đừng đắc ý. Ai nói anh sẽ là con rể nhà này? Đúng là da mặt dày!

- Đại tiểu thư, lúc này ở trong văn phòng, chú Kỹ nói không biết phải cảm ơn anh như thế nào. Lúc đó anh đã muốn nói: Chú Kỹ, nếu chú muốn cảm ơn cháu thì hãy đem con gái lớn của chú gả cho cháu.

Sở Phàm nghiêm túc nói.

Đại tiểu thư cúi đầu xuống, khuôn mặt mỹ lệ hơi ửng đỏ, nhưng trong ánh mắt nàng lại lộ nên vẻ vui sướng. Lời nói của Sở Phàm khiến cho nàng phải e thẹn như mọi cô gái khác. Nàng khẽ cắn môi, từ từ ngẩng đầu, vui sướng nhìn về phía Sở Phàm, nhẹ giọng hỏi:

- A Sở, anh, anh thật sự cân nhắc muốn sống cả đời với em sao?

Sở Phàm dùng ánh mắt thâm tình nhìn đại tiểu thư, thu dung mao mỹ lệ của cô vào trong lòng, nghiêm túc nói:

- Không phải cân nhắc mà anh sẽ sống với em cả đời. Một ngày nào đó khi anh cảm thấy mình có đủ tư cách để cưới em thì anh sẽ mang kiệu hoa đến để rước em về nhà.

- A Sở, em không hề tị hiềm anh. Vậy tại sao anh lại nói đến lúc mình có đủ tư cách mới, mới...

Thanh âm của đại tiểu thư càng lúc càng nhỏ, đến đoạn cuối tựa hồ như không nghe thấy nữa.

- Anh biết em không cần nhưng anh muốn cho toàn bộ thế giới này biết, người đàn ông của Kỷ Tiêm Tiêm phải là một người đàn ông khiến cho cô ấy phải kiêu hãnh. Anh muốn em và anh phải ở trên đỉnh núi để ngắm cảnh. Anh muốn cho em thấy anh sẽ tự tay gây dựng nên giang sơn.

- A Sở...

Đại tiểu thư cảm thấy trong người nóng lên, không biết phải nói gì nữa nàng đành ôm cổ Sở Phàm, dựa vào bờ vai của hắn.

Chỉ có điều chỗ hai người đang ngồi khá hẹp cho nên cũng không được tự nhiên lắm, Sở Phàm nếu đã không làm thì thôi, nhưng đã làm thì phải làm đến cùng. Hắn nhắc đại tiểu thư lên, đặt nàng lên đùi mình. Đại tiểu thư còn chưa kịp kêu lên thì Sở Phàm đã cúi xuống hôn lên cặp môi anh đào. Đại tiểu thư kêu lên một tiếng. Sau đó nàng từ từ bình tĩnh lại, hai bàn tay ôm lấy cổ của Sở Phàm, đôi mắt khẽ nhắm lại, sau đó cùng với Sở Phàm cuồng nhiệt hôn nhau.

Ôm thân thể mềm mại của đại tiểu thư vào trong lòng, Sở Phàm cảm thấy một cảm giác kích động. Hắn dịu dàng quần lấy đầu lưỡi của đại tiểu thư, hai bàn tay đang ôm lấy đại tiểu thư khẽ vuốt ve. Sau đó hắn dùng bàn tay phải xoa nhẹ vòng eo của đại tiểu thư, âu yếm nàng, cảm nhận được thân thể mềm mại đầy đặn co dãn tràn đầy xúc cảm của đại tiểu thư. Bây giờ hắn chỉ muốn cứ mãi mãi hôn đại tiểu thư không ngừng như vậy.

Đại tiểu thư cảm thấy vô cùng vui sướng kích động. Nàng bỗng cảm thấy người mình nóng lên, hai tay ôm chặt vào cổ Sở Phàm. Nàng cố gắng đem bộ ngực của mình ép sát vào ngực Sở Phàm, bởi vì nàng muốn cảm nhận được nhịp tim của Sở Phàm. Nàng muốn dùng thân thể mình để cảm nhận được sự ấm áp trên người của Sở Phàm, nàng thích cảm giác dựa vào thân hình rắn chắc của hắn. Nàng cảm thấy thân thể của Sở Phàm thật ấm áp, vừa rắn chắc lại vừa đầy tự tin. Ở trong lòng Sở Phàm nàng không muốn suy nghĩ bất kỳ thứ gì nữa, cho nên nàng muốn mãi mãi mình ngồi trong lòng hắn. Như vậy đã là rất hạnh phúc ngọt ngào lắm rồi. Đối với nàng, hạnh phúc đơn giản chỉ là như vậy thôi.

355. Chương 345: Trần Mộng Lâm Oán Hận

Thấy đại tiểu thư lộ ra vẻ trẻ con, Sở Phàm cũng kìm không được khẽ cười:

- Miệng của anh bị em làm sưng lên rồi. Có phải em luyện tiếu nộ hôn của anh nên mới dùng sức mạnh đến như vậy phải không?

- Không phải.

Đại tiểu thư nói xong đâm nhẹ vào ngực Sở Phàm, rồi thẹn thùng nói tiếp:

- Anh được lắm. Miệng của em mới là bị anh làm cho sưng phù đây này.

- Thật không? Mau để anh xem xem có bị sao không?

Sở Phàm nói xong khẽ cúi người xuống. Đại tiểu thư liền đưa tay ra cản lại rồi nói:

- Không cho, không cho, anh định lợi dụng em chứ gì? Không cho, hừ.

- Em cho là anh không thể lợi dụng em được sao? Hắc hắc.

Sở Phàm cười thâm hiểm sau đó bàn tay hắn từ eo lưng của đại tiểu thư lần lên trên, mục tiêu thẳng tiến tới bộ ngực cao ngất của nàng.

Đại tiểu thư thấy ý đồ của Sở Phàm thì kêu “A!” lên một tiếng, lập tức đẩy tay hắn ra rồi nói:

- Không được. Anh là đồ lưu manh, bại hoại! Không đùa giỡn nữa!

Đại tiểu thư tuy đã ra sức giãy dụa đẩy Sở Phàm ra nhưng cũng không thể ngăn được bàn tay của hắn từ từ leo lên trên. Cuối cùng bàn tay phải của Sở Phàm cũng ôm trọn lấy bộ ngực đầy đặn cao ngất của nàng.

Nàng không kìm được khẽ rên rỉ lên một tiếng, thân thể trở nên mềm nhũn, cảm giác kích thích lan tỏa toàn thân, trái tim của nàng cũng đập thành thịch, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

Sở Phàm cũng vô cùng hưng phấn. Bàn tay của hắn không ngừng xoa bóp bộ ngực mềm mại đầy đặn của đại tiểu thư. Bộ ngực của đại tiểu thư đúng là rất mềm mại, rất co giãn khiến cho hắn vô cùng phấn khích. Đây là một cảm giác tuyệt vời mà trước nay hắn chưa từng có.

- Bại hoại! Người không thành thật, tay chân cũng không thành thật.

Đại tiểu thư khẽ véo ngực Sở Phàm một cái, nhẹ nhàng mắng yêu.

Sở Phàm cúi xuống hôn nhẹ vào mũi của đại tiểu thư, khẽ cười nói:

- Đại tiểu thư, em thật xinh đẹp! Được ôm lấy em thế này là ước nguyện của anh từ lâu lắm rồi.

- A, nói như vậy trước kia anh tỏ ra thật thà đều là giả vờ phải không?

Đại tiểu thư bây giờ đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

- Không phải? Chỉ có điều anh cũng thừa nhận mình không quá thật thà, ha ha!

Sở Phàm khẽ vuốt ve khuôn mặt của đại tiểu thư.

- Hả? Lúc đầu em còn tưởng anh là một người thành thật nữa chứ. Ngờ đâu bản tính của anh dần dần lộ ra. Em thật ngốc mới bị anh lừa.

Đại tiểu thư than nhẹ nói.

- Sao lại như thế được? Đại tiểu thư là mỹ nữ thông minh nhất trần đời.

- Thông minh mà còn có thể coi trọng anh được sao?

- Bởi vì em thông minh nên mới nhìn trúng anh thì có.

- Anh nói vậy là sao?

- Bởi vì em nhìn thấy được anh là một cục vàng giữa đồng cát sỏi. Một ngày nào đó sẽ lóe sáng, đúng không?

- Mèo khen mèo dài đuôi, mặt anh đúng là rất dày.

- Lúc em muốn anh đóng giả làm bạn trai em, anh đã quyết định không tỏ ra xấu hổ, theo đuổi em, quần quýt kề cận bên em, không rời nửa bước, bất kể em vùng vẫy như thế nào cũng không thoát ra được.

Sở Phàm cười ha hả nói.

Đại tiểu thư cũng nở nụ cười, vô cùng mỹ lệ.

- À, đúng rồi, bây giờ Tiểu Vân bọn nó sắp tan học rồi. Chúng ta đến trường đón bọn chúng nha.

Đại tiểu thư đột nhiên nói.

- Được, em ngồi dậy để anh lái xe đi.

Sở Phàm nói xong đỡ đại tiểu thư dậy, sau đó đi vào ghế lái ngồi xuống rồi nói:

- Bây giờ chúng ta đi nha.

Sở Phàm nói xong lái xe chạy băng băng hướng tới Yên Hoa đại học.

Đại tiểu thư ngồi ở ghế lái phụ. Khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn ửng đỏ sau cuộc triền miên hôn nhau với Sở Phàm. Đôi mắt như làn nước mùa thu của nàng trở nên long lanh, toát ra một vẻ nhu tình mật ý. Trong lòng nàng bây giờ cảm thấy vô cùng vui sướng, khóe môi khẽ nở ra một nụ cười mỉm khiến cho người ta dễ dàng nhận ra bây giờ nàng đang rất cao hứng. Đúng vậy, bây giờ nàng đang rất vui, bởi vì được ở cùng với Sở Phàm như vậy thì thật là ấm áp, cảm giác như vậy thật là tuyệt vời.

Khi sắp đến đại học Yên Hoa Sở Phàm liền gọi điện thoại cho nhị tiểu thư, nói cho cô biết là hắn và đại tiểu thư đang ở trước cổng lầu ba của trường đại học chờ cô.

Sở Phàm lái xe chạy vào đại học Yên Hoa. Vì còn một lúc nữa mới đến khi nhị tiểu thư tan học cho nên hẳn cùng với đại tiểu thư đi dạo hít thở không khí trong lành của sân trường.

- Nhìn những học sinh ở đây em không kìm được nhớ lại thời kỳ mình học đại học. Ngẫm lại thời gian trôi cũng thật nhanh, thoáng cái mình đã tốt nghiệp ba năm rồi.

Đại tiểu thư xúc động nói.

- Thời gian không buông tha con người. Chỉ có điều khi thời gian trôi qua rồi chúng ta mới biết quý trọng, quý trọng từng ngày mình và người thân được ở bên nhau. Từ những hành vi nhỏ nhặt không để ý trong cuộc sống chúng ta mới hiểu được cái gì gọi là cảm động.

Sở Phàm nhẹ nhàng nói.

Đại tiểu thư cũng xúc động nói:

- Đúng vậy, khi những năm tháng vô tình trôi đi chúng ta mới có thể nhận ra mình cùng với người thân của mình đã già đi, chúng ta mới hiểu được cái gì gọi là sống đến bạc đầu. Em nghĩ, sống được đến lúc đó chắc hẳn sẽ tràn đầy sự ấm áp và cảm động, có thể sống cùng người mình yêu là ước muốn của tất cả phụ nữ trên thế gian này.

- Như vậy thì phải chúc mừng em, đại tiểu thư.

Sở Phàm mỉm cười, trong giọng nói tràn đầy ẩn ý.

Quả nhiên, đại tiểu thư ngẩng mặt lên, nhìn về phía Sở Phàm, lộ vẻ khó hiểu hỏi:

- Chúc mừng em cái gì chứ?

- Chúng mừng ước nguyện của em đã trở thành sự thật. Bởi vì anh chắc chắn sẽ ở bên em trọn đời.

Sở Phàm khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói.

- Đáng ghét!

Đại tiểu thư cũng khẽ cười, sau đó không nhịn được đưa tay nắm lấy tay Sở Phàm, khẽ dựa vào người hắn, trên môi hiện ra một nụ cười vui sướng, cùng Sở Phàm từ từ đi tiếp.

- Nếu sau này em trở thành bà lão thì liệu anh có chán ghét em không?

Đại tiểu thư hỏi.

- Khi đó anh cũng đã trở thành ông lão rồi. Anh còn sợ em chán ghét anh đó.

Sở Phàm nói xong khẽ vuốt ve bờ vai của đại tiểu thư. Trên hành lang, những nam sinh nhìn thấy hẳn như vậy thì lộ ra một ánh mắt hâm mộ.

Đại tiểu thư hạnh phúc rúc vào lồng ngực của Sở Phàm. Những lúc ở gần bên hắn, nàng cảm thấy thật thư thái, dẫu cho đôi chân mình đi trên con đường nào cũng vô cùng thoải mái. Những học sinh nam nữ nhìn thấy họ như vậy đều đưa mắt nhìn. Trong mắt những nam sinh lộ ra vẻ hâm mộ, đại tiểu thư xinh đẹp và cao nhã như thế thì ai mà chẳng ghen tỵ với Sở Phàm?

Rất cuộc, Sở Phàm cũng cùng đại tiểu thư dừng lại đưa mắt nhìn lên lầu ba của trường đại học, chờ nhị tiểu thư tan học.

Ở trong phòng học, nhị tiểu thư khi biết chị mình cùng với Sở Phàm đang chờ mình ở dưới thì trong lòng không ngừng cảm thấy vui sướng. Vừa chuông tan học là cô đã vội vàng thu dọn sách vở. Giáo viên vừa cho nói tan học thì cô vội vàng lao ra ngoài luôn. Đi xuống lầu cô trông thấy Sở Phàm cùng với đại tiểu thư đang chờ mình thì cảm thấy vô cùng vui vẻ, vội chạy tới bên họ.

- Chi, Sở ca ca, hai người tới rồi.

Vừa chạy tới gần cô đã vui mừng nói.

- Em sao lại chạy nhanh vậy? Nhìn em cao hừng như vậy chắc là có chuyện vui về gì phải không?

Đại tiểu thư cười cười hỏi.

- Chị và Sở ca ca đến đón thì em cảm thấy cao hứng thôi, hi hi.

Nhị tiểu thư cười cười, sau đó đổi giọng nói:

- Kỳ thật em cũng đã đói rồi, muốn đi ăn thứ gì đó. Mà bây giờ chị lại tới đón em, đương nhiên em vô cùng vui mừng rồi, hi hi.

Khuôn mặt tươi cười trong sáng của nhị tiểu thư mang theo một vẻ thanh thuần hoạt bát đáng yêu khiến cho người khác nhìn thấy cũng cảm thấy vui vẻ, Sở Phàm cười cười nói:

- May mắn nhị tiểu thư thuộc loại người ăn nhiều nhưng vẫn không bị mập nếu không đã trở nên vô cùng thê thảm.

Sở Phàm thản nhiên khen tặng, đại tiểu thư nghe thế thì trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng cô vẫn trề môi nói:

- Ai nói ăn nhiều không mập? Mấy ngày trước tôi cân, đã tăng lên tận 3kg đó.

- Em ăn nhiều đồ ăn vặt như thế thì mập lên là phải rồi. À, Tiểu Lâm, Tiểu Phi đâu rồi?

Đại tiểu thư hỏi.

- Phi Phi có việc bận nên không tới được. Tiểu Lâm, bồ mau tới đây đi.

Nhị tiểu thư nói.

Cô vừa nói xong, Trầm Mộng Lâm liền đi về phía bọn họ. Cô gái này cũng mang theo ngàn vạn phong tình, dung nhan động lòng người, từ phía xa nhìn khiến cho người ta cảm thấy cô có một vẻ vô cùng quyến rũ.

- Chị Kỳ tới rồi.

Trầm Mộng Lâm tới gần bên đại tiểu thư khẽ cười cười, sau đó chuyển ánh mắt về phía Sở Phàm rồi nói:

- Chà, còn có Sở ca ca. Sở ca ca nghe nói gần đây bận rất nhiều việc. Muốn gặp được Sở ca ca thật đúng là khó hơn lên trời.

Sở Phàm hơi giật mình, ánh mắt Trầm Mộng Lâm khi nhìn hần đúng là lộ ra một vẻ oán hận. Hần khẽ gãi gãi đầu, trầm nghĩ trong thời gian này đúng là mình không thường xuyên gặp Tiểu Lâm. Hần cười ha hả nói:

- Mấy ngày nay anh có chút việc bận. Chỉ có điều bây giờ đã rảnh rồi ha ha.

- Thật không?

Trầm Mộng Lâm khẽ hừ một tiếng, không thèm để ý tới Sở Phàm nữa, quay sang nói chuyện cùng với đại tiểu thư.

- Tiểu Lâm sẽ không tức giận chứ?

“Xem ra mình phải tìm thời gian nói chuyện với cô ấy. Không đúng, phải là trao đổi cả về thể xác lẫn tinh thần. Không được để cho mỹ nữ này cảm thấy trống vắng.”

Sở Phàm trầm nghĩ.

Nhị tiểu thư cùng với Trầm Mộng Lâm và đại tiểu thư vừa đi vừa bàn luận về việc ăn uống. Đại tiểu thư đơn độc một mình cho nên phải đáp ứng đề xuất của nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm. Điều này khiến cho hai người cảm thấy vô cùng vui mừng. Sở Phàm đi theo sau bọn họ, có vẻ vô cùng cô đơn, nhưng thực chất trong lòng hần bây giờ vô cùng đắc ý, có thể đi ở phía sau thưởng thức thân hình của ba mỹ nữ là một điều vô cùng hiếm có.

Không biết Trầm Mộng Lâm nói gì đó với đại tiểu thư và nhị tiểu thư nhưng đột nhiên cô quay đầu lại đi đến gần Sở Phàm. Nhìn thấy ánh mắt u oán tràn đầy sát khí của cô thì Sở Phàm cảm thấy hơi căng thẳng, hần vội vàng trầm giọng nói:

- Tiểu Lâm, em càng ngày càng xinh đẹp! Thật là đẹp chết người ta rồi.

- Thật không?

Trầm Mộng Lâm mỉm cười khoác lấy bờ vai của Sở Phàm. Sau đó nụ cười trên khuôn mặt cô đột nhiên tắt ngấm, dùng sức véo vào vai Sở Phàm rồi nói:

- Anh tại sao không đến gặp em? Ngay cả điện thoại cũng không gọi cho em?

- Anh, anh rất bận mà.

Sở Phàm nén đau, vội vàng nói.

- A, Sở ca ca dường như lúc nào cũng bận phải không?

Trầm Mộng Lâm mỉm cười hỏi, lại càng véo mạnh thêm.

- Không, không phải. Hôm nay anh cũng không bận lắm.

Sở Phàm nói xong cầu xin:

- Tiểu Lâm, em đừng có véo đau như vậy được không? Anh bị em véo cho bầm tím rồi đây này.

- Anh cũng biết đau à? Được rồi, tối nay anh đến tìm em, hừ.

Trầm Mộng Lâm khẽ trầm giọng nói, sau đó buông tay ra.

- Hả?!

Sở Phàm nghe thế thì cảm thấy rất ngạc nhiên.

356. Chương 346: Chiến Lược Dự Trữ Của Sở Phàm

Khoảng hơn tám giờ tối thì hắn nói với đại tiểu thư bọn họ là có việc phải đi, kêu đại tiểu thư và hai người về trước. Đại tiểu thư nghe vậy cũng không nói gì, chỉ dặn dò Sở Phàm vài câu sau đó tiếp tục đi cùng với nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm.

Sở Phàm sau khi thấy bọn họ đã đi rồi thì mới gọi cho Ngân Hồ tới đón hắn.

Sau khi Ngân Hồ tới, Sở Phàm liền ngồi vào trong xe rồi bảo cô đưa hắn tới biệt thự Bạch Cảnh Sơn.

Ngân Hồ vội vàng vâng lệnh, khuôn mặt xinh đẹp của cô hôm nay bỗng lộ ra một vẻ tiều tụy, không biết có phải là do tối hôm qua cô không được ngon giấc hay không.

Cô thầm quan sát khuôn mặt của Sở Phàm thì phát hiện ra vẻ mặt của hắn hôm nay vẫn bình thường, hoàn toàn không tỏ ra đau lòng như tối hôm qua khi biết được Lam Tuyết là con gái của Lam Chính Quốc. Cô cảm thấy kỳ lạ, “Chẳng lẽ chủ nhân đã khai thông tư tưởng? Không hề vì chuyện của Lam Tuyết mà cảm thấy khó chịu sao?”

Thật ra cô không biết rằng Sở Phàm chỉ chôn giấu tất cả sâu trong lòng không biểu lộ ra mà thôi. Muốn hắn lập tức quên hết mọi chuyện là điều không thể. Lúc này hắn vẫn không thể chấp nhận Lam Tuyết là con gái của Lam Chính Quốc được, trong lòng vẫn không muốn tin đó là sự thật.

- Ngân Hồ, tối hôm qua dường như cô không ngủ ngon phải không?

Sở Phàm nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Ngân Hồ, không kìm được lên tiếng hỏi.

Ngân Hồ khẽ run rẩy. Những câu nói đơn giản của Sở Phàm tối hôm qua đã khiến cho cô phải nghĩ ngợi, cho nên đến đêm cô không thể ngủ ngon được. Bây giờ Sở Phàm hỏi như vậy cô cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Ngân Hồ im lặng không nói gì, dường như đã đồng ý với lời nói của Sở Phàm. Sở Phàm nhú nhú mày nói:

- Cô tại sao lại không chịu nghỉ ngơi cho tốt? Nếu cô muốn bảo vệ cho tôi, trung thành với tôi, luôn đi theo tôi thì trước hết cô phải giữ cho mình có một thân thể thật khỏe mạnh. Nếu như cô để cho mình mệt mỏi thì làm sao có thể bảo vệ cho tôi được?

- Chủ nhân nói đúng. Ngân Hồ sẽ ghi nhớ trong lòng.

Thanh âm lạnh như băng của Ngân Hồ đã lộ ra một vẻ ôn nhu.

Sở Phàm cười khở một tiếng. Thật ra hắn không hề muốn Ngân Hồ nói chuyện khách khí như vậy. Hắn nói:

- Ngân Hồ, những lúc chỉ có tôi và cô chẳng lẽ cô không thể thoải mái tùy tiện một chút được sao? Cô có thể coi tôi là bạn bè của cô. Sau đó cứ nói chuyện như hai người bạn với nhau thôi.

- Chủ nhân là chủ nhân, không phải là bạn bè.

Ngân Hồ kiên quyết nói.

- Cô nói như vậy tức là cả đời này chúng ta không thể có cơ hội làm bạn với nhau hay sao?

Sở Phàm cười cười hỏi.

- Tôi chỉ biết chủ nhân mãi mãi là chủ nhân của tôi.

Ngân Hồ nói.

- Vậy được rồi, tôi xem cô mãi mãi là bạn của tôi. Tôi không thể thay đổi suy nghĩ của cô. Cô dĩ nhiên cũng không thể can thiệp vào quan niệm của tôi.

Sở Phàm nhún vai nói.

Ngân Hồ không nói gì cả, tiếp tục lái xe. Sở Phàm đối đãi với cô như bạn bè không phải là cô không cảm thấy cảm động. Cô thầm vui mừng nhưng cũng hơi thất vọng. “Hóa ra trong lòng chủ nhân chỉ coi mình là bạn bè mà thôi, mình nguyện ý làm một người phụ nữ của chủ nhân, có thể vì chủ nhân mà dâng hiến tất cả.”

Ngân Hồ lái xe về đến biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Sở Phàm xuống xe đi vào tòa biệt thự. Ở bên trong, Ngô bá nghe thấy tiếng động liền đi ra, đón Sở Phàm đi vào.

- Thiếu chủ, cậu đã đến rồi. Mấy ngày rồi không gặp cậu.

Ngô bá cười mở cười nói.

- Mấy ngày nay cháu cùng với Trần Thiên Minh gây sức ép với Hứa Nhạc, lại cố gắng đối phó với Trương Bằng, nên hơi bận.

Sở Phàm cũng cười nói.

- Mấy ngày nay tôi đều theo dõi tin tức. Đúng rồi, cậu đối phó với Trương Bằng như thế nào?

Ngô bá hỏi.

- Trương Bằng trong thời gian ngắn không dám có động tĩnh gì đâu, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn. Nhưng một thời gian sau thì khó nói lắm, cho nên cháu phải lợi dụng thời gian này mà uy hiếp lão.

Sở Phàm âm trầm nói.

- Lời nói của thiếu chủ là có ý gì?

Ngô bá ngạc nhiên hỏi.

- Cháu phải lợi dụng Trương Bằng để kìm chế Lam Chính Quốc. Lam Chính Quốc mất đi sự hậu thuẫn của Trương Bằng thì cũng như mất đi sự hậu thuẫn của chính phủ ở thủ đô, cho nên việc đối phó với lão ta sẽ dễ dàng hơn.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Ủ, chỉ có điều thiếu chủ muốn xen vào mối quan hệ giữa bọn họ thì nhất thiết không được nóng vội. Đối phó với loại người như Trương Bằng ngàn vạn lần không được nóng vội.

Ngô bá trầm ngâm nói.

- Ủ, cháu nhớ kỹ rồi. À, Ngô bá có biết gần đây cổ phiếu của công ty bất động sản Quốc Cảnh đã giảm giá trên cả nước, công việc buôn bán nhà đất của họ đã đóng băng rồi không?

Sở Phàm hỏi.

- Mấy ngày nay bản tin kinh tế phát trên TV đều đưa tin nói rằng Công ty Quốc Cảnh mấy ngày gần đây xuất hiện sự khác thường. Tôi hàng ngày vẫn chú ý. Có phải thiếu chủ có ý định gì phải không?

Ngô bá hỏi.

- Hôm nay chú Kỳ gọi cháu đến nói chuyện. Chú ấy muốn cháu đảm đương chức Tổng Giám đốc tiêu thụ của Công ty Quốc Cảnh, giúp chú ấy tiêu thụ nốt những nhà đất còn tồn đọng để có tài chính ổn định thị trường chứng khoán. Theo lời chú ấy thì hiện nay mấy ngân hàng lớn không chịu cho chú ấy vay, vốn lưu động trước mắt của Công ty Quốc Cảnh vô cùng khan hiếm. Chú Kỳ hiện nay vô cùng sốt ruột.

Sở Phàm nói.

- Cho nên thiếu chủ muốn trợ giúp cho Kỳ Thiên Vũ, đúng không?

Ngô bá đi thẳng vào vấn đề.

- Đúng thế. Không phải Ngô bá nói rằng ba cháu đã để lại cho cháu một khoản tài sản trị giá hơn ba trăm triệu sao? Cháu nghĩ chúng ta mau chuyển chúng thành tiền mặt để trợ giúp Công ty Quốc Cảnh, đồng thời cũng là trợ giúp cho mình.

Trong mắt Sở Phàm lóe lên một tia sáng, trầm giọng nói.

- Thiếu chủ nói như vậy là có ý gì?

Ngô bá hỏi.

- Công ty Quốc Cảnh gần đây xuất hiện nhiều vấn đề mà trước đây chưa từng xảy ra. Theo như dự đoán của đại tiểu thư thì là do có nhiều tài liệu mật bị truyền ra ngoài. Mà chuyện này thì chỉ có thể có hai khả năng: khả năng thứ nhất chính là do người bên trong công ty Quốc Cảnh tiết lộ ra ngoài, khả năng thứ hai chính là do đối thủ cạnh tranh của họ dùng thủ đoạn để đánh cắp. Chỉ có điều dựa vào những phân tích thì khả năng thứ nhất là lớn hơn. Nói cách khác bên trong công ty Quốc Cảnh có gian tế, hơn nữa gian tế này có chức vị không hề nhỏ. Nếu không chắc chắn không thể tiếp cận với những tài liệu mật của công ty.

Trong mắt Sở Phàm lại lóe lên một tia sáng, trầm giọng nói.

- Bên trong Quốc Cảnh có gian tế ư?

Khuôn mặt Ngô bá hiện lên một vẻ kinh hãi.

- Không sai, cháu nghĩ chắc chắn là như thế. Nhưng gian tế đó là ai? Chỉ có điều cháu cảm thấy điều quan trọng hơn chính là người đứng sau gian tế đó là ai, hắn bị ai sai khiến. Chỉ có điều tra ra người thao túng hắn thì mới có thể biết được ai mới là người âm mưu đẩy Quốc Cảnh vào chỗ chết.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Ý của thiếu chủ là tất cả mọi việc đều do Lam Chính Quốc thao túng? Đối thủ lớn nhất hiện nay của Quốc Cảnh chính là Tập đoàn Lam Thị. Lam Chính Quốc những năm gần đây luôn muốn đánh đổ Quốc Cảnh, để lão ta có thể độc tài một mình. Nếu như bên trong Quốc Cảnh có gian tế thì khả năng lớn nhất đó là gian tế của Lam Chính Quốc.

Ngô bá chắc chắn nói.

Sở Phàm hít sâu một cái, trong mắt lại hiện lên một tia sáng nói:

- Cháu cũng nghi ngờ là Lam Chính Quốc đứng đằng sau giờ trò ma. Chỉ có điều lão ta làm như vậy thì cơ hội của chúng ta lại tới càng sớm.

- Cơ hội gì?

Ngô bá hỏi.

- Cơ hội khôi phục lại sự thống trị của Sở Thị chúng ta.

Hàn quang trong mắt của Sở Phàm tăng lên, kiên quyết nói.

Ngô bá nghe vậy thì vui mừng, kích động nói:

- Thiếu chủ mau nói ra đi. Có phải thiếu chủ đã sớm có chủ kiến?

- Lam Chính Quốc muốn đánh đổ Quốc Cảnh. Chúng ta có thể hiểu được nếu như mà Quốc Cảnh phá sản thì Lam Chính Quốc chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng. Lão ta sẽ lập tức bỏ tiền ra giúp đỡ Quốc Cảnh, thông qua phương thức này mà nắm được quyền lãnh đạo của công ty. Nhưng cũng vào lúc này, Lam Chính Quốc đã bộc lộ ra nhược điểm trí mạng.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Lão ta đã lộ ra nhược điểm gì?

Ngô bá không hiểu hỏi.

- Có thể nói Tập đoàn Lam Thị đang từ từ xảy ra một số vấn đề. Lam Chính Quốc không có chính phủ hậu thuẫn thì công ty của lão ở Bắc Kinh sẽ không thể tồn tại được lâu. Từ từ các vấn đề mâu thuẫn với nhau sẽ dần dần lộ ra, mà chúng ta phải nắm được cơ hội này. Lam Chính Quốc muốn chứng kiến Quốc Cảnh phá sản sau đó bỏ tiền ra để sửa sang. Chúng ta dĩ nhiên không thể để cho lão được toại nguyện. Chúng ta cứ từng bước bỏ vốn ra giúp đỡ Quốc Cảnh, đánh cho Lam Chính Quốc trở tay không kịp.

Sở Phàm nói.

- Tôi hiểu, cho nên thiếu chủ muốn đem tất cả tài sản chuyển thành tiền để bất cứ lúc nào cũng có thể huy động đúng không?

Ngô bá hỏi.

- Đúng thế ngoài ra cháu còn cần một số người có kinh nghiệm quản lý tài chính kinh tế để tùy thời điểm mà huy động.

Sở Phàm trầm ngâm nói.

- Thiếu chủ cứ yên tâm. Nhân tài đều đã chuẩn bị hết rồi. Bọn họ đang nóng lòng được bộc lộ tài năng. Hôm nay chúng ta cho bọn họ cơ hội chắc chắn bọn họ sẽ vô cùng phấn khích.

Ngô bá khẽ cười nói.

- Như vậy thật là tốt quá. Đúng rồi, Ngô bá thử ước đoán xem nếu đem toàn bộ tài sản bán đi thì có thể chuyển thành bao nhiêu tiền mặt?

Sở Phàm hỏi.

- Hôm trước tôi đã ước định giá toàn bộ tài sản lại thì tổng cộng khoảng năm trăm triệu. Sắp tới giá trị khoáng sản sẽ tăng lên, đặc biệt là mỏ vàng, cho nên sẽ tăng lên hơn một trăm triệu. Nếu như chuyển hết ra tiền mặt thì ước chừng khoảng bốn trăm triệu.

Ngô bá trầm giọng nói.

- Bốn trăm triệu. Được rồi, vậy Ngô bá mau đi lo liệu chuyện này đi, chuẩn bị tài chính cho thật tốt, sắp tới công chuyện kinh doanh sẽ có chuyển biến bất ngờ. Nói không chừng ngay ngày mai sẽ có nhu cầu cấp bách về tài chính đấy.

Sở Phàm nói.

- Thiếu chủ yên tâm đi. Đêm nay tôi sẽ lập tức đi phân phó cho mọi người. Ngày mai sẽ bắt tay vào công việc. Cho dù nhanh nhất thì cũng phải một tuần sau mới có thể chuyển tất cả sang tiền mặt, dù sao bốn trăm triệu cũng là một số lượng không nhỏ.

Ngô bá hít một hơi dài, xúc động nói.

- Vâng, tóm lại càng nhanh càng tốt.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Ngô bá liền đi ra ngoài gọi điện thoại phân phó. Sau đó gọi mấy người phụ trách việc này đến bàn bạc.

Rốt cuộc thì cũng phải đấu với Lam Chính Quốc một phen. Sở Phàm nghĩ vậy thì trong lòng cảm thấy vô cùng kích động. Sau đó nhớ tới Lam Tuyết, trong lòng hẳn cảm thấy đau nhói. Hẳn nghĩ thâm, lúc đó Lam Tuyết sẽ đứng về bên nào? Sẽ lựa chọn ra sao?

357. Chương 347: Mười Đồi Bí Mật Giữa Tần Khải Và Lam Chính Quốc

Tần Khải không thể không đặc ý. Tập đoàn Quốc Cảnh mấy ngày gần đây gặp một số vấn đề chính là một phần do gã. Gã đã ngầm ngầm tiết lộ một số tài liệu cơ mật cho Lam Chính Quốc. Sau đó Lam Chính Quốc lại ngầm ra tay một lần nữa khiến cho Tập đoàn Quốc Cảnh phải chịu thất bại trong một số lần đấu thầu. Không chỉ vậy, Tập đoàn Sắt thép Kiến An và Tập đoàn Quốc Cảnh cũng đã ngừng hợp tác với nhau. Chuyện này cũng là nhờ gã truyền thông tin cơ mật cho Lam Chính Quốc, để cho Lam Chính Quốc gỡ trò ma.

Bây giờ, mọi người đều bàn tán với nhau chuyện Tập đoàn Quốc Cảnh đang ở trong tình huống nguy hiểm. Thậm chí một số nhà kinh tế học có uy tín còn công khai phát biểu trên báo chí, khẳng định rằng cổ phiếu của Tập đoàn Quốc Cảnh sẽ đại hạ giá, tài chính sẽ ngày càng thiếu hụt, việc buôn bán nhà đất sẽ không có tiến triển. Những nhân tố bên trong và bên ngoài đó sẽ khiến cho Quốc Cảnh chẳng mấy chốc phải tuyên bố phá sản. Họ còn nói tình huống hiện nay của Tập đoàn Quốc Cảnh giống như là bọt biển nhỏ bé giữa biển khơi kinh tế bao la. Không thể không thừa nhận rằng những thông tin đó đã ảnh hưởng rất lớn đến suy nghĩ của dân chúng, khiến cho những cổ đông của Quốc Cảnh mấy hôm nay đều thi nhau bán tháo cổ phiếu của mình. Tình cảnh bây giờ của Quốc Cảnh có thể nói là họa vô đơn chí.

Nhưng đối với Tần Khải, Tập đoàn Quốc Cảnh càng gặp nguy hiểm thì gã lại càng vui mừng, càng cảm thấy thỏa mãn khi được trả thù. Tần Khải theo Tiểu Võ đi vào trong biệt thự. Lam Chính Quốc nghe Tần Khải đã tới thì đi từ thư phòng xuống dưới rồi cười ha hả nói:

- Tiểu Tần, cậu tới rồi à, đã ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì ở lại đây ăn với tôi đi.

Tần Khải nghe Lam Chính Quốc ôn tồn nói như thế thì trong lòng cảm thấy vô cùng cảm kích. Lời quan tâm của Lam Chính Quốc đã khích lệ gã rất nhiều. Trong lòng gã thậm chí sẽ trung thành với Lam Chính Quốc cho dù thịt nát xương tan cũng không sờn lòng. Chỉ một câu khen ngợi của Lam Chính Quốc mà đã khiến gã như vậy rồi.

- Tôi đã ăn rồi. Cảm ơn chủ tịch đã quan tâm!

Tần Khải cười nói.

- Vậy à? Cậu tới tìm tôi có chuyện gì phải không? Mau đi lên thư phòng của tôi nào.

Lam Chính Quốc nói.

- Vâng.

Tần Khải nói xong đi theo sau Lam Chính Quốc lên thư phòng của lão.

Sau khi hai người đi vào trong thư phòng, Lam Chính Quốc liền đóng cửa lại, quay về phía Tần Khải, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khen ngợi. Lão cười ha hả nói:

- Tiểu Tần, cậu thật không tệ. Ha ha, tôi lâu lắm rồi chưa được thoải mái như thế này đây.

- Cái chính vẫn là do chủ tịch ở sau lưng bày mưu tính kế nhận định tình hình. Tôi chỉ cung cấp một ít tin tức thôi. Trong chuyện này tầm ảnh hưởng của chủ tịch mới là lớn nhất.

Tần Khải khiêm tốn cười nói.

- Aizzzz

Lam Chính Quốc khoát tay rồi nói tiếp:

- Bấy tám năm nay Tập đoàn Lam Thị và Quốc Cảnh tranh đấu nhau rất gay gắt. Tập đoàn Lam Thị của chúng ta bất kể về thực lực, tài chính, nhân tài đều mạnh hơn nhiều so với Quốc Cảnh, nhưng vẫn không đánh ngã được họ. Tuy nhiên xem tình hình hiện tại, Quốc Cảnh đang xuống dốc không phanh, cổ phiếu của họ đã hạ giá trên diện rộng, tất cả công lao này đều thuộc về Tiểu Tần cậu.

- Không dám, không dám. Công lớn vẫn thuộc về chủ tịch. Những thông tin này chỉ giao cho chủ tịch thì mới phát huy được tác dụng, mới khiến cho Quốc Cảnh thê thảm như vậy. Nếu như cho người khác biết thì họ cũng không thể có đủ thực lực làm được.

Tần Khải thành thật nói.

Lời nói này của gã khiến cho Lam Chính Quốc được mát ruột mát gan. Lam Chính Quốc cười ha hả nói:

- Tuy nói thế nhưng Tập đoàn Quốc Cảnh bây giờ vẫn còn tồn tại. Chỉ đến khi nào chứng kiến nó trút hơi thở cuối cùng tôi mới yên tâm. Bằng không những công sức trước kia của chúng ta đều uổng phí. Cho nên Tiểu Tần, trách nhiệm của cậu vẫn còn rất nặng nề. Cậu hãy cố gắng, trong một tương lai không xa nữa, tôi sẽ không bạc đãi cậu đâu.

Tần Khải nghe Lam Chính Quốc nói vậy thì hơi lúng túng. Gã từ từ nói:

- Chủ tịch, mấy ngày nay Kỷ Thiên Vũ đã bắt đầu sửa chữa những tư liệu của Quốc Cảnh. Quá trình sửa chữa rất bí mật chặt chẽ, ngay cả tôi cũng không được xem qua. Chỉ sợ là từ nay tôi sẽ không thể cung cấp nhiều tài liệu cho chủ tịch nữa.

- Sao thế? Vừa mới đánh nhau mà cậu đã muốn rút lui rồi à?

Lam Chính Quốc thần nhiên nói không hề tỏ ra tức giận.

- Không, không.

Tần Khải vội vàng nói:

- Quốc Cảnh mấy hôm nay liên tiếp xảy ra một số vấn đề. Điều này đã khiến cho Kỷ Thiên Vũ hoài nghi. Ông ta đã phái người điều tra nguyên nhân của mọi việc. Tôi lo lắng hẳn sẽ điều tra ra tôi nên muốn rút lui trước. Với lại tình cảnh của Quốc Cảnh trước mắt cũng đã rất nguy hiểm rồi, cổ phiếu của Tập đoàn Quốc Cảnh không ngừng hạ giá, tài chính thiếu hụt nghiêm trọng, công việc buôn bán nhà đất thì trì trệ. Bây giờ chỉ cần không có bất cứ nguồn tiền nào rót vào đó thì Quốc Cảnh khó mà tránh khỏi nguy cơ phá sản. Đến lúc đó chủ tịch còn sợ không thao túng được Quốc Cảnh hay sao?

- Tiểu Tần, cậu vẫn chưa hiểu hết con người Kỷ Thiên Vũ này. Tập đoàn Quốc Cảnh hùng mạnh được như ngày hôm nay không phải là ngẫu nhiên. Kỷ Thiên Vũ vẫn còn rất nhiều mối quan hệ. Hơn nữa thực lực của Tập đoàn Quốc Cảnh cũng vô cùng hùng hậu, không thể dễ dàng mà sụp đổ như lời cậu nói đâu. Cậu mãi mãi không thể đoán được ngày mai Kỷ Thiên Vũ sẽ dùng cách gì để thoát khỏi tình cảnh hiểm nghèo. Sơ suất là không được.

Lam Chính Quốc ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tôi để cậu lại Tập đoàn Quốc Cảnh mục đích chính không phải là thăm dò nội bộ của Quốc Cảnh mà qua trọng nhất chính là phải biết được động thái sớm nhất của nó, nắm được từng phương án đối phó với hoàn cảnh Kỷ Thiên Vũ. Tôi phải biết được những tin đó trước để có thể đề ra chiến thuật hợp lý, từng bước ngăn cản Quốc Cảnh, khiến cho nó không thể nào đứng dậy được. Từ đó mới có thể đánh bại được Quốc Cảnh hoàn toàn. Về tư liệu mật của Tập đoàn Quốc Cảnh, nếu như cậu có thể biết được rồi nói cho tôi thì quá tốt nhưng không có cũng không sao. Nhưng những thông tin về động thái của Quốc Cảnh thì cậu phải lập tức nói cho tôi biết trước.

- Nhưng mà, nhưng mà, vạn nhất tên Kỷ Thiên Vũ kia điều tra ra được...

Tần Khải áp ứng nói.

Lam Chính Quốc cắt ngang lời nói của Sở Phàm, lạnh lùng nói:

- Tình cảnh của Quốc Cảnh bây giờ vô cùng nhạy cảm. Nếu như bây giờ cậu xin từ chức thì Kỷ Thiên Vũ sẽ nghĩ như thế nào? Kỷ Thiên Vũ cho dù không có đầu óc thì cũng có thể đoán ra được cậu có chuyện gì đó. Nếu như Kỷ Thiên Vũ điều tra ra cậu tiết lộ tài liệu mật của công ty hắn thì liệu hắn có tha cho cậu có thoát được không? Đến lúc đó, Kỷ Thiên Vũ giao cậu cho toà án thì tôi cũng không thể bảo vệ được cậu. Lúc này cậu càng không thể xin từ chức, ngược lại phải tỏ ra sốt ruột lo âu trước tình cảnh của Quốc Cảnh hiện tại. Phải cố gắng bày mưu tính kế cho Kỷ Thiên Vũ, đề ra một số giải pháp cho vấn đề hiện tại. Chỉ khi cậu làm như vậy mới khiến cho Kỷ Thiên Vũ không nghi ngờ. Mà nếu như hắn có hoài nghi thì cũng không đến lượt cậu.

- Nhưng, tôi còn phải ở lại Quốc Cảnh bao nhiêu lâu nữa?

Tần Khải cuối cùng cũng phải thoả hiệp hỏi.

- Chỉ cần Tập đoàn Quốc Cảnh phá sản thì cậu có thể rời đi.

Lam Chính Quốc trầm giọng nói.

- Nhưng từ giờ đến lúc đó liệu chủ tịch có thể bảo vệ cho người thân của tôi được an toàn không?

Tần Khải lo lắng nói.

- Chuyện này cậu cứ yên tâm đi. Tôi cam đoan người nhà cậu sẽ được an toàn. Mấy ngày gần đây Kỷ Thiên Vũ đang điều tra sự việc phát sinh ở Quốc Cảnh nên cậu cần phải cẩn thận một chút. Cậu cũng không cần tiếp tục đánh cắp tài liệu. Chờ vài ngày nữa, sau khi chuyện này trôi qua rồi sẽ tính, đợi đến khi Quốc Cảnh phá sản thì cậu sẽ được giả thoát. Khi đó cậu chính là tân chủ nhân của Quốc Cảnh.

Lam Chính Quốc trầm giọng nói.

Lời nói này của Lam Chính Quốc khiến cho nhiệt huyết của Tần Khải sôi trào. Gã kích động không ngừng. Gã hít một hơi thật sâu, giọng nói không kìm được xúc động nói:

- Cảm ơn chủ tịch đã coi trọng! Được rồi, vậy thì tôi sẽ tiếp tục ở lại Tập đoàn Quốc Cảnh. Khi nào biết được Kỷ Thiên Vũ có động thái gì mới thì tôi sẽ ngay lập tức báo cáo cho chủ tịch.

- Được, như vậy thì mới làm nên đại sự được chứ. Tự tin lên, cho dù trời có sập xuống thì đã có tôi chống đỡ cho cậu.

Lam Chính Quốc vỗ vỗ vai Tần Khải nói.

Tần Khải giật mình, vội vàng nói:

- Tôi sẽ không để cho chủ tịch phải thất vọng. Đúng rồi, Kỷ Thiên Vũ hiện nay đang rất muốn bán gấp số nhà đất còn tồn đọng, để thu lại một phần tài chính. Việc này cũng không thể để hắn được như ý nguyện.

- Chuyện này cậu cứ yên tâm đi, tôi đã sắp đặt tốt cái này rồi. Nếu không cậu thử nghĩ xem tại sao nhà đất của Quốc Cảnh mấy ngày nay chẳng có ai đến hỏi mua? Nơi nào có nhà đất của Quốc Cảnh buôn bán thì nơi đó cũng có nhà đất của Tập đoàn Lam Thị. Chỉ cần nhà đất của Lam Thị rẻ hơn Quốc Cảnh thì còn ai thèm mua của hắn? Dĩ nhiên, tôi cũng đã đưa không ít tiền cho ông chủ của công ty bất động sản rồi.

Lam Chính Quốc chậm rãi nói.

- Thủ đoạn này của chủ tịch có thể nói là đã bóp vào yết hầu của Quốc Cảnh. Theo tôi thấy lần này Quốc Cảnh sẽ vô phương xoay chuyển cần khôn.

Tần Khải cười lạnh một tiếng nói.

- Ha ha, chỉ có điều vẫn không thể chủ quan. Càng đến khúc cuối càng phải cẩn thận. Tiểu Tần, tôi hy vọng cậu sẽ không làm cho tôi thất vọng.

Lam Chính Quốc thành thực nói.

- Chủ tịch yên tâm đi, tôi biết phải làm như thế nào mà.

Tần Khải tự tin nói.

Lam Chính Quốc nghe vậy thì vô cùng vui mừng, trên miệng hiện ra một nụ cười.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc nữa sau đó Lam Chính Quốc đưa Tần Khải xuống dưới lầu.

Lúc hai người đi xuống lầu thì Lam Tuyết đang ngồi ở ghế sofa ngoài phòng khách xem TV. Nhìn thấy ba mình và Tần Khải đi xuống lầu thì trong mắt cô ngấm ngấm hiện lên một tia oán hận nhìn gã. Trong lòng cô bây giờ vô cùng căm hận.

Cô biết ba mình và Tần Khải đang mưu đồ đánh đổ Tập đoàn Quốc Cảnh. Mấy ngày nay cô đã nghe ngóng tình hình và biết được Tập đoàn Quốc Cảnh bây giờ gặp phải liên tiếp những vấn đề chưa từng xuất hiện trước kia, cổ phiếu của công ty xuống giống không phanh. Khi nghe những tin đó cô không khỏi nghi ngờ chuyện này có liên hệ đến ba mình và Tần Khải. Đêm nay cô lại chính mắt nhìn thấy Lam Chính Quốc và Tần Khải bí mật nói chuyện với nhau thì càng tin thêm vào suy đoán trong lòng của mình. Trong khoảnh khắc, một cảm giác đau lòng toả ra toàn cơ thể cô.

358. Chương 348: Lam Tuyết Gặng Hỏi Ba Mình

Lam Chính Quốc tiễn Tần Khải ra ngoài cửa rồi dặn dò Tiểu Võ đưa gã về. Sau đó, lão đi lại vào phòng khách.

- Tiểu Tuyết, không phải con hơi bị cảm à? Tại sao không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại chạy ra đây ngồi?

Lam Chính Quốc đến cạnh Lam Tuyết, quan tâm hỏi.

Lam Tuyết không trả lời, khuôn mặt của cô trở nên tái nhợt vì cảm lạnh, đôi mắt mờ màng của cô tràn đầy vẻ đau thương, buồn bã, phần hận lẫn lộn, trong lòng cô lúc này vô cùng xao động.

Vốn là mấy đêm trước cô và Sở Phàm nói chuyện với nhau ở quán cà phê. Sau đó hai người chia tay, trở về nhà cả thể xác lẫn tinh thần của cô đều cảm thấy mệt mỏi và đau buồn, tâm trạng không tốt cho nên hơi bị cảm lạnh. Lam Chính Quốc thấy vậy liền bắt cô phải ở lại nghỉ ngơi ở biệt thự Hương Giang để còn có người chăm sóc cô. Nếu để cô trở về căn hộ ở tòa nhà Blue Sky thì ông ta thật không yên tâm.

Thực ra, mấy ngày vừa qua Lam Tuyết luôn nghĩ đến một chuyện, đó là: “Có nên hỏi ba mình xem mười tám năm trước ông có chiếm lấy tập đoàn của cha Sở Phàm rồi gây dựng thành Lam Thị như ngày hôm nay hay không? Có phải ông đã bức tử ba anh ấy không?” Nhiều lần cô đã muốn hỏi nhưng lời nói sắp ra đến miệng rồi vẫn lại nuốt xuống bụng. Cô muốn hỏi nhưng lại sợ hãi. Cô sợ nếu như sự thật đúng như Sở Phàm nói thì cô phải lựa chọn như thế nào? Phải đối mặt như thế nào với ba mình? Phải làm sao để chấp nhận những sai lầm trước kia của ông? Cho nên mấy ngày nay tâm trạng của cô rất mâu thuẫn, muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, hai luồng tư tưởng trong đầu không ngừng đấu tranh gay gắt với nhau.

Nếu như tất cả đúng như lời Sở Phàm nói, thì cô cảm thấy ba mình thật không thể nào có thể tha thứ được. Cô cảm thấy mình có lỗi với gia đình Sở Phàm. Nếu sự thật quả là như vậy thì cho dù cô muốn bù đắp lại cho hắn thế nào thì cũng bất lực tòng tâm.

Đáng lẽ tối nay cô định ở một mình trong phòng đọc sách, nhưng đột nhiên nghe thấy người giúp việc nói rằng Tần Khải tới gặp ông chủ thì cô liền phản xạ có điều kiện, kinh ngạc đứng lên, bước xuống giường thay đổi quần áo. Lúc đó Lam Chính Quốc và Tần Khải đã vào thư phòng nói chuyện với nhau. Cô đành phải chờ đợi, không đi quấy rầy cuộc nói chuyện giữa ba mình và Tần Khải, chờ đợi ở dưới phòng khách. Sau khi tận mắt chứng kiến thấy ba mình và Tần Khải đi xuống lầu cô mới hoàn toàn tin rằng Tần Khải đến gặp ba mình. Cô cũng đã biết ba mình cấu kết với Tần Khải, mưu đồ gây bất lợi cho Tập đoàn Quốc Cảnh.

Trong lòng cô vô cùng tức giận. Cô thật sự không thể chấp nhận việc ba mình dùng thủ đoạn ti tiện này để đối phó với những công ty khác. Huống hồ cô cũng biết danh tiếng của Tập đoàn Quốc Cảnh vô cùng lớn. Hàng năm Quốc Cảnh làm từ thiện tới hàng triệu nhân dân tệ cho nên cô rất có hảo cảm với tập đoàn

này. Gần đây cô lại biết Kỷ Tiêm Tiêm là con gái của Chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh. Sở Phàm cùng với Kỷ Tiêm Tiêm lại có quan hệ thân mật nam nữ. Bây giờ ba mình lại gây bất lợi cho Tập đoàn Quốc Cảnh, trong lòng cô lại cảm thấy mình thật có lỗi với Sở Phàm.

Lam Chính Quốc nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lam Tuyết thì nhú nhú mày. Lão không biết tại sao con gái mình đột nhiên lại như thế nên hỏi thăm:

- Tiểu Tuyết, con làm sao vậy? Cảm thấy không thoải mái trong người à?

- Đúng vậy, con không thoải mái, rất không thoải mái.

Lam Tuyết lạnh lùng nói, trong giọng nói tràn ngập sự căm hờn.

Lam Chính Quốc sửng sốt. Lão thấy Lam Tuyết căm hờn nhìn mình thì khó hiểu hỏi:

- Tiểu Tuyết, con, con làm sao vậy?

- Làm sao à? Con hỏi ba, cái tên Tần Khải kia tại sao lại đến nhà tìm ba?

Lam Tuyết vẫn xúc động hỏi.

- Cậu ta đã ngầm là người của ba rồi. Cậu ấy đến đây để báo cáo công việc thôi. Chuyện này cũng có gì không phải à?

Lam Chính Quốc mỉm cười hỏi.

- Báo cáo công việc? Con thấy không đơn giản như vậy. Anh ta là một Tổng Giám đốc của Tập đoàn Quốc Cảnh, anh ta có chuyện gì mà phải báo cáo cho ba? Chỉ có thể là những chuyện bí mật không muốn người khác biết của Tập đoàn Quốc Cảnh, đúng không?

Lam Tuyết lạnh lùng, căm hờn nói.

Lam Chính Quốc hơi biến sắc, nhưng sau đó lấy lại vẻ mặt bình thường nói:

- Tiểu Tuyết, về chuyện cậu ta báo cáo cái gì cho ba con không cần phải xen vào. Chuyện quan trọng nhất của con trước mắt là phải dưỡng bệnh, nghỉ ngơi cho tốt, biết chưa?

- Ba, tại sao ba luôn phải làm như vậy? Ba làm như vậy thì làm sao con chấp nhận được?

Lam Tuyết đau lòng nói.

- Tiểu Tuyết, con nói vậy là có ý gì chứ? Ba làm sao?

Lam Chính Quốc hỏi.

- Quốc Cảnh gần đây xuất hiện nhiều vấn đề. Trên báo chí liên tiếp đề cập đến chuyện này. Mà ba lại cùng tổng giám đốc của họ qua lại. Điều này không thể khiến con không hoài nghi ba đã ngầm giở trò ma trong chuyện này.

Lam Tuyết nói thẳng.

- Hừ, Tập đoàn Quốc Cảnh liên tiếp gặp những vấn đề thì chỉ có thể trách Kỷ Thiên Vũ quản lý không tốt, không có năng lực lãnh đạo nên mới để xảy ra tình trạng này. Có quan hệ gì đến ba chứ? Còn về phần Tần Khải thì là chuyện chim khôn chọn cành mà đậu, chim đã thế, huống gì con người? Tần Khải cậu ấy chọn tập đoàn Lam thị của chúng ta làm chỗ dừng chân thì có gì sai?

Lam Chính Quốc hừ lạnh nói.

- Thật không? Nhưng nếu như Tần Khải muốn làm cho tập đoàn Lam thị thì tại sao hắn vẫn còn ở Quốc Cảnh? Có phải ba muốn hắn ở lại tập đoàn Quốc Cảnh làm gian tế để tuần thông tin cho ba đúng không?

Lam Tuyết gắng hỏi.

Lam Chính Quốc hơi biến sắc, tức giận nói:

- Bất kể ba làm điều gì cũng là vì sự phát triển của Tập đoàn Lam Thị của chúng ta, đều vì gia đình chúng ta thôi.

“Vì sự phát triển của Tập đoàn Lam Thị? Vì gia đình chúng ta?” Lam Tuyết không kìm được nhắc lại câu nói đó ở trong lòng, sau đó cô bỗng nở một nụ cười, một nụ cười đầy thâm lương, đầy châm biếm. Một lúc sau cô mới ngừng cười, sau đó nhìn thẳng vào ba mình, nghiêm túc hỏi:

- Ba, con hỏi ba một vấn đề, ba phải trả lời đúng sự thật cho con, được không?

Lam Chính Quốc nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Lam Tuyết thì khẽ nhíu nhíu mày, sau đó gật đầu nói:

- Được, chuyện gì? Con mau hỏi đi.

- Tập đoàn Lam Thị mười tám năm trước có tên là Sở Thị, đúng không? Lúc đó chủ nhân của Tập đoàn Sở Thị là một người họ Sở phải không?

Lam Tuyết nhìn ba mình không chớp mắt, từng chữ từng chữ hỏi.

Lam Chính Quốc nghe vậy thì cảm thấy kinh hoàng, cả người bỗng run lên, đến nỗi nước trong chén trà lão đang cầm bên tay phải cũng bị bắn ra ngoài rơi vào mu bàn tay. Trên khuôn mặt lão hiện ra một vẻ vô cùng khiếp sợ. Mười tám năm, suốt mười tám năm qua không có ai nhắc lại chuyện này. Trong lòng lão cũng đã sớm quên đi. Lão không nghĩ rằng có một ngày nào đó sẽ có người điều tra chuyện này. Và lão hẳn thật không ngờ là đêm nay, ở chính toà biệt thự của mình, con gái do chính mình sinh ra lại hỏi mình một vấn đề vô cùng nhạy cảm như thế. Có thể hiểu được trong lòng lão đã chấn động đến mức nào.

Lam Tuyết khi hỏi Lam Chính Quốc câu này thì hai mắt của cô vẫn dán chặt vào người lão. Cho nên tất cả những biểu cảm trên khuôn mặt cùng với những động tác của tứ chi đều không thể qua khỏi đôi mắt của cô. Cô thấy ba mình không kìm được lộ ra một vẻ sững sờ khiếp sợ thì cô cảm thấy trái tim mình như bị rơi vào một vực sâu không đáy, tuyệt vọng và vô cùng lạnh lẽo. Nhìn thấy biểu hiện của Lam Chính Quốc, cô đã hiểu được những lời nói của Sở Phàm là sự thật. Nghĩ vậy, trong lòng cô quặn đau lên từng cơn. Bây giờ cô không thể không thừa nhận rằng ba mình mười tám năm về trước đã làm chuyện khiến cho người khác phải khinh thường. Bây giờ ngoại trừ cảm giác đau lòng ra cô không còn một cảm giác nào khác nữa.

Sắc mặt của Lam Chính Quốc bỗng trở nên dữ tợn khác thường. Trong ánh mắt lão như tràn đầy gai nhọn. Trong lòng lão đã ngầm cho rằng chuyện của mười tám năm trước là một vòng cấm địa, bất luận kẻ nào cũng không được phép bước nửa bước vào đó. Nếu như có người nào dám đi vào thì lão sẽ diệt trừ không hề thương tiếc. Bất kể đó là ai đi nữa cũng không thoát khỏi quan niệm cực đoan đó.

Lam Tuyết cũng không phải là ngoại lệ!

Hĩa mặt lạnh lẽo như băng của Lam Chính Quốc nhìn Lam Tuyết, trầm giọng nói:

- Chuyện này con nghe ai nói?

Lam Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy ba mình dữ tợn như vậy. Cô bỗng cảm thấy lạnh lẽo, cô trả lời:

- Con tra được ở trên mạng.

Đôi mắt của Lam Chính Quốc bắn ra những tia hàn quang. Dĩ nhiên lão không tin câu trả lời của Lam Tuyết. Mười tám năm trước, Internet vẫn chưa còn thông dụng, số người biết chuyện này hồi đó lại vô cùng ít. Cho dù sau này mạng máy tính đã trở nên thông dụng cũng không thể có một mẩu tin tức nào liên quan xuất hiện trên mạng. Bởi vì nếu có thì lão đã sớm dùng mọi thủ đoạn để loại bỏ nó. Vậy tại sao thông tin về chuyện năm đó lại có thể xuất hiện trên mạng được?

Lão đoán rằng chắc chắn có người đã nói lại chuyện của mười tám năm trước cho Lam Tuyết biết. Nhưng người đó là ai? Số người biết chuyện năm đó mà còn sống không nhiều lắm. Vậy ai đã tiết lộ cho Lam Tuyết chứ? Người này rốt cuộc là có mục đích gì?

Chỉ có điều lão vẫn không ép hỏi Lam Tuyết chuyện này. Bởi vì lão biết nếu càng tra hỏi thì cô lại càng cố thêm nhận định kia trong lòng. Bỗng nhiên lão đổi giọng nói:

- Tiểu Tuyết, những chuyện ở trên mạng không thể tin được. Xã hội này còn rất nhiều điều con còn chưa hiểu. Ba chỉ muốn nói với con, Tập đoàn Lam Thị trước kia là của nhà họ Lam, hôm nay là của nhà họ Lam, mãi mãi về sau vẫn là của gia đình chúng ta. Điều ấy mãi mãi không thể thay đổi.

Lam Tuyết nghe ba mình kiên quyết nói như thế thì không khỏi nghi ngờ. Chẳng lẽ những điều Sở Phàm nói đều là giả hay sao?

- Con hỏi ba thêm một chuyện. Trước kia có phải ba có một người anh kết nghĩa họ Sở, đúng không?

Lam Tuyết lại hỏi.

Đến lúc này, Lam Chính Quốc không kìm được tím cả mặt kêu lên:

- Đủ rồi, con tại sao lại hỏi ba mình những chuyện như thế? Rốt cuộc con tin lời người khác hay tin ba mình? Bất hiểu, đúng là đồ bất hiểu.

Lam Chính Quốc nói xong tức giận đứng lên đi lên trên lầu.

Lam Tuyết hơi sửng sốt. Phản ứng của Lam Chính Quốc đúng là vượt xa khỏi dự đoán của cô. Trước đây cô chưa từng thấy Lam Chính Quốc tỏ ra như vậy. Trong lòng cô bây giờ giống như là bị dao cắt. Cô biết lời nói của cô chắc chắn là đã chạm vào vết sẹo ở trong lòng ba mình, cho nên mới khiến ông ta phản ứng mạnh mẽ như thế. “Nhưng điều này cũng chứng minh rằng tất cả những lời nói của Sở Phàm đều là sự thật. Ba mình từng có một người anh kết nghĩa, mà người anh này lại chính là cha ruột của hần.”

Lam Tuyết không nhận được đã ứa nước mắt ra, nghĩ đến Sở Phàm cô lại cảm thấy vô cùng áy náy. Cô không biết phải làm sao mới có thể bù đắp lại được những lỗi lầm do ba mình gây nên. Cô cảm thấy mình thật có lỗi với Sở Phàm, mình phải làm gì cho anh ấy đây?

“Tập đoàn Lam Thị”. Lam Tuyết chợt loé lên một suy nghĩ. Cô nhớ tới đêm đó ở quán cà phê nghe hần nói rằng muốn đoạt lại Tập đoàn Sở Thị, trong lòng cô bỗng có một chủ ý. “Mình giúp anh ấy thực hiện ước muốn của anh ấy đi. Hy vọng như vậy có thể bù đắp lại thương tổn mà ba mình đã gây ra đối với anh ấy.”

359. Chương 349: Lam Chính Quốc Bí Mật Gặp Trương Bằng

Trong lòng lão hoảng hốt, trong hoảng hốt lại cảm thấy bộ mặt Sở Chiến Ca đang trở nên dữ tợn, giống như là ác quỷ từ địa ngục đang thò tay ra bóp cổ họng lão vậy. Lão vô cùng kinh hãi, không kìm được lão đảo lùi về sau vài bước, dựa vào cái bàn sau đó mới khôi phục lại tinh thần. Lúc này mới nhận ra rằng tất cả mọi thứ đó đều là ảo ảnh mà thôi.

Tuy là như thế nhưng trên trán lão vẫn không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Lão hít một hơi thật sâu, cố gắng điều hoà hô hấp của mình. Sau khi mở mắt ra lão đã khôi phục lại vẻ bình thường. Lão cau mày, hàn quang trong mắt loé lên. Lão đã kết luận là phải có ai đó nói ra chuyện năm đó cho Lam Tuyết biết, nhưng người đó rốt cuộc là ai? Điều này lão suy nghĩ mãi mà không thể tìm ra được lời giải. Chuyện này nhiều năm rồi vẫn chưa có ai nhắc lại, hần đã sớm quên đi rồi. Nhưng đêm nay chính con gái lão lại nhắc đến, khiến cho lão vô cùng khiếp sợ. Lúc này trong đôi mắt lão hiện lên những tia sát khí linh hoạt và sắc bén.

Trong lòng lão thầm quyết định, bất kể người này có là ai đi chăng nữa cũng phải điều tra cho ra, không chỉ vậy phải làm cho người này biến mất khỏi cõi đời. Thông thường những người có khả năng đe dọa đến lão đều bị lão áp dụng thủ đoạn đó để giải quyết.

Lúc này đột nhiên điện thoại di động của lão chợt đổ chuông, không ngờ là Trương Bằng. Lão vội nhấc máy rồi cười nói:

- Bí thư Trương à, xin chào. Tôi mấy ngày nay bận quá, quên cả không đến gặp Bí thư Trương để bàn bạc công việc. Thật là không phải!

- Bây giờ ông đến đây một chuyến đi. Tôi có chuyện cần bàn với ông.

Trương Bằng trầm giọng nói, trong giọng nói mang theo một vẻ nặng nề, dường như đang có tâm sự trầm trọng.

Lam Chính Quốc hơi sửng sốt. Lão biết Trương Bằng chắc chắn là có chuyện gì đó muốn nóng lòng bàn bạc với mình. Cho nên lập tức trả lời:

- Được, được. Bây giờ tôi sẽ lập tức đến, Bí thư Trương chờ một lát.

Lam Chính Quốc cúp máy sau đó vội thay quần áo đi xuống dưới lầu. Lúc đi xuống nhìn thấy Lam Tuyết vẫn còn đang ngồi trên ghế sofa, sắc mặt của cô tái nhợt tiêu tụy thì lão hơi nhíu mày. Bộ dáng này của Lam Tuyết khiến cho lão cảm thấy rất đau lòng. Lão cũng biết được phản ứng vừa rồi của mình có hơi thái quá cho nên lão đi đến gần cô, ôn hoà nói:

- Tiểu Tuyết, vừa rồi ba có hơi to tiếng với con. Cũng chỉ tại ba nghe thấy con nói những chuyện tạp nham giả dối quá nên mới có phản ứng bức bối như vậy. Con phải tin tưởng ba của mình chứ. Tất cả những lời nói của người ngoài đều không đáng tin. Con là con gái của ba, chẳng lẽ ba lừa cả con hay sao? Tiểu Tuyết con đừng suy nghĩ chuyện này nữa. Trước mắt con cứ nghỉ ngơi cho khỏi bệnh được không?

- Con biết rồi.

Lam Tuyết thản nhiên trả lời, giọng nói vô cùng lạnh lùng, không có một chút tình cảm nào.

- Vậy là tốt rồi. Con ở nhà nghỉ ngơi, ba có việc phải ra ngoài một lát.

Lam Chính Quốc nói xong liền đi ra ngoài.

Lúc này Lam Chính Quốc đã ngồi bên trong chiếc xe Cadillac sang trọng. Tiểu Võ đang ở phía trước lái xe cho hắn.

Lam Chính Quốc hơi nhắm hờ mắt lại nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghĩ ra một việc, lão mở mắt ra, trầm giọng hỏi:

- Tiểu Võ, mấy ngày gần đây cậu âm thầm đi theo bảo vệ Tiểu Tuyết, có biết được nó có tiếp xúc với những người lạ nào hay không?

Tiểu Võ nghĩ một lát rồi nói:

- Tiểu thư quen biết không nhiều người ở Bắc Kinh. Chỉ có điều dường như cô ấy có biết một người thanh niên trẻ tuổi, nhiều lần gặp nhau nói chuyện. Sau mỗi lần gặp mặt đều tỏ ra rất không vui.

- Sao? Người thanh niên này tên là gì? Lại lịch ra sao?

Lam Chính Quốc nhíu mày hỏi.

- Xin lỗi ông chủ. Chuyện này tôi vẫn chưa đi điều tra.

Tiểu Võ áy náy nói.

- Cậu tại sao lại có thể sơ ý quá như vậy chứ? Bất cứ người nào qua lại với Lam Tuyết đều phải điều tra cho thật rõ ràng. Lỡ như đối phương có ý đồ xấu với nó thì sao?

Lam Chính Quốc lớn tiếng nói nhưng sau một lúc liền dịu giọng lại:

- Ngày mai cậu phải điều tra cho thật rõ ràng về người thanh niên này, sau đó báo cáo cho tôi.

- Vâng, ông chủ.

Tiểu Võ vội vàng trả lời.

Lúc này, chiếc xe Cadillac xa hoa đã tiến vào trong một toà biệt thự. Sau khi xe dừng lại, Lam Chính Quốc bước xuống xe, đi về toà biệt thự Đan Nguyên của Trương Bằng. Tiểu Võ theo sát ở phía sau.

Lam Chính Quốc đi tới gõ cửa, vợ Trương Bằng đi ra mở nhìn thấy Lam Chính Quốc liền lập tức cười nói:

- Anh Lam đến à, mau vào đây.

- Được rồi, bà Trương không cần khách khí. À bí thư Trương có ở nhà không?

Lam Chính Quốc vừa đi vào nhà liền hỏi.

- Có có, ông ấy đang ở trong thư phòng. Ông ấy dặn nếu anh đến thì đi thẳng đến thư phòng tìm ông ấy.

Bà Trương cười cười nói.

- Được, tôi đến thư phòng tìm Bí thư Trương.

Lam Chính Quốc đi về phía thư phòng của Trương Bằng.

Trương Bằng đang ở trong thư phòng. Ông ta nhìn thấy Lam Chính Quốc đi vào liền nói:

- Ông tới rồi, ngồi đi.

- Cám ơn Bí thư Trương! Hôm nay ông vội vàng gọi tôi tới như thế là có chuyện gì gấp phải không?

Lam Chính Quốc hỏi dò.

- Aizzz!

Trương Bằng thở dài, vẻ mặt của lão tràn đầy sự băn khoăn, trầm giọng nói:

- Đúng là có chuyện, mà còn là chuyện lớn nữa.

Lam Chính Quốc nghe thế thì sửng sốt, nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của Trương Bằng thì lão cũng chắc chắn là đã có chuyện lớn xảy ra, vội vàng hạ giọng hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, xin Bí thư Trương nói rõ ra.

Trương Bằng mấy ngày nay vẫn luôn luôn nghĩ cách tiêu diệt cái mối họa trong lòng là tên Sở Phàm này. Chỉ cần Sở Phàm một ngày còn ở trên thế gian thì vẫn là một sự uy hiếp lớn nhất đối với ông ta. Trong lòng ông ta không thể chấp nhận được việc Sở Phàm còn sống. Bởi nếu thế, ông ta sẽ bị kìm chế nhiều chuyện, bị Sở Phàm quản chế, thậm chí cuối cùng có thể trở thành công cụ thao túng của hắn. Trong lòng Trương Bằng không thể cam chịu để Sở Phàm áp chế cho nên ông ta muốn phản kích, nhưng phải phản kích như thế nào đây? Ông ta không dám trực tiếp ra mặt đối phó với Sở Phàm bởi vì Sở Phàm đang nắm giữ rất nhiều chứng cứ trong tay. Ông ta sợ sau khi chính mình ra mặt chọc giận Sở Phàm thì những chứng cứ đó sẽ bị phơi bày ra ánh sáng. Lúc đó ông ta cũng khó bảo vệ được bản thân mình. Sau khi ngẫm nghĩ, nung nấu mãi, ông ta mới quyết định mượn dao giết người, nên mới gọi điện cho Lam Chính Quốc tới đây.

- Mấy ngày nay có một người tên là Sở Phàm muốn uy hiếp tôi.

Trương Bằng nói từng chữ từng chữ một.

- Sở Phàm? Hắn là ai? Tại sao hắn lại uy hiếp được chúng ta?

Lam Chính Quốc khó hiểu hỏi.

- Hắn đang nắm giữ một số chứng cứ về việc Triệu Thanh tặng cho tôi mấy căn biệt thự trước kia. Hơn nữa đáng sợ nhất là v hắn cũng biết một ít chân tướng ề chuyện Triệu Thanh chết!

Ánh mắt Trương Bằng trở nên thâm trầm, chậm rãi nói.

- Cái gì?

Lam Chính Quốc cũng vô cùng kinh hoàng. Cái chết của Triệu Thanh lão cũng có liên quan, bởi vì người hạ độc lúc ấy chính là lão.

Ánh mắt của Lam Chính Quốc cũng dần dần trở nên sắc nhọn, trong đó ẩn chứa một tia sát khí. Lão lạnh lùng hỏi:

- Cái người tên là Sở Phàm này rốt cuộc là ai? Tại sao hắn lại biết việc này?

- Tôi mấy ngày nay cũng đang điều tra về hắn, nhưng không được kết quả gì. Người này thân thế rất bí mật, nhưng tôi đoán chắc rằng hắn và con của Triệu Thanh là Triệu Hoa có lui tới với nhau.

Trương Bằng nói.

- Sao? Nói như vậy thì Triệu Hoa cũng nghi ngờ chúng ta hay sao? Thảo nào Hà Trường Thanh nói với tôi Triệu Hoa mấy ngày gần đây có biểu hiện khác thường.

Lam Chính Quốc bỗng tỉnh ngộ nói.

- Chuyện của Triệu Thanh tuyệt đối không thể để lộ ra. Nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Trương Bằng khẽ thở dài, nói.

Lam Chính Quốc hiểu ý Trương Bằng. Sự thực về cái chết của Triệu Thanh nếu như được phơi bày thì một loạt những chuyện khác mà lão đang cố gắng che dấu chân tướng cũng sẽ bị lộ ra hết. Cái chết của Triệu Thanh chỉ là một góc nhỏ của tảng băng đang nổi, những chân tướng của đủ loại vấn đề sau cái chết của ông ta mới là trí mạng nhất.

- Tôi hiểu ý của Bí thư Trương. Cả hai người đều không thể lưu lại được. Triệu Hoa thì tôi đã sớm đã có ý muốn giết nó rồi. Nhưng còn tên Sở Phàm lại đáng chết hơn, nó dám cả gan uy hiếp Bí thư Trương. Đúng là không biết trời cao đất rộng!

Lam Chính Quốc lạnh lùng nói.

Trương Bằng nghe thấy Lam Chính Quốc nói vậy thì cảm thấy vui vẻ, bởi vì ông ta đã ngầm muốn chuyển giao nhiệm vụ giết chết Sở Phàm cho Lam Chính Quốc. Thực ra nguyên nhân lớn nhất khiến ông ta muốn diệt trừ Sở Phàm chính là Sở Phàm đang nắm trong tay bằng chứng minh việc con trai ông ta lợi dụng quyền lực của ba để cấu kết với Hứa Nhạc. Những chứng cứ này đe dọa nghiêm trọng đến cuộc sống của gia đình ông ta cho nên ông ta đương nhiên không thể chấp nhận việc Sở Phàm tiếp tục còn trên cõi đời này được.

- Chính Quốc này, ông biết phải làm như thế nào thì tốt rồi. Chỉ có điều phải thật cẩn thận, chỉ cần không xảy ra chuyện gì lớn thì tôi đều có thể giúp ông giải quyết được.

Trương Bằng chậm rãi nói.

- Chuyện của Triệu Thanh trước kia vô cùng bí mật. Làm sao mà Triệu Hoa và Sở Phàm biết được? Thật là kỳ quái.

Lam Chính Quốc nhíu mày khó hiểu hỏi.

- Hừ, nói không chừng tên Triệu Thanh cáo già kia đã âm thầm để lại chứng cứ gì đó. Để tránh cho đêm dài lắm mộng, chúng ta vẫn cần phải diệt trừ hai người này thỏa đáng thì hơn.

- Tôi sẽ bắt tay ngay vào việc này, nhất định sẽ làm cho thật sạch sẽ. À mà Bí thư Trương mấy ngày nay có đọc báo không? Cổ phiếu của Tập đoàn Quốc Cảnh đã hạ giá trên diện rộng. Đây chính là một chuyện rất tốt với chúng ta đó.

- Vậy ông mau nắm lấy cơ hội này, đánh gục Quốc Cảnh đi. Khi đó ông có thể xưng hùng trên cả thương giới.

- Chuyện này vẫn là nhờ Bí thư Trương ra sức ủng hộ. Nếu như không có Bí thư Trương ra sức trợ giúp thì Tập đoàn Lam Thị của tôi cơ bản là không thể đứng vững được ở Bắc Kinh. Tất cả mọi chuyện này nhất định phải cảm ơn Bí thư Trương. Tôi sẽ không quên công lao của bí thư đâu.

Lam Chính Quốc cười ha hả nói.

- Bằng giao tình nhiều năm của chúng ta thì tôi không giúp ông thì giúp ai? Chỉ có điều chuyện lúc này tôi nói ông cần phải xử lý cho nhanh. Nếu không trong lòng tôi thật không thể yên tâm được.

Trương Bằng cấp bách nhất là muốn lập tức diệt Sở Phàm càng sớm càng tốt. Vì vậy lần thứ hai lại nhắc nhở Lam Chính Quốc nên làm gấp chuyện này.

- Được rồi, Bí thư Trương cứ yên tâm đi. Ngày mai tôi sẽ xử lý tốt việc này.

Lam Chính Quốc quả quyết nói.

Trương Bằng nghe vậy thì gật gù đầu, ánh mắt ông ta lạnh như băng giống như là đã nhìn thấy Sở Phàm bị giết chết.

360. Chương 350: Trương Thiếu Sợ Hải

- Cục trưởng Trần à? Có chuyện gì không?

- Sở Phàm, cơ hội tới rồi. Tôi nhận được tin Trương thiếu đi một mình đến hộp đêm Mộng Áo để uống rượu chơi bời. Tôi vội chạy tới xem thì thấy đúng là như thế.

Trần Thiên Minh không kìm được kích động nói.

- Thật không vậy? Sở Phàm hiểu “cơ hội” mà Trần Thiên Minh nói là gì. Mấy ngày qua Trần Thiên Minh để ý đến từng bước đi của Trương thiếu, chờ cho đến lúc Trương thiếu ra ngoài một mình.

- Đúng vậy, tôi đã kiểm tra lại, điều này là cực kỳ chính xác. Sở Phàm, cậu mau đi đến đây. Tôi ở hộp đêm Mộng Áo chờ cậu. Đêm nay tôi phải kết liễu hắn, chấm dứt tất cả mọi chuyện.

Trần Thiên Minh giận dữ nói.

Sở Phàm hơi suy nghĩ một lúc sau đó nói:

- Được rồi. Ông chờ tôi, tôi lập tức tới ngay.

Sở Phàm cúp máy sau đó nói với Ngô bá:

- Ngô bá, cháu có việc phải đi trước. Chuyện vừa rồi bàn với bác phải phiền bác lao tâm khổ tứ hơn nữa rồi.

- Thiếu chủ đừng khách khí. Đó là việc nên làm của tôi. Thiếu chủ cứ đi thông thả, làm chuyện gì cũng nên cẩn thận một chút.

Ngô bá dặn dò.

- Vâng!

Sở Phàm gật đầu rồi nói:

- Ngân Hồ, cô đi theo tôi một chuyến.

Sau đó Ngân Hồ liền lái chiếc xe Porsche màu bạc chạy băng băng đến hộp đêm Mộng Áo. Ngồi ở ghế lái phụ chính, sắc mặt Sở Phàm lạnh lùng khác thường. Dọc đường đi hắn không ngừng suy nghĩ phải làm cách nào để xử lý Trương thiếu? Mình nên trực tiếp động thủ ư? Không được, tốt nhất là để Trần Thiên Minh ra tay, như vậy sẽ khiến cho ông ấy được sáng khoái vì báo thù cho con. Điều đó chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Dọc đường đi, Sở Phàm đã vạch ra kế hoạch sao cho thật tốt. Tiếp theo sẽ xem Trần Thiên Minh sắp xếp thế nào.

Ngân Hồ chạy xe tới hộp đêm Mộng Áo rồi dừng lại để Sở Phàm đi ra. Hắn cầm điện thoại gọi cho Trần Thiên Minh, ngay sau đó đã thấy Trần Thiên Minh đi tới bên hắn. Sở Phàm chào hỏi rồi hạ giọng nói:

- Trương thiếu đang ở bên trong à?

- Đúng thế, hắn đang ở bên trong. Hắn có vẻ rất không vui. Lúc mới đi vào thì chỉ có một mình hắn nhưng bây giờ hình như có một cô gái đang ở bên cạnh.

Trần Thiên Minh nhíu mày nói.

- Sao? Cô gái kia là ai? Là người của hắn hay là gái của hộp đêm.

Sở Phàm hỏi.

- Là gái của hộp đêm, nhìn cách ăn mặc của cô ta là có thể đoán ra.

Trần Thiên Minh tin chắc nói.

- Vậy thì rất tốt! À, ở Bắc kinh này có đường quốc lộ vòng vèo quanh núi nào mà thừa thớt người qua lại không?

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

- Đường quốc lộ vòng vèo quanh núi mà thừa thớt người qua lại à? Ở ngoại ô phía Tây thành phố, những con đường ở cạnh núi quanh co nói chung rất là nhiều. Lái xe buổi tối vô cùng nguy hiểm, cho nên vào lúc đó hầu như không có xe qua lại.

Trần Thiên Minh trầm ngâm nói.

- Tốt lắm, con đường này rất phù hợp.

Ông nghĩ thử xem, nếu như Trương thiếu uống rượu say sau đó lái xe trên con đường này, ai ngờ bất cẩn rớt xuống vực cũng là điều hoàn toàn có thể xảy ra phải không?

Sở Phàm thần nhiên nói.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì hai mắt bỗng sáng lên, kích động nói:

- Đúng, đúng, điều này đương nhiên có khả năng. Cậu suy nghĩ thật là chu toàn.

- Bây giờ không phải là lúc khen ngợi nhau. Ông hãy đến con đường đó xem trước, lựa chọn đoạn đường thật tốt rồi chờ tôi.

Sở Phàm nói xong lại ghé vào tai Trần Thiên Minh nói thêm vài câu.

Trần Thiên Minh nghe vậy thì gật đầu, hai mắt sáng lên, vẻ mặt càng ngày càng kích động, sau cùng ông thấp giọng nói:

- Cậu yên tâm đi, tôi đi đến chỗ đó sắp đặt trước. Việc ở đây giao cho cậu.

- Không còn chuyện gì nữa, ông đi trước đi.

Sở Phàm thần nhiên nói.

Ánh sáng ở bên trong hộp đèn Mộng Áo mờ mờ ảo ảo, âm nhạc đỉnh tai nhức óc tràn ngập khắp mọi ngõ ngách ở đây.

Trên một chiếc ghế, Trương thiếu vừa ôm một cô gái xinh đẹp sexy vừa uống rượu. Nhìn vẻ mặt thì dường như đã uống không hề ít. Ánh mắt gã mang theo một vẻ mơ màng cuồng dã, bàn tay đang vừa vừa sờ nắn bộ ngực của cô gái kia lại vừa uống rượu.

- Đáng ghét, anh làm người ta đau quá à.

Cô gái gợi cảm kia cười khúc khích.

- Hôm nay anh tìm em là để phát tiết. Mẹ kiếp, mấy ngày gần đây lão tử trong người vô cùng khó chịu.

Trương thiếu hà ra một hơi thở đầy mùi rượu, phẫn hận nói.

Quả là mấy ngày gần đây Trương thiếu bực tức rất nhiều chuyện. Hôm trước gax bị Sở Phàm tát sưng cả hai má ngay tại nhà mình. Sau đó gã tức giận nói muốn tìm cách trả thù Sở Phàm nhưng lại bị ba gã tát thêm một cái thật mạnh. Lúc đó gã vô cùng sững sốt, sau đó Trương Bằng lại còn tức giận mắng gã việc tốt không đủ, việc xấu có thừa, còn cảnh cáo gã tuyệt đối không thể đụng vào nửa sợi lông của Sở Phàm. Nếu không chỉ có đường chết.

Trương Bằng từ trước đến nay chưa hề có thái độ đó với gã cho nên gã rất kinh ngạc. Sau đó gã mới biết Sở Phàm đang nắm giữ chứng cứ chứng minh gã và Hứa Nhạc cấu kết với nhau, rồi tối thẳng nhà gã uy hiếp hai ba con gã.

Cho nên gã đã hiểu được tại sao Sở Phàm trước mặt nhiều người như vậy làm nhục mình mà ba gã vẫn không thêm đếm xỉa, thậm chí còn tươi cười với Sở Phàm. Nghĩ đến đây trong lòng gã lại dâng lên từng cơn tức giận và căm hờn, nhưng gã cũng chẳng có cách gì. Đối với mệnh lệnh của ba mình, gã không dám cãi lại. Gã chỉ dám thầm oán trách là tại sao mà Sở Phàm lại nắm được chứng cứ chứng minh gã và Hứa Nhạc cấu kết với nhau cơ chứ.

Cho nên mấy ngày nay Trương thiếu rất buồn bực và căm tức ở trong lòng, nhưng cũng chẳng có cách nào giải quyết. Nên mấy ngày gần đây gã đành liên tiếp rủ bạn bè đắm mình vào hộp đèn và quán bar. Đêm nay bất ngờ xảy ra một chuyện, bạn gái của gã là Lý Tư Phụng đang làm việc ở nước ngoài đã đáp phi cơ về Bắc Kinh. Trong lòng gã thật sự là đang rất buồn phiền nên một mình chạy tới hộp đèn Mộng Áo để tìm gái phong tình.

- Em làm cho anh được sáng khoái nha.

Cô gái gọi cảm kia nói xong đưa đôi bàn tay luồn vào trong đũng quần của Trương thiếu.

Khoé miệng Trương thiếu bỗng nhiên hiện lên một nụ cười ác độc. Gã mạnh bạo dúi đầu của cô gái gọi cảm kia vào đũng quần của mình rồi nói:

- Hay là em dùng miệng để làm anh sướng khoái đi.

Cô gái gọi cảm cười khúc khích đầy quyến rũ, sau đó đưa tay cởi quần Trương thiếu ra, nhẹ nhàng sờ mó rồi sau đó cúi đầu xuống. Trương thiếu nhìn không được kêu lên một tiếng. Động tác của cô gái gọi cảm kia từ từ nhanh lên, gã không ngừng rên lên từng tiếng, từng đợt khoái cảm dâng lên, tiết xuất ra ngoài. Sau khi xuất hết ra tất cả, gã thở phì phò, trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn. Lúc này cô gái gọi cảm kia vẫn còn đang liếm liếm.

Bỗng nhiên điện thoại reo lên. Gã nhận ra là số của Lý Tư Phương, liền bảo cô gái kia ngừng lại rồi nhắc máy nói:

- Phương à? Em xuống phi cơ rồi phải không?

- Đúng thế, anh còn chưa đến sân bay đón em à?

Lý Tư Phương nũng nịu nói.

- Đang ở trên đường, gặp phải một chút việc nên chưa đến ngay được. Em chờ anh một chút.

Trương thiếu nói xong, cúp điện thoại, sau đó mặc quần lại rồi đứng lên, lấy ra một nắm tiền ném cho cô gái gọi cảm kia rồi đi ra ngoài.

Khi Trương thiếu đi ra khỏi hộp đêm Mộng Ảo thì gió đêm thổi từng cơn mát lạnh khiến gã tỉnh táo lại. Gã rút chìa khoá mở xe của mình ra, theo thói quen ngồi xuống ghế rồi khoá cửa. Đột nhiên, cảm thấy có gì đó khác thường, quay đầu lại thì vô cùng kinh hãi, hơi rượu trong người đã bị bốc đi hơn một nửa. Gã nhìn thấy rõ ràng đằng sau xe còn có thêm một người nữa.

- Trương thiếu, mấy ngày nay vẫn khoẻ chứ?

Người ngồi ở phía sau xe lên tiếng hỏi thăm gã, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười thản nhiên.

Trương thiếu nhìn thấy người này thì hai mắt gã bỗng trở nên lạnh lẽo, trong chốc lát trên khuôn mặt hiện lên một vẻ vô cùng phẫn nộ, vẻ tức giận này giống như là muốn ăn tươi nuốt sống người ở đằng sau xe.

Người ngồi ở sau xe đúng là Sở Phàm.

- Tại sao mày lại ở trong xe của tao?

Trương thiếu lạnh lùng hỏi.

Sở Phàm cười cười, không trả lời, khẽ nhắc người lên rồi đi tới ghế lái phụ nói:

- Chỉ cần tao muốn thì cho dù là đêm hôm khuya khoắt tao cũng có thể xuất hiện ở trong phòng của mày, mày có tin không?

Trương thiếu lạnh lùng nhìn Sở Phàm. Thực ra trong lòng gã đối với Sở Phàm vẫn có chút sợ hãi, nhất là lúc phải một mình đối mặt với Sở Phàm. Gã biết võ công của Sở Phàm rất cao cường, mình không phải là đối thủ cho nên tuy trong lòng gã bây giờ rất căm hận Sở Phàm nhưng cũng đành phải tạm thời nhẫn nhịn. Gã lạnh lùng nói:

- Xe của tao không chào đón mày. Mày mau cút ra ngoài đi!

- Hắc hắc, mày nói chuyện thật là nóng nảy. Về điểm này thì mày phải học tập thẳng cha mày. Mày nóng tính hơn ông ta nhiều lắm, cần phải nhã nhặn hơn. Ông tuy là Bí thư Thị uỷ nhưng lúc nói chuyện với tao lại vô cùng khách khí, đáng vẻ không giống như mày bây giờ đâu.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Mày đừng tưởng mày nắm được một chút chứng cứ là tao sợ mày. Trong mắt tao mày chẳng là cái gì cả. Sau này ai nở nụ cười cuối cùng vẫn còn chưa biết đâu.

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Đúng thế, ai nỡ nụ cười cuối cùng còn chưa thể biết chính xác. Tuy nhiên...

Ánh mắt của Sở Phàm trở nên lạnh lẽo. Hắn nhìn chăm chăm vào Trương thiếu, từng chữ từng chữ một nói:

- Bất kể người nỡ nụ cười cuối cùng là ai cũng chắc chắn không phải là mày. Bởi vì sau đêm nay, mày mãi mãi sẽ không thể cười được nữa.

Trương thiếu nghe vậy thì chớp chớp mắt, gã híp mắt lại rồi lạnh lùng nói:

- Mày nói như vậy là có ý gì?

- Không có ý gì cả. Tao chỉ muốn đem mày đi gặp một người bạn cũ, hẳn có ý gì với mày mới là điều quan trọng.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Thối lắm, mày nói tao đi đâu là tao phải đi à? Tao nhắc lại lần nữa, mày mau xuống xe cho tao.

Trương thiếu tức giận nói.

- Chát.

Một âm thanh vang lên khi Sở Phàm tát vào mặt Trương thiếu. Trên khuôn mặt của gã hiện lên một dấu bàn tay rõ ràng, đôi má gã bỗng trở nên đau đớn nhức nhối.

- Lời tao nói mày nghe không hiểu à? Mày ăn nói cho cẩn thận. Có phải mấy cái tát lần trước tao cho mày vẫn còn chưa đủ phải không?

Giọng nói Sở Phàm lạnh lẽo như băng phát ra.

Trương thiếu chớp chớp ánh mắt, lộ ra vẻ vô cùng căm hờn. Gã biết mình không phải là đối thủ của Sở Phàm, tiếp tục ở trên xe không phải là cách giải quyết hay. Vì thế gã vội vàng đưa tay mở cửa xe để chạy ra ngoài, nhưng bỗng nhiên đôi bàn tay của gã vừa vươn ra bỗng truyền đến một cảm giác đau thấu xương, chẳng biết từ lúc nào Sở Phàm đã đưa tay trái ra nắm chặt lấy khớp xương cánh tay trái của gã. Bây giờ cánh tay trái của gã hoàn toàn không thể cử động được nữa.

Trương thiếu đau đến mức phải há miệng nhe răng ra thở phì phò hỏi:

- Mày, mày rốt cuộc là muốn gì?

- Tao chẳng muốn gì cả ngoài việc muốn mày lái xe chạy vòng quanh núi.

Sắc mặt Sở Phàm không hiện lên một biểu tình gì, thản nhiên nói.

361. Chương 351: Trương Thiếu Tuyệt Vọng (phần I)

- Lời nói của tao mày đã nghe rõ chưa?

Sở Phàm nhú mày, lộ vẻ không kiên nhẫn trong giọng nói.

- Xe của tao, tao thích đi đâu liên quan gì đến mày? Mày không xứng đáng để ra lệnh cho tao.

- Nói như vậy là...

Giọng nói Sở Phàm trở nên lạnh lẽo, từng tia sắc nhọn bắt ra từ ánh mắt:

- Mày không nghe lời của tao?

- Mày còn chưa xứng.

Giọng nói Trương thiếu băng lãnh. Lúc gã nói, trong mắt gã hiện lên một tia hàn quang sắc bén ở trong mắt. Bỗng nhiên gã cảm thấy một cơn đau đớn thấu xương. Cơn đau dữ dội khiến cho gã không kìm được

phải kêu to lên. Cúi đầu xuống gã nhìn thấy Sở Phàm đang cầm trong tay một con dao nhỏ sắc bén, tàn nhẫn đâm vào đùi phải của gã. Máu tươi ứa ra khiến cho quần gã bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

- Tao rất thích thái độ không chịu nghe lời của mày. Chỉ có như vậy tao mới có cơ hội để hoạt động gân cốt. Sở Phàm cười cười, trong giọng nói hiện lên vẻ đùa bỡn.

- Mày....

Trương thiếu nghiêng răng, trên khuôn mặt lộ vẻ đau khổ. Đau đớn khiến gã không thể nói thêm một câu nào nữa.

- A

Gã kêu thảm một tiếng, thì ra Sở Phàm đã rút con dao đâm ở trên đùi gã ra.

Sở Phàm chùi chùi hai mặt của con dao nhỏ ở trên chiếc quần của Trương thiếu. Sau khi lau khô vết máu hằn lạnh nhạt nói:

- Nếu mày không muốn con dao này tiếp tục nhuộm thêm máu tươi thì nghe lời tao lái xe chạy đến con đường vòng quanh núi.

Giọng nói tuy lạnh nhạt, nhưng mang theo một vẻ khiến người ta không thể không nghe theo.

Trương thiếu không nhịn được đến mức phát run lên. Hai tay của gã ôm lấy vết dao ở trên đùi, khuôn mặt trở nên đau đớn vặn vẹo vì bị dao đâm.

Đúng lúc này, chuông di động đột ngột reo lên, chính là của Trương thiếu.

Trương thiếu khẽ động tâm, trong lòng cảm thấy vui mừng. Tiếng chuông di động bất thành linh reo lên trong lúc tối tăm này chính là tiếng chuông cứu mạng của gã. Gã lập tức thò tay vào trong túi rút di động ra. Nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng của Sở Phàm thì gã lại sững sờ. Gã ý thức được rằng mình tuyệt đối không thể loạn động, càng không thể rút di động ra, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng thậm chí có thể bị giết chết.

Sở Phàm không nói gì, thò tay vào túi của Trương thiếu lấy di động ra. Hắn nhìn vào màn hình thì biết được là do một cô gái tên là Lý Tư Phụng gọi tới. Hắn cười lạnh, cúp máy điện thoại, sau đó dùng tay tháo pin ra.

Trong chốc lát, sắc mặt của Trương thiếu bỗng xám như tro tàn. Khúc gỗ cứu mạng cuối cùng của gã đã chìm ngấm. Bây giờ trong lòng gã bỗng cảm thấy một sự sợ hãi và tuyệt vọng. Cảm giác này từ trước đến nay gã chưa từng trải qua mà chỉ mang lại cho người khác được hưởng thụ mà thôi.

- Tao nói lại với mày một lần nữa là hãy lái xe đi vòng quanh núi. Sự kiên nhẫn của tao đối với mày có thể nói là đã lên đến đỉnh điểm. Đừng bắt tao lấy tính mạng của mày ra đùa giỡn.

Sở Phàm nói xong khẽ đưa tay lên, con dao sắc bén lạnh lẽo đặt lên trên cổ họng của Trương thiếu.

Tim của Trương thiếu đập thành thịch, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, hô hấp của gã trở nên dồn dập, đôi mắt chớp động. Gã thở phò phò nói:

- Mày, mày muốn làm gì? Chẳng lẽ mày không muốn sống nữa hay sao?

- Đúng thế, tao không muốn sống nữa. Tao muốn một mạng đổi một mạng với mày, xem ra như thế vẫn đáng giá. Mày là con trai của Bí thư Thị ủy, từng ngấm ngấm cấu kết với Hứa Nhạc mà có được tài sản lên tới mấy ngàn vạn. Còn tao thì sao? Ha ha, tao chỉ là một thằng vệ sĩ nhỏ nhoi mà thôi. Mày nói xem cuộc giao dịch này không phải là rất lời cho tao hay sao?

Sở Phàm lạnh lùng cười.

Những lời nói này trong chốc lát đúng là đã thực sự uy hiếp được Trương thiếu. Trương thiếu không muốn chết, thậm chí có thể nói là sợ chết. Tuy ngoài mặt gã thâm trầm, thủ đoạn độc ác nhưng sâu thẳm trong lòng, gã luôn luôn có một cảm giác sợ hãi đối với cái chết. Trước kia gã tỏ ra độc ác bởi vì không có ai có thể uy hiếp tính mạng của gã được. Nhưng lúc này, Sở Phàm lấy dao đặt trên cổ họng của gã khiến cho gã

cảm thấy một cảm giác sợ hãi mà từ trước tới giờ chưa từng có. Mũi dao lạnh lẽo khiến cho gã nhận thức được cái chết sắp tới gần, thân thể không kìm được mà trở nên run rẩy.

- Điên, điên, người này điên rồi, người này điên rồi.

Trương thiếu thì thảo nói, sau đó mở khóa xe rồi ngoan ngoãn khởi động xe chạy tới con đường vòng quanh núi.

- Đây mới là một sự lựa chọn thông minh.

Sở Phàm thần nhiên nói, con dao vẫn như cũ đặt trên cổ họng của Trương thiếu. Hắn nói tiếp:

- Chỉ có điều, tao hy vọng dọc đường mày có thể tiếp tục phát triển trí thông minh của mình. Tốt nhất là mày không nên biểu diễn hay đùa giỡn gì ở trên đường. Ví dụ như cố tình vượt đèn đỏ khiến cho cảnh sát giao thông chú ý, hoặc không chịu nghe lời tao chạy đến chỗ khác, vân vân... Nếu như mày tỏ ra một chút không biết điều, con dao trong tay của tao cũng không thể biết điều với mày được.

Sở Phàm nói xong khẽ đưa con dao lượn một vòng, trên cổ họng của Trương thiếu liền xuất hiện một vết dao mờ mờ.

Trương thiếu kinh hãi, đưa tay sờ lấy cổ họng, cảm thấy đau rát. Đôi mắt vừa phần nộ vừa sợ hãi liếc nhìn Sở Phàm một cái, trong lòng dường như hơi hồi hận tại sao trước kia lại trêu chọc đến thằng điên này?

Sở Phàm lạnh nhạt đưa mắt liếc nhìn Trương thiếu, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười đùa bỡn:

- Có phải mày cảm thấy không phục đúng không? Mày vốn nghĩ rằng đối phó với hạng vô danh tiểu tốt như tao thì tùy tiện động một cái ngón tay là có thể giết chết tao. Nhưng cuối cùng sự sống chết của cha con mày lại nằm trong tay tao, mày không phục có phải không?

Trương thiếu âm trầm không đáp. Trong lòng gã vô cùng phần nộ. Cơ đau dâng lên từ đùi phải như nhắc gã là phải giữ được sự bình tĩnh, nhất định không được chọc giận thằng điên này. Trong lòng gã nghĩ thầm, đợi đến một ngày nào đó Sở Phàm mà rơi vào tay gã, gã nhất định sẽ khiến cho tên Sở Phàm này phải trả lại sự sỉ nhục gấp trăm lần bây giờ.

Nhưng mà, gã liệu còn có tương lai không?

- Mày trong lòng không phục là đúng thôi. Từ trước đến giờ, mày luôn nghĩ mày là mèo, còn tao là chuột. Mày bất cứ lúc nào cũng thể đùa bỡn tao, đùa bỡn chán rồi sau đó cắn chết tao. Đáng tiếc, mày sai rồi, tao không phải là chuột, mày cũng không phải là mèo.

Sở Phàm ngừng một chút rồi từng chữ từng chữ nói tiếp:

- Tao là thợ săn, mày là con mồi của tao. Mày sai ở chỗ là dám trêu chọc tao, lại dám xuất hiện trước tầm mắt tao. Đối với một người thợ săn giỏi mà nói, con mồi giống như mày là một con mồi vô cùng thơm ngon, tao làm sao có thể buông tha?

- Mày...

Trương thiếu dồn dập thở phì phò, trong mắt hiện lên một ngọn lửa căm phẫn. Gã đảo mắt thì tiếp xúc ngay với ánh mắt sắc nhọn như dao của Sở Phàm, khiến cho một câu cũng không thể nói tiếp. Ánh mắt của Sở Phàm khiến cho gã có cảm giác giống như là đang rơi vào đáy vực sâu tuyệt vọng.

362. Chương 352: Trương Thiếu Tuyệt Vọng (phần Ii)

- Mày muốn lợi dụng Trần Tuấn Sinh để giết tao, thực hiện cái trò mượn đao giết người. Sau đó sẽ đem hết tất cả trách nhiệm đổ cho hắn, như vậy một mũi tên có thể bắn hai con chim. Không thể không thừa nhận rằng kế sách của mày rất tuyệt hảo, rất thâm hiểm. Nhưng mày đã coi thường tao. Đây chính là sai lầm lớn nhất của mày. Còn một sai lầm lớn không kém nữa chính là mày đã không phòng bị Trần Thiên Minh. Hai sai lầm này đã giết chết mày.

Sở Phàm ung dung nói tiếp:

- Nhưng cái mà khiến tao tức giận nhất chính là mày đã sai Từ Lãng giết chết A Thiển. A Thiển bị bọn súc sinh chúng mày lợi dụng hết lần này đến lần khác nhưng cuối cùng bọn mày vẫn không chịu buông tha. Đây mới là nguyên nhân chính khơi dậy sự căm phẫn trong lòng tao. Nếu không, thời gian tồn tại của mày có lẽ sẽ dài thêm một chút.

- Quả nhiên Từ Lãng rơi vào tay mày.

Ánh mắt Trương thiếu hiện lên vẻ căm phẫn. Cuối cùng gã cũng hiểu tại sao Hứa Nhạc lại bị bắt quả tang ở toà nhà số 13 trên đường Hoa Tây. Số người biết được nơi đó là chỗ gã và Hứa Nhạc chứa thuốc phiện không nhiều lắm. Mà Từ Lãng lại chính là một trong số ít đó. Từ lâu gã đã nghi ngờ tất cả là do Từ Lãng để lộ ra. Nhưng hôm nay nghe chính miệng Sở Phàm nói gã mới chắc chắn trăm phần trăm chuyện này.

- Không sai, Từ Lãng bây giờ vẫn còn nằm trong tay tao. Chưa chết đâu, chỉ có điều mỗi lần gặp thì hần đều năn nỉ tao giết chết hần. Nhưng giết người là phạm pháp, tao đâu có thể tùy tiện làm bừa, đúng không? Ha ha, Trương thiếu ơi là Trương thiếu, mày luôn luôn coi trọng sự trung thành của những người bên cạnh mày đối với mày. Nhưng mày đối xử với người khác âm hiểm, thủ đoạn độc ác, lật mặt còn nhanh hơn lật bàn tay. Như vậy thì liệu có người nào trung thành với mày không? Tao có thể khẳng định trăm phần trăm, những người bên cạnh mày đều lưu lại một sự đề phòng. Họ đề phòng mày bởi vì mày đối đãi với họ căn bản không được thành thật và chân thực. Như vậy bọn họ làm sao có thể trung thành với mày? Từ Lãng là một ví dụ điển hình.

Sở Phàm ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chuyện Hứa Nhạc đúng là liên quan ít nhiều tới Từ Lãng. Nếu không phải là hần khai ra mày và Hứa Nhạc từng thông đồng buôn bán ma tuý với nhau thì nhất thời tao quả thật không thể uy hiếp được mày.

- Từ Lãng, tên chết tiệt này.

Trương thiếu nghiêng chặt răng, giọng nói căm hận từ trong kẽ răng phóng ra.

- Mày yên tâm đi, về phần Từ Lãng tao sẽ tìm cách báo thù cho mày. Dù thế nào thì mày cũng là đối thủ khiến tao phải tôn trọng, vẫn có lúc mày tỉnh táo.

Sở Phàm giống như chợt nhớ ra cái gì đó nói thêm:

- Thiếu chút nữa thì quên nói với mày về Hứa Nhạc. Hứa Nhạc đúng là một nhân vật vô cùng đáng yêu. Hần mở sòng bạc ngầm, buôn bán thuốc phiện, thậm chí giết người phóng hỏa. Hần nghĩ rằng với thể lực của mày là có thể vô tư. Kỳ thực hần thật sự đã chơi với lửa. Tao thật sự không hiểu nổi mày tại sao lại cấu kết với loại người này chứ? Chẳng lẽ mày không biết hần chơi với lửa thì sẽ dễ tai bay vạ gió sang người khác hay sao? Hay là mày vẫn nghĩ rằng cho dù có xảy ra chuyện gì mày cũng có khả năng xử lý được tất? Thật là vô cùng buồn cười.

Ngoại trừ sự phẫn nộ căm hờn ở trong lòng thì bình tĩnh suy ngẫm lại Trương thiếu cũng không khỏi cảm thấy lời nói của Sở Phàm cũng có lý. Nhưng với sự kiêu căng ngược ngạo không bao giờ thay đổi của gã thì làm sao có thể chấp nhận chịu thua người khác? Trong lòng gã thẩm tính toán, từ nay về sau vẫn còn nhiều cơ hội để phản công lại.

- Mày nói nhiều như vậy đơn giản là chỉ để đả kích làm nhục tao. Tao biết, Hứa Nhạc đã khai ra tất cả đúng không? Mày còn lấy lời khai của Hứa Nhạc làm chứng cứ để uy hiếp ba tao. Tại sao mày lại làm vậy? Tại sao mày không đưa những chứng cứ đó phơi bày ra ngoài ánh sáng đi?

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Ha ha, tại sao tao lại phải phơi bày ra ngoài ánh sáng nhỉ? Nếu như tao phơi bày những cái đó ra ánh sáng thì chắc chắn Bí thư Trương sẽ bị cách chức đi tù. Nhưng như vậy chẳng phải là đã mất đi giá trị lợi dụng của ông ta sao? Ông ta đường đường cũng là Bí thư Thị uỷ đó. Giá trị lợi dụng của ông ta vẫn còn rất nhiều, mà giá trị lợi dụng vẫn còn thì tao việc gì phải đánh đổ ông ta đây?

Sở Phàm ha hả cười.

Trương thiếu nghe vậy thì ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Gã dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Sở Phàm. Một khi giá trị lợi dụng của Trương Bằng đã hết thì hần sẽ đẩy Trương Bằng vào chỗ chết.

- Mày cho là chỉ bằng vào cái chứng cứ này là có thể lật đổ ba tao thật à? Vậy thì suy nghĩ của mày quả là vô cùng khờ khạo.

Trương thiếu hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường.

- Đến lúc này thì tao cũng không ngại nói cho mày một cái bí mật, mày có nhớ cái hôm tao đến nhà mày nói chuyện với ba mày không? Lúc đó tao còn tát cho mày mấy cái, tại sao ba mày lại không dám ngăn cản lại? Còn nữa, ba mày và tao ở thư phòng nói cái gì? Mày có hứng thú muốn biết không?

Sở Phàm cười cười nói:

- Hôm đó, buổi sáng tao và ba mày nói chuyện về một người phụ nữ. Người phụ nữ này sống ở trong một khu biệt thự gần Tây Hồ ở thành phố A. Còn nữa, người phụ nữ này đã có một đứa con gái khoảng năm sáu tuổi, tên là Lý Giai Giai. Chỉ có điều nói thực ra, cô bé này phải gọi là Trương Giai Giai mới đúng.

- Cái gì?

Khuôn mặt Trương thiếu hiện lên vẻ sững sốt. Gã cau mày, một lúc sau mới ngạc nhiên hỏi:

- Ý mày là người phụ nữ đó chính là tình nhân của ba tao? Ba tao còn cùng với người đó sinh ra một cô bé?

- Thông minh, đúng là như vậy. Mà tao cũng vừa mới nắm được một ít chứng cứ chứng minh ba mày và người phụ nữ này có quan hệ. Mày cũng biết, ông ta đường đường là một Bí thư Thị ủy mà dám cả gan nuôi dưỡng tình nhân ở bên ngoài thì thật là mạo hiểm. Việc này đủ để chứng minh cho thấy ba mày tình sâu nghĩa nặng với người phụ nữ này như thế nào. Tao nắm được người phụ nữ và con gái cô ta trong tay, ba mày không thể không nghe lời tao. Nếu không, chuyện gì tao cũng có thể gây ra được.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

Khuôn mặt Trương thiếu trong nháy mắt trở nên xám như tro tàn. Gã bỗng tỉnh ngộ, Sở Phàm bây giờ có thể nắm chắc được cục diện trong tay lúc này không phải là điều ngẫu nhiên, cũng không phải là do gã sơ sẩy khiến cho Sở Phàm giữ được quyền chủ động. Mà thật ra năng lực của Sở Phàm quả là đã vượt quá khả năng tưởng tượng của gã. Sở Phàm chính là một đối thủ hùng mạnh, với loại đối thủ như thế này, chỉ cần có một chút cơ hội hãn cũng có thể đẩy người khác vào chỗ chết.

Trên người Trương thiếu bỗng nhiên hơi toát ra mồ hôi lạnh. Khuôn mặt trở nên tái nhợt khác thường. Gã thực hối hận, hối hận lúc trước đã trêu chọc đến Sở Phàm. Hai bên nước sông không phạm nước giếng thì đã là tốt lắm rồi, cũng không đến mức rơi vào tình thế như hiện nay.

Nhưng mà bây giờ hối hận thì còn có ích gì?

Sở Phàm bình thản ngả người ra đằng sau, khẽ thở dài một tiếng, giọng nói tràn đầy vẻ tiếc hận:

- Nước cờ mày dùng Trần Tuấn Sinh chính là một nước cờ sai lầm. Bởi vì mày chưa suy xét tới việc Trần Thiên Minh mới chính là một quân cờ quan trọng. Ngay từ đầu mày cần phải liên kết và khống chế được với Trần Thiên Minh mới đúng. Nhưng mày lại không nghĩ đến giá trị lợi dụng của Trần Thiên Minh, cho nên đã xem nhẹ ông ấy. Chuyện này lại tạo điều kiện thuận lợi cho tao. Sau khi Hứa Nhạc bị bắt mày có thấy là thái độ của Trần Thiên Minh đã thay đổi 108 độ không? Ha ha, ngoài mặt Trần Thiên Minh tỏ ra cung kính với mày chẳng qua chỉ là đóng kịch. Kỳ thực, ông ấy đã sớm biệt hung thủ thực sự giết chết con ông ấy chính là mày.

- Mày, mày... Trần Tuấn Sinh rõ ràng là do mày giết chết.

Trương thiếu giận giữ hét lên.

- Thật không? Mày nói những lời này cho Trần Thiên Minh đi, xem ông ta tin lời mày hay tin lời tao?

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Mày, mày nói cái gì? Mày đưa tao đến gặp Trần Thiên Minh?

Trương thiếu kinh hoàng hỏi.

363. Chương 353: Sát Khí Của Trần Thiên Minh

- Không muốn đi ư? Hay là vẫn dám dùng cảm nói sẽ đối mặt với Trần Thiên Minh? Tao nghĩ rằng lúc đó mày với Trần Thiên Minh sẽ có chuyện để nói rõ ràng với nhau.

Trong lòng Trương thiếu đột nhiên có một dự cảm không tốt. Trần Thiên Minh nếu cứ cho rằng mình là chủ mưu trong việc giết đứa con của ông ta thì đêm nay liệu có trả thù mình không? Liệu ông ta có giết mình không? Hừ, cho dù là lớn mật đến cỡ nào ông ta cũng không dám làm. Chẳng lẽ ông ta không muốn giữ cái ghế Cục trưởng Cục Công an nữa à? Vụ ma túy lần này Trần Thiên Minh nếu sớm biết điều thì đã tốt cho gã rồi.

Trương thiếu trong lòng trầm nghĩ, hai mắt liếc nhìn xung quanh, bỗng chạm phải khuôn mặt lạnh lùng của Sở Phàm, trong mắt hiện lên một tia sáng độc ác. Nếu như bây giờ gã lựa chọn con đường cùng với Sở Phàm ngọc nát đá tan thì gã có thể đâm xe đại vào một chỗ nào đó. Nhưng gã lại không dám, bởi vì trong lòng gã vẫn nghĩ rằng tính mạng của mình quý giá hơn nhiều so với Sở Phàm. Cứ đợi đến một ngày nào đó gã sẽ trả thù Sở Phàm gấp bội. Hơn nữa cơn đau kịch liệt từ vết thương ở đùi truyền lên như nhắc nhở gã rằng tính mạng của gã quý giá cỡ nào. Trong lòng gã trầm nghĩ, “Có thể bảo toàn được mạng sống qua đêm nay thì cho dù có phải chịu nhiều nhục nhã hơn nữa cũng đáng”.

Chỉ là sâu thẳm trong nội tâm mình, người mà Trương thiếu kiêng kỵ nhất vẫn là Sở Phàm. Dù sao lúc này Sở Phàm vẫn hoàn toàn có khả năng uy hiếp đến sự an toàn tính mạng của gã. Còn về phần Trần Thiên Minh, gã thực ra không hề lo lắng. Bởi vì Trương thiếu vẫn cho rằng Trần Thiên Minh sẽ không dám lấy mạng của gã. “Nói gì thì nói mình cũng đâu có phải là hung thủ giết Trần Tuấn Sinh. Cho dù mình dụ dỗ Trần Tuấn Sinh khiến cho hắn nghiện thuốc phiện thì đã làm sao? Nếu như Trần Tuấn Sinh thực sự không muốn thì ai có thể bức bách hắn?” Trương thiếu nghĩ vậy thì trong lòng cảm thấy an tâm được phần nào, thậm chí phát thệ, chỉ cần qua được đêm nay thì sau này gã nhất định sẽ trả thù, cho dù là Sở Phàm hay Trần Thiên Minh, tất cả đều phải chết.

- Mày có biết rằng dựa vào chế tài pháp luật trong vụ án của Hứa Nhạc thì mày cũng sẽ bị bắn chết không? Sở Phàm đột nhiên mở miệng hỏi, sau đó hần đổi giọng nói tiếp:

- Mấy ngày nay có vẻ mày đã phong lưu khoái hoạt đủ cả rồi phải không? Ít nhất là tao cũng nghĩ như thế. Trương thiếu nghe vậy thì sửng sốt, không hiểu rốt cuộc Sở Phàm định nói gì đây.

Lúc này, chiếc xe đã đi tới con đường uốn lượn quanh núi. Con đường này không chỉ dốc và còn rất hẹp, phía bên phải đường chính là núi cao sừng sững, còn phía bên trái chính là vực sâu vạn trượng. Những khúc cua nối nhau liên tiếp, có thể nói vào ban đêm chắc chắn không có chiếc xe nào dám chạy ở đây.

Trương thiếu giảm tốc độ, giọng nói lộ vẻ lo sợ bất an:

- Mày, mày muốn dẫn tao đi đâu? Chỗ này rất nguy hiểm.

- Nếu tao đoán không lầm thì Trần Thiên Minh hình như đang ở phía trước chờ mày. Chỗ này hình như là không có người, nói chuyện không phải sẽ tiện hơn sao?

Sở Phàm cười, một nụ cười thoát nhìn có vẻ rất vô hại.

Trương thiếu cảm thấy thật điên đầu. Gã không dám lùi về phía sau, trong tay của Sở Phàm đang cầm dao uy hiếp gã. Vì tính mạng của mình, không còn cách nào khác, gã đành phải tiếp tục lái xe chạy tiếp. Sau khi lái xe vòng quanh một khúc cua ngoằn ngoèo thì Trương thiếu đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen ở phía trước. Chiếc xe này có vẻ khá quen thuộc với gã. Sau khi tới gần, gã đã trông thấy có một người đàn ông đang đứng cạnh xe. Người này chẳng phải ai xa lạ, chính là Trần Thiên Minh.

- Tới rồi, mau xuống xe.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

Trương thiếu dừng xe lại, đẩy cửa rồi cò nhấc đi ra. Vết thương từ đùi phải của gã truyền lên từng cơn đau nhói. Khi xuống xe, gã bỗng nhận ra, đằng trước chiếc xe đen tuyền của Trần Thiên Minh còn có một chiếc xe thể thao Porsche màu bạc.

Trần Thiên Minh vẻ mặt thâm trầm đi tới gần. Đôi mắt của ông khẽ chớp chớp, trong ánh mắt bắn ra từng luồng sát khí. Ông lạnh lùng nói:

- Trương thiếu, chúng ta lại gặp nhau, chân cậu bị làm sao vậy?

- Ông đưa tôi đến đây có gì không? Nếu có chuyện thì gặp nhau ở quán trà, vừa nhâm nhi vừa nói chuyện không được sao?

Trương thiếu không thèm để ý tới lời nói châm chọc của Trần Thiên Minh, thản nhiên nói.

- Nếu chỉ đơn thuần là nói chuyện thì nơi nào cũng thể. Nhưng có một số việc thì không phải ở đâu cũng làm được.

Trần Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt ông lúc này đã bùng cháy hai ngọn lửa.

Khi Trần Thiên Minh và Trương thiếu nói chuyện, Ngân Hồ lặng lẽ đi đến bên cạnh Sở Phàm. Sở Phàm khẽ nháy mắt ám chỉ, Ngân Hồ lập tức hiểu ý. Cô đi tới chiếc xe của Trương thiếu, mở cửa rồi ngồi vào bên trong.

Trương thiếu thấy Ngân Hồ ngồi vào bên trong xe của mình thì cảm thấy khó hiểu. Hắn hỏi:

- Cô ấy muốn làm gì?

- Tao quên một thứ ở trên xe, cô ấy đi lấy giúp tao. Cục trưởng Trần đang nói chuyện với mày, mày nên đối đáp cho tốt.

Sở Phàm che khuất tầm mắt của Trương thiếu, thản nhiên nói.

- Hừ, Cục trưởng Trần, lời nói của ông một câu tôi cũng không hiểu. Chúng ta cứ nói rõ ràng ra. Nếu như Cục trưởng Trần muốn đòi lại công đạo cho con ông thì ông tìm lắm người rồi. Bởi vì tôi không phải là thủ phạm giết chết con ông.

Trương thiếu lạnh lùng nói.

- Vậy à? Vậy cậu nói cho tôi biết ai mới đúng là thủ phạm giết chết con tôi?

Trần Thiên Minh thản nhiên hỏi.

- Cái này...

Trương thiếu liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái rồi nói:

- Chuyện này phải hỏi ông. Ông chính là Cục trưởng Cục Công an, chẳng lẽ không điều tra ra ai mới đúng là thủ phạm giết con ông sao? Thật là buồn cười.

- Buồn cười à? Hừ, tôi hỏi cậu, con tôi nghiện thuốc phiện có phải là do cậu dụ dỗ không?

Trần Thiên Minh trầm giọng, sắc sảo hỏi.

Trương thiếu sững sốt, khuôn mặt hơi giật giật, ngập ngừng nói:

- Chuyện này, chuyện này cũng không thể trách tôi. Nếu như con ông thực sự không muốn tiếp cận cái đó thì cũng chẳng ai có thể ép cậu ta nghiện được cả.

- Chát.

Một âm thanh giòn tan vang lên. Trần Thiên Minh thẳng tay giáng cho Trương thiếu một cái bạt tai.

- Ông...

Trương thiếu ôm mặt, trong người dâng lên một ngọn lửa tức giận. Mấy ngày nay gã bị Sở Phàm sỉ nhục đủ điều nhưng gã không ngờ ngay cả Trần Thiên Minh cũng dám tát gã. Trương thiếu trợn mắt nhìn Trần Thiên Minh, tức giận nói:

- Ông dám đánh tôi à? Ông không muốn sống nữa hay sao?

- Từ Lăng là người của mây phải không? Chính mây là người sai Từ Lăng dụ dỗ con tao khiến nó nghiện ma túy, sau đó chịu sự khống chế của mây, để mây có thể tùy ý sai khiến phải không? Còn nữa, vụ huyết án ở khu nhà xưởng bỏ hoang cũng là do một mình mây đạo diễn phải không? Là mây sai người giết chết con tao phải không? Người độc ác như mây, không xứng đáng được sống trên cõi đời này nữa.

Trần Thiên Minh tức giận nói xong lại thẳng tay giáng thẳng vào mặt Trương thiếu một đấm.

- A!

Trương thiếu kêu lên một tiếng đau đớn. Chỉ tại đùi của gã bị thương, hành động không được thuận tiện nên bị Trần Thiên Minh ép phải lùi một bước.

- Ông nhầm rồi. Tất cả không phải như ông nghĩ đâu. Ông đã bị Sở Phàm lừa rồi. Sở Phàm mới thật sự là hung thủ giết chết con ông. Chính là hắn, chứ không phải tôi.

- Mây nói thối lắm. Sở Phàm khi ấy rõ ràng bị mây đuổi giết. Mây định diệt trừ cả hắn và con, một mũi tên bắn hai con chim. Thủ đoạn của mây thật là khiến tao phải sợ hãi. Mây đúng là đồ con rùa thối tha.

Trần Thiên Minh nói xong tiến thẳng tới trước mặt Trương thiếu đấm một quyền khiến cho khoé miệng của gã tóe máu, chảy ròng ròng. Trương thiếu không trụ nổi, ngã thẳng xuống đất. Trong khoảnh khắc ngã xuống đất, Trương thiếu đã nhìn thấy nụ cười giễu cợt của Sở Phàm. Nụ cười đó như châm biếm gã rằng, cho dù gã có biện minh như thế nào Trần Thiên Minh cũng vẫn cho rằng gã mới chính là thủ phạm giết con trai của ông.

Trương thiếu đưa mắt nhìn Trần Thiên Minh thì chạm phải ánh mắt tràn ngập sát khí lạnh lùng của ông. Gã hoảng sợ. Một cảm giác sợ chết từ trước đến nay chưa từng có đã lan toả ra toàn thân. Bây giờ gã đã hiểu tại sao Trần Thiên Minh lại phải dẫn gã tới vùng núi hoang vắng này. Rõ ràng là ông ta muốn hủy thi diệt tích. Trong mắt Trương thiếu bây giờ tràn đầy sự sợ hãi. Gã nhận ra rằng mình đã rơi vào cái bẫy của Sở Phàm. Lúc trước gã định dùng kế mượn dao giết người, lợi dụng Trần Tuấn Sinh để phế bỏ Sở Phàm. Nhưng không ngờ bây giờ hắn lại bị Sở Phàm dùng đúng kế đó để giết mình, mà thanh dao này bây giờ lại chính là mượn của Trần Thiên Minh.

364. Chương 354: Ngày Tận Thế Của Trương Thiếu

Giờ phút này gã đã suy sụp đến nỗi để người ta làm nhục như làm nhục một con chó. Gã đã không còn đáng vẻ kiêu căng ngạo ngược không coi ai ra gì trước kia. Tình thế thay đổi như chong chóng khiến cho Trương thiếu không kịp thời tiếp nhận được. Sự tôn nghiêm của gã đã bị chà đạp đến nỗi bây giờ gã trông thật đáng thương như một con chó.

Một người khi biết mình sắp chết thì sẽ có cảm giác như thế nào? Cái cảm giác sợ hãi bao phủ toàn thân họ khi phải đối mặt với cái chết thì sẽ ra sao?

Trương thiếu không muốn chết, cho nên khi tiếp cận với ánh mắt tràn ngập sát khí của Trần Thiên Minh thì trái tim của gã không kịp được đập vô cùng nhanh, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng. Trong lòng gã thầm khẳng định “Trần Thiên Minh chắc chắn sẽ giết mình, nếu không ông ta cũng sẽ giáng cho mình vài cái tát nữa. Mà như vậy thì cơ hội sống của mình sẽ không còn nữa, bởi vì lúc ở trên xe, Sở Phàm nói rất nhiều điều với mình rồi. Mà nguyên nhân khiến Sở Phàm nói nhiều như vậy thì chỉ có thể giải thích là hắn đã sớm biết mình không thể sống sót qua đêm nay.”

Một người sắp chết thì có biết nhiều chuyện cũng chẳng làm được điều gì.

- Trần Thiên Minh, ông, ông muốn làm gì? Ông đừng quên ông là Cục trưởng Cục Công an. Chẳng lẽ ông muốn phạm pháp sao?

Trương thiếu vì trong lòng quá sợ hãi nên trong giọng nói không khỏi run rẩy.

- Phạm pháp à? Ha ha....

Trần Thiên Minh cười thê lương. Đột nhiên ông ngừng lại, lúc này trong đôi mắt ông hiện lên hai ngọn lửa tức giận, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trương thiếu nói:

- Mày cũng biết đó là phạm pháp à? Vậy tại sao lúc trước mày lại làm những chuyện đó? Mày cấu kết với Hứa Nhạc buôn bán thuốc phiện, mở sòng bạc ngầm, nhận hối lộ, thậm chí còn giết người phóng hỏa, kinh tởm hơn là mày còn tự tay sắp đặt vụ huyết án ở khu nhà xưởng bỏ hoang. Những hành vi đó của mày liệu có vi phạm pháp luật không?

- Trần Thiên Minh, tôi nhắc lại lần nữa. Tôi không có sát hại con ông. Quả thực tôi có làm một chút việc có lỗi với con ông nhưng chỉ vậy thì đâu đến mức ông đối xử với tôi như thế này. Trên đời này luôn có pháp luật. Cho dù tôi có làm chuyện gì thì cũng do pháp luật xử lý, không đến lượt ông.

Trương thiếu ngo ngoay đứng lên, tức giận nói.

- Thật không? Tao không quản được mày nhưng tao có thể giết mày. Giết mày để báo thù cho con tao.

Trần Thiên Minh cười thâm trầm, trong mắt bắn ra từng tia hàn quang. Sau đó ông đưa tay rút một khẩu súng lục màu đen từ bên hông ra.

Trương thiếu nhìn thấy Trần Thiên Minh rút súng ra thì kinh hoàng. Tay chân gã không kiềm được run lên cầm cập. Gã hoảng sợ nói:

- Ông, ông muốn làm gì? Ông muốn chết à? Ông, ông điên rồi.

Trương thiếu sợ hãi nhìn khẩu súng trong tay Trần Thiên Minh. Theo bản năng tự vệ, gã lão đảo lùi về sau. Đột nhiên gã bỗng cảm thấy thân thể của mình chạm phải một người, quay đầu lại thì thấy Sở Phàm đang ở đằng sau. Trong khoảnh khắc đó gã cảm thấy mình như bị rơi xuống vực sâu vô tận.

- Giết người thì đền mạng. Mày hại chết con trai Cục trưởng Trần. Ông ấy giết mày để trả thù là đạo lý hiển nhiên, không đúng sao?

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Không, không phải là tao giết. Là mày, chính là mày giết hần.

Về mặt Trương thiếu trở nên trắng bệch. Gã run rẩy nhìn Sở Phàm, giọng nói đã không còn giữ được bình tĩnh, khuôn mặt vằn vện vô cùng khó coi.

- Cục trưởng Trần, ông xem ông đi, ông dọa Trương thiếu đến mức gì rồi? Ông mau cất cái đồ vật trên tay đi, nếu không Trương thiếu vỡ mật ra thì thật sự không hay đâu.

Sở Phàm nhàn nhạt nói.

- Không giết hần thì không thể trừ bỏ được hận thù trong lòng tôi. Có thể trừ bỏ được hần thì cho dù bất cứ giá nào tôi cũng chấp nhận.

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói.

- Cũng không thể nói như vậy. Hay là chúng ta cho Trương thiếu một cơ hội đi. Nói thế nào đi chăng nữa thì Trương thiếu cũng không phải là người tầm thường. Nếu chúng ta không cho hần một cơ hội thì e rằng hần chết cũng không cam lòng đâu.

Sở Phàm cười cười, lời nói của hần cứ như thể coi Trương thiếu là người đã chết rồi.

Nhưng Trương thiếu nghe Sở Phàm nói như vậy thì giống như nắm được một tia sống sót. Gã kích động hỏi:

- Cơ hội, mày mày nói cơ hội gì?

- Cho mày một cơ hội chạy trốn.

Sở Phàm nghiêm mặt nói.

- Cơ, cơ hội chạy trốn?

Trương thiếu dường như đã nhìn thấy một cơ hội sống.

- Đúng vậy, mày đi vào trong xe. Sau đó tao sẽ đếm một hai ba, đếm xong thì Cục trưởng Trần sẽ nổ súng. Nếu như sau đó mày đã chạy đủ xa khiến cho viên đạn của Cục trưởng Trần không làm gì được thì coi như

mày sống. Nhưng nếu như sau khi tao đếm xong mà mày vẫn còn đứng yên thì xin thứ lỗi, tao không giúp được mày.

Sở Phàm nói xong xoay người hướng về phía Trần Thiên Minh hỏi:

- Cục trưởng Trần thấy như vậy được không?

Trần Thiên Minh nhìn Sở Phàm, trong ánh mắt hiện lên một vẻ cười cợt. Ông mở miệng nói:

- Được, tôi đồng ý.

- Chuyện này làm sao được. Lỡ như xe của tao khởi động không được thì làm sao?

Trương thiếu run giọng nói.

- Mày yên tâm. Vì để công bằng nên... tao sẽ chờ đến khi xe của mày khởi động xong thì sẽ đếm. Như thế đã được chưa? Đây chính là cơ hội sống cuối cùng của mày.

Sở Phàm nhàn nhạt nói.

Trương thiếu trầm nghĩ, chờ cho Sở Phàm đếm đến ba thì mình đã lái xe chạy hơn mười mét. Khi đó Trần Thiên Minh có nổ súng thì tuyệt đối cũng không thể bắn trúng, hơn nữa còn có xe đỡ đạn cho. Bất kể nói thế nào, chỉ cần mình có thể ngồi lên xe là có một cơ hội chạy trốn.

- Được, tao đáp ứng, nhưng mày phải giữ lời.

Trương thiếu cố gắng che dấu tâm trạng vui sướng của mình.

- Dĩ nhiên. Nào, bắt đầu đi.

Sở Phàm nhàn nhạt nói xong, khuôn mặt tỏ ra lạnh lùng không hề có chút biểu hiện gì khác.

Trương thiếu đi đến trước xe của mình. Lúc vừa vào trong xe thì gã bỗng nhớ ra là lúc này Ngân Hồ đã từng ngồi vào xe mình. Hơn nữa hai chiếc xe vốn chắn đường gã lúc này đã lùi ra ngoài, nhường cho gã một con đường. Trong lòng Trương thiếu hiện lên một dự cảm bất an, nhưng gã cũng không thể suy nghĩ nhiều. Đúng như Sở Phàm nói, đây chính là cơ hội cuối cùng của gã.

Gã cầm chìa khoá vào ổ rồi khởi động xe, chân phải đạp ga thật mạnh, trong lòng trầm nghĩ phải tăng hết ga.

- Một!

Thanh âm lạnh như băng của Sở Phàm vang vọng trong đêm khuya thanh vắng.

Trương thiếu nghe thấy vậy thì hoảng hốt, giống như phản xạ có điều kiện, gã vội vàng đạp ga. Trong chớp lát, xe của gã giống như tên bắn lao ra ngoài. Gã tăng tốc độ xe nhanh đến nỗi không nghe được thanh âm đằng sau của Sở Phàm, trong tiềm thức chỉ mong muốn làm sao nhấn ga thật mạnh, khiến cho xe chạy thật nhanh.

Đột nhiên, Trương thiếu trông thấy một khúc cua 90 độ ở phía trước. Gã kinh hãi, vội vàng buông lỏng ga, phanh xe lại. Nhưng bỗng nhiên gã nhận ra rằng phanh đã không còn tác dụng. Chiếc xe không dừng lại mà còn chạy nhanh hơn nữa. Trương thiếu luống cuống chân tay. Tại sao lại như vậy? Vừa rồi không phải phanh của xe gã vẫn còn hoạt động tốt hay sao?

Trương thiếu cuống quýt vặn tay lái, tuy nhiên tay lái của gã lại giống như chong chóng xoay tròn một vòng không có gì cản lại. Gã giết mạnh một cái, tay lái cũng theo đó mà bay ra. Trong khoảnh khắc, gã nở nụ cười, một nụ cười của sự tuyệt vọng, thê lương. Gã bỗng hiểu rằng cho dù chết thì mình vẫn bị Sở Phàm đùa bỡn.

Ầm!

Một âm thanh lớn vang lên, chiếc xe của Trương thiếu đụng vào cái rào chắn. Cả người lẫn xe đều rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Ở phía xa, Trần Thiên Minh và Ngân Hồ vẫn lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, giống như những thứ này đã nằm trong dự tính của họ từ đầu.

- Ôi trời, cuối cùng cũng phải gọi người đến tu sửa con đường này. Rào chắn ở đây dường như không được chắc chắn cho lắm thì phải? Xem ra sắp tới Cục trưởng Trần phải bận bịu một phen rồi.

Sở Phàm khẽ thở dài nói.

- Đúng vậy, một chiếc xe giữa đêm chạy trên con đường ngoằn ngoèo này, không may bị rơi xuống vực. Chuyện như vậy xảy ra thì bọn công an tôi cũng phải có trách nhiệm.

Trần Thiên Minh vừa nói vừa nở nụ cười. Những nỗ lực của ông rốt cuộc cũng đã được đền đáp.

- Chỉ sợ Trương Bằng lại truy xét trách nhiệm của Cục trưởng Cục Công an là ông thôi.

Sở Phàm nhàn nhạt nói.

- Hừ, tôi không truy xét hần thì thôi. Hần còn muốn truy xét ngược lại tôi à? Con hần bắt cần lái xe rơi xuống vực thì có liên quan gì đến tôi? Đường nhiên cũng chẳng liên quan gì đến cậu.

Trần Thiên Minh dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người nào ở trong chiếc xe này mà rơi xuống thì chắc phải tan xương nát thịt. Trương thiếu cũng chỉ là một tấm thân huyết nhục, cho dù có điều tra như thế nào cũng không thể ra nguyên nhân, huống chi tôi còn là Cục trưởng Cục Công an.

- Ha ha, tôi tin tưởng rằng Cục trưởng Trần sẽ xử lý chuyện sau này thật tốt.

Sở Phàm cười cười rồi nói tiếp:

- Chúng ta cũng nên đi thôi. Tiếp tục ở lại đây nếu bị người khác nhìn thấy cũng không tốt cho lắm.

- Ủ, được.

Trần Thiên Minh xoay người về phía Sở Phàm thành thật nói tiếp:

- Sở Phàm, cảm ơn cậu! Nếu như không có cậu thì tôi quả thật không biết phải xử lý mọi việc làm sao cho thật tốt.

- Ha ha, Cục trưởng Trần đừng có khách khí. Chuyện sau này còn do Cục trưởng Trần dàn xếp cơ mà.

Sở Phàm vung tay, cười nói.

- Ha ha, tôi thấy cậu em mới là khách khí đó. Từ nay về sau có chuyện gì cần giúp đỡ cứ đến tìm tôi. Chỉ cần nằm trong khả năng thì tôi sẽ không từ chối.

Trần Thiên Minh tỏ vẻ chắc chắn nói.

- Được được, đừng khách khí nữa. Chúng ta đi thôi.

Sở Phàm nói xong từ biệt Trần Thiên Minh, ngồi vào chiếc xe của Ngân Hồ.

Ngân Hồ lái xe vòng quanh núi, chạy băng băng hướng về nội thành. Khuôn mặt xinh đẹp của cô vẫn lạnh như băng không tỏ ra một chút biểu cảm gì. Nhưng trong lòng Sở Phàm vẫn thầm biết, chuyện Trương thiếu lái xe đụng vào rào chắn rồi rơi xuống vực có liên hệ rất lớn đến cô.

Khi Ngân Hồ vào trong xe của Trương thiếu thì cô đã động chút tay chân vào trong đó. Vì thế phanh và tay lái của Trương thiếu đều không thể sử dụng được nữa.

Đối với Sở Phàm mà nói, hần có rất nhiều biện pháp để giết chết Trương thiếu. Nhưng để cho Trương thiếu tự mình lái xe lao xuống vực là một cách làm tốt nhất. Bởi vì như vậy thì người khác sẽ không thể tìm ra manh mối gì để điều tra. Xe rơi xuống vực, tất cả đều đã tan xương nát thịt thì còn gì mà điều tra được nữa? Huống chi, đằng sau còn có Trần Thiên Minh chống đỡ.

Cái chết của Trương thiếu đã nằm trong kế hoạch của Sở Phàm, nhưng đó chỉ là một phần nhỏ. Hần còn rất nhiều việc lớn hơn còn phải thực hiện.

“Trương Bằng khi biết con trai mình chết thì sẽ nghĩ như thế nào? Chắc chắn là ông ta sẽ ra sức bảo vệ Lý Giai Giai. Dù sao ông ta cũng chỉ còn lại một cốt nhục là cô bé ấy.” Sở Phàm trầm nghĩ, khoé miệng mang theo một nụ cười thâm hiểm.

365. Chương 355: Tô Phỉ Lưu Luyến Không Rời

- Chủ nhân, chúng ta đi đâu?

Ngân Hồ xoay người về phía Sở Phàm hỏi.

- Cô đưa tôi về nhà đi. À đúng rồi, đêm nay cô làm tốt lắm. Tôi nghĩ chắc lúc Trương thiếu khi rơi xuống vực hắc cũng chẳng hiểu tại sao phanh và tay lái của hắn tự nhiên lại bị hỏng, ha ha.

Sở Phàm lộ vẻ cao hứng, cười ha hả.

- Hắn cho dù có nghĩ ra được thì cũng đã muộn rồi. Người này chết vẫn chưa hết tội.

Ngân Hồ lạnh lùng nói.

- Ha ha, cô nói đúng. Hắn có chết vẫn chưa hết tội.

Sở Phàm cười lớn. Đột nhiên điện thoại của hắn reo lên, là Tô Phỉ gọi. Hắn vội vàng nhắc máy trả lời:

- Tiểu Phỉ à, có chuyện gì không? Muộn rồi sao còn chưa đi ngủ?

- Sở ca ca, anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh.

Giọng nói của Tô Phỉ có vẻ lo lắng.

- Anh đang ở phía tây ngoại ô Bắc Kinh, em gặp anh có chuyện gì không?

Sở Phàm hỏi.

- Gặp nhau rồi nói sau. Em đang ở quảng trường Thời Đại trong nội thành chờ anh. Anh mau tới nha.

Tô Phỉ nói xong liền cúp điện thoại.

Sở Phàm nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng “Tô Phỉ có chuyện gì mà phải tìm mình gấp thế nhỉ?”

- Ngân Hồ, cô lái xe đi tới quảng trường Thời Đại. Nhanh lên một chút.

Sở Phàm ra lệnh.

- Vâng, chủ nhân.

Ngân Hồ đáp lời rồi lái xe chạy băng băng hướng về phía quảng trường.

Quảng trường Thời Đại từ sau khi được khánh thành đã trở thành một nơi để người dân vui chơi giải trí. Buổi tối rất nhiều người tới đây nói chuyện với nhau hoặc chơi thả diều. Lúc đó ở đây còn có suối phun âm nhạc rất thú vị, hấp dẫn nhiều người tới xem.

Một chiếc xe Porsche màu bạc từ từ tiến vào cổng của quảng trường. Cửa xe mở ra, Sở Phàm đi xuống, sau đó hắn quay người lại nói với Ngân Hồ:

- Cô về trước đi, tôi ở đây chờ một người bạn.

Ngân Hồ gật đầu rồi quay đầu xe chạy đi.

Sở Phàm rút điện thoại ra gọi cho Tô Phỉ:

- Tiểu Phỉ, em đang ở đâu trong quảng trường? Anh đang ở trước cổng rồi. Sao không thấy em?

- Anh đến rồi à? Anh đứng yên ở đó chờ em. Em đến ngay đây.

- Ừ.

Sở Phàm chờ khoảng năm sáu phút thì thấy Tô Phỉ mang theo một cái túi xách nho nhỏ chạy từ từ về phía hắn. Khi cô chạy bầu phong nhũ ở trước ngực nhô lên hụp xuống khiến cho người ta tưởng chừng như xem cũng đã đủ no.

- Sở ca ca.

Tô Phỉ chạy tới bên Sở Phàm, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, hơi thở của cô dồn dập, đôi mắt to xinh đẹp màu lam nhạt tràn đầy vẻ vui sướng. Hôm nay cô mặc một chiếc quần màu lam bó sát người, chiếc quần bao quanh cặp đùi duyên dáng. Phía trên là một chiếc áo sơ mi cộc tay màu phấn hồng, thoát nhìn có vẻ rất thanh thuần gợi cảm.

- Em làm gì mà chạy nhanh vậy? Sợ anh không đợi em à?

Sở Phàm khẽ cười nói.

- Sở ca ca...

Tô Phỉ dương cái miệng nhỏ nhắn ra, sau đó dang tay về phía Sở Phàm, ôm lấy cổ của hắn, thật chặt, rồi nói tiếp:

- Em chỉ mong sớm được nhìn thấy anh thôi. Từ nay chúng ta không được gặp nhau nữa rồi.

- Cái gì mà từ nay về sau gặp nhau nữa? Ngốc nghếch này, em lại nói mê sảng cái gì đó?

Sở Phàm lặng thầm hưởng thụ bộ ngực đầy đặn của Tô Phỉ áp sát vào ngực của mình. Hắn ôm lấy bờ eo nhỏ của cô, khẽ cười cười nói.

- Em, em ngày mai phải đi rồi.

Tô Phỉ thương tâm gục vào đầu vai Sở Phàm, hơi thở phập phồng, run rẩy nói.

- Ngày mai em phải đi rồi? Đi đâu vậy.

Sở Phàm ôm lấy bờ vai của Tô Phỉ, nhìn thẳng vào khuôn mặt thanh tú của cô.

Ánh mắt Tô Phỉ tỏ ra buồn rầu, trên khuôn mặt mang theo một vẻ thương tâm. Cô khẽ nói:

- Mấy ngày trước ba mẹ em đã hoàn tất thủ tục để em đi du học bên Mỹ. Tối ngày mai em sẽ phải lên máy bay cùng ba mẹ sang bên đó rồi.

- Nhanh như vậy sao? Không phải là hết học kỳ này mới đi à?

Sở Phàm sửng sốt hỏi.

- Vốn là như vậy, nhưng ba mẹ em chợt thay đổi kế hoạch. Em không muốn đi, em muốn tiếp tục được ở gần anh.

Tô Phỉ ghen ngào nói.

Sở Phàm ôm Tô Phỉ vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về đầu cô, dịu dàng nói:

- Ba mẹ đã sắp xếp như vậy thì em nên nghe theo. Hơn nữa, cho dù sang đó thì cũng không phải là không trở về nữa, đúng không?

- Em cũng không biết. Nhưng cho dù có về thì chắc phải nửa năm hoặc một năm mới được một lần. Thật là lâu, em không muốn đi.

Đôi mắt của Tô Phỉ đã ươn ướt, lưu luyến nói.

Sở Phàm ôm Tô Phỉ, khẽ hôn lên cái cổ mềm mại của cô, dịu dàng nói:

- Chia li là để chờ ngày đoàn tụ. Vì chờ đợi ngày đó, cho dù phải đau khổ khi chia ly chúng ta cũng nên nhẫn nại. Tiểu Phỉ, anh sẽ chờ em trở về, được không?

- Sở ca ca, em sẽ rất nhớ anh, nhớ Trầm Mộng Lâm, còn có Tiểu Vân nữa. Em không muốn chúng ta chia tay. Em muốn chúng ta sống cùng một chỗ.

Tô Phỉ khóc nước nỏ, càng ôm chặt lấy Sở Phàm.

- Sở ca ca cũng sẽ rất nhớ em. Nhưng vì công việc học hành, em nên nghe theo sự sắp xếp của ba mẹ. Ngoan nào, em xem em đi, tại sao lại khóc nhè như thế chứ? Bây giờ không phải là có Internet sao? Chúng ta lên mạng là có thể nhìn thấy nhau. Lại còn điện thoại nữa. À mà nói không chừng anh còn có thể bay sang thăm em.

Sở Phàm an ủi Tô Phỉ, khẽ cười nói.

- Sở ca ca, anh, anh đến lúc đó thật sự sẽ bay sang thăm em sao?

Đôi mắt to xinh đẹp của Tô Phỉ nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Sở Phàm, trong ánh mắt lộ vẻ chờ mong.

Sở Phàm cười cười, khẽ nắm lấy cái mũi dài của cô rồi nói:

- Dĩ nhiên rồi, thời gian lâu quá thì Sở ca ca cũng sẽ nhớ đến em thôi, đúng không?

- Chuyện này Sở ca ca đã nói là phải giữ lời nha.

Khuôn mặt đầm lệ của Tô Phỉ đã hiện ra một nụ cười, cô vui vẻ nói.

- Được, một lời đã định.

Sở Phàm nói xong nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt của Tô Phỉ.

Tô Phỉ khẽ cười, cô kéo cánh tay của Sở Phàm rồi nói:

- Chúng ta đi shopping đi.

Lúc này quảng trường Thời Đại đã bắt đầu đông người, từ các cặp vợ chồng già trẻ cho đến các đôi tình nhân, bọn trẻ con, đủ mọi loại người đều đang tản bộ hoặc ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Sở Phàm và Tô Phỉ cũng hoà theo làn người này. Tô Phỉ kéo tay Sở Phàm, thân thể mềm mại dựa vào hắn. Cô bước đi rất chậm. Cô sợ rằng nếu mình bước nhanh thì khoảng thời gian êm đềm này sẽ trôi đi nhanh chóng.

- Sở ca ca, ở bên đó em phải làm gì bây giờ?

Tô Phỉ bỗng nghiêm túc, đưa đôi mắt long lanh nhìn Sở Phàm không chớp mắt. Cô muốn nhìn thật lâu để lúc sang Mỹ, mỗi khi hồi tưởng lại thật rõ ràng.

Sở Phàm nhất thời không nói gì cả, theo bản năng hắn đưa tay ôm lấy eo của Tô Phỉ.

- Anh có biết rằng em muốn anh ngẩng đầu lên ngắm sao trời không? Những ngôi sao lấp lánh kia chính là ánh mắt của anh.

Tô Phỉ cười nói.

Sở Phàm nghe vậy cũng nhin không được phá lên cười rồi nói :

- Nếu như em quá nhớ thì mang theo một tấm ảnh của anh, lâu lâu hôn một cái là được.

- Đáng ghét, em còn tưởng rằng anh nói là khi nào em nhớ thì anh lập tức bay sang với em.

Tô Phỉ hờn dỗi nói.

Sở Phàm cười khỏ, khẽ véo véo cái mũi của Tô Phỉ rồi nói:

- Lỡ như ngày nào em cũng nhớ đến anh thì sao? Chẳng phải là anh cứ phải bay tới bay lui hoài sao?

- Anh đừng có mà tưởng bở. Ai thèm ngày nào cũng nhớ đến anh chứ? Nói không chừng ở đó biết đâu em gặp được một nam sinh tốt hơn anh gấp chục lần. Hừ.

Tô Phỉ hừ nhẹ.

- Nếu đúng là như vậy thì anh càng phải thường xuyên bay sang thăm em.

Sở Phàm khẽ thở dài.

- Tại sao?

Tô Phỉ hỏi.

- Để bảo vệ em thôi. Nhưng thật ra chính là muốn xem xem cái tên nam sinh kia còn dám to gan đến gần em nữa không?

Sở Phàm ha hả cười.

- Hắc hắc, anh nói thật không đấy?

Tô Phỉ tựa thân thể mềm mại vào ngực Sở Phàm, hạnh phúc hỏi.

Sở Phàm nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô thì nhin không được đưa tay khẽ véo véo rồi nói:

- Em có muốn thử không?

- Đúng thế, em cũng muốn thử xem sao.

Tô Phỉ cười vui vẻ, một nụ cười rất ngọt ngào.

“Trời ạ, tùy tiện đùa như vậy chẳng lẽ cô ấy coi là thật sao?” Sở Phàm trầm nghĩ.

- Woa, suối phun âm nhạc ở phía trước bắt đầu rồi kìa. Chỗ đó có nhiều người quá. Sở ca ca, chúng ta cũng đi qua đi.

Tô Phỉ nói xong kéo Sở Phàm đi tới.

Sở Phàm để mặc cho Tô Phỉ kéo mình đi. Ở đằng trước là một đài phun hình trứng rất lớn, vây xung quanh rất nhiều người. Tô Phỉ kéo Sở Phàm tới bên trong cho tới khi chen chúc không vào được nữa mới dừng lại. Khuôn mặt xinh đẹp của cô mang theo một vẻ vui sướng. Bởi vì đêm nay, cô được cùng với Sở Phàm xem một màn suối phun âm nhạc trực tiếp.

Có thể cùng với người đàn ông mình yêu đi xem suối phun âm nhạc, cảm thụ được tình yêu ngọt ngào chính là nguyện vọng nho nhỏ của bất kỳ một cô gái nào.

Đột nhiên, một điệu nhạc sôi nổi vang lên. Trong tiếng nhạc đó, một cột nước từ suối phun bắn thẳng lên trời, bay lên thật cao rồi bắn ra bốn phương tám hướng, giống như là một cơn mưa hoa. Ở bốn phía của vòi phun nước, những ngọn đèn đủ màu đang chiếu vào cột nước tạo ra một hình ảnh vô cùng tươi đẹp, ngây nga trắng lẹ.

- Woa, đẹp thật.

Tô Phỉ nhìn thấy cột nước bắn cao lên trên không thì không kìm được tán thưởng.

Sở Phàm nhìn thấy vẻ kích động vui sướng hiện lên trên khuôn mặt đang tươi cười của Tô Phỉ thì không nhin được vòng tay ra sau lưng ôm lấy cô, khẽ ghé vào tai cô nói:

- Cho dù đẹp gấp mười lần nữa thì cũng không bằng em.

Cái ôm ấm áp, giọng nói dịu dàng động lòng người khiến cho Tô Phỉ khẽ run lên, khuôn mặt hơi ửng đỏ. Cô quay sang nhìn Sở Phàm thì thấy được một ánh mắt vô sáng ngời và thâm sâu của hắn. Lúc này, Sở Phàm liền thuận thế hôn vào đôi môi anh đào đỏ tươi khêu gợi của cô.

- Dừng.

Tô Phỉ kêu lên một tiếng, thân thể của cô như nhũn ra, rúc vào trong lồng ngực của Sở Phàm. Ở đây bốn phía đều có người, cô không ngờ Sở Phàm ngay cả chỗ này mà cũng dám hôn cô. Khuôn mặt của cô trở nên ửng đỏ, khẽ né tránh nụ hôn nồng nhiệt của Sở Phàm, then thùng nói:

- Nơi, nơi này có rất nhiều người đó.

- Anh không kìm được, nhìn em rất quyến rũ.

Sở Phàm cười nói.

Tô Phỉ then thùng rúc đầu vào trong lồng ngực của Sở Phàm, âm thanh rất nhỏ vang lên:

- Đêm nay, đêm nay, anh ở bên em được không?

366. Chương 356: Anh Phải Ôm Em Cả Đêm

Nếu như một cô gái trong một đêm trước khi đi ra nước ngoài đi du học nói với bạn những lời như thế này thì bạn sẽ có suy nghĩ gì?

Tôi nghĩ bất kể người nào cũng không thể từ chối nổi phải không?

Sở Phàm im lặng. Hắn ôm chặt lấy Tô Phỉ vào lòng, hôn lên khuôn mặt thanh tú của cô. Hắn không muốn nói gì cả, hắn muốn dùng hành động của mình để thay cho tất cả.

Hai người ôm nhau nhìn những hình ảnh biến đổi không ngừng của vòi phun nước. Những màu sắc rực rỡ muôn hình vạn trạng do những giọt nước khúc xạ này thật là một cảnh tượng vô cùng tươi đẹp làm cho tăng thêm cảm xúc của hai người trước lúc sắp khi ly biệt.

Màn suối phun âm nhạc đã hết, những người xem xung quanh cũng dần dần tản đi. Sở Phàm cùng với Tô Phỉ vẫn ôm nhau tại chỗ.

Cuối cùng khi mọi người đều đã đi hết, Sở Phàm mới ghé vào bên cạnh tai của Tô Phỉ nhẹ giọng:

- Chúng ta cũng đi thôi.

- Ừ!

Tô Phỉ phục hồi lại tinh thần rồi nói tiếp:

- Lúc này em đã thầm nghĩ nếu như có thể mãi mãi được tựa vào lòng anh thì thật là một điều rất tuyệt vời.

Sở Phàm khẽ cười, đưa tay véo nhẹ má của Tô Phỉ rồi nói:

- Em xem em kìa, đây không phải chỉ là đi du học nước ngoài thôi sao? Cứ làm như là sinh ly tử biệt không bằng.

- Hừ, còn không phải tại người ta lưu luyến anh hay sao?

Tô Phỉ hờn dỗi nói.

- Vậy đêm nay em muốn cùng anh làm gì đây?

Sở Phàm đã biết rõ ràng rồi nhưng vẫn cứ giả vờ nói:

- Em, em không biết.

Tô Phỉ khẽ cắn môi, sắc mặt ửng đỏ lên.

- Hay là anh cùng em đi siêu thị ban đêm nhé? Rồi chúng ta cùng nhau nói chuyện phiếm được không? Còn không thì chúng ta cứ tiếp tục ở trong quảng trường này đi dạo.

Sở Phàm cười hỏi.

Tô Phỉ cảm thấy tức tối, nghĩ thầm lúc này mà Sở ca ca còn giả vờ hồ đồ. Nhưng cô cũng không tỏ ra giận dỗi mà nói:

- Được rồi, không cần anh nữa. Em về nhà ngủ.

Sở Phàm thấy Tô Phỉ giận dỗi thì vội vàng nói:

- Em giận rồi à? Thực ra anh muốn ôm em cả đêm nhưng sợ nói ra em lại từ chối.

Tô Phỉ nghe vậy thì đưa mắt giận dỗi liếc nhìn Sở Phàm một cái. Sau đó véo mạnh cánh tay của Sở Phàm rồi hung hăng nói tiếp:

- Anh là một tên bại hoại! Anh vừa rồi rõ ràng cố ý nói như vậy để em lên tiếng trước, đưa ra....

Hừ, anh chính là đồ xấu xa.

Sở Phàm chịu đau sau đó vươn tay ra ôm Tô Phỉ vào lòng rồi dịu dàng nói:

- Chúng ta đã lâu rồi không ở cùng một chỗ với nhau phải không? Đêm nay chúng ta cần phải trân trọng. Đúng rồi, tối nay em không trở về liệu ba mẹ em có đi tìm em không?

- Em nói em qua đêm ở nhà Trầm Mộng Lâm thì ba mẹ em sẽ không hoài nghi đâu.

Tô Phỉ xấu hổ đỏ cả mặt, trong mắt của cô toát ra một vẻ sung sướng thẹn thùng.

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

Sở Phàm nói xong kéo tay Tô Phỉ rời khỏi quảng trường Thời Đại.

Khách sạn Long Hoa.

Một chiếc xe con màu bạc chạy chậm chậm tiến vào khách sạn rồi dừng lại. Sở Phàm đi xuống rồi mở cửa xe phía bên kia ra cho Tô Phỉ. Cô cũng mang theo túi xách nhỏ của mình rồi rời khỏi.

Tô Phỉ dường như cũng biết sắp tới mình sẽ cùng với Sở Phàm đi đến nơi nào rồi sẽ xảy ra chuyện gì. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ửng đỏ lên, cô khẽ cắn môi, trong ánh mắt hiện lên vẻ thẹn thùng. Cô nắm lấy cánh tay của Sở Phàm, cúi đầu đi bên cạnh hắn. Cả một quá trình từ ngoài đi vào khách sạn đặt phòng cô cũng không để ý, chỉ biết cuối cùng Sở Phàm đã nắm tay của cô vào trong thang máy rồi đi lên tầng thứ tám.

Sau khi Sở Phàm đưa cô vào trong phòng 868 cô mới ngẩng đầu lên, đặt túi xách lên trên giường. Tô Phỉ bất động chân tay ngồi trên đó.

- Em ngại gì à? Em trở nên thẹn thùng như vậy bao giờ vậy? Đây không phải là tính cách của em à nha. Lần đầu tiên là do em chủ động đó.

Sở Phàm cười cười rồi ngồi xuống bên cạnh Tô Phỉ.

- Ai, ai chủ động chứ? Đều là do anh dụ dỗ em.

Tô Phỉ xấu hổ đỏ cả mặt, dùng đôi bàn tay trắng như tuyết đánh nhẹ vào người Sở Phàm.

Sở Phàm kéo cánh tay của cô, thuận thế ôm luôn vào lòng, dịu dàng nói:

- Vậy thì lần này để anh chủ động đi.

Nói xong hắn cúi người hôn vào đôi môi gợi cảm của Tô Phỉ.

Tô Phỉ khẽ “ưm” lên một tiếng rồi đưa tay ôm lại Sở Phàm, đôi mắt to khép hờ lại, cặp môi anh đào hé mở, nhiệt liệt đáp trả nụ hôn nóng bỏng của Sở Phàm. Cô ôm chặt lấy Sở Phàm, cặp môi của cô tham lam mà lại mãnh liệt dán chặt vào bờ môi của Sở Phàm, cái lưỡi thăm dò rồi sau đó quấn lấy đầu lưỡi của Sở Phàm. Nụ hôn này của cô giống như đã dốc hết toàn bộ sức lực của thân thể. Cô hôn một cách điên cuồng và đầy mê đắm.

Hai người không ngừng hôn nhau trên giường rồi sau đó từ từ cởi bớt quần áo của nhau ra trong nụ hôn. Lúc mà Tô Phỉ và Sở Phàm đã hoàn toàn trần truồng quấn lấy nhau cũng chính là lúc mà họ đã trở nên điên cuồng không còn biết gì nữa.

Có lẽ hôn đã mệt rồi nên Tô Phỉ nắm chặt lấy cánh tay của Sở Phàm rồi rúc vào bên trong lồng ngực hắn. Khuôn mặt xinh đẹp của cô vẫn mang nét ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp màu lam nhạt toát ra một vẻ nhu tình nhẹ nhàng, cặp môi đỏ mọng đầy khô gợi vừa rồi do nồng nhiệt hôn lại càng tươi hơn nữa, nhìn qua giống như là một quả đào mặt vừa chín, vô cùng mê người.

Cô nằm lên trên người của Sở Phàm, nửa người trên của cô dán chặt vào người của Sở Phàm, bầu vú của cô bị bộ ngực đầy đặn của hắn chèn ép khiến cho bị biến dạng, nhìn vào càng thêm có cảm giác thân mật hơn nữa. Thân thể cô như một con rắn quấn lấy thân hình Sở Phàm. Cô thận trọng mà lại ôn nhu vuốt ve những đường cong trên ngực Sở Phàm. Động tác mềm mại quyến luyến khiến cho người ta không khỏi động lòng.

- Qua đêm nay không thể ôm anh nữa rồi.

Tô Phỉ nhìn Sở Phàm, buồn bã nói.

Sở Phàm nhấc người lên rồi đối diện thẳng với khuôn mặt của Tô Phỉ. Sau đó hắn ôm vòng eo mềm mại trơn mịn của cô rồi dịu dàng nói:

- Sao lại như thế? Anh không phải đã nói sẽ chờ em trở về sao? Qua bốn năm năm sau em lại càng thành thực. Khi đó em hẳn rất mê người, anh sẽ không nỡ để em rời bỏ anh nữa đâu.

- Vậy tức là bây giờ có thể à?

Tô Phỉ giương mắt lên, hờn dỗi nói.

- Bây giờ cũng không nữa.

Sở Phàm cười cười xấu xa nói:

- Woa, đỉnh đồi này của em khiến anh thật không thể chịu nổi.

Sở Phàm nói xong đặt hai tay lên đỉnh ngực nữ phong của Tô Phỉ. Nắm lấy bộ ngực cao ngất mềm mại của cô, Sở Phàm cảm giác được bàn tay của mình đang ôm trọn lấy một khối cầu vô cùng to lớn. Từ chỗ này của Tô Phỉ, từng đợt sóng lan truyền khiến cho Sở Phàm có thể hưởng thụ sự khoái cảm đến cực độ. Bộ ngực của cô mang đến cho hắn một cảm giác mềm mại, đầy đặn, sung mãn. Máu nóng của hắn lúc này đã chảy rần rật trong người, thân thể trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết.

- Ôi!

Tô Phỉ khẽ nũng nịu kêu lên một tiếng, ôm chặt lấy Sở Phàm, hai chân dặng ra quấn lấy eo của Sở Phàm. Ánh mắt của cô bỗng trở nên mê loạn, cô ghé miệng vào cổ của Sở Phàm, khẽ liếm liếm phần da thịt ở đó. Phía bụng dưới, lửa dục đang hùng hực thiêu đốt cơ thể của cô.

Thân thể của cô vì hưng phấn và kích thích mà trở nên run rẩy, thân hình đầy đặn mà trơn mịn vì được Sở Phàm vuốt ve mà có cảm giác giống như bị điện giật. Cô thở gấp, rên rỉ, hai chân theo bản năng kẹp chặt lấy Sở Phàm. Cô cảm nhận được một khối cứng rắn ở phía dưới người của Sở Phàm. Điều đó càng khiến cho tâm trạng của cô nhộn nhạo lên. Ánh mắt trở nên mê loạn đầy cảm dỗ, đôi môi nóng bỏng mà dịu dàng. Thân thể của cô bị lửa dục thiêu đốt mà trở nên nóng hừng hực. Máu trong người giống như những dòng nước chảy rần rật khắp toàn thân. Bây giờ cô đã ham muốn đến cực độ, sự ham muốn này giống như cần một lực lượng cường mạnh len lõi bù đắp lại sự trống trải trên thân người cô.

Đột nhiên, cô yêu kiều kêu lớn lên một tiếng. Bởi vì cô đã cảm nhận được Sở Phàm đang vùi đầu vào khe rãnh trước ngực của cô, nhẹ nhàng mút lấy hai điểm đỏ tươi trên bầu ngực. Ngay lập tức, cô có cảm giác toàn thân run rẩy giống như là bị điện giật. Từng đợt khoái cảm như thủy triều không ngừng ập đến, ngập chìm tất cả ý chí của cô. Bàn tay của cô dọc theo thân thể rắn chắc của Sở Phàm mà lần xuống dưới. Cuối cùng cũng tiến vào trong quần của hắn. Cái đó của Sở Phàm bây giờ đang nóng như lửa. Cô nhịn không được rên rỉ lên một tiếng, động tác trên bàn tay bắt đầu vụng về nắm lấy mà lên xuống.

Cái thứ nóng bỏng cứng rắn đó thiêu đốt cả thể xác và tinh thần của cô. Toàn thân của cô lúc này không ngừng nóng rực. Cảm giác trống rỗng ở trong lòng khiến cho cô cảm thấy mình cần phải có một thứ gì đó để lấp đầy. Vì thế thân thể của cô bắt đầu dán vào người Sở Phàm, giống như một con rắn cô từ từ di chuyển xuống dưới. Bộ ngực cao vút dính sát vào thân thể của Sở Phàm. Động tác này đem lại cho cô khoái cảm kích thích mà từ trước tới giờ cô chưa bao giờ cảm nhận được.

Cô từ từ di chuyển hai bàn tay xuống đùi của Sở Phàm rồi cởi chiếc quần của hắn ra, nhìn thấy đồ vật hùng dũng oai vệ của Sở Phàm cô khẽ nở ra một nụ cười, một nụ cười vô cùng quyến rũ mê người.

Sau đó cô từ từ đứng lên. Trong ánh mắt đầy tham lam và nóng bỏng của Sở Phàm, cô chậm rãi cởi chiếc quần lót hồng nhạt viền hoa của mình ra. Động tác của cô thật là mê người, phối hợp với tư thế và tính cách kiều ngạo của cô quả thực khiến cho người đàn ông có thể phát cuồng lên trong nháy mắt.

Trên mặt cô mang theo một nụ cười mê người. Cô tách hai chân rồi lại gần bên cạnh Sở Phàm, sau đó từ từ ngồi xuống, cố gắng chịu đựng sự thiêu đốt của ngọn lửa trong lòng. Trong khoảnh khắc cô nhịn không được kêu lên một tiếng yêu kiều, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt lại. Khoái cảm tràn ngập cả thể xác lẫn tinh thần khiến cô run rẩy cả người. Cảm giác kích thích khiến cho cô không tự chủ được khẽ cử động eo thân.

Làm như vậy khiến cô cảm nhận được từng đợt khoái cảm trào dâng, nhin không được rên lên từng tiếng. Mỗi lần ham muốn cô lại cố gắng áp chế cặp mông của mình lại, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Thân thể mềm mại của cô không ngừng xoắn xuýt thấm thiết Sở Phàm. Bộ ngực của cô cũng vì thế mà tạo thành những làn sóng lên xuống khiến cho Sở Phàm có thể miễn phí thưởng thức cảnh xuân sắc trước mắt. Đột nhiên khuôn mặt của cô liên tục xoay chuyển, vòng eo cũng càng ngày càng uốn lượn với biên độ lớn, cô không ngừng nhấp nhô cái mông càng lúc càng nhanh. Cuối cùng cô cũng ngồi xuống. Đúng lúc đó, cô không kìm được kêu “A” một tiếng lớn, khe suối ở phía dưới của cô bây giờ đã bao lấy một khối lửa nóng bỏng, cảm giác kích thích tuyệt vời khiến cho cô đạt tới đỉnh của sự cực khoái, từng làn nước nóng không nhin được mà hùng dũng phun ra bên ngoài. Cô thở phì phò sau đó tựa vào bộ ngực rắn chắc của Sở Phàm. Một nhu cầu cấp bách cần Sở Phàm ôm ấp ân cần che chở đang dâng trào.

Sở Phàm ôm lấy Tô Phỉ, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đã ửng hồng của cô, hôn vào đôi mắt đẹp, vào chiếc mũi xinh xinh, vào đôi môi đỏ mọng kêu gọi.... Hắn hôn rất nhẹ nhàng và dịu dàng, khiến cho Tô Phỉ có thể cảm nhận được sự ôn nhu của tình yêu.

Thật lâu sau, Tô Phỉ mới khôi phục lại được tinh thần. Đôi mắt to của cô vừa mở ra đã chạm vào ánh mắt của Sở Phàm, có cảm giác hơi thẹn thùng cô nói:

- Anh tốt lắm.

- Chỗ nào tốt?

Sở Phàm nói xong thân hình khẽ ưỡn ra một cái. Giờ phút này thân thể của hai người vẫn chưa tách khỏi nhau, trong người của Tô Phỉ vẫn còn chứa cái đó của Sở Phàm.

Tô Phỉ lập tức hiểu ý hành động vừa nãy của Sở Phàm. Khuôn mặt cô càng thêm ửng đỏ, ánh mắt lộ ra vẻ oán hận nhìn hắn. Chỉ có điều cô vẫn nũng nịu nói:

- Chỗ đó cũng tốt.

Sở Phàm nghe vậy thì cười cười, lại càng ôm chặt Tô Phỉ vào lòng rồi hỏi:

- Vừa rồi em có thoải mái không?

- Người ta cũng vậy mà, anh còn hỏi là có thoải mái hay không?

Tô Phỉ hờn dỗi nói.

- Ý của anh là em có thỏa mãn hay không ấy? Còn ham muốn nữa hay không?

Sở Phàm cười cười, nụ cười rất xấu xa.

- Anh, anh thật là xấu xa.

Khuôn mặt của Tô Phỉ trở nên ửng đỏ, cô mím môi rồi nói tiếp:

- Em còn ham muốn không à? Bây giờ em chỉ muốn ôm anh ngủ một đêm thôi.

Tô Phỉ nói xong nở một nụ cười duyên dáng, đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

367. Chương 357: Ôn Tồn Trước Lúc Chia Tay

Sự đau buồn bởi vì không muốn ly biệt người thân hoặc bạn bè của mình, còn chờ mong lại chính là hy vọng sau này có thể gặp lại nhau.

Trên đời này mỗi ngày có hàng ngàn hàng vạn những cuộc chia tay nhưng đổi lại cũng có hàng ngàn hàng vạn cuộc sum họp. Có ly biệt ắt sẽ có ngày gặp lại nhau. Có người nói chia tay chính là để sum họp. Đúng vậy, vì ngày gặp lại thì cho dù có phải đau khổ khi ly biệt cũng phải cố gắng chịu đựng, đúng không?

Sở Phàm nhìn Tô Phỉ vẫn còn đang say ngủ trong lòng mình. Không gian tĩnh mịch khiến hắn cảm nhận được cả hô hấp của cô. Hắn chăm chú nhìn đôi mắt đang khép cùng với đôi mi dài của cô. Khi Tô Phỉ ngủ say, cặp môi anh đào của cô nhếch lên vô cùng đáng yêu. Hương thơm tự nhiên toát ra từ trên người tràn

ngập sức sống của tuổi thanh xuân. Lúc này Sở Phàm không muốn đánh thức cô dậy, cứ để cho cô có thể thoải mái ngủ, ngủ trong lòng của hắn.

“Đi rồi, Tiểu Phỉ đi rồi, người tiếp theo sẽ là ai đây?” Sở Phàm nhìn Tô Phỉ đang say ngủ ở trong lòng mình, thầm nghĩ. Hắn đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt mềm mại của cô. Nghĩ tới việc đêm nay Tô Phỉ sẽ đáp máy bay tới Mỹ du học thì trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy đau đớn, sâu thẳm trong trái tim hắn làm sao có thể để cho Tô Phỉ rời đi được đây? Nhưng ngay cả khi trong lòng hắn không muốn hắn cũng không thể để lộ ra bên ngoài. Hắn không muốn Tô Phỉ lại càng đau buồn hơn nữa. Hắn muốn Tô Phỉ phải vui vẻ mà đi. Hắn sẽ chờ cô, chờ cô trở lại.

Đột nhiên hắn cảm nhận được Tô Phỉ khẽ động dậy trong lòng mình, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Tô Phỉ đã từ từ tỉnh lại, đôi mắt màu lam nhạt của cô dường như vẫn còn ngái ngủ. Cô dụi dụi con mắt, nhìn thấy Sở Phàm đang ôn nhu nhìn mình thì cười hỏi:

- Anh tỉnh rồi à? Anh tỉnh lại từ bao giờ thế?

- Anh cũng vừa mới tỉnh. Em tại sao không ngủ nhiều thêm một chút nữa đi?

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Em tỉnh ngủ rồi, trời sáng nhanh thật.

Tô Phỉ hơi u buồn nói.

Sở Phàm lại ôm chặt Tô Phỉ hơn nữa, khẽ hôn lên khuôn mặt cô, dịu dàng nói:

- Dấu hiệu của một người trưởng thành chính là có thể sẵn sàng đối mặt với cuộc ly biệt không thể tránh khỏi. Phỉ Phỉ của anh cũng đã không còn nhỏ tuổi. Chẳng lẽ không thể đối mặt với sự ly biệt được ư?

- Em, em chỉ là không nỡ thôi. Qua bên đó rồi sẽ không còn được dựa vào lồng ngực của Sở ca ca nữa.

- Khi chia tay chúng ta mới có thể cảm nhận sâu sắc được cảm giác tốt đẹp khi chúng ta ở cùng một chỗ. Sau này gặp nhau chúng ta lại càng có thể thêm trân trọng nhau hơn, đúng không? Được rồi, Sở ca ca sẽ không chạy mất đâu, sẽ chờ em trở về.

Sở Phàm cười nói.

- Sở ca ca không phải nói là sẽ bay sang thăm em hay sao? Lẽ nào đợi em một năm trở về một lần hay sao? Em không cần.

Tô Phỉ chu miệng ra nói.

- Được được, Sở ca ca nhớ rồi. Lúc này anh cũng đâu có nói là sẽ không sang đó thăm em đâu. Khi nào đến Mỹ em phải đưa anh đi chơi đó nha.

Sở Phàm cười nói.

- Được, một lời đã định. Chúng ta phải ngoắc tay nào.

Tô Phỉ vui vẻ cười, cong đầu ngón tay út lại để ngoắc tay với Sở Phàm.

Sở Phàm nhìn thấy sự vui vẻ của Tô Phỉ thì trong lòng cũng thoáng cảm thấy bi thương. Hắn nói:

- Chúng ta dậy đi. Hôm nay em đi rồi, chắc hắn sẽ có rất nhiều đồ đạc cần được thu dọn. Nói không chừng ba mẹ em đang chờ em ở nhà đấy.

- Cứ từ từ mà, em muốn ôm anh thêm một lúc nữa.

Tô Phỉ vừa nói vừa đưa tay ôm chặt lấy Sở Phàm, khuôn mặt áp sát vào lồng ngực hắn, không muốn buông ra một chút nào.

- Ngoan nào, nghe lời anh đứng lên đi. Em còn phải trở về chuẩn bị những thứ cần mang theo, xem thứ gì còn phải mua nữa, đúng không?

Sở Phàm dịu dàng hỏi.

- Ừ.

Tô Phỉ lên tiếng, sau đó chu chu miệng ra rồi nói:

- Nhưng mà em không nỡ rời khỏi Sở ca ca.

- Anh cũng không nỡ rời khỏi em.

Sở Phàm nói xong đỡ Tô Phỉ đứng lên.

- A...

Tô Phỉ sợ hãi kêu lên một tiếng:

- Anh thật là đáng ghét, người ta còn chưa mặc quần áo, anh còn nhìn, không được nhìn nữa.

Tô Phỉ bị Sở Phàm kéo ra khỏi chỗ khiến cho bây giờ cả người của cô trần như nhộng, khuôn mặt lộ vẻ xấu hổ, cô vội vàng kêu lên.

Sở Phàm ha hả cười một tiếng, nhìn toàn thân trên dưới của Tô Phỉ một lần nữa rồi nói:

- Bây giờ em mới biết thẹn thùng à? Tối hôm qua em không có như vậy nha. Nhớ lại chuyện tối hôm qua chính là do em chủ động, còn làm rất nhiều động tác kỹ thuật rất khó nữa! Hắc hắc!

Tô Phỉ nghe Sở Phàm nói vậy thì khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Cô trừng mắt nhìn Sở Phàm một cái sau đó nhanh chóng mặc đồ vào. Chỉ có điều lúc cô mặc quần áo vào thì Sở Phàm vẫn nhìn chăm chăm, không hề có ý nào muốn quay đầu nhìn ra chỗ khác.

“Đồ bại hoại này. Để xem sau khi mặc quần áo xong em có bóp chết anh không.” Tô Phỉ hàm hừ nghĩ.

- Tiểu Phỉ, dáng vẻ của em thật sự rất đẹp. Khó có thể tưởng tượng được rằng em mới có mười tám tuổi mà lại có được thân hình khêu gợi như vậy. Qua thêm hai ba năm nữa chẳng phải là càng thêm gợi cảm nữa hay sao? Àizzz!

Chẳng hiểu tại sao Sở Phàm đột nhiên thở dài một tiếng.

Tô Phỉ mỉm cười, lời nói của Sở Phàm khiến cô mừng thầm trong lòng. Bỗng cô cất tiếng hỏi:

- Vóc dáng gợi cảm thì không tốt hay sao?

- Không tốt.

Sở Phàm giận dỗi nói.

- Tại sao vậy?

Ánh mắt của Tô Phỉ chuyển sang hỏi.

- Em ở nước ngoài du học khiến cho anh lo lắng. Em vốn đã rất đẹp, dáng người theo thời gian sẽ ngày càng đẹp hơn. Lỡ như bị người khác để ý thì phải làm sao bây giờ?

Sở Phàm ghen tuông nói.

- Anh ghen à?

Tô Phỉ nở nụ cười, khê hời.

Sở Phàm không nói gì, thầm thở dài một tiếng.

Khuôn mặt động lòng người của Tô Phỉ vẫn nở một nụ cười như cũ. Đôi mắt của cô nhìn xung quanh, tới trước mặt của Sở Phàm thì dừng lại, nhào vào trong lòng của hắn rồi dịu dàng nói:

- Sở ca ca cứ yên tâm, trong lòng em chỉ có mình anh thôi, sẽ không bao giờ có người nào nữa. Anh cứ an lòng đi, cái gì em cũng đã cho anh hết rồi, anh còn lo lắng nữa sao?

Sở Phàm cũng không nhịn được cười, khê véo véo đôi má của Tô Phỉ, rồi cười nói:

- Em xinh đẹp như vậy ai mà có thể yên tâm cho được.

- Em có nói gì thì Sở ca ca cũng không chịu tin sao? Hừ.

Tô Phỉ cong miệng lại, cười đầy giả hoạt rồi nói tiếp:

- Chỉ có điều Sở ca ca lo lắng cũng đúng. Nếu như Sở ca ca mà nuốt lời không chịu bay sang thăm em thì em sẽ đi với người khác. Hừ!

- Được lắm, em uy hiếp anh phải không?

Sở Phàm nói xong đưa tay cù vào nách của Tô Phỉ.

- Hi hi, nhột quá, đừng mà, người ta chỉ nói giỡn thôi mà, hi hi...

Tô Phỉ cười lớn không ngừng xin tha.

Cuối cùng Sở Phàm lại ôm Tô Phỉ vào lòng. Hắn khẽ vỗ về cô, dịu dàng nói:

- Em qua bên đó học tập thật tốt, sớm hoàn thành chương trình, được không?

- Ừ!

Tô Phỉ gật đầu, ôm chặt lấy Sở Phàm, không hề có ý muốn buông tay ra.

Sau đó Tô Phỉ và Sở Phàm đi ra khỏi khách sạn Long Hoa. Bọn họ đi lên trên xe của cô.

Bỗng có một chiếc xe Cadillac đột nhiên từ phía khác tiến đến. Sau đó “két” một tiếng, chiếc xe dừng lại bên cạnh bọn họ. Một người thanh niên có sắc mặt thâm trầm phảng phất còn mang theo vẻ tức giận đi ra khỏi xe, chính là Tiểu Võ.

Sau khi xuống xe, Tiểu Võ trợn mắt nhìn chăm chăm vào Sở Phàm, trong mắt như bắn ra từng tia lửa tức giận.

Sở Phàm trông thấy Tiểu Võ thì hơi sửng sốt, cảm thấy ánh mắt của người này nhìn hắn thật là kỳ quái. Hắn thầm nghĩ liệu mình có đắc tội gì với Tiểu Võ hay không? Ánh mắt của Tiểu Võ nhìn mình cứ như là mình đã làm gì anh ta không bằng.

- Tiểu Phỉ, em về trước đi. Anh cùng với người này nói chuyện với nhau. Sau khi về nhà nhớ thu dọn đồ đạc thật tốt. Sau đó gọi điện thoại cho anh, được không?

Sở Phàm dịu dàng nói.

- Được.

Tô Phỉ nhìn Tiểu Võ, mơ hồ cảm thấy ánh mắt của người này có điều gì đó khác thường, cô không tìm được kẻ nói

- Không có gì chứ? Ánh mắt của anh ta thật là không bình thường.

- Không có chuyện gì, em về trước đi. Lại đây anh ôm một cái nào.

Sở Phàm nói xong ôm lấy Tô Phỉ, khẽ hôn vào bên tai của cô.

Tô Phỉ đỏ ửng cả mặt. Sau khi Sở Phàm hôn xong cô liền xấu hổ chui ngay vào bên trong xe rồi nói:

- Sở ca ca, em đi đây. Bây giờ ba mươi phút tối hôm nay em lên máy bay. Anh nhớ đến tiễn em nha.

- Ừ, anh nhớ rồi.

Sở Phàm nói xong hướng về phía Tô Phỉ vẫy vẫy tay. Tô Phỉ cười tươi sau đó lái xe đi.

368. Chương 358: Tiểu Võ Tức Giận

- Anh tới tìm tôi à?

Tiểu Võ đưa ánh mắt tràn đầy lửa giận hung hãn nhìn chăm chăm vào Sở Phàm, từng chữ từng chữ một hỏi:

- Nói, mày rốt cuộc đã làm gì tiểu thư nhà tao.

Sở Phàm nhíu mày, tiểu thư nhà anh ta ư? Là Lam Tuyết phải không?

Bây giờ khi nhớ tới Lam Tuyết, trong lòng Sở Phàm không còn tức giận và bi thương nữa mà rất bình tĩnh. Sắc mặt của hắn lúc này cũng không có gì biến đổi. Chẳng lẽ hắn đã quên hết tất cả mọi chuyện rồi sao? Hay là hắn chỉ ngoài mặt hắn tỏ ra lãnh đạm thản nhiên như vậy chứ nội tâm không hắn như thế? Có lẽ hắn hiểu rằng chuyện trước mắt rõ ràng không thể thay đổi được, cho dù có vùng vẫy, đau khổ, tức giận cũng không làm được gì cho nên hắn đã ngầm quyết định rằng mặc kệ ngày sau hắn và Lam Tuyết sẽ có quan hệ gì với nhau thì những kỷ niệm tốt đẹp trước kia hắn vẫn luôn luôn để trong lòng.

Bây giờ nghe Tiểu Võ hỏi như thế thì hắn cảm thấy thật buồn cười. Hắn đưa mắt nhìn Tiểu Võ, thản nhiên nói:

- Tiểu thư trong lời nói của anh có phải là Lam Tuyết không? Anh hỏi tôi đã làm gì cô ấy à? Thật là buồn cười, tôi có thể làm gì được cô ấy chứ? Mà nói lại, cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa, thì chuyện của tôi dường như anh không có quyền xen vào đúng không?

- Đồ khốn kiếp!

Đôi mắt của Tiểu Võ bây giờ tràn đầy hàn quang, thân thể anh ta gồng lên, tay phải nắm chặt lại. Ngay sau đó anh ta hung hãn đâm thẳng vào đầu của Sở Phàm.

Ánh mắt của Sở Phàm trở nên âm trầm. Hắn thật không ngờ Tiểu Võ vừa nói chuyện vài câu mà đã ra tay, càng không ngờ được thế đánh của Tiểu Võ lại mạnh mẽ như thế, cú đâm này của anh ta giống như thấp thoáng mang theo sức mạnh của nghìn quân. Quyền phong mãnh liệt phảng phất hiện lên trên khuôn mặt dữ tợn và tức giận.

- Chuyện gì?

Sở Phàm buông hai tay ra, chỉ có đôi mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Tiểu Võ, lạnh lùng nói:

- Anh nói cái gì? Tôi làm tổn thương Lam Tuyết ư? Tôi làm tổn thương cô ấy như thế nào?

- Mày đừng giả vờ. Tiểu thư mỗi lần gặp mày xong khi về nhà đều đau buồn bi thương khóc lóc, khóc liên tục, về đến nhà mà nước mắt vẫn còn rơi, trước kia cô ấy chưa từng như vậy. Mày đừng tưởng tao không biết. Chắc chắn mày đã làm gì tổn thương cô ấy. Thằng khốn nạn này, tiểu thư tốt với mày như thế tại sao mày lại làm cô ấy đau lòng. Mày quả thực không phải là người.

Tiểu Võ thương xót nói.

Sở Phàm nhíu mày, hắn nhớ lại những lần trước kia Lam Tuyết khi gặp hắn đều rơi nước mắt. Bây giờ hắn đã hiểu được Lam Tuyết đau lòng rơi lệ là do biết được chuyện tình của cha mẹ bọn họ năm xưa. Cô biết được ba mình chính là người giết chết ba hắn, biết được tài sản của Tập đoàn Lam Thị vốn dĩ là của ba mình, cho nên cô ấy mới đau lòng rơi lệ như thế.

Mà không phải Sở Phàm khi biết Lam Tuyết là con gái của Lam Chính Quốc thì cũng đau khổ không thôi đó sao?

Hắn khê thở dài, nhìn vẻ mặt tức giận của Tiểu Võ, hắn đã hiểu tại sao Tiểu Võ lại ra tay với mình. Hóa ra là anh ta muốn trút giận thay cho Lam Tuyết. Sở Phàm cười, nụ cười có chút chua xót. Sau đó hắn thản nhiên nói:

- Tôi không có làm gì khiến Lam Tuyết tổn thương cả. Quãng thời gian quen biết cô ấy tôi thà tự làm tổn thương mình chứ không muốn cô ấy phải đau buồn. Cô ấy thương tâm rơi lệ là vì chuyện khác, không phải là do tôi làm cô ấy bị tổn thương, nhưng cũng có chút quan hệ tới tôi.

- Không có liên can gì tới mày? Mày còn nói là không có liên quan gì à? Mày là một thằng ích kỷ, mày chỉ biết đến mày, mày có bao giờ nghĩ tới tình cảm của tiểu thư không? Mày có nghĩ thay cho cô ấy không? Mày có biết rằng tiểu thư trong lúc bị bệnh cũng mơ màng gọi tên của mày?

Tiểu Võ nói hết tất cả mọi chuyện, hai mắt anh ta bây giờ đã rục đỏ.

- Sao? Lam Tuyết cô ấy bị bệnh à?

Sở Phàm kinh hãi trong lòng hỏi.

- Không sai, tiêu thư đang lên cơn sốt phải nằm trong Bệnh viện Nhân Dân. Tất cả đều do mày gây nên hết.

Tiểu Võ tức giận nói.

- Anh đừng có ngậm máu phun người.

Ánh mắt Sở Phàm trở nên âm trầm, hần lạnh lùng hỏi:

- Tình hình cô ấy bây giờ thế nào?

- Đêm đó sau khi tiểu thư đi uống cà phê với mày về thì lên cơn cảm sốt, mãi mà vẫn không khỏe. Tối hôm qua đột nhiên lại lên ới mưa liên tục, ăn cái gì cũng không vào, may mà đi bệnh viện sớm, nếu không thì....

Tiểu Võ đau buồn phẫn nộ nói.

Sở Phàm nghe vậy thì cũng cảm thấy lo lắng, trong lòng không hiểu tại sao cảm thấy đau nhói. Hắn vốn định hỏi tình hình của Lam Tuyết lúc này nhưng sau đó lại thôi. Hắn khẽ thở dài, “Mình đã cùng với cô ấy đã cắt đứt với nhau thì còn hỏi nhiều làm gì?”

- Cô ấy bị bệnh thì anh phải đi tìm bác sĩ chứ tìm tôi làm gì? Hôm nay tôi không rảnh rồi cãi nhau với anh. Từ nay về sau anh cũng đừng tìm tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Sở Phàm lạnh lùng nói xong quay người định bỏ đi.

- Ha ha ha.

Tiểu Võ đột nhiên cười ha hả, vừa cười vừa đau lòng nói:

- Tao thật sự không hiểu, tiểu thư tại sao lại thích thằng khốn nạn như mày? Tiểu thư bằng thanh ngọc khiết như thế tại sao lại để ý tới một con rùa như vậy chứ? Thật là đáng hận, ông trời ơi, ông không có mắt hay sao?

Ánh mắt của Sở Phàm nháy lên, vốn dĩ hắn đã quay người định đi nhưng lại dừng chân, lạnh lùng nhìn Tiểu Võ, từng chữ từng chữ một nói:

- Anh nói cái gì? Lam Tuyết thích tôi?

- Tiểu thư cho dù lên cơn sốt cũng vẫn mê sảng gọi tên của mày. Tiểu thư mấy lần đều vì mày mà thảm rơi lệ. Trước kia tiểu thư chưa khi nào hẹn hò một mình cùng với một người đàn ông nào nhưng lại đồng ý đi cùng với mày. Đây không phải là thích thì là gì? Mà mày thì sao? Mày lại khiến cho tiểu thư bị tổn thương, mày không hoàn toàn để ý tới tình cảm của cô ấy. Mày là thằng khốn nạn, thằng mù. Tiểu thư có chỗ nào không xứng với mày? Khốn kiếp!

Tiểu Võ tức giận nói to phóng tới gần Sở Phàm.

Sở Phàm lại đưa tay chụp lại cú đấm của Tiểu Võ, trong lòng cảm thấy bất an, hô hấp trở nên dồn dập. Vừa rồi hắn đã kìm nén được phần nào tình cảm của mình với Lam Tuyết nhưng khi Tiểu Võ nói xong thì tất cả lại hiện lên. Cơ thể hắn bây giờ giống như núi lửa phun trào. Sở Phàm hít sâu một cái, lạnh lùng nhìn Tiểu Võ, đột nhiên hắn bỏ tay của Tiểu Võ ra, xoay người đi ngay cả đầu cũng không quay trở lại.

369. Chương 359: Đến Thăm Lam Tuyết

“Lam Tuyết thích mình ư? Cô ấy thích mình thật à? Chuyện này làm sao có thể được? Cô ấy đã biết tất cả, biết ba cô ấy là kẻ thù của mình, mà mình thì cho dù như thế nào cũng không thể bỏ qua cho ba cô ấy được. Vậy tại sao cô ấy còn thích mình? Không thể có chuyện đó, Tiểu Võ nhất định là lừa gạt mình, không thể, không thể...” Sở Phàm tuy không ngừng nói thầm trong lòng là không thể nhưng trái tim hắn lại đau nhói. Vốn dĩ hắn muốn kìm nén tình cảm của mình với Lam Tuyết xuống, không để bộc lộ ra ngoài nhưng trong đầu hắn vẫn hiện lên khuôn mặt xinh đẹp thiếu sức sống của Lam Tuyết. Nhớ lại những kỷ

niệm của hai người, hẳn nhận ra rằng, trong lòng Lam Tuyết và mình, ngoại trừ tình bạn không phải cũng có chút tư vị của tình yêu đó sao?

“Vậy tình cảm của Lam Tuyết với mình là như thế nào? Liệu có đúng như lời của Tiểu Võ, có thực sự thích mình hay không? Cô ấy gặp chuyện buồn thì kể cho mình nghe. Ngoài mình ra cô ấy chưa từng nói cho người nào khác, còn vì mình mà thương tâm rơi lệ... Đây không phải là thích thì là gì chứ?” Sở Phàm cảm thấy những suy nghĩ trong đầu của mình thật hỗn loạn, tâm tư rối như tơ vò, đi trên đường giống như một cái xác không hồn.

Đột nhiên hắn chợt nhớ tới Tiểu Võ đã từng đề cập đến chuyện Lam Tuyết đang nằm trong bệnh viện. Nghĩ đến đó hắn lại càng lo lắng, không biết tình cảnh của Lam Tuyết hiện giờ như thế nào, vẫn còn mê sảng hay không?

“Mình có nên đến gặp cô ấy hay không? Có lẽ là không nên, gặp mặt nhau thì làm sao tránh khỏi lúng túng đây?” Sở Phàm trầm nghĩ như vậy. Nhưng những biểu hiện suy nhược của Lam Tuyết khi bị bệnh không ngừng hiện lên trong đầu hắn. Nhớ tới Lam Tuyết vẫn còn nằm trên giường bệnh, trong lòng hắn nhói đau như là bị kim đâm. Hẳn nhận ra rằng hắn vẫn không thể quên được cô. Tưởng rằng tình cảm giữa hai người đã phai nhạt nhưng khi nghe thấy Lam Tuyết không may bị bệnh thì trong lòng hắn vẫn không thể yên lòng, cảm xúc dâng lên giống như sóng biển cuộn trào.

Cuối cùng, hắn cũng đã lấy lại được bình tĩnh, đưa tay vẫy một chiếc xe ta xi sau đó nói với tài xế:

- Đưa tôi đến Bệnh viện Nhân Dân Thành phố, chạy với tốc độ nhanh nhất có thể.

Bệnh viện Nhân Dân Thành phố.

Những câu nói của Lam Tuyết lúc này khiến cho Sở Phàm cảm thấy bối rối. Nhận thấy vẻ vui mừng trong giọng nói của cô thì Sở Phàm biết trong lòng Lam Tuyết vẫn luôn nghĩ đến mình... Àizzz, hắn thầm thở dài một tiếng. Chỉ có điều trên mặt hắn vẫn nở nụ cười ôn hoà, chậm rãi nói:

- Nghe nói cô bị cảm sốt, bây giờ thì sao rồi? Có còn nóng trong người nữa không?

- Bây giờ đã khoẻ hơn nhiều rồi. Tôi đã hết sốt rồi, nhưng đầu vẫn còn hơi đau.

Lam Tuyết khẽ mỉm cười nói.

- Tất cả đều tại tôi. Có phải cô bị cảm sốt sau khi đi uống cà phê ở quán Starbucks với tôi phải không? Tôi thật là có lỗi.

Sở Phàm áy náy nói.

Lam Tuyết cảm thấy hơi nao nao trong lòng, nhưng cô vẫn cười lớn nói:

- Chuyện này thì có liên can gì đến anh đâu, là tôi không chú ý nên bị cảm sốt thôi. Cảm ơn anh đã đến thăm tôi!

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Lam Tuyết, Sở Phàm cảm thấy bối rối. Nụ cười của cô lúc này rất ngọt ngào, không hề có chút gì có vẻ là giả dối. Nhớ lại những ngày trước kia ở bên Lam Tuyết cô cũng cười chân thật như vậy, nhưng nụ cười khi đó của cô lại chưa xót còn hơn cả khóc. Còn bây giờ nụ cười của cô lại có vẻ rất vui tươi, trên mặt hiện lên vẻ cao hứng, không còn vẻ ưu sầu bị thương như những ngày trước.

“Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ một cơn bệnh đã khiến cho cô có những thay đổi như vậy sao? Hơn nữa nghe giọng nói của cô thì giống như cô vẫn chưa biết chuyện mình đã nhận ra cô là con gái của Lam Chính Quốc. Cô cũng không có vẻ gì là muốn nói cho mình biết cô là con gái của tên họ Lam đó cả. Chẳng lẽ cô ấy vẫn nghĩ rằng mình không biết cô ấy là con gái của Lam Chính Quốc hay sao? Như vậy cũng tốt. Cứ tiếp tục giả vờ mình không biết cô ấy là con gái của tên họ Lam đó. Có lẽ như vậy nói chuyện sẽ thoải mái hơn.” Sở Phàm trầm nghĩ như vậy, sau đó hắn khẽ cười nói:

- Không cần cảm ơn đâu. Cảm ơn gì chứ. Tôi chỉ hận mình không phải là thầy thuốc để chữa bệnh cho cô, mong cô có thể sớm ngày bình phục.

- Đúng rồi, anh làm sao biết được tôi bị bệnh vậy?

Lam Tuyết hỏi.

- Là Tiểu Võ đến gặp tôi rồi nói cho tôi biết.

Sở Phàm nói sơ qua chứ không kể lại chi tiết câu chuyện của mình với Tiểu Võ.

A! Sắc mặt Lam Tuyết biến đổi, cô gấp gấp hỏi:

- Tiểu Võ còn nói chuyện gì với anh nữa không?

Sở Phàm nhìn thấy sắc mặt của Lam Tuyết hơi thay đổi thì hiểu được cô lo lắng Tiểu Võ sẽ nói cho mình biết cô là con gái của Lam Chính Quốc. Hắn cười cười, dịu dàng nói:

- Tiểu Võ chỉ nói với tôi là cô bị bệnh, chứ không nói gì khác cho nên tôi liền tới đây tìm cô.

- Hoá ra là như vậy.

Lam Tuyết thầm thở phào, khoẻ môi lại nở ra một nụ cười ngọt ngào. Vừa rồi cô lo lắng Tiểu Võ nói cho Sở Phàm biết thân thế của mình. Nếu như vậy thì những tính toán trước kia của cô sẽ tan như bong bóng. Trong lòng cô đã thầm quyết định sẽ tiếp tục không nói cho Sở Phàm biết cô là con gái của Lam Chính Quốc. Bởi vì cô đã quyết tâm phải giúp Sở Phàm hoàn thành ước nguyện của hắn, đoạt lại Tập đoàn Lam Thị.

Trước kia mỗi khi gặp Sở Phàm cô đều cảm thấy đau lòng là bởi vì khi biết tất cả mọi thứ thì cô cảm thấy mình thật bất lực, không biết phải làm sao để giúp đỡ hắn, cũng không biết làm gì để chuộc tội thay ba mình, cho nên cô mới cảm thấy đau khổ, khó xử trong lòng. Nhưng bây giờ cô đã tìm ra một biện pháp thích hợp, lòng cô đã thông suốt tất cả mọi thứ cho nên bây giờ cô mới có thể cười ngọt ngào như vậy, nụ cười không hề có chút gì giả dối trong đó.

Khi thấy Sở Phàm tới đây thăm hỏi trong lòng cô vô cùng xúc động vui sướng. Bệnh tình mấy ngày nay của cô cũng là do Sở Phàm mà ra, là do cô không tự chủ được lúc nào cũng nhớ đến Sở Phàm, khi đi ngủ cũng mơ đến hắn. Bây giờ tỉnh lại nhìn thấy Sở Phàm thì cô vô cùng kích động. Trong khoảnh khắc cô phát hiện ra rằng trong trái tim của cô Sở Phàm chiếm một vị trí rất quan trọng.

Chẳng lẽ đây chính là tình yêu sao?

370. Chương 360: Lam Chính Quốc Kinh Hoàng

- Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Thanh âm dịu dàng của Lam Tuyết khẽ vang lên khiến cho Sở Phàm phục hồi lại thần trí. Hắn nhìn cô, cười nói:

- Không, tôi đâu có nghĩ gì đâu. Đúng rồi, cô muốn ăn trái cây không? Để tôi gọt táo cho cô ăn.

- Anh không nói tôi cũng quên mất. Tôi bây giờ đói quá. Từ tối hôm qua tới giờ vẫn chưa ăn gì cả.

Lam Tuyết nói.

- Sao? Từ tối hôm qua tới giờ cô vẫn chưa ăn gì cả à? Vậy thì làm sao được? Bị bệnh thì phải ăn uống cho tốt chứ. Cô không ăn uống như vậy thì càng yếu thêm thì sao? Cô xem cô kia, vóc dáng ngày càng gầy yếu.

Sở Phàm nhin không được khẽ trách mắng.

Lam Tuyết nghe thấy câu nói đó của Sở Phàm thì trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng. Bởi vì cô cảm nhận được lời nói trách mắng của hắn xuất phát từ sự quan tâm. Không biết tại sao, nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của Sở Phàm thì trong lòng cô lại có một cảm giác rất ngọt ngào.

- Tôi, tôi cảm thấy nhạt miệng cho nên không muốn ăn.

Lam Tuyết nhẹ giọng nói, giống như là cô đã làm sai chuyện gì đó.

- Vậy bây giờ cô có muốn ăn không?

- Bây giờ... Bây giờ thì có chút muốn ăn. Tôi cảm thấy hơi đói bụng, muốn ăn thứ gì đó.

- Vậy cô chờ tôi một chút. Tôi đi ra ngoài mua chút thức ăn nóng gì đó cho cô ăn.

Sở Phàm nói xong định đứng lên.

- Không cần đâu, ở trên bàn có cái bình thuỷ và bát cháo do người nhà của tôi mang đến từ sáng. Lúc đó tôi không muốn nên chưa ăn. Bây giờ anh lấy cho tôi là được rồi.

- Vậy thì tôi lấy giúp cô.

Sở Phàm nói xong rót nước nóng từ chiếc bình thuỷ vào bát cháo. Sau đó đi đến bên giường bệnh của Lam Tuyết nói:

- Cô ăn một chút đi.

- Được rồi, cảm ơn anh.

Lam Tuyết nói xong ngồi dậy, dựa đầu vào giường, duỗi tay ra tiếp lấy bát cháo.

Sở Phàm nhìn thấy đôi tay gầy yếu khẽ run run của cô thì trong lòng cảm thấy đau đau. Hắn dịu dàng nói:

- Cô cứ ngồi yên, để tôi bón cho.

Hắn nói xong liền cầm lấy chiếc thìa xúc cháo trong bát, thổi thổi rồi đưa tới bên miệng Lam Tuyết.

Lam Tuyết vẫn không hé miệng ra, đôi môi xanh xao của cô vẫn mím chặt lại, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút cảm xúc, nước mắt trong suốt đã ngang dọc trên khuôn mặt, hai mắt đầm lệ ngơ ngẩn nhìn Sở Phàm, trong lòng cô bây giờ ngổn ngang trăm nghìn cảm xúc.

- Lam Tuyết, cô, cô làm sao vậy? Tại sao lại khóc như thế?

Sở Phàm kinh hãi, vội vàng hỏi.

Cuối cùng, những giọt nước mắt trong suốt giống như những viên trân châu cũng lượn vòng quanh hai má trắng như tuyết của cô rồi rơi xuống. Cô ngấp ngừng nói:

- Không, không có gì. Tôi nhất thời không kìm chế được mình. Tôi cảm thấy anh thật tốt quá! Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy? Tôi không đáng được như vậy.

Nhưng những chuyện đang diễn ra ở ngoài hành lang phòng bệnh thì Sở Phàm và Lam Tuyết lại không biết được.

Lam Chính Quốc cùng với Tiểu Võ đã đi đến hành lang của lầu ba phòng bệnh.

- Ông chủ, người ở bên trong phòng bệnh đang bón cháo cho tiểu thư chính là Sở Phàm. Cũng chính là người mà ông chủ sai tôi điều tra. Người mà tiểu thư mấy ngày nay qua lại nhiều nhất cũng chính là hắn.

Tiểu Võ trầm giọng nói.

- Cái gì? Hắn chính là Sở Phàm?

Sắc mặt Lam Chính Quốc trở nên âm trầm. Trong mắt lão nhanh chóng hiện lên một tia hàn quang.

- Đúng thế, hắn chính là Sở Phàm. Sáng nay tôi đi tìm hắn và nói cho hắn biết là tiểu thư đang bị bệnh. Tôi tưởng là hắn không tới không ngờ bây giờ hắn lại có mặt ở đây.

Tiểu Võ nói.

Lam Chính Quốc im lặng không nói gì, vẻ mặt âm trầm bất định. Đôi mắt lão cũng trở nên sâu thẳm đáng sợ, ngực hơi phập phồng, giống như là đang nghĩ đến chuyện gì đó. Vốn dĩ, Lam Chính Quốc đến đây chính là để thăm Lam Tuyết. Nhưng đi đến cửa sổ thì nhìn thấy có một người thanh niên ở trong đó, không chỉ vậy còn bón cháo cho con gái lão ăn. Lúc đó lão vô cùng sửng sốt, không ngờ rằng mình khuyên nhủ thế nào mà con gái mình cũng không chịu ăn thế mà bây giờ con mình lại nhu thuận chịu ăn cháo do người thanh niên đó bón. Lão liền hiểu kỳ thâm đánh giá người thanh niên này. Vừa nhìn qua bóng lão giật cả mình. Bởi vì người thanh niên này có dáng vẻ rất giống một người thời trẻ, khuôn mặt quả thực rất giống người

đó. Trong lòng Lam Chính Quốc kinh hãi không dám đi vào mà lẳng lặng đứng ở đây nhìn, mãi cho đến khi Tiểu Võ cũng đi tới.

Lão nghe Tiểu Võ nói thì trong đầu lại thầm suy nghĩ: “Sở Phàm, Sở Phàm, người thanh niên này chính là Sở Phàm? Tại sao dáng vẻ của hắn lại giống người đó như thế chứ? Lại cùng họ Sở nữa, hay là... Không thể nào, không thể nào, năm đó vợ của người đó ở bệnh viện bị khó sinh cuối cùng cả mẹ con đều chết. Người đó không thể nào lại có một đứa con trên đời được, không thể, tuyệt đối không thể!

Nhưng dáng vẻ và khuôn mặt của Sở Phàm lại giống người đó như đúc. Hơn nữa mấy hôm trước Tiểu Tuyết lại hỏi mình chuyện của mười tám năm trước. Phải chăng là do Sở Phàm nói cho nó biết chuyện này. Vì ở Bắc Kinh Tiểu Tuyết tiếp xúc nhiều nhất với người tên là Sở Phàm này mà. Nhưng là sao tên họ Sở này lại biết được chuyện của mười tám năm trước chứ? Hắn quả thực là con của người đó sao? Vậy thì người đó năm xưa đã gạt mình à?”

Ánh mắt của Lam Chính Quốc bắn ra từng tia hàn quang, sắc mặt thâm trầm đáng sợ. Ngay cả Tiểu Võ ở bên cạnh cũng cảm thấy rét lạnh, đã rất nhiều năm rồi anh ta mới thấy vẻ mặt đáng sợ như vậy của Lam Chính Quốc.

371. Chương 361: Lam Tuyết Tiết Lộ Bí Mật Trọng Đại

- No chưa? Có muốn ăn thêm một bát nữa không?

Sở Phàm dứt hết một chén, sau đó dịu dàng hỏi.

Lam Tuyết nao nao. Cô không thể ngờ nổi mình lại ăn nhanh như vậy. Trước kia cô chưa từng ăn nhiều như vậy bao giờ. Nghe Sở Phàm hỏi, cô mới chợt nhận ra, có lẽ cô ăn nhiều như vậy bởi vì thích cái cảm giác ấm áp khi được Sở Phàm dứt. Nhưng cô đã ăn no rồi, mà nghĩ lại cảnh Sở Phàm dứt cho mình lại cảm thấy hơi ngượng ngùng, liền khẽ cười nói:

- Tôi no rồi, cảm ơn anh.

- Cô nói tiếng cảm ơn tôi cảm thấy không quen. Sau này nhớ phải chú ý ăn uống, ăn no mới có sức, tinh thần mới tốt. Ồm đau mà không ăn gì thì cơ thể càng suy yếu.

Sở Phàm nói xong đặt chiếc bát lên bàn.

Lam Tuyết nhìn Sở Phàm, trong lòng ngổn ngang trăm mối, vừa ngọt ngào lại vừa đau khổ. Cô nghĩ “Nếu mình không phải là con gái của Lam Chính Quốc hoặc ba mình hỏi đó không làm những chuyện có lỗi với gia đình Sở Phàm thì hiện giờ mọi chuyện sẽ ra sao? Liệu mình và hắn có cơ hội hay không? Nghĩ rồi cô lại âm thầm cười khổ. Nếu quả thực mọi chuyện như vậy thì mình và hắn cũng không thể có cơ hội. Hắn đã có Kỷ Tiêm Tiêm. Kỷ Tiêm Tiêm đối với hắn tốt như vậy, chắc hắn sẽ chọn cô ấy, ở bên cô ấy. Còn mình thì sao có khả năng, trên người mình mang quái bệnh, làm sao có thể ở cùng hắn chứ? Cũng không rõ là quái bệnh trên người mình khi nào lại phát tác. Tâm nguyện lớn nhất hiện giờ của mình là muốn có thể giúp hắn một tay, hi vọng có thể thay ba làm chút gì đó để chuộc tội. Trong khoảng thời gian đó có thể ở bên cạnh hắn thì mình cũng đã thỏa mãn rồi.”

- Đang có tâm sự sao?

Sở Phàm nhìn sắc mặt Lam Tuyết hơi khác liền hỏi.

- À, mãi nghĩ ngợi quá. Đúng rồi, Kỷ Tiêm Tiêm gần đây thế nào? Anh và cô ấy vẫn tốt chứ?

Lam Tuyết đột nhiên hỏi.

Sở Phàm nao nao, hiển nhiên là không ngờ Lam Tuyết lại đột nhiên hỏi hắn chuyện giữa hắn và đại tiểu thư. Ngày ấy trong quán rượu Lam Tuyết đã biết hắn và đại tiểu thư có tình cảm. Hắn cũng không cố ý dấu diếm, khẽ cười nói:

- Vẫn tốt, chỉ có điều gần đây tâm trạng cô ấy không vui nên người cũng tiêu tụy đi nhiều. Ồi!

- Cô ấy, cô ấy là sao vậy? Làm sao mà tâm trạng không vui?

Lam Tuyết quan tâm hỏi.

- Ôi. Thì cũng là chuyện của công ty.

Sở Phàm khẽ thở dài, không kìm nổi liền thổ lộ.

Lam Tuyết nao nao, nhớ ra chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh chính là ba của Kỷ Tiêm Tiêm. Hiện giờ tình cảnh của Tập đoàn Quốc Cảnh đang cực kỳ khó khăn, tất nhiên Kỷ Tiêm Tiêm không thể vui nổi rồi. Lam Tuyết nghĩ ngợi, ngập ngừng vài lần, cuối cùng hỏi:

- Có phải là liên quan tới những chuyện gần đây của Công ty Quốc Cảnh hay không?

Sở Phàm nhớ ra Công ty Quốc Cảnh và Tập đoàn Lam Thị của ba Lam Tuyết đang tranh đấu gay gắt. Lúc này Lam Tuyết hỏi về Công ty Quốc Cảnh thì có hơi nhạy cảm. Nhưng hắn đã biết quan hệ của Lam Tuyết và Lam Chính Quốc. Liệu có nên lợi dụng cô để nắm được chút thông tin nội bộ của Tập đoàn Lam Thị hay không? Việc này đối với chuyện của Tập đoàn Quốc Cảnh hắn sẽ giúp được ít nhiều. Nhưng hắn nghĩ tiếp lại thấy không hay, lợi dụng Lam Tuyết hắn cảm thấy có tội. Dù sao thì kẻ gây nên tội là Lam Chính Quốc chứ không phải cô. Nghĩ vậy, hắn thản nhiên nói:

- Cũng có chút quan hệ, dù sao cũng là người của công ty mà.

- Mấy ngày nay tôi thấy báo chí đưa tin liên tục, nói Tập đoàn Quốc Cảnh đang đứng trước nguy cơ to lớn, cổ phiếu trượt giá, nhà không bán được, đủ mọi chuyện cả. Tình trạng Quốc Cảnh trượt dốc không phanh như vậy, tôi cũng hiểu được tâm trạng của Kỷ Tiêm Tiêm. Chắc chắn là cô ấy không thể vui nổi.

Lam Tuyết nói xong sắc mặt liền trở nên ảm đạm, trong mắt toát lên một tia thương cảm. Bởi lẽ cô biết mọi chuyện của Quốc Cảnh đều liên quan tới ba mình.

- Ha ha, thôi đừng nói tới chuyện này nữa. Có muốn ăn chút hoa quả hay không?

Sở Phàm không muốn tiếp tục nói chuyện với Lam Tuyết về vấn đề này nữa. Hắn cũng không muốn lợi dụng cô, nếu không lương tâm hắn nhất định cảm thấy không yên ổn.

Lam Tuyết như không hiểu được ý của Sở Phàm. Cô vẫn nói tiếp:

- Tập đoàn Quốc Cảnh là một công ty lớn vững mạnh. Những chuyện xảy ra gần đây không bình thường như vậy, các anh có đi điều tra nguyên nhân hay không?

Sở Phàm hơi nhúm mày, hiển nhiên không ngờ Lam Tuyết lại tiếp tục hỏi tới vấn đề này. Hắn thản nhiên cười nói:

- Quốc Cảnh là một công ty lớn, đột nhiên xảy ra chuyện tất nhiên bọn họ phải đi điều tra nguyên nhân. Hy vọng họ sẽ sớm tìm ra được, có thể giải quyết một loạt vấn đề này.

Lam Tuyết trong lòng chần động, môi mấp máy muốn nói gì đó, nhưng sau vài lần lại nhin không nói. Cuối cùng cô ngẩng đầu chăm chú nhìn Sở Phàm, nói:

- Công ty Quốc Cảnh có Tổng giám đốc nào tên là Tần Khải hay không?

Sở Phàm nghe vậy bỗng giật mình, thầm nghĩ sao Lam Tuyết lại đột nhiên nhắc tới Tần Khải chứ?

- Tần Khải là tổng giám đốc khu Hoa Bắc của công ty Quốc Cảnh.

Sở Phàm nói xong dừng lại một chút, hỏi:

- Sao tự nhiên cô lại hỏi tới hắn? Cô biết hắn sao?

- Không, không biết.

Lam Tuyết chớp mắt, bối rối, vội vã nói:

- Tôi nghe nói chuyện của Tập đoàn Quốc Cảnh có ít nhiều liên quan tới Tần Khải.

- Cái gì?

Sở Phàm không kìm nổi kêu lên kinh ngạc.

- Cô nói thế là có ý gì?

Lam Tuyết cắn răng, trong lòng đã quyết, chậm rãi nói:

- Theo tôi được biết, Tần Khải đã phản bội Tập đoàn Quốc Cảnh, âm thầm làm những chuyện bất lợi cho Quốc Cảnh, thế nên Quốc Cảnh mới tình thế hiện nay.

- Những chuyện này cô làm sao biết được?

Sở Phàm trầm giọng, chậm rãi hỏi.

Hắn vừa nói ra liền lập tức hối hận, cảm thấy mình rõ ngớ ngẩn. Lam Tuyết là con gái của Lam Chính Quốc, vậy tất nhiên những chuyện này cô phải biết.

- Tôi, là tôi nghe một người bạn thân trong lúc vô tình nói. Về sự chính xác của tin tức này tôi cũng không dám khẳng định. Chẳng qua tôi thấy, dù có hay không thì tốt nhiên cũng nên điều tra Tần Khải này.

Lam Tuyết hơi đỏ mặt, ngực phập phồng không thôi. Cô cảm thấy mọi chuyện mình giấu trong lòng đều bị ánh mắt sắc bén linh hoạt của Sở Phàm nhìn thấu.

- Tôi, tôi cũng chỉ là nghe tin vĩa hè, cũng không biết có đúng không. Nếu, nếu anh thấy không đáng tin thì coi như tôi chưa nói gì đi.

Trong lòng Sở Phàm đang nổi sóng. Hắn nhớ tới việc đại tiểu thư hoài nghi một lượng lớn tài liệu bí mật của Tập đoàn Quốc Cảnh bị tiết lộ mới làm nảy sinh một loạt vấn đề như hiện nay. Lúc ấy đại tiểu thư còn nghi ngờ bên trong công ty có gian tặc, hơn nữa chức vị của kẻ đó không thấp thì mới có thể tiếp cận những thông tin cơ mật, lại mới nắm được những động thái mới nhất.

“Tần Khải là tổng giám đốc của Công ty Quốc Cảnh tại khu Hoa Bắc, địa vị rất cao. Hắn hoàn toàn có thể nắm được những tài liệu mật của công ty, cũng là một trong những người đầu tiên nắm được những kế hoạch mới nhất của Tập đoàn. Nếu nói hắn tiết lộ tài liệu mật của công ty thì chẳng phải là không có khả năng. Khoan đã, ngày hôm qua lúc đại tiểu thư gặp Tần Khải ở tòa cao ốc Quốc Cảnh mình đã thấy gã này biểu hiện có hơi kỳ quái. Hiện giờ nghĩ lại lúc đó hắn đúng là có vẻ tự đắc nhạo báng. Hắn phản bội Quốc Cảnh, nhìn thấy Quốc Cảnh từng bước lâm nguy lại âm thầm cười lạnh tự đắc. Đúng thật là khôn nạn!

Tần Khải vì sao lại phản bội Quốc Cảnh? Chẳng lẽ là vì muốn trả thù việc đại tiểu thư cự tuyệt hắn trước mặt mọi người? Còn nữa, Quốc Cảnh là một tập đoàn có thực lực khổng lồ. Cho dù là Tần Khải lấy được một lượng lớn tư liệu mật thì hắn cũng khó có thể lay động căn cơ của tập đoàn. Trừ phi là hắn cung cấp những tư liệu này cho một tập đoàn có thực lực ngang ngửa với Quốc Cảnh. Mà hiện tại thỏa mãn điều kiện này chỉ có Tập đoàn Lam Thị. Đúng vậy, mình sớm phải nghĩ tới chuyện này. Để phá hoại Tập đoàn Quốc Cảnh, cách tốt nhất là mua chuộc một nhân vật cao tầng. Xem ra lão cáo già Lam Chính Quốc này nhắm vào Tần Khải, mua chuộc Tần Khải làm việc cho lão. Con cáo già Lam Chính Quốc này thật nham hiểm, mà Tần Khải lại càng đáng chết”

Sở Phàm trầm nghĩ, càng nghĩ lại càng lộ vẻ phẫn nộ.

Lam Tuyết hơi bất an nhìn Sở Phàm. Khi thấy vẻ mặt hắn, cô trong lòng ẩn hiện có cảm giác bất an, không kìm nổi nói:

- Sở Phàm, anh, anh không sao chứ?

Sở Phàm ngẩn ra, hồi phục tinh thần liếc nhìn Lam Tuyết. “Lam Tuyết chắc chắn là biết được ba mình cấu kết với Tần Khải, sau đó tiết lộ bí mật này cho mình. Như vậy chứng tỏ Lam Tuyết cũng không quen nhìn những thủ đoạn ti tiện của ba mình. Có thể tưởng tượng khi cô thổ lộ bí mật này, trong lòng phải chịu biết bao áp lực. Một cô gái nhỏ bé thiện lương như vậy mà bị kẹt giữa hai bên, cũng thật khó xử cho cô.”

- Không, không có việc gì. Thông tin cô cho tôi thực sự rất hữu ích. Nếu chuyện này chính xác thì tôi không biết phải cảm ơn cô sao cho đủ.

Sở Phàm chân thành nói.

Lam Tuyết cười nhợt nhạt, trong lòng hiển nhiên là không ngờ Sở Phàm lại nói như vậy. Cô chậm rãi nói:

- Dù thế nào đi nữa tôi cũng coi anh là bạn, cùng coi Kỹ Tiêm Tiêm là bạn. Thấy tình trạng công ty Quốc Cảnh như vậy tôi cũng rất nóng lòng, nếu có thể giúp được thì tôi sẽ cố hết sức.

- Cảm ơn.

Sở Phàm chân thành nói. Hắn nhìn thật sâu vào mắt Lam Tuyết, cũng không còn biết nói gì hơn nữa. Đồng thời hắn cũng muốn rời đi. Dù sao khi biết Tần Khải là nội gián trong Tập đoàn Quốc Cảnh, hắn rất nóng lòng trở về thông báo tin tức này cho Kỹ Thiên Vũ và đại tiểu thư.

Lam Tuyết nghe được lời cảm ơn của hắn thì thấy dù mình có làm gì đi nữa cũng đáng giá. Mà cô cũng đã nhận ra tâm tình của hắn lúc này, vì thế dịu dàng nói:

- Sở Phàm, anh mau trở về đi. Tôi nghĩ tin tức này đối với Kỹ Tiêm Tiêm rất quan trọng. Anh mau đi đi.

Sở Phàm trong lòng cảm thấy ấm áp. Lam Tuyết thực sự là một cô gái hiểu biết. Hắn cười cười nói:

- Vậy tôi đi trước, cô an tâm dưỡng bệnh nhé. Tôi nhất định sẽ thường xuyên tới thăm cô.

- Ừ!

Trên khuôn mặt tái nhợt của Lam Tuyết hiện lên nụ cười.

Sở Phàm liền tạm biệt Lam Tuyết, rời khỏi phòng bệnh.

Lam Tuyết nhìn theo Sở Phàm, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cô càng thêm tin tưởng rằng mọi quyết định của mình không hề sai.

372. Chương 362: Nội Gian Của Quốc Cảnh

“Tần Khải nếu có dũng khí phản bội Tập đoàn Quốc Cảnh, phạm tội tiết lộ tài liệu mật như thế, gã chắc chắn sẽ không có gì sợ hãi, ắt hẳn là có Lam Chính Quốc làm hậu thuẫn vững chắc cho gã. Hơn nữa chuyện tiết lộ thông tin mật này Tần Khải cũng làm rất cẩn thận, nếu muốn bắt gã lộ mật thì bây giờ không thể kinh động gã được, tránh đánh rần động cỏ.” Sở Phàm âm thầm nghĩ.

Lúc này xe taxi đã dừng lại trước tòa cao ốc Quốc Cảnh. Sở Phàm trả tiền rồi chạy thẳng vào trong. Lúc ngồi trên xe hắn đã gọi điện cho đại tiểu thư nói hắn có chuyện khẩn cấp cần tìm cô. Sở Phàm đi thang máy lên tầng mười tám. Hắn đi tới trước cửa phòng đại tiểu thư, gõ cửa. Cánh cửa mở ra, đại tiểu thư theo sau là Uyển Nhi cười cười nói:

- Anh tới rồi, vào đi.

Sở Phàm tiến vào phòng liền khóa cửa lại.

- Tiểu Sở, trên điện thoại anh nói là có chuyện gấp tìm em. Có chuyện gì vậy?

Đại tiểu thư hỏi.

Sắc mặt Sở Phàm trở nên nghiêm trọng, hắn chậm rãi nói:

- Đại tiểu thư, em từng nói mọi chuyện phát sinh đối với Quốc Cảnh rất có thể là do nhiều tài liệu mật của công ty bị tiết lộ, phải không?

Đại tiểu thư gật đầu, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ kiên định. Nàng đáp:

- Em đoán là như vậy. Một loạt vấn đề xảy ra với Quốc Cảnh hiện nay cũng chỉ có thể là do chuyện này gây nên.

- Nếu tài liệu bị tiết lộ thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là công ty khác thông qua thủ đoạn ác ý lấy được, thứ hai là bên trong tập đoàn có nội gian, đúng không?

Sở Phàm vừa nói trong mắt vừa lóe lên hàn quang, trầm giọng nói:

- Bây giờ anh đoán rằng trong tập đoàn có nội gian. Hơn nữa kẻ này là ai trong lòng anh cũng đã nắm rõ rồi.

- Hả? Anh, anh biết ai là nội gian? Là ai hả?

Đại tiểu thư biến sắc, vội hỏi.

- Tàn Khải!

Sở Phàm trầm giọng, gần từng chữ.

- Sao? Là, là anh ta ư?

Đại tiểu thư vẻ mặt ngạc nhiên khôn tả, kinh ngạc hỏi lại.

- Đúng. Anh nghi là hắn. Tin tức này cũng là một....người bạn nói cho anh biết. Anh thấy rất có khả năng.

Sở Phàm dừng lại, hỏi:

- Đại tiểu thư ngẫm lại xem gần đây Tàn Khải có điều gì không bình thường hay không?

Đại tiểu thư nghe vậy suy nghĩ một lúc, đột nhiên nói:

- Anh nói vậy em mới nhớ ra. Trong thời gian gần đây Tàn Khải đúng là có nhiều dấu hiệu khác thường. Thứ nhất là gần đây anh ta ngày nào cũng tới công ty rất sớm. Theo như bác Vương nói thì Tàn Khải mấy lần còn tới trước cả giờ mở cửa nữa. Thứ hai, trước đây những lần công ty bàn về việc đấu thầu anh ta rất hiếm khi tham gia. Vậy mà gần đây anh ta lại có vẻ đặc biệt hứng thú với chuyện này, lần nào cũng tham gia, hơn nữa trong cuộc họp còn góp chút ý kiến. Thứ ba là người phụ trách phòng tư liệu nói gần đây Tàn Khải thường xuyên tới phòng tư liệu xem xét. Lúc đó em nghe xong cũng không để ý bởi vì trước đây Tàn Khải phụ trách mảng này. Em cũng chỉ nghĩ anh ta xem tư liệu là vì chuyện đấu thầu. Thứ tư là thái độ của anh ta đối với em gần đây so với trước kia thay đổi rất nhiều. Anh ta tỏ ra rất tôn trọng em. Hình như những chuyện trước đây hắn đều đã quên hết. Hoặc cứ như là trước kia anh ta không phải là người như vậy.

Sở Phàm nghe xong trong lòng lóe lên sát ý, trầm giọng nói:

- Tàn Khải tích cực tham gia các cuộc họp đấu thầu của công ty chẳng qua chỉ vì muốn thu thập tin tức mà thôi. Em thử nghĩ lại xem, có phải là hệ hạng mục Tàn Khải tham gia cuộc họp thì hạng mục đó đều thất bại hay không?

Đại tiểu thư suy nghĩ một chút, cau mày nói:

- Không sai, những hạng mục anh ta tham gia, vốn dĩ là nắm chắc chín phần thành công, cuối cùng lại thất bại. Cũng chính bởi vậy em mới hoài nghi trong công ty có nội gian.

- Vậy là đúng rồi. Tàn Khải tham gia những cuộc họp đó, nắm được thông tin liền đem tiết lộ những tư liệu này ra ngoài, thế nên dĩ nhiên là công ty cạnh tranh thất bại rồi. Còn nữa, Tàn Khải giữ chức tổng giám đốc, công ty có tin tức gì mới nhất hắn đều nắm được đầu tiên, sau đó lại tuồn ra ngoài. Hắn thường xuyên xem tư liệu, ngụ ý là vì chuyện đấu thầu, thực chất là chỉ vì muốn nắm được nhiều thông tin hơn mà thôi. Tất cả mọi dấu hiệu đều cho thấy Tàn Khải cực kỳ khả nghi.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Đại tiểu thư nghe Sở Phàm phân tích xong liền thấy khả năng này rất lớn. Trong mắt nàng không khỏi hiện lên một nét phẫn nộ, tức giận nói:

- Tàn Khải này cũng thật quá ghê tởm. Ba em tin tưởng anh ta như vậy, anh ta lại có thể làm ra chuyện thế này. Kẻ này có bị thiên lôi đánh cũng đáng kiếp.

- Trước mắt phải nhanh chóng điều tra được chứng cứ Tàn Khải phản bội công ty Quốc Cảnh. Từ hôm nay trở đi tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp cận tư liệu của công ty. Những tình hình mới nhất của công ty cũng không thể cho hắn biết. Đúng rồi. Tàn Khải bây giờ có ở trong công ty không?

- Không có. Hôm nay anh ta không tới công ty, cũng không thấy xin phép. Thật sự là kỳ quái.

Sở Phàm nghe vậy nhíu mày, nói:

- Chẳng lẽ hắn phát hiện ra điều gì nên dứt khoát rời khỏi công ty rồi?

- Hả? Ý anh là hần bỏ trốn rồi sao?

- Trước mắt không thể khẳng định được. Đúng rồi, chú Kỷ có ở công ty không? Anh muốn nói chuyện này cho chú ấy biết.

- Ba cũng chưa tới công ty, chẳng biết là hôm nay có tới không nữa. Để em đi xem xem.

Đại tiểu thư vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa vang lên.

- Đại tiểu thư, là tôi đây.

Tiếng chị Ngô vang lên.

Đại tiểu thư vội vàng đi ra mở cửa. Chị Ngô đứng ngoài, nhìn thấy Sở Phàm đang ở trong phòng liền cười hiểu ý, sau đó nói:

- Đại tiểu thư, chủ tịch gọi cô tới phòng ông ấy.

- Ba tôi tới rồi sao?

Đại tiểu thư cao hứng nói.

- Vâng, chủ tịch vừa tới công ty liền bảo tôi tới gọi cô luôn.

- Tốt rồi, tôi biết rồi!

Đại tiểu thư hướng về phía Sở Phàm nói:

- Thật tốt quá. Vừa mới nhắc tới ba em thì ông ấy tới rồi. Chúng ta cùng tới gặp ông đi.

Sở Phàm suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý:

- Được, đi thôi.

Hai người đi tới trước cửa phòng Kỷ Thiên Vũ, gõ cửa, rồi tiến vào.

Kỷ Thiên Vũ thấy Sở Phàm, trong mắt liền hiện lên một tia hưng phấn, nói:

- Tiểu Sở, cháu cũng tới rồi. Ngồi đi, ngồi đi.

- Ba, chị Ngô nói ba muốn tìm con có việc hả?

Đại tiểu thư hỏi.

- Là thế này. Cha muốn con tạm thời bãi bỏ chức vụ của Tần Khải, sau đó tổ chức một cuộc họp tuyển người khác thay thế cậu ta.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

- Bãi chức Tần Khải ư?

Đại tiểu thư ngăn ra, thăm nghĩ chẳng lẽ ba cũng hoài nghi Tần Khải rồi? Nếu không sao lại tự dưng bãi chức gã?

Sở Phàm dường như cũng nắm được chút ý đồ của Kỷ Thiên Vũ. Hần mở miệng hỏi:

- Chú Kỷ có phải cũng đã nghi ngờ Tần Khải hay không?

Kỷ Thiên Vũ nghe Sở Phàm nói “cũng” liền hỏi:

- Tiểu Sở, cháu nói “cũng” là sao?

- Chú Kỷ, thật không dám giấu. Vừa rồi cháu mới nói với đại tiểu thư về việc cháu hoài nghi hần tiết lộ tài liệu mật của tập đoàn. Theo phân tích của đại tiểu thư, Tần Khải đáng nghi nhất.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy thì thờ dài một tiếng, vẻ mặt đầy vẻ đau đớn thất vọng, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Chẳng lẽ mọi chuyện đều là do Tần Khải gây ra sao?
- Có phải ba cũng đã điều tra được điều gì rồi không?

Đại tiểu thư hỏi.

Kỷ Thiên Vũ nhìn đại tiểu thư, ánh mắt vừa nặng nề vừa bi thương. Ông chậm rãi nói:

- Tổ điều tra sau bốn ngày bí mật truy xét đã nhận định có một lượng lớn tài liệu mật của Công ty Quốc Cảnh bị tiết lộ ra bên ngoài. Đặc biệt là dự án hợp tác giữa chúng ta và Tập đoàn Sắt thép Kiến An cũng vì thông tin bị tiết lộ mà chấm dứt hợp đồng. Hạng mục này trước kia là do Tần Khải phụ trách. Tổ điều tra cũng từ dự án này mà có đột phá, âm thầm điều tra Tần Khải, cuối cùng thấy cậu ta không ổn, sáng nay liền thông báo việc này cho ba, đề nghị ba sắp tới cắt mọi chức vụ của cậu ta cho tới khi điều tra xong. Ba lúc nghe được tin này còn tưởng lỗi tại mình có vấn đề. Tần Khải chính là do một tay ba đề bạt. Cậu ta, cậu ta làm sao lại có thể làm ra được chuyện như thế này chứ?

Đại tiểu thư thấy vẻ mặt nặng nề của ba mình cũng cảm thấy vô cùng buồn bã. Không ai hiểu rõ hơn nàng rằng lúc này ba nàng đang buồn bã tới mức nào. Nàng tận mắt nhìn thấy ba mình bồi dưỡng Tần Khải. Hôm nay người được ba mình tin tưởng nhất lại phản bội ông, có thể tưởng tượng được trong lòng ông đang cảm thấy thế nào.

- Chú Kỷ, đã tìm được chứng cứ chứng minh Tần Khải tiết lộ tài liệu mật của công ty chưa?

Sở Phàm hỏi.

- Còn chưa tìm được, nhưng ... Sẽ rất nhanh thôi. Đội điều tra hiện giờ đang dốc sức tìm chứng cứ.

Kỷ Thiên Vũ thở dài nói.

- Nội gian của Quốc Cảnh đã tìm được rồi, nhưng cháu cảm thấy hành động tiếp theo mới là quan trọng. Phải làm sao để ổn định tình hình trước mắt của tập đoàn, làm sao để khiến ảnh hưởng của việc những thông tin mật bị tiết lộ là nhỏ nhất, sau đó phải nghĩ biện pháp giúp Quốc Cảnh nhẹ nhàng vượt qua lúc khó khăn này?

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Không sai. Ba, ba biết không? Tần Khải lấy thông tin mật của công ty tiết lộ cho Tập đoàn Lam Thị, khẳng định là do lão cáo già Lam Chính Quốc kia âm thầm giở trò. Lão ta vẫn muốn đoạt tập đoàn của chúng ta mà. Lão dùng tiền bạc dụ dỗ Tần Khải bán mạng cho lão, còn gã Tần Khải quả thật là một tên tiểu nhân táng tận lương tâm, hoàn toàn quên những gì Quốc Cảnh đã làm cho gã rồi.

Đại tiểu thư oán hận nói.

- Ba biết. Tần Khải biết rõ với tài liệu mật của Quốc Cảnh thì chỉ một mình cậu ta cũng không gây nên được sóng gió gì. Cậu ta chỉ có thể đưa tài liệu này cho một công ty có khả năng lật đổ Quốc Cảnh. Công ty này phải có thực lực bằng, thậm chí mạnh hơn Quốc Cảnh. Ngoài Tập đoàn Lam Thị ra thì cũng chẳng còn ai vào đây nữa.

- Hóa ra là ba đã biết rồi. Vậy ba định sẽ làm thế nào?

Kỷ Thiên Vũ trầm ngâm, nói:

- Ba sẽ tổ chức một cuộc họp mật. Mọi đối sách sẽ được bàn bạc trong cuộc họp này.

Dừng lại một chút, ông nói thêm:

- Đúng rồi, Tiểu Sở. Chiều nay chú sẽ chờ cháu ở biệt thự Lam Hải. Chú có chuyện muốn nói với cháu.
- Vâng!

Sở Phàm đáp lời. Trong lòng hắn đã đoán được Kỷ Thiên Vũ muốn nói chuyện gì với hắn.

373. Chương 363: Tần Khải Mất Tích

- Đại tiểu thư, hôm nay Tần Khải không đi làm, cũng không thấy hắn xin phép. Anh thấy thật đáng nghi.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Ý anh là Tần Khải cảm thấy có chuyện nên không tới công ty nữa à?

Đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi.

- Rất có khả năng là như vậy. Chú Kỷ đã nói rằng tổ điều tra đã điều tra hạng mục chúng ta hợp tác với Tập đoàn Sắt thép Kiến An, cũng từ đó mới phát hiện ra vấn đề. Anh nghĩ Tần Khải rất có khả năng đã nhận ra điểm này nên bỏ trốn.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Ý anh là hắn trốn rồi? Hôm, hôm qua còn thấy hắn mà.

Đại tiểu thư ngạc nhiên nói.

- Anh cũng mới chỉ là đoán như thế thôi. Đại tiểu thư thử gọi điện cho Tần Khải xem. Giả là có việc công. Dù sao em cũng là cấp trên của hắn, hắn nghĩ không có lý do, em gọi điện tới hỏi thăm cũng không có gì lạ, chắc sẽ không khiến hắn hoài nghi đâu.

Sở Phàm đề nghị.

Đại tiểu thư suy nghĩ một chút, đáp:

- Được rồi, vậy để em gọi cho hắn.

Nàng rút điện thoại ra gọi cho Tần Khải, nhưng lại nghe tổng đài thông báo “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

- Hắn hiện giờ đang tắt di động.

Đại tiểu thư nhíu mày nói.

Sở Phàm nghe vậy trong lòng không yên, quyết định thật nhanh, nói:

- Nếu vậy chúng ta tới nhà hắn xem sao. Em biết địa chỉ nhà hắn chứ?

- Em chỉ biết hắn ở đường Vạn Phúc, còn cụ thể ở khu nào thì cũng không rõ lắm.

- Vậy chúng ta tới phòng nhân sự tra địa chỉ của hắn đã, sau đó tới xem hắn có nhà hay không. Cho dù hắn không có nhà thì cũng có thể xem xét chỗ ở của hắn, từ đó kết luận được có phải hắn đã bỏ trốn hay không?

Sở Phàm nói xong liền kéo đại tiểu thư tới phòng nhân sự.

Hai người biết được địa chỉ nhà Tần Khải liền rời khỏi cao ốc Quốc Cảnh. Sở Phàm lái xe của đại tiểu thư đi tới nhà gã. Ánh mắt Sở Phàm đầy lạnh lùng. Hắn muốn xác định cuối cùng có phải Tần Khải tiết lộ thông tin mật của Quốc Cảnh hay không, có phải gã đã bán thông tin đó cho Lam Chính Quốc không hay.

Sắc mặt đại tiểu thư cũng rất nặng nề. Chuyện nội gian trong Quốc Cảnh khiến nàng cảm thấy rất khiếp sợ, khiến nàng bị đả kích rất lớn. Bình thường nàng nói không thích tính kiêu ngạo tự đại của Tần Khải nhưng trong công việc nàng lại rất coi trọng năng lực của gã. Hơn nữa Tần Khải vốn là do một tay ba nàng đề bạt. Chưa bao giờ Tần Khải nằm trong danh sách những người bị nghi ngờ bán đứng Quốc Cảnh của nàng. Nhưng cuối cùng kết quả lại khiến nàng quá sức bất ngờ.

- Ôi, thật không ngờ Tần Khải lại có thể phản bội Quốc Cảnh. Không hiểu hắn còn có lương tâm hay không.

Đại tiểu thư căm giận nói.

- Anh đoán hắn là vì muốn trả thù nên mới làm vậy.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Trả thù? Ý anh là....

- Àizzzz. Lần trước mình đã làm cho hắn mất hết thể diện ở ngay tại đại sảnh của Quốc Cảnh. Hắn vốn là loại người cực kỳ kiêu ngạo, bị kích thích như vậy không khỏi có ý nghĩ cực đoan. Hơn nữa nếu lúc ấy lại có người xúi bẩy thì chuyện gì hắn cũng có thể làm.

Đại tiểu thư hiểu được ý của Sở Phàm, nói:

- Anh nói hắn là vì bị kích thích lần trước nên sau đó mới bị Lam Chính Quốc dùng tiểu xảo lợi dụng, dụ dỗ hắn?

- Cũng không khác là mấy. Đương nhiên có thể Lam Chính Quốc đã đáp ứng một số yêu cầu của hắn, đồng ý cho hắn nhiều lợi ích khó tưởng tượng được, thế nên có thể dụ dỗ hắn phản bội Quốc Cảnh cũng không có gì lạ.

- Hừ, người như hắn nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu. Chuyện cực tuyệt hắn ở đại sảnh lần trước em không hề hối hận chút nào. Nếu có thể làm lại thì em vẫn không thay đổi quyết định.

Đại tiểu thư kiên quyết nói.

Sở Phàm cười cười, quay đầu nhìn đại tiểu thư, trong ánh mắt dạt dào tình ý.

Tiểu khu Hoa Uyển.

Một chiếc BMW xa hoa màu xanh bảo thạch tiến vào, dừng lại trước căn nhà thứ năm. Cửa xe mở ra, Sở Phàm và đại tiểu thư cùng bước xuống. Sở Phàm ngẩng đầu nhìn tầng ba của căn nhà, phòng thứ ba chính là phòng của Tần Khải.

- Đại tiểu thư, chúng ta lên thôi.

- Vâng.

Đại tiểu thư vừa nói vừa nắm tay Sở Phàm tiến lên lầu.

Hai người bọn họ vừa mới đi vào căn nhà, một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen đi tới. Ngồi trong xe là một thanh niên anh tuấn nhưng sắc mặt tái nhợt, không ngờ chính là Tần Khải.

Tần Khải chạy tới bãi đỗ xe của căn nhà. Đột nhiên gã phát hiện chiếc xe BMW màu xanh bảo thạch kia. Tim gã đập thình thịch, nhìn kỹ lại biển số xe, nhất thời trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc. Gã nhận ra đây chính là xe của đại tiểu thư. Đại tiểu thư nếu để xe ở chỗ này, vậy chẳng lẽ nàng đã lên lầu tìm gã? Đôi mắt gã trở nên lạnh lẽo, lái xe chạy tới trước một căn nhà khác rồi dừng lại, sau đó qua kính xe quan sát chiếc BMW của đại tiểu thư đang ở đằng xa đang đỗ trước cửa căn nhà của mình.

Vốn dĩ gã biết được Kỷ Thiên Vũ đã âm thầm thành lập tổ điều tra, tra xét những vấn đề mới phát sinh tại Quốc Cảnh. Hôm nay tổ điều tra đã điều tra tới hạng mục hợp tác trước đây giữa Quốc Cảnh và Tập đoàn Sắt thép Kiến An. Mà hạng mục này đúng là do gã phụ trách. Khi biết được tin tức này thì gã đã vô cùng sợ hãi. Gã đoán tổ điều tra khẳng định từ hạng mục này sẽ truy ra dấu vết của mình. Sau đó thuận tay tra xét là khẳng định có thể tra ra gã là phản đồ của Quốc Cảnh.

Sau khi biết tin tức này, tinh thần gã vô cùng hoảng hốt, dứt khoát quyết định hôm nay nghỉ làm. Sáng nay gã cố tình đi tìm Lam Chính Quốc nói một số chuyện, không ngờ khi về lại phát hiện ra xe đại tiểu thư đang đỗ trước cửa nhà. Đại tiểu thư trước đây chưa từng tới nơi này, hôm nay lại xuất hiện bất ngờ như vậy. Gã âm thầm hoài nghi, liền tránh một bên xem thử có chuyện gì.

Một lúc sau, qua kính chiếu hậu, gã thấy Sở Phàm và đại tiểu thư ra khỏi căn nhà của mình. Sắc mặt hai người có vẻ nặng nề, không ngừng nói chuyện gì đó, nhưng làm cho gã cảm thấy phần nộ là về thân mật giữa hai người.

Cuối cùng Sở Phàm lái xe chở đại tiểu thư rời khỏi Tiểu khu Hoa Uyển.

Tần Khải ngồi trong xe, con người đảo vòng vòng, đầu óc xoay chuyển. Gã hiểu rằng chắc chắn mình đã bị điều tra ra một số vấn đề. Nghĩ vậy gã bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Gã nghĩ tiếp một chút, rồi lái xe rời khỏi

tiểu khu Hoa Uyển. Gã không đi lên phòng mình, gã thậm chí đã âm thầm quyết định mình sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa.

374. Chương 364: Kỷ Thiên Vũ Nói Chuyện Với Sở Phàm

- Tần Khải đúng là không ở nhà. Hắn chẳng lẽ đã bỏ trốn rồi sao?

- Trước mắt rất khó xác định. Chẳng qua anh nghĩ chắc chắn là Tần Khải đã nghỉ ngơi rồi. Tóm lại sau khi trở về anh sẽ cho người giám sát Tiểu khu Hoa Uyển, chỉ cần Tần Khải xuất hiện sẽ bắt hắn luôn.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Hôm nay điều tra ra phản đồ của Quốc Cảnh là Tần Khải, dù có bắt hắn cũng không còn nhiều ý nghĩa. Bây giờ quan trọng nhất là làm sao để ổn định được tình hình công ty. Hôm nay cổ phiếu của Quốc Cảnh vẫn như cũ, thật đáng lo ngại.

Sở Phàm hơi trầm mặc, sau đó cười cười, an ủi:

- Có lẽ tình hình cũng không đến mức trầm trọng như vậy. Sau cơn mưa trời lại sáng. Nhất định tình hình Quốc Cảnh sẽ tốt dần lên.

Đại tiểu thư nghe vậy yên tâm hơn rất nhiều. Nàng nhìn Sở Phàm đầy nhu tình, mỉm cười, trong nụ cười đầy tràn ngập tự tin. Bởi lẽ nàng tin Sở Phàm.

Sở Phàm lái xe về tới biệt thự Lam Hải, Kỷ Thiên Vũ vẫn chưa về đến. Nhị tiểu thư cũng không có nhà. Đêm nay cô đi cùng Tô Phi nên đã rời nhà từ sớm.

Đại tiểu thư sau khi về biệt thự thì ngồi tại phòng khách. Sở Phàm ân cần hỏi:

- Một sao?

- Không phải. Chỉ là hai bả vai mỗi quá.

Đại tiểu thư xoa xoa vai, nói.

- Là do một mỗi quá thôi. Để anh xoa bóp cho em.

Sở Phàm nói xong rồi ngồi xuống, hai tay xoa bóp bả vai của đại tiểu thư.

Thân thể mềm mại của đại tiểu thư run lên nhẹ nhẹ, trong lòng tràn ngập ấm áp. Hai bàn tay Sở Phàm rất ấm, xoa bóp khiến hai vai nàng cực kỳ dễ chịu. Nàng cảm nhận được tình yêu nồng nàn của Sở Phàm, tâm hồn thiếu nữ không tự chủ được mà thậm chí vui sướng. Sở Phàm nhẹ nhàng xoa bóp, hai người không nói chuyện gì cả nhưng tâm linh họ sớm đã giao hòa, vô thanh thắng hữu thanh. Đột nhiên một chiếc xe Mercedes-Benz dừng lại trước biệt thự. Đại tiểu thư nghe thấy tiếng xe thì đứng dậy.

- Có phải ba em về không nhỉ?

Sở Phàm nghe vậy liền cùng đại tiểu thư đi ra cửa. Quả thật là xe của Kỷ Thiên Vũ. Sau khi xe dừng lại, Kỷ Thiên Vũ bước ra.

- Ba, ba về rồi.

- Ừ, ba vừa mới họp xong là về đây ngay.

- Ô, Tiểu Vân không ở nhà sao? Vẫn chưa đi học về à?

Kỷ Thiên Vũ sau khi vào phòng hỏi.

- Nhị tiểu thư hôm nay đi cùng Tiểu Phi. Tiểu Phi tối nay đã lên đường rồi.

Sở Phàm nói.

- Tiểu Phi? Là Tô Phi phải không?

Kỷ Thiên Vũ hỏi.

- Vâng. Tiểu Phỉ đêm nay là bay đi Mỹ du học rồi. Nhị tiểu thư chắc là đi tiễn cô ấy.

- Ô, hóa ra là vậy.

- Tiểu Phỉ lại muốn đi du học à? Sao lại đột ngột như vậy chứ?

Đại tiểu thư ngạc nhiên.

- Mẹ cô bé là người Mỹ, đi Mỹ du học đúng là lựa chọn chuẩn xác. Tiểu Vân lại sống chết cũng không chịu đi. Vốn ba muốn cho nó sang Châu Âu nhưng nó lại không muốn. Thật đúng là chẳng còn cách nào.

Kỷ Thiên Vũ nói xong quay lại nhìn Sở Phàm nói:

- Tiểu Sở, cháu tới thư phòng chúng ta nói chuyện một chút.

- Vâng.

Sở Phàm đáp rồi cùng Kỷ Thiên Vũ đi lên lầu.

Sau khi đi vào thư phòng, Kỷ Thiên Vũ rót trà rồi bình thản nói:

- Cháu năm nay mười tám tuổi rồi nhỉ?

- Vâng, năm nay cháu vừa đủ mười tám.

Sở Phàm đáp.

- Thời gian trôi nhanh thật. Chớp mắt đã qua mười tám năm rồi.

Kỷ Thiên Vũ cảm thán.

Sở Phàm nghe cách nói của Kỷ Thiên Vũ mơ hồ cảm nhận được điều gì đó. Nhưng hắn cũng không hỏi gì, đợi Kỷ Thiên Vũ nói tiếp.

- Cháu từ nhỏ đã lớn lên ở Nam Thiếu Lâm. Cháu đã từng gặp cha mẹ ruột của mình chưa?

Kỷ Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn vào mắt Sở Phàm, chậm rãi nói.

Về mặt Sở Phàm hơi buồn bã, nói:

- Chưa từng. Cháu cũng đã tìm kiếm tin tức của họ nhiều năm nay.

- Cháu đương nhiên là chưa gặp được họ. Nhưng mà chú có thể nói cho cháu biết, ba cháu là một thiên tài kinh doanh. Ông ấy đã từng có một sự nghiệp rung chuyển thương giới. Ông ấy là một người ngập tràn mị lực, luôn vui vẻ giúp đỡ người khác, chưa bao giờ vì thành tựu lớn lao của mình mà kiêu ngạo tự mãn. Ông ấy luôn luôn giữ thái độ khiêm tốn của mình. Đáng tiếc....

Kỷ Thiên Vũ thở dài, dừng lại một chút rồi nói:

- Còn mẹ cháu là một người phụ nữ thông minh, ôn nhu hiền hậu. Sự nghiệp huy hoàng của ba cháu ở thương trường ngày đó có công lao không nhỏ của bà. Bà chính là mẫu người phụ nữ lặng thầm ủng hộ phía sau lưng ba cháu. Hơn nữa lại vì cha cháu mà suy tính, ủng hộ sự nghiệp của ông ấy. Cho nên nhờ vậy mà sự nghiệp của ba cháu mới huy hoàng như vậy. Tóm lại, cha mẹ cháu hoàn toàn đáng để cháu tự hào.

Sở Phàm nghe Kỷ Thiên Vũ nói về cha mẹ mình như vậy, hốc mắt hơi ướt, miệng mấp máy, muốn nói gì đó nhưng lại nghẹn lời, không thốt lên được.

Kỷ Thiên Vũ nhìn sâu vào Sở Phàm, chậm rãi nói:

- Tiểu Sở, cháu không gặp được ba mẹ cháu vì họ đã không còn. Mười tám năm trước họ đã qua đời rồi. Cùng không phải họ nhẫn tâm bỏ rơi cháu, mà là họ không còn tại thế nữa.

Kỷ Thiên Vũ nói xong lời này lo Sở Phàm nghe tin này quá đột ngột không chịu nổi, vì thế đặt hai tay lên vai hắn.

Khóe mắt Sở Phàm đã ngân ngấn nước. Một lúc sau hắn mới chậm rãi nói:

- Chú Kỷ, ý của chú cháu đều hiểu cả. Mà cháu cũng đã hiểu hôm nay chú muốn nói chuyện gì với cháu.

- Cháu biết? Cháu biết gì?

Kỷ Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi.

Ánh mắt Sở Phàm đột nhiên trở nên sắc bén, đầy lạnh lùng, gần từng chữ:

- Cháu biết trước đây mười tám năm ba cháu đã một tay thành lập nên một tập đoàn lừng danh là Tập đoàn Sở Thị. Mà mẹ cháu lúc ấy vì sinh cháu khó khăn mà mất. Ba cháu sau đó không lâu cũng qua đời. Nguyên nhân thứ nhất là vì nỗi đau chia ly khiến ông không chịu nổi. Mà thứ hai chính là Tập đoàn Sở Thị của ông bị người anh em mà ông tin nhiệm nhất đoạt mất. Mà kẻ tiêu nhân gian ác đó chính là Lam Chính Quốc. Tập đoàn Lam Thị hôm nay chính là Tập đoàn Sở Thị của mười tám năm về trước.

Kỷ Thiên Vũ nghe Sở Phàm nói vậy, trên mặt hiện lên thần sắc kinh ngạc vô cùng. Hôm nay vốn ông muốn nói cho Sở Phàm biết việc này. Nhưng ông không ngờ rằng Sở Phàm sớm đã biết thân thế và chuyện gia đình hắn. Ông thật không ngờ được Sở Phàm sớm đã biết hết thảy. Dù sao chuyện này năm đó cũng không có mấy người biết.

Ông kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Sở, việc này làm sao mà cháu biết được?

375. Chương 365: Liên Minh Với Kỷ Thiên Vũ

- Chuyện này đều là do một người năm đó trung thành đi theo ba cháu là Ngô bá nói cho cháu biết. Kỳ thật cháu cũng biết việc này cách đây không lâu.

- Ngô bá à?

Kỷ Thiên Vũ hơi ngần người, ngẫm nghĩ. Đột nhiên ông vỗ mạnh đùi, nói:

- Chú nhớ ra rồi. Ngô bá là quản gia của ba cháu. Từ khi ba cháu gây dựng được sự nghiệp, ông ấy vẫn luôn trung thành, tận tâm theo ba cháu, chăm lo cho cuộc sống gia đình cháu. Mười tám năm trước khi ba cháu mất, chính ông ấy mang cháu lên chùa Nam Thiếu Lâm tự tay giao cho Từ Viễn đại sư. Chẳng qua từ đó trở đi chú cũng không nghe tin tức gì của ông ấy nữa. Chú cũng từng phái người đi điều tra nhưng cũng không có tin gì, còn nghĩ là ông ấy đã mất rồi. Tính ra thì Ngô bá năm nay cũng tới sáu mươi rồi. Sức khỏe ông ấy dạo này còn tốt không?

- Sức khỏe Ngô bá vẫn rất tốt. Kỳ thực mười tám năm nay bác ấy tận lực ẩn mình, mục đích là để tránh tai mắt của Lam Chính Quốc. Những năm gần đây bác ấy đã âm thầm chuẩn bị cho việc gây dựng lại sự nghiệp của nhà cháu. Ngô bá trung thành tận tụy nhiều năm với nhà họ Sở như vậy, cháu cũng không biết làm sao mới báo đáp được bác ấy.

Sở Phàm ghen ngào nói.

- Thăng bé ngọc nghếch này. Ngô bá cũng chỉ mong cháu có thể trưởng thành, gây dựng lại sự nghiệp của nhà họ Sở năm đó. Chỉ cần cháu có thể làm được việc này đã là báo đáp lớn nhất đối với ông ấy rồi.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng nói.

- Vâng, cháu nhất định sẽ không phụ lòng bác ấy đâu. Nhất định cháu sẽ dành lại Tập đoàn Lam Thị vốn thuộc về họ Sở!

Sở Phàm kiên quyết nói.

Kỷ Thiên Vũ nghe Sở Phàm nói tự tin như vậy hơi sửng sốt, nhưng lập tức trong mắt hiện lên vẻ đồng tình. Ông cười, nói:

- Tiểu Sở, hãy theo đuổi mục tiêu của cháu đi. Chú Kỷ nhất định sẽ ủng hộ cháu vô điều kiện.

- Cám ơn chú! Ngô bá cũng nhiều lần nhắc tới chú. Bác ấy cảm ơn chú đã đưa cháu tới Bắc Kinh rèn luyện.

- Ha ha, đây chỉ là việc nhỏ, nói cám ơn chú làm sao nhận nổi chứ. Còn nữa, năm đó ba cháu có ơn giúp đỡ chú rất nhiều. So với cái ơn lớn ấy thì chuyện này chẳng đáng nhắc tới.

Kỷ Thiên Vũ ngừng lại, sau đó chậm rãi nói:

- Năm đó công ty Quốc Cảnh do chú sáng lập sau ba năm thì gặp phải lúc thời đại thay đổi. Trong cơn sóng mở cửa, công ty chú quá nóng vội phát triển, cuối cùng lâm vào nguy cơ sắp phá sản. Lúc ấy may mà có ba cháu trợ giúp, cho chú vay hơn mười triệu không thể chấp, nhờ đó chú mới vượt qua được. Sau đó chú tình nguyện tặng ba cháu 10% cổ phần công ty nhưng ba cháu từ chối. Ông ấy còn dặn chú phải từng bước, từng bước phát triển công ty, không được nóng vội. Ôi, năm đó nếu không có ba cháu thì làm gì có Tập đoàn Quốc Cảnh ngày nay chứ.

- Nhưng chú Kỷ à, hiện giờ Quốc Cảnh lại gặp phải nguy cơ một lần nữa đây.

Kỷ Thiên Vũ hai mắt lóe sáng:

- Quốc Cảnh đã khẩn cấp thông báo nội bộ. Tất cả các hạng mục đều thay đổi phương án, một lần nữa lập lại phương thức cạnh tranh. Đó là điểm thứ nhất. Thứ hai là chú đã phái người quảng cáo những khu nhà mới xây dựng. Hy vọng chuyện này có thể kích hoạt cổ phiếu của Quốc Cảnh.

- Chú Kỷ, cháu thấy do giá cổ phiếu của Quốc Cảnh hiện giờ quá thấp khiến cho mọi người không an tâm về tương lai của công ty, cũng không thấy được khả năng của Quốc Cảnh. Cháu thấy chỉ cần Quốc Cảnh có thể khiến dân chúng tin tưởng thì giá cổ phiếu có thể từ từ khôi phục thôi.

Sở Phàm trầm ngâm nói.

- Nhưng hiện giờ vấn đề lớn nhất là các ngân hàng lớn đều không có chúng ta vay vốn. Vốn lưu động của chúng ta tạm thời không đủ để đầu tư, khôi phục.

- Chú Kỷ, về chuyện tài chính cháu có thể giúp chú. Khi ba cháu ra đi đã để lại cho cháu một số tài sản lớn để cháu xây dựng sự nghiệp. Trước đây Ngô bá đã nhờ chuyên gia đánh giá. Tài sản ba cháu lưu lại vào khoảng năm trăm triệu. Cháu đã nhờ Ngô bá chuyển hết thành tiền mặt. Ngày mai cháu sẽ có khoảng ba trăm triệu trong tay. Cháu tình nguyện dùng số tiền này mua cổ phiếu của Quốc Cảnh, giúp nâng giá cổ phiếu lên.

- Vậy, vậy sao được? Tiểu Sở, đây là tài sản ba cháu lưu lại cho cháu gây dựng sự nghiệp mà. Chú không đồng ý được.

Kỷ Thiên Vũ vội nói.

- Chú Kỷ, chuyện này cũng không cần phải rạch ròi như thế làm gì. Nếu như Quốc Cảnh không có hành động ngay, lập tức có thể lâm vào nguy cơ phá sản. Lúc đó Lam Chính Quốc sẽ dùng mọi cách chèn ép, vậy chúng ta chẳng thể xoay sở nữa. Chẳng lẽ chú muốn gian kế của tên tiểu nhân Lam Chính Quốc thành công sao? Cháu giúp Quốc Cảnh cũng chính là giúp chính mình. Chỉ cần Quốc Cảnh đủ mạnh là có thể đối chọi với Lam Chính Quốc và Tập đoàn Lam Thị mà.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy trầm tư một chút, chậm rãi nói:

- Như vậy đi. Cháu rút tiền vào thị trường cổ phiếu. Hiện giờ giá cổ phiếu Quốc Cảnh giảm mạnh, cháu bỏ ra ba trăm triệu, chú bán cho cháu 3% cổ phần. Nếu không thì chú quyết không để cháu bỏ tiền đâu.

Sở Phàm nghe vậy đáp:

- Chú đã nói vậy thì cháu đồng ý. Nhưng rút vốn vào cũng phải tạo thành một xu thế mới có hiệu quả mấu chốt. Giờ cháu muốn lợi dụng thật tốt các hãng truyền thông, khiến mọi người có hy vọng ở Quốc Cảnh. Như thế phối hợp với việc đầu tư tài chính vào sẽ thu được hiệu quả gấp rưỡi.

- Đúng vậy. Chú cũng đang có ý định này. Tiểu Sở, cháu nói ý kiến của cháu xem, cháu thấy chuyện này phải làm thế nào mới tạo được xu thế?

- Trước tiên, chú lấy danh nghĩa chủ tịch tập đoàn mua vào cổ phiếu của Quốc Cảnh, tự bỏ vốn ra mua cổ phiếu, lấy mình làm gương, khiến mọi người thấy được hành động của chú; Thứ hai là nói vắn tắt vắn đề nội bộ mới xảy ra, đồng thời tuyên bố đã hoàn toàn khống chế, giải quyết xong, cũng tuyên bố kế hoạch phát triển của Quốc Cảnh sắp tới một chút. Thông qua thủ đoạn này cho thấy Quốc Cảnh đã khôi phục sức sống. Thứ ba là công bố việc chú vừa nói một tháng tới Quốc Cảnh bắt đầu bán nhà, cũng nói thêm

rằng trong một tháng này người mua có thể sẽ nhận được giải thưởng lớn. Về giải thưởng như thế nào thì chú có thể phân công nhân viên nghiên cứu. Thứ tư là bất ngờ công bố Quốc Cảnh được đầu tư ba trăm triệu, nhưng tạm thời giấu danh tính của cháu, coi là một nhà đầu tư thần bí, như vậy sẽ khiến mọi người tò mò, càng thêm chú ý tới tình hình cổ phiếu của Quốc Cảnh. Chỉ cần giá hơi tăng một chút là họ sẽ lập tức điên cuồng mua vào.

Sở Phàm chậm rãi trình bày, hai mắt tỏa sáng.

Kỷ Thiên Vũ cẩn thận lắng nghe, càng nghe vẻ mặt lại càng mừng rỡ. Cuối cùng ông không nhịn được phải than thở:

- Tiểu Sở, trên phương diện kinh doanh cháu không hề thua ba cháu chút nào. Quả thật là cha nào con nấy. Ha ha, buổi nói chuyện hôm nay đúng là giúp chú mở rộng tầm mắt, tin tưởng hơn rất nhiều rồi.

- Chú Kỷ cứ quá lời. Cháu nghĩ được khẳng định là chú cũng nghĩ ra rồi.

Sở Phàm cười cười, khiêm tốn nói.

- Chú nói thật lòng đó. Cháu còn trẻ như vậy mà đã có nhiều ý tưởng như vậy, ngày sau nhất định sẽ thành công không kém gì ba cháu đâu.

Kỷ Thiên Vũ vỗ vai Sở Phàm, đầy tự tin nói.

Sở Phàm cười cười, nói thêm:

- Đúng rồi, chú à, Ngô bá mấy năm nay đã đào tạo giúp cháu một vài nhân tài trong lĩnh vực kinh tế. Nếu chú không ngại thì cháu muốn để họ tới làm việc cho Quốc Cảnh, cho bọn họ phân tích thị trường, đối với những quyết định của Quốc Cảnh sau này cũng có những trợ giúp lớn hơn.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy mừng rỡ nói:

- Chuyện này, chuyện này thật không biết phải cảm tạ cháu thế nào đây.

- Ha ha, chú có quan hệ tốt với ba cháu như thế, mà giờ cháu cũng chẳng có nhiều người thân. Cháu đã sớm coi chú như người nhà rồi. Thế nên giúp chú chính là vì cháu hi vọng Quốc Cảnh ngày càng lớn mạnh.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy gật đầu, vỗ mạnh lên vai Sở Phàm.

- Đúng rồi, chú gọi cháu vào phòng nói chuyện là không muốn đại tiểu thư biết chuyện này sao?

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

Kỷ Thiên Vũ cười ha hả nói:

- Đúng thế. Chủ yếu là nói về chuyện riêng của cháu, cũng phải tránh mặt nó.

- Vậy thì cháu không dám giấu nữa. Đại tiểu thư đã ra mắt hương hồn cha mẹ cháu, cũng đã thấp hươu cho cha mẹ cháu rồi.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy thầm giật mình, nhớ lại mấy hôm nay con gái lớn của mình lúc này cũng bên cạnh Sở Phàm, lại nghĩ tới ánh mắt Kỷ Tiêm Tiêm nhìn Sở Phàm đầy ôn nhu. Ông cười dài nói:

- Nói thế thì Tiêm Tiêm đã theo cháu ra mắt Ngô bá, ra mắt cha mẹ cháu rồi còn gì?

- Đúng thế, đại tiểu thư cô ấy, cô ấy còn gọi cha mẹ cháu là ba mẹ nữa.

Sở Phàm nhân cơ hội này liền nói cho Kỷ Thiên Vũ biết chuyện hai người đang yêu nhau.

Kỷ Thiên Vũ nghe vậy sững người một chút, lập tức hiểu ra ý của Sở Phàm. Ông cười cười, hỏi:

- Cháu với Tiêm Tiêm đã yêu nhau bao lâu rồi?

- Gần một tháng rồi ạ.

- Ha ha, Tiêm Tiêm, cái con bé này, trước nay vẫn không coi trọng một thanh niên nào. Cuối cùng không ngờ lại âm thầm mà yêu cậu. Ha ha, hai đứa giữ bí mật cũng tốt đấy chứ.

Kỷ Thiên Vũ thoải mái cười to.

- Chú không phản đối chúng cháu chứ?

Sở Phàm ngẩng đầu hỏi

- Phản đối?

Kỷ Thiên Vũ ngừng lại, sau đó lập tức cười lớn:

- Cháu thử nói xem vì lý gì mà chú lại phản đối chứ?

Sở Phàm nghe vậy trong lòng mừng rỡ, vội vàng nói:

- Chú Kỷ, cháu nhất định sẽ chăm sóc đại tiểu thư thật tốt!

- Ha ha!

Kỷ Thiên Vũ gật đầu, vui vẻ cười lớn.

Sở Phàm không nhịn được cũng nở nụ cười.

376. Chương 366: Tiễn Biệt Tô Phi

Đại tiểu thư ở dưới lầu nhìn thấy hai người cười ha hả đi xuống thì thấy rất tò mò. Đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt tươi cười hiem có của ba nàng trong những ngày gần đây thì vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ “Hai người bàn bạc chuyện gì mà vui mừng đến nổi thế nhỉ?”

Kỷ Thiên Vũ nhìn thấy Kỷ Tiêm Tiêm thì ánh mắt sáng lấp lánh, ha hả cười nói:

- Tiêm Tiêm à, trong khoảng thời gian này, con giấu ba giỏi đấy. Có chuyện vui mà cũng không nói với ba một câu.

Đại tiểu thư nghe xong thì chẳng hiểu gì cả. Nàng nhìn sang Sở Phàm đang tủm tỉm cười bên cạnh thì ngạc nhiên hỏi:

- Ba, ba đang nói cái gì vậy?

- Haha.

Kỷ Thiên Vũ nhìn Sở Phàm, cười nói:

- Ba còn có việc phải vội đi, không có thời gian nói rõ lại cho con biết. Có điều là, chuyện của con, ba biết hết rồi.

Kỷ Thiên Vũ nói xong rồi cười phá lên rất thoải mái rồi đi ra ngoài.

Đại tiểu thư nghe thế xong thì không khỏi sửng sốt, cứ ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng ba mình. Mãi cho đến lúc Kỷ Thiên Vũ đã lái xe rời đi rồi thì nàng mới phục hồi lại tinh thần. Nàng lập tức túm lấy Sở Phàm, hỏi:

- A Sở, anh với ba nói những chuyện gì thế hả? Làm sao mà trông ba cao hứng thế?

- Anh với chú Kỷ bàn bạc một số biện pháp để giải quyết nguy cơ hiện nay của Quốc Cảnh thôi.

Sở Phàm nói rồi giải thích lại cho đại tiểu thư biết biện pháp mình và Kỷ Thiên Vũ đã bàn bạc là dựa vào việc thu gom cổ phiếu để rút một nguồn lực tài chính hùng hậu vào Quốc Cảnh trên thị trường chứng khoán.

Đại tiểu thư nghe xong thì ngẫm nghĩ một lúc rồi gật gù, trên mặt cũng rất vui mừng và kích động. Bởi vì mấy ngày nay nàng vẫn lo lắng tìm một biện pháp giải quyết vấn đề của Quốc Cảnh.

Nhưng ngay lập tức, nàng ngẫm lại lại cảm thấy câu nói cuối cùng của ba mình là không phù hợp. Nàng lại truy hỏi:

- Không đúng. Ba nói với em là đã biết chuyện gì của em rồi cơ mà. Thế là có ý gì? Câu nói đó của ba thì chẳng dính dáng gì đến Quốc Cảnh cả. Ba là nói chuyện của em cơ mà. Có phải là hai người bàn gì đến em phải không? Hai người đã nói cái gì thế hả?

Sở Phàm không thể chống đỡ nổi sự truy vấn liên tục của đại tiểu thư, đành phải kể thật:

- Anh nói với chú Kỷ chuyện hai đứa mình rồi.

Đại tiểu thư nghe xong thì có chút sững sờ. Đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn hắn, một lúc lâu sau mới hỏi lại, vẻ vừa mong chờ, vừa sợ hãi:

- Thế ba, ba nói sao?

Sở Phàm cười cười, cổ úp úp mở mở, hỏi lại nàng:

- Em nói xem?

- Đáng ghét! Em biết làm sao được. Anh mau nói ra đi.

- Chú Kỷ nghe thấy chuyện của bọn mình thì quá sức là vui mừng rồi. Chú ấy còn nói là sớm đã có ý định gả em cho anh rồi. Hiện giờ nhìn thấy bọn mình sớm qua lại với nhau thì chú ấy đương nhiên là cực kỳ vui vẻ rồi.

Sở Phàm nói một lèo, lại còn cố tình thêm mắm dặm muối vào nữa.

Đại tiểu thư nghe xong thì không nhịn nổi, cười khúc khích, trên mặt đầy vẻ mừng rỡ. Nàng đầm nhẹ vào Sở Phàm, nói:

- Ba chắc không nói là gả em cho anh đâu.

Sở Phàm cười cười, ôm đại tiểu thư vào lòng, hôn mạnh một cái vào khuôn mặt ngọc xinh đẹp:

- Dù sao chú Kỷ đáp ứng là được rồi.

- Ba đáp ứng thì làm sao nào? Em có đồng ý hay không thì mới là điều quan trọng chứ?

Đại tiểu thư hừ giọng nói.

- Ái dà, em còn định đến lúc thì giở quẻ hả?

Sở Phàm nói xong thì khuấy loạn lên trên eo lưng mềm mại của đại tiểu thư.

- Ha ha, haha...

Đại tiểu thư cười phá lên, cầu xin:

- A Sở, thôi đừng quậy nữa. Trong nhà còn có người nữa đấy.

- Sợ cái gì chứ. Dù sao thì cô Vương với Trương bá cũng biết hết rồi.

Sở Phàm vẫn ôm đại tiểu thư, không hề có ý định buông ra.

Đại tiểu thư hờn dỗi nhìn hắn, đôi lần thu thủy tràn đầy tình cảm ấm áp. Nàng cũng ôm hắn, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hắn.

Đột nhiên, Sở Phàm kêu lên:

- Ối, giờ là mấy giờ rồi? Sao bên ngoài lại tối sầm như vậy?

Đại tiểu thư nhìn đồng hồ trong phòng khách, bảo:

- Hơn 6h rồi anh.

- Ối, làm sao mà vô ý lại qua cả buổi chiều rồi.

Sở Phàm nói xong vội vàng lôi di động ra, di động đang tắt máy. Hóa ra là lúc đi vào thư phòng cùng với Kỷ Thiên Vũ, hắn tắt máy luôn để tránh ảnh hưởng đến buổi nói chuyện. Hắn vội vàng mở máy, lập tức

hơn chục tin nhắn ào ào đến. Vừa mở ra thì toàn là tin nhắn của Tô Phỉ, Trần Mộng Lâm và nhị tiểu thư, đều là hỏi hẩn đang ở đâu, bảo hẩn mau mau tới sân bay tiễn Tô Phỉ.

- 7 rưỡi tối nay Tiểu Phỉ lên máy bay. Anh còn định đến tiễn cô ấy. Thiếu chút nữa quên mất tiêu chuyện này rồi.

- Anh không nói em cũng quên mất. Giờ lái xe đi chắc còn kịp đấy. Em với anh cùng đi nào.

- Ủ, mau mau lên đi thôi.

Ở sân bay.

Tô Phỉ cùng cha mẹ cô đang ở trong phòng chờ. Bên cạnh cô có Trần Mộng Lâm và nhị tiểu thư làm bạn.

Tô Phỉ, Trần Mộng Lâm và nhị tiểu thư, ánh mắt ba cô bé đều đỏ hồng lên, đương nhiên là vì khóc rồi. Trong mắt Tô Phỉ vẫn còn ngân ngấn nước.

Trần Mộng Lâm ghen ngào nói:

- Phỉ Phỉ, qua bên kia thì phải tự chăm sóc bản thân mình cho tốt. Thường xuyên email về, tớ với Tiểu Vân chờ bồ quay về.

Nhị tiểu thư cũng không kìm nổi, ánh mắt đã ướt ướt:

- Phỉ Phỉ, không cần biết là ở đâu, bồ đều là chị em tốt của bọn tớ. Bọn tớ sẽ chờ bồ quay về.

- Ủ, Mộng Lâm, Tiểu Vân, các bồ cũng giữ gìn sức khỏe nhé. Tớ sẽ rất nhớ các bồ đấy. Huhuhu....

Tô Phỉ nói xong thì ôm chầm lấy Trần Mộng Lâm và nhị tiểu thư.

Ba cô bé ôm nhau, động viên an ủi lẫn nhau. Trên mặt họ đều là vẻ lưu luyến không rời, nhưng cũng là bất đắc dĩ. Ánh mắt Tô Phỉ thường nhìn về phía cửa ra vào, mỗi lần nhìn đến đều vô cùng thất vọng. Cô đang chờ Sở Phàm. Lúc trước cô gọi điện thì Sở Phàm đang tắt máy, gửi mấy cái tin nhắn mà cũng không thấy trả lời. Cứ nghĩ là Sở Phàm quên mất chuyện tối nay cô đi rồi, cô lại càng thêm thương tâm. Nhưng mà đến sáu rưỡi thì nhận được điện thoại của Sở Phàm. Hẩn nói đang lái xe tới. Cô nhận được điện thoại rồi thì trong lòng an tâm vui vẻ hẳn. Nhưng mà giờ đã sắp đến 7h rồi, sắp phải qua cửa soát vé rồi, còn chưa nhìn thấy Sở Phàm đâu, cô không khỏi bối rối.

Trần Mộng Lâm dường như hiểu được tâm tư của cô, dịu dàng nói:

- Sở ca ca không phải là đã gọi điện báo là đang đến đây thôi. Chắc sắp tới rồi, chờ một lát nữa đi.

- Ủ.

Tô Phỉ gật gật đầu.

Thời gian từng khắc trôi qua, bóng dáng Sở Phàm vẫn chẳng thấy đâu, tâm trạng Tô Phỉ cũng trầm hẳn xuống. Cuối cùng đến 7h10 phút, ba mẹ của Tô Phỉ nói không thể tiếp tục chờ được nữa, phải đi ra cửa kiểm tra an ninh. Tô Phỉ nghe thế thì thương tâm, nước mắt trào ra. Trần Mộng Lâm và nhị tiểu thư cũng không kìm nổi, nước mắt tràn mi.

Ba mẹ giục nhiều quá nên Tô Phỉ cũng đành phải tạm biệt Trần Mộng Lâm và nhị tiểu thư, đi theo ba mẹ vào cửa kiểm tra an ninh. Ngay khi vừa bước đến cửa kiểm tra an ninh thì nghe được tiếng gọi mạnh mẽ quen thuộc:

- Tiểu Phỉ...

Trong lòng cô chợt kích động hẳn. Cô quay đầu lại liền thấy Sở Phàm đang chạy lại gần cửa kiểm tra an ninh, còn có cả đại tiểu thư bên cạnh nữa.

- Sở ca ca, chị Kỳ....

Trong lòng Tô Phỉ buồn bã, nước mắt chảy ròng ròng.

Sở Phàm vội vàng chạy tới nơi rồi, cười cười lớn tiếng nói với Tô Phỉ:

- Tiểu Phỉ, lên đường bình an. Tất cả mọi người đều chờ em quay trở về!

Đại tiểu thư cũng lớn tiếng nói:

- Tiểu Phỉ, qua bên kia có chuyện gì cứ nói với bọn chị. Tất cả mọi người sẽ cùng chờ em quay về.

Tô Phỉ gật đầu, cổ họng nghẹn ngào không thốt lên lời. Cuối cùng, cũng vẫy tay tạm biệt Sở Phàm, đại tiểu thư, nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm, theo ba mẹ đi qua cửa soát vé.

377. Chương 367: Điện Thoại Khẩn Cấp Của Triệu Hoa

- Tiểu Phỉ về sau còn quay về nữa mà. Vui vẻ lên em, Tiểu Phỉ đi du học, chúng ta phải mừng mới đúng chứ.

- Sở ca ca.

Trầm Mộng Lâm nức nở, nhào vào trong lòng hần. Sở Phàm nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, dịu dàng an ủi.

Kỳ thực, Tô Phỉ ra đi, trong lòng Sở Phàm cũng rất khó chịu. Nhưng Tô Phỉ cũng có tiền đồ của mình, cũng có con đường đi của mình, Sở Phàm cũng không thể ngăn cản cô được mà chỉ có thể thầm chúc phúc cho Tô Phỉ sớm hoàn thành chương trình học, thực hiện khát vọng của mình.

Cuối cùng, đợi cho tâm tình của nhị tiểu thư và Trầm Mộng Lâm vũng vàng một chút, bọn họ mới chậm rãi rời khỏi sân bay.

Lúc rời đi, Sở Phàm đi cạnh đại tiểu thư, khẽ bảo:

- Đại tiểu thư, anh muốn qua biệt thự Bạch Cảnh Sơn một chút. Anh thấy cảm xúc của nhị tiểu thư và Tiểu Lâm vẫn chưa ổn định đâu. Hay em cứ về trước cùng hai cô ấy đi.

- Anh muốn đến chỗ ba mẹ à? Thế hay để em đi cùng với anh?

- Em đi cùng hai người nhị tiểu thư đi. Anh phải gặp Ngô bá bàn chút việc. Tối anh sẽ về sớm, được không?

- Vâng, thế em chờ anh về. Mà đúng rồi, anh không lái xe anh đến đây thì lấy xe em mà đi.

- Được rồi, em chăm nom hai người nhị tiểu thư nhé.

Sở Phàm cười cười, vỗ nhẹ vào vai của đại tiểu thư.

Sau đó, hần lái chiếc BMW của đại tiểu thư chạy về hướng biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Dọc theo đường đi, tâm tình hần vừa có chút kích động mà lại có chút bất an. Bởi vì ngày mai sẽ là ngày đầu tư mua vào cổ phiếu của Quốc Cảnh. Có thể tạo ra được hiệu quả hay không, có thể cứu được nguy cơ trước mắt của Quốc Cảnh hay không thì phải chờ vào tình huống của ngày mai.

Sở Phàm lái xe tới biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Hần xuống xe xong đã sớm có người giúp việc chạy vào trong biệt thự thông báo với mọi người là Thiếu chủ đến. Hần đi vào thì nhìn thấy Ngô bá đang đi từ trên lầu xuống, chắc là vì nghe thấy người giúp việc thông báo nên vội đi xuống đón.

- Ngô bá, hôm nay trông bác có vẻ rất cao hứng nhé.

Sở Phàm ha hả cười nói.

- Thiếu chủ, hôm trước cậu bảo tôi chuyển toàn bộ tài sản sang tiền mặt, tôi dự tính là đến ngày mai cũng chỉ chuyển được chừng ba mươi tỷ là cùng. Không ngờ là được hơn ba mươi tỷ nhiều, giờ đã chuyển thành ba mươi tám tỷ vốn lưu động rồi.

- Ái chà, thật là tin tức tốt đây. Mà đêm nay cháu qua đây cũng là vì vấn đề tài chính.

Sở Phàm dừng một chút, nói tiếp:

- Ngô bá, hôm nay chú Kỷ tìm cháu nói chuyện. Chú ấy vốn định nói cho cháu biết về thân thế của cháu, nhưng cháu đã nói rõ với chú ấy nhiều chuyện rồi. Mấy năm gần đây, chú ấy lại cứ nghĩ rằng bác không còn trên đời này nữa.

- Ha ha, mười tám năm trước tôi đưa cậu lên Nam Thiếu Lâm rồi cũng tự giấu mình. Kỷ Thiên Vũ cũng nhiều năm rồi không có tin tức gì của tôi cả thì đương nhiên sẽ nghĩ rằng tôi đã không còn sống trên đời này nữa.

- Còn nữa, Quốc Cảnh giờ đang lâm nguy. Cháu quyết định trước hết rút ba mươi tỷ vào thị trường chứng khoán, mua vào cổ phiếu của Quốc Cảnh. Chú Kỷ nghe xong cứ khăng khăng bắt cháu phải giữ ba mươi phần trăm cổ phần của Quốc Cảnh. Nếu không thì chú ấy không chịu tiếp nhận nguồn tài chính đó. Cháu đành phải đồng ý rồi. Mục đích của Lam Chính Quốc là muốn làm cho Tập đoàn Quốc Cảnh suy sụp hẳn. Cháu tuyệt đối không để cho lão ta thực hiện được mục đích đó đâu.

Sở Phàm kiên định trình bày.

- Thiếu chủ nói đúng. Chỉ có Quốc Cảnh phát triển lên thì mới có thể hình thành một thế lực hùng hậu đối kháng với Lam Chính Quốc được. Nếu không cứ để cho Lam Chính Quốc một nhà tự tại như thế thì khó đối phó lắm.

Ngô bá dừng lại một chút, lại nghi ngờ hỏi:

- Chỉ có điều, Thiếu chủ cảm thấy việc đổ tài chính vào cổ phiếu của Quốc Cảnh lần này nắm chắc mấy phần?

Sở Phàm hiểu được ý tứ của Ngô bá. Ông đang lo lắng là ba mươi tỷ này dù sao cũng là tài sản mà ba hấn để lại để ngày sau hấn gây dựng sự nghiệp chống lại Lam Chính Quốc. Nếu như đổ hết vốn vào cổ phiếu của Quốc Cảnh thì cũng khá bất cẩn. Sự lo lắng của Ngô bá là hết sức bình thường.

- Hôm nay cháu đã thảo luận đối sách với chú Kỷ rồi. Cháu tin là sẽ thành công. Căn cơ của Quốc Cảnh rất tốt, chừng ấy nguy cơ không đủ tạo nên sự uy hiếp trí mạng của Quốc Cảnh đâu. Cháu có một dự cảm, là không chừng Quốc Cảnh lần này sẽ giống như phượng hoàng lửa, sẽ có thể vượt lên một bậc thang càng huy hoàng hơn nữa.

- Chỉ cần Thiếu chủ tin tưởng thì tôi sẽ toàn lực hỗ trợ. Quốc Cảnh gặp nạn chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Năm xưa ông chủ cũng đã từng giúp đỡ Kỷ Thiên Vũ. Cục diện của Quốc Cảnh hiện nay, cho dù là ông chủ còn sống cũng chắc chắn sẽ trợ giúp thôi.

- Ngô bá nói thế thì quá tốt rồi. Phải rồi, Ngô bá không phải là còn chiêu nạp được một nhóm nhân tài về mặt quản lý tài chính sao? Cháu định đưa tất cả những người này đến Quốc Cảnh để hỗ trợ chú Kỷ, coi như là chính thức bắt đầu đối kháng với Lam Chính Quốc.

- Chuyện này không thành vấn đề. Bọn họ sớm đã muốn dốc sức vì Thiếu chủ rồi.

- Vậy cứ quyết định thế đi. Ngày mai bắt đầu rút tiền vào cổ phiếu của Quốc Cảnh, chính thức bắt đầu đón đánh Lam Chính Quốc.

Trong mắt Sở Phàm chợt lóe lên những tia sáng sắc lạnh.

- Chúng tôi sẽ ủng hộ Thiếu chủ. Mặc cho ngày sau tình hình có ra sao, chúng tôi đều vẫn đi theo Thiếu chủ.

Ngô bá cũng kích động nói.

Sở Phàm nghe thế thì rất cảm động. Hấn gật đầu nhìn Ngô bá, trong mắt đầy vẻ cảm kích. Chính xác, hấn phải cảm ơn Ngô bá rất, rất nhiều. Lòng trung thành và ân tình của Ngô bá dành cho nhà họ Sở đã vượt quá cả mức bình thường rồi.

Đột nhiên điện thoại di động của hấn đổ chuông, là Triệu Hoa gọi. Hấn vội vàng nghe máy, hỏi:

- Alo, là Triệu công tử à?

- Sở Phàm, là tôi đây.

Giọng nói của Triệu Hoa trong điện thoại trầm lắng.

- Đêm đó tôi hẹn cậu tới đây nói chuyện rồi sau đó theo cách đã bàn tôi đã ngầm ám chỉ cho Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh biết là tôi có biết một số tin tức liên quan đến cái chết của ba tôi. Từ hôm đó

trở đi, tôi luôn cảm giác là có người âm thầm theo dõi tôi rất chặt. Tóm lại là tôi có cảm giác là đang bị giám thị. Tôi nghi ngờ là Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh phái người đến giám sát tôi.

- Vậy sao? Thế ngoài chuyện đó ra thì anh có thấy Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh có biểu hiện gì khác nữa không?

- Đây chính là nguyên nhân mà hôm nay tôi gọi cho cậu. Đêm nay tự dưng Hà Trường Thanh lại hẹn gặp tôi. Lúc đó tôi cũng đã nghi ngờ rồi. Hà Trường Thanh chưa bao giờ hẹn gặp một mình tôi cả.

Triệu Hoa nói có vẻ rất kích động.

- Hẹn gặp ở chỗ nào?

- Khách sạn Marriott. Thấy hắn ta bảo rằng đây là cuộc hẹn cá nhân thôi, còn có một vị khách quý đặc biệt cùng tham dự, bảo tôi nhất định là phải tới.

Sở Phàm ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:

- Thế giờ anh đang ở đâu rồi?

- Tôi đang ở nhà ở đường Nam Phủ. Chính là nơi tôi hẹn gặp cậu lần trước đó.

- Như vậy đi, anh ở đó chờ tôi. Tôi qua đó đón anh. Trước khi tôi đến thì anh đừng có đi đâu cả.

Sở Phàm trầm giọng dặn dò.

- Được rồi.

Triệu Hoa ứng tiếng đồng ý.

Sở Phàm đập máy rồi nói với Ngô bá:

- Ngô bá, cháu phải đi ra ngoài. Triệu Hoa, con trai của Triệu Thanh hẹn gặp cháu, có lẽ là có việc gấp.

- Thế thì Thiếu chủ phải tuyệt đối cẩn thận đấy nhé.

Ngô bá căn dặn.

- Cháu biết rồi.

Sở Phàm nói rồi vẫy vẫy tay với Ngô bá, lại gọi:

- Ngân Hồ, cùng đi với tôi xem thế nào.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Vừa nói dứt lời thì Ngân Hồ đã đến bên cạnh Sở Phàm rồi.

378. Chương 368: Lời Mời Của Hà Trường Thanh

Ngân Hồ vốn định lái xe, nhưng bị Sở Phàm gọi lại, bảo cô lên ngồi ở ghế phụ lái.

Ngân Hồ nhìn Sở Phàm đang lái xe, trong lòng cảm thấy có vẻ là lạ. Có lẽ là vì đây là lần đầu tiên Sở Phàm lái xe cho cô. Không hiểu sao cô lại có cảm giác không được tự nhiên cho lắm.

- Ngân Hồ, có từng nghĩ đến tương lai của mình sẽ thế nào không?

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

- Tương lai ư? Ngân Hồ không hiểu ý của chủ nhân.

- Tức là kế hoạch sau này của cô ấy. Sau này dù sao cô cũng phải có cuộc sống của chính mình chứ, không phải sao?

- Ngân Hồ đời này đều đi theo chủ nhân hết.

- Tôi biết cô trung thành với tôi, nhưng dù sao về sau này cô cũng phải có cuộc sống của chính mình thôi.

- Chủ nhân, chủ nhân nói thế là ý gì? Chẳng lẽ về sau chủ nhân không muốn cho Ngân Hồ tiếp tục phục vụ cậu sao?

Giọng nói của Ngân Hồ đã bắt đầu cấp bách.

- Không phải là ý này.

Sở Phàm quay đầu lại nhìn Ngân Hồ, nhận thấy tuy giọng nói của cô lạnh như băng, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào hắn. Hắn động tâm, nói tiếp:

- Tôi không thể chỉ vì mình mà cứ giữ cô bên người được. Như thế là làm cô lỗ thì đấy. Tôi không thể ích kỷ thế được.

- Không, không. Tất cả đó đều là Ngân Hồ tự nguyện đi theo bên cạnh chủ nhân.

Ngân Hồ vội vàng nói.

... ..

Sở Phàm rơi vào tình trạng không biết nên nói gì nữa. Mỗi lần thử trao đổi với Ngân Hồ thì đều nhận được đáp án là cô đã khẳng định chắc chắn là cả đời này vẫn đi theo hắn, thành ra hắn khó mà nói nổi nữa. Hắn cảm thấy Ngân Hồ trẻ tuổi xinh tươi như vậy, nếu cứ giữ cô ở bên mình thì sẽ làm nhỡ nhàng hết cả tuổi xuân của cô, cho nên mới nghĩ đến chuyện thử khuyên nhủ cô, xem xem cô có ý tưởng gì với cuộc sống sau này của mình. Ai dè đâu cô gái này khẳng khái bắt đi bất dịch là sau này sẽ bám sát hắn. Hắn cười khổ, thậm chí nghĩ thôi thì chuyện về sau thì sau này hãy nói vậy.

Sở Phàm đã lái xe tới đường Nam Phủ. Hắn vẫn còn nhớ địa chỉ lần trước Triệu Hoa hẹn gặp hắn là ở nhà số 3, ngõ 12 đường Nam Phủ. Sở Phàm lái xe vào trong ngõ 12, chạy đến trước cửa nhà số 3 thì đi xuống xe gõ gõ vào cánh cổng sắt của biệt thự. Một người phụ nữ xinh đẹp từng trải đi ra. Sở Phàm nhận ra cô. Cô chính là người phụ nữ mà Triệu Hoa yêu – Tiểu Mẫn.

Tiểu Mẫn đi đến trước cánh cổng sắt nhìn thấy Sở Phàm thì hơi cười cười thay cho lời chào hỏi. Sau đó, cô ấn chốt, cánh cổng sắt chậm rãi mở ra. Sở Phàm cũng mỉm cười với cô coi như đáp lễ rồi quay lại lái xe vào bên trong biệt thự.

Sở Phàm và Ngân Hồ xuống xe, đi theo Tiểu Mẫn vào trong đại sảnh. Triệu Hoa đang âu lo ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thấy Sở Phàm đến thì vội vàng đứng lên đón, nhưng nhìn qua Ngân Hồ đang đứng phía sau Sở Phàm thì thần sắc lại có vẻ kinh ngạc.

Sở Phàm vội giới thiệu:

- Cô ấy là Ngân Hồ, là người của tôi.

Triệu Hoa cũng cười nói:

- Vậy hả? Mời ngồi, mời ngồi. Tiểu Mẫn, cho họ hai chén trà đi.

Tiểu Mẫn sớm đã pha trà xong mang lại cho Sở Phàm và Ngân Hồ. Sở Phàm mỉm cười, nhận chén trà và cảm ơn cô.

Trong mắt Triệu Hoa tràn ngập vẻ thâm tình nhìn Tiểu Mẫn, dịu dàng bảo:

- Tiểu Mẫn, thôi em lên lầu trước đi. Anh và Sở Phàm bàn bạc chút chuyện.

- Vâng.

Tiểu Mẫn khẽ đáp rồi đi lên lầu.

Đợi cho cô đi khuất rồi, sắc mặt Triệu Hoa mới có vẻ sốt ruột, nói với Sở Phàm:

- Sở Phàm, thời gian gần đây tôi cảm thấy không ổn. Tôi dám chắc là có người đang âm thầm theo dõi tôi. Tôi rất lo lắng.

Sở Phàm nhấp nhẹ một ngụm trà, thản nhiên đáp:

- Lo lắng à? Anh có cái gì mà phải lo lắng nào? Lo là Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh có mưu đồ gây rối cho anh ấy hả?

- Cậu cũng biết là Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh chuyện gì cũng có thể làm ra được mà.

- Vậy là anh không tin tôi hả? Tôi nếu đã nói là có thể đảm bảo được sự an toàn cho anh thì có nghĩa là tôi sẽ làm được.

Giọng nói của Sở Phàm trầm xuống, chậm rãi.

Triệu Hoa nghe vậy thì sửng sốt, sau đó lại nói:

- Hiện giờ không phải là lúc tranh luận vấn đề này. Tối nay Hà Trường Thanh hẹn gặp riêng tôi. Trước hết hãy nghĩ biện pháp xem nên đối phó với chuyện này thế nào đã.

- Hà Trường Thanh hẹn anh gặp mặt lúc mấy giờ?

- Chín rưỡi, ở khách sạn Vạn Hào. Bây giờ còn có chưa đến một tiếng nữa.

- Hẹn gặp anh lúc chín rưỡi à? Lúc này không sớm cũng không muộn. Trước kia ông ta có từng hẹn anh như thế lần nào chưa?

- Đương nhiên không có. Trước kia khi ba tôi còn sống thì tôi có kén đáo phê bình ông ta. Mà ông ta cũng không dám làm gì cả. Cho đến khi ba tôi qua đời thì ông ta li ra ở vị trí chủ tịch rồi dần dần chiếm lại quyền lực và địa vị của tôi ở công ty. Tôi và ông ta lúc đó vẫn là bằng mặt chứ không bằng lòng, âm thầm xung khắc đối nghịch với nhau. Nhưng tôi với ông ta đều lười nói, hai người cũng rất ít qua lại với nhau chứ đừng nói là cùng ngồi xuống ăn một bữa cơm hay là cùng đi uống một chén trà.

Triệu Hoa ngừng một chút rồi lại nói tiếp:

- Đúng là vì nguyên nhân này cho nên việc đêm nay ông ta đột nhiên hẹn tôi lại làm tôi thấy bất an.

Sở Phàm nghe xong, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nghe anh nói thế thì đúng là có chút kỳ lạ ở đây. Nhưng một khi Hà Trường Thanh đã hẹn anh đột ngột như thế thì ắt sẽ có lý do. Anh đương nhiên cần phải đến, hơn nữa là phải đến một cách trọng thể nữa ấy.

- Cậu, ý cậu là?

Triệu Hoa thấy băn khoăn, vội hỏi lại.

- Trước đây không phải là anh có ám chỉ với Hà Trường Thanh và Lam Chính Quốc rằng anh đã biết chút tin tức về cái chết của ba anh sao? Tôi nghĩ là bọn họ chắc cũng có chút hành động chứ. Mà lần này Hà Trường Thanh đột ngột hẹn gặp riêng anh như thế chính là hành động của bọn họ đã bắt đầu. Còn về phần buổi hẹn hôm nay của Hà Trường Thanh đối với anh là Hồng Môn Yến hay là muốn thử thăm dò anh thì chỉ có anh tự đến mới nhận biết được. Hơn nữa, Hà Trường Thanh lại còn nhắc tới vị khách thần bí kia, thế người khách đó là ai? Cũng chỉ có anh đến thì mới biết được.

Sở Phàm trầm giọng phân tích.

- Nhưng nếu như lần này Hà Trường Thanh hẹn tôi lại là Hồng Môn Yến thì sao? Tôi chẳng phải là lọt vào bẫy của ông ta rồi ư?

Triệu Hoa lo lắng hỏi.

- Anh yên tâm đi. Khi anh đi gặp ông ta thì tôi sẽ cho người cài máy nghe trộm trên người anh. Anh ở đó phát hiện ra tình huống có gì đó không ổn thì anh có thể hô ám hiệu, tôi lập tức chạy lại. Nhưng mà theo như tôi phân tích thì cho dù là Hà Trường Thanh có muốn hại chết anh thì ông ta cũng sẽ không lựa chọn ở khu vực bên trong khách sạn Vạn Hào đâu.

- Cậu làm sao mà biết được?

- Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh đâu có ngốc thế. Nếu như hại anh ở bên trong khách sạn Vạn Hào, chỉ cần anh xảy ra chuyện gì thì cảnh sát đến điều tra một chút là hoàn toàn có thể phanh phui được ra ngay, thế chẳng phải là bọn họ mua dây buộc mình hay sao? Anh cứ yên tâm đi. Nếu như vẫn còn lo lắng

thì khi anh đến gặp bọn họ đừng ăn uống gì hết, cũng không hút thuốc lá, cứ nói chuyện với bọn họ thể thôi thì cũng đủ an toàn rồi.

- Nhưng, nhưng mà...

Triệu Hoa vẫn còn có chút ngần ngại.

- Hừ, cứ như tính anh trước sợ lang sau sợ hổ thế thì làm sao thành đại sự được? Cơ hội và nguy cơ là cùng tồn tại song song. Anh không mạo hiểm thì làm sao có được tin tức quan trọng. Mà không có những tin tức đó thì làm sao anh có cơ hội đoạt lại Công ty Bất động sản Kim Khoa vốn thuộc về nhà họ Triệu các anh? Làm sao mà diệt trừ được Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh để báo thù cho ba anh? Anh thực sự sợ chết đến như vậy sao.

Sở Phàm có chút to tiếng, giọng điệu bức bối.

Triệu Hoa nghe xong thì sắc mặt đỏ lên, nhớ tới ba mình một tay gây dựng nên Công ty Bất động sản Kim Khoa rồi lại để rơi vào tay Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh, nhớ tới thù giết cha, ngực anh ta không kìm nổi phập phồng dữ dội. Giọng điệu anh ta trở nên kích động:

- Được, tôi đi. Tôi cũng không tin là Hà Trường Thanh có thể làm gì được tôi.

Sở Phàm nghe vậy thì giọng nói chậm lại:

- Lúc này mới thực sự là giống đàn ông. Anh yên tâm đi, tôi nếu đã nói là có thể đảm bảo an toàn được cho anh thì sẽ không nuốt lời đâu. Khi đến gặp họ thì trên người anh có gắn máy nghe rồi. Nội dung buổi nói chuyện giữa anh và họ thì chúng ta có thể làm được một bản ghi âm, coi như là một chứng cứ cho sau này đi. Còn nữa nhé, hôm nay đi gặp mặt anh còn phải lưu ý xem Hà Trường Thanh có gì khác bình thường không nhé. Mà cái người được gọi là khách quý thần bí kia có lẽ cũng có chút bí mật nào đó. Anh đi gặp họ cũng phải để mắt một chút.

- Ủ, được rồi, tôi hiểu rồi.

- Có vấn đề gì thì kiểm soát chạy ra WC gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho tôi.

Sở Phàm ngẫm nghĩ rồi lại bảo.

- Được rồi, không thành vấn đề. Nhưng mà nếu như tôi ở bên trong mà vạn nhất phát sinh biến cố gì thì cậu có thể đến được ngay phải không?

- Anh yên tâm đi.

Sở Phàm bắt đầu thấy bức bối rồi. Song hắn lại hỏi tiếp:

- Đúng rồi, hồi trước anh có nói đến chuyện là trong bản ghi chép mà ba anh để lại có ghi là đã từng tặng cho Trương Bằng sáu cái biệt thự. Chuyện đó anh có thể tìm ra chứng cứ xác thực không? Với lại, ba anh và Lam Chính Quốc có quan hệ qua lại, anh có thể tìm ra chút manh mối chứng cứ nào có liên quan đến mối quan hệ đó không?

- Cái này thì phải để tôi đi tìm xem thử đã. Cũng có thể là có đấy.

- Có thể tìm ra được là hay nhất. Trong đó chắc chắn là tin tức có thể liên quan đến Lam Chính Quốc mà không mấy người biết đến đâu. Nếu như tìm ra được những tin tức đó thì đúng là lợi lớn cho chúng ta đấy.

- Được rồi, tôi trở về tìm kiếm xem. Nếu có tin tức gì sẽ nói lại với cậu

Sở Phàm gật gật đầu, xem giờ rồi bảo:

- Thời gian cũng sắp đến hẹn rồi. Anh cũng nên đi đi thôi. Hiếm hoi mới được Hà Trường Thanh hẹn gặp, đừng đến muộn.

- Tôi lên lầu nói qua với Tiểu Mẫn một tiếng.

- Được, tôi ở bên ngoài chờ anh.

Sở Phàm nói xong thì gọi Ngân Hồ rồi đi cùng cô ra ngoài luôn.

Sở Phàm lái xe ra khỏi tòa biệt thự này, đứng bên ngoài chờ Triệu Hoa.

Sau khi xe của Triệu Hoa cũng chậm rãi chạy tới, Sở Phàm mới nhắc điện thoại lên, chậm rãi nói:

- Anh lái xe thẳng đến khách sạn Vạn Hào đi. Tôi theo sát sau anh.
- Được rồi.

Triệu Hoa nói xong, dập máy, rồi lái chiếc Mercedes-Benz màu đen của mình đi ra bên ngoài trước.

Sở Phàm cũng lái xe chạy theo. Hắn ngẫm nghĩ, cứ linh cảm như đêm nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Hắn bèn lấy di động ra gọi cho Trần Thiên Minh.

379. Chương 369: Âm Mưu Của Hà Trường Thanh

- Alo, Sở Phàm à?
- Là tôi đây, Cục trưởng Trần đêm nay có bận gì không?
- Không, không bận gì cả. Có việc gì à?

Trần Thiên Minh dường như nghe ra ẩn ý trong lời nói của Sở Phàm, vội vàng hỏi lại.

- Có chút việc, đến lúc đó có thể phiền ông một chút, cho nên gọi điện thoại hỏi ông trước xem sao.
- Ái dà, tôi thấy cậu nói câu này là có ý tứ gì đây không biết. Rõ ràng không coi tôi là bạn bè rồi. Trước kia tôi gặp nhiều chuyện như vậy đều gọi điện thoại cho cậu, cậu không nói hai lời đến ngay hỗ trợ tôi. Tình nghĩa này của cậu tôi vẫn ghi nhớ trong lòng. Giờ cậu có việc, cậu đã nói thì dù tôi có bận thế chứ bận nữa cũng lập tức tới ngay.

Trần Thiên Minh có vẻ trách cứ.

- Haha, đã vậy thì để tôi nói rõ ra luôn nhé. Hà Trường Thanh hẹn gặp mặt Triệu Hoa. Tôi cảm thấy việc này có chút kỳ quái. Nói không chừng buổi gặp gỡ tối nay sẽ có phát sinh một số chuyện không thể tưởng tượng được. Tôi muốn mời Cục trưởng Trần chuẩn bị sẵn một số nhân thủ. Nếu đến lúc xảy ra chuyện gì thật sự cần thiết thì tôi sẽ gọi điện thoại cho Cục trưởng Trần để thông báo. Thế có được không?
- Hóa ra là việc này à. Có thể, có thể. Không thành vấn đề. Nếu vậy đêm nay tôi sẽ ở nhà chờ điện thoại của cậu. Có điều là nếu như thật sự không có chuyện gì thì cậu cũng gọi báo cho tôi một tiếng chứ đừng để tôi chờ cả đêm nhá.

Trần Thiên Minh vui vẻ đáp.

- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi. Thế phải cảm ơn Cục trưởng Trần nhiều rồi.

Sở Phàm cũng cười vui vẻ rồi gác máy.

Khách sạn Vạn Hào.

Khách sạn cao cấp này có 27 tầng, khung cảnh xa hoa, khí thế khoáng đạt. Bên trong khách sạn lại càng nguy nga lộng lẫy, nhìn toàn cảnh rất sang trọng, quý phái.

Một chiếc Mercedes màu đen chạy như bay đến, rẽ luôn vào bãi đỗ xe của khách sạn. Ở bãi đỗ xe có một người bảo vệ ra hướng dẫn chỗ đỗ. Đỗ xe xong, Triệu Hoa đi ra. Anh ta mặc đồ Âu đi giày da, rất phong độ, sau khi xuống xe thì đi luôn vào bên trong khách sạn.

Lúc này, Sở Phàm cũng lái chiếc BMW vào trong bãi đỗ xe, nhưng lại đỗ ở phía bên kia, để có thể nhìn thấy xe của Triệu Hoa được.

Sở Phàm vừa dừng xe lại thì Triệu Hoa gọi điện thoại tới:

- Sở Phàm, tôi đang đi vào rồi, ở lô ghế số 3166 trên lầu 3.

- Được rồi. Anh đi đi. Anh chú ý đừng đánh rơi mất máy nghe trộm gắn trên người anh nhé. Lúc đến đó thần sắc tự nhiên một chút, đừng tỏ ra căng thẳng. Có vấn đề gì thì nói với tôi một câu, tôi lập tức đến ngay.

- Được rồi, cứ vậy đi.

Triệu Hoa nói xong thì gác máy.

- Chủ nhân...

Ngân Hồ nhẹ giọng gọi.

- Ôi, làm sao thế?

Sở Phàm nhìn về phía cô thì lại thấy ánh mắt của Ngân Hồ đang nhìn chăm chăm về phía trước.

- Tôi cảm giác thấy người bảo vệ này có cái gì đó không ổn.

Ngân Hồ nhìn người bảo vệ đang đứng ở bãi đỗ xe cách đó khoảng hơn hai mươi thước, giọng điệu lạnh như băng.

- Vậy ư?

Sở Phàm nhíu mày, cũng nhìn về phía người bảo vệ kia.

Hắn cũng ngay lập tức cảm thấy người bảo vệ này có vấn đề. Bởi vì không ngờ là anh ta vẫn đứng trước xe của Triệu Hoa, âm thầm quan sát xung quanh. Khoảng chừng năm sáu phút sau thì anh ta rút di động ra gọi điện thoại, cũng không biết là nói cái gì nhưng bộ dạng rất khả nghi. Sở Phàm nhìn nhìn, ánh mắt dần lạnh lẽo. Cả hắn và Ngân Hồ cùng ở trong xe, qua cửa kính xe nhìn chăm chăm người bảo vệ, xem xem rốt cuộc anh ta tính làm gì.

Người bảo vệ này gác máy xong thì đi tới một chiếc xe Mitsubishi đang đậu ngay bên phải xe của Triệu Hoa, gõ gõ vào cửa kính xe. Cửa xe Mitsubishi mở ra, một người thanh niên mặt đeo kính cận bước ra, trong tay còn cầm theo một cái hộp dụng cụ màu đen.

Sở Phàm nhìn thấy thế thì hạ giọng nói:

- Ngân Hồ, dùng DV quay hết tất cả lại. Chắc chắn là ở đây có vấn đề.

Ngân Hồ nghe rồi lấy máy DV ra, mở cửa kính xe, điều chỉnh tiêu cự hợp lý rồi bắt đầu quay lại cảnh vật.

Còn Sở Phàm thì cầm một cái ống nhòm mini bình tĩnh quan sát mọi việc. Qua ống nhòm, hắn nhìn thấy gã thanh niên ở xe Mitsubishi kia đi xuống xe rồi nhìn thoáng qua người bảo vệ, âm thầm ra dấu. Người bảo vệ kia gật đầu, lập tức chuyển ánh mắt, quan sát bốn phía, cảm thấy xung quanh không có vấn đề gì thì mới lui về thủ thế.

Gã thanh niên kia rút ra một chiếc chìa khóa vạn năng, nhấn vào cửa xe của Triệu Hoa một cái, rồi đưa tay lôi kéo là cửa xe mở ra. Mở được cửa xe rồi, gã cầm theo cả cái hộp dụng cụ đen ngòm kia chui vào trong xe của Triệu Hoa. Còn người bảo vệ thì tuần tra loanh quanh đó, đương nhiên là để canh chừng cho gã thanh niên kia rồi.

Khoảng bảy tám phút sau, gã thanh niên rời khỏi xe của Triệu Hoa, trong tay vẫn cầm cái hộp dụng cụ. Nhưng nhìn qua thì cái hộp dụng cụ có vẻ nhẹ đi rất nhiều. Sau khi ra khỏi xe, gã thanh niên đóng cửa xe của Triệu Hoa lại, gật gù đầu ra dấu với người bảo vệ, rồi trở lại xe Mitsubishi của mình. Sau đó, chiếc Mitsubishi này chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe của khách sạn Vạn Hào.

Lúc này, Ngân Hồ đã sớm hạ cửa kính xe xuống rồi. Hai người ngồi trong xe lặng lẽ chứng kiến tất cả.

Sau khi gã thanh niên lái xe Mitsubishi rời đi, người bảo vệ lại rút điện thoại ra gọi, nói vài câu rồi dập máy. Sau đó, anh ta lại như không có việc gì, đi ra chỗ lối vào của bãi đỗ xe, bắt đầu tuần tra. Tình hình giống như chưa từng xảy ra bất cứ vấn đề gì vậy.

Sở Phàm ngồi trong xe xem lại một lượt đoạn phim mà Ngân Hồ đã dùng máy DV ghi lại. Ánh mắt hắn trở nên dày đặc, hắn hạ giọng nói:

- Ngân Hồ, nhớ kỹ bộ dạng của gã bảo vệ này. Từ đêm nay trở đi cô phải theo dõi hắn, tra rõ ràng tình hình chi tiết của hắn cho tôi. Chỉ cần khống chế được gã bảo vệ này thôi thì gã thanh niên kia cũng không khó tìm đâu. Gã bảo vệ này với gã thanh niên kia quen biết nhau, đương nhiên là đến lúc tra hỏi sẽ biết được gã thanh niên kia là ai, ở đâu, vân vân...

- Vâng thưa chủ nhân.

Sở Phàm lại xem lại đoạn phim, tiếp tục hỏi Ngân Hồ:

- Ngân Hồ, cô cảm thấy gã thanh niên này đi vào trong xe của Triệu Hoa là để làm gì?

- Ngân Hồ cảm thấy kẻ đó gài bom vào trong xe của Triệu Hoa.

- Bom à?

Sở Phàm tuy đã sớm có dự đoán này trong lòng, nhưng nghe Ngân Hồ nói xong cũng không kìm nổi thoáng thấy kinh ngạc.

- Không sai. Gã thanh niên kia cầm theo cái hộp dụng cụ, bên trong không nghi ngờ gì là có chứa bom rồi. Mục đích của gã rất rõ ràng, chính là muốn làm nổ chết Triệu Hoa luôn.

Ngân Hồ phân tích.

Sở Phàm nghe xong cũng bất giác gật gù, trong mắt lạnh lẽo nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, chậm rãi bảo:

- Nói vậy thì lần này Hà Trường Thanh mời Triệu Hoa đến đây quả thật là chẳng có ý tốt đẹp gì. Âm mưu của ông ta đúng là phải nhân dịp Triệu Hoa đến gặp mình thì âm thầm sai người gài bom trong xe Triệu Hoa. Sau khi gặp mặt, Triệu Hoa lái xe đi đến nửa đường thì ô tô phát nổ, Triệu Hoa chắc chắn không thoát được. Âm mưu độc ác. Việc phạm pháp như vậy chắc một mình Hà Trường Thanh không dám làm, có lẽ là Lam Chính Quốc cũng tham dự vào. Không biết là vị khách quý thần bí kia mà Hà Trường Thanh nói với Triệu Hoa có phải là Lam Chính Quốc hay không nữa.

- Chủ nhân, thế bây giờ định làm thế nào? Có định bắt gã bảo vệ kia luôn không?

Ngân Hồ hỏi.

- Không, không, đừng vội. Nhất định không thể đánh rần động cỏ được. Mục đích của Hà Trường Thanh không phải là làm Triệu Hoa chết đi sao? Thế chúng ta ngại gì mà không cho ông ta thỏa mãn một chút?

Sở Phàm cười lạnh, nói.

Ngân Hồ kinh ngạc kêu lên:

- Ý của chủ nhân là cứ mặc kệ Triệu Hoa ngồi vào cái xe kia? Rồi mặc kệ cái xe kia phát nổ cho hắn nổ chết luôn á?

- Đương nhiên là không phải rồi. Tôi muốn Triệu Hoa chết giả thôi. Chơi trò 'kim thiền thoát xác' vớ Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh..

- Chết giả? Làm sao chết giả được?

Ngân Hồ rõ ràng là vẫn chưa hiểu ý tứ của Sở Phàm.

Hắn chậm rãi giải thích:

- Triệu Hoa nếu ngồi vào cái xe kia thì chắc chắn khó thoát khỏi cái chết, nhưng nếu như có một người khác giả danh Triệu Hoa ngồi vào cái xe ấy thì sao? Như vậy người chết đi không phải chính là Triệu Hoa giả sao? Triệu Hoa thật đương nhiên sẽ không chết rồi.

Ngân Hồ nghe xong thì đã hiểu ra, nhưng cô lại hỏi:

- Thế thì người giả danh này là ai? Kiểm đâu ra người nào có thể giả danh Triệu Hoa được?

- Trong lòng tôi đã có một ứng cử viên rồi. Đối với kẻ này thì làm thế cũng coi như là một cách giải thoát. Người giả danh Triệu Hoa không cần thiết phải có khuôn mặt giống anh ta. Chỉ cần bóng dáng nhìn qua không sai khác anh ta nhiều lắm là được.

Sở Phàm cười cười rồi lấy di động ra gọi cho Trần Thiên Minh.

- Alo, Sở Phàm à? Đang còn chờ điện thoại của cậu. Nhưng mà không phải là cậu gọi điện bảo tôi là đêm nay không có vấn đề gì, cứ ngủ đi đấy chứ?

- Không đâu. Ngược lại, đêm nay có chuyện lớn đấy.

- Hả? Chuyện lớn gì?

- Hóa ra Hà Trường Thanh bí mật hẹn gặp Triệu Hoa đêm nay là định bày mưu hại chết anh ta. Sau khi Triệu Hoa lái xe đi vào đỗ ở bãi đỗ xe của khách sạn Vạn Hào, vừa đi khuất vào trong khách sạn thì có người mở cửa xe của anh ta, lặng yên không tiếng động gài bom trong xe anh ta luôn. Mục đích của Hà Trường Thanh là muốn nổ chết Triệu Hoa đấy.

Sở Phàm giải thích vắn tắt.

- Cái gì? Có chuyện như thế sao? Hà Trường Thanh này cũng thật là to gan lớn mật.

Trần Thiên Minh khiếp sợ nói.

Sở Phàm lại chậm rãi tiếp tục:

- Tôi vừa mới quay lại được toàn bộ hiện trường xảy ra rồi. Để đưa cho ông xem là ông biết ngay thôi. Nhưng chỉ bằng vào Hà Trường Thanh thì làm sao dám làm thế. Sau lưng ông ta chắc chắn là có người sai khiến rồi.

- Vậy cậu cho rằng sau lưng Hà Trường Thanh còn có ai nữa?

- Đừng quên rằng Lam Chính Quốc là anh vợ của Hà Trường Thanh. Mà Lam Chính Quốc, Trương Bằng và Triệu Thanh lại có quan hệ lỏng lẻo dây mơ rễ má. Chỉ cần để ý đến một khía cạnh này là không khó nhận biết vì sao Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh lại phải diệt trừ Triệu Hoa.

- Đã thế thì đương nhiên Triệu Hoa không thể chết được.

- Đương nhiên là không thể rồi. Cho nên tôi định bày kế 'kim thiên thoát xác' cho Triệu Hoa thoát thân, để cho Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh hiểu nhầm là Triệu Hoa thật sự đã chết rồi. Nhưng mà ở đây cần phải hỏi lại xem Từ Lăng ở chỗ ông gần đây có ổn không?

Sở Phàm cười cười hỏi.

- Cậu hỏi Từ Lăng ấy hả? Haha, hần thì ổn lắm rồi. Sao đây? Không phải là cậu định cho Từ Lăng làm kẻ chết thay cho Triệu Hoa đấy chứ?

Trần Thiên Minh lập tức nghĩ thông suốt kế sách của Sở Phàm, vội hỏi.

- Haha, làm thế đối với hần và với ông chẳng phải là một sự giải thoát quá tốt rồi còn gì? Đỡ phải mất công ông phải lo lắng trông coi hần nữa.

- Ha ha, không thể không thừa nhận là một chiêu này của cậu thật là rất cao minh. Cậu giờ đang ở khách sạn Vạn Hào hả? Tôi đưa Từ Lăng đến đó bây giờ nhé?

- Được. Nhưng mà ông chuẩn bị cho hần một bộ âu phục màu xanh nhé, đầu tóc tử tế một chút, đi một đôi giày da. Ăn mặc xong xuôi thì mang hần tới đây, đây là cách ăn mặc của Triệu Hoa tối nay mà.

Sở Phàm dặn dò cẩn thận.

- Không thành vấn đề. Tôi đến đó rồi sẽ liên hệ lại với cậu.

Trần Thiên Minh cười cười rồi dập máy.

Bên này Sở Phàm cũng lộ ra một ý cười bí hiểm.

380. Chương 370: Triệu Hoa Đến Chỗ Hẹn

Triệu Hoa đi tới lô ghế số 3166 thì gõ gõ rồi đẩy cửa vào. Đi vào trong, liếc mắt một cái anh đã thấy ngay Hà Trường Thanh. Có điều là bên cạnh Hà Trường Thanh còn có một người đàn ông khoảng hơn sáu mươi tuổi nhưng tinh thần sáng láng. Anh nhận ra người đàn ông này chính là Lam Chính Quốc, chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị. Hóa ra vị khách mời thần bí mà Hà Trường Thanh nói lại chính là Lam Chính Quốc.

- Giám đốc Triệu tới rồi. Ha ha, đến đây, mời ngồi, mời ngồi.

Hà Trường Thanh đứng dậy, rất niềm nở chào hỏi.

- Cảm ơn Hà tổng. Không cần khách sáo. Trên đường đông quá, đến chậm, áy náy quá.

Triệu Hoa cũng khách sáo đáp lại.

- À, không việc gì đâu. Tối nay giám đốc Triệu có thể đến gặp là đã nể mặt tôi rồi.

Hà Trường Thanh ha hả cười nói, rồi chuyển hướng, giới thiệu Lam Chính Quốc đang ngồi bên cạnh với Triệu Hoa:

- Đúng rồi, giám đốc Triệu. Vị này chính là chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị, Lam Chính Quốc tiên sinh. Lam tổng và ba cậu cũng từng có quen biết. Đêm nay nói đúng ra là Lam tổng hẹn gặp cậu đấy.

- Vậy à. Hóa ra ngài chính là Lam Chính Quốc tiên sinh. Ngưỡng mộ đã lâu! Không sớm nhận ra Lam tổng thật là chẳng ra sao cả. Ngại quá.

Triệu Hoa vội vàng nói.

- Ha ha, không sao đâu. Có gì mà ngại. Tính ra thì tôi và ba cậu cũng đã quen biết nhau mười mấy năm rồi. Ông ấy đột ngột qua đời làm tôi cũng rất bàng hoàng. Nhưng tôi cảm thấy áy náy nhất là không thể đến dự đám tang của ba cậu được.

Lam Chính Quốc dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Đêm nay tôi cố ý mời cậu lại đây, thứ nhất là để mọi người gặp mặt nhau, nói thể nào thì cậu cũng là con trai của bạn cũ. Thứ hai nữa là bàn với cậu một số nghiệp vụ kinh doanh, để sớm hoàn thành tâm nguyện của ba cậu khi còn sống.

- Tâm nguyện của ba tôi ư?

Triệu Hoa nao nao, giọng điệu kinh ngạc hỏi lại.

Trong lòng anh biết rõ rằng cái chết không bình thường của ba mình và Lam Chính Quốc có liên quan lẫn nhau, mờ ám. Nói không chừng Lam Chính Quốc có thể chính là thủ phạm hại chết ba mình. Nhưng trong lòng anh vẫn ghi nhớ lời dặn dò của Sở Phàm, nhất định phải để sắc mặt tự nhiên, không thể xúc động流露 được. Bởi vậy, trong lòng anh vẫn âm thầm đè nén sự oán hận đối với Lam Chính Quốc, hết sức cố gắng để giọng nói của mình được bình thường. Nhưng mà khi nghe Lam Chính Quốc nói là nguyện vọng khi còn sống của ba mình gì gì đó thì anh không kìm nổi mà thốt lên đầy kinh ngạc.

Lam Chính Quốc thần nhiên liếc mắt nhìn Triệu Hoa, trầm ngâm nói:

- Nguyện vọng lớn nhất khi còn sống của ba cậu chính là làm cho Công ty Bất động sản Kim Khoa phát triển thành một công ty bất động sản lớn nhất của cả nước. Chỉ tiếc là cho đến tận lúc lâm chung, tâm nguyện to lớn này của ông ấy vẫn không thể thực hiện được. Thật là đáng tiếc!

- Thế à.

Triệu Hoa nghe xong trầm nghĩ: “Hóa ra cái gọi là nguyện vọng lớn nhất khi còn sống của ba mình mà Lam Chính Quốc nói chỉ là như thế”. Nhưng mà anh cũng đã từng nhiều lần nghe ba mình đề cập đến mong muốn Công ty Bất động sản Kim Khoa phát triển lớn mạnh, vượt hẳn lên trên Công ty Bất động sản Quốc Cảnh. Cho nên câu nói của Lam Chính Quốc như vậy thì cũng không sai.

Giọng điệu Lam Chính Quốc chợt trở nên thân mật, hỏi han:

- Tiểu Triệu à, cậu làm con có phải là nên có nghĩa vụ hoàn thành tâm nguyện của ba mình hay không?

Triệu Hoa thản nhiên đáp:

- Tôi tin tưởng rằng công ty sẽ ngày càng phát triển dưới sự lãnh đạo của Hà tổng, sẽ có một ngày vượt trước Công ty Bất động sản Quốc Cảnh.

- Không cần 'sẽ có một ngày' đâu. Công ty Bất động sản Kim Khoa bây giờ hoàn toàn có năng lực đuổi kịp và vượt qua Công ty Bất động sản Quốc Cảnh để trở thành công ty bất động sản lớn nhất toàn quốc được rồi.

Lam Chính Quốc trầm giọng nói, ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn.

Triệu Hoa nhìn nhìn Hà Trường Thanh, lại nhìn nhìn Lam Chính Quốc, trong lòng không hiểu được hai người này định làm cái gì. Đối với sự phát triển của công ty thì bây giờ anh đã không còn quan tâm gì nữa rồi. Mà cho dù có quan tâm thì cũng vô dụng. Trong tay không có thực quyền, cho dù có quan tâm đi chăng nữa thì cũng không có năng lực phát triển công ty.

Triệu Hoa thản nhiên nói:

- Thực lực của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh rất hùng hậu, vẫn là công ty bất động sản lớn nhất cả nước. Muốn Công ty Bất động sản Kim Khoa có thể lập tức trở nên siêu việt hơn chỉ sợ là không có khả năng đâu.

Lam Chính Quốc cười phá lên, nói:

- Ha ha, Tiểu Triệu, câu ấy của cậu sai rồi. Chẳng lẽ gần đây cậu không lưu ý đến tin tức về Công ty Bất động sản Quốc Cảnh hay sao? Không nằm ngoài dự đoán của tôi đâu, trong vòng một tháng thôi, tất cả các công trình trên toàn quốc của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh sẽ đóng băng hết, dẫn đến nguy cơ Quốc Cảnh phá sản hoàn toàn. Nếu sau đó, công ty Kim Khoa có thể nắm bắt được cơ hội hiếm có này, hăng hái đứng lên thì chẳng phải là Kim Khoa sẽ vượt xa, vượt xa cả Quốc Cảnh hay sao?

Đối với tình hình sắp tới của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh thì Triệu Hoa đương nhiên cũng biết khá rõ. Điều anh thấy kỳ lạ là vì sao Lam Chính Quốc lại lớn tiếng đưa ra nhận định chắc chắn rằng Quốc Cảnh sẽ phá sản như vậy. Anh không kìm được, hỏi lại:

- Lam tổng dựa vào cái gì mà nói rằng Công ty Bất động sản Quốc Cảnh cuối cùng sẽ phá sản? Cứ như tôi thấy thì những vấn đề mà Quốc Cảnh gặp phải gần đây không đủ để làm lung lay nền móng của công ty đó đâu.

- Nền móng căn cơ của Quốc Cảnh còn rất sâu xa. Nhưng mặc kệ sâu xa đến mức nào, chỉ cần có người nắm bắt được chặt chẽ thì nền móng có vững chắc hơn nữa cũng sẽ bị nhổ bật gốc rễ lên, siêu cường Quốc Cảnh rồi cũng ngã lặn ra đất thôi, không phải sao?

Lam Chính Quốc nói với vẻ ý tứ sâu xa.

Triệu Hoa vừa động tâm, mơ hồ nghĩ tới cái gì, nhưng bề ngoài anh vẫn không lộ ra vẻ gì khác lạ cả, tiếp tục đóng vai cậu ấm dần dần, nói:

- Quốc Cảnh có phá sản hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Còn về chuyện phát triển công ty thế nào thì đã có Hà tổng nắm giữ đại cục trong tay. Tôi cũng chẳng giúp được cái gì cả, hữu tâm nhưng vô lực rồi.

Hà Trường Thanh nghe thế thì trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo. Ông ta đương nhiên nghe ra ý tứ oán hận trong câu nói của Triệu Hoa là trực tiếp ám chỉ rằng ông ta một tay chiếm giữ cả Kim Khoa, không để lại chút gì cho anh cả. Bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, Hà Trường Thanh nói:

- Giám đốc Triệu sao lại nói thế? Rất nhiều khía cạnh và quyết sách của công ty đều cần có ý kiến của giám đốc Triệu mà. Mà trước kia, giám đốc Triệu đưa ra rất nhiều ý kiến quan tâm lo lắng đến tình hình công ty. Giám đốc Triệu sao lại nói là không giúp được gì cả.

Lam Chính Quốc cũng nghe ra giọng điệu oán hận của Triệu Hoa. Lão hơi cười cười, nói:

- Tiểu Triệu à, tôi có thể hiểu được tâm trạng của cậu. Công ty Bất động sản Kim Khoa là do một tay ba cậu sáng lập ra. Sau khi ông ấy qua đời, cậu không được lên làm chủ tịch công ty thì có phải là trong lòng cũng có bất mãn phải không? Kỳ thật tôi là một cổ đông của công ty. Trong hội nghị cổ đông chúng tôi cũng đã từng nghĩ đến việc để cậu đảm nhiệm chức vụ chủ tịch của công ty, nhưng đồng thời chúng tôi cũng lo lắng là cậu còn trẻ quá, cần phải được rèn luyện tu dưỡng thêm một thời gian nữa. Cho nên chúng tôi mới để Hà Trường Thanh đảm nhiệm vị trí này. Cậu còn cần rèn luyện thêm vài năm nữa, khi năng lực ở các phương diện đều thành thục thì đảm nhận vị trí này cũng không muộn mà.

Triệu Hoa nghe thế thì cũng có động tâm, nhưng ngay lập tức, anh cũng âm thầm cười lạnh. Lam Chính Quốc giả mù ra mưa làm anh cảm thấy thật ghê tởm.

Hà Trường Thanh cười cười, bồi tiếp:

- Giám đốc Triệu, cậu xem, Lam tổng cũng nói thế đấy. Cậu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cho đến giờ vẫn là trọng điểm bồi dưỡng của công ty mà.

- Như vậy thì đúng là tôi phải cảm ơn Lam tổng nhiều rồi.

Triệu Hoa nói rồi đổi giọng hỏi:

- Đúng rồi, Lam tổng và ba tôi có quen biết nhiều năm, Lam tổng có biết khi ba tôi còn sống thì có kẻ thù nào không?

Khóe mắt Lam Chính Quốc hơi giật giật, thản nhiên hỏi lại:

- Tiểu Triệu sao lại hỏi thế?

- Tôi hoài nghi cái chết của ba tôi có vẻ kỳ lạ, dường như có người cố ý mưu hại.

Triệu Hoa nói rồi hai mắt nhìn thẳng Lam Chính Quốc.

Trong mắt Lam Chính Quốc hiện lên một vẻ không muốn ai biết, nhưng giọng điệu thì vẫn thản nhiên, nói:

- Vậy ư? Vì sao cậu lại cảm thấy như vậy? Cậu có suy nghĩ thế nào về cái chết của ba cậu?

Sở Phàm vẫn ngồi trong xe theo dõi cuộc nói chuyện của Triệu Hoa. Khi nghe thấy Hà Trường Thanh giới thiệu Lam Chính Quốc với Triệu Hoa thì khóe mắt hần nhú lại. Quả nhiên như hần đã dự đoán, khách quý thần bí mà Hà Trường Thanh nói kia chính là Lam Chính Quốc.

Khi hần nghe Hà Trường Thanh nói rằng buổi hẹn đêm nay là Lam Chính Quốc chủ động mời thì trong lòng hần càng thêm khẳng định kẻ chủ mưu hại chết Triệu Thanh chính là Lam Chính Quốc. Và bây giờ, lão ta đang muốn diễn lại trò cũ với Triệu Hoa.

Hần vẫn nghi ngờ là chỉ bằng vào một mình Hà Trường Thanh thì tuyệt không dám tiến hành hành động mưu sát Triệu Hoa như thế. Chỉ có thể là sau lưng Hà Trường Thanh còn có người ủng hộ ông ta. Người này, đúng là Lam Chính Quốc. Nhưng sau lưng Lam Chính Quốc có thể còn có ai khác nữa không? Trương Bằng có liên quan đến chuyện này hay không? Dù sao, Trương Bằng, Lam Chính Quốc và Triệu Thanh cũng là ba góc của một tam giác vô cùng lằng nhằng và mờ ám.

Hần lại nghe đến cách đánh giá của Lam Chính Quốc về tình hình Công ty Bất động sản Quốc Cảnh, khẩu khí khẳng định chắc chắn là Quốc Cảnh sẽ phá sản của lão lại khiến cho Sở Phàm càng thêm chắc chắn, người mua chuộc Tần Khải chính là lão ta. Chính là Lam Chính Quốc lợi dụng Tần Khải tiết lộ các thông tin bí mật của Quốc Cảnh rồi chống phá ác liệt mới khiến cho Quốc Cảnh lâm vào nguy cơ bị khủng hoảng niềm tin như hiện nay.

Sở Phàm hừ lạnh:

- Hừ, cuối cùng thì Quốc Cảnh cũng phá sản. Lam Chính Quốc, từ ngày mai trở đi thì mày cứ chờ đó mà xem.

Lam Chính Quốc vội vàng diệt trừ Triệu Hoa như thế, chắc chắn là Triệu Hoa đã phạm tới một khía cạnh lợi ích thiết thân nào đó của lão ta rồi. Rốt cuộc là khía cạnh nào? Nếu chỉ là bởi vì Triệu Hoa phong phanh

lộ ra rằng anh ta đã biết một số tin tức có liên quan đến cái chết của ba mình thì sao? Liệu có thêm nhân tố nào khác thúc đẩy sát cơ của Lam Chính Quốc đối với Triệu Hoa hay không?

Trong lòng Sở Phàm âm thầm nghĩ ngợi. Lúc này lại nghe thấy Triệu Hoa thẳng thắn nói rằng anh ta có nghi ngờ là cái chết của ba anh ta là do người mưu hại, tiếp đó là câu hỏi của Lam Chính Quốc, hỏi Triệu Hoa có ý kiến gì về cái chết của ba mình không.

Sở Phàm tập trung lắng nghe, nghe thấy Triệu Hoa trả lời:

- Trừ kết quả giám định pháp y ra thì tôi cũng không có thêm bằng chứng gì cả. Tôi chỉ hoài nghi trong lòng thôi. Đúng rồi, Lam tổng thấy cái chết của ba tôi thế nào?

- Lúc ba cậu qua đời thì tôi còn đang ở Thượng Hải. Cho nên những gì tôi biết về cái chết của ba cậu cũng chỉ nằm trong giới hạn tin tức của báo chí mà thôi.

Lam Chính Quốc đáp, dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Tiểu Triệu, có lẽ là cậu đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Ba cậu có thái độ làm người chính trực, cũng không thấy có oán thù gì, làm sao lại có người mưu hại ông ấy được? Cậu nghĩ ngợi nhiều quá rồi.

- Có lẽ là vậy!

Triệu Hoa đáp cho xong.

... ..

Bên này, Sở Phàm đang nghe Triệu Hoa và Lam Chính Quốc nói chuyện thì đột nhiên di động đổ chuông, là Trần Thiên Minh gọi. Hắn vội nghe máy:

- Alo, Cục trưởng Trần ạ? Ông đã đến chưa?

- Ủ, tôi sắp đến khách sạn Vạn Hào rồi, tìm cậu ở đâu đây?

- Ông đỗ xe ở trên cái phố đối diện phía trước khách sạn Vạn Hào đi. Giờ tôi đi qua đó gặp ông luôn.

381. Chương 371: Kế Kim Thiên Thoát Xác Của Sở Phàm

- Ngân Hồ, cô tiếp tục quan sát tình hình chỗ này, chú ý tên bảo vệ kia. Tôi đi gặp Trần Thiên Minh.

-Vâng, chủ nhân!

Ngân Hồ trả lời.

Sở Phàm gật đầu, sau đó mở cửa xe đi ra. Khi hắn đi qua bãi đậu xe, đi qua bên cạnh tên bảo vệ thì hắn thấy tên kia cũng đang nhìn hắn chăm chăm, nhưng hắn vẫn cứ tự nhiên, bộ dạng làm như chẳng có chuyện gì.

Sở Phàm đi ra con đường bên ngoài khách sạn Vạn Hào. Hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy dừng ở bên đường đối diện là chiếc Mercedes-Benz màu đen của Trần Thiên Minh. Hắn lập tức đi qua ngay. Khi Sở Phàm đến gần thì Trần Thiên Minh hạ cửa xe xuống, gật đầu chào hắn một cái, Sở Phàm cười cười mở cánh cửa ghế sau ra, rồi ngồi vào bên trong.

Sau khi hắn bước vào xe thì nhìn thấy Từ Lăng cũng đang ngồi trên ghế ở phía sau. Mà khi Từ Lăng nhìn thấy hắn thì trong mắt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi, vẻ mặt vốn khá anh tuấn của gã sau vài ngày liên tục bị hành hạ giờ trở nên trắng nhợt không có chút huyết sắc. Con ngươi của gã lún sâu vào bên trong, thân thể so với trước đây thì gầy đi rất nhiều. Vẻ suy sụp và sợ hãi làm cho người ta có thể dễ dàng đoán được những ngày qua gã đã trải qua những chuyện gì.

- Ô! Là Từ công tử à? Gần đây khỏe chứ?

Sở Phàm cười cười, hỏi.

Từ Lăng sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Sở Phàm thì co rút người lại như một phản xạ có điều kiện. Gã run giọng nói:

- Sở Phàm, xin... van xin anh tha cho tôi đi, đừng hành hạ tôi nữa. Anh thế này chẳng thà giết chết tôi cho rồi.

-Ôi! Từ công tử nói như vậy là có ý gì? Tôi làm sao lại phải giết anh chứ? Ngược lại, tôi còn muốn cảm ơn anh nữa kìa.

Sở Phàm than thở một tiếng nói.

- Cảm, cảm ơn tôi sao?

Từ Lăng có chút sững sốt, trong mắt nhìn Sở Phàm vẫn có vẻ hoảng sợ.

- Đúng vậy! Tất nhiên phải cảm ơn anh. Vì anh đã cung cấp cho chúng tôi tin tức Hứa Nhạc tàng trữ độc phẩm ở nhà số mười ba đường Hoa Tây nên tôi và Cục trưởng Trần mới có thể một mẻ hốt gọn cả đội Hứa Nhạc. Thông qua Hứa Nhạc cũng bắt được Trương thiếu. Anh chắc còn chưa biết nhỉ? Trương thiếu đã chết rồi.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Cái, cái gì? Trương thiếu đã, đã chết rồi sao?

Từ Lăng vội vàng thở dồn dập, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

- Không sai! Người như Trương thiếu rất đáng chết, không đúng sao?

Sở Phàm hỏi lại.

- Tôi, tôi... ..

Từ Lăng nuốt nuốt nước miếng, mặt đầy vẻ khiếp sợ và ngạc nhiên.

- Nói thật, những việc mà bản thân anh đã làm khiến cho tôi rất chán ghét. Nhưng tôi cũng suy nghĩ lại, hiểu được tất cả những việc anh làm đều bị Trương Thiếu ép buộc. Vì vậy mới quyết định tạo cho anh một cơ hội được sống trở lại làm người.

Sở Phàm trầm giọng xuống, nói.

- Cái gì? Anh, ý của anh là muốn thả tôi ra sao?

Từ Lăng phục hồi tinh thần lại, không thể tin hỏi.

- Thế nào? Không tin à? Không tin thì có thể hỏi Cục trưởng Trần.

Sở Phàm nói.

Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy cũng phối hợp nói:

- Cái chết của con tôi thì kẻ chủ mưu đứng đầu là Trương thiếu. Còn cậu thì tuy cũng có sai lầm nhưng tội vẫn chưa đến mức phải chết. Cho nên đương nhiên phải thả cậu ra rồi.

- Thật, thật vậy sao? Việc này, việc này rất cảm ơn các người. Sau này mặc kệ các người có yêu cầu gì tôi nhất định sẽ đáp ứng.

Từ Lăng miệng đầy vẻ biết ơn, chỉ thiếu điều không quỳ xuống mà khấu đầu nữa thôi.

Sở Phàm thềm cười nhạt một tiếng, nói:

- Tôi đồng ý thả anh đi, nhưng đêm nay anh phải giúp tôi làm một chuyện, một chuyện rất đơn giản.

- Sao? Chuyện, chuyện gì?

Từ Lăng hỏi.

- Rất đơn giản, đợi Cục trưởng Trần dừng lại ở bãi đậu xe của khách sạn Vạn Hào, sau đó sẽ có một người thanh niên đi đến dừng lại ở một chiếc xe trong bãi. Người thanh niên kia sẽ đưa chìa khóa xe của anh ta cho anh, việc anh cần phải làm là cầm lấy chiếc chìa khóa đó ngồi vào trong xe, rồi chạy đi thôi.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- A? Thì, thì đơn giản như vậy sao?

Từ Lăng nửa tin nửa ngờ nói.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi, không biết anh có muốn làm không.

Sở Phàm thần nhiên nói.

- Chỉ cần chạy xe đi là xong việc à?

Từ Lăng lại hỏi lại.

- Đúng vậy!

Sở Phàm nói.

- Vậy thì được, tôi đồng ý.

Giọng nói của Từ Lăng mơ hồ có chút cao hứng.

Sở Phàm cười cười, nói:

- Cục trưởng Trần, chạy xe đến bãi đậu xe của khách sạn Vạn Hào đi.

Trần Thiên Minh sau khi nghe vậy thì quay đầu xe chạy vào khách sạn Vạn Hào, dưới sự chỉ dẫn của Sở Phàm chạy đến dừng lại ở bên cạnh xe của Triệu Hoa. Đây vốn là chỗ chiếc Mitsubishi lúc nãy đậu lại, chiếc xe đó chạy đi rồi nên bây giờ chỗ này còn trống.

- Từ công tử, thấy chưa, chính là chiếc Mercedes-Benz ở bên cạnh này. Đợi tí nữa sẽ có một người thanh niên đi tới. Khi anh ta tới cạnh chiếc xe này thì anh nhanh chóng xuống xe, anh ta sẽ đưa chìa khóa cho anh. Nhiệm vụ của anh chính là cầm lấy chìa khóa xe mà anh ta đưa cho rồi lái xe rời khỏi chỗ này, nghe rõ chưa?

Sở Phàm chỉ qua cửa kính chiếc xe Mercedes-Benz của Triệu Hoa đang đậu ở bên cạnh, khẽ nói.

Từ Lăng sau khi nghe vậy thì gật đầu, nói:

- Nghe rõ rồi!

Sở Phàm vừa lòng “ừ” lên một tiếng, lại nói thêm:

- Tốt lắm, lời nói của tôi anh cần phải nhớ cho rõ, đây chính là cơ hội sống duy nhất của anh. Còn nữa, nhất định là người thanh niên đi đến bên cạnh chiếc xe này thì anh mới xuống xe nhận lấy chìa khóa của anh ta.

Từ Lăng gật đầu.

Sau khi Sở Phàm đã dặn dò rõ ràng tất cả mọi chuyện thì đi xuống xe, vừa lúc nhìn thấy tên bảo vệ kia đi đến chỗ này. Có thể do Sở Phàm dừng lại ở bên cạnh xe của Triệu Hoa mới dẫn đến sự chú ý của gã. Sở Phàm cũng chẳng thèm để ý đến gã bảo vệ này, trực tiếp đi vào bên trong khách sạn Vạn Hào.

Gã bảo vệ này khi nhìn thấy Sở Phàm một lần nữa thì hơi ngẩn người. Sở Phàm đi lướt qua bên cạnh làm gã không nhận được phải nhìn lướt qua hình bóng Sở Phàm một chút, sau đó lại quan sát tình hình bốn phía, cuối cùng thì ánh mắt gã dừng lại trên chiếc xe của Triệu Hoa. Sau khi cảm thấy chỗ đó cũng không có gì gã mới chậm rãi bỏ đi.

Khi Sở Phàm đi đến một chỗ không có người thì gọi điện cho Triệu Hoa. Lúc này Triệu Hoa còn đang nói chuyện với Lam Chính Quốc và Hà Trường Hanh, đột nhiên nhận được điện thoại của Sở Phàm, thì vội vàng đứng lên, nói:

- Xin lỗi, người nhà gọi tới, tôi phải đi ra ngoài nghe một chút.

Triệu Hoa nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

- Này, có chuyện gì xảy ra à?

- Đúng, điện thoại của anh nghe rõ không? Có bí mật không?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi, tôi đang nghe điện thoại trên hành lang của khách sạn.

Triệu Hoa nói.

-Vậy anh cũng không thuận tiện nói nhiều. Như vậy đi, anh nghe tôi nói, đồng thời đi làm theo những gì tôi nói, có nghe rõ không?

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Được rồi, cậu nói đi.

- Lần này Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh mời anh đến đây là muốn mưu hại anh. Sau khi anh đi lên khách sạn thì có một người dùng chìa khóa vạn năng để mở cửa xe của anh ra, rồi chui vào bên trong xe. Lúc đó ở trong tay người này mang theo một cái hộp dụng cụ. Tôi nghi hắn đã gài bom vào trong xe anh rồi. Đó cũng là âm mưu của Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh muốn anh nổ tung ra mà chết.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Cái gì?

Triệu Hoa không kìm được mà kêu lên kinh hãi. Sau đó anh nhìn hai bên trái phải một chút, khẽ hỏi:

- Vậy, vậy tôi phải làm gì bây giờ?

- Anh không cần lo lắng, mọi thứ tôi đã chuẩn bị hết rồi. Giờ anh trực tiếp nói với bọn Lam Chính Quốc là có việc gấp cần phải đi trước, sau đó đi xuống khách sạn, đi thẳng đến chỗ để xe. Khi anh đi đến bên cạnh xe thì sẽ có một gã thanh niên ăn mặc giống anh từ trên một chiếc xe khác ở bên cạnh đi xuống. Việc anh cần phải làm là đưa chìa khóa xe cho gã thanh niên này, sau đó leo lên chiếc xe mà hắn vừa đi xuống.

- Cái này, đây là kế kim thiền thoát xác của cậu à? Mà chiếc xe ngoài kia cũng là cậu sắp đặt sao?

- Đúng vậy, người lái chiếc xe kia chính là Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh. Nói chung anh phải nhớ kỹ khi đi đến bên cạnh xe thì đưa chìa khóa xe cho gã thanh niên kia, sau đó ngồi ngay lên xe của Cục trưởng Trần. Những chuyện về sau thì anh khỏi cần quan tâm, anh đã hiểu rõ chưa?

- Nghe rõ rồi, vậy thì lúc nào hành động đây?

- Ngay bây giờ!

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Sau khi cúp điện thoại thì Triệu Hoa cố gắng tạo ra vẻ mặt sốt ruột và lo lắng. Sau đó anh vội vàng vàng chạy đến lô ghê 3166, mở cửa phòng ra, nói với giọng vừa gấp rút vừa hoảng loạn:

- Lam, Lam tổng, vừa rồi trong nhà gọi điện thoại tới. Có, có chuyện rất quan trọng muốn tôi lập tức trở về. Xin lỗi, tôi phải đi trước, ngày khác tôi sẽ mời khách để chuộc lỗi.

Triệu Hoa nói xong thì vội vàng chạy đi không để cho Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh đang ngồi ở bên trong kịp lấy lại tinh thần.

Lam Chính Quốc thấy biến cố bất thành linh này của Triệu Hoa thì có chút sững sốt. Khi Triệu Hoa vội vàng chạy ra ngoài lão mới phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy lão liếc mắt ra hiệu với Hà Trường Thanh một cái, Hà Trường Thanh lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Khi Triệu Hoa chạy ra khỏi khách sạn Vạn Hào thì trực tiếp chạy thẳng đến xe của mình. Tên bảo vệ kia đang nhận điện thoại, nhìn thấy Triệu Hoa thì trong khóe mắt gã, hàn quang chợt lóe lên. Gã nói đơn giản một hai câu rồi tắt điện thoại, cặp mắt lại âm thầm nhìn chằm chằm vào Triệu Hoa. Gã bảo vệ này đang nhìn chằm chằm vào Triệu Hoa. Khi thấy Triệu Hoa chạy gần đến chiếc xe thì gã đột nhiên cảm thấy mình bị một người kéo lại. Gã giật mình, quay lại nhìn, lại một lần nữa nhìn thấy Sở Phàm.

- Cho tôi hỏi một chút rạp chiếu phim Uy Hoa ở chỗ nào vậy? Tôi hẹn một người bạn đi đến chỗ đó ăn cơm. Anh ta nói đang đứng ở bên cạnh rạp chiếu phim Uy Hoa. Tôi muốn đi lại chỗ đó, nhưng không biết đường. Anh có thể chỉ cho tôi một chút được không?

Sở Phàm thành thật hỏi.

- Không biết, buông tay ra!

Gã bảo vệ kia nói xong liền đẩy tay của Sở Phàm đang núp cánh tay phải của mình ra, nhưng lại thấy đẩy không được. Sức mạnh của Sở Phàm làm gã thất kinh. Gã đành nói:

- Từ nơi này đi thẳng sẽ gặp rạp chiếu phim, buông tay ra đi.

-Vâng. Cảm ơn.

Sở Phàm cười cười, nói xong liền buông tay ra. Bởi vì hắn đã nhìn thấy Triệu Hoa đưa chìa khóa cho Từ Lăng, sau đó Triệu Hoa ngồi vào trong xe của Trần Thiên Minh. Từ Lăng cầm chìa khóa rồi mở cửa xe ra.

Khi Sở Phàm buông tay thì gã bảo vệ kia vội vàng nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy Từ Lăng mở cửa xe và ngồi vào trong. Bởi vì khi Từ Lăng mở cửa xe thì đưa lưng về phía gã bảo vệ này, nên gã cũng chỉ nhìn thấy được lưng của Từ Lăng thôi. Nhưng gã tuyệt đối không nghi ngờ người mở cửa xe kia không phải là Triệu Hoa. Nhìn lại từ phía sau, bóng lưng của Triệu Hoa và Từ Lăng rất giống nhau. Hơn nữa ngoại trừ Triệu Hoa vừa mới đi qua ra thì còn ai có thể mở cánh cửa của chiếc xe đó ra được chứ?

382. Chương 372: Triệu Hoa Đã “chết”

- Cục trưởng Trần, đi theo xe của Từ Lăng, không cần đi quá gần, vì an toàn mà bảo trì một khoảng cách thích hợp là được.

Sở Phàm sau khi lên xe thì thản nhiên nói.

- Được, không thành vấn đề.

Trần Thiên Minh nói xong liền khởi động xe, chạy theo chiếc xe của Triệu Hoa do Từ Lăng lái kia.

- Sở Phàm, cậu, cậu khẳng định bên trong xe của tôi có đặt một quả bom ư? Vậy, vậy người đang lái chiếc xe của tôi là ai?

Triệu Hoa lo lắng hỏi.

- Có phải là có bom hay không thì đợi chút nữa sẽ biết ngay. Còn người bên trong xe thì đã sớm phải chết rồi. Lưu lại cái mạng chó của hắn đến ngày hôm nay cũng coi như là tận tâm tận nghĩa lắm rồi.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Khi xe chạy qua bên cạnh gã bảo vệ thì Sở Phàm thấy gã đó đang lấy điện thoại di động ra âm thầm gọi đi, nhưng gọi điện cho ai, và nói cái gì thì hắn không biết được. Nhưng mà dù có không biết rõ cũng có thể đoán ra được.

- Alo, Hà tổng phải không, xe đã chạy đi.

- Chính mắt cậu nhìn thấy hắn lên xe à?

- Tôi lúc đó vẫn âm thầm theo dõi hắn, nhưng khi hắn đi đến xe thì có người chạy đến kéo tôi hỏi đường. Sau đó tôi quay đầu nhìn lại thì thấy hắn đã mở cửa ngồi lên xe rồi.

- Tôi mặc kệ cái tên gì đó hỏi đường cậu. Tôi chỉ muốn hỏi người có chắc chắn hắn đã ngồi lên xe rồi hay không?

- Nhìn qua bóng lưng, thì chắc chắn là hắn.

- Có phải hay không? Như vậy thì không xác định được sao?

- Không, không phải. Chắc chắn rồi, chính là hắn. Khi hắn chạy xe qua bên cạnh thì tôi còn nhìn vào. Chính là hắn, chắc chắn không sai.

- Ừ! Việc này nếu có bất kỳ sai lầm nào thì tôi sẽ tìm cậu đấy. Mà gần đó không có người nào khả nghi chứ?

- Không có, không có. Tôi vẫn luôn ở gần chỗ này tuần tra xem xét, không có người nào khả nghi cả.

-Tốt lắm, gọi điện thoại cho Nốt Ruồi Đen đi theo, bảo hắn theo sát chiếc xe đó, thấy thời cơ thích hợp thì động thủ đi.

- Vâng, Hà tổng, tôi cúp máy đây.

Khi tên bảo vệ kia cúp điện thoại thì khẽ thở ra một hơi, xoa xoa mồ hôi ở trên trán. Ngay sau đó, gã lại gọi điện cho một người khác.

Cách đó không xa, một cặp mắt lạnh như băng đang gắt gao nhìn chăm chăm vào tên bảo vệ kia. Về mặt xinh đẹp nhưng lạnh lẽo của cô không có chút biểu cảm nào. Cô đương nhiên là Ngân Hồ. Cô vẫn nhớ rõ nhiệm vụ của Sở Phàm phân phó, đó chính là chú ý tên bảo vệ này, kiểm tra tất cả những động tĩnh của tên bảo vệ này một cách rõ ràng.

Trần Thiên Minh chạy nhanh theo chiếc xe Mercedes-Benz của Triệu Hoa đang phóng như bay ở phía trước. Nhưng ông cũng không chạy đến gần, chỉ cố gắng duy trì một khoảng cách hai mươi mét thôi.

- Triệu công tử, anh dùng lý do gì nói với bọn Lam Chính Quốc để chạy xuống vậy?

Sở Phàm hỏi.

- Tôi nhận được điện thoại của cậu thì nói với bọn họ là điện thoại của người nhà gọi đến. Khi dập máy rồi thì tôi nói với bọn họ là trong nhà có việc gấp, rồi vội vàng chạy xuống.

- Vậy anh thường chạy xe về nhà trên con đường nào?

Sở Phàm lại hỏi.

- Bình thường là chạy đường cao tốc Tam Hoàn, sau đó từ trên đường Tam Hoàn đi vào đường Phong Nhã, sau đó chạy về phía tiểu khu Phong Nhã.

- A! Nếu đã như vậy thì Từ Lăng cũng phải đi đường này mới được.

Sở Phàm liến thoắng vài tiếng, sau đó vội gọi điện cho Từ Lăng.

Từ Lăng đang lái xe ở phía trước đột nhiên nhận được điện thoại của Sở Phàm, vội vàng bắt máy, nói:

- Alo, anh Sở, có chuyện gì à?

- Không có gì, anh từ đường cao tốc Tam Hoàn chạy thẳng đến đường Phong Nhã nhé. Chỉ cần sau đó anh chạy xe vào đường Phong Nhã thì sẽ không có chuyện gì.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Ý của anh Sở là khi tôi chạy xe vào đường Phong Nhã, thì có thể đi được rồi sao?

Từ Lăng dè dặt hỏi.

- Đúng, khi đó anh có thể yên tâm mà đi. Còn có gì không hiểu nữa không?

Sở Phàm lạnh lùng hỏi.

- Không, không có gì, không có gì. Cảm ơn anh Sở. Vậy, vậy đợi đến khi chạy xe đến đường Phong Nhã sẽ liên lạc với anh Sở sau.

Từ Lăng vui mừng hơn hở nói, không biết, tử thần đang từ từ bao phủ trên đầu gã rồi.

Khi Sở Phàm cúp điện thoại thì khóe miệng vẫn còn mang theo một nụ cười lạnh.

- Ha ha, tên Từ Lăng này chết đến nơi rồi mà không biết. Bộ dạng vẫn còn vui vẻ và hài lòng như vậy. Thật là đáng cười.

Trần Thiên Minh cười nhạt một tiếng, nói.

- Như vậy không phải là rất tốt sao? Để hắn chết trong vui vẻ dù sao cũng tốt hơn rất nhiều với một cái chết đau khổ.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Triệu Hoa nghe thấy lời nói của Trần Thiên Minh và Sở Phàm, cảm thấy cái tên Từ Lãng đang chạy xe của mình giống như một tên tội ác tày trời vậy. Anh nhin không được phải ngạc nhiên hỏi:

- Tên Từ Lãng này rốt cuộc là ai? Nghe thấy hai người nói chuyện thì hình như hẳn rất đáng chết vậy.

Sở Phàm đảo mắt nhìn anh một cái, lạnh lùng nói:

- Lòng hiếu kỳ của Triệu công tử cũng không phải là nhỏ đâu. Anh không cảm thấy nói hơi nhiều sao?

Triệu Hoa sững sốt, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Lúc này Trần Thiên Minh nói:

- Triệu công tử biết vụ án giết người trong nhà máy lần trước không? Tên Từ Lãng này chính là một tên buôn ma túy và cũng là kẻ bày ra vụ án vừa mới kết thúc đó. Tên này cũng là một thành viên của nhóm Hứa Nhạc. Cậu nói, người như vậy có đáng chết không?

Triệu Hoa ngẩn người ra, liền vội vàng nói:

- Đáng chết! Đáng chết, Cục trưởng Trần quả thật là đầu tàu gương mẫu trong đợt truy quét hoạt động buôn bán ma túy vừa rồi. Một mẻ lưới bắt gọn tổ chức buôn bán ma túy trong thủ đô, thật là hả hê lòng người. Công lao của Cục trưởng Trần thật không gì sánh nổi a!

- Ha ha, quá khen, nếu nói về công trạng thì Sở Phàm mới là lớn nhất. Tôi chỉ phụ trách việc chấp hành truy bắt tổ chức tội phạm mà thôi. Nếu không nhờ Sở Phàm âm thầm trợ giúp ở bên trong thì tổ chức buôn lậu này đến bây giờ vẫn còn tiêu dao tự tại rồi.

Cục trưởng Trần cười to nói.

- Sao cơ?

Triệu Hoa nhin không được phải kêu lên một tiếng sợ hãi, không thể tin nhìn về phía Sở Phàm. Theo những gì mà Trần Thiên Minh nói thì Sở Phàm cũng không phải là nhân vật đơn giản. Nhưng dù thế nào anh cũng nhìn không ra Sở Phàm có gì đặc biệt.

Lúc này, Từ Lãng ở phía trước đã chạy xe lên đường cao tốc Tam Hoàn. Xe của Trần Thiên Minh cũng đi theo lên đường cao tốc, trước sau vẫn bảo trì một khoảng cách hai mươi mét với chiếc xe đang chạy ở phía trước của Từ Lãng. Lúc này tốc độ xe trên đường cao tốc Tam Hoàn cũng không được cao, tốc độ của Từ Lãng ở phía trước cũng không phải rất nhanh, khoảng chừng bảy mươi kilomet/h.

Sau khi chạy lên đường cao tốc thần kinh của Sở Phàm đã trở nên căng thẳng. Một loại cảm giác giống như dã thú nói cho hắn biết chút nữa sẽ có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên một chiếc Mitsubishi mạnh mẽ chạy như bay qua bên cạnh xe của Trần Thiên Minh. Khi Sở Phàm nhìn thấy chiếc xe này thì đồng tử mạnh mẽ co rút lại. Hắn nhận ra chiếc xe này chính là chiếc Mitsubishi của gã thanh niên đã động tay động chân lên xe của Triệu Hoa đậu ở trong bãi đậu xe của khách sạn Vạn Hào. Rất nhanh, chiếc Mitsubishi này đã vượt qua xe của Từ Lãng ở phía trước. Sở Phàm mạnh mẽ ý thức được nguy hiểm đang đến gần, vội vàng hét lớn lên một tiếng:

- Dừng, dừng xe lại.

Khi Trần Thiên Minh bất thành linh nghe được tiếng hét của Sở Phàm thì hơi ngẩn ra một chút, nhưng ông lập tức làm theo lời nói của Sở Phàm mà vội vàng thắng lại.

- Dừng!

Đúng lúc này, một tiếng nổ đin đình tai nhức óc truyền ra bốn chung quanh. Sau đó, Sở Phàm, Trần Thiên Minh và Triệu Hoa chỉ nhìn thấy trước mặt một ngọn lửa khổng lồ bốc lên, ánh lửa nóng hầm hập làm cho ánh mắt bọn họ chỉ nhìn thấy một vùng đỏ bừng.

- Dừng!

Lại vang lên một tiếng nổ nữa, ngọn lửa bay vọt lên trời rồi ầm ầm rơi xuống đường cao tốc, từng đợt âm thanh kim loại vỡ vụn truyền đến, chói tai kinh người.

Trần Thiên Minh đã dừng xe lại. Ông ngơ ngẩn nhìn về phía trước, hơn nửa ngày mà vẫn chưa phục hồi được tinh thần lại.

Mà Triệu Hoa đã hoàn toàn ngây dại, miệng há hốc vì quá kinh ngạc mà cũng quên ngậm lại. Mắt anh sững sờ nhìn về ngọn lửa bùng cháy ở phía trước. Anh quả thật là không thể tin được vào mắt mình, bởi vì đồng lửa đang bùng cháy lên ở phía trước chính là xe anh. Trước đây một giây thì nó vẫn còn đang chạy mà bây giờ đã biến thành một đồng sắt vụn, chỉ còn ngọn lửa kia đang bốc cháy hừng hực. Tất cả những việc này xảy ra quá nhanh. Anh đang nghĩ, “Nếu người ngồi trong xe chính là mình thì bây giờ chắc chắn là xương cốt cũng chẳng còn nữa rồi!”

Chiếc xe nổ mạnh bất thành linh làm cho đường cao tốc rơi vào trạng thái hỗn loạn và sợ hãi. Tất cả xe chạy trên đường đều dừng lại, càng lúc càng tụ tập đông người làm cho hiện trường trở thành một vùng hỗn loạn.

Hai mắt Sở Phàm lạnh lẽo nhìn về chiếc xe đã trở thành đồng sắt vụn vẫn còn đang bốc cháy ở phía trước, lạnh lùng nói:

- Triệu công tử, từ giờ phút này trở đi, anh đã chết.

Khi Triệu Hoa phục hồi tinh thần lại, hai mắt vẫn còn mang theo một tia sợ hãi nhìn Sở Phàm. Anh đã rõ ý tứ trong lời nói của Sở Phàm, nhưng trong lòng kinh hoàng làm cho anh một lúc lâu rồi mà vẫn chưa trở lại bình thường, sững sờ không thể nói ra được một câu nào.

- Hai người Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh này, thật là thủ đoạn độc ác và lớn gan. Lúc này cũng dám liều lĩnh làm ra vụ nổ như thế này ở thủ đô. Tôi chỉ cần tra ra một chút chứng cứ thì sẽ không tha cho bọn họ đâu.

Trần Thiên Minh sau khi phục hồi tinh thần lại cũng nói bằng giọng điệu căm phẫn.

- Những chuyện sau này phải làm phiền Cục trưởng Trần rồi. Có lẽ cảnh sát cũng đang lập tức đến đây. Cục trưởng Trần làm tốt công tác bảo vệ hiện trường. Trong quá trình cảnh sát kiểm tra người chết ở bên trong thì Cục trưởng Trần có thể động tay động chân một chút, nói người ngồi bên trong xe chính là Triệu Hoa. Dáng người của Từ Lăng và Triệu Hoa khá giống nhau, Cục trưởng Trần có thể làm qua loa lấy lệ được chứ?

Sở Phàm hỏi.

- Được! Không thành vấn đề, giám định ban đầu chắc chắn người chết sẽ là Triệu công tử. Dù sao thì cái xe này cũng là của Triệu công tử, nhưng làm sao để giấu được người thân của Trần công tử đây?

Trần Thiên Minh hỏi.

- Tôi đã đem một số đồ vật chứng minh thân phận của Triệu công tử đặt ở trong xe. Đoán chừng Từ Lăng ở trong xe đã bị vỡ tan tành rồi, xe, và những vật phẩm kia sẽ chắc chắn làm cho người thân của Triệu công tử không nghi ngờ gì cả.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Được rồi. Nói chung, công việc của tôi ở bên này cậu cứ yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Trần Thiên Minh kiên định nói.

- Tốt! Chỉ cần Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh cho là Triệu công tử đã chết, như vậy cái đuôi cáo của hai người này sẽ từ từ lộ ra, đó chính là lúc đưa bọn họ ra công lý.

Sở Phàm lạnh lùng nói, nhìn Triệu Hoa một cái, sau đó cầm lấy điện thoại gọi cho Ngân Hồ.

383. Chương 373: Lấy Chết Làm Sống

Sở Phàm và Triệu Hoa lúc này đang ngồi trên chiếc xe BMW của đại tiểu thư do Ngân Hồ lái. Ánh mắt Sở Phàm âm trầm nhìn về phía những người cảnh sát đang bận rộn ở phía trước, trong mắt tinh quang chớp động, phía trước trong đồng hoang tàn của chiếc xe chính là những mảnh nhỏ của thân thể Từ Lăng. Dù

phương thức như vậy để kết thúc sinh mệnh của Từ Lăng thì có chút tàn nhẫn, nhưng không phải đã hoàn thành tâm nguyện một mực muốn chết của Từ Lăng rồi sao?

- Vốn Triệu công tử anh phải ngồi ở trên xe rồi bị nổ xương cốt chẳng còn mới phải.

Sở Phàm than nhẹ một tiếng, thản nhiên nói.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì có chút sửng sốt, lập tức thừa nhận lời nói của Sở Phàm. Anh biết bây giờ đã nợ Sở Phàm một mạng. Nếu như không có Từ Lăng thì kết cục bây giờ của gã cũng chính là của anh.

- Đây là tác phẩm của Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh liên thủ tặng cho anh. Nhưng bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới anh lại được đánh tráo đi rồi. Nhưng mưu kế của bọn họ cũng không phải không độc ác, không biết Triệu công tử bây giờ có suy nghĩ gì không?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

Trên mặt Triệu Hoa hiện ra vẻ căm phẫn, nắm chặt hai tay lại, tức giận nói:

- Nếu có thể tôi rất muốn đem hai tên vương bát đản này giết đi để giải nỗi căm hận trong lòng.

- Nếu Triệu công tử đã có quyết tâm như vậy thì chúng ta cùng chung kẻ thù. Tin tưởng là sẽ không khó để đánh ngã hai tên này đâu.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Sao? Cậu đã có kế hoạch gì rồi phải không?

Triệu Hoa đầy kỳ vọng nhìn Sở Phàm, hỏi.

- Anh không phải nghi ngờ Hà Trường Thanh liên kết với Lam Chính Quốc thao túng và khống chế cổ phiếu của công ty các anh sao? Anh chết đi thì Hà Trường Thanh sẽ không còn lo lắng gì nữa, không có anh là cái đinh trong mắt thì lá gan của ông ta rất lớn. Hiện nay Lam Chính Quốc muốn Tập đoàn Quốc Cảnh sụp đổ, tôi tin chắc Lam Chính Quốc sẽ kết hợp với Hà Trường Thanh, hợp nhất tài chính của công ty Kim Thoa với Tập đoàn Lam Thị. Như vậy thì Hà Trường Thanh sẽ bộc lộ ra rất nhiều khuyết điểm trí mạng. Mà việc anh cần phải làm là âm thầm thu thập những chứng cứ phạm pháp của Hà Trường Thanh. Còn nữa, đêm nay tôi đến nhà cùng anh tìm một chút tin tức của ba anh lúc còn sống tới lui cùng với Lam Chính Quốc. Anh cũng phải nghiêm túc đi tìm, một chút tin tức đối với chúng ta cũng có tính hỗ trợ cực kỳ quan trọng.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Được, tôi sẽ chiếu theo những gì cậu đã nói mà đi làm.

Triệu Hoa nói xong thì dừng lại một chút, hỏi:

- Vậy, vậy tôi phải ẩn trốn bao lâu mới có thể xuất hiện được?

- Cái này phải xem mức độ thu thập chứng cứ của anh là nhanh hay chậm. Còn có tôi ở bên này rất nhanh sẽ nắm giữ chứng cứ phạm tội và ý đồ mưu hại anh của Hà Trường Thanh. Anh phải biết rõ, khi anh xuất hiện cũng chính là lúc Hà Trường Thanh chuẩn bị chết.

- A, vậy, vậy mấy ngày tới đây tôi phải ẩn trốn ở đâu?

- Anh yên tâm, tôi đã có sự bố trí rồi.

Sở Phàm nói rồi hướng về phía Ngân Hồ:

- Đi thôi Ngân Hồ, chỗ hiện trường này không thích hợp để ở lâu.

-Vâng, chủ nhân!

Ngân Hồ nói xong liền lái xe chạy khỏi đường cao tốc Tam Hoàn.

- Nói như vậy thì trước khi tôi xuất hiện cũng không được phép gặp người nhà sao?

Triệu Hoa hỏi.

- Đương nhiên là không thể. Ngộ nhỡ người nhà anh không cẩn thận tiết lộ tin tức anh còn sống ra thì sao? Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (Không sợ thất thoát những cái lớn mà chỉ sợ không may). Vì tránh bất cứ sai lầm nào có thể xuất hiện nên trong khoảng thời gian này anh tuyệt đối không được cùng người nhà gặp mặt, kể cả Tiểu Mẫn ở trên đường Nam Phủ, anh càng không thể gặp cô ấy được.

Sở Phàm từng chữ từng chữ một nói.

- Ôi!

Triệu Hoa khẽ thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ thống khổ, nói:

- Tiểu Mẫn nếu như biết được tin tôi chết chắc chắn sẽ rất đau lòng. Không biết cô ấy có thể chịu đựng được hay không.

- Yên tâm đi, nếu cô ấy thật lòng yêu anh, thì sau khi anh chết một năm cô ấy cũng sẽ không chạy theo người đàn ông nào khác đâu.

Sở Phàm nói.

- Cô ấy đương nhiên sẽ không làm như vậy, điều tôi lo lắng là... ..

Giọng nói của Triệu Hoa trở nên cực kỳ kích động, anh trầm giọng nói:

- Tôi chỉ lo cô ấy sẽ tự vẫn. Cô ấy là một phụ nữ ngoài mềm trong cứng. Cô ấy đã từng nói qua nếu như tôi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cô ấy cũng không muốn sống. Mà cô ấy nói được là sẽ làm được.

Sở Phàm buông tiếng thở dài, nói:

- Như vậy đi, tôi sẽ sắp xếp một người giúp anh chăm sóc Tiểu Mẫn. Nếu như anh không yên tâm thì cũng có thể đi gặp cô ấy, nhưng chỉ có thể ngồi ở trên xe hoặc đứng ở xa mà nhìn. Nói chung tạm thời đừng để cho cô ấy biết được bây giờ anh vẫn còn sống. Cái gì được gọi là chết rồi sống lại? Chính là khi tất cả mọi người trên thế giới đều cho rằng anh đã chết thì anh đột nhiên trở về với một đòn trí mạng, khi trở về có thể bóp vào tử huyệt của quân địch, bóp chết địch nhân. Đây chính là mục đích giả chết lần này của anh. Tôi không hy vọng anh vì tình cảm phụ nữ mà phá hủy kế hoạch lần này đâu.

- Cậu yên tâm đi. Nếu không diệt trừ được Hà Trường Thanh thì tôi căn bản không thể tiếp nhận công ty Kim Thoa được. Như vậy tôi sống trên đời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Còn nữa lão già Lam Chính Quốc này chính là cừu nhân hại chết ba tôi. Tôi cũng tuyệt đối không bỏ qua cho lão ta đâu.

Triệu Hoa cắn răng, kiên định nói.

- Tôi nghĩ từ khi ba anh thành lập công ty Kim Thoa đến bây giờ chắc phải có một số người đặc biệt trung thành với ba anh hoặc là với anh chứ?

Sở Phàm trầm ngâm hỏi.

Triệu Hoa suy nghĩ một chút, nói:

- Cũng có vài người như vậy. Bọn họ ở trong công ty cũng đảm nhiệm nhiều vị trí cao. Nhưng sau khi Hà Trường Thanh lên nắm quyền thì tiến hành điều chỉnh đối với chức vị và quyền lực của bọn họ, rồi dần dần đưa bọn họ trở về con số không. Bọn họ thường âm thầm tìm tôi rồi tỏ ra căm hận Hà Trường Thanh, và cũng thương tiếc cho tôi. Bọn họ cũng hi vọng tôi có thể đoạt lại quyền lãnh đạo của công ty.

- A, ý của tôi là muốn anh âm thầm liên lạc với một vài thuộc hạ phải đặc biệt trung thành và tuyệt đối không bán rẻ anh, lợi dụng bọn họ làm tai mắt của anh trong công ty. Dù sao khi anh chết thì cũng không còn ở trong công ty, thì trong công ty xảy ra chuyện gì hoặc Hà Trường Thanh có bất cứ hành động gì thì anh cũng không biết được. Thông qua bọn họ thì cũng có thể biết được những chuyện đáng nghi và vi phạm pháp luật của Hà Trường Thanh như thao khống cổ phiếu của công ty, hoặc là tự mình sử dụng tài chính của công ty..vân vân..

Sở Phàm trầm ngâm nói.

- Tôi vừa rồi cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này. Cậu yên tâm đi, tôi đã biết phải làm thế nào rồi.

- Ủ! Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực thì nhất định có thể lật ngã Lam Chính Quốc và Hà Trường Thanh. Anh cũng có thể toại nguyện mà có thể lấy lại quyền lãnh đạo của công ty, còn có thể báo thù cho ba anh nữa.

Triệu Hoa sau khi nghe vậy thì trong mắt không khỏi lộ ra một tia cảm kích. Anh thấy cảm kích bởi vì Sở Phàm vô tư giúp đỡ mình như vậy.

- Được rồi, cậu vì sao lại giúp đỡ tôi như vậy?

Triệu Hoa nhin không được phải đưa ra câu hỏi ở trong lòng.

- Bởi vì anh và tôi cùng có chung một đối thủ chính là Lam Chính Quốc.

- Hả? Giữa cậu và lão ta có ân oán gì sao?

Triệu Hoa vô cùng ngạc nhiên hỏi.

-Tập đoàn Lam Thị của Lam Chính Quốc mười tám năm trước có tên là Tập đoàn Sở Thị, vốn là công ty do một tay ba tôi sáng lập nên. Anh nói thử xem, giữa lão ta và tôi có ân oán gì?

Ánh mắt Sở Phàm trầm xuống, lạnh lùng đáp.

- Cái gì?

Triệu Hoa hoàn toàn chấn động. Anh không cần phải hỏi cũng biết giữa Lam Chính Quốc và toàn bộ gia đình Sở Phàm chắc chắn là có mối quan hệ phức tạp. Triệu Hoa đột nhiên cảm thấy Sở Phàm giống như một câu đố. Những điều anh biết về Sở Phàm chỉ sợ là chẳng ra sao. Nhưng trong lòng Triệu Hoa có thể khẳng định, cái câu đố khó chịu này lại là một người bạn có thể khiến người ta tin tưởng được.

384. Chương 374: Đại Tiểu Thư Chủ Động Quất

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ Sở Phàm lên chiến BMW của đại tiểu thư chạy như bay về biệt thự Lam Hải. Giữa đường nhận được điện thoại của Trần Thiên Minh. Trần Thiên Minh nói toàn bộ sự kiện nổ xe trên đường cao tốc Tam Hoàn đều nằm ở trong lòng bàn tay, tiến hành dựa theo kế hoạch. Sở Phàm sau khi nghe vậy thì có chút yên tâm, cũng dặn dò Trần Thiên Minh chú ý làm tốt, pháp y giám định hiện trường nhất định phải là người quen. Chỉ có như vậy mới có thể không có chút sai sót nào khi báo cáo kết quả kiểm tra xác chết. Trần Thiên Minh sau khi nghe xong thì bảo Sở Phàm cứ yên tâm, chuyện nhỏ đó cứ để cho ông làm là ổn. Sở Phàm nghe xong thì cười cười, lại dặn dò vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Sở Phàm lái xe về đến biệt thự Lam Hải, sau khi dừng xe lại thì đi ngay lên lầu, đèn trong phòng nhị tiểu thư đã tắt, mà trong phòng đại tiểu thư thì vẫn còn sáng, dường như còn chưa đi ngủ. Quả nhiên, khi Sở Phàm đi lên lầu thì cửa phòng của đại tiểu thư mở ra. Đại tiểu thư tóc mây xỏa tung, mặc một bộ đồ ngủ màu tím bằng tơ tằm đứng ở trước cửa mở to mắt nhìn hắn, rồi lại cười khúc khích.

Tim Sở Phàm khẽ nhẩy lên, sau khi đến gần thì nhẹ nhàng hỏi:

- Đại tiểu thư, em vẫn còn chưa đi ngủ sao?

Đại tiểu thư sóng mắt lưu chuyển, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười say đắm lòng người. Nàng khẽ nói:

- Đi vào thôi. Em không phải đang đợi người sao?

Trong lòng Sở Phàm máu nóng trào dâng. Hắn nhin không được mà vui vẻ cười cười, rồi đi vào trong phòng đại tiểu thư.

Khi hắn đi qua cửa phòng đại tiểu thư, thì cả người nàng liền đã vội vã nhào vào trong lòng ngực của hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, hơi nhón đầu ngón chân, hôn lên môi hắn khi hắn còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng.

Sở Phàm không ngờ đại tiểu thư lại chủ động hôn mình như vậy. Hai tay hắn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của đại tiểu thư, bộ đồ ngủ bằng tơ tằm áp sát vào cơ thể nàng, vuốt ve cảm thấy trơn tuột và nhẵn bóng. Cơ thể nàng vừa mềm mại vừa thơm ngát, tỏa ra hương vị của người phụ nữ thành thực làm say lòng người.

Một mùi hương nhàn nhạt của phụ nữ đủ để cho người ta say đắm và điên cuồng, máu nóng cứ bốc lên cuộn cuộn.

Sở Phàm nhiệt liệt hưởng ứng nụ hôn nồng nhiệt của đại tiểu thư. Cặp môi thơm của nàng đúng là mềm mại và thơm ngọt như mật. Mà cái lưỡi thơm ngát của nàng vừa đa tình lại vừa uyển chuyển, khi thì nghịch ngợm điểm nhẹ lên đầu lưỡi của Sở Phàm, khi thì lại cuồng nhiệt mà dai dẳng quấn lấy đầu lưỡi của hắn. Khuôn mặt xinh đẹp và trắng ngần của đại tiểu thư vì nồng nhiệt chìm đắm trong nụ hôn mà nhuộm một tầng đỏ hồng, hai mắt khép hờ, ở trên là hai hàng lông mi thật dài, mái tóc dài xõa tung. Nhìn qua nàng có vẻ biếng nhác nhưng cũng có phong vận xinh đẹp mê người.

Sau khi trải qua một nụ hôn dài cả phút, Sở Phàm hôn nhẹ lên gò má nhẵn bóng của đại tiểu thư, rồi ôn nhu nói bên tai nàng:

- Đêm nay sao lại chủ động thế này? Có phải là có chuyện vui vẻ phải không?

- Người ta nhớ anh thôi mà.

Đại tiểu thư có chút e thẹn nói, rồi mở miệng cắn cắn nhẹ lên đầu vai của Sở Phàm. Đường như muốn thông qua cách thức này để làm Sở Phàm hiểu rõ nỗi nhớ mong trong lòng nàng.

Sở Phàm cười cười, hai tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt xinh đẹp của đại tiểu thư lên. Hai mắt hắn nhìn vào nàng, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình. Tay phải của hắn nhẹ nhàng vuốt ve nàng, ôn nhu nói:

- Như vậy thì anh hy vọng ngày nào em cũng đều nhớ đến anh như vậy.

- Cũng chỉ có em nghĩ đến anh, anh không nghĩ đến em sao?

Con người trong đôi mắt như làn nước mùa thu của đại tiểu thư đúng đưa lưu chuyển, khẽ giận dỗi nói một tiếng.

- Ha ha, em bảo anh không nhớ em sao?

Sở Phàm khẽ cười, tay đột nhiên lên ngang ôm lấy đại tiểu thư sau đó đứng yên tại chỗ mà xoay vài vòng. Đại tiểu thư nhịn không được phải kêu lên một tiếng hoảng sợ, hai tay lập tức ôm chặt lấy cổ của Sở Phàm, kích động đến nỗi nhắm chặt hai mắt lại.

Lúc nàng cảm giác được quay vòng vòng thế này có chút chóng mặt thì khi dừng lại nàng tròn mắt nhìn, bất ngờ nhìn thấy Sở Phàm đã ôm nàng lên giường. Lúc này Sở Phàm đang nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đôi mắt hắn tràn đầy vẻ ôn nhu đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Trên gương mặt xinh đẹp của đại tiểu thư ánh lên màu hồng giống như những bông hoa đào nở rộ. Bởi vì bộ đồ ngủ tơ tằm của nàng bây giờ đã bị kéo hết xuống ngang lưng, trước ngực cũng hở ra một mảng lớn. Bên trong áo ngủ nàng cũng không mặc nội y, vì vậy hơn phân nửa bộ ngực sữa lộ ra bên ngoài. Giữa bộ ngực là một cái rãnh thật sâu giống như là một cái khe nhìn không thấy đáy hiện ngay trước mặt Sở Phàm. Ngọn núi trong suốt và trắng như tuyết theo nhịp hô hấp lên xuống của nàng mà rung lên nhẹ nhẹ, thật là xinh đẹp động lòng người.

Đại tiểu thư cũng đã ngây ngẩn cả người, hai tay lúc này cũng chẳng còn đủ lực mà kéo cái cổ áo ngủ đang có chút mở rộng của mình, lại trần trụi như vậy mà phơi bày ra trong mắt Sở Phàm.

Thân thể của nàng từ trước đến giờ chưa từng bị người nào nhìn qua, nhưng lúc này lại tiếp nhận ánh mắt của Sở Phàm. Nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng lại không hề có chút phản cảm. Bởi vì nàng đã thừa nhận Sở Phàm chính là người sẽ cùng nàng sống trọn cuộc đời rồi.

Sở Phàm đương nhiên nhìn thấy được trước ngực đại tiểu thư hơi chút lộ ra hai ngọn núi tràn đầy cảnh xuân. Ngọn núi giống như mỡ đông và mềm mại như nước kia làm trong lòng hắn bốc cháy lên ngọn lửa dục vọng nóng hừng hực. Nhưng ánh mắt của hắn cũng không dừng lại lâu trên bộ ngực trắng như tuyết đang được đại tiểu thư thả nhiên mở ra. Hắn nhìn vào đôi con người giống như một cái hồ sâu tràn đầy nước long lanh của đại tiểu thư. Sau đó hắn chậm rãi cúi người, hôn lên đôi môi mềm mại hồng hào và tròn bóng đang hé mở của nàng.

Đại tiểu thư “Ừm” một tiếng, cặp mắt mang theo một chút quyền rũ đã nhẹ nhàng khép lại, hai tay của nàng ôm lấy eo của Sở Phàm, ôm rất chặt. Nàng muốn cảm nhận được Sở Phàm qua cái ôm ấm áp và mạnh mẽ kia. Nàng muốn để thân thể của mình áp thật chặt vào lồng ngực ấm áp và rộng lớn kia. Nàng khẽ hé mở đôi môi anh đào, hơi lộ ra cái lưỡi thơm ngát linh hoạt mà đa tình cùng với đầu lưỡi của Sở Phàm quấn lại rồi hút lấy nhau. Trong cơ thể truyền đến từng đợt cảm giác hưng phấn và run rẩy làm cho đùi phải của nàng nhịn không được phải co lên. Thế là cái áo ngủ tơ tằm mềm mại kia lại tuột xuống dưới bắp đùi nàng, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, thon dài, mượt mà, và bóng loáng. Áo ngủ vẫn tuột thẳng xuống tận đùi, trong đó còn có thể mơ hồ nhìn thấy nàng mặc một quần lót nhỏ màu xanh nhạt gợi cảm.

Sở Phàm nồng nàn và tràn đầy nhu tình hôn lên cặp môi thơm của đại tiểu thư. Dần dần, môi của hắn hạ xuống hôn lên hàm dưới của nàng, hôn lên cái cổ trơn tuột. Cuối cùng, hắn hôn lên bộ ngực đầy đặn và trắng như tuyết kia của nàng. Ngay lập tức, đại tiểu thư không nhịn được phải thở gấp lên, từ trong lỗ mũi thở hắt ra một tiếng làm cho người ta máu nóng sôi trào. Đối với người đàn ông có kinh nghiệm đều biết rõ, khi một người phụ nữ phát ra một tiếng rên rỉ mê người như vậy trong lỗ mũi thì có ý nghĩa gì.

Đầu lưỡi của Sở Phàm nhẹ nhàng và linh động trượt trên bộ ngực của đại tiểu thư, chốc chốc lại mút một cái. Cuối cùng, khi hắn mở hân áo ngủ của nàng sang hai bên, nụ hoa nở trên hai ngọn núi cao vút mê người của đại tiểu thư đã không thể chịu nổi sự cô đơn mà run rẩy xuất hiện. Tô điểm lên trên hai ngọn núi của nàng là hai điểm màu hồng nhạt đã dần chuyển sang màu đỏ tươi và dựng đứng lên rất dục hoặc, giống như hai quả nho mọc ở trên cây, đang đợi người đàn ông đến hái xuống vậy.

Sở Phàm nhịn không được phải mở miệng ra, ngậm một quả nho vào bên trong, tay phải lại đặt lên trên đỉnh núi còn lại. Hắn một mặt thì mút mặt khác lại vuốt ve, mặt hắn đã phủ lên trên đỉnh núi cao vút và thẳng đứng kia, ép cả ngọn núi cao vút và tròn trịa kia đến dẹp lại. Hắn cảm nhận được cảm giác đàn hồi và mềm mại từ trên hai đỉnh núi của đại tiểu thư, ném thử một chút cảm giác ngọt ngào của hương vị nhàn nhạt tỏa ra từ trên hai ngọn núi đó.

- Ừ... ..

Đại tiểu thư nhịn không được phải rên lên một tiếng, hai tay của nàng ôm chầm lấy đầu của Sở Phàm, thân thể mềm mại mê người nhẹ nhàng run rẩy. Hai ngọn núi trước ngực chưa bao giờ bị đàn ông mút và vuốt ve như vậy bao giờ. Bởi vậy đây cũng là lần đầu tiên nàng cảm nhận được cảm giác kích thích run rẩy mà lại khoái cảm khó có thể dùng ngôn ngữ mà miêu tả được này.

Cặp đùi thon dài và mượt mà của nàng không ngừng co lên rồi lại duỗi xuống, co lên rồi duỗi xuống liên hồi, khăn trải giường màu tím đã bị hai chân của nàng vẽ ra từng đường từng vết vô cùng tươi đẹp. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đã trở nên đỏ hồng, trong tiếng thở dồn dập của nàng có mang theo một chút ý vị mê người, trên làn da trắng như tuyết lại trơn tuột giống như mỡ dê của nàng đã có những chỗ hơi nhiễm sắc hồng, nhìn qua đúng là xinh đẹp và gợi cảm vô cùng.

Nàng cảm giác được bộ ngực của mình dưới sự cái hút mút và vuốt ve của Sở Phàm đang từ từ căng phồng lên, mà ngọn lửa cực nóng đang thiêu đốt ở bên dưới bụng lại càng bùng lên dữ dội. Dựa vào bản năng nàng có thể ý thức được từ lúc này trở đi sẽ sinh ra những chuyện gì, nhưng mà bây giờ nàng chưa có chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận chuyện đó. Vì vậy nàng nhịn không được phải thở gấp nói:

- A, A Sở! Không, không nên. Anh còn nhớ rõ em... lời em nói với anh và đêm đó chứ?

Sở Phàm sau khi nghe vậy thì ngẩng bộ mặt đang vui bên trong khe rãnh giữa hai ngọn núi của đại tiểu thư lên, trong mắt hắn rõ ràng hiện lên hai ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực. Hắn thở phì phò, nói:

- Nhớ chứ, đại tiểu thư nói đợi đến đêm tân hôn của chúng ta, em sẽ dâng hiến tất cả mọi thứ cho anh.

- Ừ! Đúng vậy, nhưng anh cứ như thế này em sợ cuối cùng chúng ta cũng không thể khống chế được chính mình mất.

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng nói.

- Như vậy anh chỉ ôm em thôi. Không sờ soạng nữa có được không?

Sở Phàm ôn nhu nói.

Đại tiểu thư khẽ cắn môi dưới rồi gật đầu.

- Nhưng mà, anh còn muốn hôn một cái!

Sở Phàm cười cười, rồi lại mạnh mẽ cúi người xuống, há miệng rồi phân biệt ra ngậm trên hai điểm màu đỏ hồng trên hai ngọn núi của đại tiểu thư, lại dùng sức mút vài hơi trên ngọn núi mềm mại của nàng rồi mới cố gắng ngẩng đầu lên, lại vươn tay mặc lại áo ngủ đã trở nên lộn xộn của đại tiểu thư vào cho nàng.

Trong lòng đại tiểu thư có một luồng hơi ấm cảm động cuộn cuộn chảy. Nàng biết lúc này Sở Phàm chắc hẳn đã rất kích động, nhưng hắn lại cố gắng áp chế bản thân, tôn trọng tình cảm của nàng, quan tâm và che chở cho nàng. Nàng khẽ cười, từ trên giường ngồi dậy, chủ động ôm lấy cổ Sở Phàm, ôm rất chặt, giống như sợ Sở Phàm chạy đi mất vậy.

- A Sở, cảm ơn anh! Em nghĩ đến đêm tân hôn, em sẽ giao cho anh tất cả những gì em có. Từ nay về sau em chính là người phụ nữ của anh rồi, anh có hiểu không?

Đại tiểu thư ôn nhu hỏi.

- Tất nhiên anh hiểu rõ chứ. Bởi vì anh yêu em!

Sở Phàm dịu dàng nói, rồi khẽ hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của đại tiểu thư.

- Vâng.

Đại tiểu thư cúi đầu dựa lên trên bờ vai của Sở Phàm, nở nụ cười hạnh phúc.

- Đúng rồi A Sở, ngày mai công ty sẽ có một cuộc họp báo lớn, tất cả những nhà môi giới trong nước đều sẽ tới tham gia. Tại cuộc họp báo ngày mai ba sẽ bắt đầu đưa ra một loạt chính sách, đối phó với một số vấn đề liên tiếp xảy ra gần đây và nói vắn tắt tình hình chung của Quốc Cảnh, cũng công bố kế hoạch của công ty trong thời gian tới. Đồng thời ba còn dẫn đầu lấy danh nghĩa cá nhân rút tiền mua cổ phiếu của Quốc Cảnh nữa.

Đại tiểu thư nhìn Sở Phàm chậm rãi nói. Trên gương mặt thanh tú và xinh đẹp của nàng vẫn còn hiện lên sắc hồng, dường như còn chưa phục hồi lại sau cảm giác hưng phấn vừa rồi khi cùng Sở Phàm ôn nhu triền miên.

- Ủ! Những chuyện này anh biết rồi. Hôm qua anh với chú Kỷ đã nói chuyện về vấn đề này rồi.

Sở Phàm nhẹ vỗ lên tấm lưng ngọc của đại tiểu thư, đáp.

- Vậy anh ngày mai đi cùng em đến buổi họp báo đó, có được không?

Đôi bàn tay thon dài của đại tiểu thư khẽ vẽ vài vòng trên lồng ngực rộng lớn của Sở Phàm, ôn nhu hỏi.

- Được chứ. Anh đương nhiên sẽ đi cùng em rồi.

Sở Phàm khẽ cười nói.

- Còn nữa, công ty đã nắm giữ được bằng chứng xác thực về việc Tần Khải tiết lộ tài liệu tư mật nội bộ của công ty. Anh nói xem có nên báo cảnh sát để bắt Tần Khải lại không?

- Tần Khải thì chắc chắn phải bắt rồi. Nhưng chuyện này phải xử lý thỏa đáng, nếu không thì có khả năng sẽ bị các công ty đối thủ coi là một tin tức tiêu cực mà rêu rao ra bên ngoài. Như vậy đi, chuyện bắt Tần Khải cứ giao cho anh. Anh có quen với ông Trần Thiên Minh, Cục trưởng Cục Công an. Đến lúc đó anh sẽ nói lại chuyện này với ông ta.

- Ủ! Tốt. Chẳng qua không biết Tần Khải bây giờ đã chạy đi đâu rồi. Em tin hẳn chắc chắn biết rõ chuyện hắn tiết lộ tài liệu của công ty đã bị phanh phui ra ánh sáng rồi.

- Yên tâm đi, mặc kệ hắn trốn ở đâu anh cũng đều có biện pháp bắt được hắn.

Trong mắt Sở Phàm tinh quang chớp động, trầm giọng nói.

- Vâng.

Đại tiểu thư gật đầu, đôi mắt quyến rũ mang theo xuân tình khẽ xoay chuyển, nói:

- Được rồi, anh có cần phải về phòng nghỉ ngơi không?

- Anh bây giờ chỉ muốn ôm em một lúc thôi.

Sở Phàm ha ha cười nói.

- Không được, nếu ôm nữa anh cũng không đi. Được rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm.

Đại tiểu thư nói xong thì nhẹ nhàng môi chạm môi với Sở Phàm.

- Ủ! Ngủ ngon nhé, anh thương!

Sở Phàm khẽ nói.

Đại tiểu thư vừa nghe xong, thì sắc mặt có chút nóng lên. Nàng khẽ cắn lấy môi dưới, trên mặt mang theo một nụ cười nhìn Sở Phàm đi ra khỏi phòng nàng.

385. Chương 375: Bi Kịch Của Tần Khải

Bên trong phòng khách biệt thự mang phong cách Châu Âu, khí thế huy hoàng, vừa cổ điển lại rộng rãi của Lam Chính Quốc, một người thanh niên anh tuấn vẻ mặt hoảng hốt, lo lắng bất an đang ngồi trên ghế sofa. Hai đầu lông mày của gã nhíu sát lại với nhau, trên khuôn mặt anh tuấn đã mất đi vẻ tươi sáng của ngày xưa, lộ vẻ chán nản không thôi. Gã mắt gã toát ra vẻ lo lắng, chăm chú nhìn về phía cánh cửa lớn của biệt thự, dường như đang đợi một người nào đó.

Người thanh niên này chính là Tần Khải.

Bây giờ Tần Khải đã biết chuyện gã tiết lộ tư liệu nội bộ tư mật của Quốc Cảnh đã bị phát hiện. Ngày hôm nay gã lại chính mắt nhìn thấy Sở Phàm và đại tiểu thư đến tiểu khu tìm mình. Gã sợ đến nỗi chẳng dám đi về chỗ ở của mình nữa, điện thoại cũng tắt máy. Tối đến mới lén chạy đến chỗ ở của Lam Chính Quốc. Gã muốn báo cho Lam Chính Quốc biết chuyện gã phản bội Quốc Cảnh đã bị phát hiện, cũng muốn hỏi Lam Chính Quốc xem tiếp theo phải làm gì, rồi an bài chỗ ở cho gã như thế nào. Nhưng khi gã đến thì Lam Chính Quốc đã ra ngoài, gã đành phải ở lại trong biệt thự đợi lão trở về.

Gã nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi rồi mà Lam Chính Quốc còn chưa trở về. Gã đã đợi ở đây hai tiếng rưỡi rồi. Gã cũng nhiều lần gọi điện thoại cho Lam Chính Quốc, nhưng đối phương vẫn ở trong tình trạng tắt máy. Đợi chờ trong nỗi lo lắng bất an, nhiều lần gã cũng muốn đứng lên đi về, nhưng nghĩ lại thì ngày hôm nay mình cũng chẳng còn chỗ nào mà đi về nữa. Nói không chừng Quốc Cảnh ở bên kia đã sớm báo cảnh sát rồi, ngoài kia đang có một đồng cảnh sát truy tìm mình, nghĩ đến đây gã lại ngồi xuống.

Quản gia Vương ở trong phòng khách dường như cũng nhìn thấy tâm tình lo lắng bất an của Tần Khải. Ông ta vừa cười vừa nói:

- Tần tiên sinh, ông chủ chắc sẽ trở về nhanh thôi. Thường ngày thì đến bây giờ ông chủ cũng đã trở về rồi. Có thể đêm nay trong công ty có chút chuyện quan trọng cần ông chủ xử lý thôi.

- Không có gì, tôi sẽ đợi đến khi chủ tịch trở về.

Tần Khải vội vàng cười đáp.

- Như vậy Tần tiên sinh uống thêm một chén trà rồi đợi thêm một lát nữa. Tôi đi pha trà trước.

Quản gia Vương nói rồi vội vàng đi pha trà cho Tần Khải.

- Không sao! Cảm ơn! Cảm ơn!

Tần Khải vội vàng nói.

Tần Khải tiếp tục ngồi chờ đợi với thần sắc vô cùng lo lắng. Gã liên tục nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, cảm thấy thời gian lúc này trôi qua quá chậm, quá chậm.

Cuối cùng, chờ đợi mãi đến mười một giờ thì đột nhiên nghe thấy ở bên ngoài biệt thự có tiếng còi ô tô. Lòng gã trở nên vui vẻ, vội vàng chạy ra ngoài cửa nhìn, thấy chiếc xe Cadillac hào hoa của Lam Chính Quốc đang dừng ở ngoài cửa biệt thự. Lòng gã trở nên kích động, bởi vì lúc này gã đã thấy Lam Chính Quốc đang xuống xe và đi vào phòng khách.

- Chủ, chủ tịch. Ngài cuối cùng cũng đã trở về.

Khi Tần Khải nhìn thấy Lam Chính Quốc thì giống như nhìn thấy một vị thần cứu mạng vậy, chào hỏi lão bằng một giọng điệu vui vẻ và kích động.

- Tiểu Tần, cậu đặc biệt đến tìm tôi ư?

Lam Chính Quốc khi nhìn thấy Tần Khải thì cười cười, hỏi.

- Đúng vậy! Tôi đang chờ chủ tịch trở về.

- Vậy à! Có phải chờ quá lâu không?

Lam Chính Quốc thản nhiên hỏi.

- Không có, Không có! Không lâu! Chủ tịch thật là trăm công ngàn việc, muộn thế này mới trở về.

Tần Khải vẻ mặt cười xòa nói.

- Có chuyện gì thì nói đi.

Lam Chính Quốc đi đến ghế sofa trong đại sảnh rồi ngồi xuống, thản nhiên nói.

- Vậy, vậy nói luôn ở đây sao?

Tần Khải hơi sững sốt, vốn gã tưởng Lam Chính Quốc sẽ bảo gã lên thư phòng nói chuyện chứ.

- Ở đây không có người ngoài mà.

- Vâng!

Tần Khải vội vàng đi đến trước mặt Lam Chính Quốc, dùng giọng điệu lo lắng nói:

- Chủ tịch, lần này ngài nhất định phải giúp tôi.

Lam Chính Quốc sau khi nghe vậy thì khẽ nhíu mày, thản nhiên nhìn Tần Khải một cái, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Tôi, chuyện tôi phản bội lại Quốc Cảnh đã bị bại lộ, bây giờ tổ điều tra của Quốc Cảnh đang kiểm tra tôi, nói không chừng bây giờ đã nắm được bằng chứng ta tiết lộ những tài liệu tư mật của Quốc Cảnh rồi. Cho nên ngài chủ tịch nhất định phải giúp đỡ tôi.

Tần Khải lo lắng nói.

- Không cần lo sợ như vậy. Cậu làm sao biết được Quốc Cảnh bên kia đang được những bằng chứng của cậu chứ? Tôi thấy có lẽ do cậu sợ hãi mà nghĩ quá lên đó thôi.

Lam Chính Quốc không cho là đúng, nói.

- Tôi nói thật đấy. Ngày hôm nay có hai người của công ty Quốc Cảnh đến chỗ ở để tìm tôi. Từ một vài người bạn bí mật trong công ty Quốc Cảnh tôi đã chứng thực được việc tổ điều tra của công ty đang kiểm tra những ghi chép hoạt động vừa rồi của tôi mà. Tổ điều tra kia của Quốc Cảnh chắc chắn đang nắm giữ bằng chứng tôi tiết lộ tài liệu tư mật của công ty rồi. Nếu như bọn họ đem những chứng cứ này đi báo công an thì có thể tôi sẽ bị cảnh sát truy nã.

Tần Khải gấp giọng nói.

- Vậy sao!

Lam Chính Quốc giọng điệu lạnh nhạt không mang theo bất kỳ chút tình cảm nào:

- Nếu đã là như vậy thì Tiểu Tần cậu nên nhanh chóng chạy trốn mới phải. Chạy đến chỗ tôi làm gì?

Tần Khải sau khi nghe vậy thì ngẩn người ra, quả thật là không dám tin Lam Chính Quốc lại có thể nói như vậy. Gã lấy lại bình tĩnh, nói:

- Tôi, tôi cần chủ tịch giúp đỡ. Trước đây tôi đã đồng ý giúp chủ tịch lấy cắp những tài liệu nội bộ của Quốc Cảnh. Khi đó chủ tịch đã đồng ý bảo đảm cho sự an toàn của tôi mà.

- Tiểu Tần à, nếu cậu thật sự bị cảnh sát truy nã thì bảo tôi làm sao có thể bảo vệ cho cậu được đây? Nếu như tôi bảo vệ cậu thì chẳng phải bị cảnh sát ghép vào tội bao che tội phạm sao? Điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác. Tiểu Tần, cậu không thể liên lụy đến tôi được.

- Cái gì? Tôi, tôi bị công an truy nã cũng là vì phục vụ cho ông. Nói như thế nào thì tôi cũng là tổng giám đốc trong công ty của ông. Tôi xảy ra chuyện, ông sao có thể để mặc kệ tôi như vậy được chứ?

Về mặt Tần Khải kinh hoàng, không thể tin nổi.

-Tiểu Tần, đầu óc cậu không được tỉnh táo à? Cậu trở thành tổng giám đốc trong công ty của tôi từ lúc nào chứ?

Lam Chính Quốc nhíu nhíu mày, vô cùng ngạc nhiên nói.

- Không phải sao? Lúc trước chính ông đã giật dây để tôi gia nhập vào Lam Thị. Còn đáp ứng cho tôi giữ chức vụ tổng giám đốc trụ sở ở thủ đô của Tập đoàn Lam Thị. Tôi tiếp tục tiềm phục ở trong công ty Quốc Cảnh để đưa tài liệu tình báo cho ông. Những việc này ông, ông đã quên hết rồi sao?

Tần Khải ngạc nhiên lớn tiếng hỏi.

- Tôi không quên. Những gì tôi đã nói thì tôi sẽ không quên. Nhưng vấn đề là những câu nói vừa rồi của Tiểu Tần cậu thì tôi không có chút ấn tượng nào cả. Tôi nhớ rõ là chưa bao giờ nói ra những lời như vậy cả.

Lam Chính Quốc ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Tần Khải, nói.

Sắc mặt Tần Khải lập tức trở nên trắng nhợt, thân thể gã nhịn không được phải run lên cầm cập. Gã sửng sốt trừng mắt nhìn Lam Chính Quốc, rất lâu sau mới tức giận nói:

- Ông, ông là tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ. Lúc đó chính ông muốn tôi phản bội Quốc Cảnh. Hôm nay tôi đến bước cùng đường không còn chút giá trị lợi dụng nào thì ông lại một mực phủ nhận những lời nói trước kia. Ông, ông quá mức độc ác rồi.

- Tần tiên sinh, cậu nói chuyện phải có chút tôn trọng. Tôi nghĩ, nếu như không phải cậu tự nguyện thì trên đời này không ai có thể bắt buộc cậu làm bất cứ chuyện gì được.

Ánh mắt Lam Chính Quốc trầm xuống, thản nhiên nói.

- Ha ha, đúng vậy. Nếu như không phải tôi tự nguyện thì làm gì có ai bức tôi làm chuyện gì được chứ? Ha ha, thật là nực cười, Lam Chính Quốc ơi là Lam Chính Quốc, ông đúng là rất độc ác. Ông lợi dụng tôi xong thì ném bỏ, tôi cũng không để yên đâu. Cho dù tôi bị cảnh sát bắt được thì sẽ khai hết ra. Tôi sẽ khai hết chuyện đánh cắp tài liệu tư mật cung cấp cho ông và chuyện ông nhiều lần hãm hại công ty Quốc Cảnh.

Tần Khải hét lên.

- Tần tiên sinh, cậu đang nói lung tung gì vậy hả? Cậu nói mình đã cung cấp những tài liệu tư mật của Quốc Cảnh gì đó cho tôi, nhưng có chứng cứ đâu? Cậu có bằng chứng không? Hay là nói bậy bạ? Hơn nữa, cậu nghĩ cảnh sát sẽ nghe lời một kẻ tình nghi phạm tội hay là nghe lời của chủ tịch Tập đoàn Lam Thị là tôi chứ?

Lam Chính Quốc lạnh lùng cười, nói.

Tần Khải sau khi nghe vậy thì cả người vì suy sụp tinh thần mà đổ sụp ngồi xuống ghế sofa, về mặt cực kỳ. Trong lòng gã hiểu rõ mình đâu không lại Lam Chính Quốc, chỉ hận chính mình trước kia mà xui quẻ khiến thế nào lại nghe theo những lời mê hoặc của tên tiểu nhân gian ác Lam Chính Quốc này. Cuối cùng thì tất cả những ảo tưởng phồn hoa đều tan thành mây khói. Chuyện quan trọng ngày hôm nay là bảo vệ tính mạng của mình, tuyệt đối không thể để cảnh sát bắt được, chỉ cần chạy ra nước ngoài là có thể an toàn rồi.

Khi gã nghĩ đến đây thì thở sâu một hơi, vẻ mặt có chút bình hòa trở lại, nhỏ giọng nói với Lam Chính Quốc:

- Chủ tịch, tôi bây giờ cái gì cũng không xin ông nữa. Tôi chỉ mong ông giúp tôi, đưa tôi ra nước ngoài. Chỉ cần lần này ông giúp tôi bay ra nước ngoài thì từ nay về sau tất cả mọi chuyện tôi sẽ không bao giờ xin ông giúp nữa. Xin chủ tịch giúp đỡ tôi một lần này thôi!

- Ôi, tôi cũng là có lòng mà không có lực thôi. Tôi không có năng lực lớn mà đưa cậu ra nước ngoài được. Được rồi, tôi phải nghỉ ngơi, mời Tần tiên sinh trở về đi.

Lam Chính Quốc nói xong thì đứng lên, cũng chẳng thèm nhìn Tần Khải lấy một cái nào. Trong mắt lão, Tần Khải đã không còn một chút giá trị lợi dụng thì cũng chẳng bằng một con chó. Đối với những loại người như vậy lão cũng chẳng thèm nhìn.

Tần Khải sau khi nhìn thấy Lam Chính Quốc nhẫn tâm tuyệt tình như vậy thì giận run cả người, trong mắt chớp động một ngọn lửa phẫn nộ. Gã rống lên:

- Lam Chính Quốc, lão già sẽ chết không được yên thân đâu. Tôi có chết cũng không bỏ qua cho ông đâu.

Gã nói xong thì nhào vào Lam Chính Quốc, nắm đấm rất nhanh đã đánh về phía Lam Chính Quốc.

Nhưng lúc này gã lại cảm thấy hoa mắt, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người. Chỉ thấy người này vừa chìa tay ra đã bắt được nắm đấm của gã, sau đó vung lên, trực tiếp ném gã té lăn quay trên mặt đất.

Tần Khải vẻ mặt đầy đau đớn đứng lên, bất ngờ nhìn thấy người đứng trước mặt mình chính là Tiểu Võ. Gã thở phì phò từng hơi lớn, gã biết cho dù có mười người như mình xông lên cũng không đánh lại một mình Tiểu Võ. Vì vậy gã chỉ có thể dùng ánh mắt căm phẫn và oán hận nhìn chằm chằm vào Lam Chính Quốc đang đứng ở sau lưng Tiểu Võ.

- Tiểu Võ, tiễn khách!

Lam Chính Quốc lạnh lùng nói, sau đó liền xoay người đi lên trên lầu.

Tiểu Võ sau khi nghe vậy thì lôi áo của Tần Khải, cứ túm lấy gã như vậy cho đến khi đẩy gã ra khỏi cổng lớn của biệt thự.

- Tần tiên sinh, mời trở về đi. Ông chủ nói, nếu Tần tiên sinh không đi sẽ báo cảnh sát.

Tần Khải căm phẫn mà thở hổn hển, cố gắng kìm nén sự phẫn nộ và hối hận trong lòng. Gã lạnh lùng nói:

- Mày đi nói với lão già họ Lam kia, lão ta sẽ có một ngày chết không yên thân.

Tần Khải nói xong thì ngồi lên xe của mình, chạy xe rời khỏi biệt thự của Lam Chính Quốc.

Tần Khải ngồi trong xe dùng sức đập xuống vô lăng, giống như đang phát tiết lửa giận trong lòng. Gã biết mình bị Lam Chính Quốc lừa dối, trước kia Lam Chính Quốc hứa hẹn nào là là tổng giám đốc Tập đoàn Lam Thị, nào là sau này giữ chức chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh...đều là những lời nói bịa đặt để mê hoặc gã mà thôi. Mà buồn cười là chính gã lại tin tưởng những lời này của Lam Chính Quốc, còn một lòng trung thành và tận tâm không màng nguy hiểm đánh cắp tài liệu tư mật trong nội bộ công ty Quốc Cảnh đưa cho Lam Chính Quốc. Nghĩ đến đây gã nhịn không được mà nở nụ cười, cay đắng và thê lương.

Gã đột nhiên cảm thấy chính mình quá ngốc, quá mức ngu ngốc, bị người ta một tay lừa dối lại còn không biết. Đến khi xảy ra chuyện thì mới phát hiện ra, người bạn đầu vui vẻ đối với mình lại lập tức trở mặt trở thành người đứng.

Lam Chính Quốc lòng lang dạ sói, nham hiểm xảo trá, khẩu phật tâm xà cuối cùng cũng để cho Tần Khải được một bài học rồi. Nhưng gã không cam lòng, không cam lòng bị Lam Chính Quốc từ bỏ mà không có một chút hành động nào như vậy. Tâm tình phẫn nộ làm gã sinh ra ý niệm trả thù. Trong lòng gã thậm chí nghĩ mình nhất định phải báo thù, mình tuyệt đối không thể để tên Lam Chính Quốc được sống yên ổn. Gã phải cho Lam Chính Quốc biết, Tần Khải tuyệt đối không phải một kẻ đáng thương tùy ý Lam Chính Quốc muốn làm gì thì làm.

Nhưng cuối cùng lấy cái gì để báo thù đây? Gã từ từ đi đến chỗ phải vắt óc suy nghĩ.

386. Chương 376: Hộp Báo Của Quốc Cảnh

Đại tiểu thư đã dậy từ sớm. Sau khi thức dậy, nàng đi làm bữa sáng xong thì chờ Sở Phàm và nhị tiểu thư dậy cùng ăn. Nhưng mà đến tận tám giờ sáng mà chẳng thấy bóng dáng nhị tiểu thư và Sở Phàm đâu. Đại tiểu thư trầm ngâm: “A Sở sao còn chưa dậy nhỉ? Tối qua không phải đã bảo là hôm nay phải dậy sớm rồi sao? Cái đồ heo lười này, có khi phải đi lên gọi mới được.”

Đại tiểu thư nghĩ vậy rồi đi lên lầu hai, đến trước cửa phòng Sở Phàm, gõ cửa gọi:

- A Sở, dậy đi. A Sở, A Sở ...

Đại tiểu thư gọi vài tiếng không thấy trong phòng có động tĩnh gì cả. Nàng nhú mảy rồi tự mở cửa phòng Sở Phàm ra. Vừa mở cửa ra thì thấy trong phòng không có ai cả, giường lớn trống trơn, nào có bóng dáng của Sở Phàm đâu.

“Ô, A Sở sao lại không ở trong phòng nhỉ? Anh ấy đi ra ngoài rồi ư? Mà đi ra ngoài từ lúc nào nhỉ?” Đại tiểu thư trong lòng kinh ngạc, trầm ngâm. Nàng chạy xuống lầu thì thấy xe của Sở Phàm đã đi mất từ lúc nào, xem ra là hẳn đã lái xe đi ra ngoài từ sáng sớm rồi.

Trương bá cũng cho nàng biết rằng Sở Phàm đã lái xe đi ra ngoài từ sớm rồi. Nàng rất băn khoăn, sớm vậy mà Sở Phàm đã đi rồi thì là đi đâu đây?

Nghĩa trang Bảo Sơn.

Trước mộ của cô gái xinh đẹp có cái tên A Thiển đang có một người thanh niên vẻ mặt ảm đạm. Trong tay hắn cầm một bó cúc trắng lớn. Đôi mắt hắn mang nỗi đau xót sâu sắc nhìn lên bức ảnh chụp A Thiển đang cười tươi sáng trên tấm mộ bia. Vẻ mặt hắn cực kỳ bi thương. Người thanh niên này đúng là Sở Phàm. Sáng sớm hắn đã lái xe đến nghĩa trang Bảo Sơn viếng mộ A Thiển.

Sở Phàm chậm rãi cúi xuống, đặt bó hoa cúc trắng kia trước mộ bia của A Thiển, chậm rãi nói:

- A Thiển, anh lại đây thăm em.

Giọng nói có chút trầm trọng.

- Không biết mấy ngày nay em ở dưới đó thế nào? Có cô đơn không? Anh nghĩ chắc là không đâu nhỉ. Em là một cô gái rất đáng yêu, ở dưới đó chắc hẳn em sẽ có nhiều bạn bè. Hi vọng em ở đó được vui vẻ thoải mái. Những việc ở đây đã không cần em phải quan tâm nữa rồi. Em biết không, anh đã giúp em báo thù rồi. Trương thiếu đã chết. Tối hôm qua Từ Lăng cũng đã đi đời. Những kẻ đã từng tổn thương em đều đã chết, em có thể an nghỉ được rồi.

Với lại, anh cũng gửi tiền sinh hoạt hàng tháng đều đặn cho mẹ em. Tháng nào anh cũng sai người âm thầm đến thăm bác ấy. Em yên tâm đi, tình hình của mẹ em bây giờ tốt rồi. Em của em thì tháng nào anh cũng gửi tiền sinh hoạt cho nó. Anh định chờ khi nó tốt nghiệp thì sẽ nói cho nó biết chuyện của em. Anh nhớ là em cũng đồng ý để anh làm thế mà, phải không? A Thiển, em thanh thản an nghỉ dưới đó nhé. Anh sẽ thay em chăm sóc tốt những người thân của em. Anh cũng sẽ thường xuyên tới đây thăm em. Em sẽ không cô đơn nữa đâu.

Sở Phàm trầm thì nói xong, trầm ngâm nhìn bức ảnh chụp A Thiển ở trên bia mộ. Trong ảnh, A Thiển cũng đang nhìn hắn. Hắn khẽ động tâm, đưa tay chạm nhẹ lên bức ảnh chụp A Thiển, dường như muốn cảm nhận hơi thở của cô.

Sở Phàm chậm rãi nói tiếp:

- A Thiển, mặc dù anh và em âm dương cách trở, nhưng anh tin là em nhất định nghe được những lời anh nói. Kiếp này anh thiếu nợ em nhiều lắm. Kiếp sau nhất định anh sẽ đền bù lại cho em.

Lúc này, điện thoại di động của hắn chợt đổ chuông, là đại tiểu thư gọi. Hắn không nghe máy mà tắt đi. Sau đó, nhìn A Thiển trên bia mộ, hắn khẽ bảo:

- A Thiển, anh phải đi rồi. Sau này sẽ thường xuyên đến thăm em.

Nói xong, hắn rời khỏi mộ A Thiến, đi ra khỏi khu nghĩa trang. Lúc này, hắn mới mở điện thoại ra gọi lại cho đại tiểu thư.

- Alo, A Sở à, sáng sớm tinh mơ anh chạy đi đâu vậy?

- Anh đến thăm A Thiến.

- Vậy à, hóa ra sáng sớm anh đã đi thăm A Thiến rồi. Em đang ở nhà chờ anh. Anh về đi rồi mình cùng đi đến buổi họp báo của Quốc Cảnh nào.

- Được rồi, giờ anh về ngay đây.

Sở Phàm nói xong thì gác máy.

Khi Sở Phàm trở lại biệt thự Lam Hải thì thấy đại tiểu thư đang chờ hắn trong phòng khách. Thấy hắn trở về, nàng vội vàng bảo:

- Anh tranh thủ thời gian ăn bữa sáng đi. Ăn xong rồi đi.

- Họp báo bắt đầu lúc mấy giờ? Nếu không thì bây giờ đi luôn thôi, không ăn sáng cũng không sao đâu.

- Không cần gấp vậy đâu. Họp báo đến mười giờ mới bắt đầu. Anh ăn sáng đi đã, là em sáng dạ tự làm đấy.

Đại tiểu thư sáng giọng bảo:

- À, nếu là đại tiểu thư tự mình làm thì anh phải ăn nhiều chút mới được, haha.

Sở Phàm cười cười.

Đại tiểu thư nghe thế thì cười duyên dáng, đôi mắt đẹp chứa đầy thâm tình liếc nhìn Sở Phàm, nói:

- Anh ăn đi, em đi thay quần áo cái đã.

Nói rồi nàng đi lên trên lầu.

Khi đại tiểu thư đã hoàn chỉnh phục trang, một bộ váy dài hở lưng đoan trang tao nhã mà không mất đi vẻ thành thực, quyến rũ thì phát hiện ra Sở Phàm đã ăn sáng xong rồi. Nàng không kìm nổi, kinh ngạc bảo:

- Oa, sao anh ăn nhanh vậy?

- Nhanh à? Có lẽ là do đại tiểu thư thay quần áo, trang điểm lâu thì có. Hắc hắc.

- Sao mà thế được? Có phải là không chờ được, không kiên nhẫn được chứ gì?

Đại tiểu thư nói, có vẻ bực bội.

- Làm sao lại thế được, cho dù là chờ cả trăm năm anh cũng sẵn sàng mà.

Sở Phàm cười cười rồi kéo cánh tay ngọc ngà của đại tiểu thư, đi ra bên ngoài.

Đối với những hành động vô cùng thân thiết như vậy của Sở Phàm, đại tiểu thư đã không còn ngại ngùng như trước nữa. Dù sao thì Sở Phàm cũng đã nói rõ với ba nàng về tình cảm lưu luyến của hai người rồi. Chuyện của nàng và Sở Phàm là chuyện mà sớm muộn gì cũng sẽ phải công khai, cũng không cần thiết phải che che giấu giấu mãi thế nữa.

Sở Phàm đưa đại tiểu thư lên xe mình, rồi ngồi vào ghế lái, chạy tới tòa nhà Quốc Cảnh.

.....

Trung tâm hội nghị của tòa nhà Quốc Cảnh là nơi diễn ra họp báo hôm nay.

Ở hiện trường lúc này còn cách khoảng nửa tiếng nữa là đến lúc họp báo chính thức bắt đầu, nhưng cả hội trường lớn như vậy đã chật ních các ký giả của các đơn vị truyền thông, tin tức. Ở hội trường cũng có bố trí máy quay phim, chụp ảnh. Nhân viên lễ tân cũng đang bận bịu chuẩn bị cho buổi họp báo bắt đầu.

Khi họp báo sắp bắt đầu thì đại tiểu thư và Sở Phàm đến nơi. Theo sự sắp xếp của nhân viên lễ tân, hai người ngồi xuống hàng ghế dành cho khách quý.

Đúng mười giờ, buổi họp báo của Tập đoàn Quốc Cảnh chính thức bắt đầu. Họp báo lần này đích thân chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh, Kỷ Thiên Vũ chủ trì. Khi Kỷ Thiên Vũ xuất hiện và chậm rãi đi lên sân khấu thì trong hội trường vang dội tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

- Chào mừng tất cả mọi người, tất cả các ký giả của các hãng truyền thông tin tức, các bạn bè bằng hữu đã đến tham dự buổi họp báo này của công ty Quốc Cảnh. Nhằm mục tiêu làm rõ những vấn đề không bình thường liên tiếp phát sinh gần đây trong nội tại công ty, chúng tôi đặc biệt tổ chức buổi họp báo này. Trong buổi họp báo này, tôi sẽ thông báo một số điểm tóm tắt chủ yếu của bản kế hoạch xây dựng sơ lược của Quốc Cảnh trong thời gian tới.

Giọng điệu trầm rãi, bình ổn và giàu nghị lực của Kỷ Thiên Vũ cất lên, phía dưới hội trường lặng ngắt như tờ, chỉ còn những ánh chớp loang loáng chói mắt của các loại máy chụp.

Tiếp đó, Kỷ Thiên Vũ tường thuật tóm tắt lại những vấn đề nội tại mà công ty Quốc Cảnh đã nhiều lần gặp phải trong thời gian qua, cũng công bố các giải pháp trước mắt để xử lý những vấn đề đó. Ông còn nói qua một lần kế hoạch và mục tiêu thị trường trong vòng năm năm tới của Quốc Cảnh, và tuyên bố lợi nhuận của Quốc Cảnh trong năm nay chắc chắn đạt đến một tỷ một cách rất tự tin.

Một bài phát biểu tràn ngập tự tin này của Kỷ Thiên Vũ về triển vọng của Quốc Cảnh trong tương lai được hội trường hoan nghênh nhiệt liệt. Có điều, sau bài phát biểu, Kỷ Thiên Vũ lại đột nhiên tuyên bố:

- Trước mắt, cổ phiếu của Quốc Cảnh trên thị trường chứng khoán có chút không ổn định, nhưng đây cũng chỉ là tạm thời thôi. Công ty Quốc Cảnh từ khi thành lập đến nay đã trải qua 22 năm mưa gió. Trong 22 năm này, Quốc Cảnh liên tục phấn đấu, liên tục tiến lên, không ngừng tiến bộ. Tôi tin tưởng rằng sau này thành tựu của Quốc Cảnh sẽ ngày càng huy hoàng, sức cống hiến đối với xã hội và quốc gia sẽ ngày càng lớn hơn nữa.

Dưới đây, tôi lấy danh nghĩa cá nhân, đưa ra 100 triệu để mua vào toàn bộ cổ phiếu của Quốc Cảnh. Với hành động này, tôi muốn đưa ra một tín hiệu đối với tất cả mọi người: bất kể là mua cổ phiếu hay là mua nhà ở, Quốc Cảnh vẫn là sự lựa chọn tốt nhất của các bạn.

Kỷ Thiên Vũ phát biểu đầy hùng hồn, khiến cho mọi người đều có cảm giác ông rất tự tin với tương lai của Quốc Cảnh.

- Tiếp theo đây, tôi xin thông báo một tin tức cực kỳ quan trọng và khiến mọi người phấn chấn vô cùng. Đó là kể từ ngày hôm nay, cổ phiếu của Quốc Cảnh trên thị trường chứng khoán sẽ nhận được một khoản bút toán là 30 tỷ. Tôi tạm thời chưa thể cung cấp tin tức của nhà đầu tư đã đầu tư 30 tỷ này vào cổ phiếu của Quốc Cảnh. Bởi vì bản thân vị tiên sinh này cũng muốn tạm thời chưa công khai tin tức của mình ra. Đến thời điểm thích hợp và vị đó đồng ý, công ty chúng tôi sẽ công bố thông tin của nhà đầu tư đó. Khoản bút toán 30 tỷ mà vị tiên sinh này rót vào Quốc Cảnh trong thời điểm này chúng tôi rất xem trọng triển vọng trong tương lai của công ty chúng tôi trên thị trường chứng khoán. Khoản bút toán này cũng vô cùng ý nghĩa đối với cổ phiếu của Quốc Cảnh hiện nay. Tôi khẳng định, trong vòng mấy ngày sắp tới thôi, cổ phiếu của Quốc Cảnh sẽ có biến đổi nghiêng trời lệch đất trên thị trường chứng khoán.

Những lời này của Kỷ Thiên Vũ vừa nói ra thì cả hội trường buổi họp báo sôi lên sùng sục, mọi người bàn tán ồn ào, có cả nỗi kinh hãi, lại có cả sự nghi ngờ, và cả sự kích động nữa. Các ký giả của các hãng truyền thông tin tức đến tham gia họp báo đều sôi nổi thảo luận, đoán già đoán non xem nhà đầu tư thần bí đã rót 30 tỷ đầu tư vào cổ phiếu của Quốc Cảnh là ai? Có phải là ông trùm đầu tư của nước ngoài hay không? Chẳng lẽ là cổ thần Warren Buffet? (1)

Nhất thời, đủ loại dự đoán liên tiếp được đưa ra, chẳng qua cũng không có gì đáng tin được cả. Đến thời điểm vấn đề tranh cãi gay gắt rồi, một ký giả mới đứng lên hỏi:

- Xin hỏi Kỷ tiên sinh, ngài nói có một nhà đầu tư bí mật rót 30 tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh trên thị trường chứng khoán. Xin hỏi ngài có chứng cứ gì chứng minh rằng khoản bút toán này đã chuyển vào cổ phiếu của Quốc Cảnh rồi không?

Kỷ Thiên Vũ đáp:

- Các bạn ký giả đang ngồi đây nếu không tin có thể theo dõi cổ phiếu của Quốc Cảnh hôm nay. Trên thị trường chứng khoán có ghi chú rõ nội dung khoản bút toán này.

- Chủ tịch Kỷ, tôi là ký giả của Kinh Thành Tảo Báo, gần đây, cổ phiếu của Quốc Cảnh đã bị ảnh hưởng và hạ giá rất thấp trên thị trường, những khu nhà mà Quốc Cảnh triển khai trên phạm vi cả nước cũng ở trong tình trạng đình trệ, đa số nhà không tiêu thụ được. Thế mà hôm nay, chủ tịch Kỷ mời đến dự buổi họp báo long trọng thế này để công bố tin tức mới, áp dụng một loạt biện pháp kích thích cổ phiếu của Quốc Cảnh. Như vậy, xin hỏi công ty Quốc Cảnh có phải cũng có chính sách tiêu thụ tương ứng đối với các khu nhà còn đang tồn đọng kia không?

Kỷ Thiên Vũ chậm rãi trình bày:

- Bạn ký giả này hỏi rất hay. Từ cuối tuần trước, Quốc Cảnh đã bắt đầu triển khai ‘một tháng hành động’ để tiêu thụ nhà. Trong vòng ‘một tháng hành động’ này, công ty tổ chức khuyến mại ‘mua phòng trúng thưởng lớn’. Những người mua nhà may mắn sẽ trúng giải thưởng trị giá một triệu đồng. Ngoài những phần thưởng bằng hiện vật ra, còn có phiếu mua hàng nữa. Đợt khuyến mại cho hoạt động mua nhà lần này có 100 cơ hội trúng thưởng, cho nên những người dân mua phòng càng sớm thì cơ hội trúng thưởng càng nhiều.

... ..

Đến tận mười hai giờ trưa thì buổi họp báo này mới chấm dứt. Những người tham dự họp báo cùng với các ký giả của các hãng truyền thông tin tức lục tục rời khỏi hội trường.

Trên mặt đại tiểu thư lộ ra vẻ tươi cười. Trong quá trình diễn ra họp báo, nàng đều nắm chặt cánh tay Sở Phàm. Nàng biết rằng buổi họp báo lần này có hiệu quả còn tốt hơn cả mong đợi. Nàng tin tưởng là Quốc Cảnh sẽ dần dần vượt qua giai đoạn khó khăn, thành tích tương lai sẽ càng thêm sáng lạn.

Chú thích (1):

Theo Tạp chí Forbes, Warren Buffett là nhà tỷ phú giàu thứ 2 thế giới với tài sản lên tới hơn 44 tỷ USD và trong 10 năm tới nữa, gia tài của ông sẽ lên đến con số 100 tỷ USD. Ông sinh năm 1930, học ngành Tài chính tại trường Tài chính Wharton niên khoá 1947-49 rồi bất ngờ chuyển qua đại học Nebraska rồi tốt nghiệp khoa này tại đây năm 1950. Chưa hài lòng với trình độ của mình, ông tiếp tục theo học tại Đại học Columbia và lấy bằng thạc sỹ kinh tế năm 1951.

Sau đó ông đi làm và thi thố một lúc hai khả năng nổi trội của mình: làm nhân viên kinh doanh đồng thời phân tích chứng khoán. Đến năm 1965, ông giành tiền mua được cổ phần lớn ở công ty dệt may Berkshire Hathaway và đến 1970 trở thành Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc công ty. Và với tài năng của mình, ông chủ tài ba này đã chuyển xưởng dệt may đó thành một tập đoàn khổng lồ vào thập kỷ 90, hoạt động trên các lĩnh vực “ngon ăn” nhưng khó làm nhất là mua bán công ty, bảo hiểm, sản xuất và dịch vụ...

Warren Buffet sinh ra trong một gia đình khá giả, bố ông từng bốn lần làm nghị sỹ đảng Cộng hoà, là chủ nhân một công ty buôn bán ngoại tệ. Chàng Buffet lúc mới 11 tuổi đã tập tành làm ăn mua bán cổ phiếu. Lúc đó, cậu bé này mua 3 cổ phiếu của công ty có tên Cities Service Preferred với giá 40 USD mỗi cổ phiếu. Ngay sau đó giá cổ phiếu này hạ thê thảm, song cậu vẫn giữ lại thay vì bán tháo để cứu lấy mấy đồng đầu tư. Không lâu sau đó, cậu bán số của mình với giá lên tới 200 USD mỗi cổ phiếu.

Quá ngoạn mục, song ông chỉ thực sự nhảy vào lĩnh vực làm ăn từ năm 1956 với 5.000 USD tiền túi và 100.000 USD đi vay mượn của bạn bè để thành lập công ty. Khi công ty này giải thể vào năm 1969 thì vốn của nó đã tăng hơn 35 lần so với vốn ban đầu. Năm 1963 ông mua lại 5% tổng số cổ phiếu của American Express khi giá mỗi cổ phiếu chỉ có 35 USD. Năm năm sau mỗi cổ phiếu của công ty này đã tăng lên đến 189 USD. Trong những năm 70, ông đã đầu tư mạnh vào các công ty thông tin đại chúng và ông trở thành một trong những nhà đầu tư giữ các cổ phần lớn của tạp chí Time, công ty quảng cáo hàng đầu nước Mỹ Ogilvy & Mathew, công ty Interpublic. Danh sách liệt kê những thành công tài chính của Warren Buffet quả là không ngắn và trở thành những huyền thoại. Trị giá của Công ty Berkshire Hathaway mà ông hiện đang làm chủ với 44% cổ phần trị giá hơn 10 tỷ USD.

Những mốc quan trọng trong đời

1945: Warren kiếm được 175 USD/tháng với công việc giao báo cho Washington Post. Dành dụm được ít tiền, ông bỏ 1.200 USD mua 0,2 km² đất nông nghiệp.

1947: góp tiền cùng bạn học mua chiếc máy bắn đạn trò chơi giá 25 USD, đặt ở các cửa hàng cạo râu hớt tóc để khách chơi khi chờ tới lượt. Mua thêm 2 cái với giá tương tự trước khi bán cả 3 với giá 1.200 USD cho một cựu chiến binh một năm sau đó.

1949: Bất ngờ chuyển từ trường Wharton sang học ở Đại học Nebraska. Được đề nghị một chỗ làm tại hãng J.C. Penney, một trong những tập đoàn bán lẻ hàng đầu hệ thống siêu thị Mỹ, ngay sau khi tốt nghiệp nhưng đã từ chối.

1950: nộp đơn xin học trường Đại học kinh doanh Harvard nhưng bị từ chối nên đành chuyển sang học trường Đại học Columbia và được hai giáo sư nổi tiếng về chứng khoán là Ben Graham và David Dodd dìu dắt cho tới ngày đoạt bằng Thạc sỹ tài chính.

1951: Phát hiện thầy mình là Graham có tên trong Ban lãnh đạo công ty bảo hiểm GEICO và xin làm không công nhưng bị công ty từ chối vì sợ không đủ sức đáp ứng tham vọng lớn của Warren.

1954: Ben Graham gọi Warren vào làm cho mình với mức lương khởi điểm 1.000 USD/tháng.

1956: Warren nâng số tiền tiết kiệm được lên 140.000 USD và lập công ty Buffett Associates, Ltd.

1959: Warren gặp Charlie Munger và hai người ngay lập tức thấy hợp ý nhau. Người này sau đã trở thành Phó Chủ tịch Berkshire Hathaway, góp công lớn cho thành công của hãng.

1962: Đã có số vốn bạc triệu, đầu tư 1 triệu USD vào một nhà máy sản xuất mà ông cho là tiềm năng có tên Berkshire Hathaway, với mức giá rẻ 8 USD mỗi cổ phiếu.

1970: Tài sản riêng lên tới 25 triệu USD dù chỉ mới 39 tuổi. Warren giữ 29% cổ phần ở Berkshire Hathaway và lên làm Chủ tịch hãng.

2005: là nhà tỷ phú giàu thứ 2 thế giới với tài sản lên tới hơn 44 tỷ USD.

387. Chương 377: Nỗi Khiếp Sợ Của Trương Bằng

- A Sở, có thể thấy là từ giờ trở đi, anh chính là nhà đầu tư thần bí mà các ký giả của các hãng truyền thông tin tức tranh nhau dự đoán rồi.

Đại tiểu thư vừa cười vừa nói.

- Ha ha, vậy cứ để bọn họ đoán đi. Như vậy sẽ làm cho càng nhiều người chú ý đến Quốc Cảnh hơn.

Sở Phàm cũng vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy, nhưng mà vấn đề là anh là một nhà đầu tư bí mật, một lúc rót vào cổ phiếu của Quốc Cảnh tận ba mươi tỷ đồng – đây chính là chuyện rất chấn động đấy. Giới truyền thông sẽ phán đoán rằng anh nếu có thể xuất ra ba mươi tỷ một lúc để đầu tư thì chứng tỏ tài sản của anh còn hơn ba mươi tỷ nhiều. Mà anh lại là một thanh niên tuổi trẻ như thế. Em nghĩ là sau khi bị giới truyền thông công khai tin tức ra, anh nhất định sẽ trở thành trung tâm tiêu điểm chú ý của tất cả các cô gái tươi trẻ xinh đẹp trên thế giới này đấy.

Đại tiểu thư nói một cách sâu xa, trong giọng nói dường như có cả chút ý ghen tuông nữa.

Sở Phàm nghe thế thì hơi sững sốt, lập tức nghe ra mùi vị dấm chua trong câu nói của đại tiểu thư. Hắn không kìm nổi cười cười, đưa tay ôm vòng eo mềm mại mảnh khảnh của đại tiểu thư, dịu dàng bảo:

- Sao nào? Lại ghen rồi à? Ha ha, cho dù anh lập tức trở thành một bạch mã hoàng tử tuổi trẻ giàu có thì sao nào? Trong mắt anh không phải là chỉ yêu có mình em thôi sao? Trong mắt anh, trên đời này không còn cô gái nào hấp dẫn hơn em được nữa cả. Em nói anh còn có thể coi trọng những người khác được sao?

Đôi lần thu thủy của đại tiểu thư hiện lên ý cười sung sướng, nhưng nàng vẫn bĩu môi, nói:

- Ai mà biết được anh. Đàn ông toàn là những người dễ thay lòng đổi dạ còn gì.

- Đại tiểu thư còn lo lắng nghi ngờ anh sao? Thế từ hôm nay trở đi anh trối chết anh với em lại làm một. Để xem anh làm sao mà thay lòng đổi dạ được nào, được không?

- Ui giời, chẳng phải làm thế đâu. Anh mà có thay lòng đổi dạ thật thì có trối buộc gì cũng vô dụng thôi.

- Được rồi, có một cô gái xinh đẹp trí tuệ như em làm vợ mà anh còn biến đổi gì nổi nữa đây.

Sở Phàm đành cười, nói với vẻ bất đắc dĩ.

- Em, em còn chưa đồng ý gả cho anh đâu. Ai là vợ anh chứ.

Sắc mặt đại tiểu thư hồng lên, cãi nhẹ.

Lúc này, Kỷ Thiên Vũ sau khi trả lời nốt một số phỏng vấn thì đi lại phía họ, mỉm cười. Hai người thấy thế thì cũng đi lại đón.

- Chú Kỷ, xem ra hợp báo lần này còn thành công hơn cả mong đợi nữa.

Sở Phàm cười khẽ, nói.

Kỷ Thiên Vũ cười phá lên:

- Ha ha, hi vọng là như thế. Đi nào. Chúng ta cũng đi thôi. Vừa đi vừa nói chuyện.

Đại tiểu thư nói:

- Có thành công hay không thì chỉ cần xem tốc độ tăng của cổ phiếu Quốc Cảnh từ hôm nay là sẽ biết ngay.

- Ủ, mà đúng rồi, Tiểu Sở, bút toán tài chính kia của cháu là rót vào theo phương thức nào?

Kỷ Thiên Vũ thấp giọng hỏi nhỏ.

- Những năm gần đây Ngô bá đã giúp cháu gây dựng nên một nhóm nhân tài trên phương diện tài chính kinh tế rồi. Cháu đã nói Ngô bá đưa những người này gia nhập công ty Quốc Cảnh. Những cao thủ về tài chính kinh tế này sẽ giúp cháu chuyển bút toán tài chính này vào cổ phiếu của Quốc Cảnh trên thị trường chứng khoán. Tất cả những hoạt động này Ngô bá sẽ đều giám sát cẩn thận, không có việc gì đâu.

- Phù, vậy là tốt rồi. Chú tin là Quốc Cảnh sẽ lại vượt lên một tầm cao mới.

Kỷ Thiên Vũ tràn ngập tự tin, nói.

- Vâng, con cũng tin ba, cũng tin tưởng A Sở.

Đại tiểu thư cũng nói, hai tay càng nắm chặt cánh tay của Sở Phàm hơn nữa.

Trương Bằng hôm nay đang ở nhà xem tin tức trên TV. Tối hôm qua, ông ta nhận được điện thoại của Lam Chính Quốc gọi tới, nói rằng đã giải quyết xong Triệu Hoa rồi. Ông ta nghe xong thì nói vài câu vui mừng lấy lệ. Chẳng qua vấn đề mà ông ta quan tâm nhất chính là Sở Phàm. Một ngày không trừ bỏ được Sở Phàm là một ngày ông ta không được an tâm, vì thế, vội vàng hỏi Lam Chính Quốc xem khi nào thì giải quyết đến Sở Phàm. Lam Chính Quốc nói lão đang hoài nghi thân phận của Sở Phàm, do đó phải hoàn toàn điều tra rõ ràng được thân phận của Sở Phàm rồi mới tính tiếp được. Trương Bằng thấy vậy thì dặn dò Lam Chính Quốc phải giải quyết vấn đề Sở Phàm nhanh một chút.

Nhưng mà điều làm cho Trương Bằng thấy kỳ quái là thằng con ông ta, Trương thiếu, đã hai ngày nay rồi không về nhà. Hơn nữa, di động cũng tắt máy, không biết là đi đâu mất rồi.

Trương Bằng cũng không hề có chút nào băn khoăn lo lắng về chuyện này. Ông ta nghĩ đến mấy hôm trước đối xử với con mình có phần hơi nghiêm khắc. Hơn nữa, trước mặt nhiều người như vậy mà Sở Phàm còn làm trò, tát Trương thiếu vài cái. Cho nên trong lòng Trương thiếu cảm thấy ảm ức mà chạy ra ngoài chơi bởi phát tiết cũng không phải là không có khả năng. Hơn nữa, trước đây Trương thiếu cũng từng có dăm ba ngày không về nhà rồi, chỉ có điều việc tắt máy di động thế này thì đây là lần đầu tiên.

Lúc này, Trương Bằng đang bị một tin tức trên TV hấp dẫn. Bản tin trên TV này đang quay cảnh hành lang an toàn ở con đường vòng quanh núi bị phá hủy, một phóng viên đứng bên cạnh nói:

- Đây là đoạn đường nguy hiểm nhất trên con đường vây quanh núi ở thủ đô. Mọi người có thể nhìn thấy trước mắt đây là hành lang an toàn đã bị phá hủy. Phòng cảnh sát sau khi điều tra đã xác định là hai ngày trước đây từng có một chiếc xe va chạm vào hành lang an toàn này, rơi xuống dưới vách núi. Tin tức cụ thể chúng ta sẽ nghe đội trưởng Vương tường thuật lại.

- Xin chào đội trưởng Vương, các anh đã xác minh được là có một chiếc ô tô đâm qua hàng rào an toàn và rơi xuống vách núi phải không? Có thương vong nào không? Chủ nhân chiếc xe là ai? Anh có thể cung cấp một số tin tức này được không ạ?

Nói rồi trên màn hình chuyển qua hình ảnh của một cảnh sát trung niên có vẻ từng trải và giàu kinh nghiệm.

- Hôm qua đội cảnh sát chúng tôi nhận được tin báo là ở đoạn đường vây quanh núi có một chiếc xe rơi xuống vách núi. Nhóm cảnh sát chúng tôi nhận được tin tức này vội tới đây ngay. Chúng tôi còn phải chia thành nhiều nhóm nhỏ lần theo đường núi đi xuống bên dưới để tìm hài cốt trong chiếc xe này. Sau một ngày tìm kiếm đã bước đầu xác định được một số thông tin. Đúng là có một chiếc xe va chạm vào hàng rào bảo vệ và rơi xuống vách núi. Đây là một chiếc Audi, cả xe đã bị hủy hoại đến không nhận diện được. Bên trong xe có một người chết. Trên người người này cũng không có giấy tờ gì chứng minh thân phận cả, do đó, đội cảnh sát điều tra của chúng tôi còn phải tiến hành điều tra thêm nữa mới biết được.

- Như vậy là phía cảnh sát đã có tin tức gì liên quan đến thân phận của người chết chưa?

- Một tin tức quan trọng là chúng tôi có biển số xe của chiếc Audi này. Do đó, đội cảnh sát chúng tôi dự định thông báo trên các phương tiện thông tin truyền thông. Nếu như các quý vị đang theo dõi TV có ai biết được tin tức có liên quan đến chiếc xe Audi có biển số đăng ký ở Bắc Kinh này thì xin nhanh chóng liên hệ với đội cảnh sát của chúng tôi.

- Như vậy, nếu như các quý vị đang xem TV có biết chủ nhân của chiếc xe hiệu Audi này, hoặc là có thể cung cấp các tin tức có liên quan thì vui lòng liên hệ ngay với cảnh sát.

Sau khi nói xong, phóng viên lại hỏi tiếp:

- Xin hỏi đội trưởng Vương, ngài cho rằng nguyên nhân của sự cố này là gì ạ?

- Chúng tôi đã kiểm tra thi thể và đo được nồng độ cồn rất cao. Hơn nữa, khi chiếc Audi này va chạm vào hàng rào an ninh thì chúng tôi đã mời các chuyên gia giám định, thấy rằng tốc độ chiếc xe này lúc đó đã vượt quá 100km. Do đó, bước đầu cảnh sát nhận định rằng đây là người uống rượu say rồi lái xe chạy nhanh, hoặc là sau khi uống rượu thì chạy xe không khống chế được, đã va chạm vào hàng rào an ninh và rơi xuống dưới vách núi. Quý vị cũng có thể nhìn thấy, phía trước đoạn đường này chính là một đoạn cua gấp khúc vuông 90 độ. Có thể là xe không kịp chuyển cua nên trực tiếp va chạm vào hàng rào an ninh rồi rơi xuống dưới vách núi.

- Xem ra lái xe sau khi uống rượu say là vô cùng nguy hiểm. Hi vọng các quý vị và các bạn đang xem TV sau khi thấy sự cố này sẽ tích cực rút kinh nghiệm, đừng lái xe sau khi uống rượu.

- Đúng, đội cảnh sát chúng tôi vẫn nghiêm khắc xử lý các hành vi lái xe sau khi uống rượu. Sự cố này xảy ra cũng không phải ngẫu nhiên. Đường bao quanh núi vốn rất khó đi, lái xe với tốc độ cao như vậy sẽ rất dễ xảy ra sự cố không may.

... ..

Phần sau của tin tức thì Trương Bằng đã không còn xem nổi nữa rồi. Sắc mặt của ông ta chợt tái nhợt. Thân hình già cả run lên nhẹ, ánh mắt toát ra vẻ khủng hoảng và không thể tin nổi.

- Xe Audi? Biển số đăng ký ở Bắc Kinh. Đây không phải là xe của Chính nhi sao? Nói như vậy thì cái xe rơi xuống vách núi kia là xe của Chính nhi ư? Người chết kia là Chính nhi ư? Không có khả năng, không thể nào...

Trương Bằng thì thảo lẩm bẩm, hai tay bắt đầu run lên, ngực dòn đập thổ gấp. Ông ta vớ vội lấy điện thoại lại gọi vào số di động của Trương thiếu. Nhưng gọi đến hai ba lần mà vẫn có tiếng đáp lại đều đều: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Lập tức, một cảm giác bất an và sợ hãi bao phủ toàn thân Trương Bằng. Ông ta kinh hãi nhìn TV, trong tiềm thức không thể thừa nhận được là chiếc xe Audi rơi xuống vách núi kia là xe của con mình.

- Không, không thể là Chính nhi được. Tuyệt đối không thể nào là Chính nhi được. Chính nhi chỉ ra ngoài chơi bởi giải sầu thôi. Tuyệt đối không thể nào là nó được. Đúng rồi, có thể Chính nhi đang ở cùng bạn gái nó. Đúng, đúng, mình phải gọi điện cho bạn gái nó hỏi lại xem sao.

Trương thiếu đã từng đưa Lý Tư Phượng về nhà. Lúc ấy, Trương Bằng đối với cô bạn gái của con mình cũng không có mấy hảo cảm, nhưng cũng không phản đối hay gì cả.

Trương Bằng tra tra kiểm kiểm một lúc, cuối cùng cũng tìm được số điện thoại của Lý Tư Phượng. Ông ta vội vàng gọi điện.

- Alo, xin hỏi ông tìm ai?

Lý Tư Phượng nhắc máy lên hỏi.

- Cô là Tiểu Phượng à? Tôi là ba của Trương Chính.

- A, là chú Trương ạ? Chú khỏe không ạ?

Thực sự thì Lý Tư Phượng rất kính trọng vị Bí thư Thị ủy này.

- Tôi hỏi cô, Trương Chính có đang ở cùng với cô không?

Trương Bằng gấp giọng hỏi.

Lý Tư Phượng nghe xong thì rất kinh ngạc. Buổi tối hôm đó, cô bay về Bắc Kinh, gọi điện thoại báo Trương thiếu ra đón, Trương thiếu đã đồng ý rồi. Nhưng sau khi xuống máy bay, cô chờ mãi mà không thấy bóng dáng Trương thiếu đâu thì không khỏi bức bối. Cuối cùng tự về nhà và hai ngày nay cũng chẳng thêm liên hệ lại với Trương thiếu nữa. Nhưng lại nhận được điện thoại hỏi tin tức của Trương Bằng, cô không khỏi thấy khó hiểu.

- Không ạ, hai ngày nay rồi cháu không gặp anh ấy.

Lý Tư Phượng trả lời chi tiết.

- Cái gì?

Trương Bằng hoảng sợ, suýt tí nữa thì chân đứng không vững được nữa. Ông ta lại hỏi:

- Thế lần cuối cùng cô liên hệ với nó là lúc nào?

- Chính là buổi tối hai hôm trước, cháu đi máy bay trở về thủ đô. Anh ấy bảo sẽ ra sân bay đón cháu. Nhưng cháu chờ mãi chờ mãi mà không thấy anh ấy đâu, nên cháu phải tự về. Hai ngày nay rồi bận việc công ty nên cháu cũng không liên lạc lại với anh ấy.

Lý Tư Phượng dừng lại một chút, rồi lại hỏi:

- Sao vậy chú Trương? Máy ngày nay Trương Chính không có ở nhà à?

Lý Tư Phượng hỏi, nhưng cô lại chỉ nghe thấy tiếng “tút, TUT..”. Trương Bằng đã dập máy.

Dập máy xong, sắc mặt Trương Bằng tái nhợt, thân thể không kim nổi mà run rẩy, miệng thì thảo lảm bảm:

- Chính nhi nếu nói là lái xe đi đến sân bay đón Tiểu Phượng thì nó sẽ không đến đường vòng quanh núi làm gì. Nhất định là thế rồi. Cho nên sự cố xảy ra ở đường vòng quanh núi kia tuyệt đối không phải là Chính nhi, tuyệt đối không phải.

Trương Bằng cứ lảm bảm, thì thảo, đến mức rồi ngay cả bản thân ông ta cũng cảm thấy ông ta nói ra những lời này là tự an ủi, tự lừa mình dối mình thôi.

- Không được, mình phải đi đến cái đường vòng quanh núi kia nhìn xem thế nào.

Trương Bằng tự nhủ rồi cầm lấy áo khoác, mở cửa vội vàng đi ra bên ngoài.

Lúc đi ra vừa hay gặp phải bà vợ đi chợ về. Bà vợ thấy Trương Bằng gấp gấp ba chân bốn cẳng như thế thì không nhịn được hỏi:

- Ông, ông đây là đi đâu đấy?

Trương Bằng không trả lời, sắc mặt âm trầm nghiêm nghị đi ra bên ngoài.

Bà vợ ông ta nhìn theo bóng dáng chồng, thì thào:

- Cả ngày đều lo lắng căng thẳng, vội vàng. Tôi thấy không bằng sớm rút lui khỏi quan trường đi cho xong. Azzzz, Chính nhi cũng không biết đi đâu mà hai ngày rồi còn chưa về nhà nữa.

388. Chương 378: Xác Định Trương Thiếu Đã Chết

Sau khi Trần Thiên Minh tới tòa nhà Thị ủy, Trương Bằng với thái độ không bình thường ngồi cùng một xe với Trần Thiên Minh. Trong lòng Trần Thiên Minh cũng băn khoăn, nhưng Trương Bằng đang ngồi đây là phải dùng xe chuyên dùng đặc biệt. Dưới sự hộ tống của ba xe cảnh sát, cả đoàn chạy về đoạn đường vòng quanh chân núi.

Trần Thiên Minh ngồi ở ghế sau của xe. Ông đưa mắt nhìn Trương Bằng, một vẻ âm trầm không lường được. Nếu là trước đây thì Trần Thiên Minh đã bị thái độ ngồi trên xe như thế của Trương Bằng làm cho ít nhiều cũng có chút khiếp sợ. Ngồi trên ghế sau của xe, lại nhìn đến gương mặt âm trầm không ngừng thay đổi của Trương Bằng, ông lại thấy trái tim mình băng giá. Nhưng hiện giờ, tình thế đã có chút biến đổi. Trong quá trình phá giải vụ án buôn lậu thuốc phiện của Hứa Nhạc, ông đã nắm giữ bằng chứng Trương thiếu, con trai Trương Bằng lạm dụng quyền lực của ba mình bật đèn xanh cho Hứa Nhạc, hơn nữa còn thông đồng làm bậy. Những chứng cứ đó là đòn trí mạng đối với Trương Bằng rồi.

Bởi vậy, Trần Thiên Minh nhìn khuôn mặt âm trầm phảng phất nổi bực tức, lạnh lẽo của Trương Bằng mà trong lòng thầm cười lạnh. Trong mắt ông, bóng dáng của Trương Bằng đã già cỗi rồi, chỉ còn cái bóng rắng của con hổ, nhiều nhất cũng chỉ có thể gầm lên vài tiếng ra oai mà thôi, không thể cắn xé người ta được nữa.

Việc Trương Bằng đột nhiên vội vàng đến con đường vây quanh núi, Trần Thiên Minh đương nhiên là biết lý do vì sao. Chắc là Trương Bằng đã xem bản tin trên TV về sự cố ô tô rơi xuống vực ở đoạn đường vòng quanh núi kia. Trương Bằng hoài nghi chiếc xe rơi xuống vực kia chính là xe của con trai ông ta, Trương thiếu, cho nên mới vội vã đến đoạn đường này để xác minh sự thật.

Trong đáy lòng, Trần Thiên Minh âm thầm cười lạnh, nghĩ: “Trương Bằng ơi là Trương Bằng. Mày cũng nếm thử một chút cái cảm giác đau đớn khi mang tang con đi. Cũng chỉ tại con mày quá mức âm hiểm ác độc, không ngờ lại hại chết con tao. Đây là thứ nhất. Thứ hai nữa là con mày quá mức cuồng vọng kiêu ngạo, lại còn lòng lang dạ sói, tự cho là một tay mình có thể xoay chuyển cả thủ đồ như chong chóng. Hừ, con mày như thế thì sớm muộn gì cũng phải chết thôi.

- Tiểu Trần à.

Trương Bằng đang ngồi ở ghế trước đột nhiên lại nói chuyện:

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh ở vị trí cục trưởng này cũng đã ba năm rồi phải không?

Trần Thiên Minh vội vàng cười làm lành, đáp:

- Vâng, vâng, ba năm trước đây chính là nhờ bí thư đề bạt nên tôi mới được ở vị trí này.

- Sao mà nói là do tôi đề bạt được. Năng lực của anh quá rõ ràng như ban ngày rồi còn gì. Việc được thăng chức lên vị trí cục trưởng chỉ là điều sớm hay muộn thôi.

Trương Bằng thần nhiên nói.

- Không dám, không dám. Vẫn là phải cảm ơn Bí thư cất nhắc cho nên tôi mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Trần Thiên Minh vẫn khiêm tốn nói.

Trương Bằng bỗng đổi giọng:

- Ài, thôi không nói những chuyện này nữa. Ba năm nay anh cũng có không ít công trạng rồi. Nhưng gần đây ở thủ đô lại thường xuyên xảy ra sự cố. Đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì đâu.

Trong lòng Trần Thiên Minh cũng hơi kinh hãi, vội vàng nói:

- Bí thư, tôi quản lý không tốt, thật thẹn với chức vụ này, lại phụ cả công lao cất nhắc bồi dưỡng của bí thư rồi.

- Cũng không thể trách anh hết được. Nhưng công an cảnh sát các anh cũng phải tăng cường mức độ chấp pháp lên đi. Cần phải đề phòng những việc chưa xảy ra thôi.

Trương Bằng nói xong đột nhiên lại hỏi:

- Nghe nói đêm hôm qua trên đường cao tốc Tam Hoàn lại phát sinh ra vụ án ô tô nổ phải không?

- Vâng, đúng vậy. Tối hôm qua có một chiếc xe ở trên đường cao tốc Tam Hoàn đột nhiên phát nổ, có một người chết. Trước mắt vẫn đang trong quá trình điều tra tìm kiếm nguyên nhân.

Trần Thiên Minh nói rồi trầm nghĩ, “Hừ, đồ cáo già. Vụ nổ ô tô này chỉ sợ là chưa xảy ra thì mày đã sớm biết trước rồi cũng nên”.

- Không ngờ lại có những sự kiện như vậy phát sinh. Đây chính là những sự kiện ác liệt cực đoan dồn dập đến, có ảnh hưởng rất lớn đến an ninh xã hội ở thủ đô. Đã tra ra kết quả gì chưa? Thân phận người chết, nguyên nhân ô tô phát nổ, mấy chuyện đó đã điều tra ra chưa?

Giọng nói của Trương Bằng âm trầm, lạnh lùng.

- Bước đầu xác định thân phận người chết là Triệu Hoa, Tổng Giám đốc của Công ty Bất động sản Kim Khoa, cũng chính là con trai của cố chủ tịch công ty là Triệu Thanh.

Trần Thiên Minh dừng lại một chút mới nói tiếp:

- Về nguyên nhân ô tô phát nổ thì bước đầu xác minh là sớm có hành vi phạm tội. Đối tượng tình nghi đã gài bom có thiết bị điều khiển trong xe của Triệu Hoa. Đợi cho sau khi Triệu Hoa lái xe đến trên đường cao tốc Tam Hoàn rồi mới giật kíp nổ.

- Cái gì? Lại có chuyện lắt léo đến thế sao? Tra, phải nghiêm tra. Cần phải điều tra rõ ràng sự kiện phát nổ lần này, nhất định phải bắt được kẻ phạm tội, trả lời cho công chúng.

Trương Bằng đột nhiên phát giận đến không thể hiểu nổi.

- Vâng, sự cố lần này cảnh sát chúng tôi sẽ nghiêm khắc điều tra để trả lại sự công bằng cho người đã khuất, cũng là trả lại sự công bằng cho xã hội.

Giọng điệu của Trần Thiên Minh cũng rất kiên quyết, khẳng định. Đồng thời, trong lòng thầm cười lạnh quan sát Trương Bằng đang diễn trò ngoạn mục.

Trương Bằng nghe thế thì một lúc sau, sự phẫn nộ cũng dần dần hạ bớt. Đột nhiên, ông ta lại nói:

- Anh có biết lần này vì sao mà tôi phải vội vàng đến xem sự cố ô tô rơi xuống vực ở con đường vòng quanh núi này không?

Trần Thiên Minh thấy rùng mình, nhưng vẫn không hề đổi sắc mặt, trả lời:

- Có thể là sự cố này đã khiến cho bí thư đặc biệt coi trọng chăng.

Trương Bằng nở nụ cười lạnh, nói:

- Vậy, nguyên nhân của sự cố này đã điều tra rõ ràng ra chưa?

- Vụ này là do đội trưởng Vương của Đại đội Hai trong Cục phụ trách điều tra. Kết quả điều tra ra nguyên nhân của sự cố này là do say rượu lái xe với tốc độ cao đến địa điểm hiểm trở thì thành ra như vậy. Theo lời đội trưởng Vương thì sau khi rượu say vào lại lái xe ở trên đường vòng quanh núi với tốc độ cao, lại bởi vì là buổi tối, cho nên tai nạn mới xảy ra.

Trần Thiên Minh không nhanh không chậm tường thuật lại. Vụ này ông đã âm thầm có sự sắp xếp thỏa đáng rồi. Đã sẵn có chứng cứ chứng minh là Trương thiếu uống rượu say rồi lái xe và bị rơi xuống vách núi chứ chẳng liên quan gì đến những người khác cả.

Trương Bằng nghe xong thì trầm mặc một lúc lâu. Tiếp đó lại hỏi:

- Đúng rồi, anh cũng đã từng tiếp xúc với thằng con hư hỏng của tôi phải không?
- Bí thư nói là Trương công tử à? Trước kia cũng có lúc có chút việc phải bàn bạc với Trương công tử.
- Thế à. Vậy hai ngày gần đây anh có tiếp xúc với nó không?

Giọng nói của Trương Bằng vẫn âm trầm.

Trần Thiên Minh cười cười, đáp:

- Thời gian gần đây tôi quá bận, cũng không có liên hệ gì với Trương công tử cả, ha ha.

Trương Bằng đột nhiên thở dài, nói:

- Thằng con tôi đi ra ngoài từ hai hôm trước mà đến giờ vẫn chưa về, di động cũng tắt máy, đến nay tôi cũng không có tí tin tức nào về nó cả. Hơn nữa, lúc đi đúng là nó lái cái xe Audi biển số đăng ký ở Bắc Kinh. Hình như chính là cái xe Audi đã rơi xuống vực ở góc cua đường vòng quanh núi mà TV đã đưa tin. Anh nói xem, việc này sao lại trùng hợp như vậy?

Trần Thiên Minh nghe xong thì sắc mặt hoảng hốt, kinh ngạc hỏi:

- Bí thư đang, đang hoài nghi là chiếc xe rơi xuống vực kia là xe mà hai ngày trước Trương công tử đã đi ư?
- Cũng mong là chỉ là hoài nghi.

Trương Bằng nói xong không kìm nổi lại khép mắt lại.

Trần Thiên Minh lúc này mới “biết” là Trương Bằng lần này đến địa điểm xảy ra tai nạn hóa ra là muốn xác nhận xem cái xe Audi rơi xuống vách núi kia có phải là xe của con ông ta hay không, người chết trong xe kia có phải là con trai của ông ta hay không.

Trần Thiên Minh vội vàng gọi điện thoại cho đội trưởng Vương, là người đang phụ trách điều tra vụ tai nạn ở góc cua đó, bảo anh ta sắp xếp để những nhân viên không có liên quan tránh xa khỏi hiện trường một chút. Dù sao lần này cũng là Trương Bằng đến xem hiện trường với tư cách cá nhân. Nếu như ở hiện trường có quá nhiều nhân viên không liên quan thì có thể có ảnh hưởng không tốt.

Đội trưởng Vương nhận được điện thoại của Trần Thiên Minh thì đã sắp xếp ổn thỏa. Anh ta cũng đứng bên đường đón Trương Bằng sắp đến.

Chỉ trong chốc lát, xe của Trương Bằng dưới sự hộ tống của xe cảnh sát, chậm rãi tới hiện trường. Đội trưởng Vương vội chạy ra đón.

Sau khi xuống xe, Trần Thiên Minh vội giới thiệu với Trương Bằng:

- Bí thư Trương, vị này chính là đội trưởng đội điều tra vụ sự cố lần này, Vương Thường Cường.
- Xin chào Bí thư Trương.

Đội trưởng Vương tiến đến cung kính nói. Trong lòng anh ta cũng có chút khó hiểu không biết làm sao sự cố lần này lại kinh động đến Trương Bằng nhỉ.

- Ủ.

Trương Bằng gật gật đầu, nói:

- Cậu là người phụ trách điều tra sự cố lần này à?
- Vâng, đúng là tôi.

Giọng điệu Trương Bằng trầm xuống, hai mắt nhìn chằm chằm vào đội trưởng Vương, hỏi:

- Các cậu đã xác định là chiếc xe rơi xuống vách núi kia là một chiếc hiệu Audi? Biển số xe là biển đăng ký ở Bắc Kinh?

- Đúng vậy. Cũng đã xác định được số trên biển số xe Audi này rồi. Người chết trong xe cũng vừa mới được đưa lên, chỉ còn lại cái xác xe ở dưới vách núi thôi.

- Cái gì? Cậu, các cậu đã đưa thi thể lên rồi sao? Ở, ở đâu?

Trương Bằng gấp giọng hỏi.

- Đang để ở kia.

Đội trưởng Vương chỉ vào một thi thể đang được phủ vải trắng ở phía trước.

Theo tay đội trưởng Vương chỉ, Trương Bằng nhìn lại phía đó, thân thể ông ta chợt run lên nhè nhẹ. Đột nhiên, ông ta hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Để tôi qua đó xem thi thể này.

Đội trưởng Vương nghe vậy thì đột nhiên ý thức được một điều gì đó. Anh ta mơ hồ cũng đoán được người chết này với Trương Bằng nhất định là có quan hệ. Lập tức, sắc mặt anh ta cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Cùng với đám người Trần Thiên Minh, đội trưởng Vương, Trương Bằng đi đến trước thi thể đang phủ vải trắng. Một cảnh sát ở hiện trường chậm rãi lật tấm vải trắng lên, lập tức hiện ra một thi thể máu thịt lẫn lộn, đã bị hủy hoại nghiêm trọng, thấp thoáng còn có một mùi rất khó ngửi.

Trương Bằng nhìn thấy thi thể này thì đồng tử co rút lại mạnh mẽ, cả người không kìm được mà lui lại phía sau mấy bước. Thân thể ông ta lắc la lắc lự, dường như là chân đã đứng không vững nữa rồi. Trần Thiên Minh và đội trưởng Vương đứng bên cạnh thấy thế vội vàng đưa tay đỡ ông ta đứng lên. Trương Bằng dồn dập thở gấp, đôi mắt già nua kinh ngạc nhìn vào thi thể trước mặt. Lập tức, hai hàng nước mắt đục ngầu rơi xuống bên má. Hai chân ông ta mềm nhũn, chậm rãi ngồi xồm xuống, miệng đau đớn bị ai kêu lên:

- Chính nhi, Chính nhi, làm sao lại là con được? Sao lại là con được?....

Lập tức, tất cả mọi người ở hiện trường đều ngây cả người. Bọn họ đều đã ý thức được ra người chết này chính là đứa con duy nhất của Trương Bằng, Trương Chính. Những người có mặt ở hiện trường ai cũng mặc niệm xót thương. Không khí nhất thời trở nên cực kì tang thương, trang nghiêm. Ai cũng không dám mở miệng nói chuyện. Chỉ có Trương Bằng ngồi đó tự thì thào kêu gọi. Lúc này đây, Trương Bằng đã không còn là một chính khách vững vàng giảo hoạt âm hiểm, thủ đoạn đa dạng trên chính trường nữa rồi. Ông ta chỉ còn là một ông già bình thường tận mắt chứng kiến cái chết của con trai mình mà thôi.

389. Chương 379: Lam Chính Quốc Đến Thăm Chùa Nam Thiếu Lâm

Những nhân viên và cảnh sát tại hiện trường đều trầm lặng, bi ai. Bọn họ đều cảm nhận được sâu sắc nỗi đau âm thầm và cảm giác bi thống nặng nề của một ông già sáu mươi tuổi đột nhiên gặp phải tang con. Nếu như Trương Bằng trẻ hơn chừng mười tuổi, chỉ mới tầm năm mươi thôi thì có lẽ ông ta còn có thể chịu đựng được sự đả kích lớn như vậy. Nhưng giờ Trương Bằng đã là một lão già ở tuổi xế chiều rồi. Sự đả kích này đối với ông ta là quá lớn, quá trầm trọng.

Thật lâu sau, Trần Thiên Minh vẫn đang đỡ Trương Bằng mới đau xót nói:

- Bí thư, nén nỗi bi thương lại. Ngài, ngài phải giữ gìn thân thể.

Trương Bằng nghe xong thì quay ngoắt lại, đôi mắt đỏ bừng nhưng linh hoạt, sắc bén nhìn chằm chằm vào Trần Thiên Minh. Ánh mắt của ông ta giống như mũi dao mũi kiếm dường như muốn xuyên thủng cả nội tâm của Trần Thiên Minh.

Ánh mắt linh hoạt sắc bén này của Trương Bằng khiến cho Trần Thiên Minh phát rùng mình, không hiểu sao lại thấy lạnh cả người. Có điều trên mặt ông vẫn trấn định tự nhiên, tự nhiên biểu hiện vẻ đau buồn thương xót vì cái chết của con trai Trương Bằng.

Ánh mắt linh hoạt và sắc bén của Trương Bằng nhìn Trần Thiên Minh chăm chăm một lúc thật lâu rồi mới chậm rãi thu lại, vẻ mặt cực kỳ bi thương.

Trần Thiên Minh trầm giọng nói:

- Bí thư Trương, tôi hiểu tâm tình của ông lúc này. Trước đó không lâu, tôi cũng đã từng trải qua nỗi đau chịu tang con. Nhưng con đã mất đi rồi, hãy để cho nó ngủ yên đi.

Trương Bằng nghe xong thở dài, chậm rãi đứng lên. Lúc đứng lên, trước mắt ông ta chợt tối sầm lại, suýt chút nữa thì đứng không vững. Trần Thiên Minh và đội trưởng Vương đứng hai bên cạnh vội vàng đỡ lấy ông ta. Trương Bằng đưa tay day day trên huyệt Thái Dương, chậm rãi nói:

- Tôi muốn đưa con tôi đi. Hơn nữa, đội trưởng Vương, tôi ra lệnh cho cậu phải điều tra cho rõ ràng nguyên nhân sự cố lần này. Sau khi đã điều tra rõ ràng thì viết báo cáo lại cho tôi.

- Vâng, thưa bí thư.

Đội trưởng Vương vội vàng nói.

Sau đó, cảnh sát ở hiện trường dùng vải trắng bọc lại thi thể của Trương thiếu, đặt trên một chiếc xe cảnh sát để cho Trương Bằng mang về.

Trương Bằng ngồi trên xe không nói một tiếng nào, sắc mặt âm trầm tái nhợt rất đáng sợ. Kỳ thực, khi ông ta xem tin tức trên TV thì trong lòng đã thầm cảm giác rằng chiếc xe Audi rơi xuống vách núi kia chính là xe mà Trương thiếu đi đêm đó. Mà người chết trong xe chắc là con trai của ông ta, Trương thiếu. Nhưng trong lòng ông ta vẫn cố bác bỏ, không thể chấp nhận được sự thật này. Cho nên ông ta muốn đích thân đến đó xem một chuyến xem cuối cùng là thế nào. Nhưng mà sự thật tàn khốc cũng không thể thay đổi như ông ta muốn được. Khi nhìn thấy thi thể của con mình, trong phút chốc ông ta cảm thấy cả người như chết đứng. Tuy nói là đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi. Nhưng khi đối mặt với sự thật là cái chết của đứa con, tất cả những chuẩn bị trước đó đều tan tành hết. Thiếu chút nữa thì ông ta đã ngất xỉu rồi.

Lúc này đây, ông ta cũng không ngồi trên xe chuyên dụng của mình để trở về mà ngồi trên xe cảnh sát hộ tống thi thể. Trần Thiên Minh cũng đi cùng bên cạnh.

Cũng chẳng biết thế nào, Trần Thiên Minh nhìn thi thể của Trương thiếu, trong đầu không hề có chút cảm giác khoan khoái vì đã báo thù được cho con mà ngược lại, lại còn mơ hồ có cảm giác thất bại. Trước kia, ông còn có niềm tin là thay con báo thù để làm điểm tựa. Giờ đây, thù con đã báo rồi, ông ngược lại lại không còn mục tiêu và phương hướng nhân sinh nữa rồi. Nhìn vẻ mặt đau đớn bi ai đến cùng cực của Trương Bằng, trong lòng ông không khỏi có chút thương hại. Bởi vì nỗi thống khổ này, trước đây ông cũng đã từng nếm trải rồi.

Ánh mắt Trương Bằng đại ra, nhìn thi thể đứa con trong tấm vải trắng. Ánh mắt nhìn đã vượt qua nỗi đau đớn kịch liệt lúc trước mà chậm rãi chuyển thành âm trầm u ám.

Tinh quang chớp động trong mắt, trong lòng Trương Bằng âm thầm nghĩ: “Con mình vì uống rượu say rồi lái xe với tốc độ cao đâm vào hành lang an toàn rơi xuống vách núi mà chết ư? Ha ha, thật là buồn cười. Không ai có thể hiểu con mình bằng mình được. Cái chuyện uống rượu say rồi lái xe là chuyện chắc chắn nó sẽ không làm. Cho dù là trước kia nó đã từng bị Sở Phàm lăng nhục thì cũng quyết không phải vì luẩn quẩn tâm trạng trong lòng mà lái xe đến cái địa điểm quỷ quái thế này. Nói cách khác, vụ tai nạn xe con mình rơi xuống vách núi cũng không đơn giản như bề ngoài thoáng nhìn qua. Hơn nữa, Tiểu Phượng từng bảo Chính nhi phải lái xe đến sân bay đón nó. Đường đi đến sân bay và đoạn đường vòng quanh núi cơ bản là hai hướng khác nhau. Xe của Chính nhi vì sao lại đi đến đoạn đường đó chứ? Vậy thì đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Khóe mắt ông ta liếc nhìn qua Trần Thiên Minh đang trầm mặc không nói lời nào ngồi bên cạnh. Trong lòng ông ta đột nhiên nhớ tới trong vụ án Hứa Nhạc, Trương thiếu đã từng đi tìm Trần Thiên Minh. Nhưng Trần Thiên Minh không hề nể tình Trương thiếu mà chuyên tâm triệt để xử lý vụ án này, cũng không thêm cho một bí thư như ông ta chút mặt mũi nào cả, khăng khăng tra xét cuối cùng lần ra cả Trương thiếu và rồi thì đến cả ông ta cũng bị liên lụy

Ông ta đột nhiên nghĩ tới, chuyện xe của con mình rơi xuống vách núi và Trần Thiên Minh có liên quan gì đến nhau không nhỉ? Mà đúng rồi, còn có Sở Phàm nữa. Ông ta biết Trương thiếu và Sở Phàm trước kia có quan hệ rất căng thẳng. Trương thiếu muốn diệt trừ Sở Phàm. Còn Sở Phàm thì tranh thủ vụ án Hứa Nhạc còn định sửa trị Trương thiếu một trận cho ra trò. Một điều nằm ngoài dự kiến của ông ta chính là Sở Phàm cũng không đơn giản. Biểu hiện rộng lượng bề ngoài của Sở Phàm khiến ông ta hơi kinh ngạc. Nhưng cho tới nay, ông ta đều không tin rằng Sở Phàm sẽ thật sự bỏ qua cho con mình. Quả nhiên, giờ con ông ta đã chết, ông ta không thể không nghĩ ngờ cái chết của con mình có liên quan tới Sở Phàm.

Nhưng mà trong tay ông ta cũng không trực tiếp có chứng cứ gì cho thấy là những điều ông ta dự đoán đều là sự thật. Theo như lời cảnh sát đã nói thì Trương thiếu sau khi uống rượu say, lái xe với tốc độ cao làm xảy ra sự cố, và không liên quan gì đến những người khác. Trong lòng ông ta không kìm nổi mà phải cười khổ. Ông ta đột nhiên phát hiện ra rằng mình rất bất lực. Trong lòng ông ta cũng hiểu được, con mình chết không minh bạch, nhưng chính bản thân ông ta cũng vô năng vô lực, không làm được gì. Một cảm giác mất mát bất lực lan tỏa khắp toàn thân ông ta.

Ông ta cảm thấy mình cần phải thúc giục Lam Chính Quốc. Ông ta nhất định phải thúc Lam Chính Quốc sớm động thủ diệt trừ Sở Phàm. Ông ta ngầm có cảm giác, Sở Phàm còn một ngày thì trong lòng ông ta không được bình an một ngày. Mặc kệ là có chứng cứ hay không, ông ta đều xác định là cái chết của con mình và Sở Phàm có mối liên hệ lớn lao. Ông ta bất chấp tất cả, phải diệt trừ Sở Phàm mới được.

Ông ta quyết định ngay sau khi trở về phải lập tức gọi điện cho Lam Chính Quốc, hạ thông điệp cuối cùng cho lão ta: Bằng bất cứ giá nào cũng phải diệt trừ cho được Sở Phàm.

Hai ngày nay, Lam Chính Quốc đang xem xét những tư liệu có liên quan đến Sở Phàm mà Tiểu Võ thu thập được. Thậm chí đã tra ra Sở Phàm trưởng thành từ Nam Thiếu Lâm, chính là đệ tử tục gia duy nhất mà Phương trượng Đại sư của chùa Nam Thiếu Lâm thu nhận. Sở Phàm ở Nam Thiếu Lâm có pháp danh là Tuệ Giác.

Trong lòng Lam Chính Quốc biết rõ năm đó ba của Sở Phàm là Sở Chiến Ca và Phương trượng Đại sư của Nam Thiếu Lâm có mối giao tình sâu đậm. Hơn nữa, năm nay Sở Phàm vừa tròn mười tám tuổi. Có thể nào là năm đó Sở Chiến Ca âm thầm đưa Sở Phàm đến nhờ cậy Phương trượng Đại sư của Nam Thiếu Lâm nuôi nấng và dạy dỗ không? Trong tình hình đó thì không có gì an toàn bằng việc nhờ cậy Nam Thiếu Lâm trông nom Sở Phàm cả.

Sau khi nghĩ thế, Lam Chính Quốc liền quyết định tự mình đi một chuyến tới Nam Thiếu Lâm để hoàn toàn xác định thân phận thực sự của Sở Phàm, để xem Sở Phàm có phải là đứa con mồ côi năm đó của Sở Chiến Ca hay không.

Bởi vậy, sáng sớm hôm sau, Lam Chính Quốc được Tiểu Võ hộ tống lên máy bay bay tới thành phố Nam Sơn.

Đến giữa trưa thì chuyến bay từ Bắc Kinh tới Nam Sơn hạ cánh. Sau khi rời máy bay, Lam Chính Quốc và Tiểu Võ lập tức đến ngay chùa Nam Thiếu Lâm.

Ước chừng sau nửa giờ lái xe, Lam Chính Quốc và Tiểu Võ đã tới chân núi Nam Thiếu Lâm. Trên con đường đi lên núi, khác hàng hương lui tới không dứt. Lam Chính Quốc được Tiểu Võ dìu đi theo đường sơn đạo lên chùa.

Trong chùa, khách hành hương xếp thành một hàng dài chờ vào bái Phật, dâng hương cầu phúc. Sư huynh của Sở Phàm là Tuệ Phương đang bận rộn tổ chức và hướng dẫn cho khách đến dâng hương. Lúc này, đột nhiên hắn nhìn thấy Tiểu Võ đang dìu Lam Chính Quốc tiến vào chùa. Hắn đi qua đón và chấp tay hành lễ:

- A Di Đà Phật! Hai vị thí chủ tới bái Phật dâng hương phải không?

Lam Chính Quốc cũng chấp tay hành lễ, khách khí nói:

- A Di Đà Phật! Xin chào sư phụ. Tôi có ý đến đây là để xin gặp Phương trượng Đại sư của quý tự. Mong sư phụ thông báo giúp với đại sư một tiếng.

Tuệ Phương đáp:

- Phương trưởng Đại sư đang trong giờ tĩnh tọa, chỉ sợ không tiện quấy rầy ngay lúc này đâu.

Lam Chính Quốc chậm rãi nói:

- À, như vậy tôi có chờ lâu một chút cũng không sao cả. Có điều là khi Phương trưởng Đại sư tĩnh tọa xong, nhờ sư phụ thông báo giúp một tiếng, rằng bạn cũ Lam Chính Quốc đến xin gặp.

Tuệ Phương nghe rồi tuyên một câu Phật hiệu và đi về phía sau chùa. Chừng nửa giờ sau, Tuệ Phương mới đi ra, nói với Lam Chính Quốc:

- Lam thí chủ, Phương trưởng Đại sư cho mời. Mời thí chủ theo tôi đến đây.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Lam Chính Quốc liên mồm nói rồi cùng Tiểu Võ đi theo Tuệ Phương vào trong viện.

Tuệ Phương đưa Lam Chính Quốc tới trước cửa thiền phòng của Phương trưởng Đại sư thì nói:

- Phương trưởng Đại sư đang ở trong phòng đợi Lam thí chủ. Lam thí chủ, mời.

- Cảm ơn sư phụ!

Lam Chính Quốc nói rồi quay sang Tiểu Võ, bảo:

- Tiểu Võ, cậu ở bên ngoài chờ tôi đi.

Nói rồi đẩy cửa thiền phòng của Phương trưởng Đại sư, đi vào trong.

Phương trưởng Đại sư ngồi ngay ngắn tụng niệm như đại Phật ở ngay giữa thiền phòng. Tay phải của ông cầm một chuỗi hạt châu, hai mắt khép hờ, thần sắc khoan thai, điềm tĩnh, dường như đã siêu phàm nhập thánh, xa cách hoàn toàn cõi hồng trần bên ngoài.

Lam Chính Quốc chấp tay hành lễ chào Phương trưởng Đại sư, nhẹ nhàng cúi đầu, cung kính nói:

- Lam Chính Quốc bái kiến Phương trưởng Đại sư. Nhiều năm không gặp, tinh thần của Đại sư vẫn như trước. Thật là đáng mừng!

- Nên đến thì sẽ đến. Lam thí chủ, lão nạp chờ đã lâu.

Phương trưởng Đại sư vừa nói, vừa chậm rãi mở ánh mắt đã từng trải đủ thế sự xoay vần của cõi trần gian.

Lam Chính Quốc chần động, ngạc nhiên hỏi:

- Phương trưởng Đại sư sớm đã biết được là tôi sẽ đến đây sao?

Phương trưởng Đại sư chậm rãi đáp:

- A Di Đà Phật! Thế gian vạn vật, nhân quả tuần hoàn. Lam thí chủ sở dĩ sẽ đến là bởi vì trước kia đã từng loại người thì lần này chắc Lam thí chủ là vì người mà tới?

Lam Chính Quốc thẫn thờ dài. Lão ta biết trong lời nói của Phương trưởng Đại sư có lý lẽ sắc bén. Lão thở dài nói:

- Phương trưởng Đại sư, mặc dù không ra khỏi cửa, nhưng đối với thế cục trước mắt lại rõ như lòng bàn tay, lại có giác tính siêu phàm nhập thánh. Lam mỗ thật sự là rất mặc cảm.

- A Di Đà Phật, năm đó lão nạp từng khuyên Lam thí chủ một câu: “Buông bỏ tham lam dục vọng trong lòng thì sẽ có trời cao biển rộng. Nếu không tất cả mọi thứ sẽ đều như mây khói”. Hiện giờ, những lời này lão nạp lại nhắc lại với Lam thí chủ.

Phương trưởng Đại sư nói sâu xa.

Lam Chính Quốc trầm giọng đáp:

- Chỉ tiếc là Lam mỗ đã lựa chọn con đường đi của riêng mình. Không quay đầu về được, mà cũng không muốn quay đầu lại. Lam mỗ cảm ơn lời nhắc nhở của Phương trưởng Đại sư.

- Thiện tai, thiện tai. Lam thí chủ nếu cứ chấp mê tâm ma như thế, lão nạp cũng đành bất lực. Lam thí chủ, mời trở về đi. Ông đã có được đáp án mà mình muốn rồi đó.

Phương trưởng Đại sư chậm rãi nói.

- Tâm ma ư? Hừ, Lam mỗ cả đời này chỉ phấn đấu vì sự nghiệp của chính mình. Đây cũng gọi là tâm ma sao? Người không vì mình thì trời tru đất diệt. Lam mỗ tự nhận thấy mọi hành động của mình đều không có sai trái gì hết.

Lam Chính Quốc đột nhiên nói to bằng giọng điệu kích động.

Phương trưởng Đại sư lại giống như đã nhập định rồi, nhẹ giọng tụng niệm, cũng không phản ứng lại lời nói của Lam Chính Quốc.

Lam Chính Quốc dừng lại một chút, rồi dò hỏi:

- Phương trưởng Đại sư, Lam mỗ không ngại xa xôi ngàn dặm tới đây chính là muốn hỏi Phương trưởng Đại sư một câu. Sở Phàm từ Nam Thiếu Lâm có phải là đứa con côi của Sở Chiến Ca năm đó?

Phương trưởng Đại sư đáp:

- A Di Đà Phật! Tể tự không có người nào tên là Sở Phàm.

Lam Chính Quốc vẫn truy hỏi:

- Thế Tuệ Giác đâu? Sở Phàm không phải là Tuệ Giác sao?

- Tuệ Giác đúng là đệ tử của lão nạp, nhưng hiện nay Tuệ Giác cũng không có ở trong chùa. Lam thí chủ vì sao lại đột nhiên hỏi đến Tuệ Giác vậy?

Phương trưởng Đại sư hỏi.

Lam Chính Quốc âm trầm đáp:

- Tôi chỉ muốn hỏi Phương trưởng Đại sư một câu thôi: Tuệ Giác có phải là đứa con mà năm đó Sở Chiến Ca sinh ra không?

- A Di Đà Phật! Là hay không thì trong lòng Lam thí chủ đã sớm có câu trả lời rồi, cần phải hỏi nhiều nữa làm gì? Lam thí chủ vẫn còn tâm ma chấp niệm, chung quy cũng chỉ là muốn trốn tránh báo ứng nhân quả mà thôi. Ngã Phật từ bi! Lam thí chủ hãy tự liệu đi.

Phương trưởng Đại sư nói rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại, cả người tiến vào trạng thái nhập định.

Trong mắt Lam Chính Quốc tinh quang chớp động. Lão nhìn bóng dáng của Phương trưởng Đại sư, cuối cùng chấp tay hành lễ, chậm rãi nói:

- Như vậy Lam mỗ không quấy rầy Phương trưởng Đại sư nữa. Lam mỗ xin cáo biệt. Về phần nhân quả báo ứng theo lời Phương trưởng Đại sư nói, Lam mỗ thật muốn nhìn xem là chuyện gì sẽ xảy ra.

Lam Chính Quốc nói rồi xoay người mở cửa, rời khỏi thiện phòng của Phương trưởng Đại sư.

Sau khi Lam Chính Quốc rời đi, Phương trưởng Đại sư bỗng chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt lấp lánh. Một lúc lâu sau ông mới than nhẹ một tiếng:

- Ân oán thế gian, cứ giằng co triền miên mãi, cứ không buông bỏ được chấp niệm lẫn nhau thì làm sao hóa giải được đây? A Di Đà Phật! Hết thấy đều là xem thiên ý vậy. Tuệ Giác, chỉ mong con sẽ nhớ kỹ lời dạy của sư phụ, lấy cái tâm khoan dung đức độ để tha thứ cho người khác, cũng là tha thứ cho chính mình. Thiện tai, thiện tai.

Lam Chính Quốc được Tiểu Võ hộ tống ra khỏi Nam Thiếu Lâm. Trên đường đi, tâm tình của lão cứ phập phồng bất định. Thông qua lời nói của Phương trưởng Đại sư chùa Nam Thiếu Lâm, lão đã xác định trăm phần trăm rằng Sở Phàm chính là đứa con côi của Sở Chiến Ca năm đó. Nói cách khác, năm đó con của Sở Chiến Ca không phải là sinh ra đã chết theo như lời đồn đại. Lời đồn đại này chẳng qua là do Sở Chiến Ca cố ý tung ra để ngụy trang. Kỳ thực, Sở Chiến Ca đã phó thác cho Phương trưởng Đại sư của Nam Thiếu Lâm nuôi nấng Sở Phàm.

“Sở Chiến Ca ời là Sở Chiến Ca. Cho dù là con mày còn sống thì cũng thế nào nào? Liệu nó có thể có được năng lực gì nào? Con mày sẽ rất nhanh đi xuống gặp mặt mày thôi.” Lam Chính Quốc thầm nghĩ trong lòng. Trong mắt lão hiện lên một tia sát khí linh hoạt và sắc bén.

Đột nhiên, lão chợt nghĩ tới lời cảnh báo nhân quả báo ứng của Phương trượng Đại sư chùa Nam Thiếu Lâm. Lão lại nở nụ cười lạnh. “Nhân quả báo ứng ư? Lam Chính Quốc ta không tin cái nhân quả báo ứng gì gì hết. Ta chỉ tin tưởng thực lực của mình sẽ tạo ra tất cả, sẽ thay đổi tất cả, sẽ khống chế tất cả mà thôi. Phương trượng à phương trượng, ông cứ mở to mắt ra mà xem kết quả cuối cùng có thể là cái mà ông gọi là nhân quả báo ứng hay không đi.” Lam Chính Quốc vẫn cười lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

390. Chương 380: Sự Chuyển Biến Của Quốc Cảnh

Việc Kỷ Thiên Vũ tuyên bố ông lấy tư cách cá nhân góp một trăm triệu để mua cổ phiếu của Quốc Cảnh đã phát ra một tín hiệu mạnh mẽ với toàn bộ xã hội, làm cho mọi người tin tưởng rằng Quốc Cảnh chắc chắn sẽ thoát khỏi tình hình khó khăn trước mắt mà tạo dựng nên thành tựu càng thêm rực rỡ, huy hoàng.

Nhưng điều khiến cho các tầng lớp nhân dân trong xã hội có phản ứng mãnh liệt và thảo luận kịch liệt nhất chính là tuyên bố của Kỷ Thiên Vũ, rằng có một nhà đầu tư bí mật đã đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh. Ngay sau khi được công bố, tin tức này đã giống như một quả bom tấn bùng nổ trong toàn xã hội. Nhất thời mọi người đều bàn tán xôn xao là nhà đầu tư bí mật đã đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh này không biết là thần thánh phương nào. Chẳng lẽ là cổ thần Warren Buffet? Hay là tỷ phú Bill Gates có nguồn tài chính khổng lồ trên thế giới kia?

Đoán già đoán non mãi, mọi người lại cho rằng nhà đầu tư thần bí kia của công ty Quốc Cảnh tuyệt không phải là người trong nước, chỉ có thể là nhà đầu tư nước ngoài mà thôi. Chẳng qua là một suy luận này cũng khiến cho niềm tin của các tầng lớp xã hội đối với cổ phiếu của công ty Quốc Cảnh tăng lên rất nhiều. Thử nghĩ mà coi, đến cả nhà đầu tư nước ngoài còn dám rót ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh, thế còn có gì sơ suất được nữa đây?

Với cuộc họp báo lần này, Tập đoàn Quốc Cảnh đã tạo ra hiệu ứng chấn động có ảnh hưởng rất sâu xa, làm cho tất cả các tầng lớp nhân dân trong xã hội đều vừa phải chú ý tới cục diện của Quốc Cảnh, đồng thời lại cũng âm thầm phỏng đoán nhân vật đã đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh này là thần thánh phương nào. Một số báo chí truyền thông, các diễn đàn trên mạng còn tô hồng nhuộm đỏ nhà đầu tư thần bí này nữa. Chỉ trong một thời gian ngắn, cụm từ “nhà đầu tư thần bí” nhanh chóng thành dạng hot trên Internet. Các diễn đàn trên mạng đều có những cuộc thảo luận tranh cãi nảy lửa về việc dự đoán nhà đầu tư này. Nhất thời, trên Internet lại xuất hiện hiện tượng “cổ quần bằng” một lần nữa.

Tòa nhà Quốc Cảnh.

Kỷ Thiên Vũ, đại biểu thư và các lãnh đạo cao cấp của Quốc Cảnh đang theo dõi chặt chẽ các số liệu từ các chi nhánh của Quốc Cảnh trên toàn quốc gửi về.

Từ lúc họp báo của Quốc Cảnh chấm dứt cho đến ba giờ chiều, số liệu các chi nhánh trên toàn quốc của Quốc Cảnh truyền về cho thấy, những người gọi điện thoại tới hoặc đích thân tới chi nhánh công ty để hỏi thăm về tình hình nhà ở liên miên không dứt. Chỉ trong vòng ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi, các chi nhánh của Quốc Cảnh trên toàn quốc đã có hơn ba trăm người gọi điện thoại đặt mua hoặc đặt mua trên mạng các phòng ở, nhà ở của Quốc Cảnh bán ra.

Tình hình mua bán sôi động như thế cũng dẫn đến sự chú ý của giới ký giả. Có một vị ký giả nào đó phỏng vấn một người dân đã đặt mua nhà ở của công ty Quốc Cảnh thì được biết, bọn họ rất coi trọng thanh danh chữ tín của Công ty Bất động sản Quốc Cảnh trong vòng 22 năm qua. Đương nhiên, việc Kỷ Thiên Vũ tuyên bố ‘mua phòng trúng giải thưởng lớn’ ở ngay trên buổi họp báo cũng là một trong những nguyên nhân kích thích nhu cầu mua phòng của nhiều người dân.

Cùng lúc đó, trên sàn giao dịch chứng khoán, cổ phiếu của công ty Quốc Cảnh mấy phiên giảm giá liên tục giờ đang không ngừng tăng vọt. Từ khi họp báo chấm dứt cho đến giờ này, ngắn ngủi có ba tiếng đồng hồ mà cổ phiếu của Quốc Cảnh đã tăng đến 532%, có triển vọng còn có thể tăng thêm trên 20% nữa vào lúc cuối phiên năm giờ chiều.

Nhóm các lãnh đạo cao cấp của Quốc Cảnh thấy tình hình như thế thì tâm lý ngàn cân treo sợi tóc mới chậm rãi buông xuống. Trên mặt Kỷ Thiên Vũ đã lộ ra vẻ tươi cười vui vẻ. Sau đó, Kỷ Thiên Vũ tổ chức một hội nghị chiến lược cho các quản lý cao cấp của công ty, nội dung là chiến lược bố trí lại một lần nữa những sắp xếp tới đây của Quốc Cảnh, đảm bảo Quốc Cảnh sẽ vượt ra khỏi hiểm nguy, tinh thần thêm hăng hái, tái hiện lại cảnh huy hoàng thuở trước.

Sở Phàm vẫn ở trong tòa nhà Quốc Cảnh. Nhưng vì thân phận của hắn cho nên không tham gia hội nghị cao cấp của Quốc Cảnh. Giờ phút này, hắn đang nghe chuyên gia hàng đầu trong nhóm nhân tài mà Ngô bá đã cố ý vì hắn chiêu nạp về giảng giải và phân tích tình huống đầu tư ba mươi tỷ kia. Nghe các chuyên gia tài chính, các nhà kinh tế học, các nhà nghiên cứu đầu tư từng người một giảng giải phân tích tình hình trước mắt của cổ phiếu Quốc Cảnh. Rồi thì việc bút toán ba mươi tỷ này đầu tư vào như thế nào mới có thể đạt đến hiệu quả tốt nhất, vân vân....

Sở Phàm lắng lắng nghe. Có lúc gặp phải một số lý luận hay học thức chuyên môn mà hắn không hiểu nhưng hắn cũng vẫn kiên nhẫn ngồi nghe. Cuối cùng, hắn chỉ đưa ra một yêu cầu, là bất kể thế nào, ba mươi tỷ này sẽ đầu tư toàn bộ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh. Hơn nữa, thời điểm đầu tư phải là trong tình huống cổ phiếu Quốc Cảnh vừa mới thoát ra khỏi tình hình suy sụp gần đây. Những chuyên gia về khía cạnh tài chính và kinh tế nghe vậy thì đều nhất trí, khẳng định với Sở Phàm là sẽ có câu trả lời thuyết phục.

Đến gần năm giờ chiều, hội nghị cao cấp của Quốc Cảnh mới họp xong. Đại tiểu thư dẫn đầu mọi người ra khỏi phòng họp, gọi điện cho Sở Phàm bảo hắn ở trong văn phòng chờ nàng. Sau đó, nàng phi như bay xuống văn phòng của mình.

Sau khi chạy về văn phòng mình, đại tiểu thư nhìn thấy Sở Phàm đang ở bên trong nhìn nàng mỉm cười. Nàng cũng khẽ cắn môi, cười vui vẻ, sau đó cao hứng hét to một tiếng:

- A Sở, chúng ta đã thành công rồi!

Đại tiểu thư quá vui sướng còn hôn một cái thật mạnh lên mặt Sở Phàm. Lập tức, một dấu son hình môi đóng lên trên mặt hắn luôn. Nàng vui vẻ tươi cười nói:

- Hợp báo vừa xong trong vòng ngắn ngủi có ba tiếng đồng hồ, cổ phiếu của Quốc Cảnh đã tăng lên 532%. Số người đặt mua nhà của Quốc Cảnh trên toàn quốc ước chừng có hơn ba trăm người. Anh nói xem đây có phải là thành công rồi hay không?

Sở Phàm khẽ mỉm cười. Hắn nhẹ nhàng buông đại tiểu thư ra, rồi lại nhẹ nâng gương mặt của nàng lên, dịu dàng nói:

- Em biết không. Rất lâu rồi anh không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ như thế của em. Anh luôn luôn nguyện ước rằng, để cho khuôn mặt em trở lại vui vẻ tươi cười như trước kia, anh có thể làm bất cứ điều gì.

Đôi mắt trong như làn nước của đại tiểu thư nhìn Sở Phàm đầy vẻ thâm tình. Khuôn mặt xinh đẹp không nhiễm chút bụi trần của nàng có vẻ rất sung sướng và vui vẻ. Khóe miệng nàng mấp máy, dịu dàng nói:

- A Sở, cảm ơn anh!

Nói xong thì hơi nhắm mắt lại, hôn vào môi Sở Phàm.

Sở Phàm ôm chặt đại tiểu thư vào trong lòng. Khi ôm người con gái chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng hắn, hắn không còn muốn buông tay ra nữa.

- Đúng rồi,

Đại tiểu thư vừa nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói:

- Giờ đã hết thời gian báo cáo cuối ngày của thị trường chứng khoán rồi. Chúng ta cùng đi xem báo cáo cuối ngày hôm nay là cổ phiếu của Quốc Cảnh tăng nhiều hay ít nào.

Sở Phàm và đại tiểu thư chạy đi hỏi mới biết được rằng báo cáo cuối ngày của cổ phiếu Quốc Cảnh trên thị trường chứng khoán đã tăng 2647%. Đây phải nói là một tốc độ tăng đến kinh người.

Đại tiểu thư vô cùng vui vẻ, ôm chặt Sở Phàm. Nàng cao hứng nói:

- Chúng ta đêm nay có phải là nên chúc mừng một chút không?
- Tốt, hẳn là phải chúc mừng rồi.
- Thế chúc mừng thế nào bây giờ?
- Hay hai đứa mình động phòng hoa chúc trước đi. He he he.
- Đáng ghét. Cái đồ không đứng đắn.
- Thế nếu đứng đắn thì hai đứa mình đi ăn bữa tối dưới nển, được chưa nào?
- Đúng rồi. Rất hay.

Đại tiểu thư cười thật vui vẻ, kéo tay Sở Phàm đi ra khỏi tòa nhà Quốc Cảnh.

... ..

Sau khi Quốc Cảnh đột nhiên tổ chức họp báo trên quy mô lớn, Lam Chính Quốc luôn luôn chú ý những tình huống tiến triển có liên quan đến Quốc Cảnh. Khi lão ta rời khỏi Nam Thiếu Lâm và bay về Bắc Kinh đã là buổi chiều rồi. Lúc này lão đã được xem báo cáo cuối ngày về cổ phiếu của Quốc Cảnh và biết tin cổ phiếu Quốc Cảnh đã tăng 2647%. Lúc này, sắc mặt lão thâm trầm hẳn, cuối cùng không kìm nổi phải buông tiếng thở dài:

- Quốc Cảnh lại sống trở lại rồi.

Sự chú ý của lão tập trung hoàn toàn ở nhà đầu tư thần bí đã đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh kia. Trong đầu lão suy nghĩ đến n lần, kết luận, một số tập đoàn trong nước mà ông ta biết tuyệt không đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh làm gì. Mà đối phỏng đoán rằng đó là một ông trùm đầu tư nước ngoài của dư luận và các phương tiện thông tin đại chúng thì lão cũng bán tin bán nghi.

Đột nhiên, trong mắt lão hiện ra hình ảnh Sở Phàm. Đồng tử trong mắt lão biến lạnh. Lão thầm nghĩ, “Người đã đầu tư ba mươi tỷ kia có thể là Sở Phàm không?” Khi Sở Chiến Ca chết có lưu lại một số lượng lớn tài sản giao cho Ngô Bác quản lý. Lúc đó lão sơ ý quên không đánh giá. Lượng tài sản mà Sở Chiến Ca lưu lại này có giá trị ít nhất cũng phải đến ba mươi tỷ. Bởi vậy, nếu nói là Sở Phàm đầu tư vào cổ phiếu của Quốc Cảnh thì cũng không phải là không có khả năng.

Nghĩ thế, sự lạnh lẽo trong mắt Lam Chính Quốc lại càng dày lên. Lão càng nghĩ càng cảm thấy phải diệt trừ Sở Phàm là điều tất yếu!

391. Chương 381: Tạm Biệt Lâm Mộng Kỳ

Trong suốt đường đi tâm trạng của đại tiểu thư vô cùng tốt, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng luôn mang theo một nụ cười. Bởi vì những ngày gần đây thị trường chứng khoán của tập đoàn Quốc Cảnh đã liên tục có những chuyển biến tích cực, cổ phiếu đã tăng giá lên rất cao, công việc kinh doanh của Quốc Cảnh ở khắp nước đã được phục hồi, Quốc Cảnh lại bắt đầu tràn đầy sinh khí như trước kia. Hai hôm nay nàng và Sở Phàm cùng nhau ăn những bữa tối lãng mạn dưới nển, trong giai điệu nhẹ nhàng của violon, cảm thụ tình yêu ôn nhu của Sở Phàm đối với nàng, cho nên trong lòng nàng bây giờ vô cùng vui sướng.

Hai người xuống xe đi vào trong phòng khách thì nhìn thấy Kỷ Thiên Vũ và nhị tiểu thư đang cười nói với nhau. Kỷ Thiên Vũ nhìn thấy bọn họ trở về thì khẽ nở nụ cười nói:

- Hai đứa đã về rồi à? Đã ăn cơm chưa?
- Ba cần gì phải lo lắng, hai người chắc chắn đã ăn rồi. Chị cùng với Sở ca ca phải nói chuyện tình ý mặn nồng với nhau cho nên mỗi ngày không thể ở nhà ăn cơm, phải đi ra ngoài hưởng thụ thế giới của riêng hai người.

Nhị tiểu thư cong miệng nói.

Đại tiểu thư nghe em gái mình nói vậy thì khuôn mặt hơi ửng đỏ, giận dỗi nói:

- Tiểu Vân, em nói gì vậy. Chị hôm qua không phải là đã ở nhà với em đấy thôi. Em cứ ăn nói lung tung.

- Ha ha!

Nhị tiểu thư hướng về phía chị mình làm mặt quỷ, sau đó vui vẻ nói:

- À phải rồi chị, ba nói kỳ nghỉ đông sắp tới sẽ dẫn cả nhà đi du lịch Châu Âu đó.

- Thật không? Hay lắm, dù sao thì cả nhà chúng ta đã lâu rồi không đi chơi xa.

Đại tiểu tán thành nói.

- Đúng thế, em với ba đang bàn chuyện đi du ngoạn ở châu Âu nè.

Nhị tiểu thư phấn chấn nói.

Sở Phàm lúc đầu cũng ngồi xuống nghe ba người bọn họ nói chuyện đùa giỡn với nhau nhưng sau đó hắn lại đi lên lầu tắm rửa, để lại không gian thoải mái cho ba cha con họ.

Sở Phàm đi lên lầu khoan khoái tắm rửa một lúc, mấy ngày qua thần kinh hắn phải chịu nhiều căng thẳng bây giờ mới được thoải mái một chút, chỉ có điều những thu hoạch đạt được cũng không hề nhỏ, phá được vụ án buôn lậu thuốc phiện của Hứa Nhạc, khống chế chặt cả Trương Bằng lại còn làm cho cả Trương thiếu và Từ Lăng biến mất khỏi cõi đời này. Quan trọng hơn cả là Tập đoàn Quốc Cảnh đã được cứu thoát thành công khỏi mưu đồ của Lam Chính Quốc. Những việc này trên cơ bản đã làm cho hắn hài lòng, chỉ có điều trong lòng hắn vẫn còn lo nghĩ đến chuyện xa hơn nữa, bởi vì giấc mộng lớn nhất của cuộc đời hắn vẫn chưa thành hiện thực.

Tắm rửa thoải mái một lúc rồi hắn đi trở về phòng của mình, thay một bộ quần áo sạch sẽ, trong khoảnh khắc, cảm giác sảng khoái lan toả toàn thân.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của hắn reo lên, nhìn vào màn hình thì nhận ra là do Lâm Mộng Kỳ gọi đến, hắn liền nhấc máy trả lời:

- Alo, là Mộng Kỳ phải không?

- Ủ, anh có rảnh không, em muốn gặp anh một chút.

Lâm Mộng Kỳ nói thẳng vào vấn đề.

- Có, em đang ở đâu? Để anh đi gặp em.

Sở Phàm nói.

- Em, em đang ở nhà.

Lâm Mộng Kỳ ngập ngừng nói.

- Anh đến đó gặp em nhé?

Sở Phàm hỏi thử.

Lâm Mộng Kỳ trầm ngâm vài giây sau đó trả lời:

- Vậy cũng được, em chờ anh.

Sở Phàm cúp điện thoại, sau đó đi xuống dưới lầu, ba cha con Kỷ Thiên Vũ ở đó vẫn đang cười nói trò chuyện vui vẻ ầm ĩ, hắn cười cười nói:

- Chú Kỷ, hai tiểu thư, cháu có việc cần ra ngoài một chút.

- Vậy à, buổi tối anh có về không?

Đại tiểu thư quan tâm hỏi.

- Ủ, buổi tối anh sẽ về.

Sở Phàm đáp lời, sau đó hắn chào bọn họ rồi đi ra ngoài.

Sở Phàm trầm nghĩ, cảm thấy rằng một tuần nay mình chưa gặp Lâm Mộng Kỳ, mấy ngày gần đây bận rộn nhiều việc, chỉ có điều lấy đây là cớ để lạnh nhạt với cô ấy thì thật là không đúng. Phải biết rằng một tuần trước sau khi uống rượu hần đã làm chuyện có lỗi cô ấy, đã lấy đi mãi mãi lần đầu của Lâm Mộng Kỳ.

“Không biết mấy ngày nay Mộng Kỳ thế nào, nói gì thì mình cũng không đúng.” Sở Phàm nghĩ vậy lại càng lái xe chạy nhanh hơn. Sau khi lái xe xuống khu biệt thự của Lâm Mộng Kỳ, hần xuống xe rồi đi tới trước nhà nhấn chuông cửa.

Cửa toà biệt thự từ từ mở ra, một người mặc quần áo bình thường ở nhà đứng trước mặt hần. Lâm Mộng Kỳ vẫn như cũ, xinh đẹp động lòng người, chỉ có điều sắc mặt của cô mấy ngày hôm nay dường như không được tốt lắm.

- Có một mình em ở nhà thôi à?

Sở Phàm nói xong lập tức hiểu được câu nói của mình rất ngốc nghếch.

- Nếu không phải chỉ có một mình em thì anh còn nghĩ còn có người nào nữa?

Lâm Mộng Kỳ tức giận nói.

Sở Phàm cười ngượng ngùng rồi đi vào trong phòng.

- Kỳ thực, mấy ngày nay đáng ra anh phải đến thăm em, nhưng bởi vì gặp một số chuyện nên chậm trễ, anh biết lấy cớ như vậy là không nên, thật xin lỗi em.

Sở Phàm thành thật nói.

Lâm Mộng Kỳ cười cười, thản nhiên nói:

- Em biết anh bận trăm công nghìn việc, anh không cần tự trách mình, mấy ngày nay em cũng muốn yên tĩnh một chút, cho dù anh đến tìm em cũng chưa chắc đã cho gặp.

Sở Phàm cảm thấy nghi hoặc, không hiểu lời nói của Mộng Kỳ là thật hay giả, hay là cô muốn cho hần một lối thoát nên mới nói như vậy. Hần dừng một chút rồi hỏi:

- Mấy ngày nay em có khoẻ không?

- Vậy anh nghĩ là có khoẻ không?

Lâm Mộng Kỳ đột nhiên dương đôi mắt to nhìn chăm chăm vào Sở Phàm hỏi.

- Anh, anh không biết.

Sở Phàm cũng không hiểu tại sao đêm nay mình lại như vậy, chẳng hiểu vì lý do gì mà khi đứng trước mặt Lâm Mộng Kỳ thì miệng lưỡi của hần cứ như cứng lại.

- Đồ ngốc.

Lâm Mộng Kỳ hờn dỗi nói một tiếng:

- Anh còn không lại đây ôm em.

Sở Phàm sửng sốt, cảm thấy như không thể tin vào lỗ tai của mình.

- Anh, anh còn muốn em nói lại lần thứ hai à?

Lâm Mộng Kỳ nhìn thấy bộ dáng của Sở Phàm thì đã muốn bật cười, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, cong miệng nói.

Sở Phàm phục hồi lại tinh thần, hần nuốt nước miếng, đi tới phía trước ôm Lâm Mộng Kỳ vào trong lòng ngực. Lâm Mộng Kỳ theo thế ngã xuống lồng ngực rắn chắc ấm áp của hần. Cô cũng ôm chặt lấy Sở Phàm rồi khép hờ hai mắt lại, đầu của cô tựa lên vai của hần. Đối với sự yêu thương nhớ nhung bất ngờ này của Lâm Mộng Kỳ, dĩ nhiên Sở Phàm vẫn còn chưa kịp phản ứng, một câu cũng không thốt lên được, chẳng biết phải nói gì cho tốt. Lâm Mộng Kỳ cũng không mở miệng, cô rúc đầu vào trong ngực Sở Phàm, giống như là đang hồi tưởng lại cái ôm ấp đầy ấm áp của Sở Phàm trong lần đầu tiên lấy đi cái quý giá nhất của cô.

Thật lâu sau, cô mới từ từ nói:

- Mấy ngày nay em đã suy nghĩ rất nhiều, em nghĩ rằng quan hệ của chúng ta từ nay về sau sẽ ra sao, em sẽ đối mặt với anh thế nào, nghĩ, nghĩ thật nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thể nghĩ ra một cách nào cả.

Sở Phàm không trả lời, hần vẫn lẳng lặng nghe Lâm Mộng Kỳ nói chuyện.

- Anh biết không, mấy ngày nay em nghĩ rất nhiều đến chuyện hôm bữa anh đã làm với em, nhưng em không trách anh, thật sự không trách anh. Thậm chí những lúc hồi tưởng lại em còn có một cảm giác ngọt ngào, em suy đi nghĩ lại thì nhận ra rằng, không phải em không thích anh mà là chuyện đó em vẫn chưa có chuẩn bị tốt. Em cảm thấy mình cần có một thời gian để thích ứng, nhận định lại một cách chính xác tình cảm trong lòng của mình, xem rốt cuộc mình thật sự thích hay không thích anh. Mấy ngày nay sau khi suy nghĩ kỹ em đã quyết định rời khỏi nơi này, rời khỏi anh.

- Cái gì? Em, em muốn đi ư? Em định đi đâu?

Sở Phàm kinh ngạc, vội vàng hỏi.

- Yên tâm đi, em sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc đâu. Em chỉ muốn rời khỏi chỗ này thôi. Anh có hiểu tại vì sao không?

Lâm Mộng Kỳ khẽ cười nói.

Sở Phàm lắc lắc đầu.

- Vậy là anh không nỡ để em ra đi à?

Lâm Mộng Kỳ cười tươi.

Sở Phàm gật đầu nói:

- Anh không nỡ.

- Em ra đi nhưng vẫn trở về mà, lúc em trở về cũng là lúc chúng ta có thể xác lập quan hệ chính thức. Như vậy sẽ tốt hơn cho cuộc sống chung sau này của hai người.

Lâm Mộng Kỳ nói.

- Ý của em là nhất định phải rời khỏi à?

Sở Phàm hỏi.

- Ừ!

Lâm Mộng Kỳ không hề dao động gật gật đầu.

Sở Phàm khẽ thở dài, hỏi:

- Vậy em nói đi, em muốn đi đâu?

- Bây giờ em vẫn chưa muốn nói cho anh biết!

Lâm Mộng Kỳ tươi cười nói.

- Vậy khi nào em mới nói cho anh biết?

Sở Phàm nhú mày hỏi.

- Chờ đến khi tới chỗ đó rồi em sẽ suy nghĩ, nếu em cảm thấy cô quạnh tĩnh mịch thì sẽ nói cho anh biết. Chỉ có điều lúc đó anh phải lập tức chạy tới thăm em, bằng không em sẽ không quay về nữa.

Lâm Mộng Kỳ nhìn vào hai mắt Sở Phàm, thành thật nói.

Sở Phàm cười cười, ôm Lâm Mộng Kỳ vào trong lòng, dịu dàng nói:

- Anh sẽ tới.

Lâm Mộng Kỳ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Ngày mai em sẽ đi luôn.

- Sao? Em đi ngay ngày mai?

Sở Phàm kinh ngạc nhìn Lâm Mộng Kỳ.

- Ủ, cho nên đêm nay em gọi anh đến là muốn anh đền bù thật nhiều cho em.

Lâm Mộng Kỳ xa xôi nói.

Sở Phàm không kịp được cảm thấy nhói đau trong lòng, đột nhiên hân hân lên đôi môi đỏ thắm của cô. Lâm Mộng Kỳ thở gấp một tiếng, đôi mắt đẹp khép hờ, đôi môi mềm mại khẽ mở ra, hôn nồng nhiệt vào môi của Sở Phàm. Cô hôn rất dịu dàng nhưng lại kéo dài, trong lúc hôn, cô nhắm chặt đôi mắt lại nhưng hai dòng lệ trong suốt từ khoé mi của cô vẫn từ từ chảy xuống. Nước mắt dọc theo hai má mềm mại, chảy vào trong đôi môi của hai người đang hôn nhau. Sở Phàm bỗng nhận thấy vị mặn của nước mắt thì cảm thấy kinh ngạc. Hân dừng nụ hôn nồng nhiệt của mình lại, đôi mắt mang theo một vẻ kinh hoàng, đau lòng đầy khó hiểu nhìn cô.

- Không, không có chuyện gì, không phải là em thương tâm, đột nhiên em cảm thấy không muốn rời đi.

Lâm Mộng Kỳ ghen ngào nói.

- Vậy thì đừng đi nữa, được không?

Sở Phàm đưa tay khẽ lau nước mắt trên khuôn mặt cô, dịu dàng nói.

Lâm Mộng Kỳ lắc đầu nói:

- Em muốn rời đi một khoảng thời gian, như vậy sẽ tốt hơn.

- Bất kể em quyết định như thế nào anh cũng sẽ tôn trọng em. Cho dù em rời khỏi anh, anh cũng sẽ chờ em trở về.

Sở Phàm khẽ vỗ về khuôn mặt ngọc của cô, dịu dàng nói.

- Ủ!

Lâm Mộng Kỳ gật gật đầu, cô còn nói thêm:

- Ôm, ôm em thật chặt được không?

Sở Phàm không nói thêm gì nữa, dang hai tay dùng hết sức ôm Lâm Mộng Kỳ vào trong lòng. Lâm Mộng Kỳ yêu kiều kêu lên một tiếng, thân thể mềm mại nóng bỏng của cô mềm nhũn tựa vào trong ngực Sở Phàm.

- Đêm nay, anh ở lại với em nhé.

Giọng nói của Lâm Mộng Kỳ khẽ vang bên tai Sở Phàm.

392. Chương 382: Một Đêm Ôn Nhu

- Đêm nay anh dĩ nhiên không rời khỏi em rồi. Anh muốn giữ mãi hương vị của em bên người, để sau này dẫu em không có ở bên anh thì lúc đó vẫn còn dư vị.

Lâm Mộng Kỳ khẽ cười, nũng nịu nói:

- Anh ôm em nữa đi, em cảm thấy rất mệt mỏi.

Sở Phàm rung động trong lòng, ôm chặt ngang eo của Lâm Mộng Kỳ. Lâm Mộng Kỳ nũng nịu kêu lên một tiếng, hai tay quấn lấy cổ của Sở Phàm, thân thể mềm mại của cô bây giờ đã nóng rực như lửa, khuôn mặt trái xoan còn đọng lại vài giọt nước mắt bây giờ đã đỏ ửng lên.

Sở Phàm ôm Lâm Mộng Kỳ tới chiếc ghế sofa êm ái ở phòng khách rồi ngồi xuống. Lâm Mộng Kỳ vẫn như cũ để Sở Phàm ôm vào trong lòng. Cô ngồi lên trên đùi của hắn, một cánh tay trắng mịn như ngó sen quàng lấy cổ của Sở Phàm, khuôn mặt xinh đẹp rúc vào ngực hắn, đôi má không thoa phấn của cô hơi ửng đỏ lên, mới nhìn qua rất có sức hấp dẫn, vô cùng xinh đẹp.

Sở Phàm ôm lấy vòng eo mềm mại của Lâm Mộng Kỳ, chạm tay vào bộ vị mềm mại. Chiếc áo ngoài bó sát người trên người của Lâm Mộng Kỳ hơi được vén lên, lộ ra làn da bụng trắng như tuyết, trên bộ ngực trắng trẻo loã lồ đó là cái rốn cực kỳ đáng yêu. Phía trên đó, chắc chắn là bầu nhũ phong cao ngất ẩn đằng sau chiếc áo ngực bao sát xung quanh, khiến cho người ta phải động lòng, vô cùng mê người.

- Anh có biết rằng, trước kia em chưa từng có tình cảm với một người đàn ông nào khác ngoài anh không?

Lâm Mộng Kỳ nhỏ giọng ôn nhu nói.

- Anh biết.

Sở Phàm khẽ vuốt ve khuôn mặt thanh tú của cô, dịu dàng nói. Trong đầu hần lại hiện ra những giọt máu đỏ tươi ở trên giường của cô trong cái đêm ấy.

- Em chưa từng nghĩ rằng lần đầu tiên của mình lại diễn ra trong tình huống như vậy. Người ta một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có. Em luôn nghĩ rằng chuyện đó phải là một chuyện rất lãng mạn, nhưng không ngờ những ảo tưởng đó đều bị anh phá tan một cách thô bạo.

Lâm Mộng Kỳ nói những lời sâu thẳm từ trong lòng của cô, trong giọng nói mang kèm theo một chút oán hận.

Trong lòng Sở Phàm cảm thấy tê tái. Hắn ôm chặt lấy vai của Lâm Mộng Kỳ, nhún nhường nói:

- Đều tại anh, đều tại anh hôm đó uống nhiều rượu.

- À, đúng rồi! Em vẫn còn chưa hỏi anh, tại sao đêm đó anh lại như vậy, tự khiến mình trở nên như thế? Có phải là tại vì một người phụ nữ nào đó không?

Lâm Mộng Kỳ ngắt đầu nhìn Sở Phàm, định tra hỏi đến cùng.

Sở Phàm nhìn thấy câu hỏi trong đôi mắt trong suốt như làn nước mùa thu của cô thì khẽ cười một tiếng, tỉ mỉ nói:

- Tại sao em lại biết anh vì phụ nữ mà như vậy?

- Ngoại trừ phụ nữ ra thì còn có cái gì có thể khiến cho một người đàn ông như anh mượn rượu để giải sầu chứ.

Lâm Mộng Kỳ hờn dỗi nói.

- Sao vậy? Nghe giọng nói thì dường như em có vẻ không vui.

Sở Phàm cười cười.

- Ai không vui chứ? Em mặc kệ anh có phải vì phụ nữ hay là vì cái gì khác.

Lâm Mộng Kỳ nói xong cong cặp môi ở cái miệng nhỏ xinh của cô ra. Tuy ngoài miệng cô nói như vậy nhưng suy nghĩ trong lòng thì lại hoàn toàn trái ngược.

- Ha ha. Nhìn cái miệng nhỏ xinh của em cong ra kìa. Em có hứng thú nghe anh kể một câu chuyện cũ không?

Sở Phàm mỉm cười hỏi ngược lại cô.

- Câu chuyện cũ gì vậy?

Lâm Mộng Kỳ dường như có vẻ hứng thú, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào Sở Phàm.

- Anh cũng không biết câu chuyện cũ này thuộc thể loại gì, để anh kể em nghe.

Sở Phàm nói xong thì kể lại câu chuyện giữa hắn và Lam Tuyết, hai người gặp nhau như thế nào, quen biết nhau ra sao, cuối cùng Lam Tuyết lại bất ngờ là con gái của kẻ thù hắn - Lam Chính Quốc, tất cả mọi chuyện đều từ từ kể hết ra.

- Anh nói cô gái đó là con gái của kẻ thù anh, mà hôm đó sau khi anh biết được chuyện này cho nên đã đến quán bar uống rượu để quên đi mọi chuyện à?

Lâm Mộng Kỳ hỏi.

- Ủ, đại khái là như vậy, lúc đó trong lòng anh cảm thấy cực kỳ suy sụp nên liền chạy tới quán bar để uống rượu.

Sở Phàm nói.

- Cũng không thể trách anh, chuyện này ai cũng gặp phải cũng sẽ có cảm giác cực kỳ đau đớn, mất mát.

Lâm Mộng Kỳ hỏi tiếp:

- Vậy anh cùng với cô gái kia bây giờ giống như người đứng nước lã với nhau hay sao?

- Không, không phải. Anh đã nghĩ thông suốt rồi. Cô ấy là người vô tội, cho dù ba của cô ấy đã từng làm hại gia đình anh như thế nào đi chăng nữa cũng không liên quan đến cô ấy. Cô ấy không có tội, người có tội là ba của cô ấy, cho nên làm sao anh có thể vì lỗi lầm ngày trước của ba cô ấy mà coi cả cô ấy là kẻ thù của mình được chứ? Trước mắt, anh vẫn là bạn của cô ấy, mà cô ấy cũng vẫn chưa nhận ra anh đã biết ba cô ấy là kẻ thù của anh. Thà là như vậy, gặp nhau nói chuyện cũng không cảm thấy xấu hổ.

- Nhưng đó chỉ là nhất thời thôi. Một ngày nào đó hai người sẽ phải đối với sự thật tàn khốc.

- Đến lúc đó rồi sẽ nói sau. Bây giờ anh rất cuộc cũng đã hiểu được, hạnh phúc lớn nhất của nhân sinh chính là quý trọng cái trước mắt, được cái gì hay cái ấy, lo xa chỉ càng thêm phiền muộn.

Sở Phàm nhún vai, thản nhiên nói.

- Hừ, lời anh nói chỉ là nguy biện.

Lâm Mộng Kỳ lầm bầm.

- Anh cũng mặc kệ người khác cho là như thế nào, anh cứ thờ phụng chân lý của mình là được.

Sở Phàm cười nói.

- Vậy sao? Vậy hiện tại anh có cảm thấy hạnh phúc không?

Lâm Mộng Kỳ nói xong lời này khuôn mặt của cô hơi ửng đỏ lên.

Sở Phàm hơi giật mình, hần lập tức cười cười, dịu dàng nói:

- Hạnh phúc! Bởi vì giờ phút này anh đang có em.

Hắn nói xong liền hôn vào khuôn mặt mềm mại đang tươi cười của Lâm Mộng Kỳ, đôi tay khẽ vuốt ve dọc theo vòng eo của cô rồi lên trên. Động tác nhẹ nhàng mà lại đầy tình cảm, những hành động đó khiến cho trái tim của Lâm Mộng Kỳ lại càng đập dồn dập hơn nữa, từ từ khiến cho chỗ sâu kín trong cơ thể của cô bốc lên một cơn lửa nóng, khiến cho cả thể xác và tinh thần của Lâm Mộng Kỳ đều dần dần nóng rực lên.

Lâm Mộng Kỳ thở gấp, cô lật tay ôm lấy cổ Sở Phàm, đôi môi mềm mại hơi mở ra vội vã tiếp lấy môi của Sở Phàm, cái lưỡi thơm tho của cô tham lam thâm nhập vào khoang miệng của hắn, dùng sức mút lấy đầu lưỡi của Sở Phàm. Nụ hôn này giống như là cô đã dốc hết sức lực toàn thân vào đó, cô hôn một cách đầy điên cuồng và si dại.

Sở Phàm từ từ cởi hẳn áo ngoài của Lâm Mộng Kỳ ra. Lúc này trên người Lâm Mộng Kỳ đã lộ ra rõ ràng một cặp nhũ phong mềm mại trắng như tuyết, tựa như hai đỉnh núi cao. Cặp nhũ phong của cô khẽ run run, hoá ra dưới tấm áo ngoài, cô không còn mặc bất cứ cái gì khác cả.

Trước mặt Sở Phàm bây giờ đã là hai đỉnh núi cao ngất mềm mại trắng như tuyết của cô, ngay cả những mạch máu xung quanh đó cũng có thể nhận ra được. Sở Phàm cảm thấy hơi động lòng, đôi bàn tay hắn bây giờ đã đặt lên đỉnh ngọc nữ mê người của cô, từ từ vuốt ve, xoa bóp chỗ mềm mại co giãn đó. Lúc này hai điểm đỏ tươi sớm đã ngẩng cao lên tràn đầy sung mãn, mà Sở Phàm lại còn không ngừng vuốt ve cho nó trở nên to lớn hơn nữa. Thân thể của Lâm Mộng Kỳ lúc này cũng theo đó mà trở nên run rẩy, cô khẽ cắn môi, khoé miệng luôn luôn phát ra một âm thanh rên rỉ xúc động lòng người.

Sau một phen triển miên âu yếm, tay phải của Sở Phàm đột nhiên theo chiếc bụng của cô từ từ luồn vào trong quần lót, thân thể của cô giống như điện giật trở nên run rẩy. Cái mông đầy đặn ngẩng cao không

kìm được hơi giãy dụa. Bởi vì lúc này cô đang ngồi trên đùi Sở Phàm cho nên khi hông của cô giãy dụa liền có cảm giác bị một thứ dài dài vừa thô vừa to cứng cứng đâm lên vào khu cấm địa của mình. Khuôn mặt của cô lại trở nên đỏ ửng như ráng chiều, cô dĩ nhiên biết cái đỉnh nhọn chạm vào vùng cấm địa của cô là cái gì cho nên cô lập tức cảm thấy rung động, cả người mềm nhũn ra giống như không còn chút khí lực nào.

Bây giờ, tay phải của Sở Phàm đã xuyên qua bãi cỏ thơm tho của cô để len tới khe suối thần bí bên trong. Hần khe vuốt ve trên chọc khiến cho hai chân của Lâm Mộng Kỳ không kìm được phải khép chặt lại. Cô hơi nhăn mày, nhin không được yêu kiều rên lên một tiếng “A”. Cùng lúc đó, cô cảm thấy cái dài dài thô ráp vốn đã chạm vào hông của cô lúc trước nay lại càng trở nên to và thô hơn nữa. Không kìm được, hô hấp của Lâm Mộng Kỳ càng trở nên dồn dập. Trong lòng cô hiểu rõ rằng kế tiếp sẽ phát sinh ra chuyện gì, nhưng bây giờ cô đã chuẩn bị tốt. Lúc này cô thực sự muốn từ từ hưởng thụ lại cái khoái cảm đầy kích thích mà trước kia do bất ngờ chưa kịp cảm nhận được.

Cô đã chuẩn bị thật tốt tất cả mọi thứ để nghênh đón sự hùng dũng tiến tới của Sở Phàm cho nên khi Sở Phàm từ từ lột trần tất cả quần áo của cô ra, thân thể mềm mại trắng trẻo của cô hiện ra hoàn toàn trước mặt hắn, cô vẫn không cảm thấy một chút cảm giác xấu hổ nào. Lúc này, cô đang tập trung hết toàn bộ tinh thần vào niềm khoái cảm trước mắt.

393. Chương 383: Sát Khí Của Trương Bằng

- Bí thư Trương phải không? Tôi hôm nay mới từ thành phố Nam Sơn trở về.

- Là tôi, tôi có thể tìm anh để giải quyết chút việc được không?

Tiếng nói của Trương Bằng trở nên trầm lạnh khác thường, mơ hồ còn mang theo một vẻ phẫn hận. Lam Chính Quốc chưa bao giờ thấy Trương Bằng như vậy, cho nên khi nghe thấy giọng nói của Trương Bằng thì lão biết rằng đã có chuyện không hay xảy ra. Lão vội vàng lên tiếng trả lời:

- Tôi đang rảnh rồi không làm gì. Bí thư Trương đang ở đâu? Hay là để tôi đến gặp ông được không?

- Tôi đang ở nhà tang lễ, ông cũng muốn tới đây ư?

Trương Bằng u ám hỏi.

- Sao? Bí thư Trương đang ở nhà tang lễ ư?

Lam Chính Quốc kinh ngạc hỏi.

- Ủ!

Trương Bằng thở dài một tiếng nói:

- Ông lập tức tới nhà tôi đi. Tôi sắp trở về rồi.

- Ủ, được rồi.

Lam Chính Quốc cúp điện thoại, trong lòng vô cùng lo lắng. Theo như giọng nói của Trương Bằng trong điện thoại và dựa vào giác quan nhạy bén của mình thì lão cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, mà phải là chuyện trọng đại thì Trương Bằng mới tìm đến lão. Cúp điện thoại xong, Lam Chính Quốc liền vội vàng đi ra ngoài, tự mình lái xe đến toà biệt thự của Trương Bằng.

Trên đường đi, Lam Chính Quốc lái xe rất nhanh. Chỉ trong chớp lát lão đã chạy tới toà biệt thự của Trương Bằng. Lão xuống xe sau đó lập tức đi tới bấm chuông cửa. Cửa được mở ra, là Trương Bằng đích thân ra ngoài mở cửa. Lam Chính Quốc nhìn thấy Trương Bằng thì ngây cả người. Lão nhận ra rằng Trương Bằng trước mặt hắn đã già nua đi rất nhiều, mái tóc trên đầu cũng đã trở nên bạc đi không ít, khuôn mặt trắng bệch của ông ta mang theo một vẻ thâm trầm bi thống, lưng cũng có vẻ còng xuống, bước đi nặng trĩu già nua.

Lam Chính Quốc tràn đầy sợ hãi. Lão không hiểu nổi Trương Bằng rốt cuộc có chuyện gì. Tại sao chỉ có mấy ngày trôi qua mà đã già nua như vậy, khuôn mặt lộ vẻ nặng trĩu đau khổ, xem chừng giống như là đã

xảy ra chuyện gì cực kỳ trọng đại vậy. Lam Chính Quốc đi vào trong phòng thì phát giác ra vợ và con ông ta không có ở nhà, không biết đã đi đâu.

- Bí thư Trương ở nhà một mình à?

Lam Chính Quốc khẽ mỉm cười hỏi.

- Bà vợ già của tôi đang ở nhà tang lễ lo cho thằng con tôi.

Trương Bằng nặng trĩu ngồi xuống chiếc ghế sofa, bi thương nói.

- Cái, cái gì?

Khuôn mặt của Lam Chính Quốc hiện lên một vẻ kinh ngạc, không thể tin được vào lỗ tai của mình. Sau một hồi lão mới ngơ ngác hỏi:

- Bí thư Trương, chuyện này là sao vậy?

- Con tôi đã chết rồi!

Ánh mắt của Trương Bằng lạnh lùng khiến người ta cảm thấy rùng rợn. Ông ta thốt ra từng chữ từng chữ một.

Sắc mặt của Lam Chính Quốc thay đổi trong nháy mắt, bước chân có vẻ không vững, trong mắt lão tràn đầy vẻ khiếp sợ. Lão ngập ngừng nói:

- Bí thư Trương, chuyện này là sao vậy? Trương công tử, cậu ấy, cậu ấy xảy ra chuyện gì?

- Hừ, không biết ông có nghe tin về sự cố xảy ra ở đoạn đường vòng quanh núi hay không? Người ở trong xe lao thẳng xuống vực chính là con của tôi. Một thằng cảnh sát rút đầu rụt cổ như con rùa đen nói với tôi rằng con tôi uống rượu rồi lái xe với tốc độ cao không may va phải hàng rào bảo vệ rồi rớt thẳng xuống vách núi. Hừ, tôi tin chắc rằng đây chỉ là những lời lẽ bậy bạ.

Trương Bằng kích động nói.

Lam Chính Quốc nghe Trương Bằng nói, dần dần cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Khó trách sắc mặt của Trương Bằng hôm nay lại khó coi như vậy. Ông ta trông giống như đã già đi mười tuổi, nặng nề như thế. Hoá ra con ông ta vừa mới đột tử. Nhưng dường như theo giọng nói của Trương Bằng thì chuyện con trai ông ta chết không phải là một sự cố ngoài ý muốn. Chẳng lẽ là có người cố tình sắp xếp chuyện này hay sao? “Trong thủ đô này ai mà dám hạ độc thủ với con của Trương Bằng chứ?” Lam Chính Quốc trầm nghĩ, không khỏi cảm thấy rét lạnh toàn thân. Lão đau buồn nói:

- Bí thư Trương cố kìm nén bi thương. Trương công tử tuổi trẻ tài cao như thế, tại sao lại có thể xuất hiện tai nạn ngoài ý muốn vậy được chứ?

- Tai nạn ngoài ý muốn à? Tai nạn chó má ngoài ý muốn gì chứ? Đây vốn không phải là tai nạn ngoài ý muốn gì hết.

Trương Bằng chắc chắn nói.

- Sao? Bí thư Trương nói là có người mưu đồ hại cậu nhà ư? Ai, ai mà dám lớn gan như vậy?

Lam Chính Quốc kinh ngạc hỏi.

- Sở Phàm.

Trương Bằng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lam Chính Quốc chấn động lần thứ hai. Ánh mắt lão kinh ngạc ngậy người nhìn Trương Bằng, một lúc lâu mới lên tiếng:

- Bí thư Trương xác định đúng là hắn?

- Là tôi nghi ngờ hắn mà thôi, tôi cũng không có chứng cứ gì chứng minh là hắn làm cả. Nhưng tôi cho rằng tất cả mọi chuyện đều do thằng ranh này mà ra.

Trương Bằng tức giận nói sau đó ánh mắt ông ta lại tiếp tục âm trầm nhìn Lam Chính Quốc:

- Cho nên hôm nay tôi gọi ông đến chính là hy vọng trong vòng một tuần nữa ông có thể tiêu diệt được thằng Sở Phàm kia. Mặc kệ nó có phải là hung thủ sát hại con của tôi hay không, tóm lại khi con của tôi còn sống đã từng có thù hằn với nó. Giết được hắn cũng như là đã an ủi vong linh trên trời của con tôi.

Lam Chính Quốc hít một hơi thật sâu, từ từ nói:

- Bí thư Trương có nhớ là lúc nãy trong điện thoại tôi đã nói hôm nay tôi vừa từ thành phố Nam Sơn trở về không?

- Vậy ư?

Tinh quang trong mắt của Trương Bằng nháy động. Ông ta nhìn chằm chằm vào Lam Chính Quốc, đợi Lam Chính Quốc nói ra mội việc.

- Tôi đến nơi đó là để điều tra thân phận của Sở Phàm. Ông cũng biết hắn đã lớn lên từ nhỏ ở Nam Thiều Lâm, bây giờ hắn vẫn là đệ tử tục gia duy nhất của Từ Viễn.

Lam Chính Quốc trầm giọng nói.

- Thằng ranh này là đệ tử tục gia của Từ Viễn à? Vậy tại sao nó còn đến đây chứ?

Trương Bằng lạnh lùng nói.

- Thằng ranh này đến đây bởi vì nó là đứa con độc nhất của Sở Chiến Ca.

Lam Chính Quốc trầm giọng từng chữ từng chữ một nói.

- Cái gì?

Trương Bằng nhíu mày, lộ vẻ không thể tin nổi:

- Con của Sở Chiến Ca không phải đã chết rồi sao?

- Không! Chúng ta đã bị Sở Chiến Ca lừa. Chuyện đứa con của Sở Chiến Ca chết ngay sau khi sinh ra chỉ là do hắn lừa bịp người khác. Trên thực tế Sở Chiến Ca đã ngấm bí mật đưa con của hắn là Sở Phàm cho Từ Viễn nuôi dưỡng.

Lam Chính Quốc trầm giọng nói.

- Thì ra là như thế, thật là đáng hận. Hoá ra năm đó chúng ta đã bị Sở Chiến Ca lừa rồi. Nếu đã như vậy thì càng phải lập tức tiêu diệt tên Sở Phàm này.

Sát khí trong mắt của Trương Bằng tăng vọt, ông ta nắm chặt hai tay nói.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, tên Sở Phàm này chắc chắn là phải diệt trừ. Nhưng tôi quả thực không ngờ rằng hắn lại dám sát hại Trương công tử.

Lam Chính Quốc khiếp sợ nói.

- Ngoại trừ hắn ra thì không còn người nào khác. Cho dù thế nào thì cái chết của con tôi cũng tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, mà cho dù là tai nạn ngoài ý muốn cũng là hiện trường giả do người ta tạo ra.

Trương Bằng phẫn hận nói.

- Vậy bên Cục Công an định làm gì? Bọn họ có định điều tra rõ ràng chuyện này không?

Lam Chính Quốc hỏi.

- Cục Công an à? Hừ, tôi hoài nghi Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh đã cấu kết với Sở Phàm hại chết con tôi.

Trương Bằng lạnh lùng nói.

- Sao? Nói như vậy thì cả Trần Thiên Minh cũng không được lưu lại à?

Lam Chính Quốc nói.

- Ông yên tâm, về phần Trần Thiên Minh thì tôi đã có biện pháp để đối phó với hắn. Ông chỉ cần xử lý thằng Sở Phàm cho tôi là được.

Trương Bằng trầm giọng nói.

- Bí thư Trương yên tâm, về tên Sở Phàm này thì tôi tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục tồn tại trên cõi đời này lâu hơn nữa.

Lam Chính Quốc lạnh lùng nói, trong mắt ông ta lúc này đã hiện lên loáng thoáng những tia hàn quang. Đối với Lam Chính Quốc mà nói, bất cứ ai liên quan đến Sở Chiến Ca năm đó đều phải chết. Dĩ nhiên Sở Phàm con của Sở Chiến Ca lại càng không được phép tiếp tục sống nữa.

394. Chương 384: Bức Cung (1)

- Mộng Kỳ, để anh đưa em ra sân bay.

Sở Phàm vừa nói vừa tiếp lấy cái va ly trong tay Lâm Mộng Kỳ rồi kéo đi.

- Không cần, em không cần anh đưa em đi. Em sợ nếu anh tiễn em thì cuối cùng em lại không đi được.

Lâm Mộng Kỳ hờn dỗi nói, lấy tay phải kéo tay Sở Phàm lại.

- Vậy em định đi một mình sao?

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Ủ, em đi một mình, chỉ có điều, khi em quay về anh nhất định phải đến đón em đấy.

Lâm Mộng Kỳ khẽ cười nói.

- Em trở về đương nhiên anh sẽ đến đón em. Nhưng quả thực em không muốn anh tiễn em thật à?

Sở Phàm hỏi.

- Đúng thế, không cần anh đưa đi.

Lâm Mộng Kỳ nhu mì cười sau đó cô còn nói thêm:

- Được rồi, anh đi trước đi, em đợi chị Mai đến đón em.

- Hoá ra chị Mai đến đón em à?

Sở Phàm dừng một chút rồi hỏi tiếp:

- Em không phải là sợ chị Mai đến bắt gặp hai người chúng ta ở cùng một chỗ sẽ phải ngượng ngùng đấy chứ?

Sở Phàm dường như đã nói trúng tim đen của Lâm Mộng Kỳ nên khiến cho khuôn mặt của cô ửng đỏ lên. Cô khẽ đắm vào người Sở Phàm một cái rồi nói tiếp:

- Không phải! Được rồi, anh về trước đi. Sau này nhớ đến em thì gọi cho em một cú điện thoại là được, hắc hắc.

Sở Phàm gãi gãi đầu, khẽ cười nói:

- Vậy được rồi, chúc em thượng lộ bình an. À còn nữa, em khi nào đến nơi nhớ nói cho anh biết địa điểm chỗ em đang ở nhé. Lúc nào nhớ anh sẽ tới đó tìm em!

Lâm Mộng Kỳ khẽ gạt đầu, khoé môi nở ra một nụ cười mỉm không nói gì.

Sở Phàm khẽ hôn lên trên trán của cô một cái, dịu dàng nói:

- Anh đi đây. Rồi anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Sở Phàm lái xe chạy về biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Đúng lúc này hắn nhận được điện thoại của Ngân Hồ.

- Alo, Ngân Hồ phải không, có chuyện gì vậy?

- Chủ nhân, chuyện mà người giao cho Ngân Hồ đã làm xong hết rồi.

Thanh âm lạnh lùng của Ngân Hồ truyền từ trong điện thoại ra.

Sở Phàm nghe vậy thì cảm thấy vui vẻ, hắn vội vàng nói:

- Cô đã bắt người đó đến đây rồi à?

- Đúng thế, hắn bây giờ hiện đang nằm trong mật thất của biệt thự.

Ngân Hồ nói.

- Được rồi, bây giờ tôi sẽ lập tức trở về biệt thự.

Sở Phàm nói xong liền cúp điện thoại. Sau đó hắn lại gọi cho Trần Thiên Minh.

- Alo, Cục trưởng Trần phải không? Hai ngày nay ông có vẻ bận rộn nhiều việc nhỉ?

- Hai ngày nay tôi bận đến mức có thể nói là ngập đầu.

Trần Thiên Minh thở dài trong điện thoại.

- Vậy sao? Có phải vì vụ án chiếc xe lái tốc độ cao bị rơi xuống vực không?

Sở Phàm cười hỏi.

- Chuyện đó là một phần thôi. Đúng rồi, Trương Bằng đã biết chuyện con hắn đã chết.

- Vậy sao? Hắn có nói cái gì không?

- Lão già đó dĩ nhiên không tin rằng con hắn bị tai nạn rơi xuống vực rồi. Hắn nghi ngờ cậu đã mưu hại con của hắn.

Trần Thiên Minh trầm giọng nói.

Sở Phàm cười cười không bàn luận gì cả, hắn nói:

- Chuyện này gặp nhau rồi nói đi, nói chuyện trên điện thoại cũng không tiện. Ông có rảnh không? Nếu rảnh thì đến ngoại ô phía Đông, rồi lái xe dọc theo con đường núi ở Bạch Cảnh Sơn, cho đến khi trông thấy một toà biệt thự thì dừng lại, tôi ở trong đó chờ ông.

- Được, bây giờ tôi sẽ lập tức tới đó.

Trần Thiên Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Sở Phàm tăng tốc, lái xe chạy nhanh hơn nữa. Chiếc xe chạy băng băng tới toà biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Chỉ vài phút sau, Sở Phàm đã về tới biệt thự, vừa xuống xe thì Ngân Hồ đã lập tức tiến tới đón tiếp, cung kính nói:

- Chủ nhân, người đã về.

Sở Phàm gật đầu nói:

- Hắn đang ở đâu?

- Xin mời chủ nhân đi theo tôi.

Ngân Hồ nói xong liền đi trước dẫn đường, đưa Sở Phàm tới một gian mật thất ở phía sau biệt thự Bạch Cảnh Sơn.

Gian mật thất rộng khoảng chừng bảy tám mươi mét vuông, kiến trúc vô cùng bí mật. Ở trước cửa Kim Cương đang canh giữ, khi nhìn thấy Sở Phàm thì anh ta vội cung kính kêu lên hai tiếng “Chủ nhân” rồi mở cửa gian mật thất ra. Gian mật thất rất rộng lớn trống trải, trên một chiếc ghế ở đây có một gã thanh niên trẻ tuổi đang ngồi đó. Tay gã bị trói quặt về phía sau ghế, hai chân gã cũng bị như thế, đôi mắt bị che lại không nhìn thấy gì, miệng thì đang bị nhét vải. Người này nghe thấy tiếng bước chân ở trong căn phòng thì giãy dụa, miệng gào lên thành tiếng.

- Gỡ miếng vải trong miệng của hắn ra, để cho hắn nhìn thấy luôn.

Sở Phàm nhàn nhạt nói.

- Vâng chủ nhân.

Kim Cương đáp lời xong liền gỡ miếng vải trong miệng người này ra.

- Bọn mày là ai? Tại sao lại đưa tao đến đây? Mau thả tao ra, nếu không bọn mày sẽ phải hối hận.

Người này vừa được gỡ miếng vải ra khỏi mồm đã lớn tiếng kêu gào.

- Chát.

Kim Cương nhắc tay giáng cho gã một cái tát. Trên má người này đã hằn lại một dấu bàn tay.

- Mẹ kiếp, mày lễ độ cho tao.

Kim Cương tức giận nói xong đưa tay giật miếng vải đen che mắt của gã.

Lúc này Sở Phàm mới nhìn rõ ràng khuôn mặt gã thanh niên trước mắt. Gã chính là người giả dạng bảo vệ ở khách sạn Vạn Hào hôm trước. Lúc đó đúng là do gã bảo vệ này giúp cho một tên khác hành động. Gã thanh niên này đứng canh chừng còn một gã thanh niên khác đi vào trong xe của Triệu Hoa để gài bom.

- Chủ nhân, trong lúc Ngân Hồ theo dõi hắn, phát hiện ra hắn đang chuẩn bị rời khỏi thủ đô cho nên lập tức bắt hắn lại được.

Ngân Hồ nói.

- Cô làm rất đúng.

Sở Phàm nói xong kiểm một chiếc ghế dựa, ngồi xuống trước mặt gã bảo vệ.

Gã bảo an cũng nhận ra Sở Phàm chính là người đêm đó đã lôi kéo hởi đường mình hôm đó. Gã vô cùng ngạc nhiên nhìn Sở Phàm, sau một lúc mới lên tiếng hỏi:

- Là, là mày sao?

Sở Phàm cười nhàn nhạt nói:

- Là tao, đêm đó phải cảm ơn mày đã chỉ đường cho tao.

Gã bảo vệ nuốt nước miếng. Gã cũng không phải là loại người ngu dốt gì. Bây giờ nhìn thấy Sở Phàm ở đây khiến cho gã lập tức nhớ lại cái đêm hôm đó Sở Phàm liên tục đi qua đi lại trước mặt mình, cuối cùng ở thời khắc mấu chốt trong việc giám thị Triệu Hoa lên xe thì lại bị Sở Phàm chặn lại hởi đường. Bây giờ nhớ lại gã mới biết rằng Sở Phàm làm như vậy là cố ý, cố ý che khuất tầm mắt của gã. “Nói như vậy thì người ngồi vào xe trong cái đêm hôm đó không phải là Triệu Hoa ư?” Gã bảo vệ nghĩ đến chuyện này không khỏi toát mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thấy chột dạ. Gã hiểu rằng nếu như chuyện hôm đó mà mình sơ sẩy gây ra sai sót gì đó thì điều đón nhận gã ở trước mắt chính là cái chết.

- Quả thật là sông không đổi núi không dời. Chúng ta lại gặp nhau.

Sở Phàm cười nói.

- Mày, mày rốt cuộc là ai? Tại sao lại đưa tao đến đây? Mày làm như vậy là vi phạm pháp luật đó.

Gã bảo vệ khôi phục lại tinh thần, tức giận nói.

- Ở trong mắt mày còn có pháp luật hay sao?

Sở Phàm nhìn hắn một cái rồi nói tiếp:

- Cái đêm đó ở khách sạn Vạn Hào mày cùng với Hà Trường Thanh và Lam Chính Quốc muốn mưu đồ những gì tao đã nắm được rõ ràng trong tay hết rồi.

Sở Phàm đi thẳng vào vấn đề, vạch trần chuyện đêm đó ra khiến cho gã bảo vệ bị đột ngột, vẻ mặt tỏ ra kinh hãi. Gã lắp bắp nói:

- Cái gì? Mày, mày....

Vừa nói xong, gã bảo vệ đã biết rằng mình đã nói lộ ra hết mọi chuyện. Gã tỏ ra vẻ vô tội nói:

- Hừ, tao không biết mày nói cái gì. Tao cảnh cáo mày, mày không thả tao ra thì sẽ phải hối hận.
- Hối hận ư? Tại sao tao phải hối hận? Tao đang nghĩ, nếu như Hà Trường Thanh mà biết chuyện mày đã làm hỏng mọi chuyện thì rốt cuộc là tao hối hận hay là mày phải hối hận đây?

Sở Phàm cười nói.

Gã bảo vệ nghe thấy vậy thì trợn mắt lên, kinh ngạc nhìn về phía Sở Phàm. Gã đã hiểu rằng có chuyện không bình thường đã xảy ra, nghĩ vậy mồ hôi lạnh trên trán gã túa ra, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

- Đêm đó bọn mày đã muốn mưu hại Triệu Hoa phải không? Lúc Triệu Hoa đi xuống lầu cũng chính là lúc mà mày phải theo dõi chặt anh ta. Mục đích chính là xác nhận xem Triệu Hoa có thực sự ngồi trên cái xe đã bị gài bom đó hay không. Nhưng đến thời điểm mấu chốt lại bị tao chặn lại hỏi đường, cho nên người ngồi trên xe có đúng là Triệu Hoa hay không mày cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm đúng không?

Sở Phàm ung dung nói, dừng một lúc hắt lại tiếp lời:

- Tao nói đến đây chắc mày cũng hiểu rằng người ngồi trên xe lúc đó không phải là Triệu Hoa phải không? Nói cách khác, Triệu Hoa đã bị tao đánh tráo, đổi thành một người khác ngồi trong xe đó rồi.
- Mày nói thối lắm, không thể nào, rõ ràng tao nhìn thấy...

Gã bảo vệ nói đến đây bỗng kinh hoàng. Gã đã không kìm nén được mà phun ra hết.

- Mày thừa nhận rồi à? Thừa nhận là tốt. Cho dù mày không thừa nhận tao cũng có chứng cứ để chứng minh, mày xem đây.

Sở Phàm nói xong đem chiếc máy quay phim lấy ra, mở lại những hình ảnh đã quay lại từ đêm đó cho gã bảo vệ xem.

Gã bảo vệ thấy thế thì sắc mặt trắng bệch, đôi môi trở nên khô khốc, thân thể cũng trở nên run rẩy. Những hình ảnh trước mắt quả đúng là cảnh tượng đêm đó ở khách sạn Vạn Hào. Gã đã canh chừng giúp cho một gã thanh niên khác, để cho gã đó chui vào trong xe của Triệu Hoa để gài bom.

- Chỉ cần những hình ảnh trong này là có thể chứng minh rằng mày cùng với vụ án chiếc xe hơi bị nổ trên đường cao tốc mấy ngày trước có quan hệ. Bây giờ mày muốn giữ mạng thì chỉ còn cách thẳng thắn nói ra mọi chuyện thôi.

Sở Phàm ngừng một lúc rồi hỏi:

- Nói! Tất cả chuyện này là do Hà Trường Thanh đứng ở đằng sau làm đạo diễn có phải không?

Sắc mặt của gã bảo vệ trở nên trắng bệch, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Chỉ có điều dĩ nhiên hắn không thể thừa nhận và nói ra hết tất cả mọi chuyện, cho nên gã cắn chặt miệng im lặng không nói lời nào.

- Không nói à? Không nói thì mày chỉ có một con đường chết. Mày nghĩ thử xem nếu như Hà Trường Thanh mà biết Triệu Hoa chưa chết thì mày còn có thể sống tiếp được không? Nói đi, mau khai hết tất cả mọi chuyện ra, có phải là vụ án nổ xe hơi ngay trên xa lộ trong thành phố là do Hà Trường Thanh chủ mưu phải không? Hắn ta mới là tội nhân lớn nhất. Nhưng nếu như mày không nói thì kẻ chủ mưu chính là mày. Tuy nói rằng người ngồi trong xe hôm đó không phải là Triệu Hoa nhưng cũng là tính mạng của một con người. Mày giết người thì phải đền mạng. Mày nguyện ý chết thay cho Hà Trường Thanh hay sao?

Sở Phàm tầm tầm không nhanh không chậm nói.

Gã bảo vệ nghe Sở Phàm nói như vậy thì biến sắc, khoé miệng mấp máy định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nín được, lại nói lại:

- Tao không tin, tao không tin lời mày đâu. Tao phải báo cảnh sát, mày bắt giữ tao trái phép như vậy là phạm pháp.
- Báo cảnh sát à?

Giọng nói Sở Phàm trở nên lạnh lẽo, hần lạnh lùng nói:

- Khỏi cần, ở đây có một cảnh sát, không chỉ vậy còn là Cục trưởng Cục Công an nữa. Với lại còn có một người nữa mà mày không thể ngờ được đâu.

- Cái gì?

Lời nói của Sở Phàm khiến cho gã bảo vệ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

395. Chương 385: Bức Cung (2)

Sở Phàm không thèm để ý tới vẻ ngạc nhiên của gã bảo vệ kia. Hần nhìn đồng hồ xem Trần Thiên Minh sắp tới chưa rồi quay đầu nói với Ngân Hồ:

- Khi Trần Thiên Minh tới, cô đi ra ngoài đưa ông ta vào đây. Còn nữa, đưa cả Triệu công tử vào đây luôn.

- Vâng, chủ nhân.

Ngân Hồ nói xong nhận lệnh đi ra.

- Chủ nhân, nếu nó còn mạnh miệng như vậy thì hãy giao cho tôi. Tôi muốn biết thật ra cái miệng của nó cứng hơn hay nắm đấm của tôi cứng hơn.

Kim Cương trừng mắt nhìn gã bảo vệ, ồm ồm nói.

Gã bảo vệ nhìn thấy Kim Cương trước mắt vạm vỡ hùng vĩ trông giống như một toà núi nhỏ thì trong lòng cảm thấy rét lạnh, sợ hãi, nghe xong lời nói của Kim Cương thì lại có một cảm giác vô cùng bất an.

- Lời đề nghị này của anh thật không tệ nhưng chúng ta cứ xem biểu hiện sắp tới của hắn đã.

Sở Phàm thản nhiên nói.

Một lúc sau Ngân Hồ dẫn hai người tới, một người là Trần Thiên Minh, còn người còn lại cũng chính là người mà mấy ngày nay báo chí đã đưa tin khắp nơi về vụ nổ xe trên đường cao tốc trong thành phố, Triệu Hoa.

Lúc Triệu Hoa mới đi vào, gã bảo vệ đã dương mắt nhìn anh chăm chăm. Trên khuôn mặt gã bảo vệ hiện lên vẻ giống như là vừa nhìn thấy ma quỷ vậy. Triệu Hoa đáng lẽ phải chết rồi mới đứng, hai ngày trước anh ta đã phải chết rồi cơ mà, nhưng tại sao bây giờ vẫn còn hiện sờ sờ ra trước mặt gã như vậy. Gã nghĩ thầm liệu mình có phải nhìn thấy quỷ không? Nhưng trong sâu thẳm gã vẫn hiểu được, tất cả chẳng có quỷ quái gì cả mà người trước mắt thật sự là Triệu Hoa. Nói cách khác, đêm hôm đó Triệu Hoa không ngồi trên xe của mình. Chuyện này giống như lời của Sở Phàm đã nói vậy, Triệu Hoa đã được đánh tráo và gã đã bị lừa dối.

- Thăng nhóc này, đêm đó mày làm được mấy chuyện giỏi lắm.

Trần Thiên Minh cũng nhận ra người này là gã bảo vệ hôm đó nên lạnh lùng nói.

Sở Phàm chỉ vào Trần Thiên Minh rồi nói với gã bảo vệ:

- Ông ấy chính là Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh. Mày không phải là muốn báo cảnh sát sao? Mày xem, Cục trưởng đã tới đây, mày có gì oan khuất cứ nói với ông ấy.

Gã bảo vệ lo âu nhìn về phía Trần Thiên Minh. Gã nhận ra rằng Trần Thiên Minh quả đúng là Cục trưởng Cục Công an. Hồi trước lúc Trần Thiên Minh lập công trong việc bắt lấy tập đoàn buôn bán thuốc phiện của Hứa Nhạc rồi được đưa ảnh lên báo chí gã cũng đã xem qua. Cho nên bây giờ trông thấy ông gã hiểu rằng người trước mắt quả thực là Cục trưởng mà mấy ngày trước được báo chí đưa lên, Cục trưởng Cục Công an Trần Thiên Minh.

- Vị này chính là Triệu Hoa, anh ta chưa chết có phải khiến cho mày rất sợ hãi phải không?

Sở Phàm chỉ vào Triệu Hoa, lạnh lùng nói.

- Mày chính là người gài bom vào trong xe của tao phải không? Nói! Là ai sai mày làm như vậy? Tại sao mày phải hãm hại tao?

Triệu Hoa không kìm được lớn tiếng chất vấn gã bảo vệ.

Sắc mặt gã bảo vệ lúc này đã vô cùng khó coi, hai chân gã không kìm được trở nên run rẩy. Gã đã hiểu ra tất cả mọi chuyện. Hoá ra Triệu Hoa vẫn chưa chết, không chỉ vậy hành động hôm đó của gã đã bị Cục trưởng Cục Công an trông thấy tất cả. Còn bây giờ thì sao? Ngoại trừ cái chết thì làm gì còn con đường nào khác cho gã chứ? Đối mặt với việc Triệu Hoa lớn tiếng chất vấn, gã bảo vệ tỏ ra trầm mặc. Tâm thần gã lúc này đang rất hỗn loạn và khủng hoảng khiến cho gã không còn tâm trí nào mà trả lời câu hỏi của Triệu Hoa được. Dường như tiềm thức của gã cũng bảo với gã rằng không thể nói ra bất cứ chuyện gì được.

Trần Thiên Minh cũng kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống trước mặt gã bảo vệ. Hai mắt ông thâm trầm nhìn gã, âm u nói:

- Cậu vẫn không muốn nói à? Cậu vẫn muốn bao che tội lỗi cho người đứng đằng sau hay sao? Hừ, đường sống không chọn mà lại muốn chọn đường chết à?

Gã bảo vệ ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Trần Thiên Minh. Một lúc lâu sau gã mới ngập ngừng nói:

- Các, các người có chứng cứ gì để chứng minh tôi phạm tội? Các người vốn dĩ không có quyền bắt tôi.

- Thật không? Bọn tao đã điều tra thân phận của mày. Mày vốn dĩ không phải là nhân viên bảo vệ của khách sạn Vạn Hào, vậy tại sao mấy hôm trước mày lại ở trong cái khách sạn đó vậy? Còn nữa, nhìn vào bộ dạng biểu hiện của mày lúc đó, lén lút ở bên cạnh chiếc xe của Triệu Hoa, từng này chuyện là đã có thể tạm giam mày lại rồi. Nhưng thật ra về vụ án chiếc xe bị nổ có thể nói, thủ phạm thật sự đằng sau không phải là mày. Chỉ cần mày khai ra tất cả mọi chuyện thì tội trạng của mày chắc chắn được giảm bớt, không phải chịu án trạng tử hình, nhiều nhất là ngồi tù vài năm. Nhưng nếu như mày không chịu khai ra, nhận hết mọi tội lỗi trên vai của mình thì tội trạng của mày không còn là vấn đề ngồi tù vài năm nữa đâu.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

Gã bảo vệ nghi hoặc nhìn về phía Sở Phàm. Gã vẫn cắn chặt răng, không một lời thốt ra.

- Mẹ kiếp!

Một tiếng hét giận dữ vang lên, Kim Cương xông tới trước, trong tay cầm theo một chiếc ghế, ném thẳng nó thẳng vào bàn chân của gã bảo vệ.

- A.....a

Gã bảo vệ đau đớn kêu lên một tiếng, khuôn mặt trở nên nhăn nhúm khó coi.

Vẫn còn chưa hết, Kim Cương lại đưa tay nhấc chiếc ghế lên một lần nữa định ném vào bàn chân còn lại của gã bảo vệ. Chỉ cần nhìn vào cách nâng tay cầm ghế đầy sức mạnh của Kim Cương cũng đủ biết số phận của những đầu ngón chân của gã rồi sẽ ra sao. Bàn chân gã lúc này đã bị tróc da bong thịt, đau không nói nên lời. Gã kêu thảm lên một tiếng, khuôn mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu dọc theo trán gã chảy ròng ròng xuống dưới.

Trần Thiên Minh im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, chậm rãi phả ra từng làn khói thuốc, lạnh lùng nói:

- Từng đó đau khổ mà cũng không chịu nói à? Đây chỉ là khúc dạo đầu thôi, đợi tôi đưa cậu đến Cục Công an thì tất cả mới chính thức bắt đầu.

Gã bảo vệ há mồm thở hổn hển, hoảng sợ nhìn Trần Thiên Minh. Mà bây giờ Kim Cương cũng đã nhấc chiếc ghế trong tay lên cao, tựa hồ như muốn đập thẳng xuống người gã.

- Tôi nói, tôi nói, đừng đừng...

Gã bảo vệ vội vàng nói to.

Kim Cương đưa đôi mắt hung hãn nhìn gã, lớn tiếng quát:

- Mau nói!

Gã bảo vệ hơi do dự nhìn về phía Sở Phàm và Trần Thiên Minh, nơm nớp lo sợ hỏi:

- Tôi, tôi có thể không bị ngồi tù không?

Trần Thiên Minh nhìn thấy thái độ của gã bảo vệ đã bắt đầu thay đổi chịu khuất phục thì trầm giọng nói:

- Ngồi tù thì chắc chắn là phải chịu rồi, nhưng không đến tội chết. Nếu như thái độ của cậu thành khẩn một chút, khai ra tất cả mọi chuyện thì tôi sẽ ra mặt giúp đỡ cho cậu cái án hai ba năm tù có thời hạn. Nhưng nếu như cậu không hợp tác nhiệt tình thì sẽ phải ngồi tù năm sáu năm hoặc lâu hơn nữa không biết chừng. Cái này tùy cậu quyết định.

Gã bảo vệ sợ hãi nhìn về phía bọn Sở Phàm, cuối cùng ánh mắt gã dừng ở trên người Triệu Hoa, dường như trong lòng đã hạ quyết tâm, gã từ từ nói:

- Triệu công tử, người thực chất muốn hại anh không phải là tôi. Anh cũng đừng trách tôi, tôi chỉ nghe theo mệnh lệnh người khác, không thể tự quyết định được.

- Tao với mày không thù không oán. Dĩ nhiên tao biết mày không muốn hãm hại tao, nói đi, rốt cuộc là ai, ai ở phía sau sai khiến mày?

Triệu Hoa hỏi.

- Là, là...

Gã bảo vệ ngập ngừng nhưng cuối cùng cũng đem tất cả nói ra miệng:

- Đó chính là Hà tổng, chủ tịch của Công ty Bất động sản Kim Khoa.

- Hà Trường Thanh, quả nhiên là Hà Trường Thanh. Thằng cha này đã cướp công ty Kim Khoa của nhà họ Triệu tao mà vẫn còn chưa cam tâm, muốn hại chết cả tao, thật là lòng dạ thú vật.

Triệu Hoa tức giận nói.

- Nhưng ngoài Hà Trường Thanh còn có một người khác nữa phải không? Có phải còn một người nữa đã liên kết với Hà Trường Thanh gây ra chuyện này? Hoặc là đằng sau Hà Trường Thanh có còn người nào sai khiến nữa không?

Sở Phàm hỏi.

- Chuyện này.. Cho tới bây giờ đều là do Hà Trường Thanh liên hệ với tôi thôi. Còn chuyện đằng sau có còn người nào khác không tôi cũng không nắm rõ.

Trần Thiên Minh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hà Trường Thanh trước kia liên lạc với cậu như thế nào? Ông ta có dặn dò cậu là phải hãm hại Triệu Hoa không?

- Đúng thế, ông ta tuy không nói rõ ràng ra nhưng tôi cũng đoán được. Ông ta giao nhiệm vụ cho tôi là phải canh chừng cho A Thành, để cho A Thành gài bom vào xe của Triệu, Triệu công tử thành công. Cuối cùng còn bảo tôi phải xác minh rằng Triệu công tử đã thật sự ngồi trên xe của anh ấy chưa.

Gã bảo vệ nói.

- Như vậy những lúc Hà Trường Thanh gặp gỡ, sai khiến cậu không để lại chứng cứ gì sao? Hay nói cách khác, cậu không thể cung cấp chứng cứ gì chứng minh Hà Trường Thanh sai khiến cậu làm ra những chuyện như thế này à?

Trần Thiên Minh trầm giọng hỏi.

- Hà Trường Thanh liên lạc với tôi rất cẩn thận. Tôi không có chứng cứ gì chứng minh cả.

Gã bảo vệ hơi hoảng sợ nói.

Trần Thiên Minh nhú nhú mày nói:

- Không có thật à? Cậu nghĩ thật sự không có sao?

Gã bảo vệ kinh hoàng, nghĩ ngợi một lúc, bỗng gã giật mình nói:

- Đúng rồi, tôi ở khách sạn Vạn Hào chính là do gã một tay sắp xếp. Còn nữa, gã còn nói sau khi mọi chuyện thành công sẽ đưa tôi ra khỏi thủ đô, cho tôi một khoản tiền.

- Vậy sao? Như vậy thì Hà Trường Thanh muốn mày chừng nào rời khỏi đây?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

- Chính là mấy ngày gần đây, ông ta đã gọi điện thoại cho tôi.

Gã bảo vệ nói.

Sở Phàm nghe vậy thì nhìn về phía Trần Thiên Minh. Trần Thiên Minh lúc này cũng đang nhìn hắn, hai người sau đó nở ra một nụ cười hiểu ý với nhau. Trần Thiên Minh nói:

- Tốt lắm, vậy mấy ngày này cậu cứ tỏ ra bình thường như trước kia, tôi sẽ không đưa cậu đến Cục Công an. Nhiệm vụ của cậu trong mấy ngày sắp tới chính là đợi điện thoại của Hà Trường Thanh. Tuy nói mấy ngày nay cậu được phép hành động bình thường nhưng cậu cũng đừng dại dột đùa giỡn gì cả, tôi sẽ phái người theo sát phía sau cậu, nhất cử nhất động của cậu tôi đều nắm trong tay. Nếu cậu dám dại dột ngầm nói cho Hà Trường Thanh một chút tin tức gì thì cậu sẽ lập tức bị vào tù ngay.

- Không dám, không dám! Ông thấy đó, tôi làm sao mà dám nói thật với Hà Trường Thanh chứ. Đây chẳng phải là muốn chết à?

Gã bảo vệ vội vàng cười xoa nói.

- Vậy lựa chọn của mày là sáng suốt đó. Vụ án chiếc xe bị nổ là do Cục trưởng Trần đích thân đảm nhiệm. Nhất định phải bắt được tên hung thủ đứng đằng sau, cho dù hắn là ai cũng phải để pháp luật xét xử. Cho nên Hà Trường Thanh cuối cùng chắc chắn cũng phải vào tù. Mày hợp tác với cảnh sát chính là một con đường sống đầy sáng suốt.

Sở Phàm nói.

- Đúng, anh nói đúng.

Gã bảo vệ kính cẩn nói.

- Đúng rồi, đêm đó người thanh niên vào bên trong chiếc xe của Triệu công tử gài bom tên là A Thành à?

Sở Phàm đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy.

Gã bảo vệ đáp lời.

- Vậy mày có biết hắn hiện đang ở đâu không?

Sở Phàm trầm giọng hỏi.

- Chuyện này thì không thể nói chính xác được. Hắn ta không có chỗ ở cố định, tôi với hắn cũng chẳng qua chỉ liên lạc qua điện thoại với nhau thôi.

Gã bảo vệ nói xong định đưa tay lấy di động của mình. Nhưng lúc này gã mới phát hiện ra rằng hai tay của mình đã bị buộc chặt.

Sở Phàm thấy thế thì tiến tới đích thân cởi trói cho gã. Đúng lúc này thì bỗng nhiên di động của gã đổ chuông. Trong khoảnh khắc, mọi người trong căn phòng đều hồi hộp bật dậy. Sở Phàm đưa tay ra hiệu cho gã bảo vệ, ý nói gã hãy nhắc điện thoại lên. Gã bảo vệ nhìn vào màn hình di động thì nhận ra là do A Thành gọi tới.

396. Chương 386: Bắt Được

Gã bảo vệ cầm điện thoại di động lên nhìn, không ngờ là A Thành gọi tới. Gã nhìn về phía mấy người Sở Phàm.

Sở Phàm lạnh lùng nhìn gã, nói:

- Nhận điện thoại đi. Phải nói thế nào không cần tôi phải dạy chứ? Tóm lại là không được để hấn sinh nghi. Mà nói mà muốn tìm hấn, hỏi hấn đang ở đâu. Nếu mà có thể giúp chúng tao bắt được A Thành thì coi như đã lập công, Cục trưởng Trần cũng sẽ khoan hồng cho mà.

- Đúng vậy, nhưng còn phải xem thái độ của cậu nữa. Nếu cậu định tìm cách ám chỉ cho hấn chạy trốn thì cậu chuẩn bị thay hấn chịu tội đi.

Trần Thiên Minh âm trầm nói, lại thêm một câu:

- Nghe điện đi!

- Vâng.

Gã bảo vệ kia gật đầu, nhận điện thoại:

- Alo, A Thành đó hả?

- Là tôi đây. Anh làm gì mà mãi mới nhận điện thoại thế?

Gã bảo vệ đã chuyển sang chế độ loa ngoài, bởi thế mọi người đều nghe được giọng nói của A Thành.

- Vừa đi vệ sinh. Anh nhận được điện của Hà tổng chưa?

- Hà tổng á? Ông ta gọi điện cho anh rồi à? Sao mà tiền của tôi chưa gửi tới vậy?

- Hà tổng gọi điện cho tôi chính là vì việc này. Ông ấy đã bố trí được một con đường an toàn rồi. Mấy ngày nữa chúng ta rời Bắc Kinh.

- Ồ, vậy còn tiền? Hà tổng có nói bao giờ sẽ chuyển tiền hay không?

- Tiềnà, như vậy đi. Chuyện này nói trên điện thoại không tiện. Anh ở đâu, tôi tới gặp anh, nói trực tiếp cho anh biết.

Gã bảo vệ bình tĩnh nói.

- Cũng được. Nếu vậy thì anh tới khách sạn Thiên Hồng đi. Tôi hiện tại đang ở tại đó.

- Anh ở khách sạn à? Ở nơi đó an toàn sao?

- Có gì mà không an toàn? Anh đúng là nhất gan như thỏ. Tới đi. Sau đó chúng ta bàn chuyện.

A Thành vừa nói vừa tắt điện thoại.

- Khách sạn Thiên Hồng!

Sở Phàm cười hài lòng, nói với gã bảo vệ kia:

- Biểu hiện của mà không tồi, rất đáng được coi trọng. Yên tâm đi, tao đã nói là giữ lời. Chỉ cần bắt được A Thành thì công lao của mà cũng không nhỏ đâu.

- Cám ơn, cám ơn.

Gã bảo vệ được đối xử tử tế lại cảm thấy sợ hãi, gật đầu như gà mổ thóc.

Trần Thiên Minh trầm ngâm nói:

- Như vậy bây giờ bắt đầu tiến hành kế hoạch vậy bắt sao?
- Đúng, chúng ta theo hẩn tới khách sạn Thiên Hồng, để hẩn gõ cửa, chúng ta nấp ở hai bên. Chờ tới khi A Thành mở cửa chúng ta sẽ vọt vào khống chế hẩn.
- Vậy tôi đi sắp xếp một số anh em thân thủ khá một chút nhé.

Sở Phàm cười cười, nói:

- Không cần đâu. Có chúng tôi là đủ rồi. Kim Cương và Ngân Hồ hai người này ra tay bắt A Thành mà không xong thì ông có phái mười đặc công tới cũng vô dụng.

Sở Phàm dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Hiện giờ bắt đầu hành động thôi.

Khách sạn Thiên Hồng.

Một chiếc taxi chậm chậm dừng lại trước cửa khách sạn. Gã bảo vệ kia từ trong xe đi xuống, trả tiền xe rồi đi vào. Theo kế hoạch của Sở Phàm, Ngân Hồ và Kim Cương sớm đã vào trong khách sạn, mai phục xung quanh phòng khách, chờ tới khi gã bảo vệ đi lên lầu gõ cửa phòng A Thành thì bắt đầu vây bắt. Gã bảo vệ kia mới vừa vào khách sạn Thiên Hồng, một chiếc xe Mercedes-Benz liền chạy tới, dừng lại ở bãi đỗ xe của khách sạn. Sau đó Trần Thiên Minh và Sở Phàm xuống xe. Về mặt hai người thần nhiên, vừa đi vừa nói chuyện, từ từ tiến vào khách sạn. Gã bảo vệ trực tiếp đi lên tầng bốn, tới phòng A Thành. Khi gã lên tới lầu bốn thì Ngân Hồ và Kim Cương cũng xuất hiện hai bên hành lang. Gã bảo an đi tới cửa phòng, Ngân Hồ và Kim Cương tiến tới nấp ở hai bên cửa. Lúc này Trần Thiên Minh và Sở Phàm cũng xuất hiện ở hành lang lầu bốn. Gã bảo vệ nhìn về phía Sở Phàm và Trần Thiên Minh, dường như đang chờ chỉ thị. Sở Phàm ra hiệu cho gã, gã liền tới gõ cửa “cộc cộc cộc”, miệng gọi:

- A Thành, là tôi đây, mở cửa đi.

Cửa phòng mở ra, một người thanh niên cao gầy đứng ở cửa, nhìn thấy gã bảo vệ liền nói:

- Anh tới rồi à, mau vào đi.

Đúng lúc này, một cánh tay mạnh mẽ đột nhiên đẩy mạnh cửa phòng đang mở hé. Tay phải của A Thành đang giữ nắm đấm cửa, bởi vậy khi cánh cửa bị đẩy mạnh “thình” một cái khiến tay gã cũng bị đập vào tường.

- A!

A Thành không nhin được, kêu lên một tiếng. Gã cảm thấy dường như cánh tay mình đã bị cánh cửa đập gãy vậy.

Nhưng tiếng kêu đau đớn của gã còn chưa dứt, trước cửa nhanh chóng hiện ra hai bóng người, nam thì mạnh mẽ , nữ thì xinh đẹp. Sắc mặt A Thành đầy hoảng hốt. Gã lập tức hiểu rằng có chuyện không ổn, vì thế muốn bỏ chạy. Chỉ tiếc chân gã còn chưa kịp động đậy thì cổ họng đã bị một bàn tay to lớn, cứng như thép túm lấy. Gã ngửa đầu thấy Kim Cương cao hơn gã cả cái đầu đang trừng đôi mắt to như chuông đồng lạnh lùng nhìn mình. Nhìn Kim Cương thân hình khôi ngô như vậy, trong lòng gã không khỏi e ngại. Sau khi phục hồi tinh thần, gã lập tức hiểu ra mình đã bị gã bảo vệ

kia bán đứng.

Gã trợn mắt nhìn về phía gã bảo vệ, phần nộ nói:

- Mày, mày bán đứng tao?

- Không, hần không bán đứng cậu mà là cứu cậu đó.

Một tiếng nói vang lên.

Trần Thiên Minh xuất hiện trước mặt A Thành.

A Thành nhìn thấy Trần Thiên Minh xuất hiện cùng Sở Phàm thì nhú mày hỏi:

- Các người là ai?

- Tôi tên là Sở Phàm, còn vị này chính là Cục trưởng Cục Công an, Trần Thiên Minh. Chúng tôi tới bắt anh quy án, đồng thời cho anh một cơ hội tự thú.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

A Thành nghe thấy Sở Phàm giới thiệu Trần Thiên Minh chính là Cục trưởng Cục Công an thì trái tim đập thình thịch, đôi mắt không kìm được nhìn về phía Trần Thiên Minh, ngập ngừng nói:

- Tôi không phạm pháp, các người dựa vào đâu mà muốn bắt tôi? Mau thả tôi ra.

- Đến nước này mà anh còn muốn chối tội sao? Những hành động của anh vào đêm hôm kia đều đã bị tôi ghi lại. Chính hần đã khai ra quá trình anh đặt bom trong xe.

A Thành nghe thế mặt hiện vẻ kinh hãi, hoảng sợ nhìn Sở Phàm. Sau đó gã trừng mắt nhìn gã bảo vệ kia, hận không thể lập tức giết chết gã luôn.

Gã bảo vệ chẳng hề sợ hãi ánh mắt tràn ngập sát khí của A Thành đang nhìn mình, chậm rãi nói:

- A Thành, nhận tội đi, có thể chúng ta mới được hưởng sự khoan hồng. Chúng ta hãy khai hết mọi chuyện. Mà điều quan trọng hơn nữa là, Triệu Hoa vốn chưa chết!

- Cái gì? Mày nói gì chứ? Làm sao có thể như vậy, chiếc xe nổ mạnh như vậy....

A Thành trong lúc kinh ngạc không giữ mồm đã nói ra chuyện vụ nổ xe, đây đúng là chưa khảo đã xưng.

- Người ngồi trong xe lúc ấy không phải là Triệu Hoa mà là một kẻ khác.

Sở Phàm dừng lại một chút, rồi nói:

- Hà Trường Thanh nếu như biết chúng mày chưa giết được Triệu Hoa, liệu ông ta sẽ bỏ qua cho các chúng mày à? Tao nghĩ khi Hà Trường Thanh biết chuyện thì lúc đó chúng mày sẽ bị giết. Tình huống như vậy thì còn ở đâu an toàn hơn là ở trong tù nữa?

A Thành sợ hãi nhìn Sở Phàm, cả người hoàn toàn ngây dại, sự khiếp sợ trong lòng tăng lên theo cấp số nhân.

- Lúc trước vụ án xe nổ tung trên đường cao tốc Tam Hoàn đó đã được Cục trưởng Trần tiếp nhận, rất muốn điều tra ra thủ phạm, đưa ra ánh sáng. Chúng tao đều biết chúng mày cũng không phải là người chủ mưu mà chính là Hà Trường Thanh. Vì vậy chúng tao muốn hai đứa mày hợp tác, phối hợp cung cấp chứng cứ và làm chứng, trực tiếp chống lại Hà Trường Thanh. Chỉ có như vậy thì tội của bọn mày mới được giảm nhẹ thôi. Nếu không, tất cả tội danh trong vụ án này đều do hai đứa

mày gánh hết. Người chết trong vụ nổ tuy không phải là Triệu Hoa nhưng cũng là người, cũng là một nhân mạng. Chúng mày suy nghĩ cho kỹ đi.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Không sai, phải xem các anh hợp tác với cảnh sát hay chống đối đây.

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói.

Gã bảo vệ nghe vội vàng tỏ thái độ, nói:

- Cục trưởng Trần, tôi tình nguyện hợp tác, tình nguyện hợp tác. Tôi vừa nãy không phải đã khai hết sao?

A Thành thì vẫn còn đang cúi đầu suy nghĩ.

Sở Phàm nhìn A Thành một cái, lạnh nhạt nói:

- Cục trưởng Trần, chuyện tiếp theo tất cả nhờ ông đấy. Hai người này ông đưa đi, nhất định phải tra hỏi thật kỹ vào nhé.

- Cậu yên tâm, Hà Trường Thanh nhất định không được tự do mấy ngày nữa đâu.

Trần Thiên Minh kiên quyết nói.

- Vậy tốt rồi.

Sở Phàm quay sang nói với Kim Cương và Ngân Hồ:

- Hai người giúp Cục trưởng Trần áp giải bọn hần về Cục Công an.

- Vâng, chủ nhân!

Kim Cương và Ngân Hồ đồng thanh đáp.

Sở Phàm chờ đoàn người áp giải gã bảo vệ và A Thành rời khỏi khách sạn Thiên Hồng rồi mới tạm biệt Trần Thiên Minh. Sau đó Sở Phàm mới gọi xe trở về biệt thự Lam Hải.

Lúc này di động của hần reo vang, nhìn lại hóa ra là sư huynh Tuệ Phương của hần gọi tới. Hần vội vàng nhận điện, nói:

- Sư huynh, gọi điện thoại cho em có việc gì thế?

- Sư đệ, chú ở Bắc Kinh vẫn khỏe chứ? Trong chùa vắng chú cảm giác dường như thiếu cái gì đó vậy. Àizzz. Tuệ Phương thở dài.

- Sư huynh, anh nói cái gì thế? Đừng nói là anh nhớ em nhé, làm em nổi da gà rồi đây này.

Sở Phàm cười nói.

- Biến ngay, nhóc con. Được rồi, có chuyện muốn nói với chú, đó là hôm nay Lam Chính Quốc tìm tới gặp phương trưởng đây.

Tuệ Phương nói.

- Cái gì?

Sở Phàm nghe tới tên Lam Chính Quốc thì không khỏi nhú mày, hỏi tiếp:

- Lam Chính Quốc tìm sư phụ có việc gì?

- Chuyện này anh cũng không rõ lắm. Tóm lại là Lam Chính Quốc ngồi trong phòng sư phụ nói chuyện một lúc.

- Vậy sư phụ có nói gì không?
- Sư phụ cũng không nói gì, chỉ là hy vọng chú nhớ rõ những lời người nói, nói là cái gì mà lấy cái tâm đại lượng để tha thứ cho mình và cho người khác.
-
- Sở Phàm thoáng trầm mặc một lúc rồi hỏi tiếp:
- Sư phụ đạo này có khỏe không? Mọi người đều ổn cả chứ?
- Tốt lắm, sư phụ vẫn mạnh khỏe, chú không phải lo lắng. Thôi nói nhiều quá rồi, thế nhé. Lúc nào rảnh rồi nhớ phải về đây thăm sư phụ và các sư huynh nhé.
- Vâng, nhờ sư huynh chuyển lời tới sư phụ là mọi việc của em ở đây vẫn tốt. Em sẽ luôn ghi nhớ lời dạy của người.
- Tốt lắm!
- Tuệ Phương nói xong liền cúp máy.

397. Chương 387: Mật Mưu

Sở Phàm sau khi nhận điện thoại của sư huynh đã biết chuyện Lam Chính Quốc hôm qua đi Nam Thiếu Lâm, không khỏi nhủ mảy, thầm nghĩ, “Vì sao Lam Chính Quốc lại tới Nam Thiếu Lâm tìm sư phụ chứ? Chẳng lẽ lão đã hoài nghi thân phận mình? Nhưng làm sao lão lại hoài nghi được chứ? Thông qua Lam Tuyết sao? Không đâu, Lam Tuyết hẳn sẽ không tiết lộ chuyện của mình đâu. Hẳn là từ người khác. Tóm lại mặc lão có hoài nghi thân phận mình hay không, thì lần này tới Nam Thiếu Lâm có phải là để hỏi sư phụ về thân phận mình? Nói cách khác Lam Chính Quốc bây giờ đã khẳng định được thân phận của mình, biết mình là người họ Sở. Vậy thì mình phải hành động nhanh hơn mới được. Lam Chính Quốc đã biết thân phận của mình thì khẳng định lão sẽ đề cao cảnh giác. Lại còn chuyện Trần Thiên Minh hiện giờ đang điều tra vụ án nổ ba chiếc ô tô. Vụ án này trực tiếp hưởng mũi nhọn về phía Hà Trường Thanh. Lam Chính Quốc hẳn sẽ không ngồi yên nhìn em rể mình bị điều tra. Chắc chắn lão sẽ tìm cách nhờ Trương Bằng can thiệp. Vậy thì mình phải nói nói chuyện với Trương Bằng mới được.”

Sở Phàm gọi xe về tới biệt thự Lam Hải, đại tiểu thư đi ra đón, thấy Sở Phàm xuống xe liền ôn nhu nói:

- Anh đã về, ba đang tìm anh, không biết là có việc gì nữa.
- Chú Kỷ tìm anh à? Chú ấy đâu rồi?
- Ba mới vừa về, thấy anh không có nhà thì vào thư phòng rồi. Ba nói sẽ đợi anh đấy.
- Ồ, vậy anh đi gặp chú Kỷ đã.
- Ủ, nhớ là mười hai giờ xuống ăn cơm nhé. Không nên nói chuyện lâu quá.

Sở Phàm mỉm cười gật đầu, đi về phía phòng Kỷ Thiên Vũ.

Tới trước cửa phòng, hắn gõ cửa, nói:

- Chú Kỷ, đại tiểu thư nói chú tìm cháu à?
- Ha ha.

Tiếng cười của Kỷ Thiên Vũ từ trong truyền ra,

- Tiểu Sở, về rồi à? Cửa không khóa, vào đi.

Sở Phàm nghe vậy liền mở cửa tiến vào, thấy Kỷ Thiên Vũ đang ngồi ở bàn xem tài liệu.

- Ngồi đi. Thật ra là cũng không có chuyện gì, chủ yếu là muốn cảm ơn cháu thôi.

Kỷ Thiên Vũ cười nói.

- Cảm ơn cháu ư?

Sở Phàm hơi ngạc nhiên nhìn Kỷ Thiên Vũ.

- Đúng vậy. Lần trước bàn với cháu về kế hoạch vực dậy Quốc Cảnh, chú đã áp dụng để cho công ty chậm rãi khôi phục. Trước mắt mọi khía cạnh của Quốc Cảnh đều đang tăng trưởng. Cổ phiếu cũng đã tăng vọt. Còn phải cảm ơn cháu về khoản 30 tỷ đầu tư vào cổ phiếu của Quốc Cảnh nữa. Chính khoản tài chính này đầu tư vào đã cho Quốc Cảnh một luồng gió mới khiến Quốc Cảnh có thể hồi phục sức sống, giá cổ phiếu tăng vọt.

Kỷ Thiên Vũ chân thành nói.

- Chú đừng khách khí như vậy. Quốc Cảnh phát triển cũng là hy vọng của cháu mà.

Sở Phàm dừng lại một chút, trầm ngâm nói:

- Chú Kỷ, cháu có chuyện muốn nói với chú.

-Ồ, có chuyện gì vậy? Kỷ Thiên Vũ nhìn Sở Phàm, hỏi.

- Cháu đoán là Lam Chính Quốc đã biết cháu là người của họ Sở.

Sở Phàm chậm rãi nói.

- Hả? Sao cháu lại đoán vậy?

- Cháu được tin Lam Chính Quốc hôm qua đã tới Nam Thiếu Lâm gặp sư phụ cháu. Cháu đoán là hẳn muốn xác nhận thân phận của cháu.

- Lam Chính Quốc tới Nam Thiếu Lâm gặp Phương trượng Đại sư sao? Như vậy thì phỏng đoán của cháu cũng hợp lý. Chú lo rằng Lam Chính Quốc sau khi biết thân phận của cháu trong lòng không yên sẽ tìm cách hại cháu mất.

- Cháu thực ra không lo hấn hại cháu, mà cháu lo là cuối cùng không đoạt lại được sản nghiệp của nhà họ Sở từ tay hắn.

Đôi mắt Sở Phàm lóe sáng, chậm rãi nói.

- Ý cháu là Lam Chính Quốc sau khi biết sự tồn tại của cháu sẽ đề cao cảnh giác, lúc nào cũng đề phòng khiến ta không thể đánh đổ lão ta được sao?

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng hỏi.

- Đúng thế. Vậy nên cháu muốn hành động sớm hơn, nhanh chóng nắm được nhược điểm của lão, chế phục lão.

Ánh mắt Sở Phàm âm trầm hẳn, chậm rãi nói.

- Nói là như vậy, nhưng làm sao có thể nắm được nhược điểm của lão đây?

Kỷ Thiên Vũ nhíu mày, hỏi.

Sở Phàm cười lạnh một tiếng nói:

- Cháu đang thu thập chứng cứ. Chú biết vụ chiếc ô tô nổ tung trên đường cao tốc Tam Hoàn gần đây chứ?

- Biết, nghe nói người chết là con của Triệu Thanh, Triệu Hoa.

- Chiếc xe bị nổ đúng là của Triệu Hoa, nhưng người chết lại là kẻ khác. Đây là do cháu đã có sắp đặt từ trước cho Triệu Hoa.

- Hả? Chuyện này là sao, mấy người biết trước rằng chiếc xe sẽ nổ sao?

Kỷ Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Nguyên nhân là do Triệu Hoa đột nhiên nhận được lời mời của Hà Trường Thanh. Triệu Hoa hoài nghi Hà Trường Thanh lần này có ý đồ, nên mới gọi điện nhờ cháu giúp đỡ. Cháu liền giúp hắn dùng kế kim thiền thoát xác.

Sở Phàm vừa nói vừa kể lại chi tiết mọi chuyện cho Kỷ Thiên Vũ.

Kỷ Thiên Vũ nghe xong vẻ mặt nghiêm trọng, trầm giọng hỏi:

- Cháu nói là vụ nổ đó là do Hà Trường Thanh và Lam Chính Quốc hợp mưu muốn hại Triệu Hoa sao?
- Đúng vậy, tất cả đều là do Hà Trường Thanh đứng đằng sau chỉ huy. Chẳng qua sau lưng ông ta chính là Lam Chính Quốc.

Sở Phàm trầm giọng nói.

- Chuyện này có chứng cứ hay không?
- Hôm nay bọn cháu bắt được hai người đã theo lệnh Hà Trường Thanh gài bom trong xe. Thông qua bọn chúng, chúng ta hoàn toàn có thể bắt Hà Trường Thanh. Dựa vào thẩm cung của bọn chúng, đúng là đã âm thầm liên lạc với Hà Trường Thanh. Mọi chứng cứ đều nhằm vào ông ta, Hà Trường Thanh tất nhiên sẽ sa lưới. Chỉ là chúng ta vẫn không làm gì được Lam Chính Quốc.
- Lam Chính Quốc lợi dụng Công ty Bất động sản Kim Khoa ngấm ngầm thao túng nâng giá cổ phiếu Tập đoàn Lam Thị, điều đó chú biết. Mà Lam Chính Quốc đầu tư vào dầu khí ở nước ngoài hiện giờ đang gặp phải vấn đề lớn, lỗ đã hơn mấy trăm triệu. Hạng mục này làm Tập đoàn Lam Thị không còn vốn lưu động nữa. Lam Chính Quốc trước đây không lâu không phải vừa mới muốn thế chấp một lô đất ở đường Quang Hoa sao? Nhưng tại sao tới giờ vẫn còn chưa có động tĩnh gì? Đó là vì lão còn chưa nộp thuế cho Bộ Tài nguyên Môi trường.

Kỷ Thiên Vũ nói xong dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cho nên bên ngoài có vẻ như Tập đoàn Lam Thị có vẻ mạnh mẽ là vậy. Thực ra bên trong đã thối nát lắm rồi. Chỉ cần xảy ra một vấn đề nhỏ, mọi ẩn họa bên trong Tập đoàn Lam Thị sẽ bộc phát như núi lửa ngay lập tức.
- Ý chú là chỉ cần tìm cách phá một điểm trong Tập đoàn Lam Thị thôi phải không?
- Đúng vậy. Chỉ cần phá được một điểm là mọi chuyện coi như xong.

Sở Phàm trầm tư chốc lát, gật đầu, nói:

- Được rồi. Còn phải đối phó với Trương Bằng nữa. Cháu muốn lợi dụng ông ta để đối phó với Lam Chính Quốc. Ở Bắc Kinh, Lam Chính Quốc dựa vào hậu thuẫn của Trương Bằng mới có được nhiều mối quan hệ. Nếu không có Trương Bằng nữa thì Lam Chính Quốc cũng mất đi một chỗ dựa quan trọng, chúng ta lại càng dễ dàng đối phó hắn hơn.
- Trương Bằng có quan hệ không tồi với Lam Chính Quốc, cháu định là sao để nắm được Trương Bằng?

Kỷ Thiên Vũ nhìn Sở Phàm hỏi.

- Chú biết vụ án Hứa Nhạc buôn bán thuốc phiện cách đây không lâu chứ? Trùng hợp là con trai Trương Bằng là Trương thiếu lại âm thầm câu kết với bọn chúng, hơn nữa Trương thiếu lại lợi dụng quyền lực của ba mình để nhiều lần bắt đền xanh cho Hứa Nhạc. Tất cả chứng cứ của chuyện này đang nằm trong tay cháu. Việc này nếu lộ ra thì nhất định Trương thiếu sẽ bị pháp luật xử lý, Trương Bằng cũng sẽ bị liên quan. Hơn nữa cháu còn nắm được chứng cứ Trương Bằng có nuôi một tình nhân ở ngoài, người này còn có con gái với hắn.

Sở Phàm nói tiếp:

- Những thứ này đủ khiến Trương Bằng phải nghe theo cháu. Nhưng cháu tin rằng lão già này sẽ không chịu hoàn toàn tuân lệnh, cho nên cháu muốn phải khống chế được Lam Chính Quốc thật nhanh mới được.

Trên mặt Kỷ Thiên Vũ hiện lên vẻ kinh hãi. Một lúc lâu sau ông mới trầm giọng hỏi:

- Tiểu Sở, những lời cháu vừa nói đều là sự thực sao? Cháu đều có chứng cứ xác thực?

- Vâng. Ngay cả chuyện cháu theo Trần Thiên Minh cũng nằm trong loạt kế hoạch này. Trần Thiên Minh cũng đang nắm chứng cứ của Trương Bằng.

Kỷ Thiên Vũ trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói:

- Như vậy đi. Những chuyện chú sẽ nói với lão Đường, để xem ý kiến lão ấy nào?

- Lão Đường? Lão ấy là ai vậy?

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

- À, ông ấy chính là Thị trưởng Bắc Kinh Đường Phi. Những chứng cứ mà cháu nói đối với lão Đường rất trọng yếu. Nếu muốn chinh Trương Bằng thì nói cho lão Đường là tốt nhất. Trương Bằng từ trước tới nay vẫn muốn lật đổ vị trí Thị trưởng của lão.

Kỷ Thiên Vũ chậm rãi nói.

-Ồ, hóa ra là Thị trưởng Đường.

Lời Sở Phàm nói mang theo một tia do dự.

Kỷ Thiên Vũ dường như hiểu được nỗi lo lắng trong lòng Sở Phàm. Ông cười cười nói:

- Tiểu Sở, cháu yên tâm đi. Lão Đường giống như chú, trước đây đều được ba cháu giúp đỡ. Lão ấy cũng nhiều lần tỏ ý muốn giúp cháu. Cháu yên tâm, chỉ cần những lời vừa rồi của cháu là chính xác vậy thì chuyện đối phó với Trương Bằng cứ để lão Đường ra mặt đi.

Sở Phàm nghe Kỷ Thiên Vũ nói vậy mới yên tâm, cười nói:

- Đã vậy thì cháu phải cảm ơn chú Đường rồi. Lúc nào có thời gian nhất định phải gặp chú ấy cảm ơn mới được.

- Ha ha, cuối cùng cũng có cơ hội để lão Đường gặp cháu.

Kỷ Thiên Vũ cười nói. Dừng lại một chút, ông nói thêm:

- Thực không ngờ, cháu lại âm thầm làm được một chuyện lớn như vậy, nắm được chứng cứ chí mạng của Trương Bằng. Cháu không nói thì chú không thể tưởng tượng nổi.

- Chuyện này cũng là Triệu Hoa ngẫu nhiên để lộ cho cháu biết. Triệu Thanh khi còn sống đã từng tặng cho Trương Bằng mấy cái biệt thự, lại nói tới chuyện ông ta bao dưỡng tình nhân ở bên ngoài. Cháu lần theo đầu mối này cho người theo dõi Trương Bằng 24/24, cuối cùng cũng đã tìm được tình nhân của ông ta.

- Nói thế nào đi nữa, cháu còn trẻ như vậy mà làm việc trầm ổn như vậy đến chú cũng phải ghen tị. Làm tốt lắm! Chú tin rằng nhất định cháu sẽ thành công!

Kỷ Thiên Vũ cổ vũ.

- Vâng, cháu nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của chú.

Sở Phàm gật đầu, trầm giọng nói.

Kỷ Thiên Vũ cười vui vẻ, thâm nghĩ, “Trao Tiêm Tiêm cho Sở Phàm thì quá yên tâm rồi.”

398. Chương 388: Hà Trường Thanh Bị Bắt

Sau ba ngày, mọi hoạt động của Quốc Cảnh hoàn toàn hồi phục. Cổ phiếu trong vòng năm ngày ngấn ngủi tăng vọt 6132%. Mức tăng như vậy trong những năm gần đây là chưa từng có. Cùng với sự tăng giá của cổ phiếu, mọi hoạt động kinh doanh cũng tăng theo trên diện rộng, thể hiện sự hồi phục mạnh mẽ về kinh tế của Quốc Cảnh. Bởi giá cổ phiếu của Quốc Cảnh tăng vọt, ba mươi tỷ của Sở Phàm đầu tư vào cổ phiếu hiện giờ đã thành 100 tỷ. Hơn nữa cùng với sự phục hồi của Quốc Cảnh, số tiền lãi này cũng không ngừng tăng lên vòn vọt. Cũng phải nói, Sở Phàm trước mắt có số tài sản hơn 100 tỷ, quả là một số tài sản rất lớn. Cùng với sự hồi phục của Quốc Cảnh, các hãng thông tấn truyền thông lớn trên toàn quốc đều đoán già đoán non về nhà đầu tư thần bí đã đầu tư hơn 30 tỷ, và giờ lãi thành 100 tỷ kia là ai. Không thể nghi ngờ gì nữa, nhà đầu tư thần bí này đang thực sự thu hút sự chú ý của công chúng.

Sự hồi phục mạnh mẽ của Quốc Cảnh khiến đại tiểu thư vui mừng khôn xiết, mấy ngày hôm nay trên mặt cười tươi như hoa nở. Sở Phàm ba ngày nay cũng không đi ra ngoài, ở tại biệt thự Lam Hải làm bạn với đại tiểu thư. Điều này lại càng khiến đại tiểu thư thêm vui vẻ.

Sở Phàm xem đồng hồ, đã ba rưỡi chiều. Trong lòng hần thềm nghĩ, “Chắc giờ này Trần Thiên Minh đã đi bắt Hà Trường Thanh rồi nhỉ?” Buổi sáng nay Trần Thiên Minh gọi điện tới nói xế chiều sẽ bắt Hà Trường Thanh. Sau ba ngày thẩm vấn, gã bảo vệ và A Thành đã khai nhận toàn bộ. Từ A Thành cũng thu được chứng cứ trực tiếp liên quan tới Hà Trường Thanh. Trần Thiên Minh cảm thấy đã chắc chắn liền quyết định hôm nay tới bắt Hà Trường Thanh.

Hành động của Triệu Hoa âm thầm cũng đã có tiến triển. Mấy hôm nay anh đã âm thầm thông qua ba người nguyên lão trung thành tận tâm với nhà họ Triệu nằm vùng trong Công ty Bất động sản Kim Khoa, thu thập những chứng cứ chứng minh Hà Trường Thanh cấu kết với Lam Chính Quốc, bán đứng Công ty Bất động sản Kim Khoa, tham ô tài sản công ty chuyển cho Lam Chính Quốc, liên hợp với Lam Chính Quốc khống chế phi pháp giá cả cổ phiếu của Công ty Bất động sản Kim Khoa.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy sự kiện lần này có thể khiến cho toàn bộ Bắc Kinh chấn động.

- Đợi khi Trần Thiên Minh bắt Hà Trường Thanh xong, mình sẽ nói chuyện với Trương Bằng. Đối phó với lão già này không thể chủ quan được.

Sở Phàm lẩm bẩm.

Công ty Bất động sản Kim Khoa.

Trong phòng hội nghị dành cho các nhân vật cấp cao trên tầng mười tám hiện giờ đang đầy chật thành viên. Hà Trường Thanh ngồi ở vị trí chủ tọa, liếc mắt nhìn bàn hội nghị. Hôm nay vị trí Tổng giám đốc không có ai ngồi. Trong lòng ông ta thầm cười lạnh. Hôm nay Hà Trường Thanh cố ý triệu tập cuộc họp này để thảo luận về việc đề bạt tổng giám đốc. Vị trí này vẫn bỏ trống sau khi Triệu Hoa chết.

Về phần chọn ai làm tổng giám đốc, Hà Trường Thanh đã có ý định rồi. Triệu tập cuộc họp này chỉ mang tính hình thức, che mắt mọi người mà thôi. Người được chọn đương nhiên phải là người thuộc phe của Hà Trường Thanh, tuyệt đối không thể để cho người ngoài nắm giữ. Ông ta sẽ chỉ chọn người của mình, từng bước một nắm giữ Công ty Bất động sản Kim Khoa, biến toàn bộ tài sản công ty trở thành của riêng mình.

Cuộc họp chính thức bắt đầu. Bỗng “rầm” một cái, cửa phòng họp bị mở tung, ngay sau đó bốn người cảnh sát mang theo súng tiến vào. Ngoài cửa còn có thêm hai cảnh sát khác. Trần Thiên Minh đi phía sau tiến vào phòng họp, đôi mắt âm trầm nhìn quanh một lượt, lạnh lùng hỏi:

- Ai là Hà Trường Thanh?

- Là tôi, xin hỏi các vị đây là...?

Hà Trường Thanh đứng lên, nhìn mấy cảnh sát phá cửa xông vào, cau mày hỏi.

- Hóa ra anh là Hà Trường Thanh. Bắt lấy hắn!

Trần Thiên Minh ra lệnh.

Hai cảnh sát lập tức tiến tới giữ lấy hai tay Hà Trường Thanh.

- Buông tôi ra. Các người dựa vào đâu mà dám bắt tôi? Tôi không phạm pháp.

Hà Trường Thanh tức giận nói.

- Không phạm pháp? Hừ, anh là nghi can thuê giết người, tham ô hối lộ, thao túng thị trường cổ phiếu, còn nói không phạm pháp sao? Giải đi!

Trần Thiên Minh vung tay lên, sau đó đi ra ngoài.

Hà Trường Thanh nghe Trần Thiên Minh nói vậy, mặt ngẩn ra, trái tim đập "thình thịch". Lúc này hai cảnh sát đã áp giải Hà Trường Thanh đi về phía cửa. Hà Trường Thanh đột nhiên bị người của Cục Công an mang đi, những người trong phòng họp một lúc lâu vẫn chưa kịp phản ứng. Sau đó tiếng bàn luận bỗng sôi trào.

Trong phòng thẩm vấn.

Về mặt Hà Trường Thanh đầy phần nộ ngồi trên ghế. Trước mặt ông ta chính là Trần Thiên Minh.

- Cục trưởng Trần, các người vô duyên vô cớ bắt tôi tới đây, các người có ý đồ gì? Tôi hy vọng Cục trưởng Trần có thể giải thích rõ ràng cho tôi.

Hà Trường Thanh lạnh lùng nói.

- Chủ tịch Hà, Cục Công an chúng tôi làm sao lại vô duyên vô cớ bắt người được? Nếu không có chứng cứ phạm tội xác thực, vậy thì tôi cũng không bắt anh tới đây làm gì.

Trần Thiên Minh ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói.

- Ồ? Vậy thì xin hỏi Cục trưởng Trần, tôi đã phạm tội gì?

Hà Trường Thanh cười khinh thường, hỏi.

- Nếu không muốn người khác biết thì trừ phi anh không làm. Hà Trường Thanh, tôi đoán anh chắc chắn không ngờ là Triệu Hoa vẫn chưa chết hả?

Trần Thiên Minh lạnh lùng nhìn Hà Trường Thanh, chậm rãi nói từng chữ một.

Hà Trường Thanh sững người, khiếp sợ nhìn Trần Thiên Minh, nhưng ông ta lập tức cười lạnh một tiếng nói:

- Cục trưởng Trần, giám đốc Triệu của công ty chúng tôi không may qua đời. Hai cốt cẩu ta hôm nay còn chưa lạnh, Cục trưởng Trần nói ra những lời này thực là chẳng biết tôn trọng người đã khuất chút nào.

- Ha ha, không biết Hà tiên sinh gần đây ngủ có yên giấc hay không? Nếu như Triệu Hoa đã chết thì tôi nghĩ oan hồn của cẩu ấy nhất định đã tìm anh tính sổ rồi.

Trần Thiên Minh lạnh nhạt nói.

- Ông, ông có ý gì?

Sắc mặt Hà Trường Thanh lập tức trở nên khó coi, tức giận nói.

- Hà Trường Thanh.

Trần Thiên Minh vỗ mạnh bàn, lớn tiếng nói:

- Ngày mười tám tháng này anh mời Triệu Hoa đi gặp mặt đã âm thầm phái người gài bom trong xe Triệu Hoa. Đợi khi tàn tiệc, Triệu Hoa lái xe tới đường cao tốc Tam Hoàn, các người liền cho nổ, tạo thành vụ án mạng nổ xe hơi trên đường cao tốc. Anh còn không thẳng thắn nhận tội đi.

Hà Trường Thanh bất ngờ nghe Trần Thiên Minh nói vậy, sợ tới mức ngớ ngẩn. Những lời nói của Trần Thiên Minh như thể ông đã tận mắt chứng kiến vụ việc đêm đó vậy. Tim ông ta đập thình thịch, thân thể run lấy bầy. Nhưng ông ta vẫn giả vờ trấn tĩnh, mạnh mẽ nói:

- Cục trưởng Trần, ông đang ngậm máu phun người, bôi nhọ người khác. Vụ án nổ xe trên đường cao tốc Tam Hoàn tôi hoàn toàn không liên quan. Ông không có chứng cứ mà dám đổ tội cho tôi à?

- Chứng cứ à? Anh muốn thấy chứng cứ? Tốt rồi, không nói dối anh, ba ngày trước tôi đã bắt được gã bảo vệ anh cố tình sắp đặt ở bãi đỗ xe và kẻ đặt bom trên xe Triệu Hoa là A Thành rồi. Theo khẩu cung chúng khai nhận đã nói rõ anh tìm tới chúng thế nào, bảo chúng làm gì, đưa chúng bao nhiêu tiền, lại chuẩn bị cho chúng trốn khỏi Bắc Kinh ra sao, đầy đủ cả.

Trần Thiên Minh vừa nói vừa ném khẩu cung tới trước mắt Hà Trường Thanh.

Hà Trường Thanh thở dồn dập hẳn lên. Ông ta chậm chậm vươn đôi tay run rẩy mở bản khẩu cung đó, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nội dung khẩu cung hoàn toàn giống lời Trần Thiên Minh, chỉ ra ông ta là kẻ mưu đồ giết Triệu Hoa. Cuối cùng ông ta chán nản ngồi phịch xuống ghế, cả người như không còn chút sức lực.

- Tôi hiện giờ đã thẩm vấn xong việc anh thuê giết người, giờ tiếp tục thẩm vấn anh. Từ khi anh giữ chức chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa tới nay đã ba lần lấy đi 50 triệu vốn lưu động của công ty, lấy danh nghĩa là đầu tư địa ốc để bỏ túi riêng. Lại liên kết với Lam Chính Quốc thao túng thị trường cổ phiếu. Hừ, anh còn dám nói tôi bắt anh là vô duyên vô cớ không?

Trần Thiên Minh lạnh lùng nói.

- Tôi muốn gặp luật sư, tôi muốn gặp luật sư!

Hà Trường Thanh cúi đầu ừ ừ, liên tục nói.

- Gặp cũng vô dụng, quên nói với anh, Triệu Hoa không chết. Đem đó người ngồi xe không phải là Triệu Hoa mà là một người khác. Cho nên án mạng mà anh khổ công sắp đặt đã thất bại rồi.

Trần Thiên Minh nói.

- Cái gì?

Hà Trường Thanh mở to mắt nhìn Trần Thiên Minh, lập tức ông ta cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ báo chí và pháp y nói sai sao?

- Người trong xe đã chết không phải là Triệu Hoa. Vì để phá vụ án này nên tôi cố ý để pháp y nói đó là Triệu Hoa, mục đích là muốn che mắt anh. Nếu không, làm sao tôi bắt được anh chứ?

Trần Thiên Minh cười lạnh nói.

Hà Trường Thanh nghe vậy hai mắt kinh ngạc thất thần, sau đó ông ta nở nụ cười tự giễu cợt bản thân.

Tin Hà Trường Thanh bị cảnh sát bắt nhanh chóng truyền đi. Rất nhiều hãng truyền thông nghe tin đều chạy tới Cục Công an, ý đồ kiểm chút ít tin tức.

Sở Phàm sau khi nghe tin cười cười, thầm nghĩ Trần Thiên Minh quả thật đã bắt Hà Trường Thanh, như vậy tiếp theo đến lượt hắn hành động rồi. Lúc này hắn nhất định phải cô lập Lam Chính Quốc, khiến cho lão ta phải tiếp tục chịu đả kích nặng nề.

Tin Hà Trường Thanh bị bắt lan đi, người khiếp sợ nhất chính là Lam Chính Quốc. Lúc ấy lão đang ở Tập đoàn Lam Thị, nghe tin xong mặt mày tái mét. Trong lúc mẫn cảm này cảnh sát lại bắt Hà Trường Thanh, điều này có ý nghĩa gì?

Trong lòng Lam Chính Quốc cảm thấy đã có chuyện lớn xảy ra. Sau khi phục hồi tinh thần vội vã rời công ty, đi tìm Trương Bằng. Lão đoán rằng cảnh sát bắt Hà Trường Thanh thì rõ ràng đã nắm được chứng cứ phạm tội của lão. Mà Hà Trường Thanh âm thầm hợp tác với lão, cảnh sát thế nào cũng thông qua Hà Trường Thanh để điều tra, để cho lão ta dính dáng vào vụ này thì không xong rồi! Vì thế Lam Chính Quốc vội vàng tìm Trương Bằng thương lượng. Chỉ là lão ta có thể được như ý sao?

399. Chương 389: Uy Hiếp Và Thoả Hiệp

Tối muộn, trong nhà Trương Bằng xuất hiện một vị khách không mời mà đến. Vị khách này khiến tâm trạng đau đớn vì mất con của Trương Bằng mới thoáng lặng xuống lại bùng bùng trỗi dậy. Bởi lẽ người này chính là Sở Phàm. Trương Bằng lạnh lùng nhìn Sở Phàm. Ông ta thật không hiểu tại sao hiệu suất làm việc của Lam Chính Quốc lại thấp đến như vậy. Đến giờ này vẫn để Sở Phàm yên lành ngồi trước mắt ông ta. Mà lại càng không ngờ được, Sở Phàm hôm nay lại chủ động tìm tới.

- Bí thư Trương, lâu lắm không gặp rồi nhỉ?

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Nhờ phúc của cậu, khiến tôi được ném nỗi đau mất con.

Trương Bằng lạnh lùng nói.

Sở Phàm nhú nhú mày, nói:

- Bí thư Trương nói chuyện gì tôi nghe không rõ. Tôi cũng cảm thông sâu sắc cho nỗi đau này. Nhưng Bí thư Trương nói câu trước tôi không hiểu, sao lại là nhờ phúc của tôi chứ?

- Tôi nghĩ cậu đã sớm biết tin con trai tôi chết rồi hả? Không chừng người biết sớm nhất là cậu.

Trương Bằng khóe mắt run run, cổ nén lửa giận trong lòng nói.

Sở Phàm nhìn vẻ mặt già cả tiêu tụy của Trương Bằng, chớp mắt một cái, hàn quang hiện lên, lạnh lùng nói:

- Bí thư Trương nghi ngờ tôi giết con ông sao? Hừ, tôi đúng là có mâu thuẫn với con ông, nhưng ông dựa vào đó mà đoán tôi giết con ông thì quá buồn cười rồi. Đối với tôi, con ông chẳng có thể tạo thành bất kỳ sự uy hiếp nào, vậy sao tôi phải giết hắn? Tôi nếu giết hắn chắc hắn ông sẽ không bỏ qua cho tôi đâu nhỉ?

Về mặt Trương Bằng âm trầm, cũng không nói gì thêm, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Sở Phàm. Hiển nhiên ông ta chẳng hề tin những gì Sở Phàm nói.

- Bí thư Trương. Đối với cái chết của con ông tôi cũng rất lấy làm tiếc. Đêm nay tôi cố tình tới đây tìm ông, ngoài chuyện của hắn, còn muốn quấy rầy Bí thư Trương một chút.

Sở Phàm lạnh nhạt nói. Hắn cũng chẳng sợ Trương Bằng nghi ngờ việc hắn tham gia vào những sự kiện kia.

- Bất cứ chuyện gì cũng đều để lại manh mối, lưới trời tuy thưa mà khó lọt. Cái chết của con tôi có liên quan tới cậu hay không, rồi sẽ có ngày được làm rõ.

Trương Bằng lạnh lùng nói.

- Lưới trời tuy thưa mà khó lọt. Ha ha. Bí thư Trương mà cũng có thể thốt ra những lời này sao? Nói vậy những năm gần đây Bí thư Trương không hề hồ thẹn với lương tâm sao? Ông biết không, con trai của Triệu Thanh là Triệu Hoa đã chết.

Sở Phàm cuối cùng lạnh lùng nói.

- Hắn chết thì liên quan gì tới tôi nhỉ?

Giọng nói của Trương Bằng lạnh lùng hẳn lên, nói.

- Vậy ông có biết người chủ mưu hại Triệu Hoa là ai không?

Sở Phàm không nhanh không chậm nói.

- Là ai?

Trương Bằng thầm giật mình. Ông ta nghĩ chẳng lẽ Lam Chính Quốc đã bị điều tra ra là có liên quan tới vụ án mạng này rồi? Nhưng ông ta vẫn thản nhiên nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng nói.

- Đúng là chuyện đáng mừng. Chứng tỏ tốc độ phá án của Cục Công an rất nhanh.

- Bí thư Trương thấy đây là chuyện tốt sao? Àizzz.

Sở Phàm than nhẹ một tiếng, nói:

- Chỉ sợ cuối cùng là dính dáng cả tới ông thôi!

- Cậu có ý gì? Tôi làm sao có thể dính dáng tới loại chuyện này chứ? Thật là nực cười!

Nụ cười của Trương Bằng như đông cứng lại, nói:

- Thật không dám giấu, người đứng sau giết giết mưu hại Triệu Hoa chính là chủ tịch Hà Trường Thanh của Công ty Bất động sản Kim Khoa. Hà Trường Thanh vốn vẫn muốn trừ khử Triệu Hoa, nhưng chỉ bằng vào ông ta thì chưa có cái gan đó. Vậy thì hẳn phải có người sau lưng ủng hộ ông ta, mà người này chính là Lam Chính Quốc.

Sở Phàm tiếp tục gần từng chữ:

- Không nghi ngờ gì nữa, Lam Chính Quốc chính là kẻ đứng sau thao túng vụ giết Triệu Hoa. Hà Trường Thanh chẳng qua chỉ là kẻ chấp hành mệnh lệnh thôi. Mà sau lưng Lam Chính Quốc có người nào hay không đây? Lão ta ở Bắc Kinh chỉ là một thương nhân, làm sao lại có gan mưu hại một người có địa vị chứ?

Dừng lại một chút, Sở Phàm đột nhiên cười, nói:

- Bên ngoài rất nhiều người đều biết Lam Chính Quốc và Bí thư Trương có quan hệ rất tốt. Mà dân chúng là rất giỏi liên tưởng đoán mò. Không chừng họ sẽ nghĩ, phải chăng là Lam Chính Quốc được Bí thư Trương chống lưng nên mới có gan làm chuyện này?

- Nói bậy bạ. Tôi làm sao lại có thể liên quan tới việc Triệu Hoa bị hại được. Đây hoàn toàn là chuyện ngậm máu phun người.

Trương Bằng không nhịn được tức giận nói.

- Tôi cũng biết chuyện này không liên quan tới Bí thư Trương. Nhưng với mối quan hệ thân mật của ngài và Lam Chính Quốc, tất nhiên sẽ không thể ngăn được người ngoài nghĩ lung tung. Đặc biệt là một vài người đối với Bí thư Trương có dụng ý này nọ, hẳn là sẽ tung tin này rộng khắp.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Tôi và Lam Chính Quốc cũng chỉ là quen biết sơ sơ, làm gì có quan hệ thân mật.

Trương Bằng phát phát tay, nói.

- Nhưng người ngoài lại không nghĩ như vậy. Nếu muốn chứng minh Bí thư Trương chỉ có quan hệ bình thường với Lam Chính Quốc vậy thì ông hãy có hành động cụ thể đi.

- Hừ, chuyện của tôi không cần cậu phải lo.

Trương Bằng hừ lạnh nói.

- Tôi cũng không muốn lo chuyện của ông. Nhưng nếu ông tiếp tục chống đỡ cho Lam Chính Quốc, đến lúc lão sa lưới nhất định sẽ kéo ông đi cùng. Tôi nghĩ, Bí thư Trương hẳn phải rõ con người Lam Chính Quốc hơn tôi nhiều phải không?

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Nói thẳng ra cậu tìm tôi có chuyện gì đi. Đừng quanh co rào đón nữa.

Trương Bằng nói thẳng.

- Tốt! Bí thư Trương đã sáng khoái như vậy thì tôi cũng xin nói thẳng.

Sở Phàm trầm giọng nói:

- Tôi không quan tâm Bí thư Trương và Lam Chính Quốc là quan hệ sơ sơ hay là anh em kết nghĩa. Tôi chỉ hy vọng trong hai mươi ngày tới ông không gặp mặt Lam Chính Quốc, cũng không nghe điện thoại của lão. Lam Chính Quốc tới thăm cũng cự tuyệt, được chứ?

- Hừ, cậu muốn ra lệnh cho tôi chắc!

Trương Bằng tức giận nói.

- Làm như thế đối với Bí thư Trương có trăm điều lợi mà chẳng có hại đúng không? Đương nhiên, nếu như Bí thư Trương muốn nghĩ đây là ra lệnh thì tôi cũng chẳng còn cách nào nữa cả.

Sở Phàm lạnh nhạt nói.

- Tôi phải làm gì tôi tự biết, không cần cậu phải dạy tôi, càng không tới lượt cậu ra lệnh cho tôi.

Trương Bằng trầm giọng nói.

- Bí thư Trương, tôi chỉ coi Lam Chính Quốc là kẻ thù. Tôi nghĩ chắc ông cũng biết thân phận của tôi rồi phải không? Mười tám năm trước, tên tiểu nhân gian ác Lam Chính Quốc đã bức chết ba tôi, cướp đoạt sản nghiệp mà ba tôi khó khăn vất vả mới gây dựng nên. Tôi chỉ muốn tìm lão tính sổ. Bí thư Trương, tôi không muốn phải đối xử với ông như kẻ thù. Ông cũng đừng ép tôi.

Ánh mắt Sở Phàm lạnh lùng, nói.

Ánh mắt Trương Bằng cũng trở nên lạnh lùng. Đối với thân phận của Sở Phàm, Lam Chính Quốc đã nói với ông ta. Ông ta cũng rõ ràng rằng Sở Phàm muốn gặp ông ta chỉ là tìm cách trả thù Lam Chính Quốc, chẳng qua ông ta không chịu nổi giọng điệu của Sở Phàm.

- Chúng ta chẳng còn gì để nói nữa. Nơi này không chào đón cậu, mời cậu về cho.

Trương Bằng lạnh lùng nói.

- Bí thư Trương đã không khách khí thì tôi cũng chẳng nể mặt nữa. Bí thư Trương mới trải qua nỗi đau mất con trai, tôi nghĩ chắc ông không muốn trải qua nỗi đau mất con gái chứ? Trên đời này ông chỉ có một người con gái đó, dù ông không thừa nhận chính thức.

Giọng Sở Phàm trầm xuống, lạnh lùng nói.

- Sao? Cậu, cậu có ý gì?

Trương Bằng nghe vậy cả người như bị sét đánh, sắc mặt tái mét, kinh hãi hỏi.

- Ba hôm trước sinh nhật Lý Giai Giai, có phải Bí thư Trương lấy tên giả tặng quà cho cô bé không nhỉ? Thật không dám giấu, lâu nay tôi vẫn theo dõi sát sao tình hình mẹ con Lý Giai Giai, cũng nắm được những người có quan hệ với Lý Giai Giai. Thành thật mà nói, tôi cũng không muốn phá hủy gia đình hạnh phúc của ông. Thế nên ông đừng ép tôi. Tính tôi chẳng sợ trời chẳng sợ đất, khiến tôi nổi nóng thì chuyện gì tôi cũng dám làm. Lại nói nữa, con ông tuy đã chết nhưng chứng cứ hắc thông đồng với Hứa Nhạc vẫn còn. Quyền lực của ông bị hắc lợi dụng làm việc phi pháp, ông tự ngắm xem phải làm sao đi.

Đôi mắt Sở Phàm như hai thanh kiếm sắc bén, lạnh lùng đâm vào Trương Bằng.

Sắc mặt Trương Bằng đột nhiên trở nên già hẳn. Trong mắt ông ta tràn ngập thống khổ và phẫn hận nhìn Sở Phàm, giọng nói run rẩy mang theo sự phẫn nộ:

- Mày, mày đã hại chết con trai tao, giờ còn muốn hại Giai Giai sao? Mày quả không phải là người.

- Con trai ông chẳng phải tôi hại chết. Nhưng nếu một ngày Lý Giai Giai đột nhiên mất mạng thì nhất định là do tôi làm. Còn nữa, tôi muốn nói cho ông biết. Thực ra Triệu Hoa chưa chết. Người hôm đó ngồi trong xe là một người khác. Vì sao vậy? Bởi vì tôi biết Lam Chính Quốc có ý đồ với Triệu Hoa, thế nên trước đó tôi đã bày sẵn cạm bẫy để Lam Chính Quốc nhảy vào. Bởi vậy nếu giờ ông còn giúp lão thì chẳng phải là muốn chìm xuống với lão sao?

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Triệu, Triệu Hoa chưa chết?

Trương Bằng không thể tin, nhìn Sở Phàm, ngạc nhiên hỏi.

- Đương nhiên không chết. Bí thư Trương nếu không tin thì một vài hôm nữa sẽ biết thôi.

Sở Phàm nói tiếp:

- Những lời tôi vừa nói hy vọng Bí thư Trương nghe rõ. Yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản. Chỉ cần trong vòng hai mươi ngày ông không để ý tới Lam Chính Quốc, gọi điện cũng không nghe máy. Bí thư Trương làm được chuyện này là cả nhà bình yên vô sự, mọi chuyện đều tốt đẹp. Nếu ông không làm được, vậy thì xin lỗi ông, tôi nói được là làm được. Thực ra bỏ được Lam Chính Quốc đối với Bí thư Trương phải nói là chuyện tốt. Nếu không cuối cùng Bí thư Trương nhất định bị liên lụy.

Trương Bằng lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Phàm, hô hấp dồn dập. Ông ta tự nhận thấy bản thân lòng dạ độc ác, nhưng giờ phút này ông ta mới phát hiện ra, so với Sở Phàm, ông ta đúng chỉ là lòng dạ đàn bà.

Lời nói của Sở Phàm cho thấy hắn đã hoàn toàn nắm lấy yếu điểm của ông ta. Nhớ tới khuôn mặt đáng yêu của Lý Giai Giai, khuôn mặt ông ta trở nên hoảng hốt. Ông ta sợ sẽ mất nốt cô bé. Nếu gặp phải chuyện này thì nhất định ông ta sẽ không sống nổi nữa. Giờ đây, Lý Giai Giai là giọt máu duy nhất của ông ta ở trên đời. Ông ta tuyệt đối không thể để cô bé bị tổn thương dù chỉ là một sợi tóc. Ông ta tuyệt đối không để cô bé bị bất kỳ nguy hiểm gì.

Trương Bằng chậm rãi ngược đôi mắt già nua, mệt mỏi, nhìn Sở Phàm, trong mắt đã bớt phần lạnh lùng, thêm vài phần thỏa hiệp.

Sở Phàm nhìn ông ta, cuối cùng chậm rãi nói:

- Hà Trường Thanh bị bắt. Tôi đoán chắc Lam Chính Quốc hắn sẽ nhanh chóng tới tìm ông, rõ ràng là muốn nhờ ông ra mặt cứu Hà Trường Thanh. Đến lúc đó Bí thư Trương hắn là biết phải làm thế nào rồi chứ? Tôi tin tưởng giữa Lam Chính Quốc và Lý Giai Giai, Bí thư Trương nhất định sẽ chọn lựa tốt. Tôi cũng không quấy rầy nữa, tạm biệt.

Sở Phàm vừa nói vừa đứng dậy, quay đầu đi ra ngoài, để lại Trương Bằng vẫn ngồi trên ghế chán nản.

400. Chương 390: Hẹn Lam Tuyết

Trương Bằng nhìn theo Sở Phàm rời đi, đôi mắt lóe lên những tia phấn hận, hơi thở dồn dập. Không không chế được lửa giận trong lòng, hai tay ông ta quơ mạnh, hất bay mọi thứ trên bàn xuống mặt đất. Đột nhiên, di động của ông ta đổ chuông. Hóa ra là Lam Chính Quốc gọi tới. Nhìn số điện thoại của Lam Chính Quốc, bên tai ông ta chợt vang lên tiếng nói cảnh cáo của Sở Phàm. Nếu bây giờ ông ta nhận điện của Lam Chính Quốc, như vậy chẳng khác nào không coi cảnh cáo của Sở Phàm vào đâu. Theo như lời Sở Phàm nói, Lý Giai Giai hắn sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng. Trương Bằng nhìn điện thoại đang reo vang không ngừng, đột nhiên điên lên, ném mạnh điện thoại xuống đất khiến nó vỡ tan tành.

Sở Phàm sau khi tạm biệt Trương Bằng thì nhàn nhã lái xe chạy về phía ngã tư đường. Hắn đang chờ kết quả thẩm vấn của Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh đã nắm được hầu hết các chứng cứ của Hà Trường Thanh. Với những chứng cứ đó, tội danh mưu sát của ông ta nhất định được thành lập. Sở Phàm không chú ý tới điểm này. Điều mà hắn chú ý tới chính là liệu có thể moi được gì từ miệng Hà Trường Thanh về Lam Chính Quốc hay không. Lúc này điện thoại của hắn bỗng đổ chuông. Hóa ra là Lam Tuyết gọi tới. Hắn cũng đã vài ngày chưa liên lạc với cô rồi, không biết là Lam Tuyết đã khỏi ốm chưa nữa.

- Alo, Lam Tuyết à, khỏe chứ? Mấy hôm nay bạn quá không liên lạc được với cô, xin lỗi nhé! Đúng rồi, cô khỏi cảm chưa?

Sở Phàm nhẹ nhàng nói.

- Tôi khỏe rồi. Anh không phải hy vọng tôi vẫn ốm đấy chứ?

Lam Tuyết cười hỏi.

- Làm gì có chuyện đó chứ.

Sở Phàm vội vàng nói.

- Ha ha, đùa với anh thôi.

Lam Tuyết cười, nói:

- Một mình tôi đang thấy buồn chán quá!

Khi một cô gái cố ý gọi điện cho anh, lại nói với anh là cô ấy đang buồn chán, vân vân và vân vân, thì chỉ cần không phải là thằng ngốc, anh hẳn phải biết nên làm thế nào.

- Tôi cũng thấy thế, đang buồn đây. Giờ cô có rảnh không, mình gặp nhau một chút nhé?

Sở Phàm cười hỏi.

- Tôi thì rảnh rồi. Chỉ sợ anh không rảnh. Chẳng phải anh vẫn đang bận sao?

Lam Tuyết sâu kín nói.

- Bận mãi thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi thư giãn chứ. Đêm nay không bận gì, vậy mình đi chơi, thế nào?

Sở Phàm nói.

- Vậy thì tốt quá. Nhưng mà đi đâu?

Lam Tuyết hỏi.

- Hay là tới quán bar Thiên Thủy đi được không?

Sở Phàm hỏi.

- Ok. Vậy chút nữa gặp lại nhé!

Lam Tuyết nói xong liền cúp máy.

Sở Phàm cúp điện thoại rồi lái xe về hướng quán Thiên Thủy.

Sở Phàm sau khi nói chuyện với Lam Tuyết cảm giác như gỡ được một nút thắt trong lòng, cả người thoải mái. Nếu như hôm đó ở bệnh viện Lam Tuyết không cố ý nói cho hắn thì tới giờ hắn còn không biết Tần Khải là nội gian của Tập đoàn Quốc Cảnh. Bởi thế mà lần này gặp Lam Tuyết, hắn muốn tạ ơn cô thật hậu.

Quán Thiên Thủy vẫn u tĩnh như trước đây. Âm nhạc thanh nhã quán quýt trong từng góc phòng, khiến người nghe thoải mái. Khoảng chín giờ thì Lam Tuyết xuất hiện. Cô mặc một chiếc váy ngắn màu lam. Cặp đùi trắng nõn hơi lộ ra. Còn dưới chân là một đôi giày cao gót màu lam rất tinh xảo. Cô mỉm cười vui vẻ, làm tan biến khí chất u buồn trên người, khiến cho nhìn cô thêm phần rạng rỡ sức sống. Sự xuất hiện của Lam Tuyết thu hút rất nhiều ánh mắt trong quán. Một cô gái xinh đẹp không dính chút bụi trần như vậy dù ở đâu cũng khiến mọi người đều phải nhìn theo.

Lam Tuyết đi vào quán Thiên Thủy thì nhìn quanh tìm bóng dáng Sở Phàm. Lúc này cô thấy Sở Phàm đang ngồi phía bên phải vẫy tay gọi cô. Cô mỉm cười, chậm rãi đi về phía Sở Phàm.

- Cô tới rồi. Tôi đã gọi cho cô một ly Jazz Blues (1) rồi, không biết cô có thích hay không.

Sở Phàm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lam Tuyết, cười nói.

(DG: Jazz Blues tên tiếng Trung là Lam Điều Tước Sĩ. Cái gì liên quan đến cái cô Lam Tuyết này đều có chữ lam hoặc màu lam cả. Chẹp!)

- Thích, tôi rất thích uống Jazz Blues ở đây. Anh chờ có lâu không?

Lam Tuyết cười hỏi.

- Không lâu tí nào. Mới ngồi một chút, nhìn lên đã thấy cô rồi. Chắc khi mãi suy nghĩ thì thời gian trôi nhanh hơn nhiều.

Sở Phàm cười nói.

- Ồ? Vậy anh nghĩ về cái gì thế?

Đôi mắt Lam Tuyết lấp lánh, hứng thú hỏi.

- Nghĩ xem cuối cùng là con gà có trước hay quả trứng có trước ấy mà.

Sở Phàm cười cười nói.

- Ha ha, thực ra thỉnh thoảng chìm vào suy nghĩ cũng chẳng có gì không tốt. Tôi cũng hay vậy mà. Lam Tuyết cười vui vẻ, nâng ly Jazz Blues lên nhẹ nhàng uống một ngụm.

- Chuyện này không giống nhau. Mỹ nữ đầm chiêu thì là một cảnh tuyệt đẹp, còn tôi đầm chiêu thì đến trời nhìn cũng muốn khóc.

Sở Phàm cười nói.

Lam Tuyết nghe xong không nhịn được cười khúc khích, sau đó đột nhiên nói:

- Đúng rồi, hôm nay sao lại chỉ có mình anh? Tiêm Tiêm đâu?

- Tiêm Tiêm cô ấy, cô ấy ở nhà.

Sở Phàm đột nhiên bị Lam Tuyết hỏi tới Kỳ Tiêm Tiêm liền ứng phó không kịp.

- Tiêm Tiêm là người phụ nữ xinh đẹp và có sức hấp dẫn lớn nhất mà tôi từng gặp. Anh phải trân trọng cô ấy. Một người đàn ông có thể gặp được người phụ nữ như vậy là có phúc lắm đó. Không nên để vuột mất được.

Khuôn mặt Lam Tuyết vẫn hiện vẻ tươi cười. Kỳ thực khi nói ra những lời này, lòng cô chợt nhói đau.

- Như vậy có phải cô cũng có người để trân trọng rồi?

Sở Phàm cười, hỏi ngược lại.

- Tôi á?

Lam Tuyết đột nhiên nhìn Sở Phàm với ánh mắt phức tạp, trong lòng thầm nghĩ, “Tôi cũng có người đáng để trân trọng rồi. Nhưng tôi vĩnh viễn chỉ có thể ở trong lòng mà thôi. Người này là ai anh còn không cảm nhận được sao?”

- Tôi cũng đang đợi ngày đó đây, ha ha.

Lam Tuyết miễn cưỡng cười, lại nói thêm:

- Chẳng qua nói thật cho anh biết, khi hiểu anh rồi, với tình bạn đơn thuần mà nói, anh chính là người mà tôi trân trọng.

Sở Phàm cười, cũng nói:

- Cô cũng là người mà tôi quý trọng.

Không biết vì sao, hần cảm thấy quan hệ giữa hần và Lam Tuyết như có một bức tường ngăn cách. Hai bên đều hiểu rõ tâm ý của nhau nhưng hết lần này tới lần khác đều không chịu phá vỡ bức tường này, sợ khi phá vỡ nó rồi sẽ phải chịu thất vọng và đau lòng sâu sắc.

Mà nguyên nhân sâu xa, chính là bởi vì giữa họ còn có một người là Lam Chính Quốc.

- Cũng phải xin lỗi cô. Lần đầu gặp cô ở sân bay còn hứa sẽ đưa cô đi thăm thú Bắc Kinh. Nhưng mà bao lâu nay vẫn chưa làm được.

Sở Phàm áy náy nói.

- Không sao đâu. Tôi cũng không bắt anh phải làm ngay. Nhưng những lời này tôi sẽ nhớ kỹ, nhất định khi anh rảnh rồi phải bắt anh đưa đi khắp Bắc Kinh.

- Ha ha, đợi mọi công việc của tôi xong xuôi, nhất định sẽ đưa cô đi.

Lam Tuyết nghe vậy hơi trầm mặc. Trong lòng cô hiểu rõ công việc mà Sở Phàm nhắc tới là chuyện gì. Chuyện trong yếu nhất mà hần muốn hoàn thành chính là báo thù cho cha mẹ, đó là tâm nguyện của hần.

- Đúng rồi, chuyện anh báo thù thế nào rồi?

Lam Tuyết đột nhiên hỏi.

- Chuyện báo thù à?

Sở Phàm hơi ngạc nhiên nhìn Lam Tuyết. Hần không rõ vì sao Lam Tuyết lại hỏi tới chuyện này.

- Anh không phải muốn tìm Lam Chính Quốc báo thù sao? Còn muốn đoạt lại Tập đoàn Lam Thị vốn do ba anh gây dựng nên sao?

Lam Tuyết cố hết sức đè nén nội tâm, giọng nói nhẹ nhàng hỏi.

Sở Phàm hơi sững sốt. Lam Tuyết chủ động nói với hần chuyện này khiến hần hoàn toàn không chuẩn bị kịp. Hần không hiểu Lam Tuyết có ý gì, chỉ nói:

- Vẫn đang tiến triển. Vừa rồi Lam Chính Quốc muốn đánh sập Tập đoàn Quốc Cảnh, để cuối cùng tiêu diệt Quốc Cảnh. Nhưng lão ta không đạt được mục đích. Vấn đề duy nhất hiện giờ chính là không thể có được tư liệu nội bộ của Tập đoàn Lam Thị, bởi thế trong nhất thời tôi cũng không làm gì được Tập đoàn Lam Thị cả.

- Anh muốn tư liệu nội bộ gì? Về vấn đề tài chính à? Hay là về vấn đề nghiệp vụ?

Lam Tuyết hỏi.

Sở Phàm cười cười nói:

- Chuyện của tôi thì để tôi tự giải quyết sẽ tốt hơn.

Lam Tuyết trầm ngâm một lúc, đột nhiên ngừng đầu hỏi:

- Nếu có một ngày chúng ta không thể gặp lại nhau, anh thỉnh thoảng sẽ nhớ tới tôi chứ? Hay là sẽ nhanh chóng quên mất tôi?

Sở Phàm nhìn thẳng vào Lam Tuyết, cười cười, nói:

- Trừ phi ngày mai cô đi sang Nhật định cư rồi không trở về nữa thì chúng ta mới không thể gặp nhau nữa. Nhưng mà chuyện đó có khả năng sao?

Lam Tuyết nghe vậy, nở một nụ cười xinh đẹp, trong lòng lại thầm nghĩ: “Làm sao mà không có khả năng chứ. Sở Phàm, em thế phải giúp anh hoàn thành tâm nguyện. Bởi thế anh thiếu tài liệu gì về nội bộ Tập đoàn Lam Thị em sẽ lấy giúp anh. Nhưng đến lúc đó anh khẳng định sẽ biết quan hệ của em và Lam Chính Quốc, vậy chúng ta còn có thể gặp nhau sao? Không thể! Khi đó em sẽ rời khỏi đây. Bởi lẽ em phản bội ba em, em không có mặt mũi gặp ông ấy. Em cũng không thể gặp anh, vậy thì còn ở lại làm gì? Sở Phàm, chỉ hy vọng khi anh đã hoàn thành tâm nguyện rồi thì không nên tiếp tục làm khó dễ ba em nữa. Tâm nguyện lớn nhất của em là hy vọng sau này anh có thể tha thứ cho ông ấy. Em nguyện dùng toàn bộ sức lực để thay ông chuộc tội. Chỉ hy vọng sau này không còn gặp mặt, anh ngẫu nhiên có thể nhớ tới em, vậy là em mãn nguyện rồi.”

- Cô lại đâm chiêu gì thế? Ha ha, quả là rất đẹp, phải nói là một trong những cảnh đẹp nhất trên đời!

Sở Phàm nhìn Lam Tuyết, khẽ cười, hỏi:

- Đang nghĩ gì thế?

Lam Tuyết hồi phục tinh thần, khuôn mặt ửng hồng nói:

- Tôi nghe nói đường Nam Phủ bên kia về đêm rất đẹp, ven đường lại có nhiều hàng ăn. Vừa hay giờ lại thèm ăn, anh đưa tôi đi nhé?

Sở Phàm nhìn đôi mắt trong suốt động lòng người của Lam Tuyết, thoải mái đáp ứng:

- Được đó. Cùng cô đi dạo đường Nam Phủ trong đêm, cho cô ăn khuya ở đó một lần cho biết.

- Cảm ơn!

Lam Tuyết cười cười, trong lòng thầm nghĩ: “Sở Phàm, cảm ơn anh! Cuối cùng em cũng có một kỷ niệm đẹp với anh rồi. Em thật không nỡ, nhưng cuối cùng liệu em có lý do gì để ở lại không? Sở Phàm, em sẽ quý trọng thời gian chúng ta ở bên nhau. Có lẽ anh cũng không biết rằng khi anh hỏi em đã có ai để trân trọng chưa, em rất muốn nói to: Có, anh chính là người đó!”

401. Chương 391: Định Tội Hà Trường Thanh

Cái tin chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa Hà Trường Thanh bị cảnh sát bắt lập tức len lõi khắp thành phố, từ ngõ nhỏ tới đường to. Được sự quan tâm đặc biệt của báo chí, tin này lan truyền lại càng nhanh.

Sau mấy ngày thu thập đủ chứng cứ chứng minh Hà Trường Thanh có âm mưu giết người, Viện Kiểm sát lập tức phái một tổ điều tra xác minh được Hà Trường Thanh trong khi giữ vai trò chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa đã tham ô năm mươi triệu tiền phi pháp rót vào cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị làm cho giá cổ phiếu của tập đoàn này tăng mạnh. Không chỉ vậy, ông ta còn cấu kết với Lam Chính Quốc một tay thao túng cổ phiếu của Công ty Bất động sản Kim Khoa.

Từ khi thông tin này được phơi ra ánh sáng đã gây ra sóng to gió lớn trong giới thương nhân, trở thành đề tài nóng nhất khi họ gặp nhau. Mà những điều mới được phanh phui này đã kéo cả Tập đoàn Lam Thị và chủ tịch Lam Chính Quốc vào trung tâm nghi vấn. Đặc biệt cái tin mấy ngày nữa sẽ có một đội điều tra tới sở gậy Tập đoàn Lam Thị như một quả bom tấn bùng nổ rung chuyển cả giới truyền thông lẫn thương giới.

Những ngày này, giá cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị và Công ty Kim Khoa sụt đến thê thảm tới mức dưới 0%. Có thể thấy ảnh hưởng lớn đến thế nào.

Lúc này, đội cảnh sát chịu trách nhiệm điều tra vụ Hà Trường Thanh đang tổ chức một buổi họp báo nhỏ, thông báo Hà Trường Thanh có liên quan trực tiếp đến vụ ô tô bị nổ trên đường Tam Hoàn. Ông ta chính là người đứng sau vụ một tay thao túng, một tay sắp đặt. Phía bên cảnh sát còn thuật lại quá trình điều tra thu thập chứng cứ phá án. Thông tin này vừa được đưa ra đã làm nổi lên một trận nghị luận ồn ào. Tất cả mọi người đều không ngờ Hà Trường Thanh lại là kẻ một tay che trời đứng sau vụ nổ ô tô, mưu hại Tổng giám đốc Công ty Bất động sản Kim Khoa Triệu Hoa.

Nhưng tin tức tiếp theo của cảnh sát mới thực sự gây chấn động. Họ nói trong vụ nổ ô tô Tam Hoàn, người chết cũng không phải là Triệu Hoa mà là một người khác. Triệu Hoa chưa chết. Chiếc xe đó đúng là xe của Tổng giám đốc Triệu, nhưng người ngồi trong xe không phải anh ta. Nói cách khác, âm mưu hại chết Triệu Hoa của Hà Trường Thanh không thành, nhưng âm mưu này cũng đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, đã có nạn nhân tử vong. Tội danh mưu hại vẫn được giữ nguyên. Công bố của cảnh sát khiến cho tất cả mọi người ở đó đều chấn động, Không ai có thể lường tới sự việc lại xảy ra diễn biến bất ngờ tới vậy. Một số người cảm thấy khó hiểu đứng lên hỏi tại sao lúc trước bên pháp y đã xác định người chết chính là Triệu Hoa. Bên phía cảnh sát giải thích, khi họ nhận được tin báo nghi ngờ của Triệu Hoa, nói chuyện với anh ta, đi đến quyết định sẽ giấu kín chuyện này, tạm thời công bố tin tức giả người chết là Tổng giám đốc Công ty Kim Khoa Triệu Hoa, từ đó âm thầm truy tìm hung thủ.

Sau đó, họ còn mời Triệu Hoa ra gặp mặt, để chính anh trả lời giới truyền thông cụ thể nguyên nhân sự hoài nghi của mình về việc Hà Trường Thanh có âm mưu hại anh rồi tới vụ nổ ô tô trên đường Tam Hoàn.

.....

Sở Phàm đang ở trong biệt thự Bạch Cảnh Sơn xem chương trình truyền hình trực tiếp trên TV. Trên màn ảnh là Triệu Hoa đang vô cùng cảm phần nói chuyện. Anh còn cho biết Hà Trường Thanh khi đảm nhiệm chức vụ chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa đã lạm dụng chức quyền, coi một tổng giám đốc như anh không tồn tại, từng bước đục khoét phá hoại Công ty Kim Khoa.

Sau cùng cánh phóng viên hỏi Triệu Hoa định dự tính tiếp theo sẽ làm gì? Anh trả lời ngay là khi quay về Công ty Kim Khoa sẽ cất chức Hà Trường Thanh, danh chính ngôn thuận tiếp quản vị trí chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa mà trước đó là của ba mình, chấn hưng lại công ty.

Triệu Hoa vừa dứt lời, phòng họp báo vang rền những âm thanh ủng hộ.

.....

Lam Chính Quốc cũng đang ngồi nhìn chằm chằm không chớp mắt vào TV. Khi thấy Triệu Hoa bước ra nói chuyện với giới truyền thông, lão thở dài thật nặng nề. Về tiêu tụy mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt mà trước đó chưa từng bao giờ có vẻ thất bại. Nhắm chặt hai mí mắt, trong miệng lão vẫn còn tự lẩm bẩm:

- Sai một ly đi một dặm. Hà Trường Thanh sao lại bất tài vô dụng đến thế? Lần này chính mình cũng bị cuốn vào vòng lốc xoáy. Chẳng lẽ hết thảy đều là ý trời sao?

Lam Chính Quốc lắc lắc đầu, vẻ ảm đạm càng khắc sâu trên khuôn mặt già nua. Biết tin Hà Trường Thanh bị cảnh sát bắt đi, năm ngày nay lão đều sống trong cảm giác bất an đến khổ sở, mất ăn mất ngủ, sốt ruột không yên, như kiến bò trên chảo nóng nhưng rồi cũng vô kế khả thi.

Trong thời gian đó, nhiều lần lão đã tìm đến Trương Bằng nhưng không lần nào gặp được. Mỗi ngày lão đều gọi đến hàng trăm cuộc điện thoại cho tên họ Trương kia nhưng không một ai nhấc máy, hoặc tắt máy. Lão sắp phát điên rồi! Lão đã cảm giác được Trương Bằng đang cố ý né tránh mình, không muốn dây dưa để ý đến mình. Điều này càng làm cho lão bất an lo lắng hơn. Đã mất đi chỗ dựa vốn vững như núi là Trương Bằng, ở đất Bắc Kinh này, lời nói của lão thành ra vô giá trị, chứ đừng nói là tìm trăm phương nghìn kế để giải cứu Hà Trường Thanh.

Kết quả là Hà Trường Thanh bị định tội, hơn nữa cảnh sát còn điều tra ra lão cũng bắt tay với Hà Trường Thanh thao túng cổ phiếu của Kim Khoa, vạch tội lão là đã bắt tay với em vợ, lại còn tranh thủ lợi dụng ông ta để làm lợi cho cổ phiếu của công ty mình.

Lam Chính Quốc biết rõ đối tượng điều tra kế tiếp sẽ là mình. Cũng phải nói luôn rằng, nếu khi tổ điều tra đến, moi ra được sự thật bản thân lão không phải là chủ tịch Tập đoàn Lam Thị thì lão sẽ tạm thời bị tước quyền chủ tịch Tập đoàn Lam Thị cho đến khi điều tra xong mới thôi.

- Không được! Tuyệt đối không thể để bọn họ tới điều tra mình. Vạn nhất điều tra ra gì đó thì chẳng phải mình đã xong rồi không? Không thể được. Mình phải tìm cách. Phải tìm bằng được Trương Bằng. Khốn kiếp. Chắc chắn là thằng cha này đã biết mình đã xảy ra chuyện nên muốn bỏ chạy mất dạng không dính dáng gì đến nữa. Hừ! Muốn qua cầu rút ván sao? Trương Bằng ơi là Trương Bằng, chẳng lẽ là ông không biết là ông và tôi đã cùng ở trên một con thuyền sao? Ông muốn bỏ mặc tôi gánh vác tất cả tội danh còn ông lo chạy lấy cái thân ông thôi sao? Hừ! Nếu tôi mà bị tra ra cái gì đó thì ông cũng đừng mong có ngày lành. Tới lúc đó tôi thật muốn nhìn xem ngài Bí thư Thị ủy sẽ xoay sở ra sao.

Đột ngột lão đứng lên, trầm nghĩ: “Bây giờ phải đi tìm Trương Bằng. Bất kể giá nào cũng phải tóm được lão ta.”

Lầm bầm một mình một lúc, Lam Chính Quốc vội vàng chạy ra ngoài cửa, mới đưa tay mở cửa lớn đã thấy bên ngoài là hai cảnh sát cùng một người mặc đồng phục của Hiệp hội Giám sát Chứng khoán. Những nhân viên điều tra này nhìn lão, hỏi:

- Xin hỏi ngài đây có phải là Lam Chính Quốc tiên sinh? Phiên ngài hợp tác điều tra với chúng tôi, đây là quyết định của cơ quan điều tra.

Nói rồi họ mở lệnh điều tra cho lão xem.

Trong chốc lát, hai chân Lam Chính Quốc mềm nhũn, suýt nữa đứng không vững.

Sau khi tham gia buổi họp báo của cảnh sát, Triệu Hoa cũng không quay về Công ty Kim Khoa ngay, hay lao đến đường Nam Phủ với người phụ nữ của mình, Tiểu Mẫn, cũng không lập tức về nhà đoàn tụ với gia đình, mà không thể chậm trễ nửa giây, anh lập tức lái xe như tên bắn đến biệt thự Bạch Cảnh Sơn gặp Sở Phàm.

Hiện giờ Triệu Hoa không khác gì được tái sinh lần nữa, chẳng những đánh bại được Hà Trường Thanh cùng âm mưu hại người của ông ta, lại còn như nguyên danh chính ngôn thuận ngồi lên địa vị chủ tịch của Công ty Bất động sản Kim Khoa. Anh hiểu rõ hơn ai hết, lần này được tái sinh là nhờ Sở Phàm hết. Nếu không được Sở Phàm giúp đỡ thì mình đã bị hại chết từ lâu rồi. Trong lòng cảm kích người thanh niên này vô cùng, bởi vậy ngay khi kết thúc buổi họp báo anh gọi điện cho Sở Phàm, biết được hắn đang ở biệt thự Bạch Cảnh Sơn thì ngay lập tức lái xe tới đó.

Triệu Hoa còn cảm động hơn khi tới nơi thấy Sở Phàm tươi cười ra đón tận cửa. Sau khi Triệu Hoa xuống xe, hắn cười cười:

- Triệu công tử, không, nên gọi là Chủ tịch Triệu. Xin chúc mừng.

- Ha ha, cậu Sở, đừng khách khí với tôi như vậy chứ? Hôm nay thật sự quá đã! Quá sướng!

Khuôn mặt Triệu Hoa Không che được xúc động, anh cười nói.

- Nhìn anh trên TV nói chuyện trong lòng tôi cũng rất vui sướng, Ha ha, vào trong đi.

Sở Phàm cười nói.

- Tất cả chuyện này đều là công của cậu đấy. Nếu không nhờ cậu âm thầm giúp đỡ tôi đã không thể sống tới bây giờ, đừng nói đến đập chết Hà Trường Thanh, ngồi lên cái ghế chủ tịch Công ty Bất động sản Kim Khoa.

Triệu Hoa cảm khái nói.

- Quá khen rồi. Hơn nữa là anh cũng rất cố gắng hợp tác nữa, chứ mình tôi thì nói làm gì!

Vừa nói Sở Phàm vừa đưa cho Triệu Hoa chén trà.

- Ai, tôi làm được gì đâu. Ân tình của cậu Sở tôi không thể nói hết, nhưng trong lòng luôn khắc ghi. Sau này có chuyện gì cần đến cứ tới tìm tôi, Triệu Hoa này nếu nói một lời “không” thì không làm người.

Triệu Hoa sôi sục nói.

- Được, được, được. Trước mắt tuy nói là đã kéo đổ được Hà Trường Thanh, nhưng nhân vật mấu chốt quan trọng nhất vẫn chưa ngã xuống. Lúc này vẫn chưa phải là lúc để nói chúc mừng.

Giọng Sở Phàm trầm xuống.

- Cậu muốn nói đến Lam Chính Quốc ư?

Triệu Hoa nhú mày.

Sở Phàm gật gật đầu.

- Lam Chính Quốc lúc này đang bị điều tra. Tôi nghĩ sớm muộn lão cũng chết thôi.

Triệu Hoa lạnh lùng nói.

- Khó nói lắm. Lam Chính Quốc gian trá xảo hoạt, anh nghĩ rằng lão sẽ ngoan ngoãn đưa tay chịu trói, cam chịu nhận tội sao? Sẽ không. Có lẽ lão sẽ dùng đến thủ đoạn bịp bợm nào đó.

Sở Phàm trầm giọng nói.

-Vậy ý cậu là...?

Triệu Hoa hỏi.

- Vô phương. Chỉ có thể chờ tổ điều tra có thể nhanh chóng lục soát tra ra những việc làm phi pháp thao túng tỉ giá hối đoái và thị trường chứng khoán những năm gần đây của Lam Chính Quốc, rồi từ từ tiến tới.

Sở Phàm buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Đúng rồi, khi về Kim Khoa anh cũng tự mình điều tra những chứng cứ Lam Chính Quốc bắt tay Hà Trường Thanh thao túng thị trường chứng khoán đi, điều tra ra càng nhiều càng tốt. Chúng ta nhất định cũng phải có đủ bằng chứng định tội con cáo già này.

- Yên tâm đi. Tôi sẽ không bỏ qua Lam Chính Quốc. Dù sao lão cũng là một trong những thủ phạm hại chết ba tôi.

Triệu Hoa trầm giọng.

- Vậy tốt rồi!

Dùng một lát Sở Phàm lại nói

- Lúc này anh đã có thể đường hoàng đi ra ngoài ánh sáng, ở đây với tôi lâu quá làm gì. Về với Tiểu Mẫn đi. Mấy ngày nay với cô ấy hẳn không dễ dàng. Còn cả mẹ anh nữa. Tốt nhất là dẫn Tiểu Mẫn về ra mắt mẹ anh đi. Con dâu xấu còn phải ra mắt bố mẹ chồng, nữa là Tiểu Mẫn của anh còn xinh đẹp như vậy.

Triệu Hoa hiểu ý cười:

- Vậy tôi về trước. Có gì liên lạc sau nhé.

- Ừ. Đi thôi. Sau này còn gặp lại.

Sở Phàm vẫy vẫy tay tiễn Triệu Hoa.

Triệu Hoa gật đầu, rời biệt thự Bạch Cảnh Sơn.

402. Chương 392: Lam Tuyết Tới Đưa Quà Tặng (phần I)

Mấy ngày nay trong giới doanh nhân ở Bắc Kinh có quá nhiều biến cố mà không ai có thể hình dung ra được. Đầu tiên là Tập đoàn Quốc Cảnh rơi vào khủng hoảng tài chính trầm trọng, cuối cùng cái tin chứng khoán Quốc Cảnh vốn có căn cơ vững chắc và thực lực hùng hậu có thể phải rời thị trường chứng khoán đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ. Nhưng rồi giá cổ phiếu Quốc Cảnh nhờ một nhà đầu tư thần bí nào đó rớt tiền vào mà nhanh chóng tăng vọt. Lại là một kỳ tích. Không thể nghĩ ngờ, lúc này Tập đoàn Quốc Cảnh chẳng những khôi phục sức sống hùng hực, hơn nữa còn mạnh gấp đôi trước kia, vẫn là tập đoàn bất động sản đứng đầu quốc nội như trước. Có thể gọi là ông trùm trong giới làm ăn bất động sản rồi.

Sau đó, Hà Trường Thanh sa lưới, tin tức về vụ nổ ô tô trên đường Tam Hoàn làm nổ tung cả giới truyền thông lẫn thương giới. Hà Trường Thanh sa lưới rồi, lại điều tra ra những giao dịch phi pháp của Công ty Bất động sản Kim Khoa, thao túng cổ phiếu của Kim Khoa trên thị trường chứng khoán. Tin này làm cho cổ phiếu Kim Khoa tuột dốc không phanh đến thê thảm, công ty phải tuyên bố dừng giao dịch ba ngày.

Lại còn chuyện Triệu Hoa tuyên bố trở về công ty bất động sản Kim Khoa và đảm nhiệm vai trò là chủ tịch chính thức. Trong lễ nhậm chức, anh phát biểu mấy lời, chủ yếu là về việc bắt tay tiến hành cải cách công ty, trước hết là từ bên trong. Một lần nữa gây dựng lại và phát triển Kim Khoa, đưa ra định hướng phát triển cho công ty trong thời gian sắp tới. Việc Triệu Hoa trở về có thể ví như một liều thuốc trợ tim kịp thời cho cổ phiếu Kim Khoa. Sau ba ngày ngừng giao dịch, giá cổ phiếu Kim Khoa đã tăng trở lại, dần dần ổn định.

Tuy nhiên trong mấy ngày qua, thị trường chứng khoán cũng giảm mức rất nhanh, giống như khi Tập đoàn Quốc Cảnh gặp nguy.

Nguyên nhân là do Hiệp hội Giám sát Chứng khoán thành lập và phái tổ điều tra tới làm việc trực tiếp tại Tập đoàn Lam Thị, bắt tay vào điều tra chứng cứ vi phạm của tập đoàn này. Trong khi tiến hành điều tra, Lam Chính Quốc tạm thời bị đình chỉ chức vụ chủ tịch Tập đoàn Lam Thị. Tin tức lan nhanh, lập tức lại là một quả bom nổ tung cả nước. Điều này cũng ảnh hưởng rất lớn đến cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị trên thị trường chứng khoán, khiến cho mấy ngày nay cổ phiếu Lam Thị lao đao thê thảm.

Mấy ngày này, mọi người trong nhóm Sở Phàm cũng tranh thủ từng giây điều tra phân tích các số liệu của Tập đoàn Lam Thị, tìm kiếm cơ hội đánh đổ Lam Thị. Bọn họ đều thấy rất rõ vấn đề trước mắt chính là

phải nhanh chóng tranh thủ khi Lam Chính Quốc đang bị điều tra mà tìm cách lật đổ lão. Lúc này Tập đoàn Lam Thị đang ngoài bàn tay của Lam Chính Quốc – Quá tốt! Nhưng còn một vấn đề: chứng cứ!

Cuối tuần, Sở Phàm đang ở biệt thự Lam Hải chuyện phiếm với Đại tiểu thư. Giờ thì cả biệt thự Lam Hải đều biết mối quan hệ của hai người bọn họ, nên dù là đang ở trong biệt thự họ cũng chẳng ngại nữa, mà rất tự nhiên ngồi chung một ghế, tình cảm thân mật giữa hai người như lan toả khắp trong không gian.

- A Sở, em nghe ba nói hơn ba mươi tỷ anh đầu tư vào cổ phiếu Quốc Cảnh nay đã lên đến một trăm tỷ rồi. Nói cách khác anh giờ là đại phú ông rồi đó.

Đại tiểu thư cười tươi, đôi mắt dịu dàng ấm áp nhìn Sở Phàm.

- Không thể nào! Ha ha. Sao anh không có cảm giác gì nhỉ? Hóa ra cảm giác làm triệu phú cũng chỉ thường thường thế thôi!!!

Sở Phàm ha hả cười to.

- Hừ. Đàn ông có tiền là hư ngay mà. Em thấy anh sắp hư rồi đấy!

Đại tiểu thư hừ một cái.

- Em học xem tướng khi nào thế? Ngạc nhiên nha. Anh nói nhé, đàn ông hư không phải là tại tiền.

Sở Phàm cười nói.

- Thế là tại cái gì?

Đại tiểu thư bĩu môi hỏi.

- Cô đơn! Đàn ông hư là vì họ cô đơn.

Sở Phàm nói rất thật.

- Thật không? Thế thì có thể nói, sau này anh hư đi là vì anh cô đơn.

Nàng mở miệng là nói Sở Phàm hư.

- Ha ha, đại tiểu thư, em cũng không giấu lại xem. Anh lại có một tri kỷ xinh đẹp, hiền lành, thông minh, dịu dàng như thế này làm bà xã. Anh còn phải lo là sẽ cô đơn tịch mịch sao?

Sở Phàm cười nhẹ nói.

Nàng đỏ bừng hai má mắng :

- Đi chết đi đi. Ai là bà xã của anh?

...

Đang lúc hai người mắt liếc mảy đưa hết sức tình tứ thì có tiếng Trương bá cất ngang:

- Tiểu Sở, có người gửi mấy thứ này nọ cho cháu. Cháu ra ngoài ký nhận đi.

- Có người gửi đồ cho cháu ạ?

Sở Phàm hơi ngạc nhiên, hắn cũng đi ra ngoài cửa.

Bên ngoài cửa lớn biệt thự có một người đưa thư. Anh ta nhìn Sở Phàm rồi hỏi:

- Xin hỏi anh chính là Sở Phàm? Ở đây có một gói đồ gửi cho anh, phiền anh ký vào đây.

- A, tốt quá. Cảm ơn.

Sau khi ký tên tiếp nhận món quà người nhân viên đưa qua cánh cửa, hắn mở ra thấy bên trong còn có một cái hộp. Lại mở cái hộp ra, thì ra trong đó là một tập tư liệu, trên mặt ghi rất rõ ràng là tư liệu mật về Tập đoàn Lam Thị. Sở Phàm đứng chôn chân tại chỗ, ngạc nhiên vô cùng. Một lát sau phục hồi tinh thần, hắn nhanh chóng lật lật xem qua tập tài liệu đó, càng xem về mặt càng kích động hơn. Bên trong tập tài liệu là những báo cáo tài chính, tài vụ, nghiệp vụ, các hạng mục đầu tư, những bằng chứng tham ô của Lam Thị, hơn nữa, bên trong còn có các báo cáo cụ thể về tình hình tài chính của các hạng mục mà Lam Chính

Quốc đầu tư ra nước ngoài, trong đó có vài ghi chép tài chính lớn mà số tiền không rõ đi đâu về đâu. Nhìn đồng tư liệu ấy, trái tim Sở Phàm đập “thình thịch”. Hẳn ý thức được, tập tài liệu trong tay phi thường phi thường trọng yếu, nói không chừng đây là bước ngoặt lớn trên con đường đi tới mục tiêu của hắn.

Kích động vô cùng, hắn vội quay vào trong biệt thự nói với đại tiểu thư:

- Đại tiểu thư, giờ anh phải quay về biệt thự Cảnh sơn, chắc sẽ về muộn một chút.

Hắn vừa nói xong không đợi nàng trả lời đã lao đi, lái xe như bay về hướng biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Trên đường tới biệt thự, hắn gọi điện cho Ngô bá, bảo ông triệu tập ngay mấy chuyên gia kinh tế tài chính lại, để cho họ phân tích cẩn thận những thứ trong tập tài liệu này, từ đó tìm ra chứng cứ đối phó với Lam Chính Quốc.

Sở Phàm lái xe tới biệt thự Cảnh sơn thì tất cả đã tập trung đầy đủ.

Hắn thẳng thắn vào ngay vấn đề chính:

- Đột nhiên tôi có được một ít tư liệu mật về Tập đoàn Lam Thị từ trên trời rơi xuống trúng đầu. Mọi người cùng tới phân tích xem có thể tìm ra được một số các chứng cứ về Lam Chính Quốc hay không?

Nói rồi hắn đưa tập tài liệu ra, bày trên mặt bàn, những chuyên gia liền nhìn vào. Khi lấy đồng tư liệu bày ra, hắn thấy tận cuối đáy hộp có một bức thư, hơi động tâm, lấy ra xem thì thấy bức thư này đầy chữ dày đặc, trên bức thư có đôi chỗ chữ hơi mờ mờ, mực bị nhòe đi, dường như bị nước mắt nhiều quá thấm ướt đầm.

403. Chương 392: Lam Tuyệt Tới Đưa Quà Tặng (phần II)

Bức thư viết:

“Sở Phàm, khi nhận được bưu phẩm này thì anh đã đoán ra tôi là ai rồi phải không? Tôi chính là đứa con gái duy nhất của Lam Chính Quốc - Lam Tuyệt. Xin anh tha thứ cho tôi vì tôi đã giấu diếm anh lâu như vậy. Đêm đó, khi anh nói với tôi kẻ thù lớn nhất đời anh không ngờ chính là ba tôi, trái tim tôi tan nát. Tôi không thể kìm nén nước mắt được, lòng tôi sớm đã không còn sức sống. Nếu không phải có anh bên cạnh chắc chắn tôi không thể chịu đựng nổi...

Đáng lẽ ra tôi nên nói sớm cho anh về thân phận của mình. Nhưng tôi sợ, nếu nói với anh tôi là con gái của kẻ thù giết ba anh, có thể từ nay về sau anh sẽ căm thù tôi, tình bạn của chúng ta chấm dứt. Mà tôi thì không thể... Bởi vì tôi thích ở cùng anh, khi ở cạnh anh tôi thật sự rất vui, tôi không muốn mình sẽ mất đi cảm giác này... Mong anh tha thứ cho sự ích kỷ của tôi.

Trong lòng tôi anh là người bạn tri kỷ tốt nhất, nhưng tôi lại là con gái của kẻ thù của anh. Tôi vẫn thường tự hỏi vì sao ông trời lại trêu chọc tôi như vậy? Vì cái gì mà phải kẹp tôi ở giữa hai người? Vì cái gì muốn tôi phải khó xử? Đã có lần, vì chuyện này mà tôi đã định rời đi, tôi muốn chạy trốn, bởi tôi không thể đối mặt với anh, cũng không thể đối mặt với ba tôi được. Nhưng cuối cùng, tôi lại quyết định ở lại. Tôi sẽ chuộc tội cho ba tôi. Tôi muốn thay ba đền bù lại những thiệt thòi mà gia đình anh năm đó phải chịu đựng. Cách tôi đền đáp lại anh chính là giúp anh hoàn thành giấc mộng của mình: đoạt lại Tập đoàn Lam Thị.

Bưu kiện tôi gửi cho anh là những thứ văn kiện mật tôi in ra từ máy tính của ba tôi. Trong đó là những tài liệu về các nghiệp vụ, tình hình làm ăn của Tập đoàn Lam Thị những năm gần đây, còn có những bằng chứng về việc ba tôi tham ô, những hành vi phi pháp của ông ấy. Tôi tin những thứ này đủ để tố cáo ba tôi ra tòa.

Có lẽ anh cảm thấy tôi thật là ngu ngốc và buồn cười phải không? Không ngờ tôi lại bán đứng ba mình, người đã sinh ra tôi và nuôi tôi lớn lên. Không cần phải hỏi, đảng nào thì ba tôi cũng đã trở thành đối tượng điều tra, thế nào họ cũng sẽ phanh phui ra hết tất cả, ông ấy không thể thoát được tội. Tất cả sẽ là do tôi tự tay đưa ba mình lên trước vành móng ngựa. Tôi nghĩ rằng anh cũng cảm thấy buồn cười lắm phải không?

Thật sự khi quyết định làm việc này, trái tim tôi lại nát tan, nước mắt lăn chã rơi ướt đầm trang giấy. Anh cũng thấy phải không?

Nói thật lòng, mấy ngày nay tôi luôn phải chịu đựng nỗi thống khổ nội tâm dày vò. Tôi không biết có nên đem những thứ này đưa cho anh không? Nếu đưa cho anh rồi, thì ba tôi sẽ rơi xuống vực sâu, mà tôi cũng sẽ mang suốt đời cái tội danh bán đứng ba mình. Lòng tôi vô cùng mâu thuẫn, nhưng cuối cùng tôi vẫn quyết định sẽ đưa những tài liệu này cho anh.

Bởi hai ngày trước, trong lúc vô ý tôi biết được ba tôi, không ngờ lại có ý muốn diệt trừ anh. Trái tim tôi đã bị đóng thành băng. Tôi tuyệt vọng! Tôi cảm thấy ba mình đã lún quá sâu vào vũng bùn tội lỗi. Không gì có thể cứu chữa được nữa. Ba tôi đã bán cả lương tâm cho quỷ. Tôi phải ngăn cản ông ấy lại. Ông ấy đã sai lầm nhiều năm nay, không thể để ông ấy tiếp tục sai lầm nữa. Nếu không đến Thượng Đế cũng không thể tha thứ cho ông ấy được.

Tôi chỉ hy vọng, từ giờ, anh có thể tha thứ cho tội lỗi của ba tôi, tha thứ việc ông ấy đã hại gia đình anh, được không? Nếu anh không thể tha thứ, tôi xin nguyện ý chỉ cần tôi còn sống sẽ tiếp tục thay ông ấy chịu tội, cho đến khi anh tha thứ cho ông ấy mới thôi.

Anh còn đọc thư nữa không?

Sở Phàm à, khi anh xem thư này thì tôi đã không ở đây nữa rồi. Tôi đã rời khỏi đây, lên đoàn tàu Nam Hạ. Tôi phải đi thôi, chẳng còn lý do gì để giữ tôi ở lại nơi này thêm nữa. Tôi đã phản bội ba tôi. Mà có lẽ sau khi anh biết tôi chính là con gái của Lam Chính Quốc, cũng không để tâm đến chuyện tôi đang ở đâu cả, phải không?

Đời người nếu chỉ như lúc mới gặp... Aizzz! Nếu đời người chỉ như lúc mới gặp thì thật là tốt. Đáng tiếc là điều đó không bao giờ xảy ra. Tôi nghĩ, lúc ấy, ở Nhật Bản, nếu tôi không thay đổi kế hoạch, tiếp tục đi Hokkaido chơi, hoặc cũng có thể tôi lên chuyến bay sau, chậm hơn một chút thôi, có lẽ sẽ không gặp anh. Một chút thoáng qua... cả đời này cũng sẽ không xuất hiện. Nhưng vận mệnh lại cố tình an bài chúng ta gặp nhau, để có những kỷ niệm thật đẹp mà mỗi khi nhớ lại lòng lại quặn thắt.

Anh biết không? Khoảng thời gian ở cạnh anh, có thể nói là khoảng thời gian hạnh phúc nhất từ khi tôi chào đời cho đến giờ. Cũng không biết vì sao, ở cùng anh tôi thật sự rất vui, rất thoải mái. Tôi thích cảm giác đó lắm, chỉ tiếc tôi không thể không đi, không thể không từ bỏ những cảm giác tốt đẹp ấy. Bởi vì tôi là con gái của Lam Chính Quốc.

Anh nói, sau khi hoàn thành xong hết công việc rồi sẽ đưa tôi đi chơi khắp Bắc Kinh. Khi ấy, tôi thật là cao hứng. Tuy tôi biết thời khắc đó sẽ không bao giờ đến, nghĩ đến cũng buồn nhiều lắm... Bởi tôi vẫn khát khao được anh đạp xe đưa tôi đi khắp Đại Hồ Đồng Lý, đáng tiếc... đó chỉ là tôi tưởng tượng... Sự thực...

Thật xin lỗi, tôi lại rơi lệ!

Bên cạnh tôi không có bạn, anh không phải là người đàn ông đầu tiên mà tôi quen, nhưng ... Có một số điều tôi không thể nói ra, chỉ có thể thầm chúc phúc cho anh. Chúc cho hạnh phúc của anh với một người khác. Tiềm Tiềm là cô gái đẹp nhất mà tôi đã từng gặp, cô ấy là một cô gái rất đáng trân trọng. Hy vọng hai người vĩnh viễn hạnh phúc. Khi hai người làm đám cưới, nhất định tôi sẽ gửi lời chúc phúc của mình.

Có những điều khi ấy không nói ra được thì cả đời này càng không thể nói. Những lời này thật đúng. Nhưng hiện giờ là lúc tôi sẽ rời đi vĩnh viễn, lại càng không có cơ hội, không phải sao? Anh có nhớ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau không? Tôi có hỏi nếu một ngày tôi bỗng nhiên vĩnh viễn rời xa anh, anh có nhớ tôi không? Lúc ấy anh nói trừ phi tôi tới Nhật, bằng không chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại. Đa tạ lời nói của anh. Giờ xem như tôi đi Nhật rồi đi. Có lẽ, cả đời này tôi sẽ không ngừng bồn ba tứ xứ, nhất định rồi cũng cô độc mà ra đi, anh cũng không cần lo lắng đâu, tôi cũng quen rồi.

Còn nhiều thật nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết nói thế nào. Thôi vậy nhé. Chúc anh mọi điều thuận lợi. Cuối cùng, một lần nữa tôi lại khẩn khoản cầu xin anh tha thứ cho lỗi lầm của ba tôi. Tôi nghĩ ông ấy cũng đã phải trả giá cho những gì mình gây ra, đúng không? Một lần nữa tôi cảm ơn thời gian qua anh đã đem lại cho tôi thật nhiều niềm vui.

Xin đừng bút!

Tuyết.”

Sở Phàm chậm rãi gấp lại lá thư, hai mắt hần đã ướt đầm nước mắt. Ngay khi vừa nhìn thấy tập tài liệu này hần đã biết là do Lam Tuyết gửi đến. Mà nay, cô đã đi rồi, theo như lời nói trong thư, thì là vĩnh viễn đi rồi. Bởi vì cô không tìm được lý do gì để tiếp tục ở lại. Từ lúc mới đọc thư cho đến khi đọc đến chữ cuối cùng, lòng hần cũng mơ hồ đau đớn... Cho đến bây giờ, khi Lam Tuyết đã rời đi, hần bất giác mới cảm thấy một sự mất mát trống rỗng thật lớn trong lòng. Hần không thể đối mặt với việc cô đã rời xa hần, lòng hần đau như ngàn kim châm... Đường như trước mắt hần phảng phất bóng hình cô gái yếu ớt dịu dàng ấy. “Không được! Mình nhất định phải tìm Lam Tuyết, đưa cô ấy trở về. Nhất định!” Lòng hạ quyết tâm, hai mắt hần hiện lên một vẻ kiên nghị.

404. Chương 393: Tập Đoàn Lam Thị Khủng Hoảng Nợ Bùng Nổ

Hôm sau, Bộ Công an cùng với Viện Kiểm sát Tối cao mỗi bên nhận được một phong thư nặc danh và chứng cứ. Phong thư này đã gây một chấn động lớn trong Bộ Công an và Viện Kiểm sát

Năm ngày sau, Lam Chính Quốc bị người của Bộ Công an cùng với Viện Kiểm sát ở thủ đô bắt giữ. Tin tức này lại tiếp tục gây hiệu ứng chấn động cả Bắc Kinh. Hôm nay, mới sáng sớm, đã có rất nhiều cơ quan truyền thông đứng chật kín trước cửa lớn của Tập đoàn Lam Thị để tìm hiểu tin tức này là thật hay giả cùng với đầu đuôi câu chuyện. Người phát ngôn của Tập đoàn Lam Thị đi ra nói rằng tin này không thể công bố, công ty cũng không nhận được tin chủ tịch Tập đoàn Lam Chính Quốc bị đoàn kiểm tra kỷ luật cùng với Viện Kiểm sát bắt đi. Tuy nhiên, một nhân viên công tác trong viện kiểm sát muốn giấu tên đã chứng thực, chủ tịch Tập đoàn Lam Thị quả thực đã bị đoàn kiểm tra kỷ luật và Viện Kiểm sát bắt giữ rồi. Tin tức này lại như một quả bom tấn nổ âm ầm khắp cả nước. Cùng lúc đó, tổ điều tra những vi phạm của Tập đoàn Lam Thị trên thị trường chứng khoán cũng đã nắm được đại bộ phận chứng cứ việc Tập đoàn Lam Thị vi phạm quy tắc chứng khoán, chủ yếu là về tin tức giao dịch, công bố tin tức giả và cổ phiếu giả.

Lam Chính Quốc bị bắt, Tập đoàn Lam Thị không ngừng xuất hiện những tai tiếng, có thể nói đây là một đả kích trí mạng. Cổ phiếu Lam Thị trên thị trường chứng khoán giảm tới 174%. Tập đoàn không thể không tạm đóng cửa một lần nữa, ngày mở cửa tiếp tục vẫn chưa xác định được.

Nhất thời sóng gió trên thương trường lập tức nổi lên liên tục thay đổi.

Ba ngày sau khi Lam Chính Quốc bị bắt đi, một người trong Bộ Công an lại lộ ra tin tức, theo như quá trình điều tra, họ đã bước đầu nắm giữ những chứng cứ việc Lam Chính Quốc làm ăn phi pháp. Trước mắt Lam Chính Quốc đã bị hai gọng kìm kẹp chặt.

Từ đó về sau, đủ loại tin đồn âm ầm đổ ập tới, đều xoay quanh chủ đề “Lam Chính Quốc thật sự đã phạm tội gì?”. Tuy Bộ Công an và Viện Kiểm sát rất kín tiếng, chỉ thông báo ra bên ngoài là vụ án này vẫn đang trong quá trình điều tra. Còn về những kết quả điều tra về nội dung phạm pháp của Lam Chính Quốc sẽ không tiết lộ. Không cần nghĩ nhiều cũng biết hàm ý của Bộ Công an và Viện Kiểm sát lần này, Lam Chính Quốc chắc khó mà thoát khỏi lưới pháp luật.

Với việc Lam Chính Quốc sa lưới cùng với tất cả cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị đang tuột dốc không phanh, một loạt vấn đề của Tập đoàn Lam Thị lâu nay vẫn được cất kỹ trong cái vỏ bọc Tập đoàn lớn nhất đại lục hôm nay đã bị phanh phui phơi bày trước ánh sáng. Một hạng mục đầu tư khí thiên nhiên của Lam Thị ra nước ngoài thất bại nháy mắt khiến mấy trăm triệu biến thành khói mây, một hạng mục đầu tư khai thác dầu mỏ ở Trung Đông cũng vì phong ba này gặp trở ngại. Gần như tất cả các hạng mục đầu tư của Lam Thị ở quốc nội đều chịu ảnh hưởng hoặc là gặp trở ngại hoặc là phải ngừng lại. Cùng với đó, cổ phiếu của Lam Thị cũng đang âm ầm sụt giảm khiến cho biên độ giao dịch cũng bị giảm giá trị. Các ngân hàng trong và ngoài nước đang nắm giữ những cổ phần chưa hạch toán của Lam Thị gần như trong cùng một đêm đã rút lại một nửa. Nói cách khác, Lam Thị lúc này, chỉ trong một đêm đã lâm vào trạng thái khủng hoảng nợ.

Ngày sau đó, Tập đoàn Lam Thị đã công khai thừa nhận hiện giờ Tập đoàn đã đứng trước nguy cơ nợ khó trả. Bước đầu phỏng chừng khoản nợ cao tới 9,38 tỷ chủ yếu là nợ bốn ngân hàng lớn nước ngoài cùng với năm ngân hàng lớn trong nước. Trước mắt, Lam Thị tạm thời không có khả năng hoàn lại những món nợ này. Lam Thị bây giờ đang cùng những chủ nợ chính bàn bạc thương thảo một số việc.

Cái tin Tập đoàn Lam Thị có nguy cơ vỡ nợ được lan truyền với một tốc độ khủng khiếp khắp giới tài chính, lập tức thu hút sự chú ý của truyền thông và phần đông dân chúng trong và ngoài nước. Các tờ báo lớn và những trang web lớn đều đăng tin Tập đoàn Lam Thị đang chìm ngập trong nợ nần. Trong nước, một vài chuyên gia kinh tế học đã phân tích nguyên nhân dẫn đến thảm họa này.

Cùng với ngày càng nhiều vấn đề bên trong tập đoàn Lam Thị được phơi bày ra ánh sáng, các chuyên gia kinh tế học phân tích: ba năm qua, Tập đoàn Lam Thị là điển hình cho những tập đoàn kinh tế bề ngoài thì lớn mạnh huy hoàng, nhưng bên trong thì đã đầy rẫy nguy cơ. Tập đoàn Lam Thị ngày càng kiêm nhiều ngành nghề khiến cho họ ngày càng mất đi phương hướng. Họ lại liều lĩnh đầu tư vào những hạng mục lớn, sử dụng trái phiếu vay tiền của dân kiếm tiền đầu tư. Mà những hạng mục đó rất khó có thể thu được lợi nhuận trong thời gian ngắn. Cuối cùng chỉ còn một con đường tắt yếu là lâm vào nợ nần chồng chất.

Sau đó, Tập đoàn Lam Thị gần đây còn muốn đầu nhập vào tài chính thế giới, nguy cơ rất cao. Những khoản đầu tư của tập đoàn liên tục xuất hiện lỗ, nguy cơ vỡ nợ luôn cận kề. Năm 2006, Tập đoàn Lam Thị đã bỏ ra 57 triệu đô la để mua gần 1% cổ phần của hãng xe hơi Giant S Corporation lớn nhất nước Mỹ. Nhưng sau đó công ty ấy lại đứng trước nguy cơ phá sản, giá cổ phiếu lúc đó rơi từ 88 đô la xuống còn 11 đồng. Còn nữa, Tập đoàn Lam Thị bỏ ra 70 triệu để mua cổ phần của hai ngân hàng lớn ở nước ngoài. Nhưng theo báo cáo nguy cơ tài chính quốc tế, cổ phiếu hai ngân hàng này đang giảm trên diện rộng. Dần dần, những hạng mục đầu tư tài chính quốc tế của Lam Thị liên tục lỗ, nợ nần chồng chất đang đuổi sát sau lưng.

Mặt khác, Chủ tịch Tập đoàn Lam Thị sa lưới, cùng với những thông tin về Tập đoàn như khống chế giá cổ phiếu thông qua những hành vi phi pháp lại như đổ thêm dầu vào lửa. Đây là nguyên nhân bộc phát những nguy cơ nợ nần đã ngấm đe dọa Lam Thị bấy lâu. Cuối cùng, kết quả phân tích cho thấy, Tập đoàn Lam Thị vỡ nợ là điều tất yếu. Chỉ có điều việc Lam Chính Quốc bị bắt giống như mồi lửa châm cho khối thuốc nổ đang ẩn giấu bên trong.

Tập đoàn Lam Thị có nguy cơ vỡ nợ lập tức gây ra chấn động lớn đến hệ thống tài chính toàn quốc. Cái nợ kéo cái kia xuống, phần trăm sụt giảm lần lượt là 9% rồi đến 24%, ảnh hưởng tới tất cả các công ty con có mặt trên thị trường trong nước. Lúc này, nguy cơ vỡ nợ của Lam Thị đối với cả nước chính là một cuộc khủng hoảng kinh tế. Những lời phát biểu của các chuyên gia kinh tế rải khắp các mặt báo, các trang web, hết thảy đều không có cái nhìn lạc quan. Người phát ngôn của Tập đoàn Lam Thị lần thứ hai công bố, Tập đoàn Lam Thị hiện đang đối mặt với món nợ lên đến 938 triệu không thể hoàn lại. Trước mắt tập đoàn vẫn đang cố gắng đàm phán với các chủ nợ có thể kéo dài thời hạn trả nợ. Tập đoàn cũng đã suy xét đến việc gây dựng lại, cũng công bố tập đoàn Lam Thị trước mắt đang trong giai đoạn trừ bị tài chính.

Tập đoàn Lam Thị đưa ra thông tin sắp sửa gây dựng lại sau khi các ngân hàng không một ai tỏ vẻ có ý muốn bỏ vốn ra giúp đỡ. Trong nước không, ngoài nước cũng không. Lúc này, lại một số chuyên gia phân tích, Tập đoàn Lam Thị đang gặp phải một tình cảnh vô cùng gay go và nguy hiểm. Xem tình hình trước mắt, chưa có ngân hàng nào chịu bỏ vốn ra giúp đỡ Lam Thị gây dựng lại. Mà món nợ lớn gần tỷ đồng của Lam Thị thì ở cấp nhà nước cũng bất lực. Nói tóm lại, Tập đoàn Lam Thị rất khó tránh khỏi nguy cơ phá sản.

Tin tức như sóng gió ầm ầm công phá khắp nơi. Có thể hình dung, nếu Tập đoàn Lam Thị phá sản thì nền kinh tế quốc dân sẽ có một tổn thất không lường nổi, rất có khả năng sẽ chìm cả nền kinh tế trong nước mới thoát khỏi khủng hoảng dần khôi phục lại rơi vào một cơn khủng hoảng mới.

.....

Biệt thự Lam Hải.

Sở Phàm đang ngồi đọc báo sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng hiếm thấy, còn ngồi đối diện hẳn chính là Kỷ Thiên Vũ.

- Đúng như dự liệu, việc Lam Chính Quốc bị bắt giống như ngòi nổ làm phá tung tất cả những bí mật đen tối cất giấu bên trong Tập đoàn Lam Thị.

Sở Phàm gập tờ báo lại, chậm rãi nói.

- Nhiều năm nay, dưới sự lãnh đạo của Lam Chính Quốc, Tập đoàn Lam Thị từ lâu đã lâm vào cảnh bên ngoài thì mạ vàng nhưng bên trong thì đã thối rữa. Sớm hay muộn những thứ này cũng sẽ bị phanh phui thôi. Tập đoàn Lam Thị đã mắc nợ đến gần tỷ bạc, khó khăn này lớn tới mức các ngân hàng lớn nhỏ cả trong lẫn ngoài nước đều chùn bước. Với tình hình thị trường tài chính mất ổn định này, hiển nhiên các ngân hàng đó không muốn bỏ vốn giúp họ gây dựng lại, mà nhà nước thì tuy nói không muốn nhìn thấy Tập đoàn Lam Thị phá sản nhưng đối mặt với món nợ khổng lồ đó có lẽ cũng bất lực. Đây đúng là thời điểm gian nan nhất của Tập đoàn Lam Thị.

Kỷ Thiên Vũ thông thả phân tích.

- Mà cháu thì đang chờ đến thời điểm này.

Sở Phàm chậm chậm nói, tuy giọng nói của hắn vẫn bình thản nhưng nét mặt vẫn lộ ra một sự kích động không thể kìm chế.

- Đây là một cơ hội rất lớn ngàn năm có một. Trong khi Tập đoàn Lam Thị đang đứng bên bờ vực thẳm, chỉ cần Tiểu Sở cháu chịu đồng ý bỏ vốn ra gây dựng lại, thì vị trí chủ tịch tập đoàn coi như đã nằm trong tay cháu rồi. Hơn nữa, với những hành động của Thị trưởng Đường thì bên phía Trương Bằng cũng không cách gì làm khó cháu được đâu.

- Cho nên chúng ta phải lựa chọn một thời cơ thích hợp để tuyên bố điều này. Tốt nhất là phải làm sao thu hoạch được hiệu ứng thật lớn.

- Chú đã nghĩ kỹ rồi, sắp tới Tập đoàn Quốc Cảnh sẽ tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi. Trong bữa tiệc chú sẽ công bố cháu chính là nhà đầu tư bí ẩn đã rót 30 tỷ vào cổ phiếu của công ty Quốc Cảnh. Nhờ đó, cổ phiếu của Quốc Cảnh mới vững vàng đi dần lên. Khi đó cháu sẽ bỗng nhiên tuyên bố sẽ đổ tiền vào giúp đỡ Tập đoàn Lam Thị gây dựng lại. Chú nghĩ, còn có Thị trưởng Đường là đại diện cho phía nhà nước sẽ giúp cháu. Nhất định cháu sẽ thực hiện được giấc mộng của mình, hoàn thành di nguyện của ba cháu.

Nghe những lời này hai mắt Sở Phàm sáng ngời, tâm tình cũng kích động vô cùng, nhìn ông:

- Chú Kỷ đã nghĩ cho cháu rất cẩn thận. Ý tưởng này quá tốt. Vậy thì đành làm phiền chú vậy.

- Ha ha

Kỷ Thiên Vũ cười lớn, bảo:

- Điều là người một nhà còn khách khí như thế để làm gì? Trước đây nếu không có sự giúp đỡ của cháu thì Tập đoàn Quốc Cảnh cũng không thể thoát khỏi khủng hoảng sớm như vậy. Nói thật, lòng chú vẫn luôn mong muốn một lần nữa cháu có thể nắm lại Tập đoàn Lam Thị, chấn hưng sự nghiệp huy hoàng của ba cháu năm đó. Đây mới là đại sự mà người đàn ông nên làm.

Lòng Sở Phàm cũng xúc động trào dâng, hắn kiên định:

- Chú Kỷ yên tâm, lúc này, cháu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội, nhất định sẽ đoạt lại cơ ngơi của ba cháu. Sau khi cơ cấu lại sẽ lấy tên là Tập đoàn Sở Thị. Cháu còn muốn công bố cho tất cả mọi người đều biết Tập đoàn Sở Thị này chính là do ba cháu một tay sáng lập nên.

-Tốt! Tốt! Có chí khí như thế là tốt! Vậy chúng ta bắt tay vào hành động kế tiếp.

Kỷ Thiên Vũ trầm giọng, cổ vũ hắn.

Sở Phàm gật đầu, hai mắt sáng ngời tự tin.

405. Chương 394: Tái Cơ Cấu Lại Tập Đoàn Lam Thị

Ba ngày sau, người phát ngôn của Viện Kiểm sát công bố Lam Chính Quốc phạm tội đưa và nhận hối lộ, lũng đoạn, thao túng cổ phiếu và tỉ suất hối đoái của Tập đoàn Lam Thị trên thị trường và nhiều tội danh nặng khác, tiếp đó sẽ bị đưa ra khỏi tổ.

Mà đây cũng là ngày thứ năm Tập đoàn Lam Thị bạo phát khủng hoảng nợ. Bởi vì số nợ lên tới 9,3 tỷ, trong một thời gian ngắn Tập đoàn Lam Thị không thể chuẩn bị được khoản tài chính lớn này, bởi vậy kỳ vọng tái cơ cấu lại tập đoàn là một điều xa vời. Giới phân tích tuyên bố Tập đoàn Lam Thị cuối cùng sẽ không tránh khỏi biện pháp xin phá sản để giảm bớt tổn thất đến mức thấp nhất, tranh thủ nguồn hỗ trợ về tài chính của Nhà nước nhiều nhất đến mức có thể.

Song ngay những ngày này, Tập đoàn Quốc Cảnh lại tổ chức một buổi họp báo vô cùng rầm rộ, và tuyên bố trong buổi họp báo này sẽ tiết lộ lai lịch của nhà đầu tư thần bí đã đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh.

Trước buổi họp báo hai ngày, Tập đoàn Quốc Cảnh cũng đã phát giấy mời tới hơn một trăm hãng tin tức truyền thông trong cả nước. Bởi vậy sáng sớm hôm nay ở đại sảnh hội nghị nơi Tập đoàn Quốc Cảnh tổ chức họp báo đã sớm ngồi đầy các ký giả và phóng viên của các đơn vị tin tức truyền thông trong cả nước, cùng với nhân sĩ các giới trong xã hội. Buổi họp báo sẽ bắt đầu vào lúc mười giờ sáng, lúc này còn có nửa giờ nữa là mười giờ. Tuy nhiên trong phòng họp báo các loại camera chân cao đã dọn xong vị trí nhắm ngay bục giảng phía trước.

Đúng mười giờ, chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh, Kỷ Thiên Vũ đi lên bục giảng trong tràng vỗ tay nhiệt liệt. Đứng trên bục giảng trước micro, ông mỉm cười nhìn các phóng viên của các đơn vị tin tức truyền thông và các giới nhân sĩ ở dưới hội trường đến tham dự buổi họp báo này. Đợi cho tràng vỗ tay nhiệt liệt kia dần dần lắng xuống, ông mới chậm rãi nói:

- Đầu tiên hoan nghênh các vị phóng viên cùng với nhân sĩ các giới đang ngồi phía dưới đã tới tham dự buổi họp báo của công ty chúng tôi. Thứ hai, tôi muốn thanh minh cùng mọi rằng nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay không phải là Tập đoàn Quốc Cảnh, cũng không phải là bản thân tôi, mà là nhà đầu tư thần bí đã được mọi người quan tâm lâu nay.

Kỷ Thiên Vũ vừa nói xong đã lập tức dẫn đến sự phản ứng mãnh liệt của các phóng viên phía dưới. Bọn họ đều nín thở đợi nhìn xem nhà đầu tư bí mật đã được tô vẽ đủ sắc màu huyền bí làm người khác chú ý bấy lâu nay kia rốt cuộc là ai.

- Nửa tháng trước, Quốc Cảnh xảy ra một số vấn đề nhỏ đã dẫn đến một số nguy cơ. Trong đó sự sụt giảm của cổ phiếu Quốc Cảnh trên thị trường chứng khoán thật khiến người ta phải lo lắng. Sau đó Quốc Cảnh đã lập tức xử lý từng vấn đề phát sinh một, cũng thực thi nhiều chính sách đối phó với tình hình đó. May mắn là tất cả đều có hiệu quả.

Kỷ Thiên Vũ dừng lại một chút, lại trầm giọng nói:

- Lúc đó điều làm người khác chú ý nhất chính là nhà đầu tư thần bí đã đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh. Chính nhờ khoản tài chính khổng lồ này rót vào mới khiến cổ phiếu của Quốc Cảnh có thể nhanh chóng tăng lên liên tục, và đạt đến một độ cao không ai tưởng được. Như vậy nhà đầu tư thần bí kia rốt cuộc là ai đây?

Kỷ Thiên Vũ nói đến đây dừng lại một chút, đợi cho những phóng viên trong hội trường sốt ruột rồi mới tiếp tục nói với ngữ khí vui vẻ kích động:

- Sau đây xin mọi người hoan nghênh Sở Phàm, Sở tiên sinh. Sở tiên sinh chính là con một của kỳ tài thương nghiệp Sở Chiến Ca, người mười tám năm trước đã từng một tay sáng lập ra Tập đoàn Sở Thị. Chúng ta hoan nghênh anh, hoan nghênh nhà đầu tư thần bí mà mọi người suy đoán đã lâu.

Kỷ Thiên Vũ nói xong tất cả phóng viên có mặt tại đây đều ngạc nhiên, rồi xôn xao:

- Sở Phàm ư? Đây là nhân vật như thế nào? Làm sao nghe lạ tai như vậy?

- Sở Chiến Ca ư? Người này là ai?

Mọi người tại hiện trường đều ngạc nhiên sửng sốt. Bởi vậy khi Sở Phàm tự tin và thản nhiên chậm chậm đi ra thì chỉ có tiếng vỗ tay chào đón thưa thớt. Những người đang ngạc nhiên bên dưới sau khi thấy Sở Phàm đi lên đài mới phục hồi tinh thần. Tất cả đều nhiệt liệt vỗ tay, nhất thời tiếng vỗ tay như sấm.

Sở Phàm đi lên trên đài, một cặp mắt sáng như sao sau khi quét khắp bốn phía khẽ cười nói:

- Tôi nghĩ kết quả như thế này chắc là làm cho nhiều người ở đây đều cảm thấy rất kinh ngạc? Đặc biệt là các bạn phóng viên. Chắc hẳn sự kỳ vọng trong lòng mọi người đều suy đoán nhà đầu tư thần bí kia hẳn là một người như Warren Buffet hay là một nhà đầu tư lớn trên thế giới mới đúng. Làm sao lại là một người vô danh mà chẳng ai biết như tôi thế này? Ha ha. Không nói mọi người, ngay cả bản thân tôi cũng hiểu là thật khó tin. Nhưng sự thực không được phép nghi ngờ gì chính là nhà đầu tư thần bí đã rót 30 tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh chính là tôi, Sở Phàm.

Sở Phàm vừa dứt lời, hiện trường liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Sự bình tĩnh, hiền hòa của Sở Phàm thu được ấn tượng đầu tiên rất tốt đẹp của phóng viên các hãng tin tức truyền thông có mặt trong hội trường.

- Sở tiên sinh, xin chào ngài. Xin lỗi nếu tôi có hơi mạo muội. Trước kia chúng tôi chưa từng nghe tới tên ngài, nhưng ngài đã đầu tư vào cổ phiếu của công ty Quốc Cảnh 30 tỷ, rồi hiện nay lại trở thành một triệu phú với số tiền lãi đến hơn 100 tỷ rồi. Điều này dường như rất khó tin!

Một phóng viên đứng lên hỏi.

- Tất cả tài sản của tôi đều là ba tôi lưu lại cho tôi. Ba tôi là người sáng lập Tập đoàn Sở Thị. Sau khi người qua đời đã để lại tất cả tài sản cho tôi. Mà tất cả tài sản của tôi đều có thể điều tra được minh bạch. Tóm lại, tuyệt không phải tài sản bất minh cướp đoạt hoặc trộm về, ha ha! Về phần vì sao tôi nắm giữ mấy tỷ bạc nhưng lại không có người biết đến, điều này liên quan tới tính cách của tôi. Tôi là một người khiêm tốn.

Sở Phàm mỉm cười khôn khéo đáp.

- Như vậy xin hỏi Sở tiên sinh, lúc trước rốt cuộc là niềm tin gì khiến ngài có thể lập tức đầu tư ba mươi tỷ vào cổ phiếu của Quốc Cảnh? Lúc ấy cổ phiếu Quốc Cảnh mỗi ngày một hạ, bán tháo còn không kịp, nhưng ngài lại lập tức đầu tư vào ba mươi tỷ. Đây cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, ngài không lo lắng rằng vạn nhất cổ phiếu Quốc Cảnh tiếp tục hạ xuống tiền đầu tư của ngài sẽ hóa thành hư ảo sao?

Lại một phóng viên hỏi.

- Bất luận sự đầu tư nào cũng có phiêu lưu, phiêu lưu càng lớn lợi nhuận càng cao. Điểm này cũng là điều mấu chốt phân biệt một nhà đầu tư thông minh. Lúc ấy cổ phiếu của Quốc Cảnh nhìn qua triển vọng là không được tốt, cùng lúc này cổ phiếu của các doanh nghiệp khác lại như mặt trời giữa trưa. Nhưng cuối cùng tôi vẫn lựa chọn Quốc Cảnh, rất may mắn lựa chọn của tôi là đúng.

Sở Phàm thản nhiên nói.

- Căn cứ trị giá của cổ phiếu Quốc Cảnh trước mắt, tính ra ba mươi tỷ lúc trước Sở tiên sinh đầu tư vào hiện giờ đã trở thành hơn một trăm tỷ. Xin hỏi Sở tiên sinh có dự định bước tiếp theo có đầu tư khoản tài chính này vào hạng mục khác hay không? Hay là vẫn tiếp tục đầu tư vào cổ phiếu của Quốc Cảnh?

Một phóng viên ở hàng trước đứng lên hỏi.

- Anh hỏi vấn đề này chính là vấn đề trọng điểm tôi muốn nói hôm nay.

Sở Phàm dừng một chút, tiếp tục trầm giọng nói:

- Khoản tài chính này thật ra đã tôi đã có tính toán rồi. Tôi muốn dùng toàn bộ khoản tài chính này rót vào Tập đoàn Lam Thị, tái cơ cấu lại Tập đoàn Lam Thị.

- Hả????!!!

Hội trường lập tức vang lên những tiếng kêu kinh ngạc. Mọi người đều nhìn Sở Phàm với ánh mắt kinh ngạc khiếp sợ. Quyết định này của Sở Phàm đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là cực kỳ kinh khủng. Phải biết rằng cục diện hiện nay của Tập đoàn Lam Thị nơi nơi đều rối rắm. Cho dù là có thêm nguồn tài

chính đủ để trả nợ cũng khó có thể khôi phục lại thịnh vượng như trước đây. Chuyện có tính phiêu lưu cực cao này Sở Phàm lại quyết định không chút do dự đã làm cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ vô cùng, quả thực là không thể tin.

- Sở tiên sinh. Xin hỏi ông quyết định này đã trải qua suy tính cặn kẽ chưa?

Một phóng viên không thể tin được hỏi.

- Đúng vậy, tôi quyết định việc này là có nguyên nhân. Tôi vừa nói qua ba tôi từng một tay sáng lập một tập đoàn công ty, như vậy công ty này gọi là gì đây? Tình hình phát triển hiện tại như thế nào đây?

Sở Phàm nói đến đây dừng một chút, tiếp đó từng chữ từng chữ trầm giọng nói:

- Tập đoàn công ty ba tôi năm đó kiến tạo tên gọi là Tập đoàn Sở Thị. Chủ tịch Lam Chính Quốc của Tập đoàn Lam Thị năm đó là bạn thân của ba tôi, đảm nhiệm vị trí là phó Chủ tịch của Tập đoàn Sở Thị. Mười tám năm trước, sau khi ba tôi qua đời, Lam Chính Quốc tiếp nhận vị trí chủ tịch của Tập đoàn Sở Thị. Ngay sau đó Lam Chính Quốc liền đổi tên tập đoàn thành Tập đoàn Lam Thị. Chính là Tập đoàn Lam Thị hiện nay đang bùng phát nguy cơ vỡ nợ. Cho nên, về căn bản Tập đoàn Lam Thị chính là sản nghiệp năm đó ba tôi một tay dựng nên. Tôi không thể trơ mắt nhìn Tập đoàn Lam Thị sắp phá sản mà thờ ơ được. Việc làm của tôi lúc này cũng là vì hoàn thành tâm nguyện của ba tôi chấn hưng lại Tập đoàn Sở Thị mà thôi.

Ngữ khí nói chuyện của Sở Phàm hàm chứa sự tự tin kiên định không lay động.

Sở Phàm vừa nói ra những lời này, trong hội trường lại xôn xao bàn bạc và nghị luận. Hiển nhiên, trong hội trường mọi người không ngờ rằng Tập đoàn Lam Thị hiện nay lại là Tập đoàn Sở Thị năm đó. Nếu như vậy mà suy xét thì quyết định đầu tư để tái cơ cấu lại Tập đoàn Lam Thị của Sở Phàm cũng chẳng có gì là lạ.

- Vậy xin hỏi Sở tiên sinh, sau khi ông đầu tư tái cơ cấu Tập đoàn Lam Thị sẽ áp dụng hành động và biện pháp gì? Hiện tại về cơ bản, các nghiệp vụ bên trong và bên ngoài của Tập đoàn Lam Thị đã dừng lại toàn bộ. Trước một Tập đoàn Lam Thị như vậy, ông nghĩ sau khi mình bỏ vốn vào tái cơ cấu lại có thể có mấy phần nắm chắc là khiến nó khôi phục lại thời kỳ hưng thịnh trước đây?

Một phóng viên hỏi.

- Tại đây tôi xin nói rõ một chút. Sau khi tôi bỏ vốn tái cơ cấu lại Tập đoàn Lam Thị, tôi sẽ đảm nhiệm vị trí chủ tịch. Chỉ có nắm giữ nội bộ quyền lực của tập đoàn thì mới có thể triển khai các biện pháp cải cách được. Tôi tin tưởng tôi có biện pháp của mình làm cho tập đoàn đang trong nguy cơ vỡ nợ như hiện nay từng bước thoát khỏi nguy cơ, từng bước một đi tới sự huy hoàng mới.

Sở Phàm trần ngập tự tin nói.

- Sở tiên sinh muốn tự mình đảm nhận vị trí tân chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị ư? Việc này đã được quyết định rồi sao?

Một phóng viên kinh ngạc hỏi.

- Trước buổi họp báo ngày hôm nay, tôi đã gặp mặt và nói chuyện với các lãnh đạo cao cấp và các cổ đông chủ chốt của Tập đoàn Lam Thị. Tôi cũng đã hội đàm với cơ quan hữu quan của nhà nước về một số phương diện. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, chắc là sẽ quyết định như vậy.

Một lời nói này của Sở Phàm lại lần thứ hai khiến cho phóng viên và nhân sĩ các giới trong hội trường bàn tán ồn ào. Bởi vì, từ lời nói của Sở Phàm có thể biết được, Sở Phàm sẽ là chủ tịch mới của Tập đoàn Lam Thị.

Tiếp theo mấy phóng viên hỏi Sở Phàm mấy vấn đề nữa, Sở Phàm sau khi trả lời xong liền xuống đài. Sau đó Kỷ Thiên Vũ lại đi lên. Ông trầm giọng nói:

- Tôi có biết Sở Chiến Ca tiên sinh, ba của Sở Phàm. Năm đó Tập đoàn Quốc Cảnh của tôi mới thành lập từng đối mặt với các vấn đề lớn mấy lần. Trong đó một lần nghiêm trọng nhất thậm chí sát bên bờ phá sản. Ở thời khắc mấu chốt đó, chính là Sở Chiến Ca tiên sinh đã trợ giúp một cách vô tư công ty tôi, trợ giúp công ty tôi thoát khỏi tình trạng hiểm nghèo lúc đó, mới có tập đoàn Quốc Cảnh như ngày hôm nay. Sau

khi Sở Chiến Ca tiên sinh bất hạnh qua đời, Lam Chính Quốc tiếp quản Tập đoàn Sở Thị liền đổi tên thành Tập đoàn Lam Thị. Không ngờ là gần đây Tập đoàn Lam Thị đột nhiên bạo phát nguy cơ vỡ nợ. Lúc này Sở Phàm đứng ra hợp tình hợp lý. Sở Phàm muốn đảm nhiệm chủ tịch của Tập đoàn Lam Thị càng là danh chính ngôn thuận. Chúc Sở Phàm sau này có thể thuận lợi thành công trong việc tái cơ cấu lại Tập đoàn Lam Thị, đưa tập đoàn ra khỏi tình trạng hiểm nghèo như hiện nay. Chúc mừng cậu!

Kỷ Thiên Vũ vừa mới dứt lời, hội trường liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt này Sở Phàm khom người cảm ơn.

Sau đó buổi họp báo đã kết thúc tốt đẹp, những người tham dự họp báo đều rời đi. Có thể tưởng tượng được, bản tin thời sự trên TV hôm nay và báo chí ngày mai nhất định sẽ là những thông tin cực kỳ chấn động.

406. Chương 395: Tập Đoàn Sở Thị Mới

Tin tức Sở Phàm muốn đầu tư vào Tập đoàn Lam Thị một trăm tỷ để tái cơ cấu lại Lam Thị, và tự mình đảm nhiệm chức chủ tịch đã trở thành tin tức nóng hổi nhất trên trang đầu của tất cả các tờ báo lớn trong mấy ngày nay. Các tầng lớp xã hội đối với một nhân vật ngang trời xuất thế nắm giữ tài sản lên tới hơn một trăm tỷ như Sở Phàm đều cảm thấy rất xa lạ cũng rất kinh ngạc. Đối với Tập đoàn Sở Thị mà năm đó ba Sở Phàm dựng lên cho đến giờ trong xã hội cũng ít người biết đến. Ngoại trừ người của thể hệ trước gần như cũng không có ai biết việc này. Nhưng hiện nay dân chúng đã không quan tâm đến điều này. Điều bọn họ quan tâm chính là trong buổi họp báo Sở Phàm đã nói sắp sửa đầu tư vào Tập đoàn Lam Thị, cũng đảm nhiệm chức chủ tịch của tập đoàn sau khi tái cơ cấu lại.

Trên thực tế mấy ngày nay Sở Phàm cùng với các cộng sự của hắn đang thương thảo với thành viên hội đồng cổ đông của Tập đoàn Lam Thị. Đồng thời ở thủ đô, dưới sự giúp ngầm của thị trưởng Đường Phi cũng đã triển khai hoạt động trên nhiều phương diện, thúc đẩy việc Sở Phàm đầu tư thành công vào Tập đoàn Lam Thị, hoàn thành nhiệm vụ tái cơ cấu lại Lam Thị.

Sở Phàm và các cộng sự sau ba ngày hội đàm thương thảo với cổ đông của Tập đoàn Lam Thị hai bên nhất trí đạt thành hiệp nghị. Sở Phàm đầu tư 76 tỷ theo phương thức thu mua cổ phần, mua lại toàn bộ cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị, nắm giữ quyền khống chế Tập đoàn Lam Thị. Sau đó tiến hành chính hợp tài sản của Lam Thị, thay đổi sắp xếp lại tài sản. Tài sản trong sạch sáp nhập vào công ty, thay đổi tài sản bất lương, tiến hành tái cơ cấu lại sơ bộ đối với Tập đoàn Lam Thị.

Sở Phàm sau khi nắm trong tay Tập đoàn Lam Thị thì nhóm cộng sự được Ngô bá đã vì hắn mà đặc biệt thu thập trong mười tám năm qua rất cuộc đã có đất dụng võ. Những chuyên gia hàng đầu trong các lĩnh vực như kinh tế, tài chính, IT,... tất cả đều gia nhập Tập đoàn Lam Thị, trở thành trợ thủ đắc lực của Sở Phàm. Về khoản nợ 9,38 tỷ của Tập đoàn Lam Thị, Sở Phàm đã phái chuyên viên cùng các chủ nợ lớn tiến hành gặp mặt đàm phán. Hai bên đã nhất trí đạt thành hiệp nghị, hạn trả nợ được lùi lại một tháng sau.

Sau khi tin tức Sở Phàm mua lại toàn bộ cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị đã trở thành một tin nóng đặc biệt chấn động, các chuyên gia phân tích trong nước lại đưa ra đủ các bình luận khác nhau. Những người hiểu biết thì tỏ thái độ tán thành, có người lại nghi ngờ toàn bộ, còn có người lại bảo trì thái độ trung lập. Chẳng qua có một điều giống nhau duy nhất chính là mọi người đều trông mong xem Sở Phàm cuối cùng có thể làm nên trò trống gì, có thể lãnh đạo một tập đoàn đang nơi nơi đều rối rắm và trở nên không cách nào cứu vãn được thoát khỏi nguy cơ hay không.

Cùng ngày tin tức Sở Phàm mua lại thành công toàn bộ cổ phiếu của Tập đoàn Lam Thị truyền ra, Tập đoàn Quốc Cảnh tuyên bố Quốc Cảnh sẽ toàn lực ủng hộ Sở Phàm tái cơ cấu lại Tập đoàn Lam Thị. Sau này Quốc Cảnh sẽ cố gắng hết sức cung cấp tài chính hay nhân lực trong việc trợ giúp Sở Phàm. Ngay sau đó chủ tịch đương nhiệm Triệu Hoa của Công ty Bất động sản Kim Khoa cũng công khai tuyên bố, Kim Khoa cũng toàn lực ủng hộ Sở Phàm tiến hành tái cơ cấu lại Tập đoàn Lam Thị. Chỉ cần Sở Phàm mở miệng, anh sẽ hỗ trợ tối đa trên tất cả mọi phương diện. Hai công ty bất động sản lớn này liên tục công

khai tuyên bố trợ giúp Sở Phàm khiến rất nhiều người đều xem trọng việc Sở Phàm tái cơ cấu lại Tập đoàn Lam Thị.

Trong hơn mười ngày tiếp theo Sở Phàm đã tiến hành một vòng cải cách mới đối với Tập đoàn Lam Thị. Đặc biệt cải cách đối với hội đồng quản trị và tầng lớp quản lý để đi tới thành công cuối cùng. Mười ngày sau Sở Phàm mời hơn một trăm đơn vị tin tức truyền thông trong nước tới tham dự một buổi họp báo tại quảng trường phía trước tòa nhà Tập đoàn Lam Thị. Các phóng viên khắp nơi trong nước sau khi nhận được giấy mời đều đến tham dự. Một ngày trước ở quảng trường phía trước tòa nhà Tập đoàn Lam Thị, bốn phía đều có cảnh sát duy trì trật tự. Những phóng viên đến hội trường sớm đã tinh tế phát hiện ra bốn chữ lớn “Tập đoàn Lam Thị” vàng chói trên tòa nhà đã bị một tấm vải đỏ che lại, bên trong dường như còn có điều gì thần bí đầy.

Đến giờ, Sở Phàm đi ra. Hắn lúc này nhìn qua chín chắn, chừng trạc, già dặn. Sở Phàm đứng phía trước đài, quay micro trầm giọng nói:

- Hoan nghênh các bạn phóng viên khắp nơi trên toàn quốc đã tới buổi họp báo của công ty chúng tôi! Chúng ta đầu tiên cùng chứng kiến Tập đoàn Lam Thị sau khi tái cơ cấu lại trở thành Tập đoàn Sở Thị mới.

Sở Phàm vừa mới dứt lời thì tấm vải đỏ che đi bốn chữ lớn “Tập đoàn Lam Thị” trên tòa nhà từ từ hạ xuống, bốn chữ lớn “Tập đoàn Sở Thị” hiện ra lấp lánh. Hai bên tòa nhà cũng có hai dải phướn hồng hồng phấp phất dài.

- Từ hôm nay trở đi Tập đoàn Lam Thị sau khi trải qua tái cơ cấu lại sẽ đổi tên thành Tập đoàn Sở Thị. Tập đoàn Sở Thị lần thứ hai ra đời, tôi tin tưởng một cái tên mới sẽ cho công ty thành công mới. Tôi sẽ lãnh đạo Tập đoàn Sở Thị vượt qua nguy cơ trước mắt, xây dựng đổi mới, mưu cầu phát triển, quy hoạch lập ra đường lối phương châm mới vì sự phát triển sau này của công ty. Tập đoàn Sở Thị sẽ lần thứ hai đi tới huy hoàng.

Sở Phàm phát biểu bằng một giọng nói hết sức hùng hồn.

Phía dưới tiếng vỗ tay nổi lên vang dội.

- Xin hỏi ngài chủ tịch, trong quá trình bắt tay vào tiến hành cải cách, công ty đã áp dụng những biện pháp nào? Tôi được biết công nhân viên chức của quý công ty trên toàn cầu rất đông, trong quá trình tái cơ cấu lại lần này có áp dụng biện pháp giảm biên chế hay không?

Một phóng viên đứng lên hỏi.

- Trước buổi họp báo lần này, tôi đã lấy thân phận là chủ tịch tập đoàn tuyên bố với tất cả nhân viên của công ty một số việc, trong đó có nhắc đến vấn đề anh vừa nhắc đến. Trong quá trình cải tổ lần này, công ty sẽ không sa thải bất cứ một nhân viên nào. Mỗi một nhân viên đều là tài sản của công ty. Tôi mong muốn mọi người có thể dùng trí tuệ và tài trí của mình cùng chung hoạn nạn với công ty, trợ giúp công ty vượt qua hoàn cảnh khó khăn hiện nay.

Sở Phàm đáp.

- Xin hỏi ngài chủ tịch, quý công ty và các chủ nợ lớn đã đạt thành hiệp nghị, lùi thời gian thanh toán nợ vào ba tháng sau. Đối mặt với khoản nợ rất lớn 9,38 tỷ, chủ tịch cảm thấy ba tháng sau có thể trả hết nợ không?

Một phóng viên khác lại hỏi.

- Có thể dần dần trả hết nợ. Xin mọi người tin tưởng tôi, cũng tin tưởng Tập đoàn Sở Thị mới ra đời.

Sở Phàm thanh âm kiên định nói.

.....

Sau khi buổi họp báo của Tập đoàn Sở Thị kết thúc, Sở Phàm tiếp đó công bố sẽ phát hành cổ phiếu của công ty. Các công ty hoặc cá nhân có ý định mua cổ phiếu của Tập đoàn Sở Thị có thể bắt đầu tiếp xúc trao đổi.

Sau khi tin tức đó truyền ra, các công ty trong nước đều có ý muốn mua cổ phiếu của Tập đoàn Sở Thị. Trong đó, Tập đoàn Quốc Cảnh lấy 40 tỷ mua 17% cổ phiếu của Tập đoàn Sở Thị, Công ty Bất động sản Kim Khoa lấy 85 triệu mua 1% cổ phiếu của Tập đoàn Sở Thị, còn các công ty lớn và ngân hàng trong nước khác đều bỏ vốn nhận mua. Cuối cùng, Tập đoàn Sở Thị đã thu được một khoản tài chính lớn từ cổ phiếu bán ra. Có được khoản tài chính này nghiệp vụ của Tập đoàn Sở Thị trong phạm vi toàn quốc đồng thời triển khai, các hạng mục lớn cũng khôi phục và đi vào sản xuất. Tuy nhiên, người phụ trách của các hạng mục lớn đa số đều thay đổi, do những người trong nhóm cộng sự của Sở Phàm tinh thông nghiệp vụ các phương diện này đến đảm nhiệm. Cùng lúc đó, Tập đoàn Sở Thị sau khi cải tổ lại một lần nữa chính thức lên sàn. Trong phiên giao dịch đầu tiên, cổ phiếu tăng lên ổn định, mặc dù tốc độ tăng không nhanh nhưng lại rất ổn định.

.....

Biệt thự Bạch Cảnh Sơn.

Sở Phàm đang quỳ gối trước linh vị của ba mẹ. Ngô bá thần sắc vui mừng đứng bên cạnh hẳn.

- Ba, mẹ. Con lại tới gặp hai người. Lần này con muốn nói cho ba mẹ một tin tốt. Con đã đoạt lại Tập đoàn Sở Thị rồi, trở thành cổ đông lớn nhất và chủ tịch của Tập đoàn Sở Thị, nắm lấy quyền khống chế của Tập đoàn Sở Thị. Ba, con cuối cùng đã không phụ kỳ vọng của người, đã một lần nữa đoạt lại Tập đoàn Sở Thị mà năm đó người một tay sáng lập. Mà tên tiểu nhân gian ác Lam Chính Quốc năm đó bất tín bất nghĩa cướp đoạt Tập đoàn Sở Thị cuối cùng cũng bị bắt. Hắn cuối cùng vẫn khó thoát lưới pháp luật, tiếp nhận trừng phạt thích đáng. Ba, mẹ, hai người yên nghỉ đi, con sẽ quản lý tốt Tập đoàn Sở Thị, lãnh đạo Tập đoàn Sở Thị đi tới huy hoàng mới, sáng tạo bước phát triển kỳ tích mới.

Sở Phàm trầm giọng nói xong, trong ánh mắt toát ra vẻ tự tin.

Ngô bá đứng bên cạnh nghe xong trong mắt lộ vẻ vui mừng, ông chậm rãi nói:

- Ông chủ, bà chủ, Thiếu chủ đã trưởng thành. Cậu ấy hôm nay cũng đã toại nguyện đoạt lại trong tay tập đoàn của ông chủ năm đó sáng lập ra. Tuy nói công ty hiện nay còn đối mặt với nhiều vấn đề khó khăn. Nhưng tôi tin tưởng dưới sự lãnh đạo của Thiếu chủ, công ty sẽ từng bước thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn, tái hiện huy hoàng năm đó. Ông chủ, bà chủ, mười tám năm chờ đợi giờ khắc này rốt cuộc đã có kết quả. Điều khiến tôi thấy vui nhất chính là tên tiểu nhân Lam Chính Quốc đã bị bỏ tù, đợi hắn sẽ là án phạt, tuy chậm nhưng công chính. Ông chủ và bà chủ hãy yên nghỉ đi.

Cuối cùng sau khi Sở Phàm ở trước linh vị của ba mẹ mình thắp hương rồi đứng lên, hai mắt tràn đầy cảm kích nhìn Ngô bá, nói:

- Ngô bá, chúng ta thành công rồi. Tập đoàn Sở Thị lại về tay chúng ta rồi.

Ngô bá giọng điệu kích động nói:

- Đúng vậy, thành công rồi. Điều này không thể tách rời nỗ lực của Thiếu chủ. Tuy nhiên mong rằng Thiếu chủ sau này sẽ quản lý tốt và hoàn thiện Tập đoàn Sở Thị, lại lần nữa sáng tạo ra thành tựu huy hoàng cho Tập đoàn Sở Thị.

- Tôi nhất định sẽ làm được. Tôi sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ba mẹ, cũng sẽ không phụ sự chờ đợi của Ngô bá những năm gần đây đối với tôi. Tôi sẽ lãnh đạo Tập đoàn Sở Thị từng bước ổn định đi lên, một ngày nào đó sẽ đi tới trên đỉnh cao.

Sở Phàm trầm giọng nói.

Ngô bá gật gù đầu, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

407. Chương 396: Đến Thăm Lam Chính Quốc

Tập đoàn cơ cấu lại đã thành công. Chính quyền địa phương hết sức tạo điều kiện và hỗ trợ tối đa cho Sở Thị vừa tái cơ cấu lại. Những hỗ trợ này đương nhiên không khỏi có sự liên quan tích cực đến Thị trưởng Đường Phi.

Nắm quyền quản lý cả thủ đô hiện nay là Đường Phi. Bí thư Thị ủy Trương Bằng đã ẩn dật hơn rất nhiều. Nghe nói là đột bầu cử cho nhiệm kỳ sắp tới vào Trung Ương, ông ta sẽ lui về tuyến sau, còn Đường Phi sẽ tiếp nhận chức vụ Bí thư Thị ủy.

Tất cả cục diện biến hóa này là bởi vì Đường Phi đã nắm được những chứng cứ phạm tội của Trương Bằng mà Sở Phàm cung cấp. Việc Lam Chính Quốc sa lưới cũng liên quan đến khá nhiều quan chức cán bộ, trong đó không thể thiếu Trương Bằng. Chẳng qua, tất cả những chứng cứ có liên quan đến Trương Bằng đều bị che giấu. Nguyên nhân là Đường Phi đã âm thầm gặp riêng Trương Bằng và hai người đã đạt thành một hiệp nghị quân tử. Điều kiện trong đó là bầu cử cho nhiệm kỳ sắp tới vào Trung Ương, Trương Bằng lui về tuyến sau, tập trung sự ủng hộ cho ông tiếp nhận chức Bí thư Thị ủy của thủ đô. Đường Phi cũng đã để ý đến tất cả các mối quan hệ khác rồi, chỉ cần phía Trương Bằng không phát sinh ra vấn đề gì thì dựa vào năng lực của Đường Phi cùng với kinh nghiệm phong phú từng trải thì việc ông tiếp nhận vị trí Bí thư Thị ủy cũng chẳng khó khăn gì.

Trương Bằng ngẫm lại thấy mình cũng già rồi, cũng nên về hưu rồi. Ông ta đã mất đi thằng con trai duy nhất, thành ra theo như lời Sở Phàm nói, ông ta không muốn mất nốt Lý Giai Giai và người phụ nữ kia. Trước yêu cầu của Đường Phi, ông ta chỉ có thể im lặng đồng ý. Nguyên vọng lớn nhất của ông ta bây giờ là có thể sống nốt quãng đời còn lại để lo cho cái thân mình. Ông ta cũng nghe nói, sau khi Lam Chính Quốc bị bắt cũng đã khai ra ông ta. Nếu Đường Phi thật sự muốn chinh ông ta thì quá dễ dàng, chỉ yêu cầu ông ta lui về tuyến sau thì đã là cho ông ta thể diện rất lớn rồi.

Dưới sự giúp đỡ mạnh mẽ và to lớn của Đường Phi, Kỷ Thiên Vũ ở Tập đoàn Quốc Cảnh, Triệu Hoa của Công ty Bất động sản Kim Khoa, Tập đoàn Sở Thị của Sở Phàm chỉ trong vòng một tháng đã sống lại mạnh mẽ, cổ phiếu tung ra thị trường liên tục tăng giá, cuối cùng, đạt mức ổn định.

Theo chiến lược của Sở Phàm, Tập đoàn Sở Thị quyết định bỏ một số hạng mục lớn ở nước ngoài, để tập trung toàn bộ tài chính trong nước vào các hạng mục trong nước. Và thời gian tới, lô đất số 10 ở đường Quang Hoa mà thắng thầu đợt trước cũng sẽ bắt đầu được khởi công, chuẩn bị được xây dựng thành một tòa nhà giao dịch thương mại lớn nhất của thủ đô.

Dưới sự lãnh đạo một cách chiến lược của Sở Phàm, và sự hỗ trợ của những người cộng sự, sau một tháng tái cơ cấu, không ngờ Tập đoàn Sở Thị đạt tới mức sản lượng gần 10 tỷ, vượt quá nhiều so với mục tiêu mong muốn ban đầu. Tất cả các nhà bình luận đều sôi nổi tán dương kỳ tích này.

Quả thực là, Sở Phàm đã dùng phương pháp của mình để tạo ra một kỳ tích trong giới kinh doanh. Và hẳn cũng trở thành một ngôi sao mới sáng chói trong thương giới đang bình lặng.

Vì thế, Sở Phàm cũng trở thành nhân vật trang bìa của Tuần san Times kỳ này. Tuần san Asian Times cũng dành cả một bài báo lớn đưa tin về việc Sở Phàm đã dẫn dắt Tập đoàn Sở thị đạt đến kỳ tích như thế nào, đã khiến cho một doanh nghiệp đang bên bờ vực phá sản vượt lên ra sao, lại mở ra một thời đại triển vọng huy hoàng mới như thế nào.

Trong vòng ngắn ngủi có hơn một tháng, Sở Phàm đã trở thành một nhân vật nổi danh trên toàn thế giới.

Trại tạm giam Số 3 của thủ đô.

Lam Chính Quốc đang ở trong tù đột nhiên nghe giám thị báo là có người đến thăm. Lúc đó, trong lòng lão run lên, suy nghĩ đầu tiên là người đó chắc là con gái Lam Tuyết. Lão nghĩ không biết có phải là Lam Tuyết đến thăm lão hay không, cho nên lão xúc động đi theo giám thị đến phòng khách.

Khi Lam Chính Quốc đi vào phòng khách rồi mới hay, người đầu tiên đến thăm lão không phải là Lam Tuyết, mà là một người thanh niên chín chắn và lãnh đạm. Lão nhìn thấy người thanh niên này thì con mắt

chợt lạnh, hơi thở cũng trở nên chậm chạp, nói:

- Là cậu ư?

- Là tôi. Con trai của người đã từng là anh kết nghĩa của ông – Sở Phàm.

Người thanh niên lãnh đạm nói, ánh mắt hờ hững nhìn về phía Lam Chính Quốc.

Lam Chính Quốc cũng nở nụ cười lạnh, nói:

- Tôi đã sớm chờ cậu đến rồi.

- Ông cũng biết là tôi sẽ tới sao?

- Ha ha, người thắng thì khó tránh khỏi phải khoe khoang một chút trước mặt kẻ bại. Chuyện đó tôi đã thấy nhiều rồi. Cậu đương nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội đả kích tôi như vậy.

Sở Phàm im lặng mỉm cười, rồi nói:

- Tùy ông nói thế nào thì nói, tôi đến gặp ông là định nói cho ông hay. Tập đoàn Sở Thị vốn thuộc về nhà họ Sở chúng tôi đã bắt đầu đi vào quỹ đạo. Có được sự phát triển vững vàng này cũng cần phải cảm ơn ông, mười tám năm nay đã thay nhà họ Sở chúng tôi quản trị tập đoàn, tuy rằng quản trị cũng không được tốt lắm.

- Hừ, tất cả hãy cảm ơn Tiểu Tuyết đã giúp cậu đi. Bằng không thì làm sao mà cậu có thể đứng trước mặt tôi nói chuyện mà điều vô dương oai được.

Lam Chính Quốc nói với giọng rất lạnh lùng.

- Ông nói là Lam Tuyết ư? Không sai, Lam Tuyết đã giao cho tôi tất cả tư liệu về ông và Tập đoàn Lam Thị. Nhưng cho dù không có sự hỗ trợ của Lam Tuyết thì cuối cùng tôi sẽ vẫn đoạt lại cơ ngơi của nhà họ Sở chúng tôi thôi. Tất cả chỉ là vấn đề thời gian nhanh hay chậm mà thôi. Hơn nữa, nếu không có Lam Tuyết, ông sớm đã chết rồi chứ chẳng sống được đến giờ này đâu.

Giọng điệu của Sở Phàm cũng lạnh lùng không kém.

Lam Chính Quốc nheo mắt nhìn Sở Phàm, trầm mặc một lúc rồi đột nhiên hỏi:

- Tình hình Tiểu Tuyết bây giờ thế nào?

Sở Phàm nghe xong hơi ảm đạm, khẽ thở dài, nói:

- Tôi không có tin tức gì của cô ấy cả. Cô ấy đã rời khỏi thủ đô rồi. Nhưng tôi cũng đã sai người đi tìm kiếm tung tích của cô ấy rồi.

- Ha ha,

Lam Chính Quốc cười, cười đến buồn bã, thở dài một hơi thật sâu, nói tiếp:

- Mặc dù nói là tự tay tôi đưa Tiểu Tuyết đến đây, nhưng tôi tuyệt đối không trách nó. Tôi thực xin lỗi nó. Những năm gần đây, tôi đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha.

- Điều đó thì chỉ có thể trách ông cả ngày vùi đầu trong công danh, lợi lộc và âm hiểm. Giờ thì hối đã không kịp nữa rồi.

Sở Phàm lạnh lùng nói.

- Tuy nói ba tôi bị ông gián tiếp hại chết. Nhưng giờ phút này tôi nhận ra là tôi không hề hận ông. Ông đã phải nhận sự trừng phạt thích đáng rồi. Mà sự phụ tôi cũng đã dạy tôi rằng “Tha thứ cho người khác cũng là tha thứ cho mình.”

Lam Chính Quốc nghe vậy không khỏi nhớ tới ngày nọ Phương trượng Đại sư Từ Viễn của Nam Thiếu Lâm đã từng khuyên lão về nhân quả báo ứng. Sắc mặt lão liền ảm đạm, nói:

- Đại sư Từ Viễn quả thật là một cao nhân xuất thế. Nhưng tôi cũng không hối hận với tất cả những gì tôi đã làm năm đó. Người không vì mình thì trời chu đất diệt. Đây là đạo lý muôn đời không thể thay đổi

được. Nếu tôi có năng lực phát triển được công ty thì vì cái gì mà không phải là tôi nắm bắt phương hướng phát triển của công ty đây?

- Thế ư? Thế vì sao ông nắm trong tay phương hướng phát triển công ty rồi thì sau này công ty lại rơi vào nguy cơ khủng hoảng nợ? Buồn cười thật! Tôi cũng chẳng phí thời gian đi đấu võ mồm với ông về những chấp niệm trong lòng ông làm gì. Tôi chỉ có thể nói với ông rằng hãy tự mà lo cho bản thân mình đi thôi.

Sở Phàm lạnh lùng nói rồi đứng lên chuẩn bị rời đi.

- Sở Phàm, từ từ đã.

Lam Chính Quốc gọi Sở Phàm lại, rồi thành khẩn nói:

- Lam Chính Quốc tôi cả đời chưa từng cầu xin người khác chuyện gì. Nhưng hiện giờ tôi có chuyện cầu xin cậu. Nếu cậu không đồng ý tôi có chết đi cũng không nhắm mắt được.

Sở Phàm nhú mày, hờ hững nói:

- Ông chết đi có nhắm mắt được hay không cũng không liên can gì đến tôi. Tôi cũng không quan tâm.

- Sở Phàm, việc tôi cầu xin cậu có liên quan đến Lam Tuyết. Cậu nhất định phải đồng ý với tôi.

Lam Chính Quốc vội vàng nói.

Sở Phàm nghe thế thì không khỏi dừng bước, quay ngoắt lại, lạnh lùng nhìn Lam Chính Quốc, nói:

- Chuyện gì?

Lam Chính Quốc thở dài, chậm rãi nói:

- Tiểu Tuyết từ nhỏ đã mất mẹ, còn tôi thì giờ đi tù rồi. Bên người Tiểu Tuyết không có ai có thể chăm sóc cho nó cả. Tôi chỉ cầu xin cậu một việc, chỉ là hy vọng cậu sẽ có thể chăm sóc nó thật tốt. Bởi vì nó thích cậu.

Sở Phàm nheo mắt, nhìn Lam Chính Quốc, trong ánh mắt đầy sự phức tạp.

- Tiểu Tuyết đã thích cậu, tôi có thể cảm thấy được điều đó. Bởi vậy, tôi hy vọng cậu có thể chăm sóc thật tốt cho nó. Từ nhỏ thân thể nó đã không khỏe, trên người vẫn có một loại quái bệnh di truyền. Mẹ nó cũng vì bệnh đó mà mất đi. May mà Tiểu Tuyết sau mấy năm chữa chạy thì bệnh tình đã tạm ổn định. Nhưng tôi lo rằng bệnh tình của nó nếu lại tái phát mà không có ai bên cạnh chăm sóc cả thì sẽ rất nguy hiểm. Cậu có hiểu không?

Lam Chính Quốc đau đớn nói.

Sở Phàm kinh hãi hỏi lại:

- Lam, Lam Tuyết có bệnh ư? Là bệnh gì thế?

- Đúng vậy, là bệnh bẩm sinh. Chính vì thế nên từ nhỏ tôi cũng không cho nó ra ngoài chơi, mà nó cũng không có những lạc thú của tuổi thơ. Sau này lớn lên, tôi vẫn canh cánh trong lòng vì chuyện đó.

Lam Chính Quốc buông tiếng thở dài. Đột nhiên, giọng điệu lão trở nên linh hoạt, sắc bén, hỏi:

- Điều tôi vừa cầu xin, cậu có thể đồng ý hay không?

Sở Phàm nhìn Lam Chính Quốc, một lúc lâu sau mới kiên định đáp:

- Có thể.

- Tốt lắm, tốt lắm.

Ánh mắt Lam Chính Quốc lộ ra tình cảm vui vẻ. Đột nhiên, lão lại nhớ ra cái gì, nói:

- Đúng rồi, cậu tìm được Lam Tuyết thì nói với nó rằng trong ngăn kéo thứ hai trên bàn làm việc ở thư phòng của tôi ở nhà, có một thứ tôi lưu lại cho nó. Cậu giúp tôi chuyển lời này đến nó nhé. Bởi vì đó là món quà cuối cùng tôi tặng nó.

Sở Phàm gật đầu. Lúc này thời gian vào thăm cũng hết rồi, Lam Chính Quốc lại bị giám thị đưa về phòng giam.

Ba ngày sau, Trại tạm giam Số 3 của Thủ đô thông báo tin tức là Lam Chính Quốc đã tự sát.

Tin tức truyền ra đã lập tức làm xôn xao dư luận. Trên báo chí đầy rẫy những đánh giá công bằng và khách quan về những công tích và hành vi phạm tội của người đàn ông từng đưa Tập đoàn Lam Thị đến đỉnh cao huy hoàng.

Buổi sáng hôm sau Lam Chính Quốc tự sát, ở một thị trấn nhỏ heo hút không có mấy dấu hiệu của sự hiện đại hóa ở vùng hẻo lánh phía nam, một cô gái mặc một bộ đồ bằng vải bò màu lam đậm, trên lưng khoác ba lô lớn, mắt đeo kính mát đi vào một quầy ăn sáng. Cô bỏ ba lô ra, đặt xuống một bên rồi gọi một phần sữa đậu nành, bánh quẩy, và trứng luộc.

Gọi đồ xong, cô điềm tĩnh ngồi chờ. Thấy trên bàn có để mấy tờ báo trong ngày, cô gỡ kính mát ra. Lập tức, một khuôn mặt xinh đẹp, không chút phấn son trang điểm, dung nhan phẳng phất như có vẻ u buồn hiện ra. Ánh mắt cô nhìn xuống. Đập vào mắt là tiêu đề bài báo – tin Lam Chính Quốc tự sát trong nhà giam.

Trong một khoảnh khắc đó, dường như cô gái không thể tin vào mắt mình. Cô cầm mạnh tờ báo trên bàn, chăm chú đọc. Ngay sau đó, đôi mắt như làn thu thủy kia chậm rãi tràn hai hàng lệ nóng. Thân thể cô bỗng run lên nhẹ nhẹ, khóe miệng mấp máy, liên tiếp bập bẹ những tiếng mơ hồ:

- Ba, ba, ba ơi, ba....

Sau đó, cô mạnh mẽ nhấc ba lô đang để cạnh bàn lên, lao ra khỏi quầy ăn sáng, chạy về bến xe của thị trấn.

408. Chương 397: Thằng Thẩn Nói Chuyện Với Đại Tiểu Thư

Sở Phàm biết được tin tức Lam Chính Quốc qua đời thì trong lòng cũng có chút xúc động. Hắn từng muốn tự tay kết thúc tính mạng của Lam Chính Quốc, báo thù cho ba mình. Cuối cùng không ngờ lại nhận được món quà của Lam Tuyết. Trong bức thư đính kèm, cô đã khấn khoản xin hắn tha thứ cho ba cô. Ngay thời điểm đó, ý niệm muốn tự tay kết thúc tính mạng của Lam Chính Quốc trong đầu hắn đã bắt đầu dao động. Sau đó, sư phụ hắn, Phương trượng Đại sư Từ Viễn lại nhấn cho hắn rằng “tha thứ cho người khác cũng chính là tha thứ cho chính mình”. Tất cả đó cuối cùng đã khiến hắn buông tay, không cần tính mạng của Lam Chính Quốc mà đổi lại là tổng lão vào nhà giam.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng, 3 ngày sau khi hắn đến nhà giam thăm Lam Chính Quốc thì lão ta lại lựa chọn cách thức tự sát để tự kết liễu đời mình. Biết tin Lam Chính Quốc tự sát, trong lòng hắn tràn ngập một cảm giác không thoải mái. Hắn không biết Lam Tuyết biết tin này thì sẽ thế nào? Có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hắn hay không? Mà Lam Tuyết giờ đang ở nơi đâu? “Theo như lời Lam Chính Quốc nói thì cơ thể Lam Tuyết vẫn đang có bệnh. Một thân một mình con gái mong manh lại mang theo bệnh tật trôi dạt bên ngoài thật sự là làm cho người ta lo lắng.” Sở Phàm âm thầm suy nghĩ. Lúc này đây, hắn đang ngồi trong văn phòng chủ tịch ở tòa nhà của Tập đoàn Sở Thị, đang phải phê duyệt một đồng tư liệu trước mặt.

Giờ Tập đoàn Sở Thị đã đi vào quỹ đạo. Các nghiệp vụ trong nước đã phát triển mạnh mẽ. Hiệu quả của các hạng mục đầu tư cũng rất rõ ràng. Cổ phiếu của Tập đoàn Sở Thị mới đưa ra thị trường cũng liên tục tăng ổn định. Tất cả những dấu hiệu đó cho thấy kinh tế của tập đoàn lớn nhất quốc nội đã khôi phục mạnh mẽ, đang có triển vọng đi đến sự huy hoàng mới.

Ban Giám đốc mới thành lập của Tập đoàn Sở Thị và các cấp quản lý khiến cho Sở Phàm cực kỳ vừa lòng. Đặc biệt là cấp quản lý đều là những người rất tinh anh. Đúng là nhờ có nhóm quản lý tài ba đó mới khiến cho các nghiệp vụ và các hạng mục lớn nhỏ trong nước của Tập đoàn Sở Thị phát triển đầu ra đầy.

Đột nhiên, Sở Phàm đặt lại giấy tờ lên bàn, tiếng di động vang lên, là đại tiểu thư gọi tới. Hắn cười cười, ngẫm lại từ hơn một tháng nay mãi một với sự vụ ở Tập đoàn Sở Thị nên cũng không mấy khi làm bạn với đại tiểu thư được. Nhắc điện thoại lên, hắn nói:

- Alo, đại tiểu thư à?
- Có phải Sở tổng không ạ? Có còn bận không ạ?

Một giọng vừa cười vừa nói vang lên.

Sở Phàm phụng phịu đáp:

- Còn gọi anh là Sở tổng nữa là anh lột quần em ra đánh vào mông đấy.
- Hả? Đáng ghét!

Đại tiểu thư cười đỏ cả mặt, tiếp đó nói:

- Giờ đã hơn mười hai giờ rồi, anh còn đang bận sao?
- Ủ, anh vẫn đang ở văn phòng. Còn chút tài liệu chưa xem hết. Mà những tài liệu này cũng không vội lắm.
- Thế anh về ăn cơm trước đi đã. Nhìn anh xem sinh hoạt chả theo quy luật gì cả. Hừ!
- Haha anh về bây giờ đây. Được chưa?
- Ủ, nhanh lên về đây đi. Về rồi em còn có chút chuyện muốn nói với anh đây.
- Được rồi.

Sở Phàm nói rồi gác máy, rời khỏi văn phòng.

Tuy nói hiện nay Sở Phàm đã là chủ tịch của Tập đoàn Sở Thị, nhưng hắn vẫn ở lại biệt thự Lam Hải. Cứ theo lẽ thông thường thì lẽ ra hắn phải về sống ở biệt thự Bạch Cảnh Sơn mới đúng, đó mới là nhà hắn. Nhưng có lẽ là vì hắn ở biệt thự Lam Hải quen rồi, với lại, ở đó cũng còn có đại tiểu thư nữa.

Sở Phàm lái xe về đến biệt thự Lam Hải đã thấy đại tiểu thư vui vẻ chạy ra. Nàng mạnh dạn ôm lấy hắn, hỉ hả nói:

- Anh đã về rồi!
- Hôm nay không có ai ở nhà à?
- Anh, sao anh biết?

Đại tiểu thư tròn mắt nhìn Sở Phàm, kinh ngạc hỏi.

- Nhìn cái biểu hiện của em gấp gấp ôm anh khi không có người ngoài thì biết chứ sao.

Đại tiểu thư nghe vậy thì khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp lại càng đỏ lên. Nàng bảo:

- Em vừa làm xong đồ ăn rồi. Mình đi ăn cơm thôi.
- Ủ được rồi. Mà đúng rồi, em bảo định nói chuyện gì với anh cơ mà. Chuyện gì thế? Nghe mà ngứa ngáy quá.
- Phì, nghĩ lung tung!

Đại tiểu thư lườm Sở Phàm một cái, nói tiếp:

- Anh giờ đã là chủ tịch của Tập đoàn Sở Thị rồi. Em cảm thấy nếu anh cứ ở đây thì có thể sẽ ảnh hưởng không tốt. Ba em cũng có ý thế.
- Thế ư? Nhưng anh không định về ở ở Bạch Cảnh Sơn đâu. Ở đó không có em.
- Ô hay, thế ý anh là muốn em qua đó sống với anh hay sao?

Đại tiểu thư cười, mặt hồng hồng, khê hỏi.

- Cái đó thì phải xem em có đồng ý hay không đã.

Sở Phàm nhéo nhẹ một cái lên mặt nàng, cười nói.

- Anh giờ đã là người của công chúng rồi. Em không danh không phận gì, em đến chỗ anh ở, chỉ sợ, chỉ sợ

Giọng nói của đại tiểu thư mang theo chút thẹn thùng.

Sở Phàm cười cười, hẳn đã nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng. Hắn bảo:

- Đại tiểu thư, hiện giờ Tập đoàn Sở Thị đã đi vào quỹ đạo rồi. Em nói hôn sự của chúng ta có nên đẩy nhanh lên không? Đúng rồi, hôm đó em đi xem nhà ở thế nào? Mấy ngày nay vợ quá anh cũng chưa để ý đến chuyện này.

Khuôn mặt xinh đẹp của đại tiểu thư hồng hào mịn màng. Nàng khẽ cắn môi dưới, trong lòng vô cùng vui sướng và xúc động. Nàng nói nhỏ:

- Anh hỏi cái phòng ở Blue Coast Villa hả? Em thì thấy được lắm. Xét về mọi mặt, điều kiện xung quanh, trang trí các thứ đều hợp ý cả.

- Thế thì mua thôi. Làm ngôi nhà tình yêu của bọn mình sau khi kết hôn, được không? Anh nhớ em chắc chắn là nói những câu này rồi mà. Ha ha.

Sở Phàm vui vẻ cười nói.

Đại tiểu thư cũng cười khúc khích, kéo tay Sở Phàm:

- Ôi em mấy ngày nay mới đi xem lại thôi. Với lại, ngày giờ cũng chưa định mà.

- Ý em là ngày kết hôn hả? Một việc trọng đại như thế, chúng ta phải chọn một ngày lành, phải không? Ha ha, quá đơn giản. Hai hôm nữa anh đưa em về Nam Thiếu Lâm một chuyến, thăm sư phụ anh. Một ngày là thầy cả đời là cha. Chúng ta kết hôn đương nhiên phải nói với sư phụ. Luôn tiện, nhờ sư phụ chọn một ngày tốt cho chúng ta.

- Vâng, thế tốt rồi.

Đại tiểu thư cười tươi như hoa, cực kỳ vui vẻ.

Sở Phàm nhìn vẻ tươi cười vui vẻ trên khuôn mặt đại tiểu thư thì trong lòng cũng tràn ngập cảm giác ấm áp và hạnh phúc. Người con gái này, hẳn quyết phải dùng cả cuộc đời mình để chở che, bao bọc nàng. Hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói với đại tiểu thư:

- A đúng rồi, đại tiểu thư, có việc anh định nói với em một chút.

- Chuyện gì anh?

- Là chuyện về Lam Tuyết.

- Lam Tuyết à? Ừ, em biết rồi, thế cô ấy sao vậy?

Sở Phàm hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Đại tiểu thư, em nghe anh từ từ kể lại chuyện từ xưa đến giờ thì em sẽ hiểu.

... Đây là chuyện nói từ đợt anh họ tổng Lâm Mộng Kỳ đi Nhật. Lúc đó, anh bất ngờ gặp Lam Tuyết trên máy bay, cho nên mới biết cô ấy. Sau khi trở về từ Nhật, Lam Tuyết đi chơi ở thủ đô một thời gian. Cô ấy không có bạn bè gì ở đây cả, cho nên có vài lần tìm anh đi tâm sự nói chuyện linh tinh.

Sở Phàm dừng một chút, nhìn đại tiểu thư sắc mặt vẫn bình thường mới nói tiếp:

- Dần dần, anh với cô ấy trở thành bạn tốt, cũng dần dần hiểu ra một số chuyện về cô ấy. Trong một lần nói chuyện phiếm, anh lại kể cho cô ấy nghe chuyện của anh và Lam Chính Quốc. Cô ấy nghe xong thì rất kinh hãi....

Sở Phàm chậm rãi kể lại tường tận hai năm rưỡi mười chuyện với Lam Tuyết. Khi hắn nói Lam Tuyết chính là con gái của Lam Chính Quốc thì sắc mặt đại tiểu thư cực kỳ kinh hãi. Cuối cùng, khi nói đến Lam Tuyết

vì thay ba chuộc tội mà tự mình bán đứng Lam Chính Quốc thì hốc mắt đại tiểu thư đã hơi ươn ướt. Cùng là phụ nữ với nhau, có lẽ cô cảm nhận được khi Lam Tuyết đưa ra quyết định này đã phải chịu đựng những áp lực tâm lý và thống khổ đến mức nào.

Đại tiểu thư hai mắt ngân ngấn nước, hỏi lại:

- Lam Tuyết cô ấy, cô ấy đúng là con gái của Lam Chính Quốc ư?

Sở Phàm gật đầu, buông tiếng thở dài, trầm giọng nói:

- Anh có thể lấy lại được Tập đoàn Sở Thị nhanh như thế không thể thiếu được công lao âm thầm trợ giúp của Lam Tuyết. Nếu không phải cô ấy đã giúp đỡ thì tất cả mọi chuyện có lẽ đã không kết thúc nhanh như thế đâu.

- Em nghĩ trong lòng cô ấy bây giờ chắc chắn rất đau khổ. Giờ Lam Chính Quốc đã tự sát, bên người cô ấy cũng không có ai là thân thích cả, không biết cô ấy có chỗ dựa hay không nữa.

Đại tiểu thư khẽ thở dài.

- Vấn đề chủ yếu nhất là cô ấy còn đang bị bệnh nữa.

- Cô ấy có bệnh ư? Là sao?

- Ba ngày trước khi Lam Chính Quốc tự sát, anh đã đến trại tạm giam thăm lão. Đây là chính mồm lão nói cho anh biết, rằng Lam Tuyết có một quái bệnh di truyền lại từ mẹ. Mẹ của Lam Tuyết vì bệnh này không chữa được mà qua đời. Nhưng Lam Chính Quốc cũng nói là bệnh tình của Lam Tuyết giờ đã ổn định rồi, nhưng khó chắc là có bị tái phát hay không. Cho nên nếu như Lam Tuyết không có ai chăm sóc bên cạnh, một khi phát bệnh sẽ rất nguy hiểm.

Đại tiểu thư nghe vậy thì trầm ngâm. Nàng chậm rãi nói:

- Em cảm thấy chúng ta nên làm cái gì đó cho Lam Tuyết đi. Cô ấy biết rõ ân oán giữa anh với ba mình mà vẫn không chùn bước làm việc nghĩa, trợ giúp anh. Giờ ba cô ấy đã qua đời rồi, chúng ta có nên tìm Lam Tuyết, rồi tìm cách giúp đỡ cô ấy không?

Sở Phàm nghe vậy thì lòng thầm vui vẻ, hỏi:

- Em cũng nghĩ mình nên làm thế sao?

- Cô ấy một thân một mình chắc chắn là rất vất vả. Giờ ân oán của anh và ba cô ấy cũng đã tan đi thành mây khói theo cái chết của Lam Chính Quốc rồi. Cho dù là ở góc độ bạn bè thì anh cũng vẫn nên quan tâm giúp đỡ Lam Tuyết một chút chứ.

Sở Phàm nghe xong rất vui mừng ôm lấy đại tiểu thư, nói:

- Đại tiểu thư, kỳ thực anh rất muốn tìm Lam Tuyết, rồi hết sức cố gắng chăm lo cho cô ấy. Anh vẫn lo sau khi nói chuyện này với em có thể em sẽ ghen hoặc mất vui. Không ngờ là em còn chủ động nói ra là phải giúp đỡ và chăm sóc cô ấy nữa. Anh thực sự là rất vui.

- Hừ, em là cái loại phụ nữ lòng dạ hẹp hòi vậy sao?

Đại tiểu thư ra vẻ giận, song lại nói tiếp:

- Anh nên tìm Lam Tuyết về đây đi. Nếu không em cũng chẳng để ý đến anh nữa đâu.

- Anh sẽ mà.

Sở Phàm nói rồi hôn mạnh một cái trên khuôn mặt nửa đùa nửa thật của đại tiểu thư, nói:

- Bà xã, em thật là tốt!

Một tiếng gọi “bà xã” của Sở Phàm khiến cho đại tiểu thư tim đập rộn ràng, khuôn mặt cũng nóng bừng lên, ửng hồng.

409. Chương 398: Hôn Lễ Của Đại Tiểu Thư Và Sở Phàm

Sở Phàm tiếp nhận Tập đoàn Sở Thị được ba tháng thì tại buổi họp nghiệp vụ của công ty, sau khi bàn bạc xong các vấn đề, hắn đã công khai tuyên bố rõ ràng, ngày 21 tháng đó sẽ kết hôn cùng con gái lớn của Kỷ Thiên Vũ, chủ tịch Tập đoàn Quốc Cảnh, Kỷ Tiêm Tiêm.

Tin tức truyền đi lại gây xôn xao một lần nữa. Trước đó, giới truyền thông cũng đã từng chụp được ảnh Sở Phàm và đại tiểu thư đang đi trên đường hoặc đang ở trong biệt thự có vẻ rất thân mật. Đối với những câu hỏi về chuyện này, Sở Phàm cũng chỉ thẳng thắn và công khai thừa nhận, hắn và đại tiểu thư Kỷ Tiêm Tiêm đang yêu nhau say đắm.

Bản thân Sở Phàm và đại tiểu thư cũng đã âm thầm chuẩn bị hơn một tháng qua. Các điều kiện đã hoàn tất rồi thì Sở Phàm mới công khai tuyên bố sẽ cưới đại tiểu thư vào ngày 21 tháng đó, sẽ tổ chức một hôn lễ với quy mô lớn, trăm năm có một.

Sau khi thông tin được công bố, lập tức có ngay phóng viên đến phỏng vấn ba của đại tiểu thư là Kỷ Thiên Vũ. Kỷ Thiên Vũ cũng mỉm cười khẳng định chuyện này, cũng tuyên bố rằng ông rất yên tâm khi giao con gái cho Sở Phàm.

Từ đó về sau, có rất nhiều hãng truyền thông theo dõi các tin tức có liên quan đến hôn lễ thế kỷ khiến cho các giới trong xã hội đều chú ý này. Trong cuộc phỏng vấn, các phóng viên cũng được biết rằng, trong hôn lễ, Kỷ Tiêm Tiêm sẽ mặc tổng cộng 5 bộ đồ cưới theo các màu đỏ, phấn hồng, tím đậm, vân vân, trong đó, áo cưới chính được nhập từ Italia về của một chuyên gia chuyên thiết kế áo cưới đặc biệt có thương hiệu nổi tiếng tại Ý. Mẫu thiết kế này do đích thân Kỷ Tiêm Tiêm lựa chọn chỉnh sửa, nhà thiết kế lại giàu kinh nghiệm, nghe nói phải mất hơn 300 giờ may tay mới hoàn thành, xứng đáng là một tấm áo cưới cách điệu cao quý nhất. Vật liệu chủ yếu làm nên áo cưới đều từ một hãng lụa của Pháp, dùng lụa, vàng và amphibon chế tác thành. Những trang phục đó không công bố giá cả, nhưng theo sự tính toán của giới truyền thông, tuyệt đối không dưới tám triệu đồng.

Gần đến ngày cưới lại có thông tin cập nhật là Sở Phàm tuyên bố nhẫn cưới của Kỷ Tiêm Tiêm là loại 18 ca-ra. Tuy Sở Phàm không nói rõ ra, nhưng cặp nhẫn cưới 18 ca-ra này cũng có thể đoán được là có giá trị tuyệt đối không dưới 80 triệu, phải nói là cặp nhẫn cưới có giá trị lớn nhất trên thế giới.

Tất cả những thông tin đó cho thấy, hôn lễ thế kỷ vô cùng xa hoa ngày 21 sẽ hấp dẫn sự chú ý đáng kể.

Trong sự mong chờ của rất nhiều người, ngày 21 đã đến. Hôn lễ thế kỷ này được cử hành tại biệt thự Bạch Cảnh Sơn. Cùng ngày, Sở Phàm mang xe hoa đến biệt thự Lam Hải đón cô dâu Kỷ Tiêm Tiêm. Đúng mười giờ, xe hoa của Sở Phàm từ biệt thự Bạch Cảnh Sơn xuất phát, chậm rãi đi về biệt thự Lam Hải.

Trên đường đã có rất nhiều xe phóng vấn của các hãng tin tức truyền thông cùng đi theo đoàn đón dâu. Nhưng vì có vệ sĩ đi cùng nên giữa xe hoa và xe phóng vấn của các phóng viên được duy trì một khoảng cách cố định.

Khoảng mười một giờ trưa, Sở Phàm đưa xe hoa đến biệt thự Lam Hải. Trước cổng biệt thự Lam Hải đã có hơn một trăm phóng viên các hãng truyền thông tên tuổi đứng chờ. Những phóng viên này thấy xe hoa thì đều ủa lên, nhưng đều bị các nhân viên an ninh và vệ sĩ chặn lại ở một khoảng cách nhất định.

Tiếp đó, Sở Phàm mặc lễ phục màu đen bước xuống xe hoa. Hôm nay, hắn diện một bộ âu phục do một nhà thiết kế nước ngoài nổi tiếng thiết kế, trông khá đẹp trai, phong độ. Sau khi hắn xuống xe, rất nhiều phóng viên đưa máy lên quay chụp, và đều muốn phỏng vấn hắn.

Sở Phàm mỉm cười vẫy tay chào bọn họ, cũng nói một câu:

- Hôm nay là ngày vui của tôi và Kỷ Tiêm Tiêm. Rất cảm ơn các bạn phóng viên đã đến đưa tin. Nhưng tôi hi vọng trong quá trình phỏng vấn các bạn sẽ giữ gìn an ninh, chú ý đến trật tự ở hiện trường. Trong ngày vui mừng của cuộc đời mình, tôi không hy vọng sẽ phát sinh chuyện bất ngờ nào. Rất cảm ơn sự hợp tác của các bạn!

Sở Phàm nói rồi đi vào trong biệt thự Lam Hải. Trước cửa biệt thự Lam Hải có một hàng rào các nhân viên an ninh để phòng có phóng viên lao vào bên trong phỏng vấn.

Lúc này, tâm tình của Sở Phàm cực kỳ kích động. Hôm nay hắn sắp cưới được người vợ mà hắn vô cùng ao ước là đại tiểu thư. Nguyên vọng xa vời trước kia giờ này rốt cuộc đã sắp thành hiện thực. Trong lòng hắn vô cùng kích động.

Trong đại sảnh của biệt thự Lam Hải toàn những người là người. Họ hàng trong gia đình Kỷ Tiêm Tiêm giờ này đều đã tập trung đông đủ ở đại sảnh. Họ nhìn thấy chú rể Sở Phàm đi vào thì đều tiến lên đón tiếp và nói tiếng chúc mừng, chúc phúc. Vẫn chưa thấy bóng dáng đại tiểu thư đâu, chắc vẫn đang còn thay áo cưới và trang điểm.

Sở Phàm kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng, cô dâu của hắn cũng chậm rãi đi xuống.

Kỷ Thiên Vũ cao hứng cười ha ha, vỗ vỗ vai Sở Phàm:

- Ha ha, Tiểu Sở, từ nay về sau chúng ta chính thức là người một nhà rồi.

- Chú Kỷ, mà không, phải nói là nhạc phụ ạ. Ha ha, cảm ơn ba đã yên tâm giao đại tiểu thư cho con. Con sẽ rất trân trọng cô ấy.

Sở Phàm cũng cười nói.

- Ủ, ba tin con.

Kỷ Thiên Vũ rất là vui vẻ.

Lúc này, trong tiếng trầm trồ khen ngợi, cô dâu Kỷ Tiêm Tiêm được mấy cô bạn thân làm phù dâu đi cùng chậm rãi bước ra, chậm rãi đi xuống cầu thang, đi về phía đại sảnh.

Đại tiểu thư mặc một bộ áo cưới màu trắng xa hoa, trang điểm tinh tế. Khuôn mặt vô cùng tuyệt mỹ mang theo nụ cười hạnh phúc. Nhìn đại tiểu thư trong tấm áo cưới quả thật đẹp đến không thể không rung động. Mọi người đứng đó ngẩn ngàng đến ngáy cả người, đều khen ngợi nàng là cô dâu xinh đẹp nhất mà họ từng nhìn thấy.

Trên tay nàng đeo chiếc nhẫn cưới 18 cara, lấp lánh hào quang. Có lẽ, cũng chỉ có một viên kim cương lớn như vậy mới có thể xứng với vẻ đẹp cao quý tuyệt vời của đại tiểu thư hôm nay.

Sở Phàm thấy đại tiểu thư đi xuống thì mỉm cười tiến lên đón nàng. Hắn đưa tay trái ra, nắm lấy tay phải của đại tiểu thư. Sau đó, cả đoàn người bắt đầu chậm rãi đi ra ngoài.

- Em đẹp quá. Anh thấy tiên nữ trên trời cũng không thể đẹp hơn, có khi còn kém xinh hơn em nữa ấy.

Sở Phàm khẽ mỉm cười, nói nhỏ bên tai đại tiểu thư.

Đại tiểu thư vui vẻ cười cười. Đôi mắt đẹp chan chứa tình cảm chân thành nhìn Sở Phàm, nói:

- Hôm nay anh cũng rất tuần tú mà.

- đương nhiên rồi. Không đẹp trai thì làm sao làm ông xã của em được.

Đám phóng viên khốn khổ đang chầu chực ở ngoài cổng nhìn thấy Sở Phàm nắm tay đại tiểu thư tiến ra thì lập tức nháo nhác rối loạn hết cả lên. Ai nấy đều lao đến, camera trong tay không ngừng quay chụp nhưng đều bị những nhân viên an ninh tại hiện trường chặn lại giữ một khoảng cách nhất định để đảm bảo an toàn cho cô dâu và chú rể.

Sở Phàm đang nắm tay đại tiểu thư thông thả đi ra cổng biệt thự Lam Hải, đang định lên xe hoa thì lúc này, trong đám phóng viên chen chúc nhau có một người dùng sức lao lên phía trước, đẩy hết cả nhân viên an ninh đang duy trì trật tự ra. Sau đó, gã ta nhắm về phía Sở Phàm và đại tiểu thư, trong miệng hét lớn:

- Đừng nhúc nhích. Tất cả không ai được nhúc nhích hết. Nếu không tôi sẽ nổ súng bắn chết cô ta.

Theo tiếng hét lớn đó của gã, một khẩu A54 đen ngòm nhắm thẳng về phía đại tiểu thư.

Lập tức, tất cả hiện trường đều tĩnh lặng. Những ánh mắt hoảng sợ đổ dồn về phía đại tiểu thư đang bị súng chĩa vào.

410. Chương 399: Tần Khải Xuất Hiện

Đám cưới giữa Sở Phàm và đại tiểu thư đã thu hút sự chú ý của toàn thể giới, bởi có một người đàn ông đã cầm súng đến gây sự. Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều phát hoảng lên, mọi ánh mắt sợ hãi đổ dồn về phía người đàn ông đang chỉ súng vào Kỷ Tiêm Tiêm.

Trong phút chốc, đại tiểu thư cũng bị dọa đến sắc mặt tái nhợt. Hai mắt Sở Phàm phát lạnh. Hấn lạnh lòng nhìn gã đàn ông đang đứng cách mình có bảy tám thước.

Gã đàn ông này đội một cái mũ lớn trên đầu, che lấp phần lớn mặt. Khuôn mặt tiêu tụy lo âu của y nhìn thoáng qua vẫn còn phẳng phất vẻ tiêu sái ngày trước, nhưng trong vẻ hào sảng lại tạo cho người khác một cảm giác sa sút.

- Tần Khải!

Sở Phàm ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói.

Gã đàn ông đang cầm súng uy hiếp đại tiểu thư kia, không ngờ lại là người đã biến mất bấy lâu – Tần Khải.

- Không tồi, là tao đây.

Tần Khải giật cái mũ trên đầu xuống, hung hăng vứt xuống đất. Ánh mắt lộ ra vẻ hung hãn, nhìn Sở Phàm.

Đại tiểu thư sau khi phục hồi tinh thần, nhìn ra là Tần Khải thì khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập sự phẫn nộ:

- Hóa ra là anh à? Anh làm cái gì vậy hả? Những sai trái trước kia của anh chúng tôi đã không truy cứu làm gì, sao anh lại có thể như thế được chứ.

- Ha ha, tôi đang làm cái gì à? Ha ha, Tần Khải tôi không có được cái gì thì cũng đừng có kẻ nào mơ tưởng có được. Tôi muốn giết cô, sau đó tôi sẽ tự sát. Như vậy, sẽ không ai cướp cô đi được, ai cũng không cướp được.

Tần Khải cười như điên như dại.

Hóa ra từ sau khi Tần Khải bị phát hiện là đánh cắp tài liệu mật nội bộ của Quốc Cảnh thì chạy đi tìm Lam Chính Quốc xin giúp đỡ. Nào ngờ, Lam Chính Quốc chợt trở mặt, căn bản không thèm để ý gì đến y. Y đành phải rời đi mà cực kỳ phẫn hận. Từ đó về sau, y đã trở thành đối tượng bị cảnh sát truy nã. Chỉ trong có một đêm mà hần đang từ chỗ là một quản lý cấp cao của một tập đoàn, trở thành một kẻ lưu lạc hai bàn tay trắng, lại còn là nghi phạm bị cảnh sát truy lùng nữa. Nản lòng và thoái chí, Tần Khải đã không còn niềm tin và hy vọng vào sự sống nữa. Sau đó, y nghe thấy tin tức Sở Phàm sau khi tái cơ cấu thì trở thành chủ tịch của Tập đoàn Sở Thị. Điều đó làm cho trong lòng y rất ghen tị. Ngay sau đó, y lại biết được, Sở Phàm sắp sửa cưới đại tiểu thư làm vợ. Tin tức này có thể nói là như lửa đổ thêm dầu, khiến cho y càng thêm phẫn nộ và ghen tức, muốn hủy diệt cả hôn lễ này. Y muốn giết chết đại tiểu thư, và nếu có thể giết luôn cả Sở Phàm thì càng tốt. Cuối cùng y cũng tự sát theo. Dù sao, y đã trắng tay rồi, đã bị cả thế giới này vứt bỏ, y còn gì cố kỵ nữa đâu.

Sau khi hạ quyết tâm, Tần Khải liền tìm mọi cách lấy được một khẩu súng rình rập ở đây. Ngày 20, trước hôn lễ của Sở Phàm và đại tiểu thư một ngày, y luôn luôn rình rập xung quanh biệt thự Lam Hải. Mãi cho đến hôm nay, y mới giả mạo làm ký giả, đứng lẫn lộn trong đám phóng viên, đợi cho Sở Phàm và đại tiểu thư đi ra thì y mới gạt đám bảo vệ, xông lên phía trước và cầm súng chỉ vào đại tiểu thư.

Ánh mắt Sở Phàm vô cùng lạnh lẽo. Chuyện mà hần không muốn nhất cuối cùng cũng phát sinh. Tần Khải cầm súng xông lên là đã mang tâm lý tự sát rồi, lại còn muốn đại tiểu thư, thậm chí là nhiều người khác nữa

chết cùng với y. Trong lòng Sở Phàm biết, lúc này tốt nhất là phải ổn định cảm xúc của Tần Khải, tranh thủ thời gian tính toán các đối sách. Hắn cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, giọng điệu hòa hoãn nói:

- Tần Khải, anh là một người rất ưu tú. Anh cũng đọc qua sách vở có nói rằng anh không biết con đường anh đi về đâu thì đừng đi sao? Nếu giờ mà anh buông súng xuống thì tất cả mọi chuyện đều còn cơ hội vẫn hồi được. Tôi biết hoàn cảnh hiện nay của anh có chút gian nan, nhưng đời người ta có ai là không gặp phải những đoạn khó khăn? Tôi tin tưởng là chỉ cần anh hạ súng xuống, một lần nữa tỉnh táo lại, với sự sáng suốt của anh, nhất định anh sẽ “Đông Sơn tái khởi”

- Thối tha! Hôm nay tao thế này là đều do thằng khốn nạn là mày tạo ra hết. Tình cảm của tao với Kỷ Tiêm Tiêm vốn rất tốt đẹp cơ mà. Chỉ tại mày xuất hiện chen ngang. Cho nên nếu mày không xuất hiện thì tao cũng không đến nông nổi như bây giờ. Tất cả đều là tại mày hết.

Tần Khải rú rít lên.

Đại tiểu thư rất giận dữ, lạnh lùng nói:

- Tần Khải, anh sai rồi, tôi chưa từng có cảm tình với anh. Từ đầu chí cuối đều là anh đơn phương tình nguyện mà thôi. Tất cả những hậu quả này cũng đều là tự anh tạo ra hết.

- Im miệng! Cô là loại đàn bà ghê tởm. Tôi muốn giết cô.

Sắc mặt Tần Khải rất dữ tợn, tay phải đang cầm súng run rẩy vì kích động. Y há mồm thở gấp, nhìn qua, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò.

- Từ từ, Tần Khải, chờ chút, anh nghe tôi nói đã.

Sở Phàm vội vàng nói, muốn bình ổn lại cảm xúc đang kích động của Tần Khải. Đồng thời, hắn nắm tay đại tiểu thư, thầm ra hiệu, ý bảo đại tiểu thư nên dịu dàng một chút, không nên chọc giận y. Hắn nói tiếp:

- Tần Khải, anh phải rõ ràng điều này. Tất cả hoàn cảnh hiện nay của anh không phải là do chúng tôi tạo ra. Trong lòng anh biết rõ là do ai tạo ra mà. Anh phải biết là lúc đầu là ai đã dụ dỗ anh, lừa gạt anh chứ.

Tần Khải thấy nao nao. Y hiểu rằng Sở Phàm đang âm thầm ám chỉ kẻ đó là Lam Chính Quốc. Cùng lúc đó, Sở Phàm nhìn thấy phía sau Tần Khải có mấy người bảo vệ đang lặng lẽ đi lại gần y, định nhảy lên đè y ngã xuống đất.

Nhưng tâm trạng đang cảnh giác cao độ của Tần Khải đã nhận ra dấu hiệu này rất nhanh. Y tức tối nói:

- Tất cả chúng mày đừng có lộn xộn. Nếu lộn xộn tao sẽ nổ súng ngay.

- Thế thì Tần Khải, cậu cũng muốn bắn tôi sao?

Một tiếng nói vô cùng điềm tĩnh vang lên. Kỷ Thiên Vũ chậm rãi đi ra, nghiêm mặt bước về phía Tần Khải.

Tần Khải nhìn thấy Kỷ Thiên Vũ thì trong lòng cũng kinh hãi. Trước đây, chính Kỷ Thiên Vũ là người một tay đào tạo ra y, cũng không ngừng bồi dưỡng gây dựng cho y, đề bạt y lên vị trí là một trong các tổng giám đốc. Bởi vậy, Kỷ Thiên Vũ có thể nói là một ân nhân của y. Cho nên nhìn thấy Kỷ Thiên Vũ đi ra, trên mặt y đúng là có vẻ rất khó coi, nhưng y vẫn lập tức lớn tiếng, nói:

- Đứng lại, Kỷ, Kỷ.... Ông đừng có qua đây. Ông mà còn tiến về phía trước là tôi sẽ nổ súng ngay. Ông đừng có ép tôi.

Kỷ Thiên Vũ nghe thế thì đành dừng bước. Ông hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- A Khải, cho tới nay tôi đều cho rằng cậu là một tài năng lương đồng của công ty. Nhưng biểu hiện của cậu khiến tôi rất thất vọng. Cậu để tay lên ngực tự hỏi lại mình xem. Những năm gần đây tôi có từng bạc đãi cậu không? Thế vì cái gì cậu lại làm ra những chuyện thế này? Bây giờ còn cầm súng chỉ vào con gái tôi. Rốt cuộc cậu còn muốn sai đến thế nào nữa? Chẳng lẽ cậu thật sự là hết thuốc chữa rồi sao?

Tần Khải nghe thế thì cơ thịt trên mặt hơi co rút lại. Lời nói của Kỷ Thiên Vũ như có dao, đâm vào lòng y. Thừa dịp Tần Khải thoáng phân tâm, trong nháy mắt này Sở Phàm thò tay vào túi quần. Trong túi quần là một cái bút máy, là bút hần hay dùng để ký cho tiện.

Tần Khải tức giận nói:

- Tôi đã không còn đường quay lại nữa rồi. Tôi chỉ còn lại hai bàn tay trắng thôi. Tôi thua rồi, tôi rối lắm. Tôi không cam lòng, không cam lòng đâu.

- Không, cậu nhầm rồi. Tài năng và kiến thức của cậu còn chưa mất đi, người trẻ tuổi ai cũng có thể phải đi đường vòng một chút. Chỉ cần cậu chấp nhận bài học giá trị này, tôi vẫn có thể tiếp nhận cậu được, Quốc Cảnh cũng sẽ tiếp nhận cậu.

Kỷ Thiên Vũ nói rồi dừng lại một chút, hòa ái nói:

- A Khải, buông súng đi. Cậu còn đoạn đường đời rất dài phải đi. Hạ súng thôi.

- Không, không, tôi không thể tiếp tục được nữa. Tôi hiểu pháp luật. Tôi không thể quay đầu lại được nữa.

Tần Khải nói rồi ánh mắt lại dữ dội, lạnh lạnh nói:

- Chủ tịch, là tôi có lỗi với ngài.

- Đại tiểu thư, cẩn thận!

Sở Phàm thấy sắc mặt của Tần Khải có vẻ bất thường, xoay người bảo vệ đại tiểu thư. Ngay trong nháy mắt, “đoàng” một tiếng đĩnh tai.

Tiếng súng vang lên đồng thời cùng lúc với bàn tay phải của Sở Phàm vung lên, một ánh sáng lạnh linh hoạt và sắc bén chợt lóe, Tần Khải đang cầm súng đứng đó chợt thân thể cứng ngắc, hai mắt mở to, đôi mắt như không thể tin được, không thể tin được là huyết mạch (huyết giữa hai chân mày) của mình bị một chiếc bút máy màu đen đâm vào. Ngay sau đó, y té sấp trên mặt đất. Những bảo vệ phía sau y lập tức lao lên, cướp súng trong tay, tóm chặt lấy y. Ánh mắt y đang mở trừng trừng, dần dần mất đi ánh sáng, trở nên ngây dại.

Lúc này, những người đang kinh hãi tại hiện trường mới phục hồi lại tinh thần. Sau đó, nhất thời mọi người đều xôn xao kinh ngạc, hiện trường lại hỗn loạn.

Sở Phàm ôm chặt lấy đại tiểu thư. Hắn nhìn khuôn mặt đại tiểu thư, mỉm cười, dịu dàng hỏi:

- Đại tiểu thư, em không sao chứ?

Thấy Sở Phàm hỏi như vậy, đại tiểu thư mới phục hồi lại tinh thần. Đôi mắt đẹp vẫn còn nét hoảng sợ của nàng nhìn Sở Phàm, gấp gấp hỏi:

- A Sở, anh không sao chứ? Anh có sao không?....

Sở Phàm lắc đầu, miễn cưỡng cười nói:

- Không, không sao. Anh không sao đâu.

Đại tiểu thư sửng sốt. Vừa rồi rõ ràng nàng đã nghe thấy tiếng súng. Chẳng lẽ đó là ảo giác? Hay là phát súng kia không bắn trúng ai cả?

Nhưng lúc này, đại tiểu thư lại cảm thấy tay mình ôm Sở Phàm có cảm giác dinh dính, như có chất lỏng ấm nóng không ngừng chảy ra. Nàng cả kinh, đưa tay ra nhìn, rõ ràng là tay toàn vết máu. Nàng không kìm nổi thất thanh kêu lên:

- A Sở, anh, anh bị trúng đạn rồi. Anh bị thương. Tại sao lại có thể thế được chứ? Tại sao lại như thế? A Sở, anh cảm thấy thế nào? Anh sẽ không việc gì chứ?

Tiếng kêu gào của đại tiểu thư đã thu hút sự chú ý của mọi người. Lúc này, những người trong sân cũng thấy được phía sau lưng Sở Phàm đang liên tục chảy máu. Lập tức có người lấy điện thoại ra gọi cấp cứu 120.

- Anh, anh không sao đâu.

Sở Phàm thở gấp, thân thể từ từ ngòi xồm xuống. Đại tiểu thư cố sức đỡ hắn. Hai mắt nàng không kìm nổi đã rơi lệ không ngừng.

- Đại tiểu thư, không, đừng khóc. Anh không sao đâu. Thật mà, anh có thể cảm giác được là anh sẽ không sao đâu mà. Đừng khóc!

Sở Phàm nói dịu dàng:

- Đại tiểu thư, thực xin lỗi. Anh định tổ chức cho em một hôn lễ rực rỡ ai cũng phải ngưỡng mộ. Không ngờ lại phát sinh những chuyện thế này. Thực là xin lỗi....

- A Sở, anh không cần phải nói gì nữa. Huhu, em không cần cái gì hết, em không cần hôn lễ thế nào cả. Em chỉ cần anh còn sống. Em chỉ cần anh vĩnh viễn làm bạn bên em thôi. Không, đừng mà, A Sở, anh không sao chứ....

Đại tiểu thư khóc như mưa, nước mắt cuộn cuộn như suối chảy.

- Anh, anh không sao.

Sở Phàm nói xong vươn tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt đại tiểu thư, dịu dàng nói:

- Dù có thế nào, trong mắt anh em vẫn là cô.... cô dâu xinh đẹp nhất.

Dứt lời, Sở Phàm ngất xỉu luôn.

- A Sở!

Đại tiểu thư đau đớn kêu lên. Cùng lúc đó, có tiếng còi xe cứu thương phía trước.

411. Chương 400: Mãi Mãi Ở Bên Nhau, Một Người Cũng Không Thiếu Được (phần I)

Bệnh viện Nhân dân.

Ngoài cửa phòng cấp cứu đang đứng rất đông người, đại tiểu thư được Kỷ Thiên Vũ và nhị tiểu thư nâng đỡ đứng đó. Nàng vẫn mặc bộ áo cưới xa hoa toàn màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp lo lắng vô cùng. Hai mắt đã khóc đỏ cả lên, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Nhị tiểu thư cũng khóc thút thít đỏ hết cả mắt, trong lòng thầm cầu nguyện: “Sở ca ca, anh không được có chuyện gì đâu nhé. Sở ca ca, em còn muốn chính mình gọi anh một tiếng “anh rể” nữa cơ mà. Sở ca ca, Sở ca ca, anh có nghe thấy không?”

Lúc này, trên đường đến phòng cấp cứu vang lên tiếng bước chân dồn dập. Mọi người nhìn lại, hóa ra là Kim Cương và Ngân Hồ đang đỡ Ngô bá vội vàng chạy tới.

Kỷ Thiên Vũ thấy thế vội vàng ra đón, nói:

- Ngô bá, bác tới rồi.

- Thiếu, Thiếu chủ thế nào rồi?

Ngô bá hỏi dồn dập.

- Vẫn đang cố gắng cứu chữa ở bên trong. Ngô bá, bác già rồi đừng lo lắng quá, Sở Phàm phúc to mạng lớn, sẽ không có chuyện gì đâu.

Kỷ Thiên Vũ khoan thai an ủi ông.

Đúng lúc đó, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, một vị bác sĩ bước ra. Đại tiểu thư vội vàng chạy lại, hỏi vội:

- Bác sĩ, bác sĩ, anh ấy, tình hình anh ấy ra sao rồi?

Bác sĩ nhìn đại tiểu thư, hỏi:

- Cô là người nhà của bệnh nhân à?

- Vâng, tôi là vợ anh ấy.

Đại tiểu thư kiên định đáp, rồi lại lo lắng hỏi:

- Bác sĩ ơi, tình hình anh ấy rất cuộc thế nào rồi?

- Trước mắt thì đã qua cơn nguy hiểm rồi. Nhưng mà....

Bác sĩ ngừng lại một chút, rồi buông tiếng thở dài:

- Người bệnh tuy rằng đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng lại không tỉnh lại. Có thể là rơi vào tình trạng hôn mê.

Đại tiểu thư nghe thấy Sở Phàm đã qua cơn nguy kịch thì tâm trạng ngàn cân treo sợi tóc coi như được thư thả lại. Nhưng mà câu nói tiếp theo của bác sĩ lại khiến cho nàng lo lắng vô cùng. Nàng vội hỏi:

- Thế, thế chồng tôi khi nào mới có thể tỉnh lại?

- Điều này thì ... chúng tôi cũng không thể xác định được. Chỉ có thể dựa vào ý chí nghị lực của người bệnh và cố gắng của người thân xem có thể tỉnh lại được hay không thôi.

- Thế, thế là có ý gì? Chúng tôi biết cố gắng thế nào?

Đại tiểu thư kinh ngạc hỏi lại.

- Ví dụ như là hàng ngày trò chuyện với người bệnh để thức tỉnh dần ý thức của anh ấy chẳng hạn.

Bác sĩ giải thích ngắn gọn rồi rời đi.

Bảy ngày sau.

Trong phòng số 22 của bệnh viện, Sở Phàm sắc mặt bình thản nằm trên giường. Hô hấp của hắn rất đều, nhưng chỉ là vẫn nhắm mắt thôi.

Đại tiểu thư cầm một chiếc khăn ướt đưa cho hộ lý đang lau chùi toàn thân cho Sở Phàm. Đôi mắt đẹp dừng lại trên gương mặt chan chứa thân thương của hắn, miệng thì thào nói:

- Ông xã, ông xã à, bao giờ thì anh mới có thể tỉnh lại đây? Tối nào em cũng nói chuyện với anh, anh có nghe thấy không? Nếu nghe thấy sao anh lại không mở mắt ra? Anh có biết là mấy ngày rồi em đều không ngủ được không? Không lúc nào em không mong anh tỉnh lại cả. Ông xã à, anh nhanh nhanh tỉnh lại đi, có được không? Anh đã nói là sẽ phải cùng em về quê ngắm biển. Anh bảo sẽ cùng em đi suốt cuộc đời này cơ mà. Anh đã nói nhiều thế mà cứ ngủ mãi thế này, làm sao thực hiện lời hứa hẹn của anh đây? Anh là đàn ông mà, không thể nói chuyện mà không giữ lời đâu nhé. Ông xã à, tỉnh lại đi được không? Em muốn nghe anh nói anh yêu em quá. Em rất nhớ hai tay anh ôm em mạnh mẽ. Em nhớ nụ hôn của anh. Ông xã ơi, yêu anh mà, anh tỉnh lại đi được không....

Ngay trong lúc đại tiểu thư ở trong phòng bệnh râm rì nói chuyện với Sở Phàm thì bên phòng ngoài có một cô gái trẻ xinh đẹp mặc một bộ váy ngắn màu lam nhạt, t rong tay ôm một bó hoa lan. Cô nhìn qua cửa phòng bệnh bằng kính, thấy Sở Phàm đang mê man, nhìn đại tiểu thư đang cẩn thận chăm sóc Sở Phàm, đôi mắt xinh đẹp của cô lại hiện ra một ánh nhìn rầu rĩ và sầu muộn.

Sau đó, cô chậm rãi xoay người bước đi, tìm y tá phụ trách phòng số 22 kia, đưa bó hoa lan trong tay cho người y tá, ngắn gọn nói vài câu rồi lặng lẽ rời đi.

Người y tá có vẻ như đã quen với cảnh này, chờ cho cô gái xinh đẹp và u buồn mặc bộ váy màu lam nhạt kia rời đi rồi mới thăm thì nói:

- Thật là một cô gái kỳ lạ! Ngày nào cô ấy cũng mang theo một bó hoa lan đến thăm Sở Phàm, nhưng chỉ đứng bên ngoài phòng bệnh nhìn qua cửa thôi chứ không vào bên trong. Thật không biết là cô ấy với Sở Phàm là quan hệ gì nữa. Aizzz, cái anh chàng Sở Phàm này cũng không biết bao giờ mới tỉnh lại nữa. Ngày nào cũng có mấy cô xinh đẹp đến thăm. Anh ta mà không tỉnh lại thì mấy người đẹp kia chắc đau lòng lắm.

Trong phòng bệnh, đại tiểu thư ngồi trên một chiếc ghế đặt cạnh đầu giường Sở Phàm. Nàng vỗ về nhẹ khuôn mặt của Sở Phàm, trong mắt chan chứa tình cảm dịu dàng, miệng thì nỉ non những lời nói tràn trề tình cảm. Nói mãi, nói mãi, nàng cảm thấy mí mắt đuối lại. Đã ba bốn ngày liền nàng không hề có một giấc ngủ ngon. Nàng cố gắng nhưng không thể chống đỡ nổi cơn buồn ngủ, hai mí mắt cứ díp lại, nàng nhẹ nhàng gối đầu lên ngực Sở Phàm, khép mắt lại, chỉ trong chốc lát đã hít thở đều đều.

Đúng lúc này, tay phải của Sở Phàm khẽ động, chỉ có điều là đại tiểu thư không nhìn thấy động tác rất nhỏ này.

Ngay sau đó, hai tay Sở Phàm cũng bắt đầu cử động. Đột nhiên, hắt ho lên một tiếng thật mạnh, sau đó mở hẳn hai mắt ra. Liếc mắt một cái đã thấy ngay đại tiểu thư đang ngủ gục trên ngực mình, trong lòng hắt cảm thấy rất ấm áp, lại có chút đau lòng... thấy yêu thương hơn. Hắt không biết mình đã hôn mê mất bao lâu, có lẽ mấy ngày vừa rồi đại tiểu thư đều ở bên cạnh săn sóc hắt.

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư....

Sở Phàm khẽ gọi, tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt thanh tú, trong mắt tràn đầy tình thương yêu.

Đại tiểu thư vốn đang ngủ say bỗng mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng Sở Phàm gọi. Trong tiềm thức, nàng tưởng rằng mình đang nằm mơ. Nhưng cuối cùng nàng vẫn mở mắt, nhìn lại phía Sở Phàm. Vừa thấy Sở Phàm cũng đang mở to mắt, mỉm cười nhìn mình, nàng quả thực không thể tin nổi. Nàng chớp chớp mắt, lại nhìn lại Sở Phàm. Đúng thế, không hề nhìn lầm, Sở Phàm đúng là đang mở to hai mắt nhìn mình mà.

- Anh, anh đã tỉnh rồi?

Đại tiểu thư run run hỏi.

- Đại tiểu thư, đã làm em phải lo lắng rồi.

Sở Phàm dịu dàng nói.

Tiếng nói quen thuộc, ánh mắt dịu dàng, vừa một lần nữa nghe thấy thì hai hàng nước mắt của đại tiểu thư không kìm được mà tuôn ra như suối. Nước mắt càng lúc càng nhiều, thân thể mềm mại cũng run lên nhẹ nhẹ.

- Đại tiểu thư, anh không phải là đã tỉnh rồi sao? Em sao lại còn... còn....

Sở Phàm chưa nói hết lời thì đại tiểu thư đã sung sướng khóc lớn lên. Nước mắt tuôn như mưa, nàng khóc nức nở, dường như muốn khóc trôi cả những lo lắng, u buồn mấy ngày qua.

Sở Phàm nhìn thấy đại tiểu thư khóc như mưa như gió thì không kìm nổi, đưa tay ra, dịu dàng gọi:

- Bà xã.

- Ông xã.

Đại tiểu thư nức lên một tiếng, ôm lấy Sở Phàm, vùi đầu vào cổ hắt. Thân thể mềm mại vẫn run lên nhẹ nhẹ.

- Bà xã, đừng khóc nữa được không? Chờ anh khỏe hẳn rồi lại chọn một ngày khác, anh với em lại tổ chức một hôn lễ thật long trọng có được không? Anh phải để em mặc áo cưới đẹp nhất, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất thế giới này.

Sở Phàm khẽ nói bên tai đại tiểu thư.

- Vâng,

Đại tiểu thư gật đầu, rồi vẫn nghẹn ngào, nói:

- Ông xã, em đã biết là anh nhất định sẽ tỉnh lại mà, em đã biết mà.

- đương nhiên là anh sẽ tỉnh lại rồi. Anh làm sao nhẫn tâm bỏ mặc em được chứ.

Khi tiếng khóc nức nở rồi thút thít ngưng dần, nàng ngẩng khuôn mặt đầm nước lên nhìn Sở Phàm, rồi cúi xuống, mạnh dạn hôn môi hắt.

... ..

- Những lời em nói với anh anh có nghe thấy không? Lúc anh mê man có cảm giác thấy không?

Đại tiểu thư nằm trong lòng Sở Phàm, khẽ hỏi.

Sở Phàm dịu dàng đáp:

- Nghe thấy. Câu nào anh cũng nghe thấy. Mấy ngày nay anh dường như nằm mơ, một giấc mơ như thật, lại như rất xa xôi. Những lời em nói anh đều nghe được cả, nhưng anh không làm sao mở miệng nói chuyện với em được.

- Thế ư, thế lúc nằm mơ kia thì mơ thấy cái gì?

Đại tiểu thư bỗng nghiêm mặt, hỏi.

- Anh ấy hả...

Sở Phàm nghĩ nghĩ rồi nói:

- Trong mơ anh thấy có một cánh cửa, hai bên cửa có đầu trâu mặt ngựa đang đứng. Đầu trâu mặt ngựa vẫn khuyên anh đi vào bên trong đi, nhưng anh nói anh không đi. Cánh cửa kia là đường đi vào âm phủ, anh không đi, anh phải về dương gian. Đầu trâu mặt ngựa bảo là ở dương gian không có gì hay cả, đi vào trong cánh cửa này rồi là có thể luân hồi, có thể thăng lên thế giới cực lạc. Anh nói anh không vào, ở dương gian còn có bà xã của anh. Bà xã của anh là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới, anh còn chưa động phòng với bà xã, anh không cam lòng, anh phải quay về dương gian. Cứ thế rồi anh tỉnh lại thôi.

Đại tiểu thư nghe thế thì không kìm nổi, cười khúc khích. Khuôn mặt đã hết khóc, mỉm cười tươi lên trông cực kỳ xinh đẹp. Nhưng trên mặt cũng có chút ửng hồng, hai mắt xấu hổ nhìn Sở Phàm.

- Đáng ghét! Toàn trêu em thôi.

Đại tiểu thư hờn mát, rồi tiếp đó nghĩ ra cái gì, nàng xem giờ, vội vàng nói:

- Đúng rồi, em suýt nữa thì quên. Em còn phải đi đón người. Em nghĩ anh mà nhìn thấy người này thì cũng sẽ rất vui.

- Em đón ai vậy?

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi.

Đại tiểu thư cười thần bí, bảo:

- Giờ không nói cho anh biết được. Sắp đến giờ rồi, em phải ra sân bay. Anh ngoan ngoãn ở đây một lúc nhé. Em sẽ trở về ngay, lúc đó anh sẽ biết là ai ngay thôi mà.

- O thế bây giờ em đi luôn à?

Sở Phàm không muốn rời ra, lại hỏi.

- Em đi một lúc về ngay mà. Ông xã, ngoan nào.

Đại tiểu thư nói rồi hờn nhẹ lên trán Sở Phàm, rồi đi ra ngoài. Sở Phàm nhìn theo bóng dáng đại tiểu thư yếu điệu rời đi, trong lòng có cảm giác rất ấm áp, lại nhớ lại lúc hần sắp tỉnh lại đã nghe thấy đại tiểu thư gọi hần là “ông xã” một cách đầy yêu thương.

Việc phát sinh trong hôn lễ hần chưa từng nghĩ qua. Có điều cuối cùng Tần Khải cũng phải trả giá. Hần biết, hần ném cái bút máy sắc nhọn đó đi, chắc chắn sẽ lấy mạng Tần Khải.

Đang lúc hần đang suy nghĩ thì cửa phòng bệnh bật mở, một cô y tá đi vào, trong tay cầm một bó hoa lan.

412. Chương 400: Mãi Mãi Ở Bên Nhau, Một Người Cũng Không Thiếu Được (phần I)

Cô y tá nhìn Sở Phàm, khuôn mặt thanh lịch nở nụ cười vui mừng, nói:

- Sở Phàm, rốt cuộc anh cũng tỉnh rồi. Anh mê man bảy ngày bảy đêm rồi đó.

Sở Phàm ngạc nhiên hỏi:

- Vậy ư? Mê man một thời gian lâu như vậy rồi sao? Nhưng tôi không hề có chút cảm giác nào cả.

Cô y tá cười nói:

- Anh đương nhiên là không có cảm giác gì rồi. Mấy ngày qua lúc nào vợ anh cũng ở bên cạnh anh cả, nào là chăm sóc anh, rồi thì mát xa xoa bóp cả người....v.v. Vợ anh thật là tốt.

Sở Phàm biết cô y tá đang nói tới đại tiểu thư. Hắn mỉm cười, trong lòng thấy rất ấm áp.

- À, bó hoa này là của một cô gái đến tặng cho anh. Nói ra thì cũng rất kỳ lạ. Cô gái này ngày nào cũng mang một bó hoa lan đến thăm anh. Vừa rồi cô ấy cũng vừa mới đến đây. Nhưng mà lần trước anh chưa tỉnh, cô ấy lại rời đi. Chỉ có vừa rồi cô ấy đến thì anh đã tỉnh rồi và đang nói chuyện với vợ anh. Cô ấy cũng không vào quấy rầy mà bảo tôi mang bó hoa này vào cho anh.

Cô y tá nói rồi đưa bó hoa lan kia cho Sở Phàm.

- Thế cô ấy cũng không nói mình là ai à?

- Không, lần nào đến cũng là cô ấy đưa hoa cho tôi hết, sau đó tôi mới mang đến phòng anh.

- Thế ra tất cả những hoa lan kia đều thế ư? Ngày nào cô ấy cũng đưa hoa đến ư?

- Những lời cần nói thì đã nói xong rồi. Tôi giúp anh xử lý hết rồi, giờ tôi phải đi trước đây, còn có việc.

Cô y tá nói rồi đi ra ngoài luôn.

- Được rồi, cảm ơn cô.

Sở Phàm nhìn bó hoa lan trong tay, đột nhiên, ánh mắt hắn dừng lại ở một phong thư gài trong hoa. Tâm vừa động, hắn mở thư ra, thì thấy:

“Sở Phàm, tôi là Lam Tuyết. Thấy tin anh bị thương phải nằm viện mà lòng tôi tan nát, vội vội vàng vàng chạy đến thăm anh. Lúc đó thấy xung quan hanh có rất nhiều người, mà cả vợ mới cưới của anh là Kỷ Tiêm Tiêm cũng đang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-chien-bao-tieu>